

Nhất Túy Hứa Phong Lưu

Contents

Nhất Túy Hứa Phong Lưu	5
1. Quyển 1: Chương 1: Văn Lạc	5
2. Quyển 1: Chương 2: Phệ Linh	7
3. Quyển 1: Chương 3: Hồi Sinh	10
4. Quyển 1: Chương 4: Chủ Phó	13
5. Quyển 1: Chương 5: Lợi Dụng	16
6. Quyển 1: Chương 6: Trị Liệu	20
7. Quyển 1: Chương 7: Thị Tầm	22
8. Quyển 1: Chương 8: Ám Sát	25
9. Quyển 1: Chương 9: Dĩ Vãng	27
10. Quyển 1: Chương 10: Thư Trai	31
11. Quyển 1: Chương 11: Thư Linh	34
12. Quyển 1: Chương 12: Mộc Dục	37
13. Quyển 1: Chương 13: Đồng Miên	39
14. Quyển 1: Chương 14: Hôn	42
15. Quyển 1: Chương 15: Cảm Giác	44
16. Quyển 1: Chương 16: Cẩm Kỳ Giới	47
17. Quyển 1: Chương 17: Ma Vật	51
18. Quyển 1: Chương 18: Quy Tiền	53
19. Quyển 1: Chương 19: Tông Chủ	55
20. Quyển 1: Chương 20: Trọng Lai	58
21. Quyển 1: Chương 21: Thị Phụng	61
22. Quyển 1: Chương 22: Ma Độc	64
23. Quyển 1: Chương 23: Viêm Hỏa	67
24. Quyển 1: Chương 25: Lập Uy	69
25. Quyển 1: Chương 25: Tâm Niệm	73
26. Quyển 1: Chương 26: Nghi Hoặc	76
27. Quyển 1: Chương 27: Tích Hương	79
28. Quyển 1: Chương 28: Liên Ngọc	81
29. Quyển 1: Chương 29: Tâm Ý	84
30. Quyển 1: Chương 30: Mệnh Lệnh	86
31. Quyển 1: Chương 31: Giải Hoặc	89
32. Quyển 1: Chương 32: Cộng Dục	92
33. Quyển 1: Chương 33: Kỳ Vọng	95
34. Quyển 1: Chương 34: Phong Ấn	98
35. Quyển 1: Chương 35: Hứa Nặc	100
36. Quyển 1: Chương 36: Dưới Chân Núi	103
37. Quyển 1: Chương 37: Thành Nội Họa Đoan	107
38. Quyển 1: Chương 38: Si Mị	109
39. Quyển 1: Chương 39: Viêm Chủ	112
40. Quyển 1: Chương 40: Lòng Người	116

41. Quyển 1: Chương 41: Lôi Lạc Thành	119
42. Quyển 1: Chương 42: Trăm Năm Chi Ước	122
43. Quyển 1: Chương 43: Lựa Chọn	124
44. Quyển 1: Chương 44: Thánh Vật Linh Thạch	128
45. Quyển 1: Chương 45: Phong Trần Tuyệt	131
46. Quyển 1: Chương 46: Yêu Chiến	133
47. Quyển 1: Chương 47: Khổ Chiến	136
48. Quyển 1: Chương 48: Huyền Hỏa Tuyệt Sát	139
49. Quyển 1: Chương 49: Nguyên Điểm	142
50. Quyển 1: Chương 50: Viêm Hỏa Trọng Sinh	144
51. Quyển 2: Chương 51: Trêu Chọc	147
52. Quyển 2: Chương 52: Tình Ý Giao Triền	150
53. Quyển 2: Chương 53: Vi Nhiệt	153
54. Quyển 2: Chương 54: Cầu Kiến	155
55. Quyển 2: Chương 55: Sát Ảnh	158
56. Quyển 2: Chương 56: Ứng Ước	161
57. Quyển 2: Chương 57: Quyết Ý Chi Tranh	164
58. Quyển 2: Chương 58: Thánh Nữ Trữ Hình	167
59. Quyển 2: Chương 59: Nhận Yêu	171
60. Quyển 2: Chương 60: Tình Đêm	174
61. Quyển 2: Chương 61: Hợp Hoan	177
62. Quyển 2: Chương 62: Nhiên Dục	179
63. Quyển 2: Chương 63: Mê Vụ	182
64. Quyển 2: Chương 64: Oán Linh	185
65. Quyển 2: Chương 65: Tính Kế	187
66. Quyển 2: Chương 66: Túng Tình	189
67. Quyển 2: Chương 67: Phản Phệ	193
68. Quyển 2: Chương 68: Chuyện Xấu Ngoài Ý Muốn	196
69. Quyển 2: Chương 69: Chân Tướng	199
70. Quyển 2: Chương 70: Ngoài Ý Muốn	202
71. Quyển 2: Chương 71: Li Dạ Thành Chủ	205
72. Quyển 2: Chương 72: Quỷ Ấn	209
73. Quyển 2: Chương 73: Thù Ma	212
74. Quyển 2: Chương 74: Trạc Hồn Châu	215
75. Quyển 2: Chương 75: Điều Kiện Trao Đổi	217
76. Quyển 2: Chương 76: Trừ Ma	220
77. Quyển 2: Chương 77: Trả Giá	223
78. Quyển 2: Chương 78: Điềm Báo	226
79. Quyển 2: Chương 79: Trong Rừng Phóng Túng	229
80. Quyển 2: Chương 80: Dị Biến	233
81. Quyển 2: Chương 81: Bản Năng Phệ Hồn	236
82. Quyển 2: Chương 82: Nhất Cử Lương Tiện	240
83. Quyển 2: Chương 83: Quần Ma	242
84. Quyển 2: Chương 84: Tái Ngộ	246
85. Quyển 2: Chương 85: Thời Khắc Phùng Ma	249
86. Quyển 2: Chương 86: Yêu Hận	251
87. Quyển 2: Chương 87: Tiến Hóa	255
88. Quyển 2: Chương 88: Tục Tuyệt Các	259
89. Quyển 2: Chương 89: Cựu Ấn Tình Ái	263
90. Quyển 2: Chương 90: Liệt Diễm Trở Về	268
91. Quyển 2: Chương 91: Sở Ái	272
92. Quyển 2: Chương 92: Thi Cứu	275
93. Quyển 2: Chương 93: Nửa Câu Ca Dao	279
94. Quyển 2: Chương 94: Chân Thật	283

95. Quyển 2: Chương 95: Ngàn Năm Tịch Mịch	287
96. Quyển 2: Chương 96: Đêm Khuynh Tình	290
97. Quyển 2: Chương 97: Hồi Trình	294
98. Quyển 2: Chương 98: Thành Không Quỷ Sự	298
99. Quyển 2: Chương 99: Li Quỷ	302
100. Quyển 2: Chương 100: Hoặc Tâm	305
101. Quyển 2: Chương 101	309
102. Quyển 2: Chương 102: Chiến	313
103. Quyển 2: Chương 103: Buông Tay	316
104. Quyển 2: Chương 104: Viêm Hỏa Khuynh Thành	321
105. Quyển 2: Chương 105: Trừ Họa	324
106. Quyển 2: Chương 106: Hồn Toái	327
107. Quyển 2: Chương 107: Phiên Ngoại 1: Toái Hồn Tình Thương	332
108. Quyển 2: Chương 108: Phiên Ngoại 2 - Toái Hồn Tình Thương	335
109. Quyển 2: Chương 109: Phiên Ngoại 3 - Toái Hồn Tình Thương	337
110. Quyển 3: Chương 110: Mộng Hồi	341
111. Quyển 3: Chương 111: Tư Niệm	345
112. Quyển 3: Chương 112: Xuân Ngân	350
113. Quyển 3: Chương 113: Đêm Trước	353
114. Quyển 3: Chương 114: Đột Nhiên	356
115. Quyển 3: Chương 115: Yêu Hôn	360
116. Quyển 3: Chương 116: Đại Sự Kiện	364
117. Quyển 3: Chương 117: Giăng Co	368
118. Quyển 3: Chương 118: Sở Hữu	372
119. Quyển 3: Chương 119: Thị Phụng	375
120. Quyển 3: Chương 120: Ái Ngữ	379
121. Quyển 3: Chương 121: Thiếp Mời	383
122. Quyển 3: Chương 122: Quá Khứ	386
123. Quyển 3: Chương 123: Thịnh Yển	389
124. Quyển 3: Chương 124: Đồ Kỵ	393
125. Quyển 3: Chương 125: Sát Niệm	396
126. Quyển 3: Chương 126: Trao Đổi	400
127. Quyển 3: Chương 127: Uy Hiếp	403
128. Quyển 3: Chương 128: Sai Lầm	406
129. Quyển 3: Chương 129: Không Thể Van Xin	409
130. Quyển 3: Chương 130: Đêm Kỳ Tích	412
131. Quyển 3: Chương 131: Quay Về	415
132. Quyển 3: Chương 132: Nhận Chủ	418
133. Quyển 3: Chương 133: Nguyên Nhân	421
134. Quyển 3: Chương 134: Triệu Tập	424
135. Quyển 3: Chương 135: Ẩn Ưu	428
136. Quyển 3: Chương 136: Thành Linh Xảy Ra	433
137. Quyển 3: Chương 137: Kỳ Lạ	437
138. Quyển 3: Chương 138: Yêu Vật	440
139. Quyển 3: Chương 139: Mưu Đồ Kiên Kì Tộc	445
140. Quyển 3: Chương 140: Tranh Đoạt	449
141. Quyển 3: Chương 141: Dục Vọng Xấu Xa	454
142. Quyển 3: Chương 142: Điên Cuồng	457
143. Quyển 3: Chương 143: Yêu Hóa [hình Người]	462
144. Quyển 3: Chương 144: Loạn Chiến	466
145. Quyển 3: Chương 145: Kinh Biến	470
146. Quyển 3: Chương 146: Khó Lường	473
147. Quyển 3: Chương 147: Ích Kỵ	476
148. Quyển 3: Chương 148: Độc Chiếm	480

149.	Quyển 3: Chương 149: Linh Ấn	484
150.	Quyển 3: Chương 150: Huyền Thú	488
151.	Quyển 3: Chương 151: Dạ Mị	492
152.	Quyển 3: Chương 152: Khóa Linh Ấn	496
153.	Quyển 3: Chương 153: Nhân Quả	500
154.	Quyển 3: Chương 154: Trọng Sinh Trọng Tử	503
155.	Quyển 3: Chương 155: Sấm Sét	506
156.	Quyển 3: Chương 156: Ngân Diệu Vương Quay Về	509
157.	Quyển 4: Chương 157: Đáp Án	512
158.	Quyển 4: Chương 158: Phản Bội	515
159.	Quyển 4: Chương 159: Chứng Minh	518
160.	Quyển 4: Chương 160: Tin Tưởng	521
161.	Quyển 4: Chương 161: Tuyên Cáo	524
162.	Quyển 4: Chương 162: Thiên Nộ	528
163.	Quyển 4: Chương 163: Đồ Lân Di Bí	531
164.	Quyển 4: Chương 164: Chiến Tranh Lạnh	535
165.	Quyển 4: Chương 165: An Tâm	539
166.	Quyển 4: Chương 166: Độc Chiếm	542
167.	Quyển 4: Chương 167: Liên Lụy	547
168.	Quyển 4: Chương 168: Trùng Hợp	550
169.	Quyển 4: Chương 169: Mập Mờ	554
170.	Quyển 4: Chương 170: Không Theo Thì Chết	557
171.	Quyển 4: Chương 171: Thành Tâm	561
172.	Quyển 4: Chương 172: Tiết Lộ	566
173.	Quyển 4: Chương 173: Chinh Phục	570
174.	Quyển 4: Chương 174: Giao Chiến	575
175.	Quyển 4: Chương 175: Ngân Diệu Uy	578
176.	Quyển 4: Chương 176: Hành Tung	582
177.	Quyển 4: Chương 177: Truyền Thuyết Cực Bắc	586
178.	Quyển 4: Chương 178: Ẩn Ngôn	590
179.	Quyển 4: Chương 179: Liệt Không	594
180.	Quyển 4: Chương 180: Thi Thụ Kinh Tinh	598
181.	Quyển 4: Chương 181: Si Mê	601
182.	Quyển 4: Chương 182: Công Tử Niệm Vân	606
183.	Quyển 4: Chương 183: Tâm Hữu Linh Tê	610
184.	Quyển 4: Chương 184: Đường Sá	614
185.	Quyển 4: Chương 185: Sa Thành	618
186.	Quyển 4: Chương 186: Kịch Biến	622
187.	Quyển 4: Chương 187: Yêu Hận	627
188.	Quyển 4: Chương 188: Sát	633
189.	Quyển 4: Chương 189: Ca Linh Huyền Cảnh	638
190.	Quyển 4: Chương 190: Tác Cầu	643
191.	Quyển 4: Chương 191: Phế Tích Oai Vệ	648
192.	Quyển 4: Chương 192: Mạnh Mối	652
193.	Quyển 4: Chương 193: Tung Tích	655
194.	Quyển 4: Chương 194: Khách Nhân	659
195.	Quyển 4: Chương 195: Linh Tê Tộc	664
196.	Quyển 4: Chương 196: Sứ Mệnh	667
197.	Quyển 4: Chương 197: Viêm Hỏa Khôi Phục	672
198.	Quyển 4: Chương 198: Lực Lượng Thần Bí	675
199.	Quyển 4: Chương 199: Một Tắc Khoảng Cách	677
200.	Quyển 4: Chương 200: Chiến Cuộc	680
201.	Quyển 4: Chương 201: Ngôn Linh	683
202.	Quyển 4: Chương 202: Họa Khởi	687

203. Quyển 4: Chương 203: Ca Dao Diệt Thế	691
204. Quyển 4: Chương 204: Thịnh Thế Hạo Kiếp	695
205. Quyển 4: Chương 205: Quang Ảnh	698
206. Quyển 4: Chương 206: Quyết Chiến	702
207. Quyển 4: Chương 207: Thần Hiện	705
208. Quyển 4: Chương 208: Trùng Phạt	709
209. Quyển 4: Chương 209: Hồi Tộc	713
210. Quyển 4: Chương 210: Bên Nhau	716
211. Quyển 4: Chương 211: Phiên Ngoại 1 - Yêu Ma	721
212. Quyển 4: Chương 212: Phiên Ngoại 2- Yêu Ma – Độ Nhị Chương	724
213. Quyển 4: Chương 213: Phiên Ngoại Phong Trần Tuyết (1)	729
214. Quyển 4: Chương 214: Phiên Ngoại Phong Trần Tuyết (2)	733
215. Quyển 4: Chương 215: Phiên Ngoại 50 Câu Hỏi Đáp (1)	736
216. Quyển 4: Chương 216: Phiên Ngoại 50 Câu Hỏi Đáp (2)	739
217. Quyển 4: Chương 217: Phiên Ngoại 50 Câu Hỏi Đáp (3)	743
218. Quyển 4: Chương 218: Phiên Ngoại 50 Câu Hỏi Đáp (4)	747
219. Quyển 4: Chương 219: Phiên Ngoại 50 Câu Hỏi Đáp (5)	751
220. Quyển 4: Chương 220: Phiên Ngoại 50 Câu Hỏi Đáp (6)	754
221. Quyển 4: Chương 221: Phiên Ngoại 50 Câu Hỏi Đáp (7)	758
222. Quyển 4: Chương 222: Phiên Ngoại Nhất Túy (1)	761
223. Quyển 4: Chương 223: Phiên Ngoại Nhất Túy (2)	764

Nhất Túy Hứa Phong Lưu

Giới thiệu

Cầm bệ nâng lên, hân nhướng mi, ánh mắt đảo qua, mang theo vài phần tà khí, vài phần ý cười,” Uy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-tuy-hua-phong-luu>

1. Quyển 1: Chương 1: Vãn Lạc

” Ta là Chung Tình, cho ta tình chung, cho ta chung tình.”

Trên TV, người nam nhân cười đùa như vậy tự giới thiệu, đôi mắt như mang theo điện lực toát ra vài phần giả hoạt cùng hấp dẫn.

” Ta nghĩ không cần giới thiệu, đang ngồi trước mặt các vị cũng như các khán giả xem đài, mọi người sẽ không thể không biết vị này, tình nhân hoàn mỹ của tất cả lòng người, Chung Tình! Cảm ơn Chung Tình! Hôm nay tiết mục của chúng ta, hân hạnh có Chung Tình làm khách mời, hãy cùng nhau cảm thụ màn ảo thuật đầy kích thích lần này!” MC đứng trên sân khấu, tất cả người xem cùng nhau kích động, tiết mục hôm nay có thể thỉnh đến một vị siêu sao như vậy thật sự là không hề dễ dàng.

Lúc này người nam nhân ngồi trên ghế sofa, mái tóc ngắn gọn gàng, màu hạt dẻ, một thân âu phục đơn giản, màu trắng ngà, cổ áo tùy ý phóng túng, không mang trang sức, sạch sẽ mà thuần túy. Khuôn mặt như thiên sứ, tựa hồ là đặc ân của trời cho. Khi hắn lộ ra vẻ tươi cười, bất luận kẻ nào đều không thể không đắm chìm trong đôi mắt thâm tình của hắn.

Hắn là nam minh tinh đứng đầu trong giới nghệ sĩ, cũng là tình nhân hoàn mỹ trong ánh mắt của đông đảo nam nữ hiện thời, tai tiếng nhiều vô kể, lại được tất cả mọi người xem là chuyện đương nhiên.

Không ai có thể cự tuyệt khuôn mặt thiên sứ xinh đẹp.

Tựa như không ai có thể kháng cự ma lực hấp dẫn đó.

Chung Tình, vì hắn mà Chung Tình, các nữ minh tinh từng chia tay với hắn đã nói vậy, hắn là tình nhân trời sinh, hắn có thể khiến người sống, khiến người chết, chỉ bất quá có kì hạn.

Tình nhân quá kỳ hạn bị nam nhân tựa thiên sứ này xoay lưng bỏ rơi, lưu lại chính là những ám ảnh thuộc loại ác ma, không lúc nào không mê hoặc lòng người, tra tấn, khiêu khích, nhưng rốt cuộc cũng không thể đến gần.

Có người nói hắn mang theo ma tính.

Ngồi trước TV vô số nam nữ nhìn vào nam nhân đang nhàn nhã tựa vào ghế sofa, nhìn thấy ánh mắt của hắn trên màn hình lơ đãng di chuyển, trong mắt bọn họ đều lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

” Có thể có cơ hội tham dự buổi biểu diễn của linh sư là vinh hạnh của ta.” Đầu ngón tay mang theo nét duyên dáng từ không trung hạ xuống, phóng đến trước ngực, hơi hơi cúi người, thực giống kỹ sỹ thời trung cổ Châu Âu. Đứng trước màn hình nâng mắt lên, Chung Tình mỉm cười, trên khuôn mặt thiên sứ lộ ra vẻ mỉa mai hoặc lòng người, ngay cả bên cạnh, người MC đã gặp qua vô số thần tượng minh tinh đều không khỏi tránh tim mình tăng gia tốc.

Một tay cho vào túi quần tây, nam nhân đẹp như thiên sứ đứng dậy, khoe miệng khe khẽ, ở bất cứ thời điểm nào hắn đều biết mình nên làm cái gì, cũng biết những gì hắn làm có thể đổi lấy bao nhiêu hồi báo.

Linh sư là nhân vật phi thường trở thành đề tài lôi cuốn nhất hiện nay, mặc trường bào như tín đồ dị giáo, không ai biết tên của hắn, cũng không có người thấy qua mặt của hắn, có chút cổ quái lại có thể làm được đủ chuyện lạ lùng kỳ dị. Đối với sự vật bí ẩn con người luôn ôm lòng hiếu kỳ, mà cũng đúng lúc, gần đây ngoài những chuyện tai tiếng, hắn đang cần một đề tài khác trọng tâm hơn.

” Không biết linh sư hôm nay sẽ biểu diễn thứ gì ọi người? Muốn ta làm như thế nào?” Sau khi cùng MC tán gẫu vài câu, hắn đối với người đứng cách đó không xa, bóng trắng như tượng điêu khắc không hề nhúc nhích, như vậy hỏi.

” A, đúng, xin hỏi linh sư hôm nay vì mọi người mang đến tiết mục ảo thuật nào?” Đối mặt với nam nhân như vậy không ai có thể bảo trì lý trí, người MC bình tĩnh, lúc này mới đem ánh mắt theo hắn trên người chuyển qua người mặc áo bào trắng*.

” Nhiếp linh.”

Giản đơn hai chữ, không ai có thể hiểu được ý tứ chân thật lúc sau sẽ nhìn đến cái gì. Sở dĩ được xưng là linh sư và ảo thuật, là bởi vì cùng ma thuật bất đồng, tất cả đều là những màn biểu diễn kỳ diệu không ai có thể giải thích. Linh tức là linh dị là thần kỳ, huyền đại biểu cho bí hiểm, thậm chí có người nói linh sư trên mình có sẵn năng lực mà thường nhân không thể có, chính là điều mà mọi người hay gọi ‘siêu năng lực’.

” Ta hấp thu sinh linh của người, người không cần làm gì, ta cần..... chính là một phần trên người người.” Nói xong không ai hiểu, linh sư đi đến trước mặt hắn.

Dưới lớp áo bào trắng nhìn không thấy mặt người, trống rỗng một mảnh, Chung Tình đối mặt hắn tới gần, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng bỗng nhiên xuất hiện một loại cảm giác đã lâu chưa từng có, thật giống như khi đó.....

Bàn tay đang cho vào túi quần nắm chặt, trong vòng hai ba giây lại khôi phục nguyên trạng,” Một bộ phận trên người ta? Người phải làm như thế nào để lấy?” Hiện tại không phải thời điểm để hắn nhớ lại những

ký ức không thoải mái đó.

Bóng trắng không có trả lời, giơ tay lên, tất cả mọi người nhìn lên màn hình TV. Đôi tay mang găng trắng dần dần đưa lên cao, mọi người cảm thấy có chút quái dị, rồi lại không nói nên lời quái ở chỗ nào. Lúc này tầm mắt lại trở lên người Chung Tình, mọi chuyện đều có vẻ không chân thật.

Từ trên người hắn một đạo ánh sáng đủ màu sắc dần dần ngưng tụ, như là bị người dẫn đường, lơ lửng di động giữa không trung trước mắt linh sư.

Áo bào trắng điều khiển đạo ánh sáng rực rỡ, hai tay giơ lên cao tựa hồ đang lăm nhăm điều gì đó. Tất cả mọi người trong cuộc, thậm chí là người xem đang ngồi trước màn hình TV, nhìn thấy một màn đều kinh ngạc mở to mắt. Cảnh tượng tiếp theo, đem kinh ngạc hóa thành kinh khủng.....

Đoàn ánh sáng không còn trôi nổi ở không trung, giống như đột nhiên gia tốc lưu tinh kéo một đạo ánh sáng thật dài. Linh sư chợt hướng lên cao bay đi, giờ khắc này lại như tín đồ đi giáo đang lên đồng, đối với mỗi hướng đều hành lễ dập đầu cúng bái. Tiếp theo, chiếc áo bào trắng rơi xuống mặt đất, linh sư lộ ra không phải hình người mà chỉ là một bóng đen, mọi người kinh hô, ánh sáng thoát ra thành vô số điểm hướng chung quanh tiêu tán, dần dần biến mất.

Trên sân khấu, MC đã bị dọa ngây người. Bên kia, còn có một người đứng thẳng.

Hồn phách như bị hút ra, Chung Tình có thể rõ ràng cảm nhận được. Cũng đau đớn giống như khi đó, chính là thời khắc tiếp cận tử vong. Đoàn ánh sáng theo hắn từ trên người bay ra, cả người như thể bị tách rời, trước mắt tất cả đều là hư ảo.

Hắn sẽ chết ở trên sân khấu, chết vì một cái không biết là người hay quỷ sử dụng ảo thuật? Chịu đựng linh hồn ở chỗ sâu bị xé rách đau đớn, hắn nhướng mi, lộ ra một mặt tươi cười. Thật đúng là không phải người thường, rất hợp với phong cách của hắn, đủ độc đáo, đủ bí ẩn.

Trên màn hình, người xem nhìn thấy hắn chậm rãi ngã xuống, trên mặt vẫn còn một nét tươi cười, không ai có thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Chỉ trong một ngày, siêu sao khiến vô số người điên cuồng, ngã xuống.

2. Quyển 1: Chương 2: Phệ Linh

Theo truyền thuyết, đây là mảnh đất được thiên địa chiếu cố. Từ lúc ban sơ đã có thần nhân xuất hiện, bọn họ có khả năng hóa thân thành linh thú, một là Hách Vũ, một là Đồ Lân, Hách Vũ tại thiên (ở trên trời), Đồ Lân ngự thủy (ở dưới nước). Thiên địa vạn vật chịu ân bọn họ, người phạm cũng vì vậy mà có dị thuật, dung nhan không đổi, sống thọ ngàn năm. Nhưng theo năm tháng trôi qua, không biết từ khi nào, thần ân tiêu tán vô tung (ơn thần tiêu tán không tung tích)

Linh lực của thể nhân dần dần tiêu lui, chỉ có số ít người có đủ linh phách có thể điều khiển dị thuật, bọn họ tự lập thành tông tộc, tiếp diễn vạn năm, thế gian đã không còn nhiều người còn nhớ rõ thời khắc thiên địa khai sáng. Đó là cảnh tượng như thế nào, trước mắt chứng kiến, chỉ còn người ma hỗn tạp, yêu họa hoành hành.

Người phạm thường van cầu mạng sống, người có đủ linh phách được cung kính như thần.

Loạn tượng đã sinh. (cảnh tượng hỗn loạn nơi thế giới cổ quái)

Lúc này đêm đã xuống, một tòa cung điện cao ngất trong mây, cột trụ cùng song kính với đầy các hình dạng hoa văn. Cửa điện đóng chặt, ở tầng cao nhất có hơn mười người đang tụ tập.

Tĩnh mịch, tối tăm, không một tiếng động. Bên trong cung điện rộng lớn, mười hai bạch y nhân trang phục đồng dạng rải rác ngồi xung quanh, xếp thành vòng tròn. Trên đài cao có một người đang nằm. Ở trong vòng tròn cổ quái, một người đứng lặng yên, tựa hồ là đang đợi điều gì.

Cho đến khi một đoàn ánh sáng chói chang chợt xuất hiện, không biết từ nơi nào lướt quanh mà đến, mười hai người đang ngồi nhẹ nhàng thở ra.

” Long chủ, Tư Kỳ trưởng lão cũng thành công?!” Lộ ra vẻ kinh hỉ cùng khẩn trương, một trong mười hai người, có người hỏi như vậy.

” Xem ra là như thế.” Bàn tay thon dài mà ổn định, nâng lấy đoàn hào quang đẹp mắt chói chang trong bóng đêm chiếu sáng chỗ hắc đang đứng. Dưới ánh sáng, mái tóc đen dài phiếm màu xanh hào quang, đó là đặc thù của người có đủ linh phách cùng linh lực cực kỳ thâm hậu

Ánh mắt mọi người rơi xuống trên thân người đang đứng trong vòng, như vậy Tư Kỳ trưởng lão.....

” Lấy linh phách xuyên thấu không gian, đến dị thể tìm được linh thể thích hợp, Tư Kỳ lần này xem ra không uổng phí.” Cầm trong tay đoàn ánh sáng thu được, nam nhân xoay người, trong bóng đêm, hiện lên một vẻ lạnh buốt – giá rét. Hắn hướng những người đang ngồi xung quanh, “Đem thể xác của hắn hỏa táng”

Lời nói hàm chứa thở dài cùng mơ hồ u ám, thương hại, nhẹ nhàng. Cho dù ở trong bóng đêm, bọn hắn cũng biết, vẻ mặt của Long chủ lúc này thần nhiên là tiếc nuối.

” Tuân mệnh.” Mười hai người đồng thời nâng tay. Ngón tay chỉ một điểm, ngọn lửa màu u lam* lóe lên, đem thân thể trên đài cao dần dần cắn nuốt. Vì tông chủ, đây là vị trưởng lão thứ mười, nhìn thấy u hỏa trên đài, có người đột nhiên nghĩ đến.

” Không biết linh thể lần này có thích hợp không, có thể hay không cùng linh phách của tông chủ dung hợp, nếu là không thể.....” Trong mười hai người có người nghĩ đến những lần thất bại trước đây, trong lòng không khỏi lo lắng. Các trưởng lão có khả năng dùng linh phách xuyên không, mà giá phải trả chính là mấy trăm năm sinh mệnh của chính mình. Dùng mạng sống để đổi lấy một cái sinh linh ở dị thể, nhưng vẫn chưa tìm được sinh linh có thể bổ khuyết vào linh phách đã bị nát vụn của tông chủ. Nếu linh thức của tông chủ không thể chấp nhận sinh linh nơi dị thể, hết thấy đều là phí công.

Lần này, cũng dừng lại như thế..... thời gian đã không còn nhiều lắm a.

Mười hai người ngồi vây quanh nhìn nam nhân đang đứng trước cửa sổ, cũng là thân bạch y lại có vẻ thánh khiết mờ ảo. Thân là tế ti của tông tộc, nghe nói Long chủ là người có linh lực cực mạnh, thậm chí ngay cả các tông chủ đời trước cũng không có linh phách cường đại như hắn. So với hồn phách của thường nhân, người có đủ linh phách sẽ có mức độ linh lực sâu cạn khác nhau, cũng như tuổi tác cũng bất đồng. Hiện nay trước mắt, chủ nhân của mười hai truyền sử* bọn hắn, Xích Diêm tộc Tế Ti Long Phạm, là người có tuổi thọ dài nhất trong tộc, chỉ như thế cũng biết, Long chủ của bọn hắn có linh lực cao thâm đến mức nào.

Trong mắt mang theo vẻ sùng kính, mười hai truyền sử lắng lắng cùng đợi hắn trả lời.

” Nếu là không thể, thì tiếp tục tìm kiếm, tông tộc..... không thể không có chủ.” Lời nói bình tĩnh trong bóng đêm hơn nữa lại có vẻ trầm ổn, không nửa điểm dao động, lạnh lạnh nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ Long Phạm thần nhiên nói.

Tiếp tục tìm kiếm? Đã có mười vị trưởng lão mất mạng, tiếp tục đi tìm, còn mất bao nhiêu mạng? Trong tông tộc, ba mươi sáu trưởng lão, bảy mươi hai gia tộc, có thể lấy linh phách đi dị thể tìm linh thể không có mấy người, càng huống chi phải dùng sinh mệnh của mình trả giá, vậy lại càng ít. Dù sao, ai lại muốn tặng tánh mạng trăm năm của mình đi đổi một cái linh thể không biết là có phù hợp hay không?

Nghe hắn nói như vậy, mười hai truyền sử lộ ra vẻ ưu màu. Phàm là tế ti, đoạn tuyệt tư tình, xem trọng đại cục. Mười vị trưởng lão mất mạng đối Long chủ mà nói, cũng là bi thương, chẳng qua, cái loại bi thương này, càng giống với thương hại hơn. Tế ti cho tới bây giờ đều là đoạn tình tuyệt ái, bọn họ tình cảm vì vạn vật mà sinh, sẽ không vì bất luận một cá thể mà hé lộ. (nói cách khác là vì đại cuộc không vì cá nhân)

Long chủ nếu là tính toán như thế, sẽ không người có thể dao động quyết định của hắn. Hết thấy, đều là vì tông tộc.

Ngọn lửa màu xanh lam lạnh lẽo trong bóng đêm lúc sáng lúc tối, hương hoa nhàn nhạt thơm mát phiêu tán khắp điện. Nhìn thấy di thể của Tư Kỳ trưởng lão bị hỏa táng, mười hai truyền sử đều cảm thấy đáng tiếc. Tư Kỳ trưởng lão trong tộc là một trong những trưởng lão có địa vị cao nhất, mặc dù bị mất đi linh phách, bị u hỏa hủy đi thân thể vẫn tán mát hương hoa thơm mát. Hiển nhiên, nếu không vì việc này, linh lực của hắn có thể tu luyện đến như Long chủ, có thể làm cho thân thể bất diệt, dung nhan bất suy. (nói rõ hơn là không bị lão hóa í)

Mười hai truyền sử than thở, nam nhân đứng trước cửa sổ lại nâng tay lên, nhìn linh thể bị thu trong tay theo ánh lửa chớp động, hai tròng mắt ánh ra màu xanh lam u ám, không biết vì điều gì, hần bỗng nhiên có loại cảm giác, có lẽ linh thể này đúng là thích hợp.

Đoàn hào quang đẹp mắt từ lòng bàn tay hiện lên, ngón tay trắng nõn xẹt nhẹ lên trán của một người. Ánh sáng hồng nhợt nhạt nhấp nháy, tiếp theo, đoàn hào quang như bị lôi kéo, chậm rãi xâm nhập vào thân thể người nọ, không trì trệ cũng không tiêu tán. Ánh sáng hồng càng lúc càng thấm vào đến khi cả gian phòng ảm đầy màu đỏ thắm, mới đột nhiên phiêu tán đi.

Đôi mắt trầm tĩnh không lộ ra vẻ mặt ngoài ý muốn, Long Phạm thu hồi tay, lại nhìn thoáng qua người đang nằm trên giường, đứng dậy đi ra ngoài.

”Không hổ là Tư Kỳ trưởng lão.” Ngẩng đầu nhìn những vì sao lấp lánh trên bầu trời đêm, hần không biết Tư Kỳ là từ nơi nào mang đến sinh linh kia, một cái sinh linh không tên không chỗ lại có thể cùng linh thể tông chủ tương hợp, linh thức của tông chủ không ngừng chống lại, nhưng rốt cuộc lại bất ngờ dung hợp nhanh chóng, giống như bị chiếm đoạt, đem linh thể kia tiếp thu.

Dù rằng theo đoàn ánh sáng hồng chiếu ra ngoài cửa sổ đã sớm đoán được kết quả, nhưng các vị trưởng lão đang chờ ngoài cửa nghe được lời này của hần, trong lòng vẫn là kích động một chút, lộ ra sắc mặt vui mừng

”Nói như thế, nội thương của tông chủ liền có khả năng chữa khỏi!”

Long Phạm gật đầu, ”Chỉ cần tông chủ hấp thu linh thể này, thì có thể tỉnh lại.”

Xích Diêm tộc hiện nay so với các tông tộc khác lực lượng cũng tương đối, không phải là một cường đại tông tộc. Năm mươi năm trước tông chủ cùng kẻ khác giao chiến bị thương, hao tổn linh phách, hôn mê từ đó cho đến nay. Muốn tông chủ tỉnh lại cần phải đem linh phách bổ sung đầy đủ. Trên đời, người có đủ linh phách đều là có dị thuật thì không thể dung hợp, hồn phách tầm thường quá mức yếu ớt cũng vô dụng, mà trong tộc mặc dù đã tìm người có linh phách có thể tương hợp, nhưng lại bị linh thức của tông chủ từ chối, bắt buộc dĩ mới đến dị thể tìm kiếm linh thể tương thích để dung hợp. NXB lậu = đầu toàn bã đậu

May mắn thay, rốt cục bọn hần cũng tìm được rồi. Mặc dù người dị thể không đủ linh phách, chỉ là linh thể tầm thường, nhưng chỉ cần tương hợp liền có thể chữa khỏi. Lúc sau cho dù linh lực của tông chủ bị hao tổn, lúc nào cũng có thể tu luyện lại.

Các vị các trưởng lão an tâm, một trong bọn họ, trưởng lão Quyết Vân lại liếc mắt nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, vẻ mặt vui mừng dần thối lui, thở dài, ”Tư Kỳ... bọn hần mười vị trưởng lão mất mạng, còn có chín sinh linh đã bị tiêu tán lúc trước, hết thấy mười chín người, hôm nay lại thêm một người.....”

Thiên hạ sinh linh đều là ngang hàng, bất luận là nơi này hay là dị thể, dùng linh lực mạnh mẽ đoạt lấy sinh linh, thật sự là chuyện bất nghĩa, đây là điều cấm kỵ. Người đủ linh lực không thể lạm dụng khả năng của bản thân, đây là quy củ do tổ tiên truyền lại, đến hiện giờ, thế gian dần mất đi quy điều, cũng đã không người tuân thủ.

”Là lỗi của Long Phạm.” Bạch y trong gió nhẹ tung bay, lời nói thản nhiên lộ ra vẻ bi thương, đôi mắt trầm tĩnh kia lại như bình thường không chút mảy may gợn sóng.

Nếu là dùng cách khác đến tính toán, tánh mạng mười chín người đổi lấy một cái sinh linh này, đổi lấy tông chủ của mấy nghìn người trong tộc đang trông mong, như vậy mười chín người chết, tuy làm người ta tiếc nuối, nhưng không phải không đáng giá. Hiện giờ sinh linh này bị cắn nuốt, cũng là bất đắc dĩ.

Nhìn thấy hần Quyết Vân thở dài lắc đầu, ”Tế ti nói quá lời.” Long Phạm thân là tế ti, không thể chỉ trích, là hần độ lượng mới không quyết đoán như thế, lúc trước ngầm đồng ý chuyện này, bây giờ càng không nên nói như vậy.

Mọi người xung quanh gật đầu, nhìn thấy bạch y nam tử đứng lặng trong gió, hương sen nhàn nhạt thơm mát theo gió thổi đến, trong mắt đều không tự chủ lộ ra vẻ kính nể. Cho tới nay ngoại trừ tông chủ, đó là

tế ti Long Phạm được mọi người sùng kính nhất. Nếu là thế nhân trăm họ nhìn bọn hắn như thần thánh, như vậy trong bọn hắn, Long Phạm chính là người gần với thần nhất.

Như thể đối với những ánh mắt trên người không hề có cảm giác, Long Phạm nhú nhú mày, hướng cánh cửa phòng đang đóng chặt, mới vừa rồi, trong khoảnh khắc đó hắn tựa hồ cảm giác được một tia dao động, như là người trong phòng có động tĩnh.

” Tế ti cảm giác được gì?” luận về linh lực ở đây tất cả mọi người đều không ai sánh bằng Long Phạm.

Tinh tế nhắm mắt lại để cảm nhận, tông chủ bên trong không có việc gì, không có chút dị thường, hắn mở mắt, ” Không sao, có lẽ là cảm giác sai.” Lại quay đầu nhìn chăm chú cánh cửa, hắn lúc trước đã tính qua, nếu có thể thuận lợi dung hợp, chờ linh phách của tông chủ cùng linh thể kia hoàn toàn tương thích, ít nhất cũng cần một ngày.

Trong phòng lúc này, người nằm ở trên giường xung quanh nhàn nhạt tản mát hào quang màu hồng, lúc sáng lúc tối, đôi môi mím chặt khẽ nhúc nhích như là tự nói, nhưng không phát ra chút tiếng động.

Hắn ở nơi nào? Đối mặt một mảnh đen tối, Chung Tình nhớ lại, không biết vị linh sư kia làm cái gì, hắn lại không cảm giác được bản thân mình còn tồn tại, không biết tay chân ở nơi nào cũng không biết hiện tại kết quả ra sao, tựa hồ hắn đang trôi nổi trong một không gian cổ quái.

Bóng tối trước mắt không ngừng xuất hiện những tia sáng hồng lập lờ, khiến hắn nhớ lại hồi ức không thoải mái kia. Giống như khi đối mặt vị linh sư, đó là dấu hiệu nguy hiểm, khi còn bé hắn đã từng trải qua, làm cho hắn biết mùi vị sắp chết là như thế nào. Rồi thành công sau đó cũng cho hắn biết, muốn có được hết thảy những gì mình muốn, phải dốc hết sức lợi dụng tất cả những thứ có thể dùng.

Hiện tại, hắn muốn sống.

Đón đoàn hào quang màu đỏ sáng rực, hắn có ảo giác như bị cắn nuốt, chiếm đoạt, tựa hồ suy nghĩ của chính mình dần dần bị tiêu tán. Nhưng, hiện tại, điều hắn muốn là còn sống, bất luận lúc này đến tột cùng là tình huống gì, hắn sẽ không để đối phương mãn nguyện ! (o_o anh thật là mạnh mẽ a)

Vàng sáng trắng đẹp mắt cùng đoàn hào quang đỏ lấp lánh đối lập nhau, va chạm vào nhau, không ai nhường ai, như từng bước xâm chiếm tranh đoạt không gian nơi này, cho đến khi cả hai ánh sáng trắng hồng nổ lên, rốt cục tất cả đều trở nên yên lặng.

Trong phòng lại khôi phục màu sắc âm u, ánh sáng nhẹ nhàng từ quả huyền châu trong phòng lộ ra, tiếng bước chân vang lên, có người tiến vào. (mình nghĩ, huyền châu ở đây sử dụng như đèn điện ở thế giới hiện đại),

Trên giường, người đã nằm rất lâu rốt cục cũng chậm rãi mở mắt, chống lại một ánh mắt đang chăm chú nhìn vào hắn.

3. Quyển 1: Chương 3: Hồi Sinh

Đôi mắt kia, hắn chưa bao giờ gặp qua, trong tròng mắt có đôi chút kỳ lạ lộ ra màu xanh lam nhợt nhạt, giống như thần tinh (giống mắt rồng í, anh ấy họ Long mà, có ý nghĩa hết rồi) , thâm thúy mà u lãnh (lạnh lẽo u ám), dường như cất giấu vô số bí ẩn, xem ra thật bình thản khiến cho người ta an tâm, nhưng hắn lại cảm giác trong đó ẩn chứa một cỗ tinh mạch đến tận cùng, cái loại tinh mạch này mang theo một chút chán ghét không hưng vị, thản nhiên chăm chú nhìn hắn, có chút đăm chiêu.

” Người là người nào?” bạch y bào, tóc đen tuyền, nam nhân có một đôi mắt kì lạ đứng trước mặt hắn hỏi như vậy.

Người nằm trên giường ngồi dậy, hắn là người nào? Hắn là Chung Hàn Vũ, sau lại đổi tên Chung Tình, hắn là tình nhân hoàn mỹ trong mộng của vô số nam nữ. Nhìn xung quanh, hắn có thói quen nhếch môi lên, không trả lời. Trong phòng bố trí có chút kì quái, chiếc bàn được điêu khắc hoa văn phức tạp, trên đó trưng bày những chén rượu ngọc thạch màu xanh biếc ôn nhuận. Phía trước cửa sổ tung bay trường mạn (màn/rèm cửa), trên tường trang trí không phải bức tranh phong cảnh thủy mặc, mà là loài dị thú chưa bao giờ gặp qua.

Đây không phải thế giới hần biết, cho ra kết luận này, ý cười bên môi lại giờ lên một ít, học người nọ cách nói chuyện hỏi ngược lại:” Người lại là người nào?”

Lúc này nhìn kỹ mới phát hiện, bạch y nam nhân không chỉ có một đôi mắt như thần tinh, mà còn hé ra một khuôn mặt quá mức tuấn mỹ. Nếu hần cùng với mình tồn tại trong giới nghệ sĩ nhất định sẽ là một cường đại đối thủ, ánh mắt của hần ở trên người bạch y nam nhân đánh giá vài lần.

Người tỉnh lại hiện nay, không phải tông chủ. Long Phạm xác định chắc chắn, giờ phút này nhìn mình tuy ánh mắt vẫn trầm tĩnh cũng như năm đó, nhưng lại mơ hồ mang theo một tia phóng túng, ở ánh mắt lưu chuyển, lơ đãng lộ ra một mặt tình ý như là đang mê hoặc lòng người.

” Ta là Long Phạm, Xích Diêm tộc tế ti, mà người, nên là Lăng Lạc Viêm.....” Lăng Lạc Viêm, tục danh của tông chủ.

Thật như một màn giễu cợt, một thân phận mới, một danh xưng mới, chỉ là không biết thân thể mới này có thể so sánh được với bộ dáng ban đầu của hần hay không. Vị siêu sao lúc này nhìn thấy mái tóc bạch kim rơi xuống bờ vai, thực rõ ràng khối thân thể này không phải là hần “Uy, có gương không?” (mồ o_o....làm mình nhớ tới bạn Nim)

Long Phạm nâng tay ý bảo hướng bên kia, người này không phải tông chủ, như vậy chính là sinh linh ở nơi dị thể.

Chung Tình xốc lên tấm vải bằng lụa tơ tằm trên người, hai chân buông xuống đất, vừa muốn đứng lên, dưới chân lại mềm nhũn, mắt thấy phải té ngã trên đất, mùi hương lành lạnh nhẹ nhàng thổi qua, một đôi tay đưa hần tiếp trong lòng ngực.

” Hôn mê năm mươi năm, không nên lập tức đi lại.”

Bị bạch y nam nhân ôm lấy, lại nghe hần nói như vậy, Chung Tình lại cảm thấy cổ quái, tay chân vô lực cũng không sao, còn hôn mê năm mươi năm, chẳng lẽ khối thân thể này đã lão hóa? Nâng tay lên, trước mắt bàn tay lại rõ ràng vẫn là bộ dáng của người trẻ tuổi, thậm chí..... có chút quá trẻ.....

Bế lên người trong lòng ngực, Long Phạm sắc mặt vẫn bình tĩnh không thay đổi, chậm rãi đi đến góc gian phòng, đem hần đặt ở trên ghế.

Chung Tình nhìn trước mắt, không biết dùng vật gì chế tạo thành gương, tựa như một khối ngọc lưu li sáng bóng rực rỡ không thể dùng ngôn từ để diễn tả, trong gương phản chiếu hình ảnh một người.

Mái tóc bạch kim, hồng y đỏ như máu, dáng mào ngài cong vút , đôi mắt phượng thâm thúy, tồn tại trong đó là duệ khí cũng lộ ra vẻ lạnh lùng, đương nhiên, khuôn mặt kia đều không phải của hần. Khẽ nhếch môi, đôi mắt đang hạ xuống dần dần nâng lên, đối với gương hần lộ ra thói quen mỉm cười, kia từng được xem là nụ cười thiên sứ, ở trên khuôn mặt mới này vẫn thâm tình như xưa.

Đúng rồi, đây mới là hần.

Mái tóc vàng như ánh trăng, đôi môi lộ ra vẻ mỉa mai, ánh mắt mỉm cười đầy tình ý, hé ra khuôn mặt có thể câu dẫn lòng người, cũng không phải một lão già, nhưng, ngoài dự kiến của hần.....đúng là một thiếu niên.

Bộ dáng mười lăm mười sáu tuổi lại lộ vẻ điềm tĩnh của một nam nhân trưởng thành, mới vừa rồi bị người nọ ôm hần liền cảm giác được vóc dáng hai người hoàn toàn khác biệt, không nghĩ nhiều, đến bây giờ nhìn thấy khuôn mặt này, Chung Tình nhin không được nhíu mày, “Người lúc trước nói, Lăng Lạc Viêm từng hôn mê năm mươi năm?” Hần không có nhớ lắm, vừa rồi nam nhân tên là Long Phạm này đã nói như vậy, nhưng một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi như thế nào lại hôn mê năm mươi năm?

Thấy hần thủy chung vẫn không hoảng loạn, hướng hồ lại mang theo một chút tùy ý hỏi tình hình nơi đây Long Phạm có phần ngoài ý muốn, người dị thể có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh như vậy sao, hay duy nhất người này đặc biệt. Sinh linh này không biết từ nơi nào mà đến, cùng người so sánh bất đồng,” Tông chủ bị người khác tổn thương, cần phải tu bổ linh phách, xác thực đã ngủ năm mươi năm.”

” Như vậy, Lăng Lạc Viêm bao nhiêu tuổi rồi?” Tông chủ? Khối thân thể này hình như có thân phận đặc biệt.

” Hai trăm năm mươi bảy..... người có đủ linh phách, có khả năng sống hơn trăm năm, tùy theo linh lực của bản thân mà tuổi thọ sẽ khác biệt.” (linh lực càng cao sống càng thọ)

Hắn bình tĩnh nhìn trước mắt, ” Thế nhưng xem ra, chỉ như mười lăm mười sáu.....” Mười lăm mười sáu tuổi, đúng là tuổi thanh xuân, nhưng cũng là những năm tháng hắn không muốn nghĩ đến, khuôn mặt này làm cho hắn nhớ về dĩ vãng xưa.

” Thế gian không phải ai cũng có đủ linh phách, mà Xích Diêm tộc tông chủ sinh thời linh phách không đầy đủ, vì để tập trung linh lực, phải hạ phong ấn, đình chỉ bản thân lớn lên.” Đứng phía sau hắn, Long Phạm nhìn người trong gương, thản nhiên đáp.

Tóc bạch kim, sống hơn trăm năm, thuật phong ấn, thật đúng là thế giới cổ quái. Nhìn xung quanh bài trí, nguyên bản hắn nghĩ đến thời cổ xưa cũng không sai biệt lắm, không nghĩ lại như thế này. Lúc trước khi đóng phim, đã từng diễn qua đủ loại vai kỳ dị thậm chí so với thế giới ở đây càng thần kỳ hơn. Trước mắt những thứ này cũng không là gì, chẳng qua, phải ở trong cơ thể của một thiếu niên khiến hắn có chút buồn bực.

” Người một chút đều không kinh ngạc.” Long Phạm không biết người khác ở vào tình huống này sẽ như thế nào, một sinh linh không biết từ nơi nào đến lại đối với mọi việc đều thản nhiên thừa nhận, không thấy nửa điểm sợ hãi.

Đối với thân ảnh bạch y trong gương, hắn nhướn mày, ” Ta còn sống.” Tựa hồ không phải đáp lại nghi vấn (hỏi một đằng trả lời một nẻo), lại đánh trúng trọng tâm. Hắn còn nhớ rõ vị linh sư kia, trong miệng hắn thốt lên ” Nhiếp linh”, nói thế chính là có chuyện như vậy, hấp thu sinh linh chính là hấp thu hồn phách cũng không sai biệt lắm. Hắn đi tới nơi này, không còn cách nào khác có thể tưởng tượng, còn muốn như thế nào, chỉ cần còn sống, về sau lại tính toán tiếp. NXB lậu = thiếu sót

Tóm lại, mặc kệ tới nơi nào hắn sẽ không bạc đãi chính mình.

Theo như lời Long Phạm tu bổ linh phách, như vậy hắn nên là ” vật liệu”. Mới vừa rồi đoàn hào quang màu hồng cùng hắn tranh chấp, chẳng lẽ chính là ý thức của chủ nhân khối thân thể này? Như vậy xem ra, sự tình dường như không theo dự tính của Long Phạm.

Xoay người, hắn ngẩng đầu mỉm cười, ” Tông chủ của người hình như bị ta cấp nuốt, hiện tại ta mới là Lăng Lạc Viêm, người dự định làm sao đây?”

Dung mạo thiếu niên, khí phách của nam tử trưởng thành, thiếu đi vẻ lãnh đạm ngạo nghễ ban đầu, giờ phút này trước mặt hắn là một đôi mắt lúc nào cũng lộ ra ý cười lơ đãng, vốn là một khuôn mặt tuấn mỹ cùng mái tóc bạch kim như tơ, tuy là dung mạo thiếu niên lại dẫn ra vài phần kiêu diễm, mà bên trong nét kiêu diễm đó, đồng thời còn tồn tại là vài phần nhan sắc âm u, giống như ngọn lửa di động, nhìn như ánh sáng tươi đẹp lại lộ ra nguy hiểm, mãnh liệt câu dẫn lòng người muôn đời muôn kiếp không thể quay lại.

Tựa hồ..... so với trước kia, người trước mặt càng xứng là tông chủ Xích Diêm tộc, Long Phạm trong lòng không khỏi dâng lên loại ý nghĩ này. (Long ca bị tình yêu sét đánh rồi hí hí)

Xích Diêm tộc lấy hỏa làm chính, giờ phút này thiếu niên ngồi trước gương, ở trên người hắn một mảnh nhan sắc đỏ thắm tựa như sống lên, tuy là một sinh linh không biết từ nơi nào đến, dùng để chiếm đoạt căn cốt, để tu bổ linh phách bị hư tổn, nhưng giờ hắn lại chiếm cứ khối thân thể này, hiển lộ ra điều mà cả tông chủ chưa bao giờ có, ” hơi thở như hỏa”.

” Nếu như ta nói, đem linh thể của người trong cơ thể tông chủ lấy ra, hủy đi, người sẽ làm thế nào?” Long phạm nhìn hắn, đáp lại như vậy.

Trước gương lưu ly ngăn nắp sạch sẽ không có bất cứ một vật dụng gì, nhưng ở trên có một cây trâm cài tóc, người ngồi trước gương nhìn lướt qua, bắt lấy nó trong tay, đùa nghịch cây trâm cài tóc có vẻ không phải bằng vàng cũng không phải bằng ngọc, không biết từ vật gì chế thành nhưng lại cực kỳ cứng rắn, mang theo dáng vẻ trêu đùa, trong miệng nói: ” Nếu nói thế, trước hết ta đem khối thân thể này giết đi, nếu phải chết, ta không muốn chết trong tay kẻ khác, tốt nhất là chính mình động thủ.”

Nếu như lúc này thật sự phải chết, hắn suy nghĩ chỉ chết trong chính tay mình.

Hắn đã từng thề, cuộc đời này chỉ có hắn đùa nghịch người khác, tuyệt sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào an bài hắn.

Trâm cài tóc sắc nhọn chuyển động ở đầu ngón tay giống như là một trò chơi, vẻ mặt khoái trá hẳn hướng Long Phạm nhìn lại, "Uy, muốn hay không đánh cuộc một phen, xem đến tột cùng là người rút hồn phách của ta nhanh, hay là ta tự mình kết thúc nhanh hơn, cho dù đâm xuyên qua yết hầu (cổ họng), các người nơi đây có lẽ vẫn có thể cứu chữa?" NXB lậu = bọn ăn cắp đề tiện + hèn mọn

"Nơi này tuy khác thường so với chỗ của người, nhưng nếu đâm xuyên qua yết hầu, vẫn sẽ chết người, việc nguy hiểm, đừng tùy ý làm bậy mới tốt."

Không biết Long Phạm làm cái gì, tách một tiếng, trâm cài tóc trong tay hắn cơ bản vô cùng cứng rắn bị gãy nát ra.

Nắm chặt bàn tay, hắn ngửi được mùi hương nhàn nhạt thoang thoang trong không khí, theo Long Phạm đến gần càng thêm lạnh lẽo, giống như xa cách trần thế không nhiễm bụi nhân gian. Lúc trước sống gần ba mươi năm, ở giới nghệ sĩ hắn coi như đã xem qua không ít lòng người, Long Phạm này, xem ra trong trẻo bình thản lạnh lùng, tựa như không nhiễm chút vết nhơ, nhưng bằng trực giác hắn chỉ biết, người này xem ra tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài của hắn.

Long Phạm đi đến trước mặt hắn, ngay lúc hắn đang lơ đãng suy nghĩ, chậm rãi nâng tay, cũng không phải làm điều gì mà chỉ bế hắn lên, "Thân thể tông chủ mới khôi phục, nên hảo hảo nghỉ ngơi mới phải."

Đôi mắt sâu thẳm màu xanh lam trầm tĩnh nhìn hắn, vừa mới đây còn nói phải lấy hồn phách của hắn ra, giờ phút này lại xưng hô hắn là tông chủ, đó là một nam nhân không dễ nhìn thấu....Mở lòng bàn tay nhìn thấy trong tay trâm cài tóc nát thành từng mảnh vụn rơi lả tả xuống đất, về sau, hắn chính là Lăng Lạc Viêm.

Long Phạm không nói thêm bất cứ điều gì, bế hắn hướng đến bên giường mà đi, quá khứ là Chung Tình, nay đã là Lăng Lạc Viêm cảm thấy không được tự nhiên nhịu mày lại, "Thả ta xuống." Không phải không tiếp nhận nam nhân khác bế mình, chính là cách bế như thế quả thật hắn không thể chấp nhận, huống chi lúc này hắn không phải không đủ sức đi lại.

Vừa nói xong, hai chân liền được đặt xuống đất. Lăng Lạc Viêm vừa lòng hướng phía trước bước đi, nhưng cũng như lúc trước giống nhau, hai chân lại không có chút khí lực, mắt thấy thân thể không nghe sai khiến, chuẩn bị ngã xuống, lại một lần nữa, đôi cánh tay kia lại vờn quanh ôm lấy hắn.

"Ngủ say năm mươi năm, nếu muốn khôi phục hoàn toàn, không phải một sớm một chiều, không cần cậy mạnh." Long Phạm khẽ liếc trên khuôn mặt mơ hồ không cam lòng của hắn, giọng nói vẫn trầm ổn không thay đổi, vẫn là thản nhiên lạnh nhạt, nhưng không biết vì sao Lăng Lạc Viêm lại cảm giác trong đó có vài phần thích thú cười nhạo

Chẳng lẽ là hắn ảo giác, nhìn thấy mặt Long Phạm chỉ thấy một mảng bình yên, tựa hồ không hề tồn tại thất tình lục dục, không thấy cảm xúc này đó. Thu hồi ánh mắt đánh giá, Lăng Lạc Viêm chỉ có thể bắt đầu dĩ bị hắn bế như thế trở về bên giường

Thân thể có chút vô lực được người thả xuống, vài tiếng gõ cửa dè dặt bên ngoài vang lên, "Tể ti, tông chủ có xảy ra chuyện gì không? Linh thể kia cùng dung hợp không có vấn đề chứ?"

4. Quyển 1: Chương 4: Chủ Phó

Ngoài cửa, các trưởng lão nhìn thấy trong phòng đột nhiên hiện ra một tầng hào quang hồng bạch kỳ dị, cảm thấy không đúng, tể ti đi vào lúc trước, hồi lâu cũng không thấy đi ra, đành là chuyện gì mới hảo. Trong lòng quynh lên, các trưởng lão nhân số vừa nhiều, đứng trước cửa chỉ trong chốc lát liền có người không nhẫn nại được, đẩy cửa ra.

Trong phòng lẳng lặng, không ai lên tiếng, Long Phạm đang ôm Lăng Lạc Viêm trở lại trên giường. Các trưởng lão đứng trước cửa vừa chột tiến vào cũng giật mình, tông chủ xưa nay cùng tể ti bất hòa, trước mắt

chứng kiến lại nhìn thấy tông chủ cho phép tế ti như thế ôm hân, như ôm một hài nhi, chẳng lẽ sau khi tông chủ tỉnh lại tính tình thay đổi ?

Nghe được tiếng bước chân, Lăng Lạc Viêm theo Long Phạm hướng về phía trước cửa nhìn lại, hơn mười bộ dạng khác nhau nhưng đều là nam nhân xuất chúng bất phàm đứng trước cửa, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc nhìn hân.

Xem như chào hỏi Lăng Lạc Viêm đối với bọn hân nhếch nhếch môi, an tọa trên giường, nâng cằm lên, hướng Long Phạm ý bảo, " Uy, người nhận thức những người đó?"

" Ân." Long Phạm quay đầu nhìn lại, thần sắc không thay đổi. Ngoài cửa các trưởng lão ngây ngắc ngần cả người, nam nhân đang ngồi trên giường xem ra rõ ràng là diện mạo của tông chủ, mười lăm mười sáu tuổi, mái tóc bạch kim, vẻ mặt lạnh lùng, nhưng lúc này xem ra so với ngày xưa lại như hai người khác nhau. Khuôn mặt vẫn như cũ, mắt phượng mày ngài giống nhau, nhưng lại tản mát ra một loại tà khí khó có thể diễn tả, không, không phải, có lẽ nên nói là toát ra nhiều ma tính hơn, nguyên vốn là một đôi mắt lạnh lùng, mới vừa rồi lại nhìn bọn hân nở nụ cười như thế.

Nụ cười kia, không giống băng, lại giống như hỏa, mê hoặc lòng người. Nếu là năm mươi năm trước nhìn thấy tông chủ lộ ra vẻ mặt này, bọn hân chắc phải mừng như điên. Xích Diêm tộc có đủ linh phách vốn là hỏa tính, theo năm tuổi tăng trưởng, khí chất cũng nên càng thêm mạnh hơn mới đúng. Đáng tiếc linh phách tông chủ không đủ, bản tính lại không hảo, hai trăm năm qua cũng không có tiến triển gì lớn.

Lúc này bị thương vừa chuyển biến tốt, bỗng nhiên có sự thay đổi lớn như vậy, làm sao bọn hân lại không khỏi cảm thấy kì quái, cũng có chút bất an. Điều này trái với lẽ thường a. NXB lậu = bọn ăn cắp đề tiện + hèn mọn

Các trưởng lão cùng nhau hướng tới Long Phạm nhìn lại, lúc này chỉ có tế ti mới hiểu rõ đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

" Linh thức của tông chủ nhận lấy sinh linh kia, nhưng không thể thành công dung hợp, trước mắt các người đang chứng kiến, đều không phải là tông chủ, mà là linh thể Tư Kỳ trưởng lão tìm được ở dị thể, " Đối với các trưởng lão Long Phạm như là đang nói một sự kiện tầm thường bất quá chỉ là việc nhỏ, giống như hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của những người đang đứng trước cửa, tiếp tục nói, "Về sau, hân là tông chủ".

" Tế ti! Ý của người muốn chúng ta cung phụng hân như là tông chủ? Một cái sinh linh không biết từ nơi nào đến?" Sinh linh này thậm chí cũng không phải đến từ thế giới này.

Tính tình nóng nảy Nham Kiêu lập tức đứng dậy, " Ta không đáp ứng! Ta nghĩ các trưởng lão khác cũng không đáp ứng!" (sai lầm vẫn là em)

Lúc này trong tộc cũng tựu lại mười mấy vị trưởng lão, nhưng nếu tất cả mọi người biết được việc này nhất định cũng như hân không thể tiếp nhận. Xích Diêm tộc tuy nói rằng ở trong thiên địa không được tính là quá mức cường đại tông tộc, nhưng các tộc nhỏ khác cũng không thể sánh bằng, sao có thể dễ dàng để ột sinh linh không biết lai lịch từ dị thể trở thành tông chủ của tất cả mọi người.

Những lời này của Nham Kiêu xem như nói ra tiếng lòng của tất cả mọi người. Lăng Lạc Viêm nhìn thấy mọi người trước mặt hân nghị luận việc này, cũng không buồn bực, ngồi trên giường, hân một tay chống cằm giống như đang xem diễn tuồng, quan sát sắc mặt của mọi người.

Vừa đến đây hân cái gì đều không biết, nhưng có một điều hân rất xác định, chỉ cần tên Long Phạm kia quyết định, như vậy những người này cũng không phản đối được bao lâu. Ở trong giới nghệ sĩ một thời gian, hân đối với việc nhìn người vẫn là có chút tự tin.

Hân quan sát phản ứng của mọi người, cũng có người quan sát lại hân, lúc này xem ra tông chủ giống như thay đổi hoàn toàn, có người cũng không bài xích, " Tế ti, người xác định ? "

Trong tộc nếu có việc đại sự ngoại trừ ý kiến của tông chủ, có khi ý kiến của tế ti được mọi người coi trọng hơn, không phải vì chuyện gì, đơn giản vì hân là Long Phạm.

Năm mươi năm qua, nếu không phải tể ti Long Phạm, Xích Diêm tộc đã sớm bị Liệt Diêm tộc áp chế. Trên thực tế cho dù tông chủ không xảy ra việc gì, tể ti cũng có thể nói là người quan trọng nhất trong tộc. Thậm chí so với tông chủ còn muốn trọng yếu hơn một ít. (an tâm...anh sắp sửa bị soán ngôi rồi)

Hơn nữa đối với các trưởng lão từ nhỏ đã đi theo tể ti học hiểu đủ loại sự vật mà nói, Long Phạm không chỉ là tể ti được nể trọng trong tộc, lại như là tôn sư của bọn hắn.

“Ta xác định.” Đôi mắt u lam thoáng hướng sau nhìn lại, đảo qua một lượt trên người Lăng Lạc Viêm, đối hắn đang nhếch môi cười nhạo xem như không thấy, Long Phạm lại nhìn về phía mọi người với các thần thái khác nhau, “Về sau, hắn là tông chủ,”

Lập lại một lần nữa, làm cho những người đang đứng trước cửa dừng lại bên miệng lời nói phản đối.

Tể ti chẳng lẽ có ý tưởng gì, bằng không lại như thế nào để ột sinh linh đến từ dị thể chiếm cứ thân thể của tông chủ. Đáng lý nên hủy hắn đi rồi lại tìm cách khác cứu tông chủ mới đúng....

“Không còn nhiều thời gian, tể ti quyết định là được rồi, ” Biết suy nghĩ trong lòng mọi người Quyết Vân lại mở miệng, đối với tông chủ hoàn toàn mới hắn cũng không bài xích, lại cũng không thể nào vui mừng, đôi mắt đang đánh giá mọi người làm cho người ta bất an trong lòng, dù trước đây vẫn thường xuyên đối mặt tông chủ, hắn cũng không lo lắng như thế.

Bị hắn một câu nhắc nhở, mọi người nhao nhao tỉnh ngộ, đúng rồi, đây mới là nguyên nhân mà tể ti quyết định như thế.

” Được rồi, việc này về sau sẽ bàn tiếp,” Nham Kiêu lúc trước phản đối kịch liệt bây giờ cũng nhân nhượng lui xuống, lời nói tuy mang theo bất mãn nhưng vẫn là đáp ứng.

Lăng Lạc Viêm một chút cũng không ngoài ý muốn, nhưng đối với nguyên nhân mọi người thay đổi thái độ cũng có chút hiểu kỳ. Buông bàn tay đang chống cằm xuống, hắn nhíu nhíu mày, “Các vị nếu là quyết định xong rồi, có thể hay không tìm một người nói cho ta biết, là việc gì mà không còn thời gian?”

Hắn cũng không muốn rước phiền phức vào trong người, tuy nhiên thân phận tông chủ này chính là phiền phức, ngay tại hắn còn chưa hoàn toàn thích ứng, hắn không muốn trở thành phương tiện bị lợi dụng, mà trước mắt những lời nói của bọn họ có dấu hiệu này.

Quyết Vân do dự một chút nhìn Long Phạm, nguyên lai vị “Tông chủ” này cái gì cũng chưa biết.....

” Đều đi ra ngoài đi, việc này ta sẽ giải thích cho tông chủ,” hương sen phiêu tán, thân ảnh đi đến bên giường, phía sau mọi người nghe theo lời hắn phân phó, trước khi đi vẫn quay đầu lại đánh giá, tuy không nguyện ý sinh linh này trở thành tông chủ của bọn hắn, nhưng không thể không thừa nhận vị tông chủ hoàn toàn mới này lại càng giống là người đứng đầu Xích Diêm tộc hơn. Hồng sam trên người hắn là bất luận kẻ nào cũng không thể mặc lên người màu đỏ nóng rực đó.

Trong lòng đủ loại tâm tư phức tạp, các trưởng lão đi ra ngoài. Quyết Vân đi cuối cùng, đóng lại cửa phòng, cảm giác đặc biệt linh mãnh khiến hắn phát hiện vị “Tông chủ” này trên người linh phách không đủ, không có linh lực, vị tông chủ lúc này đây chỉ sợ là tránh không khỏi cái chết, sinh linh đó tuy thoát được số phận bị nghiền nát, chung quy lại sẽ như chín sinh linh lúc trước, tiêu tán đi, chỉ là không biết hắn sẽ ở lại trên đời này mấy ngày....

Mang theo vài phần thương xót, hắn cùng những người khác rời đi.

Trong phòng hào quang của viên huyền châu vẫn chưa giảm, khiến mái tóc bạch kim của hồng sam thiếu niên đang ngồi trên giường càng chói sáng đẹp mắt. Long Phạm đứng trước giường, hắn còn chưa mở miệng, Lăng Lạc Viêm đã nói, “Nghe đến như là có phiền toái a, không biết tể ti đại nhân tính toán giải thích như thế nào với ta?”. Thật sự là không may, không hiểu vì sao bị mang đến nơi này, lại dung hòa với khối thân thể có thân phận phức tạp như thế này.

Lời nói mang theo chút ngả ngớn cười nhạo, khuôn mặt thiếu niên dưới vầng hào quang cũng lộ ra vẻ sành đời của nam tử trưởng thành cũng có chút không vui, tuy vẻ buồn bực không hiện rõ Long Phạm vẫn nhìn thấy rõ ràng, “Xích Diêm tộc cùng Liệt Diêm tộc mỗi trăm năm liên tụ họp một lần, tông chủ đương nhiệm

nhất định phải có mặt, nếu đến ngày đó tức là trăm năm chi kì mà tông chủ vẫn còn chưa tỉnh lại, thì phải bỏ lỡ,”

” Nếu bỏ lỡ ?” nếu không phải hần, khối thân thể này có lẽ vẫn còn đang ngủ say.

“Tông chủ không cần biết nhiều, trước mắt chỉ cần dưỡng hảo thân thể là được, ” bình thần bên trong lộ ra sự quan tâm, lời nói của Long Phạm dừng bên tai Lăng Lạc Viêm lại làm cho hần thích thú liếm liếm môi. Lời này nghe như thế nào trong đó đều chắc chắn có nội tình, nếu có người không muốn nói, hần cũng không có biện pháp miễn cưỡng.

Thả lỏng thân thể ngã về phía sau, hần nghiêng đầu nhìn bạch y nhân đứng bên cạnh giường, “Nếu muốn lợi dụng sự tồn tại của ta, thì nên khiến cho ta cam tâm tình nguyện bị lợi dụng, tể ti đại nhân của ta, về sau ta là tông chủ, tông chủ.....nên là chủ tử của người ?”

Hết thấy mọi thứ trên thế gian vốn là một thương trường giao dịch, thân ở trong làng giải trí hần so với bất luận kẻ nào đều cảm nhận sâu sắc điểm này. Nếu là lợi dụng lẫn nhau nên thấu triệt lợi dụng. Nếu có cơ hội cũng không ngại xem đó là thú vui. Long Phạm muốn hần làm thân phận tông chủ, hần cần sống ở trên đời này, một khi đã như vậy theo như yêu cầu cũng không sai, bất quá, thủ phạm đưa hần đến thế giới này tựa hồ chính là nam nhân thoát tục đang đứng trước mặt hần, mặc kệ trong mắt luôn tỏ ra ủ rũ cùng tịch mịch cất giấu điều gì đó, cơ hội lần này hần đương nhiên phải đòi lại công đạo cho chính mình.

Muốn hần “diễn” tông chủ, hần phải được đãi ngộ tương xứng.

” Long Phạm tuy thân là tể ti, nhưng coi như một trong những người phụ thuộc tông chủ. Trong tộc, chức vụ tông chủ, nếu muốn nói là chủ, cũng không quá đáng.” Đối với lời nói mang theo khiêu khích của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm không lộ ra nửa điểm không cam lòng, đôi mắt thanh lam sâu thẳm vẫn lạnh lẽo u ám, một tay đặt trước ngực, đối mặt hần cúi người xuống hành lễ.

Bạch y mệnh (tay áo màu trắng) theo gió từ bên cửa sổ nhẹ phất qua, gợn lên hương khí nhàn nhạt không nhiễm trần tục. Nam nhân khom người hành lễ xưng hần là việc chính, nhưng đáng vẻ thì lễ lại thông dong thân nhiên không có nửa điểm cảm giác hần là phò, tuy cung kính nhưng Lăng Lạc Viêm cảm thấy không thoải mái.

Bên môi vẫn là thói quen gợn lên ý cười, Lăng Lạc Viêm khép lại mắt, “Đứng lên đi, bắt đầu từ ngày mai, người đến chuẩn bị sinh hoạt thường ngày cho ta,”

Hần không thoải mái, nhất định phải tìm người chia sẻ một phần, mà người thích hợp nhất tự nhiên là Long Phạm. (anh khéo chọn thật o_o)

” Long Phạm tuân mệnh.” đứng thẳng người dậy, Long Phạm nhìn hồng y thiếu niên trên giường, từ lúc bắt đầu cho đến giờ vẫn luôn là vẻ đạm mạc điềm tĩnh trên mặt không thấy bất cứ biểu tình nào khác, khoát tay tắt đi vầng hào quang của viên huyền châu. Trong bóng đêm chỉ có đôi mắt như thần tinh lộ ra màu xanh lam sâu thẳm nhợt nhạt.

5. Quyển 1: Chương 5: Lợi Dụng

Bắt đầu từ ngày thứ hai Long Phạm quả nhiên đáp ứng lời hần, tự mình chiếu cố Lăng Lạc Viêm. Điểm này không chỉ ngoài ý muốn Lăng Lạc Viêm các trưởng lão cũng vạn phần kinh ngạc.

Tể ti trong tộc, địa vị chỉ đứng sau tông chủ, Long Phạm tể ti lại là người được tôn kính thậm chí là sùng bái nhất Xích Diễm tộc. Vô luận là thân phận của hần, là trí tuệ hay là linh lực, không người nào có thể sánh bằng. Trong tộc không biết bao nhiêu nam nữ tôn thờ sùng kính, lại tự mình động thủ chăm sóc cho sinh linh đến từ dị thể đang chiếm cứ thân thể tông chủ, điều này có thể nào không khiến lòng người buồn bực ? (cái số của anh nó là như thế, phải chấp nhận thôi)

Nhìn trước mắt tể ti đang đứng một bên, mà thiếu niên vẻ mặt lại thích ý bình yên dựa vào chiếc trường kỷ, ngẩng ngửa tửu dịch trong chén, sợi tóc bạch kim phất bên trán. Nguyên bản nên là một bộ dáng lạnh lùng, từ lúc sinh linh chiếm cứ thân thể lại hiện lên khí chất hoàn toàn tương phản, không chút để ý liếm đi tửu dịch ở bên môi, hướng một bên nâng nâng tay, “Châm rượu”

Bạch y mẹ giờ lên, bàn tay ớn định mà trắng nõn lấy bầu rượu bên cạnh, rót đầy vào chén rượu nhỏ. Người châm rượu hơi hơi nhắm mắt như là đang trầm tư, lại như đang suy nghĩ, động tác không một chút đình trệ rót đầy nửa chén. Người đang nằm trên trường kỷ mang dáng vẻ thản nhiên đem chén rượu nhấp khẩu, miệng chưa nói nửa từ tạ ơn.

Nham Kiều nhìn thấy một màn trước mắt, trong lòng đã sớm buồn bực không thôi, lúc này lại cố gắng ngăn chặn ức chế, quả thực có thể nói là phần nộ.

Kia chính là Long Phạm tể ti ! Dù tông chủ lúc trước cùng hắn có hiềm khích cũng không dám tùy ý ép buộc, càng đừng nói là hầu hạ người khác. Sinh linh không biết trời cao đất dày này lại sai bảo tể ti như chủ tớ ?

Nham Kiều đang cầm văn thư (sách, tài liệu) trong tay, đứng trước cửa, chỉ cảm thấy trong lòng toát ra hỏa, ba bước hai bước tiêu sái đi vào. Phanh một tiếng, đem chồng văn thư đặt ở trên bàn, tiếng vang thật mạnh cùng lời nói tràn đầy tức giận không cam lòng, “Tể ti, đây là tư liệu trong tộc mà hắn muốn !”

Nên xưng hô là tông chủ lại dùng “Hắn” để thay thế, tuy Nham Kiều tạm thời đáp ứng cung phụng hắn là tông chủ, theo đáy lòng lại vẫn không thể tiếp nhận được.

Lăng Lạc Viêm tựa hồ hoàn toàn không nghe thấy lời nói tức giận của hắn, tay cầm chén rượu, liếc mắt nhìn lên chồng văn thư đang đặt trên bàn, “Đem lại đây cho ta xem” những lời này tự nhiên là đối với Long Phạm mà nói.

Bạch y nam nhân theo như lời hắn đem sách đặt trên tay nói, “Tông chủ cần mau chóng quen thuộc sự vụ trong tộc, đến lúc đó mới có thể ứng đối” Duyệt xem sổ sách trong tộc không phải do hắn đề ra mà chính sinh linh từ dĩ thế tự động yêu cầu. Điểm này hắn chưa từng nghĩ đến, nhưng chỉ cần đối tông tộc có lợi, hắn cũng vui vẻ thực hiện.

Long Phạm đem văn thư đưa Lăng Lạc Viêm, quay đầu nhìn Nham Kiều, “Tộc có tộc quy, đối tông chủ bất kính, chính là tội lớn, Nham Kiều trưởng lão lúc trước nói như vậy, đối tông chủ xưng hô, đã có ý bất kính”

Ngữ thanh chậm rãi, đôi mắt thâm thúy xa xăm thản nhiên nhìn Nham Kiều, không thấy nửa điểm không duyệt, nhưng loại ánh mắt thản nhiên này lại khiến đáy lòng đang tức giận của Nham Kiều lui nhanh xuống. Chưa từng thấy tể ti tức giận, tự nhiên càng chưa thấy hắn phần nộ, nhưng mỗi lần có người phạm điều sai, cho dù là bất luận kẻ nào nhìn thấy ánh mắt thản nhiên kia cũng sẽ tự nhiên cảm thấy hoảng sợ. Trong tộc tất cả mọi người đều cảm thấy linh lực của tể ti sâu không lường được, không người gặp qua kẻ nào có thể đối địch với tể ti. Tất cả đều tự hiểu, người cùng tể ti giao đấu nhất định thê thảm vô cùng.

Liếc mắt nhìn một cái giống như đối với việc này không hề có cảm giác, Lăng Lạc Viêm vẫn lật từng trang sách trong tay. Nham Kiều tuy không cam lòng vẫn là khom người đối với thiếu niên đang ngồi trên trường kỷ dập đầu bái lạy, “Nham Kiều đối tông chủ bất kính, thỉnh tông chủ thứ tội,”

Lăng Lạc Viêm không nói một lời, tiếp tục lật trang sách, giống như đối với Nham Kiều đang cúi lạy hoàn toàn không tồn tại. Long Phạm nhìn Nham Kiều đang quỳ trên mặt đất lại liếc mắt nhìn hồng y thiếu niên, chậm rãi nhắm mắt lại, “Đi giới viện linh phạt đi”

Giới viện chính là chỗ phạt những người chịu tội trong tộc. Trong đó có không ít tội nhân, cũng là chỗ hành hình. Nham Kiều nghe xong lời này nháy mắt sắc mặt thay đổi, cắn răng lên tiếng, “Tuân mệnh”. Hắn không nghĩ đến tể ti thực vì sinh linh không biết lai lịch này mà phạt hắn, nếu không phải trước mắt tông tộc cần gấp một vị “Tông chủ” để gấp mặt Tộc trưởng của Liệt Diễm tộc, hắn tin tưởng tể ti tuyệt sẽ không để sinh linh này kiêu ngạo như thế.

Nham Kiều lĩnh phạt mà đi, Lăng Lạc Viêm đóng quyển sách trên tay, ngoảnh đầu nhìn thấy Long Phạm đang đứng thẳng hai mắt nhắm lại, “Hắn đi giới viện lĩnh loại hình phạt nào ?” NXB lậu = bọn ăn cắp đề tiện + hèn mọn

Tên Nham Kiều kia xem ra cá tính vô cùng thẳng thắn, không phải người dễ sợ hãi, nhưng mới vừa rồi qua khóe mắt chứng kiến, lúc hắn nghe đến giới viện chỉ trong khoảnh khắc sắc mặt đột biến khiến hắn hiểu kỳ. Đối tông chủ bất kính, Long Phạm muốn hắn lĩnh phạt, lĩnh chính là một loại hình phạt.

Đôi mắt đang nhắm không mở ra, bạch y nhân vẫn lẳng lặng đứng, ngữ thanh bình tĩnh, “Đối tông chủ bất kính, là tội nặng, đem linh phách chịu hành hình, thân thể không tổn hao gì, nhưng linh phách trong cơ thể chịu trăm loại tra tấn, cho đến khi linh thể đến cực hạn chống đỡ, ”

Lăng Lạc Viêm kinh ngạc nhướn mi, nghe đến tựa hồ không phải loại hình phạt nhẹ, thậm chí có thể nói là cực kỳ nghiêm trọng. Nham Kiều chỉ một câu bất kính, Long Phạm lại nửa điểm đều không lưu tình, muốn nói là Long Phạm đối với hắn có vài phần kính trọng, thành thật xem hắn như là tông chủ, hắn tuyệt đối sẽ không tin.

Theo tư liệu trong tay, Xích Diêm tộc là một đại gia tộc. Trong tộc tông chủ xử lý các sự vụ đối ngoại, mà tế ti ngoại trừ nghe lệnh tông chủ, có thể toàn quyền phụ trách các nghị sự trong tộc. Mấy trăm năm qua Long Phạm làm tế ti trong Xích Diêm tộc, một bên là người trong tộc, một bên là sinh linh từ dị thể mà đến, hắn trung thành với một bên không cần phải bàn cãi. Nhưng ngay tại vừa rồi hắn lại vì một câu nói của kẻ khác đối với mình, một cái xưng hô, bắt trưởng lão trong tộc lĩnh phạt.

” Trăm năm chi ước có vẻ thập phần quan trọng ? ” Lăng Lạc Viêm có chút dăm chiêu lại lộ ra vài phần ý cười, ánh mắt hướng thân ảnh đang lẳng lặng đứng, quét trên người nam nhân nhắm mắt bất động, ” Ước hẹn sắp đến, làm cho trưởng lão trong tộc thừa nhận ta, đối với trưởng lão thân phận không thấp thấp thường xuống tay, dùng uy tín của người khiến bọn họ trong khoảng thời gian ngắn chấp nhận thân phận tông chủ của ta, Long Phạm, bọn hắn kính người như thần, người cũng không phải thánh thiện như bọn hắn suy nghĩ, ”

Vì làm cho tông chủ tỉnh lại Long Phạm hao phí tánh mạng của các trưởng lão đến dị thể hấp thu linh thể, chính là dùng sinh linh như vật liệu để tu bổ linh phách bị tổn hại. Mà vì thể diện tông tộc, khiến cho vị tân “Tông chủ” này có thể thuận lợi thực hiện trăm năm chi ước, đạt được sự tán thành của mọi người, hắn giết gà dọa khỉ, phạt trưởng lão Nham Kiều lúc trước đối với việc này phản đối sau lại bất kính với “Tông chủ”....

Hướng một chỗ mà nhìn, hắn làm hết thấy là vì tông tộc, nhưng đứng ngoài cuộc xem ra, này Long Phạm căn bản là một người vì mục đích mà không từ thủ đoạn.

Thậm chí vì làm cho hắn hợp tác, này tế ti cao cao tại thượng, người người kính ngưỡng, sẵn lòng thuận theo ý hắn, tại bên người hắn làm phó. Long Phạm, bạch y nam nhân này, tựa hồ là người vĩnh viễn tách biệt trần thế, không thể không làm cho hắn bội phục nhưng đồng thời cũng khiến hắn sinh ra cảnh giác.

Ở thế giới kia hắn chưa từng gặp qua người nào như vậy, mà đến thế giới cổ quái này, vì sống sót hắn lại phải để cho nam nhân như thế lợi dụng. Vì lo lắng cho an toàn lúc sau, hắn nên sớm lo liệu hảo đường lui mới được.

“Thánh thiện ? ” Dường như cảm thấy buồn cười, người đứng yên một bên đang nhắm mắt từ từ mở ra, nhợt nhạt u lam bên trong đáy mắt xẹt qua một tia mà Lăng Lạc Viêm xem như đang giấu cợt, trong lời nói vẫn giữ nguyên vẻ trầm tĩnh thiền đạm, ” Long Phạm không nghĩ mình là thần, tự nhiên càng không nói đến thánh thiện, ta làm tất thấy mọi chuyện, chỉ là bốn phận của một tế ti. “

Cho đến bây giờ đều là vì bốn phận, gần ngàn năm qua hắn không để ý quanh mình mọi người như thế nào. Tóm lại kết cục cuối cùng cũng chỉ là một chữ “tử”. Nhìn thấy nhiều lắm, vì vậy không đối với bất cứ sinh linh nào sinh ra cảm xúc, chỉ cần làm tốt bốn phận, người bên ngoài nhìn hắn như thế nào hắn đều biết, nhưng đối với hắn, không liên hệ.

Ngay tại mới vừa rồi, sinh linh đến từ dị thể lại nói ra như vậy làm cho hắn có vài phần ngoài ý muốn. Không giống những người khác kính sợ hắn, từ lúc đầu đã nhìn hắn bằng ánh mắt khiêu khích cùng cảnh giác, có thể đem sự vật nhìn thấu triệt như thế, sinh linh này quả thật không giống người thường.

Nặng mai xuyên qua màn treo long lanh điểm xuyên phòng thất, Long Phạm nhìn thiếu niên đang dựa vào trường kỷ bên khung cửa sổ, tay cầm chén rượu, ánh mắt dừng trên người mình quan sát mang theo vài phần ý cười, còn có, trong đáy mắt cất giấu một cảm giác đề phòng, “Ta có nói qua cho người chưa, đối với người như người, từ trước đến nay ta đều rất thưởng thức, ”

Vì mục đích của chính mình lợi dụng hết thấy những gì có thể lợi dụng được, đó cũng là cách của hắn, nếu không phải như vậy hắn căn bản không thể sống đến ngày hôm nay. Với cùng loại người, hắn đương nhiên

là thưởng thức, nhưng đồng thời hần cũng biết hợp tác với người như vậy có bao nhiêu mạo hiểm.

” Đa tạ tông chủ.” bởi vì vẻ tán thưởng hòa cùng cảnh giác đề phòng giấu trong đáy mắt hần, Long Phạm trên mặt nở ra một tia cười, thâm trầm, tinh mịch thản nhiên cười, cúi đầu thi lễ. Y bảo sạch sẽ không mang bất cứ trang sức nào trên người dưới ánh mặt trời sáng lạng, thuần bạch tinh khiết.

Thu hồi ánh mắt trên thân ảnh thuần bạch, Lăng Lạc Viêm tiếp tục lật tư liệu trong tay. Hần cùng Long Phạm trong lúc đó là quan hệ lợi dụng, điều này không cần nói hai người trong lòng đều thập phần rõ ràng. Mà hiện tại bị vây ở tình thế bất lợi là hần, nếu không sớm hiểu rõ nơi này, rất hiếm có cơ hội sống sót.

Hần không biết chính mình còn có thể sống ở trên thế giới này bao lâu.

Theo tư liệu trên tay, nơi này không chỉ là một thế giới khác thường, thậm chí căn bản là không bình thường. Tuy nơi này so với thế giới cổ đại mà hần biết không sai biệt lắm, nhưng ngoại trừ y phục, ăn mặc, còn rất nhiều thứ bất đồng.

Hách Vũ tại thiên, Đồ Lân ngự thủy. Từ thuở ban sơ hai vị thần nhân phân chia đem lực lượng ban cho thế gian. Khi đó con người có khả năng sử dụng linh lực biến thành linh thú, vạn vật đều có tâm linh, cũng có loại thú có khả năng hóa thân thành người, thậm chí kì hoa dị thảo cũng có đủ linh khí...

Lúc ấy người kế thừa Hách Vũ cùng Đồ Lân lực được nhân gian tôn sùng là người đứng đầu thiên địa. Tình cảnh lúc đó, khắp tứ hải có người có khả năng hóa thành linh diệu bay liệng, có người lại biến thành thanh long ngự thủy, thú vật hóa người, cỏ cây thành tinh....

Hần không thể tưởng tượng tình cảnh khi đó là như thế nào, mà người đời hiện nay cũng không thể tưởng tượng đến. Theo tư liệu, trải qua không biết bao nhiêu vạn năm, người có thể sử dụng linh lực không quá nhiều, linh lực cũng tiêu biến gần như đánh mất. Tổ tiên của Xích Diêm tộc nghe nói chính là người kế thừa Hách Vũ lực, lấy hỏa làm chính, cái gọi là Hách Vũ có thể khống chế hỏa, có khả năng sử dụng tường thiên chi thuật (thuật bay liệng), càng trở nên là chuyện trong truyền thuyết.

Còn các tộc khác không được ghi chép tỉ mỉ, không biết đến tốt cùng như thế nào. Nhưng Xích Diêm tộc trải qua năm tháng lâu đời đã dần dần suy bại, trong tộc trẻ con có đủ linh phách càng ngày càng ít, nếu qua thêm mấy thế hệ nữa chắc chắn lại càng thưa thớt.

Vinh hiển trước kia giờ suy tàn, Xích Diêm tộc không còn là Xích Diêm tộc của vạn năm trước cùng Đồ Lân lực – tên là Ngân Diệu tộc nắm trong tay sinh linh thế gian, mà chẳng qua chỉ là một trong các tông tộc hiện nay còn tồn tại. Nhớ lại quá khứ vinh quang đã mất, cũng không phải bị kéo xuống thành một tông tộc nhỏ yếu, nhưng cũng không được xưng là cường đại tông tộc.

Lật xem tư liệu của Xích Diêm tộc, Lăng Lạc Viêm cố ý tìm kiếm vừa lúc trước nghe Long Phạm nói qua chính là Liệt Diêm tộc. Cùng Xích Diêm tộc có trăm năm chi ước, cũng là ngọn nguồn mọi chuyện. Phía trước phía sau các tư liệu về Liệt Diêm tộc, có nhắc tới cũng chỉ là sơ sài, tựa hồ là một phần của Xích Diêm tộc, hay nói cách khác bị Xích Diêm tộc xem như kẻ phản bội.

Từ trong tộc phân ra thành hai, cùng Xích Diêm tộc có trăm năm chi ước....Đem chén rượu nhấp môi một ngụm uống hạ, Lăng Lạc Viêm trầm ngâm, như vậy xem ra trăm năm chi ước kia quả nhiên không hề đơn giản, Long Phạm không tỉ mỉ nói cho hần biết, nhưng hần cũng đã đoán được một phần.

Trang giấy không ngừng được lật sang, gió nhẹ phất động màn che bên cạnh. Hồng sam thiếu niên mang theo diện mạo không tương xứng với vẻ trầm tư đầy hưng vị, tiếp tục chăm chú đọc tư liệu trong tay, sợi tóc nhợt nhạt ánh kim gần phía sau gáy rời khỏi búi tóc, tản mát bay nhẹ dưới ánh mặt trời làm lóa lên sắc bạch kim nhàn nhạt, hồng y như máu trên người hần không người nào có thể khinh thường màu đỏ sậm này.

Bên cạnh hần, hương sen theo gió nhẹ phiêu tán, tĩnh lặng tựa như người đang đứng thẳng không hề tồn tại, bạch y tóc đen tuyền, hạ đôi mắt xuống, cũng hạ xuống màu lửa nóng đang chiếu ra trong mắt. Sinh linh này không biết sẽ sống ở trên đời này bao lâu...

Nếu là giống như chín sinh linh kia tiêu tán, tựa hồ có chút đáng tiếc.

6. Quyển 1: Chương 6: Trị Liệu

Từ khi Long Phạm phạt Nham Kiêu, các trưởng lão còn lại ở trong tộc liền hiểu rõ tế ti lần này không chỉ nói cho có mà thôi. Hẳn thật sự muốn đem sinh linh đó thị phụng (hầu hạ, cung phụng) như là tông chủ. Giới viện là nơi nào, đó là nơi mọi người trong tộc sẽ không tùy tiện đi vào. Nham Kiêu bị trừng phạt, hiển nhiên cũng là tế ti đối với mọi người cảnh cáo.

Chỉ trong vòng mấy ngày, việc này lại truyền nhanh trong tộc. Không chỉ các trưởng lão biết được, tông tộc từ trên xuống dưới, nam nữ tất cả đều biết tông chủ bị thương, sau đó tỉnh lại, nhưng không phải tông chủ ban đầu mà là một sinh linh khác thay thế.

Tế ti chẳng những không hề làm khó sinh linh kia, thậm chí còn tự mình chăm sóc, việc này khiến trong tộc nổi lên một trận xôn xao, không ít người đều vì Long Phạm mà cảm thấy ủy khuất. Thân phận tế ti như thế nào có thể đi hầu hạ một cái sinh linh từ bên ngoài đến. Mặc dù rất nhiều người nghĩ như vậy, lại không ai dám nghi ngờ hành động của hắn. Tế ti vì tương lai tông tộc mà lo lắng, bọn hắn không dám mạo muội phản đối, càng huống chi đã có Nham Kiêu làm điển hình ở phía trước, bởi vì một câu xưng hô mang tội bất kính trên lưng, không ai nguyện ý trở thành Nham Kiêu thứ hai.

Chính là một việc nói lớn không lớn nói nhỏ cũng không nhỏ lại khiến các nữ phó theo hầu trong phòng Lăng Lạc Viêm đều cung cung kính kính, e sợ giống như Nham Kiêu, bị một tội danh bất kính tông chủ. Mà các trưởng lão cũng khôi phục các quy củ của năm mươi năm trước, phạm có việc hệ trọng phát sinh sẽ đến đây báo cáo.

Mấy ngày này trong lúc đó, quá khứ là Chung Tình, mà nay đã là Lăng Lạc Viêm dần dần quen thuộc các sự vụ trong Xích Diêm tộc. Tự nhiên, những điều hắn biết cũng chỉ là mặt ngoài, hắn tin tưởng Xích Diêm tộc trưởng lão còn có Long Phạm tuyệt đối sẽ không cho hắn biết quá nhiều việc cơ mật.

Mà trên thực tế, hắn cũng không muốn biết quá nhiều, Xích Diêm tộc cũng không hẳn là nơi dừng chân hợp ý của hắn, trong lòng hắn đã có một phen tính toán khác, biết càng nhiều, phiền toái lại càng nhiều.

Tông chủ tỉnh lại, thái độ của tế ti, những việc phát sinh trong mấy ngày nay mọi người đều thập phần rõ ràng. Ngoài các trưởng lão chưa về, còn có các gia tộc phân tán ở khắp nơi chẳng bao lâu cũng nhận được tin tức, bắt đầu dần dập chạy về.

Lúc này Lăng Lạc Viêm cũng không để ý thái độ của các trưởng lão ra sao. Hắn chỉ biết nơi hắn đang ở là tổng điện Xích Diêm tộc, không biết có mấy tầng, kiến trúc cung điện trập trùng, tọa trên đỉnh núi cao ngất trong mây. Nếu từ xa nhìn lại nhất định là khí thế bất phàm, mà ở chỗ gần nhìn xem, khắp nơi như một bức tranh điêu khắc. Mỗi một cánh cửa, cột trụ đều được khắc họa các dạng hoa văn phức tạp, đều là hắn chưa bao giờ gặp qua, đây tao nhã nhưng cũng có vẻ gì đó sâu lắng.

Ở vào hoàn cảnh như vậy hắn nên thích thú, có người như Long Phạm tự mình chuẩn bị sinh hoạt thường ngày, hắn cũng nên khoái ý mới đúng. Nhưng lúc này hắn lại không hài lòng, bất luận thân thể này đã sống hơn hai trăm tuổi lại chỉ có diện mạo thiếu niên, khiến hắn bất mãn cùng phiền toái. Đến tận ngày hôm nay vẫn không thể y theo lời của Long Phạm sử dụng linh lực, ngay cả di động một vật cũng không thể, người có đủ linh phách, cho dù không hoàn toàn đủ đều có thể làm được ra chuyện, hắn lại làm không được.

Phanh, chén rượu vỡ vụn trên mặt đất bắn tung tóe thành từng mảnh xanh biếc, dưới ánh nắng mặt trời mơ hồ lộ ra sắc sáng bóng đẹp mắt. Nhìn thấy màu xanh biếc kia, hồng sam thiếu niên không lộ ra nửa điểm vui vẻ, một tay lau mồ hôi trên trán, hắn tùy ý cởi bỏ vạt áo tựa lưng vào ghế, “Ta mệt,”

Đứng một bên, Long Phạm lúc này mới nâng lên đôi mắt đang nhắm, giống như từ trong trầm tư tỉnh lại, không một chút nóng giận trong lời nói trầm ổn trước sau như một, “Như vậy thỉnh tông chủ nghỉ tạm một lát, việc này cơ bản không cần gấp, nếu muốn lấy ý niệm khống chế linh lực, cũng không thể dùng lời nói truyền thụ, cần vào tông chủ tự mình lĩnh hội,”

Tự mình lĩnh hội, nói thì dễ, Lăng Lạc Viêm trong lòng đối với lời này không cho là đúng, bên miệng lại nổi lên ý cười, “Không biết bản tông chủ còn bao nhiêu thời gian để học cách sử dụng linh lực?”

Ngay tại mấy ngày trước Long Phạm như là chuyển vận nội lực, bảo là cấp hắn một ít linh lực, muốn hắn học cảm thụ được linh lực tồn tại trong cơ thể, rồi sau đó sử dụng nó. Nhưng cho đến hôm nay hắn cũng

không thể học cách sử dụng như thế nào, cùng người được trời sinh có đủ linh phách bất đồng, hẳn đối với những thứ này hoàn toàn không cảm giác được, nếu muốn sử dụng cái gọi là linh lực, có thể di động vật dụng trên bàn, đối hẳn mà nói quả thực là bất hủ leo lên trời.

“Một tháng nữa, đó cũng là kỳ hẹn cùng Liệt Diễm tộc” Nhìn chăm chú chén rượu vỡ vụn trên mặt đất, bạch y mê (ổng tay áo) nhẹ nhàng vung lên, vật kia xanh biếc quay về nguyên trạng.

“Nguyên lai linh lực Long Phạm cao thâm như thế, ngay cả vật bị nát vụn cũng có thể phục nguyên,” sớm biết trên thế giới này người có đủ linh lực có thể sử dụng đủ loại dị năng, lại không ngờ nguyên lai vẫn còn có loại này. Lăng Lạc Viêm nhìn thấy chén rượu trở về nguyên dạng trên bàn, trong lòng suy đoán, có lẽ không phải ai cũng có thể làm được.

Lăng Lạc Viêm trong lời nói tuy mang theo ngạc nhiên cùng thán phục, Long Phạm lại nhìn trong mắt hẳn có chút ám hỏa lưu chuyển, hai ngón tay kẹp lấy chén rượu từ từ tách ra, đôi môi hồng phấn thoáng nhếch lên, chén rượu lại rơi xuống, lúc này đây càng vỡ vụn thành nhiều mảnh. (o_o ác)

Một tay tháo xuống dây cột tóc ở sau gáy, bạch kim như thác nước chảy xuống đầy người, Lăng Lạc Viêm hướng về phía Long Phạm giương môi lên, “Hôm nay, bản tông chủ không tính toán tiếp tục luyện nữa.”

Gọi lên đôi môi khiêu khích, chớp mi hướng hẳn nhìn lại, lộ ra hơi thở như hỏa, cái loại khí thể này đúng là hẳn muốn gặp được, thuộc về khí chất của một vị tông chủ. Không hề tức giận, Long Phạm khom người, “Tuân mệnh, tùy theo tông chủ,”

Nghe lời Long Phạm nói, Lăng Lạc Viêm nhẹ nhàng thở ra, kìm nén hai chân hư nhược (yếu ớt), hẳn tựa vào cạnh bàn, không nghĩ tới thân là tông chủ, nguyên lai cơ thể của Lăng Lạc Viêm lại chẳng hề cường tráng. Tuy nói thân thể mười lăm mười sáu tuổi là cường tráng thì cũng không đúng lắm, nhưng chỉ đứng thẳng một chút đã té xuống, mới tập trung tinh thần không bao lâu đã uể oải muốn ngã, thì thực quá mức vô dụng.

Giống như chưa từng chú ý tới động tác rất nhỏ của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm nhìn sắc trời, đã gần đến buổi trưa, trước khi dùng bữa còn việc chưa làm. “Tông chủ, đã cận giờ Ngọ,” Lúc này là thời điểm thích hợp để chữa thương nhất.

“Vậy bắt đầu đi,” Cẩn chặt răng, Lăng Lạc Viêm ráng sức chống đỡ vào cạnh bàn, miễn cưỡng đứng lên, y phục che phủ phía dưới, hai chân vẫn không tự giác run rẩy – vô lực.

Đôi mắt thanh lam của Long Phạm đảo qua, tiêu sái bước đến bên cạnh, giống mấy ngày trước đưa hẳn đến chiếc trường kỷ phía sau tấm bình phong.

Lăng Lạc Viêm sớm không thể duy trì, hẳn tự nhiên nhìn ra. Mặc kệ là mới vừa rồi làm vỡ chén rượu, dùng vẽ mặt khiêu khích cùng không vui che giấu, vẫn là sau đó mạnh mẽ gắng sức tự mình đứng thẳng, hẳn đều thấy rõ ràng ở trong mắt. Không tỏ ra yếu thế, không cầu xin kẻ khác, cho dù bị vây ở tình thế bất lợi sinh linh này vẫn luôn toát lên vẻ kiêu hãnh hiem có.

Dưới ánh mặt trời sáng lạng, mái tóc đen tuyền dần dần nổi lên hào quang màu xanh ám trầm, nhìn Long Phạm nhắm hai mắt đứng trước người, Lăng Lạc Viêm lẳng lặng nằm trên trường kỷ. Mỗi ngày đây là thời điểm Long Phạm vì hẳn chữa thương. Nghe nói giữa trưa là lúc tụ tập đủ dương khí, muốn cho hẳn hoàn toàn thích ứng khối thân thể này, làm cho thân thể ngủ say năm mươi năm chân chính tỉnh lại, lúc này sử dụng linh lực để khôi phục là cách hiệu quả nhất, chẳng qua muốn hoàn toàn khôi phục cần một thời gian.

Giống như ánh mặt trời, hào quang ảm áp dừng ở trên người hẳn, cũng không chỉ bên ngoài mà là xâm nhập vào cơ thể, lưu chuyển, khiến người ta cảm thấy rất thích ý. Nhiệt độ ảm áp kia không ngừng tuần hoàn làm cho thân thể hư nhược và mệt mỏi của hẳn dần dần thả lỏng, chậm rãi khép lại hai mắt.

Long Phạm buông tay xuống, trên trường kỷ vạt áo rộng mở, từng sợi tóc bạch kim rơi xuống đầy người, thiếu niên đúng là đang ngủ. Ánh nắng hạ trên sợi tóc bạch kim làm tỏa ra vàng hào quang lấp lánh, vẫn là y phục đỏ như lửa, lúc này lại mất đi vẻ tùy ý cùng phóng túng, khuôn mặt trầm tĩnh bình yên ngủ giống như mấy ngày qua chưa từng hảo hảo ngủ ngon, rốt cục cũng nhập mộng, như là thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi lộ ra diện mạo ngọt ngào cùng trong sáng.

Thật sự là một sinh linh kỳ lạ, rõ ràng đối với hắn luôn có đề phòng, lại luôn che giấu nhược thế của chính mình. Bây giờ ở trước mặt hắn đơn giản hiển lộ trạng thái không phòng bị, thuận tay lau mồ hôi trên trán hắn, Long Phạm đang muốn thu hồi ý mẹ về lại bị người đang nằm trên trường kỷ nắm lấy.

Định rút tay, không đợi hắn động thủ, đôi mắt mang theo vẻ mỉa mai hoặc lại đột nhiên mở ra. Đôi mắt hàm chứa vẻ buồn ngủ trong chớp mắt lại chuyển sang trấn tĩnh, liếc mắt nhìn thấy màu trắng thuần khiết trong lòng bàn tay, dường như không có việc gì lại bỏ ra, che miệng ngáp nhẹ, “Khi nào thì dùng bữa, đối”

“Bẩm tông chủ, ngọc thiện (bữa trưa) đã được chuẩn bị ổn thỏa, lập tức liền mang đến.” Thu hồi ý mẹ, Long Phạm thản nhiên liếc nhìn hắn một cái, hành lễ lui ra, sai người truyền ngọc thiện.

Lăng Lạc Viêm ngồi trên trường kỷ, một tay chống cằm, lộ ra vẻ cười khở. Thật sự là không xong, từ lúc đến nơi này hắn không thể hảo hảo ngủ ngon, mỗi lần đều là thời điểm Long Phạm trị liệu hắn mới có thể nghỉ ngơi, với tình trạng thân thể hiện giờ không biết còn có thể chống đỡ được bao lâu...

7. Quyển 1: Chương 7: Thị Tắm

Những sợi tóc bạch kim quấn quanh thân, vạt áo lỏng lẻo rộng mở hiển lộ thân thể gầy yếu của thiếu niên. Dưới lớp hồng sam là làn da trắng ngần chói mắt, tựa vào chiếc trường kỷ, Lăng Lạc Viêm dùng đầu ngón tay quấn quanh sợi tóc trên đầu vai, bộ dáng có vài phần thờ ơ, cũng như là đang lo lắng điều gì, đôi mắt luôn lộ ra vẻ hấp dẫn mỉa mai hoặc lòng người, giờ phút này chỉ còn một mảnh thâm trầm

Ngay khi Long Phạm quay trở lại phòng, nhìn thấy cảnh tượng như thế, cũng là thân thể trước kia giờ bị sinh linh chiếm cứ, vẻ lạnh lùng ngày xưa giờ lại toát ra đậm đặc màu lửa nóng mang theo tà khí mỉa mai hoặc, che giấu niềm kiêu hãnh xuống dưới, còn có mối vừa rồi ánh mắt thâm trầm, hắn bỗng nhiên có chút hiểu kỳ, không biết bộ dáng ban đầu của sinh linh này là như thế nào.... (người ta là siêu sao mà o_o)

Ý niệm trong đầu chẳng qua chỉ chợt lóe lên mà thôi, cước bộ vẫn không dừng lại Long Phạm đi vào trong phòng, “Tông chủ, có thể đứng dậy dùng bữa.”

Tóc đen xõa dài, cúi đầu thi lễ, bạch y bào theo động tác của hắn nhẹ phát phơ mang theo hương sen như có như không. Lăng Lạc Viêm đang suy nghĩ dần phục hồi tinh thần, nhìn lướt qua Long Phạm, có một số việc vẫn sớm nên hỏi rõ ràng mới hảo, nếu cứ tiếp tục như vậy, không đợi đợi hắn có thể sử dụng linh lực liền phải chết vì ngủ không đủ.

“Uy, bản tông chủ có thể triệu người thị tắm?” (o_o)

Xôn xao, một trận tiếng vang từ cạnh bàn truyền đến. Lăng Lạc Viêm ngẩng đầu nhìn lên, ngay tại nơi để ngọc thiện một thị nữ mặt đỏ bừng mang theo vẻ kinh ngạc thu hồi ánh mắt. Biết là do chính mình hỏi như vậy tạo nên, hắn không thèm để ý, chậm rãi đứng lên, đến trước mặt Long Phạm, đối với khuôn mặt quá mức tuấn mỹ, biểu cảm lại không hề gợn sóng, “Ta nói, bản tông chủ có thể triệu người thị tắm? Thân là tể ti, việc này người nên biết.”

“Bẩm tông chủ, có” Long Phạm trả lời, tuy không kinh ngạc như thị nữ kia nhưng hắn trong lòng cũng cảm thấy có chút kỳ quái, sinh linh này muốn như thế nào?

Quả nhiên, tuy là cơ thể mười lăm mười sáu tuổi nhưng dù sao thân là nam nhân, thực tế đã hơn hai trăm tuổi, lại ở một thế giới cổ xưa, bình thường người ta mười lăm mười sáu tuổi coi như là trưởng thành, Lăng Lạc Viêm nghe hắn trả lời, thả lỏng tâm tình, “Đêm nay chiêu một người thị tắm đến đây.”

Phanh, lần này không chỉ là tiếng va chạm nơi thành bàn, mà rõ ràng là trên mặt đất. Thị nữ thoáng chốc mặt trắng bệch, vài thị nữ khác lo lắng thùy hạ ánh mắt, bỏ nhào quỳ gối trên đất, “Là...là nô tì sai, thỉnh tông chủ thứ tội, tể ti đại nhân thứ tội!”

Trường lão Nham Kiêu đối vị tân tông chủ một câu xưng hô không đúng liền bị tể ti phạt đi giới viện, nàng chỉ là một cái thị nữ nhỏ nhỏ nghe tông chủ cùng tể ti đối thoại, lúc trước va chạm cạnh bàn đã là không nên, bây giờ lại làm vỡ khay đựng rượu, phải nhận loại trừng phạt nào ngay cả nàng đều không dám nghĩ.

Long Phạm xoay người thản nhiên liếc mắt nhìn một cái, thị nữ hầu hạ tông chủ đều trải qua nghiêm ngặt tuyển chọn, ngày gần đây mới thay đổi một nhóm, không nghĩ tới cũng có người không thể dùng.

Vì Long Phạm thần nhiên liếc mắt một cái, còn mang theo vẻ mặt tiếc nuối thở dài, các thị nữ trong lòng đều căng thẳng. Tế ti đại nhân trên mặt không thể hiện tức giận, nhưng đó chính là vẻ mặt trước khi hạ lệnh trừng phạt.

Lăng Lạc Viêm nhìn khay rượu vỡ vụn, lơ đãng đi đến trước mặt thị nữ, nhếch môi mỉm cười, “Chỉ là một khay rượu mà thôi, hà tất phải như thế, để người ta khôi phục nguyên trạng là được...” Nói xong, hắn ngoảnh đầu, “Long Phạm”

Khay rượu vỡ tan sau một văng hào quang nhu hòa hiện lên, hoàn chỉnh nằm ngay ngắn trên bàn. Thị nữ nhìn thấy Long Phạm dùng linh lực khôi phục khay rượu, không dám tin tưởng lớn mật. Dùng linh lực khôi phục vật bị nghiền nát so với dùng linh lực phá hư càng khó. Tuy chỉ là thị nữ nhỏ, nhưng nàng cũng biết việc này không phải ai cũng có thể làm được. Tế ti thân phận như tôn sư, tự mình hầu hạ vị tân tông chủ này đã khiến người ta kinh ngạc, thế nhưng còn nghe lệnh ý, nguyện ý hao tổn linh lực chỉ để khôi phục một khay rượu tầm thường?

Nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc không dám tin của thị nữ, Lăng Lạc Viêm càng thêm xác định linh lực của Long Phạm quả thật áp đảo phía trên mọi người. Không biết ngoài Xích Diêm tộc thì thế nào, nhưng trong tộc nhất định là đệ nhất. Mà khôi phục vật bị phá nát không phải mỗi người có thể làm, điểm ấy cũng là rõ ràng. Xem ra hắn quả thực tìm được một người hầu hạ không tồi.

Liếc mắt trên thân bạch y bào một cái, Lăng Lạc Viêm nâng thị nữ kia dậy, thấy nàng vẫn chưa hồi phục tinh thần, xem ra cũng thanh tú thập phần đáng yêu. Một tay nâng mặt của nàng lên, khẽ cười hỏi, “Người tên gì?” Nếu là thị tẩm không hợp tâm ý có thể bảo Long Phạm triệu nàng đến cũng không sao.

“Nô tì...Yên Nhiên” thị nữ tên Yên Nhiên ngốc lẳng, nhìn trước mặt tông chủ cao xấp xỉ bằng mình, chỉ là bộ dáng thiếu niên nhưng đôi mắt cười lại như hàm chứa thâm tình, đôi môi câu dẫn hòa cùng vẻ mặt khêu gợi, tất cả đều là mê hoặc cuốn hút lòng người. Chỉ là hỏi tên mà thôi nàng lại không biết vì sao cảm thấy trên mặt giống như hỏa thiêu nóng bừng cả lên.

“Yên Nhiên, tên rất hay, đã là yên nhiên thì càng nên cười mới được” (Yên nhiên = xinh đẹp). Đầu ngón tay theo bên mặt nàng mơn trớn, Lăng Lạc Viêm lại khẽ cười một tiếng, “Đi xuống đi, nơi này không còn chuyện của ngươi,”

Yên Nhiên ngây ngốc gật đầu, cũng không biết chính mình như thế nào đi ra cửa phòng. Vài thị nữ khác lồi kéo nàng ly khai, trong lòng đều một trận phập phồng, ngoảnh đầu lại nhìn cánh cửa, các nàng đều cảm thấy rằng so với vị tông chủ luôn lạnh băng lúc trước, vẫn là người trước mắt càng khiến người yêu thích.

Từ lúc Lăng Lạc Viêm mở miệng Long Phạm không nói thêm bất cứ điều gì, cho đến khi bọn thị nữ lui ra, Lăng Lạc Viêm ngồi bên cạnh bàn bắt đầu dùng bữa, hắn mới nghĩ đến một màn mới vừa rồi, nói: “Tông chủ muốn thị tẩm, Long Phạm sẽ đi truyền lệnh, nhưng có một chuyện tông chủ cần biết trước, những người thị tẩm trong Liên Ngọc các, tất cả đều là nam tử, không biết tông chủ...”

“Nam nữ không sao cả, có người là được,” Lăng Lạc Viêm khoát tay áo, không nghĩ thế giới này cũng không kiêng dè quan hệ đồng tính, bất quá đối với hắn mà nói, không có gì khác biệt.

“Long Phạm tuân mệnh, nhưng thân thể tông chủ sắp tới không thích hợp giao hoan,” Hắn vốn tưởng rằng sinh linh này thích nữ tử, cũng không nghĩ tới mới đến đây không bao lâu hắn lại đề ra yêu cầu như vậy.

“Nếu nói phải thị phụng ta như tông chủ, trước khi chưa lợi dụng xong thì không nên phạt ý tông chủ,” Lăng Lạc Viêm nghe vậy nâng tay lên, hướng về phía Long Phạm nhướng mày trêu chọc, “Người cũng sẽ nói ra hai chữ này? Cùng người thật sự không xứng.”

Giao hoan, từ này theo trong miệng Long Phạm nói ra thật đúng là kỳ quái, nam nhân tựa như thoát tục, xem tình dục chỉ niệm hoàn toàn không quan hệ, nói như vậy, sắc mặt vẫn thần nhiên trầm tĩnh.

“Long Phạm cũng chỉ là phạm nhân mà thôi,” Đôi mắt thanh lam nhìn Lăng Lạc Viêm trông lại, cảm thấy kỳ quái, “Là phạm nhân, cũng là nam nhân, vì sao không được nói hai chữ này?”

Đúng rồi, lời này thật ra đúng như vậy, “Đó là bản tông chủ sai rồi, tự phạt một ly.” Ngửa đầu một ngụm uống hạ chén rượu trong tay, rượu khiến tứ chi hắn nóng lên, Lăng Lạc Viêm thoải mái liếm môi, bỗng nhiên có chút đồng tình với người nam nhân này.

Trong tộc, người người kính sợ hần như thần, nhưng chung quy hần cũng chỉ là con người mà thôi. Nghe nói tuổi gần ngàn năm, từ thế giới hiện đại đến đây, với hần mà nói, hần không thể tưởng tượng năm tháng dài lâu như thế.

Đôi môi dính tửu dịch khê nhếch lên, Lăng Lạc Viêm đứng dậy, đến trước mặt bạch y bào không nhiễm bụi trần kia, “Uy, sống lâu lắm, có hay không thực nhàm chán?”

Lần đầu, có người hỏi hần vấn đề như vậy.

Long Phạm nhìn trước mắt thiếu niên không hảo hảo đứng thẳng, cơ hồ đang tựa vào trên người mình, y bào lỏng lẻo, tóc tai phi tán rối loạn, giơ lên đôi mắt mị hoặc cùng khinh điều. Nếu là kẻ khác như thế sẽ khiến người ta chán ghét, nhưng hần như vậy, tư thái cư nhiên vô cùng tao nhã đẹp mắt.

Đôi mắt u lam theo nhan sắc như hỏa kia xẹt qua, nhìn xa xăm, “Chưa từng nghĩ tới, cũng không muốn nghĩ, nếu tông chủ muốn biết, Long Phạm trở về suy nghĩ, ngày mai sẽ cấp cho tông chủ một lời giải đáp.”

“Sách, thật sự là không ý nghĩa,” hần làm sao không hiểu Long Phạm đang đùa giỡn hần? Một tay đặt trên bạch y thuần khiết, phía dưới tay lộ rõ cảm giác rắn chắc làm cho hần ái muội cười khê, “Nhìn thân thể người không tồi, sẽ không phải mấy trăm năm qua chưa từng chạm đến ai?”

Tuy Long Phạm khiến người ta cảm giác là như thế, nhưng theo như lời hần, là phạm nhân lại là một nam nhân, sẽ không thể không có tình dục.

“Đa tạ tông chủ quan tâm, Long Phạm bên cạnh cũng không thiếu người.” Tình dục chi niệm là một trong những dục vọng bình thường của con người, hần là người đương nhiên cũng sẽ có, phóng giải dục vọng, nam có nữ cũng có, nhưng hần không lưu tâm, mười hai truyền sử của hần có người phụ trách quản lý chuyện này.

“Vậy sẽ không nhàm chán” ở trước ngực hần vỗ nhẹ, Lăng Lạc Viêm phát giác dưới thân y bào này, xem ra cao ráo như Long Phạm cư nhiên có vóc người không tồi, cũng không gầy yếu, trong ngực săn chắc so với các nam tình nhân trước kia của hần chẳng hề kém cỏi, thậm chí cảm xúc rất tốt.

“Có cơ hội tiện làm cho ta nhìn xem bộ dáng dưới thân y bào này đi...” Lộ ra ánh mắt tán thưởng cùng thích thú đánh giá trên người Long Phạm. Hần đến nay mới thôi đề phòng, cũng là nhất nhất tín nhiệm, dù sao hiện tại bọn hần đang ở cùng một chiếc thuyền, trên đũa một chút như vậy cũng sẽ không có việc gì. Muốn hần lưu lại Xích Diêm tộc để lợi dụng, cần phải trả giá đắt, hơn nữa là đưa hần tới đây chính là Long Phạm.

Y phục như hỏa gần sát bạch y nhân, trên môi dính tửu dịch nhẹ nhàng ánh lên, chậm rãi gần sát bên tai tựa hồ là muốn hôn lên đó, nhưng khi vừa chạm vào bỗng nhiên ngừng lại.

Khê cười một tiếng, Lăng Lạc Viêm nhắm mắt lại, trước mắt mờ đi hòa cùng bóng đêm hắc ám, bởi vì rượu cùng giấc ngủ không đủ, cũng bởi vì thân thể chưa khôi phục hoàn toàn, hần bắt đầu cảm thấy dưới chân hư nhược – vô lực, bất thành linh hoa mắt cho hần biết khối thân thể này đã đến cực hạn.

Đáng tiếc, còn chưa nhìn thấy tế ti đại nhân không nhiễm bụi trần bị hần hôn thì biểu tình sẽ như thế nào, buồn bực thở dài, hần tựa vào thân bạch y, “Không cần đợi đến buổi tối, lập tức giúp ta tìm người thị tẩm đến đây.”

Thở ra hơi rượu từ trong miệng phát qua bên tai, kém chút nữa đã muốn hôn lên cổ hần, lại nháy mắt ngừng. Muốn thị tẩm, đôi mắt thanh lam hiện lên một tia cảm xúc không hiểu, Long Phạm đỡ thân thể của hần, để hần ngồi trên ghế, “Không biết tông chủ muốn nam tử, hay là muốn triệu thị nữ kia?” Mới vừa rồi ánh mắt Lăng Lạc Viêm nhìn thị nữ, hần vẫn chưa bỏ qua.

“Lúc trước người có nói Liên Ngọc các này nọ, cứ đến đó, hoặc là...lưu người lại cũng được,” nghiêng người tựa vào ghế, Lăng Lạc Viêm giương mắt hướng hần khê cong môi, lời nói cười đùa lộ ra sự nhần nại tựa hồ đang kèm chế cái gì, Long Phạm liếc mắt nhìn hần một cái, bước ra cửa phòng.

Lăng Lạc Viêm thấy hần ly khai, hạ xuống ý cười bên môi, dưới đáy lòng thâm mắng một tiếng. Không nghĩ đến dù đã thay đổi thân thể, bệnh cũ của hần vẫn như cũ, mấy ngày nay dựa vào Long Phạm trị liệu

mà nghỉ ngơi cần bản không đủ, hần cần hảo hảo ngủ ngon, nhưng không có người để hần ôm, hần cần bản là ngủ không được!

Bất luận là nam hay là nữ, điều hần cần chỉ là một người để hần đi vào giấc ngủ.

Ấn trụ hai bên thái dương đang lên cơn đau đốn, hần miễn cưỡng đi đến bên giường, chờ Long Phạm tìm người đến đây cho hần.

8. Quyển 1: Chương 8: Âm Sát

Khi Long Phạm quay trở lại phòng, phía sau còn mang theo hai nam tử khuôn mặt tuấn tú cũng bộ dáng mười bảy mười tám tuổi, đứng phía sau hần im lặng không lên tiếng, hiển nhiên hiểu được quy củ, cũng không tùy ý ngắt đầu chỉ đứng như vậy chờ hần hoặc Long Phạm mở miệng trước.

Ngoảnh đầu đánh giá trên người bọn hần, Lăng Lạc Viêm muốn biết chủ nhân khối thân thể này trước kia thích thưởng thức loại người nào. Nhìn kỹ lại, một người ôn nhu như ngọc, người còn lại so sánh mà nói cũng không quá xuất chúng nhưng có mái tóc bạch kim giống hần, lại lộ ra tướng mạo có chút yếu nhược khiến người triu mến, thấy ánh mắt hần đánh giá, hơi thoáng tránh né nhưng nét mặt lại nổi lên một tia hy vọng.

“Các người tên gọi là gì?” Nằm ở trên giường Lăng Lạc Viêm đối với hai người mở miệng hỏi.

“Lâm Diệp bá kiến tông chủ.” Cái kia ôn nhã hành lễ. Người bên cạnh mang theo vẻ mặt yếu nhược cúi đầu nói: “Từng được tông chủ ban tên Phàm Kỳ...” Nói xong ngắt đầu nhìn Lăng Lạc Viêm một cái, lúc này mới khom lưng thi lễ.

Nói như vậy nguyên lai là được thụ sủng, bằng không sẽ không được ban tên. Bị hoa mắt cùng đau đầu tra tấn, Lăng Lạc Viêm lúc này không còn sức hao phí thời gian, đối Long Phạm nói: “Ta chỉ cần một người, người còn lại mang xuống đi.”

Long Phạm đi đến bên giường “Không biết tông chủ muốn người nào?” Phàm Kỳ vốn rất được sủng ái, nếu là thị tẩm hơn phân nửa là hần. Nhưng sinh linh này yêu thích loại người nào hần vẫn chưa biết được, với lại vừa triệu đến một người, hần khó được có chút hiếu kỳ, sinh linh này đến tột cùng tính toán như thế nào, đôi mắt tràn đầy mỉa mai sắc liêm hạ.

Long Phạm đặt câu hỏi, thản nhiên đứng một bên hướng Lăng Lạc Viêm nhìn lại. Phía sau hần Lâm Diệp cùng Phàm Kỳ đối với đáp án của vấn đề này lại thấp phần để ý.

Sự việc phát sinh trong tộc sớm được truyền khai, vị tông chủ này cùng người trước kia bất đồng. Mọi người cũng đều biết, tể ti bảo hộ cùng với thái độ của các vị trưởng lão khiến người trong Liên Ngọc các ôm vài phần mong đợi. Chỉ cần có thể được vị tông chủ này yêu thích, nói không chừng có thể cùng Phàm Kỳ giống nhau, được nhìn bằng con mắt khác, được ban tặng linh lực. Tuy không đủ linh phách có thể tu luyện nhưng đối với thường nhân mà nói đó là ân huệ khó có được, có thể trừ đi bệnh tật, hơn trăm tuổi mà dung nhan không đổi. Nếu vận khí tốt còn được tuyển làm truyền sử trong tộc, nghe lệnh các trưởng lão, trở thành một trong những thành viên trong tộc mà không phải ở Liên Ngọc các ngày ngày chờ đợi.

“Ai muốn lưu lại thì lưu lại” Hơi hơi nhắm hai mắt, hiện giờ bất quá là muốn có một khối thân thể ấm áp, đối với Lăng Lạc Viêm mà nói là người nào cũng không có gì khác biệt.

Phàm Kỳ tiến lên trước từng bước mang theo sợ hãi trên mặt cùng vài phần cẩn thận, “Ngày xưa đều là Phàm Kỳ cùng tông chủ...” Nhìn chăm chú hồng y trên giường kia, hần hạ mắt xuống, giấu trong lòng vẻ vội vàng khẩn thiết, còn thiếu chút nữa....còn thiếu chút nữa hần đã có thể làm cho tông chủ trước kia đồng ý để hần trở thành truyền sử của trưởng lão. Không nghĩ tới tông chủ bị hôn mê ngủ say, mà vị tân tông chủ này không biết tính tình như thế nào, nếu là có thể lấy lòng hần, như vậy mấy chục năm nay chờ đợi không có uổng phí.

Muốn nói lại thôi, lời nói cẩn thận hàm chứa sợ hãi khiến Lăng Lạc Viêm tỉnh mắt nhìn lại. Nam sủng tên Phàm Kỳ này thật ra so với đám người ở thế giới hiện đại trước kia hần đã gặp thấp phần tương tự, mặt ngoài ôn thuận nhã nhặn, yếu ớt vô dụng, còn che giấu dã tâm....

“Phàm Kỳ ư? Người lại đây.” Phía sau trường mạn (màn che trên giường), bàn tay thon dài trần non chậm rãi nâng lên, hướng tới cách đó không xa dùng tay ra hiệu, chỉ là động tác tùy ý nhưng lơ đãng trong lúc đó lại lộ ra một tia tà khí vô cùng quỷ ẩn.

Kia vẫn là tông chủ sao? Phàm Kỳ có chút kinh ngạc, không tự giác tim đập nhanh hơn. Lâm Diệp vẫn chưa được gọi tên, nhìn thấy Phàm Kỳ giống như hồn phách bị tước đoạt, từng bước từng bước đến gần, nguyên bản không thêm để ý giờ phút này cũng dâng lên vài phần ghen tị.

Ghen tị không phải vì mất đi cơ hội lấy lòng tông chủ, mà vì không thể tiếp cận hồng y thiếu niên kia.

Long Phạm đứng một bên nhìn thấy vẻ mặt của hai người, lại một lần nữa phát hiện, sinh linh này không chỉ có đôi mắt si mê lòng người, chỉ cần hần muốn, gờ tay nhắc chân, đều mang theo ma tính mỉa mai.

“Các người có thể đi xuống,” ngữ thanh nhẹ nhàng đối với Lâm Diệp cùng Long Phạm mà nói. Lăng Lạc Viêm đem Phàm Kỳ kéo đến bên giường, cách trường mạn truyền ra, đối với Phàm Kỳ trong lời nói cũng hoàn toàn dịu dàng nhưng bất đồng, “Đem y phục thoát ra.”

Âm thanh mềm nhẹ trong lời nói mang theo tình ý như có như không, cũng không cho kháng cự, nhưng đối mặt hần lúc này ai có thể kháng cự. Phàm Kỳ mừng thầm bắt đầu thoát y. Bên cạnh y mẹ màu đỏ nâng lên, đầu ngón tay ở trên mặt hần trơn, “Phàm Kỳ thực ngoan, bộ dáng thoát y làm cho người ta xem thật tốt...”

Khoát tay, trường mạn bên giường bị hạ xuống, tầng tầng sa bạch (vải trắng) dưới ánh mặt trời lộ ra một mặt như hỏa, Long Phạm thu hồi mắt mang Lâm Diệp ra cửa phòng.

Để cho Lâm Diệp trở về Liên Ngọc các, Long Phạm đứng trước cửa, cho dù nhắm mắt lại, cảnh vật trong phòng hết thấy đều nằm bên trong linh thức của hần. Phàm Kỳ thoát hết y phục lại giúp thiếu niên thoát y sam, sợi tóc bạch kim của hai người giao triền quấn quanh. Nhìn Phàm Kỳ, đôi mắt ẩn tình mang theo vẻ mỉa mai.

“Tông chủ...”

“Gọi ta Lạc Viêm...” ánh mắt ẩn tình dừng lại trên thân thể trần trụi của Phàm Kỳ, hai tay ôm lấy hần, chạm vào làn da trơn bóng ấm áp, Lăng Lạc Viêm vừa lòng thở nhẹ. Có lẽ sau khi thân thể khôi phục hần sẽ hảo hảo yêu thương tên Phàm Kỳ này, nhưng trước mắt hần cần chính là ngủ một giấc thật ngon.

“...Lạc Viêm, không thích Phàm Kỳ?” Xưng hô tục danh của tông chủ lại bị đôi mắt nhu tình kia chăm chú nhìn, Phàm Kỳ vui sướng dần nén đáy lòng một loại tình cảm đầy hưng phấn, lộ ra bộ dáng ủy khuất.

Vị tân tông chủ này so với lúc trước xem ra càng dễ dàng tiếp cận hơn. Một tay thoát y phục của hần, Phàm Kỳ tin tưởng tiếp qua mấy ngày hần có thể trở thành truyền sử dưới tay trưởng lão, chân chính trở thành người của Xích Diêm tộc. (mơ đi em)

Nâng mắt lên, Lăng Lạc Viêm khẽ cười, “Nếu là không thích, sao lưu người lại,” khẽ nhẹ khuôn mặt nhìn như yếu đuối của Phàm Kỳ, Lăng Lạc Viêm bắt lấy cằm của hần, tay thoáng sử dụng chút lực, “Nếu ở lại, tiện phải ngoan một ít, ần?”

Đôi tay đang thoát ra nội sam của hần dừng lại, khuôn mặt vẫn tươi cười như trước, đôi mắt mang theo tình ý, vẻ nhu tình cũng không lui ra nửa phần, nhưng Phàm Kỳ cũng không dám tiếp tục xằng bậy. Lăng Lạc Viêm vừa lòng đem cánh tay gác trên lưng hần, ôm vào, khép lại hai mắt.

Rốt cục có thể yên giấc.

Ở bên ngoài phòng Long Phạm mở mắt, thu hồi linh thức, sinh linh này muốn thị tẩm người chỉ để dùng như thế?

“Tể ti đại nhân, các vị trưởng lão ở Lâm Tiêu điện chờ đã lâu, ngài xem...” Một trong mười hai truyền sử dưới tay Long Phạm đến trước mặt hần bẩm báo.

Nguyên bản tông chủ hôn mê mấy chục năm tất cả sự vụ đều là do các trưởng lão cùng chung sắp xếp, những việc hệ trọng thì nghe theo tể ti phân phó. Cách vài ngày, tể ti sẽ gặp các trưởng lão cùng nghị sự

tộc vụ, nhưng từ khi “Tông chủ” tỉnh lại tể ti đại nhân rất ít khi rời khỏi Xích Viêm cung của tông chủ, để cho bọn họ những người này bận tối mày tối mặt.

Lâm Tiêu điện là nơi để nghỉ ngơi, quả thật đã mấy ngày không đi, Long Phạm hướng đến cửa phòng phía trước liếc mắt nhìn một cái, “Đi thôi, đến Lâm Tiêu điện.”

Long Phạm theo truyền sử rời đi, trong phòng, Lăng Lạc Viêm rốt cục có thể an giấc. Ở bên cạnh hắn Phàm Kỳ cảm thấy khó hiểu, đã triệu hấn đến thị tẩm vì sao chỉ muốn hấn thoát ra y phục, như thế mà thôi. Tuy trong lòng có nghi hoặc, nhưng không dám quấy nhiễu mộng đẹp của vị tông chủ này, chỉ là để hấn ôm, trong lòng tính toán làm như thế nào có thể mau thỏa mãn tâm nguyện của chính mình

Sau giờ ngộ, ánh mặt trời sáng rực lọt vào trong phòng, xuyên thấu tầng tầng sa bạch. Trên giường hai người, một người đang ngủ say, một người lại cân nhắc cho tương lai, một mặt bóng đen che khuất ánh hào dương, Phàm Kỳ đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình chưa từng lưu ý, trong khi Lăng Lạc Viêm đang ngủ say lại cảm giác được điều gì, chợt mở mắt.

Cơ hồ không hề có tiếng vang, trước mặt hấn, kia tầng sa trường thuần bạch trong giây lát hóa thành từng mảnh vụn loang lổ như cánh bướm trắng tung bay phát phơ. Thành linh bên trong xuất hiện một cơn gió lạ, mũi nhọn sắc bén lạnh như băng không thoát khỏi ánh mắt của Lăng Lạc Viêm, cũng không thấy người chỉ là một mặt bóng đen, lưỡi dao sắc bén tựa hồ bị bóng đen kia điều khiển, bay đến, hướng hai người tấn công.

Phàm Kỳ hoảng sợ bắt lấy tấm lụa trắng che trên người, thích khách đột nhiên xuất hiện sẽ không hướng hấn mà đến, ai lại đi giết một tên nam sủng. Kéo lấy tấm lụa trắng hướng dưới giường bỏ chạy, trong miệng hô hảm một tiếng, “Không phải ta!”

Lưỡi dao sắc bén theo không trung bay đến mang theo một tia sáng chói mắt, tựa hồ vì lời nói của hấn mà xác định mục tiêu chân chính, xẹt qua mái tóc bạch kim của Phàm Kỳ, mang theo tiếng vang vô cùng tê lạnh hướng Lăng Lạc Viêm trên giường mà đi.

Ám sát? Lăng Lạc Viêm nheo mắt lại. Tuy trước đây hấn là nghệ sĩ nhưng cũng không phải dễ dàng bị hà hiếp. Nhếch môi, đôi mắt toát ra như lửa dần dần hắc ám tăng lên, tàn nhẫn lẳng lẳng giấu dưới đáy lòng đã lâu cuối cùng lại bị khơi dậy.

Hấn chán ghét nhớ lại chuyện khi đó, nhưng giờ có người cứ khiến hấn nhớ lại, linh sư kia cũng thế, thích khách này cũng vậy....

Nếu đã là như thế, hấn không nên làm cho người ta thất vọng. Đôi mắt sắc lại, dần dần ngằm hạ, đối với lưỡi dao sắc bén đầy hàn khí đang tiến đến, hấn chợt nâng tay.

9. Quyển 1: Chương 9: Dĩ Vãng

Lưỡi dao sắc bén mang theo âm thanh xé gió gần ngay trước mắt, không để hấn tránh né, hấn cũng không tránh né mà bắt lấy một tấm lụa trắng.

Tấm lụa trắng đang cuốn lấy một thân thể, người ở dưới giường trong nháy mắt bị đem xả đến lưỡi dao sắc bén, chắn trước người hấn. Ánh sáng lấp lánh xuyên qua cơ thể Phàm Kỳ, máu tươi đầm đìa tuôn ra, nhuộm đỏ cả giường. Lăng Lạc Viêm nhìn thấy khuôn mặt kinh hoàng của Phàm Kỳ, từ trước ngực hấn rút ra lợi khí đang đâm sâu vào.

Những giọt máu đỏ tươi theo lưỡi dao nhỏ xuống, Lăng Lạc Viêm ôm thi thể trong lòng ngực, nắm chặt đoản đao trong tay, động tác thuần thực phẩy đi huyết sắc trên đó, hướng về phía bóng đen lộ ra một mặt tươi cười nhiễm huyết.

Khi Long Phạm cùng các trưởng lão đuổi tới, trông thấy cảnh tượng như thế, bị trước mắt một màn làm khiếp sợ, các trưởng lão còn chưa kịp phản ứng bóng đen kia lại chớp động.

“Còn muốn đi?” Lăng Lạc Viêm rõ ràng nhìn thấy bóng đen có phần hoảng loạn, đầu lưỡi dao sắc bén, phốc một tiếng, không biết là thích khách kia vận khí không may hay chính là đột nhiên tất cả mọi người đều chạy đến, chưa từng đề phòng, hấn thành linh bị một kích. Hàn quang sắc bén từ không trung xẹt nhanh,

mang theo mùi vị tử vong lạnh như băng, chuẩn xác đâm vào yết hầu, xuyên thấu cổ họng người nọ, đóng đinh dính trên tường.

Từ lúc Long Phạm nghe được thủ hạ truyền sử bẩm báo trong phòng có động tĩnh khác thường, vội cùng các trưởng lão chạy đến, chính là trong khoảnh khắc, mắt thấy thích khách đang ở trong phòng, tông chủ phản kích, cũng bất quá chỉ vài giây ngắn ngủi, tuy thời gian không lâu nhưng bất thành linh chấn động một màn làm cho tất cả mọi người đang đứng trước cửa quên cả mở miệng

Vẫn mặc nội sam (áo trong), thiếu niên dáng người mỏng manh ôm thi thể ngồi trên giường. Màu trắng y sam bị máu tươi trên thi thể thấm thấu, vẫn là một màu hồng, kia màu hồng như lửa giận đang di chuyển trong đôi mắt hẩn, lộ ra mị sắc âm u. Một tay đem thi thể Phàm Kỳ hạ xuống, mọi người thấy hẩn chậm rãi đứng dậy, bước đến trước mặt tế ti.

“Được xưng là Xích Diêm tộc kế thừa Hách Vũ lực, thế nhưng ngay cả an nguy của tông chủ mình cũng bảo hộ không xong! Ta thật có chút hoài nghi, có phải hay không tông chủ trước kia của các ngươi cũng bị thương khi đang ngủ? Có tế ti, có ba mươi sáu trưởng lão, dưới tay mỗi người còn có truyền sử, Xích Viêm cùng người hầu cũng không ít, lại không ai phát giác thích khách là khi nào đến! Long Phạm, người nếu không muốn ta chết quá sớm, nên hảo hảo quan tâm thì hơn!”

Bạch y không nhiễm bụi trần bị lấy dính sắc hồng, Lăng Lạc Viêm dùng đôi tay mang huyết nắm chặt vạt áo Long Phạm. Giờ khắc này hẩn phi thường phi thường không vui. Hẩn thân là tông chủ nhưng Xích Diêm tộc có ai thực đưa hẩn xem là tông chủ? Bất quá là mặt ngoài mà thôi. Ngay cả Long Phạm, hẩn cũng thuận chẳng qua vì làm cho hẩn hợp tác đi đối phó cái gọi là trăm năm chi ước. Nếu thật sự tín nhiệm, vì lẽ gì nội tình đều không nói qua cho hẩn biết.

Bị người lợi dụng cũng được, mọi người trong lòng đều rõ ràng, nhưng điều hẩn muốn chính là quen thuộc thế giới này, hơn nữa lúc này đang dựa vào ở đây, hẩn ở lại Xích Diêm tộc tham dự cái tiết mục này, tựa như chính mình đang sắm vai, hẩn muốn lực lượng, muốn sức mạnh, cũng muốn quyền lợi, nhưng cũng không muốn dùng tánh mạng của mình để trả giá.

Lời nói của Lăng Lạc Viêm khiến các trưởng lão không thể mở miệng, lại tiếp tục im lặng. Mái tóc bạch kim xõa dài sau lưng bị huyết tươi trên giường lấy dính, nhuộm đỏ một phần đuôi tóc, huyết sắc nhỏ giọt xuống đất phát ra âm thanh tí tách, thiếu niên mang theo lệ khí cùng tức giận một phen nói ra, hiển lộ khí thế không phù hợp với vẻ ngoài của hẩn, sắc bén bách nhân (mạnh mẽ/áp bách người), đôi mắt mang theo vẻ mị hoặc lúc này lại như ngọn lửa đang bốc cháy làm cho người ta không dám đối mặt.

Từ Kỳ trưởng lão đến tột cùng là từ nơi nào tìm thấy sinh linh này? Lại làm cho bọn hẩn thân là trưởng lão có đủ linh lực đều không dám đối diện cơn thịnh nộ của hẩn. Các trưởng lão đối nghị vấn của Lăng Lạc Viêm thật sự không biết phải trả lời thế nào mới hảo, đồng thời cũng kinh ngạc, hẩn cứ nhiên đối với tế ti vô lễ như thế, cho dù đã xem sinh linh này như tông chủ của bọn hẩn nhưng ngay cả là tông chủ, cũng không dám to tiếng với tế ti như vậy.

“Tông chủ bớt giận,” cùng với Lăng Lạc Viêm tức giận bất đồng, Long Phạm sắc mặt thâm trầm bình thản chưa thấy chút thay đổi, vẫn xưng hẩn là tông chủ, “Việc này Long Phạm sẽ sai người điều tra cẩn thận, về sau sẽ không để tông chủ lâm vào nguy hiểm như vậy, hôm nay mọi chuyện dừng ở đây, tông chủ thân thể còn chưa khỏi hẩn nên hảo hảo nghỉ ngơi cho khỏe”

Long Phạm chưa dứt lời, lúc này nhắc đến Lăng Lạc Viêm dần dần cảm thấy cơn đau đầu đang kéo tới, hai chân tựa hồ vô lực, nắm lấy tà áo Long Phạm hai tay cũng bắt đầu có chút run rẩy. Ngửa đầu mệt mỏi không còn sức chống đỡ, hồi ức bị khơi dậy làm cho hẩn phát tiết tất cả giận dữ trong lòng, lúc này không còn lực cầm cự. Bàn tay nắm lấy vạt áo Long Phạm dần dần siết chặt, hẩn cố gắng không để mình ngã xuống, ánh mắt hướng đến các thần sắc khác nhau của mọi người quét một vòng, “Ta mệt, tìm chỗ sạch sẽ cho ta nghỉ tạm, về phần thích khách kia, ta hy vọng các vị trưởng lão có thể cấp bản tông chủ một lời giải thích...”

Xích Diêm tộc tông chủ bị người ám sát, thích khách nhất định là cùng Xích Diêm tộc có cừu oán, xem ra ngoại trừ hẩn biết điều này còn rất nhiều việc hẩn không biết, mà phần không biết này thậm chí còn đe dọa đến tánh mạng của hẩn, trải qua hôm nay hẩn sẽ không để bọn họ tiếp tục giấu diếm.

Nếu hần đã là tông chủ, nhất định phải làm ọi người xem hần là tông chủ!

Mang theo ánh mắt áp bách khiến các trưởng lão đều né tránh, các trưởng lão trong lòng đều sinh ra một loại cảm giác bất an, sinh linh này rất nguy hiểm, thật sự cường đại, cái loại cường đại này dù bọn hần thân đủ linh phách đều không thể với tới. Trong Xích Diễm tộc, về sau không biết sẽ xảy ra bao nhiêu chuyện nữa, đi dự chỉ ước cùng Liệt Diễm tộc sẽ không suôn sẻ như bọn hần suy nghĩ, thật sự khiến người lo lắng, chỉ mong tể ti có thể xem trọng hần.

Long Phạm đối với ánh mắt lo lắng của các trưởng lão hoàn toàn không có cảm giác, lúc này tâm tư của hần dừng trên người sinh linh đang chiếm cứ thân thể tông chủ, mới vừa rồi khi tiến vào trong phòng liền thấy hần một màn dùng Phàm Kì để ngăn cản sát chiêu, người bên ngoài có lẽ chưa hề nhìn thấy, trong đáy mắt Lăng Lạc Viêm hiện lên một mảnh đậm mạc lạnh lùng.

Đối với người mới đây còn ôm trong lòng ngực, đôi mắt chứa chan ẩn tình, chỉ một lúc sau sinh linh này không hề thương tiếc sử dụng để ngăn cản lợi khí sắc bén, thậm chí không mang theo một chút do dự, giống như kia chỉ là một vật chết mà thôi.

Giờ phút này, người ở trước mặt mình, thiếu niên ra sức nắm lấy vạt áo của hần, xem ra rõ ràng là yếu ớt nhưng khi đối mặt sinh tử lại bùng nổ uy thế bách nhân sắc bén. Ban đầu là mị sắc mê hoặc, vừa rồi lại vô tình lạnh lùng, tất cả đều hiển lộ trên từ một người.

Không còn vẻ mặt lạnh như băng luôn thản nhiên bình tĩnh, giờ lại lộ ra một tia hứng thú, Long Phạm đem thiếu niên tựa hồ đang dựa trên người hần ôm lấy, “Tông chủ gặp chuyện, thân phận thích khách lúc sau xác định sẽ hồi báo tông chủ, hôm nay hủy bỏ nghị sự Lâm Tiêu điện, các vị trưởng lão thỉnh trở về,”

Thân phận thích khách...chắc là từ chỗ kia mà đến, liếc mắt nhìn thi thể bị đóng đinh trên tường, các trưởng lão trong lòng đều có thể đoán được, nhưng vẫn theo lời tán đi. Căn phòng trống trơn... chỉ còn lại hai thi thể.

Long Phạm ôm Lăng Lạc Viêm đến một gian phòng khác. Trên đường đi Lăng Lạc Viêm thủy chung không lên tiếng, bàn tay nắm vạt áo Long Phạm cũng chưa buông, lòng bàn tay vẫn còn dính huyết sắc làm cho cơ thể hần vốn đã đến cực hạn rốt cuộc không thể nề hà. Một cơn hoa mắt, từng trận đau đầu xuất hiện, trước mắt đen kịt, cơ hồ muốn lập tức nhắm mắt ngủ thiếp đi.

“Ta muốn tắm,”

Thiếu niên được đặt trên ghế, cứ như vậy mở miệng. Long Phạm nhìn hần vô lực tựa vào ghế, biết lúc trước đem một đao đóng đinh thích khách trên tường nhất định đã sử ra tất cả sức lực, hiện giờ chỉ sợ ngay cả động một đầu ngón tay hần cũng không thể.

Bất quá thân thể đầy vết máu kia quả thật cần phải tẩy rửa đi mới được, gật gật đầu, hần sai người chuẩn bị dục dũng (bồn tắm). Lăng Lạc Viêm muốn thoát hạ nội sam nhiễm huyết, nhưng hai tay vì vô lực mà không kiên nhẫn. Bạch y bào lại bước đến trước người “Tông chủ không tiện động thủ,”

Lời này phảng phất như đang giải thích, hương sen nhẹ nhàng đánh tan mùi tanh của máu, Long Phạm thay hần thoát đi nội sam, lại đưa hần tiến vào dục dũng.

Được làn nước ấm áp vây quanh Lăng Lạc Viêm rốt cuộc thả lỏng người. Trong đầu cơn đau nhức hoa mắt tựa hồ cũng dịu đi không ít, nhìn thấy huyết sắc theo nước tản ra cho đến khi tiêu tán, hần khép lại mắt, “Thay ta tắm rửa” (o_o)

Thân làm phó theo lý cũng nên làm, là hần đáp lễ Long Phạm. Nếu là lợi dụng lẫn nhau như vậy không thể để người khác toàn bộ chiếm ưu thế, hần là tông chủ, phải lo lắng cho tánh mạng của mình. Long Phạm chỉ thay hần tắm rửa, căn bản không đáng là gì, cho dù hần được mọi người sùng kính, được mọi người xem như thần nhân, tể ti chung quy cũng chỉ là con người mà thôi, một chút đều không quá đáng.

Việc này đối với hần có gây khó dễ? Đôi mắt thanh lam hiện lên một tia gì đó, Long Phạm cúi đầu trả lời, “Tuân mệnh tông chủ”

Lăng Lạc Viêm đang nhắm mắt tựa vào thành dục dũng, giống như lời nói đó nghe ra chút trào phúng chút ý cười, gương mặt nhìn Long Phạm cũng không thấy hiện lên bất cứ tia cảm xúc nào, nội sam nhiễm huyết

được giải hạ, lấy ra tạo linh (có vẻ giống xà phòng o_o) từ trong y mê, bơi lên hai tay hần, khuôn mặt thủy chung không thấy một tia ngưng ngừng hay mất tự nhiên.

Gội đầu xong, ngón tay thon dài bắt đầu đặt trên người hần di động. Bất luận chạm đến nơi nào, đôi tay kia vẫn ổn định không mang theo một chút do dự khiến hần lúc trước tâm trạng nóng nảy cũng bắt đầu trầm tĩnh xuống. Tạm thời không tính toán đi lo lắng bộ mặt chân thật của bạch y nhân này đến tột cùng là như thế nào, hiện tại hần thậm nghĩ tiếp tục giấc ngủ lúc trước bị đánh gãy.

Dòng nước ấm áp từ từ nguội đi, hần bị người ôm lên, đổi qua một lần nước sạch sẽ, lại được ngâm vào một lần nữa, từ đầu đến cuối hần nhắm hai mắt lại, mệt mỏi rồi, nhưng vẫn không thể nhập ngủ.

Thủy quang phủ lên sợi tóc ánh lên màu bạch kim rực rỡ, thiếu niên trần trụi bất giác chau mày, tùy ý động tác của hần, lặng im trong lúc đó lộ ra vài phần thâm trầm hần từng gặp qua.

Ánh mắt thản nhiên lướt trên mặt hần, Long Phạm đem hần từ dục dừng ôm lấy, lau khô tóc và thân thể, lại thay hần xuyên y (mặc đồ), lúc này mới ôm hần đến bên giường.

“Thỉnh tông chủ tạm thời nghỉ ngơi” hành lễ xong, hần buông trưởng mạn trên giường xuống, thiếu niên không nói một câu cũng không biểu hiện điều gì.

Trong phòng một mảnh yên lặng, thật lâu lúc sau, từ trong trưởng mạn âm thanh xôn xao vang lên. NXB lậu = bọn ăn cắp đề tiện + hèn mọn

Đáng chết! đều là do tên thích khách. Cho dù bàn tay nhuộm máu đã được tẩy sạch, Lăng Lạc Viêm vẫn có thể cảm giác trên người vẫn còn mùi tanh huyết tinh. Hần tựa hồ lại thấy chính mình khi còn mười lăm mười sáu tuổi, phẳng phất như đang ở trong bóng đêm không đáy, bộ dáng chật vật cố gắng bảo toàn sinh mệnh.

Nắm chặt hai mắt, hần muốn ngủ, nhưng hồi ức bị gọi lên cứ dây đẳng không dứt đưa hần gặt gao quần lấy. Không ai để rúc vào lòng ngực, không ai tại bên người, hần cảm thấy chính mình giống như một kẻ cô độc lẻ loi bị đường phụ nhốt bên trong đấu thất.

Tên là đấu thất nhưng không nhỏ, đối với hần lúc ấy mà nói quả thật rất đáng sợ. Tên của nó chính là đại biểu hàm nghĩa, chỉ có tranh đấu, tựa hồ vĩnh viễn sẽ không dừng lại, chỉ có tập kích và chiến đấu.

Được đường phụ là trùm xã hội đen nuôi dưỡng, năm ấy hần chỉ mới mười lăm tuổi, bị nhốt trong đấu thất tối đen như mực. Từ cô nhi viện đi ra, không ít người mắc chứng bệnh sợ hãi bị giam lỏng, hần vận khí không tốt chính là một trong số đó.

Trong mười năm, đấu thất là nơi hần thường xuyên ra vào. Mà hần cũng không phải là một thiếu niên bình thường, trở thành một trong những trợ thủ đắc lực dưới tay đường phụ. Căn bệnh sợ hãi bị giam lỏng sớm được chữa khỏi trong đấu thất, nhưng đồng thời hần phát hiện, hần không có biện pháp một người nhập ngủ. (không thể ngủ một mình)

Phải có người khiến hần xác định bản thân mình còn tồn tại, bất luận người kia thuộc giới tính nào, loại gì, hần chỉ cần nhiệt độ cơ thể con người.

Sau này hần thoát ly hắc đạo, gia nhập làng giải trí, tai tiếng chuyện xấu không ngừng theo đuôi.

Vốn tưởng rằng thay đổi một khối thân thể, đến một thể giới khác sẽ chuyển biến tốt đẹp hơn, không nghĩ tới thói quen đáng chết hoàn toàn không thay đổi!

Cắn răng nắm chặt bàn tay, giờ phút này hần chỉ cảm thấy thân thể muốn thiếp đi, nhưng trong đầu lại tựa hồ như một cuốn phim chiếu chậm, không ngừng phát ra những hồi ức hần không muốn nhớ tới.

Bên trong bóng đêm, không biết tập kích từ nào mà đến, không thể ngăn cản, thiếu niên phủ phục cầu xin, đối mặt tử vong sợ hãi, khóc lóc chật vật, biết cầu ai cũng không có tác dụng gì, bắt đầu học cách lợi dụng hết thấy, không từ thủ đoạn để bảo trụ tánh mạng....

Trên giường thiếu niên nhắm chặt hai mắt, trên trán toát ra mồ hôi, thậm chí có thể nghe thấy tiếng nghiền răng của hần, Long Phạm thu hồi linh thức.

Hần cũng không rời đi.

Từ trên giường truyền đến ý niệm cường đại cùng dao động khiến hắn có thể sử dụng linh lực nhìn thấy quá khứ của sinh linh này. Ở trên dị thể kia, hắn sống chưa đến ba mươi năm, đối với Long Phạm kẻ đã sống gần ngàn năm mà nói giống như ấu nhân (đứa trẻ), nhưng ý chí kiên cường tìm cách sống sót, lại khiến Long Phạm người luôn chán ghét hết thảy mọi sự việc tồn tại trên đời này, thấy có chút mới lạ.

Đi đến bên giường, nhìn thiếu niên vì mộng寐 cùng thanh tĩnh trong lúc đó giây dựa, hắn phát nhẹ y mê, hương hoa thanh đậm phiêu tán. Trên giường Lăng Lạc Viêm bán mộng bán tỉnh hơi hơi mở mắt, cách tầng sa trường mộng lung, hắn còn nhìn thấy một đôi mắt màu thanh lam.

Hương sen thiên đậm lạnh như băng giống như bản chất, phảng phất vương vấn hủy đi mùi tanh huyết tinh, lúc trước đã ngửi qua hương vị này, không biết vì sao lại khiến người ta an tâm.

Nhìn đôi mắt kia, hắn vô thức chìm vào giấc mộng.

10. Quyển 1: Chương 10: Thư Trai

“Uy, người xác định ta có thể sử dụng linh lực?” Sau một hồi ngủ ngon tỉnh lại, Lăng Lạc Viêm tinh thần sáng khoái đứng trước cửa sổ. Sau giờ ngọ, giấc ngủ yên lành cho hắn cảm thấy thân thể một chút bình phục. Phía sau lưng, bạch y nam nhân vẫn đứng nơi đó, sau sa trường chứng kiến hắn ngủ, bất quá đã thay đổi ngoại bào sạch sẽ, vẫn là bạch y không vướng một hạt bụi nhỏ.

Tuy hắn không muốn thừa nhận nhưng trên thực tế, quả thật bởi vì Long Phạm, khiến hắn đã nhiều năm qua đây là lần đầu tiên không cần ai làm bạn mà vẫn ngủ say, bất quá, hắn sẽ không cảm tạ Long Phạm là được.

“Bẩm tông chủ, Long Phạm cũng không xác định. Sử dụng linh lực cần dựa vào bản thân tự lĩnh ngộ, hay không có thể...”

“Tông chủ?” Lăng Lạc Viêm nghe hắn xưng hô như vậy xoay người khoát tay, cắt ngang lời hắn, “Nếu lúc này chỉ có hai người chúng ta, hà tất phải ra vẻ, cứ nói rõ ràng, không phải là muốn ta lấy thân phận tông chủ đi diện kiến cùng Liệt Diễm tộc sao? Đến lúc đó phải làm như thế nào ta sẽ hợp tác, bất quá trước hết ta hy vọng, việc hôm nay sẽ không lặp lại lần nữa, ta nghĩ đối với tể ti đại nhân mà nói, điểm này không tính là quá khó khăn đi?”

Trải qua chuyện thích khách, hắn không muốn tiếp tục trình diễn như trước nữa, ít nhất ở trước mặt Long Phạm điều này không cần thiết.

Long Phạm nghe xong lời này, vẻ mặt bất động. Thiếu niên đứng trước cửa sổ, thân ảnh mặc hồng sam, mị sắc mê hoặc vẫn như trước, giống như vẻ yếu ớt chưa từng tồn tại qua. Cũng tốt, tựa như hoàn toàn quên hết hồi ức xưa vừa được gọi lên lúc trước, ngoảnh đầu nhìn lại, trong ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lùng giễu cợt.

Liếm hạ đôi mắt, hắn mở miệng trả lời: “Long Phạm thân là tể ti trong tộc, đối với tông chủ há có thể bất kính, bảo hộ an nguy của tông chủ là chức trách của toàn thể tông tộc. Hôm nay là Long Phạm thất trách, về sau sẽ không có việc này nữa.”

“Như vậy, kể từ hôm nay người ngoại trừ phụ trách sinh hoạt hằng ngày của bản tông chủ, cũng phụ trách an toàn bảo vệ đi,” Chậm rãi mở miệng, Lăng Lạc Viêm nói đến mấy từ “Bản tông chủ” cố ý nhấn mạnh một chút, tiếp tục mang theo vẻ giễu cợt hướng Long Phạm nhìn lại, “Tể ti đại nhân nói mình thất trách, vậy ta cho người cơ hội chuộc lỗi”

“Đa tạ tông chủ.” Khom người thi lễ, lời nói trong miệng Long Phạm xem ra vẫn là một mực cung kính, Lăng Lạc Viêm muốn từ trên người hắn tìm ra vài phần tùy ý ngạo mạn, nhưng vô luận như thế nào hắn cũng vẫn thản nhiên trầm tĩnh, bộ dáng vẫn thông dong hòa nhã.

Người khác nhìn Long Phạm như thế nào, Lăng Lạc Viêm không phải không biết. Nhưng Long Phạm trong mắt hắn tuyệt đối không giống với ánh mắt người khác, dưới thân bạch y bào này nhìn như thoát tục, thờ ơ lạnh nhạt, nhưng biểu hiện xem ra tuyệt đối không phải như vậy. Hắn thậm chí đoán, tên thích khách lên vào Xích Diễm tộc, Long Phạm căn bản đã biết rõ sự tình....

“Không cần tạ ơn, trước mắt quan trọng hơn vẫn sớm làm cho ta có thể sử dụng linh lực, ta nghĩ người cũng không nguyện để tông chủ các người ở kì trăm năm chỉ ước làm mất thể diện đi?” Sớm học xong phương pháp sử dụng linh lực, tánh mạng của hắn mới có thể bảo toàn, đợi lúc sau hắn mất giá trị lợi dụng vẫn còn vốn để tính toán cho tương lai.

“Long Phạm lúc trước từng nói không cam đoan tông chủ có thể lãnh hội sử dụng linh lực, dù sao, tông chủ không đủ linh phách, nếu muốn dùng lực lượng không thuộc về thân mình có lẽ có chút khó khăn, cần thêm thời gian, đến khi tông chủ có thể cảm nhận được linh lực trong cơ thể, sẽ không sai biệt lắm.”

Long Phạm nói như vậy, trên mặt cũng không thấy vẻ lo lắng. Lăng Lạc Viêm nghe ý tứ của hắn, chỉ là có khó khăn chứ không phải hoàn toàn không có khả năng, liền hỏi, “Có biện pháp nào tốc hành không?”

“Việc này không thể giải quyết trong chốc lát, tông chủ nếu muốn nhanh trái lại không tốt, Long Phạm không biết phương pháp tốc hành, tựa hồ trong ấn tượng cũng không hề có phương pháp như vậy tồn tại,” Đối với nghi vấn của hắn, Long Phạm suy tư một chút mới trả lời.

“Người xác định?” Lăng Lạc Viêm tiến gần vài bước, hương sen thoang thoảng khiến hắn quen thuộc lưu chuyển xung quanh, ngẩng đầu nhìn Long Phạm, “Trong tộc nên có gì ghi chép lại, về cách tu luyện linh lực, phương pháp vận dụng như thế nào....”

Hắn lúc trước chứng kiến thấy có tài liệu ghi chép, khiến hắn biết được không ít chuyện trên thế giới này, còn có sự vụ của Xích Diêm tộc, hắn tin tưởng trong Xích Diêm tộc chắc chắn vẫn có gì đó ghi chép về linh lực.

Cùng đôi mắt thanh lam đối diện, Lăng Lạc Viêm nhìn không ra cảm xúc gì trong mắt hắn, cũng không phải vô tình lạnh như băng mà là tĩnh đến mức tận cùng tịch mịch, nhưng một khi mở miệng, trong lời nói của Long Phạm vẫn hoàn toàn cung kính, “Nếu tông chủ không tin, muốn xem xét tài liệu ghi chép về linh lực trong tộc, có thể đến thư trai xem thử, mọi việc lớn nhỏ trong tộc, thư sách điển tịch, toàn bộ đặt trong đó,”

“Thư trai ở nơi nào, bản tông chủ muốn đến đó xem ngay,” Tuy tên là thư trai nhưng bên trong để rất nhiều đồ vật trọng yếu, nhất định không phải dễ dàng đi vào, nếu Long Phạm đáp ứng, hắn tự nhiên sẽ không buông tha cơ hội này.

“Thư trai do Long Phạm trông coi, đến lúc đó nếu tông chủ muốn đi có thể cùng ta đến đó.”

“Giờ này sắc trời vẫn chưa muộn, dẫn ta đi.”

Sinh linh này là vội vã muốn có được lực lượng....thật sâu liếc mắt nhìn Lăng Lạc Viêm một cái, Long Phạm xoay người hướng ra ngoài bước đi, “Thỉnh tông chủ đi theo ta.”

Đi theo Long Phạm, Lăng Lạc Viêm ra cửa phòng. Từ khi hắn đến thế giới này còn chưa bước ra ngoài Xích Viêm cung, hôm nay theo Long Phạm đến thư trai, không biết là ở nơi nào.

Dọc đường đi, bóng người cách đó không xa, dưới ánh mặt trời sợi tóc lộ ra màu sắc ám xanh, dài thẳng mượt, cột gọn sau gáy bằng một sợi tơ tằm có hoa văn nhẹ nhàng, tóc đen bóng, bạch y bào, không có một chút màu sắc nào khác, giống như vĩnh viễn cùng trần tục không quan hệ.

Trên đường đi mọi người nhìn thấy Long Phạm lập tức dừng lại, mang theo vẻ sùng kính hành lễ bái kiến, lại nhìn phía sau Long Phạm, cũng tiếp tục hành lễ nhưng thần sắc lại chỉ có vài phần tò mò cùng nhiều phân dè dặt.

Xích Diêm tộc từ trên xuống dưới đều biết bạch y bào xem ra là nam nhân từ bi mặc dù không từ thủ đoạn, bọn họ cũng chỉ biết hắn là vì tông tộc, trước kia ngầm đồng ý dùng tánh mạng trưởng lão đến dị thể hấp thu sinh linh, đối với điểm ấy Lăng Lạc Viêm thập phần khẳng định.

Dọc đường đi, cảnh trí quanh mình như thế nào hắn hoàn toàn không chú ý, chỉ chuyên tâm đi theo Long Phạm đến thư trai. Dù mới này đã có một giấc ngủ ngon, hắn có thêm sức lực đi vài bước, nhưng qua thời gian lâu vẫn là cảm thấy dưới chân như vô lực, thâm mắng khối thân thể này quá hư nhược. Lăng Lạc Viêm vẫn tiếp tục bước đi, chẳng qua tốc độ đã cực kỳ chậm lại.

Phía trước hần, Long Phạm dẫn đường vẫn chưa quay đầu, bỗng nhiên dừng lại, xoay người đến trước mặt hần, cũng không nói gì mà trực tiếp ôm hần lên, “Tông chủ thân thể chưa lành, là Long Phạm sơ sót”

Lăng Lạc Viêm nương mảy, Long Phạm là thật sơ ý hay là cố tình sơ ý, tạm thời không bàn, nhưng từ lúc đến thế giới này, bị hần ôm đến ôm đi không phải chỉ một lần, lúc này hần cũng không muốn mở miệng, thân thể quả thật chưa lành, muốn đến thư trai tìm cách sử dụng linh lực bị ôm như vậy mấy lần cũng không có gì. Dù sao hần thấy khối thân thể này xem ra chỉ là một thiếu niên, cũng không quá mức mất mặt.

Bị Long Phạm ôm trước người, mùi hương thơm mát trong gió càng thêm rõ ràng, nghĩ đến lúc trước ở trong phòng là Long Phạm làm cho hần bình yên an giấc, hiện giờ nhìn thần sắc Long Phạm lúc này, trầm tĩnh bình thản, Lăng Lạc Viêm bỗng nhiên mở miệng nói: “Uy, kể từ hôm nay, việc thị tẩm cũng do người phụ trách.” (o_o)

Không biết là như thế nào, nhìn Long Phạm như thế, còn muốn nhìn thấy bộ mặt chân thật của bạch y nam nhân này, hần sẽ không để Long Phạm sống dễ chịu.

Cước bộ bỗng nhiên ngừng lại, Long Phạm thoáng hiện lên vẻ mặt kì quái nhìn thiếu niên trong lòng ngực, lộ ra một mặt cực kỳ hời hợt ý cười, “Chức trách của tể ti cùng thị tẩm không có quan hệ, nhưng tông chủ đã ra lệnh Long Phạm không dám không theo, vì an nguy của tông chủ, quả thật cũng cần có người bên cạnh bảo vệ, không bằng như vậy, về sau đến ban đêm Long Phạm tự mình bảo hộ an nguy của tông chủ, giúp tông chủ yên giấc.”

“Có thể, tối nay bản tông chủ chờ người, tể ti đại nhân.” Gần từng tự cuối cùng nói ra, Lăng Lạc Viêm nhìn nụ cười hời hợt kia, lại như thế nào đều nhìn không ra dưới ý cười đó đang cất giấu loại tâm tư nào. Từ ban đầu hần trong lòng vẫn không cam tâm, hần cùng Long Phạm lợi dụng lẫn nhau, nhưng cho đến bây giờ hần vẫn bị vây ở thế bất lợi.

Lăng Lạc Viêm mang theo đôi mắt mị hoặc cùng khiêu khích toát ra hỏa diễm không vui, tuy giấu sâu trong đó vẫn không tránh được đôi mắt Long Phạm, hần thản nhiên thu hồi ánh mắt, bên môi nở nụ cười thoáng nhẹ như trước, nhưng lúc này nếu Lăng Lạc Viêm nhìn lại, dưới ý cười đó có vài phần đăm chiêu thích thú.

“Nơi này là cư phòng của Long Phạm, thư trai ở bên trong,” Dừng lại cước bộ, Long Phạm đối với thiếu niên trong lòng ngực giải thích.

Không biết tên các loài hoa cây cỏ xung quanh, cùng gió nhẹ phe phẩy, bóng cây lay động, thậm chí có thể nhìn thấy như hồ điệp bay múa vờn quanh cỏ hoa, chẳng qua nhan sắc không đủ diễm lệ xinh đẹp như hồ điệp, trong suốt nhàn nhạt giống như hư ảnh, bỗng nhiên thoáng hiện lại chợt biến mất, có vài phần quỷ bí.

Lầu các ngay sau phiến cỏ cây, cùng Xích Viêm cùng so sánh với cũng không hề thua kém, màu sắc đơn giản đến tận cùng, đủ loại bức vẽ bằng gỗ thô với hình dạng dị thú như trong Xích Viêm cung, ngoài ra còn khắc những văn tự như dây leo quấn quanh mà hần chưa bao giờ gặp qua. Cây cỏ vờn quanh, âm thanh phiến lá va chạm xào xạc, nơi này tĩnh như không có ai ở, nhưng ở tĩnh lặng bên trong lại tản mát ra một loại không khí khó có thể dùng ngôn ngữ hình dung, giống như chỉ trong chớp lát hần lỵ khai khỏi cái thế giới mới quen thuộc này, đến một địa phương khác.

Quả nhiên là nơi ở của Long Phạm, đánh giá vài lần, cũng không thấy một bóng người, nhưng sẽ thật sự không có ai chứ. Lăng Lạc Viêm nghĩ như vậy, liền nghe bên tai truyền đến tiếng của Long Phạm, “Nơi này ngoại trừ Long Phạm, không có ai khác, thư trai là cấm địa trong tộc, lúc bình thường, nếu không có việc cần thiết các trưởng lão cũng không thể tùy ý ra vào,”

Nói như vậy những loại hoa cỏ kia nhất định không phải chỉ xinh đẹp dễ nhìn mà thôi, không người trong coi mà chỉ có cỏ cây, muốn nói trong đó không có cổ quái, tựa hồ là không thể. Lăng Lạc Viêm gật đầu, tỏ vẻ hiểu được, nhìn các văn tự khắc trước cửa hần bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, “Đây là loại văn tự nào, vì cái gì ta không thể nhận ra được? Nhưng trong bản ghi chép của tộc, ta vừa nhìn lại biết?”

Hần không thuộc về thế giới này nhưng khi Nham Kiêu đem đến văn thư tư liệu, hần cư nhiên có thể đọc được, lúc trước do giấc ngủ không đủ nên cũng chưa lưu ý tới, lúc này nhớ đến, không khỏi làm cho hần cảm thấy kỳ quái.

Long phạm ánh mắt chợt lóe, đôi mắt thanh lam nhìn xa xa, ngữ thanh chậm rãi, “Chắc vì thân thể vẫn còn trí nhớ lúc trước, tông chủ tuy mới đến đây, nhưng khối thân thể này trước kia đã học đủ loại sự tình tỷ như văn tự các loại, vẫn chưa hoàn toàn quên mất.”

Quả thật là như thế? Lăng Lạc Viêm giương môi lên, “Này thật không tồi, giảm bớt không ít phiền toái.” Về phần khối thân thể này còn có thể nhận ra văn tự, nhưng không biết nội tình tộc vụ hẳn cũng không hỏi lại.

Long Phạm không hề mở miệng, ôm hẳn đi qua vài gian phòng. Đến trước một cánh cửa xem ra cũng không đặc biệt lắm, “Nơi này là thư trai.”

Không treo bảng hiệu cũng không có người trông coi, Lăng Lạc Viêm hiếu kì nhìn cánh cửa phòng đóng chặt không chớp mắt, hẳn biết, càng như thế càng chứng minh nơi này trọng yếu.

Cánh cửa phòng đóng chặt ở Long Phạm khoát tay chợt lóe ra một trận lam quang óng ánh, không người thúc đẩy cửa phòng tự hành mở ra, vốn trong phòng một mảnh u ám mờ nhạt, thoáng chốc hiện lên ánh sáng êm dịu.

Cũng như bên ngoài tĩnh mịch, chỉ có thư sách sắp xếp chỉnh tề. Đứng trước cửa, liếc mắt một cái cơ hồ nhìn không đến điểm cuối kệ sách, các điển tịch tràn ngập trải qua năm tháng, còn chứa vài phần thâm u cùng âm lãnh.

Đây là một nơi cất giữ vô số bí mật, nhìn thư trai này Lăng Lạc Viêm bỗng nhiên cảm giác như vậy, mà muốn tìm đến cách sử dụng linh lực xem ra quả thật cần thời gian. Lại liếc mắt nhìn đến kệ sách đồ sộ, lại nhìn nhìn bên người Long Phạm đang lẳng lặng đứng im, hẳn cảm thấy muốn được Long Phạm giúp hẳn, tựa hồ là việc không quá khả năng.

“Tề ti đại nhân! Tề ti đại nhân! Tề ti đại nhân!”

Lăng Lạc Viêm đang muốn Long Phạm thả hẳn xuống để hẳn nhìn phía trước một cái, âm thanh dễ nghe non nớt hô lớn từ chỗ sâu bên trong thư trai truyền đến, hỗn loạn hưng phấn cùng vui sướng, từ xa đến gần, chợt bổ nhào vào người hẳn.

11. Quyển 1: Chương 11: Thư Linh

“Tề ti đại nhân rốt cục đến thăm Miểu Lan, nơi này hảo buồn a, Miểu Lan một người rất tịch mịch a.....Di, không phải tề ti đại nhân?” Trên người Lăng Lạc Viêm sờ soạng vài cái, hẳn kỳ quái vì sao lần này tề ti đại nhân không kéo hẳn qua một bên, nhìn kỹ lần nữa, nguyên lai hẳn bổ nhào vào không phải tề ti đại nhân mà là....

“Oa, tông chủ....tông chủ, như thế nào lại đến thư trai, không phải đang ngủ sao?” đột nhiên thông suốt điều gì, nam tử trẻ tuổi nhìn thấy Long Phạm ôm Lăng Lạc Viêm trước ngực, không dám tin, mở miệng ra, “Tông chủ không phải ghét nhất tề ti đại nhân sao, hôm nay thế nào lại đổi tính?”

Như là phát hiện mình không nên nói điều này, Miểu Lan lập tức che miệng lại, trừng lớn đôi mắt to tròn, lại hướng về sau lui vài bước, xong rồi xong rồi, hôm nay không chỉ đắc tội tông chủ, còn phải tội tề ti đại nhân.

Lăng Lạc Viêm nhìn nam tử tuổi trẻ tự xưng Miểu Lan đột nhiên nhảy đến, động tác kia nhẹ nhàng không giống nhân loại tầm thường, biểu tình sinh động cùng với nơi này nửa điểm đều không tương đồng, đôi mắt to tròn, khuôn mặt trắng nõn như ngọc, bím tóc đỏ thắm dài buông trước ngực, tuy nói là nam tử trưởng thành lại lộ ra nét hồn nhiên ngây thơ cùng hoạt bát sinh động, xuất hiện tại nơi thư trai âm trầm lạnh lẽo này, thật đúng là thập phần cổ quái.

“Hẳn là thư linh trông coi nơi này, tên là Miểu Lan.” Long Phạm đem Lăng Lạc Viêm từ trong lòng buông xuống, thản nhiên lướt qua Miểu Lan đang đứng một bên che miệng, nghe Long Phạm giới thiệu tên hẳn, Miểu Lan nghi hoặc buông tay xuống, “Tông chủ không nhận ra Miểu Lan?”

Tông chủ nguyên bản cùng tề ti đại nhân bất hòa, lúc này lại nguyện ý để tề ti đại nhân ôm, tuy tông chủ không thường xuyên đến đây cũng sẽ không thể không nhận ra hẳn, hay ngủ lâu quá bị mất trí?

Thật cẩn thận đèn gần, Miểu Lan nhìn thấy Lăng Lạc Viêm vẫn là một thân hồng y, càng xem càng cảm thấy không đúng. Đáng lý tông chủ phải lạnh như băng, luôn nghiêm túc cứng rắn, lúc này tông chủ tuy không nói chuyện nhưng nhìn trong mắt hắn cũng mang theo ý cười, đáng cười cơ hồ khiến người ta không dám nhìn thẳng, thật giống như sẽ bị câu dẫn đi mất.

Miểu Lan có chút ngơ ngác khi nhìn thấy hắn, bộ dáng kia làm cho Lăng Lạc Viêm cảm giác thú vị lại thêm vài phần ý cười, nâng cằm hắn lên, “Thư linh? Chẳng lẽ ngươi không phải là người?” Đầu ngón tay xẹt ngang xương quai hàm, xác định xúc cảm là thực thể, hắn ngoảnh đầu hướng Long Phạm đưa ra một ánh mắt nghi vấn.

“Hắn là người, cũng không hẳn là người, hắn là do Long Phạm dùng huyết dưỡng thành một cái sinh linh, ngày ngày lấy linh lực luyện hóa, hao phí trăm năm, mới thành hình người, chính là...” Lại liếc mắt một cái chỉ biết Lăng Lạc Viêm đang lảng lảng nhìn Miểu Lan, Long Phạm cũng không nói tiếp, ý trong đó đã là không cần nói cũng hiểu.

Theo động tác Miểu Lan bỏ nhào vào lúc trước cùng lúc sau chỉ biết ngẩn người nhìn hắn, chỉ sợ có duy nhất một người vào đây mà không thông báo một tiếng thôi. Trong lòng đoán như vậy, Lăng Lạc Viêm nghĩ nơi ở của Long Phạm là Miểu Lan trông coi thư trai, lại cảm thấy chính là như thế, tựa hồ rất đơn giản.

Liếc mắt nhìn Long Phạm, Lăng Lạc Viêm bước qua Miểu Lan đang ngẩn ngơ hướng chỗ sâu bên trong thư trai đi vào. Dùng huyết nuôi dưỡng, đem linh thể hóa thành hình người, lần đầu tiên nghe thấy, dù sao đối Long Phạm mà nói cũng không thể không có khả năng, nơi này quả nhiên cổ quái.

Lại càng xác định người cùng hắn hợp tác không phải tầm thường, đáy lòng hắn đối với Long Phạm đề phòng càng tăng. Nhìn xung quanh thư trai hắn tính toán sớm ngày tìm ra biện pháp sử dụng linh lực, phải dựa vào cái người biểu lý không đồng nhất, xem ra là từ bi thoát tục kỳ thực là nam nhân coi khinh tất cả, còn không bằng dựa vào chính mình.

“Trên kệ sách này, mục nào để thư sách sử dụng linh lực?” Xuyên qua các giá sách, Lăng Lạc Viêm hỏi.

Không đợi Long Phạm trả lời, Miểu Lan đã phục hồi tinh thần, cơ hồ là bay đến bên cạnh Lăng Lạc Viêm, “Tông chủ thật sự bị mất trí nhớ? Như thế nào lại quên cách sử dụng linh lực?” Nếu là mất trí, hẳn hy vọng tông chủ vĩnh viễn không cần khôi phục, tông chủ lạnh như băng trước đây cùng tông chủ cười thật đẹp mắt này, so sánh với, đương nhiên vẫn là trước mắt thật hảo. (^_^ Miểu Lan thật đáng yêu)

“Không phải quên, mà là căn bản chưa từng biết qua,” Không giải thích dài dòng, Lăng Lạc Viêm tùy tay lật xem một quyển thư sách phát hiện trong đó ghi chép đều là về cây cỏ thảo dược cùng hắn mà nói không có tác dụng, đặt trở lại, nhìn thấy kệ sách có vô số điển tịch, hắn ngoảnh đầu nhìn Long Phạm, “Nơi nào để tư liệu về linh lực, tể ti đại nhân chắc là sẽ không thể không biết, hay là không muốn nói cho ta?”

Từ khi xảy ra việc ám sát, sinh linh này thường xuyên dùng loại ngữ điệu thoảng chút trào phúng này xưng hắn “tể ti đại nhân”, đối với khát cầu sử dụng linh lực tựa hồ càng thêm mãnh liệt, mang theo vẻ mặt khó phân biệt, ánh mắt của Long Phạm xẹt qua người Lăng Lạc Viêm, ngắc đầu ý bảo Miểu Lan, “Mang tông chủ đến kệ Huyền Tự nhìn xem, chỉ cần là tông chủ muốn, toàn bộ đem xuống.”

Miểu Lan còn đang nghi vấn câu trả lời của Lăng Lạc Viêm lúc trước, bây giờ nghe vậy trong lòng không khỏi cổ quái, tể ti đại nhân rõ ràng biết chỗ nào ghi chép phương pháp sử dụng linh lực, vì sao không trực tiếp nói cho tông chủ mà muốn hắn tự tay tìm giúp? Thật sự là kỳ quái a.

Bất quá thân là thư linh hắn đương nhiên sẽ không nghi ngờ chủ nhân đã ban ỉn sinh mệnh, hắn gật gật đầu, lại nhẹ nhàng đi đến giá sách, “Tông chủ muốn đều là ở đây, ở chỗ cao này, muốn văn thư nào, Miểu Lan đều có thể lấy cho tông chủ.”

“Tông chủ ở đây không có nguy hiểm, trong tộc còn sự vụ cần xử lý, Long Phạm xin phép cáo lui.”

Lăng Lạc Viêm đang lật xem những tư liệu trên kệ sách, lời nói thâm trầm từ Long Phạm truyền đến, ở trong thư trai như gợn sóng hồi vang.

Gật đầu đáp ứng hắn ly khai, nhìn chăm chú bóng dáng đi xa, Lăng Lạc Viêm trong ánh mắt lộ ra vẻ trầm tư. Cho tới bây giờ đối với suy đoán lòng người hắn đều có chút tự tin, nhưng với Long Phạm hắn lại thủy

chung khó có thể nghe ra tâm tư che giấu trong ngữ điệu của Long Phạm, cái loại trầm tĩnh này, như lần đầu gặp mặt, thâm thúy khó dò.

“Tông chủ, tông chủ....” Bàn tay trắng nõn trước mắt Lăng Lạc Viêm lay động, đánh gãy suy nghĩ của hắn. Miểu Lan tò mò nhìn nhìn hắn, lại nhìn nhìn Long Phạm đang rời đi, cảm thấy có chút kỳ quái, bất quá trong mắt hắn việc cổ quái còn rất nhiều, tỷ như tông chủ đột nhiên đổi tính, tỷ như việc tế ti đại nhân phân phó cũng thực kỳ lạ, cho nên hắn không quá lưu ý.

Không cần tra xét nguyên nhân, chỉ cần làm theo là tốt rồi. Nhẹ nhàng nhảy lên không trung, Miểu Lan đem văn thư từ trên cao rơi xuống đặt vào tay Lăng Lạc Viêm “Tông chủ chậm rãi xem, không vội.”

Đương nhiên là không vội, hắn ở đây buồn chán năm mươi năm ngoại trừ tế ti đại nhân thỉnh thoảng tiến vào lấy sách, cơ hồ thư trái đều không mở ra, mặc dù đi vào cũng trong chớp mắt lại đi ra, dường như xem hắn không tồn tại. Pha lẫn cảm giác phiền muộn nhảy lên kệ sách, Miểu Lan nhìn vị tông chủ hoàn toàn mới này thật là tốt xem, lại kèm thêm một câu, “Tông chủ thật sự không cần xem quá nhanh, nếu là sai sót sẽ không tốt, cứ chậm rãi mà xem a.”

Lăng Lạc Viêm ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tràn ngập hưng phấn của Miểu Lan, đối với hắn có thể từ linh thể hóa thành người cảm thấy rất hiếu kỳ, lúc trước nghe Long Phạm nói là lấy huyết dương nên, không biết dùng máu của ai, lại dùng phương pháp như thế nào để nuôi dưỡng, thật sự là bộ dáng của Miểu Lan khó có thể đem huyết tươi liên hệ cùng nhau.

Bất quá, hiện giờ cũng không phải điều quan trọng, hắn vội vả muốn biết chính là cách sử dụng linh lực, không phải linh lực từ Long Phạm truyền cho, không đủ linh phách đã muốn phi thường không xong, nếu là linh lực có sẵn trong người mà cũng không thể sử dụng, kêu hắn làm thế nào có thể bảo toàn mạng sống ở thế giới này. Phải biết rằng thân phận hắn bây giờ là tông chủ Xích Diêm tộc, từ khi bị ám sát, hắn hiểu rõ vị trí này cũng chẳng phải dễ ngồi.

Không hề để ý đến Miểu Lan, hắn tiếp tục lật xem tư liệu trong tay, phía trên kệ, ngay cả trước mắt còn rất nhiều thư sách chờ hắn giải quyết, ần ần mi tâm, hắn nhớ tới việc đọc sách tựa hồ cũng không phải sở trường của hắn.

Bất quá vì bảo mệnh xem ra cũng chỉ có thể tiếp tục, tùy ý ngồi trên mặt đất, hắn dựa vào giá sách sau lưng bắt đầu đọc tiếp một quyển sách khác. (làm mình nhớ đến bác Nim trong No Other)

Người có đủ linh phách có khả năng tự tu luyện linh lực, nhưng không đủ linh phách, chỉ có linh lực được người khác ban tặng, không có linh phách làm căn nguyên, muốn sử dụng linh lực không thuộc về chính mình cơ hồ là không có khả năng, trừ phi hắn có đủ ý niệm cường đại đến không thể tưởng tượng.

Lật xem không biết bao nhiêu quyển sách, Lăng Lạc Viêm rút ra được đáp án này.

Chẳng lẽ hắn chỉ có thể làm một người tầm thường, trở thành chức vị tông chủ cho người người chỉ trích mà không có lực phản công? Nắm chặt tay, hắn nhếch môi, đôi mắt nhắm hờ....ngồi chờ chết không phải phong cách của hắn, không tìm được cũng không nói rõ không có biện pháp, ở trên vẫn còn rất nhiều văn thư hắn chưa xem, hắn sẽ không tin tìm không ra đáp án.

“Miểu Lan,” Hắn gọi một tiếng, ở giá sách Miểu Lan đang lắc lư hai chân lập tức rơi xuống, mở to hai mắt lóe ra vui sướng, “Tông chủ có gì phân phó?” Rốt cục cũng đến lúc hắn phát huy tác dụng.

“Thay ta đem thêm sách đến đây,” Một tay cầm sách, Lăng Lạc Viêm ở trên khuôn mặt trắng nõn của hắn nhéo một phen, như vậy phân phó.

“Tuân mệnh!” Miểu Lan bùm mặt, tràn đầy vui sướng nhảy lên giá sách, bị tế ti đại nhân không đếm xỉa hỏi lâu rốt cục có người bồi hắn, tông chủ thật sự là người rất tốt a.

Ôm sách trong lòng ngực, hắn cao hứng đem toàn bộ đặt bên người Lăng Lạc Viêm, “Càng là trọng yếu càng ở trên cao, Miểu Lan đem toàn bộ đưa xuống đây, tông chủ chậm rãi xem,” Lại nhấn mạnh mấy từ cuối cùng, hắn phủi bụi trên người, hoan hỉ vui mừng lại nhảy lên giá sách tiếp tục lắc lư hai chân.

Lăng Lạc Viêm lấy ra một quyển sách, rất nhiều bí mật trong tộc được ghi chép lại nhưng không phải điều hắn muốn cũng không thể xem nhẹ, cho đến khi đọc được một đoạn miêu tả làm cho hắn chợt ngưng thần.

Lại đem đoạn ghi chép kia đọc lại một lần nữa, hần ngẩng đầu hỏi Miểu Lan: “Trong tộc có một chỗ cấm địa?”

Miểu Lan ngừng lắc chân, kỳ quái hỏi: “Cấm địa? Thư trai chính là cấm địa, năm mươi năm qua Miểu Lan cơ hồ đều không gặp qua ai khác, ngoại trừ tể ti đại nhân thi thoảng đi vào, tông chủ hỏi chính là nơi này sao?”

“Là một chỗ khác, không phải thư trai, mà được xưng là cấm kỵ giới...” trầm ngâm đem ghi chép trong thư sách nói ra, hần tin nếu có biện pháp, biện pháp kia nhất định ở cấm kỵ giới, chỉ cần nơi đó thật sự có ma vật như trong sách.

Dẫn hồn ma vật.

“...Cấm kỵ giới?” Miểu Lan phốc một tiếng, ngã xuống dưới, rơi đến giữa không trung mới đứng vững thân hình, vỗ nhẹ ngực mang theo kinh ngạc cùng sợ hãi, “Cấm kỵ giới ngay cả các trưởng lão đều không dám tùy ý đi vào, tông chủ hỏi thăm nơi đó, chẳng lẽ là...”

Lăng Lạc Viêm chậm rãi gật đầu, “Ta muốn đi cấm kỵ giới,” Nếu muốn sử dụng linh lực, tựa hồ chỉ có thể như trong văn thư ghi chép.

Nơi giam giữ phong ấn các loại ma vật, tìm được dẫn hồn ma vật, lấy linh phách, cùng linh phách của chính mình dung hợp, dùng ma vật để khống chế linh lực.

“Văn thiện (cơ chiều) đã chuẩn bị xong, thỉnh tông chủ dùng bữa.” Không biết từ khi nào đã xuất hiện tại thư trai, hương sen nhẹ nhàng phiêu tán, Lăng Lạc Viêm nghe vậy liền nhìn lại, bạch y thân ảnh đã đứng cách đó không xa, trên mặt thần sắc vẫn thản nhiên trầm tĩnh, không biết có nghe thấy lời hần vừa nói hay không.

12. Quyển 1: Chương 12: Mộc Dục

*Mộc dục = tắm rửa

Bên trong thư trai không biết thời gian trôi qua bao lâu, không nghĩ tới đã đến giờ văn thiện. Lăng Lạc Viêm để Miểu Lan đem toàn bộ văn thư đặt trở về chỗ cũ, duy nhất lưu lại một quyển hướng về phía Long Phạm giương lên, “Bản tông chủ tìm được phương pháp sử dụng linh lực.”

Long Phạm nhìn quyển sách trên tay hần, cũng không ngoài ý muốn, “Cấm kỵ giới...” Cũng chỉ có phong ấn ma vật ở cấm kỵ giới mới có phương pháp giải quyết.

“Không biết cấm kỵ giới là ở nơi nào? Đến lúc đó phải làm phiền tể ti đại nhân dẫn ta đi.” Lăng Lạc Viêm xem qua văn thư, nơi này là sau khi Xích Diêm tộc kế thừa Hách Vũ lực, nơi phong ấn ma vật.

Cái gọi là ma vật đều là thân đủ lực lượng cùng linh lực tà ma, mới có thể bị gọi là ma vật, tồn tại uy hiếp đến thế gian, nếu người có đủ linh lực mà một lòng làm ác cũng bị xưng là ma vật.

Giải thích dễ hiểu hơn, ma vật nơi này chẳng qua là cùng chính đạo đối lập, tưởng tượng như vậy, hần căn bản không biết cấm kỵ giới đáng sợ như thế nào, muốn nói cùng chính đạo đối lập, quá khứ của hần xem như xuất thân từ hắc đạo, tự nhiên cũng thuộc về đám người nguy hại thế gian, chẳng phải cũng là ma vật.

Hần chỉ muốn đi xem đồng loại mà thôi, thuận tiện xem có người nào có thể để hần lợi dụng.

Bên môi mang theo ý cười giễu cợt, tùy ý ngồi dưới đất dựa vào giá sách, thiếu niên không biết là đang đùa chuyện gì, hai mắt nhìn về phía hần tâm tư lại như giao du nơi khác, Long Phạm thu hồi ánh mắt cũng không nói gì, chính là lặp lại lần nữa lời nói phía trước, “Văn thiện đã chuẩn bị xong, thỉnh tông chủ dùng bữa.”

Thấy Long Phạm vô tình không chạm vào vấn đề hần đang nói, Lăng Lạc Viêm cầm quyển sách tiện tay ném lên phía trên, không nhìn Miểu Lan có chụp được hay không, hướng Long Phạm nâng tay lên, “Mang bản tông chủ trở về,”

Y mẹ đỏ đậm giờ lên, trong mắt hấn không thấy hờn giận nhưng lại phi thường đặc lại, là do Long Phạm không hưởng ứng nên tâm sinh bất mãn hay thân thể không khỏe vô pháp duy trì? Bất luận là loại nào hấn đều không nói thẳng, trong lời nói trong suốt của thiếu niên chính là mệnh lệnh mà không phải cầu trợ.

Long Phạm đến gần, cúi người ôm lấy hấn, thân thể mỏng manh ở trong lòng hấn cùng đôi mắt không hề yếu đuối. Ngủ say năm mươi năm vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, không có linh phách lại không thể khống chế linh lực, dưới sự kiểm soát của sinh linh này lại lộ ra một khí thể mãnh liệt, như thể nghiêng thiên hấn đúng là tông chủ Xích Diêm tộc.

Đáng tiếc....Hấn chung quy không phải

Ôm hấn trong lòng, Long Phạm hướng Xích Viêm cung mà đi.

Phía sau bọn hấn, cánh cửa thư trai dần dần khép lại, Miểu Lan từ trên giá sách nhảy xuống nhìn thấy thân ảnh hai người rời đi, trong thư trai làn gió nhẹ nhàng phiêu thổi, hấn vẫn cảm thấy được tế ti đại nhân cùng tông chủ trong lúc đó có điểm cổ quái.

Khi hai người trở về Xích Viêm cung, Lăng Lạc Viêm bắt đầu dùng bữa. Long Phạm theo thường lệ canh giữ ở một bên, không nói một lời, nhắm hai mắt, không biết là đang tĩnh tâm hay đang suy nghĩ sự vụ trong tộc.

Cần nhắc về ma vật trong cấm kỵ giới, Lăng Lạc Viêm dùng xong văn thiện, sau đó mệnh thị nữ dọn dẹp, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện: “Vì sao không thấy người dùng bữa?” Mấy ngày nay hơn phân nửa thời gian Long Phạm đều tùy thị bên cạnh, thời gian rảnh rỗi lại đi xử lý tộc vụ, ít thấy hấn có thời gian nghỉ ngơi, hấn chỉ là hiểu kỳ chẳng lẽ Long Phạm không cần ăn uống?

Hiểu được Lăng Lạc Viêm muốn hỏi chuyện gì, Long Phạm mở mắt, “Bẩm tông chủ, đối với Long Phạm mà nói, ngay cả một thời gian dài không ăn không uống cũng không đáng ngại.”

Lăng Lạc Viêm rất cục hiểu được vì sao người Xích Diêm tộc đem Long Phạm phụng như thần thánh, bất quá mà nói đối với hấn không có khác biệt. Long Phạm chính là thủ phạm đưa hấn đến đây, cũng là cùng hấn có quan hệ đến quyền lợi, sử dụng lẫn nhau, mặc kệ nói như thế nào chỉ là một “Người” mà thôi.

“Mệt mỏi, thay ta chuẩn bị tắm rửa, hôm nay ta muốn đi ngủ sớm, còn có tế ti đại nhân cũng phải nhớ rõ, trong chốc lát....Ồ trên giường chờ ta.”

Không kinh ngạc cũng không thêm muốn, Long Phạm nghe hấn nói. Hồng sam thiếu niên duỗi thẳng hai tay, lười biếng dựa vào ghế ngẩng đầu hướng hấn nhìn lại, trong lời nói ngất quảng đó mang theo một loại tà khí mỉa mai hoặc như là khiêu khích cũng như chỉ là đùa cợt.

Long Phạm dời mắt. Thọ gần ngàn năm dù không ăn không uống cũng không đáng ngại, phạm nhân nghe xong thường cũng không phản ứng như thế, mặc dù tộc nhân trải qua trăm tuổi dung nhan bất suy....Lòng người vẫn thấy không đủ, ngọn nguồn là như vậy, sinh linh này đến tột cùng là không muốn hay là đối với mạng sống không thêm để ý? Nhưng từ khi hấn đến thế giới này, cố gắng tồn tại, nóng lòng có được lực lượng, rồi bây giờ lại xem ra không giống như thế.

“Long Phạm sai người đi chuẩn bị,” Về mặt văn bình thần gạt đầu linh mệnh, hấn phân phó người đem dục dừng tiến vào. Lúc trước còn ngồi ở trên ghế, Lăng Lạc Viêm đã cởi bỏ vạt áo, lần này không cần hấn trợ giúp, đứng lên, không để ý trong phòng còn có người khác cũng không để ý thị nữ vẫn chưa lui ra thân nhiên bắt đầu giải khai y bào.

Thả y bào xuống, thị nữ vội vàng cúi đầu, trên mặt đã ửng đỏ thành một mảng. Tông chủ nguyên bản đã quá mức tuần mỹ, lúc trước lạnh như băng mà nay không e dè ở trước mặt các nàng thoát y, tuy chỉ là bộ dáng thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi nhưng mỗi động tác giờ tay nhắc chân, cái loại cảm giác này các nàng không rõ, cũng đủ làm cho người ta đỏ mặt tía tai, tim đập gia tốc.

“Các người lui xuống đi,” Long Phạm thấy phản ứng của các nàng đem y phục nhận ở trong tay, mệnh mấy người lui ra. Bọn thị nữ thở phào nhẹ nhõm, cũng có vài phần tiếc nuối, trộm liếc mắt nhìn tế ti đại nhân vẫn đứng yên một bên, vội lui xuống. (chắc...có mình anh được nhìn thôi chứ gì...)

Ngoại sam đỏ thắm, tính cả bạch y bên trong bị ném sang một bên, tư thái tùy ý thông dong, giống như sớm quen người khác nhìn mình chăm chú, không cảm thấy có gì mất tự nhiên. Thân hình thiếu niên vẫn mỏng manh yếu ớt nhưng động tác tự tin cùng tùy ý lại khiến người ta không thể đem hẳn cùng hai chữ “kẻ yếu” liên hệ với nhau, mặc kệ hiện giờ hẳn lực lượng hay linh lực đều không có.

Lúc trước chính mình giúp hẳn tắm rửa, lúc này Long Phạm cũng không trốn tránh, mà Lăng Lạc Viêm cơ bản chưa từng để ý ánh mắt người khác nhìn mình, ở thế giới hiện đại cũng thế, đến nơi này tự nhiên cũng giống nhau. Đối với hẳn mà nói, bất luận là địch nhân mang theo ánh mắt hàm chứa sát ý hay là nam nữ mang theo tình cảm cùng dục vọng, hẳn đều đã quen.

Xoa tóc xuống, từng đợt từng đợt óng ánh bạch kim trong nước phiêu tán, Lăng Lạc Viêm pha lẫn cảm giác phiền toái nhìn mái tóc dài đến thắt lưng, ngoảnh đầu nhìn Long Phạm hô một câu, “Tề ti đại nhân đừng đó nhìn, lại đây—” bàn tay mang theo nước từ dục dừng nâng lên, đối với thân ảnh bạch y cách đó không xa, đem sức mang cài tóc phóng vào tay đối phương.

Trên người trắng nõn trần trụi óng ánh thủy sắc bên trong làn nước, thiếu niên trước mặt thường xuyên mang theo khiêu khích cùng vẻ hấp dẫn vẫn chưa cố ý làm điều gì, nhưng bộ dáng miễn cưỡng dựa vào thành dục dừng đủ để mê hoặc lòng người. Long Phạm đi đến bên cạnh hẳn, bàn tay nắm lấy sợi tóc, trong mắt vẫn thản nhiên một mảnh trầm tĩnh và hòa nhã, bôi tạo linh (xà phòng) lên tóc, không nói một câu.

Lăng Lạc Viêm chỉ tính toán tắm rửa sau đó hảo hảo nghỉ ngơi cũng không có ý tưởng này đó, nhưng lúc này thấy ánh mắt như không có gì của Long Phạm, theo đáy lòng lại cảm thấy không được vui. Long Phạm giống như trong mắt hẳn không hề có thế gian trần tục, chỉ một mình hẳn cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh một cách lạnh nhạt thờ ơ, làm cho hẳn đã từng trải qua hắc ám, trải qua hết thảy dơ bẩn, xem ra thập phần không thích.

Tuy nhiên hẳn biết, dưới lớp bạch y bào không nhiễm bụi trần kia, trải qua ngàn năm, Long Phạm cũng không phải như mặt ngoài, thậm chí so với hẳn lại càng không từ thủ đoạn. Cho dù như thế, với biểu tình không đồng nhất này càng làm cho hẳn thêm hứng thú.

Thật muốn biết như thế nào mới có thể làm cho hẳn lui ra về bình thản thánh khiết này, giả tạo thương hại chúng sinh, ở sau đó, sẽ hiện lộ ra bộ dáng loại nào...

Nhéch môi, Lăng Lạc Viêm tắm rửa xong bắt đầu xuyên y. Long Phạm lau khô tóc hẳn, đứng ở một bên, thanh lam trong mắt xẹt qua một vẻ mặt như cười như không, ngọn lửa trong đáy mắt của thiếu niên toát ra âm u vẫn chưa tránh được mắt hẳn.

Tâm tư Lăng Lạc Viêm cũng không khó đoán, gần ngàn năm đã đủ cho hẳn nhìn thấu nhiều điều, tiếp tục xuyên y, hẳn muốn biết kế tiếp sinh linh này tính toán như thế nào.

13. Quyển 1: Chương 13: Đồng Miên

*Đồng miên = Cùng ngủ

Liếm hạ đôi mắt cũng hạ vài phần giao hoạt ý xấu, mái tóc bạch kim buông xuống bờ vai che khuất nửa khuôn mặt. Trên giường, Lăng Lạc Viêm đang nằm nghiêng nhìn Long Phạm sai người đem dục dừng đi xuống, “Tề ti đại nhân cũng mau tắm rửa đi, bản tông chủ không muốn đợi lâu, còn có, vì an toàn của bản tông chủ, để tránh lúc người ly khai lại phát sinh việc ngoài ý muốn, người không cần phải trở về phòng, ngay tại đây tắm rửa đi, người nghĩ thế nào?”

Đối với sự vật xinh đẹp hẳn đều rất có hứng thú. Hẳn càng muốn biết, thoát hạ bạch y bào, Long Phạm ở trước mặt hẳn chính là loại biểu tình nào.

Tiếng nói trong suốt của thiếu niên sau khi tắm có thêm vài phần khàn khàn, Long Phạm từ trước cửa quay đầu lại, đối diện đôi mắt khiêu khích mang theo vài phần ý cười kia trả lời, “Long Phạm tuân mệnh”

Tựa hồ không hề cố ý hòa hoãn ngữ thanh, vẫn bình tĩnh không một tia gợn sóng, giống như khiêu khích cùng châm chọc hẳn hoàn toàn vô dụng. Lại sai người mang dục dừng lên, bạch y thân ảnh trong phòng không thấy nửa điểm khó chịu.

Lăng Lạc Viêm nhường mảy mang theo ánh mắt hứng thú không hề che giấu dừng lại trên người hắn, khối thân thể này đã bị Long Phạm nhìn thấy, vì công bình, hắn tự nhiên cũng không bỏ qua cảnh vật trước mắt.

Vàng sáng huyền châu theo bóng đêm bên ngoài dần dần trầm lại, trong phòng lại càng thêm nhu hòa sáng ngời, bạch y bào dưới một tầng ánh sáng chiếu rọi càng làm cho nam nhân kia có vẻ không chân thật lắm. Cứ như vậy đứng trước mặt Lăng Lạc Viêm, hắn giải hạ y bào đặt sang một bên, theo y phục từng kiện từng kiện giảm bớt, thân thể hoàn mỹ cùng tràn ngập lực lượng dần dần hiện ra trước mắt Lăng Lạc Viêm. (o_o...chắc...xem thoát y àh)

Làn da trắng ngần, hình dáng hoàn mỹ mang theo cơ bắp pháp phồng cùng thân hình thon dài kết hợp, cái loại cường tráng này khi mặc bạch y bào vào lại nhìn không ra, cũng không bách nhân, nhưng khi bất động đứng thẳng lại lộ ra một loại lực lượng thuộc dạng thuần túy nguy hiểm.

Không hề che giấu vẻ thưởng thức cảnh trí trước mắt, Lăng Lạc Viêm phát hiện dưới lớp bạch y bào quả nhiên hiển lộ vóc dáng đẹp mắt như hắn mong đợi, thậm chí còn tốt hơn. Ánh mắt trên người Long Phạm di chuyển, mà người bị hắn dùng ánh mắt chăm chú như vậy nhìn vẫn không hề để ý, bước vào trong nước, giống như trong phòng không còn ai khác.

Tạo linh được trát lên người, mái tóc dài dưới ánh sáng lộ ra sắc xanh lạnh như băng, dán tại trước ngực sẵn chắc càng làm tôn thêm dáng người hoàn mỹ khiến người ta hâm mộ thèm muốn. (o_o) “NXB lậu = thiếu lốt”

Nếu là lúc trước hắn rơi vào thân thể như Long Phạm thì tốt rồi. Lăng Lạc Viêm nằm trên giường bất mãn cắn chặt răng, đồng thời dưới đáy lòng nhẹ nhàng giễu cợt, hắn cảm thấy trước mắt Long Phạm phi thường hấp dẫn, đáng chết, nhất định là vì giấc ngủ không đủ!

Cũng không phải không phát hiện ánh mắt mập mờ của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm ngâm mình trong nước tiếp tục như ngày thường tắm rửa, hạ xuống đôi mắt lóe lên một tia ý cười mà Lăng Lạc Viêm không nhìn thấy, sinh linh này – thật thú vị. (anh trên người ta mà còn nói)

Hơi nước bốc lên tràn ngập bao phủ cả phòng, không người mở miệng chỉ có tiếng nước hòa cùng động tác thân thể vang lên, trong không khí ẩm ướt tạo thành một loại cảm giác kỳ lạ, vài phần ám muội (mờ ám/mập mờ), vài phần quý dị.

Ngay tại không khí ám muội cùng quý dị như thế, Long Phạm tắm rửa xong đứng dậy, vung tay làm khô nước trên tóc, xuyên vào y phục, lệnh người đem dục dừng xuống. Lăng Lạc Viêm thấy động tác của hắn, thể mới biết vì sao mỗi khi Long Phạm giúp hắn lau tóc, tóc của hắn luôn trong khoảnh khắc khô ráo. (giống máy sấy ghê o_o)

Đợi tới tối lui ra, trong phòng chỉ còn hai người bọn hắn. Lăng Lạc Viêm một tay chống cằm nằm nghiêng trên giường, trải qua giấc ngủ ngắn buổi chiều trạng thái của hắn lúc này so với mấy ngày trước đã tốt hơn rất nhiều, tuy vẫn không coi là khôi phục, nhưng “Thị tắm” người ngay trước mặt hắn, đương nhiên hắn sẽ không chần chờ.

“Tề ti đại nhân, tối nay.....an nguy của bản tông chủ, cần phải dựa vào ngươi,” Âm thanh trầm ghẹo từ trong miệng Lăng Lạc Viêm thốt ra. Trên giường rộng rãi, thiếu niên mặc nội sam, bộ dạng biếng nhác dựa vào, sợi tóc bạch kim xõa dài trên gối, lúc này không mặc hồng sam lại vẫn lộ ra vẻ mỉa mai. Rõ ràng không thể nhập ngủ lại điềm nhiên như không, lấy thân phận tông chủ ra lệnh.

“Tuân mệnh, thỉnh tông chủ yên tâm.” Ngữ thanh hàm chứa rất nhỏ ý cười khó có thể phát hiện, Long Phạm đến gần bên giường. Sinh linh đầy ngoạn mục này khiến hắn thấy hứng thú, hắn gặp qua nhiều người nhiều việc, nhưng trước mắt sinh linh này làm cho hắn nghĩ muốn phối hợp, xem hắn đến tột cùng còn có thể làm ra chuyện gì, sẽ khiến hắn có một ít kinh hỉ....

Nằm xuống bên cạnh Lăng Lạc Viêm, Long Phạm vẫn duy trì im lặng, khép hai mắt, lại cảm giác một đôi tay từ người bên cạnh nâng lên, bắt đầu du di trước ngực hắn, hơi hơi mở mắt hắn thần nhiên hướng người bên cạnh hỏi: “Tông chủ muốn thế nào?” (sầm sỡ a)

Hương sen từ trên người Long Phạm phiêu tán khắp giường, Lăng Lạc Viêm ngẩng đầu nhìn nam nhân nằm

bên cạnh như là khó hiểu, “Bản tông chủ vẫn chưa muốn như thế nào, chỉ là cảm thấy xúc cảm không tồi, có chút hâm mộ thôi, tể ti đại nhân không phải không thể chạm vào chứ? Hay là sợ...” Ánh mắt chuyển sang ái muội, bàn tay trước ngực Long Phạm đi xuống, trước khi đến được vật muốn chạm, bên tai vang lên lời nói bình thản, “Tông chủ thực sự muốn Long Phạm thị tẩm?”

Ngữ thanh vẫn ôn hòa bình thản, câu hỏi vô cùng đơn giản, trong đó hai chữ thị tẩm lại hiển nhiên mang hàm nghĩa khác. Lăng Lạc Viêm trong mắt trêu đùa khẽ cười, hẳn chính là hiểu kỳ xem Long Phạm có phản ứng gì thôi, cho dù đối với thân thể của hắn có hứng thú cũng tuyệt sẽ không làm chuyện đó. Ở tình thế phức tạp này, địch ta khó phân biệt, cùng đối tượng hợp tác làm ra sự tình ái muội, đối với hắn mà nói một chút ưu đãi đều không có.

Ánh mắt di chuyển trên mặt Long Phạm một vòng, Lăng Lạc Viêm nhú nhú mày, thu hồi bàn tay đã đi xuống thất lưng chuyển sang bên hông, một tay ôm sát, trong miệng nói, “Chưa đến một ngày mà tể ti đại nhân quả thật muốn thị tẩm, bản tông chủ lại lo lắng dư thừa, bất quá tối nay ta muốn hảo hảo nghỉ ngơi mà thôi, có tể ti đại nhân bên người, dù sao... vẫn an tâm hơn,”

Không muốn lép vế, Lăng Lạc Viêm trả lời như thế rồi lại im lặng nằm trên giường. Hắn tính toán hôm nay từ bỏ như vậy, nếu muốn Long Phạm “thị tẩm”, về sau ngày còn dài, muốn xem vị tể ti đại nhân biến sắc không cần nhất thời nóng vội, tóm lại hắn tin sẽ có một ngày vạch trần vẻ mặt này, hiển lộ một Long Phạm chân chính. (lúc đó hối hận không kịp...)

Từ trước đến nay không xem bất luận kẻ nào là đặc biệt, lại vì đáy lòng không cam tâm đối với bạch y bào mà sinh ra chấp niệm, không phát hiện bản thân mình đang thay đổi như thế nào Lăng Lạc Viêm khép lại hai mắt. Từ lúc đi ra khỏi thư trai ý niệm trong đầu hắn cứ chiếm hết tất cả tâm tư.

“Ta muốn đi cầm kỳ giới,” Lời nói nhỏ mà rành mạch dừng bên tai Long Phạm, cúi đầu nhìn Lăng Lạc Viêm đang nhắm mắt chuẩn bị ngủ yên, đã thấy đôi mắt kia lại chậm rãi mở, bên trong lộ ra vẻ kiên quyết không cho kháng cự, không cho phản bác, “.....Đây là mệnh lệnh, không phải yêu cầu.”

Ở thư trai Long Phạm không trả lời hắn, cũng không chứng tỏ hắn sẽ như vậy buông tha. Ma vật nơi cầm kỳ giới có thể làm cho hắn sử dụng được linh lực, vì thế hắn không thể không đi.

Lăng Lạc Viêm nói xong, đáp lại hắn chỉ là tĩnh lặng tựa hồ như đang lo lắng điều gì cũng như đang do dự. Trên giường chỉ có hương sen nhàn nhạt phiêu tán, không nghe thấy tiếng người, thật lâu sau mới rốt cục vang lên âm thanh của một người, “Tuân mệnh”

Long Phạm nhìn thiếu niên vừa lòng nhắm mắt ngủ. Vì câu trả lời do dự lúc trước mà cảm thấy ngoài ý muốn, việc này căn bản không cần lưỡng lự, vì tông tộc, như thế là tốt nhất.

Cho dù sinh linh này có chút đặc biệt, bất quá cũng chỉ là một sinh linh mà thôi, chỉ cần trong nháy mắt sẽ tan thành mây khói tại thế gian này, chỉ là tồn tại như thế thôi....

Nhìn thiếu niên bên cạnh, ánh mắt Long Phạm có chút đắm chiêu.

Hương hoa của hắn vờn quanh Lăng Lạc Viêm, dần dần sinh ra buồn ngủ, thân thể ảm áp bên cạnh khiến hắn thấy an tâm, hắn còn sống, cũng sẽ tiếp tục sống, cho dù thay đổi một thế giới hắn cũng không bạc đãi chính mình. Lực lượng, quyền lợi, địa vị, tất cả có thể đảm bảo bản thân mình được tồn tại, hắn đều sẽ nắm trong tay.

Hoảng hốt trong lòng nói vậy với chính mình, hắn cảm giác có ánh mắt dừng lại trên người, hơi hơi mở mắt, đã quen nhìn thấy ánh mắt sát ý – tình yêu dục niệm của kẻ khác, giờ phút này đôi mắt kia nhìn hắn lại lộ ra vẻ thương tiếc, dừng trên người hắn, ánh sáng mờ ảo vọng vào, mặt thanh lam kia càng rõ ràng kỳ dị.

Thương tiếc? Mê mông trong lúc đó lại xác nhận, trưởng màn mờ mịt đã không còn tầm mắt nhìn chăm chú. Lăng Lạc Viêm giờ môi lên, tể ti đại nhân đoạn tuyệt tình yêu lại đi thương tiếc hắn? Hắn không cần, mà xem ra thương hại khinh thường tất cả mọi thứ như Long Phạm, cũng sẽ không.

Đêm càng khuya, trên giường hai người cùng nằm, vầng sáng huyền châu dần dần tối sầm lại, Lăng Lạc Viêm ôm người bên cạnh bình yên ngủ. Bên trong bóng đêm, Long Phạm lại mở mắt, lần này nhìn chăm chú thiếu niên bên cạnh, ánh mắt của hắn thật lâu cũng chưa thu hồi....

14. Quyển 1: Chương 14: Hôn

Bên trong phủ điện rộng lớn, những chiếc bàn dài được sắp xếp hai bên trái phải, trên bàn có các chén trà. Hơn mười người ngồi hai bên, vẻ mặt khác nhau.

“Các trưởng lão có tính toán cấp cho bản tông chủ một cái công đạo?” Hồng y như hỏa, mái tóc bạch kim xoa trên vai, thiếu niên ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ thượng. Xem ra chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, thiếu niên hướng tới mọi người trông lại, ánh mắt mang theo ý cười lại lộ ra sắc bén. Như là thói quen hay ra lệnh, đối mặt với hơn mười người đang ngồi, tư thái vẫn bình yên.

Bạch y nam tử ở bên cạnh hắn nhắm lại hai mắt giống như quanh mình tất thấy cùng hắn không quan hệ, chỉ là lẳng lặng ngồi yên nhưng không có bất luận kẻ nào có thể xem nhẹ sự tồn tại của hắn.

Lúc này mọi người ngồi hai bên nghe được câu hỏi của thiếu niên, tất cả ánh mắt đều dừng trên người hắn.

Long Phạm tế ti thật sự đã thừa nhận vị này là “Tông chủ”? Các trưởng lão từ khắp nơi chạy về đã biết trước mắt tông chủ đang ngồi đều không phải là người kia mà là sinh linh từ dị thể. Không biết vì sao không bị dung hợp mà ngược lại chiếm đoạt cơ thể tông chủ khiến bọn hắn khó có thể tiếp nhận. Tế ti chưa hề nghĩ cách để cho tông chủ khôi phục mà lại đi thị phụng sinh linh này như là tông chủ, không chỉ ngày ngày tùy thị bên cạnh, nghe nói còn....

Giương mắt hướng sang thân ảnh bạch y đánh giá một cái, các trưởng lão mỗi người đều hạ mắt xuống. Tế ti khiến bọn hắn nghi hoặc nhưng lại không thể nghi ngờ, cho nên đối với vị “Tông chủ” này bọn hắn vẫn duy trì nét mặt cung kính, miễn trở thành Nham Kiêu thứ hai.

Trộm liếc mắt nhìn Nham Kiêu rõ ràng tinh thần không phấn chấn cùng sắc mặt tiêu tụy, có trưởng lão đáp lại lời Lăng Lạc Viêm “Bẩm tông chủ, thân phận thích khách đã được điều tra rõ, quả nhiên không ngoài dự đoán là từ Liệt Diễm tộc mà đến.”

Lăng Lạc Viêm cũng không ngoài ý muốn. Từ lúc biết Liệt Diễm tộc cùng Xích Diễm tộc có quan hệ sâu xa liền đoán được phần nào. Cùng gia tộc lại chia thành hai nhà. Nếu nói hai tộc không muốn đem đối phương áp chế để thống nhất mới là việc lạ.

Mà nay trăm năm chỉ ước sắp đến, chiếu theo hành vi của Liệt Diễm tộc không lâu sau sẽ đến ngày gặp mặt, nghĩ đến lại không thấy quá mức vui vẻ. Bất quá Long Phạm đã đáp ứng hắn đến cấm kỵ giới, chỉ cần mau giải quyết vấn đề về linh lực, đối với hắn mà nói thói quen bang phái tranh đấu cũng không phải chuyện đại phiền toái. Ngoảnh đầu liếc mắt nhìn nam nhân bên cạnh đang nhắm mắt không nói một lời, Lăng Lạc Viêm không khỏi nhớ tới tình cảnh mới sáng sớm khi tỉnh dậy....

Nắng mai xuyên thấu sa trường, nhẹ nhẹ từng đợt vương vãi, nghỉ ngơi đầy đủ khiến thiếu niên nằm trên giường lộ ra nụ cười thanh thản. Tia nắng ban mai dừng trên mặt cũng không hề chói mắt, nhu hòa như long vũ nhẹ phe phẩy khiến người ta muốn tiếp tục hưởng thụ giờ phút thoải mái này.

Nhiệt độ ấm áp bên cạnh cùng ánh mặt trời giống nhau mang theo xúc cảm mê hoặc, cho dù cách một tầng y phục nhưng vẫn tràn ngập cảm giác co giãn cùng lực lượng khiến hắn không muốn buông ra. Đưa tay trượt vào nội sam, tùy ý du di trên lòng ngực rắn chắc, hắn đem toàn bộ thân thể kề sát lên trên, thỏa mãn phát ra một tiếng thở dài.

Hắn thích cảm giác có người bên cạnh khi tỉnh lại, giống như lúc này hắn đang ôm một người, thật không tệ, bán mộng bán tỉnh ở bên môi đối phương khẽ hôn một chút. Hắn cảm thấy bản thân mình tựa hồ đã lâu chưa từng trải qua giấc ngủ thư thái thoải mái như thế.

Nhìn thấy Lăng Lạc Viêm tới gần, làn môi mỏng nhợt nhạt hạ xuống, Long Phạm không tránh né mặc dù hắn đã sớm thanh tỉnh. Đối với hắn mà nói ngay cả ngủ đều không phải, chỉ cần nhắm mắt suy nghĩ cũng có thể khôi phục tình trạng cơ thể. Nhưng nhìn thấy thiếu niên ôm chặt mình hắn bỗng nhiên có chút hâm mộ. Ý cười bên môi trong trẻo thuần khiết so với vẻ mặt mà thiếu niên từng hiện lộ đều bất đồng. Mà nụ cười như thế hiện ra cũng chỉ vì một hồi ngủ ngon mà thôi.

Tia nắng xuyên thấu sa trường rơi xuống những sợi tóc bạch kim dừng trên gối lóe ra hào quang chói mắt, sinh linh này cũng như thế, từ khi hắn chiếm cứ thân thể tông chủ khiến khuôn mặt quen thuộc hiện lộ ra

một loại khí chất cùng dĩ vãng hoàn toàn bất đồng. Thân thể mười lăm mười sáu tuổi, chỉ cần giơ tay nhấc chân cũng lộ ra mị hoặc, rõ ràng không có chút lực lượng lại hiển lộ uy nghi áp bách, ngay cả các trưởng lão đều lâm vào chấn nhiếp kinh sợ.

Lúc này thiếu niên cơ hồ đang quần quýt trên người hắn, mới vừa rồi nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, sợi tóc dừng ở bên vai, ngay lúc toát ra hơi thở ấm nóng, được phát sang bên tai. Đôi mắt thanh lam chăm chú nhìn, hắn rõ ràng biết sinh linh này khiến hắn hứng thú. Chẳng qua sống gần ngàn năm, hắn càng hiểu rõ bất luận hứng thú cùng cảm giác nào cũng chỉ tồn tại trong một thời gian ngắn, cuối cùng sẽ nhạt nhẽo mà phai đi.

Cho tới bây giờ đều là như thế, lúc này chắc chắn cũng không ngoại lệ.

Tùy ý để Lăng Lạc Viêm tiếp tục ôm hắn Long Phạm cứ trầm tư suy nghĩ. Mà cơ hồ thiếu niên trên người hắn cũng dần dần tỉnh táo lại, mang theo đôi mắt mê mông chậm rãi mở, nhìn thấy dưới thân bị mình ôm gắt gao, hắn kinh ngạc nhướng mi.

Thói quen ôm tình nhân nhập ngủ, hắn đã quên bên cạnh mình cùng dĩ vãng ngày xưa bất đồng. Đôi tay hắn như lúc xưa gắt gao quấn quanh đối phương. Từng có người nói cái loại độc chiếm ôm này thường làm người ta hiểu lầm hắn thâm tình như thế nào mới không đem đối phương buông ra. Mà sau này sự thật luôn chứng minh, điều hắn muốn bắt quả chỉ là một cái gối ôm người mà thôi.

Nghĩ đến dĩ vãng, Lăng Lạc Viêm lại có thói quen lộ ra nụ cười thờ ơ lạnh nhạt. Thâm tình? Hắn tin người đang ở trên giường cùng mình tuyệt đối không hiểu lầm như thế.

“Tề ti đại nhân đêm qua ngủ có ngon không? Bản tông chủ không làm ra việc gì không đúng chứ?” Nghiêng đầu hài hước hỏi như vậy, hắn không thu hồi bàn tay đặt ở trước ngực Long Phạm mà tiếp tục động tác nơi đó, bất luận là nhiệt độ ấm áp hay là cảm giác tiếp xúc thoải mái đều khiến hắn rất vừa lòng. (á...con dê)

Long Phạm mở mắt nhìn thấy đôi tay đang di du bên trong ngực mình, hắn cũng không đẩy ra, “Thuộc hạ cho rằng tông chủ vẫn chưa đến mức làm ra chuyện gì,”

Mặc dù hồn phách trong cơ thể này có thể nói quá khứ đã từng phong lưu kiệt xuất, nhưng trước mắt thân thể chỉ bất quá khoảng mười lăm mười sáu tuổi lại không có chút linh lực, nếu thật sự có chuyện đó chỉ sợ không đến phiên hắn. (đóng dấu xác nhận chuyện này là đúng)

Âm thanh thiên đàm bình yên, vẻ mặt cũng không có gì đặc biệt nhưng trong lời nói của Long Phạm có vài phần không cho là đúng. Lăng Lạc Viêm cũng nghe được ý tứ trong đó. Nét cười trong mắt vẫn chưa lui thậm chí càng đậm hơn, giờ môi lên, hắn muốn thử xem vị tề ti đại nhân này sẽ có phản ứng như thế nào.

Hắn thích người khác nghi ngờ hắn, như thế hắn mới có lý do dùng hành động để làm đối phương hiểu được suy nghĩ của mình có bao nhiêu sai lầm.

Vốn là thân thể hơi kề bên nhau, theo hắn đến gần lại càng thêm sát chặt. Nằm trên cơ thể hắn yêu thích, hai tay cũng không dừng lại, trong nội tâm của Long Phạm khẽ vuốt ve. Đôi môi không chút do dự dừng trên mục tiêu của mình. Lúc này đều không phải là nụ hôn nhẹ nhàng bên môi như ban sớm mà là hoàn toàn hôn lấy làn môi hoàn mỹ kia.

Long Phạm nhìn thấy cánh môi mềm mại cũng như thân thể yếu ớt của thiếu niên trên người mình, không như ngón tay dưới lớp y phục trên chốc vô cùng gợi tình, nụ hôn mềm nhẹ như mang theo tràn ngập tình ý, cũng không nóng lòng hôn sâu mà ở trên môi hắn khẽ liếm chậm chậm mút vào.

Mở miệng ra để chiếc lưỡi nóng bỏng của thiếu niên tiến vào sâu hơn, Long Phạm nửa điểm cũng không tránh né. Đầu lưỡi nghênh đón hắn xâm nhập cùng hắn dây dưa đi lên, cũng không bị động, dần dần để nụ hôn thêm sâu, đôi tay nâng lên dừng ở bên hông Lăng Lạc Viêm, lực đạo không nặng cũng không nhẹ khiến người ta bị khơi mào tình niệm khó mà khống chế thanh tỉnh trong lúc đó.

Dưới đáy lòng thầm mắng một câu, Lăng Lạc Viêm phi thường hiểu được cảm giác này. Khô thân thể tuy là của thiếu niên nhưng cũng đã hai trăm mấy tuổi, thật sự có đủ thể chất của một thiếu niên không thể chịu nổi kích thích nhất là lúc này chỉ mới sáng sớm, hoặc là hắn thực sự nên tìm một người đến thị tẩm.

Khẽ thở gấp, thừa lúc còn có thể khống chế, hấn dời môi. Người dưới thân vẫn như cũ bình yên vô sự, ngay cả hơi thở cũng chưa loạn nhịp. Nếu không phải nhiệt độ trên môi hấn chứng minh Long Phạm thật là phạm nhân cũng là một nam nhân, chỉ cần nhìn đôi mắt thủy chung bảo trì trầm tĩnh kia, hấn sẽ thực sự hiểu vì sao mọi người trong tộc thờ phụng Long Phạm như thần linh.

“Xem ra tông chủ nghỉ ngơi một đêm tinh thần đã khá lên rất nhiều, như vậy hôm nay cùng các vị trưởng lão nghị sự chắc cũng không thành vấn đề.”

“Tể ti đại nhân cũng rất có tinh thần, xem ra cũng là nghỉ ngơi không tồi...” Lăng Lạc Viêm ái muội (mập mờ) cong môi lên, nhiệt độ làn da dưới đôi tay hấn cùng ngữ thanh thản nhiên trầm ổn của người nói chuyện hoàn toàn bất đồng, cũng như biểu tình của Long Phạm hoàn toàn không thống nhất. Giống như dây lên trong lòng hấn một chút hứng thú tà ác, bỗng nhiên muốn biết người như vậy ở trên giường chính là như thế nào. (o_o lúc đó than không kịp a, ở đó mà hứng với thú.)

“Cùng tông chủ đi ngủ là vì an nguy của tông chủ, Long Phạm không cần ngủ nhiều,” Ngủ hay không ngủ đối với hấn mà nói không có khác nhau, tựa như những thứ người bình thường rất cần, hấn có thể tùy tâm khống chế. Về phần tình dục chi niệm, nếu hấn không phải không muốn áp chế thì mười hai truyền sử chuẩn bị nam nữ cho hấn có lẽ cũng không cần. Chỉ là....

Nhắm mắt lại, mới vừa rồi hấn không ngăn cản động tác khiêu khích của Lăng Lạc Viêm, cũng từ đôi tay ở trước ngực hấn vuốt ve cùng cặp môi mềm mại như cánh hoa cùng thiếp, khi hấn còn chưa lưu ý thì dục niệm đã sinh. Đối với khả năng khống chế tình dục của hấn mà nói cũng không tính là tầm thường. (ồ, bắt đầu có dấu hiệu)

Lăng Lạc Viêm không biết suy nghĩ trong lòng của Long Phạm, hấn chỉ lo mãi mê kinh ngạc lời nói lúc trước của Long Phạm.

Một thời gian không ăn không uống, không cần nghỉ ngơi nhiều cũng vô ngại, ngày ngày chỉ quần quanh sự vụ trong tộc, cứ như thế gần ngàn năm? Nếu thật sự là như vậy, dù sống ngàn năm lại còn gì lạc thú?

Chỉ là phạm nhân lại được mọi người xem làm thần linh sùng kính, tể ti Long Phạm....không biết quá khứ lai lịch của hấn là như thế nào....

“Tông chủ! Tông chủ?” thử kêu vài tiếng, trưởng lão Quyết Vân nhìn chăm chú hồng y thiếu niên đang ngồi im bất động. Báo cho hấn biết lai lịch của thích khách, hấn lại tựa như đang lạc vào cõi thần tiên không biết đang suy nghĩ điều gì làm các vị trưởng lão phải ngẩng mặt chờ đợi. Vị “Tông chủ” không mở miệng, bên cạnh hấn tể ti đại nhân cũng không lên tiếng, thủy chung bảo trì tư thế nhắm mắt tĩnh tư khiến bọn họ thật sự cảm thấy cổ quái khó hiểu.

Từ trong ngữ thanh của Quyết Vân phục hồi lại tinh thần, Lăng Lạc Viêm giương mắt nhìn xung quanh lại liếc mắt nhìn bên cạnh Long Phạm thần sắc vẫn bình thản, hấn xem ra hoàn toàn trầm tĩnh. Tầm mắt di chuyển trên môi hấn một vòng nhớ lại tư vị mới đây, hấn lại quét mắt liếc nhìn mọi người, ánh mắt cuối cùng dừng trên người Long Phạm, “Việc của thích khách bản tông chủ đã biết, còn có một chuyện khác, tể ti sẽ nói cho các vị trưởng lão.” “NXB lậu = bọn ăn cắp đề tiện + hèn mọn”

Các trưởng lão thấy hấn rốt cục mở miệng, ánh mắt lại thủy chung nhìn tể ti đại nhân. Đôi mắt lộ ra mị sắc như hỏa tồn tại vẻ mập mờ nào đó mà bọn hấn không dám nghĩ nhiều, đều cảm thấy có chút kinh ngạc không khỏi hướng tới Long Phạm nhìn lại.

Đang an tọa, thủy chung chưa nói lời nào bạch y nam tử chậm rãi mở mắt, đôi mắt thanh lam nhìn vào thiếu niên bên cạnh một lát rồi lại chuyển hướng mọi người.

“Ba ngày sau, mở ra phong ấn cấm kỵ giới, tông chủ ở trong đó bế quan một ngày.”

15. Quyển 1: Chương 15: Cảm Giác

Long Phạm vừa dứt lời, lập tức làm cho các vị trưởng lão đem vài phần kinh ngạc cùng nghi hoặc mới đây tiêu biến, trong đầu bây giờ chỉ còn lại vẻ hoảng sợ. Cấm kỵ giới chính là phong ấn trong tộc, không người

đi qua, tuy cũng không kiêng dè đến mức không người dám bước đến, nhưng nơi đó ngay cả tông chủ đời đầu tiên cũng không nghĩ muốn tới, sinh linh đến từ dị thể lại suy nghĩ viễn vong muốn đến nơi đó?!

“Xin hỏi tông chủ đi cấm kỵ giới vì chuyện gì?” Trong lúc các trưởng lão còn im lặng suy nghĩ bỗng có người mở miệng hỏi như vậy, sắc mặt giống như người bệnh nặng, nguyên bản là đáng người khôi ngô tuấn tú giờ rõ ràng gầy đi một ít, người nói chuyện đúng là Nham Kiêu.

Đi giới viện linh phạt mà nay Nham Kiêu nói chuyện đã thập phần chú ý, nhưng về mặt trong lúc đó vẫn có thể nhìn ra hằn đối với vị “Tông chủ” trước mắt này cũng không hằn tán thưởng, cũng chỉ có hằn mới dám thẳng thắn hỏi ra như thế.

Đáp án cho vấn đề này đúng là các vị trưởng lão đều muốn biết. Cấm kỵ giới phong ấn ma vật, từ ban sơ nơi đó đã tồn tại trong Xích Diễm tộc, không biết đã bị phong ấn bao nhiêu lâu, từ khi linh lực của các tộc dần tiêu lui, ma vật bị phong ấn trong đó có thể cũng càng ngày càng ít.

Không người nào biết bên trong cấm kỵ giới hiện nay đang là loại cảnh tượng nào, ma vật trong đó còn tồn tại hay không, trải qua năm tháng dài lâu nơi đó đều bị mọi người cơ hồ lãng quên, lại cũng là nơi tuyệt đối không thể quên.

Các trưởng lão nhớ về cấm kỵ giới, lại nhìn sang bên cạnh tề ti, tông chủ trong bộ dáng thiếu niên kia, chỉ thấy hằn mở ra y mê thở dài một tiếng, “Cùng Liệt Diễm tộc chi ước sắp đến gần, các vị trưởng lão lại lo sự vụ trong tộc, tề ti tuy ở bên cạnh bản tông chủ để bảo toàn an nguy của ta, lại không thể ngày ngày hằng đêm bắt hằn cùng bồi. Ta lo lắng nếu lại có thích khách, trong tộc không có tông chủ đi phò ước, kia nên làm thế nào cho phải.”

Cau mày tựa như thật sự vô cùng phiền muộn việc này, Lăng Lạc Viêm lắc đầu, tất cả đều thể hiện bộ dáng không thể nề hà, nhưng các trưởng lão đều xem rõ trong mắt hằn ý cười hiển lộ, đó là cười nhạo, cười nhạo các vị trưởng lão của Xích Diễm tộc bọn hằn vô năng (không năng lực). Trước là không thể bảo toàn linh phách cho tông chủ của mình bị sinh linh từ dị thể đến ăn mòn, lại suýt nữa cả thân thể của tông chủ đều không thể bảo trụ làm cho Liệt Diễm tộc thích khách dễ dàng xâm nhập Xích Viêm cung.

Vì lời nói của hằn mà trong lòng tức giận nhưng cũng có chút hổ thẹn, các trưởng lão đều lộ ra vẻ mặt phức tạp.

Lúc trước mười vị trưởng lão đã mất mạng, rồi sau đó truyền sử dưới tay được tuyển chọn bổ sung lên, vẫn là ba mươi sáu trưởng lão, bên trong bọn hằn có không ít trưởng lão từ chỗ khác chạy về còn chưa gặp qua Lăng Lạc Viêm tỉnh lại. Lúc bấy giờ thấy hằn, lại nghe hằn nói chuyện như thế, trong lòng dâng lên một chút không vui cũng đồng thời một chút hảo cảm. Dám đối với nhóm trưởng lão bọn hằn nói chuyện như thế lại chủ động đề ra ý muốn đến cấm kỵ giới, khí thế như vậy thường nhân đã không thể sánh bằng.

Mặc dù trong lời nói của hằn có ý giấu cợt nhưng đối với tông tộc có lợi ích, bọn hằn tựa hồ cũng không nên nhiều lời làm gì. “NXB lậu = Nhục + Bẩn + Dơ”

Thái độ của các trưởng lão vì một câu của hằn mà biến hóa, Lăng Lạc Viêm nhìn thấy tất cả ở trong mắt. Hằn rất rõ ràng trên đời này cái gì mạnh làm vua, nếu hằn chỉ dựa vào chức vị tông chủ khiến bọn hằn thuận theo chỉ làm cho người đời khinh miệt mà thôi.

Đáy mắt ẩn ý cười, ngồi ở trên chủ tọa, thiếu niên uống trà dương dương tự đắc dùng điểm tâm trên bàn thờ ơ nhìn phản ứng các vị trưởng lão. Long Phạm ở bên cạnh hằn đem hết thấy nhập vào trong mắt. Sinh linh này đang dần dần từng bước được cái trưởng lão tiếp nhận, thay vì dựa vào thân xác của tông chủ không bằng chính hằn tự thân. Hằn rõ ràng biết mục đích của bản thân mình, cùng với làm thế nào mới có thể đạt được mục đích.....

Ngay cả biết cấm kỵ giới nguy hiểm, hằn cũng không đánh mất ý niệm trong đầu. Nhìn lướt qua các trưởng lão hiển nhiên còn muốn nói gì đó, Long Phạm bỗng nhiên cảm thấy khó chịu, đó là cảm giác đã rất lâu chưa từng có. Nâng tay lên ngăn cản lời bọn hằn, “Ba ngày sau, Long Phạm cùng các vị trưởng lão mở ra phong ấn,” Ngóảnh đầu nhìn Lăng Lạc Viêm bên cạnh, trong mắt Long Phạm lộ ra một tia cảm xúc phức tạp, hằn chậm rãi tiếp tục nói, “Sau đó một ngày chúng ta lại mở cửa ra, bất luận kết quả như thế nào tông chủ phải đi ra.”

Lăng Lạc Viêm gật đầu đáp ứng, đối với Long Phạm trong mắt hiếm khi xuất hiện cảm xúc rõ ràng như thế rất khó hiểu, cho tới nay Long Phạm tựa hồ đều có thể đem thất tình lục dục không chế dễ dàng, không phải không có tình cảm mà là cực kỳ lãnh đạm, cũng không phải lạnh như băng mà lại hiện ra cái nhìn thông suốt thấu hiểu hết thảy mọi thứ một cách hờ hững, tựa hồ sẽ không vì bất luận một người nào mà hiển lộ cảm xúc rõ ràng, nhưng bây giờ lại nhìn hắn như vậy?

Thật sự là kỳ quái.

Không kềm được hắn lại nhớ tới giấc mơ đêm qua từng gặp ánh mắt lộ ra một mặt thương tiếc kia, chẳng lẽ đó không phải là ảo giác của hắn?

Đỏ thắm nhan sắc ánh lên một màu thuần bạch. Hai người cùng ngồi, ánh mắt giao nhau trong tích tắc làm cho người ta có loại cảm giác khó giải thích. Trưởng lão Quyết Vân nhìn thấy Lăng Lạc Viêm cùng Long Phạm đối mặt lại tự ngoảnh đầu hướng về phía mọi người, về mặt kia tuy không thấy khác thường nhưng hắn lại cảm giác có điểm không đúng.

Việc này xem như được quyết định, ba ngày sau phong ấn sẽ được mở ra. Các vị trưởng lão trong lòng đều chất chứa tâm tư, từng người một lui về. Lăng Lạc Viêm cùng Long Phạm cũng hướng Xích Viêm cung mà đi. Quyết Vân liếc mắt Nham Kiêu đang nhìn bóng dáng hai người ở phía xa, phát hiện trong mắt đối phương cũng hiển lộ một nét lo lắng giống mình.

Tế ti đại nhân hắn.....

=====

Ngày đến cấm kỵ giới đã quyết định, trong ba ngày đó thân thể của Lăng Lạc Viêm được Long Phạm dùng linh lực chữa khỏi đã khôi phục không ít, rốt cuộc không còn tình trạng dưới chân hư nhược (yếu ớt)

Bên trong cấm kỵ giới như thế nào Lăng Lạc Viêm không rõ, nhưng hắn biết với thân thể hiện giờ của mình đối phó với người tầm thường có lẽ còn có thể cầm cự, nhưng nếu là những thứ có dị năng gọi là ma vật thì rất khó nói. Bất luận trong cấm kỵ giới còn bao nhiêu ma vật bị phong ấn, là người hay là thú hoặc là cây cỏ này nọ, nếu lúc trước là vì gây họa nhân gian mà bị nhốt trong đó như vậy trải qua không biết bao nhiêu năm bị phong ấn, hắn cũng không mong đợi bọn chúng có thể hiểu được tu tâm dưỡng tánh. (ý là bị nhốt lâu nhưng chưa chắc đã được cải tạo mà hiền lành)

Muốn đạt được điều gì luôn cần phải trả giá thật đắt, Lăng Lạc Viêm biết việc này phi thường mạo hiểm nhưng không thể không đi mạo hiểm như vậy.

Mặc lên người y bào màu đỏ tựa như mặc vào thân phận tông chủ, bên môi mang theo ý cười nhàn nhạt Lăng Lạc Viêm sửa sang lại y phục, đứng trước người Long Phạm ra lệnh, “Thay ta buộc tóc”

Chuyển dây buộc tóc trên tay, xoay người đưa lưng về phía Long Phạm hắn lẳng lặng nhắm mắt lại khiến cho bản thân mình bảo trì thanh tĩnh. Trong chốc lát không biết sẽ đối mặt với thứ gì, có lẽ có nguy hiểm, có lẽ trong đó cái gì đều cũng không tồn tại, nhưng bất luận như thế nào hắn đều không muốn Long Phạm bảo hộ hắn tiến vào cấm địa bị phong ấn kia. “NXB lậu = đầu toàn bã đậu”

Mặc dù dựa vào thân phận hiện tại hắn có thể mệnh lệnh Long Phạm cùng hắn đi vào, thậm chí có thể cầu xin Long Phạm đi tìm dẫn hồn ma vật, nhưng.....hắn nhất định không muốn.

Không muốn nam nhân phía sau khinh thường mình, lại càng không nguyện ý dựa vào lực lượng của kẻ khác để giành được mục đích, giờ phút này còn chưa sử dụng được linh lực trên người, nếu muốn các trưởng lão thừa nhận, có một số việc hắn phải tự mình đến làm.

Lăng Lạc Viêm nhắm mắt trầm tư. Long Phạm ở phía sau hắn cầm trong tay dây buộc tóc, ở trên tóc hắn quấn quanh một vòng. Dải lụa tơ tằm màu đỏ cùng thân hồng sam giống nhau, quấn quanh từng đợt từng đợt sợi tóc màu bạch kim, ngón tay xuyên qua làn tóc có thể cảm giác được sợi tóc lạnh như băng, cùng màu hồng nóng rực trước mặt tạo thành một màu sắc diễm lệ mà mỹ hoặc.

Đem sợi dây đỏ thắm quấn thành nhiều tầng phía trên, Long Phạm không biết nhớ tới chuyện gì, hai tay không thể dừng lại. Lăng Lạc Viêm mở mắt nhìn thấy trong gương phản chiếu động tác hắn buộc tóc, ngón tay thon dài trắng nõn vừa ổn định mà lại tràn ngập lực lượng, theo động tác sợi tóc của hắn ở ngón tay

Long Phạm quần quanh, cảnh tượng kia làm cho đáy lòng hắn sinh ra một cảm giác khác thường, mơ hồ trong lòng như bị cái gì đó xáo trộn, loại cảm giác này khó có thể miêu tả, thật giống như là....

Không quá xác định, hắn nâng tay lên đón lấy sợi dây buộc tóc đang được Long Phạm cột lại, bằng một lực nhẹ, mái tóc dài được buộc lên chính tề đột nhiên xõa ra dừng ở đầu vai, “Buộc lại một lần nữa.” (ác o_o, hành thẳng nhỏ)

“Tuân mệnh” Không hỏi lý do cũng không nhiều lời, Long Phạm tiếp nhận dây buộc tóc trong tay hắn, để đầu đồ tươi đẹp kia lại quần quanh trên mái tóc bạch kim, lúc này đây Lăng Lạc Viêm không nhắm mắt mà chăm chú nhìn thân ảnh phản chiếu trong gương, ánh mắt thủy chung lộ ra một mặt trầm tư.

Mái tóc chỉnh tề như ý buông xuống phía sau người, Long Phạm hoàn thành động tác trong tay, nhìn thấy trong gương khuôn mặt thiếu niên lại một lần nữa hiển lộ vẻ thâm trầm, hắn không mở miệng mà từ trong lòng ngực lấy ra một vật đặt ở trên bàn.

Đó là một món trang sức màu đen bên trong ánh ra sắc xanh nhàn nhạt như làm bằng lụa tơ tằm, nhưng không có cảm giác yếu ớt, mềm mại mà lại dẻo dai, có chút giống với dây buộc tóc trên đầu. Lăng Lạc Viêm cầm nó trong tay, nghi hoặc hướng Long Phạm nhìn lại, “Đây là dùng làm gì?” Nếu Long Phạm đưa cho tuyệt nhiên không phải vật đơn giản.

“Thỉnh tông chủ buộc trên cổ tay, khi nguy hiểm có lẽ hữu dụng.” Nói xong lời này Long Phạm đẩy cửa phòng ra, “Các trưởng lão đã chờ ngoài cung,”

Lăng Lạc Viêm theo lời buộc nó lên cổ tay, tuy không biết có tác dụng gì nhưng nếu Long Phạm muốn có tông chủ để đến tham dự Liệt Diễm tộc chi ước, sẽ không làm ra việc gì có hại đến hắn.

“Đi thôi,” Buông tay, Lăng Lạc Viêm bước ra cửa phòng, hắn đến nay vẫn không biết cấm kỵ giới đến tột cùng là ở nơi nào.

Ra khỏi Xích Viêm cung, toàn bộ đầy đủ ba mươi sáu trưởng lão còn có truyền sử dưới tay bọn hắn, ngay cả mười hai truyền sử của Long Phạm cũng đến đông đủ. Nhìn xem trận này, Lăng Lạc Viêm cảm giác được việc tiến vào cấm kỵ giới đối với Xích Diễm tộc mà nói là một chuyện đại sự, nếu không có Long Phạm đáp ứng lúc trước chỉ sợ các trưởng lão sẽ không dễ dàng chấp thuận mở ra phong ấn.

“Các vị có thể cho hay chúng ta đây là đi đến nơi nào?” Xích Diễm tộc chính điện nằm trên núi, bốn phía mây mù vây quanh, trong tưởng tượng của hắn cấm kỵ giới chắc chắn là ở một chỗ nào đó trong núi hoặc là ở nơi hẻo lánh, nhưng nhìn hướng đi lúc này hắn rõ ràng phát hiện bọn hắn đang hướng Lâm Tiêu điện mà đi.

Lâm Tiêu điện là nơi nghị sự trong tộc cũng là nơi hội họp, thật khó có thể tưởng tượng cấm kỵ giới lại ở ngay trong Lâm Tiêu điện

16. Quyển 1: Chương 16: Cấm Kỵ Giới

“Tông chủ mời theo chúng ta đến đó”

Bên người Long Phạm mười hai truyền sử không phải tất cả là nam nhân, cũng có một số nữ tử, ba mươi sáu trưởng lão cũng thế. Nhìn thấy vị nữ tử kia trả lời, Lăng Lạc Viêm mỉm cười, “Đa tạ cô nương dẫn đường.”

Có rất nhiều trưởng lão đang tại đó, hắn lại chỉ cảm tạ một mình nàng, nụ cười kia làm ấy nữ tử quanh hắn trên mặt đều là nóng lên, mà nữ tử vừa trả lời lại nhú nhú mày, “Tiểu nữ là một trong mười hai truyền sử thuộc hạ của tể ti đại nhân, thỉnh tông chủ xưng ta Uyển Lam.”

Không hề để ý khẽ cười một tiếng, Lăng Lạc Viêm gật đầu, “Uyển Lam vậy thì Uyển Lam đi, đa tạ. Còn các chư vị trưởng lão khó có được mọi người tề tụ vì việc phong ấn này, hy vọng ngày mai lúc này bản tông chủ còn có thể đứng ở nơi đây nhìn thấy các vị.”

Hàm ý trong lời nói của hắn mọi người đều hiểu được, trên mặt lộ ra nét thận trọng, các trưởng lão dừng cước bộ, “Ngày mai lúc này chúng ta sẽ chờ tông chủ trở về.”

Việc hắn không thể khống chế linh lực tất cả mọi người đều biết, so với một thể xác tông chủ không có lực lượng không bằng mạo hiểm thử một lần. Lúc này bọn hắn hy vọng sinh linh trước mắt có thể thuận lợi lấy được phương pháp khống chế linh lực.

Long Phạm dẫn đầu đứng trước mọi người, gạt đầu ra hiệu ười hai truyền sử phía sau. Mười hai người phân tán tách ra, Lăng Lạc Viêm phát hiện bọn hắn đang ở giữa Lâm Tiêu điện, ba mươi sáu trưởng lão ngồi xung quanh, còn lại các truyền sử đều thị phụng phía sau mỗi trưởng lão, mơ hồ tạo thành một trận thể hình tròn.

Hắn cùng Long Phạm đứng ở giữa vòng tròn, nam nhân bên người hắn nâng tay ra hiệu ọi người, theo động tác của hắn các trưởng lão trên người đều loáng thoáng hiện ra hào quang, có lẽ thuộc tính linh lực mỗi người bất đồng khiến hào quang mông lung tỏa ra nhan sắc khác nhau, dung hợp tạo thành một đoàn ánh sáng đẹp mắt khó có thể miêu tả.

“Tông chủ đã chuẩn bị tốt?” Long Phạm ngoảnh đầu, lời nói bình tĩnh nhưng ánh mắt nhìn Lăng Lạc Viêm đã có gì đó cổ quái. Lúc này Lăng Lạc Viêm lại không rảnh đi phân biệt ý tứ trong đó, như ngày thường nhếch môi nhướn mi cười khê, “Bản tông chủ đã chờ không kịp, nghĩ muốn mau đến đó xem xét, tể ti còn muốn ta chờ đến khi nào?”

Lại liếc mắt nhìn hắn một cái, Long Phạm nhắm mắt lại hạ ngón tay xuống, một mảnh ánh sáng trông không trên mặt đất dần dần hiện ra lần lượt thay đổi hoa văn ngang dọc, màu đỏ như lửa đan xen vào nhau, ở dưới chân Lăng Lạc Viêm càng lúc càng tươi đẹp chói mắt. Đứng tại chỗ Lăng Lạc Viêm rốt cục hiểu được cảm kỳ giới không phải tồn tại như lúc trước hắn nghĩ, mà ở nơi huyền bí trong Lâm Tiêu điện. Không biết trong chốc lát nhìn thấy cái gì, hỗn tạp hưng phấn cùng hiếu kỳ, hào quang càng ngày càng chói sáng khiến hắn nhắm mắt lại, bên tai chỉ nghe thấy một tiếng “Khải—” (hiểu được từ khai này là gì mình chết liền =.=, có lẽ là thần chú :D)

Trầm tĩnh mang theo bình thản đó là phương thức nói chuyện của Long Phạm. Lăng Lạc Viêm nâng tay lên vuốt nhẹ món trang sức màu đen trên cổ tay, bỗng nhiên có chút an tâm. Lấy thân phận tể ti của Long Phạm có lẽ sẽ không để cho tông chủ này có nguy hiểm.

Ngữ thanh của Long Phạm vừa hạ xuống, trên không trung Lâm Tiêu điện hiện lên một trận hào quang mãnh liệt phóng lên cao, thẳng tấu tận mây xanh. Nếu không phải lúc này là ban ngày không quá mức chú ý, dân chúng dưới chân núi nhất định sẽ dừng lại mọi công việc, dập đầu bái lạy không thôi. Đối với phàm nhân mà nói, người có đủ linh phách đó là thần nhân trời sinh, thờ phụng bọn hắn có thể sẽ được che chở.

Tại Lâm Tiêu điện, thân ảnh một mặt màu đỏ thắm ở bên trong cường quang dần dần biến mất, các trưởng lão thu lại linh lực, hiển lộ vẻ mặt mệt mỏi tụ lại một chỗ vây quanh phía sau Long Phạm. Nhìn thấy thiếu niên mới vừa rồi đứng thẳng tại đó, mỗi người đều chất chứa tâm tư không ai mở miệng.

“Tần đi, ngày mai lúc này nghênh tông chủ trở về,” Nói xong những lời này bạch y bào xoay người rời đi, theo thân ảnh đi xa, lời nói phiêu tán mơ hồ mạnh mẽ khiến mười hai truyền sử tùy thị hắn cảm thấy kinh ngạc. Vì sao trong lời nói của tể ti nghe không giống vui mừng lại như hoàn toàn tương phản?

Mặt bạch ảnh kia ở trong mắt mọi người biến mất, không ai nhìn thấy vẻ mặt nói chuyện của hắn đến tốt cùng là như thế nào. Như có chút đắm chiêu nhìn hướng hắn rời đi, Quyết Vân cùng Nham Kiêu liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên vẻ lo lắng ưu màu, trang sức trên cổ tay sinh linh kia...chính là một vật của tể ti.

=====

Lăng Lạc Viêm từ từ nhắm hai mắt, cảm giác cường quang xung quanh dần tiêu tán, gió nhẹ phát qua. Thực rõ ràng thân không còn ở trong Lâm Tiêu điện mà đã đến một nơi khác.

Mở mắt, chứng kiến xung quanh chính là một mảnh hoa cỏ tốt tươi. Đóa hoa nở rộ, cỏ xanh khắp nơi, cây cối vờn quanh xanh ngắt một màu, hoa điều không quá sắc sỡ. Tuy không phải là những loại điều tâm thường nhưng bộ dạng cổ quái đã có không ít. Nhảy ra từ trên nhánh cây, không hề sợ hãi chăm chú nhìn hắn từ bên ngoài đến.

Đây là cấm kỵ giới các trưởng lão kiêng kỵ không dám bước vào? Đã chuẩn bị nghênh đón hết thấy cảnh tượng khủng bố khiến người ta sợ hãi, chứng kiến trước mắt chỉ làm cho Lăng Lạc Viêm nhếch môi lộ ra ý cười giễu cợt. Hướng phía trước đi vài bước, cảnh sắc như trước, quái đản trên cây bị tiếng bước chân của hắn làm kinh động, vỗ nhẹ đôi cánh bay xuống đến khi sắp tiếp cận lại không biết từ nơi nào một dây leo xuất hiện đem nó cuộn cuộn xoắn lại.

Âm thanh xương cốt vỡ vụn cùng máu tươi tuôn ra chỉ trong chốc lát, dây leo màu lục nhợt nhạt kia như đang hấp thu dưỡng chất, sau khi nhiễm một mảnh huyết sắc chuyển thành xanh thẫm hiện ra nhu nhuận sáng bóng. Mấy bông hoa nhỏ nhiễm huyết sắc ở phía trên nở rộ, hơi hơi ửng hồng ở trong gió chập chờn lay động, bộ dáng kia rất là đáng yêu, nhưng huyết sắc bên trong cũng lộ ra vẻ quỷ dị khó diễn tả.

Loài quái đản bị treo trên cây vỡ nát từng khối thịt rơi xuống đất, vô thanh vô thức bị thổ nhưỡng (mặt đất) bao trùm. Nhìn thấy trước mắt một màn Lăng Lạc Viêm lúc này mới vừa lòng liếm liếm môi, gợi lên một mặt ý cười mang theo tà khí. Không tồi, đây mới là cấm kỵ giới nơi phong ấn ma vật. (anh cũng thật là quái đản =.=)

Tất cả chim thú cỏ cây đều không di động, tiếp tục hướng phía trước đi tới, dưới chân hắn nhìn như tùy ý đi nhưng trong lòng lúc nào cũng luôn cảnh giới. Trong ngực hắn có chủ thủy hắn mượn từ Long Phạm không biết lúc nào có thể dùng, bây giờ hắn cũng không vội lấy ra, hắn đến nơi này không phải luyện tập kỹ xảo săn bắn như trong quá khứ, mục tiêu của hắn chính là tìm đến dẫn hồn ma vật.

Dẫn hồn có thể dẫn hồn phách, nói ngược lại đó chính là khả năng hấp thu linh phách. Ma vật như thế lợi dụng thể phách của người khác làm thức ăn, hơn nữa nếu là linh phách thì bọn chúng càng yêu thích. Nói chung ma vật này sống càng lâu lực lượng sẽ càng là cường đại.

Hắn muốn chính là ma vật có đặc tính như thế, chỉ cần bằng đặc tính của bọn chúng cắn nuốt linh phách, hắn có thể sử dụng được linh lực. Nhưng trước hết hắn nhất định phải tìm được bọn chúng.

Bước chân không ngừng, hắn xuyên qua phiến cỏ cây tươi tốt, trước mắt chứng kiến thấy nhà cửa, hiển nhiên là có dấu vết của người ở, không biết là thú hóa người hay là nhân loại thực sự? Đi đến trước căn nhà, mấy bộ bạch cốt làm cho hắn lộ ra nét cười khổ. Cho dù là ma vật cũng có hạn thọ mệnh. Bất luận lực lượng cường đại bao nhiêu, trải qua năm tháng lúc sau cuối cùng chỉ có thể trở thành một đồng bạch cốt mà thôi.

Không biết hắn còn có may mắn tìm được dẫn hồn ma vật còn sống hay không. Đáng tiếc quên hỏi Long Phạm lần phong ấn ma vật cuối cùng là khi nào, nếu là quá lâu chỉ có thể tìm được trong thư sách, như vậy hắn coi như tay trắng trở về.

“May mắn a....thức ăn...” Lời nói thô ách mang theo âm thanh quỷ dị run rẩy từ phía xa xa vang lên. Bộ dáng hình người chậm rãi đến gần nhưng thần sắc trên mặt hắn lại giống dã thú, cơ hồ không có quần áo che đậy thân thể, nam nhân giống như dã thú hướng về phía hắn trợn to hai mắt. Trong miệng tồn tại chất lỏng màu sắc quỷ dị nhiều xuống, không khí tràn ngập mùi tanh dày đặc khiến Lăng Lạc Viêm nhướng mày, đó là huyết.

Hắn không ngại giết người nhưng hắn chán ghét cảm giác bị lây dính huyết tinh, cái loại chất dịch sền sệt này mang theo mùi tanh luôn khiến hắn nhớ lại hồi ức không vui, cũng gợi lên chi niệm khát máu của hắn sống dậy. Cái loại huấn luyện này đã dung nhập xương tủy của hắn trong hung ác tàn nhẫn cùng âm u tối tăm, không thể tự kiềm chế.

Từ trong ngực lấy ra chủ thủy, trong mắt nổi lên ám quang như ngọn lửa âm u làm cho đối phương cảnh giác chậm lại cước bộ. Cước bộ tuy hoãn nhưng chưa dừng lại, nhìn thấy hắn tiếp cận Lăng Lạc Viêm ý cười chưa giảm, gợi lên bên khóe môi là một nụ cười quá mức sáng lạn. Trước mắt đang có cơ hội có thể nhìn xem nhiều năm qua không sử dụng kỹ xảo giết người, có phải hay không đã cứng tay.

Lưỡi dao sắc bén mang theo hàn quang như một đạo lưu tinh (sao băng) xẹt qua, không thể sử dụng linh lực cũng không có nghĩa hắn không thể giết người. Ánh mắt dần dần sắc bén chuyên chú nhìn “con mồi” trước mắt, đáy lòng khát máu cùng sát ý ẩn giấu bên trong lại mạnh mẽ trôi lên. Không tránh né đối phương, kèm nén hưng phấn hắn trực tiếp nghênh đón, trò săn bắn....bắt đầu.

Làn tóc bạch kim buộc cao tung bay trong gió, thân ảnh màu đỏ ngay khi đối phương nhảy lên trong chớp mắt phóng sang bên hông, xoay người, nâng tay, giống như đã làm như vậy một vạn lần một cách tự nhiên trôi chảy, thoáng mắt bóp chặt cổ của đối phương, mũi nhọn lấp lánh của chủy thủ chĩa thẳng vào ngực.

Lưỡi dao thật dài đâm xuyên qua cơ thể, lại từ sau lưng xuyên thấu mà rút ra. Dừng lại cước bộ, giống như âm thanh thê thảm đau đớn của dã thú, nam nhân nằm rạp trên mặt đất. Thân hình ngã quỵ kia dần dần chuyển biến xuất hiện lông tóc, chỉ trong chớp mắt trước mặt Lăng Lạc Viêm đã là một con mãnh thú như lang.

Như lang cũng không giống như những loài sói hắc từng biết, hình thể thật lớn cùng răng năng sắc nhọn, so với bất luận loại động vật nào hắc từng thấy, đây chính là loài làm người ta càng sợ hãi, chỉ tiếc cũng không dọa được hắc. Đối với dã thú bị một kích trí mệnh đâm xuyên ngực mà nói tử vong chỉ là vấn đề thời gian.

Chủy thủ trong tay hắc nhuộm đầy máu tươi. Vừa lòng nhìn hai tay chưa thấm huyết tinh Lăng Lạc Viêm tiếp tục chờ đợi. Hắc không nghĩ chỉ đơn giản như vậy, như trong thư sách đã nói thú có thể hóa thành hình người mà người cũng có thể hóa thú nhất định có linh lực rất cao, kỳ quái vì sao không thấy đối phương sử dụng. Hắc cẩn thận đứng im bất động, yên lặng quan sát biến hóa.

“Người giết hắc.” Đột nhiên vang lên lời nói gần trong gang tấc, trống rỗng không một tia sinh khí. “NXB lậu = đầu toàn bã đậu”

Lăng Lạc Viêm chợt quay đầu lại, sau lưng mặc hoa phục cổ quái, nam tử vẻ mặt thờ ơ dẫn tái nhợt như quỷ, khuôn mặt hốc hác không tìm được dấu vết người sống, mới vừa rồi âm thanh kia mơ hồ từ trong miệng hắc phát ra.

Lại liếc mắt nhìn súc vật đang nằm trên đất, Lăng Lạc Viêm đối mặt với nam nhân đột nhiên xuất hiện trả lời, “Đúng vậy, ta giết hắc thì tính sao?”

“Người giết thức ăn của ta” Âm thanh trong lời nói như u hồn khô khốc khan đặc, cơ hồ khó có thể nghe rõ. Cũng không tiếp cận, nam nhân kia chỉ đứng xa xa nói như vậy.

“Thức ăn? Chẳng lẽ người muốn ăn hắc?” Lại là thức ăn, ma vật bị phong ấn trong đây có lẽ từng có không ít, nhưng hiện tại xem ra đã không còn nhiều lắm. Ăn thịt lẫn nhau cho đến cái cuối cùng, hắc không khỏi suy đoán lúc trước Xích Diêm tộc đưa bọn chúng phong ấn có hay không đã sớm ngờ đến được ngày hôm nay.

“Tuy đã chết bất quá còn có thể dùng, nếu người muốn đem hắc mang đi ta cũng không ngại.” Lăng Lạc Viêm lui ra phía sau vài bước ý bảo đối phương có thể tùy ý mang đi. Ở địa bàn của đối phương không nên làm ra việc gì không nên làm. Từng ở hắc đạo hỗn tạp hắc thập phần rõ ràng, người không chạm ta, ta không chạm người. Hắc không muốn thành kẻ địch của tất cả ma vật ở đây, mặc dù hiện tại xem ra không biết có bao nhiêu con còn sống, nhưng hắc cũng không tính toán mạo hiểm.

“Đã chết tức trở nên vô dụng,” âm thanh trả lời hắc vẫn chưa thay đổi, lại dần dần bắt đầu tiếp cận, “Người xem ra hương vị cũng không tồi, vậy dùng người để bồi thường.”

“Nguyên lai người là thích ăn thịt sống? Không ăn thịt chết?” Lăng Lạc Viêm cẩn thận lui về sau vài bước, mới vừa rồi giết chóc khiến hắc hao không ít thể lực, hiện giờ cũng không phải thời điểm thích hợp, mặc dù đối phương xem ra mỏng manh yếu đuối nhưng nếu ở trong phong ấn này nhất định không phải loại hiền lành dễ dàng đối phó.

“Không, ta muốn chính là hồn phách của người,” Đột nhiên đến gần trước người hắc, nam tử mang theo hơi thở tản mát mùi tử vong, lời nói âm trầm mờ ảo tựa như bất cứ khi nào cũng có thể tán đi.

Lấy hồn phách người sống làm thức ăn, cho nên không phải vật sống thì không thể. Hắc muốn không phải thi thể mà là hồn phách.

“Dẫn hồn.” Hiểu được ý này trong lời của hắc, lần này Lăng Lạc Viêm cũng không lui lại. Ma vật hắc muốn tìm, ngay tại trước mắt.

17. Quyển 1: Chương 17: Ma Vật

Chỉ là ma vật này xem ra cách cái chết không xa, vẻ mặt đờ đẫn thừ ra như mất đi hồn phách, mặc dù hẳn có năng lực dẫn hồn nhưng còn có thể sống bao lâu?

Nhiều mày nhìn thấy người nọ chậm rãi đến gần như là tính toán lấy đi hồn phách của hắn. Lăng Lạc Viêm tuy tò mò hẳn “dẫn hồn” như thế nào, nhưng cũng không dự định lấy tánh mạng của mình trả giá để thỏa mãn lòng hiếu kỳ. Chủy thủ trong tay đã chuẩn bị kỹ, vẻ mặt không chút thay đổi, “Hồn phách của ta cũng không phải dễ dàng mà lấy. So với ăn hồn phách của ta, không bằng để ta giúp người đi tìm những con mồi khác coi như bồi thường, người thấy thế nào?”

“Trễ rồi, bị người giết một tên, nơi này chỉ còn lại ba chúng ta. Người rốt cục không thể tìm được thêm cái nào nữa.” Đứng trước mặt Lăng Lạc Viêm mặc cẩm hoa y phục, không giống cương thi, ma vật mở miệng lộ ra một cái cơ hồ không thể được xưng là tươi cười.

Nụ cười quỷ dị cùng lời nói trong miệng hắn khiến Lăng Lạc Viêm giật mình. Ba cái sinh linh? Trừ trước mắt người này còn có một thứ gì đó chưa hiện thân? Hắn thầm nghĩ nguy hiểm đã đến trước mắt, bước chân đã không còn linh hoạt, ma vật kia động tác lại dị thường tốc độ thậm chí so với cái kia vừa bị hắn giết chết còn mạnh hơn rất nhiều, khí thế như chớp, khi hắn nâng tay lên đối phương đã đến gần trước người.

Vì trận chiến mới vừa rồi mà hao đi thể lực, tay nắm chủy thủ lúc này đã mất đi tốc độ ban đầu. Lăng Lạc Viêm còn chưa kịp nghiêng dịch, cổ họng đã bị gắt gao siết lấy, cũng không bóp nát giết chết mà giữ lực nhượng hắn có thể thở dốc, nhưng chỗ hiểm đã bị đối phương khống chế. “NXB lậu = đầu toàn bã đậu”

Áp lực ở cổ họng càng ngày càng chặt, Lăng Lạc Viêm thầm mắng khối thân thể hư nhược này. Hai tay bắt đầu vô lực, mất đi không khí khiến hắn trước mắt một mảnh mờ mịt, mơ hồ có thể nhìn thấy trước mắt nụ cười quỷ dị lại hiển lộ, mở miệng ra, răng nhọn sắc bén giống như dã thú bắt đầu chớp động....

Tiếp theo, bên cổ một trận đau đớn xuất hiện như bị cái gì thật sâu đâm vào. Bên tai âm thanh mát vào nghe rõ rành mạch nói cho hắn biết ma vật này đang hút máu của hắn.

Âm thanh mát hút nơi yết hầu, hơi thở phun ngay bên cổ tràn ngập mùi máu tươi của hắn, hai chân vô pháp duy trì đứng thẳng. Bị mất máu khiến Lăng Lạc Viêm chậm rãi ngã xuống....

Bao phủ trên người hắn, nam tử mặc cẩm hoa y phục giống như nhắm nháp mĩ thực, cẩn thận chậm rãi hưởng thụ bữa tiệc lớn đã lâu rồi chưa gặp. Hồng sam thiếu niên rốt cuộc không thể nhúc nhích, nằm lẳng yên không một tiếng động. Nhắm lại mắt đã có hào quang âm lãnh hiện lên, hắn lâu rồi không gặp qua máu tươi của chính mình.

Hắn chán ghét thấy huyết, hơn nữa càng không muốn nhìn thấy máu của chính mình.

Lãnh quang nổi lên, lưỡi dao mang theo huyết sắc phốc một tiếng từ sau lưng đâm vào, hoa phục nam tử đang say sưa hưởng thụ mĩ thực trong miệng không kịp đề phòng, thoáng chốc hét thảm ngã sang một bên. Lăng Lạc Viêm nắm chủy thủ thở hổn hển vẫn không thể nhúc nhích, khi đâm chủy thủ vào hắn biết rõ lực đạo còn chưa hoàn toàn đủ để giết đối phương.

Ma vật trước mắt lúc này có khả năng dẫn hồn hay không không còn quan trọng nữa, đối với người khiến hắn đổ máu hắn nhất định sẽ hồi báo gấp bội. Tuy vẫn nghi hoặc vì sao dẫn hồn ma vật lại dùng máu tươi để ăn, nhưng lúc này hắn không còn thời gian để suy nghĩ. Hoa phục nam tử giãy dụa đứng lên khiến hắn trong nháy mắt căng thẳng thần kinh, hắn sẽ không để mình không minh bạch chết ở nơi đây, hắn còn chưa có được lực lượng hắn muốn, há có thể dễ dàng để a vật hút máu như nguyện!

Hắn từ trước tới nay đều là thợ săn mà không phải là con mồi.

Nằm trên mặt đất chờ đối phương tiếp cận, Lăng Lạc Viêm nín thở bảo trì bình tĩnh. Chỉ cần thêm một nhát có thể đủ giết chết đối phương. Nhưng lúc này một bóng đen từ trên người tên ma vật kia nhảy ra. Giống như một loại diều (chim) ở không trung vỗ cánh, cũng không nghe thấy nửa điểm tiếng vang, giống như một đạo hư ảnh phiêu phiêu nhẹ nhàng dừng trên người tên ma vật kia. Chỉ trong chớp lát từ trên người hoa phục nam tử hiện ra một cổ hào quang tụ thành hình cầu bị nó nuốt vào trong miệng

Ma vật hút máu nguyên bản biểu tình chờ đợi ngây dại nhưng trong nháy mắt trở nên trống rỗng, như là một khối thịt dư thừa, thẳng chờ ngã xuống mặt đất. Xem ra đã thật sự chết.

“Thiếu chút nữa ngươi lại giết thức ăn của ta, ba cái sinh linh bây giờ chỉ còn ta và ngươi.” Bóng đen ở không trung lượn vài vòng rơi xuống trước ngực Lăng Lạc Viêm. Âm thanh đang nói cũng không phải từ miệng truyền ra mà như dùng một phương thức khác khiến Lăng Lạc Viêm từ trong đầu nghe được tiếng nói của nó.

Lúc trước nói đến ba cái sinh linh, chẳng lẽ nó chính là cái thứ ba? “Ngươi mới là dẫn hồn ma vật” Lăng Lạc Viêm rốt cục hiểu được vì sao hoa phục nam tử không hấp thu hồn phách của hắn mà là hút máu. Ma vật kia căn bản chỉ là “lương thực” dùng để dử trừ. Về mặt chờ đợi ngây dại kia là vì hồn phách không được đầy đủ, kể nói chuyện không phải hắn mà chính là con ma vật trước mặt. Ngoại trừ bản năng cần sinh tồn, khát vọng máu tươi, hoa phục nam tử kia chỉ là một cái xác bị ký sinh.

“Hắn muốn huyết ta muốn hồn phách, chúng ta cùng hợp tác không tệ lắm cho đến khi ngươi đến – sinh linh ngoại lai, có lẽ ngươi sẽ là bữa cơm cuối cùng của ta.”

Dừng trước ngực hắn, chưa từng mở miệng mà dùng phương thức hắn không biết để đối thoại cùng hắn, kia rõ ràng chỉ là một con diều. Lăng Lạc Viêm cúi đầu cẩn thận đánh giá, bộ lông tối như đêm ánh ra ám quang xanh lục, một đôi mắt màu huyết đang dần dần chuyển sang trắng bạc. Lúc này ở trước mặt hắn, ma vật có khả năng dẫn hồn chính là một con quạ đen vô cùng quý dị lộ ra tà khí!

Kích thích như chim ưng, cái mỏ dài sắc nhọn lộ ra ánh sáng đen bí ẩn, lúc trước hai mắt đỏ như máu giờ đây lại là một mảnh trắng bạc lạnh như băng, đứng thẳng trên ngực hắn. Lăng Lạc Viêm vẫn chưa khôi phục khí lực. Đối với ma vật có khả năng hấp thu hồn phách trong nháy mắt như nó, cho dù hắn có dư lực cũng hoàn toàn không có tác dụng. Bình tĩnh nhìn nó, hắn nhẹ nhàng cười, “Giả sử ngươi ăn hồn phách của ta, đến cuối cùng không còn sinh linh nào tiến vào, ngươi chung quy cũng sẽ chết. Như vậy vì sao không thay đổi kế hoạch mà cùng ta hợp tác? Muốn bao nhiêu hồn phách ta đều có thể cho ngươi.”

“Ngươi chẳng qua chỉ là một sinh linh ngoại lai lại muốn nuôi dưỡng ta?”

Đây là lần thứ hai nó nhắc đến từ “Ngoại lai”. Từ nay tựa hồ ở trong miệng nó không phải để nói hắn từ bên ngoài xâm kị giới mà vào, “Ngươi biết ta đến từ chỗ nào?” Hay là hồn phách của hắn cùng người thường bất đồng?

“Ngươi chính là kí sinh, một thân thể có hai hồn phách, trong đó một cái thậm chí là linh phách, chỉ cần giữ lại ngươi ta có thể chậm rãi hưởng dùng, như thế có thể sống lâu thêm mấy trăm năm...”

“Từ từ! Ngươi nói trong cơ thể ta còn linh phách của tên còn lại?” Lăng Lạc Viêm cắt ngang lời hắn, trong lòng tựa hồ nháy mắt bị đánh một đòn nghiêm trọng. Nếu hắn không hoàn toàn chiếm cứ khối thân thể này vì sao Long Phạm không nói rõ cho hắn biết? Lấy thân phận tế ti gần ngàn năm linh lực sẽ không thể không cảm giác được tông chủ của Xích Diêm tộc bọn họ còn sống trong thân thể này, vẫn chưa hoàn toàn bị hắn cắn nuốt?

Đôi mắt trắng bạc hiện lên một tia lãnh quang, hắc vũ nhẹ nhàng phe phẩy như là cười nhạo nghi vấn của hắn, “Chỉ là bị ngươi áp chế vẫn chưa tiêu tán, hắn vẫn tồn tại y nguyên, xem ra là linh phách không tồi a...”

Không phải từ bên tai nghe được mà là âm thanh trực tiếp hiện lên trong đầu hắn, có thể cảm giác được cái loại thèm muốn lộ liễu này giống như người đói khát đối mặt với mĩ thực. Rốt cục khổng thể nhẫn nại, đôi mắt trắng bạc lại phát ra hồng quang, con quạ đen đứng trước ngực hắn nhẹ nhàng nhảy lên, ngay tại khi nó muốn tiến lên phía trước, Lăng Lạc Viêm mở miệng, “Lời ngươi nói ta có thể hiểu rõ, ta chỉ muốn biết ngươi tính toán cắn nuốt linh phách của hắn hay là của ta?”

“Tự nhiên là của ngươi” Dừng động tác nhảy lên, nó phát hiện sinh linh trước mắt không hề sợ nó. (sợ ngươi mới là lạ, nhóc con)

“Vì sao là của ta mà không phải của hắn? Ngươi chẳng phải càng thích linh phách sao?” Kèm nén đáy lòng đang dần trở nên hỗn loạn Lăng Lạc Viêm tựa hồ đang nghĩ tới cái gì đó, vẫn chưa muốn nghĩ sâu xa nhưng trong đầu suy đoán hết thấy đều là về một người, Long Phạm. “NXB lậu = Nhục + Bẩn + Dơ”

Quan sát vẻ mặt chuyển biến của hắn nó tiếp tục trả lời, “Để món ngon lưu lại sau cùng, dẫn hồn tộc xưa nay đã thế. Ăn hồn phách của người hắn tự nhiên sẽ thức tỉnh, rồi sau đó ta sẽ lưu hắn lại chậm rãi mà tận hưởng.”

“Tập tính (thói quen) của tộc người trên đời này có bao nhiêu người biết?” Rất nhiều hình ảnh ở trước mắt hiện lên, Lăng Lạc Viêm bình tĩnh chờ nó trả lời cũng chờ đợi nghiệm chứng suy nghĩ trong lòng.

“Trải qua năm tháng dài lâu tộc nhân còn sống trên thế gian không còn nhiều lắm, mà nay không biết còn bao nhiêu người nhớ rõ. Nhưng tập tính của tộc ta chỉ cần người quá năm trăm năm tuổi đều sẽ biết.”

Nguyên lai là như thế....

Sống quá năm trăm năm tuổi sẽ hiểu rõ tập tính của dẫn hồn tộc. Nam nhân kia tuổi gần ngàn năm há có thể không biết? Thói quen cười hời hợt hạ xuống, hàm chứa tức giận cùng âm lãnh hiện lên bên môi. Hắn rốt cục hiểu được vì sao Long Phạm để hắn tiến vào thư trai, vì sao làm cho Miểu Lan đem tất cả văn thư giao cho hắn đọc thoải mái, vì sao hắn vẫn nhận biết được văn tự nhưng không nhớ rõ sự vật này nọ trên thế giới này. Tất cả hết thảy Long Phạm đều biết.

Hắn từng hỏi Long Phạm vì cái gì mình có thể nhận biết được văn tự nơi đây nhưng không nhớ rõ mọi chuyện, lý do chỉ có một, đó là hắn vẫn chưa hoàn toàn cắn nuốt linh phách ban đầu của thân thể này. Nếu thật sự dung hợp hắn sẽ nhớ rõ không chỉ có văn tự mà thôi.

Chủ nhân khối thân thể này còn sống, mà Long Phạm đối với việc này phi thường rõ ràng.

Vì không cho hắn hoài nghi, cho phép hắn tiến vào thư trai để hắn chính mình tìm đến cấm kỵ giới, chính mình nói ra cấm kỵ giới tìm đến dẫn hồn tộc ma vật, sau đó....hắn sẽ bị đem làm thức ăn biến mất trên thế gian này, mà Lăng Lạc Viêm chân chính sẽ hoàn toàn tỉnh lại và có biện pháp diệt đi ma vật này.

Trong lòng nghĩ là như vậy nhưng hắn rõ ràng suy đoán này có bao nhiêu chuẩn xác.

Long Phạm....không tự giác hắn cắn chặt răng, Lăng Lạc Viêm không biết vì cái gì mình lại phần nộ như thế. Thế gian cơ bản chỉ là một trường giao dịch cùng lừa gạt hỗn tạp, hắn vốn không phải là Lăng Lạc Viêm chân chính, hắn không có lý do gì để chỉ trích tế ti hết sức tận trung với chức trách được mọi người sùng kính, nhưng....

Tưởng tượng đến đôi mắt cách xa trưởng nhìn hắn, ở trên giường mặc hắn ôm chặt thân thể ấm áp mà rắn chắc, thiển đạm như nước lại làm dấy lên dục vọng muốn hôn của hắn, còn đôi tay thon dài trắng nõn xuyên qua làn tóc của hắn vừa ổn định vừa trầm tĩnh làm cho người ta an tâm. Hắn không thể kiềm chế được cơn thịnh nộ nổi lên trong đáy lòng không chỉ đối với Long Phạm mà còn đối với chính mình.

Bởi vì khi đôi tay kia thay hắn buộc tóc trong đáy lòng hắn nổi lên một cảm xúc xáo trộn, hắn hiểu được nó nghĩa là gì.

Trong mắt hỏa màu toát ra, nhìn ma vật trước ngực hắn chậm rãi mở miệng, “Không bằng chúng ta làm một cái giao dịch đi? Không cần đem linh phách lưu lại cuối cùng. Chỉ cần người ăn hắn, theo ta đi ra ngoài, ta hứa chỉ cần ta còn sống một ngày, bất luận là hồn phách hay là linh phách....đều cho người tận tình thưởng thức.”

18. Quyển 1: Chương 18: Quy Tiền

Quy tiền = trước khi quay về (hình như thể áh =.=)

Trong Lâm Tiêu điện các trưởng lão phân chia ngôi hai bên, lúc này ở chủ tọa phía trên không có thân ảnh hồng y thiếu niên. Bạch y bào nam nhân đang nhắm mắt an tọa, cũng như bốn ngày trước hoàn toàn giống nhau.

“Thời hạn một ngày đã qua, hôm nay là ngày nghênh đón.....tông chủ trở về.” Có trưởng lão mở miệng nghĩ muốn nói nghênh đón sinh linh kia trở về, đến khi lời chuẩn bị xuất ra cửa miệng hắn lại chần chờ một chút. Bạch y bào nam tử mở mắt hướng mọi người nhìn lại, vì các trưởng lão thấy hắn nhíu mày mà cảm thấy không được yên lại nghe hắn nói, “Hôm nay, thật sự nghênh đón tông chủ trở về.”

Vốn tưởng rằng tể ti nghe ra ý tứ trong lời nói của vị trưởng lão kia mà bất mãn, lúc này trong lời nói của hắn hai chữ tông chủ cùng ngày thường bất đồng, tựa hồ có hàm nghĩa khác, các trưởng lão nghi hoặc. Quyết Vân tiên phong mở miệng hỏi, “Tể ti đây là ý gì? Tông chủ này cùng tông chủ lúc trước có gì khác nhau?”

Đôi mắt thanh lam kỳ dị lộ ra trầm tư khiến mọi người khó dùng ngôn từ giải thích. Long Phạm dưới cái nhìn chăm chú của các trưởng lão lại nhắm mắt lần nữa, cũng kèm nén sự tiếc hận cùng đấu tranh trong đáy mắt.

Sinh linh từ dị thể mà đến, đi cấm kỵ giới trở về rất có thể không còn là hắn. Đôi mắt kia sẽ không còn lộ ra mị sắc hấp dẫn, sẽ không còn khiêu khích, mặc dù vẫn là thân hồng y nhưng sẽ không lộ ra nhan sắc mê hoặc lửa đỏ như vậy nữa. (có người đang thương tiếc)

Đối với nghi vấn của Quyết Vân hắn không trả lời.

Hắn không muốn tông chủ lúc trước quá nhanh trở về, cho dù sinh linh kia lúc này có thể đã bị dẫn hồn tộc cắn nuốt, hắn vẫn là đặc biệt như thế, đặc biệt đủ để khiến Long Phạm hứng thú...

Nhưng vì tông tộc hắn để sinh linh kia đi cấm kỵ giới. Hết thấy theo đúng tính toán ban đầu, hắn đi, lúc sau về đến sẽ không còn là hắn. Sự tình nên phát triển như thế, mà ở trong quá trình, duy nhất một điểm ngoài dự đoán của hắn chính là trong mấy ngày đó....hắn cư nhiên không thể tĩnh tâm. Hắn rất rõ ràng hiểu được sinh linh kia đối với hắn mà nói...cùng người bên ngoài bất đồng. (có người động tâm)

Bởi vì vài phần bất đồng mà hắn đem món trang sức kia đưa cho sinh linh, đó là cấp cho sinh linh một cơ hội cũng là hắn tự cấp mình một cơ hội.

“Xấp xỉ một canh giờ nữa.” Từ đầu đến cuối không trả lời vấn đề của Quyết Vân, ở trước mặt tất cả mọi người bạch y nam tử đứng dậy, hướng Lâm Tiêu điện mà đi.

Ở cấm kỵ giới, xung quanh cỏ cây cảnh sắc vẫn như trước, Lăng Lạc Viêm trong lòng tính toán thời gian chờ đợi phong ấn mở ra. Trên người dính đầy huyết sắc của chính mình, loang lổ một màu đỏ thẫm mãnh liệt. Bị mất máu hắn không thể duy trì sức lực được bao lâu, hắn phải trở về. “NXB lậu = thiếu Iốt”

Hắn phải về đến nơi đó, chính là Lâm Tiêu điện cũng là chỗ phong ấn. Nhưng trước mắt đây leo lúc nhúc không ngừng ngăn trở lối đi của hắn.

Cây cối xanh thẫm trước kia so với hôm qua còn muốn trắng kiện hơn. Ở phía trên những bông hoa màu hồng nhỏ xinh lại tươi tốt đến gần như lấp đầy màu xanh lục của thực vật, nhẹ nhàng lay động trong gió tán đi hương tanh nhàn nhạt, đó là hương vị hỗn tạp của mùi hoa cùng máu.

Chưa từng rời đi lưỡi dao sắc bén nắm chặt trong tay, hắn hướng phía trước đạp vài bước. Dây leo tựa hồ cảm giác được hắn tiếp cận, như xà uốn lượn từ xa đến gần.

“Người không thể vì chủ nhân của mình làm ra chút gì sao?” Ngẩng đầu nhìn con quạ đen đang đứng ở nhánh cây hời hợt như vậy, Lăng Lạc Viêm thần sắc ung dung vững chãi thủ đối phó với đám dây leo.

Đôi mắt trắng bạc lóe ra hào quang lạnh như băng, nó đứng bất động trên cây, “Muốn nuôi dưỡng ta phải có năng lực tự bảo vệ, nếu ngay cả điều này không thể đối phó như thế nào có thể làm chủ nhân của ta,”

Lăng Lạc Viêm cũng không ngoài ý muốn. Ở trên đời này sức mạnh đại biểu hết thảy,

Đối với đám dây leo chém tới, rơi xuống đất một thứ chất lỏng màu xanh lục. Hắn tiếp tục động tác, mỗi một dao chém ra đều giống như phát tiết cơn thịnh nộ áp chế dưới đáy lòng. Khôi phục bình tĩnh trên mặt không có nghĩa hắn không hề đếm xỉa đến bản thân mình.

Hắn đúng là tự mình yêu cầu đến cấm kỵ giới, nhưng sự thật cũng vì người khác tính kế. Cho dù kết quả có như hắn suy nghĩ, cũng không đủ đền bù sự không cam tâm của hắn.

Ngoại trừ không cam tâm bị người như thế lợi dụng. Hắn lại càng không cam lòng vì bất tri bất giác tín nhiệm Long Phạm. Biết rõ người kia không như vẻ bề ngoài lại vẫn không tự giác đi tin tưởng hắn. Nghĩ

đến hần sẽ không đối tông chủ bất lợi... đúng vậy, hần sẽ không đối Xích Diêm tộc tông chủ bất lợi, nhưng hần quên, hần cũng không phải là “Tông chủ”.

Hai tay vốn đã mệt mỏi, theo mỗi lần vung chém lại càng thêm vô lực. Hần không dừng lại, tiếp tục chém đứt dây leo, những cánh hoa hồng phấn rơi lả tả vờn bay xung quanh. Hần tiếp tục động tác, suy nghĩ hỗn loạn làm cho hần xem nhẹ thân vẫn còn bên trong nguy hiểm. Mỗi một đoạn dây leo rơi xuống đất dần dần tụ lại dung hợp thành hình dạng thật lớn, trước khi hần còn chưa ý thức, chớp nhoáng đã cuốn tới bên hông.

Dây leo gắt gao quấn lấy giống như một con mãng xà to lớn, từ phần eo đến trước ngực ngay cả hai tay của hần cũng bị cuốn chặt. Sớm gần như vô lực khiến chủ thủ từ trong tay rơi xuống. Hần cắn chặt răng giãy dụa không ngừng trong lòng thầm mắng nam nhân kia làm cho hần đi vào thế giới này, lại lâm vào loại nguy hiểm chết người, cái kia biểu tình không đồng nhất, xem ra ôn nhã xuất trần thực chất là tên thủ phạm trong bụng chỉ có tính kế âm mưu. (o_o)

Ngay khi hần không ngừng nguyên rửa, một đạo hào quang trên cổ tay xuất hiện khiến hần chú ý. Hào quang kia càng ngày càng mạnh ở trước mắt hần. Từ một tia sáng trở thành hơn mười mũi nhọn sắc bén như châm, phân tán khắp nơi xuyên vào lòng đất. Lập tức quanh mình hết thấy tựa hồ như bị vầng hào quang kia bao phủ, ánh sáng nhu hòa đẹp mắt đối với cổ cây dây leo lại như một đòn trí mạng. Giống như bị hấp lấy lực lượng, những đóa hoa hồng phấn chậm rãi tàn héo rụng rơi, mãng xà to lớn giống như dây leo vô lực hạ xuống cho đến khi khô héo rạn nứt. Hết thấy ở trước mắt hần đều theo vầng hào quang kia dần dần chết đi.

Chỉ trong chớp lát không còn nguyên trạng, hần lại đứng thẳng ở một nơi, an toàn không một tia uy hiếp.

Nâng tay lên, đập vào mắt chính là trang sức Long Phạm đã cho hần. Khi hần khoát tay, món trang sức rơi xuống mặt đất như phóng ra hết tất cả lực lượng, theo gió dần dần phân tán. Mềm mại bóng mượt, bên trong lộ ra sắc xanh tối sáng bóng, lạnh như băng lại khiến người chú ý, nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt tản ra trên mặt đất.

Đó là tóc của Long Phạm.

Ý thức được điểm này hần không tự chủ cúi người, trong khoảnh khắc sắp chạm vào, sợi tóc lại theo gió phiêu tán bay đi. Nắm chặt tay, hần đứng dậy hít một hơi, khó có thể miêu tả cảm giác lúc này.

Long Phạm rõ ràng một lòng muốn Lăng Lạc Viêm “chân chính” trở về lại cấp cho hần món trang sức này. Nếu là Lăng Lạc Viêm “chân chính” thì có thể dùng linh lực bảo vệ chính mình, làm sao lại cần dùng đến đồ vật này nọ hần cấp cho....

Đây là dành riêng cho hần. Giống như châm biếm điều gì đó hần gờ môi lên. Thật sự không biết nam nhân kia đến tột cùng muốn như thế nào. Nhưng mặc kệ ra sao hần sẽ không cảm tạ lòng tốt của Long Phạm, nhất là hiện giờ lại bị hần trêu đùa.

“Dạ Dực, chúng ta phải đi ra ngoài, lại đây.” Y mặt màu đỏ nâng lên, không hề sợ con vật đang đứng thẳng trên nhánh cây khô, mặc dù bất cứ khi nào con quạ đen này cũng có thể thu lấy hồn phách của hần, tùy ý duỗi thẳng cánh tay thần nhiên lộ ra mệnh lệnh

Dạ Dực? Là tên của nó? Loài điều mỏ dài lộ ra không biết có phải là đáng tươi cười hay không, bóng đen như quỷ mị không một tiếng động dừng ở đầu vai hồng sam thiếu niên.

Trước mặt, vô pháp nhìn thẳng hào quang rực rỡ đang dần dần rõ nét, nhắm lại mắt, hần chờ đợi quay về Lâm Tiêu điện, cũng chờ đợi tái kiến thân ảnh bạch y bào kia.

19. Quyển 1: Chương 19: Tông Chủ

Tầng tầng tia sáng kỳ dị chói chang vây quanh bên trong Lâm Tiêu điện, cảnh tượng giống mấy ngày trước đây lại tái hiện. Vòng sáng mạnh mẽ ngút cao tận mây xanh cơ hồ khiến ọi vật thất sắc. Ánh sáng rực rỡ theo ngón tay bạch y bào vạch xuống hiện lên trên mặt đất hình dạng hoa văn đồ đằng*. Long Phạm vẫn đứng ở giữa vòng tròn chờ đợi....tông chủ sắp xuất hiện.

Các trưởng lão cũng không hiểu được hàm nghĩa hần nói lúc trước là gì. Quyết Vân cũng đã hỏi nhưng hần chưa từng trả lời. Bọn hần cũng không tiếp tục phỏng đoán. Khả năng của tế ti không phải là điều mà bọn hần có thể với tới. Tế ti nếu không giải thích đó là bọn họ không nên biết. Thói quen làm việc của hần mọi người cũng không dám nhiều lời. Theo lời Long Phạm nghênh đón tông chủ trở về. Các trưởng lão thu hồi linh lực hướng trong vòng nhìn lại.

Hào quang rực rỡ dần dần mất đi, trong đó hiện lên một thân ảnh lẳng lặng đứng. Mái tóc bạch kim phi tán ở phía sau, có chút hỗn độn. Trên thân hồng bào loang lỗ vết máu, đem màu đỏ đậm của y bào càng thêm tối màu. Thiếu niên thần sắc lãnh đạm, so sánh với vẻ mặt lạnh như băng trước kia, lúc này mới là biểu tình mọi người quen thuộc.

Hay đây chính là ý của tế ti ? Sinh linh kia đã không còn tồn tại, giờ phút này về đến chính là tông chủ mà bọn hần từng quen thuộc....Suy đoán, cũng có chút lưỡng lự, các trưởng lão đều không mở miệng. Long Phạm đứng tại chỗ nhìn thấy thiếu niên vẻ mặt lạnh như băng, trong lòng dù đoán được nhưng vẫn không kịp chuẩn bị, giống như bị cái gì va chạm một chút, lồng ngực bỗng nhiên cảm giác thít chặt tựa hồ như đang đau đớn.

Đáy mắt bình tĩnh dần dần trầm hạ, quay về lãnh đạm cùng tịch mịch. Hần cấp chính mình một cơ hội chỉ tiếc kết cục có vẻ không tốt.

Trước người hần, Lăng Lạc Viêm đảo mắt nhìn bốn phía thấy các trưởng lão cũng cách Long Phạm không xa, nghĩ đến hần chuyển này đoạt được ý niệm, nhếch môi lên giống như trong nháy mắt phá tan băng lãnh, rực rỡ đẹp mắt như hỏa, nụ cười mỉa sặc sỡ hoặc lòng người mang theo vài phần tà khí cùng vài phần tức giận hiển lộ rõ ràng trên khuôn mặt hần, “Bản tông chủ đã trở về, các vị trưởng lão chẳng lẽ không cảm thấy cao hứng ?”

Hần trong miệng nói như vậy nhưng ánh mắt lại hướng trên người Long Phạm mà đi. Đôi mắt thanh lam kỳ dị hiện lên một loại cảm xúc hần không rõ, giống như lúc hần tiến vào cấm kỵ giới thì hần đã từng nhìn thấy.

Long Phạm – Xích Diêm tộc tế ti, người hần muốn đề phòng lại chung quy tin tưởng sai lầm. Chậm rãi bước tới, đứng thẳng ngay trước người Long Phạm, những suy nghĩ trong cấm kỵ giới giờ phút này nhìn thấy hần toàn bộ hết thấy tuôn ra. Đôi mắt cách xa trưởng lão nhìn hần, bàn tay vuốt nhẹ trên làn tóc, lòng tràn đầy âm mưu lại vẫn có thể bảo trì vẻ mặt ôn hòa bình tĩnh làm cho hần bội phục không thôi.

Không nghĩ tới hần cư nhiên cũng có ngày bị người tính kế, bố trí hần tiến vào cấm kỵ giới lại cấp hần một tia hy vọng. Món trang sức kia tuy đã tiêu tán nhưng không có nghĩa hần có thể xem hết thấy những chuyện này như chưa từng phát sinh. Long Phạm nếu muốn đưa hần vào chỗ chết cần gì phải làm điều dư thừa ? (ngốc...vậy mà cũng hỏi, uống công ta luôn nghĩ người thông minh)

Hần không cần được thương hại, hần ghét nhất bị người khác chi phối thao túng.

Cơ hồ ngay tại trước người, đôi mắt như có lãnh hỏa toát ra, thiếu niên vì một mối mà tiếng nói có vẻ khàn khàn lộ ra sắc bén đối với thân ảnh bạch y, ngữ thanh gần như trách mắng cùng thịnh nộ vang lên trong Lâm Tiêu điện rộng lớn, “Long Phạm ! Đừng tưởng rằng ngươi thân là tế ti ở trong tộc được người người xem như thần linh thì thật nghĩ mình chính là thần ! Người có thể đem bọn hần đùa bốn giờ trò nhưng trong đó đừng bao giờ tính đến ta ! Không cần lúc nào cũng tỏ ra bộ mặt cao cao tại thượng. Người nghĩ người là ai ? Cho dù ngươi có gần ngàn năm linh lực thì như thế nào ? Người là người, không phải là thần !”

Tiếng thở dốc cùng ngữ thanh khàn khàn lần lượt thay đổi. Trong lời nói trầm thấp của thiếu niên lộ ra giễu cợt cùng sắc bén lạnh như băng tương phản với dáng cười tà mỉa trên khuôn mặt hần. Theo dáng cười kia mái tóc bạch kim không gió tự động nổi lên, dưới đuôi tóc hỏa diễm đỏ ửng như món trang sức tối hoa mỹ dần dần dâng lên, “Nếu ngươi muốn ta chết vì sao không làm triệt để, không cần làm chuyện dư thừa. Ngay cả khi không có người giúp đỡ ta cũng sẽ không dễ dàng chết như thế ở trong đó. Xích Diêm tộc, nếu ta đã đến đây sẽ không dễ dàng rời đi !”

Long Phạm nhìn thấy thân ảnh thiếu niên gần trong gang tấc, không người biết cảm thụ trong lòng hần giờ khắc này là như thế nào. Gần ngàn năm quen mọi người nhìn mình bằng ánh mắt sùng bái, cũng quen bị

mọi người xem là thần linh mà kính sợ. Thói quen âm mưu, thói quen đối với bất cứ sự vật gì cũng không có cảm giác, nhưng sinh linh này xuất hiện lại làm cho tâm hần từ tịch mịch cảm thấy tân kỳ. (mới lạ)

Trong lời nói mỗi câu hướng về phía hần đều làm cho đáy lòng hần không thể khống chế được dao động.

Ánh mắt hần không tự chủ được mà đi theo, lúc này đôi mắt sắc bén mị hoặc khiến hần không nghĩ muốn dời nhãn. Nhưng sau lưng sinh linh kia vì linh lực mà hiện lên ngọn lửa lại làm cho hần không thể không di chuyển tầm mắt. Sợi tóc bạch kim bên trong ngọn lửa phát phối lay động, màu bạc sợi tóc toát ra đỏ thắm. Ngọn lửa như vật sống tại đuôi tóc mạnh mẽ nổi lên chiếu sáng hồng bào nhiễm đầy máu tươi, làm cho trước mắt càng đỏ thắm một màu.

Kia đều không phải ngọn lửa thật sự mà là biểu tượng của linh lực hiện ra. Màu đỏ tựa như hỏa tựa như huyết, không ai có thể so với hần càng thích hợp với nhan sắc này.

Sinh linh luôn làm cho hần ngoài ý muốn, thấy hần không việc gì mà ra đã là kinh hãi, càng không nghĩ tới chính là hần lại có thể đoạt được điều mà chỉ có tổ tiên Xích Diêm tộc mới làm được – khả năng khống chế “Viêm” (lửa)

Long Phạm thần sắc phức tạp mang theo vài tia xúc động, quanh mình các trưởng lão so với hần vẻ mặt lại càng không thể dùng ngôn ngữ đến hình dung. Về đến không phải là tông chủ ban đầu vẫn là sinh linh kia. Còn chưa kịp phản ứng, lời nói hàm chứa tức giận của hần làm ọi người kinh ngạc không thể mở miệng. Những lời đó tất cả đều là trách mắng tế ti. Nếu nói nghiêm khắc một chút, gần như là chửi bới. Hần đối với tế ti vô lễ như thế nhưng tế ti cũng không thấy một chút giận dữ, thậm chí ngay cả nửa điểm không vui đều không có. Cho tới bây giờ đều là đôi mắt lạnh nhạt nhìn sinh linh kia, nhưng lóe lên trong ánh mắt lại là tất cả mọi người đều chưa thấy qua bao giờ, cơ hồ có thể xem là vui sướng. (vui quá í chứ...)

Phát hiện như thế khiến các trưởng lão khiếp sợ, nhưng trước mắt chứng kiến làm cho bọn họ trong lòng ngay cả kinh hãi đều không đủ để diễn tả, sau lưng hồng sam thiếu niên sợi tóc bạch kim nổi lên màu sắc đỏ ửng, bốc lên như lửa cháy mãnh liệt. Đuôi tóc không gió tự động tung bay như có liệt hỏa thiêu đốt, thiếu niên như đứng trong ngọn lửa đang cháy bùng bùng, bên môi nhếch lên tựa như giễu cợt lộ ra tà khí, mị hoặc vẫn như trước nhưng lại sâu trầm khiến cho bọn họ cảm giác được áp bách trong đó, đồng thời cũng vì quá độ kinh ngạc vui sướng, đủ loại tình cảm khó có thể miêu tả khiến bọn họ nhin không được từ đáy lòng sinh ra run rẩy.

Đó là “Viêm” ! là Xích Diêm tộc kế thừa từ Hách Vũ lực, đại biểu cho lực lượng của Xích Diêm tộc. Theo năm tháng trôi qua Xích Diêm tộc dần dần suy bại, người có thể khống chế Viêm hỏa lực càng ngày càng ít, đến sau chỉ có tông chủ mới có khả năng khống chế “Viêm”. Trong tộc người có đủ linh phách lại không một người nào có lực này, mới đưa lên một tông chủ là vì thế. Lúc ấy đặt tên cho tông chủ lấy này một tự ‘Viêm’ – Lăng Lạc Viêm. Đó là hy vọng trong tộc.

Viêm hỏa lực đại biểu cả Xích Diêm tộc !

Không thể dùng ngôn ngữ diễn đạt kích động trong lúc này, các trưởng lão không tự chủ được quỳ thân xuống. Ngay cả Quyết Vân cùng Nham Kiều chứng kiến trước mắt thấy một màn chấn nhiếp, nhìn chăm chú thiếu niên đứng thẳng trong liệt hỏa kia, chỉ nghe hần khẽ gọi một tiếng, “Dạ Dục”

Một đạo bóng đen từ bên trong liệt hỏa bay lên trời, không như nhan sắc đỏ thắm thiêu đốt kia, đoàn bóng đen tối như bóng đêm tựa hồ có thể hấp đi hết thảy ánh sáng. Ngay lúc nó xuất hiện thì xung quanh trong nháy mắt trở nên âm đạm buồn bã.

Lộ ra âm lãnh tử vong, nó ở bên trong lửa đỏ nóng rực giương cánh chậm rãi dừng trên cánh tay thiếu niên. Qua đen quý bí đứng thẳng trên cổ tay trắng nõn gầy yếu, đôi mắt trắng bạc dần dần hóa thành yêu dị đỏ đậm như thân hồng sam của thiếu niên, cùng đoàn linh hỏa phía sau lưng cả ba dung hòa thành một thể.

Ngữ thanh chậm rãi lộ ra tùy ý thờ ơ, Lăng Lạc Viêm ánh mắt dừng ở trên thân bạch y bào một chút, lại quét về phía mọi người, “Dạ Dục có thể ăn hồn phách, đối với linh phách lại càng phi thường yêu thích. Chư vị trưởng lão trong mắt nó chính là mĩ thực. Ta cũng không phải là tông chủ ban đầu của các ngươi, các ngươi sớm biết được. Nhưng mà nay ta muốn nói cho các ngươi, từ đây về sau ta chính là tông chủ duy nhất của Xích Diêm tộc, ta là Lăng Lạc Viêm ! Bất luận người nào cũng phải nghe mệnh lệnh của ta, các ngươi....có hay không nguyện ý?”

Quạ đen quỷ bí như chim ưng không một tiếng động toát ra linh hỏa, sợi tóc bạch kim ở trong tối tự động phát phơ. Thiếu niên đứng ở nơi đó, bên môi ý cười không người có thể có được mị sắc đó. Thuận miệng hỏi nhưng uy nghi trong lời nói cũng đủ làm cho nhóm trưởng lão bọn họ không dám nhìn thẳng đối diện.

Cúi mắt xuống, cúi xuống thân, mọi người khom lưng. Mới vừa rồi chứng kiến thấy thân ảnh thiếu niên đứng thẳng trong điện, triển khai y mẽ nhiễm huyết như lửa đỏ, quạ đen đứng thẳng trên cổ tay, mái tóc bạch kim mang theo hỏa màu phiêu động, còn có đôi mắt lộ ra tự tin cùng uy hiếp yêu cầu bọn hắn thuận theo. Nay hết thấy đều đã khắc sâu trong lòng bọn hắn.

Tất cả mọi người tin tưởng cho dù hơn trăm năm sau cho đến khi chết, bọn hắn cũng sẽ không quên ngày hôm nay.

Hôm nay bọn hắn chứng kiến “Viêm” lực trải qua suy bại lại xuất hiện lần nữa trong Xích Diêm tộc. “NXB lậu = bọn ăn cắp đề tiện + hèn mọn”

“Chúng thần nguyện đi theo tông chủ !” áp lực kích động tâm tình, ba mươi sáu trưởng lão còn có truyền sử của bọn hắn, hơn trăm người đồng loạt quỳ xuống. Dưới chân hồng sam thiếu niên, bọn hắn cung phụng Lăng Lạc Viêm làm chủ, chờ mong ngày phục hưng tông tộc.

Lăng Lạc Viêm cúi đầu chăm chú nhìn trước mắt, trên mặt lộ ra thần sắc vừa lòng. Dựa vào lực lượng và quyền lực để sinh tồn trên đời này, hắn đã nắm ở trong tay.

Nâng mắt lên, trong đám người đó có một người mặc bạch y bào, thân ảnh cao ráo vẫn đứng lặng im. Đôi mắt kỳ dị chuyên chú nhìn hắn, tràn đầy hàm nghĩa hắn không rõ, đều không phải là không vui cũng không phải bất mãn, ánh mắt lại chớp động sáng rực. Nhìn chuyên chú như thế lại làm cho tâm hắn lần nữa pháp phùng. Nhịn không được nhú nhú mi, khi hắn đang muốn mở miệng thân ảnh bạch y đã đến trước người.

Nửa quỳ thân xuống, bạch y bào rũ trên mặt đất, nam nhân có thói quen nhìn xuống hết thấy giống như cách biệt trần thế đang quỳ dưới chân hắn, cũng không giống kẻ khác cúi người cúi đầu, mà là ngẩng đầu nhìn hắn chăm chú. Đôi mắt thanh lam lộ ra ý cười lạ lùng, làm ra quyết định thản nhiên “Ta Long Phạm, nguyện phụng người làm chủ, cả đời không li khai”

“Vì sao ?” Hắn không rõ, nguyên bản còn tính toán phải tìm về Lăng Lạc Viêm ‘chân chính’ lại trong một ngày thay đổi thái độ. Hắn cũng không nghĩ Long Phạm khiếp sợ Dạ Dực dẫn hồn lực, với lực lượng của Long Phạm mà nói Dạ Dực căn bản không phải đối thủ của hắn.

Vẫn nhìn hắn như vậy, Long Phạm cười mà không nói. Nhìn nam nhân trước mắt Lăng Lạc Viêm lại cảm thấy trong đầu một mảnh tối sầm. Dựa vào Dạ Dực mà có thể sử dụng linh lực, hắn lại trải qua những việc quá mức nguy hiểm cùng thân thể thiếu máu khiến hắn không thể cầm cự. Cùng đôi mắt thanh lam kia nhìn nhau, trong mắt hắn mang theo nghi hoặc. Chung quanh cảm giác tựa hồ toàn bộ đi xa, bị hương sen quen thuộc vây quanh hắn chỉ nghe thấy bên tai truyền đến hai chữ “Vì ngươi”

Vì hắn ? Đây là ý gì ? Mang theo nghi hoặc hắn không thể khống chế được cơn choáng váng, rốt cục ở trong hương sen vây quanh mà khép mắt lại

Long Phạm nhìn thấy người hôn mê trong lòng, ý cười dưới đáy mắt hiện lên trên mặt. Hắn nhìn một cơ hội, hiện giờ xem ra không phải là kết quả không tốt, mà là đáng giá mong chờ mới đúng.

20. Quyển 1: Chương 20: Trọng Lai

*Trọng lai = lập lại lần nữa

Long Phạm ! Đừng tưởng rằng ngươi thân là tế ti ở trong tộc được người người xem như thần linh thì thật nghĩ mình chính là thần ! Người có thể đem bọn hắn đùa bỡn giờ trò nhưng trong đó đừng bao giờ tính đến ta ! Không cần lúc nào cũng tỏ ra bộ mặt cao cao tại thượng. Người nghĩ người là ai ? Cho dù người có gần ngàn năm linh lực lại như thế nào ? Người là người, không phải là thần !

.....Nếu ngươi muốn ta chết vì sao không làm triệt để, không cần làm chuyện dư thừa. Ngay cả khi không có người giúp đỡ ta cũng sẽ không dễ dàng chết như thế ở trong đó. Xích Diêm tộc, nếu ta đã đến đây sẽ không dễ dàng rời đi !

Đôi mắt kia nhìn hẩn giễu cợt lạnh như băng mang theo tức giận trong lời nói tựa hồ vẫn còn vọng lại bên tai. Bạch sắc hào quang từ trong tay Long Phạm rơi xuống trên giường, nhìn chăm chú thiếu niên đang nằm, ánh mắt của hẩn cũng như vàng sáng dưới tay ôn nhu dịu dàng.

Hẩn là người không phải là thần, hẩn chưa bao giờ quên. Là người tức sẽ sinh tình, khi hẩn nghĩ rằng tình đời đối với mình đã từ lâu không còn chút cảm giác, sinh linh này lại trở thành một điều ngoài ý muốn.

Quá khứ của sinh linh này, sự quật cường, dã tâm, ý niệm chấp nhất muốn sống sót đều đoạt đi ánh mắt của hẩn. Mỗi khi cùng đôi mắt kia đối diện hẩn lại nhận không được chờ mong ngay sau đó sinh linh này lại làm ra chuyện gì, trong đôi mắt kia lại hiện ra loại biểu tình nào.

Vốn tưởng rằng mong chờ cùng hứng thú như thế sẽ phai nhạt đi. Sinh linh kia chung quy sẽ bị ma vật cắn nuốt. Ngay trước lúc hẩn chuẩn bị đi cấm kỵ giới, bởi vì một chút tâm tư lại đem món trang sức ẩn chứa linh lực của mình đưa cho hẩn. Nếu Lăng Lạc Viêm khơi ra linh lực trong đó thì có thể đối phó với nguy hiểm xung quanh mình, bảo toàn an nguy. Nếu là bằng không, như vậy đến cuối cùng kia cũng chỉ là một món trang sức mà thôi.

Không biết cuối cùng kết quả sẽ như thế nào. Chờ đợi một ngày trong lúc đó, sớm đối với thể gian sinh linh sống chết không hề có cảm giác, hẩn lại bắt đầu hy vọng Lăng Lạc Viêm có thể bình yên quay trở về...

Vàng hào quang trên người thiếu niên dao động khôi phục thể lực của hẩn cũng chữa khỏi vết thương trên người. Long Phạm hồi tưởng tình cảnh trong Lâm Tiêu điện. Đứng trước mặt mọi người, thân ảnh màu đỏ bên trong liệt hỏa sử dụng ma vật, tất cả các trưởng lão đều thần phục. Nhìn thấy một màn này hẩn đã biết, từ đây về sau thể gian chỉ có một Lăng Lạc Viêm.

“Tề ti...tông chủ có gì đại ngại ?” Ngoài cửa có trưởng lão rất cục nạnh nại không được thăm dò nhìn xung quanh. Thấy trong phòng một thân ảnh đứng trước giường, hẩn nghĩ đến mới vừa rồi ở Lâm Tiêu điện tông chủ tựa hồ là trách mắng tề ti một trận, tuy không biết là vì nguyên nhân gì nhưng tất cả mọi người bắt đầu lo lắng. Vị tân tông chủ này cũng dường giống người lúc trước bất hòa với tề ti mới hạo.

Long Phạm lắc đầu, “Vô ngại, thỉnh các vị trưởng lão yên tâm trở về, tông chủ còn cần nghỉ ngơi, nghị sự về sau ta sẽ sai người sắp xếp,” Đối với lo lắng của các trưởng lão hẩn tự nhiên sẽ không thể không biết. Hẩn còn rõ ràng các vị trưởng lão lo lắng bọn hẩn hai người bất hòa, trong đó càng lo lắng là vị “Tông chủ” này lại gặp bất lợi, lại cùng hẩn không hòa thuận ảnh hưởng tông tộc.

Vị trưởng lão kia lui ra ngoài, trước khi rời khỏi lại lo lắng hướng trong phòng liếc mắt một cái. Bất luận sinh linh này từ nơi nào mà đến hẩn có thể không chế Viêm hỏa, đó chính là tông chủ Xích Diễm tộc. Trăm ngàn năm trước có thể không đến mức như vậy nhưng ở vào tình thế bây giờ không người có thể sử dụng Viêm hỏa lực, thì hẩn nên được tất cả mọi người thừa nhận.

Nếu hẩn đã là tông chủ, an nguy của hẩn là việc tối trọng yếu trong tộc, không thể lơ lửng. Hẩn không còn là vật phẩm thay thế dùng để đi tham dự Liệt Diễm tộc chi ước, mà hẩn bây giờ là mấu chốt liên hệ đến phục hưng tông tộc.

Đối với phản ứng của các trưởng lão Long Phạm hết thảy xem ở trong mắt. Nếu là dĩ vãng, đối với sinh linh ngoại lai này tộc nhân cũng sẽ không coi trọng như thế nhưng nay đã bất đồng. Bọn hẩn dĩ nhiên xem hẩn như là tông chủ. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi sinh linh liền thay thế địa vị tông chủ của người trước kia từng ở trong lòng tộc nhân, thậm chí tựa hồ người kia chưa từng xuất hiện.

Đó là bởi vì viêm hỏa lực của hẩn cũng bởi vì hẩn hiển lộ ra khí phách kia. Hẩn quả thật thích hợp chức vị tông chủ. “NXB lậu = thiếu Iốt”

Nhìn thấy các trưởng lão vẫn mang theo thần sắc vui sướng cùng kích động rời đi, hẩn nhìn thiếu niên vẫn đang ngủ say trên giường. Có thể dò thám biết được lúc này trong cơ thể hẩn đã không còn thấy cổ linh phách kia mà là ma vật tên là Dạ Dục. Chính nó làm cho Lăng Lạc Viêm có khả năng sử dụng linh lực, chỉ là kỳ quái vì sao hẩn truyền đi không phải là linh lực có thuộc tính, nhưng trong tay Lăng Lạc Viêm lại trở thành viêm hỏa lực....hẩn rõ ràng không đủ linh phách, hẩn xuất ra linh lực cũng nên là tầm thường mà thôi.

Long Phạm cảm thấy nghi hoặc cũng có chút kinh ngạc. Từ khi Lăng Lạc Viêm đến thế giới này tựa hồ hết thấy đều bắt đầu trở nên mới mẻ, không hề làm cho hắn cảm thấy chán ghét.

Một người đứng bên giường, một người hôn mê nằm ngủ. Lăng Lạc Viêm thói quen nhất định phải có người ôm mới có thể ngủ yên, hắn hiểu được một ngày này ở cấm kỵ giới Lăng Lạc Viêm nhất định chưa từng được nghỉ ngơi. (nghỉ ngơi trong đó có mà chết à...o_o)

Cả người nhiễm huyết sắc, tóc dài tán loạn, Lăng Lạc Viêm ngủ say trên mặt có chút tái nhợt. Dưới y mê bị rách nát có nhiều vết bầm ứ đọng trên làn da trắng ngần càng nổi bật đập vào mắt. Nhíu nhíu mày Long Phạm dùng lòng bàn tay đặt lên những vết bầm kia. Ngay khi hắn định dùng linh lực thay Lăng Lạc Viêm chữa thương, người trên giường trong khoảnh khắc bị hắn chạm vào liền trở mình, Lăng Lạc Viêm động tác thông thuận ôm lấy cánh tay hắn.

Trong một khắc bị chạm vào Lăng Lạc Viêm từ giấc ngủ chưa đủ sâu tỉnh lại. Vào lúc đang nặng trĩu đầu óc không biết là hôn mê hay là ngủ thiếp đi, hắn tựa hồ cảm giác được trên người có một nguồn nhiệt ấm áp vây quanh, giống như khi được nam nhân biểu tình không đồng nhất kia chữa thương cho. Rồi sau đó có một mảnh ấm áp bao phủ đến bên tay, thói quen thích ôm, hắn rốt cục mở hai mắt. Trước mặt là nhan sắc thuần bạch quen thuộc, từ y mê (ống tay áo Long Phạm) trong lòng ngực hắn hướng lên trên nhìn lại, chứng kiến thấy vẫn là đôi mắt hơi hơi thiên lam, “Tể ti đại nhân có phải thật đáng tiếc ta không chết ở nơi đó, mà lại đi ra ?”

Lăng Lạc Viêm cười đùa, đáy mắt lộ ra trào phúng. Trên mặt thần sắc cũng đã bình tĩnh. Trải qua bùng nổ ở Lâm Tiêu điện hắn lúc này thanh tĩnh hơn rất nhiều. Những việc Long Phạm gây nên tuy khiến hắn phần nộ không cam lòng nhưng không gây cho hắn phản cảm. Đó là cách làm việc của hắn, phù hợp với thân phận – Xích Diêm tộc tể ti.

Hắn sớm biết nội tâm của nam nhân này cùng bề ngoài bất đồng, cũng sớm biết hắn sẽ không tiếc rẻ tánh mạng của bất luận kẻ nào. Thế gian sinh linh đối với hắn mà nói sớm không còn ý nghĩa, trong đó làm sao lại có ngoại lệ. Nếu muốn trách chỉ có thể tự trách chính mình vì sao nhẹ dạ tin hắn.

Những việc trải qua trong quá khứ sớm cho hắn biết trách cứ người khác chỉ là lãng phí thời gian. Hắn muốn làm là đạt được càng nhiều, cho đến khi không còn bất luận kẻ nào có thể thao túng chi phối hắn. Ở thế giới kia hắn đã làm được nhưng ở trong này hắn phải một lần nữa bắt đầu, hết thấy lập lại lần nữa.

Long Phạm nhìn thấy Lăng Lạc Viêm dần bỏ ra cánh tay hắn đang ôm, ánh mắt hơi hơi chớp động ngồi xuống bên giường, tự ý cầm tay Lăng Lạc Viêm đặt vào trong ngực, “Tông chủ ở cấm kỵ giới bị thương phải chữa trị mới được,” Hắn không thích nhìn thấy Lăng Lạc Viêm tránh né hai người tiếp xúc. (đến bác Long giờ trò....)

Lăng Lạc Viêm nhướng mày, hắn còn nhớ rõ lúc trước vị tể ti đại nhân này cũng không phải là người nhiệt tâm như vậy, cũng sẽ không thể vì lời nói của hắn mà lại tự ý làm này đó. Long Phạm luôn thông dong kính cần, lại lộ ra vẻ mặt hồ hững đối với bất luận kẻ nào cũng không hề để ý. Cho dù hắn là thể thân của tông chủ cũng chưa bao giờ thấy Long Phạm thân thiện như thế, mà nay cư nhiên ngồi bên giường vì vết thương trên tay hắn mà dùng linh lực chữa thương ?

Trên cánh tay bị gắt gao áp bách mà tạo thành xanh xanh tím tím nhìn thấy ghê người, nhưng thực tế cũng không nghiêm trọng lắm, đối với hắn mà nói ngay cả da thịt bị thương đều là chuyện bình thường. Long Phạm đem bàn tay bao phủ lên trên, nhẹ nhàng xoa bóp, linh lực theo đó mà dần dần thẩm thấu, vết bầm tím từ từ phai nhạt đi. Mắt thấy hắn dùng linh lực lưu thông máu ình, Lăng Lạc Viêm gọi lên một bên khước miệng, âm thanh cười khê trong lời nói lộ ra vẻ chế giễu rõ ràng, “Chữa thương như vậy ? Thật sự có chút xa xỉ, có phải hay không tể ti đại nhân đối với những việc lúc trước gây nên cảm thấy bất an, muốn bồi thường ?”

Bây giờ có thể sử dụng linh lực, hắn tự nhiên hiểu rõ dựa vào linh pháp tu luyện linh lực là chuyện không hề đơn giản. Long Phạm đã dùng linh lực sử dụng ở Lâm Tiêu điện, tổn hao không phải là ít. Tuy linh lực Long Phạm thâm hậu nhưng dưới tình huống của hắn lúc này cũng không đến mức cần phải trị thương. Với tính tình của Long Phạm làm như vậy thật sự khiến hắn cảm thấy kỳ quái, giống như trước khi hắn hôn mê bên tai nghe được hai chữ kia.

Vì người....

Tựa hồ khi hắn về đến Long Phạm càng thêm cổ quái, ánh mắt nhìn người ngồi bên giường đánh giá, Lăng Lạc Viêm thấy hắn buông tay xuống đối với mình mỉm cười “Tông chủ muốn loại bồi thường nào ? Là phương pháp tu luyện linh lực hay là sổ sách trong tộc ?” Nếu lấy thân phận là tông chủ, hết thấy việc này sớm muộn hắn cũng nên biết.

Nhìn ý cười trên mặt hắn, Lăng Lạc Viêm khẽ hạ khóe miệng. Rõ ràng trải qua gần ngàn năm, bởi vì linh lực thâm hậu Long Phạm xem ra chỉ độ khoảng ba mươi, đôi mắt thon dài làn môi hoàn mỹ, ngày thường chỉ thấy lạnh nhạt, khuôn mặt kia cũng chỉ là quá mức tuấn mỹ mà thôi, nhưng nay lại nổi lên ý cười như thế lại làm cho hắn trong lòng oanh nhiên chấn động, không biết vì sao lại nhớ tới bộ dáng của hắn khi nhập dục. (tắm rửa)

Đối với dục vọng trong lòng từ trước đến nay hắn không hề thích cố ý áp chế. Ngồi dậy nâng tay vòng quanh người bên giường, Lăng Lạc Viêm tiến lại gần, ở đôi mắt thanh lam lộ ra một mặt hứng thú chăm chú nhìn xuống, hôn lên môi. Nếu nói muốn bồi thường hắn cũng sẽ không khách khí.

21. Quyển 1: Chương 21: Thị Phụng

Lần trước ở trên giường đã từng trêu chọc Long Phạm, đây là lần thứ hai bọn hắn hôn nhau si mê. Giống như lần trước, trên đôi môi kia hắn mãi mê liếm mát, thăm dò đi vào trong miệng Long Phạm. Mà đối phương vẫn không hề tránh né, đón lưỡi hắn cùng dây dưa. Bất đồng chính là lần này Long Phạm nâng cằm hắn lên làm cho lưỡi hai người càng sâu quấn quýt bên trong.

Thoảng đời môi Lăng Lạc Viêm khẽ cười một tiếng, cùng hắn hai mắt đối diện, dùng cái loại ngữ thanh trêu chọc lúc trước nói ra : “Đầu tiên thì dùng linh lực chữa thương cho ta, lại tự động đề nghị truyền thụ phương pháp tu luyện linh lực, sổ sách trong tộc cũng muốn giao đến tay ta, còn có cái hôn này....Tề ti đại nhân sẽ không đối với ta động tình chứ ?”

Những lời này là nói đùa cũng là giễu cợt. Ngay khi vừa nói xong, bàn tay ở cằm hắn liền hạ xuống dưới dừng ngay bên hông, chậm rãi ôm sát. Đôi mắt kia nhìn thẳng hắn cơ hồ có thể ẩn chứa bộ dáng của hắn trong đó. Cứ như vậy nhìn hắn, Long Phạm khôi phục vẻ mặt lạnh nhạt đầy mắt thanh lam kia dần dần thâm trầm, “Bẩm tông chủ, thuộc hạ muốn biết vì sao khi gặp nguy hiểm tông chủ nghĩ đến đầu tiên chính là ta. Món trang sức kia nếu không phải có cường đại ý niệm, nếu trong lòng suy nghĩ không ứng với phương pháp mở ra thì món trang sức đó chỉ là một vật làm đẹp mà thôi.”

“ Có ý tứ gì ?” Bên tai có hơi thở ấm áp phất qua, Lăng Lạc Viêm nhớ tới món trang sức kia, đó là Long Phạm dùng sợi tóc hóa thành.

“Ý của thuộc hạ chính là phương pháp mở ra món trang sức kia....đó là tên của ta. Chỉ không biết khi tông chủ đối mặt nguy hiểm vì sao lại nhớ đến ta ?” Long Phạm ôm hắn, ngữ thanh nhẹ nhàng chậm rãi dừng bên tai, Lăng Lạc Viêm trong nháy mắt nhượng mày khinh thường cười khẽ, “Chỉ vì ta sẽ không quên là người nào làm cho ta lâm vào cái loại hiểm cảnh này.”

Hắn không hận Long Phạm cũng không tỏ vẻ đem hết thấy mọi chuyện xảy ra phía trước xem như chưa bao giờ phát sinh. Bị Long Phạm tính kế, hắn nhận thức rõ. Mà nay làm tông chủ vừa được tộc nhân thừa nhận, hắn sẽ không cùng tề ti đối địch. Hơn nữa vị tề ti này là tương lai hắn sẽ dựa vào. Mọi sự vụ trong tộc, vận dụng linh lực, Long Phạm là đại biểu hết thấy những điều hắn cần biết.

Trước mặt trong mắt thiếu niên lộ ra một chút trào phúng. Vẻ khiêu khích tình ý vẫn như trước, tuy mỉm cười nhưng đáy mắt lại ẩn chứa mơ hồ một tia u ám. Trải qua gần ngàn năm, thấu hiểu hết thấy chúng sinh Long Phạm làm sao lại không biết hàm nghĩa trong đó. Đây là khát vọng đối với tình thế bất buộc, nhìn thấy quá khứ của Lăng Lạc Viêm, hắn tự nhiên biết đối với chính mình bị tính kế Lăng Lạc Viêm là như thế nào không cam lòng lại như thế nào muốn thoát khỏi tình cảnh bị người khác đùa nghịch.

Cái loại ý niệm mãnh liệt mà lại chấp nhất này, vô luận như thế nào đều muốn sống sót, đã tâm đem hết thấy nắm trong tay dung hợp với bản năng bên trong của sinh linh này rất là đặc biệt, hắn nhìn không được muốn biết ở trong lòng hắn Lăng Lạc Viêm có hay không sẽ tiếp tục đặc biệt như thế. Dù không phải

không trải qua các loại tình cảm nhưng năm tháng lâu dài làm cho hắn nhận biết rõ ràng, bất luận tình cảm như thế nào chung quy cũng sẽ phai nhạt, chưa từng có trường hợp ngoại lệ.

Hắn còn nhớ rõ đáy lòng vui sướng khi nhìn thấy Lăng Lạc Viêm bình yên trở về. Có thể làm cho hắn người xem nhẹ hết thảy, đoạn tuyệt tình yêu từ lâu giờ lại có cảm giác vương bận, lại không biết loại vương bận này sẽ duy trì được bao lâu, trong lòng hắn cứ nhiên hy vọng lúc này đây cùng dĩ vãng bất đồng.

“Tuy xác thực có nguy hiểm nhưng tông chủ không phải không có thu hoạch. Việc Long Phạm lúc trước gây nên tông chủ cứ đơn giản xem như là thí luyện (luyện tập thí nghiệm), thì như thế nào ?”

“Thí luyện ? Rõ ràng là muốn hòng phách của ta tiêu tán, vì sao không làm triệt để một ít, hà tất làm điều dư thừa đem món trang sức kia cấp cho ta ?” Nhìn đôi mắt trầm tĩnh bình yên kia Lăng Lạc Viêm không thể quên cảm giác trong lòng khi ở cấm kỵ giới, nhưng trải qua lúc sau trong đó lại mang thêm vài phần biến hóa vi diệu.

Hắn biết Long Phạm mạnh mẽ hấp dẫn hắn. Một người có đủ cường đại lực lượng lại có tâm tư khó dò nhưng hắn lại không phải dễ dàng có thể điều khiển Long Phạm. Hắn là tông chủ Xích Diêm tộc, nhưng trên thực tế Xích Diêm tộc cũng ở trong tay Long Phạm.

Trong mắt thiếu niên không ngừng biến hóa, Long Phạm không có bỏ qua. Sinh linh này biết như thế nào mới có lợi cho chính mình, như thế nào mới có thể tránh né nguy hiểm. Nhưng cơ hội này là hắn cấp cho chính mình, hắn làm sao có thể để Lăng Lạc Viêm tránh né. Di chuyển ánh mắt trên mặt Lăng Lạc Viêm, Long Phạm mang vài phần ý cười không đáp mà hỏi lại, “Tông chủ từng nói qua Long Phạm không phải người thánh thiện. Nếu đã biết con người thực của ta vì sao khi ở cấm kỵ giới phát hiện chân tướng lại tức giận như thế, tức giận là vì cái gì?”

Mái tóc ngày ấy được buộc lên giờ lần nữa lại tản ra, kia sợi tóc bạch kim như tơ mang xúc cảm của băng lãnh vẫn còn nằm trong tay hắn. Bàn tay theo bên hông Lăng Lạc Viêm di chuyển đến phía sau cổ, đầu ngón tay lại một lần nữa theo sợi tóc xuyên qua, tay hắn nâng sau đầu Lăng Lạc Viêm, hai người đối mặt hơi thở dung hòa vào nhau. Nhìn thấy làn môi kia dần dần tiến đến, Lăng Lạc Viêm nhướng mày ôm lấy vài phần ý cười giễu cợt mở miệng cùng nghênh....

Rõ ràng muốn hòng phách của hắn tiêu tán vì sao Long Phạm lại dùng tóc của chính mình hóa thành món trang sức đưa cho hắn ? Lúc sau khi hắn về đến lại quỳ xuống tiếp nhận, phụng hiến làm chủ. Kia hai tiếng “Vị người” đại biểu ý gì ? Hắn sớm rõ bạch y bào nam nhân không phải người thánh thiện vì sao lại vẫn nhẹ dạ đi tin hắn, lại vì sao ở cấm kỵ giới biết được chân tướng của hắn lại cảm thấy tức giận giống như bị phản bội ?

Bất luận đáp án vì sao giờ phút này không người trả lời. Long Phạm hôn lên môi hắn, bàn tay xuyên qua làn tóc ở phía sau. Hai đôi môi cùng thiếp di chuyển, chậm rãi giao triền (cuốn lấy) lẫn nhau, vài phần tùy ý vài phần mềm nhẹ, quấn quanh rồi sau đó tách ra. Làn môi hoàn mỹ kia có hương vị hắn yêu thích, dung mạo cùng dáng người của chủ nhân nó cũng thật hấp dẫn. Hắn sẽ không cự tuyệt hôn Long Phạm, bất luận trong lòng là cảm giác gì, đôi mắt hắn yêu thích những sự vật tốt đẹp cũng như thích ôm những thân thể khiến hắn có cảm xúc không tồi, mà Long Phạm là sự kết hợp hoàn mỹ của hai điều đó, hắn không có lý do gì để cự tuyệt.

Long Phạm khẽ hôn lên đôi môi nhợt nhạt, nghênh đón đầu lưỡi mềm nhẵn của Lăng Lạc Viêm. Theo động tác nghênh hợp thuần thực của thiếu niên làm hắn nhớ tới một hồi, khi dùng linh thức chứng kiến thấy quá khứ của sinh linh, hắn còn nhớ rõ đó là một thế giới cùng nơi đây bất đồng. Dung mạo ban đầu của sinh linh cũng không hề thua kém so với khối thân thể này. Cùng hắn ở trên giường ôm hôn nam nữ đều có, mà hắn ôn nhu cười, dùng vẻ mặt mỉa mai hoặc Long Phạm từng gặp qua khiến những người trong lòng hắn si mê đắm đuối....

Lăng Lạc Viêm đang hưởng thụ nụ hôn, gác sang một bên việc Long Phạm đối với hắn hấp dẫn cũng đại biểu ối nguy hiểm, bây giờ chỉ có cái hôn này, hiển nhiên người cùng đôi môi hắn giao triền cũng thế. Đang suy nghĩ như vậy, bàn tay ở phía sau đầu Lăng Lạc Viêm bỗng nhiên thi lực. Từ trên môi lực đạo cũng bắt thành linh tăng mạnh. Hắn đành phải dựa đầu vào tay đối phương ngã ra sau, trong miệng đầu lưỡi vẫn chưa lui về, đôi môi hôn hắn lại chưa rời đi mà là hàm chứa cánh môi của hắn, bắt đầu nhẹ nhàng mân mê liếm. Đầu tiên là mềm nhẹ hấp dụ (hút/mút), rồi sau đó lại dần dần tăng thêm lực đạo. Trên môi chợt

đau đớn khiến hần nhướng mày, đẩy người nam nhân đang phủ trên người mình, hần liềm liềm huyết sắc trên môi, nhíu mày mang theo bất mãn, “Tể ti đại nhân hay không cũng là ma vật, phải lấy máu làm thức ăn?”

Cánh môi nhợt nhạt vì nhiễm huyết mà tăng thêm mấy phần mị sắc yêu dã. Thiếu niên đẩy hần ra nhưng vẫn bám dựa vào cánh tay hần để ở phía sau, đối với hần nhíu mày, trong mắt lộ ra vẻ khêu tình, thần sắc như cười như không trong đó vài tia lạnh như băng cùng phòng bị vẫn chưa tan rã. Biết việc hần gây nên đã làm cho sinh linh đối với chính mình tạo ra cảnh giới, Long Phạm trên mặt hiện lên ý cười, hần cũng không gấp, chỉ là nghĩ đến quá khứ của sinh linh....hần thế nhưng có chút để ý....(có người ăn dấm chua)

Không ngờ chính mình lại đối với dĩ vãng của sinh linh ở nơi dị thế cảm thấy không vui, tâm tư pháp phòng, dưới đáy mắt Long Phạm ý cười càng thêm rõ ràng. Cảm thụ này đối với hần mà nói xem như có cảm giác mới lạ. Ánh mắt hần rơi xuống trên người thiếu niên, thấy y phục hần hỗn độn ần ỉu huyết sắc khô cạn, mở miệng hỏi, “Tông chủ có hay không muốn tắm rửa?” Hần biết sinh linh chán ghét trên người dính huyết.

Khi Long Phạm hỏi như vậy Lăng Lạc Viêm mới nhớ tới từ cấm kỵ giới về đến, hần vẫn chưa hảo hảo tắm rửa, tẩy đi một thân đầy mùi tanh. Lúc này Long Phạm đứng dậy ở bên giường tạo ra một khoảng cách, mùi tanh huyết tinh rất cực không thể bị hương sen che giấu.

Nhíu lại mi hần gật đầu, “Mau sai người mang thủy đến, hay là lần tới thay ta chuẩn bị một cái dục trì (bể tắm) để tùy thời tắm rửa,” Tuy trên đời này có linh lực cùng các loại dị năng nhưng trong cuộc sống cũng không đầy đủ tiện nghi, vẫn làm cho hần có thói quen ở nơi sang trọng xa xỉ cảm thấy có chút không thích ứng.

Rất nhanh người hầu nâng dục dừng tiến vào, Lăng Lạc Viêm nhìn lên những vết máu khô cạn trên y bào, không nâng tay mà đối với một người bên cạnh lên tiếng, “Lại đây, thay bản tông chủ giải y” (cởi áo)

“NXB lậu = bọn ăn cắp đề tiện + hèn mọn”

Long Phạm quỳ xuống đất phụng hần làm chủ, lấy thái độ làm người của Long Phạm không biết trong đó có mấy phần thật giả. Mặc dù đáy lòng cảm giác tựa hồ cũng không như lần bị tính kế, nhưng đối với người nam nhân này hần sẽ không dễ dàng tin tưởng lần nữa. Nếu hần đã là chủ mà Long Phạm là phó, như vậy hần sẽ không bỏ qua cơ hội lợi dụng hần, hần muốn trở thành tông chủ chân chính của Xích Diễm tộc mà không phải là một con cờ dưới tay Long Phạm.

Lúc trước Long Phạm thị phụng cũng chỉ là tùy thị đứng một bên truyền lệnh người khác làm mà thôi, nhưng nay đã bất đồng. Hần muốn thật xem phụng hần làm chủ đến tột cùng có thể vì hần làm được bao nhiêu, nghe lệnh hần đến loại trình độ nào. Bắt đầu từ hôm nay hết thảy những điều hần cần đều phải từ Long Phạm – tể ti được người người xem là thần nhân đến thị phụng.

“Tuân mệnh” Nghe hần phân phó Long Phạm thần nhiên đến gần. Lần này không hề như Lăng Lạc Viêm trước kia chứng kiến, nhìn thấy vẻ cung cẩn có chút tùy ý nhưng bộ dáng không hề sơ suất, đi đến trước người nhìn thiếu niên trong mắt chớp động. Nâng tay lên giải khai y phục của hần, đai lưng thanh ngọc được cởi xuống, y khẩu trên vạt áo được đầu ngón tay mở ra, y bào theo đôi tay thon dài phất qua từ từ phân tán. Lăng Lạc Viêm đứng trước người hần, cảm giác đôi tay của Long Phạm chạm trên người tuy không cố ý làm gì nhưng đôi mắt thanh lam kỳ dị lại thủy chung nhìn hần khiến Lăng Lạc Viêm nhớ tới bộ dáng của Long Phạm khi đứng trước mặt hần thoát y nhập dục (tắm rửa).

Đối với những sự vật tốt đẹp hần không có lực kháng cự, cho nên hần mới có nhiều tai tiếng như vậy. Tất nhiên tất xấu kỳ lạ kia cũng là một trong những nguyên nhân, nhưng thân thể cùng diện mạo của Long Phạm đều thuộc loại cực phẩm, hần đương nhiên sẽ không tự nguyện lãng phí. Đối diện với cặp mắt kia hần chậm rãi nói : “Sau khi tắm rửa rồi dùng bữa, ta muốn sớm đi nghỉ ngơi,” (o_o cực phẩm a)

“Không biết tông chủ có cần thị tắm?” Giống như đã sớm đoán được ý đồ của hần Long Phạm trong miệng hỏi như vậy. Dem y phục trong tay phóng qua một bên. Khối thân thể thiếu niên này lúc trước cũng không phải chưa bao giờ gặp qua, trên thực tế hần đã từng thấy “Lăng Lạc Viêm” lớn lên, nhưng mà nay thêm vào đôi mắt kia, khối thân thể mong manh yếu ớt này lại hiện ra sự hấp dẫn mà trước kia chưa bao giờ có.

Dưới ánh nhìn chăm chú của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm bước vào đục dừng ngẩng đầu, “Tắm rửa, dùng bữa, thị tắm, thậm chí xuyên y, rửa mặt, về sau hết thấy mọi chuyện lớn nhỏ đều do người thị phụng, tể ti đại nhân có nguyên ý ?” (đúng là bản chất siêu sao khó đối)

Nhường mi, bình tĩnh chăm chú nhìn hấn tựa hồ là chờ đợi phản ứng của hấn. Ánh mắt dừng trên khuôn mặt vì hơi nước mà ửng đỏ, Long Phạm cúi đầu, đáy mắt chớp động “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Thị phụng cùng lúc trước bất đồng, lúc này ngay cả xuyên y rửa mặt đều muốn hấn đến thị phụng, Long Phạm thể nhưng lại đáp ứng....Tựa vào thành đục dừng Lăng Lạc Viêm nhắm mắt lại, “Thay ta tắm rửa”

Mang theo xúc cảm ấm áp, đôi tay của Long Phạm chạm trên người hấn, Lăng Lạc Viêm lại sinh ra loại cảm giác khó có thể miêu tả, giống như ngày ấy lúc Long Phạm thay hấn buộc tóc. Cẩn rằng cảm thụ sự xáo trộn trong người, từ dưới đáy lòng hấn thầm mắng. Dần dần cảm giác theo làn nước ấm áp thân thể của hấn cũng trở nên nóng lên, tim đập càng lúc càng nhanh. Cái loại huyết lưu (máu chảy) khó có thể tự không này bắt đầu khởi động, với hấn mà nói đây là tuyệt đối bất thường.

Đầu ngón tay của Long Phạm xẹt qua cổ thiếu niên, môn trớn đến xương quai xanh rồi dần xuống ngực. Dưới tay hấn có thể cảm giác tiếng tim đập như sấm khiến hấn dừng lại. Lăng Lạc Viêm lúc này tựa vào thành đục dừng, mới một khắc khuôn mặt còn tràn đầy đỏ ửng lúc này lại phiếm ra trắng bệch, nhìn thấy hấn nắm chặt tay trong nước, run nhè nhẹ, Long Phạm bỗng nhiên nghĩ ra cái gì, “Tông chủ lúc trước có nhắc tới ma vật lấy huyết làm thức ăn,”

Lăng Lạc Viêm mở mắt, giờ phút này hấn có thể cảm nhận trong cơ thể cơn nóng lạnh thay phiên luân chuyển, hấn cũng cảm giác được không đúng, “Không sai, ở cấm kỵ giới ta từng gặp qua,”

Long Phạm kéo mái tóc xòa dài sau lưng hấn sang một bên, chỉ thấy một dấu răng khắc sâu rõ ràng hiện ra.

22. Quyển 1: Chương 22: Ma Độc

Tại xung quanh dấu răng, huyết tinh ngưng tụ lộ ra màu tím bầm. Vì khí nóng bốc hơi mà lại chảy ra làn nữa, những giọt huyết châu hiện ra đen sẫm một màu, chậm rãi theo làn da ngọc bạch chảy xuống rơi vào trong nước, đục dừng trong suốt bị lay động chỉ trong nháy mắt bị vẫn đục ám trầm.

Long Phạm chứng kiến thấy rõ trong khi Lăng Lạc Viêm không hề hay biết, hấn chỉ cảm thấy quanh thân nóng chảy lại bắt đầu rét buốt, tiếng tim đập tựa hồ ngay tại chính bên tai mình vang lên. Tiếng đập nặng nề hỗn độn nhảy lên, hấn dần dần bắt đầu mê man. Trước đó một khắc còn cảm giác độ ấm trong làn nước, giờ phút này lại thoáng chốc lạnh như băng. Không thể không chế thân thể run rẩy hấn cắn chặt răng hướng bên cạnh bạch y nghi vấn, “Sao lại thế này ?”

“Tông chủ bị cắn, trúng độc tính của ma vật” đầu ngón tay theo miệng vết thương môn trớn. Nhìn thấy trên ngón tay huyết sắc một màu đen, Long Phạm vẫn chưa lộ ra thần sắc kinh hoảng. Trước khi Lăng Lạc Viêm muốn tái hỏi hấn đã tiếp tục nói : “Người bị trúng độc, bình thường trước khi độc phát sẽ bị mất máu mà chết. Nếu chưa chết cuối cùng cũng sẽ vì trúng độc mà huyết mạch bị đình trệ cho đến khi chết.”

Nói cho cùng, bị ma vật kia cắn chỉ có một con đường chết. (khổ rồi khổ rồi)

Hiểu được ý trong lời nói của hấn, Lăng Lạc Viêm mở ra đôi môi đã mất đi huyết sắc im lặng cười khê. Cấm kỵ giới quả nhiên phi phạm, mặc dù lúc ấy hấn bình yên đi ra nhưng không nghĩ tới trên người vẫn lưu lại hậu họa. Lúc này biết được độc tính lợi hại nhưng hấn cũng không quá mức lo lắng “Tể ti đại nhân cũng biết phương pháp giải độc ?”

Có lẽ là vì Long Phạm sống qua năm tháng so với người khác dài lâu, hoặc là vì ngữ thanh mới vừa rồi của hấn vẫn bình tĩnh, Lăng Lạc Viêm nhất định tin tưởng Long Phạm sẽ biết cách cứu chữa.

Long Phạm không trả lời chỉ nhìn thiếu niên đang ngâm mình trong nước, lúc này hấn cố gắng khắc chế run rẩy trên người, miễn cưỡng ngẩng đầu hướng tới chính mình trông lại. Tuy làn nước đã bị độc huyết vẫn đục nhưng theo góc độ của hấn lại có thể nhìn đến ở dưới nước, đôi tay gầy yếu đang siết chặt cứng đờ.

“Nếu là trước đây thì rất khó nói, nhưng hiện giờ đối với tông chủ, độc này cũng không phải là không thể giải” Đem Lăng Lạc Viêm từ trong nước ôm lấy, Long Phạm đưa hân đặt trên giường, kéo qua tấm lụa phủ lên người hân.

Trong cơ thể huyết mạch bắt đầu trì hoãn, mặc dù quanh thân đã được gất gao bao lấy, Lăng Lạc Viêm vẫn có thể rõ ràng cảm giác được tứ chi đang dần dần lạnh cứng. Mới vừa rồi quên hỏi Long Phạm từ khi độc phát đến lúc chết sẽ mất bao lâu, lúc này hân muốn nói mà ngay cả mở miệng khí lực đều không có. Lại nghĩ đến theo như lời Long Phạm không phải là không thể giải, hân đành phải chờ bạch y bào tiếp tục thuyết minh.

“Tông chủ chỉ cần dùng viêm hỏa lực thì có thể loại trừ độc tính, chỉ là lúc này linh lực trong cơ thể người còn lại không nhiều lắm, chỉ sợ không đủ sử dụng. Bây giờ chỉ còn cách đem linh lực của ta cấp sang cho người mới có thể giải quyết nguy hiểm lúc này.”

Lại dùng linh lực của Long Phạm? Lăng Lạc Viêm co quắp người lại, cái loại âm lãnh như băng từ trong chỗ sâu nhất nơi cơ thể càng thêm nghiêm trọng, nhưng đối với lời nói của Long Phạm hân không lập tức đáp ứng.

Hân cần lực lượng của Long Phạm cũng cần địa vị trong tộc, nhưng không muốn giành lấy linh lực từ trên người bạch y bào nam nhân này. Lúc trước chỉ vì tình thế bắt buộc mà nay lại bất đồng. Nếu hân đã được tộc nhân thừa nhận là tông chủ, liền không thể mỗi lần nguy cơ đều cậy vào lực của người khác, hơn nữa lại là Long Phạm, nếu mọi chuyện đều dựa vào hân, vốn là người khó có thể điều khiển, e rằng càng ngày càng khó nắm trong tay.

Thay vì kỳ vọng vào kẻ khác không bằng dựa vào chính mình. Đạo lý này hân sớm hiểu rõ. Lực lượng phải chính mình nắm trong tay.

“Ta muốn người.....lập tức truyền thụ cho ta...phương pháp...tu luyện linh lực...” ngữ thanh đứt quãng từ hàm răng cắn chặt phun ra, đã cố hết sức che dấu lại vẫn có thể nghe được giọng nói run rẩy. Thiếu niên trên giường khuôn mặt đã trắng bệch, sợi tóc màu bạch kim ẩm ướt gất gao dính lên trán, đôi mắt như liệt hỏa chỉ có cường ngạnh mệnh lệnh mà chưa hiện ra nửa điểm thống khổ.

Nhìn đôi mắt kia, đáy lòng Long Phạm có thể cảm nhận được một lần nữa bị khiêu khích giống như xáo động. Rõ ràng trong người đau đớn chịu không nổi, thiếu niên dùng ngữ thanh run rẩy để ra lệnh, trong mắt lại không có một chút dao động, không cần linh lực của hân lại muốn lúc này hân giáo thụ phương pháp tu luyện linh lực.

Cùng Lăng Lạc Viêm nhìn nhau, hân ngồi xuống bên giường đem thiếu niên đang cuộn tròn ôm đến trong lòng ngực, “Từ lúc độc phát cho đến khi huyết mạch ngưng trệ mà chết, thời gian cũng không tính là dài, tông chủ cẩn thận nghe là được, phương pháp tu luyện linh lực...” ngữ thanh nhẹ nhàng bên tai Lăng Lạc Viêm. Dưới tay Long Phạm là thân thể lạnh như băng, trong lòng lại cảm thấy có gì đó xáo trộn, lại thêm chút gì đó khác lạ. Hôn phách trong khối thân thể này so với phạm nhân thập phần kiên cường, nhưng chính vì thế làm cho hân không thích nhìn thấy bộ dáng trước mắt. (nói đại là anh xót đi)

Lăng Lạc Viêm đang miễn cưỡng duy trì cơn rét buốt lạnh thấu xương. Một trận ẩm áp bỗng nhiên từ phía sau truyền đến, không ngừng khẽ vuốt, đôi tay Long Phạm giống như rót dòng nước ấm vào băng lãnh bên trong cơ thể hân. Lăng Lạc Viêm không ngừng chống lại cơn ớn lạnh trong người, đồng thời vẫn phải chăm chú nhớ kỹ phương pháp tu luyện bên tai. Chiếu theo tâm pháp sử dụng không thuộc loại linh phách của hân đã gần như vô pháp duy trì, mà nay cổ ẩm áp lưu chuyển đúng lúc khiến hân quay trở lại thanh tĩnh. Giương mắt nhìn Long Phạm, hân hơi chút hòa hoãn dùng ngữ thanh không còn quá mức run rẩy nói, “Đem y phục thoát”

Biết ý tứ của hân, Long Phạm tạm thời dừng lại tâm pháp tu luyện trong miệng. Thoát đi ngoại bào cho đến khi toàn bộ y phục được đặt sang một bên. Lăng Lạc Viêm nhìn thấy thân thể đủ làm cho hân yêu thích không thôi lại hiển diện trước mặt, vừa lòng giao thân ôm lên.

Trong nháy mắt không thể dùng ngôn ngữ đến hình dung sự ẩm áp cùng mềm dẻo và cảm xúc tràn ngập co dãn làm tứ chi cứng ngắt lạnh băng của hân bỗng nhiên được giải thoát, tựa như độc tính đã giảm đi một nửa. Thỏa mãn thở dài một tiếng, mang theo âm điệu khàn khàn lại lộ ra hoàn toàn vui thích, tiếng thở

dài phiêu tán trong trường mạn (màn ngủ). Người bị hấn ôm chặt ánh mắt chớp động, Long Phạm tiếp tục mở miệng truyền tâm pháp tu luyện, nhưng mới vừa rồi trong nháy mắt cơ hồ khó có thể tự khống chế tình dục chi niệm khiến cơ thể hấn nóng thêm vài phần.

Lăng Lạc Viêm trở mình, cùng tứ chi của nam nhân bên cạnh giao triền quần quýt, làm ối bộ phận trên thân thể lạnh như băng có thể cảm nhận được sự ấm áp kia. Cơ hồ là kẻ sát chặt chẽ, hấn tự nhiên sẽ không thể không có cảm giác phản ứng dưới thân của Long Phạm.

Chiếu theo phương pháp của Long Phạm, với linh pháp đầy đủ của Dạ Dục, hơn nữa linh lực lúc trước trong cơ thể hấn chưa từng dùng hết, hấn cảm nhận được lực lượng bắt đầu hội tụ, thân thể bắt đầu cọ xát trên người Long Phạm

Ở trước mặt hấn, nam nhân đang ôm sắc mặt vẫn trầm tĩnh không đổi, nhưng nhiệt độ nơi khó gian (chỗ đó ấy) cùng thân thể không như khuôn mặt bình tĩnh kia. Rốt cục có thừa lực lộ ra cái cười khê chế giễu, hấn dần dần tăng lên nhiệt độ trong cơ thể, lại vì nhiệt độ tập trung vào một chỗ nào đó mà cọ xát vài cái “Đa tạ tế ti giáo thụ phương pháp tu luyện, bản tông chủ cảm thấy tốt hơn rất nhiều,”

Sa trường bằng lụa trắng phủ xuống, vàng sáng từ huyền châu óng ánh chiếu lên mái tóc bạch kim toát ra nhan sắc như hỏa, sợi tóc ẩm ướt dừng trên cổ và đầu vai cho đến thắt lưng, tay chân thiếu niên cùng hấn quần quýt giao lấy, vẫn mang theo ngữ thanh lộ rõ vẻ mỉa mai, trong đáy mắt che giấu vài tia tà khí cùng giáo hoạt, hiển nhiên là cố ý tạo ra nhiệt độ cao trên người hấn.

Long Phạm đối với hấn chế giễu như không nghe thấy, kéo qua làn tóc bên cổ thiếu niên, hơi hơi giơ lên môi, “Tông chủ không cần cảm tạ, đây là chi trách của thuộc hạ. Vì để cho tông chủ hoàn toàn khỏi hấn, cũng nên giải quyết những việc chưa hết miễn lưu lại hậu hoạn,” “NXB lậu = đầu toàn bã đậu”

Lăng Lạc Viêm chưa kịp giật mình vì một tia cười yếu ớt kia, mắt đã thấy Long Phạm khôi phục lại vẻ trầm tĩnh lạnh nhạt, trong đáy mắt màu thanh lam lại nổi lên thâm trầm. Không khỏi nghi hoặc lời nói của hấn, tiếp theo bên hông bỗng nhiên bị một bàn tay gắt gao ôm chặt, mà phía sau cổ đột nhiên bị áp lực ấn hạ làm cho hấn không thể không hơi hơi nghiêng đầu đi.

Cũng như khi bị ma vật hút máu cơn đau đón lại một lần nữa đánh úp. Lăng Lạc Viêm chỉ cảm thấy bên cổ bị một đôi môi mềm mại phủ lên. Theo đau đón từ trên cổ có thể cảm giác được huyết tinh dần dần bị hút ra, mà phần eo phía dưới bị giữ chặt, lại có thể cảm nhận được một vật của hấn đang gắt gao cương cứng. (vật gì vậy ta, xấu hổ quá, che mắt...)

Không thể khống chế khiến cho phản ứng đồng dạng. Lần nữa bị mất máu cùng áp lực bên hông khiến thân thể Lăng Lạc Viêm trải qua tra tấn không còn sức lực để cử động. Theo miệng vết thương từ bên cổ liếm mút mang đến đau đớn, hai người kẻ sát thân thể ấm áp cùng nhiệt độ dưới thân khiến dục niệm của hấn bốc lên. Tại lúc mê man vô lực hấn cảm nhận như thể bị tra tấn khó nhịn, tựa như trải qua thống khổ lại giống như tiếp nhận trêu chọc, hấn rốt cục không thể nhịn, cắn môi rên rỉ một tiếng.

Long Phạm ở trên chiếc cổ mảnh khảnh liếm mút, hướng bên giường phun ra một nhúm độc huyết, lại phủ môi lên lần nữa đem độc huyết còn lưu lại đều rửa sạch sẽ, đầu lưỡi từ miệng vết thương đảo qua, lúc này mới buông thiếu niên đang gắt gao ấn giữ trong lòng ngực, “Độc huyết trong cơ thể tông chủ đã trừ, độc tính cũng đã giải, sau đó chỉ cần điều trị qua thêm mấy ngày nữa sẽ khỏi hấn.”

Vô lực tùy ý để Long Phạm giúp hấn dùng linh lực khôi phục miệng vết thương, Lăng Lạc Viêm liếc mắt nhìn người nam nhân vẫn là vẻ mặt ôn nhã bình thản. Nhếch môi không mang theo ý cười, bên cổ đau đớn cùng nhiệt độ dưới thân đều làm cho hấn có thể xác định lần nữa, kia thân bạch y bào được người người sùng kính như thần tuyệt đối là cái đồ vô sỉ, thừa dịp hấn không còn chút sức lực lại lộng hành như thế, trên mặt lại vẫn làm ra bộ dáng điềm nhiên như không. (bác Long vô sỉ :D)

Nhắm mắt thu lại các loại cảm xúc đang bắt đầu khởi động dưới đáy mắt, Lăng Lạc Viêm xoay người một lần nữa nằm thẳng, “Đừng quên, bắt đầu từ ngày mai hết thầy việc của ta đều do tế ti đến thị phụng,”

“Tuân mệnh....thuộc hạ tự nhiên sẽ không quên.”

Hai người đều không tái xuyên y, cũng không nhắc đến biến hóa của thân thể hai bên. Dưới bóng đêm, hai thân thể trần trụi tiếp tục nhanh kẻ sát, ôm nhau mà ngủ.

23. Quyển 1: Chương 23: Viêm Hỏa

Bên trong điện phủ rộng lớn tiếng tru thét dị thường thê lương của mãnh thú nổi lên. Sau một trận gào rú thật dài trôi qua, nó đối với thân ảnh cách đó không xa lộ ra hàm răng nanh hàn quang lóe sáng, âm thanh gầm nhẹ khản trương từ nơi yết hầu vang lên. Bên trong đồng tử của nó chiếu lên mối nguy hiểm trước mặt, đó là một đoàn liệt hỏa sắc bén màu đỏ, không cần tới gần nó vẫn cảm giác được tử vong đang uy hiếp.

Thiếu niên thao túng đoàn liệt hỏa trong tay với thái độ nhàn nhã tùy ý tựa vào trên trụ xà (cột/xà nhà), tựa hồ pha lẫn cảm giác hứng thú, trong đó hàm chứa hưng vị cùng biểu tình mong đợi nhìn chăm chú hỏa đoàn khiêu khích con mãnh thú đang thất khống (không thể khống chế). Răng nanh sắc nhọn, sừng thú xoắn ốc là hắc chưa bao giờ nhìn thấy trên thế giới trước kia của mình. Loài mãnh thú này có lẽ giống như sư tử hổ báo, không được xem là quá trân quý nhưng lại dị thường hung mãnh. Từ trên núi đem đến để tập luyện coi như hiệu quả không tồi. “NXB lậu = đầu toàn bã đậu”

Nhẹ nhàng trong nháy mắt đoàn hồng quang thoát ra diễm vĩ (đuôi lửa) thật dài, đột nhiên gia tốc hướng trên người mãnh thú bay đi. Bì mao (da lông) sớm bị thiêu đốt loang lỗ trở nên cháy xém, âm thanh hỗn loạn tru lên giận dữ. Dã thú trên người bị đau đớn chọc giận không hề bận tâm liệt hỏa tùy thời sẽ xuất hiện, vươn ra móng nhọn, cao cao nhảy lên, trong đôi mắt vàng tất cả đều là sát ý khát máu.

Hồng y thiếu niên tựa vào trụ xà, mãnh thú đột nhiên bất thành linh nhảy vọt lên trước mặt hắc đánh tới, thấy thiếu niên không có ý tránh né, xa xa tất cả mọi người đang vây xem lộ ra vẻ khản trương hồi hộp.

Lúc này nhìn tông chủ cùng mãnh thú giao đấu đã lâu, nói là giao đấu có lẽ không thỏa đáng lắm, nên nói là làm trò đùa thì đúng hơn. Hỏa đoàn trong tay thiếu niên như có sinh mệnh, tùy ý bị hắc nắm trong tay sử dụng, liên tiếp hướng trên người mãnh thú mà bay đi, cũng không trí mạng lại đem dã thú thân đầy bì mao đốt cháy loang lỗ hỗn độn. Toàn bộ mất đi bộ dáng uy mãnh khi mới được đem đến đây.

Lần lượt bị hỏa tổn thương, trước mắt xem ra dã thú kia hiển nhiên đã lâm vào cuồng nộ giống như tính toán bán mạng cũng phải đem tông chủ nuốt vào trong bụng. Lúc này chỉ mới tu luyện mấy ngày không biết linh lực của tông chủ có thể duy trì trong bao lâu....

Lăng Lạc Viêm đối mặt với dị thú đang nhảy vọt đến, điều phối linh lực không còn lại nhiều lắm trong cơ thể, hồng quang từ bàn tay phát ra, đôi mắt màu vàng của dã thú mang theo sát ý gần ngay trước mắt, trong một khắc khi móng vuốt sắp chạm đến trên người, hồng quang bắn ra mạnh mẽ hóa thành một ngọn lửa phóng đến.

Từ ngày ở cấm kỵ giới về đến, Long Phạm đã giáo huấn phương pháp tu luyện linh lực, mà nay qua được vài ngày hắc đã có thể tự nhiên khống chế linh lực. Đương nhiên lần đầu học là lúc hắc bị trúng ma độc. Đêm ấy tựa hồ hắc ngủ có chút mãn nguyện, bất quá không kể đến cái đồ vô sỉ lộng hành với vẻ mặt bình yên đứng đắn kia. Mặc dù là hắc khiêu khích trước nhưng Long Phạm rõ ràng là lấy độc trị độc, dùng miệng hút sạch độc huyết cho hắc. Sau đó lại điềm nhiên như không có việc gì, tựa hồ nhiệt độ nóng rực tại dưới thân cùng hắc không quan hệ, không hổ là “Tể ti đại nhân” được người người sùng kính....

Hướng trong đám người quét mắt liếc một cái, nhìn thấy người nào đó, bên môi cong lên lộ ra vài phần chế giễu khinh trào, tiếp tục nhàn nhã tựa vào trụ xà nhìn hỏa diễm đón nhận mãnh thú đang nhào đến.

Hỏa đoàn đốt cháy bì mao, âm thanh thê thảm xen lẫn tiếng nổ oanh nhiên vang lên trong điện, bị viêm hỏa trong tay Lăng Lạc Viêm cắn nuốt, dị thú tru lên thật mạnh ngã xuống đất, không ngừng quằn quại cố đứng lên.

“Vô vị” Thân ảnh dựa vào trụ xà đứng thẳng, Lăng Lạc Viêm nhìn trong lòng bàn tay viêm hỏa đang được thu hồi, trên đó không còn lại dấu vết gì. Hồng quang một khi rời khỏi tay hắc sẽ hóa thành ngọn lửa, theo ý niệm của hắc mà hành động, đây gọi là viêm hỏa lực? Chính là khống chế lực lượng của ngọn lửa?

“Tông chủ xem ra không vừa lòng,” Thân ảnh bạch y từ trong đám người đi ra, đứng trước mặt Lăng Lạc Viêm, Long Phạm từ bên trong ánh mắt của hắc nhìn ra hắc đối với lực lượng của mình có điều bất mãn.

Lăng Lạc Viêm nhũ mày liếc mắt nhìn dã thú đang nằm trên mặt đất quằn quại gào thét thê thảm, “Đối với việc giết chết một con súc sinh cảm thấy hài lòng? Chẳng lẽ về sau bản tông chủ đối phó chính là thứ

này? Nếu thật sự là như thế ta nên thỏa mãn, nhưng theo vẻ mặt thận trọng của các vị trưởng lão đến xem, cùng Liệt Diễm tộc trăm năm chi ước tựa hồ cũng không phải đơn giản như vậy,”

Giả nếu đã được tộc nhân coi trọng như thế, viêm hỏa lực đại biểu Xích Diễm tộc chỉ là như vậy, thì kế thừa Hách Vũ Lực của Xích Diễm tộc cũng không có gì đặc biệt, cho dù tiếp tục suy bại đến lúc bị tiêu diệt cũng không có gì đáng tiếc.

“Tông chủ muốn nắm trong tay viêm hỏa lực chân chính còn cần phải luyện tập,” Long Phạm đối với tài năng của hắn chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi từ không hề biết chút gì về linh lực lại có thể dùng ý niệm khống chế đã cảm thấy rất là vừa lòng, mà Lăng Lạc Viêm nghe hắn nói đến nắm trong tay viêm hỏa lực chân chính lại cảm giác trong đó có hàm chứa ý nghĩa sâu xa, “Cái gì gọi là chân chính nắm trong tay, hay đây không được xem là viêm hỏa ?”

“Viêm hỏa lực là cội nguồn của Xích Diễm tộc, không phải ngọn lửa bình thường. Từng có trưởng lão trong tộc lưu lại bản ghi chép, viêm hỏa – tùy ý niệm mà hành động, có thể tùy ý biến hóa, đốt cháy toàn bộ hết thấy sự vật trong thiên hạ. Thành trì trong nháy mắt bị hủy diệt, thiêu cháy sinh linh, không phải tiêu tán mà là hoàn toàn thiêu đốt. Bị viêm hỏa cắn nuốt hồn phách không thể luân hồi không còn nửa điểm vết tích lưu lại trên thế gian, kiếp sau đều không thể có. Thế gian vạn vật ngoại trừ Sốc thủy của Đồ Lân, không thể lực nào có thể ngăn cản,”

Sau khi Lăng Lạc Viêm hỏi, trong ba mươi sáu trưởng lão có Quan Mảo niên kỷ lớn nhất đứng ra nói. Trong miệng tự thuật lại ghi chép của tiền nhân, trên mặt mang theo vẻ hoài cổ. Thân đủ linh lực theo năm tháng tăng lên, dung mạo già cả rất thông thả, xem ra bộ dáng của hắn khoảng chừng bốn mươi, người đầy khí chất ung dung giống như quý tộc sa sút mang theo vẻ gì đó tang thương. Lời nói như ngâm xướng toát ra lại dùng ánh mắt kỳ vọng nhìn Lăng Lạc Viêm, “Lực của tông chủ thật sự là viêm hỏa, chỉ chưa toàn bộ nắm trong tay, đến khi có thể chân chính sử dụng đó là ngày phục hưng tộc ta.”

“Đa tạ Quan trưởng lão chỉ giáo” Xẹt qua đáp án trong lời nói của Quan Mảo, tầm mắt Lăng Lạc Viêm dừng trên người Long Phạm, phục hưng tông tộc....Long Phạm nói vậy cũng là nghĩ muốn như thế, giáo thụ hắn linh lực, đem hết thấy sự vụ trong tộc báo cáo, giao cho hắn chính là để hắn an tâm ngồi trên địa vị này. Mặc dù mấy ngày gần đây bọn hắn sống chung không giống thái độ như lần đầu tiên đến thế gian này, nhưng hắn sẽ không quên tể ti Long Phạm là một người vì ích lợi của tông tộc có thể không từ mọi thủ đoạn.

Ánh mắt thiếu niên mang theo dò xét hướng trên người hắn trông lại, Long Phạm nhìn qua, ánh mắt hai người giao nhau khiến hắn hơi hơi nhúm mày, Lăng Lạc Viêm vẫn đề phòng hắn. Điểm này hắn sẽ không nhìn lầm. Mặc dù dưới đáy mắt mang vài phần đề phòng cơ hồ bị che giấu cẩn thận nhưng theo như quá khứ của sinh linh này, còn có tính cách của hắn, nếu là dễ dàng tùy tiện tin mình một lần nữa hiển nhiên là không có khả năng.

“Ta khát” Đối với thân ảnh bạch y Lăng Lạc Viêm phát phát tay. Long Phạm thật sâu nhìn hắn liếc mắt một cái không biết là có chứa ý cười ở khóe môi, ngay tại khi Lăng Lạc Viêm còn chưa thấy rõ liền khép lại ý cười, thân ảnh biến mất tại chỗ.

Mọi người mắt thấy tể ti dưới ý bảo của tông chủ liền biến mất thân ảnh, đến khi xuất hiện trở lại trong tay đã bưng chén trà đặt trong tay thiếu niên, không khỏi đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Tuy từng nghe nói tể ti phụng mệnh hầu hạ tông chủ nhưng bọn hắn chung quy cho rằng chỉ ở bên người tông chủ để tiện bảo hộ đồng thời truyền thụ cho tông chủ tâm pháp tu luyện linh lực, nhưng trước mắt chứng kiến thấy rõ không chỉ đi theo tùy thị mà thôi, ngay cả bưng trà dâng nước, những chuyện vụn vặt đều tự mình tể ti thị phụng ?

Nhớ tới có người còn nói cho dù ban đêm cũng không thấy tể ti đi ra, như vậy có nghĩa tắm rửa xuyên y cũng đều là tể ti....

Các trưởng lão đang suy đoán chân tướng đến tột cùng như thế nào, Lăng Lạc Viêm lại không thèm để ý ánh mắt quanh mình, tiếp nhận chén trà trong tay Long Phạm, một ngụm uống cạn đưa lại cho Long Phạm. Chính lúc đang muốn nói gì thì các trưởng lão nhìn phía sau lưng hắn lộ ra vẻ sửng sốt, không ít người sợ hãi kêu lên, “Tông chủ....nó còn chưa chết!”

Từ phía sau đột nhiên một trận rống to vang lên, Lăng Lạc Viêm đã hiểu rõ ý tứ trong lời bọn hắn, bên tai nghe thấy có người hô lớn, “Tề ti! Bảo hộ tông chủ!”. Vừa nói như vậy không ít người đã tụ hợp linh lực, mấy đạo hào quang nối tiếp hiện lên đều hướng phía sau hắn đánh tới.

Dã thú bị hỏa diễm (ngọn lửa) làm cháy bỏng, lông trên mặt đều bị thiêu hủy. Bị ngọn lửa liếm qua trên mặt, trong mắt dã thú cơ hồ ánh lên huyết quang sát khí, giống như phải bùng nổ mà ra, mở to mồm đã bị vụn vụn biến hình, ngay phía sau cách Lăng Lạc Viêm không xa.

Lăng Lạc Viêm xoay người đối mặt với dị thú đang hấp hối, bất quá chỉ trong nháy mắt, nhưng ngay tại phút chốc đã thấy dã thú không còn nguyên trạng lộ ra rằng năng dữ tợn gần đến trước người. Hắn thấy nó tiếp cận cũng nhìn thấy hơn mười đạo dị quang từ trong tay các trưởng lão bắn ra, đều hướng trên người dã thú mà đi, nhưng chưa tiếp xúc đến thân dã thú lại bị một đạo quang sáng tựa như bức màn cản trở.

Đối mặt với nguy hiểm trước người, Lăng Lạc Viêm né sang một bên. Lúc này hắn chỉ còn dư một ít lực, dĩ nhiên trong cơ thể linh lực đã hao gần hết. Rốt cục không cảm giác đến nửa điểm linh lực mà con dị thú kia lại giống như trước khi chết mà điên cuồng, kéo thân thể sắp hấp hối, chìa móng vuốt sừng nhọn đều hướng trên người hắn đánh úp lại. Kia khí thế cuồng nộ so với lúc trước càng làm cho người khó có thể chống đỡ.

“Cần ta tương trợ ? Chỉ cần để ta nuốt linh phách của bất cứ người nào trong đây người liền có lực lượng có thể đối phó với nguy hiểm trước mắt.” âm thanh trong lời nói của Dạ Dực vang lên trong đầu hắn giống như chỉ đang xem diễn, nhẹ nhàng thoải mái hời hợt như thế. (con này hỗn ghê, chủ nhân của nó mà nó đối xử như vậy)

“Ta thấy người chính là đối mặt với mãnh thú không thể nhẫn nại chứ gì.” Các vị trưởng lão chính là người dưới tay hắn, há có thể để cho Dạ Dực tùy ý cắn nuốt, trong lòng trả lời nó như vậy. Ngay lúc Lăng Lạc Viêm sơ sẩy trên vai bị móng vuốt xẹt qua, hương vị huyết tinh kích thích cơn khát máu của dã thú, đem điên cuồng càng tăng lên. Nhìn thấy nó gào thét đánh tới, hắn cười nhạt mắng một tiếng không hề phân tâm để ý đến con quạ đen mà tiếp tục suy nghĩ tìm cách ứng phó.

Các trưởng lão mắt thấy tông chủ gặp nguy muốn cứu viện lại không nghĩ đến tề ti ngăn trở. Mắt thấy tình huống nguy cấp, tề ti chỉ đứng yên không hề động thủ, không khởi nghi hoặc. Nhưng thói quen làm việc lâu nay của hắn khiến bọn họ đối với quyết định của Long Phạm không có chút nghi ngờ, thu hồi linh lực trong tay, bọn hắn mang theo vẻ khấn nguyện hồi hộp hướng trong trường đấu nhìn lại.

Y bào của Lăng Lạc Viêm bị móng vuốt cào đi một phần không ít, xé rách một mảnh dưới y phục. Những giọt máu không ngừng theo động tác tránh né của hắn mà tí tách rơi trên mặt đất. Bằng kỹ năng học được trên thế giới trước kia, tay không tác sát cùng dã thú giao đấu, tuy không bại cũng đã cực kỳ nguy hiểm. Hết thấy những kỹ năng dưới tình huống không có vũ khí đều không có tác dụng lớn. Con dị thú này đều không phải hổ báo linh tinh mà hắn biết, mà còn phi thường lợi hại, chịu trọng thương như vậy vẫn còn lực liều mạng.

Theo thể lực không ngừng giảm sút, Lăng Lạc Viêm giống như đang trở về bên trong đấu thất ngày xưa, vẫn là đơn độc chiến đấu, vẫn là thân thể mười tám mười chín tuổi, đối mặt với nguy hiểm trước người, nhưng lúc này đây hắn không muốn quá khứ lặp lại! Trong mắt không còn thấy vẻ khiêu tình, không thấy nét cười đùa, nén hạ hết thấy cảm xúc, móng vuốt ấn đến trên người, bên cổ tràn đầy mùi tanh hôi. Mặc kệ móng vuốt xuyên nhập da thịt, hắn nâng tay chặn nó lại, mà răng nanh sắc nhọn kia cũng đã gần đến chỗ hiểm bên cổ, ngay lúc nguy cấp trong lòng giống như có gì đột nhiên bắt đầu khởi động mà ra. Lòng bàn tay chớp nhoáng nóng lên tựa hồ có cái gì xuyên phá qua, phóng ra ngoài bay đi.

24. Quyển 1: Chương 25: Lập Uy

Ở trước mắt mọi người chỉ thấy một đạo hồng quang chợt nhiên sáng lên, nhan sắc nóng rực kia cơ hồ khiến người ta có thể cảm giác được nhiệt độ thiêu đốt của nó. Dưới hồng quang chợt lóe, dị thú sắp cắn xuống, động tác đột nhiên đình chỉ. Đôi mắt trừng lớn không còn thấy nửa điểm điên cuồng tựa hồ ngay cả âm thanh tru rống cũng không hề phát ra. Từ bên cổ cho đến sống lưng toàn bộ bị xuyên qua bởi lưỡi dao đỏ rực, mà lưỡi dao sắc bén đó đang nằm trong tay thiếu niên

Đó là một đạo hỏa liệt đỏ bừng toát ra, rõ ràng là ngọn lửa lại hiện lên nguyên hình mũi kiếm, giống như một vật sống đâm xuyên qua thân thể dị thú, cắn nuốt da thịt cũng như ăn mòn. Lấy mắt thường có thể thấy rõ tốc độ, chậm rãi bao trùm nó, mà thi thể dị thú lúc này phía dưới ngọn lửa hồng cháy bừng đang dần dần hóa thành tro bụi.

Toàn bộ quá trình vốn nên có dầu hỏa để thiêu đốt cùng tiếng vang da thịt, nhưng trước mắt mọi người chỉ thấy viêm hỏa toát ra mạnh mẽ lại không hề có một tia tiếng động, không có dị thú gầm rú, cũng không có tiếng tí tách của lửa. Trước mặt chỉ có ngọn lửa pháp phỏng di chuyển tựa như mỗi đóm lửa đều là vật sống, linh hoạt tới cực hạn, hiện lên dáng vẻ đầy yêu dã lại cũng yên lặng đến cực điểm, dường như ngay cả tiếng vang cũng bị cắn nuốt. Cực hạn di chuyển cùng đỉnh điểm thanh tĩnh hóa thành cảnh tượng diễm lệ mà lại quỷ dị. Ở trước mặt tất cả mọi người không một tiếng động, lặng lẽ trình diễn.

Móng vuốt, răng nanh, sừng xoắn ốc, bất luận bộ phận nào khi bị viêm hỏa tiếp xúc dù chỉ một khắc đều bị cắn nuốt. Lăng Lạc Viêm nhìn thấy hồng quang đang nắm trong tay, theo nó đi xuống nhìn lại con dị thú đã dần dần bị ngọn lửa cắn nuốt hầu như không còn sót lại bất cứ thứ gì, thừa lại chẳng qua chỉ là một mảnh tro tàn giống như mới vừa rồi móng vuốt trên người cùng răng nanh bên cổ cũng không tồn tại. Hay đây chính là viêm hỏa lực chân chính? Mang theo nghi vấn, ở thời điểm hân đang miên mang suy nghĩ, ngọn lửa dài như mũi kiếm biến mất trong không trung tựa như khi nó xuất hiện, không một dấu vết.

“Chúc mừng tông chủ, viêm hỏa lực đã có tinh tiến. Trước mắt tuy chưa thể hủy đi hồn phách sinh linh nhưng đã có thể làm cho viêm hỏa hóa hình hiện ra chi mao chân thực, đúng là không sai!” Quan Mảo kích động đi ra phía trước, từ khi nhìn thấy viêm hỏa hiện hình hẳn đã biết vị tông chủ này tuy là người dị thể nhưng là lão thiên gia ban thưởng cho Xích Diêm tộc bọn hắn làm người cứu tinh.

Viêm hỏa bị thu hồi Lăng Lạc Viêm miễn cưỡng đứng thẳng, lực lượng cũng cùng nhau tiêu tán. Tựa vào trụ xà ở phía sau, hắn nhìn lướt qua hơn mười vị trưởng lão đứng thẳng bất động nhưng thần tình đều là vui sướng. Đối với lời nói kích động của Quan Mảo, hắn nổi lên một mặt cười cợt, “Mới vừa rồi nếu là bản tông chủ không thể xuất ra viêm hỏa, không biết lúc này sẽ như thế nào? Các vị trưởng lão đối với bản tông chủ quả thật hết sức tín nhiệm...”

Đối mặt với nguy hiểm mới vừa rồi hẳn bọn ứng phó, nhưng vẫn không quên để ý đến phản ứng của các trưởng lão, hơn nữa là bạch y bào nam nhân thân nhiên đứng thẳng kia. Long Phạm ngăn trở các trưởng lão tương trợ mà các trưởng lão cũng thuận theo ý tứ của hắn. Mặc dù bọn họ thừa nhận hắn là tông chủ nhưng trong mắt bọn họ lời nói của Long Phạm chỉ sợ vẫn là cao hơn vị tông chủ này.

Như cười như không, đứng tựa vào trụ xà, thiếu niên lúc này không còn bộ dáng nhàn nhã như trước, y phục có chút tổn hại, mơ hồ vết máu theo y nội thấm ra. Nhú lại mi lộ ra một mặt tươi cười nhưng trong đó lại toát lên bất mãn cùng giận dữ, xem ra có chút chật vật nhưng theo ngữ thanh chậm rãi bình tĩnh của hắn, cảm giác áp bách thâm trầm tràn ngập trong điện.

Ngữ thanh trong trẻo thuộc về thiếu niên dừng lại trong tai tất cả mọi người, trong ngữ điệu hiện rõ nét thâm trầm cùng ý tứ châm biếm khiển trách. Các trưởng lão tất cả đều nghe ra được, nghĩ đến mới vừa rồi bọn hắn thuận theo lệnh tế ti không viện trợ, lúc này tông chủ lại rõ ràng đang trách cứ. Càng đối mặt với vị tân tông chủ này bọn hắn càng vui sướng vì thiếu niên dần dần lộ rõ lực lượng, nhưng đồng thời càng thể hiện rõ uy nghi của tông chủ lại khiến bọn hắn thêm vài phần kinh hãi. Hiện giờ nghe hắn nói những lời này không ít người đều hướng tới Long Phạm nhìn lại.

“Bẩm tông chủ, mới vừa rồi là tế ti ngăn cản, nếu không phải như thế Quan Mảo tuyệt sẽ không khoanh tay đứng nhìn tông chủ gặp nguy hiểm, thỉnh tông chủ thứ tội,” Lần này lại là Quan Mảo đáp lời, luận về tướng mạo tự nhiên không thể so sánh với Long Phạm nhưng niên kỷ của hắn cũng thuộc một trong những trưởng lão lớn tuổi nhất, đối với tình hình có thể nhìn thông suốt, bất luận tế ti như thế nào Xích Diêm tộc vẫn phải dựa vào vị tông chủ trước mắt này. Đối với hắn mà nói thiếu niên mới chính là hy vọng của tộc nhân.

Lăng Lạc Viêm có chút ngoài ý muốn liên liếc mắt nhìn Quan Mảo một cái, không nghĩ tới trong tộc còn có người lại giúp hắn mà không phải Long Phạm. Cẩn thận đánh giá vẻ mặt mang theo áy náy của Quan Mảo, hắn dời mắt nhìn về phía Long Phạm người từ này giờ vẫn chưa phát ra một tiếng, “Nguyên lai là tế ti quá mức tín nhiệm bản tông chủ, nghĩ đến dựa vào lực lượng của bản tông chủ tuyệt sẽ không bị dã thú

cẩn nuốt, nhất định bình yên không xảy ra việc gì?”

“Tông chủ dĩ nhiên không xảy ra việc gì, có thể thấy được tể ti đại nhân tuyệt sẽ không đoán sai.” Ở sau lưng các vị trưởng lão có không ít truyền sử tùy thị, lúc này nói chuyện là một giọng nữ làm cho Lăng Lạc Viêm cảm thấy có chút quen thuộc. Theo tiếng nói nhìn lại đúng là ngày ấy dẫn hắn đến Lâm Tiêu điện, cùng hắn từng có đối thoại, Uyển Lam – một trong mười hai truyền sử dưới tay Long Phạm.

“Uyển Lam” bạch y bào đứng lặng hồi lâu, buông xuống ánh mắt cũng không mấy may di động nhưng bên trong ngữ thanh lạnh nhạt có thể nghe ra một chút cảnh cáo. Uyển Lam nghe thấy vội cúi đầu không dám nói thêm một tiếng.

Lăng Lạc Viêm tự nhiên nghe ra ý tứ bảo hộ trong lời nói của Uyển Lam, nghĩ đến hắn thân là tông chủ, trong tộc mọi người lại đi nghe lệnh Long Phạm, còn có cái kia Uyển Lam đối với Long Phạm một lòng bảo hộ....

Đáy lòng tức giận dần dần bốc lên, hắn nhếch môi, lời nói tràn đầy chế giễu cùng băng lãnh, “Sẽ không đoán sai? Nói như thế an nguy của bản tông chủ so với vài phần suy đoán của tể ti căn bản là nhỏ nhất? Nếu là tể ti đoán sai hoặc là ta chưa thể xuất ra viêm hỏa lực sẽ như thế nào? Các vị trưởng lão hay là tính toán nhìn thấy bản tông chủ bị con súc sinh kia nuốt vào bụng? Hay là ta sẽ bị ăn thịt sạch sẽ trước khi có một cứu tinh có thể làm cho tể ti đại nhân ra tay giúp đỡ?”

Trong điện hoàn toàn yên lặng, âm thanh trong lời nói của thiếu niên mang theo áp bách cùng sắc bén, mỗi một câu hỏi đều làm cho người ta không thể trả lời. Chúng trưởng lão cẩn thận nghĩ lại mới vừa rồi nếu thật sự như lời tông chủ thì sẽ như thế nào? Tông chủ trước kia linh pháp không được đầy đủ, thay đổi một cái sinh linh lại có thể sử dụng viêm hỏa lực, mặc dù lúc trước đối với tông chủ cảm thấy tiếc thương nhưng bất luận như thế nào bọn hắn sẽ không buông tay sinh linh trước mắt này. Hắn chính là người quan trọng nhất Xích Diêm tộc, nếu thật sự có gì bất trắc, nếu như bị thích khách đả thương, lại ở trước mặt rất nhiều trưởng lão bọn hắn bị dã thú cấp nuốt, chẳng lẽ không phải là chuyện đáng cười nhất thiên hạ sao, kêu bọn hắn như thế nào đối mặt với tộc nhân?

Lúc này tĩnh tâm lại, nghĩ thông suốt điểm ấy các trưởng lão đều đối với việc mới phát sinh cảm thấy sợ hãi, giả sử đúng như lời tông chủ nói, tể ti đoán sai hoặc là xảy ra ý muốn này đó, bây giờ bọn hắn chẳng phải đã trở thành tội nhân trong tộc?

Việc này là do tể ti ngăn trở tạo nên, tông chủ giận dữ cũng là phải làm, đáng lý nên hết sức bảo hộ lại làm cho hắn lâm vào nguy nan. Cho dù kết quả không tồi nhưng thân là trưởng lão trong tộc không thể tận sức bảo hộ đã là thất trách. Không biết tể ti lúc ấy nghĩ như thế nào, bọn hắn giờ phút này mặc dù nghi ngờ nhưng không ai mở miệng hỏi, cũng là vì thói quen không dám mở miệng. “NXB lậu = đầu toàn bã đậu”

Nhất thời trong điện một mảnh tĩnh mặc, đối với nghi vấn của Lăng Lạc Viêm không người nào biết nên trả lời ra sao, chẳng lẽ bảo bọn hắn đem hết thấy trách nhiệm đổ lên người tể ti?

Vẫn đang nén giận, Lăng Lạc Viêm nghĩ như vậy, hết thấy đều là vì Long Phạm. Hắn ba phiên bốn lượt lừa hắn, đùa bỡn hắn, đưa hắn vào chỗ nguy hiểm đến tánh mạng. Tuy phạt hắn làm chủ, hầu hạ hết tất cả mọi việc nhưng khi mấu chốt lại vẫn là nam nhân coi khinh hết thấy.

Cẩn chặt răng đè nén tâm tư phức tạp dưới đáy lòng, Lăng Lạc Viêm hừ lạnh một tiếng, “Tể ti Long Phạm, người thân là tể ti trong tộc, lại là người tùy thị bên cạnh bản tông chủ, đáng lý nên bảo hộ an nguy của ta. Khi nguy cơ người không ra tay tương trợ đã đành, còn ngăn trở các trưởng lão? Bản tông chủ hỏi người, người có biết tội?”

Tông chủ muốn phạt tội tể ti? Thói quen lấy Long Phạm dẫn đầu, nghe theo ý tứ của hắn, giờ phút này mắt thấy Lăng Lạc Viêm đối với hắn hỏi tội, các trưởng lão nhất thời đều ngậm ngẫn cả người. Tể ti tôn sư là người mà các vị tông chủ trước đây cũng không dám đắc tội, mà nay tông chủ không chỉ làm cho hắn tùy thân thị phụng, còn muốn phạt tội hắn, đây....là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Lời nói của Lăng Lạc Viêm vừa ra khỏi miệng, không khí trong điện liền trở nên căng thẳng, không biết tể ti sẽ phản ứng như thế nào, về sau hai người lại bất hòa. Các trưởng lão trong lòng đủ loại suy đoán, vừa mới nghe tể ti cùng tông chủ trong lúc ấy như thế này như thế kia, nghĩ đến những lời đồn đó, nhìn trước mắt hiển nhiên thấy rõ mấy tiểu nha đầu hầu hạ chỉ là nói xằng nói xiên.

Lăng Lạc Viêm cùng đôi mắt thanh lam đối diện, vẻ thịnh nộ dừng trong mắt Long Phạm, ánh mắt lóe ra đối với hấn vẫn tội không có trả lời.

Tiếp tục nhìn chăm chú Long Phạm, Lăng Lạc Viêm lúc này sớm vì cạn kiệt linh lực cùng cả người đau đớn mà vô lực, dựa vào trụ xà phía sau mà đứng thẳng, khí thế không vì vậy mà mấy may suy nhược. Hấn là tông chủ, hết thấy trong tộc phải do hấn nắm trong tay mà không phải Long Phạm.

Mắt thấy hai người giằng co mà đứng, không khí vô cùng căng thẳng, tâm tư các trưởng lão khác nhau, thần sắc cũng đều nổi lên phức tạp. Một bên là hy vọng trong tộc, một bên là tất cả mọi người cậy dựa vào. Bất luận là tông chủ hay là tể ti bọn hấn đều không muốn đắc tội lại càng không nguyện ý hai người bất hòa. Bất luận tể ti có sai hay không, lấy thân phận tể ti như tôn sư đều không thể tùy ý trị tội, càng huống chi sống gần ngàn năm xem hết thấy mọi sinh linh đều tại dưới chân, ai có thể tùy tiện xử phạt tể ti đại nhân?

Mọi người không nói một tiếng, khi bầu không khí đang giằng co căng thẳng lại nghe thấy một tiếng nói bình thản vang lên, bạch y bào quỳ xuống đất. Ở trước mặt tất cả mọi người, tể ti đại nhân Long Phạm lại chậm rãi quỳ dưới chân tông chủ, “Là Long Phạm sai, quá mức sơ suất, thỉnh tông chủ trách phạt.”

Các trưởng lão vạn phần kinh ngạc, nhóm truyền sử phía sau đối với trước mắt chứng kiến không dám tin, Lăng Lạc Viêm nhìn trước mặt, bên môi sắc lạnh dần dần hạ xuống.

Nam nhân được trong tộc từ trên xuống dưới xem là thần nhân được mọi người kính sợ, quỳ trên mặt đất. Bạch y bào lần thứ hai lấy dính bụi trần, đây là lần thứ hai Long Phạm quỳ dưới chân hấn. Ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt đạm tĩnh bình yên lại chớp động khiến hấn không rõ cảm xúc. Sau khi nhìn thẳng hấn một lúc lâu Lăng Lạc Viêm dời mắt, “Tể ti Long Phạm, xem nhẹ an nguy của bản tông chủ, sơ suất thất trách, bản tông chủ phạt người lúc này quỳ đến ngày mai....bất luận kẻ nào cũng không thể tiếp cận, các người đều nghe thấy rõ?”

Nói xong lời trách phạt đối với tể ti, thiếu niên xoay người đối với mọi người nói như thế, trong đôi mắt hàm chứa cảnh cáo giống như mới vừa rồi xuất ra viêm hỏa thiêu đốt nóng rực. Chỉ là đáng người thiếu niên nhưng đứng trước mọi người lại làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Đó được xưng là khí phách uy nghi của vương giả. Không biết thân phận trước kia của vị tông chủ này là như thế nào, nhưng trước mắt chứng kiến thấy, mọi người chỉ có vui mừng. Kẻ mạnh làm vua, thân là tông chủ há có thể khúm núm vô dụng, tông chủ của Xích Diêm tộc bọn hấn nên là như thế.

Trong tộc, tông chủ là người đứng đầu, việc hôm nay là tông chủ đối với bọn hấn cảnh cáo, ngay cả tể ti đều không thể may mắn thoát khỏi. Lúc trước không có tông chủ bọn hấn mọi chuyện đều nghe lệnh tể ti, từ nay về sau cũng nên sửa lại, suy cho cùng thiếu niên này mới là tông chủ của Xích Diêm tộc bọn hấn.

Ở phía sau Long Phạm các trưởng lão khom người đáp ứng, “Xin nghe theo tông chủ chỉ lệnh.”

“Lui ra đi” y mê màu đỏ tùy ý phát nhẹ bảo bọn hấn lui ra. Sau khi các trưởng lão cùng tất cả truyền sử mỗi người đều mang tâm tư lui ra ngoài, Lăng Lạc Viêm rốt cục không thể duy trì tư thế đứng thẳng, vịn vào trụ xà phía sau, chỉ cảm thấy tay chân tựa hồ hư nhược không còn thuộc về hấn.

Thân ảnh đang quỳ dưới đất lúc này chậm rãi đứng lên, trong lúc nâng tay bạch y bào vẫn là không nhiễm bụi trần. Đứng trước người thiếu niên, Long Phạm một tay đưa hấn ôm lên. Lăng Lạc Viêm ngẩng đầu hướng hấn nhìn lại, “Thời hạn một ngày còn chưa đến tể ti dám trái lệnh của bản tông chủ?”

“Tông chủ thật muốn trách phạt ta?” Ôm Lăng Lạc Viêm đầu ngón tay Long Phạm khẽ nâng, một thân ảnh bạch y bào hiện ra ở nơi hấn mới quỳ xuống. Rõ ràng cũng là bạch y bào, cũng là mái tóc đen tuyền đang quỳ trên mặt đất, ngay cả vẻ mặt độc nhất vô nhị của hấn cũng giống nhau.

“Không hổ là tể ti Long Phạm.” Lăng Lạc Viêm nhìn thấy hư ảnh đang quỳ trên đất, trong miệng vừa nói ra, nam nhân ôm hấn cước bộ tiến lên phía trước, Lăng Lạc Viêm chỉ thấy trước mắt cảnh vật biến chuyển, nhìn lại đã là phòng ngủ của hấn.

“Tể ti đại nhân diễn không hề tồi, thiếu chút nữa đã gạt cả ta.” Khôi phục thần sắc cười đùa, Lăng Lạc Viêm uể oải dựa vào trong lòng hấn, “Vì thay bản tông chủ lập uy, tể ti một quỳ này, cảm thấy được đáng giá?”

“Đa tạ tông chủ hạ thủ lưu tình, chỉ là phạt quỳ mà thôi,” Long Phạm đem hắc đặt ở bên giường, bắt đầu thoát đi y phục của hắn. Móng vuốt của dị thú so với vũ khí sắc bén cũng không hề kém.

Chăm chú nhìn nam nhân đang thay y phục nhiễm huyết cho hắn, Lăng Lạc Viêm hạ xuống ý cười, nếu hắn không nhìn thấy khi Long Phạm quỳ xuống nhận tội có vài phần cổ quái, ngay cả hắn đều sẽ không biết đó là Long Phạm cố ý gây ra.

25. Quyển 1: Chương 25: Tâm Niệm

“Vì sao phải làm như vậy?” tể ti được tộc nhân tôn thờ sùng kính, lại ở trước mặt tất cả trưởng lão cùng truyền sử đối với hắn nhận sai quỳ xuống. Hành động của Long Phạm làm cho hắn trong lòng hiện lên một tư vị khó hiểu.

“Trong tông tộc không thể có hai chủ. Người là tông chủ ta là tể ti, địa vị của người cũng nên để ọi người trong tộc biết được.” Nói mấy câu đơn giản, Long Phạm vẫn chưa nhiều lời. Y phục màu đỏ được hắn thoát ra, hiển lộ vết thương bị cào cấu. Lăng Lạc Viêm không xem thương tích trên người như thế nào mà lại thủy chung chăm chú nhìn Long Phạm.

Hắn không rõ người nam nhân này cũng có chút không rõ chính mình. Nguyên bản cùng Long Phạm là quan hệ hợp tác, theo thời gian trôi qua tựa hồ đang dần dần biến đổi. Hắn thích khối thân thể này, mỗi đêm nhập ngủ cảm xúc ấm áp dưới tay dường như đã thành thói quen. Hắn thích khuôn mặt này, bộ dáng của Long Phạm đủ để hấp dẫn ánh mắt của hắn. Ngoại trừ này đó, so với bất luận kẻ nào Long Phạm không quá mức khác biệt. Nhưng trên thực tế, theo thời gian trôi qua hắn lại càng ngày càng cảm thấy mình bắt đầu để ý đến người nam nhân này.

Cũng không phải lần đầu tiên có loại cảm giác này, từ lúc ở cấm kỵ giới về đến hắn đã biết có gì đó đang thay đổi. Không ngăn cản mà lại hiếu kỳ, cứ tiếp tục như thế này hắn cùng Long Phạm đến tột cùng sẽ ra sao, tể ti đại nhân đoạn tuyệt tình yêu sẽ phản ứng như thế nào với biến đổi giữa hai người trong lúc đó ? “NXB lậu = đầu toàn bã đậu”

Ở trong phòng, Long Phạm không hề là bộ dáng kính cẩn lại cao cao tại thượng kia. Đối với hắn khiêu khích trên chóc chưa từng tránh né, thậm chí như là chờ hắn làm ra cái gì đó giống như vậy, thường xuyên khiến hắn có loại ảo giác chính mình thật giống như một con mèo bị thiết kế đi đến bấy rập. Thói quen làm thợ săn tự nhiên sẽ không đối với việc này quá mức xa lạ, chẳng lẽ lần này hắn rốt cục trở thành con mồi của kẻ khác? Mà thợ săn kia không phải ai khác lại chính là Long Phạm, là tể ti của hắn, là tùy thị của hắn?

Lăng Lạc Viêm hạ xuống ý cười, ánh mắt lại thủy chung dừng trên người Long Phạm, không hề che giấu ánh mắt đánh giá cùng thăm dò, nam nhân bị hắn dùng ánh mắt quét quanh lộ ra ý cười, “Tông chủ thể nhưng còn có điều gì khác muốn nói?”

“Nếu là lúc ấy ta không thể ngăn cản, hoặc là chưa thể xuất ra viêm hỏa lực chân chính...” Hành động của Long Phạm lúc ấy là vì giúp hắn lập uy. Nhưng trừ lần đó, viêm hỏa lực trong cơ thể hắn quả thật là bị kích phát ra, không biết đây có phải cũng nằm trong tính toán của Long Phạm?

Nghi vấn của Lăng Lạc Viêm làm cho ý cười trên môi Long Phạm càng thêm sâu. Trên thân xích lỏa, sợi tóc bạch kim ngắn ngang trải rộng trên miệng vết thương, ánh mắt thiếu niên sáng rực nhìn hắn, vết máu trên người giống như món trang sức xinh đẹp không làm cho hắn lộ ra nửa điểm đau đớn, mái tóc bạch kim hỗn độn xoa dài tô điểm làn da trắng ngần, trên đó có vết máu nhẹ nhàng tràn ra, làn da hoa lệ đẹp đẽ mê hoặc kẻ khác tiếp cận. Trước mắt Lăng Lạc Viêm dường như chỉ có cảnh giác dè chừng, bởi vì lúc trước hắn từng tính kế mà hiện giờ đối với hắn gây nên tâm tư vẫn còn hoài nghi lưỡng lự.

“Nếu tông chủ chưa thể ngăn cản, chưa thể xuất ra viêm hỏa lực, Long Phạm sẽ không khoanh tay đứng nhìn,” đẩy qua mái tóc bên cổ hắn, nhìn thấy vết thương nơi đầu vai, Long Phạm đem Lăng Lạc Viêm đặt vào trong lòng, không dùng linh lực trị liệu, đầu ngón tay mơn trớn mấy đạo vết máu, đem môi hôn lên, “Ta sẽ không cho người có việc.”

Câu cuối cùng kia, ngữ thanh ôn nhã bình thản trong lời nói ở bên tai hắn phiêu tán, không xưng hắn tông chủ mà là “Ta” cùng “Người”, trên đầu vai nhiệt độ ẩm ướt mềm mại mang theo vài phần cẩn thận có thể được xưng là ôn nhu nhẹ nhàng, Lăng Lạc Viêm mặc cho đôi môi Long Phạm không ngừng du di nơi đầu vai hắn cùng cánh tay, bên môi hiện lên vài phần ý cười, nhướn mi hỏi, “Tề ti đây là đang làm cái gì ?”

“Thuộc hạ đang thay tông chủ thanh tẩy miệng vết thương, như thế mới mau lành,” Trên mặt vẫn là vẻ thản nhiên, Long Phạm ngẩng đầu trả lời lại tiếp tục trên miệng vết thương khẽ liếm tựa hồ như là chuyện đương nhiên. (phương pháp mới, nên học hỏi)

Long Phạm trả lời là lúc thần sắc bất động nhưng Lăng Lạc Viêm lại rõ ràng nhìn thấy có ý cười ẩn giấu nơi đáy mắt. Thay vì dùng linh lực thay hắn khép lại, có cần thiết phải thanh tẩy miệng vết thương như thế này hay không? Hợp mắt lại, hắn thoải mái nằm trên đùi Long Phạm, ngửi vào hương sen thơm mát khiến trong lòng thanh tĩnh ngưng thần. Nhắm mắt nghỉ ngơi, mái tóc bạch kim bóng mượt che phủ một phần khuôn mặt. Dưới làn tóc, khóe miệng không tự chủ chậm rãi khẽ giương lên.

Đầu lưỡi liếm qua miệng vết thương có thể nếm được hương vị máu tươi, Long Phạm nhìn thấy thiếu niên giờ phút này bình yên ở trong lòng hắn, hình ảnh mới vừa rồi của hắn cùng dị thú giao chiến hiện lên trước mắt.

Là hắn ngăn cản các trưởng lão trong tộc tương trợ mặc cho Lăng Lạc Viêm một mình lâm vào hiểm cảnh. Người bên ngoài không biết tâm tư của hắn lúc ấy nhưng hắn lại rõ ràng cảm giác được. Mất thấy hồng y thân ảnh lần lượt bị móng thú xẹt qua, máu tươi từ miệng vết thương không ngừng nhỏ giọt. Suy nghĩ của hắn lúc ấy tất cả đều là như thế nào đem con súc sinh kia nghiền xương thành tro. Rồi sau đó nhìn thấy Lăng Lạc Viêm sắp rơi vào trong miệng nó, hắn cơ hồ suýt nữa không nhận được đã muốn ra tay, nhưng ngay khi hắn chuẩn bị động thủ, thiếu niên luôn khiến hắn bất ngờ, lại một lần nữa làm cho hắn kinh hãi.

Viêm hỏa chân chính hiện hình hóa thành lưỡi dao sắc bén đâm xuyên qua thân thể dị thú, hủy đi nó cũng hủy đi những phần không thể bị ngọn lửa bình thường thiêu đốt như răng, móng, sừng, trong phút chốc chỉ còn lại một đám tro tàn. Hắn không cần động thủ mà hành động của thiếu niên kia lại một lần nữa nhen nhóm tâm tư hắn, duy trì thân thể sớm hao hết khí lực, chất vấn mọi người, trách mắng sai lầm của hắn....

Tựa như đoàn viêm hỏa kia có thể thiêu hủy hết thảy, chói mắt như thế làm cho các trưởng lão không dám nhìn thẳng cũng khiến hắn cam tâm tình nguyện lần thứ hai quỳ dưới chân, đổi lại được tộc nhân quy phục.

Lúc này mũi hoặc nhân như xích hỏa (ngọn lửa đỏ) đang nằm trên đùi, tựa vào lòng ngực hắn, y phục được giải hạ nằm hỗn loạn bên hông. Những sợi tóc bạch kim phi tán xoa trên miệng vết thương khiến nơi đó cũng được tô điểm càng thêm mê hoặc lòng người. Khóe miệng cong lên ôm lấy một tia hấp dẫn, giống như ngủ yên.

Nhìn thấy hắn, Long Phạm cúi đầu hạ môi xuống trên vòng cung khóe miệng, nhẹ nhàng liếm hôn. Bàn tay xuyên qua từng sợi tóc phủ đến trước ngực hắn, chậm rãi giao du. Hôn lên môi thiếu niên, nhưng hắn cũng không xâm nhập, chỉ dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua. Sau giây lát, hưởng ứng hắn chính là một đôi tay bỗng nhiên chao quanh cổ hắn, vẫn tiếp tục kết hợp giao triền một cách mềm mại ẩm ướt.

“Tề ti lại đang làm cái gì? Hay là nơi này của bản tông chủ cũng bị thương?” Khơi mào khóe mắt mang theo ý cười ái muội có chút giễu cợt, liếm liếm môi, Lăng Lạc Viêm nhìn lên khuôn mặt luôn trầm tĩnh lạnh lùng, giờ phút này trên đó lại chớp động ý cười. Đôi tay phủ trước ngực hắn dần dần di chuyển lên môi, ngữ thanh không nhanh không chậm thản nhiên vang lên, “Tự nhiên là bị thương, tông chủ không biết nhưng thuộc hạ lại nhìn thấy rõ ràng. Nếu là bị thương không thể không để ý tới, cần phải đem miệng vết thương thanh tẩy mới hảo...”

Nói xong lại hạ môi xuống, không hề nhẹ nhàng chậm rãi, đầu lưỡi thần tốc xâm nhập ở chỗ sâu trong miệng hắn, khẽ đảo qua hàm trên lại cuốn quanh lưỡi hắn. Mới vừa rồi ngón tay vuốt nhẹ trên môi giờ chuyển qua bên hông mặt, nâng đầu hắn lên, cũng làm cho hai người càng xâm nhập trao đổi hơi thở lẫn nhau.

Nụ hôn mang theo hương sen ngọt ngào, vốn để thanh tâm quả dục – ngăn chặn ham muốn, nhưng ở tại mũi hắn lại luôn toát ra vẻ khêu khích gợi tình, cùng bề ngoài thong dong lạnh nhạt bất đồng, cũng không

phải hoàn toàn thoát tục. Long Phạm mới đầu là hôn dịu dàng mềm nhẹ, lúc sau xâm nhập càng ngày càng kịch liệt bá đạo vượt ngoài dự kiến của hắn giống như hiện giờ.

Khi hắn mang theo đề phòng cùng dè dặt, nam nhân từng cái bắt hắn lại lấy thân phận tế ti ở trước mặt tất cả mọi người, quỳ dưới chân hắn chấp nhận trừng phạt, giao ra quyền kiểm soát trong tộc, để tất cả mọi người đều biết hắn mới chính là chủ nhân chân chính của Xích Diêm tộc.

Nam nhân như thần linh trong mắt mọi người, coi rẻ tánh mạng chúng sinh, cao cao tại thượng, đáng lý chỉ nên được mọi người ngưỡng mộ trông lên. Vì làm cho hắn ở trong tộc lập uy, lại một lần nữa khiến thân bạch y bào kia nhiễm bụi. Khi Long Phạm quỳ thân xuống ngẩng đầu chăm chú nhìn, từ trong đôi mắt thanh lam kì dị kia hắn mới tỉnh ngộ, cũng là trong nháy mắt hồi phục nóng nảy cùng tức giận trong lòng.

Cứ như thế hít vào hương sen thơm ngát, thân thể mệt mỏi sớm không thể duy trì dần dần thả lỏng. Trên môi tùy ý tiếp tục hôn, hắn nhắm lại hai mắt không muốn tái mở. Sớm quen thuộc mùi hương thanh nhàn, thậm chí như vậy dần dần thiếp đi.

Long Phạm dời mắt nhìn bộ dáng buồn ngủ của Lăng Lạc Viêm trong lòng, bên cánh môi hé mở còn mang theo thủy dịch, đầu lưỡi tùy ý liếm qua cánh môi đỏ ửng. Cũng không phải cố ý, nhưng trong lúc đó cơ thể hắn bất giác nóng lên, biết sớm đã đến cực hạn, hắn dừng hôn không hề tiếp tục hành động.

Hắn là tế ti mà lại là người đứng đầu Xích Diêm tộc, là hắn đem Lăng Lạc Viêm đến nơi đây. Tại lúc hắn vui mừng vì lực lượng của Lăng Lạc Viêm bắt đầu thức tỉnh cũng là lúc hắn khó có thể khống chế ý muốn của chính mình.

Dưới đáy lòng thờ dài, nhận thấy cái hôn mới vừa rồi dẫn đến biến hóa trong thân thể, Long Phạm nhìn chăm chú thiếu niên đang nằm trong lòng, lộ ra một tia cười khổ. Chỉ có hắn mới có thể dễ dàng khơi mào dục niệm mà từ lâu hắn đã có thể tùy tâm khống chế, cũng chỉ có hắn mới làm ỉn thường xuyên lo lắng vướng bận. Đến lúc này, vị trí của Lăng Lạc Viêm ở trong lòng hắn đến tận cùng là như thế nào, hắn làm sao lại không biết.

Kéo qua tấm lụa trắng che phủ nửa thân trần của thiếu niên, nhìn thấy vẻ mặt ngủ say của hắn, Long Phạm lại nghĩ đến mấy ngày sau cùng Liệt Diêm tộc trăm năm chi ước.....

=====

Từ khi Long Phạm quỳ xuống đất nhận sai, các vị trưởng lão chứng kiến oai nghiêm của tông chủ, lời nói trong lúc đó lại càng thêm cung kính, thật làm cho Lăng Lạc Viêm cảm nhận được cảm giác một hô trăm ứng khi còn ở trong hắc đạo trước kia. Khác biệt chính là trước kia đi theo bên cạnh luôn có hơn mười người mà hiện giờ chỉ có một người.

Nhưng một người này lại được tộc nhân từ trên xuống dưới tôn sùng, mà nay lại trở thành tùy thị của hắn. Còn hơn dĩ vãng trước kia hắn sớm bỏ qua, tự nhiên người trước mắt càng làm cho hắn cảm thấy vừa lòng duyệt mắt, cũng càng làm cho hắn thỏa mãn.

Trong Xích Diêm tộc, mọi người tuy phần lớn đều là thân đủ linh phách nhưng nói thế nào cũng không thật sự được xem như là thần nhân, cũng giống như dân chúng bình thường, cũng phải ăn uống chi tiêu, các tộc khác như thế, Xích Diêm tộc tự nhiên cũng giống nhau. Bẩy mươi hai gia tộc phân tán ở các nơi, có người chuyên phụ trách mua bán sinh kế, từ các công việc bình thường đến đặc thù, đủ loại mua bán cùng giao thiệp.

Lăng Lạc Viêm lúc này đang ở Lâm Tiêu điện lật xem sổ sách, nam nhân bên người nhắm mắt đứng thẳng, thỉnh thoảng lại vì hắn mài mực. Cũng không biết vì sao hắn nhắm mắt như thế mà tay mài mực vẫn ổn định. Hướng bên người liếc mắt một cái Lăng Lạc Viêm thu hồi tầm nhìn, đảo qua Quan Mạo đang đứng trước mặt.

“Đa tạ Quan trưởng lão, việc này trong tộc nếu không có người giải thích rõ ràng bản tông chủ nhất thời vô pháp hiểu rõ.”

“Tông chủ chỉ trong mấy ngày liền có thể xử lý tộc vụ, thật sự khiến kẻ khác bội phục. Điều không phải công lao của Quan Mạo, khen ngợi như thế Quan Mạo không dám nhận”. Khom người hành lễ Quan Mạo nhìn

thấy sổ sách chất đống lại nghĩ đến một chuyện, “Mấy ngày nữa liền tới kỳ hạn cùng Liệt Diễm tộc chi ước, có lẽ tông chủ cũng nên tạm hoãn sự vụ trong tộc, hảo hảo nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mới tốt,”

“Ân, Quan trưởng lão nói không sai, như vậy những việc này cứ giao cho tể ti đi,” bỏ bút xuống Lăng Lạc Viêm ngàng đầu hướng bên cạnh Long Phạm ngoắc ngoắc tay, “Long Phạm—”

“Vâng” Long Phạm tiếp nhận sổ sách, không có nhiều lời. Lăng Lạc Viêm nhìn Quan Mỗ đang lộ ra vẻ mặt cổ quái, khoát tay, “Quan trưởng lão nếu không còn việc thì lui ra đi,”

Xem ra các trưởng lão vẫn chưa quen việc tể ti đại nhân của bọn họ bị tùy ý sử dụng. Nhướn mi mỉm cười thấy Quan Mỗ lui ra, Lăng Lạc Viêm đứng dậy đuổi thẳng cánh tay, chỉ chỉ vào chỗ ngồi, “Người ở đây đem những việc này xử lý, bản tông chủ muốn đi thư trai một lát,”

Liệt Diễm tộc chi ước ngay tại trước mắt, như vậy hẳn đi thư trai là muốn tra duyệt về Liệt Diễm tộc, theo ý tứ của hắn ngồi xuống, Long Phạm nâng tay cầm bút, “Tông chủ chỉ cần dùng linh lực là có thể mở ra thư trai, ta đã thay đổi nơi đó một chút, người có thể tùy ý ra vào,”

“Nói như vậy, bản tông chủ có thể tự do thoải mái ra vào chỗ ở của người?” Từ khi đi vào cấm kỵ giới, gặp qua các loại thực vật kỳ quái, hiện giờ hắn cũng không nghĩ hoa cỏ Long Phạm trồng trong vườn chỉ để trang trí đẹp mắt.

“Tông chủ nói không sai.” Cúi đầu đặt bút lên sổ sách, Long Phạm trả lời như thế. Chỉ cần ở trong nội viện của hắn sẽ không có gì nguy hiểm, mà lúc này lấy lực lượng của Lăng Lạc Viêm, người tầm thường có đủ linh pháp hơn phân nửa đã không phải là đối thủ của hắn.

“Chậc chậc...” Nhướn mi giả vờ phát ra tiếng vang kinh ngạc, Lăng Lạc Viêm đến gần, nâng mặt Long Phạm lên, “Tể ti chính là đang mời bản tông chủ đến chỗ ở của người?”

Long Phạm nắm lấy bàn tay Lăng Lạc Viêm đang đặt trước cằm hắn, thuận thế kéo đến trước người, cách bàn án, kề sát cực điểm, mới chậm rãi thản nhiên nói, “Tông chủ có thể đến bất cứ lúc nào, chỉ sợ sẽ làm tông chủ thất vọng.”

Đôi môi hoàn mỹ thật là tốt xem gần ngay trước mắt, Lăng Lạc Viêm không hề suy nghĩ tiến lên hôn, gật gật đầu, “Đến lúc đó nhìn xem để biết giường của tể ti như thế nào, ta kì thực rất...”

Nói ra giọng điệu ái muội giống như đang khiêu khích con mồi, Lăng Lạc Viêm lại ở trên mặt Long Phạm sờ soạng một phen mới lững thững tản bộ bước ra ngoài. Ở phía sau Long Phạm chăm chú nhìn thân ảnh Lăng Lạc Viêm rời đi, đối với hắn nâng tay chào tạm biệt. Thẳng đến khi thân ảnh màu đỏ đột nhiên biến mất trong tầm mắt, mới có chút nuối tiếc liếm liếm môi, cúi đầu đặt bút, nghĩ đến trăm năm chi ước kia lại không khỏi hơi hơi nhú mày.

Mà Lăng Lạc Viêm đi được vài bước chỉ cảm thấy phía sau có một cổ dao động, giương mắt lần nữa đã thấy trước mặt là sở viện của Long Phạm, biết là Long Phạm gây nên hắn tiếp tục hướng phía trước bước đi.

Mục tiêu, thư trai.

26. Quyển 1: Chương 26: Nghi Hoặc

Trong sân yên tĩnh giống như lần trước hắn từng đến đây, không có một tia hơi người, lặng im không một tiếng động tựa như cùng thế giới bên ngoài không hề liên hệ. Ngoại trừ hoa cỏ đong đưa trong gió, còn có những loài hồ điệp kì dị phát phối bay lượn bên trong khóm hoa. Đường như hết thảy đều bất động.

Lăng Lạc Viêm bước xuyên qua, hướng bên trong đi vào đến trước cửa thư trai. Theo như lời Long Phạm quả nhiên thực dễ dàng mở ra đại môn thư trai. Hắn bước vào bên trong, không biết từ nơi nào Miểu Lan xuất hiện hướng tới hắn nhào ra.

“Tông chủ!” Miểu Lan thần tình vui sướng, không nghĩ tới chưa bao lâu tông chủ đã nhớ đến Miểu Lan lại đi thư trai tìm hắn, so với người kia mấy chục năm đều không bước vào một bước, tể ti đại nhân làm cho hắn mau chán muốn chết, trước mắt tông chủ thật sự là cứu tinh của hắn.

Lăng Lạc Viêm nhìn bộ dáng đã trưởng thành nhưng tâm tính lại như đứa nhỏ đang nhảy vào nũng nịu ôm ấp của Miểu Lan, một tay xoa bím tóc đỏ của hắn, đem hắn từ trong lòng ngực kéo ra “Miểu Lan ở đây cảm thấy không thú vị? Hay là tông chủ tìm việc gì đó cho người làm?”

Theo động tác của Lăng Lạc Viêm dắt hắn ly khai, Miểu Lan bay lên giữa không trung. Vẫn chưa quen Lăng Lạc Viêm tươi cười, nhìn thấy như thế lại sững sốt một lát mới vui mừng nhảy lên giá sách, “Không biết tông chủ lúc này muốn tìm cái gì?”

“Liệt Diễm tộc,” Lăng Lạc Viêm nhìn lên giá sách đồ sộ, lại ngẩng đầu đối với Miểu Lan tiếp tục nói, “Liệt Diễm tộc cùng tộc ta, mỗi trăm năm lại có chi ước tụ họp, người cũng biết?”

Trăm năm chi ước....Miểu Lan ngừng động tác lắc lư hai chân trên giá sách, tựa hồ có cái gì đó từng phát sinh, chính là kỳ quái hắn cứ nhiên nghĩ không ra. Hắn ở đây đã bao lâu, gần trăm năm? Hay là đã qua mấy trăm năm? Trong đầu tựa hồ có cái gì chợt lóe qua, nhanh đến mức hắn không kịp bắt giữ liên tiêu tán.

Miểu Lan ngồi trên giá sách ngẩn người ngơ ngác, Lăng Lạc Viêm thấy hắn bởi vì câu hỏi này mà lâm vào trầm tư, trên mặt xem ra là một mảnh mê mang, vẻ mặt cũng có thay đổi vi diệu, không khỏi cảm thấy kỳ quái. Đem nghi hoặc trong lòng giấu xuống, dường như không có việc gì tùy ý lấy ra một quyển thư sách phía trên, hắn mở miệng hỏi, “Về tư liệu của Liệt Diễm tộc, người cũng biết ở nơi nào?”

Hắn nhắc tới trăm năm chi ước, Miểu Lan liền có phản ứng kỳ quái như vậy, phải biết rằng đầu đuôi ngọn nguồn tựa hồ chỉ có thể đi tìm một người, lát sau trở về nên hỏi lại Long Phạm vì sao hắn dường như linh ở thư trai, lại vì điều gì khi nhắc tới trăm năm chi ước lại phản ứng khác thường như thế.

Trên giá sách Miểu Lan lấy lại tinh thần, tựa hồ mới vừa rồi ngẩn người không phải là hắn, cũng như suy nghĩ bị hút ra trong nháy mắt trở về bình thường. Vẻ mặt kia lại là bộ dáng vui mừng vô tư, bay lên trên giá sách nói: “Tông chủ chờ, Miểu Lan sẽ giúp người mang đến”

Bê đến mấy quyển sách không quá dày giao đến tay Lăng Lạc Viêm. Miểu Lan xem ra cũng không có gì cổ quái, giống như vẻ mặt mê mang mơ hồ mới vừa rồi chưa từng xuất hiện, cứ nhắc đi nhắc lại Lăng Lạc Viêm nên từ từ chậm rãi duyệt xem, tựa như lúc trước, ngồi ở trên cao cùng Lăng Lạc Viêm không hề mở miệng.

Lăng Lạc Viêm lật xem ghi chép trong tư liệu, cùng với những gì hắn biết lúc trước cũng không chi tiết là bao. Liệt Diễm tộc vốn là người của Xích Diễm tộc, vì một nguyên nhân mà tách ra, dường như khoảng chừng trăm năm trước trong tộc phát sinh một sự tình, sau việc này trong tộc phân ra thành hai phái. Mỗi bên phụng một chủ, định hạ trăm năm ước hẹn một lần tụ họp để giải quyết việc này, coi như là cấp cho tương lai lại hòa thuận thành một nhà. Nhưng theo năm tháng trôi qua, sự kiện kia vẫn chưa được giải quyết. Ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng, hai tộc trong lúc đó tuy là đồng nguyên lại như nước với lửa.....(đồng nguyên = cùng một gốc mà ra)

Lật mấy quyển sách xem duyệt, Lăng Lạc Viêm cũng chỉ có thể tìm được bấy nhiêu chuyện như thế, trong đó chưa từng ghi chép nguyên nhân tách ra mấy trăm năm trước đến tận cùng là vì chuyện gì, cũng không nói đến trăm năm tụ họp rốt cuộc là muốn làm cái gì. Là thương lượng việc này hay là theo lực lượng so chiều cao thấp. Hết thảy về Liệt Diễm tộc tựa như bị xóa đi hoặc là kiêng kỵ gì đó, chưa từng có tư liệu ghi chép kể lại.

“Đặt trở lại đi,” Cầm thư sách trong tay giao cho Miểu Lan, Lăng Lạc Viêm dưới đáy lòng thở dài. Nguyên vốn muốn cởi đi nghi hoặc trong đáy lòng, không nghĩ tới nghi hoặc lại càng nhiều, chẳng lẽ tất cả này đó đều phải đi truy vấn Long Phạm mới có thể biết được sao? Nhưng Long Phạm rõ ràng biết hắn đến đây là vì sao, lại chưa từng nhắc đến những chuyện đó, xem ra cũng không muốn hắn biết quá sớm.

“Tông chủ thật là phải đi?” Từ trên giá sách rơi xuống, Miểu Lan cùng mới vừa rồi cũng không bất đồng, vẫn là thần sắc lưu luyến không rời. Lăng Lạc Viêm ngẩng nhìn bím tóc màu đỏ buông xuống bên vai hắn, gật gật đầu, “Lần tới lại đến tìm người, hôm nay bản tông chủ còn có việc khác.” Không biết có phải hắn ảo giác, màu tóc Miểu Lan so với lúc trước nhìn thấy, bây giờ lại nhạt đi một ít.

“Tông chủ còn có chuyện gì?”

“Phương pháp sử dụng linh lực còn cần phải luyện tập, Miểu Lan chẳng lẽ quên bản tông chủ lần trước tới đây là vì chuyện gì?” Hắc tuy đã có thể khống chế linh lực nhưng vẫn phải dựa vào Dạ Dực cắn nuốt linh phách để duy trì, mà Dạ Dực từ cấm kỵ giới ra đến đây chưa từng cắn nuốt sinh linh nào, đã nhiều ngày có chút bất mãn đối với hắc chưa cho nó ăn một bữa no nê, thường xuyên ôm oán. (con quạ đen này sao hư thế nhỉ)

“Như vậy tông chủ đi đến cấm kỵ giới tìm được ma vật?” Miểu Lan lúc này mới nhớ tới, lần trước tựa hồ có việc này, lắc lắc đầu, đúng là ở đây lâu hắc đã quên ngày tháng, trí nhớ cũng không được tốt lắm.

“Đúng vậy” Lăng Lạc Viêm gật đầu xoay người hướng ngoài cửa bước ra, “Lần này đi về, lần tới quay lại tìm người.”

Về mặt Miểu Lan uể oải nhìn đại môn khép lại, thân ảnh biến mất bên trong giá sách.

Lăng Lạc Viêm ra khỏi đại môn thư trai, nghĩ đến đây là chỗ ở của Long Phạm, định tính toán đi dạo một vòng. Vừa mới đến trong viện định hướng nội đường mà đi, không ngờ cách hoa cỏ này nọ lại nghe thấy bên ngoài truyền đến một giọng nữ.

“Tể ti đại nhân, sắp tới ngày xếp nguyệt, Uyển Lam mang tới cấp đại nhân xem qua.”

Lăng Lạc Viêm theo âm thanh đi ra ngoài, nghe giọng nói hắc đã biết đó là người nào. Nhìn thấy nữ tử đứng ở bên ngoài không có bước vào, thói quen lộ ra tươi cười, “Thật là khéo, Uyển Lam cô nương định đi tìm Long Phạm?”

Khởi mào khỏe mắt mang theo vẻ hấp dẫn, cũng không rõ rệt lại làm người ta chỉ vì một khắc kia trong lòng liền nhảy dựng, dường như bị vẽ gợi tình câu dẫn. Y phục hồng sam, tóc bạch kim buộc cao, thiếu niên đứng dưới tàng cây bộ dáng tùy ý còn mang theo một chút hơi hợ, nhưng chỉ cần một mặt ý cười miễn cưỡng lại khiến người ta không khỏi tim đập gia tốc. Uyển Lam nhìn thấy thiếu niên đứng dưới tàng cây, trước tiên là trên mặt đỏ lên rồi lập tức nhăn mày lại

“Tông chủ.” Cách cỏ cây, một người đứng bên trong, một người đứng ở ngoài, Uyển Lam theo quy củ trong tộc hành lễ trước mặt Lăng Lạc Viêm.

Lăng Lạc Viêm đối với Uyển Lam nhăn mày mới vừa rồi dường như không hề để ý, cũng không đến gần, cách một khoảng nâng ngón tay chỉ vào đồ vật này nọ trong tay nàng, “Đó là cái gì? Chính là phải giao cho Long Phạm?” “NXB lậu = thiếu lốt”

Uyển Lam gật gù đầu, “Bẩm tông chủ, thật là phải giao cho tể ti đại nhân, là gần đến ngày sắp xếp nguyệt.” Đối với hồng sam thiếu niên này cũng chính là tông chủ hiện nay, nàng cũng rất bội phục hắc chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã có thể xuất ra viêm hỏa lực, nhưng nàng thủy chung không thể tiếp nhận thái độ của hắc đối với tể ti ngạo mạn như thế. Trong tộc từ trên xuống dưới không người dám tùy ý gọi ra tước danh của tể ti đại nhân, chỉ có vị tông chủ này khiến tể ti phải quỳ xuống nhận tội. Nghĩ đến ngày ấy chứng kiến thấy rõ ràng, nàng đến nay vẫn là bất bình không thôi.

Theo thái độ của Uyển Lam, Lăng Lạc Viêm liền hiểu rõ nàng đối với mình không vừa lòng như thế nào. Hắc tuy là tông chủ trong tộc nhưng so sánh mà nói Long Phạm mới chính là chủ tử của nàng. Thân là một trong mười hai truyền sử dưới tay Long Phạm, từ lúc trong điện Uyển Lam mở miệng bảo hộ Long Phạm, hắc đã nhìn ra mười hai truyền sử đối với tể ti đại nhân của bọn họ là tôn sùng như thế nào.

Đối với thái độ của số ít người sùng kính Long Phạm như thần thánh không có cách gì trong thời gian ngắn có thể thay đổi, hơn nữa là mười hai truyền sử, Lăng Lạc Viêm đối với việc này cũng không để ý, nhưng đối với việc sắp xếp nguyệt theo lời Uyển Lam lại có chút hiếu kỳ, “Sắp xếp nguyệt là gì?”

“Sắp xếp nguyệt là bên trong Tích Hương cư, thay tể ti an bài nam nữ thị tẩm. Mỗi khi đến tháng Uyển Lam phụ trách chọn ra mười người, chuẩn bị thỏa đáng giao cho tể ti xem qua. Đi hoặc không đi tùy theo tâm tình của tể ti mà định,” Trả lời câu hỏi của Lăng Lạc Viêm, Uyển Lam nhìn thấy hồng sam thiếu niên đi ra, tiếp nhận sổ sách xếp nguyệt trên tay nàng.

“Đa tạ Uyển Lam cô nương cho biết, tể ti giờ này đang ở trong Lâm Tiêu điện, người có thể đến đó tìm hắc, bất quá chuyện nơi đây không cần phải báo lại,” Lật xem đồ vật này nọ trong tay, Lăng Lạc Viêm ôn nhu

cảm tạ. Uyển Lam nhìn thấy dưới đáy mắt hắn có hào quang chớp động còn có vẻ mặt như cười như không, cúi đầu đáp lại, “Vâng, tông chủ nếu là không có chuyện gì, Uyển Lam xin phép cáo lui.”

Đem sổ sách xếp nguyệt trả lại cho nàng, Lăng Lạc Viêm nhìn thân ảnh đi xa của Uyển Lam, nhếch môi lên nhớ lại ghi chép trong sổ sách, nhẹ nhàng cười rộ lên, chẳng qua tiếng cười nghe đến cũng không như thể nào vui sướng.

Sắp xếp nguyệt.....Tựa hồ hôm nay đó là ngày sắp xếp...Xoay người lại liếc mắt một cái nhìn nội đường hắn chưa từng bước vào. Lăng Lạc Viêm hướng Xích Viêm cung quay trở về.

27. Quyển 1: Chương 27: Tích Hương

Tích Hương cư, ngụ trên núi ở Xích Diêm tộc nhưng cũng không thuộc khu vực Xích Diêm tộc. Bên trong lầu các, nam nữ ở đó mỗi người dung mạo đều bất phàm cũng không phải người của Xích Diêm tộc nhưng vì ngưỡng mộ tể ti Long Phạm mà đến. Xích Diêm tộc tuy đã dần dần suy yếu nhưng đại danh của tể ti Long Phạm lại lưu truyền muôn nơi. Thân thủ linh phách vốn đã được phàm nhân kính nể tôn trọng, huống chi đây lại là tể ti Long Phạm trải qua gần ngàn năm, dung mạo bất suy, lực lượng khó dò. Lúc này loạn thế, tự nhiên càng được tôn sùng.

Phàm là người có chút địa vị đều nhắm vào các tông tộc để tạo lập quan hệ. Dù sao hiện giờ ở trên đời này ai mạnh làm vua, nếu không có chỗ dựa vững chắc trong lòng luôn bất an. Đem con cái trong nhà dâng lên cho các linh giả ở tông tộc, để bọn họ cũng được kính trọng lại có thể tạo lập quan hệ cùng tông tộc, nhất cử lưỡng tiện vì sao không làm? Liên Ngọc các, Tích Hương cư vì vậy mà được dựng nên ở trong Xích Diêm tộc. (nhất cử lưỡng tiện = một công đôi việc)

Xích Diêm tộc dần dần suy sụp, lực lượng cũng không thể cùng năm xưa so sánh với, nhưng kể tục thanh danh của Hách Vũ lực vẫn làm cho phàm nhân kính nể trọng đãi. Vì vậy nam nữ trong Liên Ngọc các cùng Tích Hương cư chỉ có tuổi già tự mình rời đi mà không người nào cam lòng từ bỏ cơ hội tuyệt hảo có thể tiếp cận tông chủ cùng tể ti như thế. Nghe nói không biết bao lâu trước kia từng có người được tông chủ yêu thích, nhận lấy vô số ân sủng, rồi sau đó như thể nào thì không ai được biết, việc này lại tiếp tục lưu truyền.

Nhân một chút giờ ngọc tiện hỏi thăm về việc quá khứ này đó, Lăng Lạc Viêm phát hiện có những chuyện vì đã xảy ra quá lâu mà ít người biết được hết thảy. Lúc này xem ra Liên Ngọc các cùng Tích Hương cư có thể xem như “Hậu cung” của tông chủ cùng tể ti trong Xích Diêm tộc, chỉ khác biệt ở chỗ lúc trước Lăng Lạc Viêm yêu cầu triệu người từ Liên Ngọc các đến Xích Viêm cung của mình, còn tể ti Long Phạm thì chỗ ở của hắn không người có thể tiến vào bởi vì thư trai được xem như cấm địa, những người thị tẩm đều ở nơi khác chờ đợi.

Lúc trước Phàm Kỳ bị hắn kéo đến ngăn cản thích khách tập kích, đó là người của Liên Ngọc các, Lăng Lạc Viêm từng nghe Long Phạm nói qua. Đã gặp người của Liên Ngọc các lại chưa bao giờ tự mình bước vào Liên Ngọc các hay Tích Hương cư, nghĩ đến Uyển Lam an bài chuyện sắp xếp nguyệt, lại nhìn nhìn canh giờ trước mắt, hắn rốt cục từ bên trong Xích Viêm cung đi ra.

Đương nhiên hắn đi chính là nhìn xem “Hậu cung” của mình, thuận tiện coi trộm của Long Phạm một chút.....chứ không phải vì này đó. (bắt quả tang anh nói láo mà không chớp mắt)

Nhú lại mắt, biểu tình mơ hồ, thân ảnh màu đỏ ở bên ngoài Xích Viêm cung một mình hành tẩu. Các nữ tì đang lui tới thấy tông chủ đều dừng bước thi lễ. Lúc này trong tộc từ trên xuống dưới đều biết vị tông chủ này tuy thân thể chỉ là thiếu niên nhưng làm việc lại rất có khí phách, tương lai Xích Diêm tộc phải dựa vào hắn để phục hưng. Không người dám tùy tiện đắc tội, mặc dù không có tể ti bên cạnh cũng không ai dám sơ suất nghi lễ. Có thể làm cho tể ti quý xuống đất nhận phạt, còn ai dám đối với vị tông chủ này nửa điểm bất kính.

Lăng Lạc Viêm đối với các tộc nhân cùng tỳ nữ xung quanh thi lễ đều như không thấy, hắn lúc này nghĩ đến chính là Tích Hương cư. Hắn muốn biết tể ti đại nhân Long Phạm đoạn tuyệt thất tình lục dục ở trên giường thị tẩm là loại bộ dáng nào, hay không khi cùng hắn ôm ngủ hàng đêm giống nhau, chứng kiến thấy vẻ mặt thản nhiên, nhưng lại....

Nhớ đến bàn tay đặt ở thắt lưng của hắc lữ đang du di, lại nhớ đến chủ nhân của nó. Lăng Lạc Viêm mỉm cười hờ lạnh một tiếng. Sau khi hỏi nơi ở của Tích Hương cư, lập tức thẳng tiến mà đi.

Y mê lửa đỏ giờ lên, đại môn bị chướng lực đẩy ra, bước vào một căn phòng bên trong Tích Hương cư. Lăng Lạc Viêm vẻ mặt tự nhiên như đang trở lại gian phòng của chính mình, “Bản tông chủ có việc muốn thỉnh giáo tể ti đại nhân,” Làm như hoàn toàn không biết trong phòng đang xảy ra việc gì, thản nhiên thông thả ngồi xuống bên cạnh bàn.

Trong phòng, bạch y bào đang nằm ở trên giường, nhìn xem động tác kia như là đang muốn thoát y, mà nữ tử bên người quần áo sớm được giải khai phân nửa, sắc mặt đỏ bừng. Xem tình hình này, nếu là tiếp tục trong chốc lát có thể nhìn thấy một ít sắc cảnh kiều diễm, “Xem ra bản tông chủ đến không đúng lúc, tể ti đại nhân đang bận việc.”

Khóe môi cong lên vẫn chưa hạ xuống, Lăng Lạc Viêm bắt chéo chân tựa lưng vào ghế giống như đang xem một màn hảo diễn, mang theo một chút hưng vị cùng mong chờ. Nhìn thấy Long Phạm dừng động tác chỉ cảm thấy tiền một khắc trên mặt còn một mảnh lạnh lùng hờ hững, mà khi thấy hắc đi vào lại như bị gọi lên hứng thú, đôi mắt thanh lam kỳ dị kia rơi xuống trên người hắc. (tiền một khắc = một phút trước)

“Tông chủ có việc gì muốn hỏi?” Nam nhân bị người cắt ngang tình sự vẫn là sắc mặt bình tĩnh, nhìn Lăng Lạc Viêm nhưng không có ý đứng dậy.

Lăng Lạc Viêm chăm chú nhìn trên giường nữ tử y phục bán thốn, rõ ràng nhận thấy vẻ mặt bối rối, kia bộ dáng ôn nhu sợ hãi nhưng thật ra có chút động lòng người. Khẽ cười một tiếng hắc đứng dậy rồi bước qua, nâng mặt của nàng lên, “Nguyên vốn muốn hỏi về việc của Liệt Diễm tộc, chỉ là bản tông chủ nhìn thấy mỹ nhân liền quên cụ thể là muốn hỏi cái gì, tể ti đại nhân sẽ không để ý chứ?”

Đầu ngón tay khẽ vuốt trên gương mặt nữ tử, đáy máy gọi tình khiến nữ tử bị hắc đụng chạm cơ hồ ngay cả mắt đều không dám nâng. Tể ti đại nhân ngay cả khi thực hiện tình sự đều không thấy có cảm xúc pháp phòng, lúc nàng đang ở đỉnh điểm cực lạc, hắc lại như đang suy nghĩ gì đó khiến nàng tự kỷ giống như việc này đối với hắc có cũng như không. Diện mạo của vị tông chủ trước mắt xem ra còn rất trẻ, nhưng đôi mắt khô gọi mỉm cười lại câu dẫn lòng người, khiến nàng vốn là đang động tình lại càng tim đập gia tốc....vội vàng buông xuống ánh mắt len lén quan sát vụng trộm, không dám tái nhìn.

Phản ứng của nữ tử đều dừng ở trong mắt Long Phạm, bạch y mê khẽ nâng kéo bàn tay Lăng Lạc Viêm đang đặt trên mặt nàng. “Tông chủ có ý đối với nàng?”

“Hay là tể ti đại nhân không cho phép?” Lăng Lạc Viêm cũng ngồi đến bên giường, đầu ngón tay còn lại theo nội y của nữ tử mơn trớn làn da non mềm lộ ra từ hai chân dần dần đi lên. Ánh mắt chăm chú nhìn Long Phạm, đầu ngón tay vẫn tiếp tục động tác lộ ra vài phần tà khí cùng ý cười khiêu khích, “Đánh gãy chuyện tốt của tể ti đại nhân là bản tông chủ sai, không biết tể ti có hứng thú để cho bản tông chủ cùng tham gia?” (mồ o_o....)

Đang lúc nữ tử hơi thở gấp gấp truyền đến, Lăng Lạc Viêm rút bàn tay bị Long Phạm đang cầm ra, một phen xé nát y phục còn lại trên người nữ tử, ngón tay rời khỏi cơ thể nàng, đem nàng đẩy vào trong lòng Long Phạm “Để cho tể ti đại nhân ngày ngày tùy thị, ngay cả thời gian tiêu khiển cũng không có là bản tông chủ sai. Hôm nay bản tông chủ nhận sai bởi thường tể ti đại nhân một đêm khó quên thì thế nào?”

“Chúng ta ba người, sẽ rất thú vị...” Lăng Lạc Viêm trong miệng nói như vậy, ánh mắt ái muội nhìn nữ tử đang nằm trong lòng Long Phạm hơi hơi chớp động, không để ý biểu tình của Long Phạm nhưng hắc lại có thể cảm giác được tầm mắt kia thủy chung dừng trên người mình. Hắc dứt khoát rời mắt không xem nữ tử thoát đi thân bạch y bào kia như thế nào, hai tay hướng dưới thân sau lưng nàng mà đi.

Trước người là tể ti đại nhân, còn sau lưng lại chính là tông chủ trong tộc, tư thế ba người như thế khiến nữ tử sắc mặt như hỏa thiêu lan tràn khắp cả thân thể. Tuy thật sự xấu hổ nhưng đáy lòng cũng vui mừng, nàng có thể cảm giác được trong đôi mắt lạnh lùng của tể ti đại nhân cũng dấy lên cái gì đó, tiếp tục thoát y phục của hắc, trong lòng nàng tràn đầy chờ mong, đem thân thể trần trụi của mình hướng trước ngực hắc cọ xát. Chưa hề nghĩ đến bên tai lại nghe một ngữ thanh lạnh nhạt, “Ba người nhiều lắm.”

Vừa dứt lời, nàng cảm giác trước mắt một mảnh quay cuồng, trên người đau nhức tùy theo mà đến, nằm trên mặt đất cứng rắn lạnh như băng khiến thân thể lửa nóng của nàng như bị gội một gáo nước lạnh,

thoáng chốc toàn thân run rẩy.

“Tế ti đại nhân...” Ôm chặt thân thể không một tác vãi, nàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, vội nâng mắt lên, trước mặt chứng kiến quả thực bảo nàng không dám tin. Mới vừa rồi phản ứng của tế ti đại nhân đối với mình còn lạnh nhạt, hiện giờ lại đem tông chủ đặt dưới thân. Bạch y bào bán giải khai cùng y mẹ lửa đỏ chói mắt giao nhau, ngũ thanh nhẹ nhàng chậm rãi là nàng chưa bao giờ nghe qua. Luôn bình thản trầm tĩnh trong lời nói lúc này lại hàm chứa uy hiếp còn có tràn đầy hỏa nhiệt.

“Tông chủ muốn một đêm khó quên, thuộc hạ có thể hầu hạ.”

Long Phạm đem thiếu niên đặt dưới thân mình. Mới vừa rồi đôi tay từng đụng chạm trên người nữ tử bị hấn đặt ở hai bên. Tại bên người y mẹ hỏa hồng như máu trải dài như cánh điệp. Thiếu niên trên mặt ý cười giương lên vẻ mỉa hoặc lòng người. Tóc bạch kim phi tán, trong ánh mắt nổi lên hào quang hỏa màu lạnh như băng, còn có chút gì đó, hướng hấn nhượng mi “Tế ti đại nhân là đang hiểu lầm? Hôm nay đến phiên sắp xếp nguyệt không phải là bản tông chủ, mà là vị mỹ nhân kia—”

Ngoảnh đầu hướng dưới giường cong môi lên nhìn nữ tử đang chờ người ra, vẻ gợi tình trong mắt Lăng Lạc Viêm càng thêm đậm”Mỹ nhân thật là bị dọa, đừng sợ, lại đây...” Lần này nói cũng chưa nói hết, một đôi môi trực tiếp phủ lên làm cho hấn khó khăn mở miệng. Thân thể thiếu niên chống lại Long Phạm căn bản là không có cách nào sánh bằng, mà hấn cũng không tính toán cự tuyệt. Hai cánh tay ở bên hông bị áp chế không thể nhúc nhích, hấn liền ngửa mặt đón lấy người phủ trên người mình, mở miệng, dùng lưỡi tiến đến giao triền quần quanh.

Đôi môi nhợt nhạt mở ra, đầu lưỡi đỏ ửng chủ động hướng lên cánh môi phía trên liếm qua. Nghênh đón đầu lưỡi của đối phương, hấp dục giao triền, khe cắn, âm thanh ướt át trong gian phòng yên lặng càng thêm rõ ràng. Nữ tử si ngốc ngồi trên mặt đất lẳng lặng nhìn chăm chú hai người hôn nhau nồng nhiệt trên giường, vẫn không thể tin những gì mình đang chứng kiến.

28. Quyển 1: Chương 28: Liên Ngọc

Chưa bao giờ ở trên giường hôn môi bất cứ người nào, tế ti đại nhân lại hôn tông chủ? Không chỉ là hôn bình thường mà là hôn nồng nhiệt thiết tha. Tiền một khắc tông chủ còn trên người nàng khiêu khích chọc ghẹo, không khiến trách tế ti lại nghênh đón như vậy...Nhớ tới mấy ngày gần đây nghe đồn đãi tế ti đại nhân bị tông chủ trách phạt trong điện, hai người quan hệ ngày càng căng thẳng, nhìn lại trước mắt nàng thật sự không biết trong lòng nên nghĩ gì mới hảo.

Ôm thân mình chậm rãi đứng dậy, nàng đến gần bên giường thật cẩn thận mở miệng, “Tông chủ, tế ti đại nhân, tiểu nữ...”

“Lui xuống” Long Phạm thoáng dời môi ngoảnh đầu nhìn nàng, vốn là ngũ thanh bình thản nhưng ở tai nàng nghe thấy lại không hiểu vì sao cảm giác một trận lạnh run trên người. Bị đôi mắt lãnh đạm liếc nhìn tựa hồ như rơi xuống mặt đất rét buốt, còn làm cho người ta cảm thấy được một trận hàn băng.

Lăng Lạc Viêm nhìn thấy nàng hoảng sợ hoang mang cuống quýt lui ra, ngẩng đầu đối với nam nhân vẫn phủ trên người mình cười khê, “Tế ti đại nhân vì sao phải đuổi mỹ nhân đi? Bản tông chủ thấy nàng cũng không tồi, làn da trắng nõn, thân mình cũng thực mềm mại, còn có...”

“Vì sao đuổi nàng đi tông chủ còn không biết ?” Long Phạm cắt ngang lời hấn, nghe được từ trong miệng hấn đánh giá nữ tử kia, còn có mới vừa rồi ở trên người nàng vuốt ve mơn trớn, đôi mắt thanh lam dần dần ám trầm, càng tăng thêm lực đạo đè chặt hai tay Lăng Lạc Viêm. Ở dưới thân hấn Lăng Lạc Viêm đối với việc này lại như không hề có cảm giác, liếm môi hỏi lại, “Bản tông chủ có nên biết hay không? Tế – ti – đại – nhân...” Gần từng tiếng phun ra mấy chữ, giọng điệu trong lời nói rõ ràng hàm chứa châm chọc mỉa mai.

Mặc dù nét mặt dường như không có việc gì nhưng liếc thấy Long Phạm cùng nữ tử trên giường Lăng Lạc Viêm lại hiểu rõ cảm giác trong lòng mình chính là loại nào. Luôn muốn biết tế ti mặc bạch y bào này ở trên giường là bộ dáng như thế nào, đến khi thật sự nhìn thấy, hấn lại....

Cắn răng nghiêng mặt đi, nhớ đến ở thế giới kia, nam nữ loại nào cũng đã từng xem qua, từ dung mạo tuyệt sắc đáng người xinh đẹp đến tuấn mỹ nhã nhặn cao lớn đều có, hấn dễ dàng đối với người khác động tâm

nhưng chưa bao giờ có một người nào có thể lưu lại trong lòng hắn. Không ngờ đến nơi này gặp được nam nhân xem ra vô cùng thoát tục nhưng thật chất là tế ti hữu danh vô thực, hắn lại khó có thể khống chế tâm tư bị rối loạn.

Hắn vốn không nên đến nơi này, Tích Hương cư. Đối với tình nhân trong quá khứ hắn sẽ không can thiệp chuyện của đối phương tiêu khiển như thế nào khi không ở bên người hắn. Long Phạm cùng hắn trong lúc đó quả thật có chút gì đó, hắn hưởng thụ cùng chung sống với Long Phạm, nhưng đến Tích Hương cư cũng không phải cách làm ban đầu của hắn.

“Tông chủ vừa mới nói phải cấp cho Long Phạm một đêm khó quên, thuộc hạ sẽ tháp tùng, không biết ý tông chủ như thế nào...” Âm thanh trong lời nói của Long Phạm truyền đến bên tai cắt ngang suy nghĩ của hắn. Bằng phản ứng dưới thân hắn căn bản nên vui vẻ đồng ý nhưng nghĩ đến mới vừa rồi nữ tử cùng.... Chẳng lẽ muốn hắn đến giải quyết sau khi Long Phạm bị nữ tử khêu gợi dục niệm? Lăng Lạc Viêm khẽ khép lại mắt, giấu trụ tức giận dưới đáy lòng, dùng lực vùng ra đôi tay bị Long Phạm áp chế, bước xuống giường sửa sang lại y bào.

Liếc mắt nhìn nam nhân với vạt áo rộng mở trên giường, hắn dường như không có việc gì nói ra : “Tế ti đại nhân nếu là muốn giải quyết, mới vừa rồi bản tông chủ tiến vào nhìn thấy không ít mỹ nhân, đi một người lại triệu thêm một người cũng được, hoặc là hai người cũng có thể tùy ý, lúc này bản tông chủ sẽ không quấy rầy, tế ti đại nhân cứ tận lực hưởng thụ.”

“Tông chủ muốn đi nơi nào?” Long Phạm biết rõ Lăng Lạc Viêm giống hắn, từ lúc mới vừa hôn đã bị khơi mào tình niệm, mà hắn bỗng nhiên muốn rời đi chỉ sợ là hiểu lầm điều gì đó.

“Tế ti đại nhân đang ở Tích Hương, bản tông chủ tự nhiên là muốn đi Liên Ngọc. Không biết trong Liên Ngọc các lại có giai nhân, đáng tiếc lãng phí thời gian dài như vậy, cư nhiên chưa từng đi xem qua....” Tùy tay xoa ra mái tóc bị rối tung trên giường, đem dây buộc tóc thả trên mặt đất, Lăng Lạc Viêm tự ý hướng phía ngoài bước đi.

Trong phòng, Long Phạm nhìn bóng dáng hắn rời đi, đứng dậy nhặt lên đoạn dây buộc tóc trên mặt đất. Mặt đỏ sẫm đặt trong lòng bàn tay, là màu sắc khiến người ta không thể không bị nó hấp dẫn. Dem nó nắm chặt lại, hắn nhìn chăm chú thân ảnh màu đỏ dần dần đi xa, nhếch môi lên.

Hắn biết tông chủ của hắn hiểu lầm cái gì, đối với hắn đột nhiên rời đi cũng không phải không biết nguyên do.

Mới vừa rồi Lăng Lạc Viêm nhìn thấy là hắn đang muốn cài lại y bào mà không phải giải hạ. Hôm nay đúng là đến kì an bài xếp nguyệt, nếu là ngày xưa hắn sẽ theo lệ đi đến nơi đây thư giải dục niệm trên người nam tử hoặc nữ tử do Uyển Lam sắp xếp, cũng giống như hắn đi Lâm Tiêu điện xử lý sự vụ trong tộc. Hôm nay chiếu theo an bài đến nơi này nhưng hắn lại không nổi lên ham muốn. Nguyên nhân vì sao hắn cũng biết. Thiếu niên đi thư trai lúc sau chưa từng xuất hiện trước mặt hắn chính là nguyên nhân.

Nữ tử kia trước khi đến đây đã uống được dễ tiện cho hắn hành sự, đối với thân mình mềm mại hỏa nhiệt của nàng hắn lại không hề động tâm, mới phải cài lại y bào tính toán trở về không ngờ đoàn hỏa sắc kia lại đập vào mắt hắn, gần đến bên người ở ngay trước mặt hắn đem nữ tử sớm động tình khiêu khích xuân tình tràn ra. Bàn tay ở dưới chân nàng di chuyển, ngón tay phủ trên người nàng, mỗi một động tác đều làm cho hắn không thể khống chế lửa nóng trong đáy lòng, đó là tình hỏa, cũng là lửa giận.

Hắn đối với vị tông chủ này, so với hắn nghĩ lúc trước càng thêm trọng yếu, thật sự vượt quá ngoài dự tính của hắn.

Đôi mắt hàm chứa vẻ gợi tình kia, hắn không thể khoan dung cho phép nó chăm chú nhìn người khác. Mà hôm nay chứng kiến thấy tông chủ hiển nhiên cũng không duyệt, nếu hai người tâm ý giống nhau, hắn làm sao có thể cho phép Lăng Lạc Viêm đi ôm kẻ khác....

=====

Trong Tích Hương cư mọi người nhìn thấy Lăng Lạc Viêm vội vàng đến lại vội vàng đi, không biết hắn là vì sao nhưng để ý đến sắc mặt tông chủ lại không ai dám tiến lên đi hỏi, muốn mượn cơ hội tiếp cận nhưng tự nhiên cũng phải buông tha cho tính toán trong đầu.

Việc tông chủ phạt tế ti trong tộc không người nào không biết, cũng có đồn đãi nói hai người không hợp. Lúc này mọi người nhao nhao nghi ngờ tông chủ đến là để quấy rầy tế ti đại nhân. Thấy không lâu sau hần liền rời đi lại sinh ra đủ loại phỏng đoán cho đến khi Long Phạm sau đó cũng hiện thân. Vạt áo không chỉnh tề, nhìn thấy y phục tế ti đại nhân hiếm khi bất chỉnh không ít người đều suy đoán mới vừa rồi hai người có hay không động thủ.

Lăng Lạc Viêm không biết Long Phạm đi theo sau, hần thẳng một đường hướng Liên Ngọc các mà đi. Muốn hần làm vật thay thế nữ tử cho Long Phạm sử dụng, đối với hần mà nói quả thực là một chuyện khôi hài nhất thiên hạ. Là hần phá hỏng chuyện tốt của Long Phạm, cũng là vì nộ hôn kịch liệt kia mà bị khơi mào dục niệm, nhưng thân là tông chủ chẳng lẽ hần còn muốn bị tùy thị đặt ở dưới thân? Bị đối xử như là nữ tử? Nằm trên giường làm người thị tẩm....

Nắm chặt quyền, hần cước bộ nhanh hơn. Không cảm lòng khi tâm tư vì Long Phạm mà hỗn loạn như thế. Hần nên là người đối với tình cảm có thể thu phóng tự nhiên, được người xem như đại chúng tình nhân. Mặc dù hiện giờ bị vây trong thân thể thiếu niên, cũng chỉ có hần trêu chọc khiêu khích kẻ khác mà không phải chịu người khác ảnh hưởng, cứ như thế tâm tư không yên.

Hít một hơi thật sâu, hần tính toán tìm lại con người ban đầu của chính mình. Nói lý ra Long Phạm có thể xem như tình nhân, khi nhập ngũ cũng thật rất cần nhưng ngoại trừ như vậy không nên có thêm này đó. Hần đối với nam nhân kia hứng thú đã vượt quá hần mong đợi, cứ tiếp tục như thế này quá mức nguy hiểm.

Hiện giờ lực lượng hần vẫn chưa đủ, không cần phải có thêm một nhược điểm.

Từ nhỏ đã chứng kiến nghe thấy, tất cả đều làm cho hần biết rõ cũng nhớ kỹ, người vô tình mới có thể vô địch.

Bước vào Liên Ngọc các khơi mào khoe mắt hàm chứa tình ý khiêu khích, vài người không phát giác ra có một mặt âm u hỏa màu xet qua đáy mắt. Lăng Lạc Viêm phát phát tay tùy ý cười khê tại bên môi đầy vẻ mỉa mai, “Bản tông chủ muốn triệu người thị tẩm, người nào nguyện ý?”

Tông chủ triệu người thị tẩm ở trong Liên Ngọc các, người nào lại không muốn. Nam nữ từ mỗi phòng riêng nghe tiếng mà đến. Trước mắt thiếu niên cho dù nếu không phải là tông chủ cũng đủ mê hoặc lòng người. Ở đây vốn là con cháu thế gia cùng thiên kim tiểu thư, đối với người hấp dẫn như thế tự nhiên tâm động không thôi. Một đám hoặc ngồi hoặc đứng hoặc tựa vào nhau ở xung quanh Lăng Lạc Viêm, đều tự biểu lộ tâm ý.

Lăng Lạc Viêm nhìn thấy quanh mình có đủ nam nữ đặc sắc, ý cười bên môi càng thêm sâu. Như thế mới đúng là con người nguyên bản của hần. Chọn lựa hợp tâm hợp ý, sủng ái một thời gian, chán ghét, lại đổi sang người khác. Lấy mắt đảo qua đám người, hần hướng tới một khuôn mặt đã từng gặp qua, vẫy vẫy tay gọi Lâm Diệp, “Lần trước triệu người thị tẩm đã gặp qua, mà nay Phàm Kỳ không còn nữa, vậy thì là người đi.”

Cái chết của Phàm Kỳ tất cả mọi người đều biết được, nghe nói khi hần thị tẩm thì bị thích khách giết chết. Đối với cái chết của hần có không ít người cảm thương. Nguyên bản dựa vào sủng ái của vị tông chủ trước kia liền có chút quyền thế, mà nay người này vừa đi, trong Liên Ngọc các cũng thật thanh tĩnh. Chỉ là mọi người không nghĩ tới Lâm Diệp lúc ấy cùng đi, kia một lần gặp mặt tông chủ lại nhớ rõ hần.

Nghe thấy Lăng Lạc Viêm chọn hần, tất cả mọi người đều có chút đổ kị. Lâm Diệp trong đám người đi ra, đáy lòng hiển nhiên vui mừng. Lăng Lạc Viêm trước mặt mọi người một tay ôm hần ở bên môi khẽ hôn, đôi mắt tình ý mang theo vài phần tà khí, nhếch môi lên kẻ sát bên tai hần, “Đến phòng của người được không?”

Hơi nóng phát qua, vành tai bị một trận ướt át khê liếm. Lâm Diệp lúc này cũng chỉ mới mười tám mười chín tuổi, tính tình vốn tao nhã chưa từng chịu quá khích động như vậy, sắc mặt đỏ bừng. Dù sao cũng là người xuất thân trong thế gia vọng tộc, nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của mọi người trông lại, hần vẫn duy trì trấn tĩnh, gật gật đầu, “Thỉnh tông chủ đi theo ta.”

Lăng Lạc Viêm vừa lòng ôm sát hần liền hướng bên trong đi vào. Những người khác ở Liên Ngọc các thấy hần không hề e dè ở trước mặt bọn họ đối với Lâm Diệp thân cận như thế, trong lòng đều có chút gì đó lo

lắng, nếu là về sau tông chủ chỉ triệu mỗi mình Lâm Diệp thì như thế nào cho phải, liền nghe bên ngoài có ngữ thanh truyền đến.

“Tông chủ còn việc chưa làm xong, mới tiến hành đến một nửa lại muốn chạy trốn hay sao?”

Long Phạm bước vào Liên Ngọc các, chứng kiến thấy trước mắt làm cho hắn lộ ra ý cười. Chỉ là nụ cười kia nhìn như là ôn nhu nhưng khiến người không cảm thấy yên lòng, ngược lại bỗng nhiên một trận bất an nổi lên.

29. Quyển 1: Chương 29: Tâm Ý

Lăng Lạc Viêm nghe vậy xoay người. Trốn? Hắn khi nào thì chạy trốn? Bất luận đối mặt chuyện gì, phản ứng của hắn đều là đón nhận mà không phải thối lui.

Hắn nhìn Long Phạm đứng trước cửa, vạt áo vẫn chưa được cài lại chỉnh tề, mái tóc đen tuyền buộc cao ở trong gió không hề giống ngày thường cẩn thận tỉ mỉ mà hắn hay nhìn thấy, một vài sợi tóc hơi hơi phất loạn cùng vạt áo thoắt lỏng lẻo, còn có mặt ý cười kia quá mức ôn nhu lại có vẻ nguy hiểm. Long Phạm đứng trước mặt hắn như thế, còn có nụ hôn mới không lâu lúc trước, này đó đều làm cho tâm tư của hắn lại trở nên rối loạn.

Dưới đáy lòng thầm mắng một câu, hắn vuốt lên mặt Lâm Diệp, không chút để ý đối với người đang đứng thẳng trước cửa nói; “Chuyện mới vừa rồi tể ti đại nhân không cần quá mức để ý, bản tông chủ thu hồi câu nói kia, rồi sau đó người có cách giải quyết của người, ta cũng có cách của ta...”

Hắn nói chính là chuyện trên giường, còn câu kia là mang theo ý mời “Một đêm khó quên”. Như lúc trước suy nghĩ hắn sẽ không trở thành thị tẩm của Long Phạm, về phần bị khơi mào tình niệm bọn hắn đều có người để tự giải quyết.

Sau khi ngữ thanh của Lăng Lạc Viêm hạ xuống, Long Phạm chậm rãi đến gần. Tới bây giờ nếu hắn còn để cho Lăng Lạc Viêm diễn trò trước mặt hắn đi ôm người khác tìm “cách giải quyết” thì hắn không phải là Long Phạm.

Nam nữ bên trong Liên Ngọc các nhìn hai người đối thoại không hiểu nguyên do, nhưng tể ti đại nhân y phục không chỉnh còn có lời nói của tông chủ tựa hồ như mới vừa rồi hai người trong lúc đó từng có mâu thuẫn, thậm chí có thể đã động thủ. Không biết là vì chuyện gì làm cho tông chủ cùng tể ti bất đồng, lại đối với cách giải quyết mỗi người mỗi ý. Tất cả mọi người không rõ nội tình cũng không dám nhiều lời. Việc trong tộc không phải bọn hắn có thể tham dự vào, chỉ lẳng lặng đứng nhìn một bên.

Kế tiếp là một màn vượt quá ngoài dự đoán của mọi người, chỉ thấy tể ti bước lên trước mặt hồng sam thiếu niên, không nói một câu đem tông chủ đang ôm lấy Lâm Diệp xả đến bên người. Thói quen nhìn thấy bộ dáng bình thản thường ngày của tể ti, lại chứng kiến trước mắt tể ti mang theo ý cười ôn nhu nhưng vẻ mặt lại tràn đầy nguy hiểm, mọi người ngay cả hô hấp mạnh cũng không dám.

Đem Lăng Lạc Viêm giật lại từ người bên cạnh không biết là ai, Long Phạm không hề nhiều lời nâng tay làm cho thiếu niên đang trợn mắt đột nhiên bất tỉnh. Ôm lấy hắn, đối với mọi người đang ngốc lăng nhìn liếc mắt một cái. Ánh mặt cực lạnh nhạt lại quá phận bình thản hàm chứa cảnh cáo cùng áp bách khiến mọi người nuốt xuống nghi vấn muốn hỏi.

Lâm Diệp đứng tại chỗ, khác với mọi người đang dè dặt cùng kính nể, hắn lại là kinh ngạc còn có sợ hãi. Ánh mắt tể ti đảo qua người hắn, khi tầm mắt xẹt qua hiện lên một tia âm lãnh, trầm tĩnh khó dò. Tể ti đại nhân đối với bất luận chuyện gì đều không lộ vẻ xúc động lại dùng loại ánh mắt đó nhìn hắn?

Âm thầm lắc đầu, nhất định chính mình nhìn lầm, Lâm Diệp vì mất đi cơ hội tiếp cận tông chủ mà cảm thấy đáng tiếc. Mọi người nhìn tể ti đem tông chủ li khai, cảm giác chỉ có lo lắng không yên.

Xem ra tông chủ cùng tể ti bất hòa là chuyện thật, so với lời đồn còn thấy nghiêm trọng hơn. Hai người không ngờ đã đến loại tình cảnh này. Nhưng chiếu theo linh lực của hai người đến xem, hiển nhiên tông chủ không thể sánh bằng tể ti, mới có thể dễ dàng bị mang đi như thế. Lại không biết kế tiếp sẽ ra sao, bất quá

tin tưởng tể ti đại nhân sẽ không đến mức đối với tông chủ như thế nào, dù sao tể ti vẫn là người phụ trách an nguy của tông chủ.

=====

Khi Lăng Lạc Viêm tỉnh lại, cảm giác đầu tiên chính là nhiệt độ trên đôi môi. Nhớ tới mới vừa rồi là như thế nào bị bất tỉnh, còn có hương sen quen thuộc vờn quanh trước mũi, hẳn không cần nghĩ cũng biết lúc này đang hôn lên môi hẳn là người nào.

Nâng tay kéo vạt áo Long Phạm đến, làm cho hai người càng kề sát sít sao. Đầu lưỡi của Lăng Lạc Viêm hung hăng tham dò tàn sát bờ môi, cắn lên môi hẳn, duyên hôn, cắn nuốt, đem tất cả tức giận cùng không cam tâm đều phát tiết ở trong cái hôn này.

Hắn không cam lòng vì Long Phạm mà tâm tư hoang mang rối loạn. Hắn càng tức giận Long Phạm lại như thế bắt hắn mang trở về. Con người kia mới chính là hắn! Hôn kịch liệt làm cho hai người hơi thở dồn dập. Lăng Lạc Viêm một phen đẩy ra nam nhân đang bán phũ lên người hắn, từ trên giường ngồi dậy, “Là người nào cho phép người cưỡng ép đem bản tông chủ mang về? Long Phạm, nhớ kỹ thân phận của người!” Trên môi còn lưu lại nhiệt độ của hắn, còn có cái hôn mới vừa rồi mang đến đau nhức, cắn chặt môi, hắn chăm chăm nhìn Long Phạm đang ngồi ở bên giường.

Long Phạm không hề để ý lời nói của hắn, đứng lên cúi đầu nhìn thiếu niên đang giận dữ “Thuộc hạ chưa từng quên, thân là tể ti cũng là tùy thị của tông chủ, an nguy của tông chủ là chi trách của Long Phạm.”

Đôi mắt thanh lam thâm trầm u ám, trên mặt vẫn mang theo cái loại ôn nhu cười nhẹ nhàng mà trước kia hắn từng chứng kiến. Nghe được câu trả lời của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm nhìn hắn thấp hừ một tiếng, “Chức trách của người là thị phụng bản tông chủ, nghe theo lệnh của ta mà không phải tại lúc bản tông chủ tìm người thị tẩm tiến lên ngăn cản....Hay là...tể ti đại nhân đối với ta còn ghi oán bởi vì lúc trước ta đánh gãy chuyện tốt của người?”

Long Phạm đối với vấn đề của hắn lắc lắc đầu, ý cười như trước, “Thuộc hạ lo lắng an nguy của tông chủ. Không dám sơ suất cách li trong chốc lát. Nếu là tông chủ tìm người thị tẩm lại phát sinh chuyện ám sát như lúc trước thì nên như thế nào cho phải. Vì lo lắng cho an toàn của tông chủ, thuộc hạ buộc lòng phải mang tông chủ trở về.”

“Nói thật dễ nghe, chẳng lẽ tể ti đại nhân có thể triệu người thị tẩm, trái lại ta là tông chủ lại không có tự do, lúc nào cũng phải có người giám sát bên người hay sao?” Trộm nhìn ý cười trên mặt Long Phạm khiến hắn thập phần chướng mắt. Ngồi xuống mép giường Lăng Lạc Viêm nâng tay cùng đôi mắt thanh lam kỳ dị kia đối diện, bên môi gợi lên đóa bọt cùng lạnh lùng.

Rõ ràng để ý lại làm bộ như không cần. Rõ ràng đối với hắn động tình lại muốn đi ôm người khác. Sợi tóc phi tán, hồng sam thiếu niên ngồi trước người hắn bỗng nhiên làm cho hắn cảm thấy có chút bất đắc dĩ, Long Phạm cúi người xuống cho đến khi hơi thở của hai người sắp giao hòa mới chậm rãi mở miệng, “Tông chủ có thể gọi ta Long Phạm.” Mỗi khi nói ra ngữ điệu châm biếm Lăng Lạc Viêm sẽ xưng hắn là “tể ti đại nhân”, đối với việc này hắn rất không thích, nhất là lúc này hắn đã biết được tâm ý của chính mình.

“Xưng hô như thế nào thì có gì quan trọng, tể ti từ bao giờ lại để ý xưng hô như thế? Bản tông chủ xưng người một tiếng tể ti đại nhân đã là vinh hạnh của người, người...” Lăng Lạc Viêm tiếp tục ngữ điệu chế giễu lạnh nhạt, không nghĩ đến mới nói được một nửa hàm dưới đã bị người trước mặt nâng lên. Lần này phũ trên môi chỉ là nhẹ nhàng xúc chạm cũng không xâm nhập đi vào, dịu dàng hôn lên môi hắn.

Lực đạo nhẹ nhàng chậm rãi gần như ôn nhu mềm mại. Ở trên người Long Phạm chỉ có trầm tĩnh lạnh nhạt làm sao lại có thể ôn nhu đến như thế? Trong phút chốc nghĩ đến lúc trước ở Tích Hương cư, Lăng Lạc Viêm thoáng cong môi lên, chủ động làm sâu thêm nụ hôn, rồi sau đó đưa hắn đẩy ra, liếm đôi môi ẩm ướt đứng trước mặt Long Phạm nói, “Đủ rồi, hôm nay bản tông chủ đã tháp tùng người nhiều lần. Tể ti nếu là khó nhịn dục niệm thì nên đem mỹ nhân lúc trước bị người đuổi đi tìm trở về, không cần ở đây lãng phí thời gian.” Hiển nhiên là ở Tích Hương cư, tình niệm bị khơi mào còn chưa tiêu hạ mới có thể làm cho Long Phạm hôn kỳ lạ như vậy.

“Tông chủ nói không sai, là thuộc hạ hôm nay không thể tự kiềm chế....vì sao lại như thế, tông chủ có muốn biết?” Long Phạm gạt sợi tóc bên cổ hắn ra sau tai, ánh mắt theo cần cổ trắng ngần chuyển qua đôi môi vì

sớm bị hôn nồng nhiệt mà cánh môi nhợt nhạt phớt ra đỏ ửng, nhiều lần hấp dẫn hẳn cũng như đôi mắt mị hoặc lòng người kia khiến tâm tư tĩnh mịch từ rất lâu của hẳn không thể không bị kích động.

“Vì sao?” Lăng Lạc Viêm chỉ cảm thấy đôi tay thon dài kia từng vì hẳn tắm rửa theo bên tai xẹt qua, ở bên gáy khô ngứa sột sạt. Hẳn cúi đầu liếc mắt một cái, nhíu mi, “Bởi vì mỹ nhân trong ngực, dục niệm dâng lên nhưng không được phát tiết tự nhiên sẽ không thể kiềm chế, tể ti đại nhân cũng chỉ là thường nhân mà thôi, như vậy còn có gì để hỏi.”

“Nếu là thuộc hạ chưa từng chạm qua nàng, cũng chưa từng động niệm?” Từng bước một dẫn hẳn đến nghi vấn, Long Phạm đem lọn tóc bạch kim nắm trong lòng bàn tay, phóng đến bên môi nhìn Lăng Lạc Viêm khẽ hôn xuống.

Sợi tóc của hẳn ở bên môi Long Phạm, bị môi hẳn đụng chạm, kia là đôi môi hẳn yêu thích, không quá mỏng cũng không quá dày, vừa vạm ở trên khuôn mặt kia, có chút gợi cảm, đó là cảm giác đầu tiên khi hẳn nhìn thấy. Cũng không biết vì sao tộc nhân lại xem hẳn là người ít có dục niệm, sùng kính như thần. Nhưng nam nhân dưới thân bạch y bào này căn bản là người đúng như hẳn đã nghĩ, biểu tình không đồng nhất, tâm tư chân chính đều là giả tạo nguy trang.

Tựa như trước mặt, hôn tóc hẳn nhưng hai mắt lại không rời khỏi trên mặt hẳn nửa phần. Ý tứ trong lời nói như là giải thích nhưng đáy mắt thâm trầm khó dò lại như ẩn chứa toan tính. Lăng Lạc Viêm nghĩ đến lúc hẳn tiến vào Tích Hương cư, nâng tay đặt ở vạt áo chưa cài y khẩu, dùng đầu ngón tay khiêu khích, “Nếu là không có động niệm, tể ti thoát y làm cái gì?” Khóe miệng như cười như không giương lên chờ Long Phạm trả lời. (y khẩu = khuy áo)

“Thuộc hạ đối với nàng không có nửa điểm động niệm, lúc ấy đang muốn rời đi, đều không phải là thoát y mà là tính toán cài lại y khẩu. Đáp án như thế, tông chủ có vừa lòng?” Dem tay vòng qua thắt lưng của Lăng Lạc Viêm chậm rãi kéo hẳn lại gần, trong lời nói của Long Phạm cùng động tác làm cho Lăng Lạc Viêm biết ý tứ của hẳn là chân thật, xem ra đáy lòng của hẳn không thoải mái Long Phạm đã sớm phát giác.

“Lại không biết, nếu tể ti đối với nàng vô tình vì sao lại có phản ứng như vậy....” dấn lên người Long Phạm, bàn tay của Lăng Lạc Viêm theo bạch y bào chậm rãi đi xuống phủ lên trên chỗ nóng rực kia, cảm giác nhiệt độ bốc lên trong lòng bàn tay, lại dường như không có việc gì rời đi, “Từ Tích Hương cư đến đây, tể ti có thể giải thích, như thế này là vì sao?”

Mang theo một chút chế giễu, Lăng Lạc Viêm hỏi như vậy. Nhìn thấy một màn khó chịu ở Tích Hương cư, Long Phạm đối với hẳn giải thích, hai người loại này ái muội không rõ ràng, hẳn biết đại biểu cho cái gì nhưng không tính toán nói thẳng.

“Tông chủ còn phải hỏi?” Dục niệm dưới thân hẳn tự nhiên không phải bởi vì người khác. Thu nhanh đôi tay đang vòng quanh ôm Lăng Lạc Viêm, làm cho thân thể của hai người càng sát sao dán chặt, Long Phạm cúi đầu tới bên tai hẳn, “Cùng lời nói trong Lâm Tiêu điện giống nhau....”

“....Vì người,” lời nói phất qua bên tai mang theo hơi thở nóng ấm. Không hề là vẻ lạnh nhạt điềm nhiên bình thường hẳn nghe thấy, trong đó có ôn nhu mang theo này đó ý cười. Lăng Lạc Viêm nhìn không thấy vẻ mặt lúc này của Long Phạm là vì sao, lại có thể cảm giác được nhiệt độ nóng bỏng ở sát dưới thân. Không tự chủ giờ môi lên, hẳn nghiêng đầu ở dưới vạt áo Long Phạm khẽ hôn xuống.

30. Quyển 1: Chương 30: Mệnh Lệnh

Nhìn thấy ấn ký đỏ sẫm hiện lộ dưới lớp bạch y bào, Lăng Lạc Viêm lui về sau một bước, đẩy đôi tay đang đặt ở thắt lưng ra, “Tể ti trả lời khiến bản tông chủ đều thập phần hài lòng, hôm nay bỏ qua cho người tội tự ý hành sự ở Liên Ngọc các.”

Lăng Lạc Viêm nói xong liền xoay người sang chỗ khác, trong lòng buồn bực cùng suy tính thiệt hơn. Vì Long Phạm mà bình tĩnh trở lại nhưng hẳn đối với phản ứng của mình như thế lại bắt đầu lo lắng. Hẳn vốn nghĩ đem Long Phạm làm tình nhân, cũng như những tình nhân trong dĩ vãng giống nhau, Long Phạm

chính là một trong số đó. Nhưng việc hôm nay lại rõ ràng nói cho hắn biết ở trong lòng hắn bạch y bào tể ti hiển nhiên không chỉ tồn tại như vậy.

Long Phạm bị khơi dậy lửa tình, người khiêu khích hắn lại xoay lưng chuyển thân, tựa như không biết nộ hôn mới vừa rồi sẽ sinh ra loại phản ứng nào, cũng chỉ có vị tông chủ này của hắn mới có thể như thế. Đáy mắt xẹt qua một tia cười, Long Phạm vẫn chưa tái tiếp cận “Đa tạ tông chủ thứ tội,” Ở phía sau Lăng Lạc Viêm hành lễ, hắn nhìn thân hỏa sắc đỏ rực, ngữ thanh thản nhiên tiếp tục, “Chỉ là về sau tông chủ nếu lại muốn đi Liên Ngọc các, thuộc hạ chỉ sợ sẽ giống như hôm nay, đến lúc đó tông chủ cần phải trị tội?”

“Người...” Xoay người lại Lăng Lạc Viêm nhíu mày, chỉ thấy Long Phạm chậm rãi đến gần, “Tông chủ đi một lần, thuộc hạ sẽ đem người mang về một lần”

“Long Phạm, ngươi đến tốt cùng là ý gì?” Trong miệng hỏi như vậy nhưng trong lòng hắn đối với Long Phạm vì sao không cho hắn đi Liên Ngọc các không phải không đoán ra được, hắn biết rõ nhưng vẫn cố hỏi.

“Long Phạm ý gì tông chủ lại không biết? Tựa như ý tông chủ, Long Phạm cũng có thể đoán được...” Đứng cách Lăng Lạc Viêm một chút, Long Phạm đối với hắn lộ ra ý cười thản nhiên. Lăng Lạc Viêm lo lắng cái gì, ở lúc trước ngoài ý muốn thấy qua quá khứ của Lăng Lạc Viêm hắn đã có thể phát giác ra vài phần. “Không nói ra bằng miệng cũng không có nghĩa việc đó không tồn tại.” Đối với Lăng Lạc Viêm hắn không nóng vội, nếu đã khơi dậy tâm tư của hắn, vô luận như thế nào Lăng Lạc Viêm cũng trốn không thoát. Vì Lăng Lạc Viêm, mặc kệ như thế nào cũng đều đáng giá.

Liếc mắt nhìn Long Phạm một cái, Lăng Lạc Viêm biết người nam nhân trước mặt sống gần ngàn năm, bất luận che giấu như thế nào cũng đều phí công vô ích. Thở dài, hắn không muốn phủ nhận, hắn không muốn tình cảm trở thành nhược điểm của mình. Nhưng hắn càng rõ ràng nếu đối tượng là Long Phạm, có cường đại lực lượng như thế, Long Phạm tồn tại sẽ chỉ là trợ lực mà sẽ không trở thành này đó.

Tất cả có lẽ chỉ là hắn đang tìm một cái cớ cho chính mình mà thôi. Mới có được linh lực, hắn không thể cùng Long Phạm so sánh với. Mà hắn từ đầu đến cuối bị nằm dưới sự bảo hộ của Long Phạm, hắn đối với việc này lại rất dễ tâm, nói trắng ra chỉ là vì lòng tự trọng cùng ngạo mạn của hắn làm hại.

Long Phạm đối với hắn rất hấp dẫn, so với các tình nhân trong dĩ vãng càng thêm mãnh liệt. Cho dù hắn không muốn thừa nhận nhưng cảm giác của hắn cùng Long Phạm trong lúc đó vẫn y nguyên tồn tại, hơn nữa hai người bọn hắn đều biết rõ đó là cái gì.

Bước đến gần, hắn nhìn người nam nhân như thể luôn nhìn thấu hết thảy này, ngẩng đầu khẽ hôn lên môi hắn, đối với ánh mắt dừng trên người mình làm như không thấy. Xoay người lại, ngồi xuống ghế tựa như hết thảy sự việc trước kia chưa từng phát sinh, “Bản tông chủ đói, sắc trời không còn sớm, truyền văn thiện đi.”

Trên môi đọng chạm rất nhẹ, Long Phạm được hắn hôn như thế ý cười lại càng thêm thâm. Hai người trong lúc đó đến tốt cùng tính toán cái gì, Lăng Lạc Viêm thủy chung không thừa nhận cái gì, tựa hồ không cần nhiều lời. Khom người cúi đầu, Long Phạm như ngày thường đáp lại, “Vâng.”

Y bào bạch sắc, sau lưng mái tóc đen tuyền được buộc gọn chỉnh tề, bóng dáng hướng ngoại gian bước vào là nhan sắc đơn giản đến mức tận cùng. Lăng Lạc Viêm ngồi ở cạnh bàn, trong mắt nhìn thấy mặt trắng đen kia tựa hồ luôn hấp dẫn hắn đi làm cái gì đó. Hơn nữa lúc này đã hiểu được tâm ý của chính mình, nghĩ đến thân thể trần trụi cùng thiếp, hắn hướng trước mặt châm rượu vào chén, một ngụm uống hạ. Mặc dù thân thể hắn hiện giờ chỉ là thiếu niên, nhưng việc có thể làm so với dĩ vãng cũng không ít hơn nữa điểm....

Lúc Long Phạm trở lại phòng, Lăng Lạc Viêm đang liếm tủy dịch bên môi gương mặt hướng hắn trông lại, mang theo vài phần ái muội vài phần tà khí, còn gọi lên ý cười như có như không, hắn lập tức liền biết lúc này vị tông chủ của hắn đang suy nghĩ đến cái gì. Đôi mắt thanh lam dần dần ám trầm, hắn đứng ở vị trí hắng ngày nhưng bộ dáng trầm tĩnh yên lặng lại không giống bình thường. Lăng Lạc Viêm có thể nhìn thấy trong mắt hắn có ý cười thản nhiên chột lóe, giống như còn lộ ra hưng vị âm mưu gì đó.

Thong thả châm tiếp rượu vào chén, Lăng Lạc Viêm hạ mắt xuống, xem ra hắn cùng Long Phạm đều có thiên phú làm thợ săn mà không phải con mồi. Muốn như nguyện hưởng thụ hương vị trên thân thể kia chỉ sợ không phải chuyện dễ dàng có thể thực hiện. (mồ...anh là thụ hay công? Anh đang làm em bối rối)

Lăng Lạc Viêm ngồi, Long Phạm đứng một bên. Khi bọn thị nữ đem văn thiện đi vào liền cảm giác trong phòng im lặng dị thường, tồn tại một bầu không khí cổ quái. Sớm nghe nói tông chủ cùng tế ti từng có tranh chấp, đến tột cùng vì nguyên nhân gì không ai biết được. Các nàng mấy người phụng mệnh mà đến vốn cũng có chút không yên, lúc này lại càng không dám sơ suất, cẩn thận đặt bàn ăn xuống, cơ hồ ngay cả nửa điểm tiếng vang cũng không dám phát ra.

Bộ dáng quá mức cẩn thận của thị nữ, Lăng Lạc Viêm tự nhiên cũng nhìn thấy, trong đó có một người nhìn quen mắt, hắn còn nhớ rõ. Thấy nàng buông chén đĩa xuống, ngay cả mắt cũng không dám nâng, không khỏi cười khẽ một tiếng. “Yên Nhiên lúc này thật là quá mức cẩn thận rồi,”

Yên Nhiên nghe tiếng trong lòng vui vẻ, tông chủ vẫn còn nhớ rõ tên của nàng. Ngẩng đầu nhìn lại đối diện cặp mắt kia, trong đó hàm chứa ý cười còn có vài tia ái muội đối với nàng hơi hơi khơi mào. Mới liếc mắt trông trộm một cái nàng liền không dám tái xem nhiều, cuống quýt cúi đầu xuống.

“Tông chủ nên dùng bữa,” Ở bên cạnh hắn, Long Phạm ngữ thanh thản nhiên hướng về phía Lăng Lạc Viêm mà nói. Yên Nhiên cúi đầu lại có thể cảm giác được ánh mắt đang dừng trên người mình, trong lòng run lên, vẻ mặt đỏ ửng thoáng chốc thoái lui sạch sẽ. Tế ti đại nhân vốn làm cho các nàng kính sợ, ai lại dám đối diện ánh mắt của hắn. Không dám ngẩng đầu cũng không biết chính mình làm sai chuyện gì, nàng dọn xong đồ vật này nọ vội vàng cùng đám thị nữ lui xuống.

“Yên Nhiên quả thật động lòng người, trách không được tế ti muốn nhìn lâu như vậy,” Ánh mắt theo bóng dáng Yên Nhiên rơi xuống ngoài cửa, Lăng Lạc Viêm trong lời nói mang theo trêu chọc. Hắn làm sao không biết Long Phạm mới vừa rồi nói như thế là vì sao, trong lòng biết được nhưng không nói rõ, khóe miệng khẽ nhếch, hắn giơ đĩa lên bắt đầu dùng bữa.

“Thuộc hạ không nhìn lâu như tông chủ, cũng không đối nàng cười...” Cái loại tươi cười mang theo một chút hấp dẫn cùng vài phần tình ý ái muội, bất luận nữ tử nào nhìn thấy cũng đều nhịn không được liền mặt đỏ, tim đập gia tốc. Cho dù đó là nam tử cũng không thể không lâm vào ý cười này. Thân hồng sam, tóc bạch kim phi tán, có thể mê hoặc tâm tư của bất luận kẻ nào. Hắn đến tột cùng là không biết tươi cười như thế không thể tùy tiện hiển lộ?

Châm rượu vào chén ngọc trước mặt Lăng Lạc Viêm, Long Phạm hơi hơi chau mày “Tông chủ về sau vẫn là không nên nhìn người khác như vậy” Hắn còn nhớ rõ lần đầu gặp mặt, đôi mắt ở trên giường chậm rãi mở ra hướng hắn nhìn lại, bất luận khi nào đều mang theo vẻ hấp dẫn gợi tình, sau đó câu dẫn tâm hồn hắn, hắn cũng không muốn nó lại đi mê hoặc người khác.

“Như vậy chỉ được nhìn cái gì?” Bưng lên chén rượu được rót đầy, Lăng Lạc Viêm phóng đến bên môi, ngửa đầu nghiêng thân nhìn nam nhân đứng thẳng bên cạnh, chậm rãi uống hạ nửa chén rượu.

Khơi lên đôi mắt mỉm cười, ngữ thanh du dương biết rõ nhưng cố hỏi, mang theo nghi hoặc tựa như không biết. Sắc màu hỏa mị trong mắt không thấy tiêu giảm, ngược lại càng thêm dày đặc.

“Chính là đôi mắt này...” Đầu ngón tay của Long Phạm từ trên mặt hắn mơn trớn, xẹt qua mi gian rơi xuống hàm dưới. Đối mặt thái độ mị hoặc của Lăng Lạc Viêm như thế hắn tự nhiên sẽ không kháng cự. Nghiêng người hôn lên cánh môi dính tửu dịch, hắn chậm rãi làm sâu thêm nụ hôn, nhắm nháp hỗn hợp của tửu hương cùng tư vị mềm mại.

Long Phạm ở trong miệng hắn nhắm nháp hương vị tinh khiết ngọt ngào của rượu, đầu lưỡi hai người như đang du hý, trêu chọc lẫn nhau rồi sau đó thối lui. Không biết là vì rượu hay là vì này đó, Lăng Lạc Viêm có thể cảm giác nhiệt độ trên người dần dần tăng lên. Thừa lúc còn chưa bị khơi mào cảm giác này nọ, hắn dời môi. Mặc dù hương vị mỹ hảo của tế ti làm cho hắn không muốn buông ra nhưng hiện giờ hắn thật là đói, không giống ai kia có thể mấy ngày không ăn không uống, hắn vẫn là phải dùng bữa.

Dường như cảm thụ được tư vị rượu ngon trước đó, Lăng Lạc Viêm nhếch môi, giơ đĩa lên bắt đầu dùng bữa. Long Phạm ở bên nhìn hắn, chỉ là cười nhạt nhưng có thể xưng là ôn nhu dịu dàng làm cho Lăng Lạc Viêm ánh mắt chớp động. Đối với Long Phạm ngoắt ngoắt tay, khi Long Phạm tới gần liền đem đồ ăn nhét vào trong miệng, “Không ăn không uống cũng vô ngại, nhưng không phải là không thể ăn. Mĩ thực ở trước mặt vì sao lại lãng phí? Hôm nay bản tông chủ muốn người theo ta cùng dùng bữa”

“NXB lậu = đầu toàn bã đậu”

Ném hương vị trong miệng, Long Phạm nhìn thiếu niên bên cạnh đang ra lệnh, ngữ thanh trong lời nói không có ý cho hắn cự tuyệt, ý cười trên mặt càng thêm thâm, hắn ngồi xuống bên cạnh, “Vâng, Long Phạm tuân mệnh.”

Tộc nhân đối với hắn mấy ngày không ăn không uống sớm thành thói quen, nếu muốn dùng đã dùng, cũng không ai lại nhiều chuyện đến hỏi hắn có hay không muốn dùng bữa. Từ trước đến nay đều dựa theo quyết định của hắn mà an bài, cách mấy ngày lại đưa cơm lên, duy độc có thiếu niên này, là tông chủ của hắn....Lần đầu bị người hỏi “sống lâu lắm có hay không thực nhàm chán” đó là Lăng Lạc Viêm, mà nay đối với hắn nói như vậy, cũng vẫn là Lăng Lạc Viêm.....

Lăng Lạc Viêm nhìn thấy Long Phạm ngồi xuống bên cạnh giờ lên đũa. Đúng là hắn chưa bao giờ gặp qua bất luận kẻ nào có động tác dùng cơm tao nhã như thế. Đều không phải loại tao nhã mà hắn thấy bằng hành động diễn xuất, mà là cái loại này đã trải qua quá nhiều năm tháng, thói quen nhìn thấu hết thảy, về sau tùy tâm biểu đạt ung dung, giờ tay nhắc chân đều là tự nhiên.

Cái loại tự nhiên này đã đạt đến cực hạn, mà động tác dùng cơm có vẻ vô cùng đẹp mắt, Lăng Lạc Viêm phát hiện Long Phạm hướng hắn nhìn lại, trong mắt tất cả đều là ý cười ôn nhu.

Long Phạm không thường cười, nhưng gần đây mỗi khi đối diện với hắn lại hiển lộ ý cười luôn mang theo gì đó ôn nhu. Nếu không phải sớm biết rõ Long Phạm không như vẻ bề ngoài như vậy, hắn nhất định sẽ nghĩ đến tể ti dưới lớp bạch y bào thật sự là người lương thiện thương dân. Mặc dù sự thật đều không phải là như thế, che giấu dưới nụ cười kia chỉ có âm u cùng đủ loại tâm tư khó dò, nhưng đối mặt với biểu tình của Long Phạm như vậy vẫn là không tự chủ bị vị tể ti này làm cho rung động đáy lòng.

Lăng Lạc Viêm tự nhiên nhìn ra được, lúc này đối với hắn hiển lộ ý cười đều không phải nguy hiểm như ở trong Liên Ngọc các nhìn thấy, mà là nam nhân nhìn như thanh tâm quả dục nhưng thực chất là người không từ thủ đoạn, lại chân chính từ tâm mà sinh ra tươi cười.

Lăng Lạc Viêm tiến sát gần người Long Phạm, cùng đôi mắt lộ ra ý cười ôn nhu kia đối diện, một tay nâng mặt Long Phạm lên, “Ngoại trừ bản tông chủ, không được đối với người khác cười như vậy....tể ti nên nhớ kỹ, đây là mệnh lệnh của bản tông chủ.”

Nhéch môi lên, Long Phạm gạt đầu với thiếu niên đang gần trong gang tấc, “Thuộc hạ tuân mệnh,”

Lăng Lạc Viêm lúc này mới vừa lòng thả lỏng tay ra, “Dùng bữa đi,”

Bóng đêm đã muốn buông xuống, huyền châu trong phòng chậm rãi sáng lên, hai người ngồi dùng vẫn thiện cũng chưa nói thêm lời nào. Đến khi gần ăn xong Lăng Lạc Viêm mới nhớ tới nguyên nhân ban đầu đi tìm Long Phạm, buông bát xuống nói, “Mấy ngày nữa cùng Liệt Diễm tộc tụ họp, chúng ta khi nào thì xuất phát? Mà nay ngươi có thể nói cho ta biết lần này đi là vì chuyện gì, cái gọi là trăm năm chi ước đến tốt cùng là muốn làm cái gì?”

31. Quyển 1: Chương 31: Giải Hoạch

Giải hoạch = giải thích nghi hoặc

Long Phạm dùng động tác uống rượu, buông chén rượu xuống không có trả lời, nhìn nhìn một chút văn thiện trên bàn, đứng dậy ra ngoài triệu thị nữ tiến vào dọn dẹp.

Đối với phản ứng của Long Phạm cảm thấy kỳ quái, Lăng Lạc Viêm thật sự nghĩ không ra lý do có thể khiến Long Phạm tránh né vấn đề của hắn. Trăm năm chi ước – đối với hắn mà nói một trăm năm đúng là dài lâu. Lúc này ở thế giới kia cũng không có mấy ai có thể sống quá lâu như vậy, chỉ có những người ở đây thân đủ linh lực mới có mệnh thọ hơn trăm năm. Dù vậy một trăm năm cũng quá mức dài lâu. Nếu tính ra các trưởng lão trong tộc, chỉ sợ có một số cũng đều là lần đầu tiên đi dự trăm năm chi ước này, vì vậy mới đối đãi thận trọng như thế, e sợ sẽ cho ra điều gì bất trắc.

Tuy không biết Long Phạm ở trong tộc làm tể ti bao lâu, nhưng nếu là hắn, nhất định sẽ rõ ràng nguyên nhân vì sao Xích Diễm tộc cùng Liệt Diễm tộc trong lúc đó phải định hạ trăm năm chi ước, lúc sau gặp nhau phải thương thảo chuyện gì.

Bọn thị nữ tiến vào thu thập thỏa đáng lại lui ra ngoài. Từ đầu đến cuối Lăng Lạc Viêm nhìn thấy thân ảnh bạch sắc đứng bên cạnh không nói gì. Không tiếp tục truy vấn, theo vẻ mặt của Long Phạm nhìn không ra manh mối nào. Không thể suy đoán hẳn đến tột cùng là không muốn nói hay là vì chuyện gì đó. Cho đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người bọn hắn, Long Phạm không đáp lại nghi vấn của hắn mà lại đối với hắn hỏi, “Tông chủ phải tắm rửa, sớm đi nghỉ ngơi?” ngọn nguồn Liệt Diễm tộc cùng Xích Diễm tộc không thể nhất thời một lát có thể nói rõ ràng.

Như có chút dăm chiêu nhìn Long Phạm, Lăng Lạc Viêm gật gật đầu. Lần này Long Phạm không truyền người nâng dục dừng tiến đến mà là dẫn hắn đi ra ngoài, đến trước cửa một gian phòng, “Đây là tông chủ lệnh thuộc hạ chuẩn bị, mất mấy ngày, đã có thể sử dụng.”

Mở cửa ra nhìn thấy đúng là mấy ngày trước Lăng Lạc Viêm từng nói qua, cần một dục trì (bể tắm), lại nhìn nam nhân phía sau liếc mắt một cái. Hắn không nghĩ đến hắn chỉ thuận miệng nói một câu mà Long Phạm đã tiến hành thật tốt, “Hóa ra tể ti đối với lời nói của bản tông chủ coi trọng như thế”

“Tông chủ nói như vậy Long Phạm tự nhiên sẽ ghi nhớ.” Nâng tay phất nhẹ, vốn là ánh sáng mờ nhạt thoáng chốc thêm vào vài tia hoàng quang nhu hòa nhẹ nhàng, ngón tay chỉ vào bên cạnh hiện ra y phục cùng đồ dùng tắm rửa. Long Phạm lui về một bên, “Thỉnh tông chủ tắm rửa, tiếp qua hai ngày liền phải khởi trình đi diện kiến Liệt Diễm tộc, hảo hảo nghỉ ngơi. Liệt Diễm tộc chỉ ước đều không phải dễ dàng có thể đối phó.”

Rốt cục nghe thấy Long Phạm trả lời nghi vấn lúc trước hắn vừa hỏi. Cũng không có gì rõ ràng lại càng gọi lên lòng hiếu kỳ của hắn. Hướng nam nhân đứng bên cạnh ngẩng đầu ra hiệu, Lăng Lạc Viêm vuốt lên môi rồi nói, “Tể ti thế nhưng lại quên, sinh hoạt thường ngày của bản tông chủ đều do người phụ trách, còn không lại đây thay ta giải y.”

Long Phạm bước đến gần, cũng như mấy ngày trước bắt đầu thay hắn thoát hạ đai lưng. Lăng Lạc Viêm đứng bên cạnh hồ nước, theo đôi tay di chuyển trên người, hắn có thể cảm giác được ngón tay cọ xát qua bên hông cổ, cổ ý vô tình xẹt qua làn da phía trên của hắn, lực đạo không nhẹ cũng không nặng cũng như khi ngón tay Long Phạm xuyên qua làn tóc, có loại lay động khiến lòng người rục rịch.

Hơi nước ẩm ướt bốc lên len vào khứu giác, còn có mùi hương của tạo linh dùng để tắm rửa, nhưng đặc biệt khiêu khích hẳn chính là hương hoa sen kia, vốn là mùi hương thanh đậm làm cho người ta tĩnh tâm ngưng thần nhưng hắn lại luôn bị gọi lên rất nhiều liên tưởng. Y bào trên người từng kiện từng kiện được giải hạ, hắn bước vào dục trì. Phía sau truyền đến nữ thanh thâm trầm dễ nghe, “Tông chủ có muốn Long Phạm thay người tắm rửa?”

Lăng Lạc Viêm dựa vào thành dục trì, ngẩng đầu ngửa cổ hướng phía sau nhìn lại, vạt áo thuần bạch dần dần tiếp cận cho đến khi trong tầm mắt xuất hiện một màu thanh lam, hắn miễn cưỡng nhấc tay lên cựa đôi mắt kia đối diện, “Còn phải hỏi, sớm thay ta tắm rửa xong, như thế mới có thể đến trên giường....”

Thiếu niên ngửa mặt bên cạnh hồ nước tựa hồ là cổ ý nói đến chỗ này thì dừng lại. Long Phạm chỉ nhìn hắn, tuy trong lời nói có thể nghe đến vô hạn nhu mì, nhưng xem ra phần sau tông chủ của hắn muốn nói e rằng không phải điều hai người đang nghĩ đến. Ngồi xổm xuống, hắn mơn trớn mái tóc bạch kim phủ kín bên cạnh hồ nước, chỉ nghe nữ thanh của thiếu niên chậm rãi nói tiếp, “....đem việc của Liệt Diễm tộc giao ra rõ ràng cho ta.”

Những sợi tóc bạch kim dính hơi nước ẩm ướt xoa dài, uốn lượn bên cạnh hồ nước, từng đợt ánh sáng nhẹ nhàng óng lên màu sắc mê người kia. Thiếu niên thân thể xích lõa ngâm mình trong nước, hướng ra sau bán ngửa mặt, trong lời nói lúc đó tất cả đều là hàm ý ái muội. Đầu ngón tay theo sợi tóc vạch một đường đến bên cổ rồi lại đi xuống trước ngực, Long Phạm mỉm cười “Khi tông chủ tắm rửa, Long Phạm sẽ trình bày rõ ràng, như thế có thể tiết kiệm được một ít thời gian. Trong chốc lát trở về phòng còn có thể làm được nhiều việc khác.” (o_o)

Đối mặt với vị tông chủ này hắn tựa hồ lúc nào cũng bị khiêu dụ. Từ xưa đến nay có thể tùy tâm không chế dục niệm, hiện giờ lại thường xuyên bị Lăng Lạc Viêm làm cho vô phương khống chế. Chỉ là thân thể thiếu niên lại có thể tản mát ra hơi thở mê hoặc lòng người như vậy. Đến bây giờ hắn không muốn lại tận lực áp chế. Từ Tích Hương cư đến Liên Ngọc các thậm chí trong tắm cư Xích Viêm cung, thủy chung vẫn chưa tiêu hạ ý nghĩ.

Hắn muốn Lạc Viêm.

Lăng Lạc Viêm nhìn lên đôi mắt kỳ dị ở phía trên, màu thanh lam nơi tròng trắng trong đáy mắt tựa hồ dần dần ám hạ, với cái loại thông thả này tựa như thủy triều dâng lên nơi đại dương. Từ sắc thanh lam dần dần càng chuyển sang một màu thâm hơn, trên mặt mỉm cười cùng lời nói trong miệng tựa hồ như đang nói lên một chuyện hết sức bình thường, tuyệt đối sẽ không làm người khác hiểu lầm điều gì. Nhưng hắn lại có thể nhìn ra trong đôi mắt dần dần ám trầm kia có hàm chứa dự vọng theo mặt thanh lam dần dần thêm thâm.

Ngón tay lướt đến trước ngực cũng không có thêm động tác này nọ, chỉ là khẽ vuốt qua. Lăng Lạc Viêm cầm lấy bàn tay Long Phạm đang muốn thu hồi, phóng đến bên môi khẽ hôn một chút, gương mặt nhìn nam nhân đang cúi người nhìn hắn, chậm rãi khép lại mắt, tà tà cười khẽ, “Tề ti còn muốn làm cái gì?”

Long Phạm có thể cảm giác được lòng bàn tay bị Lăng Lạc Viêm cầm có một vật thể ẩm ướt đảo qua. Đối với lời nói bóng gió mang theo cái hôn khiêu khích của Lăng Lạc Viêm, hắn hạ thấp tư thế, nâng mặt Lăng Lạc Viêm lên, cúi đầu hôn xuống.

Tại dự trì chỉ có tiếng nước vang lên rất nhỏ. Sau một lúc lâu, nam nhân mặc bạch y bào đang cúi người bên cạnh hồ nước mới mang theo ý cười, lại đem tay phủ lên trước ngực thiếu niên, “Long Phạm nghĩ rằng tông chủ cũng không thích bỏ dở giữa chừng...”

Lăng Lạc Viêm nghe vậy cúi đầu, ý cười của Long Phạm có thể khiến hắn phát giác ra vài phần không bình thường. Nhìn theo bàn tay của Long Phạm, ánh mắt Lăng Lạc Viêm rơi xuống trước ngực mình, nhiều dấu vết đỏ ửng rõ ràng hiện lên trong mắt.

Lòng ngực mỏng manh trắng nõn, nhiều dấu vết đỏ ửng từ bên cổ thẳng đến thắt lưng, trong làn hơi nước mờ mịn lộ ra nhan sắc đẹp mắt. Trắng trong suốt – đỏ quyến rũ, nhìn thấy dấu vết mình lưu lại, Long Phạm vừa lòng tiếp tục mỉm cười. (o_o ba chấm quá đi)

“Cái này là chuyện khi nào?” Lăng Lạc Viêm kiểm tra dấu vết trên người, nghi hoặc hỏi ra. Vừa mới hỏi xong hắn liền nhớ đến ở Liên Ngọc các bị mang về là lúc đang hôn mê, khi tỉnh lại chỉ có nụ hôn trên môi, không nghĩ tới trước đó Long Phạm đã lưu lại trên người hắn rất nhiều dấu vết. Nếu hắn khi đó không tỉnh lại, không biết Long Phạm có phải hay không tiếp tục đi xuống, cho đến khi “làm” hắn tỉnh?

Lăng Lạc Viêm trong lòng đoán như vậy rồi liếc mắt nhìn Long Phạm một cái, trên mặt vị tề ti này vẫn tràn đầy mỉm cười.

“Xem ra tông chủ đã biết, thuộc hạ tựa hồ không cần nhiều lời, chỉ là muốn biết tông chủ có muốn tiếp tục?” Long Phạm đứng dậy bắt đầu thoát hạ bạch y bào trên người. Lại một lần nữa thân hình hoàn mỹ hiện ra trước mặt Lăng Lạc Viêm mê hoặc ánh mắt hắn, thiếu chút nữa đã phải buộc miệng nói ra lời đáp ứng. Mở miệng thở dốc, Lăng Lạc Viêm nhìn Long Phạm bước vào trong nước, hắn ngồi dậy hướng Long Phạm khơi mào khoe mắt, “Tự tiện ở trên người bản tông chủ lưu lại này đó, tề ti đại nhân trong chốc lát thật là muốn bị phạt,”

Lần này xưng hô “tề ti đại nhân” không phải là giấu cợt mà mang theo một chút trêu chọc, cũng có chút tình ý ám chỉ. Long Phạm hỏi hắn có hay không muốn tiếp tục, rõ ràng là ngữ điệu gợi tình nhưng từ trong miệng Long Phạm hỏi đến lại một chút đều nhìn không ra có liên hệ đến dự niệm, chớ trách tộc nhân đều nghĩ tề ti của bọn họ ít có ham muốn, kỳ thực tất cả đều là bản lĩnh nguy trang hơn người của Long Phạm mà thôi. Giống như Lăng Lạc Viêm có thể nhìn thấy dự vọng nồng đậm trong đôi mắt kia hay có thể tất cả đều là vì hắn dựng lên? Càng là như thế, hắn càng muốn tiếp tục khiêu khích để thử xem Long Phạm đến tột cùng có thể nguy trang đến khi nào.

Nhìn thấy trong mắt Lăng Lạc Viêm hiện lên hỏa màu cùng mỉa hoặc, ý cười bên môi Long Phạm càng thêm thâm. Tông chủ của hắn trên giường, phong thái là như thế nào, hắn thập phần chờ mong. (o_o)

“Long Phạm rất muốn biết tông chủ tính toán phạt ta như thế nào, chắc là phương thức cả người và ta đều thích...” Vừa cười vừa lấy tạo linh, Long Phạm bắt đầu vì Lăng Lạc Viêm thanh tẩy. Đã sớm tiếp xúc qua thân thể này nhiều lần, ở bên trong hơi nước cũng không thực rõ ràng, mà nay lại có thể cảm giác được trước mặt da thịt của hắn cùng thiếp lên thân thể thiếu niên, so với ban đầu còn tản mát ra vẻ hấp dẫn lôi cuốn hơn nữa.

“Trước đó, người có thể nói cho ta biết về việc của Liệt Diễm tộc,” hạ xuống nét cười trong mắt, Lăng Lạc Viêm nhắm mắt lại tựa vào bên cạnh hồ nước để cho Long Phạm vì hấn thanh tẩy, trong miệng nói, “Theo thư trai xem ra Liệt Diễm tộc cùng tộc ta là đồng nguyên, không biết vì nguyên nhân gì mà phân ra thành hai nhà. Trăm năm chỉ ước lúc đó được định hạ, tông chủ trong tộc mỗi trăm năm gặp nhau một lần, chắc hẳn cùng việc lúc trước có quan hệ, ta nói có đúng không?”

“Không sai,” Long Phạm tiếp tục động tác tẩy rửa trong tay, trả lời câu hỏi của hắn, “Lúc trước Xích Diễm tộc đã xảy ra một chuyện vì thế trong tộc phân ra làm hai, tranh chấp không ngớt, rồi sau đó rút cục ở một lần ngoài ý muốn diễn biến tới cục diện phân chia. Lúc ấy tông chủ tên là Lăng Vân, hấn rời khỏi Xích Diễm tộc lập ra Liệt Diễm tộc. Sau khi hấn đi, đệ đệ là Lăng Phong tiếp nhận chức vị tông chủ.”

Lăng Phong là tông chủ trước đó, Lăng Lạc Viêm nghe hắn nói như vậy mới hiểu được hóa ra đều không phải là phản loạn phân liệt mà là nội chiến. Ngọn nguồn là tông chủ ban đầu trong tộc, dẫn đến náo loạn mấy trăm năm qua, “Nếu đã phân ra vì sao còn phải định hạ trăm năm chỉ ước, chẳng lẽ là để huynh đệ ôn lại chuyện xưa? Qua lâu như vậy Lăng Vân và Lăng Phong cũng đều tạ thế, hai tộc trong lúc đó như nước với lửa thì gặp nhau làm cái gì?”

Lăng Lạc Viêm hưởng thụ Long Phạm dùng khăn chà sát sau lưng cho hắn. Ở phía sau, trong màn hơi nước truyền đến ngữ thanh lộ ra âm trầm sâu lắng, “Hai tộc gặp nhau là vì trăm năm lập ra một người cầm quyền...”

Lời nói bỗng nhiên hạ xuống, không đợi Lăng Lạc Viêm tiếp tục đặt nghi vấn, Long Phạm tiếp lời, “Vốn là đồng nguyên lại phân thành hai nhà, tuy như nước với lửa nhưng lúc này thế đạo hỗn loạn, lại có kẻ thù bên ngoài, vẫn là muốn chung tay ứng phó. Đây là lúc trước phân chia đã định ra, cứ như vậy trăm năm chỉ ước là vì phán xét người cầm quyền.”

Như vậy xem ra lúc trước huynh đệ Lăng Vân và Lăng Phong tuy phân gia nhưng tình cảm vẫn chưa đoạn tuyệt, bằng không cũng sẽ không định ra quy củ này. Mà cái gọi là như nước với lửa cũng chỉ là các trưởng lão hoặc là các gia tộc trong lòng không phục mà sinh ra mâu thuẫn ly gián. Lăng Lạc Viêm phân tích tình hình trong tộc, nhớ đến hai chữ ‘cầm quyền’, hấn hỏi, “Thế nào gọi là người cầm quyền, chẳng lẽ đem hai gia tộc sát nhập? Quay về một nhà?”

“Có thể nói như thế cũng có thể nói không. Đó là trăm năm trong lúc ấy khi có sự kiện gì phát sinh, hai tộc phải nghe lệnh quyết định của tông chủ một tộc. Đó là người cầm quyền trong một trăm năm tiếp theo, hấn chính là người cầm quyền tông tộc. Trong một trăm năm đó, hai tộc đều phải tuân theo mệnh lệnh của hấn,” Nghe Long Phạm nói như vậy Lăng Lạc Viêm rốt cục hiểu được vì sao các trưởng lão trong tộc lại khấn trương như thế. Phải nghe lệnh của người khác trong một trăm năm, chắc chắn ai cũng đều không muốn. Không biết một trăm năm trước là người nào đắc quyền....

Đang suy nghĩ như vậy hấn chỉ cảm thấy bàn tay ở sau lưng đang chà sát lướt đến trước người, đầu ngón tay bất ngờ xẹt qua trước ngực hấn. Bàn tay còn lại giống như lơ đãng đi xuống đụng chạm đến giữa hai chân, sờ nắn dọc vụng phía dưới. Lăng Lạc Viêm vốn là đang áp chế tình dục, thân thể đột nhiên nổi lên một trận buột chặt, chỉ nghe từ phía sau truyền đến giọng điệu của Long Phạm, “....thuộc hạ nhất thời lỡ tay, tông chủ chớ trách.”

Nói là như thế nhưng hấn có thể rõ ràng nghe ra ngữ thanh cười thầm trong lời nói của Long Phạm. Long Phạm bảo là lỡ tay, chẳng lẽ muốn hấn phải tin như vậy? Căn bản là một cái tế ti bất lương cố tình trêu ghẹo.

32. Quyển 1: Chương 32: Cộng Dục

Cộng dục = cùng tắm

“Long Phạm, người chính là chờ không kịp ta trừng phạt?” Lăng Lạc Viêm vừa muốn xoay người, cánh tay phía sau vờn quanh lại cản trở động tác của hấn. Bàn tay hoạt động ở giữa hai chân chưa hề đình chỉ, ngược lại càng bắt đầu táo tợn vượt ve. Ở phía sau hấn lời nói mang theo ý cười thản nhiên “Long Phạm chỉ là vì tông chủ tắm rửa mà thôi, không biết tông chủ thích như vậy....hay là....”

Giữa hai chân thiếu niên bị bàn tay bao trụ đã bắt đầu rục rịch nóng rục. Long Phạm một tay nắm cả hân, một tay mơn trớn ngay trước đỉnh. Tại lúc đang mơn mê, lời nói nhẹ nhàng phát ra, “Tông chủ thích kiểu nào?”

Long Phạm lại còn có thể hỏi hân thích kiểu nào?! Lăng Lạc Viêm chống tay vào thành hồ nước, chỉ cảm thấy hạ phúc (dưới bụng) một trận lửa nóng, cùng với nhiệt độ để ở phía sau hân dần dần bốc lên. Theo động tác của Long Phạm, khoái cảm không ngừng tuôn trào. Mặc dù hân kèm chế như thế nào, khối thân thể này cũng chỉ là cái thiếu niên mà thôi, cùng với thân thể trước kia đã kinh qua trăm trận hoàn toàn không thể sánh bằng, tự nhiên lại càng không thể khống chế bản năng thúc giục. Chắc là “Lăng Lạc Viêm” trước kia không thường xuyên sử dụng mới đưa đến thân thể hân phản ứng như thế...

“Bản tông chủ thích chính là bộ dáng của người ở dưới thân ta....người cứ chờ....trong chốc lát....” Cẩn rằng nhần nại khoái cảm dưới thân đang dâng lên mãnh liệt, Lăng Lạc Viêm thở hổn hển tựa vào phía sau. Không thể không thừa nhận động tác của Long Phạm làm cho hân cảm thấy thập phần ưa thích. Nghĩ đến Long Phạm sống bao lâu lại từng có bao nhiêu dịp “luyện tập”, hân có thể cảm giác đáy lòng nổi lên cơn tức giận cùng khó chịu. Không để ý đến tình nhân trong quá khứ của Long Phạm nhưng lại bắt đầu vì này đó liên tưởng mà cảm thấy sinh khí...

Nếu hân còn muốn tự thuyết phục Long Phạm chỉ là tình nhân sưởi ấm trên giường, kia đó là dối mình gạt người. Ngửa đầu thở dốc, hân tựa vào trong lòng nam nhân phía sau, giọng điệu hàm chứa sắc dục không hề cố ý khắc chế, hân từ trước đến nay luôn thành thực với dục vọng của chính mình, “Nhanh nữa lên, Long Phạm....”

Động tác trong tay theo lời nói nhanh hơn, hôn lên cổ Lăng Lạc Viêm, Long Phạm kề sát bên tai khẽ nói “Về việc của Liệt Diễm tộc Long Phạm còn chưa nói xong, tông chủ có muốn nghe tiếp?”

Cách hơi nước, mang theo một chút xúc cảm ôn nhu cùng ẩm ướt ở bên tai mềm nhẹ nói nhỏ, hỏi Lăng Lạc Viêm còn muốn nghe việc của Liệt Diễm tộc hay không, cứ như bọn hân không phải toàn thân xích lửa cùng dấn, cũng không phải là tư thế ái muội như vậy, mà thủy chung tựa hồ là đang thảo luận chuyện quan trọng trong tộc. Lăng Lạc Viêm khẽ cười “Tiếp tục nói...Ta muốn biết lúc ấy tông chủ Lăng Vân là vì chuyện gì...cùng tộc nhân trở mặt khiến hân bị đuổi ra ngoài...”

Không biết là đang hưởng thụ hay là tra tấn, trong khi dục vọng bị nắm trong tay, hân cực lực cố thanh tĩnh suy tư trong đầu. Nếu Long Phạm muốn khiêu khích? Như vậy hân sẽ thà chết.

Ngữ thanh trong lời nói của Lăng Lạc Viêm lộ ra tình dục chi niệm, không rõ hân có biết chính mình có bao nhiêu lực hấp dẫn, mặc dù hân hỏi là việc về Liệt Diễm tộc nhưng giọng điệu hàm chứa tiếng thở dốc thật sự rất mê người. Long Phạm kèm chế dục vọng dưới thân, động tác trong tay không hề dừng lại, hân cảm giác được nó đang rung động trong bàn tay mình, cũng biết thiếu niên trong lòng không nhần nại được bao lâu “Đó là vì một người...là người được Lăng Vân vạn phần sủng ái – Tiêu Tự, hân ở Liên Ngọc các lại được Lăng Vân thật lòng yêu thương. Khi Lăng Vân muốn đem hân lập khế, trong tộc có trưởng lão phát hiện Tiêu Tự không phải người bình thường mà là ma vật hóa tinh hóa thân.”

“Lập khế là gì?” Từ này hân từng gặp qua nhưng thủy chung không rõ ý tứ trong đó. nỗ lực tập trung suy nghĩ, nhiệt độ dưới thân thiếu chút nữa đã làm cho hân không thể suy tư. Mà cố tình đến lúc hân nói ra nghi vấn, nhất là gần tới lúc bạo phát, bàn tay của Long Phạm phủ dưới thân hân lại ngừng lại.

“Long Phạm—” Cẩn rằng phun ra cảnh cáo, Lăng Lạc Viêm nghiêng đầu chỉ thấy đôi mắt thanh lam hiện lên ý cười, “Tông chủ đừng nóng vội, Long Phạm đang muốn trả lời cái gọi là lập khế. Đó là hai người dự định sống cùng nhau, dùng máu của chính mình đánh ước lập khế. Không xuất phát từ tự nguyện thì không thể lập. Lập khế lúc sau, nếu trong đó một bên là thường nhân mà bên kia thân có đủ linh lực, bên thường nhân cũng sẽ sống lâu như người có đủ linh lực, tức là tuổi thọ được cộng phân...”

Long Phạm rõ ràng biết Lăng Lạc Viêm vội vã không phải là giải đáp về việc lập khế, bất quá lúc này hân cũng không rảnh đối với hành vi xấu xa của Long Phạm mà nhiều lời làm gì, “Ta muốn người tiếp tục, là nơi này....” Một tay phủ đến dưới thân của chính mình, chạm được bàn tay đang bao trụ dục vọng của hân, Lăng Lạc Viêm cùng bàn tay kia ở dưới thân bắt đầu lôi kéo mơn mê. Thân thể sắp bùng nổ rồi cực được tiếp tục vuốt ve, hân ngửa đầu thở dốc cũng không quên truy vấn về việc lập khế, “Sau khi lập khế, linh lực đâu? Thường nhân cũng nên đạt được linh lực?”

“Không, đều là không phải đạt được mà là mượn. Người lập khế ứng thuận thì trong cả đời có thể có ba lượt mượn. Mỗi lần mượn sẽ giảm bớt tuổi thọ. Dù sao thân thể thường nhân không thể chịu quá nhiều linh lực.”

Nói xong này đó, đầu lưỡi Long Phạm liếm qua cần cổ tinh tế trắng ngần trước mắt. Lăng Lạc Viêm thoáng chốc một trận run rẩy, bên cổ bị khiêu khích cùng tốc độ bàn tay dưới thân tăng nhanh làm cho hắn tim đập thêm kịch liệt. Dưới thân nóng rực, rốt cục bên trong từng đợt tiếng nước dập dờn lay động, bùng nổ mà ra. Bạch dịch nồng đậm lẫn vào nước hồ. Hắn thở hổn hển ngửa người tựa vào lòng ngực nam nhân phía sau, nhắm mắt điều chỉnh hô hấp.

Nhiệt độ của dục vọng để ở phía sau giữa hai chân hắn vẫn nóng rực như trước, cũng cương cứng đứng dậy, bất quá người phía sau cũng không có động tác này đó. Lăng Lạc Viêm nghỉ ngơi trong chốc lát, xoay người lại đánh giá dưới thân của Long Phạm, thần sắc ái muội cong môi lên, trong miệng lại nói, “Ý tứ lập khế ta hiểu được, nhưng không biết trăm năm chỉ ước kia, khi gặp mặt lại như thế nào có thể phán xét người nên cầm quyền trăm năm kế tiếp?”

Về việc của tông chủ Lăng Vân hắn không cần tái hỏi. Nếu người yêu bị phát hiện là ma vật thì chuyện sau đó như thế nào cũng không khó đoán. Lường trước tộc nhân không đồng ý đối với việc lập khế của hai người, rồi sau đó huyền não một trận, giằng co không dứt, Lăng Vân mới có thể ly khai khỏi tộc. Nói như thế, truyền thuyết về người được sủng ái ở Liên Ngọc các hẳn là Tiêu Tự

“Thật ra có phương pháp đặc biệt, đến lúc đó tông chủ nhìn thấy sẽ biết.” Người trong lòng ngực đã thư giải dục niệm, Long Phạm đối mặt Lăng Lạc Viêm nhưng dưới thân lại cương cứng. Bước trong nước áp Lăng Lạc Viêm đến bên cạnh hồ, Long Phạm đưa tay mơn trớn mái tóc bạch kim kia, “Tông chủ dự định làm như thế nào cho ta?”

Ngữ thanh ôn nhu dịu dàng ngay tại bên tai, đôi tay vuốt ve mái tóc của hắn cũng thật nhẹ nhàng chậm rãi. Lăng Lạc Viêm nghe Long Phạm nói như vậy có thể mơ hồ cảm giác được nguy hiểm nào đó, cũng giống như dục vọng nóng rực của Long Phạm đang để dưới bụng của hắn khiến cho hắn không thể giả vờ xem nhẹ. Lăng Lạc Viêm cúi xuống lướt nhìn, ngữ thanh trong veo ngẩng đầu mang theo ý cười, “Việc trong tộc, so với cái khác....tự nhiên quan trọng hơn một ít. Người còn chưa nói cho ta biết phương pháp đặc biệt là gì?”

Hôm nay xem ra nếu thực cùng Long Phạm làm cái gì đó, bị nằm ở phía dưới nhất định là hắn. Nhưng nếu dùng khối thân thể thiếu niên này đến thừa nhận, sơ sơ nghĩ tới liền biết đến lúc đó hắn sẽ có bao nhiêu chật vật, thậm chí còn có thể dính dáng đến hồi ức không tốt đẹp trước kia. Trên thực tế, ban đầu hắn dự định yêu cầu Long Phạm thay hắn cởi đi phong ấn trên người rồi sau đó mới cùng Long Phạm tranh lực. Bất luận là thợ săn hay là con mồi, dù sao cũng phải làm cho chính mình tâm phục khẩu phục mới được. ‘Lăng Lạc Viêm’ trước kia là vì thân không đủ linh phách, để tập hợp linh lực mà phải phong ấn sinh trưởng, mà nay hắn đã có Dạ Dực tự nhiên không cần tiếp tục phong ấn.

Lăng Lạc Viêm cố tình chi phối, Long Phạm cũng không ngoài ý muốn. Thiếu niên trước mắt lúc nào cũng khiêu khích hắn nhưng cũng không dễ dàng thừa nhận nằm dưới thân hắn hầu hạ. Nếu không phải hắn dùng linh lực đến xem dĩ vãng của Lăng Lạc Viêm hắn sẽ không biết, Lăng Lạc Viêm luôn làm cho kẻ khác ở trong lòng hắn trần trọc rên rỉ, chỉ có vài lần ở dưới thân người khác, tựa hồ cũng là trạc tuổi mười lăm mười sáu như thế....

“Phương pháp kia không phải dùng linh lực để so cao thấp, mà là từ thánh vật phán xét người cầm quyền thích hợp.” Trả lời câu hỏi của hắn, Long Phạm lui về sau vài bước lùi kéo tay Lăng Lạc Viêm phủ đến dưới thân, “Long Phạm đã nói, tông chủ hay không nên có biểu hiện?”

“Người nếu là muốn ta thì sớm giải đi phong ấn trên người ta, đến lúc đó bản tông chủ sẽ cân nhắc có hay không toại nguyện ý của người. Bây giờ...không bằng tể ti đại nhân vẫn là tự mình giải quyết đi, mới vừa rồi bản tông chủ không phải cũng bị ép tự mình động thủ sao....” Cũng giống như Long Phạm mới đây gây nên, đầu ngón tay của Lăng Lạc Viêm xẹt qua phức tạp của hắn, những mây mím cười, “Người nói phụng ta là chủ, không biết mệnh lệnh của ta người sẽ toàn bộ nghe theo? Long Phạm, coi như là mệnh lệnh, bản tông chủ muốn nhìn bộ dáng tự hành của người...”

Có lẽ là vì nhớ tới dĩ vãng, trong mắt Lăng Lạc Viêm hiện lên ánh lửa u ám. Trừ phi cởi bỏ phong ấn bằng không hắn chỉ sợ không thể như vậy cùng Long Phạm lên giường. Trừ phi Long Phạm nguyện ý ở dưới thân

hắn, nếu không thì miễn bàn. Chẳng qua muốn Long Phạm cam tâm tình nguyện bị hắn ôm cũng không dễ, dù sao thân thể của hắn chỉ là của thiếu niên mới hơn chục tuổi còn Long Phạm đã trải qua gần ngàn năm lại có cường đại lực lượng như thế kia...

Đương nhiên hắn cũng sẽ không dùng mệnh lệnh ép buộc Long Phạm để cho hắn thượng, như vậy tuyệt không phải là hắn. Đã muốn giao hoan thì phải hai bên tình nguyện mới hảo. Nếu là dùng thủ đoạn ra lệnh ép bách thì còn nói gì đến lạc thú này nọ, lại càng chưa nói đến kia đó là Long Phạm, có thể thật sự để cho hắn như nguyện chỉ sợ là rất khó nói.

Tựa hồ là trả thù lúc trước Long Phạm cố ý dừng lại, yêu cầu của Lăng Lạc Viêm làm cho hắn ngoài ý muốn. Trong mắt của Lăng Lạc Viêm dâng lên ám hỏa hắn đều nhìn thấy. Đôi mắt thanh lam chớp động, hắn tiến người lại gần, ở trên cánh môi nhạt màu của thiếu niên khẽ hôn xuống, “Như người sở nguyện,” (sở nguyện = mong muốn)

Ở trước mặt Lăng Lạc Viêm, toàn thân xích lỏa, thân hình cao lớn chậm rãi lui về phía sau vài bước, dựa vào thành hồ nước phía bên kia. Mang theo cơ lý pháp phồng, dưới vầng hào quang hòa cùng thủy sắc nhẹ nhàng chiếu rọi thân thể trắng ngần, mơ hồ lộ ra hình dáng cơ thể săn chắc, càng tràn ngập mị lực khiến người ta muốn xúc sờ.

Cứ như vậy tùy ý dựa vào thành hồ, nam nhân có được thân hình hoàn mỹ làm cho người ta hâm mộ đang chăm chú nhìn thiếu niên cách đó không xa, mỉm cười đem tay đặt ở dưới thân mình, “Tông chủ cần phải nhìn rõ ràng....”

33. Quyển 1: Chương 33: Kỳ Vọng

Rõ ràng là ở trước mặt người khác làm động tác tự hành, nam nhân tóc đen lại vẫn thông dong như vậy, không mấy may mất tự nhiên cũng không có nửa điểm bối rối, đôi mắt nổi lên ám màu thủy chung nhìn Lăng Lạc Viêm. Sợi tóc đen nhánh sũng nước ẩm ướt dán tại trên người, vẫn là sắc đen cùng trắng đơn giản thuần khiết đến cực hạn, ở trong mắt Lăng Lạc Viêm lại trở thành tổ hợp nhan sắc tràn đầy cảm dỗ cùng hấp dẫn.

Bàn tay ở dưới thân mân mê dục vọng đang trỗi dậy, ánh mắt Long Phạm không hề rời khỏi người Lăng Lạc Viêm. Đối với người hắn đã nhận thức, hắn có đủ kiên nhẫn, nếu đây là yêu cầu của Lăng Lạc Viêm, hắn sẽ làm theo. Ở trên đời này chỉ có hắn hiểu rõ nhất Lăng Lạc Viêm kiêu ngạo quật cường như thế nào, cũng có bao nhiêu không cam lòng chịu thua.

Lăng Lạc Viêm nhìn động tác của Long Phạm, hô hấp dần dần trở nên nặng nề. Nước hồ trong suốt, mặc dù cách màn hơi nước hắn vẫn có thể nhìn thấy hình dáng mạnh mẽ của cự vật cực đại ở trong tay Long Phạm. Hắn không nghĩ tới Long Phạm quả thật làm theo lời hắn. Kia chỉ là vì hắn bị ký ức dĩ vãng tác động khiến tâm tư khó chịu không vui vì vậy mới giận cá chém thớt gây khó dễ cho Long Phạm, thế nhưng tế ti của hắn lại thực làm như vậy. Nam nhân ngạo nghễ kiên cường, cao cao tại thượng, lại như thế....

“Sớm giải phong ấn trên người của ta đi, Long Phạm....” Tựa hồ bị đôi mắt hỏa nhiệt kia câu dẫn, Lăng Lạc Viêm từng bước đến gần. Đem tay phủ lên dục vọng căng cứng nóng hừng hực kia, cùng bàn tay Long Phạm vuốt ve tiến lui. Đối với hắn, việc sẽ làm sau khi cởi đi phong ấn khiến hắn thập phần mong đợi.

Long Phạm không trả lời chỉ nhìn thẳng hắn, thân thể hai người gắt gao cùng thiếp khiến nhiệt độ dâng lên như hỏa. Tiếng nước hòa cùng hơi thở gấp gáp phảng phất bên tai cả hai, hết thấy đều là hơi thở của dục vọng. Cho đến khi hắn bắn ra trọc dịch trong tay Lăng Lạc Viêm, thở ra một hơi ôm lấy thiếu niên trước người, “Tông chủ nên sớm đi nghỉ ngơi” (trọc dịch = chất dục)

Bây giờ mới muốn hắn sớm đi nghỉ ngơi, cũng không biết là người nào khơi mào chuyện này trước, hắn đối với bản lĩnh của Long Phạm đã sớm lĩnh giáo. Mặc kệ trong lòng có tâm tư như thế nào, vị tế ti này của hắn ở mặt ngoài xem ra luôn thoát tục, tao nhã thông dong khiến hắn không thể không bội phục, “Ta vốn cũng muốn đi nghỉ sớm nhưng lại có người câu dẫn bản tông chủ nổi lên nhiệt hỏa, người nói đó là người nào?”

“Vâng, là Long Phạm hơi quá,” Ngữ điệu hàm chứa ý cười, Long Phạm nhẹ nhàng hôn từ bên tai xuống cánh môi thiếu niên. Lăng Lạc Viêm khẽ liếc mắt hấn một cái, nhếch môi đứng dậy tựa vào cạnh hồ. Long Phạm lấy ra một chiếc khăn lụa lau thân mình Lăng Lạc Viêm, lại rất nhanh đem chính mình lau khô, hai người bước ra khỏi bể tắm.

Long Phạm lấy y phục được đặt ngay gần bên cạnh giúp Lăng Lạc Viêm mặc vào. Bắt đầu thắt lại y khâu trên vạt áo, hấn mở miệng nói, “Đến lúc khởi hành đi Lôi Lạc Thành, cũng là nơi hai tộc ước hẹn, tông chủ nếu trước đó rảnh rỗi thì tu luyện linh lực, không bằng tốn chút thời gian đến khi đó có lẽ sẽ hữu dụng”

Thượng thức động tác Long Phạm vì hấn xuyên y. Ở trước mặt hấn Long Phạm còn chưa mặc vào y bào, vẫn là trần trụi, cơ lý theo cánh tay phập phồng nổi lên. Cứ như vậy nhìn động tác của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm hỏi, “Hữu dụng để dùng cho cái gì? Chẳng lẽ theo như lời người lúc trước nói qua, thánh vật cần căn cứ linh lực để phán xét người nào có thể cầm quyền?”

“Đúng vậy” thất xong đai lưng cho Lăng Lạc Viêm, Long Phạm bắt đầu xuyên y. Ở trước mặt Long Phạm, hồng sam thiếu niên nghe vậy lắc lắc đầu, “Ta không biết tông chủ của Liệt Diễm tộc linh lực sâu cạn ra sao, nhưng bất luận là sâu hay là cạn, ta đều không thể sánh bằng. Từ lúc thu nhận Dạ Dực chỉ mới tu luyện linh lực có mấy ngày ngắn ngủi, mặc dù ta có viêm hỏa lực mà tông chủ Liệt Diễm tộc không có, kia cũng chỉ là khác nhau về tính chất mà thôi. Thời gian ta tu luyện chỉ vắn vắn mấy ngày, căn bản vô pháp chống lại đối phương”

Không phải hấn tự ti mà ngược lại hấn thấy rất rõ ràng, viêm hỏa lực của hấn tuy được tộc nhân kính nể nhưng thời gian hấn tu luyện không dài, nếu là lấy linh lực sâu cạn cùng đối phương so sánh nhất định không có phần thắng.

“Tông chủ sai rồi, thánh vật không phải theo linh lực sâu cạn để phán xét người cầm quyền. Cho dù nếu đó là ta đến trước mặt thánh vật cũng sẽ không được chọn là người cầm quyền.” Xuyên y ổn thỏa, Long Phạm dẫn thiếu niên hướng tắm cư đi vào. Lăng Lạc Viêm nghe hấn trả lời liền cảm thấy thật kỳ quái “Không phải phán xét linh lực sâu cạn, vậy thì dựa vào cái gì? Thánh vật kia đến tột cùng là vật gì lại cổ quái như thế?”

“Đến tột cùng là dựa vào điều gì để phán xét không ai biết được, về phần thánh vật kia....là lúc trước Hách Vũ lưu lại,” Long Phạm dọc đường giải thích cho đến khi hai người về tới tắm cư.

Y bào rộng mở nằm ở trên giường, cùng mấy ngày trước như nhau, Lăng Lạc Viêm thói quen ôm lấy nam nhân bên cạnh. Hấn biết trong khoảng thời gian từ lúc đến đây, nếu không có Long Phạm hấn tuyệt đối sẽ không thể ngày ngày ngủ yên.

Bên trong trường mạn, trên thân thể hai người mùi tạo linh cùng hương sen hỗn hợp tạo thành một cỗ hương vị khiến hấn thấy nhẹ nhõm bình tâm. Tại lúc này hấn bỗng nhiên hoảng hốt cảm giác hết thấy mọi chuyện đã từng xảy ra ở thế giới bên kia đều như là một giấc mơ. Hắc đạo giết chóc, hào quang trên sân khấu, bất luận là máu tươi hay là tiếng vỗ tay đều mất đi cảm giác ban đầu nên có, chỉ còn lại chán ghét cùng ngán ngẩm. Nhưng từ khi bị mang đến nơi này, hết thấy đều mới mẻ tựa như khiêu chiến cũng cảm thấy tân kỳ, tất cả đang chờ đợi hấn.

Mở ra đôi mắt đang nhắm khê, Lăng Lạc Viêm chăm chú nhìn sa trướng màu trắng ở phía trên, nghĩ đến vẫn là trăm năm chi ước. Hấn mơ hồ có thể cảm giác được trăm năm chi ước có thể cũng không như mặt ngoài của nó. Vương mặc mấy trăm năm giữa hai tộc, trăm năm tụ họp phán xét người cầm quyền, e rằng không chỉ đơn giản liên hệ đến việc duy trì giữa hai nhà như vậy. Còn có thánh vật được Hách Vũ lưu lại, không biết lại là cái gì, như thế nào có thể phán xét người thích hợp cầm quyền trong trăm năm...

Những chuyện này đến lúc đó hấn sẽ biết, vì vậy không cần phải hỏi Long Phạm vội. Hấn là tông chủ Xích Diễm tộc, mà Long Phạm sẽ trở thành trợ lực lớn nhất của hấn. Có Long Phạm trợ giúp, hấn có thể khống chế được tộc nhân trong tay, thậm chí hấn còn muốn....

Có được Liệt Diễm tộc.

Long Phạm có thể cảm giác nhịp tim đập của thiếu niên đang cùng hấn ôm ở trước ngực. Từng nhịp từng nhịp ổn định, đôi mắt kia không hề nhìn hấn mà chỉ lăm lăm nhìn lên phía trên. Hấn có thể cảm giác được

dã tâm trong đó, kiên quyết mà mãnh liệt. Giờ phút này đôi mắt hàm chứa mị sắc kia nhất định đang cháy lên hỏa diễm lấp lánh, đó là cương quyết muốn đạt được mưu đồ trong tay.

Long Phạm có thể đoán được Lăng Lạc Viêm muốn cái gì, đó cũng là việc các trưởng lão mong đợi nhưng không dám hy vọng xa vời. Thậm chí có thể nói mấy trăm năm qua, mỗi một thế hệ trưởng lão đều có kỳ vọng như vậy, lại không ai dám nói ra. Chuyện cũ mấy trăm năm trước khiến Xích Diễm tộc phân liệt. Xích Diễm tộc vì vậy cũng nhanh chóng suy bại. Nếu có thể có được Liệt Diễm tộc quay về, việc phục hưng tông tộc sẽ ở trong tầm tay.

Lôi Lạc thành, trăm năm chi ước, đến lúc đó cùng Liệt Diễm tộc gặp mặt. Đối với thiếu niên trong lòng hắn mà nói có lẽ xem như một lần thí luyện, nhưng đồng thời đây cũng là một lần cơ hội. Làm tể ti, hắn rất muốn biết Lăng Lạc Viêm bước ra khỏi Xích Diễm tộc sẽ gây cho hắn loại kinh hỉ nào.

Chẳng qua...nghe nói tông chủ của Liệt Diễm tộc hơn mười năm trước đã có được một người con gái. Trăm năm chi ước lúc này nếu không có biến cố, hắn không thể không bắt đầu suy nghĩ, nếu thật sự là như thế....

Long Phạm duỗi cánh tay ra đem Lăng Lạc Viêm ôm vào trong lòng, mơn trớn mái tóc của hắn. Động tác bất thành linh của Long Phạm khiến Lăng Lạc Viêm đang trầm tư chợt cười khẽ, “Tể ti thật là không định để bản tông chủ nghỉ ngơi?” Phải biết rằng đối với bọn hắn hiện giờ mà nói chỉ cần chạm vào một cái liền có thể bùng nổ ngay, nói như thế cũng không hề quá đáng.

“Tông chủ có thể gọi ta Long Phạm.”

“Người không phải cũng gọi ta tông chủ?” Hắn cùng Long Phạm từ lần đầu gặp gỡ cho đến nay còn chưa chính thức xưng hô tên của đối phương. Hắn thường quen gọi Long Phạm là tể ti, còn Long Phạm xưng hắn là tông chủ, thị phụng hắn hết thấy. Là chủ phó lại phát triển đến quan hệ ái muội như hiện giờ, nghĩ đến cũng thật thú vị.

“Như vậy....Lạc Viêm thì như thế nào?”

“Có thể, bản tông chủ cho phép người khi không có người khác xưng hô như thế.” Hôn lên đôi môi trước mặt, Lăng Lạc Viêm khép mắt lại, “Long Phạm, không nên tiếp tục khiêu khích ta, trừ phi người cởi bỏ phong ấn trên người ta, bằng không ta sẽ không lấy bộ dáng hiện tại cùng người tiếp tục...”

Cũng giống như thói quen không thể không ôm người nhập ngủ, Lăng Lạc Viêm không thể chấp nhận dùng khối thân thể thiếu niên này để tiếp nhận hoan ái....

Long Phạm đem bàn tay vô thức đang nắm chặt của Lăng Lạc Viêm đặt vào bên môi, nhẹ nhàng hôn lên. Hắn không quên lúc trước thông qua linh lực chứng kiến thấy hình ảnh quá khứ chợt lóe trong đầu của Lăng Lạc Viêm. Bên trong đó hết thấy là lửa gạt phản bội, tình dục ái hận, giống như ngọc lưu li vỡ vụn chỉ còn lại vài mảnh hiện lên. Mà Lăng Lạc Viêm khi ấy đúng là thời thiếu niên.

“Hiểu rõ, sẽ không tiếp tục làm cái gì, ngủ đi,” Long Phạm không nhiều lời, chỉ vỗ nhẹ lưng của Lăng Lạc Viêm. Mặc dù chứng kiến thấy quá khứ của Lăng Lạc Viêm khiến hắn không vui nhưng thiếu niên đang nằm trong lòng hắn cũng không cần thương hại.

Lòng bàn tay của Lăng Lạc Viêm tiếp xúc da thịt ấm áp trên người Long Phạm làm cho hắn dần dần thiếp đi, nhưng nam nhân đang ôm hắn trong lòng vẫn chưa hề an giấc. Long Phạm không phải bị dục vọng thúc giục, cũng không phải vì liên hệ đến Lăng Lạc Viêm nhớ lại quá khứ như thế nào. Hắn nghĩ chính là mấy ngày sau xuất phát đi Lôi Lạc thành, nếu trăm năm chi ước lần này không giống như trước kia mà lại phát sinh một loại tình huống khác.....

Tông chủ của hắn, Lạc Viêm...sẽ lựa chọn như thế nào?

Còn có....nếu Lạc Viêm biết được việc kia....

Đôi mắt thanh lam chăm chú nhìn thiếu niên bên người, bên trong đáy mắt lộ ra vài tia cảm xúc phức tạp.

34. Quyển 1: Chương 34: Phong Ấn

Lăng Lạc Viêm chờ mong trăm năm chỉ ước, mắt thấy kỳ hạn đã đến, trong tộc các trưởng lão đều bắt đầu chuẩn bị khởi hành. Ở thế gian này ngoại trừ có khinh thân thuật (thuật khinh công) và tường thiên thuật (thuật bay liệng) đã sớm theo linh lực suy bại của các tộc mà thất truyền trên thế gian, rất hiếm thấy điều thú hóa thân linh giả. Các loại điều thú này có thể hóa thành nguyên hình để có được tốc độ nhanh hơn, tuy nhiên cơ hồ đã gần như tuyệt tích. (điều thú như loài chim)

Thế nhân đi lại đều không dựa vào linh lực của chính mình để hành tẩu, mà đều có thú cưỡi, hơn phân nửa đều là linh thú, có loại giống như ngựa cũng có loại giống như hươu nai đều có hình thù kỳ dị. So với những loại thú tầm thường Lăng Lạc Viêm từng gặp qua ở dĩ vãng, những loại thú ở nơi đây đều có đầy đủ linh tính, cường tráng hơn một ít và tốc độ cũng nhanh hơn.

Đương nhiên người có linh lực cao thâm có thể sử dụng linh lực để di chuyển chính mình hoặc người khác đến một nơi nhất định, nhưng chỉ trong khoảng cách gần. Nếu là quá xa thì không thể tùy ý thi hành, quan trọng hơn chính là tiêu hao linh lực kịch liệt. Cho nên không người nào lại sử dụng linh lực mà mình đã tu luyện rất vất vả tiêu phí ở trên đường đi.

Lăng Lạc Viêm thân là tông chủ, trong tộc những chuyện vụn vặt không cần hấn quan tâm, ba mươi sáu trưởng lão đều có chức trách riêng, toàn bộ đem sự tình an bài thỏa đáng. Nhu cầu dọc đường, ẩm thực cư trú hết thảy đều có người an bài. Đường xá sắp tới cũng sẽ đi qua một vài khu vực của người trong gia tộc, vì vậy những vật chi dùng không cần chuẩn bị nhiều lắm, đến lúc đó sẽ có người tiếp ứng.

Nghe xong các trưởng lão trình báo, Lăng Lạc Viêm mới biết được tuy Xích Diễm tộc đã muốn suy bại nhưng dưới ba mươi sáu trưởng lão còn có bảy mươi hai gia tộc đều không phải là thương gia tầm thường. Bảy mươi hai gia tộc sở hữu hiệu buôn, mỗi người đều có chi nhánh trải rộng khắp thiên hạ, cơ hồ giao thiệp với đủ loại các ngành sản xuất. Xem trong sổ sách có một vài điều cơ mật mới rõ bảy mươi hai gia tộc không chỉ là tông tộc dùng để kiếm tiền, mà còn là tai mắt gián điệp. Có mạng lưới tình báo rộng lớn như thế có thể thấy được mặc dù Xích Diễm tộc suy bại không còn như xưa nhưng tông tộc đã từng kế thừa Hách Vũ lực vẫn là không thể khinh thường.

Đã từng là tông tộc hưng thịnh một thời, thống lĩnh thiên hạ, mặc dù quả thực nếu hoàn toàn bị lật đổ cũng vẫn còn thanh danh bên ngoài. Càng huống chi Xích Diễm tộc chỉ là suy sụp mà thôi, có hấn ở đây sẽ không để cho tông tộc mình nắm trong tay tiếp tục đi xuống như thế. Trước hết, lần này hấn phải nắm được quyền lực ở trong tay.

Trước khi xuất phát Lăng Lạc Viêm lại một lần nữa đi tới thư trai. Đến nơi này không phải vì chuyện gì mà hấn chỉ muốn xem lại một lần nữa về tư liệu của Liệt Diễm tộc. Long Phạm nói cho hấn không ít, rất nhiều điều lại không có trong tư liệu ở thư trai. Hấn muốn biết vì sao những điều có liên quan đến Liệt Diễm tộc lại không được lưu lại nhiều lắm trong tư liệu.

Nếu đúng là như thế có thể giải thích rõ về việc Liệt Diễm tộc thật sự có rất nhiều nội tình mà tộc nhân kiêng dè. Tựa như tông chủ trước kia yêu thương ma vật, hơn nữa lại vì thế mà phản bội tông tộc. Đối với Xích Diễm tộc mà nói việc này hiển nhiên là chuyện xấu trong nhà.

Không biết tông chủ của Liệt Diễm tộc hiện nay là người nào. Lăng Vân không có con nối dõi. Tiếp sau hấn nhất định sẽ tuyển ra một người thay thế, người này lại dùng thủ đoạn ám sát như vậy, tính cách như thế nào cũng đã rõ ràng mà thấy.

Đến thư trai, lần này tốc độ Miểu Lan xuất hiện thật ra không bằng hai lần trước, không còn bất thành linh bổ nhào lên mà là lơ lửng mơ hồ như đi ra từ sau giá sách.

“Tông chủ! Miểu Lan có thể cống hiến gì cho người?” Thần sắc vui mừng trên mặt Miểu Lan vẫn như mọi khi, cũng vẫn như một đứa nhỏ không hề che dấu đáng vẻ hăm mộ, đôi mắt to tròn sáng lên óng ánh hướng trên mặt Lăng Lạc Viêm trông lại.

Lăng Lạc Viêm đối với trật tự sắp xếp tư liệu điển tịch trong thư trai đã có hiểu biết, bất quá ý tốt của Miểu Lan hấn sẽ không cự tuyệt. Có người phục vụ, hấn tự nhiên vui vẻ ngồi chờ, “Đem hết tất cả thư sách về Liệt Diễm tộc giao ra cho ta,”

Miêu Lan theo lời mà đi, Lăng Lạc Viêm quan sát bím tóc buông xuống trên vai Miêu Lan, lúc này hần có thể xác định lần trước hần không nhìn lầm. Bím tóc đỏ của Miêu Lan quả thật nhạt màu đi một ít.

“Đó là biểu hiện của linh lực suy yếu, lực lượng của hần đang suy thối cần phải bổ sung,” Cứ như bởi vì Lăng Lạc Viêm không ngừng đánh giá, lời nói của Dạ Dực đột nhiên vang lên trong đầu hần, “Ta có thể nhìn ra hần là linh thể thuần túy, thân thể của hần đều từ linh thể luyện chế, mỗi một tác đều là mỹ vị...”

Cho dù là ở trong đầu, Lăng Lạc Viêm cũng có thể nghe ra giọng điệu thèm muốn của Dạ Dực. Đối với nó mà nói Miêu Lan như là một bữa tiệc thịnh soạn đang ở ngay trước mặt.

“Hần không phải đồ ăn của người.” Ngữ thanh của Lăng Lạc Viêm mang theo cảnh cáo. Gần đây hần tu luyện linh lực đều dựa vào đặc tính sẵn có của Dạ Dực. Hần không có linh phách nhưng Dạ Dực có. Đặc tính của dẫn hồn tộc đem đến ích lợi cho hần nhưng Dạ Dực sở hữu đầy đủ bản chất của ma vật, khiến cho nó đối mặt với linh phách khó có thể khắc chế cảm giác thèm muốn. Dung hợp trong cơ thể, hần có thể rõ ràng cảm giác cái loại này của Dạ Dực là xuất phát từ bản năng khát cầu.

“Người đã đáp ứng ta bất luận là hồn phách hay linh phách đều có thể cho ta tận tình hưởng thụ, chẳng lẽ người muốn hủy ước?” Giọng điệu trong lời nói của Dạ Dực tuy không phải là ngữ thanh tầm thường nhưng có thể cảm giác được nó đã có gì đó không vui cũng như có ý chất vấn.

“Yên tâm, lời ta đã từng nói qua nhất định sẽ làm được,” trấn an Dạ Dực, Lăng Lạc Viêm thì thầm. Lời nói của Dạ Dực, Miêu Lan không thể nghe thấy nhưng ngữ thanh trầm thấp của hần trong thư trai tĩnh mịch cũng không phải không nghe ra. Mặc dù vậy Miêu Lan ở xa xa đang lấy các tư liệu thư sách lại đối với lời của hần một chút cũng không hề để ý. Theo thần sắc mơ hồ của Miêu Lan, Lăng Lạc Viêm tin tưởng nhất định theo như lời Dạ Dực là vì lực lượng của Miêu Lan đang bị suy yếu.

Xem ra phải nói cho Long Phạm một tiếng. Miêu Lan là Long Phạm dưỡng ở thư trai, nói là dùng máu dưỡng nên, không biết là phương pháp nuôi dưỡng như thế nào....

Lăng Lạc Viêm dường như có chút dăm chiêu, Dạ Dực đối với thái độ của hần hiển nhiên cũng không vừa lòng “Chỉ cần ta ly khai, linh lực trong cơ thể của người rốt cục không thể sử dụng. Lăng Lạc Viêm, đừng nghĩ muốn lừa bịp ta. Dẫn hồn tộc không phải nhân loại có thể dễ dàng nắm trong tay. Mặc dù bây giờ người có ta dung hợp, cũng cần phải trả giá đắt.”

“Trả giá cái gì?” Lăng Lạc Viêm nhớ tới ghi chép trong tư liệu. Vẫn chưa nói lên trả giá cái gì thì lúc này Miêu Lan ôm thư sách hướng Lăng Lạc Viêm bước đến, Dạ Dực không hề trả lời, hừ nhẹ một tiếng, không một tiếng động, có lẽ là lại ngủ say.

Lăng Lạc Viêm tiếp nhận thư sách trên tay Miêu Lan, ngồi xuống đất lật xem. Miêu Lan vẫn như cũ ở bên làm bạn, im lặng không nói.

Qua một lúc lâu, Lăng Lạc Viêm xác định tư liệu trong thư trai quả thật không có quá nhiều việc về Liệt Diễm tộc. Duỗi thẳng thắt lưng mệt mỏi, Lăng Lạc Viêm ngẩng đầu lên thấy Miêu Lan đang ngơ ngác nhìn xa xa. Cảm giác được ánh mắt của Lăng Lạc Viêm, Miêu Lan mới quay đầu lại, thần sắc không một chút khác thường tựa như mới vừa rời người ngẩn ngơ không phải là hần. “Tông chủ xem xong rồi? Vậy Miêu Lan đem trả trở lại, nếu còn muốn xem thêm thứ gì thì cứ báo với Miêu Lan.”

Quả nhiên cần phải nói cho Long Phạm biết tình trạng không đúng của Miêu Lan. Nếu theo như lời nói của Dạ Dực có liên hệ đến linh lực suy yếu thì phải bổ sung mới hảo. Lăng Lạc Viêm nghĩ như vậy rồi chỉ chỉ thư sách đặt trên mặt đất, “Đem mấy thứ này trả lại đi, ngày mai còn phải khởi hành đi Lôi Lạc thành, hôm nay bản tông chủ phải trở về sớm.”

“Lôi Lạc thành? Tông chủ phải xuất môn? Phải cẩn thận mới được, diện mạo của tông chủ hành tẩu trên đường dễ gây ra náo loạn, dù sao cũng là một người đặc biệt trên đường phố a.” Giống như trưởng bối nhắc nhở, Miêu Lan nghiêm trang nói với Lăng Lạc Viêm như vậy.

“Miêu Lan có hay không từng bị người khác nhìn qua?” Ánh mắt của Lăng Lạc Viêm trên người Miêu Lan dò xét mấy vòng lại gật đầu, “Miêu Lan đáng yêu như thế nhất định đã bị người nhìn qua, không biết là nam tử tuấn tú hay là nữ tử mỹ mạo?” Hần không biết trước khi ở trong thư trai Miêu Lan từng làm cái gì,

như thế nào lại chết, rồi sau đó lại trở thành thư linh ở đây nguyên ý ngày ngày ngồi trông coi tòa thư trai này.

“Nam nữ ở đâu? Miểu Lan không có. Nhưng tông chủ thật ra có nguy hiểm, mặc dù tuổi tác không lớn, bộ dáng chỉ là thiếu niên hơn mười tuổi thế nhưng các thành chủ đều sẽ thích...” Cứ như thế buộc miệng nói ra, Miểu Lan vừa nói xong liền dừng lại, ngăn người ra suy nghĩ một chút, mới vừa rồi hẳn như thế nào lại biết điều này, trí nhớ của hắn tựa hồ tất cả đều là về Xích Diêm tộc, chưa từng rời khỏi nơi này nửa bước lại như thế nào đột nhiên biết được mấy chuyện này?

Lăng Lạc Viêm đối với hắn đột nhiên tạm dừng cảm thấy nghi hoặc, “Miểu Lan vì sao không nói?”

“Miểu Lan chưa bao giờ hạ sơn thế nhưng lại biết rõ mấy chuyện đó, tông chủ người nói xem có phải hay không thật kỳ quái?”

“Quả thật kỳ quái” Đối với thư linh này Lăng Lạc Viêm cảm thấy càng ngày càng nghi hoặc. Miểu Lan biết không ít chuyện trong Xích Diêm tộc, nhưng cũng không nhiều lắm, điều hắn biết tựa hồ chỉ giới hạn ở thư trai. Không biết có phải ở trong đây quá lâu khiến trí nhớ của hắn có chút hỗn loạn mới gây nên như thế.

Miểu Lan là như thế nào trở thành thư linh, việc này về sau có thể hỏi Long Phạm. Nghĩ như vậy Lăng Lạc Viêm trả lời, “Bất luận Miểu Lan là như thế nào biết được những chuyện đó. Tóm lại việc này không phải vấn đề lớn, bộ dáng thiếu niên sẽ không duy trì lâu. Phong ấn trên thân thể, ta sẽ lệnh Long Phạm giải đi. Lúc trước tự mình phong ấn là vì hội tụ linh lực, mà nay đã không cần.”

Vì ‘Lăng Lạc Viêm’ trước kia linh phách không được đầy đủ, lúc ấy phải tự phong ấn chính mình để có thể sử dụng linh lực cường đại. Mà nay hắn đã có Dạ Dực, phong ấn với hắn mà nói chỉ là dư thừa.

Miểu Lan vốn còn đang vất óc suy nghĩ đến tột cùng vì sao mình lại như thế này, lại nghe Lăng Lạc Viêm nói như thế, hắn nghi hoặc trừng lớn mắt, “Tể ti có thể đáp ứng? Tông chủ chẳng lẽ đã quên phong ấn trên người người là do tể ti đại nhân cấp cho. Lúc trước vì việc này người ở thư trai thiếu chút nữa đã cùng tể ti động thủ, bất quá sau đó lại không xuống tay.” Nói cho chính xác là vì tông chủ hoàn toàn không phải đối thủ của tể ti đại nhân.

“Động thủ? Vì sao?” Nguyên lai phong ấn không phải do tên ‘Lăng Lạc Viêm’ kia tự mình hạ, mà là Long Phạm....Ngoài ý muốn, hắn nhú mày nghĩ đến lúc trước Long Phạm chưa từng nói rõ cho hắn biết, nguyên lai phong ấn này do hắn cấp hạ. Bất quá nếu là vì hội tụ linh lực để cho ‘Lăng Lạc Viêm’ lúc ấy yên ổn ngồi trên chức vị tông chủ, làm như vậy thật ra thủ đoạn của nam nhân kia cũng chỉ là vì tông tộc.

Dĩ nhiên hắn có thể đoán được thân thể bị người khác đình chỉ sinh trưởng không thể tiếp tục lớn lên là một việc làm cho người ta không hề vui thích, nhất là lại đối với một nam nhân. Nói như vậy ‘Lăng Lạc Viêm’ kia đối với Long Phạm động thủ cũng là vì nguyên nhân này.

Ngay khi Lăng Lạc Viêm đoán như thế, Miểu Lan lại nói ra một câu, “Tông chủ quả nhiên quên, lúc trước người phần mộ như vậy không phải là vì cái phong ấn đó là tử ấn sao? Suốt đời không thể giải cho đến khi thân thể tiêu vong.”

Lăng Lạc Viêm nghe vậy liền biến sắc, đồng thời có cái gì trong lòng tựa hồ như rơi xuống, nặng trĩu....

Phong ấn trên người hắn là tử ấn?! Không thể giải cho đến chết?!

35. Quyển 1: Chương 35: Hứa Nặc

Hứa nặc= Lời hứa

Tầng tầng lầu các vây quanh cung điện trập trùng tọa trên đỉnh núi. Xích Diêm tộc tổng điện nằm trong làn mây mù lượn lờ cũng không hiện lên rõ ràng. Dân chúng dưới chân núi xem nơi này là thánh địa, không người nào dám tùy tiện đặt chân lên núi. Nói cách khác người tùy tiện lên núi là người có mưu đồ, thị vệ được phân phó tăng cường cảnh giới ở trong điện sẽ không bỏ qua bất luận kẻ nào đáng khá nghi. Trong tộc xuất phát đi đến trăm năm chỉ ước có hơn mười người, xuyên qua mây mù lượn lờ, ở bên trong màn sương hướng chân núi mà đi.

Hồng sam đỏ ứng tầng tầng phát phơ, ở dưới ánh nắng sáng lên như tiên huyết. Tươi đẹp như liệt hỏa, thiếu niên mặc hồng sam ngồi trên mình linh thú hình dạng như tuần mã. Tóc bạch kim được cột cao buông xuống phía sau lưng, dưới thân hắc linh thú bạch sắc không pha một tia tạp màu, không cần biết hắc điều khiển như thế nào chỉ ngoan ngoãn bình ổn đi trước, tuy ở trong núi lại chưa làm cho hắc cảm thấy được một chút xóc nảy.

Đây là lần đầu Lăng Lạc Viêm hạ sơn cũng là lần đầu hắc bước ra khỏi Xích Diêm tộc. Ngón tay vuốt ve tông mao (bờm thú) trên người linh thú dưới thân, ánh mắt hướng người bên cạnh cách đó không xa nhìn lại. Ở bên kia, Long Phạm không có chút gì thay đổi so với lúc trước, vẫn tóc đen bạch y bào, ánh mắt xa xăm bình thản không thấy nửa điểm ưu tư cùng lo lắng, tựa hồ ước hẹn lần này bất quá chỉ đơn giản như ăn một bữa cơm mà thôi.

Chỉ cần nhìn Long Phạm không người nào còn lo lắng lần này gặp mặt Liệt Diêm tộc sẽ phát sinh ra chuyện gì bất trắc. Cho dù nếu có chuyện gì đó xảy ra, miễn là có Long Phạm ở đây thì sẽ không thành vấn đề. Đó là cách nghĩ của tộc nhân, Lăng Lạc Viêm biết rõ ngay cả khi Long Phạm trở thành tùy thị của hắc, trong lòng tộc nhân địa vị của Long Phạm chưa hề giảm nửa điểm, Long Phạm vẫn là tể ti được tộc nhân nể trọng nhất.

Thu hồi ánh mắt, hắc một lời cũng chưa nói. Nhìn cảnh trí xung quanh trong lòng nghĩ đến cũng không phải là trăm năm chi ước cùng Liệt Diêm tộc mà là lời nói của Miểu Lan.

Tử ấn trên người hắc, phong ấn thân thể của hắc lớn lên, thế nhưng lại là tử ấn. Vô phương giải trừ.

Thời điểm biết việc này hắc phản ứng đầu tiên là muốn đi chất vấn Long Phạm, chất vấn vì sao phải hạ phong ấn như vậy trên người hắc, nhưng chung quy hắc không đi. Phong ấn trên người hắc là trước khi hắc chiếm cứ khối thân thể này. Long Phạm hạ phong ấn chính là ‘Lăng Lạc Viêm’, mà hắc lúc này lại trở thành Lăng Lạc Viêm.

Chẳng lẽ lão thiên gia trêu đùa? Hắc hận không thể xóa đi ký ức thời niên thiếu, lúc này lại một lần nữa bắt hắc phải trải qua, nhưng là vĩnh viễn duy trì như thế, thật sự là châm chọc.

Hơi hơi nhắm mắt lại, hạ xuống cảm xúc trong đó, Lăng Lạc Viêm không biết nên lớn tiếng mắng hay là tiếp tục khống chế, bảo trì bình tĩnh. Bốn phía chỉ có tiếng chim hót, còn có từng trận tiếng chân. Một tiếng dẫm nát cảm xúc sông cuộn biển gầm sớm đã phát tác trong người, Lăng Lạc Viêm đá linh thú dưới thân đẩy nhanh tốc độ.

Sắc mặt Lăng Lạc Viêm âm trầm, mọi người xung quanh đều cảm giác được.

Các trưởng lão đều phát hiện tông chủ từ khi xuất phát đều chưa nói một lời. Từ trên núi cho đến khi gần đến chân núi, không phải là một quãng đường quá ngắn thế nhưng tông chủ cứ nhiên một lời vẫn chưa nói. Tể ti ở bên tùy thị, nhưng tông chủ ngay cả liếc mắt một cái cũng không. Sớm nghe thấy hai người ý kiến không hợp, hình như còn động thủ. Trước mắt một màn này có thể thấy được lời đồn quả không sai.

Lần này cùng Liệt Diêm tộc gặp mặt, tông chủ lại cùng tể ti bất hòa. Khoảng cách tới Lôi Lạc thành còn khoảng hai ngày đường, lúc này mới xuất phát mà không khí đã như thế, tương lai thật đáng lo a.

Ngay khi các trưởng lão trong lòng đang băn khoăn, mắt thấy Lăng Lạc Viêm đã tăng tốc mà đi, bọn hắc chỉ có thể nhao nhao đuổi theo phía sau. Long Phạm nhìn bóng dáng dần dần đi xa, đối với thái độ của Lăng Lạc Viêm hắc đã sớm phát hiện, cùng người khác bất đồng chính là hắc vẫn không đuổi theo, mà là thân ảnh lập tức biến mất.

Tiếng gió vù vù theo bên tai xẹt qua, Lăng Lạc Viêm ngồi trên lưng ngựa hướng dưới chân núi phóng nhanh. Từng sấm những vai cổ trang, đối với kỳ mã hắc đã sớm phi thường thành thạo, tuy không thể so sánh với trình độ dùng súng thuần thục của hắc nhưng so với người bình thường đã có thể nói là dư sức qua mặt, càng huống chi dưới thân không phải là một con ngựa tầm thường.

Nhìn thấy xung quanh cảnh vật như bay về phía sau, gió núi đập vào mặt, hắc đang muốn tăng nhanh thêm tốc độ, bên hông bỗng nhiên bị một người ôm chặt. Phía sau đột nhiên xuất hiện người nào, không cần quay đầu lại hắc cũng có thể theo hương sen thanh đạm trong gió lướt qua biết người đến là ai.

Bất chợt có thêm một người nhưng lại không hề ảnh hưởng đến tốc độ của linh thú một chút nào. Từ sớm đã cách xa mọi người một đoạn đường, linh thú tiếp tục phóng nhanh đến hồ nước phía trước mới bị đôi tay bạch y mẹ kéo chặt dây cương, dừng lại chậm rãi bước đến bên hồ.

“Tông chủ biết.” lời này không phải nghi vấn mà là tuyên bố. Long Phạm biết hẳn từng đi đến thư trai, theo thái độ lúc này của hẳn cũng nhìn ra hẳn nhất định đã biết điều gì từ trong miệng Miêu Lan. Có thể khiến hẳn phản ứng như thế chỉ có sự kiện kia.

“Ở đây không có người khác, người xưng ta tông chủ, ta đây có nên xưng người là tể ti đại nhân?” ngoảnh đầu ra sau, Lăng Lạc Viêm chau mày, đáy mắt vẫn mang theo mấy mạt ám hỏa không vui. Đối với xưng hô của Long Phạm lúc này cũng khiến hẳn tương đối bất mãn.

Đôi tay vòng quanh thắt lưng của thiếu niên vẫn chưa buông ra. Long Phạm hơi hơi thả lỏng tâm tư, theo động tác dựa về phía sau của Lăng Lạc Viêm xem ra Lăng Lạc Viêm không cố tình ngăn cản hẳn tiếp cận cũng không kháng cự động tác thân mật của hẳn.

Buộc chặt cánh tay, hẳn đối với phản ứng của Lăng Lạc Viêm lúc này cảm thấy có chút ngoài ý muốn, “Ta tưởng rằng người đang tức giận vì việc phong ấn”. Việc phong ấn lúc trước Long Phạm có thể xem thường phản ứng của bất luận người nào ngay cả đó là vị tông chủ trước kia, nhưng đối với người trong lòng hẳn, hẳn không thể không để ý.

“Người ở đâu nhìn ra ta không tức giận? Đối với việc vĩnh viễn bảo trì thân thể thiếu niên chẳng lẽ còn muốn ta phải cao hứng hay sao?” Căn bản tức giận không đủ để hình dung, hẳn quả thực không biết làm thế nào để miêu tả cảm thụ dưới đáy lòng. Còn có việc lúc trước Long Phạm giấu diếm cũng khiến hẳn rất cảm phiền.

Lăng Lạc Viêm chau mày cùng áp chế phần nộ dưới đáy mắt, tất cả Long Phạm đều xem ở trong mắt. Lăng Lạc Viêm cho dù sinh khí cũng không cự tuyệt hẳn, làm cho hẳn nổi lòng lo lắng phập phồng lúc ban đầu trở nên hoan hỷ vì Lăng Lạc Viêm chưa từng cự tuyệt hẳn thân cận, không như trước kia lúc nào cũng hoài nghi dụng tâm của hẳn. Người khiến hẳn động tâm rốt cục đã bắt đầu tín nhiệm hẳn.

“Dừng ở thời điểm ta đang sinh khí làm cho ta gập nụ cười trên mặt người,” Tại lúc Lăng Lạc Viêm đang tức giận Long Phạm lại cứ nhiên nhìn hẳn mỉm cười. Lăng Lạc Viêm chau mày nói tiếp “Đối với việc này, người có cái gì muốn nói? Khi ta nhắc tới phong ấn vì sao người không nói cho ta biết căn bản đây là tử ấn?”

“Ta chán ghét người khác lừa gạt nhất là người ta muốn tín nhiệm. Long Phạm, cho tới hôm nay người và ta trong lúc đó như thế nào ta nghĩ không cần nhiều lời. Nhưng ta muốn nói cho người biết từ đây về sau ta không muốn từ miệng người khác biết đến những việc liên quan đến bản thân của ta. Người mới là người nên nói hết thấy cho ta! Người là tể ti của ta, là tùy thị của ta, thậm chí cũng là người đồng giường cộng chẩm của ta, ta muốn người cùng ta chấn hưng tông tộc, nếu người không thể làm cho ta tín nhiệm thì còn nói cái gì nữa?”

Chưa từng có nhiều phần nộ như thế, thiếu niên chỉ là khế liếc, ánh mắt tà tà trông lại đầy kiên quyết mà bình tĩnh. Nhưng cùng với thân hồng sam kia, Long Phạm lại dường như nhìn thấy trong mắt Lăng Lạc Viêm hỏa màu đỏ ửng đang bốc cháy. Lời nói chậm rãi có hàm chứa ngạo nghễ cùng tự tin khiến Long Phạm tâm động không thôi. Kiêu ngạo không muốn khuất phục dưới chân kẻ khác, quật cường không chịu thua, cố chấp muốn cầm lấy hết thấy quyền lực trong tay, đây chính là tông chủ của hẳn, Lạc Viêm.

Hướng bên môi thiếu niên khê hôn xuống, nụ cười trên mặt Long Phạm càng thêm sâu. Lăng Lạc Viêm như thế chói mắt, bảo Long Phạm như thế nào có thể không động tâm, lại làm cho tộc nhân như thế nào không vì hẳn thân phục. Lăng Lạc Viêm vốn nên ngồi ở chức vị tông chủ, đạt được hết thấy những điều hẳn muốn. Mà Long Phạm sẽ ở bên cạnh hẳn, trợ giúp hẳn, bảo hộ hẳn....

“Ta sẽ cùng người chấn hưng tông tộc. Bất quá lúc này khác với mấy trăm năm trước, không hề là vì tông tộc, mà là vì người, Lạc Viêm.”

Nụ hôn dừng ở bên môi, còn có lời nói ôn nhu kề bên tai như sưởi ấm tâm tư, vốn đáy lòng đang không vui nhưng lời lẽ ôn nhu như thế khiến bên trong tức giận toàn bộ tiêu tán. Đối với lời nói của Long Phạm,

Lăng Lạc Viêm nhướn mi cười khê, “Vì ta? Người lúc trước đã nói qua, chỉ bất quá ta không biết thân là tể ti người thực có thể làm được điều đó. Không phải vì tông tộc, mà là....Chỉ vì ta.”

Long Phạm mỉm cười không nói, đối với thiếu niên trong lòng ngực hành động vĩnh viễn so với lời nói càng làm cho hắn thêm tin tưởng, “Đây là lời hứa của ta, là Long Phạm đối với Lăng Lạc Viêm, mà không phải là tể ti đối với tông chủ. Người chỉ cần nhớ kỹ người có thể tin tưởng ta.”

“Tốt lắm, vậy thì chứng minh cho ta xem đi, tìm cách giải trừ phong ấn, giúp ta không cần tiếp tục bảo trì bộ dáng như thế này. Ta nghĩ đối với việc này, người cũng thực chờ mong mới phải...” Nếu chiếu theo thói quen ngày xưa của hắn, lấy quan hệ ái muội cùng Long Phạm như vậy, hai người nên sớm ở trên giường mây mưa một trận quên cả lối về..

“Từ ấn không thể giải, trừ phi...” Long Phạm suy tư đang muốn tiếp tục nói, dưới chân núi bỗng nhiên có tiếng gọi ầm ĩ vang lên. Lập tức hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, đều cảm thấy ngoài ý muốn. Trên ngọn núi này của Xích Diêm tộc, dân chúng đối với bọn hắn chỉ có kính sợ không người dám ở chân núi gào thét lung tung. Cần thận tập trung lắng nghe, tiếng la hét lại tràn ngập vội vàng cùng sợ hãi.

“....Các vị đại nhân, cứu cứu chúng ta đi...bọn hắn, bọn hắn đến đây....cứu cứu chúng ta....cứu cứu chúng ta...” Lời nói dần dần suy yếu tràn đầy tuyệt vọng. Có vẻ là dân chúng trong thành ở dưới chân núi, bọn họ xưng linh giả trên đời là đại nhân, hướng về phía trên núi kêu gào, hiển nhiên là đối với Xích Diêm tộc cầu trợ. Không biết ‘bọn hắn’ trong lời nói chỉ về ai lại làm cho dân chúng sợ hãi như thế.

Khi Lăng Lạc Viêm cùng Long Phạm đang chú ý tiếng gào thét, ngữ thanh kia lại bắt đầu thay đổi giọng điệu.

“Bọn hắn...đến đây, cứu cứu chúng ta....cứu cứu chúng ta....cứu cứu chúng ta....cứu cứu chúng ta....”

Không ngừng lặp lại lời nói phía trước, ngữ thanh tựa hồ từ một người biến thành mấy người, cách sơn thủy cây cối, từ dưới chân núi phiêu tán mờ ảo truyền lên. Lại không nghe ra một chút sinh khí của con người, trống rỗng, dường như chỉ là lặp đi lặp lại, không hề đình chỉ cũng không hề chấm dứt, giọng điệu cầu trợ trong lời nói chỉ cảm thấy dày đặc quỷ dị.

Ngữ thanh quỷ dị, không nhanh cũng không chậm, cùng nhau hét to.

“Cứu cứu chúng ta....cứu cứu chúng ta....cứu cứu chúng ta....cứu cứu chúng ta....”

“Cứu cứu chúng ta....cứu cứu chúng ta....cứu cứu chúng ta....cứu cứu chúng ta....”

“Cứu cứu chúng ta....cứu cứu chúng ta....cứu cứu chúng ta....cứu cứu chúng ta....”

Tựa như vĩnh viễn không dứt, lời nói không ngừng liên tục, đã không còn nghe ra ý tứ cầu trợ, còn lại tất cả đều là ngữ thanh bình thản, lặp đi lặp lại hơn nữa vẫn không ngừng tiếp tục. “NXB lậu = bọn ăn cắp đề tiện + hèn mọn”

“Cứu cứu chúng ta....cứu cứu chúng ta....cứu cứu chúng ta....cứu cứu chúng ta....”

36. Quyển 1: Chương 36: Dưới Chân Núi

Dưới chân núi truyền đến tiếng kêu la hiển nhiên là có cổ quái. Ngay khi Lăng Lạc Viêm cùng Long Phạm dự định tăng tốc hướng phía trước xem xét, phía sau truyền đến từng trận tiếng chân, đó là các trưởng lão cùng truyền sử đuổi theo. Lúc trước còn lo lắng tông chủ cùng tể ti bất hòa, bây giờ nhìn trước mắt hai người cùng cười một ngựa, mọi người đều kinh ngạc cùng nghi hoặc.

Trong các trưởng lão chỉ có Quyết Vân cùng Nham Kiêu chẳng hề ngoài ý muốn. Từ lúc nhìn thấy trên cổ tay tông chủ mang món trang sức kia, bọn hắn đã cảm giác được thái độ của tể ti đối với tông chủ có điều khác biệt. Rồi sau đó hết thảy càng chứng minh suy nghĩ của bọn hắn về quan hệ của hai người. Trong tộc lời đồn không ít, bất luận mọi người truyền nhau về việc tông chủ và tể ti có hiềm khích, Quyết Vân và Nham Kiêu đều tin sự thật không như người khác suy nghĩ, thậm chí có thể hoàn toàn cùng phản.

Nhìn thấy tể ti bình yên ngồi trên lưng ngựa, một tay còn vờn quanh thắt lưng của tông chủ, Quyết Vân cùng Nham Kiêu nhìn nhau lộ ra vẻ lo lắng. Tể ti và tông chủ đều là người trọng yếu trong tộc, bọn hắn

trong lúc đó hợp thì tốt, không hợp thì nguy. Nếu là vì tư tình chỉ cần có chút mâu thuẫn sẽ dẫn đến liên lụy đại sự tông tộc.

Cùng Quyết Vân và Nham Kiêu phản ứng bất đồng, các trưởng lão khác đều vui mừng vì quan hệ của tông chủ cùng tể ti được cải thiện. Ngồi trước người tể ti trên lưng ngựa, hồng sam thiếu niên nâng lên y mẹ ra hiệu, mọi người đang cưỡi ngựa đều dừng cước bộ cũng đều im lặng hết thấy, vây quanh ở phía sau chờ đợi tông chủ lên tiếng.

“Chư vị trưởng lão có nghe thấy tiếng la hét dưới chân núi?” Lăng Lạc Viêm buông tay xuống, ngón tay khẽ chỉ dưới chân núi điểm nhẹ, “Hạ sơn tựa hồ có chút dị thường, dân chúng trong thành ngày thường sẽ không hướng trên núi kêu gào.”

Các trưởng lão cẩn thận lắng nghe. Chân núi truyền đến một trận âm thanh, vẫn là tiếp tục lặp đi lặp lại duy nhất một câu. Cái loại ngữ thanh này tuyệt không phải người tầm thường có thể phát ra. Không hề phập phồng, không giống ngữ thanh nói chuyện mà chỉ là vật thể nào đó va chạm tạo ra tiếng vang, không hàm chứa bất luận ý nghĩa gì.

“Dưới hạ sơn đúng là đã xảy ra chuyện,” Quyết Vân thu hồi ưu tư, sau khi lắng nghe đã nói như vậy.

“Đúng rồi, ngày gần đây từng nghe nói dân chúng trong thành muốn cầu trợ Xích Diêm tộc chúng ta. Có người trong gia tộc đến truyền tin nói là trong thành có ma quỷ xuất hiện nhiều loạn dân chúng...” Có trưởng lão nhớ tới vài ngày trước đã thu được tin tức này liền tiếp lời Quyết Vân.

Ma quỷ? Lăng Lạc Viêm nhíu mi. Theo trong thư trai biết được, ở trên đời này người có hồn phách sau khi chết sẽ rời khỏi thế gian, nhưng cũng có một ít bị oán ý lây nhiễm hoặc bị ngoại lực chiếm đoạt sẽ trở thành các loại oan hồn ác quỷ linh tinh tồn tại. Thời xưa cũng có nói đến chuyện ma quỷ, không nghĩ tới lúc này cũng là như thế, dưới chân núi đúng là có quỷ lộng hành?!

“Rồi sau đó như thế nào, sau khi nhận được tin tức Lâm trưởng lão có phái người đi tra hỏi?” Lăng Lạc Viêm thu hồi ánh mắt đang hướng dưới chân núi quay đầu đối với vị trưởng lão kia hỏi lại.

Lâm trưởng lão nghe vậy liền sửng người. Lúc trước một phần là vì trong tộc xảy ra chuyện quan trọng, bọn hắn đều vây quanh vị tân tông chủ này, lại vì chuẩn bị xuất hành đi trăm năm chi ước, phi thường bận rộn làm sao lại nhàn rỗi đi quản việc nhỏ nhặt dưới chân núi. Nhưng bây giờ tông chủ hỏi, hắn lại không thể nói thẳng chưa từng phái người đi tra xét. Xích Diêm tộc nằm ở trên núi, thành trấn dưới chân núi tuy có thành chủ quản lý nhưng dân chúng vẫn là nương nhờ vào bọn hắn mà sống. Những việc mà thường nhân không thể giải quyết cũng cần bọn hắn xử lý mới có thể yên tâm. Lúc này vì chuyện trong tộc, hắn quả thực chưa đem việc này để ở trong lòng, không nghĩ tới tông chủ lại hỏi.

“Tông chủ, việc này ta...” úp úp mở mở một hồi lâu, Lâm trưởng lão cũng không tiếp tục nói gì. Những người khác đều hiểu được hắn nhất định không hề chú trọng. Mọi người có chút lo lắng, vị tông chủ này nhậm chức không lâu, nhưng tâm tính của hắn bọn họ có thể nhìn ra một phần. Kể từ khi hắn bắt đầu phạt tể ti liền thấy rõ ngay cả tể ti cũng không được bỏ qua, Lâm trưởng lão làm sao có thể ngoại lệ?

Khi các trưởng lão còn chờ hồng sam thiếu niên giáng tội, đã thấy hắn gật gật đầu, “Chính là quên? Hay là không có để ý đến?”

Bộ dáng dường như chỉ là thuận miệng hỏi, vẫn chưa thấy có vẻ gì khó chịu. Thiếu niên dựa vào nam nhân mặc bạch y bào đang ngồi sau lưng, đầu ngón tay vỗ về tông mao linh thú dưới thân. Câu hỏi trong lúc đó không hề mang theo một chút không duyệt nào, chỉ có Long Phạm ở sau lưng hắn mới có thể theo động tác thờ ơ của hắn phát giác ra hắn đang ôm ấp một loại tâm tư khác.

Tông chủ của hắn đúng là đã có tính toán, Long Phạm thân là tể ti vốn nên bày tỏ ý kiến, lúc này lại một tiếng vẫn chưa nói, thiếu niên trong lòng ngực lại tiếp tục mở miệng, “Lâm trưởng lão nếu lúc trước đã không chú trọng việc này, vừa vặn trước mắt có thể đi xem, lúc sau hạ sơn thì có thể biết rõ.”

Bất ngờ khi tông chủ lại dễ dàng buông tha việc này như thế, tất cả trưởng lão đều cảm thấy thật nghi hoặc, nhưng đối với Lâm trưởng lão được miễn chất vấn mọi người vẫn là vui mừng, có người vội vàng chuyển đề tài, “Dưới chân núi có ma quỷ chắc chắn cũng không quá nghiêm trọng. Ma quỷ vô hình, dân chúng trong thành chẳng qua là bị hù dọa mới thất thường như thế,”

Lăng Lạc Viêm đối với việc này cũng không khẳng định, nghiêng đầu đối với người ngồi phía sau chuyển đi một tia nhìn nghi vấn.

Long Phạm đối với hắn lắc lắc đầu, “Lúc này nói còn quá sớm, tiếng la hét dưới chân núi chỉ sợ có gì đó cổ quái, nếu là ma quỷ sẽ không có ngữ thanh truyền lên như thế. Ma quỷ xuất hiện cũng không khiến dân chúng trong thành sợ hãi như vậy.”

Ở trên đời này, oan hồn ma quỷ cũng không hiếm thấy, mọi người thậm chí đều đã quen, dân gian dù không đủ linh lực vẫn có phương pháp thu thập oan hồn ma quỷ. Nếu thật sự là ma quỷ gây nên, cũng không đến mức kinh hãi phải cầu trợ tông tộc giúp đỡ.

Phải biết dân chúng đối với linh giả vẫn là kính sợ, bọn họ tuyệt đối sẽ không dám tùy tiện lấy việc nhỏ đến cầu trợ.

Nghe Long Phạm nói như vậy, Lăng Lạc Viêm chỉ vào Lâm trưởng lão, “Nếu việc này vốn do người phụ trách, bây giờ người dẫn đường đi xuống dưới xem xét trước. Nội thành ở dưới chân núi vốn là chỗ phải đi qua, vừa vặn có thể nhìn xem đến tột cùng là chuyện như thế nào. Nếu dân chúng cầu trợ Xích Diêm tộc, chúng ta không thể thờ ơ ngồi nhìn.”

Các trưởng lão nhất tề đồng thanh, Lăng Lạc Viêm vừa lòng khoát tay để Lâm trưởng lão dẫn đường đi trước, mọi người theo sau hướng hạ sơn mà đi.

Ở phía sau Lăng Lạc Viêm, Long Phạm không quay lại ngựa của mình, Lăng Lạc Viêm cũng không tỏ ý bảo hắn trở về. Hai người cùng cười, các trưởng lão đều xem ở trong mắt, cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không dám tùy ý mở miệng dò hỏi. Quan hệ của tông chủ cùng tế ti trước mắt thấy thật tốt lắm, bọn hắn cũng không muốn nhiều chuyện để cấp thêm phiền toái vào thân, cứ một mực hướng chân núi mà đi. Không ai lên tiếng, trên đường hết thấy đều bình thường.

Lăng Lạc Viêm thúc ngựa đi phía trước, vẻ mặt nhìn như tự nhiên nhưng không ai nhìn thấy ở dưới y mê của hắn, đôi tay đang ôm lấy thắt lưng của hắn lại bắt đầu chậm rãi di chuyển. Bên tai không biết là cố ý hay vô tình luôn luôn có hơi thở nóng ấm phảng phất lướt qua, thậm chí còn có một đôi môi mềm mại thì thoảng lại cọ nhẹ vào bên tai hắn. Nếu nói nam nhân ngồi phía sau chỉ là vô tình, đó là tuyệt đối không có khả năng.

“Tế ti đang làm cái gì?” Hơi hơi nghiêng đầu, Lăng Lạc Viêm hướng phía sau thấp giọng cười hỏi.

“Thuộc hạ chỉ là bội phục tài năng của tông chủ, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi có thể làm cho các trưởng lão tất cả đều tin phục, có thể tùy ý sai khiến.” Mới vừa rồi Lăng Lạc Viêm ra lệnh chỉ thị các trưởng lão, Long Phạm biết rõ các trưởng lão trong tộc hiện giờ đối với Lăng Lạc Viêm dĩ nhiên mang theo kính sợ. Vô luận là viêm hỏa lực hay vì Lăng Lạc Viêm ở trước mặt mọi người hiển lộ khí phách đều khiến tộc nhân không thể không vì hắn mà thần phục.

Ngay cả hắn...cũng như thế.

Một tay vẫn ôm thắt lưng của Lăng Lạc Viêm, một tay nắm dây cương. Ở trong mắt người khác thần sắc của tế ti vẫn bình thản che chở tông chủ thúc ngựa đi trước, chỉ có Lăng Lạc Viêm ở trước người mới biết được tay nắm dây cương đang gắt gao cầm lấy tay hắn, còn bàn tay bên thắt lưng cũng dần dần buộc chặt làm cho thân thể của hắn không thể không dựa sát vào lòng ngực nam nhân ở phía sau.

“Nếu để các trưởng lão biết được tế ti lúc này đang làm cái gì, không biết biểu tình của bọn hắn chính là loại nào...” Cũng chỉ có tộc nhân mù quáng sùng kính Long Phạm mới có thể không nhìn ra bộ mặt thật của bạch y bào nam nhân này. Quả nhiên tưởng rằng Long Phạm là thanh tâm quả niệm, thương hại chúng sinh.

Lăng Lạc Viêm thấp giọng cười nhạo, Long Phạm cũng đáp lại, cúi đầu ở bên tai hắn hôn nhẹ, ngữ thanh không nhanh không chậm trả lời. “Tông chủ nếu muốn biết đáp án, lần tới có thể thử.” Đối với hắn mà nói, thế gian nhìn hắn như thế nào đã sớm không còn ý nghĩa. Thần nhân cũng được, tế ti cũng tốt, vô luận là loại nào hắn chưa bao giờ để ý. Về phần hắn trong lòng vương bận người nào càng không liên hệ đến thế nhân.

Lúc này cũng không phải lén lút, xung quanh còn có người bên ngoài, một cái xưng tông chủ, một cái xưng tế ti, hai người cùng ngồi trên một ngựa. Ở bên trong tiếng bước chân có thể nghe được ngữ thanh như vậy đối thoại. Lăng Lạc Viêm cười khế, sớm biết Long Phạm cũng không bận tâm đến người khác, nếu không phải như thế đã không hạ tử ấn lên người ‘Lăng Lạc Viêm’ trước kia, mặc dù đó là thân phận tông chủ cũng không thể làm cho hắn nhìn bằng con mắt khác. Vì vậy khi Lăng Lạc Viêm đi vào thế gian này, thái độ của Long Phạm luôn thờ ơ lạnh lùng, ngoại trừ trách nhiệm bản thân, hết thảy còn lại ở trong mắt hắn đều không có gì khác biệt.

Trải qua gần ngàn năm, bất luận kẻ nào chắc chắn cũng sẽ ngán ngẩm. Nghe bên tai từng trận tiếng chân, Lăng Lạc Viêm đối với quá khứ của Long Phạm bắt đầu thấy hiếu kỳ, nếu muốn hắn tưởng tượng phải sống dài lâu như thế cho đến hôm nay, hứng thú trên đời sớm không còn. Không nhận được, hắn bỗng nhiên nhớ tới lần đầu nhìn thấy trong đôi mắt kia, ở mặt thanh lam bình yên chỉ hàm chứa tĩnh mịch cùng ủ rũ....

Trong lòng khẽ nhúc nhích, y mê màu đỏ nâng lên, đem tay đặt trên bàn tay đang ôm ở thắt lưng hắn, Lăng Lạc Viêm chăm chú nhìn phía trước, không nói tiếp cũng không nhìn thấy ở phía sau hắn trong đôi mắt thanh lam nổi lên ý cười. Đó là mệnh lệnh của Lăng Lạc Viêm, không thể đối với người khác lộ ra ôn nhu.

Mọi người đến dưới chân núi, vây quanh hai người đang ngồi trên linh thú bạch sắc. Dần dần tiếp cận, ngữ thanh cầu cứu kêu gào càng thêm rõ ràng. Giọng nói có cảm giác quỷ dị cũng càng mãnh liệt trở dậy. Không ai mở miệng chỉ có tiếng chân linh thú lác đác giẫm lên mặt đường. Xuyên thấu qua bóng cây có thể nhìn thấy mấy người đang đứng bên cạnh tảng đá, xem y phục đúng là dân chúng trong thành. Không mang theo hơi thở con người, ngữ thanh dờ dẩn dày đặc đúng là từ trong miệng bọn hắn phát ra.

Lâm trưởng lão tuân theo lệnh Lăng Lạc Viêm đi trước dò xét. Dưới chân núi là một con đường lớn, nhìn phía trước chính là thị trấn, ngày thường âm thanh huyền ảo vốn nên nghe thấy nhưng lúc này ở trong tai mọi người chỉ có từng trận âm thanh cầu cứu khàn khàn dờ dẩn lặp đi lặp lại không ngừng.

“Sao lại thế này?” Lăng Lạc Viêm ngẩng đầu ra hiệu, Lâm trưởng lão đối mặt ven đường, đưa lưng về phía mọi người, không biết vì sao không thấy hồi bẩm mà chỉ si ngốc dờ dẩn đứng đó. Thấy phản ứng của hắn mọi người liền biết trong thành nhất định đã xảy ra chuyện lớn.

Chỉ thấy Lâm trưởng lão chậm rãi xoay người lại, vẻ mặt đã có gì đó không đúng. Ở trước mặt hắn, dân chúng trong thành không ngừng cầu cứu, nét mặt dần dần xanh xao hiện lên, tựa như khi bắt đầu từ dưới chân núi gào thét, bọn họ đã không ngừng bị chiếm đoạt. Màu xanh nhợt nhạt bắt đầu hiện lên mặt bọn họ, hai mắt trừng lớn không có nửa điểm cảm xúc. Đôi môi quá phàn đỏ sắp đang mở ra đóng lại, không ngừng lặp đi lặp lại lời nói cầu cứu kia.

“Cứu cứu chúng ta....Cứu cứu chúng ta....Cứu cứu chúng ta....”

Ngữ thanh khô khốc giống như hai phiến môi va chạm thoát ra tiếng vang. Mấy người cùng đứng thẳng, đồng loạt há mồm, âm thanh phát ra đã không còn là lời nói mà chỉ là tiếng vang.

Lăng Lạc Viêm giục ngựa tiến lên nhìn thấy một màn, lại hướng mắt về con đường cái phía trên, có không ít dân chúng cũng như mấy người trước mắt, khuôn mặt xanh xao, môi đỏ như máu không ngừng nói ra điều gì đó.

Các trưởng lão thấy vậy cũng bắt đầu lộ ra vẻ thận trọng. Tiếng chân sớm dừng lại, lúc này chỉ có âm thanh của cỏ cây xào xạc lay động pha lẫn ngữ thanh cầu cứu quỷ dị lặp đi lặp lại. Khuôn mặt nhiễm một màu xanh cùng đôi môi giống như đã từng cắn nuốt huyết tinh đang tiếp tục gào thét vạn phần quỷ dị.

“Những người này còn chưa chết, là vật gì làm cho bọn họ như thế?” Lăng Lạc Viêm ngoảnh đầu hỏi Long Phạm. Nếu có thể phát ra tiếng la hét, đó là còn sống. Có thể đứng thẳng lại bảo trì tư thế bất động khiến người ta cảm thấy quỷ dị khó hiểu.

Long Phạm nhìn những thân thể đứng thẳng bất động này, chậm rãi mở miệng, “Chưa chết nhưng cũng không còn sống, bọn hắn đã không còn là người.”

37. Quyển 1: Chương 37: Thành Nội Họa Đoan

Thành nội họa đoan = Tai họa trong thành

Không phải người? Không phải người vậy là cái gì? Lăng Lạc Viêm hướng những ‘người’ này nhìn lại, âm thanh cầu cứu vẫn tiếp tục. Nhíu nhíu mảy mảy truy vấn, “Bọn hắc làm sao lại trở thành như vậy? Nếu người nói bọn hắc đã không còn là người, kia lại là vật gì?”

Các trưởng lão nghe Long Phạm nói như vậy cũng cảm thấy bất ngờ, nhất là Lâm trưởng lão, hắc không nghĩ đến lúc trước nhất thời sơ sẩy đến mức ngay cả dưới chân núi đã xảy ra dị trạng như thế mà cũng không phát hiện. Mọi người đồng loạt nhìn bạch y bào nam nhân ở phía sau tông chủ, tế ti kiến thức rộng rãi nhất định sẽ biết đến tột cùng là như thế nào tạo thành.

Long Phạm nắm dây cương giục ngựa hướng đường cái bước đi, không trực tiếp trả lời mà chỉ nói, “Trước mắt vẫn chưa thể xác định, không bằng vào trong thành xem xét kỹ hắc nói, tông chủ nghĩ như thế nào?”

Những ‘người’ trước mắt làm cho Long Phạm nhớ tới một thứ đã sớm tuyệt tích trên thế gian, nếu thật sự là nó thì thập phần cổ quái...

Lăng Lạc Viêm gật đầu, một hàng hơn mười người giục ngựa bước qua con đường cái lác đác vài ‘người’ đứng thẳng, hướng trong thành mà đi.

Dọc đường ít khi nhìn thấy người còn sống. Tất cả chỉ đứng thẳng bất động, thân thể đã nhiễm lục sắc. Cho đến khi bước vào đường cái trên thị trấn, vốn là một con phố náo nhiệt giờ chỉ còn vài lá cờ vài cùng bảng hiệu theo gió phất phơ. Dân chúng ổn định đứng thẳng khắp nơi, sắc mặt xanh xao, môi đỏ như máu. Đến gần chỗ bọn hắc có thể nghe thấy lời nói thao thao lập đi lập lại. Cũng như dưới chân núi đã nghe thấy, đều là bình bình đồ đồ giống như đối tượng phát ra chỉ là tiếng vang mà không phải tiếng người.

Trên con đường rộng lớn, ngoại trừ bọn hắc một đoàn người, chỉ có những thân thể đứng thẳng không ngừng khép mở đôi môi phát ra những tiếng ong ong thì thầm. Gió nhẹ phảng phất có thể nghe thấy rất nhỏ tiếng động phát ra từ y phục. Không thấy bất luận một người dân bình thường nào, chỉ có những thân thể đứng thẳng bất động một cách quỷ dị. Lúc này tiết trời vốn tươi đẹp ấm áp, nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt mọi người chỉ cảm thấy một trận lạnh run.

“Xuống ngựa!” Lăng Lạc Viêm lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng cổ quái như thế, trước mặt chuyện này vẫn chưa làm cho hắc có chút khiếp sợ nào trái lại càng cảm thấy hứng thú.

Các trưởng lão nhìn thấy y mệ màu đỏ nâng lên, mọi người đồng loạt tuân lệnh hạ ngựa, theo sau hồng sam thiếu niên, chậm rãi tiến lên phía trước. Xung quanh những ‘người’ này giống như đối với bọn hắc không hề có cảm giác, vẫn đứng yên bất động. Nhưng nhóm người Lăng Lạc Viêm lại có thể nghe thấy lời nói trong miệng những ‘người’ này dù không giống nhau nhưng vẫn tuần hoàn lặp đi lặp lại không ngừng.

Có lẽ tiếng chân của bọn hắc làm kinh động những người khác trong thành, nghe thấy tiếng vang có mấy đạo bóng người theo những góc tối âm u thật cẩn thận tham dò.

Xuất hiện đầu tiên chính là một vóc người thấp bé, xem ra là một nam tử trẻ tuổi thập phần linh hoạt. Một thân trang phục nhẹ nhàng đang dò xét đám người xuất hiện trên phố, cẩn thận đánh giá một hồi lâu, vốn mang theo đôi mắt hẹp dài ẩn chứa cẩn thận cùng sợ hãi, nhất thời lộ ra sắc mặt vui mừng bất chấp trên đường còn có “đồ vật này nọ”, bay nhanh đến trước mặt đám người Xích Diêm tộc, bùm một tiếng quỳ người xuống.

“Là...là đại nhân trên núi Xích Diêm sao? Chính là các đại nhân trên núi Xích Diêm?” Nam tử tuổi trẻ quỳ trên mặt đất ngẩng đầu nhìn thấy trước mắt nhóm người y phục bất phàm, khí chất xuất chúng. Sớm nghe nói linh giả ở trên núi Xích Diêm, nhưng hắc từ nhỏ đến lớn còn chưa chính mắt gặp qua. Trong nhà cung phụng thờ cúng thần nhân giống như tổ tiên, ngày ngày cầu nguyện để tâm được an. Nhưng mấy ngày gần đây trong thành xảy ra chuyện cũng không thấy có người đến quản, vốn đã tuyệt vọng không ngờ bỗng nhiên xuất hiện một đám người cười linh thú, dung mạo mỗi người đều bất phàm, y phục cẩm tú, hay đó chính là linh giả bọn hắc đang mong chờ?

Lăng Lạc Viêm cúi đầu nhìn nam tử, không trả lời. Phía sau nam tử càng lúc càng nhiều người bước ra, nhao nhao ở trước mặt bọn hắn quỳ xuống. Trong mắt mỗi người đều hàm chứa sợ hãi cùng hy vọng, có chút nóng vội, đám người đó bắt đầu xôn xao nói tiếp.

Ở trong một mảnh ồn ào, xa xa có một đội nhân mã tiến đến. Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, người cầm đầu vội vàng xuống ngựa gặp phải các trưởng lão đang vây quanh ở phía trước Lăng Lạc Viêm cùng Long Phạm. Trong khoảnh khắc đối với Lăng Lạc Viêm quỳ xuống hành lễ. “Tiểu nhân là thành chủ Trương Giao ở nơi này, bái kiến tông chủ.”

Đã sớm nghe nói tông chủ trong tộc quá trăm tuổi nhưng đứng trước mặt lại là bộ dáng thiếu niên. Lúc này mới biết được đúng là một thiếu niên... Lại liếc mắt nhìn hồng sam thiếu niên kia một cái, Trương Giao không biết nên dùng từ nào để hình dung. Vốn là thiếu niên thân hình cũng yếu ớt mỏng manh nhưng trời sinh có một đôi mắt như vậy càng khiến dung mạo tuấn mỹ thêm phi thường chói sáng. Khuôn mặt kia thật xứng với đôi mắt này. Một thân hồng sam đỏ thắm, làm sao chỉ có thể đem hai chữ xinh đẹp hay là mỹ hoặc đến hình dung. Khí thế cùng uy nghi như thế làm cho người khác không dám tùy tiện dùng từ để diễn tả. Cũng như ánh mắt hướng Trương Giao trông lại khiến hắn không dám đối diện chỉ có thể cúi mặt nhìn trên mặt đất, khom người im lặng chờ thiếu niên kia mở miệng.

“Đứng lên đi.” Lăng Lạc Viêm nâng tay, bên người hắn Long Phạm đang nói khẽ về chuyện liên quan trong thành. Nguyên lai thành chủ tuy không phải người chân chính trong tộc nhưng thuộc một trong bảy mươi hai gia tộc, chẳng trách Trương Giao vừa thấy mặt đã xưng Lăng Lạc Viêm là tông chủ.

Trương Giao đứng dậy, dân chúng xung quanh thấy thành chủ xưng hô như thế liền hiểu rõ nhóm người này quả nhiên là linh giả trên núi, tất cả đều kích động nhưng chú ý đến thân phận của bọn hắn lại không dám quá mức đến gần.

Dân chúng nhìn lại xung quanh, những kẻ là người nhưng không giống người, là quỷ cũng chẳng phải quỷ, bọn họ lúc này gặp được linh giả, trong lòng mới bắt đầu có dũng khí.

“Đến tột cùng là vì sao lại thế này?” Lăng Lạc Viêm chỉ vào những thứ bị Long Phạm nói không còn là ‘người’, hỏi như vậy.

Trương Giao cẩn thận liếc mắt nhìn những thân thể đứng thẳng bất động, chung quanh dân chúng cũng cúi đầu không nói. Vốn là một thành trấn huyền ảo nhộn nhịp hiện giờ mỗi người đều bất an, không có chuyện gì không ai dám xuất môn. Những người ra ngoài chưa từng trở về, người nhà chỉ đành xem như họ đã chết. Cũng có người chưa từ bỏ ý định đem người mang trở về, kết quả là một nhà già trẻ lớn bé đều trở thành bộ dáng như thế. Tuy có thể mở miệng nhưng cũng chẳng khác gì người chết. Trước mắt hỗn loạn rất cực không người dám hành tẩu bên ngoài, mỗi người đều tự đóng chặt cửa. Cả thành trấn náo nhiệt hiện giờ chỉ là một mảnh đất chết.

Trương Giao thở dài đem chuyện xảy ra trong mấy ngày này thuật lại hết một lần. Muốn truy xét căn nguyên nhưng không người nhớ rõ. Tóm lại bất tri bất giác trong thành lại xuất hiện những ‘người’ cổ quái như thế, hơn nữa càng ngày càng nhiều. Mỗi khi đến ban đêm sẽ gặp nhau cắn xé, đến ban ngày lại đứng im tại chỗ thao thao như kỹ lời nói cuối cùng. Muốn nói là người sống thì sớm mất đi thần trí, muốn nói là người chết đến đêm lại cử động, sống dở chết dở khiến lòng người trong thành hoang mang. Không ít người đã tính toán dọn đến nơi khác, dù sao những ‘người’ sống dở chết dở này sẽ không đi ra khỏi thành. Ngoại trừ trong thành này, tất cả những nơi khác đều là an toàn.

Nghe Trương Giao nói như vậy, các trưởng lão đều cảm thấy hồ thẹn. Lâm trưởng lão lại cúi đầu một chữ cũng chưa nói. Chuyện phát sinh dưới chân núi Xích Diêm tộc lại không ai biết cho đến khi diễn biến tới mức này. Đối mặt với hồng sam thiếu niên đang đảo qua ánh mắt như cười như không, tất cả mọi người kinh hãi không thôi, càng không dám nói xen vào.

Ánh mắt Lăng Lạc Viêm đảo qua người các trưởng lão, cuối cùng dừng trên người Long Phạm, “Tể ti có biết đến tột cùng là vật gì gây ra?” Hắn biết rõ Long Phạm nhất định đã nhìn ra chuyện này là như thế nào.

Tể ti Long Phạm! Thành chủ nghe Lăng Lạc Viêm xưng hô như vậy, lặng lẽ đánh giá nam tử bên cạnh thiếu niên. Một thân bạch y bào ở trên người hắn tựa hồ cùng người khác bất đồng, trắng thuần khiết giống như

không hề nhiễm một hạt bụi, tô điểm cùng mái tóc đen dài. Lặng lặng đứng lại làm cho người ta có một cảm giác tràn đầy lực lượng áp bách. Người nhìn thẳng hần đều cảm thấy mình tựa hồ trở nên bé nhỏ như đang đối mặt với thiên nhiên nghìn năm bất biến. Trong tâm chỉ có kính sợ, chỉ phải nhìn lên....

Đó là tể ti Long Phạm, cho dù là ở trong tộc cũng được người kiêng kị, không ai dám khinh thường Xích Diêm tộc tể ti Long Phạm.

Cùng Trương Giao cảm giác giống nhau, trước mặt dân chúng là nhóm đại nhân làm cho bọn họ tôn sùng ngưỡng mộ, trong đó hồng y thiếu niên cùng bạch y nam tử ở phía sau hần lại càng xuất chúng khiến người khác cảm thấy tự ti. Không chỉ là dung mạo quá tốt xem mà thôi, khí chất của hai người kia, ngay cả giờ tay nhắc chân đều là bọn hần chưa bao giờ gặp qua, cũng chưa bao giờ nghĩ tới trên đời còn có nhân vật như thế. Cứ như vậy tán thưởng, bọn hần cơ hồ quên cả những thứ khiến bọn hần bất an sợ hãi đang đứng bất động cách đó không xa. Mọi người nhìn thấy thiếu niên cùng bạch y nam tử tiếp tục đối thoại.

Long Phạm quan sát những ‘người’ này, kết quả lại đúng như lúc trước đã dự liệu, lộ ra bộ dáng ngoài ý muốn ít khi thấy, hần gật gật đầu, “Bọn họ không phải người, đó là si mị.”

Nói xong những lời này hần điểm nhẹ một chút vào một ‘người’ đang đứng yên bất động ở xa xa. ‘Người’ đó chợt một tiếng ngã ra, đột nhiên dưới chân ‘người’ đó xuất hiện dị biến khiến dân chúng kinh hô, lại thấy thứ bất động kia không hề há mồm lặp lại lời nói, trừng lớn mắt, nét mặt cùng thân thể xanh xao dần dần lui ra tan biến, rốt cục chỉ còn một thể xác.

Thân thể bên trong một đạo bạch quang dần dần biến mất tựa như bị bạch quang ăn mòn. Thể xác bị tiêu tán lúc sau hiện ra không phải là một bộ xương cùng nội tạng mà là một hư ảnh hình người màu xanh lục.

Hình người lục sắc ảm đạm u ám không rõ bộ mặt giống như một hình dáng mập mạp. Khi mọi người đang kinh hãi nhìn xem, ách một tiếng, mặt hư ảnh kia bay nhanh thoát ra. Tựa hồ biết được bạch y bào nam nhân lợi hại, mặt hư ảnh trực tiếp hướng trên người Trương Giao đánh tới.

“Tông chủ.” Long Phạm thu hồi tay, hai chữ trong miệng nói ra khiến Lăng Lạc Viêm hiểu ý, nâng lòng bàn tay lên, một đạo hồng quang ở trước mắt mọi người thoáng hiện.

Trương Giao đứng ở đối diện đang hoảng sợ tới mức ngốc lảng, mắt thấy hư ảnh lục sắc hướng chính mình đánh tới, ngay cả tay chân đều quên nhúc nhích. Khoảng cách càng gần có thể thấy rõ hư ảnh lục sắc kia mơ hồ có hình dáng mắt mũi miệng đầy đủ, nhưng dường như đã bị bóp méo vặn vẹo làm cho người ta sợ hãi đến không thể dùng ngôn ngữ hình dung. Gần trong gang tấc ngay khi Trương Giao sắp bị thứ kia tấn công, một tiếng hét thê lương từ trong miệng nó vang lên.

Ngọn lửa dấy lên mãnh liệt xuyên qua hư ảnh. Âm thanh thê lương phát ra khàn khàn không giống tiếng người. Bị ngọn lửa lừng lừng thiêu đốt cắn nuốt, hư ảnh lục sắc bên trong viêm hỏa không một tiếng động, dần dần tiêu tán.

Tất cả mọi người nhìn thấy trước mắt liệt hỏa diễm lệ cắn nuốt hư ảnh lục sắc kia, tất cả đập vào mắt là một màu rực lửa, lục sắc vô cùng quý dị toát ra bị thiêu cháy cho đến khi hoàn toàn tiêu tán. Đáy mắt mọi người tựa hồ còn lưu lại cảnh tượng yêu dị lại vô cùng quý bí diễm lệ mới vừa rồi.

38. Quyển 1: Chương 38: Si Mị

Cho đến khi Lăng Lạc Viêm thu hồi viêm hỏa, các trưởng lão mới thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù đã gặp qua tông chủ sử dụng viêm hỏa nhưng bây giờ lần thứ hai nhìn thấy, bọn hần vẫn không tự chủ bị ánh lửa kia hấp dẫn, cũng bị viêm hỏa đoạt đi thần trí. Đây là chưa hoàn toàn nắm giữ viêm hỏa mà đã như thế, nếu là thực sự đến một ngày tông chủ có thể tùy tâm sử dụng biến hóa viêm hỏa, đốt cháy hết thảy vạn vật thế gian không gì có thể ngăn cản, cảnh tượng như thế sẽ như thế nào, bọn hần phi thường chờ mong. Bọn hần tin tưởng thiếu niên trước mắt sẽ có một ngày có thể làm được, đem Xích Diêm tộc tái hiện vinh quang ngày xưa.

Các trưởng lão trong mắt là vui sướng cùng chờ mong vào tương lai. Dân chúng mắt thấy hư ảnh lục sắc bị lưỡi dao rực lửa toát ra trong tay thiếu niên thiêu đốt diệt tận hóa thành tro bụi, tiêu tán không còn bóng dáng, mọi người đều kinh ngạc không biết nên vui mừng hay là kính sợ. Không cần bất luận người nào

mở miệng, tất cả đồng loạt cúi lạy xuống đất. Linh giả sẽ không dễ dàng hiển lộ lực lượng, hiếm có người chính mắt nhìn thấy lại càng không nói là trước mặt như thế này, cảnh tượng kỳ diệu như vậy ở trong mắt. Những đại nhân này chính là ơn trên ban xuống cứu tinh cho bọn hắn.

Đối mặt với ánh mắt sùng kính của dân chúng, Lăng Lạc Viêm không khỏi nhớ tới trên đời kia, đứng ở sân khấu nhìn xuống chứng kiến ánh mắt cuồng nhiệt cùng sùng bái dữ dội của kẻ khác, cùng với những gì đang diễn ra trước mặt là tương tự. Hắn cũng như trước đây đang đứng trên sân khấu, chẳng qua nội dung biểu diễn có sự bất đồng. Lúc này đây không hề dựa vào kỹ xảo biểu diễn mà là thực lực, hắn muốn người khác phải thần phục chính mình. (thần phục = khuất phục, phục tùng)

Ý cười bên môi chậm rãi gợn lên, từ trước đến nay hắn luôn biết phải như thế nào để mua chuộc lòng người. Mà ở trên đời này sức mạnh đại biểu hết thảy, điều hắn muốn làm kỳ thực cũng không quá khó khăn. Xoay người, khơi mào khoe mẽ cùng mặt thanh lam kia đối diện, trong mắt hồng sam thiếu niên toát ra hỏa sắc làm cho Long Phạm hiểu được ý tứ trong lòng Lăng Lạc Viêm. Long Phạm chậm rãi gật đầu, đối với quyết định của Lăng Lạc Viêm, hắn tự nhiên sẽ không phản đối.

“Các vị đứng lên đi, trong thành phát sinh biến cố, vừa lúc biết được Xích Diêm tộc chưa từng dàn xếp giải quyết. Hôm nay ta đã đến đây nhất định sẽ không thờ ơ. Mặc kệ si mị này đó, Xích Diêm tộc sẽ giải quyết hết thảy, không biết các người có hay không đồng ý?” Lăng Lạc Viêm nâng tay ý bảo mọi người đứng dậy. Theo như lời nói trong miệng, giải quyết chính là phương pháp mới vừa rồi hắn thực hiện. Lăng Lạc Viêm biết được nhược điểm trong lòng mọi người, mặc dù những ‘người’ này không còn là con người chỉ là một cái xác nhưng vẫn quen thuộc như xưa, sẽ khiến người ta mềm lòng bản khoản khó có thể quyết định.

Quả nhiên hắn vừa mở miệng, ngoại trừ thành chủ Trương Giao xem ra là thờ phào nhẹ nhõm, dân chúng còn lại đều lộ ra vẻ khó xử, không ai trả lời. Nói như thế nào thì những ‘người’ này cũng từng là gia đình thân hữu, chẳng lẽ muốn bọn hắn phải nhìn thấy nhóm ‘người’ này bị liệt hỏa thiêu đốt?

“Nếu các người không có ý muốn được giải thoát, bản tông chủ sẽ không nhúng tay, việc này các người tự mình quyết định.” Lăng Lạc Viêm khoát tay làm ra vẻ muốn đi, phía sau các trưởng lão cũng đều tính toán leo lên linh thú.

Dân chúng đang do dự hết sức bỗng nhìn thấy linh giả định rồi đi, trong lòng đều nóng vội. Không ít người nhớ tới hư ảnh lực sắc nhẩy ra từ thân thể mới vừa rồi, lúc này mới hạ quyết tâm đang muốn gật đầu, tính toán chấp thuận lời nói của Lăng Lạc Viêm bỗng nhiên cảm giác một cơn ớn lạnh. Ngẩng đầu nhìn trời, vốn là ánh nắng tươi đẹp chiếu rọi, lúc này đã bị mây đen che phủ, trên đường mọi vật trở nên âm u tối tăm.

Ánh mắt trời bị che phủ, các thân thể dị biến ở trong bóng râm bắt đầu chậm rãi cử động. Ở lân cận, mọi người có thể nghe thấy không ít ‘người’ đang phát ra lời nói từ trong miệng.

“Về nhà....Về nhà....Về nhà....” Trong miệng lặp đi lặp lại những lời này, động tác cứng ngắc, các thân thể bắt đầu hướng phía bên kia đi đến, đối mặt với đồng loại, mở ra đôi môi đỏ sẫm bắt đầu cắn phá. Kẻ bị cắn lập tức co rút lại khô héo như cây ma, lại dần dần hóa thành bụi bặm. Kẻ cắn “người” thì trên mặt lại càng thêm xanh, hành động cũng trở nên nhanh hơn, tốc độ cơ hồ chỉ so với người thường chậm hơn một ít. Tiếp tục thao thao lặp đi lặp lại những lời này đó. Đôi mắt vô thần chuyển hướng đám người đang vây quanh cùng một chỗ, từng bước từng bước đến gần.

“Bọn hắn....Bọn hắn đang đến, đại nhân cứu mạng!” Dân chúng kinh hô không dám nghĩ ngợi gì nhiều, hết thảy trước mắt làm cho bọn họ biết rõ nếu những “thứ” này không bị trừ đi, bọn họ cũng sẽ có kết quả như giống như vậy. Bọn hắn bây giờ hối hận lúc trước chưa kịp đáp ứng, nếu là vì mới đây do dự chọc giận linh giả đại nhân khiến các đại nhân mặc kệ, bọn hắn phải làm như thế nào cho phải?

Trương Giao thấy phản ứng của dân chúng lập tức quỳ xuống trước mặt Lăng Lạc Viêm, “Tông chủ, tể ti đại nhân, các vị trưởng lão, các người đều thấy tình thế trước mắt trong thành, tiểu nhân tuy làm thành chủ đã lâu nhưng chuyện này chưa bao giờ gặp qua, những thứ này thoát nhìn giống người, còn có thể nói chuyện, nhưng...” Hắn thà rằng những ‘người’ này không thể nói.... Trương Giao lộ ra một chút kinh sợ cùng bị thương tiếp tục nói “ Những lời này đó, tất cả đều là những lời cuối cùng của nhóm dân đó, nghe lời cuối cùng lưu lại của bọn hắn lại phải nhìn bọn hắn bị hỏa thiêu trước mắt, những người còn lại nhất thời không đành lòng, cầu tông chủ chớ trách, van xin tông chủ cứu giúp!”

Lăng Lạc Viêm không hề ngoài ý muốn, dừng lại cước bộ. Y mẹ màu đỏ khê nâng, xoay người đối với nhóm trưởng lão cùng truyền sử phía sau lưng rồi cất tiếng, “Liệt trận!”

Các trưởng lão nghe vậy liền hiểu được ý này, tất cả đều mang theo truyền sử tụ tập lại liệt khai trận thế vây quay bốn mặt dân chúng, đem bọn họ bảo vệ ở bên trong.

Trong bóng râm, những thân thể dị biến dần dập tiến tới nhưng khiếp sợ linh lực phát ra trên người các trưởng lão, bọn chúng không dám quá mức tới gần chỉ là quanh quẩn ở bên ngoài không đi.

Bên cạnh Lăng Lạc Viêm, Long Phạm nhìn thấy những thân thể lực sắc này, bắt đầu trầm giọng nói, “Không còn nghi ngờ nữa, đây thật sự là si mị. Từng bước xâm chiếm hồn phách sinh linh, kí sinh trên cơ thể người, có tập tính cắn nuốt lẫn nhau. Mỗi khi đi đến nơi nào chúng sẽ đem toàn bộ sinh linh ở nơi đó xem như chất dinh dưỡng, bám vào thân thể sinh linh, ăn cho đến khi không còn gì, giống như dưỡng cổ. Đứng đầu si mị chính là si mị vương, xuyên suốt thấu hiểu tâm tư loài người, có thể hóa hình dịch dung thành muôn vạn người.” (dưỡng cổ= nuôi dưỡng sâu độc trong người, hay còn gọi là ngải)

“Si mị, vật ấy vì gì mà đến?” Vì sao bỗng nhiên lại xuất hiện trong thành? Lăng Lạc Viêm nhìn si mị lơ dờ bên ngoài vòng, trong lòng dâng lên nghi hoặc. Hắn không tin không có lý do gì si mị lại đột nhiên xuất hiện trong thành dưới chân núi Xích Diêm tộc.

Ánh mắt Long Phạm đảo qua các thân thể bị si mị kí sinh, đáy mắt di chuyển một đạo hào quang. Chuyện này lúc đầu hắn không muốn quá sớm xác định nguyên nhân. Mấy trăm năm trước si mị đã bị diệt tuyệt, ngay lúc ấy các linh giả cùng nhau tiêu diệt chúng nó. Si mị vương tồn tại làm nguy hại thế gian, có khả năng dị dung làm tất cả mọi người đều kiêng kỵ, dù sao không ai muốn nhìn thấy một cái khác giống hệt mình xuất hiện trước mặt. Bắt đầu từ khi đó, si mị bị người đời tru diệt cho đến khi biến mất khỏi thế gian.

Không nghĩ tới hôm nay lại ở ngay trong thành dưới chân núi Xích Diêm tộc nhìn thấy si mị vốn đã bị diệt sạch. Bên trong ánh mắt xa xăm của Long Phạm lộ ra một tia cười, hơi thoáng mang theo vẻ mặt hứng thú, nghiêng đầu đối với thiếu niên bên cạnh nói: “Bẩm tông chủ, si mị vốn không nên xuất hiện lúc này. Ở mấy trăm năm trước đã bị tiêu diệt.”

Si mị vốn không tồn tại trên thế gian mấy trăm năm qua, lúc này lại bỗng dưng xuất hiện, nếu nói trong đó không có cổ quái, người nào có thể tin tưởng? Lăng Lạc Viêm cùng Long Phạm nhìn nhau, biết đối phương cũng có suy nghĩ giống mình. Các trưởng lão cách đó không xa nghe vậy cũng lộ ra vẻ thận trọng, trong đó Lâm trưởng lão nghĩ đến chính mình nhất thời sơ sẩy lại dẫn đến sự việc nghiêm trọng như thế này, sắc mặt trở nên khó xem.

Lăng Lạc Viêm biết việc này có cổ quái nhưng hiện giờ cũng không có thời gian đi tra xét kết quả. Trăm năm chi ước tại Lôi Lạc thành đang cấp bách, trước mắt si mị cũng cần phải giải quyết, vạt áo khê hát lên, hắn chậm rãi đi tới ngoài trận, “Nghe bản tông chủ truyền lệnh, bảo hộ dân chúng, không được tự ý cách ly, an nguy trong trận không được thất trách!”

Trưởng lão Quan Mão nghe xong lời này lập tức nôn nóng “Vậy còn an nguy của tông chủ? Mặc dù viêm hỏa lực có thể diệt đi si mị nhưng một mình tông chủ e rằng không thể cầm cự lâu dài,” Càng hướng chỉ sắp gặp mặt Liệt Diêm tộc, đến lúc đó nếu là linh lực tiêu hao thì phải như thế nào mới tốt?

Bạch y mẹ giơ lên, một trận nhàn nhạt hương sen phiêu thoảng trong gió. Phía sau hồng sam thiếu niên, tề ti tóc đen được buộc chỉnh tề chậm rãi đi đến bên cạnh cạnh Lăng Lạc Viêm. Trong đôi mắt bình thản sâu lắng lộ ra một vẻ ôn hòa trầm tĩnh khiến kẻ khác vô cùng an tâm, ngữ thanh nhẹ nhàng thản nhiên “Các vị trưởng lão có thể an tâm, có ta bên cạnh tông chủ, Long Phạm tuyệt đối sẽ không để tông chủ gặp nguy.”

Các trưởng lão nghe Long Phạm nói như vậy, lúc này mới thả lỏng tâm tư. Nhớ tới lúc trước tề ti bị tông chủ xử phạt là vì xem thường an nguy của tông chủ. Xem ra lúc này tề ti là muốn giảng hòa quan hệ với tông chủ, nghĩ đến điểm này bọn hắn không cần phải nhiều lời nữa.

Lăng Lạc Viêm nhìn nam nhân bên cạnh liếc mắt một cái. Hắn biết tề ti của hắn lại dùng bộ mặt cao thượng hiền từ chi phối lòng người. Chỉ cần Long Phạm đứng bên cạnh hắn, tộc nhân sẽ yên tâm. Trên thực tế hắn có thể nhìn thấy trong đôi mắt thanh lam kia không hề có một chút lo lắng nào. Đối với Long Phạm mà nói si mị này chỉ cần tùy tiện liền có thể tiêu diệt.

Không đủ uy hiếp nhưng có thể trở thành công cụ có giá trị lợi dụng, si mị.

“Tông chủ muốn đích thân đối phó với những thứ này sao?” Trương Giao ở trong vòng kinh hô một tiếng. Dân chúng quanh mình nghe vậy có chút sợ hãi. Bọn hắn không nghĩ đến sự tình trong thành lại có thể khiến người dẫn đầu đoàn linh giả tự mình động thủ. Xem bộ dáng chỉ là một thiếu niên lại mang theo duy nhất một người bước ra khỏi trận.

“Xích Diêm tộc ở trên núi, nhưng mọi chuyện dưới chân núi không phải không cùng tộc ta có quan hệ. Trong thành xảy ra việc như thế, bản tông chủ làm sao có thể ngồi yên mà nhìn?! Dân chúng tuy không phải người của tộc ta nhưng lại ở dưới sự che chở của tộc ta. Si mị hoành hành, không phát hiện sớm là sơ suất của Xích Diêm tộc. Bây giờ bản tông chủ tự mình bù đắp! Còn vì dân chúng trong thành có một chỗ an cư! Bản tông chủ thật phải nhìn xem si mị này đó có bao nhiêu lợi hại!”

Dưới bóng râm, hồng sam thiếu niên đứng bên ngoài, ngũ thanh vang lên lang lãnh, sợi tóc bạch kim theo gió phiêu bay. Dưới đuôi tóc hào quang ửng đỏ dấy lên như hỏa. Hồng quang trong tay hắn toát ra mãnh liệt, diễm lệ chói mắt, tựa hồ đem hết thủy nhiệt độ quanh mình đều hấp thu. Dân chúng được bảo hộ trong vòng cơ hồ có thể cảm giác được nhiệt độ nóng cháy sáng rực kia, nhìn chăm chú thiếu niên đang đứng thẳng ngoài vòng, nghe lời nói trong miệng hắn, không ít người trong lòng cảm khái ngàn vạn lần.

Người tầm thường trên đời đều không phải người nào cũng đối với linh giả tôn trọng cùng kính nể. Linh giả được xưng là đại nhân đều tự làm theo ý mình, rất nhiều người không xem dân chúng bọn hắn để vào mắt, trong lòng linh giả tất cả đều là vì lợi ích của tông tộc, tất cả đều là phân chia tranh chấp lực lượng. Dân chúng như bọn hắn phải nương nhờ linh giả mà sống. Bất luận là lực lượng hay là quyền lực, những người trời sinh có linh lực liền đứng ở trên kẻ khác. Mà nay vị tông chủ này lại một phen nói ra như vậy, lại ở trong nguy hiểm, làm sao kêu bọn hắn không cảm khái, không xúc động?!

Lăng Lạc Viêm giờ lên liệt hỏa như lưỡi đao, dù không nhìn đám người ở phía sau, hắn vẫn cảm giác được ánh mắt của bọn họ dừng trên người mình. Cùng Long Phạm bên cạnh nhìn nhau liếc mắt một cái, hắn hơi hơi hơi môi lên. Đây là bước đầu tiên, bước đầu chấn hưng Xích Diêm tộc – Mua chuộc lòng người.

Đón si mị đang đến gần, hắn nghiêng đầu ra hiệu, “Long Phạm!” Hắn vừa nói xong, một đạo bạch quang sáng lên. Si mị hư ảnh lục sắc gần ngay trước mắt, hai tay nâng lên, hỏa diễm di chuyển xuyên qua hư ảnh. Nhìn thấy si mị bị cắn nuốt thiêu đốt, liệt hỏa trong tay Lăng Lạc Viêm phiêu động, nhiều diễm hỏa sắc lộng lẫy yêu dã như đóa hoa ở trong không trung rơi xuống, đó là nhan sắc diễm lệ mà trí mạng.

Liếm liếm môi Lăng Lạc Viêm cảm thụ linh lực không ngừng trỗi dậy, lòng bàn tay nóng rực, còn có si mị không ngừng nhào lên khiến lòng hắn nổi dậy sát ý, mà nhất là không hề dính máu làm cho hắn thập phần hài lòng.

Trong mắt ẩn chiếu ngọn lửa bốc cháy, có Long Phạm phối hợp bên cạnh, Lăng Lạc Viêm nhìn thấy từng đạo hư ảnh lục sắc đang đánh tới, hắn cười khê. Có thể làm cho hắn dùng viêm hỏa đến chứng minh, Xích Diêm tộc kể từ hôm nay sẽ nhắc nhở thế gian sự tồn tại của Xích Diêm tộc, sự tồn tại của hắn, Lăng Lạc Viêm!

Màn hay... sắp trình diễn.....

39. Quyển 1: Chương 39: Viêm Chủ

Ánh sáng mặt trời bị che khuất, trên phố một mảnh u ám bao trùm đám người đang được bảo hộ trong vòng liệt trận. Thiếu niên mặc hồng sam tóc bạch kim, một mình liên tục nghênh chiến si mị. Bên cạnh hắn cách đó không xa có một thân ảnh bạch sắc lẳng lặng đứng thẳng, ngón tay nâng lên diễm vào những thân thể đang đến gần, mỗi khi đầu ngón tay của hắn xẹt qua liền có một thân thể ngã xuống. Hư ảnh lục sắc không ngừng bị Long Phạm từ thể xác những ‘người’ đó kéo ra, lại bị liệt hỏa trong tay hồng sam thiếu niên tiếp tục thiêu cháy tiêu tán thành tro bụi.

Y phục đỏ sẫm như máu, trong lòng bàn tay hồng quang mãnh liệt như lửa. Khi y mê đồ rực triển khai tư thế, trong lòng bàn tay mảnh khảnh trắng nõn lộ ra lưỡi đao liệt hỏa. Lần lượt đem ngọn hỏa diễm đang bốc cháy phiêu vũ như vật sống đâm xuyên qua hư ảnh lục sắc của si mị.

Lăng Lạc Viêm chậm rãi thưởng thức viêm hỏa xuyên thấu si mị, hưởng thụ cảm giác chiếm đoạt sinh mệnh của đối phương, nắm trong tay hết thảy khoái cảm. Hắn chán ghét bị nhiễm huyết trên người, chán ghét chất lỏng sền sệt tanh nồng đó, mà viêm hỏa có thể thiêu rụi hết thảy, đối với hắn hiện giờ mới nắm giữ linh lực không bao lâu, cảm thấy rất vừa lòng.

Những thân thể lực sắc tiếp tục hướng đám người trong vòng liệt trận tấn công, Lăng Lạc Viêm nghiêng người giương cánh tay, khi các trưởng lão còn chưa kịp động thủ, trong nháy mắt hỏa diễm đỏ rực xuyên thấu si mị đang hướng trong trận mà đi. Si mị bị cắn nuốt hóa thành tro bụi chưa kịp rơi xuống đất liền bị tiêu tán vô tung trước mắt mọi người. Dân chúng trong trận nhìn thấy một đám si mị đang nhào tới, rồi lại bị ngọn lửa trong tay thiếu niên hóa thành tro bụi, tất cả đều đồng loạt trừng lớn mắt, lúc này đã mất đi nỗi sợ hãi, nhìn ngoài trận trong mắt chỉ có kính nể cùng sùng bái. Được nhân vật như thế che chở bảo vệ, bọn hắn còn lo lắng điều gì nữa? Kia chính là tông chủ Xích Diêm tộc

Là tông chủ đại nhân tự mình bảo hộ bọn hắn....

Dân chúng trong lòng pháp phòng kích động. Các trưởng lão canh giữ ở bên ngoài vòng liệt trận, tâm tư cũng một phen xôn xao, bao nhiêu năm rồi bọn hắn mất thấy Xích Diêm tộc dần dần suy bại lại không có cách nào vực dậy, vị tông chủ này xuất hiện cũng là cứu tinh của bọn hắn, chẳng qua chuẩn bị đến trăm năm chi ước mà lúc này tông chủ lại hao phí linh lực, khiến bọn hắn không thể không lo lắng khi đến Lôi Lạc thành tình trạng của tông chủ sẽ không tốt. Tuy nói bảo hộ dân chúng là việc phải làm nhưng tông chủ tự mình thực hiện như thế lại khiến bọn hắn trong lòng không yên. Ở đâu có đạo lý để chủ thượng tự mình đối địch trong khi đám trưởng lão bọn hắn lại thờ ơ đứng nhìn.

Các vị trưởng lão tâm tư bất an, nhất là Lâm trưởng lão. Hắn vì sơ suất mà gây nên chuyện này càng khiến lòng hắn khó có thể nào yên. Cho dù như thế hắn cũng không dám nhiều lời, khi tông chủ đối địch, hắn không dám tùy ý mở miệng.

Trong liệt trận, tất cả ánh mắt mọi người đều tập trung lên thân ảnh màu đỏ ngoài kia, nhìn thấy thiếu niên lần lượt tránh khỏi tập kích của si mị, lần lượt hủy đi các hư ảnh lực sắc. Mọi người dường như quên cả hô hấp, ngóng trông si mị mau chóng bị diệt đi.

Lăng Lạc Viêm lại đem lưỡi đao liệt hỏa đâm xuyên qua một cái si mị. Hắn phát hiện Long Phạm bên cạnh, si mị tựa hồ không dám tới gần, hay là những thứ này cảm giác được linh lực thâm sâu của Long Phạm? Lại một lần nữa suy đoán về vị tế ti lợi hại này của hắn, bên môi thiếu niên thoáng nhẹ ý cười. Xem ra hắn có được một trợ lực không tồi, cường đại, hơn nữa còn làm cho hắn an tâm....Hắn không phải không nhìn ra mỗi lần si mị vô vấp tấn công, hắn luôn có thể ứng đối với số lượng si mị trong vòng, mà có vài lần sơ suất hắn vẫn chưa bị si mị tấn công xâm chiếm. Là người nào giúp hắn, là người nào bảo hộ hắn, hắn tự nhiên biết rõ.

Viêm hỏa trong lòng bàn tay lộ ra, nhảy vọt lên đánh tan si mị từ giữa không trung đang nhào tới. Lăng Lạc Viêm thầm đếm số lượng si mị còn lại, linh lực trong cơ thể đã tiêu hao rất nhiều, mặc dù lúc trước theo như phương pháp tu luyện của Long Phạm, hắn tụ hội không ít linh lực nhưng đến khi đối địch, nhất là số lượng si mị nhiều như thế vẫn là không đủ dùng.

Ở bên cạnh hắn cách đó không xa, Long Phạm để ý hồng sam thiếu niên động tác nhảy lên có một ít trì hoãn không thể phát giác, nhưng trong mắt hắn việc này biểu hiện điều gì hắn rất rõ ràng. Bạch quang từ đầu ngón tay bắn ra, kèm hãm si mị đang muốn tiếp tục tiến lên, đôi mắt thanh lam vẫn chăm chú nhìn thiếu niên đang hủy diệt si mị, hắn đến gần vài bước, “Tông chủ có thể ngừng, còn lại để Long Phạm giải quyết,”

Thân ảnh màu đỏ đang chuyển động vẫn chưa dừng lại động tác, Lăng Lạc Viêm sử dụng linh lực không còn nhiều lắm trong cơ thể, làm cho hồng quang trong lòng bàn tay tiếp tục sáng lên, hắn chuyên chú nhìn si mị đang đánh tới, không hề quay đầu lại, “Bản tông chủ không thích bỏ dở nửa đường, việc này ta muốn đích thân giải quyết, có một số việc các vị trưởng lão nhất định phải biết—”

Tông chủ muốn bọn hắn biết chuyện gì? Các trưởng lão nghe vậy đều ngưng thần. Viêm hỏa như kiếm, thân ảnh màu đỏ đưa lưng về phía bọn hắn tiếp tục né tránh si mị tấn công, bởi vì không ngừng chiến đấu mà ngũ thanh của thiếu niên mang theo một ít khàn khàn lại hàm chứa kiên quyết cùng nghiêm khắc, làm cho bọn hắn không thể không thận trọng suy đoán, vào lúc này tông chủ có việc gì muốn nói?

Những tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, hỏa sắc đỏ ửng lại đem một si mị khác cắn nuốt, nhảy mất đem cả nó và tiếng kêu bi thảm cùng nhau tiêu tán trong không trung. Lăng Lạc Viêm thở hổn hển, linh lực trong cơ thể không thể tiếp tục được nữa. Thêm một si mị nhào vào, từ bên cạnh một luồng linh lực vọt tới làm cho hắn có thể cầm cự không ngã xuống. Dựa nửa người vào thân bạch y bào, hắn nhìn thấy một cái si mị cuối cùng bị thiêu rụi trong tay hắn, hơi hơi nhẹ nhàng thở ra. Nếu không có lực của Long Phạm e rằng màn biểu diễn hôm nay sẽ không đủ hoàn mỹ khi linh lực của hắn đang dần thoái lui.

Long Phạm không hề cố kỵ ánh mắt của các trưởng lão, động tác tự nhiên giúp thiếu niên bên người lau đi mồ hôi trên trán. Hắn biết việc hôm nay Lăng Lạc Viêm tạo nên nhất định là có dụng ý. Nhưng đối với hành động cạy mạnh như thế của Lăng Lạc Viêm, trong lòng Long Phạm đã có chút gì đó không muốn. Tiếp tục dùng linh lực giúp Lăng Lạc Viêm không ngã quỵ, hắn cũng như các trưởng lão đều chờ mong vị tông chủ này của hắn sẽ nói gì.

Ở trước mặt tất cả mọi người, hồng sam thiếu niên xoay người, đuôi tóc bạch kim rực lửa giờ đã tiêu hạ, mồ hôi trên trán được tề ti giúp lau khô. Hồng sam dựa vào bạch y bào, hai người sống vai mà đứng, lúc này lại không có người nào ngạc nhiên với sự thay đổi rất nhỏ giữa hai người. Tất cả mọi người đều vì sắc mặt trắng bệch kia, trong mắt thiếu niên như có liệt hỏa đang mạnh mẽ thiêu đốt, mị sắc vẫn như trước, bên môi vẫn hàm chứa ý cười nhưng lúc này đối mặt với tông chủ trong bộ dáng thiếu niên lại không người nào dám nhìn thẳng đôi mắt ấy. Tình ý rõ ràng vẫn như trước, bộ dáng thờ ơ không chút thay đổi, nhưng trong đôi mắt kia lại tồn tại vài tia ám hỏa khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Thần sắc các trưởng lão khê biến, ý cười dưới đáy mắt Lăng Lạc Viêm càng tăng lên vài phần. Bên môi gợi lên một chút tà khí mang theo nụ cười khó phân biệt hàm ý. Ánh mắt đảo qua mọi người trước mặt, vì tiêu hao quá độ linh lực mà ngữ thanh có vẻ khàn khàn, chậm rãi cất lên “Từ khi Xích Diễm tộc kế thừa Hách Vũ lực cho đến nay, bản tông chủ không biết đã trải qua bao nhiêu năm, mà nhiều năm như vậy, tộc ta đang làm cái gì?”

Làm cái gì? Tự nhiên là phục hưng tông tộc trở về thời vinh quang ngày xưa, duy trì sinh tồn tộc nhân, giữ gìn địa vị cùng thế lực không cho tộc khác đối với Xích Diễm tộc ra oai, việc này tông chủ sớm nên biết. Các trưởng lão trong lòng đều nghĩ như thế lại không ai dám mở miệng trả lời. Đối với vị tông chủ này bọn họ không hiểu rõ suy nghĩ trong lòng của hắn.

Không người trả lời, Lăng Lạc Viêm tự nhiên cũng không dự định chờ đợi bọn họ trả lời. Một cánh tay vòng qua bên hông giúp hắn bảo trì tư thế đứng thẳng, đem toàn bộ sức nặng trên thân dựa vào nam nhân bên cạnh, hắn nghiêng đầu nhìn thấy đôi mắt hàm chứa ý cười kia, trong mắt thanh lam nhợt nhạt như đang bảo hắn tiếp tục, xem ra tề ti của hắn đã biết hắn muốn nói cái gì...

“Như vậy nhiều năm qua Xích Diễm tộc cùng các tộc khác giống nhau, đều là vì lợi ích tông tộc, cùng các tộc khác tranh giành địa phương, đấu đá công khai âm thầm không biết bao nhiêu cho kể. Ba mươi sáu trưởng lão, bảy mươi hai gia tộc không một người nào không hao tâm khổ phí vì tranh đấu trong lúc đó, ngay cả ta là tông chủ cũng phải tự mình đi đối phó cái trăm năm chi ước kia, cũng chính là vì cùng Liệt Diễm tộc so tài cao thấp, tranh cái quyền lợi!” Ngữ thanh dần dần hạ thấp nhưng vẫn mang theo ý cười, hàm chứa giễu cợt cùng mỉa mai lạnh như băng. Ở trước mặt tất cả mọi người, có thể thấy rõ ràng mặt tươi cười mị hoặc nổi lên bên môi thiếu niên nhưng không người nào dám nhìn lâu. Ý cười kia lộ ra một đạo sắc bén thiêu cháy lòng người, làm cho kẻ khác không dám đối mặt.

Các trưởng lão cúi đầu không nói, Lăng Lạc Viêm lại tiếp tục lên tiếng, “Hách Vũ lực khiến Xích Diễm tộc tưởng rằng trong thiên địa chỉ có tộc ta mới có thể cao cao tại thượng đứng trên chúng sinh, những người khác đều không để vào mắt. Vì để khôi phục vinh quang ngày xưa, không chút nào tiếc rẻ dùng hết sức người sức của cùng các tộc khác phân tranh cao thấp. Thời gian dài lâu, tầm mắt phóng ra quá xa, đến mức ngay cả trước nhà phát sinh dị biến cũng không ai phát hiện! Mặc dù đã được bẩm báo cũng không hề lo lắng phái người tra xét. Si mị làm hại, dân chúng chịu khổ, người trong tộc ta bây giờ đến đây mới biết có bao nhiêu nghiêm trọng! Nếu là không xuất môn, không hạ sơn, phải chăng toàn bộ dân chúng trong thành đều bị si mị làm hại. Hay phải chờ đến khi si mị vương xuất thế thì mới đến thu thập tàn cuộc?! Các người có thể giải thích cho ta Xích Diễm tộc bằng cái gì để lên ngôi thế gian? Lại bằng cái gì tự mình tài trí hơn người? Ngay cả thanh tĩnh trước nhà cũng không thể tự bảo vệ! Cho dù có một ngày tộc ta được phục hưng, lại lấy mặt mũi gì đi thống lĩnh thế gian?”

Rõ ràng là vóc dáng thiếu niên, thân người mỏng manh, sức lực suy yếu phải dựa vào nam nhân phía sau dìu đỡ mới không ngã xuống, nhưng thân ảnh đứng thẳng trước mắt mọi người lại không mấy may mắn lộ tư thái suy nhược. Thân hình đứng thẳng đĩnh đạc như hỏa, dưới ánh mây dần dần tản đi, mái tóc bạch kim lộ ra sắc vàng rực rỡ, trong đôi mắt ẩn chiếu liệ hỏa tồn tại chất vấn. Nghe lời hắn nói, các trưởng lão đều tự hỏi, như vậy bao nhiêu năm qua bọn họ đến tột cùng vội vàng vì cái gì? Lời nói của tông chủ khiến bọn họ cảm thấy xấu hổ, đến lúc này không người nào còn có thể mở miệng lên tiếng. Lại nhìn tế ti bên cạnh tông chủ liếc mắt một cái, các trưởng lão tiếp tục cúi đầu, lần này là vì hổ thẹn.

“Hách Vũ, Đồ Lân, kế thừa lực của bọn hắn vốn nên là vinh hiển, vốn nên là vì thế gian sinh linh duy trì chính đạo, thế nhưng đến bây giờ, bản tông chủ xem ra linh giả đã sớm tự thỏa mãn lợi ích cá nhân. Bản tông chủ ở thư trai chứng kiến, lúc ấy trên thế gian cũng không vì linh lực sâu cạn mà phân chia giai cấp, vậy mà hiện giờ dân chúng yếu đuối không có linh lực cần nương nhờ vào linh giả, thì các tông tộc lại chỉ một mực đấu đá lẫn nhau chưa bao giờ để dân chúng vào mắt, ngay cả tộc ta cũng như thế”

Ánh mắt quét qua những người đang quỳ dưới đất, dân chúng cơ hồ đã kính hắn như thần. Lăng Lạc Viêm đối với một trong những vị trưởng lão trước mặt mở miệng nói: “Lâm trưởng lão, người sớm biết rõ trong thành có chuyện lại chưa để ở trong lòng, khiến cho vô số dân chúng bị si mê làm hại. Lúc trước bản tông chủ chưa phạt người, bây giờ người đã biết tội?”

Lâm trưởng lão đã sớm áy náy, nghe xong lời hắn thuyết giáo càng cảm thấy không còn mặt mũi nào. Nếu không phải hắn không đem chuyện này để vào mắt, thói quen xem thường những chuyện vụn vặt, thì việc hôm nay sẽ không xảy ra, tông chủ cũng sẽ không một người đối mặt với đám si mê này. Tông chủ làm như thế để cho bọn hắn càng hiểu được mình sai chỗ nào.

Quỳ thật mạnh xuống đất, Lâm trưởng lão cúi đầu dập lạy “Lâm Sở biết tội, là Lâm Sở sai, thỉnh tông chủ trách phạt!”

Lúc này tất cả trưởng lão đều hiểu được vì sao lúc trước tông chủ không trách tội Lâm trưởng lão. Đến lúc này bất luận tông chủ trừng phạt như thế nào đều không có ai dám nửa câu oán hận.

Xem thần sắc các trưởng lão, trong mắt Lăng Lạc Viêm lộ ra vẻ hài lòng. Hắn muốn kết quả như thế. Vì làm cho bọn họ tâm phục hắn cố ý không phạt Lâm Sở mà để cho Lâm Sở chính mắt nhìn thấy cái sai của hắn tạo thành hậu quả như thế nào. Đương nhiên việc nghiêm trọng như thế hắn chưa hề ngờ đến lại thích hợp bị hắn sử dụng, việc hôm nay đã đạt tới mục đích của hắn.

“Lâm Sở, người đã biết tội, lúc sau quay về thì đến giới viện linh phạt đi.” Dặn dò xong, Lăng Lạc Viêm rốt cục không chế không được, ngã người xuống dựa vào lòng Long Phạm, hơi hơi nhắm mắt lại, “Bản tông chủ phải nghỉ ngơi một lát, để cho dân chúng đều về nhà đi, các vị trưởng lão cùng truyền sử đi theo hộ vệ, nếu còn nhìn thấy si mê chưa bị giết, hết thấy đều không được buông tha.”

“Tuân mệnh. Xin nghe theo lệnh tông chủ,” Các trưởng lão cùng truyền sử đồng thanh trả lời. Hơn mười người đều vui sướng đáp lại, ngữ thanh vang vọng trong bầu không khí yên tĩnh trên đường phố.

Nếu là lúc trước bọn hắn bởi vì viêm hỏa lực mà kỳ vọng, vì uy nghi của thiếu niên mà thần phục, giờ phút này bọn hắn là vì lời nói kia mà tâm phục khẩu phục. Lực lượng như thế, tính tình như thế, khí phách như thế, ngoại trừ người trước mặt còn ai có thể xứng đáng làm tông chủ Xích Diêm tộc!

Các trưởng lão tâm tư pháp phỏng, dân chúng trong thành lại càng hơn thế, nghe thấy lời nói của thiếu niên lại càng xúc động không thể kiềm chế, thậm chí có không ít người đã rơi lệ. Mặc dù nghe nói tông chủ Xích Diêm tộc không phải ở tuổi thiếu niên, chỉ là bộ dáng giống thiếu niên mà thôi, nhưng mắt thấy hồng y thiếu niên chỉ có một người trợ giúp, vì bọn họ trừ đi yêu ma quỷ quái này nọ, sức lực cạn kiệt còn nói những lời như thế, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo mồ hôi giờ đã trắng bệch, đôi mắt giống như ngọn lửa đang rực cháy, dưới ánh mặt trời ẩn chiếu kim quang tựa như thần linh khiến người ta không dám nhìn thẳng, khiến tất cả lòng người đều dâng trào xúc động muốn quỳ lạy.

Mang tâm tư như thế trong lòng, thực sự có người quỳ xuống đất dập lạy, không phải là hành lễ tầm thường cũng không phải lễ nghi như đối với linh giả đại nhân, mà là hai chân quỳ xuống đất, dập đầu bái lạy. Trăm người đồng loạt quỳ xuống, thậm chí ở những góc khuất gần đó dân chúng không dám hiện thân cũng xa xa quỳ người xuống, miệng xưng “Viêm chủ”.

Đồng loạt âm thanh tung hô vang lên, Lăng Lạc Viêm yên tâm ngã vào lòng ngực mang theo hương sen thoang thoảng, hẳn biết mọi chuyện lúc sau Long Phạm sẽ xử lý thỏa đáng. Hiện giờ hẳn cần chính là một giấc ngủ yên để làm cho thân thể kiệt lực khôi phục lại bình thường.

Long Phạm ôm thiếu niên trong lòng ngực, đứng trước mặt mọi người xoa nhẹ lên khuôn mặt hắn. Tế ti luôn bình tĩnh lãnh nhậ lúc này lại nở ra một nụ cười, hẳn có thể đoán được danh xưng Viêm chủ sẽ dần dần được truyền tụng, các tộc khác cũng sẽ biết đến chuyện si mị lần này. Mà trên hết thấy, thiếu niên trong lòng hắn nhất định sẽ trở thành trọng tâm chú ý của tất cả mọi người.

Trên thực tế, quả thật như Long Phạm đã dự liệu, khi bọn hắn đến Lôi Lạc thành, trong thành đàm luận hết thấy đều là về tông chủ Xích Diêm tộc, Lăng Lạc Viêm.

40. Quyển 1: Chương 40: Lòng Người

Lôi Lạc thành nằm ở phía tây Xích Diêm tộc, khoảng cách không quá xa nhưng vì sự việc si mị mà hành trình bị gián đoạn một ít. Khi đoàn người Xích Diêm tộc đến được Lôi Lạc thành đã chậm hơn so với dự định ban đầu một ngày.

Dọc đường đi Lăng Lạc Viêm vì hao hết linh lực mà hôn mê, các trưởng lão mắt thấy đã đến Lôi Lạc thành mà tông chủ vẫn chưa khôi phục, trong lòng bắt đầu lo lắng sốt ruột. Cũng may ước hẹn cùng Liệt Diêm tộc vẫn còn mấy ngày nữa mới đến, nghìn vạn lần cầu mong tế ti Long Phạm có thể hảo hảo chiêu cố tông chủ. Lúc này các trưởng lão đều vì trăm năm chỉ ước bận rộn mà vội vàng chuẩn bị.

Khi Lăng Lạc Viêm từ hôn mê tỉnh lại đã là ngày thứ hai đến Lôi Lạc thành.

Yên lặng, ấm áp thoải mái khiến người ta không muốn mở mắt. Có cảm giác thích ý như thể vây quanh, thiếu niên nằm trên giường thỏa mãn thở dài một tiếng, hương về mảnh ấm áp mê người kia kề sát vào thêm một ít, xúc cảm quen thuộc dưới tay khiến hắn cảm thấy thật rắn chắc cùng dẻo dai. Lăng Lạc Viêm chậm rãi mở mắt.

Ngay tại trước mặt, một đôi mắt đang chăm chú nhìn hắn, trong đó lộ ra mặt thanh lam kỳ dị, bình tĩnh thâm thúy tựa hồ không thể chạm đến được chân ý trong đó, mang theo cảm giác sâu lắng âm trầm hẳn đã quen thuộc. Khuôn mặt gần trong gang tấc lộ ra vài tia quan tâm cùng ôn nhu. Nhìn thấy hắn mở mắt, khuôn mặt kia hiện lên vài phần ý cười.

“Tĩnh” Long Phạm khẽ vén sợi tóc xoa trước mặt thiếu niên đang nằm trong lòng ngực ra phía sau, nâng tay đem chén trà đặt trên bàn dâng đến trước mặt Lăng Lạc Viêm “Ngủ mấy ngày, chắc là khát.”

Hơi hơi ngồi dậy đỡ lấy chén trà trong tay Long Phạm, Lăng Lạc Viêm một ngụm uống cạn. Xúc cảm dưới tay làm cho hắn xốc lên tấm lụa phủ trên người, nhìn thấy nam nhân bên cạnh chỉ mặc hạ khổ, trên thân đúng là trần trụi. Liếm thủy dịch còn lưu lại bên môi, Lăng Lạc Viêm tà tà nhướng mi, “Tế ti muốn để cho bản tông chủ thị tẩm? Hay là đang dụ dỗ ta?”

Ngày thường cùng Long Phạm ngủ chung nhưng chưa bao giờ buộc Long Phạm phải thoát hạ nội sam, bây giờ tế ti của hắn lại tự giác như thế, không biết là đang tính toán cái gì. Hẳn không tin nam nhân như Long Phạm hành động mà không có mục đích.

Ngữ thanh của Lăng Lạc Viêm cười nhạo, trong mắt đầy tà khí ái muội khiến Long Phạm thần nhiên mỉm cười, “Ân, coi như là dụ dỗ, Lạc Viêm lại không thích sao?” Dem hai bàn tay mảnh khảnh của thiếu niên đặt trước ngực mình, lời nói không nhanh không chậm mơ hồ lộ ra bá đạo, “Gọi ta Long Phạm”

Lăng Lạc Viêm mắt thấy tế ti được tộc nhân sùng kính xưng là thánh khiết thoát đi bạch y bào, trong miệng lại nói như thế, hẳn hoàn toàn bị nam nhân biểu tình không đồng nhất này trên chọc. Lăng Lạc Viêm khẽ cười, nhẹ nhàng cắn xuống lòng ngực ở trước mặt, trong lời nói chậm rãi tràn đầy hấp dẫn, “Uy, mau thay ta giải hạ phong ấn đi, bản tông chủ có chút nhịn không được...” (o_o)

Nhịn không được chuyện gì, cho dù Lăng Lạc Viêm không nói Long Phạm cũng biết. Cũng như hắn hiện giờ đối mặt với Lăng Lạc Viêm khiến cho hắn vô cùng hứng thú, khiêu khích mê hoặc tâm tư của hắn, vừa làm cho hắn vướng bận vừa làm cho hắn khó có thể buông tay, hẳn cũng sớm nhịn không được. Lúc ban

đầu còn nhẵn nài, nhưng Lăng Lạc Viêm càng ngày càng hiển lộ tài năng sắc sảo khiến hắn không thể tiếp tục dần lòng. Hắn lại có một ngày nhịn không được? Đối với người đã sớm mất đi khái niệm thời gian, cảm giác nôn nóng vội vàng như thế khiến hắn rất bất ngờ với chính mình

Các tộc đều có tai mắt khắp thiên hạ, si mị một trận chiến làm cho danh xưng của tông chủ Xích Diêm tộc Lăng Lạc Viêm rơi vào tai các tông tộc khác. Lúc này ở Lôi Lạc thành đều đàm luận về việc này, ngoại trừ si mị tái xuất thế gian khiến người người nghị luận, cử chỉ của thiếu niên trong lòng hắn cũng khiến thế nhân cảm thấy bất ngờ. Viêm hỏa tái hiện, danh xưng Viêm chủ được truyền tụng. Hắn không thể không thừa nhận tông chủ của hắn, Lạc Viêm của hắn quả thật là có tài năng thiên phú không người sánh bằng, bất luận là về linh lực hay là mưu mô kế sách.... (thể nhân = người đời)

“Bây giờ đã là như thế, nếu giải đi phong ấn, không biết có bao nhiêu người sẽ bị người mê hoặc.”

Lăng Lạc Viêm không cho là đúng, hắn bữu môi bán ngồi dậy thuận tay lấy chén trà được Long Phạm đặt ở đầu giường. Ngắm nghía màu xanh phỉ thúy trong tay, hắn chăm chú nhìn chén trà trống không, cười khê, “Mê hoặc cái gì? Sống trên đời, mỗi người đều có cách nhìn khác nhau về góc độ của một sự vật, những điều ta làm chẳng qua là hiển lộ khía cạnh mọi người muốn nhìn mà thôi,” Thoáng dừng lại lời nói, hắn mỉm cười nghiêng đầu nhìn nam nhân bên cạnh, “Điểm này chính là ta học được từ người, tể ti đại nhân—”

Âm điệu cuối cùng được cố tình kéo dài một cách hài hước, Lăng Lạc Viêm không ngoài ý muốn Long Phạm sẽ nhìn ra dụng ý của hắn. Trên thực tế trong tộc e rằng chỉ có một mình Long Phạm có thể nhìn ra ngày hôm đó là hắn diễn trò. Từng trải qua hỗn tạp ganh đua trong hắc đạo, hắn thập phần rõ ràng muốn trở thành kẻ đứng đầu phải làm được cái gì đó, muốn mọi người tin phục, có một số việc phải tự mình đứng ra làm.

“Như vậy tông chủ là trò giỏi hơn thầy rồi,” Long Phạm ngồi dậy, lòng bàn tay mơn trớn sợi tóc xỏa dài trên lưng thiếu niên, hắn thật sự không biết tông chủ của hắn còn có thể gây ra cho hắn thêm loại kinh hỉ nào, lại sẽ hiển lộ hào quang đẹp mắt sáng chói như thế nào. Từ ban đầu bị Lăng Lạc Viêm gọi lên hứng thú mà đến nay hắn không nghĩ sẽ buông tay, chỉ có hắn chính mình hiểu được hắn có bao nhiêu mong muốn người trước mắt này. Thiếu niên lại một lần nữa hấp dẫn hắn.

“Thể nhân muốn chính là cường giả, là người có thể đứng đầu bọn hắn. Si mị một trận chiến đã cho người đứng trước mặt thể nhân. Từ đây về sau chắc chắn sẽ càng có nhiều người đem ánh mắt phóng về Xích Diêm tộc, phóng lên trên người người, Lạc Viêm...” Nâng khuôn mặt thiếu niên lên, trong mắt Long Phạm lộ ra ý cười đầy ôn nhu, “Nhưng đừng làm cho thể nhân vạch trần bộ mặt của người, đã đứng ở phía trước thì không có con đường quay lại, chức vị tông chủ Xích Diêm tộc cũng không nhẹ nhàng. Người muốn lung lạc lòng người thì không được lơ lỏng dù chỉ trong một khắc, che chở tất cả sinh linh trên thế gian cũng không phải chuyện dễ dàng, người đã chuẩn bị tinh thần?” Nhất thời cao hứng bảo hộ so với chưa bao giờ bảo hộ còn khó hơn. Lòng người chỉ biết nhớ rõ những gì họ đạt được, so với việc chưa bao giờ có hy vọng, thì thất vọng càng khiến kẻ khác sinh ra oán hận. “NXB lậu = bọn ăn cắp đề tiện + hèn mọn”

Đôi mắt thanh lam chăm chú nhìn hắn, dưới đáy mắt có một tia sáng lấp lánh chớp động, Lăng Lạc Viêm thập phần rõ ràng ý tứ cảnh cáo trong mắt ôn nhu kia. Đối với việc Long Phạm lo lắng hắn tự nhiên hiểu được. Lăng Lạc Viêm không né tránh bàn tay đặt lên cằm hắn, cứ như vậy cùng đôi mắt thanh lam đối diện, hắn chậm rãi nhếch lên khóe miệng, “Đây là thể nhân kỳ vọng, cho dù những gì ta làm chỉ là giả nhân giả nghĩa thì như thế nào, chỉ cần xác thực có người được lợi, bọn hắn sẽ nhớ kỹ công đức của Xích Diêm tộc. Mà ta, nếu đã thượng đài nhất định sẽ không dễ dàng nhận thua, càng huống chi....không phải ta có người hay sao?”

Lăng Lạc Viêm khơi mào khóe mắt khê mỉm cười, Long Phạm nhìn thấy trong đó là ánh lửa đỏ rực cháy sáng mãnh liệt, đó là tự tin cũng là mệnh lệnh, mơ hồ hàm chứa gợi tình ái muội làm cho ý cười trên mặt Long Phạm càng thêm sâu, chỉ thấy đôi môi nhạt màu của Lăng Lạc Viêm lại hé mở tiến đến gần bên tai hắn, “Ta muốn người....giúp ta, Long Phạm, vì ta mà không phải vì tông tộc,”

Không chút để ý đùa nghịch chén trà trong tay, giọng điệu của thiếu niên còn mang theo một chút khàn khàn, lại cố ý ngừng lại nhấn mạnh, còn có ngữ thanh kẻ sát bên tai Long Phạm, hắn chỉ biết hồng sam thiếu niên đang trong lòng hắn tựa như ngọn lửa mãnh liệt cháy sáng, mị hoặc mê người khiến kẻ khác phải trầm luân trong đó.

“Không sai, người có ta. Không phải vì tông tộc, mà là vì người, Lạc Viêm” Dưới đáy mắt phẳng lặng, mặt thanh lam ngằm hạ, Long Phạm buộc chặt bàn tay đặt bên hông Lăng Lạc Viêm, một tay nâng mặt hắn lên, hôn môi xuống. Luôn có thể khống chế tâm tư nhưng trước mặt thiếu niên này lại mãnh liệt phập phồng trào ra. Khẽ liếm lên môi thiếu niên, mở ra cánh môi nhạt màu, nhu hòa dây dưa trong đó. Long Phạm xác định, người trong lòng hắn lúc này đây, chỉ sợ hắn sẽ vĩnh viễn không thể buông tay....

Đôi môi nhạt màu vì bị hắn hôn mà dần ửng đỏ, buong Lăng Lạc Viêm ra, ở bên môi thiếu niên, Long Phạm chậm rãi cười nói, “Không người nào sẽ biết, thiện lương cũng tốt, giả nhân giả nghĩa cũng thế, như lời người nói chỉ cần người đời chứng kiến thấy kỳ vọng của bọn hắn, chân tướng như thế nào cũng không quan trọng. Có thể nhìn thấy chỉ là mặt ngoài mà thôi, cho dù đó là giả dối nhưng có thể đem đến ích lợi cho bọn hắn. Là thật hay là giả đều không quan hệ, điều người phải làm là tiếp tục.”

Bất luận thiệt giả, có hay không thật sự là vì dân chúng, vì sinh linh thế gian, chỉ cần tiếp tục trở thành tông chủ được người người sùng bái kính ngưỡng, cho đến khi tất cả mọi người đều nhớ kỹ một cái tên, Lăng Lạc Viêm.

Bên trong ý cười ôn nhu trước mắt có tồn tại vài tia nguy hiểm cùng mưu mô tính kế, luôn che giấu vẻ âm u trong lòng lại rõ rệt hiện lộ ở trước mặt Lăng Lạc Viêm. Hắn sớm biết đây mới chính là Long Phạm chân chính. Kéo bàn tay đang nâng cằm hắn ra, Lăng Lạc Viêm hiểu được ý tứ trong lời nói của Long Phạm. Nhìn sắc phỉ thúy trong tay, Lăng Lạc Viêm đem chén trà đến trước mắt, bên môi khẽ cong lên, “Dùng những sự vật đẹp mắt dính lên y phục tầm thường thì mỗi một tác đều trở nên hoàn mỹ—đó chính là lòng người.”*

“Xem ra không cần ta phải nhiều lời.” Ánh mắt Long Phạm chớp động. Sống gần ngàn năm, đối với lòng người hắn đã sớm quen thuộc, trong khi Lăng Lạc Viêm từ dị thể mà đến lại luôn đem sự vật nhìn nhận một cách thấu triệt. Tại sao lại như thế? Vì duy nhất lần đó hắn nhìn thấy quá khứ của Lăng Lạc Viêm, hắn có thể mơ hồ biết được, nhưng không muốn truy vấn cặn kẽ. Điều hắn muốn chính là người trước mắt, người làm cho hắn tâm động, làm cho hắn vương bận, đồng thời cũng làm cho hắn không muốn buông tay....

Lấy chén trà Lăng Lạc Viêm đang cầm đặt sang một bên, Long Phạm đem hắn ôm vào lòng. Cho dù thân thể thiếu niên vẫn mỏng manh như trước, hắn lại biết ở trong đó tồn tại một hồn phách hấp dẫn chói mắt như thế nào. Khẽ vuốt sau lưng Lăng Lạc Viêm, hắn đem linh lực nhập vào cơ thể thiếu niên. Trăm năm chỉ ước cùng Liệt Diễm tộc ngay tại trước mắt, Lạc Viêm phải sớm khôi phục.

Lăng Lạc Viêm cảm thụ linh lực không ngừng dừng mãnh tiến vào cơ thể, lần này không hề tránh né, thoải mái tiếp nhận linh lực Long Phạm truyền cho. Ở trong lòng Long Phạm, cùng bàn tay phía sau lưng đang chậm rãi di chuyển, Lăng Lạc Viêm mơ hồ cảm giác được Long Phạm dường như biết được chút gì đó. Ký ức bị hắn chôn kín tận sâu trong lòng, cũng không phải không muốn nhìn lại quá khứ chỉ là ký ức đó luôn khiến hắn không vui vẻ. Hắn muốn vứt đi quá khứ, có lẽ Long Phạm đã biết. Long Phạm với lực lượng cường đại như thế tựa hồ không phải không có khả năng.

Nhưng Long Phạm không có nhiều lời cũng không hề nói lời dư thừa là bởi vì biết hắn không cần bất luận kẻ nào an ủi hoặc thương hại? Khép lại hai mắt, Lăng Lạc Viêm vòng tay ôm lấy người khiến hắn không muốn buông ra. Xúc cảm ấm áp mà vững chắc khiến hắn thỏa mãn thở ra một hơi, thoáng giờ lên khoe môi.

“Qua mấy ngày nữa là gặp mặt Liệt Diễm tộc, lúc này chúng ta đang ở nơi nào? Bên trong Lôi Lạc thành?” Nhắm mắt lại, Lăng Lạc Viêm cảm giác linh lực bị hao hết đang dần dần tràn đầy, hắn đem linh lực Long Phạm truyền cho chuyển hóa thành lực lượng của chính mình.

“Đúng là Lôi Lạc thành, bây giờ đang ở nơi cư ngụ của một trong bảy mươi hai gia tộc, là chỗ liên lạc tại Lôi Lạc thành. Chỉ đợi người khôi phục liền có tộc nhân đến bái kiến tông chủ. Vả lại không chỉ có người của tộc ta, vì trăm năm chỉ ước, các tộc khác cũng có người đến nơi này. Thêm vào chuyện si mị, chỉ sợ không biết bao nhiêu người đều muốn tiếp kiến tông chủ Xích Diễm tộc một mình đối chiến si mị bảo hộ dân chúng, Lăng Lạc Viêm.”

Mang theo ý cười, Long Phạm nhớ tới cảnh tượng náo nhiệt trong thành khi bọn hắn vừa đến Lôi Lạc thành.

41. Quyển 1: Chương 41: Lôi Lạc Thành

“Việc này lan truyền quả nhiên không chậm.” Lăng Lạc Viêm nghe vậy một chút cũng không ngoài ý muốn, thậm chí có thể nói đây đều nằm trong suy đoán của hắn, nếu không phải như thế xem như màn trình diễn của hắn chỉ là toi công vô ích.

Khoảng cách từ Xích Diêm tộc đến Lôi Lạc thành cũng không quá xa, khi đoàn người bọn hắn đến phủ đệ của gia tộc, chuyện si mị cũng đã truyền đến đây, mặc dù bên ngoài cũng không rõ ràng nhưng từ những nơi bí mật gần đó, không ít người luôn chú ý đến nhất cử nhất động của bọn hắn.

Lăng Lạc Viêm hôn mê nên đối với việc này không hề hay biết, Long Phạm cẩn thận quan sát phản ứng của dân chúng trong Lôi Lạc thành liền có thể xác định, hiện giờ trong thành ngoại trừ người của hai tộc còn có không ít các tộc khác cử người đến xem tình thế. Hai tộc gặp mặt vốn không phải chuyện nhỏ, đối với Xích Diêm tộc và Liệt Diễm tộc là như thế, đối với các tộc khác cũng tương tự.

Xích Diêm tộc cùng Liệt Diễm tộc vốn là cùng một nhà, chia ra thì yếu, hợp lại thì mạnh. Trăm năm chi ước một lần gặp mặt luôn khiến các tộc khác chú ý. Nguyên nhân vì sao, không nói cũng biết.

Tiếp tục đem linh lực truyền vào cơ thể của Lăng lạc Viêm cho đến khi cảm thấy không còn sai biệt lắm Long Phạm mới thu tay lại. Lúc này đã là sau giờ Ngọ, nghĩ đến Lăng Lạc Viêm hôn mê hai ngày, hắn đứng dậy xuyên y ổn thỏa, “Đói? Ta sai người truyền lệnh.”

Nhìn thấy thân ảnh bạch sắc đi ra khỏi cửa, Lăng Lạc Viêm ngẩng đầu chăm chú nhìn lên nóc trướng mạn. Kia không phải là mảnh lụa trắng hắn từng quen thuộc, trướng mạn ở đây một màu đỏ rực như lửa, lượn lờ uốn quanh như mây bay trên tầng không. Nhìn lại bố trí trong phòng không trang nhã ung dung như tấm cơ Xích Diêm cung của hắn, nhưng lại có một nét kiêu diễm hoa lệ rất riêng. Chỉ cần nhìn đồ vật trang trí trong phòng liền biết chỗ hắn đang ở được bố trí quá mức cẩn thận. Trong bảy mươi hai gia tộc, một nhà ở Lôi Lạc thành này rõ ràng có thể thấy kinh doanh mua bán không tồi, đối với vị tông chủ như hắn không hề dám tiếp đón sơ suất.

Ngồi dậy, hắn phủ thêm ngoại bào lên người. Đi đến phía sau bình phong rửa mặt. Dội hắn làm xong, trên bàn đã bày đủ loại đồ ăn thức uống. Bên cạnh bàn Long Phạm nâng đĩa gấp thêm một ít đồ ăn hắn ưa dùng vào trong bát.

“Cùng nhau ăn đi.” Lăng Lạc Viêm vén sợi tóc rơi bên mặt ra phía sau tai, ánh mắt thủy chung dừng trên thân bạch y bào. Cùng Liệt Diễm tộc trăm năm chi ước ngay tại trước mắt, hắn căn bản nên hưng phấn hoặc là mong chờ, đến lúc này lại cảm thấy thực bình tĩnh. Nhìn thân ảnh im lặng ngồi bên cạnh bàn, hắn tựa hồ bị cái loại trầm tĩnh này làm yên lòng, không hiểu nguyên nhân, chỉ cảm thấy được an tâm thoải mái làm cho hắn có thói quen lộ ra ý cười bên khóe miệng lúc này lại tăng thêm vài phần.

Bên ngoài nội sam màu trắng được tùy ý khoác lên ngoại bào đỏ sẫm, thiếu niên đang thoải mái tựa vào bình phong. Do mang theo dáng vẻ biếng nhác khi mới ngủ dậy, ý cười bên môi tựa hồ so với thường ngày còn có một chút gì đó nhiều hơn, trong đôi mắt không hề là vẻ gọi tình mà là bá đạo chiếm đoạt, nét mặt chuyên chú bình tĩnh nhìn hắn có chút xuất thần.

Nhìn thẳng Lăng Lạc Viêm hồi lâu, Long Phạm hơi hơi lộ ra ý cười. Người khuấy động tâm tư hắn đang dần dần tiếp nhận thói quen của hắn. Sẽ có một ngày hắn đem thiếu niên ở trong lòng ngực hiển lộ ra một bộ dáng khác biệt. Chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh, hắn cười nói, “Nhìn ta như vậy làm cái gì, lại đây ngồi xuống. Người hôn mê hai ngày, trước tiên dùng vài món dễ tiêu hóa một chút.”

“Tất nhiên là vì tế ti đại nhân chấp thuận cùng ta dùng cơm.” Dù sao cũng không thể nói hắn nhìn Long Phạm đến thất thần, Lăng Lạc Viêm thu hồi ánh mắt. Y bào không được cài y khẩu chỉnh tề, cứ như thế tùy tiện đi đến ngồi xuống, giơ lên đĩa dùng thức ăn Long Phạm gấp cho hắn. Ánh mắt Long Phạm vẫn dừng trên người hắn đánh giá, tựa hồ đã nhìn ra suy nghĩ mới vừa rồi của hắn. Dường như không có việc gì Lăng Lạc Viêm ho nhẹ một tiếng chuyển khai đề tài, “Người của Liệt Diễm tộc đã đến đây? Lôi Lạc thành gần với tộc ta, vì sao phải chọn chỗ này để gặp mặt?”

Long Phạm chỉ mỉm cười, trong mắt thiếu niên lóe sáng hắn tự nhiên thấy rõ nhưng không vạch trần, cùng Lăng Lạc Viêm dùng ngọc thiện, Long Phạm đáp, “Liệt Diễm tộc đến sớm hơn so với tộc ta hai ngày, lúc

này đang ở tử quán trong thành nghỉ ngơi, vẫn chưa thấy có động tĩnh nào khác. Người đến thăm dò cũng không ít. Về phần vì sao chọn Lô Lạc thành làm nơi gặp mặt trăm năm chi ước cũng không phải Liệt Diễm tộc nguyện ý như thế, mà là không thể không ở đây.”

Lăng Lạc Viêm đang ăn nghe vậy liền nghi hoặc “Trăm năm chi ước giữa hai tộc phải diễn ra ở đây? Hay là Lô Lạc thành có chỗ nào đặc biệt?” Lấy quan hệ giữa Xích Diễm tộc và Liệt Diễm tộc ra xem thì hiển nhiên không ai phục ai, không ở nơi trung lập mà lại chọn Lô Lạc thành rất gần với Xích Diễm tộc, chuyện này thật có chút kỳ quái.

“Lô Lạc thành, sở dĩ tên là Lô Lạc vì nơi đây là một chỗ đặc biệt. Trong một năm, bốn mùa đều có tiếng sấm, thiên văn kỳ dị. Từng có truyền thuyết đây chính là nơi Hách Vũ trở về trời năm đó. Cao có thể đứng đến tận trời xanh, chúng sinh nhìn lên, nhưng từ khi Hách Vũ biến mất khỏi thế gian, linh lực tồn tại cũng dần dần tiêu tán. Theo năm tháng trôi qua địa thế nơi đây dần dần hạ xuống, Lô Lạc thành vì vậy mà xuất hiện.”

“Lại là Hách Vũ, như vậy lúc trước người từng nói qua thánh vật dùng để phán xét người cầm quyền chính là ở nơi này, Liệt Diễm tộc không thể không đến đây để gặp mặt tộc ta.” Lăng Lạc Viêm không có quen Long Phạm từng nói thánh vật kia cùng Hách Vũ có liên quan.

“Không sai.” Thấy Lăng Lạc Viêm đã dùng xong ngọc thiện, Long Phạm đưa sang một chiếc khăn lau miệng, truyền người đến dọn dẹp.

Cửa phòng mở ra Lăng Lạc Viêm lúc này mới phát hiện, vốn là sau giờ ngọc ánh nắng phải chói chang nhất, thế nhưng trong viện lại không thấy một chút ánh sáng. Sắc trời âm u như sắp mưa, nhớ tới lời Long Phạm vừa nói hần đứng dậy bước đến trước cửa ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên nhìn thấy trong không trung có một đạo tia chớp xẹt qua, tiếp theo là tiếng sấm oanh nhiên vang lên, giống như ngay trên đầu đang đánh xuống làm cho người ta sợ hãi.

“Một năm bốn mùa đều là như thế?” Dựa vào cạnh cửa Lăng Lạc Viêm ngoảnh đầu đối với nam nhân trong phòng hỏi như vậy.

Long Phạm đi đến bên cạnh hần nhìn về phía chân trời phát hiện sắc trời tựa hồ so với dĩ vãng càng tối sẫm hơn một ít, “Bốn mùa đều là như thế nhưng không phải không thấy ánh dương, cũng có lúc bầu trời quang đãng nhưng tiếng sấm vẫn như trước không ngừng vang lên, chỉ là mấy ngày nay có chút cổ quái.”

Từ lúc hạ sơn, trong thành dưới chân núi Xích Diễm lại đột nhiên xuất hiện si mị làm hại, đến Lô Lạc thành hiện tượng thiên văn lại bắt đầu dị biến, đôi mắt khẽ nhú lại, Long Phạm biết rõ chuyện này không phải trùng hợp.

Lăng Lạc Viêm nhìn lên trời thấy mây mù tầng tầng lớp lớp dày đặc, trong không khí lộ ra nhè nhẹ mùi âm lạnh cũng làm cho hần cảm giác có gì đó khác thường. Tiếng sấm không phải thường xuyên vang lên, trong một lát mới hạ xuống một lần. Sắc trời lại thủy chung âm u chỉ có vài tia chớp ngẫu nhiên xẹt qua tạo thành một đạo bạch quang. Hần không phải là loại người thương xuân bi thu, nhưng lúc này trong lòng lại cảm giác một tia bất an hiện lên. (thương xuân bi thu= đến xuân thì vui đến thu thì buồn o_o không biết dùng từ gì để diễn đạt cho hay.)

Lô Lạc thành, trăm năm chi ước, Liệt Diễm tộc, còn có một số ít không nhỏ các tông tộc khác mà hần chưa biết, ngày mai không biết sẽ như thế nào....

=====

Sáng sớm Lăng Lạc Viêm khoát lên cẩm bào màu đỏ được các trưởng lão đặc biệt chuẩn bị cho trăm năm chi ước, khi hần xuất hiện ở trước mặt mọi người, các trưởng lão cùng truyền sử đều không dám nhìn thẳng, đồng loạt cúi đầu thi lễ. Bọn họ chỉ cảm thấy tông chủ hôm nay xem ra có gì đó bất đồng.

Hồng sam tầng tầng lớp lớp khác biệt so với ngày thường, y bào lộng lẫy với những đường thêu hoa văn hình hỏa diễm, mỗi một đường vân được thêu sắc sảo tinh tế bằng những sợi tơ đồng màu. Dưới sắc trời âm u, ánh lên một màu đỏ sẫm sáng bóng mơ hồ như có ngọn lửa quán quanh thân. Tiếng sấm nổ vang giữa không trung, những tia chớp lóe lên sắc bén, thiếu niên đứng trước mặt bọn hần với một thân rực lửa

tựa như cùng sắc trời dung hợp thành một, lộ ra cảm giác áp bách nặng nề. Thiếu niên khoát tay bảo bọn hắn đứng dậy, cũng không nói chuyện, cũng không tạo ra dáng vẻ gì lại khiến người ta có chút kinh hãi.

“Thỉnh tông chủ lên ngựa.” Long Phạm chuyển dây cương cho Lăng Lạc Viêm, vẻ mặt vẫn trầm tĩnh khó dò như trước, nhưng khi cùng Lăng Lạc Viêm đối mặt lại có thể nhìn ra ý cười. Lạc Viêm hiểu được khi nào nên làm chuyện gì hoặc cũng có thể nói Lạc Viêm hiểu được lòng người. Trước mắt tuy mới ra đại môn đã có người chú ý đến nhất cử nhất động của bọn hắn, hơn nữa vị tông chủ này của hắn giờ tay nhắc chân đều thu hút hết tất cả ánh mắt của người khác.

Tiếp nhận dây cương, Lăng Lạc Viêm như có như không gọi lên khoe môi, nhìn thấy thần sắc trong mắt Long Phạm hắn nhú nhú mi. Đối với người từng đứng trên sân khấu như hắn mà nói, hắn phi thường rõ ràng người khác muốn chính là cái gì. Tộc nhân muốn tông chủ, hắn sẽ cho bọn họ một cái tông chủ, những tộc khác muốn gặp Lăng Lạc Viêm, hắn sẽ cho bọn họ được như nguyện.

Hôm nay là trăm năm chi ước hắn tự nhiên sẽ không trở thành kẻ yếu đuối dù chỉ nửa điểm.

Nhảy lên lưng ngựa, hắn chỉ vào Quan Mão trưởng lão, “Dẫn đường.”

Trận trận tiếng chân cùng ầm ầm tiếng sấm, một hàng hơn mười người vây quanh hồng sam thiếu niên, hướng Vọng Thiên Thai ở giữa Lôi Lạc thành mà đi.

Tai mắt của các tộc khác nhìn thấy bọn hắn đi xa, Lăng Lạc Viêm thủy chung chưa từng xuất đầu lộ diện rốt cục đã hiện thân, vốn tưởng rằng lời đồn có chút nâng bốc, Lăng Lạc Viêm của Xích Diễm tộc làm sao có bản lĩnh như thế, không ngờ hôm nay nhìn thấy thật sự cùng ngày xưa bất đồng. Vốn là kẻ tự cao tự phụ, khuôn mặt luôn cay nghiệt lạnh như băng lại có một ngày hiển lộ ra phong thái như thế.

Mang theo những gì chứng kiến thấy, tai mắt của các tộc vội vàng trở về bẩm báo.

Nhóm người Lăng lạc Viêm cùng Long Phạm đang sắp đến Vọng Thiên Thai thì gặp phiền toái.

“Đây không phải là tông chủ Lăng Lạc Viêm của Xích Diễm tộc sao? Trăm năm không gặp, một chút cũng không thay đổi nga,” lời nói hàm chứa ý tứ, hướng tới đám người Lăng Lạc Viêm mà ngheh diện, nam nhân lộ ra tươi cười không có hảo ý. Cười trên linh thú giống như hổ, một tay vuốt ve dưới cằm, ánh mắt cao thấp đánh giá trên người Lăng Lạc Viêm “Chắc chắc, lại gần một chút nhìn xem so với ngày xưa càng thêm mê người, thân mình thiếu niên như vậy cũng có lợi, giải hạ xiêm y, trắng nõn tinh tế, ở trên giường không biết sẽ mất hồn bao nhiêu...”

Trong miệng nói ra lời bần thiêu, nam nhân cách đó không xa nhìn chằm chằm thiếu niên đang được các tộc nhân vây quanh, ngồi trên linh thú bạch sắc, một thân đỏ rực tôn lên khuôn mặt trắng nõn càng thêm mê hoặc. Vốn luôn lạnh như băng lúc này cũng không nhìn thấy, tất cả đều là thần sắc gọi tình mê hoặc lòng người. Hắn nhớ tới những chuyện được nghe mấy ngày gần đây, tinh tế đánh giá trong chốc lát cũng thấy ra một ít khác biệt. So với người luôn lãnh đạm cách xa ngàn dặm thì thiếu niên trước mắt càng khiến người ta động tâm, làm cho hắn vốn định khiêu khích lại thật sự bị dao động. Nếu có thể đem thân hồng sam kia giải hạ, làm cho thiếu niên ở dưới thân mình thử gấp giã dựa, ngấm lại cảm thụ tư vị như thế khiến cho hắn không thể dằn lòng được.

“Điều Thông lớn mật! Người dám đối với tông chủ của ta xuất ra uế ngữ! Chẳng lẽ Liệt Diễm tộc không còn ai? Mà ngay cả người như ngươi cũng có thể trở thành trưởng lão! Trăm năm chi ước còn chưa bắt đầu ngươi lại muốn khơi mào tranh chấp giữa hai tộc hay sao?” Trưởng lão Lâm Sở vì lúc trước xảy ra tai họa si mị mà trong lòng vẫn áy náy, đối với những gì tông chủ ngày ấy đã làm lại càng tâm phục kính nể không thôi, lúc này nghe Điều Thông của Liệt Diễm tộc dám vô lễ đối với Lăng Lạc Viêm như vậy, tự nhiên không thể chịu được.

So với các trưởng lão đang trợn mắt kích động, Lăng Lạc Viêm vẫn ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa lộ ra một tia hứng thú, mà ở bên cạnh hắn Long Phạm nhẹ nhàng vỗ về tông mao linh thú màu đen dưới thân, ngay cả mắt cũng không có nâng, tất nhiên không ai nhìn thấy trong đáy mắt thanh lam kia nổi lên một trận ý cười ôn nhu khiến kẻ khác khiếp sợ.

42. Quyển 1: Chương 42: Trăm Năm Chi Ước

“Liệt Diễm tộc Diêu Thông?” Lăng Lạc Viêm nâng tay ngăn cản các trưởng lão đang muốn tiến lên tranh luận. Nghe hắn nói trăm năm không gặp, như vậy trăm năm trước hắn từng gặp qua ‘Lăng Lạc Viêm’ trước kia. Theo thái độ của hắn xem ra một thời gian Xích Diễm tộc bị vây ở thế yếu mới có thể khiến hắn nói chuyện không hề kiêng nể như vậy, thậm chí lời nói chỉ toàn mỉa mai châm chọc.

“Đúng là Diêu Thông, tông chủ đại nhân chắc là không quên chứ, trăm năm trước chúng ta đã gặp nhau ở Vọng Thiên Thai. Khi đó ta nhớ rất rõ tông chủ của Xích Diễm tộc...hơn trăm tuổi nhưng vẫn như thiếu niên, tướng mạo tuấn mỹ khiến người trừu mẩn...” Diêu Thông tuy là cố ý khiêu khích lại cũng không dám đến gần thiếu niên đang được các trưởng lão che chở, dừng lại cước bộ hắn chú ý đến bên cạnh Lăng Lạc Viêm còn có tể ti Long Phạm, Diêu Thông không dám tiếp tục nhiều lời.

Ai ai cũng đều biết tể ti Long Phạm luôn một lòng vì Xích Diễm tộc, đối với những gì bên ngoài đều không để ý, có lẽ vì trăm năm chi ước Long Phạm sẽ không lúc này đối với trưởng lão của Liệt Diễm tộc bất lợi. Diêu Thông trong lòng vốn tính toán như vậy nhưng khi nói ra lại phát hiện tể ti bạch y bào kia đang giương mắt nhìn hắn, vẻ mặt bình thản nhu hòa thậm chí mang theo mỉm cười nhưng đối với thần sắc như thế hắn lại sinh ra một cảm giác không rét mà run, giống như bị dị thú hung mãnh đang chăm chăm rình rập, một cảm giác bất an không rõ nguyên nhân dấy lên.

Trong lòng Diêu Thông hồi hộp một chút, tâm tư vốn đang vui vẻ cũng tiêu tán không ít. Hắn lấy lại bình tĩnh, chỉ thấy thiếu niên trong đám người Xích Diễm tộc lắc lắc đầu, bộ dáng tựa hồ có chút tiếc nuối, “Đáng tiếc, bản tông chủ đối với người một chút ấn tượng đều không có. Hôm nay mới biết người là trưởng lão Liệt Diễm tộc, như vậy xem ra Liệt Diễm tộc bất quá cũng chỉ như thế.”

Rốt cục cũng có một ngày hắn bị chọc ghẹo, hơi nhắm mắt lại, như có như không gợi lên khóe môi, Lăng Lạc Viêm đánh giá ở Vọng Thiên Thai phía trước có một hàng nhân mã, ánh mắt khẽ chuyển động lại thêm vài phần ý cười. Vật liệu tốt như thế không thể lãng phí.

Diêu Thông bởi vì ý cười bên môi thiếu niên, đồng thời vì ánh mắt của tể ti Long Phạm di chuyển trên người giống như ánh mắt nhìn thấy một vật chết làm cho bất an trong lòng hắn càng thêm trĩu nặng.

“Khá lắm Viêm chủ Lăng Lạc Viêm, nói Liệt Diễm tộc của ta bất quá chỉ như thế? Đừng nghĩ người giết mấy tên si mị thì so với dĩ vãng bất đồng! Viêm chủ? Kia bất quá chỉ là ngu dân không có hiểu biết mới đem người tôn sùng làm Viêm chủ?” Giống như che giấu bất an trong lòng, hoặc là vì lời nói khinh thường của Lăng Lạc Viêm khiến Diêu Thông phản bác không suy nghĩ, “Qua hơn trăm năm, bộ dáng da thịt tươi non mềm mại này thật ra lại câu dẫn lòng người, cái gì Viêm chủ, ta xem người có lẽ nên nằm trên giường bị người yêu thương mới là...”

Rắc—Diêu Thông chỉ mới nói một nửa, cần cổ đột nhiên hướng về phía sau ngửa mặt, uốn cong thành một góc độ vô cùng quỷ dị, cái đầu vẫn chưa đứt đoạn lại giống như bị thứ gì đó lôi kéo, chậm rãi xoay về phía sau. Trước mắt mọi người chỉ thấy cái gáy đang ngay ngắn ở phía thân trước của hắn, mà những người sau lưng hắn kinh hãi phát hiện Diêu Thông đang chính mặt đối diện với bọn hắn, tròng lớn hai mắt, miệng rục rịch muốn nói lại không nói được, tràn đầy thống khổ. (nói đơn giản cái đầu bác ấy bị bẻ ngược ra phía sau lưng)

“Diêu Thông trưởng lão yên tâm, Long Phạm thân là tể ti sẽ không ngông cuồng lấy đi tánh mạng sinh linh. Liệt Diễm tộc cùng tộc ta có quan hệ sâu xa. Chỉ là cảnh cáo nhẹ nhàng, Diêu Thông trưởng lão cố chịu đựng một chút liền không có việc gì.” Nâng tay lên, mái tóc đen dài bó buộc chỉnh tề xoa phía sau lưng lóe lên một màu thanh lam sáng bóng, đầu ngón tay của bạch y bào nam nhân khẽ nhúc nhích. Lời nói trong miệng mềm nhẹ cơ hồ khiến kẻ khác ảo giác hắn thật sự là đang an ủi người mà ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không thể phát ra.

Ở đầu ngón tay của hắn, một hào quang ám màu đột nhiên lóe sáng, những người đi theo sau Diêu Thông muốn tiến lên ngăn cản lại ngay cả đến gần đều không thể, chỉ biết trở mắt nhìn Diêu Thông bị nâng lên bay bổng giữa không trung giống như bị vật gì đó đang lôi kéo. Từ phía dưới cần cổ bị xoay ngược không ngừng phát ra tiếng xương bị rạn nứt. Sau khi cần cổ bị vặn vẹo là đến âm thanh của đốt sống lưng bị gãy

đứt, chỉ nghe thấy tiếng rắc rắc không ngừng vang lên. Một thân mình hoàn chỉnh trước mắt mọi người lúc này lại giống như chậm chậm bị bóp méo, xoắn ốc.

Không phân biệt rõ diện mạo, không phân biệt rõ tứ chi, giống như một cái xác bị bóp vụn thổi rửa từ giữa không trung hạ xuống. Nghe được tiếng rên không giống như từ người phát ra, mọi người mới giật mình phát hiện Diêu Thông lúc này vẫn chưa chết. Tế ti Long Phạm thật sự làm nát hết toàn bộ xương người của hắn tạo thành một bộ dạng thê thảm kinh khủng như vậy!

Mặc dù đó là người của Xích Diêm tộc, cũng có không ít người thấy qua thời điểm tế ti động thủ nhưng không phải thảm trạng như trước mắt khiến người ta sợ hãi như vậy. Mà người của Liệt Diễm tộc ở phía sau Diêu Thông liền kinh hãi không hiểu, cũng hoảng sợ không thôi. Bọn hắn không nghĩ Xích Diêm tộc lúc này lại dám không nể mặt, ngay cả trưởng lão Diêu Thông được tộc trưởng trọng dụng cũng dám động vào.

Bởi vì thảm trạng của Diêu Thông, ngay trước Vọng Thiên Thai đột nhiên tĩnh đến không còn một tiếng động, chỉ có tiếng sấm ầm ầm vang lên giữa bầu trời âm u mù mịt. Tia chớp trên đỉnh đầu mọi người xẹt qua chiếu sáng thể xác không còn nhận ra hình người đang nằm trên mặt đất. Tiếng sấm qua đi, chỉ còn nghe tiếng thân thể vận vẹo yếu ớt rên rỉ “Để cho...để cho ta....chết....cầu.....cầu xin....”

“Đáng tiếc những gì đã nói ra Long Phạm sẽ không thu hồi. Ta đã nói chỉ là nhẹ nhàng cảnh cáo thì sẽ không lấy mạng của ngươi. Diêu Thông trưởng lão chỉ có thể nhẫn nhịn một chút.” Long Phạm thần nhiên nhìn chăm chú Diêu Thông đang nằm trên mặt đất giờ đã không còn ra hình người. Nghĩ đến lời nói của Diêu Thông trước kia, ánh mắt của Long Phạm chớp động. Diêu Thông dám có chủ ý như thế, dám ôm ấp cái loại tâm tư này....

Nâng ngón tay điểm tiếp lên người Diêu Thông, hắn dám đối với Lạc Viêm xuất ra uế ngữ như thế đã đủ khiến hắn nếm thử chút mùi vị muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong. Long Phạm một lòng bảo hộ người của mình, không để cho kẻ khác khinh miệt hay vũ nhục cho dù đó chỉ là lời nói.

Sớm vì đau đớn mà lâm vào trạng thái hôn mê, Diêu Thông lại cảm thấy trên người một trận ầm áp, tiếp theo thần chí thanh tỉnh trở lại, vốn đã đau đến chết lặng bây giờ cảm giác đó lại tiếp tục dâng lên rõ ràng làm cho hắn chỉ mong sao được chết ngay lập tức. Tiếng kêu thảm yếu ớt cùng tiếng sấm nổ ầm ầm vang lên ở Vọng Thiên Thai. Người của Liệt Diễm tộc nghe được tin tức liền chạy đến, chứng kiến thấy cảnh tượng quỷ dị thê thảm của Diêu Thông đang nằm trên mặt đất.

“Xích Diêm tộc các ngươi căn bản không có thành ý đến ước hẹn! Diêu Thông trưởng lão đến đón tiếp, các ngươi lại giết hắn?!” Liệt Diễm tộc đuổi tới nơi này thấy cảnh tượng như vậy liền biết Diêu Thông sợ rằng sống không xong, dưới cơn tức giận cũng không tra rõ nguyên nhân liền nhảy lên hướng đoàn người Xích Diêm tộc mà đánh tới. Binh khí trong tay mang theo linh khí hiện lên các đoàn hào quang lấp lánh, mắt thấy một trận tranh chấp khó có thể tránh được.

Đối với việc này Lăng Lạc Viêm cũng không để ý. Trăm năm chỉ ước, cái muốn đoạt chính là nắm trong tay quyền lực, nếu không để Liệt Diễm tộc biết thủ đoạn của bọn hắn thì cho dù có cầm quyền cũng không thể khiến Liệt Diễm tộc cúi đầu nghe lệnh. Ở trên đời này, hắn đã sớm giác ngộ đạo lý ai mạnh làm vua.

“Chiến!” Không nhiều lời cũng không đối với Liệt Diễm tộc giải thích dài dòng. Lăng Lạc Viêm nâng tay, ở phía sau các trưởng lão sớm nhẫn nại không được, một trăm năm trước là Liệt Diễm tộc cầm quyền, trong trăm năm đó bọn hắn phải nghe lệnh người khác. Cầm giác khoanh tay bó chân sớm làm cho bọn hắn không hề vui thích. Lúc này Diêu Thông không chỉ khinh miệt Xích Diêm tộc còn đối với tông chủ xuất ra uế ngữ, sớm đề nén phần nộ tràn đầy trong lòng, sau khi nghe được một tiếng hiệu lệnh, các trưởng lão đều hướng tới Liệt Diễm tộc nghênh chiến.

Trong đám người hỗn loạn, Xích Diêm tộc cùng Liệt Diễm tộc giao tranh không ngừng, thực lực các trưởng lão hai bên lại tương đương vì vậy nhất thời trong một lát không thể phân chia cao thấp. Dưới Vọng Thiên Thai, trăm năm chỉ ước còn chưa chính thức diễn ra mà hai tộc đã bắt đầu giao chiến làm cho các tộc khác trong lòng mừng thầm, còn dân chúng trong Lôi Lạc thành sợ bị liên lụy đã sớm tìm chỗ ẩn nấp.

Long Phạm cùng Lăng Lạc Viêm ở trong đám người như hạc giữa bầy gà. Chỉ có bọn hắn ngay ngắn ngồi thẳng không ai dám tùy tiện tới gần, nguyên nhân trong đó tự nhiên là vì thanh danh của tế ti Long Phạm. Lăng Lạc Viêm thấy không ai dám tiến lên cầm giác không thú vị, nhìn lướt qua Diêu Thông vẫn nằm trên

mặt đất kêu gào thảm thiết, Lăng Lạc Viêm cất cao ngữ thanh, “Liệt Diễm tộc nghe đây, trưởng lão Diêu Thông của các người còn chưa chết—”

Lời này vừa mới hạ xuống, người của Liệt Diễm tộc thoáng dừng động tác trong tay, một trưởng lão có quan hệ không tệ với Diêu Thông lớn tiếng mắng, “Vô sỉ! Ủng người thân là tông chủ Xích Diễm tộc. Lăng Lạc Viêm, người muốn dùng tánh mạng trưởng lão Diêu Thông uy hiếp chúng ta sao?!”

“Vô sỉ? Lời này là sai lầm rồi, bản tông chủ không có tính toán như vậy.....bất quá, nếu người lo lắng bản tông chủ dùng tánh mạng của hần uy hiếp các người như thế, ta cũng không để các người khó xử. Tánh mạng của hần cứ để cho bản tông chủ lấy đi thôi, như vậy sẽ không trở thành vật để uy hiếp, chẳng phải là tốt lắm sao?” Khoanh tay trước ngực, Lăng Lạc Viêm nhìn xuống những người đang giao chiến vì lời nói của hần mà dừng lại. Giơ lên ý cười hần nói tiếp, “Yên tâm, tánh mạng của hần sẽ không uổng phí, bản tông chủ làm cho hần trở nên hữu dụng.”

Dạ Dực đối với rất nhiều người mang linh phách như thế này sớm đã kêu gào âm ỉ. Từ khi ra khỏi cấm kỵ giới vẫn chưa cho nó ăn, lúc này nhìn thấy một cơ hội quả thật không tồi, không thể lấy tộc nhân của mình để cho nó ăn thì dùng Diêu Thông một lòng muốn chết cũng không tệ.

“Dạ Dực.” Lăng Lạc Viêm thi triển cánh tay, một đạo bóng đen mở ra lông cánh hướng bên ngoài bay ra giữa không trung đang thỉnh thoảng phát ra tiếng sấm vang trời. Con quạ đen với đôi mắt trắng bạc dần dần chuyển sang màu đỏ, nhìn hai bên tộc nhân giao chiến đối với nó mà nói trước mắt hiển nhiên là một chút mỹ thực, đáng tiếc không thể nuốt hết toàn bộ.

“Thức ăn của người ở nơi đó, đi đi,” Diễm ngón tay về phía Diêu Thông đang nằm trên mặt đất, mọi người chỉ thấy hồng y thiếu niên tùy ý nói một câu thì con quạ đen quỷ dị bay lên trên người Diêu Thông đang gào khóc đau đớn. Một đoàn quang cầu chậm rãi hiện lên bị mờ chìm mờ đến trong miệng, hình người vụn vụn trên mặt đất rốt cục không còn nghe thấy tiếng động. Con quạ đen kia lại như đang cố ý mổ kéo đoàn quang cầu ra nhưng không vội nuốt vào, mà như là đang đùa nghịch, thỉnh thoảng lại mổ một ngụm, hai mắt đỏ ngầu hướng tới bọn hần trông lại.

Người của Liệt Diễm tộc ngơ ngác đứng nhìn, bắt đầu hoảng sợ kinh hãi. Mặc dù Diêu Thông trưởng lão tính tình có chút vấn đề nhưng ở trong tộc cũng được xem như là nhân vật có thực lực xuất chúng, mà nay không minh không bạch lại xảy ra chuyện, cư nhiên liền như vậy mà chết? tông chủ Xích Diễm tộc Lăng Lạc Viêm lại thật sự dám giết trưởng lão của Liệt Diễm tộc bọn hần?!

Hai tộc từ đó đến nay đối lập nhau không phải chuyện một ngày hai ngày, cho đến bây giờ vẫn chưa có lần nào giao chiến rõ ràng như lúc này, khiếp sợ thủ đoạn của Lăng Lạc Viêm cũng khiếp sợ con quạ đen kia, người của Liệt Diễm tộc trong phút chốc không dám làm xằng.

Vì Dạ Dực xuất hiện lại tiếp tục giằng co, hai tộc giao chiến, tất cả đều nằm trong mắt các tộc khác. Thiếu niên sai khiến quạ đen, dưới tiếng sấm lôi điện quạ đen xuyên qua đám người liền đem linh phách của vị trưởng lão kia nuốt xuống. Các tộc nhìn thấy ánh mắt của Lăng Lạc Viêm lại thêm vài phần cẩn thận cùng kiêng kỵ, có thể sử dụng ma vật như thế, Xích Diễm tộc quả thực so với ngày xưa bất đồng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Khi tộc trưởng Liệt Diễm tộc Phùng Hoài nghe được tin tức từ Vọng Thiên Thai cũng vội vàng chạy đến, trước mắt chứng kiến cảnh tượng khiến hần khiếp sợ không nói nên lời. Nếu không phải có người đã báo cho hần biết trước, cơ hồ hần không dám tin thì thể vụn vụn trên mặt đất kia chính là trưởng lão Diêu Thông. Chết thê thảm như thế, đến tộc cùng là người nào gây nên?

43. Quyển 1: Chương 43: Lựa Chọn

Phùng Hoài chờ ở Vọng Thiên Thai một hồi lâu vẫn chưa thấy Xích Diễm tộc, nghe nói có sự cố xảy ra liền chạy đến, chỉ thấy hồng sam thiếu niên dẫn đầu Xích Diễm tộc. Nhìn kỹ lại kia chính là thiếu niên bẩm sinh linh phách không được đầy đủ, Lăng Lạc Viêm.

Tóc bạch kim trên bờ vai lay động trong gió, một thân hồng sam dưới ánh chớp lôi điện chiếu xuống như có ngọn lửa bùng cháy, ngồi trên yên ngựa sử dụng một con quạ đen quỷ bí. Mà con quạ đen kia đang cắn

nuốt linh phách trên người Diêu Thông?! Hay là thảm trạng của Diêu Thông cũng là hấn gây nên? Lãng Lạc Viêm từ khi nào có bản lĩnh như thế?

“Phùng Hoài tộc trưởng, Diêu Thông trưởng lão của tộc người đối với tông chủ của ta bất kính, Long Phạm không thể không nhẹ nhàng cảnh cáo.” Bên cạnh hồng sam thiếu niên, tế ti một thân bạch y bào chỉ thi thể trên mặt đất, ngữ thanh trong đó lộ ra bất đắc dĩ cùng thờ dài đáp lại nghi vấn của Phùng Hoài.

Người của Liệt Diễm tộc nhìn thi thể trên mặt đất, nghe thấy giọng điệu thờ dài kia trong lòng nảy lên một trận run rẩy. Nhẹ nhàng cảnh cáo? Hình dáng thê thảm như thế kia chính là nhẹ nhàng cảnh cáo? Nghe nói tế ti Long Phạm rất ít khi động thủ, nhưng hôm nay thái độ lại khác thường. Bộ dáng của Diêu Thông đã không thể nhìn ra nửa điểm là hình người. Như vậy được coi là nhẹ nhàng cảnh cáo, nếu thật sự chọc giận hấn.....

Bất luận là tộc nào nghe vậy đều có chút nơm nớp lo lắng, Phùng Hoài kinh sợ lập tức giục ngựa tiến lên vài bước, “Long Phạm, người dám khơi mào tranh chấp giữa hai tộc, hôm nay chúng ta đến đây để thực hiện trăm năm chi ước chứ không phải là vì động thủ! Các người không đi Vọng Thiên Thai mà lại ở đây giết người của tộc ta! Người giải thích như thế nào?”

Lãng Lạc Viêm liếc mắt nhìn vẻ mặt bình yên của Long Phạm, hấn đương nhiên biết vì sao Long Phạm lại ra tay nặng với Diêu Thông như thế, “Diêu Thông đối với bản tông chủ bất kính, tế ti chỉ là cảnh cáo nhẹ nhàng vẫn chưa lấy tánh mạng của hấn. Là hấn một lòng muốn chết, bản tông chủ tác thành cho hấn, giải thích như thế người có vừa lòng? Nhưng thật ra người—” Lãng Lạc Viêm đánh giá nam tử đứng đầu Liệt Diễm tộc, “Tộc trưởng Liệt Diễm tộc Phùng Hoài có đúng không? Đối với trưởng lão dưới tay lại quản giáo không nghiêm, như vậy người như thế nào giải thích?”

Gọi Dạ Dục trở về, Lãng Lạc Viêm liếc Phùng Hoài một cái, để cho Dạ Dục đứng trên cổ tay của mình, khe vuốt lông cánh của nó. Lãng Lạc Viêm chỉ là thờ ơ hỏi nhưng chính cái liếc mắt kia lại làm cho Phùng Hoài tâm sinh dè dặt.

Phùng Hoài đánh giá hồng y thiếu niên thập phần nổi bật trong đám người, sớm gặp qua khuôn mặt kia nhưng lúc này xem ra đã có gì đó không giống như trước, giống như đã bỏ ra một lớp mặt nạ. Đôi mắt sắc bén cùng hơi thở phóng túng đầy tà khí thật sự không như ‘Lãng Lạc Viêm’ hấn đã từng gặp qua. Nghĩ đến lời đồn về si mị lại nhìn sự việc phát sinh trước mắt, hấn càng cảm thấy có điều gì đó khác thường.

“Người là người nào? Người không phải Lãng Lạc Viêm ở trăm năm trước. Muốn ta giải thích, vì sao trước tiên không giải thích thân phận của người?”

Lời nói của Phùng Hoài làm cho Lãng Lạc Viêm ngoài ý muốn, hấn không nghĩ tới tộc trưởng Liệt Diễm tộc lại có thể liếc mắt một cái liền nhìn ra hấn không phải ‘Lãng Lạc Viêm’ ban đầu, mà đối mặt với cái chết của một trưởng lão dưới tay lại còn có thể quan sát tỉ mỉ như thế, xem ra Phùng Hoài thật sự không đơn giản như hấn nghĩ, “Ta là người nào? Tất nhiên là tông chủ Xích Diễm tộc Lãng Lạc Viêm, ta mang theo các trưởng lão trong tộc đến dự trăm năm chi ước, hay là Phùng Hoài tộc trưởng muốn mượn cớ, vừa ăn cướp vừa la làng? Hay là người cho rằng....”

Quan sát thần sắc của Phùng Hoài, Lãng Lạc Viêm tiếp tục nói: “Hay là người cho rằng, ta Lãng Lạc Viêm nên chết trong tay thích khách của người?” Mới tới thế gian này không bao lâu liền bị ám sát, ký ức của hấn vẫn còn mới nguyên.

Phùng Hoài nghe vậy liền sửng sốt, “Ta khi nào phái người ám sát?”

Lãng Lạc Viêm nhìn thấy biểu tình của hấn không giống giả tạo, dừng vỗ về Dạ Dục trên tay. Các trưởng lão đã tra xét rõ ràng thân phận thích khách là người của Liệt Diễm tộc. Theo thái độ của bọn họ cùng lời nói, hấn thủy chung cho rằng hành vi của Liệt Diễm tộc cũng không phải chính nhân quân tử. Nhưng lúc này nghe Phùng Hoài trả lời, Lãng Lạc Viêm lại cảm thấy Phùng Hoài hình như không có nói dối, như vậy.....

“Phùng Hoài, người sai thích khách ám sát tông chủ của ta, thân phận của người nọ chúng ta đã tra xét rõ ràng đúng là người của tộc người, hiện giờ còn muốn chối cãi?” trưởng lão Quan Mào của Xích Diễm tộc chậm rãi tiến lên, cũng không hề kích động, ngữ thanh âm trầm lại mang theo giọng điệu khiển trách tức giận.

Phùng Hoài nói như thế nào cũng là tộc trưởng một tộc, làm sao chịu được trưởng lão địa vị thấp hơn quở trách, huống chi lại là vu khống một tội danh như vậy. Diêu Thông chết trước mắt, trong lòng vốn không vui Phùng Hoài cũng không tính toán giải thích, cười lạnh một tiếng, “Trăm năm trước là Liệt Diễm tộc ta cầm quyền, xem ra các ngươi thập phần không cam lòng muốn đem việc này đổ lên người ta, làm cho tộc ta phải nhượng quyền trăm năm kế tiếp hay sao?”

“Trăm năm chỉ ước lần này ai đắc quyền vẫn là khó nói, chuyện thích khách cùng cái chết của Diêu Thông đến đây thì chấm dứt. Lúc này bản tông chủ không muốn lãng phí thời gian, Phùng Hoài tộc trưởng thấy thế nào? Là hai tộc chúng ta dứt khoát phân tranh cao thấp ở đây hay là đi đến chỗ của thánh vật để phán xét người cầm quyền trăm năm kế tiếp?” Lăng Lạc Viêm thu hồi Dạ Dực, giục mã đi qua các tộc nhân đến trước mặt Phùng Hoài.

Việc ám sát có lẽ còn có nội tình, lúc này không thể phân biệt rõ ràng, bất luận trong đó kết quả ra sao, lúc này quan trọng nhất vẫn là Liệt Diễm tộc. Trước hết phải nắm được quyền trong tay, rồi sau đó thu hồi Liệt Diễm tộc.

Lăng Lạc Viêm suy tính lợi hại, Phùng Hoài cũng âm thầm lo lắng. Bất luận Lăng Lạc Viêm trước mắt có phải Lăng Lạc Viêm năm đó hay không, nhưng hắn đã được Xích Diễm tộc từ trên xuống dưới thừa nhận, lại có tể ti Long Phạm bảo hộ xem ra so với Lăng Lạc Viêm trước kia lại càng không dễ đối phó. Nhưng nếu không phải Lăng Lạc Viêm trước kia, thánh vật sẽ không thừa nhận, như vậy xem ra tình thế đối với Liệt Diễm tộc của hắn vẫn là có lợi.

Phùng Hoài tính toán như vậy tự nhiên sẽ không phân trần để tránh vấn đề bị dây dưa, chỉ cần thánh vật phán định người của Liệt Diễm tộc trở thành người cầm quyền trăm năm kế tiếp, đến lúc đó có thể truy cứu chuyện hôm nay Xích Diễm tộc gây nên, “Hảo, trước tiên lên Vọng Thiên Thai!”

Nhìn Phùng Hoài giục ngựa hướng Vọng Thiên Thai mà đi Lăng Lạc Viêm mới biết hóa ra thánh vật ở trên đó. Dẫn các trưởng lão hướng lên Vọng Thiên Thai, hắn rất muốn biết bộ dáng của thánh vật kia đến tột cùng là như thế nào.

Vọng Thiên Thai cao ngất trong mây, gần nhất chân trời. Càng hướng lên trên càng có thể cảm giác sấm sét trong không trung giống như gần trong gang tấc. Nếu là hơi nhát gan chỉ sợ đi đến nửa đường liền bị kinh hãi lăn xuống dưới. Lúc này mới có thể nhìn ra linh thú cùng loài ngựa bình thường có chỗ bất đồng, mặc dù sấm sét vang dội mãnh liệt trong không trung các loài linh thú của hai tộc đều không xuất hiện dị trạng quá lớn, tuy có chút rối loạn nhưng vô về một chút liền có thể tiếp tục hướng lên trên Vọng Thiên Thai mà đi.

Lăng Lạc Viêm ngồi trên lưng ngựa, ngoảnh đầu về phía sau nhìn lại thấy các tộc khác còn tụ tập không ít ở dưới Vọng Thiên Thai, tất cả bọn họ đều hướng về hai tộc trăm năm chi ước, không nhìn thấy kết quả cuối cùng e rằng bọn họ sẽ không dễ dàng rời đi. Lăng Lạc Viêm nhếch môi cười, khẽ nói với Long phạm bên cạnh cách đó không xa, “Trăm năm chi ước lúc trước cũng là như thế? Mỗi lần tộc ta cùng Liệt Diễm tộc tụ họp đều dẫn đến bao nhiêu đó người?”

Từ việc các tộc khác quan tâm để ý, hắn cũng biết mặc dù Xích Diễm tộc đã sa sút nhưng ở trong lòng các tộc khác vẫn kiêng kỵ bọn hắn. Dù sao, bọn hắn vẫn là tông tộc kế thừa Hách Vũ lực.

“Những năm trước cũng không được coi trọng như lần này, đó là bởi vì sự kiện si mị, viêm hỏa của người khiến các tộc khác nảy sinh cảnh giác. Điều này cũng chứng minh việc làm của tông chủ đã có hiệu quả.” Long Phạm cùng hắn song song cưỡi ngựa, ngữ thanh thần nhiên mang theo ý cười. Lạc Viêm hành sự nhìn có vẻ là tùy tính nhưng kỳ thực toàn bộ đều có mục đích, nói thẳng ra dưới sự tùy ý đó, từ lâu đã được tính toán thiệt hơn rõ ràng. Nhìn thiếu niên nở nụ cười mỉa mai, thân ảnh Long Phạm bỗng nhiên chột lóe, lướt đến ngay phía sau Lăng Lạc Viêm.

Mọi người trong Xích Diễm tộc không hiểu nguyên nhân, chỉ thấy tể ti đột nhiên thay đổi ngựa cưỡi, cũng như mọi khi ôm lấy tông chủ đi trước. Đám người Quan Mão, Lâm Sở nhất thời trở nên khẩn trương, tông chủ từng hao hết linh lực, mới vừa rồi lại sử dụng con ma vật kia, hay là thân thể có việc gì? Tể ti tự mình chiếu cố tông chủ, người bên ngoài nhìn không ra nhưng tể ti chắc là rõ ràng. Các trưởng lão trong lòng bất an lại không dám biểu lộ, sợ bị người của Liệt Diễm tộc phát hiện dị trạng, chỉ có thể làm như không có việc gì tiếp tục tiến lên phía trước.

Quyết Vân cùng Nham Kiều lại không như mọi người nghĩ rằng tông chủ xảy ra chuyện, việc này thật ra không như vẻ bề ngoài mọi người đang chứng kiến. Bất đắc dĩ giục ngựa tiến lên, một tả một hữu bảo vệ hai người. Bọn hần là cố ý không cho người khác nhìn trộm, nhưng người khác lại nghĩ rằng thân thể tông chủ thật sự không khỏe. Mọi người cũng không dám tùy ý liếc nhìn chỉ có thể cố gắng trấn định lo lắng, tiếp tục hướng lên trên mà đi.

Lăng Lạc Viêm dựa vào lồng ngực nam nhân ở phía sau, tự nhiên như không có việc gì để Long Phạm nắm dây cương, nắm luôn cả bàn tay hần trong đó, không cần khống chế linh thú dưới thân. Nhìn thấy còn hơn nửa đường mới đến, Lăng Lạc Viêm nhắm mắt lại có thể nghe rõ tiếng sấm ầm ầm vang dội giữa không trung, bên tai bỗng nhiên có ngữ thanh nhẹ nhàng lướt qua, “Đến lúc đó thấy thánh vật, chỉ cần đem linh lực đưa vào là được.”

“Ân” Lăng Lạc Viêm ngửi được mùi hương sen quen thuộc thoang thoảng quần quanh làm cho hần thích ý chỉ muốn ngủ. Ngựa cưỡi dưới thân pháp phòng lên xuống, hần đối với người phía sau hỏi lại, “Thánh vật ở Vọng Thiên Thai đến tốt cùng là cái gì?”

“Đó là một khối linh thạch,” Ở bên tai Lăng Lạc Viêm nhẹ giọng trả lời, Long Phạm nhìn về con đường phía trước. Đôi môi cố ý vô tình xẹt qua tai của thiếu niên. Lăng Lạc Viêm chỉ cảm thấy một đôi môi mềm mại ghé vào lỗ tai thỉnh thoảng lại nhẹ nhàng va chạm, vì tư thế cưỡi ngựa pháp phòng khiến đôi môi ghé vào tai hần thủy chung ma sát lên xuống. Ngữ thanh mang theo hơi ẩm rơi vào trong tai lại vẫn bình thản như ban đầu, Long Phạm khẽ trả lời “nghe nói linh thạch là do Hách Vũ lưu lại, cũng có người nói linh thạch là Hách Vũ biến thành, nó chỉ đối với người kế thừa Hách Vũ lực có phản ứng,”

Ở bên tai Lăng Lạc Viêm nói nhỏ, Long Phạm giục ngựa về phía trước. Nói xong nhưng không dời môi, đem vành tai thiếu niên mút vào trong miệng, hần nhẹ nhàng mân mê liếm lộng, tiếp tục nói nhỏ, “Mấy ngày qua nhận được tin tức Kiền Kì tộc cũng đã đến đây, người cần phải cẩn thận.”

Chẳng lẽ tể ti dưới tình huống như thế này vẫn có thể nói cho hần biết việc quan trọng? Lăng Lạc Viêm không thể không thuận theo nhiệt độ nóng bỏng bên tai đem tâm tư quay trở về, “Vì sao phải cẩn thận Kiền Kì tộc?”

“Tông chủ, đã đến Vọng Thiên Thai,” Không đợi Lăng Lạc Viêm nghe rõ lời nói của Long Phạm, Quyết Vân kéo lại dây cương quay đầu đối với hai người bấm báo.

Lăng Lạc Viêm cùng Long Phạm xuống ngựa, các trưởng lão cùng truyền sử đi theo phía sau.

Trên đỉnh Vọng Thiên Thai, rốt cục hai tộc mặt đối mặt trước một tảng đá nổi lên ở giữa.

“Đó là thánh vật?” Lăng Lạc Viêm đối với Long Phạm bên cạnh nói nhỏ. Hần nhìn tảng đá không chớp mắt, chẳng qua chỉ là một hình dáng tầm thường, muốn nói đặc biệt cũng chỉ là đặc biệt lớn mà thôi, cùng với toàn bộ Vọng Thiên Thai dung hòa thành một thể.

Long Phạm gật đầu, ngay khi Lăng Lạc Viêm còn nghiên cứu tảng đá này có gì đặc biệt chỉ nghe Phùng Hoài nói: “Liệt Diễm tộc cùng Xích Diễm tộc giằng co mấy trăm năm, ta Phùng Hoài vốn có ý định muốn hai tộc hợp một hòa thuận cùng sống chung. Cũng tính toán làm như vậy, nhưng theo sự việc ngày hôm nay đến xem, Xích Diễm tộc các người lại không muốn như thế.”

“Lời này của Phùng Hoài tộc trưởng là ý gì?” Lăng Lạc Viêm nghe hần nói hai tộc hợp một, nhất thời liên hứng thú, tiến lên đánh giá khối linh thạch nhìn không ra điểm gì đặc biệt, ngoảnh đầu nhìn Phùng Hoài, hần tin tưởng cho dù Phùng Hoài cố ý hai tộc hợp một nhưng tâm tự chỉ sợ là cũng giống như hần muốn gom thù đối phương. Dù sao không người nào lại tự nguyện buông ra quyền lực trong tay.

Phùng Hoài nhìn Lăng Lạc Viêm mỉm cười, “Ta có một nữ nhi xinh đẹp trẻ tuổi, ta tính toán làm theo lời nói của tông chủ tộc ta lưu lại thi hành trăm năm chi ước, không biết Viêm chủ nghĩ như thế nào? Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là người phải được thánh vật thừa nhận.”

Phùng Hoài là tộc trưởng, Liệt Diễm tộc làm sao lại có thêm một tông chủ, Lăng Lạc Viêm khó hiểu. Long Phạm ở bên cạnh, trong mắt chợt lóe sáng, điều hần lo lắng rốt cục vẫn xảy ra.

“Long Phạm, ý hần là sao?” Lăng Lạc Viêm đi đến trước mặt Long Phạm hỏi như thế. Long Phạm nhìn hần thật sâu, chậm rãi mở miệng, “Tông chủ theo như lời hần chính là người rời khỏi tộc ta vào năm đó lập

nên Liệt Diễm tộc, tông chủ Lăng Vân. Từ lúc sau, người nối nghiệp Liệt Diễm tộc không xưng tông chủ mà xưng là tộc trưởng. Nếu nói đến tông chủ chính là nói đến Lăng Vân.”

“Lúc trước vì để hai tộc có thể có một ngày thống nhất, hần cùng tông chủ Lăng Phong của tộc ta định hạ trăm năm chi ước...” Cùng Lăng Lạc Viêm nhìn nhau, Long Phạm tiếp tục lời nói hần cố ý dừng lại, “Hai tộc trăm năm chi ước, ngoại trừ để thánh vật phán xét người cầm quyền trong trăm năm, còn có một loại lựa chọn, đó là từ thánh nữ tự nguyện uống vào dược vật đặc biệt cùng tông chủ của bên đối phương giao hợp trong trăm ngày, lúc sau sinh con, hơn trăm năm sau người con kế thừa chức vị tông chủ, hai tộc hợp một.”

44. Quyển 1: Chương 44: Thánh Vật Linh Thạch

Đây mới là trăm năm chi ước chân chính.

Lúc trước Lăng Lạc Viêm có hỏi nhưng Long Phạm chưa bao giờ nói thẳng cũng là vì thế. Thật sâu nhìn chăm chú thiếu niên vì lời nói của hần mà lâm vào trầm tư, Long Phạm có thể đoán được lúc này tông chủ của hần đang cân nhắc đến quyền lực, lựa chọn linh thạch phán xét hoặc là....dùng một cách khác thuận lợi nắm lấy quyền hành trăm năm trong tay, chỉ cần cùng nữ nhi của Liệt Diễm tộc sinh con nối dõi thì sẽ có cơ hội điều khiển Liệt Diễm tộc.

“Nguyên lai trăm năm chi ước còn có một ý tứ khác chính là hai tộc làm thông gia?” Lăng Lạc Viêm nhớ tới thái độ tránh né trước đây của Long Phạm khi hần truy hỏi về vấn đề này, lại nhìn trước mắt liền có thể giải thích được thái độ lưỡng lự khi đó của Long Phạm.

Nhìn thấy Lăng Lạc Viêm cùng Long Phạm một hỏi một đáp, đến lúc này các trưởng lão Xích Diễm tộc mới biết tể ti của bọn hần vẫn chưa đem việc này nói rõ với tông chủ. Bởi vì thấy hai người nhìn nhau cổ quái, các trưởng lão lẳng lặng không nói, chỉ thấy tể ti lấy một vẻ mặt mà bọn hần chưa bao giờ gặp qua đối với tông chủ trả lời, “Cũng không phải là thông gia, thánh nữ phải tự nguyện uống dược vật, giao hợp trăm ngày nhất định sẽ sản hạ nam hài nhi, sau khi sinh sẽ chết.”

Trong mắt lộ ra một tia hưng vị, Lăng Lạc Viêm đối với thánh nữ như thế thật ra thập phần có hứng thú, lấy thân mình cho đến chết đổi lấy huyết mạch của hai tộc, mà nữ tử lại phải xuất phát từ tự nguyện....

Long Phạm nhìn sắc màu dưới đáy mắt Lăng Lạc Viêm cũng tự nhiên sẽ thấy trong đó lộ ra một mặt hứng thú, lời nói của hần đã làm cho Lạc Viêm bắt đầu lo lắng. Trăm năm chi ước là cơ hội hai tộc hợp một, phải lựa chọn như thế nào là tùy thuộc vào Lạc Viêm. Việc này hần cũng không muốn nói rõ nguyên nhân, vốn nghĩ Liệt Diễm tộc sẽ không đưa ra ý tưởng như thế này, nhưng Lạc Viêm mấy ngày gần đây quá mức nổi bật rốt cục làm cho Liệt Diễm tộc lay động tâm tư, Phùng Hoài đối với Lạc Viêm trong lòng đã có kiêng kỵ.

Phùng Hoài dự định dựa vào việc này để kiềm hãm Xích Diễm tộc, mà thiếu niên trước mắt Long Phạm cũng lay động tâm tư như thế.

Long Phạm đáp lời, ánh mắt thủy chung nhìn chăm chú nhan sắc đỏ rực trước mặt, ánh mắt thâm trầm làm cho Lăng Lạc Viêm không tự giác phải né tránh. Xoay người đối với Phùng Hoài, hần hạ mắt xuống trầm ngâm trong chốc lát. Khi Phùng Hoài một lòng nghĩ đến hần sẽ đáp ứng việc này, hần chỉ lắc lắc đầu.

“Bản tông chủ thật ra cũng muốn hai tộc hợp một nhưng nếu không phải nhất thống nằm trong tay ta thì còn có ý nghĩa gì?” Hoàn toàn không kiêng kỵ nhắc tới dã tâm trong lòng mình, đứng trước linh thạch hần trả lời như thế, “Phùng Hoài tộc trưởng cũng muốn có được Xích Diễm tộc của ta, giống như ta muốn đem Liệt Diễm tộc nắm trong tay. Nếu cầm quyền trong trăm năm mà tùy thời có thể thay chủ thì điểm này thật sự làm cho người ta thập phần không hài lòng a.”

Lăng Lạc Viêm cự tuyệt là vì không kiên nhẫn dùng cách thức này để có được Liệt Diễm tộc, hay bởi vì....đáy mắt thanh lam nổi lên gợn sóng, Long Phạm không nghĩ đến hần lại vì những lời này mà nhẹ nhàng thở ra. Chỉ vì so với bất luận kẻ nào hần đều rõ ràng hồng sam thiếu niên đối với quyền lực cùng lực lượng có thể chấp nhất như thế nào.

Mọi người mắt thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ của thiếu niên lộ ra nét tươi cười phóng túng, không hề kiêng kỵ nói thẳng ra mưu đồ của cả hai tộc. Bất luận là người của Xích Diễm tộc hay là Liệt Diễm tộc, biểu

tình đều bắt đầu có chút xấu hổ. Thiếu niên đứng phía trước linh thạch, dưới tiếng sấm lôi điện chậm rãi mà nói, “Phùng Hoài tộc trưởng có lòng đề nghị trăm năm chi ước như thế quả nhiên không tồi, nhưng bản tông chủ cự tuyệt,”

Đỏ rực như lửa từ đuôi tóc bắt đầu thoáng hiện, Lăng Lạc Viêm ngửa mặt nhìn tia chớp gần như xẹt ngang đỉnh đầu, lại một tiếng sấm nổ lên, hắn đưa tay chạm vào phía trên linh thạch, “Về việc của Liệt Diễm tộc là tình thế bất buộc, thánh vật linh thạch sẽ thừa nhận ta trở thành người cầm quyền trăm năm kế tiếp, Phùng Hoài tộc trưởng có tin tưởng chuyện này?”

Thoáng nhếch lên khóe miệng, ý cười nhợt nhạt hiện lộ bên môi. Lăng Lạc Viêm chạm tay vào linh thạch, không hiểu vì sao lại dâng lên một loại cảm giác kỳ quái, mơ hồ trong lòng có một loại cảm giác gì đó. Mặc kệ là lý do gì cũng không liên hệ. Hắn có thể sử dụng viêm hỏa lực vì vậy hắn tin tưởng linh thạch sẽ thừa nhận hắn.

Ý cười ngạo nghễ làm cho Phùng Hoài không thể tự mình mở miệng phản bác, biết Lăng Lạc Viêm trước mắt không phải là ‘Lăng Lạc Viêm’ ngày xưa, chẳng biết linh thể đến từ nơi nào lại có bản lĩnh quyết đoán như thế. Nhíu nhíu mày, Phùng Hoài bắt đầu cảm thấy muốn đoạt được Xích Diễm tộc trong tay Lăng Lạc Viêm chỉ sợ sẽ gặp trăm điều cản trở, khó càng thêm khó.

Vọng Thiên Thai là nơi cao nhất ở Lôi Lạc thành, dưới tiếng sấm lôi điện, hồng sam thiếu niên bên môi hiện lên một mặt ý cười làm cho người ta khó hình dung. Hoa văn hỏa diễm trên y phục dưới ánh sáng lôi điện chớp động như ngọn lửa đang bập bùng cháy, nâng lên y mẽ đỏ rực, trong lòng bàn tay một đoàn viêm hỏa in lên phía trên linh thạch.

Nhìn thấy ngọn lửa đỏ như máu hiện lên từ lòng bàn tay của Lăng Lạc Viêm, thần sắc Phùng Hoài bất động, trong lòng kinh ngạc không thôi. Đó là Viêm hỏa lực, tuy nghe nói ‘Lăng Lạc Viêm’ này có thể khống chế viêm hỏa lại dùng nó diệt đi không ít si mị, nhưng hắn thủy chung nghĩ rằng đó là ngu dân đồn bậy, lại bị Xích Diễm tộc cố ý phóng đại.

Lăng Lạc Viêm trước kia có dùng cũng chỉ là linh lực giống như hỏa. Người trên đời có thể khống chế hỏa lực cũng không phải chỉ có một, tông chủ Kiền Kỳ tộc Phong Trần Tuyết cũng có sở trường dùng huyền hỏa, Lăng Lạc Viêm nếu có thể dùng hỏa bất quá cũng chỉ là một loại giống như lực mà thôi. Từ rất lâu đã không còn ai có thể xuất ra viêm hỏa, lại càng không thể là bẩm sinh linh phách không được đầy đủ như Lăng Lạc Viêm.

Nhưng trước mắt chứng kiến lại thật sự là viêm hỏa không thể nghi ngờ gì nữa. Toát ra hồng quang, sống động đến tận cùng, cũng tĩnh đến cực hạn làm cho người ta có một cảm giác mâu thuẫn vừa cực động vừa cực tĩnh, như đoá hoa yêu đã lộng lẫy tràn ra huyết sắc, bất cứ lúc nào cũng có thể đem hết thảy sự vật thiêu rụi....Chuyên chú nhìn hồng quang bị linh thạch hấp thu, trong lòng Phùng Hoài bắt đầu dao động. Lăng Lạc Viêm lúc này tuyệt đối không thể xem thường, hắn tồn tại sẽ trở thành mối đe dọa cho Liệt Diễm tộc.

Đem linh lực truyền vào bên trong thánh vật linh thạch, Lăng Lạc Viêm đưa lưng về mọi người. Nhìn thấy tảng đá dần dần lộ ra màu huyết sắc đỏ thẫm đang hấp thu viêm hỏa dưới tay hắn, mơ hồ hiện lên một vầng hào quang. Nhìn thấy linh thạch biến hóa, Lăng Lạc Viêm lại phát hiện tảng đá tựa hồ đang hấp thu linh lực của hắn, lúc ban đầu chỉ là một chút nhưng cũng không rõ ràng, rồi sau đó lại hút linh lực của hắn như thủy triều rút xuống. Hắn không tiếp tục đưa linh lực vào nhưng khối linh thạch này lại cắn nuốt hấp thu, nhíu nhíu mi Lăng Lạc Viêm lúc này mới nhớ tới còn chưa hỏi qua như thế nào mới được tính là thừa nhận. Tình trạng trước mắt hình như không phải bình thường.

Ở phía sau Lăng Lạc Viêm tất cả mọi người đều ngạc nhiên khi thấy linh thạch xuất hiện dị trạng. Ngày xưa những người được thừa nhận chỉ cần đưa linh lực vào, lúc sau thánh vật sẽ hiện lên hồng quang, nhưng lúc này hồng quang hiện lên lại không hề suy giảm càng phát ra màu đỏ sẫm. Tảng đá giống như bị sắc màu ngọn lửa bao phủ tựa hồ một khối bị thiêu đốt mãnh liệt, chỉ nhìn thôi cũng cảm giác phi thường nóng rực.

Điều này chưa bao giờ xảy ra! Thánh vật lại xuất hiện dị tượng! (dị tượng = hiện tượng kì lạ)

Xích Diễm tộc kinh ngạc, Liệt Diễm tộc chứng kiến cảnh này cũng cảm thấy kỳ quái. So với việc Lăng Lạc Viêm được thánh vật thừa nhận thì dị tượng chưa bao giờ xảy ra của linh thạch càng khiến cho người ta

giật mình sợ hãi.

Mang theo đủ loại tâm tư, mọi người tiếp tục chờ đợi. Long Phạm chăm chú nhìn bóng dáng của Lăng Lạc Viêm lại phát giác ra có điều gì đó không đúng. Thân ảnh đưa lưng về bọn hắn không hề động đậy cũng không nói ra một lời nào mà chỉ có linh thạch chiếu sáng một màu đỏ rực cùng lôi điện không ngừng xẹt qua tạo nên một cảnh tượng phi thường quỷ dị.

Đôi mắt thanh lam lạnh đậm thoáng chốc mãnh liệt chớp lên, bóng trắng đột nhiên lướt qua, mọi người chỉ cảm thấy như bị hoa mắt. Một đạo sấm sét tiếp tục giáng xuống, phía trước linh thạch đã mất đi thân ảnh của hồng sam thiếu niên. Nhìn kỹ lại đã thấy hắn đang nằm trong lòng tế ti Long Phạm, sắc mặt tái nhợt, thần sắc cổ quái nhìn khỏi linh thạch.

“Người là ai?” Lăng Lạc Viêm nhìn tảng đá mang hồng quang lấp lánh hỏi như vậy.

Hắn vừa dứt lời, tất cả thần sắc của mọi người đều trở nên cổ quái. Nói chuyện với một tảng đá, cho dù tảng đá kia là thánh vật thì chuyện này cũng hơi kỳ quái một chút. Người của Xích Diêm tộc mới vừa rồi nhìn thấy tế ti đột nhiên tiến lên liền biết trong đó xảy ra bất thường, bây giờ lại nghe thấy lời nói của Lăng Lạc Viêm liền cảm thấy có chuyện không đúng.

“Ngải, người có thể xưng ta là Ngải.” Ngay tại lúc tất cả mọi người không ngừng kinh ngạc, bên trong khối linh thạch lại truyền đến một giọng nói.

Hồng quang dần dần phai nhạt, màu lửa đỏ cũng lui ra, bên trong linh thạch hiện lên một đôi mắt thú lấp lánh sắc vàng. “NXB lậu = đầu toàn bã đậu”

Đột nhiên có dị biến làm ọi người kinh ngạc đến không thể nói nên lời, bên trong thánh vật cư nhiên lại có sinh linh. Cho tới bây giờ đều nghĩ rằng đó chỉ là một tảng đá có linh lực, không người nào biết trong đó lại có một thứ khác tồn tại. Chẳng lẽ vật trong đó mới thật là thánh vật mà Hách Vũ lưu lại?!

Từ trong tảng đá hiện ra một cặp mắt thú đang đánh giá hai bên Xích Diêm tộc cùng Liệt Diễm tộc, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Lăng Lạc Viêm, “Người chính là người đánh thức ta, người là ai?”

“Lăng Lạc Viêm, tông chủ Xích Diêm tộc. Còn người là ai?” Lăng Lạc Viêm đặt lại câu hỏi. Long Phạm đang ôm hắn, vẻ mặt cũng trở nên thận trọng. Thánh vật hiển linh là việc chưa bao giờ xảy ra, từ khi si mị tái xuất hiện, dị tượng ở Lôi Lạc thành, bây giờ lại đến đôi mắt thú bên trong thánh vật, không biết những chuyện này có hay không liên hệ đến nhau.

“Ta đã nói rồi, người có thể xưng ta là ngải. Đó là Hách Vũ ban danh cho ta. Hách Vũ chính là chủ của ta. Người, Lăng Lạc Viêm, trên người của người có viêm hỏa lực do Hách Vũ lưu lại. Không biết đã bao nhiêu năm thế gian không còn người có thể sử dụng viêm hỏa. Người đến từ nơi nào?”

Phía trên cự thạch lộ ra hồng quang, đôi mắt thú màu vàng nhìn chăm chú hai người ở trước mặt, quan sát trên người Lăng Lạc Viêm một chút lại chuyển sang Long Phạm, “Người lại là người nào? Vì sao ta không thể thấy rõ linh phách của người. Ngoại trừ Hách Vũ, thế gian không người nào có thể ở trước mặt ta che giấu linh lực.”

Vừa tỉnh lại liền nhìn thấy hai người kỳ quái như thế, đánh giá hai thân ảnh trước mắt, Ngải thập phần nghi hoặc. Không biết đã ngủ say bao lâu, nó đột nhiên bị một cỗ lực lượng quen thuộc thức tỉnh, đó là viêm hỏa lực, là viêm hỏa của Hách Vũ. Nhưng từ khi Hách Vũ tiêu tán, viêm hỏa lực trên thế gian đáng lý nên theo hắn rời đi, dần dần lưu thất mới đúng.

Đôi mắt thú màu vàng mang theo nghi ngờ không ngừng đánh giá trên người Lăng Lạc Viêm. Các trưởng lão hai tộc không biết phải nghĩ như thế nào cho đúng. Thánh vật đột nhiên hiển linh, bên trong tảng đá kia đúng là linh thú Hách Vũ lưu lại!

Tất cả người của hai tộc đều khiếp sợ không thể nói nên lời chỉ biết gao chăm chú nhìn cặp mắt trên tảng đá kia, mà Lăng Lạc Viêm đối với tình hình biến hóa như thế này cũng cảm thấy bất ngờ, chẳng lẽ mới vừa rồi hấp thu linh lực của hắn chính là con linh thú này?

“Đạt được viêm hỏa lực từ nơi nào ta không biết, người nếu tự xưng là linh thú do Hách Vũ lưu lại thì việc này nên hỏi người mới đúng,” Được Long Phạm dìu đứng thẳng, Lăng Lạc Viêm sờ sờ tảng đá trước mắt.

“Là người hút đi linh lực của ta? Cũng chính là ta đánh thức người dậy. Đối với người thức tỉnh người, người có gì muốn nói? Chẳng hạn nắm trong tay quyền lực Xích Diễm tộc cùng Liệt Diễm tộc.”

Mọi người đối với thánh vật Hách Vũ lưu lại luôn mang theo vài phần kính sợ, mà nay Lăng Lạc Viêm chẳng thêm để tâm làm cho các trưởng lão Xích Diễm tộc một phen toát mồ hôi. Tông chủ lại trực tiếp hỏi linh thú Hách Vũ lưu lại muốn người nào nắm quyền trong tay?!

45. Quyển 1: Chương 45: Phong Trần Tuyệt

Lăng Lạc Viêm dựa vào lòng Long Phạm cùng đôi mắt thú đối diện, chẳng may may phát hiện câu hỏi của mình có gì không ổn.

Hắn cũng không lo lắng Ngải sẽ đối với hắn bất lợi. Nếu nó là do Hách Vũ lưu lại thì đối với người có thể sử dụng viêm hỏa như hắn, bất luận như thế nào nó cũng không nên uy hiếp. Mà Ngải nằm bên trong linh thạch bị hắn dùng linh lực thức tỉnh cũng chỉ lộ ra hai con mắt, không thấy dung mạo toàn diện lại càng không hiện thân. Lăng Lạc Viêm thậm chí nghi ngờ nó căn bản không thể rời khỏi nơi đó. Nếu thật sự là như thế thì càng không nên quá mức thận trọng. Cho dù người khác xem nó là thánh vật nhưng trong mắt hắn nó chẳng qua chỉ là một con linh thú của Hách Vũ mà thôi.

Sau khi hắn hỏi xong, trưởng lão hai tộc đều nín thở cùng chờ đợi. Phía trên linh thạch, cặp mắt màu vàng của Ngải đánh giá người của hai tộc rồi rốt cục mở miệng nói, “Lúc trước kẻ thừa Hách Vũ lực chính là Xích Diễm tộc, Liệt Diễm tộc từ đâu mà đến? Việc của hai tộc các người vì sao phải muốn ta phân xét? Ta chỉ biết trên người của người có viêm hỏa khí, những việc khác ta hoàn toàn không biết.”

Không biết linh thú này đã tồn tại bao nhiêu lâu, lời nói của nó tựa hồ không có gì làm cho nó để vào mắt, ngoại trừ nghi ngờ hai người Lăng Lạc Viêm cùng Long Phạm, đối với những thứ khác nó dường như hoàn toàn không có hứng thú.

Ngữ thanh của Ngải hạ xuống, mọi người trong Liệt Diễm tộc thở dài nhẹ nhõm, nghĩ rằng thánh vật linh thú cũng không muốn biết việc ngoài thân, đối với xích mích của hai tộc cũng không rõ ràng lắm nên mới đáp như thế. Cũng may là như vậy nếu không chỉ sợ nó sẽ vì viêm hỏa lực của Lăng Lạc Viêm mà yêu cầu Liệt Diễm tộc quy phục Xích Diễm, lúc đó mới là không xong.

“Vậy người còn biết chuyện gì? Nếu là Hách Vũ lưu lại vì sao lại ở bên trong tảng đá. Thật sự là lưu lại hay là bị phong ấn ở đây?” So với những người khác đang dè dặt cùng kính sợ, Lăng Lạc Viêm đối với Ngải như đối với một con linh thú tầm thường, khơi mào khoe mắt mang theo gì đó chế nhạo, hắn liếc mắt nhìn con linh thú đã hút lấy linh lực của hắn, xem ra ngoại trừ có thể làm cho Xích Diễm tộc trở thành người cầm quyền trăm năm tiếp theo, Ngải chẳng có chút tác dụng gì.

Nghe vậy, các trưởng lão Xích Diễm tộc hít mạnh vào một hơi, tông chủ không chỉ không kính trọng thánh vật mà còn tùy ý hỏi một vấn đề như vậy, nếu lỡ chọc Ngải tức giận không biết có đối với tông chủ bất lợi hay không.

Các trưởng lão còn đang lo lắng mong muốn tề ti ngăn lại lời nói của tông chủ, còn chưa kịp tỏ ý thì đã nghe thấy ngữ thanh của Long Phạm thản nhiên van lên, “Tảng đá này quả thật có phong ấn, xem ra nó bị phong ấn trong đó.”

Cặp mắt thú màu vàng chuyển động lên xuống nhìn sang bên cạnh không có trả lời. Nhưng chính thái độ đó của nó đã làm cho người ta biết đáp án là như thế nào. Khi mọi người kinh ngạc suy đoán vì sao nó bị Hách Vũ phong ấn trong đó thì đã nghe nó mở miệng nói: “Bị phong ấn thì như thế nào. Nơi đây là phù sinh cảnh do Hách Vũ lập ra, bên ngoài được phong ấn. Bên trong phù sinh cảnh cùng bên ngoài bất đồng. Đối với các người ta là ở trong các người là ở ngoài, nhưng đối với ta các người mới bị trói buộc nơi thế gian, mà ta ở bên trong phù sinh cảnh tiêu diêu tự tại, không cần phải nói cũng biết có bao nhiêu thích thú ở nơi đây.” (phù sinh cảnh = cảnh giới phù du)

Ngải nói xong hừ lạnh một tiếng, tất cả mọi người nghe xong lại càng giật mình không thể nói nên lời. Trong tảng đá kia lại có một thế giới khác. Hách Vũ tạo ra phù sinh cảnh lại đem linh thú lưu lại nơi này, đến tột cùng là vì cái gì?

“Linh thú hiện thân chứng minh lực lượng của tông chủ ta, Phùng Hoài tộc trưởng, đối với việc tông chủ của ta được cầm quyền trong trăm năm kế tiếp, người sẽ không có gì dị nghị chứ?” Long Phạm đem thân thể vô lực của Lăng Lạc Viêm ôm vào trong lòng, vẻ mặt ôn hòa tựa hồ tranh chấp giữa hai tộc mới đây chưa từng phát sinh.

Câu hỏi của hắn vừa ra khỏi cửa miệng, người của Liệt Diễm tộc bỗng nhiên trở nên căng thẳng. Sớm nghe nói thanh danh của tể ti Long Phạm hôm nay rất cực chứng kiến được thủ đoạn của hắn, lúc này không người nào dám có nửa điểm ngạo mạn đối với tể ti bạch y bào kia, câu hỏi của hắn tự nhiên lại càng không dám xem nhẹ. Phùng Hoài tuy là tộc trưởng của Liệt Diễm tộc nhưng cũng như mọi người bắt đầu trở nên thận trọng, “Nếu thánh thú đã chứng minh lực lượng của tông chủ tộc người, ta Phùng Hoài tự nhiên sẽ không thể không thừa nhận. Trăm năm tiếp theo nếu cần đến Liệt Diễm tộc, người cứ việc ra lệnh.

Phùng Hoài xưng Ngải là thánh thú, phi thường cung kính khi nhắc tới. Chỉ tiếc cặp mắt màu vàng bên trong tảng đá vẫn không thềm liếc mắt nhìn hắn. Phía trên tảng đá, cặp mắt màu vàng lấp lánh đang nhìn chăm chú dưới Vọng Thiên Thai, “Lại có người đến đây, thế gian lúc này thật sự náo nhiệt. Lăng Lạc Viêm, khi nào rảnh rồi thì đến đây gặp ta. Viêm hỏa lực vì sao xuất hiện trên người người, việc này ta nhất định phải tra xét inh bạch,”

Nói xong những lời này, phía trên linh thạch lại thoáng hiện một đạo hồng quang, đôi mắt màu vàng cực đại tiêu tán không còn tung tích. Tảng đá kia trở lại hình dáng ban đầu, đứng trên Vọng Thiên Thai chẳng thấy nó có chút gì đặc biệt.

Lời nói của Ngải trước khi đi khiến mọi người hướng xuống Vọng Thiên Thai nhìn lại. Long Phạm nhìn lướt qua phía dưới, thần sắc chưa biến nhưng đáy mắt lại âm trầm thêm vài phần. Lăng Lạc Viêm chỉ cảm thấy phía sau có một cổ linh lực truyền đến. Đối với hành động đột nhiên của Long Phạm hắn cảm thấy nghi hoặc, lại nhìn thấy từ phía dưới có một thân ảnh đang dần dần tiến lên, hắn hỏi, “Là người nào đến?”

“Kiền Kỳ tộc, Phong Trần Tuyết.” Thần nhiên thốt ra mấy từ, Long Phạm đáp lại, ngữ thanh cũng không quá tùy ý. Lăng Lạc Viêm nhớ rõ Long Phạm từng nhắc tới tông chủ Phong Trần Tuyết của Kiền Kỳ tộc. Có thể làm cho Long Phạm đặc biệt đề cập đến, người này nhất định không phải tầm thường hay là có gì sâu xa cùng Xích Diễm tộc.

Đang đoán như vậy đột nhiên mấy đạo thân ảnh đã lướt đến Vọng Thiên Thai. Không có linh thú cưỡi, tốc độ của những thân ảnh nhảy lên rất nhanh, so với khinh thân thuật tầm thường thì có vẻ nhanh hơn không chỉ một ít. Đợi mấy người này dừng trước mắt, Lăng Lạc Viêm phát hiện thần sắc các trưởng lão trong tộc đều biến đổi, đó là vẻ mặt đề phòng cùng chán ghét.

Y phục màu đỏ nhạt bó chặt, không giống như người của Xích Diễm tộc hay Liệt Diễm tộc là tóc dài buộc cao, người tới với mái tóc đỏ sậm chỉ dài đến đầu vai, ở trong gió hỗn độn lộ ra dã tính kiêu ngạo khó thuần. Khuôn mặt góc cạnh sắc sảo, dưới bầu trời âm u càng lộ ra đường nét thâm sâu. Ánh mắt lợi hại ẩn dưới hàng lông mày rậm đầy khí chất, đảo qua tất cả mọi người đang đứng trước mặt, “Lăng Lạc Viêm! Người muốn trốn đến khi nào? Hôm nay ta đúng hẹn tới đây, nhìn xem người còn nơi nào có thể đi.”

Ánh mắt dưới lời điện lóe ra lạnh lùng cùng nghiêm nghị dừng trên người Lăng Lạc Viêm, lại còn mang theo gì đó như tức giận. Không rõ trước mắt là loại tình huống nào, Lăng Lạc Viêm nhìn thấy nam nhân tràn đầy cuồng ngạo đứng trước mắt, hắn ngẩng đầu bảo, “Người là Kiền Kỳ tộc Phong Trần Tuyết? Bản tông chủ có hẹn với người? Vì sao ta không nhớ rõ.”

Đối với Kiền Kỳ tộc hắn cũng không quen thuộc, chỉ là ở trong thư trai có thấy qua một hai lần. Tựa hồ cũng là một tộc không hề yếu kém, ngoại trừ lần đó ra hắn không có ấn tượng nhiều lắm, duy nhất nhớ rõ chính là Long Phạm muốn hắn phải cẩn thận.

Đứng trước người của hai tộc, Phong Trần Tuyết nghe như vậy liền nhăn mày lại, tiến lên vài bước, “Không nhớ rõ? Người dám nói người không nhớ rõ?”

Giống như tia chớp ẩn chiếu vào đáy mắt, bị đôi mắt kia nhìn chăm chú, Lăng Lạc Viêm cảm thấy một trận áp bách. Dưới tiếng âm âm vang vọng của lời điện, lời nói mang theo chất vấn rất nặng cứ như bị những lời này của Lăng Lạc Viêm chọc tức. Nam nhân được gọi là Phong Trần Tuyết từng bước đi tới, làm cho người ta cảm thấy lời điện giữa không trung như hóa thành con người bằng xương bằng thịt đi đến trước mặt.

“Là người nói muốn chấm dứt hết thảy tại đây, lúc này ta đã đến người lại không dám thừa nhận?” Nhìn thiếu niên trong lòng ngực Long Phạm, ánh mắt như điện của Phong Trần Tuyết chợt lóe lên, “Nguyên lai người đã quên là người nào hạ tử ấn trên người người, mà nay lại gần gũi với người người luôn mồm oán hận, tể ti Long Phạm.”

Long Phạm ôm Lăng Lạc Viêm không buông ra, bàn tay tăng tốc truyền linh lực, đối với lời nói của Phong Trần Tuyết hần tựa hồ không nghe thấy. Lăng Lạc Viêm ở trong lòng hần lại thập phần tò mò với tình thế tể nhị trước mắt. Nghe lời Phong Trần Tuyết bảo rằng hần cùng Lăng Lạc Viêm có đính ước, như vậy chắc chắn là ‘Lăng Lạc Viêm’ trước kia, “Thật đáng tiếc, bản tông chủ từ năm mươi năm trước bị người đánh trọng thương dẫn đến hôn mê, lúc sau tỉnh lại rất nhiều việc không còn nhớ rõ, bất luận người là Kiền Kỳ tộc Phong Trần Tuyết hay là ước hẹn gì, hết thảy đều đã quên.”

Phong Trần Tuyết gất gao nhú mi lại, mắt thấy thiếu niên trong lòng ngực Long Phạm thờ ơ nhún vai tiếp tục nói, “Về phần bản tông chủ cùng tể ti của tộc ta, vô luận là oán hận hay là cảm tạ, cùng người ngoài không có nửa điểm quan hệ. Không biết Phong tông chủ lần này đến đây là vì việc gì?”

Xích Diễm tộc cùng Liệt Diễm tộc tự nhiên biết bên trong khối thân thể này căn bản không phải là ‘Lăng Lạc Viêm’ ban đầu, nhưng nếu Lăng Lạc Viêm đã nói như vậy thì cũng không ai dám nhiều lời. Xích Diễm tộc nhất nhất nghe theo chỉ thị của hần còn Liệt Diễm tộc trăm năm tiếp theo cũng phải nghe lệnh Lăng Lạc Viêm, dám tùy tiện phản bác sẽ đắc tội với hần. Nghe Lăng Lạc Viêm cùng Phong Trần Tuyết đối thoại, tất cả mọi người phát hiện trong đó có khác thường, không biết lúc trước đã ước hẹn cái gì với Phong Trần Tuyết?

Lăng Lạc Viêm một phen nói cho hết lời, hai tộc ở bên cạnh đứng yên, Phong Trần Tuyết chợt đến gần trước người chìa tay hướng đầu vai của Lăng Lạc Viêm chớp tới, “Người...”

Phong Trần Tuyết còn chưa dứt lời, bàn tay vừa chìa ra liền bị năm ngón tay thon dài dưới bạch y mẹ chụp lấy, “Nơi này là Vọng Thiên Thai, là nơi gặp mặt của hai tộc Xích Diễm cùng Liệt Diễm, Kiền Kỳ tộc các người tự tiện đến đây lại đối với tông chủ của ta bất kính...”

Lời nói ôn hòa của Long Phạm không nhanh cũng không chậm, mọi người lại thấy trong nháy mắt Phong Trần Tuyết trở nên biến sắc. Phong Trần Tuyết nâng cổ tay lên dùng linh lực kháng lại, trên mặt càng hiện lên âm trầm cùng tàn khốc. Phong Trần Tuyết cũng đã phát hiện thiếu niên trong lòng Long Phạm không phải là Lăng Lạc Viêm hần quen biết.

Vốn là khuôn mặt lạnh như băng lại bị thay bằng vẻ mỉa sắc câu dẫn lòng người. Không hề cao ngạo mà chỉ là giễu cợt gợi tình. Đôi mắt nhìn hần lộ ra vẻ thưởng thức nghiền ngẫm. Trước mặt không phải là Lăng Lạc Viêm hần biết.

“Người rốt cục là người nào?” Thối lui vài bước nắm cánh tay bị Long Phạm tổn thương, ánh mắt của Phong Trần Tuyết đánh giá thiếu niên trong lòng ngực tể ti bạch y bào. Từ xưa đến nay luôn bất hòa với tể ti, nếu là Lăng Lạc Viêm hần biết sẽ không bao giờ cùng với Long Phạm như lúc này.

“Vấn đề này hôm nay ta đã bị hỏi rất nhiều lần, muốn nói ta là người nào thì tự nhiên chính là tông chủ Xích Diễm tộc Lăng Lạc Viêm.” Khôi phục linh lực bị Ngải hấp thu, Lăng Lạc Viêm đứng thẳng người dậy, đối với nam nhân đột nhiên xuất hiện trước mắt lại bảo rằng cùng hần có ước hẹn, Lăng Lạc Viêm cong môi lên, “Muốn tìm Lăng Lạc Viêm cùng người có ước hẹn, chỉ sợ phải trở về năm mươi năm trước. Đáng tiếc chính là Lăng Lạc Viêm kia đã không còn tồn tại, nếu muốn đồ thừa thì đi tìm người trọng thương hần, nếu người muốn tranh luận thì đi tìm người kia đi.”

Nhìn thấy sắc mặt Phong Trần Tuyết có biến đổi lớn, Lăng Lạc Viêm thích thú không thôi. Ở phía sau hần Long Phạm đang nhìn chăm chú, ngữ thanh bình tĩnh thâm trầm chậm rãi nói, “Người kia ngay tại trước mắt, tông chủ Kiền Kỳ tộc, Phong Trần Tuyết,”

46. Quyển 1: Chương 46: Yêu Chiến

Hóa ra người đánh Lăng Lạc Viêm trọng thương chính là Phong Trần Tuyết lúc này lại đến đây tìm hần nói là có ước hẹn....Tinh tế quan sát thần sắc trên mặt Phong Trần Tuyết, Lăng Lạc Viêm không biết năm

mười năm trước chủ nhân của khối thân thể này rốt cục đã có ước hẹn gì với Phong Trần Tuyết, bất quá theo như phản ứng của Phong Trần Tuyết thì có lẽ cùng với ‘Lăng Lạc Viêm’ tựa hồ có chút gút mắt.

“Hắn trước kia đâu?” Phong Trần Tuyết gắt gao quan sát chăm chú người có dung mạo giống như người xưa nhưng không có nửa điểm tương đồng. Ôm lấy cánh tay tự chữa thương, vầng sáng huyền sắc dưới lồi điện ánh lên như hỏa diễm, buông tay xuống nhưng vẫn chưa thu hồi huyền hỏa trong tay, Phong Trần Tuyết nhớ tới năm mười năm trước.... (huyền hỏa=ngọn lửa màu đen, huyền sắc =màu đen huyền)

“Người nếu là muốn gặp ta thì đợi đến ngày ta cùng Liệt Diễm tộc gặp nhau thực hiện trăm năm chi ước. Việc này đến lúc đó nói sau, ta sẽ cho người một câu trả lời thuyết phục.”

“Một trăm năm Xích Diễm tộc phải nghe lệnh Liệt Diễm tộc, một trăm năm tiếp theo có lẽ cũng là giống nhau, thay vì ủy ủy khuất khuất làm tông chủ như thế này, không bằng....”

“Phong Trần Tuyết, không cần bức ta. Ta sẽ không phản bội tông tộc, dù sao ta cũng là tông chủ Xích Diễm tộc.”

“Tông chủ Xích Diễm tộc thì như thế nào? Long Phạm đem người đi phong ấn, các trưởng lão tuy rằng đối với người cung kính chẳng qua là vì chức vị tông chủ, trừ bỏ những thứ đó người còn có cái gì? Không bằng theo ta đến Kiền Kì tộc....”

“Theo người đến Kiền Kì tộc? Kiền Kì tộc từng bước xâm chiếm các tông tộc khác mà trở nên có tiếng tăm, mà nay Xích Diễm tộc đang sa sút. Người muốn ta theo người đến Kiền Kì tộc hay người muốn chính là Xích Diễm tộc của ta? Ta Lăng Lạc Viêm không phải hạng người ngu xuẩn như người nghĩ.”

“Người khi nào mới có thể nhận ra rõ ràng, Xích Diễm tộc muốn chính là tông chủ, có người hay không đều không quan hệ. Đối với tông tộc như vậy người còn cái gì để lưu luyến, làm cho Xích Diễm tộc biến mất khỏi thế gian thì như thế nào? Ta muốn người, cũng muốn Xích Diễm tộc.”

“Xích Diễm tộc kế thừa Hách Vũ lực há có thể quy phục Kiền Kì tộc, việc này người không cần nhắc lại, ta....”

“Người không kế thừa viêm hỏa lực, Xích Diễm tộc về sau sớm muộn cũng sẽ bị tiêu diệt, người hà tất gì phải như thế?!”

“Đúng, ta không có viêm hỏa nhưng ta sẽ không để Xích Diễm tộc quy phục kẻ khác!”

“Dừng tay! Linh phách của người không được đầy đủ, người không phải là đối thủ của ta.”

“Để cho ta nhìn xem được xưng là hiện tại thay thế viêm hỏa, huyền hỏa lực đến tột cùng có bao nhiêu lợi hại. Viêm hỏa không hiện – Huyền hỏa bất diệt, những lời này có thật sự đúng hay không!”

Hỏa diễm huyền sắc cùng linh lực chạm nhau, hào quang nổ lên khắp bốn phía. Hồng y thiếu niên phun ra tiên huyết, khi hắn sắp sửa tiến lên đỡ Lăng Lạc Viêm thì thiếu niên khôi phục vẻ mặt lạnh như băng, xoay người rời đi.

Sau đó Lăng Lạc Viêm trở về Xích Diễm tộc bẽ quan không thấy xuất hiện, nghe nói là dương thương. Vốn tưởng rằng Lăng Lạc Viêm không muốn thấy hắn, không nghĩ tới đến bây giờ lại bị nói cho hay thiếu niên cao ngạo lạnh như băng kia đã không còn tồn tại?!

“Hắn ở nơi nào?” Huyền quang trong tay càng đậm hơn, ánh mắt Phong Trần Tuyết sáng rực nhìn hồng sam trước mặt, thiếu niên nổi bật chói mắt này không phải Lăng Lạc Viêm hắn biết, không phải Lăng Lạc Viêm có chút cổ chấp dùng vẻ mặt lãnh đạm che giấu yếu đuối bên trong.

“Bản tông chủ đã nói qua, hắn không ở đây, không còn tồn tại trên thế gian này. Mà nay, ta mới là Lăng Lạc Viêm, bất luận người cùng hắn có ước hẹn gì cùng ta hoàn toàn vô can.” Theo thần sắc của Phong Trần Tuyết, Lăng Lạc Viêm không khó nhìn ra nam nhân này cùng ‘Lăng Lạc Viêm’ trước kia là quan hệ loại nào. Chỉ tiếc cổ nhân không ở, việc này tốt nhất vẫn nên sớm nói cho rõ ràng.

“Hắn ở nơi nào?” Giống như không hề nghe Lăng Lạc Viêm nói, Phong Trần Tuyết tiếp tục truy vấn. Dưới tia chớp điện quang, nam nhân với mái đầu đỏ sậm, sợi tóc hỗn độn tung bay trần đây sát khí. Ánh mắt sáng như đuốc, huyền hỏa trong tay càng ngày càng tối màu như thể đem hết thảy lồi điện quanh mình

toàn bộ hấp thu. Bên trong ánh sáng huyền sắc, điện quang luôn luôn thoáng hiện. Chỉ cần đứng một bên cũng có thể cảm giác trong đó đầy nguy hiểm.

Long Phạm tiến lên vài bước đến bên cạnh Lăng Lạc Viêm, Phong Trần Tuyết là người ngang ngược quyết liệt, đối với những vật hấn muốn đều rất chấp nhất. Xích Diễm tộc cùng ‘Lăng Lạc Viêm’ trước kia đều là mục tiêu của hấn, khi chưa đạt được hấn sẽ không dễ dàng buông tha. Tình hình trước mắt, Lạc Viêm có lẽ gặp nguy.

Đối với Long Phạm đang mơ hồ bảo hộ bên cạnh, Lăng Lạc Viêm nhú nhú mày, “Long Phạm, lui ra.” Phong Trần Tuyết đến đây không phải chuyện tốt. ‘Lăng Lạc Viêm’ kia bị Dạ Dực cắn nuốt, mà hấn chính là người sai khiến Dạ Dực làm như thế. Chuyện này phải do hấn tự giải quyết không cần người khác nhúng tay vào.

Tiến lên vài bước đến trước mặt Phong Trần Tuyết, sợi tóc bạch kim óng ánh rũ xuống trán, đôi mắt khiêu khích ẩn chiếu hỏa sắc mang theo vài phần ý cười. Đôi môi nhạt màu cong lên lại nói ra một câu như vậy, “Hấn chết, linh phách bị nuốt, thân thể bị ta chiếm lấy. Như thế đã đủ hiểu chưa?”

Long Phạm nghe như vậy ánh mắt chợt nhiên trầm xuống. Phong Trần Tuyết đang bạo phát bên cạnh mà lúc này Lạc Viêm còn khích hấn như thế, việc hôm nay e rằng không dễ dàng bỏ qua. Đáng tiếc tông chủ của hấn lại giống như cố ý tính toán tự mình kết thúc chuyện này.

“Là người gây nên?” ngữ thanh của Phong Trần Tuyết thâm trầm, huyền hỏa toát ra từ trong lòng bàn tay, âm thanh ầm ầm hòa cùng tiếng sấm nổ vang trời.

Nhìn thấy Phong Trần Tuyết như thế, các trưởng lão hai tộc phản ứng không đồng nhất. Mọi người trong Xích Diễm tộc đều căng thẳng vì Lăng Lạc Viêm mà trở nên lo lắng. Đám người Liệt Diễm tộc cùng Phùng Hoài có vẻ không quan tâm, nếu là Lăng Lạc Viêm động thủ cùng Phong Trần Tuyết thất bại thì Liệt Diễm tộc sẽ bớt đi một cái uy hiếp, huống hồ việc này cũng không quan hệ đến Liệt Diễm tộc, bọn hấn chỉ vui vẻ thờ ơ đứng nhìn.

Đối với câu hỏi của Phong Trần Tuyết, Lăng Lạc Viêm nhướng mi nâng mắt nhìn hấn, “Muốn nói là ta gây nên cũng đúng. Hấn thật là vì ta mà chết, người muốn báo thù cho hấn?”

Nghọn lửa tối đen trong tay Phong Trần Tuyết làm cho viêm hỏa lực trong cơ thể Lăng Lạc Viêm ngo ngoe muốn động dậy. Tựa hồ có vật gì đó kêu gọi, đây là lần đầu cảm giác được viêm hỏa sôi sục thúc đẩy, giống như nhện không được phải cùng ngọn lửa màu đen kia tranh tài cao thấp. Viêm hỏa chuyển động khơi mào ý chí chiến đấu của hấn.

Mặc dù Long Phạm đã cảnh cáo hấn phải cẩn thận, ngay cả hấn cũng biết Phong Trần Tuyết không phải người có thể khinh thường. Chỉ vì trên người bị cổ chiến đấu khơi mào khó có thể tiêu hạ, cái loại ý chí chiến đấu giết chóc đang bị kích thích kêu gào không thôi. Hấn không phân biệt rõ ràng đến tột cùng là vì liên hệ đến bản thân hay là vì viêm hỏa.

Đối với lời nói rõ ràng mang tính khiêu khích, tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy ngoài ý muốn. Kiền Kỳ tộc từ yếu thành cường đại, dần dần thôn gôm các tông tộc đang sa sút, tất cả những chuyện này đều là vì Phong Trần Tuyết. Mặc dù việc hấn làm không ít người cảm thấy xem thường nhưng huyền hỏa lực của hấn cũng khiến không ít phải kiêng kỵ.

Viêm hỏa không hiện – Huyền hỏa bất diệt, câu này lưu truyền đã lâu. Trong các linh giả, huyền hỏa trở nên đặc biệt. Đến nay Hách Vũ lực đã mất đi, huyền hỏa là ngọn lửa duy nhất có thể hủy đi hết thấy. Mà lúc này nếu là Lăng Lạc Viêm chống lại Phong Trần Tuyết, mới đạt được viêm hỏa lực, tông chủ với bộ dáng thiếu niên này có thể kháng lại tông chủ Kiền Kỳ tộc người đã lập hậu thế gian mấy trăm năm?

Đối với điểm này, không ai cảm thấy lạ quan.

“Người có dám ứng chiến?” Phong Trần Tuyết nâng tay lên, ngọn lửa màu đen trong lòng bàn tay lưu chuyển như đang ra uy, cùng tiếng vang của lôi điện lúc ẩn lúc hiện. Thiếu niên trước mặt rõ ràng là dung mạo hấn từng quen thuộc nhưng lại có tình có khí chất hoàn toàn bất đồng. Càng nhìn thấy Lăng Lạc Viêm trong lòng càng mơ hồ có loại cảm giác đau đớn khắc sâu.

Lăng Lạc Viêm đã chết, người trước mắt cũng không được phép còn sống. Thân thể kia, dung mạo kia, hẳn đều phải toàn bộ hủy đi.

Các trưởng lão Xích Diêm tộc nhìn thấy trận chiến này khó có thể tránh khỏi, nôn nóng không thôi. Quan Mảo là người đầu tiên đứng dậy, “Tông chủ không thể mạo hiểm, Kiền Kì tộc cố ý khiêu khích Xích Diêm tộc chúng ta, an nguy của tông chủ là việc trọng yếu nhất của Xích Diêm tộc há có thể dễ dàng ứng chiến!”

Các trưởng lão cũng bắt đầu sôi nổi góp lời, tất nhiên đều là khuyên tông chủ không nên xúc động hành sự. Long Phạm đứng một bên không hề mở miệng, các trưởng lão nói muốn khô lưỡi nhưng Lăng Lạc Viêm lại thủy chung mang theo vài phần hưng vị cùng mong chờ. Nhìn thẳng Phong Trần Tuyết, đối với những lời bên tai đều như không nghe thấy.

“Ta—” Lăng Lạc Viêm mở miệng đang muốn đáp ứng, phía sau truyền đến một ngữ thanh bình thản thông thả lại khiến người ta không thể xem nhẹ, “Tông chủ.”

Chỉ là hai chữ không có thêm gì khác. Lăng Lạc Viêm nhìn lại phía sau, trong đôi mắt thanh lam bắt đầu trở nên ám trầm, hiển nhiên đối với tính toán của hắn không đồng ý, nhưng hắn đã quyết định cũng không muốn thay đổi. Phong Trần Tuyết lợi hại nhưng hắn có viêm hỏa lực, có lẽ còn có thể liều mạng. Cho dù không đủ sức nhưng phải làm cho Phong Trần Tuyết biết rằng người chiếm cứ khối thân thể này không phải có thể tùy ý trêu chọc.

Từ đây về sau, chỉ có một mình hắn là Lăng Lạc Viêm.

“Ta đáp ứng cùng người đánh một trận.”

Tiếng sấm vang lên từng trận, điện quang lóe sáng Vọng Thiên Thai. Một thân hồng sam như có ngọn lửa quần quanh trả lời như vậy. Ngữ thanh vừa dứt, bạch y bào phía sau liền hạ mắt xuống, các trưởng lão nhanh chóng nhủ lại hai hàng lông mày. Liệt Diễm tộc đứng một bên cũng có chút kinh ngạc nhưng đối với viêm hỏa lực cùng huyền hỏa giằng co lại đều có cảm giác mong chờ, bọn hắn muốn biết kết quả sau cùng sẽ như thế nào.

“Bất quá sau trận chiến này cho dù kết quả như thế nào người cũng không được dùng việc của dĩ vãng đến quấy rầy ta, bản tông chủ sự vụ bận rộn không rảnh cùng người dây dưa.” Y mê nâng lên, bàn tay trắng nõn nảy ra một đoàn hồng quang chói mắt, viêm hỏa ửng đỏ tươi đẹp như đóa hoa diễm lệ. Nhìn chăm chú hồng quang trong tay, Lăng Lạc Viêm ngẩng đầu hướng tới nam nhân đang đứng đối diện, hắn nhượng mi, khoe miệng khẽ nhếch lên, “Người có đáp ứng điều kiện này?”

“Có thể, chỉ cần người sống qua hết ngày hôm nay.” Để cho những người đi theo lùi về phía sau, Phong Trần Tuyết đôi mắt như chim ưng thủy chung dừng trên người thiếu niên. Hồng sam thiếu niên tồn tại làm cho hắn không thể chịu được, vốn phải thuộc về Lăng Lạc Viêm đã chết của hắn, như vậy người trước mắt chỉ là dư thừa.

47. Quyển 1: Chương 47: Khổ Chiến

Vọng Thiên Thai, Xích Diêm tộc cùng Liệt Diễm tộc chia ra đứng hai bên, Kiền Kì tộc cũng lui ra ngoài. Ở trong trận Phong Trần Tuyết một người độc lập, trên mặt thần sắc cũng như tiết trời ở Vọng Thiên Thai tràn đầy u ám, bàn tay tập hợp huyền hỏa, nhìn thiếu niên cách đó không xa cất lên giọng nói âm trầm, “Ra tay đi”

Hai người đối chiến lại muốn hắn ra tay trước, Phong Trần Tuyết chẳng lẽ cảm thấy hắn quá yếu, căn bản không phải đối thủ của y? Khẽ cười một tiếng, Lăng Lạc Viêm vui vẻ bước tới. Nếu người khác muốn nhường, hắn cũng không khách khí.

Tiến lên thêm vài bước, khi hắn sắp sửa đứng trước người Phong Trần Tuyết, một đạo bóng trắng hiện lên đứng ngay trước mặt. Dưới tiếng sấm cuồng phong, bạch y bào vẫn thuần khiết cũng như mái tóc đen huyền được buộc gọn chỉnh tề tựa hồ chung quanh hết thảy đều không liên hệ. Long Phạm nhìn thẳng hắn, ánh mắt thâm trầm, ngữ thanh bình thản lại mang theo cảnh cáo cùng không đồng ý, “Tông chủ—”

“Đa tạ tế ti quan tâm, bản tông chủ biết mình đang làm cái gì.” Lăng Lạc Viêm đối với Long Phạm ngăn cản đã có chút không kiên nhẫn. Hắn biết Phong Trần Tuyệt không dễ đối phó nhưng khi gặp phiền phức hắn không có thói quen trốn tránh. Nếu là hắn chiếm cứ khối thân thể này, hắn sẽ đem sự tình có liên hệ đến việc này một mình gánh chịu, giải quyết triệt để.

Long Phạm đứng thẳng bất động, mắt thấy hồng sam thiếu niên như ngọn lửa từ bên cạnh hắn lướt đi không một chút chần chừ hướng tới vòng chiến bước vào. Đôi mắt thanh lam nhợt nhạt khẽ nhắm lại, Long Phạm đưa tay bắt lấy thân ảnh hồng sam vừa lướt qua.

“Lạc Viêm—”

Cánh tay bị người phía sau giữ chặt, Lăng Lạc Viêm dừng bước. Ý muốn ngăn cản của Long Phạm hết sức rõ ràng, ngữ thanh thâm trầm tràn đầy cảnh cáo cùng không duyệt, nhưng hắn không có chủ ý thay đổi, “Bản tông chủ đã quyết định, tế ti không cần nhiều lời.”

Phất tay ra khỏi bạch y mộ, Lăng Lạc Viêm tiếp tục hướng phía trước bước đi không hề quay đầu lại, vì vậy cũng không nhìn thấy ở phía sau hắn đôi mắt luôn trầm tĩnh cùng thâm trầm đã bắt đầu trở nên u ám, đồng thời hai hàng lông mày nhanh chóng chau lại, thu hồi cánh tay, Long Phạm không hề tiếp tục lên tiếng, lui về một bên.

Lăng Lạc Viêm cố chấp hành sự lại đối với lời nói của hắn không hề lắng nghe, tế ti gần ngàn năm đã mất đi cảm giác tức giận bây giờ lại không thể khắc chế đáy lòng nổi dậy một trận không vui. Cũng không chỉ vì Lăng Lạc Viêm không để tâm lời hắn nói, mà còn vì thiếu niên kiêu ngạo phớt lờ xem nhẹ tánh mạng của mình như thế. Cùng Phong Trần Tuyệt quyết chiến nếu kết quả không như hắn mong muốn nhờ có việc gì hết thảy mọi chuyện từ trước đến nay đều trở nên uổng phí, bất luận là vì tông tộc hay vì quan hệ của hai người trong lúc đó, thậm chí mọi chuyện có lẽ không thể vãn hồi, mà đối với kết quả như thế tông chủ của hắn lại như hoàn toàn không hề lo lắng.

Long Phạm đứng một bên như đang tĩnh tâm, nhắm lại hai mắt. Thân ảnh lặng yên đứng thẳng so với ngày xưa bất đồng, chưa có người nào gặp qua bộ dáng của tế ti như thế....Không còn là vẻ trầm tĩnh bình yên, bây giờ lại lộ ra âm trầm u ám.

Các trưởng lão nghe tế ti cùng tông chủ đối thoại từ “Tông chủ” đến “Lạc Viêm”, tất cả đều kinh ngạc, mà lúc này lại nhìn thấy vẻ mặt của tế ti như thế, mọi người đều cảm giác có gì đó khác thường.

Nhưng lúc này không người ngẫm nghĩ tông chủ và tế ti đến tột cùng là hợp hay là không hợp, bây giờ không phải thời điểm để nghiên cứu. Việc tông chủ quyết định không người dám tiến lên khuyên can, ngay cả tế ti cũng không thể ngăn cản thì người khác lại càng không dám xen vào. Các trưởng lão không nói lời nào, trong lòng tràn đầy lo lắng nhìn hồng sam thiếu niên rút cục đi đến trước mặt Phong Trần Tuyệt.

Không thể khắc chế ý chí chiến đấu trong người, hai lòng bàn tay của Lăng Lạc Viêm toát ra liệt hỏa đỏ đậm, giờ phút này trong đầu của hắn chỉ tồn tại duy nhất huyền hỏa lực kia, hắn thậm chí có thể cảm nhận viêm hỏa trong cơ thể không ngừng xao động kêu gào giống như có sinh mệnh của riêng nó muốn thoát ly khỏi lòng bàn tay hướng phía trước đánh tới.

“Tiếp chiêu đi.” Hạ xuống ý cười, đáy mắt tựa hồ ẩn chứa ngọn lửa hùng hực trời dậy sát ý mạnh mẽ. Trong cuộc đời của hắn trước kia những điều học được đều là phương pháp giết người, không chế đối thủ, mà đối với con mồi hắn học được bài học không được chừa lại lối thoát cho nó. Sự thật cũng chứng minh câu nói được lưu truyền từ xa xưa này, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình, mà hắn không phải loại người thích bạc đãi bản thân mình, đương nhiên chỉ có thể bạc đãi kẻ khác.

Hắn không hiểu cái gì gọi là thủ hạ lưu tình, nếu phải chiến thì chiến cho đến cùng!

Thân ảnh hồng sam nhảy lên dưới phong minh lôi điện giống như ngọn lửa vũ động. Hồng quang trong tay không ngừng nhấp nháy dưới điện quang như độc hoa yêu dã nở rộ lồng lẩy. Ngay cả trong không khí đều bị hơi thở hỏa diễm lây dính. Tất cả mọi người từng bước lui về phía sau, các trưởng lão Xích Diễm tộc đột nhiên phát hiện tông chủ đối với khả năng khống chế viêm hỏa tựa hồ có bước tiến.

Phong Trần Tuyệt đối với viêm hỏa từ không trung hạ xuống cũng không tránh né, đối với thân ảnh hồng sam thiếu niên đang đánh tới cũng không ngăn cản, điều duy nhất hắn làm chính là tiếp tục đem bàn tay

tích tụ huyền hỏa, y phục đỏ nhạt ở trong gió thoảng hiện mang theo lôi hỏa hướng đến hồng quang nghìn chiến.

Huyền quang đen sẫm tựa như nuốt vào phun ra lôi điện dưới bầu trời Vọng Thiên Thai, hình dạng như lợi kiếm mãnh liệt chạm vào nhau. Giữa không trung oanh vang tiếng sấm, từng trận điện quang trỗi dậy, sắc trời Vọng Thiên Thai tựa hồ bị lực lượng hai bên đưa tới càng nhiều dị tượng. Tất cả mọi người đều cảm giác được một trận âm hàn. Cuồng phong bỗng nhiên nổi lên, sắc trời càng thêm âm trầm giống như cả bầu trời đang sụp xuống. Đứng ở chỗ cao nhất trên Vọng Thiên Thai cơ hồ có ảo giác đất đá đang rung chuyển, mọi người hoảng sợ nhìn nhau đều không ngừng kinh hãi. Hai người trong vòng chiến lại làm cho bọn hắn ngay cả thời gian tham cứu cũng không có, thân ảnh lần lượt qua lại giằng co.

Huyền hỏa chống lại viêm hỏa. Huyền hỏa không biết từ khi nào thì xuất hiện trên thế gian, cũng nghe đồn từ lâu không biết viêm hỏa từ khi nào biến mất khỏi thế gian. Viêm hỏa không hiện – Huyền hỏa bất diệt, lời ấy đến tột cùng là thật hay là giả? Nếu là thật chẳng lẽ khi viêm hỏa hiện thế, huyền hỏa sẽ bị chôn vùi?

Nhưng theo trước mắt nhìn thấy huyền hỏa không hề có một chút dấu hiệu sẽ bị chôn vùi, ngược lại càng thêm sắc bén. Viêm hỏa trong tay thiếu niên lại trở nên âm đậm tựa hồ dần dần bị tiêu hao, nhan sắc điểm lệ như nhược đi không ít. Liệt hỏa đỏ đậm vẫn còn toát ra nhưng không thể chống đỡ được lôi hỏa huyền sắc không ngừng đánh úp lại.

Lăng Lạc Viêm thở hổn hển lui về phía sau vài bước, dùng khả năng kiểm soát linh lực đang tiêu hao trong cơ thể, viêm hỏa toát ra trong lòng bàn tay tuy vẫn là hình dáng mũi kiếm nhưng đã có chút khó khăn khi ngăn cản chương lực trong tay Phong Trần Tuyệt không ngừng đánh tới. Thân ảnh đỏ nhạt thoảng hiện như quỷ mị so với tốc độ của Lăng Lạc Viêm không chỉ nhanh hơn có một chút khiến Lăng Lạc Viêm phải cố hết sức tránh né.

Tiếng sấm vẫn tiếp tục oanh vang trên đỉnh đầu, thể lực của thiếu niên trở nên nhược đi không ít nhưng hắn lại một lần nữa tránh được huyền hỏa như sấm sét giáng xuống. Cẩn chặt rằng, Lăng Lạc Viêm đối với tình thế lúc này hết sức bất mãn, trong lòng đã có chút nôn nóng trỗi dậy. Lăng Lạc Viêm có thể cảm giác được viêm hỏa trong cơ thể bắt đầu khởi động, tựa hồ là vì huyền hỏa xuất hiện mà nóng vội. Chống đỡ đã có chút khó khăn giống như huyền hỏa và viêm hỏa là cùng loại lực không thể tương khắc, phải ngăn cản thể tiến công của Phong Trần Tuyệt khiến linh lực càng tiêu hao nhiều hơn so với thường ngày.

Thầm mắng một tiếng hắn chau mày lại chỉ có thể tiếp tục cùng dây dưa. Mà mọi người đang quan sát bên ngoài đều nhìn ra tình thế bất lợi, nhất là người của Xích Diêm tộc biết hắn chỉ mới tập luyện linh lực không được bao lâu, linh lực tích tụ hoàn toàn không thể so sánh với Phong Trần Tuyệt, hơn nữa viêm hỏa cũng chưa hoàn toàn nắm trong tay, chẳng qua chỉ có thể hóa hình mà thôi, như thế nào có thể chống lại huyền hỏa? Nhớ câu kia Viêm hỏa không hiện – Huyền hỏa bất diệt, mọi người cũng không dám kỳ vọng.

“Tề ti, hay là ngăn tòng chủ lại, nếu tiếp tục đánh...” Hậu quả khó lường a, câu này cũng chưa nói ra khỏi cửa miệng, trên mặt Lâm Sở trưởng lão tràn đầy bất an. Hắn kính phục vị tòng chủ này, đối với quyết định của tòng chủ vốn có chút tán thành, nhưng mắt thấy tình huống như thế hắn không thể không lo lắng cho tòng chủ.

Long Phạm vẫn nhắm hai mắt lại, không có trả lời, mặc dù hắn không nhìn thấy bên trong trận nhưng không có một khắc lơ là tình hình chiến đấu. Dùng linh thức chứng kiến so với mắt thường càng rõ ràng hơn, hắn có thể cảm giác được mũi kiếm liệt hỏa trong tay Lăng Lạc Viêm đang dần dần tiêu nhược mà huyền hỏa của Phong Trần Tuyệt không có một chút dấu hiệu suy giảm.

Tình thế đối Lạc Viêm bất lợi.

Không nghe hắn khuyên can, thiếu niên khẳng khái làm theo ý mình. Hắn biết Lăng Lạc Viêm cùng Phong Trần Tuyệt đối chiến là một quyết định sai lầm. Long Phạm mở mắt nhìn xuống giữa sân.

“Hối hận sao? Muốn người đến giúp đỡ?” Phong Trần Tuyệt không hề ngừng khí thế công kích nhưng vẫn có thừa lực nhìn phản ứng quanh mình, phát giác bạch y bào tề ti Long Phạm tựa hồ có chút chuyển động, hắn nói ra lời tràn đầy châm biếm đối với thiếu niên đang ngăn cản huyền hỏa của hắn tập kích.

“Phong Trần Tuyệt! Bản tòng chủ còn chưa nhận thua!” Lăng Lạc Viêm nhảy lên chống lại chương lực đánh tới của đối phương, nhưng vì thân thể đã có chút không nghe sai khiến, huyền hỏa phát ra tiếng âm ầm như

lôi điện giáng xuống, nghiêng người không kịp, bên hông một trận đau đớn, cái loại đau này không giống da thịt bị đau mà giống như xuyên thấu xương tủy trong thân thể, thậm chí xâm nhập căn xé linh hồn. Cấn chặt hàm răng Lăng Lạc Viêm kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể bị va chạm bay ra mấy trượng ngã trên mặt đất.

“Tông chủ—” Các trưởng lão cùng kinh hô một tiếng chỉ thấy thiếu niên hủy diệt vết máu bên môi, từ trên mặt đất đứng lên, “Phong Trần Tuyết ta đáp ứng cho ngươi cơ hội báo thù thì sẽ không thất tín, chỉ cần ta chưa chết thì chưa được xem là báo thù! Tiếp tục!”

“Ngươi cũng không nên hối hận!” Phong Trần Tuyết thần sắc thâm trầm như cũ, thiếu niên trước mắt chặt vật né tránh lại không hề làm cho hắn cảm thấy vui mừng. Cũng khuôn mặt như xưa, Phong Trần Tuyết không thể nói rõ hận ý trong đáy lòng đến tột cùng là vì thiếu niên không phải ‘Lăng Lạc Viêm’ hay là vì hắn đã giết chết ‘Lăng Lạc Viêm’.

Phong Trần Tuyết chỉ biết hắn phải đem người trước mắt hủy đi, nếu ‘Lăng Lạc Viêm’ đã không ở đây, tất cả những thứ có liên quan hết thảy phải hủy đi không nên lưu lại, không thể làm cho khuôn mặt kia đối với hắn sinh ra bất kì ảnh hưởng nào.

Mở ra lòng bàn tay hướng lên trên, sợi tóc đỏ sậm dưới cuồng phong tung bay như ngọn lửa ám màu, lôi điện trong không trung tựa hồ bị hắn hút hết vào bàn tay, sắc trời nhất thời trở nên tối sầm. Phong Trần Tuyết lúc này đã hạ quyết định, hôm nay hắn phải đem thiếu niên trước mắt giết chết dưới tay.

Hắn cũng không biết quyết định của hắn ngay giờ phút này chỉ trong chốc lát lại làm cho hắn hối hận cả đời.

48. Quyển 1: Chương 48: Huyền Hỏa Tuyệt Sát

Bỗng nhiên oanh lôi chấn động hạ xuống Vọng Thiên Thai, tất cả mọi người đang chăm chú theo dõi cuộc chiến bị dị tượng trước mắt gây kinh hoàng. Điện quang không ngừng giáng xuống, bầu trời tối đen dường như bị xé rách một mảng, trút xuống tất cả đều là điện quang sấm sét.

Phong Trần Tuyết hung hăng chăm chú nhìn thiếu niên đối diện, hồng sam bị tàn phá, sợi tóc hỗn độn, dường như không thể tiếp tục cầm cự nhưng vẫn chưa lộ ra một chút khiếp nhược nào. Khuôn mặt ‘Lăng Lạc Viêm’ kia lại như đang chế giễu, như đang khiêu khích tươi cười. Đối với ý cười như thế hắn không biết trong lòng dâng lên chính là loại cảm thụ nào. Cái loại cảm giác hỗn tạp khắc sâu đau đớn cùng một ít phần nộ, hận ý, thường thức, cho dù ‘Lăng Lạc Viêm’ không còn ở đây nhưng khuôn mặt này vẫn khiến hắn động tâm lại càng làm cho hắn thêm tin tưởng quyết định của mình là đúng.

Giết hắn. Bất luận hắn là ai chỉ cần hắn còn sống một ngày sẽ trở thành uy hiếp cùng nhược điểm của chính mình, bất luận là vì đạt được Xích Diễm tộc hay là vì chính bản thân mình.

Hắn, Lăng Lạc Viêm phải chết.

Lòng bàn tay mở ra, một ngọn lửa đen sẫm đột nhiên bạo khởi toát ra u ám, đem hết thảy hào quang quanh mình cắn nuốt như có lôi điện ở trong đó đang nhấp nháy nổ tung, Vọng Thiên Thai ám trầm một mảnh. Hai thân ảnh cùng nhảy lên hướng phía trước đánh tới. Viêm hỏa đỏ rực, huyền hỏa tối đen, hai vầng hào quang ở trong tay hai người càng lúc càng mãnh liệt. Đỏ đậm như máu, tối đen như mực, một đạo điện quang giáng xuống, dị quang xẹt qua giữa hai người đang giằng co.

“Không tốt! Đó là tuyệt sát của Phong Trần Tuyết! Tông chủ—” Quan Mão ở một bên la to, chưa nói xong thì mọi người cũng liên tục kinh hô, ngay tại lúc này đã thấy một đạo bóng trắng hiện lên hướng trong trận lướt đi.

“Không cần lại đây!” Lăng Lạc Viêm có thể cảm giác được lực lượng của đoàn ám hỏa trước mắt, Phong Trần Tuyết tựa hồ đã tích tụ tất cả linh lực muốn dí hắn vào chỗ chết. Linh lực trong cơ thể của hắn cũng bị chấn động nhưng lại bị đình trệ không thể sử dụng được. Mắt thấy Long Phạm gần tới trước người, không hề suy xét đường sống cho chính mình, hắn theo bản năng sai tới trước từng bước, ở từng bước này hắn cảm giác được viêm hỏa trong cơ thể đang xôn xao.

Viêm hỏa vốn còn đang nằm trong lòng bàn tay chỉ nháy mắt bị tắt ngấm, giống như viêm hỏa lực trong cơ thể toàn bộ ngủ say, không cho hắn sử dụng nhưng lại như đang chờ đợi điều gì đó.

“Lạc Viêm!” Long Phạm lướt đến trong vòng chiến, đầu ngón tay mới chạm được y mẹ của Lăng Lạc Viêm, mặt đỏ đậm theo lòng bàn tay Long Phạm trượt ra, cái loại tốc độ này không giống như Lăng Lạc Viêm tự mình triển khai mà giống như bị vật gì đó liên lụy, tốc độ cực nhanh hướng đoàn huyền hỏa đâm đầu vào.

Tình hình khác thường, tuyệt sát của Phong Trần Tuyệt vẫn chưa bao giờ có uy lực như thế, phát hiện trong đó có chỗ quỷ bí, Long Phạm giơ cánh tay, một trận hào quang bạch sắc sáng lên giữa bầu trời Vọng Thiên Thai tối đen như mực. Y mẹ phát qua như tầng tầng mây trắng mang theo dị quang lấp lánh giống như lưỡi dao sắc bén toàn bộ hướng Phong Trần Tuyệt đánh tới.

Đến lúc này không còn người lưu tâm đến tể ti Long Phạm đột nhiên nhúng tay vào trận tỷ thí có thích hợp hay không, mặt huyền hỏa kia sắp cắn nuốt thân ảnh hồng sam. Một màn trước mắt khiến các trưởng lão hoảng hốt sợ hãi, tiếp theo chỉ thấy Phong Trần Tuyệt đánh ra huyền hỏa trong tay về phía Lăng Lạc Viêm, sau đó tính toán tránh né chưởng phong của tể ti, nhưng kỳ quái chính là nam nhân vốn có thân pháp như quỷ mị giờ lại chậm chạp hơn rất nhiều, không dùng huyền hỏa ngăn cản Long Phạm mà chỉ một mực né tránh.

Tể ti Long Phạm danh bất hư truyền, cho dù ban đầu đánh với Phong Trần Tuyệt là Long Phạm thì Phong Trần Tuyệt chung quy cũng không phải đối thủ của hắn, càng huống chi là tình huống lúc này không dùng huyền hỏa ngăn cản mà chỉ là tránh né. Mọi người nhìn thấy trước mắt từng mảng bạch quang như lưỡi dao sắc bén giáng xuống, chồng chất thay phiên nhau tập kích. Phong Trần Tuyệt bị đánh tới giữa không trung, tầng tầng bạch quang như lưỡi dao xẹt qua trên người hắn. Máu tươi tuôn ra như mưa giữa bầu trời, mặt đất trong chốc lát đỏ tươi một màu.

Giữa không trung, Phong Trần Tuyệt chỉ cảm thấy toàn thân nơi nơi như bị xuyên qua đau đớn. Chưởng lực như lưỡi dao sắc bén, mỏng như thiên dực cắt vào da thịt thậm chí đến tận xương tủy, chưa đến mức chỉ tử nhưng mỗi một chỗ trên người đều không ngừng bị cắt đứt. Mặc dù hắn gần như không thể chịu nổi nhưng vẫn cố gắng đè xuống tiếng gào thét đau đớn, cắn chặt hàm răng, máu tươi bên môi tràn ra theo vết thương trên người nhỏ giọt xuống đất. Hắn biết Long Phạm muốn làm cho hắn nhận hết thống khổ, chảy máu cho đến chết. (thiên dực = cánh ve)

Huyết tinh đầy người, Phong Trần Tuyệt khó hiểu chậm rãi ngoảnh đầu nhìn lại, hắn không rõ vì cái gì sau khi đánh ra huyền hỏa về phía Lăng Lạc Viêm, linh lực trong cơ thể như bị hấp đi không ngừng lưu thất, vì vậy hắn nhanh chóng rơi vào tình cảnh như thế này. Phong Trần Tuyệt nhăn nhó đau đớn quay đầu đi, hắn muốn nhìn xem thiếu niên kia có trốn thoát được huyền hỏa của hắn hay không.

Đoàn hào quang màu đen mất đi người điều khiển liền giảm lại tốc độ, hồng sam thiếu niên đứng tại chỗ, chỉ cần xoay người thì có thể dễ dàng tránh khỏi. Các trưởng lão thấy vậy nhẹ nhàng thở ra. Long Phạm vẫn không chế linh lực trong tay, vô số bạch quang tiếp tục hướng nam nhân đang lơ lửng giữa không trung đánh tới, đôi mắt thanh lam thâm trầm lại thủy chung quan tâm đến thiếu niên đang bị huyền hỏa che phủ.

Những người đi theo Phong Trần Tuyệt vốn định bước lên cứu chủ nhưng cảnh tượng trước mắt lại làm cho tất cả mọi người chùn bước. Oanh lôi không ngừng giáng xuống, điện quang luôn luôn hiện lên trên đỉnh đầu mọi người, tựa hồ bầu trời sắp sập sụp đổ. Huyết tinh đỏ tươi như mưa không ngừng rơi xuống, bạch y bào tể ti tùy ý điều khiển linh lực, nhìn thấy hồng sam thiếu niên ngăn người bất động một bên. Gần trăm người vây quanh, tất cả ánh mắt của mọi người đều dừng trên người tông chủ Xích Diêm tộc, Lăng Lạc Viêm.

Hồng sam bị cuồng phong thổi tung không ngừng phiêu động như cánh diệp phát phơ trong gió, sợi tóc bạch kim bị máu tươi rơi xuống lây dính, thiếu niên vốn chán ghét bị nhiễm huyết tinh giờ phút này lại đứng yên bất động giống như không còn cảm giác. Long Phạm nhìn thấy đã biết có điều không đúng, ngay khi hắn chuẩn bị chuyển người thì đã thấy đoàn huyền quang đen sẫm gia tăng tốc độ hướng về phía hồng sam thiếu niên.

“Lạc Viêm—” Long Phạm trầm giọng hô lên, ngũ thanh vốn bình thản giờ phút này không còn vẻ bình tĩnh lạnh nhạt như xưa. Các trưởng lão Xích Diêm tộc vẫn đang kinh hãi chưa kịp phát hiện dị trạng của tể ti

bọn hần. Đám người Liệt Diêm tộc cùng Phùng Hoài tuy thờ ơ đứng nhìn nhưng lúc này cũng trở nên căng thẳng.

Chỉ cần xoay người một chút liền có thể tránh được huyền hỏa, trong khi huyền hỏa không người khống chế lại đột nhiên gia tốc, Lăng Lạc Viêm biết có gì đó khác thường nhưng hần càng rõ ràng hơn chính là viêm hỏa trong cơ thể mình cũng xuất hiện dị trạng, Dạ Dực như đang hôn mê bất tỉnh, viêm hỏa đình trệ bất động tựa hồ đang chờ đợi cái gì đó, ngay cả thân thể của hần cũng hoàn toàn không nghe theo sai khiến.

Đoàn hào quang đen sẫm ngay tại trước mắt, cũng như viêm hỏa, hần biết chỉ cần dính trên người một chút sẽ bị ngọn lửa kia cắn nuốt hết thảy, trở thành một mảnh tro tàn, nhưng trong nháy mắt muốn xoay người thì nó đã đến gần trước mặt.

Phanh một tiếng, thân thể giữa không trung của Phong Trần Tuyết hạ xuống, Long Phạm lúc này không có tâm tư lo lắng Phong Trần Tuyết đã chết hay còn sống, hần đã phát hiện dị trạng của Lăng Lạc Viêm. Bóng trắng như điện hiện lên, hần phát y mê tạo ra một trận bạch quang lạnh lùng như ánh trăng mảnh liệt đánh về phía đoàn huyền quang.

Huyền quang đen sẫm trong khoảnh khắc bị đánh thành từng mảnh nhỏ bay đi khắp bốn phía, tiêu tán không còn bóng dáng. Tiếng sấm lôi điện vẫn như trước, mọi người chăm chú nhìn biến hóa bên trong vòng chiến, nhất thời thả lỏng tinh thần. Phong Trần Tuyết bị thương, huyền hỏa đánh về phía tông chủ lại bị tế ti đánh tan, những chuyện này liên tiếp xảy ra chỉ trong phút chốc nhưng lại cảm thấy như đã trải qua mấy canh giờ, đến lúc này mọi người mới phát giác quần áo đã sớm ướt đầm mồ hôi.

Huyền hỏa bị đánh tan, Lăng Lạc Viêm vẫn đứng yên ở chỗ cũ, các trưởng lão lau khô mồ hôi trên trán, ngay tại lúc này không ngờ dị biến lại nổi lên!

Một đạo điện quang xẹt qua phía chân trời, không chỉ mang theo tiếng sấm còn có thêm mấy bóng đen, rõ ràng huyền hỏa nên tiêu tán cùng thiên địa, nhưng lúc này nhiều điểm ám quang từ đâu xuất hiện, không người khống chế như bị cái gì đó hấp dẫn mà đến, tốc độ không thể lấy mắt thường phân biệt liên tiếp đánh úp về Lăng Lạc Viêm đang đứng thẳng bất động.

“Tông chủ mau tránh!” các trưởng lão cùng kêu lên nhưng đã quá trễ, đoàn liệt hỏa đen sẫm rút cục đem thiếu niên cắn nuốt, nhan sắc đỏ đậm bên trong ánh lửa hắc ám dần dần ảm đạm, không ai có thể dự đoán được bỗng nhiên lại xuất hiện dị trạng như thế.

Long Phạm cũng không nghĩ tới huyền hỏa tiêu tán lại như bị vật gì đó nắm trong tay, một lần nữa tụ tập. Huyền hỏa lực của Phong Trần Tuyết không thể huyền diệu như thế, lúc này Phong Trần Tuyết lại càng không thể điều khiển, nếu không phải người khác hoặc một thể lực khác đem huyền hỏa gọi về một lần nữa thì huyền hỏa tuyệt đối sẽ không trọng tụ!

Thân ảnh thiếu niên bị huyền hỏa cắn nuốt, Long Phạm không chút do dự giơ chưởng đánh tới, bạch quang trong bóng đêm như ánh trăng sáng lấp lánh lộ ra một màu xanh thẫm bao vây đoàn huyền quang kia.

Huyền hỏa có thể cắn nuốt hết thảy mọi thứ chỉ trong chớp lát. Bị huyền hỏa chiếm đoạt, tông chủ liệu còn có cơ hội sống sót hay không? Các trưởng lão vừa mới thả lỏng tinh thần trong nháy mắt lại như rơi thẳng xuống vực thẳm, mồ hôi ròng ròng chảy xuống, không ít người sắc mặt xám ngắt. Mặc dù linh lực của tế ti thâm hậu nhưng làm sao có thể cứu sống một kẻ so với người chết không sai biệt lắm?!

Bạch quang càng thêm chói mắt đem Vọng Thiên Thai tỏa sáng như ban ngày, sớm không rõ lúc này ở Lôi Lạc thành là buổi sáng hay ban đêm tất cả mọi người đều cảm giác hôm nay tiết trời có dị thường. Các tông tộc khác không biết ở Vọng Thiên Thai đã phát sinh ra chuyện gì, có vài người hướng lên phía trên tính toán nhìn xem kết quả như thế nào.

Bên trong hỗn loạn các trưởng lão đều trở nên hoảng hốt, tông chủ của bọn hần đến nơi này không bao lâu đã đem đến cho bọn hần rất nhiều hy vọng. Chói mắt như thế, uy nghi chấn nhiếp như thế tựa hồ là vì Xích Diêm tộc mà đến, chẳng lẽ cứ như vậy mà chết? Giống như sao băng cấp cho bọn hần kỳ vọng phục hưng tông tộc, làm cho Xích Diêm tộc một lần nữa lập hậu thế gian, lại lúc này đem hết thảy thu trở về.

Tông chủ của bọn hần Lăng Lạc Viêm, bất luận là người nào chung quy không thể thoát khỏi số kiếp phải chết, chẳng lẽ đây chính là kết cục của Xích Diêm tộc?

49. Quyển 1: Chương 49: Nguyên Điểm

Nguyên điểm = điểm khởi đầu

“Tề ti, quên đi. Đây chính là định mệnh của Xích Diêm tộc, tông chủ trúng huyền hỏa nhất định không còn đường sống, cho dù cứu được cũng chỉ là...” chần chờ một chút, Quyết Vân ở bên cạnh thở dài, “Cũng chỉ là một thể xác cháy khô mà thôi, huyền hỏa chạm vào người cho dù hồn phách không bị tiêu tán thì thân thể nhất định cũng bị hủy diệt.”

Thân thể bị hủy đi, hồn phách không còn chỗ để dựa vào, trong chốc lát sẽ tiêu tán. Huyền hỏa không như viêm hỏa có thể thiêu đốt hồn phách, nhưng bị huyền hỏa tổn thương thì linh hồn từ sâu trong thân thể vì đau đớn khổ sở sẽ nhanh chóng tiêu tán. Tề ti cho dù cố gắng vẫn chỉ là vô dụng.

Long Phạm như không nghe thấy lời của Quyết Vân, vẫn không ngừng truyền nhập linh lực vào quả cầu huyền quang. Quyết Vân bất đắc dĩ đành lui về một bên, đến lúc này hắn đã hoàn toàn xác định tề ti thật sự đối với tông chủ....đối với sinh linh đến từ dị thể nảy sinh tình ý. Nếu không phải như thế dù biết rõ hành động của mình là vô nghĩa tề ti vẫn không ngừng hao phí linh lực, một lòng một dạ thăm nghĩ cách cứu tông chủ?

Bạch y bào vốn bất động trong gió giờ phút này đã phát ra âm thanh xôn xao phát phơ như cánh diệp. Tóc đen tán loạn tung bay theo cuồng phong. Cho tới bây giờ nam nhân lúc nào cũng trầm tĩnh đậm đặc đến mức tận cùng lại hiển lộ mấy phần điên cuồng.

Hai mắt gắt gao chăm chú nhìn đoàn huyền quang trước mặt, đôi mắt thanh lam dần dần ám trầm, bạch quang càng lúc càng sáng lên, dưới đáy mắt một màu đen kịt càng thêm dày đặc cho đến khi không còn tồn tại sắc thanh lam, tựa như bị màu đen ám trầm xâm chiếm cắn nuốt.

Đôi mắt ngoại trừ một màu đen kịt không còn bất cứ nhan sắc nào khác, nếu có người đứng trước mặt Long Phạm lúc này chỉ sợ không còn ai có thể nhận ra đây chính là tề ti của bọn hắn.

“Các người đều lại đây,” Vẫn ngữ thanh bình tĩnh từ trong miệng Long Phạm vang lên. Các trưởng lão theo lời, tiến lên vài bước, không biết rốt cục tề ti định làm như thế nào. Bọn hắn còn chưa khôi phục tinh thần từ sự thật trước mắt, nhìn thấy tông chủ bị người khác dùng huyền hỏa giết chết, hy vọng của Xích Diêm tộc bọn hắn cứ như vậy biến mất, tất cả mọi người tâm tư đều trở nên rối loạn.

“Dùng linh lực của các người cùng ta cứu hắn.” Không quay đầu lại nhìn các trưởng lão phía sau, ngữ thanh của Long Phạm vẫn như trước nhưng các trưởng lão lại cảm giác có gì đó khác thường, lời nói của tề ti tuy vẫn là trầm tĩnh nhưng trong đó hiện lên một cổ âm lãnh tử tịch chưa từng có bao giờ.

Nham Kiêu nhìn oanh lời cùng điện quang không ngừng giáng xuống giữa không trung Vọng Thiên Thai, lại nhìn đoàn quang cầu đen sẫm cực đại trước mắt, không thể lý giải tình huống hôm nay là như thế nào nảy sinh. Bị huyền hỏa cắn nuốt thì không còn đường sống, tề ti muốn bọn hắn cùng nhau cứu tông chủ?

Cho dù linh lực của tề ti thâm hậu, thế gian khó người có thể địch lại, nhưng người đã chết thì làm sao cứu sống?

“Tề ti, tông chủ đã chết...” Nham Kiêu nói ra suy nghĩ trong lòng tất cả mọi người, sự thật đã xảy ra trước mắt cho dù bọn hắn không muốn cũng đã như thế. Mặc dù bọn hắn tin tưởng khả năng của tề ti, nhưng người đã chết, thân thể bị hủy, hồn phách tiêu tán thì dùng cái gì để cứu?

Đã chết? Hắn làm sao có thể để Lăng Lạc Viêm dễ dàng chết đi? Sắc thanh lam u ám trên mái tóc đen huyền dần dần hiện rõ, Long Phạm không biết Lăng Lạc Viêm bị cắn nuốt bên trong đoàn huyền quang kia lúc này như thế nào, nhưng không hề ngừng động tác chuyển nhập linh lực vào trong đó.

Hắn sẽ không cho Lăng Lạc Viêm cứ như vậy mà chết, đột nhiên xuất hiện lại đột nhiên rời đi như thế? Hắn không cho phép!

Nhiều loạn tâm tư vốn từ lâu đã tĩnh mịch của hắn, làm cho người vô cảm với thế gian, vô cảm với sống còn như hắn lại nặng nề vướng bận. Đã định trước phải thuộc về hắn, hắn làm sao cho phép Lăng Lạc Viêm tiêu tán như vậy trước mắt mình? Mới xác định tâm ý trong lòng, nhất định muốn có Lăng Lạc Viêm, hắn

không cho phép cứ như vậy mà chết đi! Cho dù thân thể bị hủy, hấn cũng phải đem hồn phách của Lăng Lạc Viêm cứu sống trở lại!

Từng trận điện quang lóe lên càng lúc càng cấp bách, cuộn cuộn tiếng sấm nổ vang trời tựa hồ ngay cả Vọng Thiên Thai cũng đều dao động, không trung ngột ngạt tối đen chỉ có bạch quang nhấp nháy trên Vọng Thiên Thai đang bao vây đoàn quang cầu đen sẫm. Đoàn huyền quang lúc ẩn lúc hiện như đang cắn nuốt cái gì đó, bên trong nó cũng yên lặng không hề có một tiếng động. Từ khi bị huyền hỏa đánh trúng cũng không hề có một tiếng vang thoát ra trong đó.

Mắt thấy tế ti vẫn như trước cố gắng cứu tông chủ, các trưởng lão do dự không biết có nên tiến lên hay không, đang lưỡng lự thì tế ti chậm rãi nghiêng đầu cất tiếng, “Các vị trưởng lão.....hay là không muốn linh mệnh?”

Ngữ thanh trầm trầm ở trong tiếng sấm vang lên lại mang theo vài phần ý cười ôn nhu, nhưng cái loại ý cười này lại làm cho tất cả mọi người chỉ cảm thấy run sợ. Ôn nhu như thế làm ọi người không thể không nhớ tới cái chết của Diêu Thông, không thể không nhớ tới thảm trạng của Phong Trần Tuyết. Chỉ thấy tế ti ngoảnh đầu nhìn lại, mái tóc nhuộm một màu thanh lam tung bay trong gió, mà dưới sợi tóc lại hiện lộ một đôi mắt....

Các trưởng lão trừng lớn hai mắt quả thực không dám tin tưởng những gì đang nhìn thấy trước mặt.

Nhìn không thấy một tia màu trắng, đôi mắt vốn luôn đậm mạt sắc thanh lam giờ phút này lại tràn đầy đen sẫm, cả trong hốc mắt như huyền ngọc sáng bóng đang di chuyển, phi thường quỷ bí. Mái tóc dài nhuộm một màu thanh lam cùng bạch y bào lay động trong gió. Lúc này người chậm rãi quay đầu lại không phải tế ti của ngày thường mà mọi người luôn nhìn thấy, không phải tế ti Long Phạm luôn bình thản trầm ổn khiến người ta an tâm, cũng không phải nam nhân mang theo vẻ thản nhiên tiếu nuối vì tông tộc không tiếc hủy diệt sinh linh.

Không còn lãnh đạm hờ hững, không còn bình yên trầm tĩnh, chỉ còn một đôi mắt như ma my, thần sắc trong đáy mắt như điên cuồng.

“Ta hỏi các người, có-nguyên-linh-mệnh?” Điện quang xẹt qua ẩn chiếu nụ cười bên môi của bạch y bào nam nhân khiến người ta sợ hãi. Lời nói chậm rãi cơ hồ là gằn ra từng tiếng, vang lên bên tai tất cả mọi người, tiếng sấm ầm ầm giáng xuống Vọng Thiên Thai không thể che giấu những lời này, càng làm tăng thêm vẻ quỷ bí chấn nhiếp.

Tất cả các trưởng lão đều hoảng sợ, ngay cả đám người Liệt Diễm tộc thờ ơ đứng nhìn cũng không dám khinh thường câu hỏi của hấn, lập tức cuống quýt gật đầu, “Mệnh lệnh của tế ti không dám không theo.” Trong trăm năm tới Liệt Diễm tộc phải nghe lệnh Xích Diễm tộc, Phùng Hoài lúc này đáp ứng vốn là việc nên làm, mà trên thực tế là vì hấn sợ hãi Long Phạm. Mọi người trong Liệt Diễm tộc vây quanh Long Phạm, các trưởng lão Xích Diễm tộc một trái một phải đứng bên cạnh hấn. Gần trăm người tạo thành một vòng tròn cũng như khi liệt trận ở Lâm Tiêu điện tại Xích Diễm tộc để đi vào cấm kỵ giới.

Huyền quang bạch quang hỗn tạp trong trận, bây giờ càng thêm vào không ít linh lực tạo ra đủ loại màu sắc liên tiếp hiện lên. Biết rõ người bên trong huyền hỏa chắc chắn đã chết nhưng không một người nào dám nghi ngờ lời nói của Long Phạm lúc này.

Trong miệng lẩm nhẩm ngôn ngữ không người hiểu được, Long Phạm ấn đầu ngón tay xuống, một chuỗi huyết châu theo ống tay áo của hấn nhẹ nhàng lướt đi hướng đoàn huyền quang đang cắn nuốt Lăng Lạc Viêm nhập vào. Lấy máu nuôi dưỡng sinh linh cho đến khi tạo thành hồn phách thực thể. Hồn phách của Lạc Viêm chỉ cần có một tia bất diệt, có máu của hấn đưa vào sẽ làm cho Lạc Viêm giống như Miểu Lan có thể hồi sinh lại trên thế gian.

Chẳng qua đến lúc đó Lạc Viêm sẽ mất đi tất cả trí nhớ, cũng như sinh linh mới sinh, quên hết tất thấy, quên Xích Diễm tộc, quên việc hôm nay, quên tất cả những chuyện trước kia, đồng thời cũng quên luôn cả hấn.

Dùng đôi mắt hàm chứa mị sắc gợi tình mê hoặc hấn, thỉnh thoảng đối với hấn giễu cợt khiêu khích, không có hấn không thể ngủ yên, đối với thân thể thiếu niên lại ôm oán không hài lòng. Người kia sẽ không như

ban đầu, mất đi tất cả trí nhớ, bất luận là ký ức từ thế giới lúc trước hay là ở đây, hết thấy đều trở về nguyên điểm.

Đến lúc đó hẳn phải như thế nào?

Không có thời gian tự hỏi kết quả, Long Phạm cảm giác từ đáy lòng nổi lên khát khao mãnh liệt muốn làm cái gì đó, cho dù kết quả đều không như hẳn mong muốn, ngay cả hết thấy đều không thể văn hồi, hẳn cũng vô pháp dừng lại động tác trong tay.

Huyết châu nhập vào đoàn huyền quang, đủ loại màu sắc lấp lánh đột nhiên sáng ngời, bên trong huyền quang tựa hồ có cái gì đó đang co rút lại rồi sau đó bạo phát tăng vọt, ngay khi tất cả mọi người đều kinh hoàng thì chỉ cảm thấy linh lực trong tay bị bắn ra, thân thể chấn động, mọi người đều ngã ra phía sau. Trong đoàn huyền quang lại xuất hiện dị trạng.

Huyền hỏa vốn nên bị nhiều lực lượng như thế làm tiêu tán nhưng nó vẫn tiếp tục tồn tại. Bên trong trận, một đạo sấm sét tiếp tục giáng xuống, điện quang dồn dập lóe sáng, huyền quang như đang hấp thu lực lượng, cũng không phải do huyền hỏa thao túng mà là bị vật gì đó lôi kéo. Đoàn huyền quang chợt thu nhỏ lại dần dần tụ thành một khối quang cầu cao nửa thân người.

Điện quang không ngừng giáng xuống, sấm sét ầm ầm vang lên, một đạo tia chớp dừng phía trên đoàn huyền hỏa. Mỗi một người ở đây đều chăm chú nhìn biến hóa trong trận, chỉ thấy giữa không trung đột nhiên hiện lên một trận ánh sáng rực rỡ, huyền quang co rút lại thành một khối thật nhỏ. Tình cảnh bất ngờ khiến tất cả mọi người đều kêu lên sợ hãi.

Huyền hỏa bị bạch quang bao vây chỉ trong khoảnh khắc nổ tung! Tiếng nổ vang dội đem hết thấy âm thanh áp chế, không còn nghe thấy tiếng sấm cũng không nhìn thấy điện quang giữa không trung, hào quang nổ tung đem hết thấy che giấu tựa như đem cả Vọng Thiên Thai hủy diệt khiến tất cả mọi người đều mất đi cảm giác!

Trong thiên địa tựa hồ tất cả đều là một mảnh trắng xóa, tiếng vang ong ong bên tay khiến người ta choáng váng. Đến khi hết thấy đều trở lại bình thường, mở ra hai mắt bị ánh sáng chiếu lóa, chỉ thấy trong trận duy nhất một mình tể ti Long Phạm vẫn đứng thẳng.

Không có điện quang không có sấm sét, Vọng Thiên Thai chợt im lặng không có một tia dị trạng, sắc trời vẫn âm trầm như trước, bạch y thân ảnh cúi đầu mà đứng, trên mặt đất rõ ràng là một mảnh tro tàn ửng đỏ còn sót lại...

50. Quyển 1: Chương 50: Viêm Hỏa Trọng Sinh

Tể ti cuối cùng cũng không thể cứu tông chủ...các trưởng lão Xích Diễm tộc nhìn mảnh tro tàn trên mặt đất, đó là màu sắc tông chủ thường hay khoác lên người. Bị huyền hỏa cắn nuốt, trải qua nhiều trận bạo liệt như thế làm sao còn có thể sống sót, cho dù đó là hồn phách cũng sẽ bị tiêu tán. (bạo liệt = nổ tung)

Gắt gao nhăn mày lại, mọi người đều than thở xót xa nhớ tới thiếu niên một thân cảm bào đỏ rực. Các trưởng lão dời mắt không đành lòng tiếp tục nhìn xem. Vì hào quang nổ tung mà trong tầm mắt như mơ màng còn thấy được một mặt đỏ đậm còn lưu lại giống như khắc sâu trong đầu một màn ở Lâm Tiêu điện, sử dụng quạ đen, điều khiển viêm hỏa mang theo mị sắc cùng uy nghi mãnh liệt làm cho người ta không dám nhìn thẳng, thiếu niên yêu cầu bọn hắn thần phục khiến tất cả lòng người cam tâm tình nguyện cung phụng sinh linh đến từ dị thể trở thành tông chủ....

Đáng tiếc, hiện giờ hết thấy đều trở thành đám tro tàn tan theo mây khói.

Các trưởng lão Xích Diễm tộc khó nén đau thương trong lòng. Liệt Diễm tộc cùng Phùng Hoài lại lo lắng vì ích lợi trong tộc, tất nhiên là thờ dài nhẹ nhõm nhưng tình cảnh trước mắt lại làm cho bọn hắn cảm thấy có chút tiếc nuối. Nếu Lăng Lạc Viêm nguyện ý thi hành trăm năm chi ước có lẽ trong tương lai hai tộc còn có thể hợp một, mà nay đã trở nên vô ích.

Phản ứng hai tộc không đồng nhất, chỉ duy nhất giống nhau chính là không có ai lên tiếng. Thân ảnh bạch y bào vẫn lặng yên bất động cúi đầu nhìn mảnh tro tàn trong trận, bên trong vẻ tĩnh mịch kia lộ ra một loại

áp lực đáng sợ, không ai dám mở lời cho dù chỉ là một tiếng, tông chủ sinh tử như thế nào đã ở trước mắt.

Nhìn mảnh tro tàn trên mặt đất bị gió thổi đi, bạch y bào tề ti vẫn đưa lưng về phía mọi người không hề nhúc nhích, sắc thanh lam trên mái tóc đã dần biến mất, bạch y bào có chút hỗn loạn, không ai nhìn thấy vẻ mặt của hắn trong lúc này, chỉ có đầu ngón tay dính máu tươi vẫn chậm rãi nhỏ giọt.

Thân ảnh đứng yên bất động lộ ra một loại áp bách nặng nề. Vọng Thiên Thai tỉnh đến mức đáng sợ, không một ai dám mở lời cũng không người nào dám cất bước, cái loại tĩnh mịch này làm cho người ta không khỏi sợ hãi.

Ngay tại bầu không khí yên lặng đáng sợ bỗng nhiên giữa không trung ám trầm toát ra một ánh lửa yếu ớt, giống như bị vật gì nhen nhóm, cách đám sương mù càng lúc càng xinh đẹp rừng rực cháy sáng, đỏ thắm như chu sa*, không phải màu đỏ tươi mà là màu đỏ sẫm đẹp đến mức vô hạn, đoạt đi tất cả chú ý của mọi người làm cho người ta không thể không vì nhan sắc diễm lệ kia đoạt đi hô hấp, nhìn thấy nó giữa không trung từ từ hạ xuống.

Dường như đem không khí thiêu đốt, hỏa sắc đỏ thắm di chuyển như vũ điệu, hồng quang rơi xuống từ giữa không trung, những tia hoa lửa nở rộ mỹ lệ đến mức tận cùng cũng nguy hiểm đến mức tận cùng. Chỉ cần nhìn nó quanh mình hết thấy đều mất đi màu sắc, chỉ biết nhìn nó lặng lẽ thiêu đốt, bị cái loại sắc đẹp nguy hiểm chiếm đoạt tâm hồn không còn khả năng suy nghĩ đến những chuyện khác.

Không ai còn tâm tư đi nghĩ ngợi nó từ cái gì mà đến, chỉ như vậy si mê nhìn nó. Từ từ tiếp cận Vọng Thiên Thai, vẫn treo lơ lửng giữa không trung, ở trong ngọn lửa bùng cháy lưu lại một bóng hình hồn phách khiến người sợ hãi. Không ai nhớ rõ thời gian trôi qua bao lâu, bên trong hỏa sắc dần dần hiển lộ một khối thân thể giống như bị ngọn lửa quấn quanh vũ động giữa không trung, không rõ là ngọn lửa hay là sợi tóc, hồng quang đoạt lòng người vờn quanh toàn thân. Thân thể xích lỏa ở bên trong ngọn lửa diễm lệ lơ lửng mà đứng.

Thân thể như dùng ngà voi trạm trổ điêu khắc mà thành, mềm dẻo thon dài tràn ngập mỹ cảm mê hoặc lòng người, cơ lý pháp phòng, dung mạo mỹ hoặc ngạo nghễ đứng thẳng. Đôi mắt khiêu khích hàm chứa sắc bén, đáy mắt ẩn chiếu ngọn lửa mang theo vài phần hấp dẫn gợi tình. Đôi môi mỏng nhạt như nước khê nhếch lên lộ ra mỹ sắc tà khí. Thân thể đứng thẳng trong ngọn lửa tựa hồ không chân chính tồn tại mà chỉ như ảo giác mê hoặc tất cả ánh mắt mọi người.

Đôi mắt kia, nụ cười kia, cho dù đang đứng lơ lửng không còn là hình dáng thiếu niên nhưng không ai có thể lầm lẫn, đó không phải người nào khác mà chính là người đáng lý đã bị huyền hỏa cắn nuốt, Lăng Lạc Viêm!

Dường như đang bước xuống từng nấc thang, đôi chân trần từ không trung nhẹ nhàng hạ xuống, nam nhân với thân thể xích lỏa được ngọn lửa quấn quanh đứng trước người Long Phạm mang theo giọng nói khàn khàn nhưng không đối với bất kỳ ai khác mà chỉ đối với người trước mặt, “Long Phạm, biểu tình như vậy đừng bao giờ cho ta nhìn thấy lần thứ hai...”

Đôi mắt khi nhìn hắn sẽ lộ ra ôn nhu dịu dàng lại trở nên tĩnh mịch, thanh lam trong đáy mắt tràn đầy lãnh đạm tử tịch, đây là tề ti Long Phạm không phải Long Phạm hằng đêm ôm lấy hắn cùng an giấc. Lăng Lạc Viêm biết cái gì khiến cho người nam nhân này trở nên như thế, cho dù mới vừa rồi hồn phách bị thiêu đốt đau đớn thống khổ chính là hắn, nhưng giờ khắc này nhìn thấy vẻ mặt của Long Phạm hắn lại nhìn không được có chút đau lòng.

Long Phạm gắt gao chăm chú nhìn người trước mặt, dung mạo, nụ cười, sợi tóc, mỗi một phân cũng không bỏ qua. Viêm hỏa hạ xuống, người xích lỏa đứng trước mặt chính là Lạc Viêm của hắn.

Trước mặt tất cả mọi người, tề ti Long Phạm vốn như thần nhân thoát tục đột nhiên đem thân thể xích lỏa của tông chủ ôm vào trong lòng, nâng mặt hắn lên, ngũ thanh mềm nhẹ ở Vọng Thiên Thai không một tiếng động dừng lại trong tai mọi người “Việc hôm nay cũng không được có lần thứ hai, bất luận là thân thể hay là hồn phách biến mất ở trước mặt ta như thế này, ta không cho phép.”

“Uy, ta mới là tông chủ, là chủ tử của ngươi,” Cầm bị nâng lên, thân thể tay chân đều bị gắt gao ôm lấy, Lăng Lạc Viêm nhướng mi, ánh mắt đảo qua biểu tình từ ngốc lãng đến cổ quái của các trưởng lão ở phía sau Long Phạm, mang theo vài phần tà khí không biết là cố ý hay là vô tình liếm liếm môi.

“Đương nhiên, nhưng người cũng là người của ta...” Khi Lăng Lạc Viêm muốn phản bác thì đôi môi đã bị Long Phạm phủ lên một nụ hôn. Gắt gao ôm chặt cánh tay của hắn ấn vào lồng ngực nhanh đến mức làm cho hắn cảm thấy đau đớn, cũng như nụ hôn trên môi, cực hạn triền miên rồi lại tồn tại gì đó giống như tức giận kịch liệt. Bàn tay nâng cằm hắn lên càng làm cho hai người thêm sát sao gần sát, đầu lưỡi thâm nhập thật sâu trong miệng không để cho hắn có chút lảng tránh.

Hai người như chỗ không người ôm hôn, các trưởng lão nhìn thấy một màn trước mắt như muốn bất tỉnh nhân sự, xưa nay nghe đồn tông chủ cùng tế ti bất hòa thế nhưng hiện giờ chứng minh đều không như lời đồn đãi kia, thậm chí...

Đầu tiên là tông chủ từ chết mà sống lại, kinh ngạc còn chưa lui ra, cũng chưa kịp cao hứng, lời nói giữa tông chủ cùng tế ti lại làm cho bọn hắn khiếp sợ tột đỉnh. Tiếp theo càng khiến bọn hắn không dám tin chính là tế ti vốn cao cao tại thượng, thanh tâm quả dục, bình thản trầm tĩnh không giống phàm nhân, lại như vậy...như vậy hôn tông chủ?!

Hai người không hề cố kỵ, cứ như vậy ôm hôn ở trước mặt tất cả mọi người. Buông nam nhân trong lòng ra, Long Phạm nhìn thấy cánh môi của Lăng Lạc Viêm vì nụ hôn này mà trở nên ửng đỏ, ánh mắt rơi xuống thân thể không một mảnh vải trên người của hắn, lại nghĩ đến mọi người ở Vọng Thiên Thai, không chút do dự giải hạ ngoại bào thay Lăng Lạc Viêm mặc vào, đôi mắt thanh lam đã lộ ra vẻ gì đó âm trầm. (chưa gì mà đã giữ của rồi, sợ người ta chiếm ngưỡng dung nhan của vợ chứ gì)

Lăng Lạc Viêm như ngày thường tùy ý để Long Phạm giúp hắn thắt đai lưng, giương mắt nhìn thấy biểu tình khiếp sợ đã có chút vụn vặt của mọi người, phát ra vài tiếng cười khê, “Chư vị trưởng lão chính là đang kinh ngạc, bản tông chủ không có chết, huyền hỏa tuy lợi hại nhưng đáng tiếc hôm nay ta mới biết được nguyên lai nó vốn là một phần của viêm hỏa...”

Vừa dứt lời Lăng Lạc Viêm khoát tay, hỏa sắc đỏ đậm dấy lên trong lòng bàn tay của hắn, ngọn lửa bốc cháy xoắn động mơ hồ lộ ra mấy hạt ám màu tối đen, cũng không rõ ràng nhưng ở bên trong hỏa sắc như vật sống lại càng tăng thêm vài phần quỷ bí. Trong hồng quang xinh đẹp đỏ sẫm chợt hiện lên vài hạt đen sẫm, mị hỏa vốn như vật sống câu dẫn lòng người giờ lại càng thêm quỷ lệ kiêu diễm.

Các trưởng lão nhìn thấy đoàn hỏa sắc như thế không còn ai có thể nói nên lời. Bọn hắn khiếp sợ là vì người đáng lý đã chết bên trong ngọn lửa lại sống dậy, lại bởi vì tế ti cùng tông chủ hai người ở trước mặt bọn hắn ôm hôn, đến lúc này thấy đoàn viêm hỏa, suy nghĩ trong đầu tất cả mọi người tựa hồ đều bị đình trệ chỉ biết si ngốc nhìn ngọn lửa kỳ dị diễm lệ quên cả phản ứng nên làm.

Đối với các trưởng lão ngốc lăng như không nhìn thấy, Lăng Lạc Viêm liếc xa xa Phong Trần Tuyết toàn thân đầy máu đang nằm trên mặt đất, giương môi lên, “Phong Trần Tuyết, ta đã sớm nói qua chỉ cần ta chưa chết ngươi sẽ không được tiếp tục báo thù, hôm nay mùi vị của huyền hỏa ta đã hưởng qua, từ đây về sau không được đến tìm ta gây phiền phức.”

Lời nói của hắn vừa dứt, Phong Trần Tuyết toàn thân đầy huyết sắc hơi hơi cử động, rõ ràng vẫn chưa chết. Long Phạm thần nhiên liếc mắt một cái chuẩn bị nâng tay thì bị Lăng Lạc Viêm đứng bên cạnh ngăn trở, “Hắn là vì tên Lăng Lạc Viêm kia mà chiến, việc hôm nay coi như cùng hắn chấm dứt nợ cũ. Hắn tặng huyền hỏa cho ta, thôi thì cứ quên đi.”

Tặng huyền hỏa, lời này của tông chủ là ý gì? Các trưởng lão thật vất vả mới hồi phục tinh thần, bây giờ lại tiếp tục lâm vào mê mang. Viêm hỏa không hiện, huyền hỏa bất diệt, chẳng lẽ lời này là thật?

Mọi người của Xích Diêm tộc không ngừng liên tục trải qua kinh hãi, đám người của Liệt Diêm tộc cũng không kém là bao. Từ lúc Phùng Hoài trông thấy Lăng Lạc Viêm hiện thân trong ngọn lửa đã thủy chung ngơ ngác đứng nhìn, đến lúc này mới run rẩy mở miệng thở dốc, vẻ mặt phức tạp khó hiểu, có chút kinh hoàng cũng có chút sợ hãi, lẩm nhẩm nói ra mấy câu trong miệng.

“Ngàn vạn lần năm luân hồi, nhân thần ma quỷ khó phân, thế đạo hỗn độn, hạo kiếp buông xuống, nhật nguyệt bị liệt hỏa hừng hực thiêu đốt, viêm hỏa cắn nuốt thân thể, tra tấn linh hồn đau đớn, người đạp hỏa mà về, mang thiên địa trọng sinh...” Ngữ thanh run rẩy từ trong miệng Phùng Hoài thốt lên dường như đang tụng cái gì đó, trong miệng nhắc đi nhắc lại lời nói, ánh mắt thủy chung dừng trên người Lăng Lạc Viêm.

Ánh mắt cổ quái của Phùng Hoài làm cho tất cả mọi người hướng Lăng Lạc Viêm nhìn lại, những người có tuổi đời lâu dài hoảng hốt nhớ lại câu ca dao bị thế nhân xem là trò đùa truyền xướng từ xa xưa cho đến khi không người nhớ rõ, vẻ mặt đều trở nên cổ quái. Lăng Lạc Viêm đứng bên cạnh Long Phạm nghe như vậy cũng ngẩn ra. Hạo kiếp buông xuống? Hẳn như thế nào lại trở thành người cứu thế? Giễu cợt cười một tiếng, đảo mắt qua hơn trăm người đang đứng ở Vọng Thiên Thai, hất mái tóc vẫn hiện lộ sắc đỏ trên đầu vai ra sau lưng, đôi chân trần đạp trên mặt đất hơi hơi chạm nhau, thân hình bỗng nhiên lơ lửng bay lên.

Trước mặt Xích Diêm tộc cùng Liệt Diễm tộc, còn có tất cả các tông tộc khác, nam nhân trẻ tuổi khoác trên người ngoại bào màu trắng dựa vào tể ti Long Phạm rồi ôm chặt hắn bay lên giữa không trung, hướng tới tất cả mọi người nhếch môi lên, “Không cần nói với bản tông chủ những lời đó, hết thấy cùng ta vô can.”

Thân ảnh lơ lửng giữa không trung làm cho tất cả mọi người chấn động, lúc này mới nhớ tới vừa rồi khi hắn hiện thân đã lơ lửng mà đứng, đó là tường thiên thuật?! Là tường thiên thuật đã thất truyền từ lâu?!

Giữa không trung đứng dựa vào người Long Phạm, Lăng Lạc Viêm đang muốn thi lực lại phát hiện Long Phạm đã ôm hắn kéo vào trong lòng, không cần hắn sử dụng năng lực để lửng không, Long Phạm cứ nhiên mang hắn lướt xuống Vọng Thiên Thai, hóa ra Long Phạm đã sớm có tường thiên thuật. (lửng không = bay bổng)

Các tông tộc nhìn thấy hai người lướt xuống Vọng Thiên Thai, mờ ảo lơ lửng giữa không trung như điện quang, tất cả đều lú lút không thể tin được, tường thiên thuật tái hiện thế gian, viêm hỏa của Hách Vũ lại lần nữa dấy lên, còn có câu ca dao thất truyền từ xa xưa, hạo kiếp buông xuống...

Bị liên tiếp các sự kiện chấn nhiếp, Vọng Thiên Thai không còn người nào có thể mở miệng.

51. Quyển 2: Chương 51: Trêu Chọc

“Bản tông chủ khi nào thì trở thành người của người? Tể ti đại nhân....của ta.” Khoác trên người ngoại bào màu trắng được hương sen thơm ngát vây quanh, Lăng Lạc Viêm ngẩng đầu nhìn Long Phạm vẫn cao hơn hắn một ít, cũng làm động tác mà Long Phạm đã thực hiện ở Vọng Thiên Thai, đưa tay nâng cằm của người trước mặt, hơn nữa còn nhấn mạnh thêm hai chữ.

Hắn là Long Phạm? Bởi vì lúc trước ôm hôn mà đôi môi ửng lên đỏ nhạt, “Long Phạm, ta là tông chủ, là chủ tử của người, cho nên...” Lời nói gần trong gang tấc dần dần nhẹ nhàng chậm rãi, hơi thở ấm áp tiến đến bên tai Long Phạm “Nhớ kỹ, người mới là của ta.”

Chậm rãi gần từng tiếng, giọng nói nỉ non như có như không khiêu khích bên tai, lại mang theo mệnh lệnh như đang tuyên bố. Khoác trên người bạch y bào của Long Phạm, mái tóc đỏ thắm màu lửa phi tán trước ngực, nam nhân chói mắt này có thể khiến bất luận kẻ nào đều mê mụi say đắm, Long Phạm cúi đầu nhìn hắn, đôi mắt nhạt màu thanh lam lộ ra ý cười “Àn”

Lúc này hắn sẽ không cùng Lăng Lạc Viêm tranh chấp vấn đề này. Đối với sinh linh bất ngờ đi vào thế gian này khiến cho hắn chú ý, khơi dậy tâm tư làm cho hắn không thể dời mắt, hắn sẽ không bao giờ buông tay, cũng sớm muộn sẽ làm cho Lạc Viêm biết hắn muốn Lạc Viêm nhiều như thế nào.

Ai mạnh hơn ai cũng còn chưa biết.

Về tới gian phòng ban đầu của bọn hắn trong Lôi Lạc thành, sắc trời mờ mịt không biết sớm tối nhưng từ lúc sáng sớm đi lên Vọng Thiên Thai cho đến bây giờ bất quá nhiều nhất cũng chỉ một ngày, Long Phạm nhìn thấy Lăng Lạc Viêm trước mắt không còn là hình dáng của thiếu niên, sau khi trả lời liền lẳng lẳng quan sát.

Đôi mắt vẫn như xưa, còn khuôn mặt so với ban đầu càng thêm đẹp mắt diễm lệ. Không còn là hình dáng thiếu niên, nét sắc sảo hoàn toàn hiển lộ, ngay cả vẻ mị hoặc cũng càng làm cho người ta khó có thể kháng cự, đôi môi mỏng mang theo mị sắc tà khí, đáy mắt mỉm cười lộ ra kiêu diễm gợi tình, bên dưới nét sắc sảo là quyền lợi dã tâm, ở Vọng Thiên Thai trước tất cả mọi người thi triển viêm hỏa, chiêu cáo thế gian viêm hỏa đã trở về, Xích Diêm ra oai.

Huyền hỏa không hiểu vì sao lại không thể khống chế, Lạc Viêm ở trong đó chịu đựng những thứ gì, lại vì sao giải hạ được tử ấn, nhưng trí nhớ trong đầu vẫn chưa bị mất đi...Những việc này hẳn đều muốn biết nhưng còn chưa kịp hỏi, cho đến tận bây giờ nam nhân đứng thẳng trước mặt hắn vẫn làm cho hắn cảm thấy có một chút không chân thật.

Ôm chặt Lãng Lạc Viêm trước người, Long Phạm vuốt ve làn da mềm mại dưới tay, thân hình Lạc Viêm giờ phút này càng hấp dẫn lòng người, nhẹ nhàng thở dài một tiếng. Việc hôm nay đã làm cho hắn ném thử mùi vị mất mát, cho dù Lạc Viêm bình yên trở về, ngay cả tử ấn trên người cũng được giải thoát, hẳn sẽ không bao giờ quên được lúc ấy khi hắn nghĩ đến Lạc Viêm thật sự bị tiêu tán trong huyền hỏa, cái loại cảm giác dưới đáy lòng này...không thể dùng ngôn ngữ đến hình dung.

Cái loại cảm giác đau đớn, hối hận, phần nộ, thất vọng mạnh mẽ trào dâng. Chưa bao giờ tâm loạn đến mức ấy, hắn cơ hồ nghĩ đến chỉ trong khoảnh khắc mình sẽ lâm vào điên cuồng. Sớm biết được tâm ý của hắn dành cho Lạc Viêm, lại không ngờ đã tình thâm đến bước này. (tự mình khen mình tình thâm o_o)

Đứng trước người Long Phạm, Lãng Lạc Viêm bất động không nói, cứ để mặc Long Phạm lẳng lẳng nhìn hắn như vậy. Trong đôi mắt kỳ dị hiện lên màu xanh lam nhạt nhợt không còn lạnh như băng, lúc này cũng không thấy một tia lãnh đạm, tử tịch lạnh lùng hoàn toàn lui ra, chỉ còn lại ôn nhu cùng nồng đậm tình ý, còn có một chút gì đó mà Lãng Lạc Viêm không thể xem nhẹ chính là kiên quyết bất buộc.

Tế ti Long Phạm thanh tâm quả dục, lạnh lùng đến mức không đem sinh linh trên thế gian để ở trong mắt, tựa hồ chán ghét hết thảy lại thật sự đối với hắn có tình?! Không phải chỉ đối với hắn có hứng thú mà Long Phạm thực tính toán cùng hắn tiếp tục dây dưa?

“Uy, không nên yêu thương ta, ta tuy đối với ngươi có tình nhưng không cam đoan có thể duy trì trong bao lâu. Ngươi là tế ti của ta, ta không hy vọng có một ngày vì tư tình mà ngươi cùng ta trở thành đối địch. Ngươi có biết ai cũng không muốn có một người như ngươi làm kẻ thù hay không?” Nhìn thẳng đôi mắt kia, Lãng Lạc Viêm thẳng thắn nói ra, hắn không hy vọng cùng Long Phạm đối địch. Hẳn biết Long Phạm lợi hại cũng biết Long Phạm ở trong tộc có loại địa vị nào.

Hắn còn biết mình là một người dễ dàng động tâm, hẳn quả thật đối với Long Phạm có tình ý, muốn Long Phạm trở thành người của hắn, muốn hết thảy mọi thứ thuộc về Long Phạm. Nhưng nếu giống như dĩ vãng, hắn không cam đoan thời hạn trong bao lâu, cũng không biết khi nào thì mình sẽ mất đi hứng thú. Xoay người thoát hạ y bào thuộc về Long Phạm đang mặc trên người, cứ như vậy xích lõa đứng trước mặt Long Phạm, “Ngươi muốn ta, ta cũng muốn ngươi. Không bằng chỉ là như thế, ngươi tình ta nguyện, đến lúc đó hợp thì tụ, không hợp thì tán, thế nào?” (tụ=đến với nhau, tán=chia tay)

Như không hề để ý toàn thân đang xích lõa đứng thẳng trước mặt Long Phạm. Thân hình trắng ngần như chứng kiến ở Vọng Thiên Thai, thon dài cân xứng, đẹp mắt mê người, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo vài phần tà khí càng làm cho người ta vô pháp kháng cự. Vài phần tùy tiện, vài phần phong lưu khiêu khích, Lạc Viêm như vậy một bên thừa nhận đối với hắn có tình ý, lại một bên nói với hắn hợp thì tụ, không hợp thì tán...

Đôi mắt thanh lam bao hàm ôn nhu dịu dàng hạ xuống, cũng như khi Lạc Viêm khăng khăng cố chấp quyết chiến cùng Phong Trần Tuyết là lúc cơn thịnh nộ trỗi dậy, càng là để ý càng vô pháp duy trì tâm tư ban đầu, bất quá đối với loại cảm giác này hắn cũng không bài xích. Lại nâng mắt lên, nét ôn nhu bên trong đôi mắt nhợt nhạt màu xanh càng thêm sâu. Lãng Lạc Viêm nhìn Long Phạm trước mặt, kia chính là đôi môi hắn yêu thích, không quá dày cũng không quá mỏng, hoàn mỹ đến mức làm cho người ta muốn hôn lên, bạch y bào tế ti lại lộ ra nụ cười quá phận ôn nhu khiến người ta không khỏi run sợ.

“Mới làm cho ta trải qua mất mát đau thương, ngươi nghĩ rằng ta sẽ cho phép khi nào hợp thì tụ khi nào không hợp thì tán sao? Tông chủ của ta—” đem lọn tóc đỏ đậm như hỏa đến bên môi, Long Phạm nhẹ nhàng hôn xuống, ánh mắt lại thủy chung gắt gao nhìn Lãng Lạc Viêm “Là ngươi khơi mào trước, Lạc Viêm. Không có ngày tán đi, ngươi phải nhớ cho kỹ.”

Dịu dàng hôn tóc hắn, lời nói tràn đầy ôn nhu, nhất cử nhất động của Long Phạm đều nhẹ nhàng chậm rãi nhưng Lãng Lạc Viêm lại cảm giác một trận run rẩy. Bình thần lui ra, đậm mặc tiêu tán chỉ còn hiển lộ ôn nhu khiến hắn động tâm đồng thời cũng làm cho hắn có chút kiêng kỵ. Nhìn thấy Long Phạm lấy ra y

phục hồng sam bắt đầu thay hần xuyên y, nam nhân vẫn mang theo ý cười như trước nhưng dưới đáy mắt lại chớp động một trận khiến hần không thể không nhíu mi lại, cảm giác có một chút không yên nổi dậy.

Hần có phải hay không đang trêu chọc người không nên động vào, đã sớm biết Long Phạm không phải hạng người dễ dàng, nhưng vốn đã quen tính bình thản ôn nhu của Long Phạm, hần quên mất nam nhân sống gần ngàn năm một khi động tâm sẽ không chút do dự bá đạo chiếm đoạt.... Trong lòng nghĩ như vậy, Lăng Lạc Viêm nâng tay định xuyên y nhưng hần kinh dị phát hiện đôi tay của mình cứ nhiên không thể nhúc nhích giống như bị cái gì đó trói buộc lại, thậm chí cũng không thể mở miệng nói chuyện.

“Giả sử có một ngày Lạc Viêm muốn rời đi, ta có rất nhiều biện pháp để cho người biết, vô luận là xuyên y buộc tóc, dùng bữa tắm rửa, tất cả hết thảy người thiếu ta đều là không được....” Đầu ngón tay trước thân người xích lô của Lăng Lạc Viêm xẹt qua, lại chậm rãi di chuyển qua cánh tay, nâng tay của hần lên xuyên vào bên trong y mê, rồi lại nhẹ nhàng mà thông thả buông tay hần ra. Lăng Lạc Viêm không thể nhúc nhích chỉ đành để cho Long Phạm đùa nghịch, phủ thêm một tầng y bào nhưng cũng không hoàn toàn che kín, cho đến khi bàn tay lướt đến giữa hai chân của hần.

“Đến lúc đó ngay cả tình dục chi niệm cũng cần ta đến giúp người thư giải, như thế người có nguyện ý? Ta thật ra cũng không ngại, chỉ bất quá người sẽ không thích, đúng không?” ngữ thanh nỉ non hạ xuống, hơi thở nóng ấm lướt qua bên tai, còn có đôi tay khẽ vuốt trên đùi làm cho Lăng Lạc Viêm không tự chủ được bắt đầu phản ứng. Nhìn thấy khuôn mặt trước mắt vẫn lạnh nhạt bình thản, rồi lại mang theo vài phần ý cười ôn nhu, Lăng Lạc Viêm cắn chặt răng, bây giờ thật sự hối hận đã đi khiêu khích người nam nhân này.

Hần tin tưởng nếu Long Phạm muốn làm như vậy thì thực sự sẽ làm ra chuyện như vậy, làm cho hần miệng không thể nói, tay không thể động, chỉ có thể nhìn Long Phạm thay hần làm hết tất cả, đem hần vĩnh viễn cột chặt bên người.

Long Phạm nhìn thấy thần sắc dưới đáy mắt của Lăng Lạc Viêm, khẽ cười một tiếng nâng mặt của hần lên, hết sức nhẹ nhàng hôn lên môi của Lạc Viêm, “Chỉ có bắt đầu, không có chấm dứt, càng không có hợp thì tụ không hợp thì tán, người nhớ rõ chưa? Tông chủ của ta, Lạc Viêm...”

Nhắm nháp đôi môi mỏng nhạt màu, Long Phạm cười đến mức ôn nhu dịu dàng. Lăng Lạc Viêm cảm giác có một trận linh lực dao động, ngón tay bắt đầu có thể nhúc nhích, lúc này mới mở miệng, “Người giỏi lắm!”

Hung hăng nói như vậy, Lăng Lạc Viêm nghiêng rần tức giận. Bị đùa nghịch như thế thật sự không phải phong cách của hần, nhưng Long Phạm như vậy lại không khiến hần chán ghét. Nhìn thấy Long Phạm chân thật, đáy lòng tựa hồ có vài phần hưng phấn mong đợi. Càng thực sự cường đại thì càng hấp dẫn hần, nam nhân như vậy làm cho hần bỗng nhiên bắt đầu có chút không xác định, một ngày nào đó hần rốt cục có thể hay không đối với Long Phạm mất đi hứng thú.

Bất quá làm cho hần buồn bực chính là mới có được lực lượng nhưng vẫn không phải là đối thủ của Long Phạm. Vốn tưởng rằng viêm hỏa vô địch thể gian, không nghĩ tới vẫn không thể so sánh với Long Phạm. Hần thử vận chuyển viêm hỏa trong cơ thể, cảm giác được Dạ Dực như trước vẫn ngủ say, không biết huyền hỏa có ảnh hưởng lên nó hay không. Trong lúc tâm tư khẽ nhúc nhích thì đột nhiên một trận đau nhức nổi lên.

Đang thay Lăng Lạc Viêm sửa sang lại y bào, Long Phạm phát hiện có điểm không đúng, tiếp được thân thể ngã xuống của Lạc Viêm, ý cười lui ra, hần đem linh lực tham dò trong cơ thể của Lăng Lạc Viêm, nhất thời chau mày lại, “Hồn phách của người bị tổn thương?”

Lúc trước tức giận Lạc Viêm ở Vọng Thiên Thai tự tiện quyết chiến làm cho sinh tử chia ly đã khiến tâm tư của hần đau xót không thôi, rồi sau đó lại nói lên cái gì sau này hợp thì tụ không hợp thì tán, đến bây giờ lại thấy hần khác thường Long Phạm làm sao còn tâm tư gì khác, lập tức đem Lăng Lạc Viêm ôm lấy đặt lên trên giường.

Lăng Lạc Viêm chỉ cảm thấy trong cơ thể đau đớn như khi bị huyền hỏa cắn nuốt, cái loại cảm giác linh hồn từ chỗ sâu trong cơ thể bị xé rách, không thể đem đau đớn trên thân thể đi so sánh với. Cắn răng kêu rên một tiếng, hần nắm chặt tay nhân nãi, trầm giọng hỏi nam nhân đang dùng linh lực thay hần tham dò bên giường.

“Sao lại thế này? Hồn phách bị tổn thương thì sẽ thế nào?”

52. Quyển 2: Chương 52: Tình Ý Giao Triền

Vì 'Lăng Lạc Viêm' bẩm sinh linh phách không được đầy đủ, Long Phạm phải dùng linh lực hạ tử ấn phong bế sinh trưởng, mà nay hồn phách của hắn bị thương tổn chẳng lẽ phải bị phong ấn thì mới có thể sử dụng viêm hỏa? Nằm ở trên giường, nếu không phải vì quá mức đau đớn Lăng Lạc Viêm cơ hồ phải cười thành tiếng. Nếu thật sự như vậy chẳng phải là quá mức châm chọc? 'Lăng Lạc Viêm' ban đầu vốn là như thế này nhưng bây giờ hắn có được lực lượng, thân thể mới có thể lớn lên, trong chốc lát bất hủ phải lựa chọn một trong hai....

Lăng Lạc Viêm nhắm nhin đau đớn, trong lòng bức bối không thôi. Bên giường Long Phạm đang thay hắn tham dò, thần sắc hơi tỉnh lại thở phào nhẹ nhõm, hắn lắc lắc đầu, "Là ta sơ sẩy, không sớm thay người kiểm tra triệt để. Hồn phách của ngươi không phải bị tổn thương, mà là hồn phách của ngươi vốn đã có hao tổn, từ khi ngươi đi vào thế giới này đã không được đầy đủ."

Lại tỉnh té dùng linh lực tra xét một lần nữa, Long Phạm rốt cục xác định lúc trước Tư Kỳ trưởng lão đưa hắn đến thế gian này hồn phách đã không đủ, cũng may chỉ là thiếu đi một phần còn lưu lại ở dị thể, cũng không đáng ngại, có Dạ Dực ở đây đối với Lăng Lạc Viêm mà nói cơ hồ cũng không thành vấn đề.

"Không có gì đáng ngại, Dạ Dực là thật thể cũng là linh thể, cùng ngươi dung hợp hoàn toàn có thể bổ sung vào phần bị khuyết kia. Có nó ở đây ngươi sẽ không có vấn đề gì, cũng có thể tùy ý sử dụng viêm hỏa lực," Long Phạm trả lời như vậy. Lăng Lạc Viêm ở trên giường nắm chặt đệm chăn, nghiêng răng run rẩy thấp hừ một tiếng, "Nếu không có gì đáng ngại vì sao ta lại đau như thế này?"

Mồ hôi toát ra làm ẩm ướt mái tóc, sợi tóc dính trên khuôn mặt từ đó ửng dần dần khôi phục thành màu bạch kim óng ánh như xưa, Long Phạm chăm chú nhìn hồi lâu người trên giường vì đau đớn mà nắm chặt tay, hắn nhíu mi, "Nếu huyền hỏa đối với ngươi không có ảnh hưởng là vì nó có nguồn gốc cùng viêm hỏa, nhưng ngươi chỉ mới tiếp nhận cổ lực lượng này, nhất thời không thể làm cho cả hai cùng dung hợp."

Cầm bàn tay nắm chặt của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm đưa lòng bàn tay đã ấn ra vết máu mở ra, đặt vào chính bàn tay của mình, "Đau thì cầm lấy tay ta, không cần tổn thương chính mình,"

Lăng Lạc Viêm còn đang nhăn nheo cái loại đau đớn của linh hồn đến từ chỗ sâu trong cơ thể, nghe được lời nói bên tai, hắn ngoảnh đầu lại đã thấy bàn tay bị Long Phạm nắm chặt. Lòng bàn tay ấm áp của Long Phạm cùng của hắn lạnh như băng tràn đầy mồ hôi gắt gao cùng thiếp. Đầu ngón tay lồng vào nhau, hai người mười ngón sát sao giao triền, mà đôi mắt thanh lam ở bên giường nhìn hắn lại hiện lên vài tia trầm trầm tối đen, cái loại âm u này giống như ở Vọng Thiên Thai khuyên can hắn cùng Phong Trần Tuyệt giao chiến, thần sắc của Long Phạm khi đó là như thế này.

Miễn cưỡng nhếch lên khóe môi, Lăng Lạc Viêm nhíu nhíu mi, "Như thế nào, đau lòng?" Không biết là vì câu nói kia của Long Phạm hay là vì hai bàn tay lồng vào nhau, hắn bắt đầu cảm giác quen dần với cái loại đau đớn này, cũng không phải quá mức khó nhin.

"Ân, là đau lòng" trả lời không chút do dự, Long Phạm lẳng lẳng nhìn khuôn mặt thấm ướt mồ hôi, Lăng Lạc Viêm ở trước mắt hắn đang chịu đựng tra tấn, hồn phách như bị xé rách. Long Phạm căn bản không che giấu hắn là vì Lạc Viêm mà đau lòng. Đối với hắn mà nói khi đã xác định người trước mắt là người hắn muốn thì những việc khác đều là dư thừa. Hắn sẽ không như nam nữ bình thường tự mình tạo ra trở ngại, bận tâm đến thân phận địa vị, giả tạo kềm chế, ngạo mạn tôn nghiêm, những việc đó không nằm trong suy xét của hắn.

Một trận đau đớn truyền đến, Lăng Lạc Viêm bấu chặt đầu ngón tay vào mu bàn tay của Long Phạm, tâm tư bởi vì mấy chữ kia mà khẽ nhúc nhích. Vốn biết hắn đối với Long Phạm quả thật có tình, trải qua lúc này cảm giác kia tựa hồ càng rõ ràng hơn, khuôn mặt tràn đầy mồ hôi không khỏi vì mấy chữ của Long Phạm mà lộ ra ý cười, "Hóa ra tệ ti đại nhân đối với tình ý....thẳng thắn như vậy."

Khiến cho nam nhân như Long Phạm phải vì hắn mà lo lắng hiển lộ ra nét mặt như thế, hắn không thể không thừa nhận cảm giác của mình giờ phút này phi thường không tồi. Nhớ tới lời nói mới vừa rồi của hắn 'hợp thì tụ không hợp thì tán', hắn lại bắt đầu chờ mong 'hợp thì tụ', còn về phần 'không hợp thì tán' hắn tạm thời không muốn nghĩ đến.

“Đối với dực vọng của chính mình, ta luôn luôn rất thẳng thắn.” Long Phạm cúi người hôn đi mồ hôi trên trán Lăng Lạc Viêm. Nhìn thấu hết thấy mọi việc trên thế gian, không còn gì làm cho hắn xúc động, khó có thể gặp gỡ một người hợp tâm hợp ý khiến hắn vướng bận không thôi, hắn làm sao có thể đem mấy thứ dư thừa cổ kị trói buộc tay chân, mặc kệ Lăng Lạc Viêm là thân phận gì, hắn đã xác định là Lăng Lạc Viêm, mà khi đã xác định thì hắn sẽ không che giấu tâm ý của chính mình.

Đau lòng, không buông, tình yêu, dực niệm, tất cả hết thấy toàn bộ sẽ làm cho Lạc Viêm biết rõ ràng, chỉ là bất quá đến lúc đó không biết có dọa Lạc Viêm sợ hãi hay không. Cùng đôi mắt đang chịu đựng đau đớn nhưng vẫn toát lên nét sắc bén nhìn nhau, Long Phạm mỉm cười, dù nghĩ như thế nhưng hắn biết Lạc Viêm chắc chắn sẽ vui vẻ tiếp nhận, thậm chí sẽ càng khiêu khích hắn, kia mới chính là tông chủ của hắn, là Lạc Viêm của hắn.

Trong phòng hết thấy đều yên lặng, chỉ có ánh mắt hai người di chuyển nhìn nhau. Bất tri bất giác Lăng Lạc Viêm cảm thấy cơn đau đớn chậm rãi lui ra, đợi khi hắn phát hiện đã không còn thấy khác thường. Thở phào nhẹ nhõm hắn buông tay Long Phạm ra, ánh mắt đảo qua nhìn thấy huyết sắc trên mu bàn tay Long Phạm do chính hắn gây nên.

Chỉ chỉ bên cạnh giường, Lăng Lạc Viêm đối với Long Phạm ra hiệu, “Lại đây,”

“Hai lực dung hợp, thật là không còn đau đớn?” Nằm bên cạnh Lăng Lạc Viêm, như ngày thường để cho hắn ôm chặt, Long Phạm lau mồ hôi trên trán hắn, bàn tay vừa mới buông liền bị Lăng Lạc Viêm cầm lấy, đầu lưỡi ẩm áp theo miệng vết thương trên mu bàn tay Long Phạm liếm qua.

Tối chán ghét huyết tinh, chán ghét cái loại sền sệt máu tanh lại cứ nhiên liếm lên vết thương trên mu bàn tay của hắn, ánh mắt dần dần thâm trầm, Long Phạm xoay tay hướng vết máu càng làm tăng thêm vẻ mỉa mai hoặc bên môi Lăng Lạc Viêm lau đi, “Máu của ta cùng người khác có bất đồng? Hay bởi vì là ta nên mới bất đồng?”

Lăng Lạc Viêm nếm hương vị huyết tinh trong miệng, mới vừa rồi hắn chỉ là nhất thời xúc động nhưng đến lúc này hắn lại không cảm thấy có nửa điểm chán ghét, liếm liếm môi hắn cười khê, “Có lẽ.....bởi vì là người,” điểm này hắn thừa nhận, Long Phạm tồn tại trong lòng hắn quả thật không giống với người bình thường.

“Còn không nguyện thừa nhận? Còn muốn thêm vào hai chữ có lẽ?” Xem ra người hắn muốn đúng là có thói quen tùy hứng, thói quen nắm giữ kẻ khác, không muốn bị người khác dễ dàng điều khiển. Long Phạm mỉm cười, ánh mắt lấp lánh, đem người bên cạnh ôm vào trong lòng giao triền giống như lúc trước, cố định hai tay của Lăng Lạc Viêm không cho phản ứng, hắn cúi đầu hôn xuống môi Lạc Viêm.

Va chạm trên môi rất nhẹ tựa như đang khiêu khích, đầu lưỡi khê lướt qua rồi sau đó tách ra. Trong phòng cơ hồ có thể nghe thấy tiếng ứ ất phát ra từ hai đôi môi va chạm. Long Phạm ôn nhu hôn giống như có thể làm cho người ta tan chảy, nhưng động tác áp chế lại không có chút thả lỏng, gắt gao khóa chặt hai tay không cho Lăng Lạc Viêm may mảy nhúc nhích. Không thể tiếp tục hôn sâu cũng không thể cự tuyệt, Lăng Lạc Viêm tiến lui không được, chỉ có thể bị động để cho Long Phạm nhẹ nhàng hôn hắn. Lúc này hắn hết sức bội phục khả năng tự khống của Long Phạm, rồi bỗng nhiên chợt nhớ người nam nhân này tựa hồ gần ngàn tuổi.

“Khi bị huyền hỏa cắn nuốt.....” ngữ thanh khàn khàn trong giọng nói của Lăng Lạc Viêm vẫn chưa lui ra, đột nhiên mở miệng làm cho động tác của Long Phạm dừng lại, “Cái loại đau này...ta nghĩ đến ta sẽ chết” Nói xong lời này, không ngoài ý muốn lực đạo đang đè ép trên hai tay dần dần thả lỏng, Lăng Lạc Viêm vừa lòng không nhanh không chậm tiếp tục nói, “Bị huyền hỏa cắn nuốt thật giống như khi lần đầu đến đây, cái loại đau này dường như đã trải qua không ít lần, mỗi lần đều cảm giác sẽ chết.” (Ơ bác Viêm điều thật=.=, anh Long đang hôn cơ mà, đánh trống lảng là sao)

Long Phạm nhú mi, buông đôi tay hắn đang áp chế ra, khuôn mặt tái nhợt của người ở dưới thân đã thoái lui, hồng sam rộng mở không được che kín, thân thể không còn là thiếu niên, ngay cả một chút mỏng manh suy yếu đều không nhìn thấy, nhưng nghe lời nói trong miệng của Lăng Lạc Viêm hắn lại chỉ có đau lòng không thôi, không thể không buông tay của Lạc Viêm ra, không thể tiếp tục khiêu khích khê hôn.

Mặc dù theo ý cười trong mắt Lăng Lạc Viêm, hắn biết là Lạc Viêm cố ý. Cho dù như thế hắn cũng không thể xem như không nghe thấy, càng huống chi cứ tiếp tục khê hôn như thế này hắn nhẫn nại cũng có chút

vất vả.

Lực đạo áp chế trên người đã buông ra, Lăng Lạc Viêm nhìn thấy bộ dáng nhũn mảy của Long Phạm, hẳn cười hết sức đắc ý. Vì hắn mà đau lòng, điểm này có lẽ đúng là nhược điểm duy nhất của Long Phạm. Chợt ôm lấy nam nhân trên người nghiêng xuống, trong nháy mắt tình thế nghịch chuyển.

Đem Long Phạm đặt dưới thân, Lăng Lạc Viêm ở bên môi hắn nhẹ nhàng liếm qua, giọng nói mang theo âm thanh khàn khàn có chút ái muội cũng có chút uy hiếp, “Muốn biết khi ấy ta ở bên trong huyền hỏa là loại cảm thụ nào, lại là như thế nào có thể trọng sinh thì không nên động đây, nghe ta nói.”

Long Phạm lẳng lặng nhìn hắn cho đến khi trong lòng Lăng Lạc Viêm bỗng nhiên nổi dậy một trận không yên, hắn mới mỉm cười “Người nói đi”. Cho dù hắn biết sau khi lắng nghe Lạc Viêm nói, trong lòng của hắn tuyệt đối sẽ không dễ chịu, nhưng hắn cũng muốn biết ở Vọng Thiên Thai khi Lạc Viêm bị cắn nuốt là loại cảm giác nào, khi hắn cố gắng cứu Lạc Viêm đã xảy ra chuyện gì.

“Lúc Phong Trần Tuyệt hội tụ huyền hỏa đánh vào người ta, viêm hỏa lại yên lặng như đang chờ đợi cái gì đó. Chiếu theo tình hình lúc sau xem ra huyền hỏa là bị viêm hỏa lôi kéo, cho đến khi đánh trúng ta huyền hỏa tựa hồ đối với thân thể của ta vô hại, ta chỉ là bị bao vây ở trong đó. Rồi viêm hỏa dần dần có động tĩnh, bắt đầu hấp thu huyền hỏa, nhưng ta không thể cất chứa quá nhiều linh lực. Lực lượng không thể bị ta hấp thu lại khẩn cấp dừng mãi tiến vào trong cơ thể. Trong nháy mắt thân thể bị cổ lực lượng này cùng nhau xé rách cho đến khi bị hủy diệt. Ta chỉ biết mình lâm vào một loại trạng thái kỳ dị, xung quanh hết thấy đều thực rõ ràng, hành động lời nói của các người ta đều biết được. Cũng không phải là thấy mà là cảm giác được thân thể đã tan biến của ta một lần nữa trọng sinh, còn kém một chút đã muốn thành hình thì lại bị đình trệ bất động như thiếu cái gì đó...”

“Người thiếu chính là một phần hồn phách,” Long Phạm nghe Lăng Lạc Viêm nói như vậy liền hiểu được vì sao khi hắn truyền vào huyết tinh giúp Lăng Lạc Viêm tạo lại thân thể, về sau Lăng Lạc Viêm vẫn chưa bị mất đi trí nhớ, hết thấy đều như thường. Hóa ra căn bản là sau khi huyền hỏa cùng viêm hỏa hợp một, viêm hỏa chân chính bắt đầu xuất hiện ở trong thân thể đang tạo hình của Lạc Viêm, rồi hắn lại dùng máu tươi cùng linh thuật giúp Lạc Viêm bổ sung vào phần hồn phách bị thiếu kia.

“Khi người cùng các trưởng lão sử dụng linh lực truyền máu vào, thân thể của ta rốt cục thành hình. Huyền hỏa cùng Viêm hỏa đột ngột nổ tung cùng nhau dung hợp trong lúc đó, rồi ý thức của ta trở về, tái khôi phục tinh thần thì đã ở giữa không trung.”

“Nói như vậy khối thân thể này của người dung hòa máu của ta, mỗi một tác huyết nhục trên người của người đều là...” Long Phạm thần nhiên nói đưa tay khẽ vuốt trên lưng Lăng Lạc Viêm. Nghe xong lời của Long Phạm lại bị đôi mắt kỳ dị kia chăm chú nhìn, Lăng Lạc Viêm có thể rõ ràng cảm giác được dục vọng dưới thân không thể tự khống, trở nên nóng dần lên.

“Hôm nay tông chủ có muốn Long Phạm thị tẩm?” Giọng điệu giống như ngày thường thong thả hỏi như vậy, Long Phạm đương nhiên phát giác dị trạng của Lăng Lạc Viêm, đôi mắt bình thản trầm tĩnh hàm chứa vài phần ý cười. Lăng Lạc Viêm nhìn thấy liền có một chút dự cảm không ổn. Lúc này nếu cùng Long Phạm ở chung một chỗ, bị ăn chắc chắn sẽ là hắn. Cho tới bây giờ hắn làm sao còn không rõ ràng đôi mắt hàm chứa ý cười của Long Phạm có bao nhiêu nguy hiểm.

Lăng Lạc Viêm còn đang suy tính thì nam nhân ở dưới thân đã đem đầu của hắn kéo xuống, nụ hôn hàm chứa tình dục ái niệm tràn đầy thắm thiết, đầu lưỡi quấn quanh liếm dục không lưu một tia để cho hắn suy nghĩ. Dục vọng dấy lên, Lăng Lạc Viêm bất chấp tính toán này nọ, đang lúc xé toang y phục trên người lại nghe ngoài cửa có tiếng bước chân vội vã cùng tiếng người vang lên, có vẻ không ít người đang đi tới.

“Như thế nào? Tiếp tục hay là...” Long Phạm biết rõ người đang đến nhất định là các trưởng lão trong tộc, còn có vài người của Liệt Diễm tộc.

“Ta không muốn làm được một nửa thì bị đánh gãy. Nếu là tiếp tục khó tránh khỏi một lát bị người quấy rối.” Lăng Lạc Viêm bất mãn nghiêng tai lắng nghe tiếng vang bên ngoài, tính toán dọc qua hành lang còn khoảng bao lâu thì đến trước cửa, có đủ làm cái gì không.

“Vậy thì để cho bọn họ đợi một chút.” Long Phạm nâng tay hướng trước cửa giơ lên, một trận bạch quang lấp lánh mờng lung bỗng nhiên hiện ra như tấm bình phong ngăn cách trước cửa.

“Trước khi bọn hần đến đây còn có thể làm được rất nhiều chuyện,” Buồng tay, bộ dáng bình thản thông dong của bạch y bào tề ti vẫn không chút thay đổi. Hai tay mơn trớn thân hình dưới lớp hồng sam, tiếp tục một cái thâm hôn, “Cho dù không làm được đến cuối cùng, cũng nên để cho Long Phạm quen thuộc một chút, tông chủ của ta lúc này trở nên như thế nào.”

53. Quyển 2: Chương 53: Vi Nhiệt

Quyết Vân, Nham Kiều cùng các trưởng lão cước bộ vội vã đến trước cửa phòng Lăng Lạc Viêm. Bọn hần đã sớm hỏi rõ ràng rồi được biết tông chủ cùng tề ti sau khi về đến thì ở trong phòng, nhưng bọn hần đứng ở trước cửa lại không nghe thấy bất cứ tiếng vang nào phát ra bên trong phòng, lặng yên không một tiếng động tựa hồ trong đây không có một bóng người.

Gõ cửa phòng, Xích Diễm tộc Quan Mão là người đầu tiên mở miệng hỏi: “Tông chủ, Liệt Diễm tộc Phùng Hoài tộc trưởng có việc cầu kiến, không biết tông chủ có nguyên tiếp kiến?”

Không biết Quan Mão có phải hay không cố ý, sắc mặt của hần trở nên thận trọng, lời nói trong miệng từ ‘cầu kiến’ đến ‘tiếp kiến’. Một trăm năm tiếp theo Liệt Diễm tộc phải nghe lệnh Xích Diễm tộc, Quan Mão dùng từ như thế khiến người của Xích Diễm tộc nghe xong sắc mặt đều vui vẻ. Phùng Hoài đáng lý không nên thích thú gì, nhưng lúc này hần lại không lưu tâm. Các trưởng lão dưới tay Phùng Hoài sắc mặt cũng không thấy nửa điểm khác thường, tựa hồ chuyện này vốn nên là như thế.

Thái độ của Liệt Diễm tộc hiện giờ so sánh với ngày xưa rõ ràng khiêm tốn hơn không ít, các trưởng lão Xích Diễm tộc lại không lòng dạ nào vui mừng, bọn hần còn chưa hồi phục tinh thần sau khi trải qua một trận kinh hoàng ở Vọng Thiên Thai. Việc hôm nay thật sự làm cho bọn hần không kịp thích ứng. Đứng ở trước cửa cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên trong, tất cả mọi người ngẩng mặt nhìn nhau lắc đầu.

Tông chủ rõ ràng đã quay trở về nhưng Quan Mão trưởng lão gõ cửa cầu kiến thì bên trong cư nhiên không ai đáp lại, dùng linh lực thám thính cũng không có một chút động tĩnh.

Nham Kiều tính tình không nhẫn nại, nâng tay gõ cửa, “Cầu kiến tông chủ!”

Bên trong phòng, tiếng đập cửa phanh phanh chấn động tạo nên một trận gợn sóng lên màn ánh sáng che trước cửa, vài tia sáng lóe lên, hết thấy lại tiếp tục yên lặng. Tiếng đập cửa còn chưa truyền vào liền bị vầng sáng mờ lung bên trong tiêu tán đi. Lúc này bầu không khí ở bên trong không hề có tiếng vang gõ cửa mà tất cả chỉ tràn đầy hơi thở tĩnh dục.

Hô hấp nặng nề nóng như lửa, trên giường hai thân thể mang theo mồ hôi va chạm giao triền quán quanh. Bên trong không khí ướt át tràn đầy tình sắc kiều diễm đến cực điểm. Trên giường, hồng sam của Lăng Lạc Viêm rộng mở lộ ra nửa thân trên, tầng tầng lớp lớp y phục vì dây dưa nên sớm hỗn loạn không thể tả. Nằm trên người Long Phạm, hần biết ngoài cửa có không ít người đang chờ đợi, mặc dù biết thế hần cũng không dừng lại động tác, vẫn cùng tề ti của hần liên tục giao chiến không màng ngoại nhân.

Ngón tay thon dài của Long Phạm thâm nhập vào bên trong lớp hồng sam, không biết làm cái gì lại khiến Lăng Lạc Viêm hỗn hển thở gấp kêu lên một tiếng đau đớn. Lăng Lạc Viêm dừng lại đôi tay đang khiêu khích trên người Long Phạm, cúi xuống hôn lên trước ngực hần, “Đủ chưa? Cần sờ người đều sờ hết rồi, còn không buông tay? Chẳng lẽ là lo lắng về sau ta không thể thỏa mãn người?”

Y phục của Long Phạm bị hần thoát đi hơn phân nửa, trên lòng ngực cường tráng trong bạch y bào hiện lên vài điểm ân hồng, Lăng Lạc Viêm vui vẻ cười tà tà liếm qua trước ngực Long Phạm. Dấu vết trước mắt chính là kết quả kịch liệt của thân thể lửa nóng giữa hai người tạo nên, cũng như ở dưới thắt lưng bên đùi của hần tràn đầy dấu vết này nọ. Ở một trận trêu chọc lẫn nhau, cho dù cách lớp vải y phục hần vẫn có thể cảm giác nhiệt độ cơ thể của Long Phạm cũng như hần càng ngày càng nóng. (đọc tới đây mình mới hiểu...ra là bác Long ngắt đùi bạn Viêm)

“Ta tin tưởng Lạc Viêm nhất định sẽ làm cho ta phi thường hài lòng.” Thân thể cùng một chỗ dính sát vào nhau, ngành vật để ở dưới thân đối phương đều đã muốn trưởng đại. Y bào bị Lăng Lạc Viêm thoát hạ, Long Phạm kéo thân trên của Lăng Lạc Viêm ấn xuống một chút, đối với đôi mắt mỉm cười ngả ngớn của

Lăng Lạc Viêm nói tiếp, “Chẳng qua, khối thân thể này ta còn chưa đủ quen thuộc, tông chủ có thể cho phép Long Phạm tiếp tục?”

Không nhanh không chậm đặt câu hỏi, vẻ mặt thản nhiên mỉm cười căn bản không cần chờ Lăng Lạc Viêm trả lời, Long Phạm liền đem nam nhân đang nằm trên người ấn vào trong lòng ngực, xoay người lật ngược Lăng Lạc Viêm đặt dưới thân. Đôi tay dưới lớp hồng sam lại tiếp tục mơn trớn thăm dò từ bên hông cho đến hạ phúc. Lăng Lạc Viêm cũng đáp lễ, nâng tay hướng phía sau Long Phạm mà đi. (hạ phúc = dưới bụng)

Đường như không có việc gì, đầu ngón tay lướt qua sống lưng Long Phạm dần dần đi xuống. Bàn tay của Lăng Lạc Viêm sắp sửa chạm được nơi đó thì bỗng nhiên hạ phúc nóng lên một trận. Dục vọng nhẩn nại đã lâu bấy giờ bị ai kia nắm trong lòng bàn tay, hít vào một hơi Lăng Lạc Viêm nhìn thấy đáy mắt thanh lam hiện lên một tia cười ôn nhu, đương nhiên hẳn cũng không xem nhẹ đáy mắt chớp động của Long Phạm. Bàn tay còn chưa đạt đến mục tiêu, đang muốn tiếp tục đi xuống thì ngạnh vật dưới thân đã bị bàn tay trắng nõn càng đẩy lên dục niệm nóng như lửa đốt.

“Ngô....” Không biết Long Phạm làm cái gì, chưa bao giờ có cảm giác sung sướng như thể có dòng điện xẹt qua trên người như vậy. Bị tình dục khống chế làm sao còn tâm tư làm chuyện gì khác, Lăng Lạc Viêm thở hổn hển cúi đầu chỉ nhìn thấy Long Phạm đem dục vọng hừng hực lửa nóng của hai người đặt trong tay, trên đỉnh ngạnh vật thấp thoáng vài giọt niêm dịch, dục vọng trong tay Long Phạm hơi hơi rung động.

Đem tay của Lăng Lạc Viêm đặt lên trên dục vọng của hai người, Long Phạm mỉm cười nói nhỏ, “Lạc Viêm đừng quên, ngoài cửa các trưởng lão cùng người của Liệt Diễm tộc còn đang châu chực. Phùng Hoài muốn làm cái gì, chẳng lẽ ngươi không hiểu kì? Còn có câu ca dao kia....”

Trọng lượng trên người đè xuống, hô hấp nặng nề, dục vọng lửa nóng của hai người chạm vào nhau, ở trong tay của đối phương không ngừng ma sát tới lui. Lăng Lạc Viêm nghe Long Phạm nói như vậy liền trừng mắt nhìn nam nhân trên người. Hẳn thật bội phục cũng rất không cam tâm vì sao Long Phạm cùng hắn toàn thân lửa nóng, dục vọng mãnh liệt trào dâng mà Long Phạm vẫn có thể bảo trì thanh tỉnh, vẻ mặt xem ra vẫn là thông dong tao nhã, chẳng lẽ ngàn năm lão yêu này thật sự khác với phàm nhân?

Cổ tình ở loại thời điểm này lại nhắc nhở chuyện bên ngoài cửa, hay là Long Phạm biết hắn mới vừa rồi tính toán làm cái gì? Chỉ có điều ý đồ còn chưa thực hiện xong, vẫn chưa đụng đến chỗ kia....Lăng Lạc Viêm xác định một sự kiện, vị tể ti này của hắn ngoại trừ rất giỏi ngự trang ở bên ngoài, vẫn là cái loại người lòng dạ hẹp hòi, thù dai nhớ kỹ.

“Chẳng lẽ....mỗi lần ngươi cùng người khác làm...đều là như vậy? Còn có thể phân tâm nghĩ đến cái khác? Ngươi có biết điểm này.... khiến người ta ...rất là khó chịu hay không?” Rõ ràng cùng với hắn khó nhận dục niệm nhưng so với hắn bình tĩnh hơn nhiều, Lăng Lạc Viêm bức bối. Theo động tác dưới thân khiến cơ thể Long Phạm cùng với hắn thấm ướt mồ hôi. Làn da hai người sít sao ma sát, trong phòng tràn đầy hơi thở hổn hển cùng tiếng vang ướt át, không biết là va chạm trên người bọn hắn tạo nên hay là vì thể dịch lấy dính dưới thân. Bàn tay của hai người vẫn không ngừng ma sát khiến cho lửa nóng càng thêm kịch liệt.

“Hóa ra Lạc Viêm cũng không ngại vào lúc này lại nhắc đến người khác...” Lạc Viêm cùng với hắn ở trên giường lại có thể không thèm để ý hỏi quá khứ của hắn khi cùng người khác giao hoan là như thế nào. Vì câu hỏi của Lăng Lạc Viêm mà ngữ thanh dần dần thâm trầm, Long Phạm đột nhiên khẽ nâng nửa thân trên rồi áp xuống hôn lên môi Lăng Lạc Viêm.

Chưa kịp hô hấp liền bị đoạt đi tất cả hơi thở, Lăng Lạc Viêm có chút hoa mắt cảm giác được khoái cảm dưới thân theo động tác trong tay của Long Phạm càng thêm trời dậy, người đoạt đi hô hấp của hắn lại tiếp tục ở trong miệng hắn bá đạo xâm chiếm, ngay cả một tia thở dốc cũng không lưu lại đường lui. Cho đến khi dưới thân dần dần đạt đến cực hạn khoái cảm, Lăng Lạc Viêm nâng thắt lưng lên, theo động tác gia tốc của Long Phạm bùng nổ mà ra, trong đầu chỉ còn một trận mê mang trống rỗng, theo sau đó không lâu là cảm giác trên bụng một mảng chất lỏng ấm áp trào ra.

Cơ hồ tưởng rằng sẽ bị ngạt thở mà chết, sau khi bị buông ra Lăng Lạc Viêm há mồm thở hổn hển, lòng ngực phập phồng kịch liệt, gương mặt nhìn Long Phạm thấy hắn nhìn mình mỉm cười. Từ khi mới quan hệ hai người trở nên ái muội, nụ cười ôn nhu kia càng thường xuyên hiện lộ trước mặt Lăng Lạc Viêm. Đôi môi hoàn mỹ của Long Phạm thoáng giờ lên cùng giọng nói âm trầm mềm nhẹ.

“Người muốn biết thì ta sẽ nói cho người biết, cùng người khác ở trên giường ta nghĩ đến đều là sự vụ trong tộc. Bất quá cùng với Lạc Viêm...nghĩ đến chính là như thế nào không chế dục vọng. Hôm nay ở đây không quá thích hợp, vì lo nghĩ cho thân thể của người nên mới tận lực áp chế, một phen khổ tâm, nhưng ngược lại làm cho người ôm oán. Một khi đã như vậy đến lúc ta không hề khắc chế, người cần phải nhớ rõ ngày hôm nay, theo như lời người vừa nói....”

Hắn sẽ làm cho Lăng Lạc Viêm biết vì để bảo trì loại bình tĩnh thần nhiên này hắn phải hao tổn bao nhiêu khí lực, mà đến khi không hề áp chế dục vọng, đối với Lạc Viêm hắn có thể có bao nhiêu tình dục ái niệm....

Lời nói thì thâm ôn nhu chậm rãi làm cho người ta bất an, Lăng Lạc Viêm nhíu nhíu mi nhưng cũng có chút chờ mong, “Những gì ta đã nói tự nhiên sẽ không quên.” Chẳng qua lời này không bao lâu sau thì Lăng Lạc Viêm liền hối hận, khi đó hắn mới biết được, tể ti không hề có ý áp chế tình dục so với cảm thú chẳng khác là bao.

Hôn lên môi Long Phạm, Lăng Lạc Viêm cúi đầu nhìn thấy thể dịch của hai người ở trên thân, tùy tay kéo qua trường mạn bên giường lau đi, hắn đứng dậy bước xuống đất xuyên vào hạ khổ, mái tóc ẩm ướt xẹt qua đầu vai, Lăng Lạc Viêm hướng nam nhân trên giường ngoắc tay, “Còn không mau lại đây thay bản tông chủ xuyên y.”

54. Quyển 2: Chương 54: Cầu Kiến

Lăng Lạc Viêm trong miệng nói như vậy nhưng cũng đã tự tay sửa sang lại y phục của chính mình. Long Phạm đi đến trước người Lăng Lạc Viêm, tiếp nhận đai lưng trong tay của hắn, “Ta đến.” “NXB lậu = thiếu Iốt”

Trước ngực còn mang theo mồ hôi, sợi tóc khô phục màu bạch kim ẩm ướt dán ở phía sau lưng, hồng sam hỗn độn rộng mở có vài phần buông thả, còn lộ ra vẻ biếng nhác sau khi thực hiện tình sự ái muội, nhìn thấy Lăng Lạc Viêm như thế Long Phạm dừng lại động tác trong tay, “Các trưởng lão nhìn thấy bộ dáng này của người không biết sẽ nghĩ như thế nào, thời gian người với ta ở trong phòng cũng không ngắn.”

Ngữ thanh thông dong mang theo ý cười, Lăng Lạc Viêm nghe vậy giương mắt hướng trước cửa nhìn vắng vắng vẫn không ngừng lóe ra, “Bọn hắn nghĩ như thế nào không cần phải quản, ở Vọng Thiên Thai bọn hắn đều nhìn thấy, cũng không kém lúc này, huống chi...sự thật cũng không quá xa so với tưởng tượng của bọn hắn.”

Chỉ bằng hơi thở còn lưu lại trong phòng, cùng với Long Phạm và hắn xuất hiện ở nội môn, không cần phải đoán cũng biết các trưởng lão sẽ nghĩ như thế nào. Bất quá đối với việc này thật ra hắn cũng không hề để ý, mà tể ti của hắn sống gần ngàn năm chỉ sợ đối với cái nhìn của người khác càng không có cảm giác.

Bất luận người khác nhận thấy thế nào, đoán như thế nào, cuối cùng bất quá cũng chỉ là một chén đất cát mà thôi, để ý đến quan điểm của một chén đất cát quả thật là một việc làm vớ vẩn. Nói như vậy có lẽ là ích kỷ chẳng qua hắn chính là loại người vì tư lợi bản thân, điểm này hắn không phủ nhận.

Vàng sáng bình phong che chắn trước cửa không ngừng lấp lánh, lược đi hết thấy tiếng vang ở ngoại gian, hai người ở trong phòng sửa sang lại y phục, động tác không chút hoang mang. Lăng Lạc Viêm tiếp nhận Long Phạm thất lại đai lưng rồi lại dựa vào một bên đánh giá bạch y bào nam nhân.

Y bào luôn luôn bất loạn bây giờ lại trở nên lỏng lẻo, vạt áo bị hắn xả khai vẫn còn rộng mở, mái tóc đen huyền xõa dài trước người mang theo hơi thở trầm tĩnh bình yên, màu đen như mực lắng đọng. Khi Long Phạm buộc tóc, trước mắt hắn là tể ti nhìn như thanh tâm quả dục làm cho hắn kích động muốn tháo tung mái tóc rồi lại thoát hạ tầng tầng bạch y bào kia.

“Nhìn ta làm cái gì?” Thấy ánh mắt Lăng Lạc Viêm chớp động, Long Phạm biết rõ nhưng vẫn cố hỏi, hắn chậm rãi nhếch lên khóe miệng ghé sát bên môi Lăng Lạc Viêm nói, “Để ta làm cho bọn họ tiến vào.”

Không đợi hắn kịp có phản ứng, Long Phạm liền dời môi. Giống như cực hạn hấp dẫn, Lăng Lạc Viêm nhìn thấy Long Phạm xoay người không chút do dự cất bước. Ngay khi Long Phạm nâng tay đánh tan quang sáng, Lăng Lạc Viêm đi đến bên cạnh định xoay mặt của hắn lại để hôn lên môi thì bên hông bỗng nhiên căng thẳng, chưa kịp định thần thì sau lưng đã bị áp sát đặt vào cánh cửa.

“Lạc Viêm muốn cái gì, chỉ cần nói một tiếng là được...” Thân thể kề sát vào người Lăng Lạc Viêm, một tay mơn trớn lên môi hắn, Long Phạm thản nhiên nói, dưới đáy mắt hiện lên ý cười.

Ở ngoài cửa Quan Mão cùng các trưởng lão đang châu chực bỗng nhiên nghe thấy bên trong có một trận tiếng vang. Cách cánh cửa, bên trong truyền đến một câu nói nhỏ còn chưa kịp nghe rõ thì lại trở nên yên lặng. Hai mắt nhìn nhau, Nham Kiêu lại gõ cửa trong khi Quan Mão ở cạnh bên lên tiếng: “Tông chủ? Tông chủ đúng là ở bên trong? Liệt Diễm tộc Phùng Hoài tộc trưởng muốn cầu kiến.”

Tiếng gõ cửa từng trận vang lên, bên trong Lăng Lạc Viêm lại không rảnh trả lời, bị Long Phạm gắt gao dồn sát vào cửa, đầu lưỡi ở trong miệng hắn chậm rãi cọ sát, không chịu nổi bị Long Phạm trêu ghẹo như vậy, biết rõ là Long Phạm cố ý hắn vẫn chủ động câu dẫn đầu lưỡi của Long Phạm, đôi môi tiếp tục mật thiết dây dưa, bàn tay hai người thăm dò trên cơ thể của nhau cũng không hề dừng lại.

Tuy mới phát tiết một lần nhưng loại trình độ an ủi thể này đối với thân thể mới được giải phong ấn của Lăng Lạc Viêm mà nói hiển nhiên là không đủ, còn Long Phạm đối mặt với một người câu dẫn khiêu khích khiến hắn cơ hồ không thể tự khống chế thì lại càng không thể thỏa mãn cái loại mức độ thân thể giao triền này.

Vốn chỉ là một cái hôn môi nhưng vì hai người đều có chút dục vọng còn sót lại, khiến thân thể càng thêm kịch liệt khơi mào lửa nóng.

“Nếu tiếp tục...ngô...dừng...” Lăng Lạc Viêm còn chưa nói xong đôi môi liền bị chặn lại. Tế ti lãnh đạm thông dong chung quy cũng có lúc mất đi bình tĩnh, nghĩ như vậy Lăng Lạc Viêm không thêm để ý bên ngoài cửa, hắn tính toán để cho các trưởng lão tiếp tục chờ thêm một lát.

Tiếng vang trong miệng của Lăng Lạc Viêm khiến Long Phạm ý cười càng thêm sâu. Bàn tay khiêu khích trên người Lăng Lạc Viêm dừng lại, nếu là cứ tiếp tục Long Phạm thật sự không thể xác định chính mình có thể khống chế nổi hay không. Đáng tiếc bây giờ ở nơi này hoàn toàn không phù hợp, muốn chân chính có được Lạc Viêm cần phải thêm một ít thời gian cùng sức lực.

Hai người trong lòng đều có so đo, biết rõ nếu cứ tiếp tục thì không thể dễ dàng dừng lại, thở hổn hển dời môi, nhìn y bào trên người đối phương lại một lần nữa hỗn độn. Lăng Lạc Viêm liếm môi cười nhẹ, ấn vào chỗ kia ở dưới thân của Long Phạm, nhướn mi lên cười nhạo, “Đối với nam nhân gần ngàn tuổi mà nói, nơi này xem ra quá mức có tinh thần đó. Tế ti đại nhân cần phải hảo hảo quán thúc.”

“Chỉ khi đối với Lạc Viêm nó mới có thể như thế.” Ghé vào bên tai của hắn đáp lại, Long Phạm thối lui thân sựa sang lại y bào, vẻ mặt tựa hồ như đó là chuyện đương nhiên, không mang theo dục niệm ái tình mà chỉ là thành thật trả lời.

Nếu đối với người khác bất luận là dung mạo tài hoa như thế nào, xinh đẹp quyến rũ ra sao chỉ cần hắn nguyện ý thì có thể tùy ý khống chế dục vọng, bất luận lúc nào chỉ cần hắn muốn dục niệm lui ra cũng đều dễ như trở bàn tay. Duy nhất một mình Lạc Viêm lại làm cho hắn như phạm nhân bị cái loại dục vọng này dày vò.

Long Phạm dùng vẻ mặt như thế mà trả lời, lại ngoài ý muốn làm cho người ta động tâm, Lăng Lạc Viêm hôn lên môi Long Phạm một chút, “Câu này ta thích”. Cười nói xong hắn kéo kéo y bào lỏng lẻo trên người, ngẩng đầu ý bảo Long Phạm hỗ trợ, theo sau lại truyền đến một trận gõ cửa, hắn hướng ra ngoại gian cất giọng, “Tiến vào đi.”

Thay Lăng Lạc Viêm sựa sang lại y bào, Long Phạm che lại hồng sam bị tán loạn vì hai người dây dưa, cũng giấu đi thân hình xích lô mê hoặc lòng người. Tầng tầng y bào một khi rối loạn cần phải có thời gian để xuyên lại ổn thỏa, vì thế khi các trưởng lão nghe lời nói của Lăng Lạc Viêm mà tiến vào, liền chứng kiến thấy tông chủ đang sựa sang y phục hỗn độn còn tế ti vẫn chưa kịp thất lại đại lưng của mình.

Ngắn người, còn chưa kịp suy nghĩ, mọi người vừa bước vào vẫn chưa nói ra lời thì lễ liền ngừng hơi thở ầm ụt trong không khí, có chút ướt át kiêu diễm còn có hương sen thanh đạm lạnh như băng, hai mùi vị ở cùng một chỗ lộ ra tình ý ái muội nào đó.

Nhớ tới bọn hắn đứng trước cửa hồi lâu trong phòng không hề có tiếng động, lại nhìn đến tình cảnh trước mắt, ngoại trừ Quyết Văn cùng Nham Kiêu không quá bất ngờ, tất cả mọi người còn lại đều có chút xấu

hổ, thần sắc cổ quái nổi lên. Nghĩ đến lúc trước hai người ở trong phòng làm cái gì đó, bọn hắn càng nghĩ thì vẻ mặt càng trở nên xấu hổ kỳ dị.

“Bái kiến tông chủ.” Trong các trưởng lão, Quan Mão là người lớn tuổi nhất cũng khôi phục nhanh nhất. Các trưởng lão khác nghe thấy cũng vội vàng theo sau bái lạy. Phùng Hoài mang theo vài vị trưởng lão Liệt Diễm tộc, hần nhìn Lăng Lạc Viêm cùng Long Phạm không một chút để ý tiếp tục động tác xuyên y, thất đại lưng, Phùng Hoài bất giác nhú nhú mày. Nếu vị tông chủ này cùng tể ti Long Phạm trong lúc đó có cái gì, tính toán của hắn chẳng phải liền bị thất bại?

Thần sắc lưu chuyển của Phùng Hoài dù chỉ trong phút chốc nhưng hết thảy đều nằm trong mắt Long Phạm, hần thần nhiên liếc qua Phùng Hoài rồi đem đại lưng của Lăng Lạc Viêm một lần nữa thất lên. Sau đó để cho Lăng Lạc Viêm ngồi lên ghế, hần xoay người ra phía sau bắt đầu thay Lăng Lạc Viêm cột tóc.

“Tể ti.” Sau khi thi lễ đối với Lăng Lạc Viêm, các trưởng lão tiếp tục đối với Long Phạm cúi đầu hành lễ.

“Ừm” Thần nhiên gật đầu, Long Phạm tiếp tục động tác trong tay không hề nhiều lời.

Giọng nói hạ xuống, không ai dám mở miệng, tất cả ánh mắt lúc này đều dừng trên hai người đánh giá. Hôm nay tông chủ giao chiến với Kiềm Kỳ tộc Phong Trần Tuyết, bị huyền hỏa cắn nuốt, sau đó viêm hỏa trọng sinh rồi lại cùng tể ti trước mặt bàn dân thiên hạ ôm hôn, những sự kiện liên tiếp xảy ra khiến bọn hắn tới bây giờ vẫn còn có chút hoảng hốt.

Tể ti Long Phạm xem ra vẫn ôn hòa như ngày thường, vẻ mặt thần nhiên trầm tĩnh làm cho bọn hắn không thể đem nam nhân mang theo điên cuồng khiến người ta khiếp sợ ở Vọng Thiên Thai đi liên tưởng đến tể ti Long Phạm, và lại giữa hần cùng tông chủ trong lúc đó là từ khi nào bất hòa chuyển thành...

Không chút kiêng kỵ, ở trước mặt bọn hắn tể ti đưa tay xuyên qua làn tóc bạch kim mơn trớn, cái loại động tác này cơ hồ không phải là đang cột tóc cho tông chủ mà tựa như đang âu yếm vỗ về, làm cho bọn hắn cảm thấy như là không nên xem, đành phải dời mắt đi. Lại nhìn tông chủ với dung mạo không còn là của thiếu niên, bộ dáng so với ban đầu càng tăng thêm khí thế uy nghi, tư thái cũng càng thêm phong lưu ma tính, xuyên trên người một thân hồng sam làm cho người ta vừa mới trông thấy lần đầu tiên liền trong nháy mắt có loại phản ứng hoảng hốt, tựa như đang nhìn thấy một đoàn liệt hỏa mê hoặc lòng người khiến kẻ khác không muốn dời nhãn.

Nếu tông chủ là như vậy, hơn nữa diện mạo cùng tính tình như thế cũng không trách được tể ti nhìn hần bằng con mắt khác....

Đánh giá ánh mắt của các trưởng lão, Lăng Lạc Viêm mơ hồ lộ ra một đôi mắt mỉm cười có chút hưng vị nhìn về mặt mọi người. Quyết Vân, Nham Kiêu, Quan Mão vẫn chưa nhìn thấy có dị trạng quá lớn, Lâm Sở thì dọc đường đi đều mang tâm tư bất định hiện giờ lại càng như đang đánh mất linh hồn, còn các trưởng lão khác thì lẳng lẳng si ngốc nhìn hần cùng Long Phạm.

Các trưởng lão trong tộc tuổi tác đều đã cao nhưng dung mạo lại vẫn là nam tử tuổi trẻ, tụ họp trước mắt như thế lại đang gây người nhìn chăm chú, tình cảnh này thật sự có chút khiến người bật cười. Lăng Lạc Viêm cúi đầu cười thấp một tiếng, đôi tay cột tóc ở phía sau hần đã muốn buông xuống, Lăng Lạc Viêm bỗng nhiên mang chút ác ý hướng về phía sau bắt lấy bạch y mẹ đem tay của Long Phạm kéo đến bên môi.

“Tể ti vất vả” Lăng Lạc Viêm khẽ liếm qua đầu ngón tay của Long Phạm một chút rồi lại buông ra, ngữ điệu thật đúng đắn cùng với động tác thông thả như thế đó là chuyện bình thường, ở trước mắt tất cả mọi người nhưng không hề mất tự nhiên.

“Tông chủ ban đêm còn phải gõ xuống, đến lúc đó Long Phạm cũng nguyện ý làm theo.” Long Phạm trả lời bình thần, ngữ thanh vẫn lạnh nhạt như trước chỉ có Lăng Lạc Viêm mới nghe ra trong lời nói của hần có vài phần ý cười. Mà khi hần nói đến hai chữ ban đêm kia, nhất thời lại làm cho thần sắc trên mặt các trưởng lão càng thêm phần kích vài phần.

Bọn hắn đã sớm quên việc này vì sao mà đến, bây giờ đều nghĩ lại trước đó tể ti ngày ngày hầu hạ tông chủ, không biết khi đó....

Phùng Hoài đứng cạnh bên chứng kiến tình hình càng đi ngược với mong đợi của hần, vội vàng tiến lên vài bước, “Phùng Hoài bái kiến tông chủ.”

Miệng xưng tông chủ, thái độ cũng khác hẳn, Lăng Lạc Viêm như cười như không nâng tay để cho hắn đứng dậy, “Phùng Hoài tộc trưởng đại lễ như vậy ta không dám nhận, trăm năm chi ước mới chấm dứt không biết Phùng tộc trưởng lúc này đến gặp ta là vì chuyện gì, chẳng lẽ là vì câu ca dao kia?”

Nếu không phải có việc, Phùng Hoài tuyệt đối sẽ không có thái độ như vậy hoặc có thể là vì ở Vọng Thiên Thai nhìn thấy viêm hỏa của hắn làm cho Phùng Hoài lại mang theo ý tưởng gì đó, còn nếu không thì chỉ có thể là vì câu ca dao mà hắn nhắc đi nhắc lại trong miệng.

“Câu ca dao tạm thời không nhắc đến, việc giữa Xích Diễm tộc cùng Liệt Diễm tộc vẫn quan trọng hơn. Trăm năm chi ước còn chưa chấm dứt Phùng mỗ đến đây là vì chuyện này. Nếu theo như lời nói lúc trước, không biết tông chủ có nguyện ý cân nhắc lại?” Nghĩ đến Lăng Lạc Viêm trọng sinh bên trong viêm hỏa lại lo lắng đến câu ca dao kia, Phùng Hoài hạ quyết tâm.

55. Quyển 2: Chương 55: Sát Ảnh

“Nguyên lai người đề nghị thánh nữ tộc người sinh hạ đứa nhỏ của ta, rồi một trăm năm sau để cho nó kế thừa hai tộc, từ nay về sau Xích Diễm tộc cùng Liệt Diễm tộc hợp một, việc này ta cự tuyệt. Phùng Hoài tộc trưởng muốn chính là...”

“Không cần phải đợi trăm năm cũng không cần chờ đứa nhỏ trưởng thành, chỉ cần tông chủ cùng thánh nữ tộc ta sinh hạ con trai nối dõi, Liệt Diễm tộc đồng ý thuộc về Xích Diễm. Phùng Hoài từ nay về sau nghe lệnh tông chủ.”

Phùng Hoài vừa dứt lời, các trưởng lão Xích Diễm tộc trong lòng nhất thời dâng lên một trận kích động. Chỉ cần làm cho thánh nữ Liệt Diễm tộc sinh hạ con trai nối dõi của tông chủ, từ nay về sau hai tộc hợp một. Liệt diễm tộc phân liệt mà ra giờ lại quay về Xích Diễm, điều kiện này của Phùng Hoài thật sự quá mức mê người, lấy tình hình hiện giờ đối với Xích Diễm tộc quả thực không hề tổn thất.

Các trưởng lão không xen vào nhưng thần sắc trên mặt đã nói hộ tâm tư của bọn hắn. Phùng Hoài vừa lòng nhìn lướt qua, đề nghị của hắn đối với Xích Diễm tộc thật sự hấp dẫn, hắn quá rõ ràng trải qua mấy trăm năm Xích Diễm tộc từ trên xuống dưới một lòng muốn thu hồi Liệt Diễm tộc.

“Như thế nào? Tông chủ còn phải cân nhắc thêm lần nữa? Về trăm năm chi ước...” Quan sát phản ứng của Lăng Lạc Viêm, Phùng Hoài càng chú ý nhiều hơn đến bạch y bào tề ti phía sau người hắn. Nếu Long Phạm cùng Lăng Lạc Viêm quả thực có quan hệ ái muội chỉ sợ tề ti sẽ không dễ dàng đáp ứng việc này.

Nhưng làm cho hắn ngoài ý muốn chính là Long Phạm ở phía sau Lăng Lạc Viêm lại không hề nói một lời, đôi mắt đang nhắm dần dần chậm rãi nâng lên, thần nhiên liếc hắn một cái, trong đó có một chút tĩnh lặng đáng sợ. Phùng Hoài chuyển khai tầm mắt bỗng nhiên có chút khiếp đảm, cuống quýt nghĩ đến những gì mình đang muốn nói thì đã nghe nam nhân mặc hồng sam cười khẽ vài tiếng.

“Phùng tộc trưởng suy nghĩ thật chu toàn, hai tộc sẽ ở trong tay ta hợp một. Nhưng sau ta thì người kế thừa vẫn có chứa huyết thống của tộc người, như vậy tính toán ra sao, nói cho cùng cũng đều là không chịu bỏ qua.”

Lăng Lạc Viêm bắt chéo hai chân tùy ý ngã ra sau ghế, hoàn toàn không để ý hành động của mình có chút thất lễ, nghiêng người dựa vào tề ti bên cạnh, ở trước mặt mọi người cười nhạt nhẽo, “Phùng tộc trưởng thật sự là coi trọng ta, chẳng lẽ vì những gì người đã nói ở Vọng Thiên Thai? Không biết có phải là vì câu ca dao kia?”

“Năng lực của tông chủ Phùng mỗ đã thấy, đập hỏa trọng sinh, viêm hỏa lực. Nếu ý trời đã là như thế Phùng mỗ tự nhiên phải thuận theo.” Trước mặt Lăng Lạc Viêm, Phùng Hoài thừa nhận không một chút do dự, “Không đối gạt tông chủ, sở dĩ đề nghị như thế một là vì lo nghĩ cho tương lai của Liệt Diễm tộc, nếu hạo kiếp quả thật giáng xuống, có tông chủ dẫn dắt hai tộc chúng ta, Phùng mỗ cũng không cần phải lo lắng an nguy của Liệt Diễm tộc. Thứ hai là vì hai tộc chúng ta, linh lực của tông chủ là đặc thù, viêm hỏa tái hiện. Mà tiểu nữ thân là thánh nữ tuy không có linh lực nhưng hồn phách tối thuần khiết, chỉ cần nàng sinh hạ con trai của người đến lúc đó đứa nhỏ nhất định sẽ kế thừa viêm hỏa lực, thậm chí càng thêm thuần chủng. Có thể để cho viêm hỏa lực tiếp diễn chẳng lẽ đây không phải là chuyện rất tốt sao?”

Các trưởng lão Xích Diêm tộc nghe vậy đều khích động, sự tình liên quan đến viêm hỏa, bọn hắn trong lòng đã nóng trông Lăng Lạc Viêm đáp ứng việc này. Phùng Hoài dừng lại một lúc rồi tiếp tục nói, “Tất nhiên Phùng mỗ không phải là không nghĩ về tư lợi, nếu như sau này hài tử của tông chủ kế thừa hai tộc, vừa có huyết mạch của Liệt Diêm tộc lại có viêm hỏa lực, đối với tộc ta mà nói cũng là một chuyện vinh hạnh.”

Phùng Hoài thẳng thắn bộc lộ tâm tư, không hề mấy may che giấu mưu đồ trong lòng, xem ra có vẻ vô cùng chân thành, Lăng Lạc Viêm nhẹ nhàng xoa cằm vài cái. Phùng Hoài không hổ là tộc trưởng của Liệt Diêm tộc có thể làm cho Xích Diêm tộc trước đây không ngừng chịu thua thiệt mà vẫn chưa hề vạch ra bộ mặt thật của mình. Hắn từ đầu đến cuối bảo trì cân bằng của hai tộc rồi bây giờ lại mưu đồ nương theo chiều gió. Nhân vật này quả thật không như mặt ngoài chứng kiến, lúc này mới phát giác ra thủ đoạn của hắn.

Chỉ tiếc ở trước mặt hắn mà diễn trò là hoàn toàn lãng phí, “Bản tông chủ nhớ rõ người từng nói thánh nữ sau khi sinh hạ hài nhi sẽ chết đi. Nếu nàng là nữ nhi của Phùng tộc trưởng, chẳng lẽ Phùng tộc trưởng thực bỏ được?” Dùng con gái của chính mình làm lợi thế, Phùng Hoài trên mặt xem ra rất chân thành nhưng bất quá cũng chỉ là người lợi dụng chiều gió vì tư đồ của mình mà thôi. Người như vậy cũng đủ làm cho Lăng Lạc Viêm kiêng kỵ, phải không chế Phùng Hoài trong tay cũng là chuyện sớm muộn.

“Tiểu nữ từ khi sinh ra đã đặc biệt, hồn phách thuần khiết thể gian hiếm có, trở thành thánh nữ là điều tất nhiên. Có thể vì lợi ích của tông tộc là vận phúc của nàng. Phùng mỗ tuy không muốn nhưng không thể làm gì khác, cầu mong tông chủ có thể thành toàn.” Thở dài một tiếng, lời nói của Phùng Hoài vô cùng xúc động. Lăng Lạc Viêm liếc mắt nhìn hắn, bên môi ý cười càng thâm. Kỹ năng giả vờ của Phùng Hoài so với tế ti thật sự còn kém rất xa.

“Tế ti đối với đề nghị của Phùng tộc trưởng thấy thế nào?” Không hỏi các trưởng lão mà lại trước tiên đi hỏi Long Phạm, Lăng Lạc Viêm ngẩng đầu nhìn nam nhân bên cạnh. Hắn muốn biết Long Phạm đến tột cùng có thể vì hắn làm được tới mức độ nào.

Lời nói của hắn vừa xuất ra khỏi miệng, các trưởng lão đều hướng tới Long Phạm nhìn lại. Tế ti cùng tông chủ có quan hệ ái muội, lúc này không biết sẽ phản ứng như thế nào. Nếu là vì ích lợi của tông tộc thì nên đề nghị tông chủ đáp ứng việc này, nếu chiếu theo cách làm của tế ti lúc trước thì nên xúc tiến mới đúng.

“Tông chủ có thể đáp ứng.” Dời mắt khỏi người Lăng Lạc Viêm, Long Phạm đảo qua Phùng Hoài, ánh mắt bình thản thâm trầm nhìn không ra tâm tư trong đó. Khi các trưởng lão thở phào nhẹ nhõm thì Long Phạm lại không nhanh không chậm tiếp tục nói, “Chỉ là không biết nàng có thể sống cho đến lúc đó hay không.”

Phùng Hoài bị ánh mắt Long Phạm liếc một cái trong lòng ngực thoáng chốc trở nên hồi hộp, còn các trưởng lão Xích Diêm tộc ngã người hít một hơi, tế ti....tế ti cư nhiên nói ra lời uy hiếp như vậy. So với thái độ của Long Phạm trong quá khứ, lại nhìn nam nhân đang ở trước mắt, các trưởng lão Xích Diêm tộc cơ hồ không tin vào lỗ tai của chính mình, lời nói của tế ti ý là cho dù tông chủ có đáp ứng thì hắn cũng sẽ lấy tánh mạng của thánh nữ kia? Đây chính là tế ti trước kia sao? Ngoại trừ lợi ích tông tộc những chuyện khác không thêm đếm xỉa?

So với phản ứng của mọi người thì Lăng Lạc Viêm lại cao giọng cười to. Hắn từ trước đến nay luôn chán ghét bị người vung tay múa chân nói cho hắn biết nên làm như thế nào lại không nên làm như thế nào, mà Long Phạm không bắt hắn phải cự tuyệt nhưng đáp lại một câu như vậy. Ở trước mặt mọi người là thân phận tế ti, nhưng mới vừa rồi trả lời hắn chính là Long Phạm mà không phải là tế ti Long Phạm.

Hướng nam nhân bên cạnh nâng mặt lên, hắn cười nói, “Uy, làm sao bây giờ, bản tông chủ lúc này muốn hôn người...” Là Long Phạm tự mình nói qua muốn cái gì chỉ cần nói một tiếng là được, mà lúc này Lăng Lạc Viêm chính là đang yêu cầu như thế.

Hiển nhiên Lạc Viêm còn nhớ rõ câu nói kia của hắn, đối diện đôi mắt ái muội tràn đầy ý cười, Long Phạm không hề cố kỵ ở đây có rất nhiều người càng không để ý đủ loại biểu tình phản kích của các vị trưởng lão, cúi thân xuống, ở trước mặt Xích Diêm tộc cùng Liệt Diêm tộc hôn lên môi Lăng Lạc Viêm.

Mặc dù cũng không phải là một cái hôn dài lâu triền miên, nhưng mắt thấy vốn là tế ti lãnh đạm của bọn họ mà nay lại không hề che giấu cử chỉ thân mật cùng tông chủ. Từ góc độ của bọn hắn có thể nhìn thấy rõ ràng môi lưỡi cùng giao triền, cũng đủ khiến mọi người mặt đỏ tai hồng cuồng quát dờn nhân. Các trưởng lão nghĩ không ra từ khi nào thì tế ti cùng tông chủ đã phát triển quan hệ đến mức như thế này.

Mãi cho đến khi hai người dời môi, ngoại trừ Quyết Vân và Nham Kiêu, các trưởng lão còn lại đều đang phiền muộn, trong khi Phùng Hoài ở một bên lại như là nghi hoặc, mở miệng hỏi, “Không biết hiện nay Xích Diêm tộc là ai làm chủ, là tể ti Long Phạm hay là tông chủ? Về đề nghị của Phùng mỗi hai vị rất cực tính toán như thế nào, bất quá nhớ lại trước kia có người xưng tể ti là Long chủ, như vậy xem ra sự vụ của Xích Diêm tộc cần phải có Viêm chủ cùng Long chủ thương nghị thì mới có thể quyết định được?”

Quả thật trước đó khi Lăng Lạc Viêm hôn mê, mười hai truyền sử dưới tay Long Phạm đều xưng hắn là Long chủ, mãi cho đến sau này mới đổi lại xưng hô. Phùng Hoài đánh chủ ý muốn nữ nhi của hắn sinh hạ con trai cho tông chủ, lời nói lúc này hiển nhiên là cố ý. Chỉ là không biết tông chủ nắm trong tay Xích Diêm tộc có cho phép người khác cùng phân chia quyền lực của hắn, hay là sẽ lưu tâm đến chuyện này....

Các trưởng lão chú ý biểu tình của Lăng Lạc Viêm, chỉ thấy hồng sam nam nhân khoi mào khoe mắt, “Yêu, Phùng tộc trưởng chẳng lẽ là tính toán thâm ngoi quan hệ của bản tông chủ và tể ti?”

Nhìn thấy biểu tình ghen lời của Phùng Hoài, đôi môi mỏng gợi lên vài phần giễu cợt. Nếu như Long Phạm là người đối với quyền lực tràn ngập dã tâm thì sẽ không để cho hắn trở thành tông chủ. Ở trong Xích Diêm tộc thân là tể ti, Long Phạm có rất nhiều cơ hội đem ‘Lăng Lạc Viêm’ sắp đặt thành con rối, mà Long Phạm không làm như thế. Trên thực tế, nam nhân gần ngàn tuổi này căn bản đối với quyền lực không hề có hứng thú. Nếu Phùng Hoài nghĩ rằng nói như vậy có thể làm cho hắn đối với Long Phạm sinh nghi, đó là điều rất tự tưởng.

“Nếu người muốn thâm ngoi, thủ đoạn như thế có chút kém cỏi đó. Phùng Hoài tộc trưởng đừng có quên chuyện của Xích Diêm tộc còn không đến phiên người xen vào. Hơn nữa việc này là người đề nghị, nếu bản tông chủ đáp ứng, về sau người chính là một trong các trưởng lão của ta, việc này hắn là không cần ta nhắc nhở chứ?”

Không nghĩ đến Lăng Lạc Viêm lại nói thẳng như thế, vẻ mặt của Phùng Hoài có chút xấu hổ. Quan Mão cùng các trưởng lão ở bên cạnh nghe xong đều lộ ra vui vẻ, rốt cục đã đến lúc Xích Diêm tộc của bọn hắn nở mày nở mặt. Tâm tư của tông chủ không phải người khác nói mấy câu liền có thể dễ dàng chi phối, càng huống chi hiện giờ quan hệ của tông chủ cùng tể ti như thế. Chỉ là có chút đáng tiếc về chuyện của thánh nữ, e rằng tông chủ sẽ không đáp ứng.

Ho nhẹ vài tiếng, Phùng Hoài thầm nghĩ Lăng Lạc Viêm này không dễ đối phó, điều chỉnh sắc mặt giống như chưa từng nói qua lời nói mới vừa rồi, hắn mang theo vẻ tiếc nuối hỏi, “Nói như vậy tông chủ là muốn cự tuyệt?” Nếu Long Phạm cùng với Lăng Lạc Viêm đã thân mật đến mức này, ở trước mặt mọi người đều không che giấu, vô luận là vì tư tình cũng được hay vì lợi dụng lực lượng của Long Phạm cũng thế, Lăng Lạc Viêm chắc hẳn sẽ không đáp ứng đề nghị của hắn.

Lăng Lạc Viêm vừa cười vừa lắc đầu, hắn không có ý định làm ngựa đực để đối lấy một sự vật không biết có bao nhiêu khó khăn, cuộc giao dịch này chẳng hề có lợi nhuận. Cho dù không có cái gọi là thánh nữ, đoạt được Liệt Diêm tộc cũng là chuyện sớm muộn. Mỗi miệng định trả lời thì ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng bước chân vội vàng cùng tiếng người lo lắng truyền đến.

“Tộc trưởng! Không tốt! Thánh nữ ở trong phòng bị sát ảnh tổn thương không ngừng chảy máu! Các trưởng lão đang cứu nàng, thỉnh tộc trưởng mau quay trở về!”

Người tới còn chưa đến trước cửa đã hô lớn, tất cả mọi người đều hướng ngoài cửa nhìn lại thì thấy chính là một trong các trưởng lão của Liệt Diêm tộc, mặt đầy mồ hôi hiển nhiên là mới từ tửu quán của bọn hắn chạy đến.

Liệt Diêm tộc lần này sớm bao cả tòa tửu quán, từ trong ra ngoài tất cả đều là người của bọn hắn, cho dù là phạm nhân hay thậm chí là linh giả bình thường đều không thể tiếp cận, vì sao nàng lại bị ám sát?

Mọi người nghe như vậy liền cả kinh, ngay cả Lăng Lạc Viêm cũng có chút bất ngờ. Mới nhắc đến thánh nữ, thánh nữ cư nhiên xảy ra chuyện!

Cái gọi là sát ảnh theo như hắn biết từ trong thư trai chính là lấy linh lực dùng chú thuật tập hợp oán khí thể gian tạo thành hình người, không phải là thực thể đầy đủ mà chỉ như hư ảnh, người thi hành có thể bằng ý niệm điều khiển sát ảnh giết người đoạt mệnh, mà điều kiện tiên quyết chính là người thi hành chú

thuật này phải có linh lực thâm hậu mới có thể hoàn toàn điều khiển sát ảnh nếu không có thể bị phản lại, bị oán linh bám vào trở thành một cái xác không hồn.

Trên đời ít có người dám lớn mật thi hành chú thuật này, nếu không phải bản thân mình không thể tự tay động thủ thì không người nào dám mạo hiểm, càng huống chi chú thuật này cần linh lực thâm hậu, linh giả tầm thường không có khả năng thực hiện.

Thánh nữ Liệt Diễm tộc một hồi sẽ xuất giá vì vậy không thể tự mình đi gây thù chuốc oán lại càng không khiến cho người khác có sát ý giết mình, mà người này muốn giết nàng lại không thể tự mình phân thân động thủ, nhớ tới lời nói uy hiếp mới vừa rồi của một người, tất cả đều không khỏi suy đoán, chẳng lẽ là....

56. Quyển 2: Chương 56: Ứng Ước

Ứng Ước = đáp ứng trăm năm chi ước.

Người của Liệt Diễm tộc không ngừng kinh nghi âm thầm hướng tới Long Phạm nhìn lại, từ khi ở Vọng Thiên Thai nhìn thấy đôi mắt điên cuồng như ma mỵ đến lúc này không ai có thể xác định tề ti tựa như lãnh đạm thoát tục lại vì Xích Diễm tộc tông chủ làm như vậy.

Từ ánh mắt nghi hoặc của bọn họ, Phùng Hoài nhớ tới đôi mắt mới vừa rồi nhìn hắn, sắc thanh lam lạnh như băng, cái loại ánh mắt thâm trầm đáng sợ này, “Là người! Nhất định là người gây nên!”

Phùng Hoài chỉ thẳng vào Long Phạm, người của Liệt Diễm tộc nghe tộc trưởng nói như vậy cũng đều trợn mắt nhìn, chỉ trong một thoáng bầu không khí trong phòng trở nên căng thẳng, chỉ cần chạm nhẹ liền bùng nổ. Nếu không phải danh xưng tề ti Long Phạm quá mức hiển hách khiến người kiêng kị không ai dám dễ dàng làm xằng, e rằng chỉ trong chớp lát hai tộc liền phải động thủ.

Phùng Hoài khẳng định như vậy, nhưng trong Xích Diễm tộc Quyết Vân, Nham Kiêu và các trưởng lão lại không hẳn tin tưởng điều này, tất nhiên cũng có không ít người hoài nghi. Nhưng không thể tưởng tượng tề ti có thể vì tông chủ lại nhanh chóng động thủ như vậy? Dù sao tông chủ còn chưa đáp ứng kia mà?

Chỉ chớp lát bầu không khí yên lặng trong phòng trở nên căng thẳng. Bạch y bào nam nhân đứng bên cạnh Lăng Lạc Viêm vẫn thản nhiên trầm tĩnh giống như việc phát sinh trước mắt hết thảy cùng hắn hoàn toàn không liên hệ, cho đến khi tất cả ánh mắt của mọi người đều rơi xuống trên người, Long Phạm mới mang theo vẻ gì đó dường như tiếc nuối, nâng mắt lên, “Đáng tiếc còn chưa chết, nếu là Long Phạm gây nên...”

“Nếu là hắn gây nên, Phùng tộc trưởng nghĩ xem nữ nhi của người còn có cơ hội sống sót?” Long Phạm còn chưa dứt lời, Lăng Lạc Viêm đứng lên vừa cười vừa ngoảnh đầu khẽ liếc nam nhân bên cạnh, đón nhận ánh mắt thanh lam lộ ra vài phần ý cười, “Chỉ là bị thương lại chưa chết, người đời đều biết danh xưng của tề ti tộc ta, hắn muốn giết một người không có linh lực thì người nọ không phải chỉ bị thương mà thôi, cũng không cần chờ Phùng tộc trưởng trở lại, lúc này thì thể đã trở nên lạnh giá rồi.”

Hắn tin tưởng nếu Long Phạm muốn giết nữ nhân gọi là thánh nữ kia, căn bản sẽ không lưu lại một chút dấu vết để cho người ta nghi ngờ, hoặc ngược lại sẽ ở trước mặt tất cả mọi người mà động thủ, mà nay kẻ không chế sát ảnh lại giấu đầu lộ đuôi, thủ đoạn hoàn toàn không triệt để, tuyệt đối không phải Long Phạm thực hiện

Nam nhân này nếu muốn đoạt đi tánh mạng của người nào thì không ai có thể thoát.

Một bạch một đỏ sánh vai mà đứng, nhìn nhau khẽ cười khiến cho Xích Diễm tộc có loại cảm giác khó nói. Đang lúc bọn hắn như sắp lâm vào trận chiến cùng Liệt Diễm tộc, không ngừng ngờ vực, mà chỉ một câu của tông chủ đã nói thấu mấu chốt trong đó. Là bọn hắn tâm loạn không nghĩ tới điểm ấy hay là hai người quả thật đã ràng buộc cho đến mức này? Tề ti Long Phạm ở trong mắt bọn hắn vốn như là thần nhân cho dù hiện giờ có dây dưa cùng tông chủ như thế, bọn hắn cũng không dám có chút ý nghĩ bất kính. Bởi vì lời nói của Phùng Hoài khiến bọn hắn quả thực từng có chút hoài nghi, nhưng tông chủ lại không hề chần chừ nói ra một phen như vậy.

Người của Xích Diễm tộc đứng yên không nói, nguyên ngày hôm nay tâm tình vẫn chưa kịp hồi phục, mà đám người Phùng Hoài trước khi Long Phạm mở miệng đều cảm thấy trong lòng một trận phập phồng

không yên, bọn hắn đã gặp qua cái loại biểu tình hờ hợt tiếc nuối này khi Diêu Thông chết, không ai còn dám nhìn kỹ. Cho dù nhận định là hắn gây nên nhưng lúc này lại chần chừ, Long Phạm lợi hại bọn hắn đã chứng kiến qua, nếu theo như lời của tông chủ Xích Diêm tộc giả sử thật sự là hắn, thánh nữ làm sao có cơ hội sống sót....

“Nói như thế là Phùng Hoài lỗ măng.” Bởi vì lời nói của Long Phạm cùng Lăng Lạc Viêm mà hạ xuống thái độ, nhưng về mặt của Phùng Hoài vẫn chưa thấy dịu đi. Nếu thánh nữ chết, bất luận là người nào gây nên thì Liệt Diêm tộc đều mất đi một cơ hội tốt, cho dù Lăng Lạc Viêm đồng ý đề nghị của hắn cũng là vô dụng.

“Nếu Phùng tộc trưởng biết mình trách lầm người, bản tông chủ cũng không trách tội, đối với đề nghị của người ta đã suy nghĩ qua.” Khi tất cả mọi người đều nghĩ hắn muốn cự tuyệt, Lăng Lạc Viêm lại nhẹ nhàng bâng quơ gạt đầu, “Việc này ta đồng ý.”

Đồng ý?! Không phải bọn hắn nghe sai chứ? Tông chủ thật đáp ứng trăm năm chi ước cùng thánh nữ Liệt Diêm tộc hạ sinh hài tử? Còn tể ti... Các trưởng lão hướng tới Long Phạm nhìn lại, bạch y bào tóc đen nam nhân đứng yên nhắm hai mắt giống như căn bản không nghe thấy lời nói của tông chủ.

Không chỉ Xích Diêm tộc kinh ngạc, Phùng Hoài cũng phi thường ngạc nhiên, hắn vốn tưởng rằng để cho Lăng Lạc Viêm đáp ứng cần phí thêm vài ngày, không hề dự đoán Lăng Lạc Viêm lại như vậy đồng ý!

Kinh hỉ cuống quýt gạt đầu, Phùng Hoài thay đổi vẻ mặt trầm trọng lúc trước, lộ ra thần sắc vui mừng cùng vài phần lo lắng hướng tới người của Xích Diêm tộc chấp tay, “Thánh nữ bị thương, việc này quan hệ đến trăm năm chi ước của hai tộc, ta lúc này trở về chăm sóc, nhất định làm cho tiểu nữ sớm ngày bình phục, đến lúc đó cùng tông chủ thi hành trăm năm chi ước, hai tộc hợp một!”

Phùng Hoài mang theo người vội vàng mà đi, các trưởng lão Xích Diêm tộc tâm trạng lại bất ổn. Tông chủ cùng tể ti rõ ràng đã là như thế vì sao lại đáp ứng đề nghị của Phùng Hoài? Cho dù bọn hắn luôn mong tông chủ có thể đồng ý trăm năm chi ước để Liệt Diêm tộc trở về Xích Diêm, nhưng mới vừa rồi thấy tình hình của tông chủ và tể ti ở chung, giờ phút này bọn hắn lại có chút do dự.

Tông chủ ưng thuận, tể ti sẽ ra sao? Tông chủ và tể ti là hai người quan trọng nhất trong tộc, nếu vì việc này mà bất hòa, đối với Xích Diêm tộc mà nói đó là một mối lo lắng rất lớn.

Không chú ý đến thần sắc phức tạp của các trưởng lão, Lăng Lạc Viêm xoay người nhìn Long Phạm “Người có thể nói những gì muốn nói?” Đối với quyết định mới vừa rồi của hắn Long Phạm một chữ cũng chưa nói.

“Người nọ chỉ là động thủ sớm hơn ta mà thôi, nhớ kỹ lời nói lúc trước của ta....” Bất luận thánh nữ kia có thể sống bao lâu, hắn có rất nhiều biện pháp làm cho người ta phải hối hận vì sống ở trên đời này. Sắc thanh lam nhợt nhạt dưới đáy mắt hiện lên mấy mạt ám trầm nhìn thẳng Lăng Lạc Viêm, Long Phạm thần nhiên mỉm cười, “Vì lý do tông chủ đáp ứng, Long Phạm tạm thời tha cho nàng, để cho nàng sống thêm mấy ngày.”

“Người thật ra đã biết tường tận” Cũng không ngoài ý muốn Long Phạm hiểu suy nghĩ trong lòng hắn, tể ti của hắn so với hắn chắc chắn đã sớm phát giác. Ánh mắt chuyển tới trên người các vị trưởng lão, Lăng Lạc Viêm giơ giơ tay, “Các người lui xuống đi, bản tông chủ và tể ti còn có việc thương nghị.”

Hai người quan hệ ái muội dây dưa không rõ, lúc này lại có việc thương nghị, nếu là sự vụ trong tộc thì tại sao tông chủ lại muốn bọn hắn lui ra? Các trưởng lão lập tức hiểu ý, nhất định là vì việc của thánh nữ mà tông chủ và tể ti cần trao đổi riêng tư. Về phần thương nghị như thế nào chỉ sợ bọn hắn không thích hợp để chứng kiến. Nhớ tới hai người như ở chỗ không người hôn môi, các trưởng lão vội vàng lui ra, cẩn thận khép lại cửa. Khi các trưởng lão xoay người rời đi đều suy nghĩ đến lời nói của tể ti vừa rồi, cũng có không ít người nghi hoặc trong lòng, không biết vì lý do gì mà tông chủ đáp ứng, đến tột cùng là vì cái gì....

=====

Mấy ngày sau đó sự kiện dị tượng phát sinh ở Vọng Thiên Thai đã được truyền lưu trong Lôi Lạc thành, mà hai tộc Xích Diêm cùng Liệt Diêm đã hoàn tất buổi tụ họp nhưng vẫn chưa rời khỏi Lôi Lạc thành, hai bên đều bế môn không ra ngoài khiến các tộc khác phải chú ý.

Viêm hỏa tái hiện ở Vọng Thiên Thai, tông chủ Xích Diêm tộc đập hỏa trọng sinh, ca dao sớm bị người đời lãng quên lại được nhắc tới, những việc này đều làm cho người ta không thể không bắt đầu để ý đến trận hạo kiếp được nói đến trong câu ca dao kia. Liên tưởng đến những tin đồn gần đây nhiều sự kiện lộ ra quỷ dị, đầu tiên là bùng nổ si mị hại dân rồi sau đó dẫn ra viêm hỏa hiện thế, nơi Hách Vũ tiêu tán chính là Vọng Thiên Thai lại hiện lên dị tượng, những việc này tựa hồ đều liên quan đến Xích Diêm tộc.

Trải qua vinh quang, thịnh có suy có, vô luận lúc này Xích Diêm tộc có mong đợi hay không thì đều trở thành tiêu điểm của các tộc khác. Hai tộc chưa rời đi, tai mắt của các tộc đến thăm dò cũng chưa li khai, lúc nào cũng chú ý đến tình hình hiện tại.

Vì việc của thánh nữ bị ám sát, mấy ngày nay Liệt Diễm tộc không dám có chút lơ là. Vốn chỉ là sự vụ thảo luận giữa hai tộc, lúc này nghiêm nhiên đã trở thành cơ mật trọng yếu, chỉ có tông chủ tộc trưởng cùng các trưởng lão hai tộc biết rõ, các truyền sử và các gia tộc đối với việc hai tộc phải thi hành trăm năm chi ước đều nửa điểm cũng không biết.

Liệt Diễm tộc ngày ngày sai người đến bẩm báo tình hình khôi phục của thánh nữ vì e sợ Lăng Lạc Viêm sẽ thay đổi chủ ý, mãi cho đến một ngày họ Phùng Hoài tự mình tới cửa.

Thánh nữ khôi phục, trăm năm chi ước có thể thi hành.

Theo yêu cầu của Phùng Hoài lệnh làm một biệt viện ở bên trong phủ đệ của Xích Diêm tộc để dùng cho việc hành lễ. Mà cái gọi là hành lễ đó là nghi thức do tế ti trụ trì, Liệt Diễm tộc dâng lên thánh nữ cùng Lăng Lạc Viêm hợp hoan trăm ngày, trong vòng ba tháng đồng thực cộng ẩm, không ra khỏi viện môn. Bên ngoài viện sẽ được canh gác không cho bất cứ ai có thể xâm nhập phòng ngủ, cho đến khi mãn hạn thánh nữ có thai mới thôi. (đồng thực cộng ẩm=cùng ăn cùng uống)

“Ngô.....người....người diên Long Phạm!” đem nam nhân đang đè nặng trên người đẩy ra, Lăng Lạc Viêm thở hổn hển nhìn ngoài cửa sổ. Sắc trời vẫn chưa sáng, bên trong phòng mệnh mông lờ ra trường mạn hoa văn hỏa diễm ẩn chiếu ánh sáng lấp lánh. Thân thể ấm áp ôn hòa vốn nên làm cho hắn khoái trá nhập ngủ lúc này lại làm cho hắn nổi lên một trận hỏa khí.

“Người có thể không ngủ nhưng ta vẫn là phải ngủ.” Trừng mắt nhìn Long Phạm, Lăng Lạc Viêm thần sắc không tốt. Đang yên giấc lại bị người khác gắt gao ngăn chặn, bá đạo chiếm đoạt không khí trong miệng, thiếu chút nữa đang ngủ đã phải hôn mê, nếu ai ở trong hoàn cảnh của hắn tuyệt đối sẽ không cảm thấy vui vẻ.

Tóc bạch kim xỏa dài trên gối mang theo giọng nói khàn khàn buồn ngủ, trong đôi mắt sắc bén có vài phần mông lung cùng vài phần giận dữ. Long Phạm cúi đầu nhìn chăm chú người trước mắt chỉ cảm thấy nhiều ngày nhần nại đã gần đến cực hạn, “Ta là mau diên, người sẽ cùng thánh nữ kia đồng giường cộng ẩm còn muốn ta như thế nào. Nếu hôm nay lại vô sự phát sinh, ta thực sẽ giết nàng, Lạc Viêm...”

Đáy mắt lộ ra ý cười nhạt nhẽo làm cho người ta bất an, đầu ngón tay của Long Phạm lướt qua đôi môi vừa bị hắn hôn mà trở nên ửng đỏ, nhẹ nhàng nói nhỏ lại tràn đầy cảnh cáo.

Theo lời hắn nói từ từ phục hồi tinh thần lại, Lăng Lạc Viêm hiểu được vì sao hắn đột nhiên hành động như thế, nhú mi lại, “Hơn chục ngày, bên Liệt Diễm tộc vẫn chưa có động tĩnh, đừng bảo thích khách đã từ bỏ chủ ý.”

“Hay là Liệt Diễm tộc quá mức phòng bị không thể dễ dàng xuống tay. Sát ảnh không phải có thể tùy ý sử dụng, chỉ cần không cẩn thận sẽ bị phản lại.” Hạ xuống một cái hôn ở đôi môi trước mắt cho đến khi cánh môi đỏ ửng Long Phạm mới buông người dưới thân ra, “Chúng ta đã thảo luận câu dẫn người nọ ra tay động thủ, lúc đó sẽ bỏ đi trăm năm chi ước, mà nay Lạc Viêm tính toán làm sao bây giờ? Người nếu thực muốn đi chạm vào thánh nữ kia, người có biết ta sẽ làm như thế nào...”

Cũng chưa dứt lời, theo thần sắc di chuyển dưới đáy mắt của Long Phạm có thể cảm giác được mối nguy hiểm trong đó, Lăng Lạc Viêm liếm cánh môi bị hôn đến phát nóng, nhớ tới ngày ấy hắn đáp ứng đề nghị của Phùng Hoài mà Long Phạm biết rõ vì sao hắn chấp thuận nên không ngăn cản.

Ngày ấy bọn hắn đang thảo luận trăm năm chi ước cùng Phùng Hoài thì thánh nữ bị ám sát, thời cơ quá mức trùng hợp. Nếu thánh nữ chết thì không người nào có lợi, mà người nọ làm như vậy thì e rằng chỉ có

một lý do.

Ngăn cản hai tộc hợp một.

Không người nào biết tính toán của hai tộc, thậm chí các tộc khác đều không người nào biết Liệt Diễm tộc mang theo thánh nữ đến đây tự nhiên càng không phải ngoại tộc gây nên. Làm ra việc này nhất định là người ở ngay lúc ấy, mà khi đó chỉ có trưởng lão hai bên tộc.

Nếu là người của Liệt Diễm tộc sẽ không nóng lòng xuống tay, lúc sau trở về sẽ dễ dàng động thủ hơn. Chỉ có trưởng lão dưới tay hắn mới có thể thừa lúc phân nửa người của Liệt Diễm tộc ở trong đây, từ quần không còn nhiều người mới dám mạo hiểm ám sát như thế.

Vì để dẫn người nọ ra hắn ưng thuận việc này, Long Phạm biết suy nghĩ của hắn nên không có dị nghị, nhưng điều kiện tiên quyết là trăm năm chỉ ước chỉ có thể là một màn kịch. Nếu người nọ động thủ thì phải hủy bỏ việc này, nhưng bọn hắn đã phái không ít truyền sử giám sát hồi lâu cũng không thấy khác thường. Thánh nữ kia dần dần bình phục vẫn chưa gặp thêm nguy hiểm gì, mắt thấy thời gian trôi qua, Phùng Hoài sẽ đem người đưa tới, màn kịch lần này không biết nên tiếp tục diễn như thế nào?

57. Quyển 2: Chương 57: Quyết Ý Chi Tranh

“Nếu động thủ, người nọ sẽ không buông tha như vậy,” Lăng Lạc Viêm một tay vòng quanh Long Phạm thuận thế trở mình đặt Long Phạm nằm dưới thân, cúi người trực tiếp cắn xuống môi của hắn, “Gấp cái gì, Phùng Hoài còn chưa đem người tới, vẫn còn thời gian.” Tề ti của hắn rốt cục cũng có lúc sốt ruột.

Vì Lăng Lạc Viêm cắn lên môi trả thù, đầu lưỡi Long Phạm liếm qua răng của Lăng Lạc Viêm, cắn lên ngữ thanh chậm rãi ngọt ngào, “Nhớ rõ lời ta nói, chạm vào thân thể của người cuối cùng chỉ có một kết quả,” Bất luận nam nữ đụng vào người của hắn chỉ có một cái chết.

Chưa bao giờ đối với một người chấp nhất như thế, càng chưa bao giờ toàn tâm toàn ý muốn độc chiếm một người, duy chỉ có Lạc Viêm. Nghĩ đến cảnh tượng Lạc Viêm cùng người khác thân mật triền miên, tâm tư vốn trầm ổn yên tĩnh liền gặp cuộn trào mãnh liệt bốc lên, tràn đầy sát ý vô tận. Cảm xúc kịch liệt như thế ngay cả chính hắn cũng đều phải kinh ngạc. Muốn hoàn toàn giữ lấy không cho người bên ngoài chạm vào thân thể của Lạc Viêm cho dù chỉ là nửa điểm, từ sợi tóc đến mũi chân, mỗi một tác một phân trên người đều chỉ có thể thuộc về hắn.

“Nếu là ta chạm vào người khác thì sao?” Lăng Lạc Viêm giơ môi lên, đôi mắt thanh lam trước mặt lạnh như băng tựa hồ bắt đầu nóng lên, ánh mắt Long Phạm nhìn hắn tràn đầy liệt hỏa làm cho hắn muốn tránh cũng tránh không được. Hắn có thể cảm nhận nam nhân nhìn như lãnh đạm thoát tục khi đối với hắn động tình đầy mắt lại tràn đầy nhiệt lượng. Tề ti của hắn nguyên lai là bá đạo như thế.

Đối với câu hỏi đầy tính khiêu khích của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm cười khê kéo hắn xuống đem môi chuyển qua bên tai của hắn, “Người sẽ hối hận Lạc Viêm. Ta sẽ cho người hối hận vì chạm người khác.”

Nỉ non giống như thì thầm không chút để ý tựa hồ chỉ là thuận miệng nói ra, theo ngữ thanh hạ xuống, bên tai thỉnh thoảng bị môi Long Phạm nhẹ nhàng cọ sát, mềm mại mang theo hơi thở ẩm ướt như lông vũ lướt qua nhồn nhột.

“Đừng nói cho ta không nên làm cái gì, ta chán ghét người khác thuyết giáo ta.” Cũng ngữ thanh chậm rãi, gần từng tiếng Lăng Lạc Viêm nhíu mi, hướng phía dưới nội sam màu trắng hôn lên, hàm răng có thể cảm giác được mạch đập dưới da, lưu lại hôn ấn đỏ thắm bên cổ Long Phạm cho đến khi trong miệng dường như nếm được mùi vị huyết tinh hắn mới vừa lòng dời môi “Muốn ta không chạm người khác thì người cũng phải như vậy. Nhớ rõ lúc sau trở về đừng để cho ta nhìn thấy mấy chuyện sắp xếp nguyệt, bằng không ta thấy một lần ta đốt một lần.”

“Hảo” Long Phạm gật đầu khê cười, đem Lăng Lạc Viêm đang nằm trên người kéo xuống ôm vào lòng ngực hôn lên môi hắn. Cho dù Lăng Lạc Viêm không nói thẳng nhưng nghe xong lời này Long Phạm làm sao không biết tâm tư của hắn, cũng như mình đều không chấp nhận đối phương chạm vào người khác. Chẳng qua không nghĩ đến Lạc Viêm đến nay vẫn còn lưu tâm chuyện lần trước nhưng như thế càng khiến hắn thập phần yêu thích.

Sắc trời mờ lung, hai người dây dưa trên giường đến khi gần sáng. Khi Lăng Lạc Viêm đang tính toán đánh đòn phủ đầu, lấy tay thoát ra nội sam của Long Phạm thì xa xa truyền đến tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

“Tông chủ...” Ngừ thanh ngoài cửa do dự một chút, “Tông chủ, tể ti, Liệt Diễm tộc Phùng tộc trưởng đưa thánh nữ đến.”

Đứng ở trước cửa, Lâm Sở thần sắc ngoại trừ cẩn thận còn mang theo vài phần khác lạ, từ khi chứng kiến uy nghi của tông chủ ở si mị họa, hẳn thật lòng khâm phục vị tông chủ này. Không nghĩ đến tông chủ và tể ti có quan hệ như vậy, nhớ đến tình cảnh hai người ôm hôn lại biết trước mắt hai người trong phòng nhất định là cùng nằm một chỗ, hẳn nhịn không được bắt đầu miên man suy nghĩ.

“Đưa đến rồi?” Mở cửa ra, Lăng Lạc Viêm nhìn thấy ngoài cửa Lâm Sở sắc mặt không ngừng ửng đỏ, hẳn nhú mi. Vô luận là Lâm Sở đánh gãy chuyện tốt của hắn hay là lời nói của Lâm Sở đều làm cho hắn rất không thích. Phùng Hoài đứng là đem người đến, chẳng lẽ Phùng Hoài e sợ trong chốc lát hắn sẽ quên chuyện này, coi như hắn chưa từng đáp ứng?

Cho dù hắn biết rõ mình đang ở vị trí kẻ lật lọng nhưng không thể đổi ý nuốt lời, chỉ có thể tiếp tục. Sát ảnh có ý đồ ngăn cản hai tộc hợp một lại là trưởng lão dưới tay của hắn, nói không chừng lúc này sẽ tính toán động thủ...

Lăng Lạc Viêm nhắm mắt suy nghĩ, Lâm Sở trưởng lão ở trước cửa khẽ ngắc đầu cũng không dám trả lời, ở trước mặt hắn tông chủ một thân hồng sam tùy ý choàng lên người, y bào còn chưa được xuyên lại chỉnh tề có thể nhìn thấy nội sam rộng mở, thậm chí trên ngực còn nhìn thấy vài vết đỏ ửng, tóc tai hỗn độn, khuôn mặt tuấn mỹ mang theo vài phần tình sắc, tùy ý đứng tựa vào cạnh cửa vẫn lộ ra khí thế bách nhân sắc bén.

Nhịn không được hắn lặng lẽ đánh giá, Lâm Sở trong lòng vô hạn tán thưởng. Khi còn là thiếu niên đã uy nghi nhiếp nhân mà sau khi tông chủ trọng sinh với dung mạo cùng khí thế và tài năng như vậy, cũng chẳng trách ngay cả tể ti đều động tâm. Nhân vật như thế...dưới đáy lòng thở dài, hắn không thể không chế đáy lòng dâng trào một cảm giác hâm mộ, tựa hồ mỗi lần nhìn thấy tông chủ càng bị vẻ chói mắt trên người tông chủ mê hoặc chấn nhiếp, cũng làm cho người ta cam tâm tình nguyện thần phục.

Trong phòng, Long Phạm xuyên y hoàn chỉnh liền đi đến phía sau Lăng Lạc Viêm thì nhìn thấy vẻ mặt sùng kính hâm mộ của Lâm Sở ở trước cửa, ánh mắt Lâm Sở thủy chung chăm chú dừng trên thân hồng sam. Đáy mắt nhợt nhạt sắc thanh lam của Long Phạm hiện lên một tia âm lãnh, hắn đi ra phía trước đem nam nhân đứng cạnh cửa ôm vào trong lòng “Phùng Hoài đem người đến đây? Nàng kia chưa chết?”

Giống như hoàn toàn không chú ý ở trước cửa còn có Lâm Sở đang ngơ ngác đứng nhìn, Long Phạm như ở chỗ không người nghiêng đầu cúi xuống hôn bên tai Lăng Lạc Viêm, hỏi như thế.

Long Phạm đột nhiên xuất hiện còn có cái hôn không hề kiêng kỵ, Lâm Sở nhất thời hồi phục tinh thần vội vàng cúi đầu, “Bẩm tể ti, Phùng tộc trưởng đã đem thánh nữ đến dâng tặng, thánh nữ bình yên không có việc gì.”

“Lâm Sở trưởng lão, ta không hỏi người.” Rốt cục hướng Lâm Sở nhìn lại, trong mắt bạch y bào tể ti thần nhiên không có một tia cảm xúc, “Để hắn đem người an bài thỏa đáng rồi bảo hắn trở về đi, người cũng lui ra.”

Bị đôi mắt tĩnh mịch lạnh nhạt nhìn, Lâm Sở cuống quýt cúi đầu thấp một ít, không rõ vì sao lúc này nhìn thấy tể ti lại cảm thấy có chút tâm hoảng, “Nhưng chiếu theo quy củ ban đầu, sau khi tể ti chủ trì nghi thức thì Phùng tộc trưởng mới có thể quay về, tể ti chẳng lẽ...”

“Không có nghi thức.” ngừ thanh vẫn là ôn hòa ổn định, Long Phạm đối với Lâm Sở hết sức bình thản nói tiếp, “Đi nói với Phùng tộc trưởng bỏ qua nghi thức.” Nếu hắn đi, kết quả sẽ chỉ ở trước mặt mọi người lấy tánh mạng của nàng, không biết nghi thức như thế Liệt Diễm tộc có thể tiếp nhận.

“Người lui xuống đi.” Lăng Lạc Viêm khoát tay đối với Lâm Sở, “Cứ nói bản tông chủ sẽ tới sau, nghi thức thì đến lúc đó lại thương nghị, trước hết đem thánh nữ an bài ổn thỏa.” Vượt quá ngoài kế hoạch, chuyện đã đến nước này cũng chỉ có thể tiếp tục diễn kịch, hắn không tin người nọ có thể nhẫn nại được trong trăm ngày.

“Tuân mệnh,” Lâm Sở không có ngần ngại, đáp lời xong liền lẳng lặng lui xuống, trong đầu tựa hồ còn khắc in đôi mắt của tể ti. Chưa bao giờ bị ánh mắt như thế nhìn qua, bởi vì quá phận ôn hòa mà khiến người khiếp sợ, lại giống như mang theo cảnh cáo. Trải qua sự việc ở Vọng Thiên Thai, các trưởng lão từng có người cảm nhận linh lực của tể ti thâm trầm khôn cùng như đại dương sâu thẳm, nếu có một ngày chọc hấn không vui, kết quả chỉ sợ so với cái chết còn thảm hơn giống như Diêu Thông kia.

Nhưng cứ như cố tình, không ai biết khi nào tể ti không vui, từ trước đến nay tựa hồ chưa bao giờ gặp qua tể ti không vui, cái loại đậm nhạt thâm trầm trăm năm như một ngày làm cho người ta không thể đoán được, nhưng vào lúc này Lâm Sở lại cảm thấy mới vừa rồi tựa hồ hấn đã trêu chọc tể ti, mà nguyên nhân chỉ sợ là vì tông chủ.

Đi xa một ít, Lâm Sở quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đứng trước cửa hai người đang nói cái gì đó, xem thần sắc của tông chủ tựa hồ đã quyết ý mà vẻ mặt bình thản của tể ti lại lộ ra một chút âm trầm...

=====

Khi Lăng Lạc Viêm xuất hiện trước mặt Phùng Hoài, khoe miệng khe nhếch, lại không nhìn ra ý cười. Lâm Sở truyền lời nhưng không thấy tể ti Long Phạm xuất hiện, Phùng Hoài đoán được trăm năm chỉ ước lần này đã gây nên mâu thuẫn giữa Lăng Lạc Viêm và Long Phạm. Nghĩ đến tính toán ban đầu đối với việc này hấn cảm thấy thập phần vui vẻ. Cho dù hai tộc hợp một, Liệt Diễm tộc mất chủ quyền nhưng dựa vào thân phận của hấn ở trong tộc nên đứng trên Long Phạm, nếu hai người quá mức thân cận đối với hấn cũng không có ưu đãi.

“Bái kiến tông chủ,” đối với Lăng Lạc Viêm hành lễ, Phùng Hoài sai người bãi bỏ nghi thức, “Nếu tể ti Long Phạm không rảnh đến đây thì cứ bỏ qua nghi thức, chủ yếu là hai tộc hợp một để cho tiểu nữ sinh hạ hài tử của tông chủ. Đây là đại sự mấy trăm năm, giờ bất quá chỉ là hư lễ, bỏ được thì cứ bỏ.”

“Nói không tồi, vậy Phùng tộc trưởng lo liệu đi.” Lăng Lạc Viêm không yên lòng thờ ơ đáp lại. Nghĩ đến lúc trước cùng Long Phạm tranh chấp, khoe môi lại khơi mào vài phần lạnh lùng. Long Phạm muốn hấn ở bên ngoài ôm cây đợi thỏ, hấn lại cảm thấy như thế sẽ vô pháp dẫn người kia ra, chính là cùng một chỗ một trăm ngày mà thôi chẳng lẽ hấn có thể bị thánh nữ kia ăn hay sao.

Cho dù phải ăn cũng chỉ có hấn đi ăn người khác, đối với thánh nữ tự nguyện hy sinh kia hấn thật ra có vài phần hiếu kì, nếu là không nhìn thấy một lần tựa hồ có chút đáng tiếc.

Phùng Hoài cùng các trưởng lão dẫn hấn đến trước một biệt viện, “Hợp hoan cư? Ai treo tấm biển này vậy?” Không biết nên khóc hay nên cười Lăng Lạc Viêm nhìn lên tấm biển, còn có chung quanh tầng tầng lớp lớp hộ vệ canh gác, hấn hỏi như vậy. Phùng Hoài mang theo ý cười đáp lại, “Đây là do Quan Máo trưởng lão tuyển cử. Bên trong có nước chảy thông vào đục trì, các phòng ngủ hay thư phòng đều được bố trí thỏa đáng, không hổ là phủ đệ của một trong bảy mươi hai gia tộc Xích Diễm. Chỉ là biệt viện mà cũng chu đáo như thế, vừa lúc phù hợp với tông chủ. Về phần tấm biển này là Phùng mỗ đã làm, muốn có một chút hoan hỷ mong rằng tông chủ không chê cười.” (muốn đập đầu cha già chết tiệt này)

Quả thật đủ buồn cười chỉ tiếc lúc này hấn cười không nổi, đối với lời nói cố ý xu nịnh của Phùng Hoài hấn nghe mà như không nghe, Lăng Lạc Viêm nhìn thấy xa xa tể ti vẻ mặt lãnh đạm đang đi đến, hướng mọi người vung tay lên, “Các người lui xuống đi, trăm ngày này nếu có việc gì ta sẽ gọi.”

Nhìn thấy tể ti đang đi đến, các trưởng lão chần chừ lui ra, việc này tông chủ thật đáp ứng sao? Không biết đến khi đứa nhỏ được sinh ra thì tể ti sẽ như thế nào. Đối với Long Phạm cúi đầu hành lễ, mọi người không nhìn thấy khuôn mặt tể ti có cảm xúc này nọ, tựa hồ vẫn như thường, thần nhiên trầm tĩnh, lẳng lặng thâm trầm chậm rãi bước đi, chỉ có hương sen theo gió bay đến đánh tan tất cả lo lắng cùng hoang mang trong lòng mọi người.

Tể ti Long Phạm vẫn là tể ti Long Phạm, sẽ không vì tình mà động tâm, một lòng vì tông tộc. Các trưởng lão yên tâm chậm rãi rời đi.

Trước cửa hợp hoan cư, Lăng Lạc Viêm đối với người đang bước tới khơi mào khoe mắt, “Sai người giám sát, trong trăm ngày này không được có sơ xuất,” Cố kỵ hộ vệ chung quanh hấn vẫn chưa nói rõ, trong một trăm ngày này người nọ nên bắt đầu hành động.

“Nếu ta không cho người đi vào?” Cùng thần sắc lạnh nhạt trên mặt bất đồng, trong mắt Long Phạm tồn tại vài tia nguy hiểm, hần lạnh nhạt cười chất vấn. Đối với câu hỏi của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm giương môi lên, “Người có lý do gì không cho ta đi vào. Long Phạm, chuyện ta đã quyết định không người có thể thay đổi, cho dù đó là người.” Hần đối với Long Phạm có tình nhưng không có nghĩa hết thấy mọi chuyện đều phải tuân theo tâm ý của Long Phạm.

“Lý do? Bởi vì người là của ta. Nhớ kỹ Lạc Viêm, người là của ta...” Đầu ngón tay mơn trớn khuôn mặt Lăng Lạc Viêm, tương phản với động tác ôn nhu của hần, lời nói nhẹ nhàng lại tràn đầy cảnh cáo cùng nguy hiểm.

Hất tay Long Phạm ra, trong mắt Lăng Lạc Viêm như ẩn chiếu liệt hỏa, hần nhếch môi lên, “Ta còn thuộc về chính mình, ta mới là tông chủ, việc mà bản tông chủ quyết định không tính toán thay đổi. Nếu là người không tin, ta cũng không ngại đi chứng minh cho người xem,” Kề sát người, mang theo ý cười lạnh lùng tà khí, Lăng Lạc Viêm thì thầm bên tai Long Phạm, “Cho nên không cần dọa ta, ta thực sẽ chạm nằng, chạm vào thánh nữ kia...”

Lăng Lạc Viêm nói xong câu này, không xem sắc mặt của Long Phạm cũng không quay đầu lại, thẳng bước tiến vào hợp hoan cư.

58. Quyển 2: Chương 58: Thánh Nữ Trữ Hình

Các gian phòng dọc đường giặt dạ mình châu đồ ửng, mang theo vài phần mê mông nhưng không u ám. Dọc theo hành lang đi vào, Lăng Lạc Viêm bất giác thả lỏng cảm xúc buộc chặt, nhớ tới mới vừa rồi cùng Long Phạm tranh chấp, khoe môi hạ xuống, cước bộ nhanh hơn hướng bên trong mà đi. Thánh nữ trước tiên bị ám sát lại dẫn đến tranh chấp giữa hần và Long Phạm, một người như thế ngay cả tên hần đều quên hỏi.

Theo dẫn dắt của dạ mình châu hần tiến vào phòng ngủ, bên trong lẳng lặng không một tiếng động, mang theo vài phần tò mò đẩy cửa ra, nhìn vào trong phòng ánh sáng mê mông, cũng không chói mắt, nhưng chợt nhiên đi vào liền cảm giác một trận kiêu diễm nói không nên lời. Cần thận nhìn lại mới phát hiện nguyên lai là vô số dạ mình châu lớn nhỏ cỡ đầu ngón tay đặt ở mỗi góc phòng nhìn như tùy ý bài trí nhưng càng nhìn càng thấy phù hợp. Ngay bên trong ánh sáng mê mông hé ra một chiếc giường lớn, tầng tầng sa mạn bạch sắc phủ xuống, mơ hồ có một người ngồi ở bên giường. (sa mạn = màn lụa)

Đi qua chiếc bàn nhỏ, Lăng Lạc Viêm lướt nhìn chén thuốc đặt bên trên. Thánh nữ sẽ uống được vật ở trong đó rồi giao hợp để mang thai. Lúc sau khi có thai lại dùng hồn phách của mình nuôi dưỡng đứa nhỏ, như vậy đứa trẻ sinh ra sẽ được xưng là linh anh, kế thừa lực lượng của hai bên, sẽ trở thành đứa trẻ trời sinh có đủ linh phách tối thuần khiết.

Nhớ lại lời giải thích của các trưởng lão trong tộc, hần đối với thánh nữ cam tâm tình nguyện hiến xuất thân thể để sinh con cảm thấy có vài phần hiếu kỳ cùng hứng thú. Không biết nữ tử đó là như thế nào mới có thể nguyện ý làm như vậy. Có được hồn phách thuần khiết, trên đời làm sao còn có người như thế tồn tại?

Phàm là người sinh ra trên đời cho dù có thuần khiết cũng sẽ bị trần thế lây nhiễm không còn như ban đầu, thánh nữ này có năng lực thuần khiết đến thế nào? Giấu cột gợi lên khóe miệng, Lăng Lạc Viêm hướng đến bên giường, hần nhin không được muốn nhìn xem không biết nữ tử kia là bộ dáng như thế nào.

Đẩy ra tầng tầng sa trường bạch sắc, hần tiêu sái đi vào. Nghe thấy tiếng bước chân tiếp cận, nữ tử bên giường đứng dậy nhưng không nói chuyện, chờ đến khi hần đến gần thấy người trước mắt, mặc dù hần tự nhận đã xem hết thấy mỹ nhân trên thế gian, nhưng cũng không nhin được trong chốc lát hô hấp liền bị kiềm hãm.

Cái gì là thuần khiết? Cũng không phải là một khuôn mặt thanh lệ, ý cười bên môi cũng không trong trẻo, ánh mắt lại càng không phải lung linh thông suốt, mà trước mắt chỉ bất quá là một nữ hài tử mười sáu mười bảy tuổi lộ ra hơi thở so với nước chảy càng thêm linh động, so với hàn nguyệt càng thêm sáng tỏ. Nếu Long Phạm trầm tĩnh là vì trải qua năm tháng thấu hiểu hết thấy sinh linh trên thế gian, còn thánh nữ này lại mang theo mấy mặt khờ dại như là trẻ sơ sinh trong suốt chưa nhiễm một chút khí bẩn.

Hướng tới hần trông lại, ánh mắt của nàng không chút che giấu, “Người thật là đẹp mắt, người chính là người cùng Trữ Hình giao hợp sao?”

Trong miệng nói ra những chữ không nên xuất phát từ miệng của một nữ tử, cũng không thấy nàng có chút xấu hổ nào. Bị cho biết, báo cho phải làm cái gì thì theo lý thường cứ việc nói ra, đạo lý dè dặt thẹn thùng hoàn toàn không ở trong khái niệm của nàng. Lăng Lạc Viêm quan sát nàng không thể không thừa nhận thánh nữ đối với hần mà nói thập phần có lực hấp dẫn. Nữ tử như thế hần chưa bao giờ gặp qua, thuần khiết trong suốt như thế....

Thân là nam nhân, có mỹ vị ở trước mắt chờ hần chiếm đoạt, nếu hần buông tha thì không phải là hần, không phải cái kia vô số người sẵn đón, bị người vừa yêu vừa hận chỉ trích vì thói phong lưu. Đại chúng tình nhân chính là hần. Nhưng đứng trước mặt Trữ Hình hần lại nhớ tới một người khác.

“Người tên Trữ Hình?” Khơi mào ý cười, hạ xuống suy nghĩ trong lòng, Lăng Lạc Viêm tiến lại gần, “Ta tới đây muốn làm cái gì, người có biết?”

Trữ Hình, Trữ là an bình, Hình là hài nhi. Trữ Hình tên này thật ra rất thích hợp, thánh nữ Trữ Hình....Bước đến gần trước mặt, ánh mắt đảo qua một thân xiêm y bạch sắc trên người nàng, tất cả đều là tầng tầng lớp lớp lụa trắng, vài phần như ẩn như hiện. Thân thể thiếu nữ mềm mại như một nụ hoa, chỉ cần là nam nhân e rằng không người nào có thể cự tuyệt một màn không lòng dạ nào hấp dẫn này.

Nói là không lòng dạ nào là bởi vì Trữ Hình căn bản không biết hấp dẫn là vật gì. Nàng chỉ bị an bài phải xuyên vào xiêm y lên người, bị an bài phải ngồi ở nơi cần ngồi, càng là như thế thì cái không lòng dạ nào của nàng càng mê người, làm cho người ta cấp bách muốn xem khi ở bên trong tình dục nàng sẽ hiển lộ phong tư như thế nào. Trữ Hình như vậy nên lập tức làm cho hần muốn động vào mới đúng, nhưng trên thực tế....trong đầu của hần lại tràn đầy tranh chấp cùng nam nhân kia.

“Ta là Trữ Hình, người chính là Viêm chủ theo như lời phụ thân?” Ngắc đầu, Trữ Hình nhìn thẳng đôi mắt đang đánh giá nàng, trong chốc lát lại tràn ra khuôn mặt tươi cười, “Ta thích người, trên người của người là màu đỏ, Trữ Hình thích màu đỏ.”

Màu đỏ, Trữ Hình nhìn không phải y phục của hần mà là ánh mắt của hần. Lăng Lạc Viêm bỗng nhiên hiểu được lời nàng nói đều không phải bề ngoài của hần mà là hồn phách, có được viêm hỏa lại trải qua trọng sinh, hay là hồn phách của hần cũng như linh phách có nhan sắc riêng?

Không rảnh đi lo lắng về vấn đề này hần nghĩ đến chính là người ám sát kia không biết khi nào sẽ xuống tay. Nghĩ đến hôm nay là đêm đầu tiên hần tin tưởng đêm nay nhất định sẽ an toàn. Hiện giờ ở đây được canh phòng nghiêm ngặt, người nọ không đến mức ngu xuẩn mà động thủ lúc này.

Khi hần đang suy nghĩ, Trữ Hình đi qua người hần hướng tới chiếc bàn phía trước. Biết nàng muốn uống bát được kia, Lăng Lạc Viêm đi trước vài bước từ phía sau đem nàng ôm vào lòng, “Trữ Hình không cần uống thuốc.”

“Vì cái gì? Phụ thân nói nhất định phải uống thì mới có bảo bảo, về sau có thể kế thừa viêm hỏa lực,” Trữ Hình khó hiểu ngửa đầu hướng tới nam nhân làm cho nàng thấy yêu thích, hỏi như vậy.

Lăng Lạc Viêm cười khê, “Trữ Hình trước tiên không cần nghe lời phụ thân của người, nghe lời ta có được không? Phụ thân người có từng nói phải nghe lời ta không?” Ôm lấy thiếu nữ mềm mại trong lòng, hần ôn nhu thì thầm dụ dỗ, đột nhiên nhớ tới xúc cảm thật ấm áp trong lòng ngực cường tráng của người nọ. Cũng giống như hần đang ôm trong lòng lúc này, cũng một thân thuần bạch nhưng cảm giác lại thật bất đồng.

Ngoại trừ tình dục, đối với Long Phạm còn rất nhiều thứ khác, chẳng lẽ chính mình quả nhiên phải thua trong tay hần? Nghĩ đến đối mặt với Trữ Hình nhưng trong đầu lại không ngừng xuất hiện hình ảnh của nam nhân kia, Lăng Lạc Viêm trầm hạ mắt, nghe thấy Trữ Hình trả lời, “Đúng, phụ thân có nói phải nghe lời người, như vậy...thì không uống nữa.”

Không nhìn vào chén thuốc, Trữ Hình thích ý dựa vào lòng Lăng Lạc Viêm, chỉ trong chốc lát lại hỏi, “Người không thích Trữ Hình? Bị ép đến nơi này?” Nàng có thể cảm giác người ôm nàng có chút không yên lòng.

“Vì sao lại hỏi như vậy? Nếu ta không thích vì sao lại ôm người.” Ôm chặt nàng, Lăng Lạc Viêm cười nhẹ trả lời, trong lòng đã có chút ngoài ý muốn. Trong suốt như thế lại có thể cảm giác được cảm xúc của hắn? Thu hồi tâm tư không ngừng trôi nổi, hắn đưa tay khẽ vuốt vài cái bên hông nàng, cúi đầu ở bên tai nàng hôn lên, “Trữ Hình có mất hứng?”

Tựa hồ là vì cái hôn của hắn Trữ Hình rút lui cổ, lắc đầu cười, “Vì cái gì phải mất hứng, Viêm chủ có thể thích người khác. Trữ Hình thích người là việc của Trữ Hình. Người Trữ Hình thích có thể cao hứng thì Trữ Hình cũng cao hứng.”

Nghe nàng nói cổ quái, Lăng Lạc Viêm dừng hôn cảm thấy khó hiểu: “Trữ Hình cũng biết thích có rất nhiều loại, người vừa thấy ta liền thích? Thật sao nếu ta cao hứng người cũng cao hứng?”

Thế gian làm sao có thứ tình cảm như thế. Nếu thật sự là thích, làm sao có thể cho phép đối phương có tình với người khác, trừ phi tình ý sâu nặng chỉ vì đối phương hỉ giận mà sống, vứt bỏ bản thân mình. Nhưng Trữ Hình vừa mới thấy hắn làm sao lại có loại tình cảm như thế, bất quá nếu có chỉ là vài phần yêu mến vài phần thuận theo mà thôi.

“Viêm chủ là người đầu tiên Trữ Hình nhìn thấy, Trữ Hình biết rõ mình thích là được. Người nếu không tin thì cứ việc không tin.”

Vì cái gì phải phức tạp như vậy, việc này chẳng phải là rõ ràng minh bạch sao? Chỉ có mình mới biết tâm ý của chính mình, nàng có thể nhìn thấy Viêm chủ đang ôm nàng có rất nhiều sắc thái đau thương, cũng có rất nhiều điều muốn làm, rất nhiều màu sắc tinh hoa cùng tương lai, tuy mơ hồ nhưng đây là lần đầu tiên nàng cảm nhận được nhiều màu sắc như vậy trên một người. Nàng chính là thích, vì sao hắn lại không tin?

Lăng Lạc Viêm nghe như vậy liền nhíu mi, là người đầu tiên? Hay là Phùng Hoài từ khi nàng còn bé đã không cho nàng nhìn thấy bất luận kẻ nào? Hắn đột nhiên nhớ tới quả thật có nghe qua, từ khi sinh hạ bị bịt kín hai mắt không cho trần thế nhiễm bẩn, chỉ khi sống một mình mới có thể mở mắt ra.

Hắn đang kinh ngạc, nàng đã xoay người qua “Trữ Hình thích người a”

Chăm chú nhìn lấy hắn, Trữ Hình mỉm cười khẽ nhón chân, nhẹ nhàng chạm phải môi hắn.

Cái hôn nhẹ nhàng đụng chạm mang theo hương thơm thiếu nữ, Lăng Lạc Viêm bởi vì câu này cùng đôi mắt chăm chú kia khiến trong lòng khẽ nhúc nhích, ôm lấy nàng đi đến bên giường.

Ở trên giường giải hạ y phục của nàng, hắn một đường hôn nhẹ từ bên môi đến trước ngực, một tay ở dưới sa y khẽ vuốt. Nhìn thấy nàng không che giấu có vài phần lo sợ, cũng không che giấu hơi thở gấp gáp mềm mại giống mèo con dưới động tác của hắn. Thân thể thiếu nữ mỏng manh đáng yêu, sa y dần dần lui ra hơn phân nửa, thân hình run nhẹ nhẹ làm cho hạ phúc của hắn nóng lên. (*gào thét)

Bởi vì thiếu nữ trong lòng ngực mà bị khơi mào tình dục, đáy lòng của hắn cũng bất giác nghĩ đến một người khác, một đôi mắt khác, không trong veo tinh khiết lại tràn đầy thâm thúy trầm ổn, đôi mắt lạnh nhạt bình thản khi nhìn hắn lại dần dần chuyển sang đen huyền trở nên hừng hực lửa nóng, Long Phạm nếu biết hắn chạm vào Trữ Hình sẽ như thế nào? (chết chứ sao o_o)

“Viêm chủ không muốn Trữ Hình sao?” Dừng lại động tác khẽ vuốt ở trên người nàng, thiếu nữ y phục bán thoát ngồi dậy, giống như đã sớm cùng hắn quen thuộc, động tác tự nhiên rúc vào lòng hắn, “Viêm chủ thật đang suy nghĩ đến người người thích?”

“Ta như thế nào lại không muốn người, Trữ Hình đáng yêu như vậy,” Khẽ hôn bên môi nàng, Lăng Lạc Viêm không trả lời câu hỏi thứ hai của Trữ Hình. Người hắn thích? Thích là gì? Hắn từng thích rất nhiều người nhưng đối với Long Phạm lại cổ tình khác biệt.

Còn hơn cả lợi ích tông tộc, còn hơn cả Liệt Diễm tộc, có người càng làm cho hắn không thể buông tay, người đó muốn hắn không được chạm vào người khác. Ngoại trừ tranh chấp từ sớm, ở bên ngoài hợp hoan cư chỉ là hơi ngăn cản vẫn chưa nói thêm lời nào, càng chưa làm thêm điều gì, Long Phạm đối với hắn chỉ là như thế thôi sao?

Trong mắt lộ ra vẻ gợi tình, hắn mang theo vài phần ý cười đem thân mình mềm mại trong lòng đặt dưới thân, “Trữ Hình sợ sao?” Ôn nhu nói nhỏ, khẽ vuốt, hôn nhẹ. Lăng Lạc Viêm nhìn thấy Trữ Hình gật đầu

rồi lại lắc đầu, hần khoi mào mị hoặc, “Nếu là đau thì gọi tên của ta....Lạc Viêm....”

Trữ Hinh gật đầu, trong cái hôn sâu cùng ngón tay du di dưới thân, nàng nhẹ nhàng kinh hô một tiếng. Lãng Lạc Viêm ở trên người nàng dùng không ít thủ đoạn gợi tình, đối với Trữ Hinh hần quả thật thích, động tác cũng càng thêm ôn nhu, dùng tay tách hai chân của nàng ra, hôn xuống môi của Trữ Hinh, ngay khi muốn tiến vào trong cơ thể nàng, hần dừng lại động tác.

Giống như chờ đợi đôi mắt ở phía sau nhìn chăm chú đã lâu, hần ngoảnh đầu lại, trong phòng vẫn như trước mê mông kiêu diễm, cũng không thấy nửa điểm thân ảnh, chỉ có sa y tổ bạch của Trữ Hinh được giải hạ dừng ở bên giường, cũng là màu trắng nhưng không phải nhan sắc hần muốn nhìn thấy.

Không cho phép hần chạm vào người khác, không cho phép hần tiếp cận thánh nữ, cũng không cho phép hần lúc này mạo hiểm, nhưng đến khi hần thật tiến vào đây đã một hồi lâu vẫn không thấy Long Phạm đến ngăn cản. Nói là muốn cho hần hối hận, ngôn từ đầy cảnh cáo cùng nguy hiểm hay chỉ là lời nói suông mà thôi?!

Hần chuẩn bị chiếm đoạt thân mình Trữ Hinh, nam nhân kia thật sâu chăm chú nhìn hần nói những lời bá đạo đó, bây giờ lại không thấy có phản ứng gì.

Long Phạm, Long Phạm! Cẩn rằng nhãn nhện dục vọng dưới thân, nhớ đi nhớ lại cái tên kia, hần thật muốn như vậy làm Trữ Hinh, nhưng đáy lòng lại không ngừng dâng lên một trận phiền toái, căn bản hần không thể tiếp tục. Hần vẫn còn nhớ rõ lời nói của mình ở hợp hoan cử, hần vốn thật sự có nghĩ tới như vậy, nhưng lúc này lại biết chính mình căn bản là làm không được.

“Lạc Viêm vì cái gì phải làm trái tâm ý của chính mình? Trữ Hinh thì chưa bao giờ?” Nằm dưới thân hần, Trữ Hinh nâng đầu dậy, khuôn mặt ửng đỏ mang theo nghi vấn cũng hàm chứa ý cười, “Ta thích người chạm vào ta nhưng không muốn người miễn cưỡng chính mình.” Ôm lấy cổ hần, nàng rất cục hiểu được mới vừa rồi hần từng nói thích có rất nhiều loại. Nàng thích phụ thân nhưng đối với Lạc Viêm lại không giống, mà là nàng thích hần càng nhiều hơn. Vì vậy nàng không muốn thấy hần chần chừ không vui, không muốn hần làm trái tâm ý.

Thánh nữ Trữ Hinh, Lãng Lạc Viêm chăm chú nhìn nàng rồi thật sâu hít một hơi. Trữ Hinh đã nhìn ra tâm ý chân thật của hần, hần chấp nhất như thế bất quá là vì chứng minh không người nào có thể khống chế hần, hần sẽ không bị bất luận kẻ nào ảnh hưởng. Nhưng trên thực tế, hần căn bản đã sớm bị tình cảm của mình đối với Long Phạm kiềm chế. Đối mặt với Trữ Hinh hần lại không thể chân chính muốn nàng.

“Lạc Viêm phải chiếu theo tâm ý mà làm việc a. Người là Viêm chủ thể gian, nhận rõ tâm ý của chính mình thì hết thấy đều hảo.” Trữ Hinh ở bên môi hần khẽ hôn, nàng có thể cảm giác được lực lượng của hần còn chưa chân chính hiển lộ. Hần là Viêm chủ thể gian cũng không phải của riêng Xích Diễm tộc, câu ca dao này có liên quan đến hần, tương lai đủ loại hết thấy đều cùng hần có quan hệ.

Viêm chủ thể gian? Hay là lại cùng câu ca dao cổ quái kia có quan hệ? Lơ đễnh đứng dậy, Lãng Lạc Viêm khôi phục vẻ mặt ban đầu, trong mắt về gợi tình vẫn ôn nhu như trước lại chưa làm thêm điều gì, giúp Trữ Hinh xuyên lại xiêm y, sửa sang lại hồng sam có chút hỗn độn hướng ngoài cửa bước đi.

Đi đến trước cửa hần quay đầu lại, “Trữ Hinh sớm đi ngủ đi, ngày mai....ta nhất định là muốn người.” Mang theo ngữ thanh mị hoặc không biết là nói cho ai nghe, tựa hồ là cố ý chậm lại, vô cùng mềm nhẹ.

Trữ Hinh ở bên giường gật đầu cười khẽ, không biết vì cái gì nàng cảm thấy không đợi được đến ngày kia. Có chút tiếc nuối nàng nằm xuống, mỉm cười khép mắt lại. Lạc Viêm, hần chính là người nàng muốn yêu cả đời.

Đi ra cửa phòng, Lãng Lạc Viêm thở ra một hơi, dưới hồng sam rộng mở lộ ra làn da có thể cảm giác được hơi lạnh trong không khí, ngón tay lướt qua mái tóc khiến hần không nhận được liền nhớ tới đôi tay vì hần cột tóc, từng ngón tay quấn quanh dây cột tóc nhẹ nhàng lướt qua....

Long Phạm, nếu không phải là Long Phạm, hần làm sao lại buông tha Trữ Hinh đáng yêu như thế. Vẫn đứng ở nơi này buồn phiền không thôi, vốn định thử Long Phạm kết quả lại làm cho chính mình nhận rõ tình ý trong đáy lòng đối với nam nhân đã nhiễu loạn tâm tư của hần....

Đứng trong gió khẽ nhắm mắt lại, Lăng Lạc Viêm đang nghĩ ngợi phải như thế nào tìm Long Phạm tính sổ, bỗng nhiên ngửi được trong không khí một mùi hương thoang thoảng. Hành lang tràn đầy ánh trắng, hương sen mờ ảo không biết từ khi nào đã đến gần trong gang tấc.

59. Quyển 2: Chương 59: Nhận Yêu

Long Phạm.

Ánh mắt Lăng Lạc Viêm chợt lóe, còn chưa kịp xoay người bỗng nhiên thất lưng bị kiềm chặt, Long Phạm đem hắc găng ghì vào trong lòng. Bên hông đau đớn cùng bên cổ bị cắn đến nhức buốt, hắc có thể cảm giác được phía sau truyền đến một trận thịnh nộ, nhưng Long Phạm như thế lại bỗng nhiên làm cho hắc thả lỏng tâm tư.

“Nếu ta không nói câu kia có phải ngươi sẽ không xuất hiện? Cho dù ta chạm nàng, muốn nàng?” Khi hắc chưa kịp phát giác thì lời nói đã mang theo chất vấn cùng tức giận, bởi vì Long Phạm xuất hiện mà thả lỏng buồn bực, cũng bởi vì Long Phạm xuất hiện mà dâng lên phần nộ. Lăng Lạc Viêm cắn răng quát hỏi. Khi đối mặt với Trữ Hinh lại vô pháp tiếp tục ngụy trang

“Ngày mai ngươi nhất định muốn nàng?” lời nói của Long Phạm từ phía sau truyền đến, “Long Phạm quả thật nghe thấy được. Thì ra tông chủ đã biết ta đến đây hay là mới vừa rồi cũng đều là làm cho ta xem? Vì muốn cho Long Phạm biết ngươi còn thuộc về chính mình?”

Ngữ điệu bình ổn, xưng hô chính là tông chủ, Lăng Lạc Viêm chỉ cảm thấy trong ngực một trận co rút nhanh, “Bản tông chủ làm sao có bản lĩnh biết rõ, tể ti đại nhân xuất quỷ nhập thần...” Ngữ thanh lộ ra lạnh lùng giễu cợt, vẫn chưa kịp dứt lời liền bị Long Phạm cắn mạnh lên cổ, ngưỡng đầu hắc nắm chặt bàn tay đang ghì nơi thất lưng của mình, vì đau đớn cùng tâm tình phức tạp khôn xiết mà thoát ra thở dốc.

Hắc không xác định Long Phạm có ở đó hay không nhưng nhất cử nhất động của hắc toàn bộ đều là thử, không phải thử Trữ Hinh mà là thử người nam nhân uy hiếp hắc không thể chạm vào kẻ khác. Mãi cho đến một khắc hắc gần như muốn Trữ Hinh thì mơ hồ cảm giác được ánh mắt dừng trên người mình. Chỉ là trong nháy mắt lại như sóng biển cuộn cuộn ngất trời tràn đầy phần nộ, nhưng thủy chung vẫn không nhìn thấy thân ảnh bạch sắc tiến đến gần cản.

Câu nói cuối cùng đối với Trữ Hinh là hắc có ý. Hắc sẽ đối với thiếu nữ kiêu diễm động lòng người nảy sinh ham muốn, đó là bản năng nhưng hắc lại không thể làm cho chính mình chân chính đi ôm nàng. Trữ Hinh đáng yêu làm cho hắc động tâm nhưng hắc không có biện pháp tiếp tục đi xuống, vì sao lại như thế? Hay phải nói rằng vì ai mới có thể như thế? Cho dù hắc không muốn thừa nhận nhưng hắc cũng biết đáp án là vì cái gì.

Là Long Phạm làm cho hắc rối loạn tâm tư, người tạo nên rối loạn này lại đến bây giờ mới xuất hiện.

Bất mãn của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm đều xem ở trong mắt, không buông lỏng đôi tay đặt bên hông Lăng Lạc Viêm, sợi tóc bạch kim dưới ánh trắng trở nên trong suốt lấp lánh đẹp mắt, đầu lưỡi hắc khẽ liếm lên dấu vết cơ hồ đã ấn ra huyết sắc, “Tông chủ đang thử cái gì? Nếu như Long Phạm lúc này không xuất hiện ngươi dự định thế nào? Ngày mai muốn nàng? Rồi sau đó thì sao?”

Lăng Lạc Viêm ngẹn lời. Nếu hắc thật có thể muốn Trữ Hinh, hắc cũng muốn xem sắc mặt của Long Phạm là loại nào. Nhưng trên thực tế hắc căn bản là làm không được. Việc hắc thử đều bị nam nhân này nhìn xem rõ ràng. Long Phạm căn bản là cố ý không ngăn cản hắc?! Muốn hắc phải nhận rõ tình ý của chính mình?

“Ngươi đã sớm ráp tâm làm cho ta chính mình thấy rõ, đã sớm giăng bẫy hoàn hảo. Nếu là ta không buông nàng ra, ta thật muốn nàng—”

“Ta sẽ làm cho nàng chỉ trong một khắc hóa thành máu loãng, đỏ tươi như viêm hỏa của người, tông chủ của ta...” Cắt ngang lời của Lăng Lạc Viêm, ngữ thanh mềm nhẹ trong đêm trắng ni non phiêu tán khiến kẻ khác run rẩy. Đột nhiên bị áp sát vào tường Lăng Lạc Viêm cơ hồ cảm giác chính mình bị đè ép vào trong cơ thể Long Phạm. Hô hấp nóng rực ngay tại bên tai, cơ thể Long Phạm dính sát vào sau lưng hắc không chừa một tia khe hở. Không thể phân biệt tiếng tim đập kịch liệt là của hắc hay là Long Phạm. Tiếng xiêm

y ma sát khê vang lên, thân thể giao triền nóng như lửa đốt. Dưới đêm trăng u tĩnh trong trẻo nhưng lạnh lùng làm cho thính giác và xúc giác của hắn thêm mẫn cảm. Mẫn cảm đến mức chỉ tiếp xúc như vậy mà dục vọng của hắn đã không thể khống chế, bị khiêu khích đến cực hạn.

Tất cả đều là vì Long Phạm, đến giờ phút này hắn không thể tiếp tục dối gạt chính mình. Hắn đối với Long Phạm đã sớm bắt đồng với các tình nhân cũ của hắn, cũng không phải chỉ có tình mà thôi.

“Tông chủ còn dự định muốn nàng sao? Ngày mai? Hay là sau này?” Giống như trùng phật, biết rõ nhưng vẫn cố hỏi, gắt gao áp sát đem dục vọng lửa nóng dưới thân để giữa hai chân Lăng Lạc Viêm. Long Phạm thật mạnh hôn xuống cần cổ trắng ngần trước mắt, nhan sắc như ngà voi dưới ánh trăng bị hắn lấy nhiễm hóa thành đỏ ửng như máu, vì duyên cớ mà cánh môi rớm rớm huyết sắc, “Tông chủ có nhớ rõ lời nói của Long Phạm? Ta nói rồi, ta sẽ cho người hồi hận đi chạm người khác.”

“Gọi tên của ta.” Giờ khắc này khi hắn hoàn toàn nhận rõ tâm ý của chính mình, hắn không muốn nghe thấy hai chữ kia trong miệng Long Phạm

“Không thích bị ta xưng hô như vậy?” Đầu lưỡi lướt qua vết máu ở cần cổ, Long Phạm thả lỏng lực nơi thắt lưng, ở bên tai Lăng Lạc Viêm thì thầm tựa như cảm dỗ, “Như vậy nói cho ta biết người có thích nàng không? Người còn muốn nàng không? Thánh nữ Trữ Hình, mới vừa rồi người ôm nàng có bao nhiêu muốn nàng?”

Có bao nhiêu muốn nàng? Đối với Trữ Hình xuất phát từ yêu thích nhưng chỉ vển vển như thế, điểm này trong lòng hắn rõ ràng nhất, bất quá hắn không yên lòng, hắn thử Long Phạm nhưng lại rối loạn, ngay cả Trữ Hình cũng cảm giác được, càng hướng chỉ là Long Phạm. Long Phạm căn bản là biết rõ nhưng vẫn cố hỏi.

“Không sai, ta thích nàng,” Lăng Lạc Viêm vừa dứt lời bỗng nhiên lực đạo dưới thắt lưng buộc chặt cùng lửa giận băng hàn ùn ùn kéo đến làm cho hô hấp của hắn cơ hồ ngưng trệ, nhưng cũng khiến bên môi của hắn nổi lên ý cười, “Thích có rất nhiều loại, thích đối với nàng chỉ là thích mà thôi, nhưng đối với người....Long Phạm....”

Nói tới đây hắn cố ý ngừng lại. Trong trận đấu này hắn đánh không lại tâm cơ thâm trầm của Long Phạm, nếu đã nhận rõ thì hắn nguyện chịu thua,

“Đối với ta như thế nào?” Long Phạm gần như ép hỏi, Lăng Lạc Viêm ở trong lòng hắn xoay người lại, “Đối với người không chỉ là thích, không những có tình, không ngừng có dục. Người nói đó là cái gì?”

Giọng nói hạ xuống, đem người đang kề sát trước mặt ôm chặt, Lăng Lạc Viêm vòng tay qua cổ Long Phạm hôn lên đôi môi hắn yêu thích. Thân thể kề sát như đôi môi, sợi tóc giao triền như đầu lưỡi. Hô hấp lẫn nhau, hơi thở dung hòa triệt để. Trong không khí vắng lặng, kịch liệt lửa nóng, triền miên dây dưa đến cực hạn.

“Người yêu ta, Lạc Viêm” Đôi môi kề sát, Long Phạm trầm trầm nói nhỏ, là trần thuật mà không phải nghi vấn. Ở phía sau đầu Lăng Lạc Viêm hắn làm nụ hôn thêm sâu, thịnh nộ cùng ái niệm lúc này toàn bộ trút xuống.

Hắn muốn người quá mức quật cường, giống như dã thú xinh đẹp có bộ lông mỹ lệ mê hoặc ánh mắt mọi người, kiêu ngạo khó thuần, có tự tôn cùng dã tâm thống trị thiên hạ mà người tầm thường không thể sánh bằng, không cam tâm tình nguyện bị hắn nắm bắt, cho đến bây giờ mới rốt cục thừa nhận tình ý đối với hắn chính là yêu.

Chính vì vậy hắn sẽ không dễ dàng buông tha Lạc Viêm, lại càng không thể quên mới vừa rồi Lạc Viêm làm cái gì, lúc ấy hắn tạm thời không can thiệp nhưng không có nghĩa hắn cho phép Lạc Viêm làm như vậy. Từ đầu đến cuối chăm chú nhìn động tác của Lạc Viêm, mỗi một cái ôm, mỗi một tia đụng chạm hắn đều xem rõ ràng trong mắt. Lạc Viêm không muốn thừa nhận tình cảm đối với hắn lại đi ôm người khác. Hắn phải cho Lạc Viêm biết rõ trước đây hắn cảnh cáo đủ loại cũng không chỉ là nói suông mà thôi....

Lăng Lạc Viêm đang tận hưởng nụ hôn thì đôi môi đột nhiên đau đớn khiến hắn nhíu mày lại, còn chưa chờ cho hắn mở miệng thì vật áo đã bị xả khai khiến trước ngực cảm giác được một trận mát lạnh. Dưới ánh trăng chiếu rọi phẳng phất mang theo nhiệt độ vừa ấm áp lại lạnh lạnh giống như ánh mắt thanh lam nhợt

nhật đang chăm chú nhìn hắn, mỉm cười nhưng tràn đầy không duyệt, ánh mắt ôn nhu khiến người thấp thỏm không yên.

“Lạc Viêm chẳng lẽ cho rằng như vậy thì vô sự sao? Mới vừa rồi ngươi làm cái gì ta vẫn chưa quên. Lúc trước ta đã nói rồi, ngươi cũng nên nhớ kỹ” Một tay xả khai vạt áo đỏ ứng, Long Phạm lại áp sát Lăng Lạc Viêm vào tường, chẳng qua lúc này hai người đối diện mà đứng. Y phục hỗn độn của Lạc Viêm từng có dấu vết đụng chạm của người khác, cho dù Lạc Viêm không thật sự muốn Trữ Hình, nhưng lúc trước chứng kiến thấy một màn đã đủ khiến hắn tràn đầy đổ kị.

Đúng vậy, đó là đổ kị. Hắn Long Phạm lại có một ngày ghen tị với kẻ khác. Nhìn thấy Lạc Viêm ôm lấy Trữ Hình nói những câu ôn nhu dịu dàng, mặc dù hắn biết những lời kia đều không phải thật tình, nhưng hắn cũng không thể chịu được. Lạc Viêm không biết mới vừa rồi hắn đã mất bao nhiêu sức lực mới có thể khắc chế bản thân không lập tức giết chết nữ nhân kia.

Tông chủ của hắn, Lạc Viêm của hắn, người hắn muốn chỉ có thể thuộc về hắn.

Tầng tầng hồng sam bị giải khai còn có đôi tay vuốt ve mơn trớn trên người của hắn, Lăng Lạc Viêm tựa vào tường đột nhiên tỉnh ngộ Long Phạm đang muốn làm cái gì, “Đương nhiên sẽ không vô sự. Ngươi cố ý giăng bẫy hãm ta đến bước này, nhìn thấy ta chạm nàng nhưng không ngăn cản, xem ta vì ngươi trong lòng rối loạn, như thế ngươi hài lòng chưa?”

Long Phạm muốn tìm hắn tính sổ? Hảo, hắn cũng muốn tính toán rõ ràng cùng Long Phạm. Nhìn thấy hắn tự đấu tranh, biết rõ hắn đang chờ cái gì, lại thủy chung không hiện thân, ép hắn đến tình cảnh như vậy. Tuy hắn thừa nhận tình cảm của mình trong lúc đó nhưng hắn sẽ không dễ dàng để cho Long Phạm thỏa mãn.

Không ngăn cản động tác của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm cũng vươn tay xé rách y bào của Long Phạm. Vì nộ hôn say mê cùng dây dưa từ sớm đã khơi mào dục niệm, hắn cũng không tính toán khắc chế. Dưới ánh trăng sáng trong, ngoại bào thuần bạch bị viêm hỏa thiêu đốt hóa thành tro bụi tiêu tán trong tay hắn.

Tầng tầng lớp lớp bạch y bào còn lại cũng bị xé rách, nhìn thấy Lăng Lạc Viêm lộ ra vẻ mặt giảo hoạt tà khí, Long Phạm thần nhiên cười khê, sắc thanh lam dưới đáy mắt lấp lánh hiện lên. Nếu tông chủ của hắn không thể chờ được nữa thì hắn cũng không ngại sớm cho Lạc Viêm biết, khi không cố ý áp chế tình dục, hắn có bao nhiêu tình niệm. Hắn muốn cho Lạc Viêm rõ ràng hiểu được điều đó, còn có lúc trước những gì Lạc Viêm làm, hết thảy phải trả một cái giá thật đắt.

Hắn đã nói sẽ làm cho Lạc Viêm hối hận.

Nhìn thấy thần sắc trong mắt Long Phạm, Lăng Lạc Viêm lập tức cảnh giác, không đợi hắn tiếp tục động thủ, y bào vốn hạ xuống ngang thắt lưng đã theo đầu ngón tay Long Phạm hóa thành từng mảnh vải đỏ phiêu tán. Hai người dây dưa bên trong hơi thở gấp gáp, hắn lúc này mới hối hận khi nhớ đến nếu cùng Long Phạm tỷ thí linh lực, hắn căn bản là tự chuốc lấy phiền phức.

Đôi tay ấm áp của Long Phạm như mang theo điện lực mơn trớn lên làn da xích lỏa của hắn. Không biết vì sao tựa hồ Long Phạm biết rõ mỗi một chỗ mẫn cảm của hắn làm cho hắn chỉ có thể chống cự khoái cảm đang trào dậy mãnh liệt. Hắn cũng đưa tay thăm dò trên người đối phương. Thân thể của Long Phạm là vẻ đẹp tối hoàn mỹ mà hắn từng nhìn thấy. Mỗi một chỗ đối với hắn mà nói đều cực hạn hấp dẫn, hắn muốn nhìn đến bộ dáng vì dục vọng mà mất đi bình tĩnh của Long Phạm.

Hai người đều muốn cắn nuốt đối phương cũng đều vội vàng muốn tuyên cáo chiếm giữ. Mặc dù Lăng Lạc Viêm không muốn thừa nhận nhưng Long Phạm từ đầu đến cuối đều ở thể thượng phong. Long Phạm nghĩ đến hình ảnh khi Lăng Lạc Viêm chạm vào Trữ Hình, dưới ánh trăng đầy mắt nhột nhột sắc thanh lam dần dần ám trầm. Lạc Viêm phải biết hắn thuộc về ai.

“Chẳng lẽ ngươi liền phải ở.....nơi này.....ngô...” đôi môi bị chiếm đoạt không thể tiếp tục mở miệng, Lăng Lạc Viêm ý đồ muốn nói cái gì đó để xoay chuyển tình thế, nhưng nam nhân gắt gao ép sát hắn vào tường căn bản không cho hắn có cơ hội này. Chưa kịp nói xong đã bị nộ hôn của Long Phạm cùng bàn tay đặt dưới thân hắn làm cho dục niệm vô pháp khống chế.

“Ngay tại nơi này thì như thế nào? Lạc Viêm sợ?” Lòng bàn tay giữ lấy dục vọng nóng như lửa dưới thân

Lăng Lạc Viêm, trong mắt Long Phạm ẩn chiếu sắc màu tình dục, lộ ra vài phần nguy hiểm. Lăng Lạc Viêm thở hổn hển liếc mắt nhìn thần sắc của Long Phạm, ngữ thanh khàn khàn cười nhạt, “Nơi này là ở bên ngoài, tể ti đại nhân được tộc nhân kính ngưỡng chẳng lẽ không lo lắng bị người khác nghe thấy sẽ tổn hại đến thể diện?”

“Ta chưa bao giờ để ý đến những chuyện này, bất quá Lạc Viêm nói không tồi, người ở trong lòng ta không thể để cho kẻ khác nhìn thấy.” Ôm lấy Lăng Lạc Viêm, Long Phạm hướng bên trong bước đi.

Lăng Lạc Viêm không còn là thân thể thiếu niên nhưng ở trong tay Long Phạm lại tựa hồ không có gì khác biệt, hắn muốn giãy dụa rơi xuống đất nhưng không thể nhúc nhích. Mắt thấy bọn hắn hướng bên trong đi vào, cư nhiên lại tiến đến gian phòng Trữ Hình đang ở.

Trên giường, thiếu nữ tựa hồ vẫn chưa ngủ say lập tức đứng lên nhìn thấy hai người đột nhiên tiến vào phòng. Một người là nàng chưa bao giờ gặp qua, nam tử bạch sắc bên trong lộ ra sắc xanh ám trầm, cùng người nàng thích, Lạc Viêm sáng lạn chói mắt như lửa đỏ rực rỡ. Hai cổ khí dây dưa cùng một chỗ dường như liên hệ đến nhau, cũng ràng buộc suốt đời, kỳ dị như thế làm cho nàng không khỏi tò mò tiến lên vài bước.

Trộm xem bạch y bào nam tử đang dùng ánh mắt lãnh đạm lại khùng bố chăm chú nhìn nàng, Trữ Hình cười khê, đối với Lăng Lạc Viêm trong lòng bạch y nam tử hành lễ “Viêm chủ, hắn vốn là người trong tâm của người? Nếu là như thế Trữ Hình liền lui xuống.”

Ở trước mặt Long Phạm xưng hắn là Viêm chủ giống như chưa hề nhìn thấy tình trạng của hắn, cũng không chờ hắn trả lời, thiếu nữ nhẹ nhàng đi qua, đến trước cửa lại quay đầu đối với hai người tươi cười, “Nơi này nhường cho các người, cần phải hảo hảo sử dụng nga. Phụ thân có nói trong vòng ba tháng sẽ không có ai đến đây.”

Xoay người rời đi, khép lại cửa, Trữ Hình đứng bên ngoài ghì chặt lồng ngực, loại cảm giác chua xót lại mang theo vài phần ngọt ngào cao hứng, đó là vui mừng. Chỉ cần Lạc Viêm cao hứng thì nàng cũng vậy. Nàng cảm giác được Lạc Viêm đối với nam tử kia thập phần yêu thích, cái loại thích này so với nàng còn hơn rất nhiều, cho nên nàng biết chính mình nên làm như thế nào.

Lăng Lạc Viêm nhìn cánh cửa khép lại, trong đầu còn lưu lại lời nói của Trữ Hình, ngẩng mặt liền nhìn thấy một đôi mắt đang mỉm cười.

60. Quyển 2: Chương 60: Tình Đêm

Kỳ hạn trăm ngày vốn là thời gian hắn cùng Trữ Hình ở đây, theo như lời thiếu nữ vừa nói lại làm cho hắn không thể không nghĩ tới một tầng hàm nghĩa khác. Trong vòng ba tháng không có người đến quấy rầy, chẳng lẽ muốn hắn và Long Phạm ở đây ba tháng? Cùng Long Phạm nhìn nhau, Lăng Lạc Viêm không khỏi ngoảnh đầu nhìn về phía đại môn đang khép lại.

“Thánh nữ Trữ Hình, chớ trách làm cho người yêu thích,” Cúi đầu chăm chú nhìn nam nhân thần sắc bất định trong lòng mình, đáy mắt Long Phạm mang theo ý cười, nói lên hai chữ yêu thích lại tăng thêm ngữ điệu, tuy nhẹ nhàng lãnh đạm nhưng Lăng Lạc Viêm lại có thể nghe được vài phần ghen tuông trong đó.

Nam nhân sống gần ngàn năm cư nhiên cũng sẽ ghen tị, thu hồi tâm tư hỗn loạn, Lăng Lạc Viêm nhin không được khê nhếch khóe miệng gật đầu nói “Hiểu biết thức thời, ôn nhu lành lợi, thuần khiết vô hạn....Trữ Hình như thế tự nhiên khiến người yêu thích.”

Từ một câu khen ngợi của Lăng Lạc Viêm, đáy mắt thanh lam của Long Phạm dần chuyển sang ám trầm. Nữ tử như thế quả thật không giống người thường, nhưng nàng càng không giống người thường càng làm cho hắn nhớ tới tình cảnh lúc trước Lạc Viêm cùng nàng ở trên giường.

Môi Lạc Viêm hôn qua nàng, hai tay này vuốt ve nàng, khối thân thể ở trong lòng hắn từng đụng chạm nàng. Nàng vốn là đáng chết.

“Nếu người muốn nàng chết thì cứ tiếp tục nói.” Ôm Lăng Lạc Viêm thả xuống bên giường, Long Phạm vuốt ve sợi tóc buông xuống đầu vai của hắn, giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi lại ôn hòa có ý nhắc nhở.

Hắn không giết Trữ Hình là vì thân phận của nàng cũng là vì nàng đặc biệt, lại bởi vì hắn biết Lạc Viêm đối với nàng quả thật có vài phần yêu thích, mà nay Lạc Viêm mới thừa nhận tình ý đối với hắn, cho nên hắn không cần dùng cách giết Trữ Hình để chứng minh tình cảm của mình đối với Lạc Viêm, việc này chỉ làm cho Lạc Viêm bất mãn.

Hắn sẽ dùng cách khác để Lạc Viêm biết rằng mỗi một tác trên người Lạc Viêm chỉ có thể là của hắn.

Giọng nói thì thâm mềm nhẹ bên tai không nghe ra tức giận, đôi tay xuyên qua tóc hắn lại vô cùng ôn nhu, nhưng bất quá Lăng Lạc Viêm biết rõ những lời này của Long Phạm không phải hư ngôn. Tế ti của hắn ung dung thản nhiên cũng đủ làm cho người ta sống không bằng chết, mà Trữ Hình bởi vì lúc trước hắn đã chạm qua nàng, dĩ nhiên càng làm cho Long Phạm nảy sinh sát ý.

“Nói cho ta biết Long Phạm, ngươi có bao nhiêu để ý đến ta chạm vào nàng?” Nằm trên giường, hồng y rách nát hỗn độn, làn da trắng ngần như ngà voi cùng cơ lý pháp phòng trước ngực, dưới ánh sáng mê mông lộ ra sắc hương kiều diễm cực hạn. Tóc bạch kim phi tán đầy người, vuốt ve khuôn mặt Long Phạm, Lăng Lạc Viêm nhìn nam nhân bên giường, trong mắt lộ ra trêu đùa cùng ngả ngón chờ đợi đáp án của Long Phạm.

Dùng ngôn ngữ cùng động tác khiêu khích, hắn muốn nhìn thấy Long Phạm mất đi bình tĩnh, vì hắn mà lui ra lạnh nhạt thâm trầm, vì hắn mà không thể tự không, tế ti bị lấy nhiễm phong tư tình dục, bị hắn đặt ở dưới thân thờ gập, tình cảnh kia hắn đã nhiều lần nghĩ đến.

“Ta sẽ cho ngươi biết ta có bao nhiêu để ý.” Ánh mắt Lăng Lạc Viêm di chuyển trên người hắn, trong đáy mắt hiện lên vài tia chớp động, Long Phạm biết rõ suy nghĩ của Lăng Lạc Viêm nhưng không nói ra. Hắn ôn nhu cười khế, lời nói không nhanh không chậm lại mơ hồ lộ ra dấu hiệu nguy hiểm.

Vàng sáng của dạ minh châu xuyên thấu qua tầng tầng sa trường tản mát bên giường, ản ra quang ảnh nửa đậm nửa nhạt phẳng phất mênh mông dập dềnh. Trên giường, hai người thản nhiên vừa nằm vừa mang theo vài phần khiêu khích. Tóc bạch kim tán loạn xõa dài trên trường mạn đỏ rực như viêm hỏa tràn lan, cùng thân hồng sam hỗn độn và đáy mắt ẩn chiếu sắc màu liệt hỏa.

Lạc Viêm của hắn ngay tại trên chiếc giường này từng ôm người khác, đôi mắt thanh lam dần dần thâm trầm, Long Phạm cúi người nhẹ nhàng thì thầm, “Mỗi cái ôm, mỗi cái hôn, mỗi động tác chạm vào nàng của người ta đều xem ở trong mắt, Lạc Viêm...”

Ngữ thanh thấp trầm dường như nỉ non nhắc nhở hắn lúc trước đã làm ra việc gì, động tác hoàn toàn trái ngược với lời nói mềm nhẹ, Long Phạm đưa hắn gắt gao đặt ở dưới thân, sức nặng cùng cái hôn ở trên môi khiến hắn đau đớn. Tất cả đều lộ ra bất mãn cùng tức giận, nghĩ đến vì sao Long Phạm lại tức giận như thế nhưng thật ra tận đáy lòng của mình, Lăng lạc Viêm có chút thỏa mãn. Nhưng người nam nhân vốn có thể ngăn cản hắn lại không đi ngăn cản, làm sao có tư cách đối với hắn tức giận?

Cắn lên môi Long Phạm, Lăng Lạc Viêm một tay giữ chặt cổ Long Phạm, hắn không cho là đúng, khế nhếch lên khóe miệng, “Xem ở trong mắt cũng không ngăn cản mà bây giờ lại trách ta? Nếu ta thực muốn nàng, chẳng qua người chỉ xem ở trong mắt, cũng chỉ có thể tự trách chính mình vì sao không sớm ngăn cản.” Là người nào làm cho hắn tâm loạn đến mức này, làm cho hắn thân cận Trữ Hình nhưng chưa từng quên...

Động tác dưới thân cùng đôi môi lúc nào cũng nhẹ nhàng cọ sát, hô hấp lưu chuyển lẫn nhau cũng tràn đầy lửa nóng. Vẫn chưa hề thả lỏng lực đạo, Long Phạm chậm rãi liếm lên môi Lăng Lạc Viêm, gương mặt nhìn người dưới thân, bởi vì giả thiết trong lời nói của Lăng Lạc Viêm mà đáy mắt chợt hiện lên một đạo ám quang.

“Nếu ngươi thực muốn nàng? Lạc Viêm chẳng lẽ đã quên ta từng nói nếu ngươi chạm người khác, ta nhất định sẽ làm cho ngươi hối hận....mà mới đây cũng đã đủ rồi.”

Ngữ thanh nhẹ nhàng mang theo ôn hòa bình yên mà Lăng Lạc Viêm quen thuộc, ngoại trừ như vậy còn hàm chứa ý tứ khác, “Cũng đủ cái gì?” Phát giác nguy hiểm trong đó, hắn nhận không được mở miệng hỏi.

“Cũng đủ cho ngươi biết ta có bao nhiêu để ý đến ngươi chạm vào nàng, cũng đủ cho ngươi hối hận việc lúc trước gây ra có bao nhiêu không nên.”

Áp chế Lăng Lạc Viêm trên giường, vốn là hồng sam hỗn độn theo đầu ngón tay Long Phạm hóa thành những cánh hoa phiêu tán trên tấm đệm thuần bạch, từng mảnh đỏ ửng còn sót lại hạ xuống bên cạnh

giường. Long Phạm nhìn cơ thể xích lõa dưới thân được làn tóc bạch kim điểm xuyên, hần cười khê nhạt lấy một lọn tóc, ôn nhu nhìn Lăng Lạc Viêm hạ xuống một nụ hôn.

Chỉ trong chốc lát thân thể không một mảnh vải, nằm dưới thân hần, Lăng Lạc Viêm ngạc nhiên phát hiện sắc thanh lam trong đáy mắt Long Phạm dần dần chuyển biến, giống như hóa thành màu đen như mực. Dưới đáy mắt không còn thấy màu xanh lam nhợt nhạt như ban đầu mà ám trầm tối đen như bóng đêm, chỉ còn một mạt u quang màu xanh lập lòe phảng phất như ngôi sao giữa không trung.

Long Phạm như thế không còn là Long Phạm ban đầu đã chứng kiến. Đôi mắt lạnh lùng bình thản hoàn toàn tiêu tán chỉ còn lại dục vòng cùng vài phần ôn nhu quý dị, nhìn hần bằng hai mắt ma mỵ mang theo ý cười bên môi. Thả xuống tóc hần, Long Phạm một tay đặt giữa hai chân Lăng Lạc Viêm.

“Lạc Viêm nhịn không nổi? Đã muốn trưởng đại như vậy...” Ở dưới thân Lăng Lạc Viêm vuốt ve, Long Phạm trên mặt mang theo nụ cười tao nhã thông dong, trong miệng lại nói ra những lời như vậy. Bởi vì động tác của đầu ngón tay cùng lời nói khiêu khích của Long Phạm khiến ngạnh vật dưới thân Lăng Lạc Viêm càng trưởng đại hơn, dục hỏa càng tăng lên.

“Quả thật đã sớm nhịn không nổi, nhịn không nổi muốn ném thử một chút hương vị của người,” Trong miệng nói như vậy, hần một tay thoát đi dây cột tóc ở phía sau của Long Phạm, mái tóc đen huyền chột tẩn ra, dưới ánh sáng hiển lộ màu ám thanh, trong nháy mắt xỏa dài trên bạch y bào. Bất mãn y phục của Long Phạm vẫn còn hoàn hảo cũng không cam tâm bị vậy ở thế bất lợi, hần vươn tay xả khai y bào của Long Phạm, ôm lấy nam nhân phía trên, xoay người đem Long Phạm đặt ở dưới thân.

“Không bằng trước tiên để ta làm cho người hối hận đi. Giăng bấy ta giờ lại còn trách ta, người nói việc này phải giải quyết thế nào?” Không dùng linh lực mà là trực tiếp lấy tay xé rách bạch sam trước mắt, Lăng Lạc Viêm nhíu mi nhìn chăm chú người dưới thân, gờ lên ý cười tà khí, lời nói sắc bén mang theo chất vấn bất mãn.

Cùng là nam nhân hần tuyệt đối sẽ không bị Long Phạm đe dọa, cho dù Long Phạm có tức giận việc hần đối với Trữ Hình nhưng hần cũng sẽ không ngoan ngoãn thuận theo bị đặt dưới thân Long Phạm. Hần thích xem Long Phạm vì hần mà đổ kị mà mất đi bình tĩnh, nhưng không muốn vì thế mà trở thành con mồi bị Long Phạm ăn.

“Đều có cách giải quyết, Lạc Viêm nóng vội quá rồi.” So với chất vấn của Lăng Lạc Viêm bất đồng, Long Phạm chỉ thản nhiên mỉm cười, ngoảnh đầu nhìn lên chiếc bàn, lại chậm rãi chuyển hướng qua trước giường, tiếp theo nhìn chăm chú bên cạnh giường, mỗi một lần tạm dừng đều có lưu quang tối đen như mực lóe ra. Theo ánh mắt của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm giật mình phát hiện đây đều là những chỗ hần cùng Trữ Hình từng dừng lại.

Hai tròng mắt như bóng đêm xẹt qua hào quang quý dị, ý cười bên môi vẫn chưa giảm, ở dưới thân Lăng Lạc Viêm, Long Phạm chột áp sát môi của hần, đôi tay đặt ở phía sau hông Lăng Lạc Viêm đè mạnh khiến hạ phúc hai người gắt gao cùng thiếp. Cùng nóng rực, cùng tràn ngập dục vọng lửa nóng chạm vào nhau, đồng thời đều để ở dưới bụng đối phương, dục niệm cuộn trào mãnh liệt làm cho hai người hôn nhau càng thêm cuồng nhiệt si mê.

Đầu lưỡi thâm nhập vào chỗ sâu bên trong, đôi môi gắt gao cùng thiếp, thỏa dịch trong miệng theo hai người dây dưa mà không ngừng trào ra bên khước môi. Ngay khi Lăng Lạc Viêm không thể nhẫn nại định bắt đầu nhắm nháp nam nhân trước mắt, sau lưng bỗng nhiên bị bàn tay của Long Phạm vờn quanh, lực đạo đang nắm chặt ở bên hông làm cho hần không thể ngồi dậy. Thân thể cùng đôi môi dán chặt vào nhau chỉ có thể càng nhanh cảm thụ nhiệt độ của đối phương. (thỏa dịch= nước bọt)

Dời môi dần ra thỏa dịch ướt át, Lăng Lạc Viêm thở hổn hển hơi hơi nâng đầu lên, nam nhân ở dưới thân chỉ mỉm cười nhìn hần, “Ngay tại chiếc bàn đó Lạc Viêm ôm nàng, sau đó là hôn môi rồi sau đó là bên giường người ôm nàng, ở trên giường giải hạ xiêm y của nàng...người chạm nàng một chỗ, hôn nàng một chỗ...”

“Nói mấy thứ này làm cái gì?” Lăng Lạc Viêm cắt ngang lời Long Phạm. Hần biết rõ bộ mặt thật của bạch y bào nam nhân này. Lúc trước những gì hần làm Long Phạm đều xem rõ ràng nhưng cũng không ngăn cản, mà nay lại nói những điều đó, chỉ sợ không phải chỉ vì làm cho hần biết Long Phạm đã nhìn thấy.... mà còn....

“Cho người biết cái nào là sai, cái nào là không nên. Về sau cần phải nhớ kỹ, Lạc Viêm...” Lời nói không nhanh không chậm, bên môi rõ ràng còn mang theo ý cười nhưng đáy mắt lại lộ ra bất mãn. Nói ra một màn chứng kiến lúc trước, Long Phạm áp chế đáy lòng tức giận dồn kị hồi lâu, lúc này theo ngữ thanh của hắn trở nên tràn đầy nguy hiểm.

Không biết bàn tay ở phía sau từ khi nào đã đi đến giữa hai chân, Lăng Lạc Viêm biết Long Phạm muốn làm cái gì lại vô lực thoát khỏi bàn tay ôm bên hông hắn. không phải thể lực của hắn quá yếu mà là tế ti của hắn tâm cơ thâm trầm đang dùng linh lực để khống chế không cho hắn tránh né. Lại cố tình đối với việc này hắn căn bản không phải đối thủ của Long Phạm.

“Không sợ bị chê quá mức dễ tiện sao? Dùng loại thủ đoạn này...” Bàn tay vuốt ve ở phía sau chân vẫn ấm áp ổn định như hắn từng quen thuộc, không hề do dự tách ra hai chân hắn, cùng với nhiệt độ cơ thể so sánh thì đầu ngón tay của Long Phạm có chút mát lạnh, chậm rãi mân mê vuốt ve ở trước cửa, không vội tiến vào lại thông thả mang theo khiêu khích làm cho hắn bất giác co rút nhanh, sau đó chỉ cảm thấy chỗ ấy bỗng nhiên trở nên nhạy cảm.

“Người dùng linh lực hủy đi ngoại bào của ta trước chính là người, Lạc Viêm” đầu ngón tay lơ dềnh tiếp tục động tác, nhẹ nhàng bằng quơ trả lời. Long Phạm đối mặt với ánh mắt như ẩn chiếu viêm hỏa, trong đôi mắt tối như bóng đêm của hắn đột nhiên xẹt qua một mảng âm u, vì lời nói của Lăng Lạc Viêm mà phân tâm, đầu ngón tay rất nhanh tiến vào lửa nóng bên trong.

61. Quyển 2: Chương 61: Hợp Hoan

Đột nhiên đau đớn làm cho Lăng Lạc Viêm cắn chặt răng nhìn chằm chằm Long Phạm đang ở dưới thân. Trong mắt cơ hồ phải toát ra lửa, Long Phạm cứ nhiên thừa lúc hắn chưa chuẩn bị liền đem ngón tay đi vào như vậy?!

“Long Phạm—” cắn rặn phun ra hai chữ, Lăng Lạc Viêm nâng nửa thân lên muốn xoay chuyển tình thế nhưng đôi tay ôm ở bên thắt lưng và ở giữa chân hắn không cho hắn mấy may nhúc nhích. Trong cơ thể vì dị vật tiến vào mà càng thêm thắt chặt, vẫn chưa thích ứng với cảm giác khiến hắn vội vàng chau mày.

Ngón tay chậm rãi thâm nhập, Long Phạm nhìn thấy thần sắc trên khuôn mặt Lăng Lạc Viêm, hắn thoáng trì hoãn động tác trong tay, “Lạc Viêm nếu là đau thì gọi tên của ta...” Thần nhiên gần từng tiếng, ánh mắt tối đen lóe ra âm quang. Hắn không có quên Lạc Viêm chỉ kém một chút liền triệt để chạm vào thân thể người khác, chỉ kém một chút...

Đây là lời hắn nói với Trữ Hinh! Lăng Lạc Viêm giờ khắc này phát giác ra Long Phạm căn bản là cố ý, cố ý nói câu này nhắc nhở hắn lúc trước đã gây nên. Hít một hơi, hắn không cam tâm tình nguyện nhưng buộc lòng phải mở miệng, “Người còn muốn để ý đến khi nào, sau này ta sẽ không chạm nàng nữa. Như thế được rồi chứ?”

“Còn có sau này? Chỉ là mới vừa rồi đã đủ cho người chịu một ít trừng phạt. Lạc Viêm nếu không muốn quá đau thì thả lỏng một chút.”

“Nói thì dễ lắm sao người không đến thử xem, ngô—” hừ nhẹ một tiếng, ngay khi hắn vừa mở miệng thì ngón tay trong cơ thể lại tiến vào một ít. Lăng Lạc Viêm muốn thả lỏng nhưng cơ thể bị dị vật xâm nhập lại dường như có ý chí của riêng mình, gắt gao bao lấy ngón tay ở bên trong. Nơi ấy chưa được bôi trơn bị Long Phạm một chút một chút thâm nhập vào, cái loại cảm giác xâm phạm hết sức rõ ràng.

“Ở phía sau của người còn chưa có người chạm qua....trong chốc lát ta cũng sẽ cho người nếm cái loại mùi vị này...” Không thể chống cự, chỉ có thể mặc cho ngón tay di chuyển ở bên trong, Lăng Lạc Viêm khẽ nhắm mắt, hung hăng hôn xuống cánh môi trước mặt.

Chiếm đoạt đầu lưỡi Lăng Lạc Viêm, đáy mắt âm quang của Long Phạm di chuyển, ở phía sau cửa vào nhỏ hẹp của Lăng Lạc Viêm lại thêm vào một ngón tay. Đột nhiên tiến vào không hề báo trước, Lăng Lạc Viêm gắt gao nhíu mi không dám tin Long Phạm cứ nhiên lại thêm vào một ngón tay. Bởi vì kịch liệt đau đớn mà hít vào một hơi, hắn muốn dời môi nhưng nam nhân đang chiếm lấy đầu lưỡi của hắn lại không cho hắn có cơ hội thoái lui.

Ngón tay xâm nhập ở bên trong chậm rãi co rút, nhẹ nhẹ từng đợt đau đớn khiến cho hắn chỉ có thể ở trên môi Long Phạm tàn sát bữa bãi, mãi cho đến khi trong miệng nếm được mùi vị huyết tinh cũng không buông ra. Không biết là vì đau đớn hay là vì dục vọng chưa được phát tiết bị ngăn chặn trường đau, trên người mồ hôi không ngừng chảy ra, Lăng Lạc Viêm cơ hồ vô lực chống đỡ trọng lượng thân thể mình, khẽ nâng nửa người chỉ có thể nằm trước ngực Long Phạm thở hổn hển.

“Lạc Viêm đau? Có biết mới vừa rồi ta nhìn thấy người ôm người khác có bao nhiêu đau?” Ngón tay rời khỏi một chút, Long Phạm nhẹ nhàng chậm rãi hỏi. Đầu ngón tay rời khỏi cơ thể khẽ tiếp xúc vuốt ve cửa vào, xác định Lăng Lạc Viêm không có bị thương, bàn tay đặt ở phía sau vẫn chưa buông ra.

Nằm ở trên chiếc giường này, nhớ tới đây chính là nơi Lạc Viêm có cử chỉ thân mật với người khác, hắn sẽ hảo hảo trừng phạt Lạc Viêm vì đã làm ra những chuyện không nên làm, “Cho dù Lạc Viêm nhận thức tình cảm đối với ta, nhưng ta cũng sẽ không thể xem những chuyện mới vừa rồi chưa bao giờ phát sinh. Đã nói sẽ làm cho người hối hận, ta cũng không nuốt lời. Cho dù có bỏ qua ta cũng sẽ cho người nhớ kỹ người thuộc về ai.”

Ở bên tai vang lên giọng điệu khiến kẻ khác bất an phập phồng, không còn thấy vẻ bình thản lạnh nhạt, càng không có lãnh đạm thông dong, cũng không phải là Long Phạm trầm tĩnh biết khắc chế, lời nói lộ ra nguy hiểm nhưng vẫn ôn nhu như trước.

Không thể ngờ lúc trước người nam nhân này còn có thể thờ ơ nhìn hắn ôm hôn Trữ Hinh mà lúc này lại tràn đầy dố kỵ và dễ tổn thương như thế. Giống như bị một sợi tơ vô hình trói chặt tay chân và khí lực, hắn chỉ có thể nằm yên để cho Long Phạm đưa hai chân hắn mở ra, mà chén thuốc ở trên bàn bây giờ bỗng nhiên xuất hiện bên giường.

“Đây là Liệt Diễm tộc chuẩn bị cho thánh nữ, ngoại trừ công dụng kia, nó còn có thêm một mặt khác.....thúc giục tình dục...” Đầu ngón tay thấm ướt chất lỏng màu đỏ sẫm bên trong chén thuốc, mang theo chất sền sệt của dược vật cùng mùi hương cổ quái tỏa mát trên giường, ở trước mắt Lăng Lạc Viêm thoáng qua. Trong bóng đêm lạnh như băng, chất lỏng được trát xuống dưới thân hắn.

Trong cơ thể nóng rực bỗng nhiên bị một cảm giác ướt át lạnh như băng xâm nhập. Lần này không hề chậm rãi mà ngón tay đột nhiên tiến vào mang theo một âm thanh kỳ lạ vang lên. Chất lỏng nhất thời tràn ra, theo bên đùi chảy xuống địa phương hai người đang cùng thiếp. Thân thể nóng bỏng đối với cảm giác lạnh như băng hết sức miễn cưỡng, run rẩy một chút Lăng Lạc Viêm chỉ cảm thấy cơn đau đớn dần được áp chế, dục vọng bắt đầu lại bị khơi mào. Mà ngón tay ở nơi đó tựa hồ so với lúc trước càng khuếch đại, cái loại trường đau này cho hắn biết bên trong cơ thể không chỉ có hai ngón tay. (o_o)

“Rất nhanh Lạc Viêm, rất nhanh người sẽ biết ta có bao nhiêu muốn người. Để cho người chạm vào người khác ta rất hối hận, có lẽ lúc trước ta nên giết chết nàng, trực tiếp ôm người, cho đến khi người không dám chạm vào bất luận kẻ nào khác mới thôi...”

Bởi vì chất lỏng bôi trơn, cơn đau ban đầu dần dần tiêu lui nhưng cảm giác trường đau vẫn còn như trước, Lăng Lạc Viêm bắt lấy vai Long Phạm, cắn xuống cổ hắn, “Chẳng lẽ ta còn sợ người? Người muốn làm cũng làm nhanh một chút. Sau này có chạm vào người khác hay không thì ta phải xem biểu hiện của người lần này...” Đột nhiên phát ra một tiếng thấp hảm, hắn bị đầu ngón tay của Long Phạm dẫn đến một trận run rẩy không thể tiếp tục nói ra những lời không thật lòng. Cái loại khoái cảm ở bên trong mang theo tư vị đau đớn làm cho khuôn mặt hắn nhất thời nhiễm đặc màu tình dục.

“Lạc Viêm còn không thừa nhận? Bất luận khi nào người cũng là của ta.” Cũng thở hổn hển, tế ti có thói quen không chế dục vọng bây giờ lại cảm thấy khó nhẫn nại. Hắn biết rõ ràng nếu trước mắt là Lạc Viêm thì tất cả áp lực khắc chế đều trở nên khó càng thêm khó. Đến lúc này lại càng phí công, hắn căn bản không nên tiếp tục nhẫn nại làm cho Lạc Viêm có khí lực nói thêm này nọ khiến hắn sinh giận.

Người kiêu ngạo cho dù đến bây giờ cũng không chịu khuất phục, bất quá hắn có biện pháp để cho Lạc Viêm thừa nhận. Làm cho Lạc Viêm chính miệng nói với hắn, ngoại trừ tình ý ái niệm, tâm của Lạc Viêm, thân thể của Lạc Viêm, hết thảy đều thuộc về hắn.

Ngón tay ở trong cơ thể Lăng Lạc Viêm co rút mang theo tiếng vang ướt át. Lăng Lạc Viêm không thể không để ý, mỗi khi đầu ngón tay của Long Phạm khẽ nhúc nhích cùng với dược vật được dùng để bôi trơn

trong cơ thể làm cho hắn càng thêm nóng rực. Không biết có liên quan đến chất thúc giục tình dục trong đó hay không, hắn chỉ cảm thấy mỗi một lần Long Phạm di động bên trong đều dẫn ra dục vọng mãnh liệt hơn lửa thiêu.

Nụ hôn ở trên môi hắn lộ ra dục niệm gấp gáp, ngạnh vật của Long Phạm ngay ở dưới thân cho hắn biết Long Phạm cũng như hắn đang khó khăn ức chế tình dục. Tiếp tục chiếm đoạt đầu lưỡi, Long Phạm một tay ở trên lưng cùng bên hông Lăng Lạc Viêm du di. Ngay cả Lăng Lạc Viêm còn không biết những chỗ mẫn cảm của chính mình, nhưng hết thảy ở dưới bàn tay của Long Phạm đều bị khơi mào khoái cảm.

“Muốn hay không, Lạc Viêm? Kẹp chặt ta như vậy, chỉ là ngón tay thôi mà...” Lòng bàn tay còn lại ở phía dưới lưng hắn gãi gao ấn xuống, đầu ngón tay thối lui mở ra lối vào. Không tiếp tục xâm nhập mà lại ở chung quanh khiêu khích, bởi vì hắn đột nhiên dừng lại mà không ngừng khép mở. Ở phía sau Lăng Lạc Viêm khó có thể tự khống chế, nơi ấy tự động co rút cùng khát vọng khơi dậy dục niệm khó nhịn. Dục vọng ở phía trước ngoại trừ cùng Long Phạm cọ sát, lại chưa từng được an ủi, ở phía sau trong cơ thể lại nóng rực như bị lửa thiêu, cái cảm giác vội vàng muốn thứ gì đó tiến vào, chẳng lẽ chính là vì chén được thúc giục tình dục kia?

Rõ ràng Long Phạm dục vọng đã khó nhẫn nại lại đi khiêu khích hắn như thế, nam nhân ác liệt này...Lăng Lạc Viêm nhướn mi nhìn hắn, “Người muốn khiêu khích cho tới khi nào?”

“Lạc Viêm nếu là muốn thì tự mình đến...” Thả lỏng tay, Long Phạm ra hiệu. Dưới đáy mắt hàm chứa dục vọng tối đen như bóng đêm, cho dù bây giờ Lạc Viêm có thể nhẫn nại, hắn cũng không thể tiếp tục nhịn.

Lăng Lạc Viêm ngồi dậy, dục vọng trưởng đại của Long Phạm dựng đứng ngay trước mặt hắn, đôi mắt như ma mị nhìn hắn tựa hồ đang mê hoặc dụ dỗ, mái tóc đen huyền tán loạn trước ngực theo hô hấp phập phồng lên xuống, thân hình hoàn mỹ cho dù chỉ là nằm cũng khiến hắn nhịn không được phải thêm muốn....

Ánh mắt Lăng Lạc Viêm chớp động, Long Phạm lại không cho hắn kịp suy nghĩ, đột nhiên áp chế thân hình bán quỳ của Lăng Lạc Viêm, ngạnh vật lửa nóng ở ngay cửa khẩu bỗng nhiên tiến thẳng vào chỗ sâu bên trong.

Cho dù lúc trước đã có được vật bồi trơn nhưng trong khoảnh khắc dục vọng trưởng đại tiến vào như đem thân thể hắn xuyên thủng, ngưỡng đầu ra sau, mái tóc bạch kim dưới ánh sáng mờ lung lộ ra một vầng hào quang lóng lánh. Hai tay Lăng Lạc Viêm chống lên ngực Long Phạm, thân thể uốn cong buộc chặt tựa như một chiếc cung bị kéo căng. Cự vật xỏ xuyên rốt cục làm cho hắn không nhịn được tê rùng một tiếng, chỉ cảm thấy tựa hồ như bị xé rách, trong cơ thể trưởng đầy dục vọng nóng rực của Long Phạm. Nói không nên lời là thống khổ hay là thỏa mãn, âm thanh thấp ngấm từ trong miệng Lăng Lạc Viêm vang lên.

Bên trong đột nhiên co rút nhanh làm cho Long Phạm thở dốc gầm nhẹ một tiếng, đem Lăng Lạc Viêm trên người càng ép xuống, “Cần phải nhớ kỹ Lạc Viêm...người là của ta...” Cho dù Lạc Viêm không cam lòng bị giảng dạy nhưng rốt cục cũng thuộc về hắn, hơn nữa cũng sẽ không có ngày buông tay.

“Đừng đắc ý, đừng quên...người cũng là của ta...” Cúi thân xuống, hơi thở dồn dập hỗn hển, Lăng Lạc Viêm ghé vào lỗ tai Long Phạm thì thầm. Cho dù lúc này hắn là bên thụ nhưng không có nghĩa hắn sẽ để mặc Long Phạm tùy tiện. Hắn sẽ yêu cầu hồi báo, chỉ biết là nhiều chứ không hề ít.

“Ân...” Hôn lên đôi môi trước mắt, Long Phạm ôn nhu cười khê nhưng trái lại động tác dưới thân lại càng thêm mãnh liệt, hắn ấn nhanh cơ thể Lăng Lạc Viêm xuống. Âm thanh rên rỉ trong miệng hai người nhất thời hòa tan ở đôi môi đang cùng thiếp.

62. Quyển 2: Chương 62: Nhiên Dục

Nụ hôn giao triền mang theo dục vọng, thở hỗn hển, Lăng Lạc Viêm ngưỡng đầu, sợi tóc bạch kim phập phồng dập dờn như ánh trăng gọn sóng. Mồ hôi theo trên trán nhỏ giọt xuống, dừng ở dưới thân nam nhân cũng đang bị tra tấn bởi dục vọng như hắn. Lăng Lạc Viêm nâng thắt lưng lên rồi lại hạ xuống, đôi tay đặt trước ngực Long Phạm môn trơn vuốt ve, ngạnh vật của Long Phạm bị hắn gãi gao bao lấy lần lượt lên xuống càng xâm nhập sâu vào bên trong.

Không phải chưa từng làm bên thụ, nhưng vài lần xa xôi trong ký ức đã sớm bị hấn chôn vùi nơi góc tối, cơ hồ đã quên sạch. Không giống như lúc này, ngay cả tâm linh ở chỗ sâu bên trong cơ thể cũng bị đào móc triệt để. Đã đến bước này, Lăng Lạc Viêm không hề so đo ai mới là con mồi, nếu đối tượng là Long Phạm, mà bọn hấn hai người đều đã khó nhin lửa tình thì làm sao còn đi quản này nọ. Hấn thậm nghĩ hoàn toàn tập trung vào trận này, đây là tình sự hoan du mà hấn đã sớm chờ mong từ lâu...

Hai mắt của Long Phạm chưa bao giờ rời đi cảnh sắc trước mắt. Mái tóc bạch kim phi tán xỏa dài lay dính màu sắc tình dục, Lạc Viêm không hề che giấu, lại vì hấn mà rộng mở tất cả, ánh mắt Lạc Viêm mang theo dục vọng cùng hấn giao triền, lộ ra vài phần tà khí mị hoặc, dồn dập thở gấp, nhẹ nhàng rên rỉ, tất cả đều làm cho hấn sắp phải thất khống. (thất khống = không thể khống chế)

“Người thuộc về ta, cho dù Lạc Viêm không thừa nhận nhưng thân thể của người đã sớm nói cho ta biết đáp án.” Chợt kịch liệt gia tăng tốc độ làm cho Lăng Lạc Viêm không thể ổn định thân hình, nằm trước ngực Long Phạm hấn tiếp tục lên xuống, liếm liếm môi, “Ta còn tưởng rằng...bất quá là vì....dục...”

Ngữ thanh vừa hạ xuống, dục vọng lửa nóng của Lăng Lạc Viêm bị Long Phạm một tay bao lấy, sau vài lần vỗ về thì động tác dừng lại làm cho hấn khó nhin, cũng làm cho hấn cảm nhận rõ ràng nam nhân trong cơ thể hấn có bao nhiêu ác liệt. Đầu tiên là đau đớn thống khổ, sau đó là vui sướng thích thú, rồi đến khi cơn trớn vỗ về thì dừng lại, Long Phạm quả thật cố ý muốn gây khó dễ cho hấn.

“Nhớ lại lần trước Lạc Viêm đã từng ôm oán, lúc đó ta còn lo lắng cho thân thể của người, mà hôm nay chính là lúc....ta sẽ không tiếp tục khác chế...” Nhìn ra thần sắc chưa được thỏa mãn trong mắt Lăng Lạc Viêm, Long Phạm cười khê ôm chặt hấn, bất chợt ngồi dậy làm cho nơi giao nhau của hai người càng xâm nhập sâu vào bên trong. Đem Lăng Lạc Viêm ấn xuống giường, nhìn thấy cơ thể dưới thân, Long Phạm không thể khống chế dục vọng dưới đáy lòng liên tục cuộn cuộn kêu gào, Lạc Viêm của hấn....

Đôi chân ôm lấy thất lưng của Long Phạm bị tách ra, bàn tay bắt lấy trưởng mạn rơi trên giường vì quá độ khoái cảm mà run nhẹ nhẹ, bị mồ hôi cùng tình dục lay dính lộ ra vẻ mặt nhẫn nại, Lăng Lạc Viêm ngẩng đầu thở hổn hển. Cho dù hấn không muốn nhưng tiếng rên rỉ do khoái cảm cực độ vẫn theo trong miệng bật ra, cũng không hề khống chế, hấn ôm chặt lưng Long Phạm, trong miệng thoát ra vài tiếng khàn khàn thở dốc, thừa nhận dục vọng lửa nóng đang lần lượt cơ rút trong thân thể hấn.

“Bất luận là khối thân thể này hay là tâm của người, Lạc Viêm, mở miệng nói, ta muốn nghe người nói...nói người là của ta, sẽ không đi chạm người khác...” Một tay ở dưới thân Lăng Lạc Viêm cơn trớn, Long Phạm nhìn thấy dục vọng của hấn bị Lăng Lạc Viêm cắn nuốt thật sâu, được dịch theo động tác xuất nhập của hấn chảy ra màu đỏ sẫm, chất lỏng chậm chậm nhỏ giọt hòa tan cùng thể dịch của hai người, từ đỏ sẫm trở thành hồng nhạt, điểm lệ yêu dã, ướt át quyến rũ, dưới ánh sáng nhu hòa trong bóng đêm lấp lánh óng ánh mê hoặc lòng người. (thể dịch = dịch trong cơ thể)

Chợt va chạm kịch liệt khiến Lăng Lạc Viêm không rảnh tự hỏi, lời nói của Long Phạm tựa hồ ngay tại bên tai, bị dục vọng khống chế hấn căn bản chưa lưu ý đến lời nói của Long Phạm, “...người muốn ta nói...nói cái gì...”

“Nói người là của ta.” Gắt gao chăm chú nhìn người dưới thân, Long Phạm ôn nhu khê nói, ngữ thanh mê hoặc ngay tại bên tai Lăng Lạc Viêm. Lúc này hấn hiểu được Long Phạm muốn gì, thừa nhận Long Phạm lần lượt xâm chiếm mãnh liệt, hấn thở dốc cười khê, “Hảo, như người mong muốn....người là của ta.”

Đôi tay đang vịn ở đầu vai Long Phạm dần vuốt ve chuyển sang thất lưng, Lăng Lạc Viêm giữ chặt hông của Long Phạm ấn xuống làm cho Long Phạm một lần nữa thật sâu đi vào. Bởi vì tình dục mà ngữ thanh khàn đục, hai chân của Lăng Lạc Viêm gắt gao vòng quanh thất lưng Long Phạm. Lời nói cố ý như thế lại đưa đến một trận xuất nhập như cuồng phong bạo vũ.

Tầm đêm bạch sắc trên giường vì hai người kịch liệt giao triền mà rối tung lộn xộn, được dịch nhỏ giọt thấm thấu tạo nên một màu đỏ sẫm kiêu diễm, từng mảnh y phục bị xé rách vẫn còn tản mát rơi ở bên giường, bạch y bào hỗn độn được giải hạ giờ phút này bị lay nhiễm tình dục, trong phòng tràn đầy hơi thở dục vọng xen kẽ hương sen thanh đậm, tiếng rên rỉ thở dốc không ngừng vang lên. Ở trước giường, trên tầng tầng sa mạn ẩn chiếu một đôi thân ảnh giao triền, nóng như lửa, kiêu diễm đến cực hạn, tình dục ái niệm xuyên thấu qua tầng tầng sa trương bạch sắc phiêu tán bên trong phòng.

Ngành vật xuất nhập trong cơ thể không ngừng đem khoái cảm của hắn lên đến đỉnh điểm, Lăng Lạc Viêm không thể nhẫn nại rốt cục ở trong tay Long Phạm bắn ra bạch dịch. Bên trong bỗng nhiên co rút nhanh làm cho Long Phạm thỏa mãn rên rỉ, đôi mắt ám màu như bóng đêm vẫn chưa lui ra sắc dục, Long Phạm nhìn mái tóc bạch kim tán loạn của nam nhân dưới thân vẫn còn lộ ra dư vị tình sự, hắn hôn lên môi Lăng Lạc Viêm.

Nụ hôn triền miên thỏa mãn nóng như lửa thiêu, đôi tay Lăng Lạc Viêm ôm chặt Long Phạm vẫn chưa buông ra cho đến khi ngành vật kịch liệt di chuyển trong cơ thể theo động tác nghênh hợp của hắn bùng nổ một cỗ chất lỏng nóng rực bắn tới chỗ sâu nhất ở bên trong, lúc này đầu lưỡi quấn quanh mới dần dần thối lui, Lăng Lạc Viêm liếm nước bọt bên môi, buông xuống đôi chân vòng quanh bên hông Long Phạm nhưng vẫn chưa khép lại, bạch dịch chậm rãi nhỏ giọt mang theo vài tia hơi hơi ửng đỏ.

“Bị thương?” Long Phạm nhớ tới lúc trước vì tức giận chưa kịp bôi trơn đã tiến ngón tay vào, vội vàng nâng chân của Lăng Lạc Viêm lên, tinh tế quan sát giữa hai đùi, đầu ngón tay tiến vào dẫn ra thể dịch của hắn bên trong cơ thể Lăng Lạc Viêm, một chút dấu vết chảy xuống giữa hai chân, nhìn kỹ lại nhan sắc đỏ ửng không phải là máu tươi mà là được dịch.

Đối với hành động của Long Phạm không cho là đúng, Lăng Lạc Viêm nâng thắt lưng lên tách ra hai chân để cho Long Phạm nhìn kỹ, hắn nhếch môi, “Nếu không muốn ta bị thương thì lúc trước không nên làm như vậy, bây giờ mới đau lòng?” Trong cơ thể còn lưu lại cảm giác của Long Phạm, tuy đã tận lực phóng túng nhưng dư vị vẫn chưa tiêu trong thân thể cùng với ánh mắt của Long Phạm và đầu ngón tay ở dưới thân làm cho cửa khẩu nhẹ nhàng rung động.

Long Phạm nâng hai chân của hắn đặt lên vai, trước mắt là địa phương mà hắn từng tiến vào không ngừng nhỏ giọt dấu vết tình dịch, đầu ngón tay lại thâm nhập dẫn ra tất cả chất lỏng. Nghe lời nói của Lạc Viêm hắn thật sự không biết nên hung hăng yêu thương hắn hay là hung hăng trừng phạt hắn mới hảo. Cửa vào trước mắt khe khẽ rung động khiến hắn nhìn không được lại đem ngón tay thâm nhập đi vào, “Nếu không phải Lạc Viêm làm sai, ta làm sao lại nóng giận như vậy, cũng sẽ không thiếu chút nữa làm người bị thương.”

“Ta không có yếu như vậy, cho dù bị thương cũng không đáng ngại. Đối với ta, Long Phạm còn bảo trì bình tĩnh không phải là Long Phạm ta yêu. Ta muốn người nam nhân có chút giảo trá ác liệt, có chút tâm cơ thâm trầm, xem ra bình thần lãnh đạm được người người kính như thần linh, lại chỉ ở trước mặt ta lui ra hết thảy, vì ta gây nên mà thịnh nộ, vì ta mà không thể tự khống,” Ngẩng đầu chăm chú nhìn Long Phạm, Lăng Lạc Viêm đến lúc này không còn tính toán phủ nhận, “Ta thích nhìn bộ dáng mất đi bình tĩnh của người, cho nên đối với ta không cần khắc chế, bất luận là tức giận hay là này nọ.”

Thẳng thắn nói ra suy nghĩ trong lòng, hai mắt nhìn thẳng Long Phạm. Sa mạn buông xuống trên giường, dưới ánh sáng dạ minh châu lóe ra đôi mắt mị hoặc lòng người, lại một lần nữa làm cho Long Phạm thật sâu lâm vào. Đầu ngón tay rời khỏi cơ thể Lạc Viêm, hắn lúc này mới hối hận không nên thiếu chút nữa tổn thương Lạc Viêm. Chưa bao giờ tức giận như thế, nóng vì Lạc Viêm gây nên cũng nóng chính mình đã bỏ mặc. Tuy nói là để cho Lạc Viêm thấy rõ tâm ý chân thật nhưng cả quá trình lại khiến hắn đau lòng khó nhịn, để cho Lạc Viêm đi ôm người khác, lúc này nghĩ đến, hắn lại bắt đầu hối hận không nên buông tha cho nữ nhân kia.

Chỉ có Lạc Viêm mới có thể làm cho hắn ba lần bảy lượt phải do dự, tâm tư trầm sâu vào tình cảm dành cho Lạc Viêm. Tất cả những gì liên quan đến Lạc Viêm đều khiến hắn động tâm.

Lăng Lạc Viêm nói xong không thấy Long Phạm trả lời, liếc mắt nhìn lại chỉ thấy Long Phạm cúi đầu, lập tức một trận ôn nhu mềm mại mang theo xúc cảm ẩm ướt, ở dưới thân hắn đầu lưỡi bắt đầu liếm qua mang theo vài phần cảm giác cổ quái. Đầu lưỡi len vào liếm qua nội vách ẩm ướt mềm mại bên trong cơ thể khiến cho Lăng Lạc Viêm một trận rung động.

“Vì Lạc Viêm ta sẽ không ở trước mặt người khác chế, bất luận là tức giận hay là này nọ, bao gồm cả lúc này, cho dù người chưa bị thương nhưng cũng để ta hoàn toàn kiểm tra rồi hắn nói.” Giương mắt nhìn Lăng Lạc Viêm, Long Phạm mỉm cười giữ lấy thắt lưng của Lăng Lạc Viêm để sát vào, đầu lưỡi thối lui nhẹ nhàng lướt qua bên ngoài. Cửa vào không ngừng khép kín co rút ở trước mặt khiến hắn trong lòng lại dâng lên lửa nóng.

“Người đây là kiểm tra?” Lăng Lạc Viêm thở gấp nhíu mi, kiểm tra như thế chỉ sợ là Long Phạm lại bắt đầu một trận hành kích ác liệt.

“Hoặc là Lạc Viêm thích làm kiểu khác?” đôi mắt ám chỉ nâng lên, dần dần tràn đầy sắc màu dục vọng, nghe ra ý tứ của hắn Lăng Lạc Viêm nhíu mi, “Mới làm xong...”

“Mới làm xong cũng có thể tiếp tục,” Cứ như vậy Long Phạm thả hắn xuống, đầu ngón tay ở trên người hắn du di, lời nói thông thả theo nụ hôn của Long Phạm dừng lại bên tai Lăng Lạc Viêm rồi lại dần dần đến trước ngực, giống như đang thưởng thức mỹ thực, không nhanh không chậm lại bắt đầu một vòng khiêu khích.

Hưởng thụ cảm giác vuốt ve của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm nhớ tới đây mới là ngày thứ nhất. Ngày thứ nhất đã như vậy...về sau sẽ như thế nào....

Chỉ bất quá là thời hạn trăm ngày, Long Phạm sẽ không ở đây lâu như vậy. Trong tộc còn rất nhiều sự vụ, tể ti vắng mặt các trưởng lão chắc chắn sẽ đi tìm kiếm, còn có người nọ tính toán ám sát thánh nữ ngăn cản hai tộc hợp một, trong ba tháng nhất định sẽ có hành động, chỉ không biết là lúc nào...

Hai người ở trong hợp hoan cư chưa từng bước ra nửa bước, đến ngày thứ sáu rốt cục có động tĩnh.

Một ngày yên lặng tĩnh mịch, biệt viện vẫn như mấy ngày trước được nghiêm ngặt canh gác, dưới bóng đêm chỉ có âm thanh cỏ cây xào xạc trong gió. Bóng đen phẳng phất như đêm tối dưới tàn cây loang lổ dung hòa thành một thể dán lên tường, giống như quỷ mị thoáng hiện, theo gió đêm lướt nhẹ bay xuống mặt đất lại chậm rãi hướng vào trong mà đi.

Dạ minh châu dọc đường vẫn lấp lánh kiêu diễm, thông qua tầng tầng hành lang, màu đen ám ảnh tựa hồ cũng không chân chữ, không một tiếng động dán tại trước cửa giống như bóng dáng, một mảnh màu đen vô hình xuyên qua từng cánh cửa, mãi cho đến một gian phòng thì dừng lại, chậm rãi len vào khe cửa rồi xâm nhập vào bên trong.

63. Quyển 2: Chương 63: Mê Vụ

Mê Vụ = Sương Mù

Bóng đen xâm nhập vào cánh cửa rơi xuống mặt đất. Trong phòng, sa mạn bạch phần tầng tầng lớp lớp che kín, mơ hồ không rõ bên trong như thế nào, chỉ có dạ minh châu lấp lánh như những ngôi sao thập phần khả ái, nhiều điểm ánh lên rực rỡ. Phía sau sa mạn u ám càng khiến không khí trở nên bí ẩn, vốn nên là một đêm yên tĩnh giờ phút này lại vang lên vài tiếng thấp thấp thở gấp, mơ hồ từ phía sau sa mạn truyền đến.

Bóng đen dường như không ngoài ý muốn, thoáng đình trệ, lại yên lặng không một tiếng động di chuyển đến phía sau sa mạn, lướt qua tầng tầng vải lụa bạch sắc tiến tới chiếc giường đang có hai người đang nằm trên đó.

Thân hình giao triền, sợi tóc quấn quanh, lan tràn trên giường là làn tóc đen huyền cùng bạch kim lồng vào nhau xoắn dài lên gối đầu. Tấm lụa màu trắng theo thân thể phập phồng lên xuống, lúc trước mơ hồ còn nghe thấy tiếng thở dốc từ nơi đó truyền ra, trong khoảnh khắc bóng đen ở trước giường hơi hơi chớp động rồi bỗng nhiên tiêu tán.

Trước giường, một đoàn sương mù lần nữa tụ hợp, không phải là một cái bóng mà là một hình dáng hư ảo giống như thân thể con người nhưng không có khuôn mặt. Trong bóng tối, một đạo hào quang lợi hại bỗng nhiên hung hăng nâng lên, đâm thẳng vào thân người có mái tóc đen.

Thánh nữ Trữ Hình.

Phốc một tiếng, không chút do dự, lợi khí đâm thẳng vào tấm lụa trắng, hào quang sắc bén hạ xuống. Trong phòng phát ra một tiếng vốn nên the thé, nhưng lúc này nghe đến lại là âm thanh vải lụa bị nứt ra khiến người kinh hoàng. Trong nháy mắt vải lụa bị vỡ vụn phi tán như tuyết rơi, lộ ra người trên giường phải lập tức mất mạng lại không chết, không chỉ không chết mà đầu ngón tay lại điểm ra một sợi bạch quang!

Bạch quang như tơ, từ một sợi hóa thành mấy trăm, hư ảnh sương mù đứng trước giường phát hiện có điểm không đúng chợt lui về phía sau mấy bước, ngay lập tức hóa thành bóng đen dán trên mặt đất, hướng ra ngoài bay nhanh. Ở phía sau bóng đen, bạch quang như tơ lấp lánh sáng rực gao di chuyển theo sau, ngay khi bóng đen sắp sửa thoát ra khỏi cửa thì đoàn bạch quang bỗng nhiên dừng lên tứ phía.

Tầng tầng bạch quang đem bóng đen quấn quanh trói buộc kéo đến trước giường.

Cho dù không có khuôn mặt nhưng bộ dáng cứng ngắc của hắc ảnh đã chứng tỏ lúc này nó đang khiếp sợ. Trên giường cùng tông chủ đang nằm không phải thánh nữ Trữ Hình mà là tể ti Long Phạm?!

Không phải thánh nữ không hề có linh lực mà là tể ti linh lực sâu không thể lường.....Trước mắt tương phản quả thực làm cho người ta không thể tiếp nhận, giống như tính toán hết thấy sắp đạt được mục đích, đến bước cuối cùng vui vẻ đắc ý bước ra mới phát hiện dưới chân mình chính là vực sâu không đáy, đó là chết không có chỗ chôn.

Bóng đen như sương mù tụ tập trước giường bỗng nhiên không dám làm xằng, bị từng đợt bạch quang nhẹ quấn quanh kèm chế, mà người trên giường y phục để lộ ra một nửa cơ hồ không hề di chuyển, nâng lên khuôn mặt toát ra vài phần thâm trầm khó lường. Mái tóc đen huyền luôn được cột chỉnh tề bây giờ rời rạc rơi trên trán, một tay điều khiển bạch quang, tay còn lại đặt trước ngực của người dưới thân.

“Ngày thứ sáu, rốt cục nhẫn nại không được.” Đầu ngón tay mơn trớn trên y hạ hồn độn bất chỉnh của Lăng Lạc Viêm, ánh mắt Long Phạm chợt lóe, đem y phục hồng sam che lại một ít.

Vì động tác nhỏ này của Long Phạm mà Lăng Lạc Viêm nhếch lên khóe miệng. Chỉ choàng trên người một kiện hồng sam mỏng manh, Lăng Lạc Viêm ngẩng đầu nhìn thấy bóng đen bên giường. Giống như sương mù tụ tập thành hình người, dưới ánh sáng dạ minh châu có thể thấy rõ đúng như sương mù, cơ hồ là hư ảnh. Từ trên giường nhìn lại có thể nhìn thấy bóng đen phía sau sa mạn bạch sắc. Dưới khiên chế của Long Phạm, từng đợt sương mù màu đen giống như đang di chuyển giãy dụa lại thủy chung không có cơ hội thoát khỏi khống chế của bạch quang.

Đem tay ném một vật xuyên thấu qua bóng đen, trực tiếp rơi xuống ở sau lưng nó, âm thanh trong trẻo vỡ vụn thành từng mảnh vang lên, “Quả thật là sát ảnh.”

Một cái bóng có thể giết người. Người tầm thường căn bản vô lực kháng cự, nếu không có linh lực quả thực chỉ có thể mặc cho bị giết chết. Cho dù người có linh lực cũng không thể cam đoan luôn luôn cảnh giác để không bị bóng dáng vô hình không một tiếng động giết chết. Phạm là thường nhân sẽ có lúc lơ đãng, trừ phi người đó là Long Phạm thì khác. Khi sát ảnh đến gần cửa hắc đã phát hiện oán khí cùng linh lực dao động.

“Lạc Viêm đem bát được đập bể?” Giống như trong tay khiên chế bất quá chỉ là một con rối mà không phải sát ảnh vô hình nguy hiểm, Long Phạm nhìn những mảnh nhỏ trên mặt đất, mang theo vài phần ý cười nhìn dưới thân Lăng Lạc Viêm.

Biết rõ mà còn cố hỏi, Lăng Lạc Viêm nhú mi quay về mỉm cười, “Đây là ngày thứ sáu.” Gần từng tiếng, hơn nữa chậm chậm nói ra mấy chữ, những lời này ngoại trừ nhắc nhở còn mang theo vài phần cảnh nhắc nhở nguy hiểm.

Đây là ngày thứ sáu, mỗi ngày đều viện đủ mọi lý do đem hắc ảnh đặt ở dưới thân, muốn một lần lại muốn thêm lần nữa. Cho đến bây giờ được vật cấp cho Trữ Hình uống, toàn bộ được dùng trên người hắc ảnh, nhiều ngày như vậy cũng đã dùng hết, chén thuốc trống không còn giữ làm cái gì, chẳng lẽ muốn cho hắc ảnh nhìn thấy càng thêm buồn bực sao?

“Ngày thứ sáu, đến sớm đó.” Long Phạm nghe như vậy rốt cục nhìn về phía bên giường, sương mù vô hình không dám giãy dụa, đứng yên một chỗ không biết là chờ đợi bọn hắc ảnh xử trí hay là tìm kiếm cơ hội thoát thân.

Còn sớm? Lăng Lạc Viêm theo tầm mắt của Long Phạm nhìn xuống sát ảnh. Hắc ảnh thật ra hy vọng đến sớm một chút, sớm đi tìm người khống chế sát ảnh để có thể sớm quay về. Ở trong hợp hoan cơ sáu ngày nhưng sáu ngày lại làm cho hắc ảnh trọn vẹn cảm thụ lời nói của tể ti lúc trước, cũng rốt cục hiểu rõ Long Phạm không hề khống chế tình dục là như thế nào....

Nhớ tới đã nhiều ngày đủ loại quyền luyện triền miên, Lăng Lạc Viêm tuy không cam tâm nhưng cũng không thể không thừa nhận đã nhiều ngày đều hưởng thụ khoái cảm mà không một tình nhân cũ nào của hắn có thể so sánh với, cho dù hắn ở vào phía dưới.

Chẳng qua so sánh với một ngày ba bữa cơm thì tần suất có mức quá độ, cho đến giờ phút này dưới thân hắn vẫn còn lưu lại dấu vết tình sự lúc trước, bạch dịch còn chưa kịp khô ngay tại giữa hai chân, những sợi tơ tình dịch dọc theo bắp đùi ẩm ướt dính lên y bào, nhìn thấy dưới thân chảy ra chất lỏng của Long Phạm lưu lại, Lăng Lạc Viêm ngẩng đầu hướng nam nhân trên người tỏ ý, “Sát ảnh này để người xử trí, tìm ra người điều khiển hắn. Ta đi tắm trước.”

Đẩy Long Phạm trên người ra, hắn choàng lên người hồng sam bị mồ hôi thấm ướt, đã nhiều ngày y phục cũng chưa được xuyên chỉnh tề, vừa rồi định dùng ngọc thiện thì lại bắt đầu, chỉ mới thoát ra phần dưới, ngay cả y phục trên người cũng chưa kịp giải hạ. Quay đầu liếc mắt nhìn Long Phạm đang chăm chú nhìn hắn đứng dậy. Đang suy nghĩ có phải hay không nên tìm cơ hội cho Long Phạm cũng ném mùi vị như thế, mới bước đi vài bước Lăng Lạc Viêm liền ngừng lại.

Long Phạm thấy hắn bỗng nhiên dừng bước, nhìn theo bóng lưng của hắn liền cất tiếng hỏi “Lạc Viêm làm sao vậy?”

“Không làm sao cả, người bắt nó thu phục là được.” Tức giận trả lời, Lăng Lạc Viêm đi qua bên cạnh sát ảnh, mới xuống giường chưa được vài bước liền có một loại cảm giác khó nói theo phía sau truyền đến làm cho hắn khó khăn cất bước.

Đây là hậu quả miệt mài quá độ, hắn cứ nhiên lại có ngày này. Nhấn nạy cảm giác cổ quái ở phía sau, hắn quay đầu nhắc nhở, “Sát ảnh này bị người khiển chế, người điều khiển nó nhất định sẽ có phát hiện, nếu không làm nhanh coi chừng nó chạy thoát.”

Long Phạm không phải là không nhìn ra thái độ của Lăng Lạc Viêm, khôi phục sắc thanh lam trong đôi mắt hiện lên ý cười, sợ lại kích động tông chủ của hắn nên không có nhiều lời chỉ đáp: “Sát ảnh từ oán linh tụ tập, miệng không thể nói, chỉ mang theo linh thức của người điều khiển. Sát ảnh ở đây, linh thức người nọ cũng vậy. Hiệu lực chú thuật chưa hết thì không thể tiêu tán sát ảnh, mà nay bị ta vây ở trong đó, hắn nhất thời cũng không thể rời đi, trừ phi thoát khỏi linh ti của ta...” (linh ti = sợi tơ linh thuật)

Nghe xong đối thoại của hai người, bóng đen vô hình ở trong bạch quang của Long Phạm giãy dụa một trận giống như muốn thoát ly mà ra, nhưng bị tầng tầng sợi tơ trói chặt căn bản không cho nó nhúc nhích.

Bị phản ứng của sát ảnh gây nên hứng thú, Lăng Lạc Viêm đứng ở một bên nhìn thấy nó tiếp tục giãy dụa, nghĩ đến trong tộc có người muốn thông qua nó ám sát thánh nữ, ngăn cản hai tộc hợp một, trở ngại hắn đạt được Liệt Diễm tộc, hắn khơi mào khóe mắt mang theo nhiều phần sát ý sắc bén, “Nếu không phải muốn biết người nọ là ai, lại là vì sao làm như vậy thì lúc này ta đã giết nó.”

“Người có thể dùng viêm hỏa hủy đi sát ảnh, đồng thời cũng hủy đi linh thức của người nọ. Khi linh thức tiêu tán người nọ không khác gì so với người chết.” Ở một bên nhắc nhở, Long Phạm dựa lên giường, linh ti ở trong tay được thu hồi một chút, sát ảnh này giết không được lại thả cũng không được, có lẽ nên dùng một cách khác để lưu lại một chút dấu hiệu.

“Người nọ chết chẳng phải là vĩnh viễn đều không thể biết hắn vì sao phải làm như vậy?” bằng cảm giác Lăng Lạc Viêm biết việc này có liên hệ đến hai tộc, thậm chí có thể còn có sự tình này nọ bị cất giấu, “Người thả nó ra để cho ta tới. Phải làm sao hoàn toàn điều khiển viêm hỏa cần phải luyện tập vài lần.”

Làm cho người nọ ném trải mùi vị thống khổ mà không chết, trong cách vận dụng linh lực hắn còn phải học tập Long Phạm rất nhiều.

“Chỉ cần linh thức bị hao tổn, oán linh được linh lực tụ tập sẽ tiêu tán, người nọ nhất định sẽ bị phản lại. Lấy linh lực của người nọ mà nói có lẽ sẽ không bị oán linh cắn nuốt, không trở thành một cái xác không hồn, nhưng nếu muốn khôi phục phải mất một thời gian dài, đến lúc đó thấy ai khác thường liền biết đó là người nọ.”

Long Phạm ở cạnh bên dặn dò, Lăng Lạc Viêm gật gật đầu nâng lên y mê, viêm hỏa từ lòng bàn tay thoát ra mang theo hồng quang yêu dã lạng lẽ thiêu đốt, ở trong phòng ảm chiều màu đỏ sáng rực hướng sát ảnh

mà đi.

Ngọn lửa đỏ tươi như dây leo thay thế sợi tơ bạch sắc của Long Phạm cuốn lấy sát ảnh. Sát ảnh bị ngọn lửa quấn quanh trong chốc lát hóa thành một đoàn sương mù. Giống như đang cắn nuốt cái gì đó, ở trong phòng từ sa mạn trước giường, đến cạnh cửa sổ đều tràn ngập hồng quang cùng sương mù dày đặc khiến gian phòng nguyên bản là mê mông kiêu diễm dần dần trở nên quỷ bí kỳ dị.

Biết trong đó có vô số oán linh bị sử dụng, Lăng Lạc Viêm cười lạnh một tiếng. Sau khi trọng sinh viêm hỏa lực rất cực có thể nắm trong tay như thế nào, làm sao khiến người ta sống không bằng chết, hẳn chính là muốn hảo hảo nghiên cứu.

64. Quyển 2: Chương 64: Oán Linh

Viêm hỏa trong lòng bàn tay hóa thành lưỡi dao sắc nhọn tiến nhanh đến đoàn sương mù màu đen. Trong không gian, ám hỏa thiêu đốt cuốn quanh sát ảnh. Như rằng mây đỏ rơi xuống, mỗi khi bị viêm hỏa chạm vào thì đoàn sương mù ở trên mặt đất liền hóa thành tro bụi tiêu tán.

“Đây là cái gì?” Lăng Lạc Viêm lưu ý hỏi.

Sương mù lan tràn, không còn là bộ dáng hư ảnh, nhìn kỹ lại có thể thấy bên trong đoàn sương mù chưa bị đánh tan có vô số điểm sáng màu đen, dường như che khuất ánh sáng của dạ minh châu, trong phòng dần dần ám trầm. Đối với những điểm sáng màu đen này Lăng Lạc Viêm có chút hiếu kỳ, sát ảnh là do oán khí tập kết hay đây chính là oán linh?

“Những người hàm oán mà chết hóa thành oán khí chưa tiêu tán lưu lại trên thế gian, bởi vì dùng linh lực chú thuật mà tụ thành oán linh.” Long Phạm ngồi ở bên giường giải thích như vậy. Hắn không lo lắng Lăng Lạc Viêm một mình đánh với sát ảnh, cũng đối với đoàn sương mù màu đen không hề để ý, ánh mắt thủy chung dừng lại trên người mới vừa rồi còn ở dưới thân hắn thở gấp.

Nắm trong tay viêm hỏa đỏ đậm, tùy ý choàng lên người một kiện hồng sam lộ ra vài phần thon dài, đôi chân thon dài này vì hắn mà duỗi thân nghênh hợp, tựa hồ ngay còn tại trước mắt. Sáu ngày trong lúc đó hắn chờ đợi sát ảnh đến, nhưng trên thực tế hắn càng chờ mong chính là Lạc Viêm ở trong lòng ngực của hắn....

Đôi mắt thanh lam vẫn bình tĩnh như trước, thản nhiên nhìn không ra có gì khác thường. Lăng Lạc Viêm đang nghiên cứu như thế nào có thể tùy thời làm cho đoàn sương mù màu đen đang muốn thoát chạy, ném thử một chút mùi vị viêm hỏa. Còn chưa thực hiện động tác liền cảm giác được ánh mắt dừng trên người mình. Đã nhiều ngày trôi qua, hắn đối với ánh mắt như thế thập phần quen thuộc, quen thuộc đến mức miễn cảm như thế này.

Bình thường mà nói Long Phạm nhìn hắn như vậy xem ra là trầm ổn lạnh nhạt, nhưng hắn lại biết rõ giờ phút này trong lòng Long Phạm đang nghĩ đến cái gì, tuyệt đối không phải như trên nét mặt đang lộ ra. Ngoảnh đầu nhìn thẳng đôi mắt kia, hắn khơi mào vài phần chế giễu, không hổ là tể ti Long Phạm, cho dù ở thời điểm phát tình cũng khác với người phàm, vẫn là tự tin như thế, không hề nhìn ra tâm tư ở trong lòng.

“Lạc Viêm chuyên tâm một chút.” Rõ ràng biết Lăng Lạc Viêm cười nhạo cái gì, Long Phạm lại thản nhiên nhìn lướt qua đoàn sương mù oán linh bảo Lăng Lạc Viêm cẩn thận, rồi sau đó trong đáy mắt thanh lam hiện lên ý cười, ánh mắt vẫn như trước quay trở lại trên người Lăng Lạc Viêm.

Bị hắn nhìn như vậy làm sao có thể chuyên tâm, Lăng Lạc Viêm không chút để ý khống chế viêm hỏa. Ngoại trừ người điều khiển sát ảnh làm cho hắn có vài phần thận trọng, còn sát ảnh trước mặt căn bản không đủ gây nguy hiểm cho hắn, hơn nữa sau khi đạt được huyền hỏa, hắn đã có được viêm hỏa lực chân chính.

Hai tay mở ra không hề báo trước, viêm hỏa như sóng lớn cuộn cuộn so với lưỡi dao liệt hỏa mới vừa rồi bất đồng. Ngọn lửa hóa thành xoắn ốc có thể thấy rõ từng đám bụi điểm sắc toát ra, im hơi lặng tiếng như đóa hoa quỷ lệ dần dần nở rộ.

Nếu như đoàn sương mù hóa thành cả trăm cả ngàn điểm sáng màu đen, thì viêm hỏa lốc xoáy lại là vô số đốm lửa vây quanh, không lập tức đem đoàn sương mù oán linh cắn nuốt mà gom hết thảy lại một chỗ

Hỏa sắc diễm lệ đem tất cả oán linh tụ lại, biết trong đó có linh thức của người điều khiển sát ảnh, Lăng Lạc Viêm cũng không tính toán nhanh như vậy đem chúng nó hủy đi. Lúc này đối với hắn mà nói muốn học tập không chỉ đơn thuần là hủy diệt, mà là khống chế làm cho viêm hỏa theo ý niệm của hắn mà hành động.

“Người nhìn xem như vậy thì thế nào?” Muốn biết rằng chính mình khống chế viêm hỏa có đúng hay không, tế ti của hắn hiển nhiên là người tối thích hợp để xin ý kiến.

Long Phạm nhìn trước mắt, mái tóc bạch kim vì viêm hỏa lực dần dần chuyển sang màu chu sa đỏ sẫm, thân ảnh đứng cách đó không xa chỉ mặc một kiện hồng sam mỏng manh cơ hồ có thể nhìn thấy đường nét phập phồng mê người dưới lớp y bào.

Mà đôi mắt trông lại tuy là nghi vấn nhưng mang theo thói quen gọi tình mị hoặc, trước mắt quả thực không phải đang học tập cách sử dụng viêm hỏa mà là đang câu dẫn hắn, “Lạc Viêm nên đi tắm đi, nơi này giao cho ta.”

Cứ tiếp tục như vậy hắn không thể cam đoan chính mình còn có thể ngồi yên ở nơi này nhìn Lạc Viêm trước mắt mà không làm bất cứ cái gì.

Đoàn sương mù màu đen bị lốc xoáy viêm hỏa vây quanh, chậm rãi thu nhanh, dùng ý niệm khống chế, Lăng Lạc Viêm đối với kết quả trước mắt rất vừa lòng, Long Phạm trả lời lại làm cho hắn nghi hoặc, khẽ liếc mắt một cái hắn cao giọng cười rộ lên, “Tế ti đại nhân của tộc ta từ khi nào bắt đầu thay đổi không thể khống chế chính mình? Lúc này không phải là sự vụ trong tộc quan trọng hơn sao?”

Không còn là tế ti vì tông tộc mà tồn tại, vốn bình tĩnh lạnh nhạt toàn bộ dờ xuống, cùng hắn ở trên giường phiến vân phúc vũ, khi thì ôn nhu khi thì cuồng dã, nhưng thủy chung như một chính là đối với hắn luôn yêu cầu đòi hỏi, cũng làm cho hắn có chút may mắn hôm nay sát ảnh đã đến, nếu cứ tiếp tục như vậy hắn chỉ sợ chính mình không có biện pháp đi ra khỏi hợp hoan cư.

Lăng Lạc Viêm cứ như vậy đứng thẳng, bởi vì cảm giác lưu lại ở phía sau mà không dám tùy ý đi lại trong khi nam nhân an tọa bên giường lại dùng cái loại ánh mắt này nhìn hắn, cái loại ánh mắt trầm tĩnh bên trong chứa đầy dự vọng.... Chẳng lẽ Long Phạm là cảm thú sao? Đúng là ngày xưa chính mình bị người đời nói là phong lưu đa tình nhưng cũng không đến mức như Long Phạm không biết tiết chế như thế.

Bởi vì Lăng Lạc Viêm đang phân tâm, viêm hỏa bỗng nhiên yếu đi một khắc, ngay trong nháy mắt một đoàn sương mù từ bên trong thoát ra ngoài hướng trên người Lăng Lạc Viêm mà đi.

Bất đắc dĩ phải né tránh, hồng sam thân ảnh vốn định đứng thẳng bất động đành phải nghiêng người nhảy ra, trong lúc đó giữa hai chân lại xuất hiện một loại cảm giác khó có thể gọi tên làm cho động tác của hắn bị kiềm hãm, khi sắp sửa bị đoàn sương mù quấn quanh thì một cánh tay từ sau lưng vờn quanh thân hắn, trước mắt hiện lên bạch quang lấp lánh rồi thoáng chốc đoàn sương mù bị phá tan vô tung.

“Lạc Viêm nên cẩn thận đó.” Đem Lăng Lạc Viêm ôm ở trước người, Long Phạm đang muốn tiếp tay diệt đi phiến toái ở trước mắt thì Lăng Lạc Viêm gắng gượng từng bước hướng phía trước mà đi, hắn nhíu mi ngoảnh đầu nhìn Long Phạm, “Ta như thế này không biết là do ai làm hại mà lại lệnh ta phải cẩn thận, nếu mấy ngày trước có người cẩn thận một chút thì ta cũng không đến nỗi như thế này.”

Nếu không phải vì Long Phạm hắn làm sao ngay cả một chút nguy hiểm như vậy cũng tránh không được, giận cá chém thớt hắn nhìn trừng trừng đoàn sương mù trước mắt. Lăng Lạc Viêm gọi lên khoe môi lộ ra một nụ cười máu lạnh, bàn tay chợt thu lại, viêm hỏa lốc xoáy trong nháy mắt cũng gom lại. Đoàn oán linh bị nhốt bên trong huyền não chạy trốn nhưng không có chỗ để đi, vốn nên yên lặng không một tiếng động lại phát ra một tiếng thét thảm thiết quỷ dị thê lương, Viêm hỏa cháy sáng mang theo huyền hỏa cuốn quanh đoàn oán linh, âm thanh khổ sở gào thét vang vọng khiến nội ngoại hợp hoan cư cùng tất cả lòng người trở nên run rẩy.

Đó là âm thanh sợ hãi kinh hoàng từ bên trong linh hồn vang lên.

65. Quyển 2: Chương 65: Tính Kế

Trong ngọn lửa cuộn cuộn có vô số điểm tối bị viêm hỏa thấp sáng, mỗi một điểm màu đen là một u hồn có oán ý. Có bao nhiêu người vì hàm oán mà chết mới có thể tập kết thành oán linh như trước mắt?

Giống như tuyết vọng giấy dựa, thế ai cực điểm, rồi sau đó rốt cục tiêu tán trong viêm hỏa, âm thanh gào thét từ trong phòng bắt đầu vang vọng cả biệt viên, thủ vệ canh gác bên ngoài hợp hoan cư đều bị kinh hãi không biết đã xảy ra chuyện gì, lúng túng không biết nên tiến vào tìm hiểu đến tột cùng hay là tiếp tục trông coi bên ngoài.

Trong phòng, sương mù bao phủ bị tán đi chỉ còn lại màn khói ửng đỏ vờn quanh, thu hồi viêm hỏa vào lòng bàn tay, Lăng Lạc Viêm nhìn lại sát ảnh không còn đoàn sương mù vây quanh, thở hắt ra, cuối cùng không làm cho viêm hỏa thất khống. Sát ảnh trước mắt cũng dần dần phiêu tán, xem ra hiệu lực của chú thuật đã hết, người nọ lúc sau trở về nhất định bị thương không nhẹ.

“Lạc Viêm giải quyết nó như vậy thì khi nào thay ta giải quyết?” một lần nữa kẻ sát thân thể ở phía sau hắn, để vào giữa chân hắn ngạnh vật nóng như lửa đốt, làm cho cơ thể Lăng Lạc Viêm vốn còn lưu lại dư vị tình sự bất giác run rẩy một trận, vì chính loại phản ứng này của mình mà sinh ra cảm giận, hắn xoay người đối với Long Phạm, “Mấy ngày trước là người không biết khắc chế, hại ta suýt nữa ngay cả mấy điểm oán linh cũng không thể tránh thoát. Ngày mai đi ra ngoài xem kết quả, tối nay ta phải hảo hảo nghỉ ngơi.”

Bởi vì mới vừa rồi Lăng Lạc Viêm nhảy sang một bên né tránh oán linh mà y phục lỏng lẻo lộ ra làn da trắng ngần trước ngực, mơ hồ có thể nhìn thấy dấu vết đỏ sẫm mà hắn lưu lại, ánh mắt Long Phạm lại chuyển sang ám trầm. Lăng Lạc Viêm vừa thấy liền biết không ổn, đang muốn dời bước thì một đôi cánh tay đem hắn cố định trước ngực, “Là người nào nói với ta, muốn xem ta mất đi bình tĩnh, mặc kệ là tức giận hay là này nọ đều không cần khống chế?”

Mỉm cười nhìn chăm chú người trong lòng, đầu ngón tay của Long Phạm lướt qua vạt áo rộng mở, ánh mắt theo y bào lỏng lẻo có thể nhìn thấy dấu vết dục vọng của hai người chảy xuống bên dưới, “Thân thể của Lạc Viêm rõ ràng thực mãn cảm, đã nhiều ngày chẳng lẽ người không thích?”

“Đó là vì người dùng được.” Theo ánh mắt Long Phạm, Lăng Lạc Viêm cúi đầu vén y phục lên nhìn thấy dấu vết giữa hai chân, hắn chỉ có thể phản bác như vậy. Đã nhiều ngày tư vị như thế nào chỉ có trong lòng hắn rõ nhất.

Ánh mắt thanh lam dần trở nên ám màu, vẫn cười hời hợt như trước, Long Phạm mở miệng nói, “Nếu được vật này căn bản không có thúc giục tình dục? Lạc Viêm còn dám nói như vậy?” Liệt Diễm tộc chuẩn bị được, trong đó bỏ được liệu gì, tác dụng ra sao hắn đã sớm rõ ràng.

Nếu là không có như vậy hắn không thể đem phản ứng của chính mình đổ cho bất được kia được. Lăng Lạc Viêm yên lặng, chẳng lẽ hắn lại bị Long Phạm tính kế làm cho hắn theo bản năng nghĩ đến phản ứng của mình là vì được vật, hoàn toàn ngênh hợp, phóng túng dục vọng? Chung quy nghĩ rằng chờ đến khi được tính hết hiệu lực thì sau đó sẽ cho Long Phạm biết tay.

Mà trên thực tế tất cả phản ứng này đều là vì Long Phạm, căn bản không có thúc giục tình dục như đã nói?

“Long Phạm ” đối với tế ti nham hiểm không hề che dấu, Lăng Lạc Viêm quả thực không còn lời nào để nói, hắn chỉ đơn giản mở miệng, “Ngày mai đi ra ngoài điều tra người nọ là ai. Đêm nay cứ như vậy, ta đi tắm rửa.” Nhìn ánh mắt của Long Phạm hắn liền biết nếu không đi thì kế tiếp sẽ là cái gì.

“Lạc Viêm cứ như vậy mà đi sao? Mới vừa rồi lấy bộ dáng này đối với người khác, đã sớm nói qua người là của ta, hay là quên?” Mỉm cười nhắc nhở, Lăng Lạc Viêm mới bước đi từng bước liền bị Long Phạm kéo trở lại trước người, đầu ngón tay lướt qua, hồng sam trên người Lăng Lạc Viêm thoáng chốc bị hắn mở ra.

Làn da như trắng ngần như ngà voi, trên người đầy vết hôn ấn đỏ thẫm từ trên cổ đến bên đùi, trước ngực, thắt lưng không chỗ nào không có dấu vết hắn lưu lại, “Còn thiếu chút nữa đã bị người ôm đi.”

Mơn trốn trên những dấu vết, Long Phạm tuy xem ra cũng không hờn giận, nhưng người xích lõa đứng trước mặt hắn lại nhớ tới hắn vì Trữ Hình mà nổi cơn thịnh nộ cùng đổ kị. Long Phạm ghé vào bên tai

Lăng Lạc Viêm thì thầm, mới vừa rồi không nói mà bây giờ lại đến đây dây dưa này nọ, chỉ sợ là lại nghĩ muốn làm vậy, tế ti của hắn quả thực tâm cơ thâm trầm a.....

Cũng như ngày đó, Lăng Lạc Viêm ngẩng đầu khơi mào vài phần ý cười, “Ta khi nào là của người? Nếu là vậy thì người khi nào trở thành của ta?” Cứ như vậy không hề che lại y bào trên người, hắn mơn trớn khuôn mặt Long Phạm, “Lúc này cũng nên đến phiên ta đi.”

Đến lúc này hắn thật ra cũng không so đo nằm ở dưới, chẳng qua có một người như Long Phạm ở trước mặt hắn nhưng không cho hắn ném đến tư vị, giống như mĩ thực trước mắt mà không cho ăn, thật sự khiến hắn trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

Sương mù trong phòng sớm tiêu tán, xung quanh hai người đang đứng đối mặt hiện lên vài phần tình sắc ái muội, ngay tại lúc này ngoài cửa truyền đến một tiếng nhẹ nhàng, trong lời nói của Trữ Hình lộ ra lo lắng cùng sốt ruột.

“Lạc Viêm, người không có việc gì chứ?”

Ở trước cửa thật lâu nhưng không thấy bên trong đáp lại, nàng chỉ có thể nói nhỏ một câu “Trữ Hình có thể tiến vào?” Mới đây nghe thấy tiếng kêu thảm thiết làm cho người ta sợ hãi, đúng là từ trong phòng phát ra. Nghĩ đến sát ảnh đã tổn thương nàng, Trữ Hình lúc này mới nhớ tới nàng đã quên nhắc nhở Lạc Viêm.

Vừa bước vào phòng còn chưa kịp khép cửa liền có một ngữ thanh thanh nhiên vang lên, “Đi ra ngoài.”

Cũng không phải sắc bén nhưng khiến người ta không thể xem thường, đúng là người nam tử cùng Lạc Viêm dây dưa, ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy một thân hồng y đang muốn che lại bộ dáng gì đó. Lạc Viêm đang bị người nọ gắt gao ôm trước ngực, nghiêng mặt mang theo vài phần giễu cợt đối với người nam tử kia “Nói như vậy trong chốc lát sẽ có thêm người đến, tính toán của người chỉ sợ phải thất bại” Sát ảnh bị giết, tiếng kêu thảm thiết nhất định có không ít người nghe thấy.

“Có thất bại hay không một hồi liền biết.” Long Phạm hiển nhiên cũng không lo lắng, chẳng qua Trữ Hình tồn tại trước mắt lại làm cho hắn nghĩ tới cảnh tượng khiến hắn không vui, “Nàng nếu không rời đi, ta không cam đoan sẽ làm ra chuyện gì.”

Ngữ thanh nhẹ nhàng vang lên bên tai, nghe như không hề uy hiếp nhưng nếu Trữ Hình không đi thì thật sẽ chết trong tay Long Phạm, nam nhân này đã nói thì sẽ làm được, cho dù làm vậy đối với tông tộc cũng không hề có ích.

Nghĩ như vậy, biết Trữ Hình đang ở vào thế nguy hiểm nhưng Lăng Lạc Viêm lại nhin không được nổi lên ý cười. Tế ti hết thấy ưu tiên vì lợi ích tông tộc lại vì một mình hắn mà vứt hết tất cả, kêu hắn làm sao còn có thể buông tay.

Quay đầu đối với Trữ Hình, Lăng Lạc Viêm mở miệng nói, “Nơi này không có việc gì, sát ảnh cũng đã được giải quyết. Trữ Hình không cần lo lắng, sớm quay về ngủ đi, ta cùng tế ti....còn có việc phải giải quyết.”

Nhìn nam nhân trước mắt, Lăng Lạc Viêm cười một cách thâm ý, đêm nay hắn sẽ không cho Long Phạm thỏa mãn, lúc này Long Phạm cũng nên ném thử thủ đoạn của hắn.

Trữ Hình chân chừ gặt đầu, liền tiếp mấy ngày nàng ở một chỗ khác trong biệt viện. Trong sáu ngày thỉnh thoảng cũng xuất môn đi ra ngoài, những lúc ấy đều nghe thấy một ít tiếng vang. Nhớ tới những gì nghe thấy nàng rốt cục vẫn là lo lắng, trước khi ra khỏi cửa liền ngoảnh đầu lại. “Lạc Viêm cũng sớm đi nghỉ a. Đã nhiều ngày thường xuyên nghe thấy tiếng kêu của người, nhất định cũng chưa hảo hảo nghỉ ngơi. Ta nghe xong có chút lo lắng a!” Trữ Hình nói xong liền rời khỏi. Ở trong phòng Lăng Lạc Viêm lại vì những lời này của nàng mà ý cười bên môi trở nên cứng đờ.

Trong phòng chỉ còn hai người, Lăng Lạc Viêm nhìn khuôn mặt nam nhân trước mắt đang tràn đầy ý cười, hắn lộ ra vài phần tà khí, “Không biết trong chốc lát người còn cười nổi hay không. Long Phạm, đừng quên ta cũng là nam nhân, đối với người ta muốn ta cũng sẽ dùng tất cả mọi cách để đạt được.”

Long Phạm thu lại ý cười, chỉ có đáy mắt vẫn âm u như trước, “Nếu Lạc Viêm muốn ta, không bằng giờ phút này liền thử xem.”

Y mẹ đỏ rực nâng lên thâm nhập vào bên trong y phục lỏng lẻo của tể ti. Xem ra Long Phạm nói thập phần nghiêm túc cũng không giống như đang đùa giỡn, nhưng trong miệng hắn nói như vậy mà một tay đã vuốt ve phía sau Lăng Lạc Viêm.

Khi các trưởng lão ở bên ngoài hợp hoan cư đang do dự rồi rốt cục bước vào bên trong, cách thời điểm Trữ Hình rời khỏi phòng hai người chỉ một chút. Các trưởng lão hỏi thủ vệ thì được biết không có bất luận kẻ nào ra vào, mọi người đều rõ khi thánh nữ bị ám sát cũng không có một dấu hiệu báo trước, sát ảnh vô hình không một tiếng động, không biết tông chủ có phát hiện hay không.

Trong lòng lo lắng, hơn mười vị trưởng lão đến trước cửa phòng, “Tông chủ, có phải sát ảnh đã đến? Tông chủ và thánh nữ không có việc gì chứ?”

Ngữ thanh bên ngoài theo tiếng gõ cửa vang lên, bên trong lại không hề có phản ứng. Đứng trước cửa không thể tự chủ, bọn hắn lập lỗ tai vào, tất cả đều nghe được vài tiếng rên rỉ yếu ớt, tựa hồ cực lực ức chế nhưng vẫn có vài tia thoát ra ngoài cửa. Nghĩ đến tông chủ lúc này hẳn đang làm cái gì, bọn hắn cũng thật yên tâm.

Trong lòng thầm cười, nghĩ đến trăm ngày sau thánh nữ hoài thai, Liệt Diễm tộc thuộc về Xích Diêm, trong đáy lòng bọn hắn đều trở nên vui mừng. Mà tông chủ mang viêm hỏa lực, bọn hắn tin tưởng cho dù sát ảnh muốn đối với thánh nữ bất lợi cũng nhất định không phải là đối thủ của tông chủ. Quả nhiên sau một lúc lâu bên trong rốt cục truyền đến một tiếng trả lời.

“Chúng ta vô sự...”

Đơn giản trả lời, sau đó lại không thấy nói gì thêm, biết tông chủ lúc này chỉ sợ là đang vội, các trưởng lão cũng không cảm giác kỳ quái, “Dạ, tông chủ nếu còn có việc gì cần phân phó thì có thể truyền thủ vệ bên ngoài.”

“Biết...các người...lui xuống đi...” Lăng Lạc Viêm cắn răng nhẫn nhịn khoái cảm truyền đến dưới thân. Nằm ở trên bàn, thân thể theo chuyển động từ phía sau không ngừng lắc lư, không thể nhẫn nại cất lên tiếng than nhẹ, nghĩ đến các trưởng lão bên ngoài rồi lại không thể không tiếp tục cắn răng nhẫn nại.

Trong phòng, hồng y lần thứ hai rơi vào trong tay tể ti bị giải hạ đến thất lưng, phơi bày tấm lưng xích lôa mang theo hình dáng pháp phòng mê người hiển lộ trước mặt Long Phạm. Đem y bãi dưới hai chân càng mở rộng, hắn cúi người hôn lên lưng Lăng Lạc Viêm.

“Lạc Viêm không muốn bị người nghe xong tổn hại đến uy nghiêm tông chủ? Không bằng ta dừng lại để các trưởng lão đi rồi...” Hắn cũng không muốn người khác nghe thấy tiếng rên lúc này của Lạc Viêm, tiếng thở dốc mang theo dục vọng không thể khắc chế, tất cả chỉ có thể để ột mình hắn nghe thấy.

“Người có thể dừng lại sao?” Nhớ đến lúc trước là thỏa thuận như thế nào, Lăng Lạc Viêm thầm nghĩ mau làm xong rồi sau đó đến phiên hắn nhắm nháp tư vị của Long Phạm, lúc này nhất định không muốn dừng.

66. Quyển 2: Chương 66: Túng Tình

“Đối với Lạc Viêm nếu muốn ta dừng lại thật sự quá khó khăn.” Long Phạm ở bên tai Lăng Lạc Viêm thì thầm, đầu lưỡi thâm nhập vào bên trong, nhẹ nhàng lướt qua không ngoài ý muốn đưa cơ thể người dưới thân một trận run rẩy.

“Thân thể của Lạc Viêm kỳ thật rất mẫn cảm, chỉ cần ta nhẹ nhàng chạm vào, nơi này sẽ như vậy...” Mơn trớn dục vọng thẳng đứng phía trước người Lăng Lạc Viêm, Long Phạm có thể cảm giác được bởi vì động tác của hắn mà lửa nóng trong lòng bàn tay không ngừng tăng lên. Hôn đi mồ hôi trên tấm lưng trần trước mắt, lấy tay vén mái tóc bạch kim xỏa dài phía sau sang một bên, tể ti vẫn mặc bạch y bào trong đáy mắt màu thanh lam lúc này đã tràn đầy ái niệm cùng dục vọng.

“Chỉ cần là....nam nhân bình thường...đều sẽ có phản ứng....như vậy...” Thở hổn hển, Lăng Lạc Viêm nghiêng hợp Long Phạm tiến vào, ngữ thanh đứt quãng, “Bất quá cùng người làm quả thật cảm giác bất đồng...” So với các tình nhân trong dĩ vãng, Long Phạm càng khiến hắn động tình. Chỉ cần là Long Phạm, cho dù nằm bên dưới, hắn cũng không cảm thấy quá khó để thừa nhận, nếu là dĩ vãng hắn sẽ không làm như vậy.

“Lấy người khác cùng ta so sánh....” Dừng lại động tác dưới thân, Long Phạm rút dục vọng trong cơ thể Lăng Lạc Viêm ra, một nửa cọ sát ở cửa khẩu đang không ngừng khép mở, mang theo thể dịch lúc trước lướt qua giữa hai chân Lăng Lạc Viêm. Cho dù dục vọng khó nhìn nhưng hắn cũng muốn cho Lạc Viêm biết, đối với việc này hắn có bao nhiêu bất mãn.

Lăng Lạc Viêm nằm ở trên bàn có thể rõ ràng cảm giác ngạnh vật lửa nóng từ trong cơ thể từ từ rút ra, cảm giác trống rỗng khiến hắn không thể kiên nhẫn. Mà ngạnh vật ở phía sau lại du di trước cửa khẩu thủy chung không hề tiến vào, bàn tay vuốt ve dục vọng trước người hắn cũng dừng lại. Đang đắm chìm bên trong khoái cảm, nhất thời nói ra lời không nên nói. Lúc này hắn thật ra có chút hối hận, hắn không có quên tế ti của hắn là một người thù dai nhớ lâu như thế nào.

“Kia đều là chuyện của quá khứ, hà tất gì người phải để ý?” Mấy ngày liên tiếp mặc dù đã quen với tình sự nhưng thân thể cơ hồ vẫn chưa lui ra dục niệm, mỗi khi bị Long Phạm chạm vào đều nảy sinh phản ứng làm cho hắn không khỏi bắt đầu có hoài nghi, hay là cũng nằm trong tính toán của Long Phạm?

Theo ngạnh vật du di ở phía sau, Lăng Lạc Viêm dựa vào một ít, không rảnh đi nghĩ này nọ. Lúc này dục vọng bị khơi dậy làm cho hắn lựa chọn trung thành với cảm xúc của bản thân, “Long Phạm, ta muốn người tiến vào...” Ngoảnh đầu lại, Lăng Lạc Viêm nhìn thấy đôi mắt tối đen như bóng đêm, bên trong tràn đầy dục niệm, hắn nhếch môi lên, “Ta muốn người.”

Đôi mắt gợi tình hàm chứa lửa nóng dục vọng, vài phần tà khí mị hoặc, cánh môi mỏng cong lên mang theo đầu lưỡi liếm qua nước bọt bên khóe miệng, Long Phạm cơ hồ không thể khắc chế muốn lập tức tiến vào cửa khẩu siết chặt kia, nhưng lời nói của Lạc Viêm mới vừa rồi lại làm cho hắn kiên quyết đem dục vọng sớm trở nên điên cuồng khắc chế xuống dưới.

Ngạnh vật thẳng đứng tiếp tục cọ sát giữa hai chân Lăng Lạc Viêm, hai tay mơn trớn trên làn da xích lỏa, Long Phạm dồn dập thở dốc kiềm chế dục vọng, tiếp tục ở bên tai Lăng Lạc Viêm liếm hôn.

Hơi thở nóng rực mang theo đầu lưỡi ướt át, Lăng Lạc Viêm chỉ nghe thấy bên tai một trận ẩm ướt, cùng ngữ thanh khàn đục của Long Phạm vì khắc chế cảm xúc, “Đừng để ta nghe được người nói như vậy nữa. Quá khứ của người ta không thể chạm đến nhưng từ nay về sau....Lạc Viêm cần nhớ rõ sữa đối tật xấu phong lưu của người.”

Vừa dứt lời, cự vật ở giữa hai chân đang cọ sát chợt tiến vào trong cơ thể hắn, trống rỗng bị lấp đầy, không hề báo trước bỗng nhiên tiến vào mang đến khoái cảm ngoài dự tính, trong miệng thốt ra tiếng rên rỉ ngân nga, Lăng Lạc Viêm hơi hơi ngoảnh đầu, sợi tóc bạch kim ở bên cổ lướt qua một vòng đẹp mắt “...Đến nơi này, ngoại trừ người ra ta chưa từng chạm vào thân thể người khác, lời vừa nói là từ đâu mà đến?”

“Phàm Kỳ, Lâm Diệp, Yên Nhiên, Trữ Hình....” Nói ra từng cái tên, Long Phạm ôm lấy thắt lưng Lăng Lạc Viêm, bởi vì dục vọng bị Lăng Lạc Viêm buộc chặt mà ngưỡng người ra sau. Mỗi một cái tên là mỗi một lần đem dục vọng nhập vào, hôn lên làn tóc ngay bên cổ Lăng Lạc Viêm, hắn đưa đầu lưỡi lướt qua, “Những người này...người dám nói lúc trước không hề có ý động? Không muốn chạm?” Hắn làm sao lại nhìn không ra cái loại ánh mắt của Lăng Lạc Viêm lúc ấy chính là đại biểu cho hứng thú.

Một nửa thân nằm trên bàn, Lăng Lạc Viêm chỉ có thể theo chuyển động ở phía sau, đưa tay ra sau ôm lấy Long Phạm, trong cơ thể nóng rực ở mỗi một cái tên được nói ra lại càng thêm kịch liệt, hắn cơ hồ có thể cảm nhận được bên trong như đang bốc cháy, căn bản không rảnh trả lời, bỗng nhiên Long Phạm mạnh mẽ tấn công xuất nhập đưa dục vọng của hắn triệt để thiêu đốt.

Không hề che dấu khoái cảm dưới đáy lòng, Lăng Lạc Viêm đưa tay chống đỡ trên bàn, uốn cong thắt lưng làm cho đôi tay Long Phạm đang mơn trớn dưới thân hắn đem hai chân càng mở rộng, đôi chân dưới lớp hồng sam bị kéo ra thẳng tắp, tình dịch từ dục vọng ngay chỗ tiếp xúc chạm rãi chảy xuống.

“Nói cho ta biết Lạc Viêm, người là của ta....” Long Phạm ghé vào bên tai hắn thì thầm, vạch ra lớp hồng sam cách trở, nâng một chân của Lăng Lạc Viêm gác lên bàn, rút ra dục vọng lại đột nhiên nhập vào thật sâu, nội vách chặt hẹp cùng tình dịch bên trong phát ra một tiếng dị vang. Bạch dịch còn lưu lại trong cơ thể lúc trước, do dục vọng bỗng nhiên tiến vào liền tràn ra ngoài. Một tay Long Phạm gắt gao bao lấy phía dưới của Lăng Lạc Viêm, thể dịch trên người lấy đỉnh đầu ngón tay của hắn, theo dục vọng đang tràn đầy thỏa mãn của Lăng Lạc Viêm mà nhẹ nhàng vỗ về.

Mặc dù dưới thân đang nóng rực tưởng đau khiến hấn không thể kiềm chế nhưng hấn vẫn dừng lại động tác chờ đợi Lạc Viêm trả lời.

Chưa bao giờ mãnh liệt muốn một người hoàn toàn thuộc về hấn như thế, trọn vẹn triệt để, từ tâm hồn đến thân thể, mỗi một phần một tác đều muốn chiếm cứ, cảm giác như vậy làm cho hấn ngoài ý muốn cũng làm cho hấn càng không nguyện buông ra người trước mắt. Sống gần ngàn năm không có một người nào có thể làm cho hấn vướng bận điên cuồng như thế, vì chân chính có được Lạc Viêm hấn phải chờ lâu lắm, nhưng cố tình đối với Lạc Viêm hấn không thể tiếp tục bảo trì tính nhẫn nại ban đầu, chỉ có thể ở đây dùng loại phương pháp này bách Lạc Viêm phải thừa nhận.

Lửa nóng trong cơ thể cùng đầu ngón tay vỗ về dưới thân bỗng nhiên bất động đình trệ khiến Lăng Lạc Viêm rung động khó nhịn, dừng lại như vậy tựa hồ đang áp chế hấn, nhưng ngữ thanh nhẹ nhàng bên tai lại tràn đầy tình ý, bị người như Long Phạm mãnh liệt tác cầu như vậy, bất luận là thân thể hay là tâm linh đều muốn chiếm cứ trọn vẹn, tình yêu như thế làm cho hấn cảm thấy bị ràng buộc nhưng đồng thời lại mang đến một cảm giác an tâm, rốt cục không thể nhẫn nại cũng không thể phủ nhận, hấn thở hổn hển cười khê, ngoảnh đầu lại...

“Ta là của ngươi, sẽ không đối với người khác động tâm...” Chọn vài phần tình ý mỉa hoặc Lăng Lạc Viêm nâng mắt lên, bởi vì dự vọng cùng nụ hôn mới lúc trước khiến cho đôi môi trở nên đỏ ửng, “....Bất quá, đồng thời ngươi cũng chỉ có thể thuộc về ta.”

Hôn ấn đỏ thắm hấn in bên mép cổ, hồng sam khoác hồ hững cùng mái tóc bạch kim óng ánh, ngẩng đầu nhẹ nhàng tươi cười, trong mắt mỉa hỏa như lửa...không thể kháng cự đôi mắt mê hoặc lòng người trước mặt, không thể ức chế tình hỏa dưới đáy lòng, ngữ thanh của Lăng Lạc Viêm vừa dứt thì Long Phạm đã hung hăng hôn lên đôi môi trước mắt. “Ta đã sớm là của ngươi, Lạc Viêm.”

Vì lời nói của Lăng Lạc Viêm mà thất khống, như cuồng phong bạo vũ kịch liệt tiến vào trong cơ thể Lăng Lạc Viêm mang theo dự vọng nóng rực cứng rắn như sắt. Mỗi một lần va chạm cơ hồ đoạt đi hô hấp, Lăng Lạc Viêm thừa nhận khoái cảm không ngừng trỗi dậy, nhớ tới mấy ngày gần đây Long Phạm đối với hấn tựa hồ tận lực phóng túng, ngữ thanh dứt quãng mang theo thấp ngâm, hấn mở miệng: “Hôm nay....đây là lần thứ ba....ngươi khi nào thì đem ngươi cho ta....nói là có thể khống chế dự niệm, như thế nào lại không thấy ngươi khống chế...”

“Lúc trước Lạc Viêm không có nói như vậy, mà lúc này đối ý cũng không còn kịp nữa rồi...”

Giống như vẫn chưa đủ, tựa hồ quá khứ năm tháng đối với tình dục lạnh nhạt, mà nay hoàn toàn vì người trước mặt mà thức tỉnh. Trong mắt Long Phạm không còn nhìn thấy thứ gì khác ngoại trừ hình dáng dưới thân mình vì tung tình mà rên rỉ, bỗng nhiên hấn ôm lấy Lăng Lạc Viêm bế lên.

Mở ra hai chân gác lên cánh tay, bỗng nhiên thay đổi tư thế cùng thân thể bị nâng lên làm cho Lăng Lạc Viêm chợt rên rỉ một tiếng, ở chỗ sâu nhất trong cơ thể bất thành linh bị cự vật cực đại như lửa đốt tiến vào, thân thể hạ xuống mang theo trọng lượng khiến cho bộ phận vốn đang gắt gao bao lấy bây giờ lại càng thêm kết hợp chặt chẽ. Lăng Lạc Viêm siết chặt bên trong, đồng thời dự vọng dựng đứng trước người chịu đựng kích động không ngừng run rẩy, một cổ bạch dịch bỗng nhiên mạnh mẽ tuôn ra, từ không trung hạ xuống, dừng trên mặt bàn trước mắt.

Nội vách bên trong không ngừng co rút cùng Lăng Lạc Viêm rên rỉ bởi vì khoái cảm làm cho Long Phạm không thể kiềm chế gia tăng tốc độ, vài lần mạnh mẽ nhập vào, hấn đem dự vọng rung động gắt gao để ở chỗ sâu nhất, dồn dập hơi thở gấp gấp, rốt cục phun ra lửa nóng vào bên trong.

Cảm giác được một cỗ nóng rực bắn vào trong cơ thể, vẫn đang giữ khoái cảm, Lăng Lạc Viêm không thể khống chế tiếp tục co rút lại, hấn nhắm mắt dồn dập thở gấp, đợi đến khi mở mắt ra đã bị ôm đến bên giường. Dự vọng của Long Phạm trong cơ thể vẫn chưa dịu xuống đang lui ra từ từ, cái loại cảm giác chậm chậm thoát ra mang theo thể dịch trong người làm cho hấn không khỏi cúi đầu nhìn lại.

Chỉ thấy dự vọng của Long Phạm vẫn mạnh mẽ như trước từ trong cơ thể hấn chậm rãi rút ra, bị thể dịch lây dính mang theo nhiều điểm bạch trọc ướt át óng ánh ở trước mắt hấn hiện lên, dồn dập thở gấp, giờ phút này hấn nghĩ đến chính là hình ảnh đem dự vọng của chính mình tiến vào bên trong cơ thể của Long Phạm....(bạch trọc = chất trắng *ấy ấy*)

“Có phải hay không nên đến phiên ta?” Tựa vào mép giường xoay người, cảm giác một cổ ẩm ướt chảy xuống giữa hai chân, bất chấp cảm giác khiêu khích gợi tình kia, Lăng Lạc Viêm gấp rút muốn ngay người nam nhân trước mắt.

Giữa hai chân mang theo chất dịch chảy xuống y bào màu đỏ tạo nên một cảnh tượng cực hạn bắt mắt, mang theo dư âm tình sự trên khuôn mặt, vài phần biếng nhác, vài phần ngả ngớn. Nhìn thấy Lăng Lạc Viêm như thế, đáy mắt Long Phạm vẫn là ám màu, không hề đáp ứng mà áp gần bên giường, cười khẽ nhắc nhở, “Theo như lời lúc trước, khi ta làm xong thì lúc sau sẽ cho người làm, bất qua Lạc Viêm nghĩ ta như vậy là làm xong?”

Ngữ thanh vừa dứt bỗng nhiên cự vật cực đại tiến vào làm cho Lăng Lạc Viêm không kịp phòng ngự, trong cơ thể tràn đầy tình dịch ướt át lại co rút một trận, một lần nữa gắt gao bao lấy ngành vật nóng rực đang tiến vào. Bạch dịch chưa kịp rửa sạch bị tràn ra, lây dính dưới thân hai người. Lần này Long Phạm đối diện với Lăng Lạc Viêm, hai tay ôm lấy bờ vai của hắn. Một trận đột kích khiến Lăng Lạc Viêm cắn răng, “Người không nên quá đáng...Long Phạm....người quả thật...”

“Âm hiểm ác liệt, tâm cơ thâm trầm,” Giúp Lăng Lạc Viêm nói hết những lời không thể thốt lên, Long Phạm hôn xuống đôi môi trước mắt, “Người đã nói rồi, Lạc Viêm...”

Mấy ngày hoan ái liên tiếp làm cho Lăng Lạc Viêm đối với khoái cảm khó có thể kháng cự, một tay ôm lấy Long Phạm một tay bắt lấy sa mạn trên giường, hắn chỉ có thể mặc cho Long Phạm ôm lấy mình. Chỉ cảm thấy hai chân ở ngay khuỷu tay càng lúc càng mở rộng, dựa vào phía sau giường, thân thể nhẹ nhàng lần lượt nâng lên rồi hạ xuống, khoái cảm giống như thuốc phiện làm cho hắn trong đầu trống rỗng.

Bởi vì mồ hôi cùng thể dịch lây dính, hồng sam hỗn độn chỉ còn một nửa vắt trên cánh tay, mái tóc bạch kim xòa dài trước ngực, có thể thấy rõ nơi nơi đầy dấu hôn đỏ thắm. Mồ hôi trong suốt chảy dài trên lồng ngực kịch liệt phập phồng của Lăng Lạc Viêm, dưới ánh sáng dạ minh châu xuyên qua sa mạn lóe ra sáng bóng cực hạn quyến rũ, chảy xuống nơi kết hợp của hai người.

“Nhìn, Lạc Viêm, xem ta như thế nào muốn người...”

Bởi vì Long Phạm tiến vào trọn vẹn khiến cho nơi ấy ướt át sáng bóng, giống như không muốn Long Phạm rời đi mà tạo nên từng trận run rẩy khép mở. Long Phạm lần lượt tiến vào rồi rút ra mang theo một cổ tình dịch, hạ phúc của hai người ẩm ướt đầy mồ hôi cùng chất lỏng, mỗi một lần rút ra đều có vài tia bạch dịch đem cả hai người mật thiết kết hợp....

Lăng Lạc Viêm cúi đầu nhìn lại, trước mắt chứng kiến làm cho hắn hoàn toàn bị tình dục khống chế, cắn răng gầm nhẹ một tiếng, hắn nắm chặt vai Long Phạm hung hăng hôn lên môi, chiếm đoạt hết thảy bên trong miệng Long Phạm, thật mạnh cắn xuống cũng như Long Phạm đang làm ở dưới thân, tiến vào chỗ sâu nhất va chạm cọ sát, phát tiết hết thảy dục vọng cùng tình niệm.

Giống như không ngừng chiếm giữ khiến kẻ khác không thể tự hỏi, hơi thở dồn dập cùng rên rỉ ở trong phòng chưa hề gián đoạn, ngửa đầu ưỡn thân lên, Lăng Lạc Viêm ôm chặt người nam nhân trước mắt, bởi vì không thể khống chế cùng tình dục không ngừng bị khơi dậy mà cơ hồ lâm vào điên cuồng. Trong mũi hết thảy đều là hơi thở dâm mãnh đầy tình dục, còn có hương sen trên người Long Phạm bị lây dính hương vị tình sắc, vốn là thanh tâm quả dục ngăn cản ham muốn lại làm cho hắn càng lâm sâu vào bên trong dục vọng.

Tựa hồ đưa hắn ngập chìm vào khoái cảm khiến hắn vô pháp khống chế, dưới mái tóc đen huyền bên cổ bỗng nhiên cắn xuống, cho đến khi nếm được mùi vị huyết tinh Lăng Lạc Viêm mới vươn lưỡi lướt qua, ngữ thanh khàn đục mang theo ôm oán pha lẫn khoái cảm dục vọng, “Người muốn phát tiết đến khi nào...người đúng là cái đồ cầm thú tệ ti...”

“Đến khi ta cảm thấy đủ mới thôi....chẳng qua đối với Lạc Viêm, chỉ sợ không có ngày nào gọi là đủ....”

Sợi tóc đen huyền thâm ướt mồ hôi buông xuống đầu vai Lăng Lạc Viêm, theo lời nói thì thâm bên tai, động tác dưới thân lại càng nhanh hơn. Hai người tràn ngập hơi thở mồ hôi cùng thể dịch. Trong phòng, hương sen dần dần phiêu tán kiều diễm.

Dưới nhiều điểm sáng của dạ minh châu, đôi thân ảnh bên giường không biết giao triền đến khi nào, mãi

cho đến khi sắc trời dần sáng lên, vì một trưởng lão có hành vi dị thường khiến cho bên ngoài hợp hoan cư rối loạn.

“Để cho ta đi vào, ta phải đi vào! Ta muốn gặp tông chủ!” Tóc tai bù xù, nam tử tuổi còn trẻ, y quan bất chỉnh, ánh mắt chăm chăm nhìn vào bên trong biệt viện, đầy mắt mang theo hy vọng cùng điên cuồng làm cho kẻ khác không thể xem hắn như người bình thường, giống như đã mất đi linh hồn, khẳng khẳng muốn xông vào bên trong.

67. Quyển 2: Chương 67: Phản Phệ

Các thủ vệ canh gác trước hợp hoan cư nhìn thấy có trưởng lão đến đây cũng không cảm giác có gì kỳ quái, nhưng bộ dáng của vị trưởng lão này như thể lại không khỏi khiến người ta không nảy sinh đề phòng. Một bên ngăn cản, một bên lại khẳng khẳng muốn tiến vào, hai bên không ngừng tranh chấp, lập tức khiến cho các trưởng lão khác chú ý.

Quyết Vân từ đầu đến cuối chú ý đến nơi này, nhìn thấy tình cảnh trước mắt liền cùng mấy người bên cạnh hướng tới trước hợp hoan cư, trong miệng hỏi: “Phát sinh chuyện gì? Vì sao âm ỉ như thế?”

“Ta muốn gặp tông chủ! Để cho ta gặp tông chủ!”

Trả lời Quyết Vân chính là tiếng hô to huyên náo vang vọng cả biệt viện, người trong hợp hoan cư tự nhiên cũng nghe thấy.

Trong phòng, y phục hỗn độn rải rác khắp nơi, tấm lụa trắng buông xuống bên giường, phía sau tầng tầng sa幔 có hai người đang ôm nhau mà nằm, nghe thấy tiếng la hét bên ngoài, Lăng Lạc Viêm ngẩng đầu lên rồi nhíu mi “Nhanh như vậy....”

“Bị oán linh chiếm đoạt lập tức có thể nhận ra, nhìn một cái liền biết.” Theo như lời của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm biết rõ người điều khiển sát ảnh có ý đồ ngăn cản hai tộc hợp một, lúc này có lẽ đã đến.

Tiếng la hét tiếp tục vang lên, Lăng Lạc Viêm lại nằm trở về bên cạnh Long Phạm, cơ thể ấm áp bên người khiến hắn không muốn thức dậy. Hồi tưởng đêm qua đủ loại tình sự, hắn tựa hồ còn có thể cảm giác được Long Phạm ở lại trong cơ thể, không nhớ khi nào thì an giấc, giờ phút này lại thậm chí tiếp tục nhắm mắt ngủ, nếu người nọ đã xuất hiện cũng không cần nhất thời phải nóng vội.

Long Phạm lắng nghe động tĩnh bên ngoài, nhắm mắt dùng linh thức thăm dò một phen, đến khi mở mắt ra, sắc thanh lam bên trong hiện lên một tia âm u. Ôm chặt người bên cạnh, Long Phạm hôn lên cổ Lăng Lạc Viêm, “Vậy ngủ thêm một chút, đêm qua Lạc Viêm nhất định mệt.”

“Mấy ngày liền ta có ngày nào không mệt sao?” nhướng mày nhìn Long Phạm, trong ngữ thanh của Lăng Lạc Viêm tràn đầy chế nhạo, liếc mắt nhìn thấy thần sắc của Long Phạm, hắn lại nói tiếp, “Ta xem người hình như đã biết người nọ là ai.”

Hắn biết Long Phạm có thể dùng linh thức cảm giác sự vật cách đó không xa, theo phản ứng trong chớp mắt mới vừa rồi đến xem, thần sắc trên mặt tựa hồ có chút không đúng, không biết là người nào lại khiến Long Phạm có phản ứng như thế, hắn thật ra cảm thấy rất hiếu kỳ.

“Là ai đến lúc đó ngươi thấy liền biết, ngủ đi!” Đáp lại Lăng Lạc Viêm, Long Phạm lại đem hắn ôm vào trong ngực, nhưng Lăng Lạc Viêm đánh tan cơn buồn ngủ liền ngồi dậy, “Sớm muộn cũng phải giải quyết, ta đi tắm rồi ra ngoài nhìn một cái.”

Phản ứng của Long Phạm làm cho hắn đối với người nọ sinh ra hứng thú, từ trên giường đặt chân xuống đất, nhả nài dưới thân không khỏe, Lăng Lạc Viêm hướng dục trì ở gian phòng phía sau đi đến.

Thân thể trần trụi cùng dấu vết tình sự trải rộng trên người chiếm lấy ánh mắt của Long Phạm, nhớ tới bộ dáng của Lạc Viêm đã nhiều ngày ở trong lòng hắn, bên miệng nhếch lên ý cười. Long Phạm đứng dậy đi đến bên cạnh Lăng Lạc Viêm, bỗng nhiên ôm lấy hắn, “Tông chủ tắm rửa, Long Phạm có thể nào không ở bên cạnh thị phụng?”

“Chỉ là thị phụng là đủ rồi, chuyện kia....”

“Không làm chuyện kia, chẳng qua trên người người không khỏe, cứ để ta giúp.”

Hai người tiến vào trong nước, Long Phạm quả thật giữ lời không hề làm bất cứ cái gì. Cũng như ngày xưa tắm rửa, vì hắn tẩy sạch thân thể, đôi tay trầm ổn dưới làn nước ấm áp xoa nhẹ trên thân thể hắn, không hề mang theo một tia khiêu khích. Nằm trong hồ nước, Lăng Lạc Viêm thỏa mãn thở ra một hơi, có lẽ vì trong người có linh lực nên hắn quả thật cũng không cảm thấy quá mệt, chẳng qua Long Phạm vì hắn tắm rửa, lo lắng hắn không khỏe, hắn cũng rất vui vẻ tiếp nhận.

Không nhanh cũng không chậm cho đến khi hai người tắm rửa thay y phục xong xuôi thì bên ngoài hợp hoan cư tụ tập không ít người. Quyết Vân, Nham Kiêu, Quan Mão toàn bộ đều nhìn nam nhân đang đứng ở ngoại viện, vẻ mặt thập phần cổ quái.

“Tông chủ....Ta muốn gặp tông chủ....” Si ngốc nhìn vào bên trong, người nói chuyện xem ra quả thật cùng ngày thường hoàn toàn bất đồng, tất cả mọi người đối với cử chỉ của hắn giờ phút này đều vạn phần kinh ngạc.

“Là ai muốn gặp ta?”

Tiếp theo lời nói của hắn, có người từ trong hợp hoan cư bước ra. Các trưởng lão theo ngữ thanh nhìn lại, hồng sam tóc bạch kim, nụ cười nhàn nhạt gợi tình, đúng là tông chủ của bọn hắn. Ở phía sau tông chủ có một người khác cũng đi đến, chỉ nhìn thấy một góc y mạo lướt qua, là thuần bạch không nhiễm bụi. Nghĩ đến trăm ngày trong lúc đó, không ít người đều hướng tới bóng dáng phía sau tông chủ nhìn lại, thánh nữ Trữ Hình, chưa bao giờ có người gặp qua, không biết bộ dáng như thế nào.

Có người nhìn hồng y nam nhân, cũng có người chăm chú nhìn phía sau hắn, cho đến khi Lăng Lạc Viêm đi đến bên ngoài biệt viện, mọi người lúc này mới thấy rõ thân ảnh bị hắn che khuất phía sau, đúng là thuần bạch giống như thánh nữ, nhưng người lạ....

Tóc đen bạch y bào, vẻ mặt xa xăm, thần sắc bình thản, ánh mắt thâm thúy thản nhiên đầy thoát tục. Một đường theo tông chủ đi tới không phải là thánh nữ Trữ Hình mà là.... tế ti Long Phạm?!

“Tế ti...” Có người kinh ngạc, có người sửng sốt, có người không dám tin. Không ai có thể tự tiện tiến vào hợp hoan cư, cùng tông chủ đang đi ra cư nhiên lại là tế ti Long Phạm. Mấy ngày trước đây cùng tông chủ ở trong phòng chẳng lẽ cũng là....tế ti.

Các trưởng lão khó có thể ức chế kinh ngạc nhìn thấy hai người cùng nhau xuất hiện, cũng khó có thể không chế liên tưởng không nên có của chính mình. Ánh mắt rơi xuống trên người bạch y bào, bọn hắn thật sự khó có thể tưởng tượng tình cảnh tế ti phảng phất siêu trần thoát tục cùng tông chủ ở bên trong hợp hoan cư.

“Không cần nhìn, mấy ngày trước cùng ta ở trong phòng chính là tế ti.” Trong miệng nói như vậy, Lăng Lạc Viêm tùy tiện đáp án, hoàn toàn không để ý đến phản ứng của mọi người, hắn hiện giờ đang đánh giá người trước mắt, dường như trực tiếp choàng lên y phục từ trên giường bật dậy, y quan bất chỉnh cùng vẻ mặt dị thường, đích thực là bị oán linh chiếm đoạt đánh mất thần trí.

Người điều khiển sát ảnh, ý đồ ngăn cản hai tộc hợp một trưởng lão Lâm Sở.

“Tông chủ....” Ánh mắt si ngốc điên cuồng chăm chăm dừng trên người hồng sam, trong đó lộ ra vẻ hâm mộ sùng kính thậm chí là ánh mắt sùng bái cuồng nhiệt, không người có thể xem nhẹ. Lâm Sở cứ như hồn bay phách lạc nhìn Lăng Lạc Viêm, vẻ mặt kia thật sự khiến người ta không thể đem bộ dáng tao nhã ngày thường của Lâm Sở liên hệ đến.

“Là người điều khiển sát ảnh, ám sát thánh nữ Trữ Hình, ý đồ ngăn cản hai tộc hợp một?”

Tựa hồ không nhìn thấy ngôn hành quái dị của Lâm Sở, hồng sam nam nhân kéo tế ti đang đứng một bên sát lại gần người, tựa nửa thân vào bạch y bào, khoanh hai tay trước ngực khời mào khóe mắt, đứng trước mặt Lâm Sở hồi như vậy.

Các vị trưởng lão còn ngốc lảng với những gì đang diễn ra trước mắt ‘Cùng tế ti ở trong phòng’, chưa kịp tỉnh lại thì lúc này nghe xong những lời của Lăng Lạc Viêm tất cả đều cả kinh, lập tức liên kết đến sự việc

trước kia, “Ý của tông chủ là? Lâm Sở trưởng lão hẳn...chẳng lẽ hôm qua sát ảnh tái hiện cũng là hắn gây nên?”

Quan Mão vội vàng hỏi, sắc mặt có chút trắng bệch, “Nếu thánh nữ chết, Liệt Diễm tộc nhất định sẽ không chịu quy phục về Xích Diễm, cũng may là tông chủ cùng tế ti ở bên trong mới không có việc gì xảy ra.”

Nghe được lời nói của Quan Mão, những người khác cũng đều cảm thấy may mắn. Mắt thấy Liệt Diễm tộc sắp quay về với Xích Diễm, thánh nữ Trữ Hình nếu có bất trắc, đừng nói hai tộc hợp một ngay cả tiếp tục hòa bình chung sống cũng rất khó khăn.

Một tay vòng quanh thắt lưng hồng sam, tế ti ở trước mặt mọi người vẫn bình thản không một chút khác thường, đem tông chủ dựa ở trước người ôm vào trong lòng, ánh mắt thiển đạm khó dò trông lại Lâm Sở, “Sát ảnh bị tông chủ tiêu diệt, người điều khiển oán linh bị phản lại, đánh mất thần trí chỉ bằng bản năng mà hành sự. Chủ định ban đầu như thế nào, tâm ý ra làm sao sẽ hoàn toàn vô thức hiển lộ không thể che giấu, người nào có ngôn hành khác thường thì chính là người đó gây nên.”

Lâm Sở không chỉ có ngôn hành khác thường mà quả thực là dị thường, cứ như là hai người. Miệng gọi tông chủ, ánh mắt thiết tha, từ khi tông chủ xuất hiện chưa hề dời mắt khỏi người tông chủ, như vậy xem ra...chẳng lẽ hắn một lòng thâm nghĩ về tông chủ....

Tĩnh ngộ điểm này, lại nhìn xem ánh mắt của tế ti, tất cả mọi người có thể phát giác bên trong vẻ lạnh nhạt ôn hòa hiện lên vài phần âm trầm. Tế ti xem ra bình thản điềm tĩnh như biển sâu khó dò nhưng khi gặp việc gì liên quan đến tông chủ, tựa hồ sẽ nhấp nhô phập phồng, mà cái loại phập phồng này lại muốn lấy mạng người ta, đến bây giờ mọi người đều giác ngộ ra điểm này.

Cho dù lúc này tông chủ chói mắt, mỹ hoặc lòng người, hành sự khí phách, mỗi một câu một lời đều khiến động tâm thần khiến kẻ khác hâm mộ, nhưng nếu là quá độ sùng bái sẽ là một việc cực kỳ nguy hiểm.

“Tông chủ...vì hai tộc hợp một mà hy sinh đến mức này....” Lâm Sở si ngốc nhìn người trước mắt, hồng sam như máu, tóc bạch kim cột cao, mang theo vài phần ý cười gợi tình, ánh mắt hiển lộ sắc bén bách nhân, cánh môi mỏng nhạt màu khê giương lên, trong mắt di chuyển một luồng hỏa sắc hướng đến hắn lướt qua.

Bị đôi mắt kia nhìn lấy, Lâm Sở nhịn không được trong lòng bắt đầu trở nên cuộn cuộn dâng trào, tựa hồ lại nhìn thấy cảnh tượng khi ấy đối chiến si mị, hồng y tóc bạch kim, viêm hỏa rực lửa, khiến trách bọn hắn, đưa bọn hắn hoàn toàn bị chấn nhiếp, thế gian lại có người chói mắt sáng ngời như thế....

“Bản tông chủ cũng không hy sinh cái gì, bất quá người có lẽ phải hy sinh tánh mạng. Ta hỏi người một lần nữa, chính là người điều khiển sát ảnh ý đồ giết chết thánh nữ Trữ Hình? Vì ngăn cản hai tộc hợp một hay vì cái gì khác?” Lăng Lạc Viêm nhìn Lâm Sở như vậy, liền lập tức hiểu được vì sao lúc trước ở trong phòng Long Phạm dùng linh thức nhìn ra bên ngoài thấy cảnh tượng này lại có phản ứng như thế.

Trong miệng truy vấn, Lăng Lạc Viêm hướng ánh mắt nhìn lại Long Phạm, hơi hơi gợi lên khóe miệng mang theo vài phần ý cười. Nhìn thẳng vào đôi mắt thanh lam của Long Phạm vẫn là trầm tĩnh yên ả nhưng đôi tay vòng qua thắt lưng của hắn lại tăng thêm vài phần lực đạo.

Ánh mắt Long Phạm rơi xuống người Lâm Sở, đáy mắt trầm tĩnh lại trở nên gợn sóng, hắn cũng không ngại để Lăng Lạc Viêm biết rằng hắn đối với kẻ khác ước mơ có được Lạc Viêm rất là để ý.

Lâm Sở bị tất cả mọi người chăm chú nhìn, không biết là có nghe rõ truy vấn của Lăng Lạc Viêm hay không nhưng khuôn mặt trắng bệch dần dần trở nên xanh xao, ánh mắt si ngốc cuồng nhiệt càng thêm trầm trọng, trong miệng không ngừng lẩm nhẩm, “Thánh nữ....giết....vì tông chủ....tông chủ....tông chủ không thể...”

Đến tận đây, Lâm Sở trong lòng nghĩ muốn cái gì, vì sao điều khiển sát ảnh, chỉ cần liếc mắt qua cũng đều hiểu rõ. Không nghĩ tới Lâm Sở lại đối với tông chủ có si niệm như vậy, các trưởng lão còn lại nhìn thấy hồng sam và bạch y bào cùng dựa vào nhau, trong lòng đều thở dài. Ý niệm trong đầu Lâm Sở căn bản không có khả năng, trước kia đã không có khả năng bây giờ lại càng không thể. Tế ti và tông chủ đã rõ ràng như thế làm sao còn chừa chỗ cho kẻ khác chen chân vào.

Bọn hắn cũng không quên ở bên trong hợp hoan cư, khi ấy ở trước cửa phòng nghe được tiếng vang, bất luận là tiếng thấp ngậm rên rĩ kia là của tông chủ hay của tế ti, như vậy hai người nếu là dây dưa đến tận đây chỉ sợ sẽ không đem người khác để vào trong mắt.

Không nghĩ tới ám sát thánh nữ là vì một hồi tình oán, một bên đơn phương...các trưởng lão đang nghĩ ngợi phải như thế nào nói ra sự tình lúc này với Liệt Diễm tộc, Lâm Sở đứng ở trước viện bỗng nhiên hiện ra dị tượng.

Mơ hồ có luồng khí màu xanh ám ngấm di động trên mặt, rồi dần dần ăn mòn trong mắt, nguyên bản là một người tao nhã có đôi mắt màu xanh lục bích, lúc này xem ra càng thêm quỷ dị. Bắt đầu từ dưới đáy mắt chậm rãi thay đổi sang màu đỏ nhạt, khuôn mặt xen kẽ sắc xanh rồi đỏ, Lâm Sở bỗng nhiên chớp động thân hình hướng tới hồng ảnh trước mặt nhào tới.

Đôi mắt bị oán linh ăn mòn chiếm đoạt nhìn không ra bất cứ thứ gì khác, chỉ biết theo cảm giác, theo suy nghĩ phải làm, trước mắt chỉ có một thân đỏ ửng....

68. Quyển 2: Chương 68: Chuyện Xấu Ngoài Ý Muốn

Màu da trên tay cũng bắt đầu nhiễm xanh hướng thẳng hồng sam mà tiếp xúc, Lăng Lạc Viêm nhìn Lâm Sở bỗng nhiên nhào tới cũng không tránh né, vẫn là bộ dáng thản nhiên, ngay cả thân hình cũng không chuyển động, bên môi như cười như không vẫn nhếch lên chưa hề giảm nửa phần.

Mọi người chỉ thấy thân ảnh Lâm Sở hướng tông chủ nhào đến chưa kịp kinh hãi thì cánh tay đang vươn ra đột nhiên bị bẻ gãy cong vẹo, tiếng vang xương cốt nứt ra rơi vào trong tai mỗi người ở tại đây, xuyên qua da thịt vụn vẹo đâm ra ngoài, bạch cốt dày đặc dưới ánh mặt trời lộ ra huyết sắc đỏ tươi.

Máu tươi đầm đìa chảy xuống mặt đất nhuộm đỏ một vùng, Lâm Sở ôm cánh tay phát ra một tiếng thảm thiết, cái loại bi thương này giống như âm thanh lúc trước truyền ra từ hợp hoan cư, từ vô số oán niệm hợp thành, oán linh kêu gào thống khổ giống như không phải từ lỗ tai nghe thấy mà từ tận sâu trong lòng truyền đến. Âm thanh ai oán đau đớn tác động đến linh phách của mọi người, chỉ là lắng nghe mà bọn hắn đã không chịu được.

Long Phạm buông tay xuống, ánh mắt vẫn lạnh nhạt nhưng lúc này lại lộ ra thần sắc vừa lòng, “Tông chủ tính toán xử trí như thế nào, ý đồ ám sát thánh nữ ngăn cản Liệt Diễm tộc trở về. Việc Lâm Sở gây ra, thân là trưởng lão trong tộc không nên có.”

Trên mặt đất Lâm Sở lộ ra khuôn mặt quỷ dị có chút gì đó mù mịt thảm đạm, một đoạn cánh tay vụn vẹo buông xuống bên người, bộ dáng hơi hơi run rẩy xem ra thập phần khiến người thông cảm. Nghĩ đến hẳn là vì gì mà làm ra chuyện như vậy, không ít người muốn vì hắn cầu xin nhưng sự tình liên quan đến Liệt Diễm tộc, nếu bị Phùng Hoài biết việc này là do trưởng lão trong Xích Diễm làm ra e rằng khó có thể nói rõ.

“Nếu là giết hẳn sẽ xong xuôi hết mọi chuyện, rồi xem như việc này chưa hề phát sinh.” Nham Kiều ở một bên mở miệng. Việc này cực kỳ đơn giản, quan trọng là có nhắm tâm hay không. Chỉ cần Lâm Sở chết, trong tộc không đi nghị luận việc này, không cho người của Liệt Diễm tộc biết, chuyện của sát ảnh coi như bỏ qua, chỉ cần thánh nữ không có bất trắc liền hảo.

Nham Kiều vừa dứt lời liền có người lo lắng, cũng có người ngập ngừng, dù sao cũng là trưởng lão trong tộc làm sao nói giết là liền giết. Cùng nhau ở chung gần trăm năm vì trong tộc sự vụ mà bận rộn, ba mươi sáu trưởng lão lúc trước mất đi mười vị, mới bổ sung vào vừa đủ, rồi sau đó tùy thị tông chủ phục hưng tông tộc, bây giờ muốn bọn hắn phải tự tay hành quyết tộc nhân của chính mình?

Việc Lâm Sở gây nên vẫn chưa đối với tông chủ bất lợi lại càng không vì mặt khác, chẳng qua là vì một mảnh tình ý si ngốc. Mặc dù đó là sai lầm, mặc dù tội là đáng chết, cũng thật muốn xem Lâm Sở vì thế mà hối hận nhưng rốt cục vẫn khiến cho người ta có chút thương tiếc.

“Lâm Sở bị oán linh phản lại, cuối cùng chỉ sợ là khó tránh khỏi cái chết...” Quan Mào thở dài, bên trong lời nói đã định liệu kết cục. Bất luận tông chủ và tế ti có buông tha Lâm Sở hay không thì kết cục của hắn cũng đều như nhau.

Nếu đã là như thế....không bằng cho hắn một người thông khoái....Nhìn thấy Lâm Sở vùng vẫy đau đớn, mấy người khác vẫn đang lo lắng thì lúc này có người vào thông truyền Liệt Diễm tộc Phùng tộc trưởng cầu kiến.

Việc Lâm Sở còn chưa giải quyết thì Phùng Hoài đã đến, sai người đem Lâm Sở giải xuống, Lăng Lạc Viêm nhìn thấy Phùng Hoài đi lại, dường như không có việc gì mở miệng hỏi, “Phùng tộc trưởng vì gì mà tới, thời hạn trăm ngày vẫn còn chưa đến mà?”

“Chưa đến thời hạn trăm ngày vì sao tông chủ lại đứng ở nơi này? Phùng mỗ nghe nói đêm qua sát ảnh lại tập kích, không biết việc này có đúng hay không, thánh nữ vô sự chứ?” Phùng Hoài mang theo mấy người vội vàng vàng chạy đến, thần sắc có chút khẩn trương đến trước mặt mọi người.

Trăm năm chỉ ước, thời hạn trăm ngày, làm sao nói cho Phùng Hoài biết được tông chủ của bọn hắn không ở cùng thánh nữ, mà lại cùng tể ti trong tộc sống chung một phòng? Nhìn thấy Phùng Hoài, các trưởng lão không biết nên mở miệng như thế nào, việc của Lâm Sở không thể để cho Phùng Hoài biết được, còn có vấn đề về trăm năm chỉ ước thật sự vượt ngoài dự kiến của bọn hắn.

“Trữ Hinh không có việc gì, khi sát ảnh đến là bản tông chủ và tể ti ở trong phòng. Thánh nữ Trữ Hinh bình yên vô sự, lúc này vẫn còn ở trong hợp hoan cư, ở cạnh bên phòng ngủ ban đầu, đã nhiều ngày nàng vẫn ở nơi đó, nói như vậy Phùng tộc trưởng đã yên tâm?”

Lăng Lạc Viêm thẳng thắn nói ra khiến cho tộc nhân một trận kinh ngạc, tông chủ nói với Phùng Hoài như vậy là muốn tính toán hủy ước?

Phùng Hoài nghe xong còn chưa kịp hiểu ý, bỗng sốt ruột lắng một lúc lâu mới trầm hạ sắc mặt, “Theo như lời của tông chủ, chẳng lẽ là nói người căn bản không chạm qua thánh nữ? Lúc trước đáp ứng chỉ là vì dẫn ra sát ảnh, trăm năm chỉ ước chẳng lẽ chỉ có tộc ta cho là thật, Xích Diêm tộc các người xem nó như là trò đùa?”

Không thể có được Viêm hỏa lực, đối với Liệt Diêm tộc mà nói đây mới là trọng điểm, Phùng Hoài vì việc gì mà bất mãn như vậy cũng làm cho người ta thập phần hiểu rõ.

“Người nên cảm thấy may mắn vì nàng vẫn là một thân trong sạch, bằng không nàng sẽ không thể sống đến ngày hôm nay,” Ở bên cạnh Lăng Lạc Viêm, bạch y bào tể ti đáp lại lời nói của Phùng Hoài. Thần sắc lạnh nhạt nhìn không ra ý tứ nguy hiểm trong lời nói nhưng lúc này ai cũng biết quan hệ của tông chủ và tể ti, đối với lời nói của Long Phạm không người nào có thể hoài nghi.

Lăng Lạc Viêm chưa hề dờ dẫm, lời nói của Phùng Hoài cũng không khiến hắn lộ ra bất kỳ phản ứng nào, đối với hắn mà nói Liệt Diêm tộc nhất định phải chiếm được, dùng loại phương thức nào căn bản không quan trọng, nếu Phùng Hoài có chút bất mãn cùng lắm thì đánh một trận. Tiếp tục dựa vào nam nhân ở phía sau, hắn nhún vai đối với Phùng Hoài “Bản tông chủ quả thật không thể nào chạm vào nàng, ai bảo có người càn dụ nhân ở trước mặt bản tông chủ.”

Trong miệng nói như vậy, đưa tay kéo lấy sợi tóc đen huyền buông xuống đầu vai, sợi tóc óng ánh màu ám xanh, quấn quanh đầu ngón tay, không chút để ý đùa nghịch tóc của Long Phạm, trong mắt Lăng Lạc Viêm tràn đầy ái muội, hắn ám chỉ đến ai, không cần nói rõ cũng biết.

“Người...” Phùng Hoài nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, viêm hỏa của Lăng Lạc Viêm khiến hắn không thể không kiêng kỵ, tể ti Long Phạm cũng làm cho người ta không dám xem nhẹ, cho dù có làm khó dễ cũng không có ưu đãi, huống hồ thánh nữ còn ở bên trong Xích Diêm tộc, nếu là làm loạn chỉ sợ ngay cả đường sống cũng không có.

“Phùng Hoài, hôm nay ta nói cho người biết Xích Diêm tộc không còn là Xích Diêm tộc của ngày xưa. Cái gọi là trăm năm chỉ ước bản tông chủ lúc trước đáp ứng, mà nay cho dù hủy đi thì người có năng lực làm gì ta? Viêm hỏa lực trọng hiện ở trong tay ta, Xích Diêm tộc của ta vốn là tông tộc kế thừa Hách Vũ lực, trong trăm năm này người phải nghe lệnh của tộc ta. Cho dù thế nào người cũng chỉ có thể thuận theo ý của tộc ta, còn nếu không, Phùng tộc trưởng có nguyện ý đánh một trận?”

Dựa vào tể ti ở phía sau trước mặt tất cả mọi người, một thân hồng sam màu huyết sắc, ngạo mạn ngẩng ngửa sợi tóc đen huyền trong tay, nâng lên ánh mắt hàm chứa khiêu khích, cho dù bên môi mang theo ý cười nhưng đôi mắt sắc bén kia lại khiến người ta không thể đem lời nói mới vừa rồi xem như trò đùa, ánh mắt lóe ra hỏa diễm như có sát ý lơ mơ xẹt qua.

Hắn thật muốn khơi mào chiến tranh giữa hai tộc sao?! Phùng Hoài sợ hãi cả kinh không nghĩ đến Lăng

Lạc Viêm cứ nhiên dùng phương pháp này để chiếm được Liệt Diễm tộc, nhưng hắn có viêm hỏa lực, còn có tể ti ở sau lưng, chỉ cần Lăng Lạc Viêm thực sự có ý này, hai tộc khai chiến vô luận ai thắng ai thua đều đối với Liệt Diễm tộc không hề có ưu đãi.

Những người khác nhìn thấy tông chủ nói ra một phen thì Phùng Hoài liền biến sắc không thể đáp lại, mọi người đẩy lòng đều không khỏi trầm trở tán thưởng. Xích Diễm tộc bị Liệt Diễm tộc áp chế không chỉ trăm năm mà lúc này tình thế hoàn toàn ngược lại, tông chủ nếu thật muốn khai chiến bọn hắn cũng hoàn toàn không lo lắng.

Chỉ cần có viêm hỏa lực, có tể ti, Xích Diễm tộc làm sao lại sợ Liệt Diễm tộc!

Bởi vì lời nói của Lăng Lạc Viêm, không khí nhất thời khẩn trương căng thẳng, Phùng Hoài đem theo nhân số không nhiều lắm, nếu là một lời bất hòa dẫn đến động thủ thì đối với hắn thật phần bất lợi. Ngay tại lúc này từ trong hợp hoan cư truyền đến một giọng nói.

“Phụ thân! Không cần làm chuyện ngốc nghếch, Liệt Diễm tộc vốn thuộc về Xích Diễm, đây cũng là lúc nên trở về.” Y phục thuần bạch, nữ tử thân hình nhỏ xinh đứng bên trong viện, theo lời của nàng có thể đoán được nàng đã lắng nghe mọi người đối thoại được một lúc.

Thánh nữ Liệt Diễm tộc? Mọi người theo giọng nói nhìn lại, chỉ thấy một tấm lụa che mặt đỏ sẫm, dưới ánh mặt trời như đóa hoa kiều diễm trên khuôn mặt, cho dù che đi một phần dung mạo nhưng vẫn có thể nhìn thấy dưới tấm lụa nhất định là một nhan sắc thanh lệ tuyệt thế.

“Nơi này không phải chỗ để người nói chuyện, quay về cho ta!” Phùng Hoài lớn tiếng quát, nữ nhi này hắn chỉ có thể xem nàng là thánh nữ, từ lúc mới sinh ra đã bất đồng so với những đứa con khác của hắn, đôi mắt tựa hồ có thể nhìn thấu hết thảy làm cho người ta không dám đối mặt.

Đối với Phùng Hoài nghiêm khắc, Trữ Hinh dường như đã sớm quen cũng không hề để ý, “Trữ Hinh lúc này quay về, chẳng qua muốn nhắc nhở phụ thân, không biết biết người cùng Viêm chủ đính ước đã nói qua vị kia ở Tục Tuyết các chưa....”

Trữ Hinh vừa dứt lời, Phùng Hoài sắc mặt liền đột biến, im lặng không nói, các trưởng lão Liệt Diễm tộc ở phía sau xem ra thần sắc cũng bất định. Nhìn thấy phản ứng của bọn hắn, ánh mắt Lăng Lạc Viêm chợt lóe, Tục Tuyết các...trong Tục Tuyết các là người nào lại làm cho Phùng Hoài có chuyển biến như thế này.

Trữ Hinh nói xong liền xoay người quay về, cũng không đi cùng Phùng Hoài, cũng không nhắc đến việc trở về, thần sắc Phùng Hoài biến ảo như là đã quên chuyện gì đó, cũng quên lúc trước vừa chất vấn cái gì, chỉ như vậy mà đứng cho đến khi Lăng Lạc Viêm hỏi hắn, “Phùng tộc trưởng, không biết theo như lời Trữ Hinh người kia là ai?”

“Đây là chuyện nội bộ của Liệt Diễm tộc, cùng tông chủ không có quan hệ. Phùng Hoài bây giờ trở về, việc hôm nay sau này sẽ tái nghị.”

Vội vàng đáp lại, Phùng Hoài đem các trưởng lão phía sau rời đi, bộ dáng gấp rút, xem ra tất cả đều là vì một câu của Trữ Hinh.

“Đây là ý gì? Liệt Diễm tộc đến tột cùng tính toán cái gì?” Nham Kiêu nhìn thấy Liệt Diễm tộc xa xa rời đi, đối với những chuyện không rõ ràng minh bạch như thế này khiến hắn thật phần đau đầu.

“Bất luận bọn hắn tính toán như thế nào, bản tông chủ nhất định phải chiếm được Liệt Diễm tộc, các vị trưởng lão không có gì dị nghị chứ?” Nhìn thấy Phùng Hoài rời đi, Lăng Lạc Viêm chuyển thân đối mặt với các trưởng lão trước người, trong mắt hàm chứa ý cười thần nhiên giống như có cái gì đang nhảy lên.

Đó là nóng lòng muốn khiêu chiến, cũng là hưng phấn mong chờ thách thức, nếu thật phải đánh một trận, tông chủ tuyệt đối sẽ không lưu tình cho dù có diệt đi Liệt Diễm tộc....

Thế cân bằng duy trì mấy trăm năm sắp phá vỡ nhưng các trưởng lão không lo lắng. Sau khi chứng kiến viêm hỏa lực của tông chủ, bọn hắn đối với tương lai của Xích Diễm tộc chỉ có kỳ vọng.

Phế đi trăm năm chi ước nhưng thánh nữ Trữ Hinh lại không ly khai. Lâm Sở tạm thời bị giam giữ, tình trạng điên cuồng vẫn chưa thấy có chuyển biến tốt, tựa hồ hắn chỉ có thể chờ đợi bị oán linh xâm chiếm ăn mòn cho đến khi thành cái xác không hồn.

Trong tình hình này, các trưởng lão Xích Diêm tộc bắt đầu thu xếp hành trang, cùng lúc cũng chờ đợi Liệt Diễm tộc bày tỏ thái độ. Liệt Diễm tộc đến tột cùng là tính toán giao chiến hay là có mưu toan gì khác. Tất cả mọi người ở trong Lôi Lạc thành đêm cuối cùng chờ ngày hôm sau Liệt Diễm tộc cấp ra một câu trả lời thuyết phục, tiếp nhận thánh nữ trở về.

Dưới bóng đêm thâm trầm, Lôi Lạc thành vẫn không ngừng vang lên tiếng sấm lôi điện, bên trong hợp hoan cư lúc này chỉ còn một mình thánh nữ Trữ Hinh, ngày hôm sau phải quay trở về, đây là đêm cuối cùng nàng ở lại trong phủ đệ của Xích Diêm tộc.

Trên vách tường khảm dạ minh châu, ánh sáng nhu hòa ảm áp chiếu rọi gian phòng, thiếu nữ trên giường trần trọc khó ngủ, nghĩ đến có lẽ rốt cục không thể nhìn thấy người nàng thích, trong lòng liền cảm giác có điều gì đó khó chịu. Nhưng nhớ đến nụ cười bên môi của Lạc Viêm, nhớ tới người hân thích ở cùng một chỗ với hắn, nàng cũng có chút vui mừng.

Đang mông lung trong lúc đó, bỗng nhiên trong phòng lóe ra một trận ánh sáng, dưới tiếng sấm ở Lôi Lạc Thành có thể nghe thấy tiếng khép cửa truyền đến, chậm rãi nhưng thập phần rõ ràng.

69. Quyển 2: Chương 69: Chân Tướng

Theo sau tiếng sấm oanh lôi, có tiếng bước chân dần dần tiếp cận, Trữ Hinh cảm giác trong phòng chuyển động một luồng sát ý độc nhất vô nhị như sát ảnh đã từng hành kích nàng.

Lại là sát ảnh? Hay là kẻ thao túng sát ảnh? Bất giác nắm chặt đệm giường, nàng có chút kinh hoảng, dạ minh châu trong phòng toàn bộ đều trở nên ảm đạm, tối đen một mảnh không nhìn thấy nửa bóng người, chỉ nghe được tiếng bước chân chậm rãi đi đến, theo từng trận sấm sét tiếng bước chân càng lúc càng tiếp cận.

Một đạo điện quang hiện lên phía trước cửa sổ, chỉ là trong chớp lát nhưng có thể thấy một bóng đen đứng cách giường không xa, trong tay cầm lấy một đạo hàn quang sắc bén, trong phòng lại trở nên tối đen.

Kinh hãi hoảng sợ, Trữ Hinh chậm rãi lui về phía sau, nhưng nàng vốn đang ở trên giường làm sao còn chỗ nào để ẩn náu ngoài trừ thối lui đến sát tường, chuẩn bị mở miệng cầu cứu.

Người đang nắm lưỡi dao sắc bén tựa hồ cũng không gấp, cũng biết không có ai sẽ đến nơi này, không nhanh không chậm đi đến bên giường, khi Trữ Hinh mở miệng đột nhiên đâm tới!

Tiếng thét chói tai vang lên cùng oanh lôi giáng xuống, dưới bóng đêm lại trở nên yên lặng, bỗng nhiên có một ngữ thanh mang theo ý cười cất lên, “Sớm biết người không chờ được nữa tối nay nhất định sẽ động thủ, dù sao đây cũng là đêm cuối cùng.”

Ánh sáng dạ minh châu bị linh lực áp chế chợt nhiên khôi phục sáng rực, hào quang nhu hòa trong phòng một lần nữa được thắp lên. Trên giường, Trữ Hinh kinh ngạc chớp mắt, còn chưa thích ứng với ánh sáng đột ngột, hoảng hồn chưa kịp bình tĩnh nhưng lại nghe ra ngữ thanh của người nói chuyện, “Lạc Viêm!”

Xoay đầu nhìn lại, người đột nhiên xuất hiện đúng là Lăng Lạc Viêm đang đứng dựa vào cạnh cửa, bên môi tràn đầy ý cười giễu cợt khinh miệt, “Người cho rằng bản tông chủ thật dễ dàng bị người qua mặt như vậy? Tin tưởng Lâm Sở là người điều khiển sát ảnh?”

Trùng mắt nhìn thân ảnh bị Long Phạm chế ngự, Lăng Lạc Viêm lắc đầu thở dài một tiếng “Đáng tiếc a, Lâm Sở tuy là người dễ dàng bị khống chế, tiếc là chiếu theo tâm tính của hắn mà xem, thật sự không có lá gan lớn như vậy, lòng dạ thâm sâu như thế. Dám ở trước mặt Liệt Diễm tộc cùng tộc ta thương nghị điều khiển sát ảnh, dùng chú thuật tụ tập oán linh, việc này hắn làm không đến.”

Không phải hắn xem thường Lâm Sở mà là Lâm Sở căn bản không đủ thủ đoạn như thế.

Chủ thủ trong tay rơi xuống, người bị chế ngự cũng không hề vùng vẫy, hắn biết rõ ràng ở trong tay tế ti Long Phạm không người nào có thể trốn thoát, “Tế ti....thả ta ra đi....”

Ngữ thanh thở dài tựa hồ trong lòng tràn đầy mệt mỏi, dường như sau khi nghe Lăng Lạc Viêm nói chuyện, hắn đã buông tha cho ý định trốn thoát. Long Phạm nhìn thấy hắn buông tay xuống, điều khiển sát ảnh nếu là hắn thì vì nguyên nhân gì, Long Phạm bỗng nhiên có chút đoán được.

Người đang đưa lưng về phía Lăng Lạc Viêm chậm rãi quay đầu lại, mang theo vài phần tang thương, vài phần ung dung giống như quý tộc sa sút, im lặng đứng thẳng giống như mới vừa rồi tính toán hại người cũng không phải là hắn, cũng làm cho người ta khó có thể tin tưởng người muốn xuống tay đối với một thiếu nữ yếu đuối lại chính là hắn.

Người chân chính bị oán linh phản lại, điều khiển sát ảnh ý đồ giết chết Trữ Hình — Trưởng lão Quan Mão.

Linh phách bị hao tổn nhưng vẫn có thể bảo trì thần trí, lợi dụng oán linh xâm hại Lâm Sở, đánh lừa tất cả mọi người, đem Lâm Sở chịu tội thay, rút cục lại đối với Trữ Hình một lần nữa xuống tay, trong tộc ngoại trừ Long Phạm, trưởng lão Quan Mão là người có tuổi thọ dài nhất, đảm nhiệm chức vị trưởng lão đã từ rất lâu, linh lực cũng vì thế mà rất thâm hậu.

Nếu là hắn, điều khiển sát ảnh tự nhiên không khó, bị oán linh phản lại cũng có khả năng chống cự, thậm chí khi đang bị thương vẫn còn có thể lập kế hãm hại Lâm Sở....

Nhìn thấy Quan Mão đứng thẳng trước người, Lăng Lạc Viêm khẽ nhắm mắt lại “Ta sớm nên nghĩ đó là người...Chỉ tiếc bất luận bản tông chủ có sớm nghĩ đến hay không, thì ta cũng không thể gán một tội danh không có chứng cứ cho vị trưởng lão lớn tuổi nhất trong tộc. Bất quá đến giờ khắc này, người còn lời nào để nói hay không?”

“Quan Mão quả thật không còn lời nào để nói,” Cúi đầu đứng ở trong phòng, Quan Mão cũng không hề biện bạch, trên mặt trắng bệch nhưng thần sắc vẫn bình tĩnh, “Việc này là ta gây nên, điều khiển sát ảnh, thao túng oán linh, hãm hại Lâm Sở, tất cả đều là ta.”

“Lâm Sở trong lòng có tâm tư dễ dàng bị oán linh xâm hại, lý do người chọn hắn ta cũng không lấy làm kỳ quái, bản tông chủ chỉ muốn biết vì sao người một lòng muốn giết thánh nữ Trữ Hình?” Theo ngôn hành cùng nhân cách của Quan Mão xem ra lý do muốn giết Trữ Hình nhất định có quan hệ đến cả hai tộc.

“Ta hại Lâm Sở trưởng lão vốn là vì chuyển hướng chú ý của tông chủ và tể ti, không nghĩ đến tông chủ khi cố ý nói ra nơi ở của thánh nữ đã sớm nhìn ra không phải Lâm Sở gây nên. Uống phỉ Lâm Sở trưởng lão vì việc này mà phải chịu khổ, ta lại tự mình lộ diện, không hổ là tông chủ của tộc ta...”

Quan Mão không trực tiếp trả lời mà lại nói ra một phen như vậy, theo vẻ mặt của hắn xem ra cũng không giống oán hận mà lại mang theo một cảm giác hoài cổ, “Tộc của chúng ta phục hưng vinh diệu ngày xưa chỉ có thể dựa vào tông chủ, Liệt Diễm tộc sớm không phải người của tộc ta, tông chủ vì sao một lòng muốn thu phục?”

Không nghĩ đến Quan Mão không trực tiếp trả lời mà lại hỏi ngược như thế, Lăng Lạc Viêm cảm thấy ngoài ý muốn, “Liệt Diễm tộc một lần nữa quay trở về Xích Diễm chẳng phải là chuyện các trưởng lão ngày ngồi đêm trông hay sao? Chẳng lẽ người không muốn như vậy?”

Quan Mão chỉ thở dài cúi đầu, không biết hắn nghĩ đến cái gì, Long Phạm đi đến bên cạnh Lăng Lạc Viêm, “Các trưởng lão khác có lẽ nghĩ như vậy nhưng Quan Mão trưởng lão chỉ sợ là người duy nhất không muốn điều đó, cũng là vì chuyện năm xưa...”

“Năm xưa xảy ra chuyện gì? Quan Mão trưởng lão vì sao lại đối với Liệt Diễm tộc có thành kiến như thế?” Lăng Lạc Viêm nhíu mi dừng lại một lát, bỗng nhiên nhớ tới rất nhiều tình tiết.

“Xích Viêm cung đột nhiên có thích khách, người phụ trách điều tra việc này và bẩm báo kết quả cho ta biết lai lịch của thích khách là người của Liệt Diễm tộc, tựa hồ chính là do Quan Mão trưởng lão người làm ra. Rồi sau đó mỗi khi có chuyện liên quan đến Liệt Diễm tộc người xem ra cũng không có gì khác biệt nhưng ngôn ngữ lại luôn có ý lời kéo, Liệt Diễm tộc không thể tin, Liệt Diễm tộc cùng tộc ta bất hòa, Liệt Diễm tộc thủ đoạn đê tiện...Lúc này ta muốn hỏi người đến tột cùng là vì chuyện gì lại đối với Liệt Diễm tộc thống hận như thế? Tình nguyện bỏ qua Liệt Diễm tộc mà không muốn bọn hắn trở về tộc ta?”

Ngữ thanh của Lăng Lạc Viêm vang vọng trong phòng, Trữ Hình yên lặng ngồi ở một bên, vẫn dựa sát người vào vách tường, dạ minh châu mệnh môn lộ ra ánh sáng nhu hòa, trong phòng cũng không u ám nhưng

dưới tiếng sấm oanh nhiên ở Lôi Lạc thành lại càng tăng thêm bầu không khí nặng nề và huyền bí. Chủy thủ nằm trên mặt đất phát ra hàn quang sắc bén, nhìn thấy nó Quan Mão cúi đầu không nói, rút cục sau một hồi im lặng lại ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt trắng bệch hiện lên dưới tia chớp sấm sét chiếu vào cửa sổ, trong mắt như có điện quang xẹt qua, ánh mắt Quan Mão chuyển sang Long Phạm, cùng tiếng vang của oanh lôi, ngữ thanh kiềm chế mơ hồ có chút kích động “Tề ti, người nhất định hiểu rõ suy nghĩ của Quan Mão, người nói cho ta biết Liệt Diễm tộc cho dù trở về với Xích Diễm, đối với chúng ta có gì ưu đãi? Bọn hần....bọn hần đã sớm không phải người của Xích Diễm tộc! Là yêu tà, là ma vật! Cùng với những vật ô uế bản thủ dây dưa không rõ!”

Lăng Lạc Viêm nghi hoặc hướng Long Phạm nhìn lại, lời của Quan Mão là ý gì? Cái gì mà cùng với những vật ô uế bản thủ dây dưa không rõ?

“Liệt Diễm tộc là vì sao mà lập ra, Lạc Viêm chắc vẫn chưa quên? Lúc trước tông chủ Lăng Vân rời khỏi Xích Diễm tộc chính là vì ma vật hoa tình, việc này khiến cho nội bộ trong tộc bất đồng, căng thẳng giằng co, Lăng Vân mới đem một nửa số trưởng lão rời đi lập ra Liệt Diễm tộc. Từ thời của Lăng Vân, Liệt Diễm tộc cũng không kiêng kị giao thiệp với ma vật, có không ít người cùng ma vật lập khế. Lúc này trong tộc của bọn hần có rất nhiều người mang huyết thống của cả linh giả và ma vật. Liệt Diễm tộc cường thịnh hơn so với tộc ta cũng là vì nguyên nhân này.”

Quan Mão nghe xong lời nói của Long Phạm, đáy mắt tràn đầy ác cảm, “Ma vật mê hoặc lòng người, lúc trước là do Tiêu Tự câu dẫn tông chủ mới khiến tộc ta bị chia rẽ, ma vật hại người như thế há có thể cùng tộc ta có quan hệ?! Mà hiện giờ trên thế gian tuy ma vật bị người diệt đi gần hết nhưng trên người của Liệt Diễm tộc vẫn còn lưu lại thứ máu dơ bẩn kia! Như thế nào có thể trở về Xích Diễm tộc, chẳng lẽ để bọn họ đến gây họa tộc ta hay sao? Tông chủ! Liệt Diễm tộc chỉ có thể diệt không thể dung!”

Lăng Lạc Viêm lúc này mới hiểu rõ nguyên nhân vì sao Quan Mão lại có phản cảm với Liệt Diễm tộc như thế, chẳng qua đối với ma vật hần không hề có ác cảm. Cái gọi là ma vật, bất quá là vì lực lượng của bọn chúng làm cho người ta e ngại mà sinh ra sợ hãi, giống như Dạ Dực cắn nuốt hồn phách mà sống, nhưng đó là vì cách thức nó phải làm để sống sót, cũng không phải có tâm hại người. Ma vật hành động bằng bản năng, xem ra so với lòng người có lẽ còn đơn giản hơn nhiều.

Nghĩ đến Dạ Dực lúc này hần mới nhớ đến từ khi viêm hỏa trọng sinh vẫn chưa thấy nó xuất hiện, không biết muốn ngủ say đến khi nào....

“Nói như vậy, lúc trước trong Xích Viêm cũng có thích khách cũng là do người sai khiến.” Long Phạm ở bên cạnh nghe hai người đối thoại, đôi mắt thanh lam chậm rãi chuyển hướng sang Quan Mão, “Vì làm cho chúng ta nghĩ rằng là do Liệt Diễm tộc gây nên?” Khiến Lăng Lạc Viêm ngay từ đầu liền đem Liệt Diễm tộc xem là địch nhân.

“Đúng vậy” Quan Mão không phủ nhận.

“Người tính toán giết hần....” Ngữ thanh chậm rãi nặng nề, đó là điềm báo Long Phạm không duyệt. Quan Mão ám sát Trữ Hình đối với hần mà nói không hề quan trọng, nhưng ý định của Quan Mão lúc trước là muốn tổn thương Lạc Viêm khơi mào hai tộc tranh chấp, đối với chuyện này hần không thể xem như chưa xảy ra.

Quan Mão cười khổ lắc đầu, “Khi đó ta không hề nghĩ tông chủ là kỳ vọng của tộc chúng ta. Nếu sớm biết như thế Quan Mão đã không sử dụng sát chiêu làm cho tông chủ gặp nguy nan.” Dừng lại một chút, Quan Mão cảm giác ánh mắt áp bách cùng nguy hiểm của Long Phạm đang đặt trên người, nhưng hần chưa hề tính toán tránh né, “Ta lúc đầu nghĩ rằng hủy đi sinh linh đột nhiên xuất hiện cũng không có gì đại ngại, mới có thể làm như vậy. Không nghĩ đến tông chủ lại khiến cho ta bất ngờ như thế. Nếu tề ti đối với việc này không vui có thể lấy tánh mạng của ta, việc Quan Mão lúc trước gây nên đã đủ lãnh tử tội.”

Nhìn Lăng Lạc Viêm đang đứng dựa vào cạnh cửa, một thân hỏa sắc vô cùng chói mắt, trong lòng Quan Mão tôn kính cùng sùng bái đều không phải giả tạo, chậm rãi quỳ thân xuống, hần cúi đầu khẩn cầu, “Viêm hỏa của tông chủ là kỳ vọng của tộc ta, câu ca dao thất truyền đã nói rõ tông chủ là người cứu thế. Tông chủ cứu thế là do Xích Diễm cứu thế, cầu mong tông chủ phục hưng Xích Diễm tộc, việc Quan Mão làm Quan Mão tự mình gánh vác, tông chủ xử trí như thế nào ta tuyệt không có một câu oán hận.”

70. Quyển 2: Chương 70: Ngoài Ý Muốn

Lăng Lạc Viêm đến gần trước người Quan Mảo, cúi đầu nhìn người dưới chân, “Giết Trữ Hình, khơi dậy phần nộ của Liệt Diễm tộc làm cho bọn họ cùng tộc ta đánh một trận. Quan Mảo ngươi làm như vậy đến tột cùng là vì Xích Diễm tộc hay là vì tâm tư của ngươi, ngươi không muốn nhìn thấy Liệt Diễm tộc trở về tộc ta?”

Quan Mảo bán ngắc đầu không trả lời, chỉ nhìn về phía xa xa, không biết nghĩ đến điều gì, Lăng Lạc Viêm có thể nhìn ra mấy phần phức tạp trên khuôn mặt bị diên quang chiếu sáng của Quan Mảo, hẳn đến tột cùng là vì tông tộc hay là có nguyên nhân khác? Quan Mảo hận ma vật như vậy có thật chỉ là vì ma vật làm hại thể gian, linh giả không được phép dung tha?

Người quỳ trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, tựa hồ không muốn nói thêm điều gì, chỉ mặc cho xử trí. Lăng Lạc Viêm suy nghĩ trong chốc lát rồi đối với Long Phạm nói: “Sai người giám sát hẳn, việc này tạm thời không cần tiết lộ ra ngoài, chuyện sát ảnh nếu Lâm Sở bị gánh trách nhiệm thì cứ để cho người khác nhận thức như vậy, một cái Lâm Sở trong tộc đã đủ rồi.”

Quan Mảo không nghĩ đến hẳn còn có cơ hội sống sót. Theo như tâm tính của vị tông chủ này, những chuyện hẳn đã làm cũng đủ để nhận lấy tội chết, thế nhưng tông chủ không hề xử trí hẳn?

“Ngươi muốn lưu hẳn thì có thể, nhưng hẳn muốn giết người, cho dù người không chết cũng nên trừng trị.” Long Phạm còn nhớ rõ Quan Mảo mới vừa rồi thừa nhận đã phái người ám sát Lạc Viêm, cho dù khi đó Lạc Viêm đối với hẳn còn chưa thâm tình như thế này, nhưng hiện giờ biết được cũng không thể dễ dàng bỏ qua việc đó.

“Quan Mảo trưởng lão có gì dị nghị không?” Giống như chuyện này thủy chung chưa hề phát sinh, Lăng Lạc Viêm tùy ý hỏi như vậy. Thân ảnh hồng sam lúc đầu còn tựa vào khung cửa mà lúc này lại chuyển sang dựa vào trên người bạch y bào tể ti.

Chậm rãi lắc đầu, Quan Mảo dường như đã nói hết tất cả những chuyện muốn nói, rốt cục cũng không còn sức để nhiều lời. Trong phòng lại trở nên tĩnh mặc, chỉ có tiếng sấm ngoài cửa sổ vẫn ngẫu nhiên vang lên.

Ngay khi Long Phạm chuẩn bị sai truyền sử đem Quan Mảo lui xuống thì thiếu nữ thủy chung vẫn rúc vào một góc bỗng nhiên mở miệng, “Các người lúc trước nói đến một người, Lăng Vân, đó là tông chủ của tộc ta, Trữ Hình đã gặp qua.”

“Lăng Vân đã sớm tạ thế, Trữ Hình như thế nào lại gặp qua?” Lăng Lạc Viêm cảm thấy kỳ quái, Trữ Hình mới mười mấy tuổi mà Lăng Vân nghe nói đã sớm qua đời, sau đó Liệt Diễm tộc truyền chức vụ cho tộc trưởng.

“Tông chủ Lăng Vân vẫn luôn ở trong Liệt Diễm tộc, tại Tục Tuyệt các.”

Trữ Hình vừa dứt lời, thân hình Quan Mảo bỗng nhiên chấn động, thần sắc biến đổi lớn. Nhìn thấy biến hóa của Quan Mảo, Lăng Lạc Viêm tiếp tục hỏi, “Theo như lời lúc trước của Trữ Hình đối với Phùng tộc trưởng, người ở Tục Tuyệt các chẳng lẽ chính là Lăng Vân?”

Gật gật đầu, nàng đơn giản đem cơ mật của Liệt Diễm tộc nói ra, “Tông chủ Lăng Vân vẫn còn sống trên đời, nguyên nhân phụ thân của ta chỉ được xưng là tộc trưởng là vì tông chủ vẫn còn sống. Tuy nhiên hẳn không quan tâm sự vụ trong tộc, nhưng các trưởng lão đều biết tông chủ còn sống, chẳng qua ẩn cư ở Tục Tuyệt các chưa từng xuất môn.”

Lăng Vân quả nhiên còn sống...không nghĩ đến Liệt Diễm tộc còn có việc bí ẩn như vậy, Lăng Lạc Viêm nhìn Long Phạm, “Ngươi đã gặp qua Lăng Vân, hẳn là người ra sao? Đối với việc của hai tộc trong lúc đó hẳn thấy thế nào?”

Phùng Hoài nghe Trữ Hình nhắc tới Lăng Vân liền vội vàng rời đi, hiển nhiên trăm năm chi ước lần này hẳn đề nghị hai tộc hợp một vẫn chưa đề cập với Lăng Vân. Nam nhân vì tình yêu của mình mà phản bội Xích Diễm tộc, đối với chuyện trước mắt sẽ là thái độ gì?

“Ta đến nay vẫn còn nhớ rõ vẻ mặt của hẳn khi rời khỏi Xích Diễm tộc, cái loại hận ý này cho dù qua mấy trăm năm chỉ sợ sẽ không bao giờ tiêu tán.” Long Phạm nhớ lại lúc trước tông chủ Lăng Vân đã cho hẳn

một ấn tượng sâu sắc, đó là cùng Tiêu Tự – ma vật hoa tinh có một hồi tình ái dây dưa.

“Quan Mão, đối với oán hận của Lăng Vân ngươi có ý nghĩ gì? Lúc trước các trưởng lão ngăn cản hấn và Tiêu Tự ở cùng một chỗ, trong đó nhất định cũng có người. Bởi vì các người ngăn cản mà làm cho Lăng Vân rời khỏi Xích Diễm lập nên Liệt Diễm tộc, người không thấy hối hận?” Lăng Lạc Viêm hưng vị nhìn thấy thần sắc trên mặt Quan Mão. Lăng Vân lúc ấy rời đi chắc đã làm cho các tộc nhân thập phần ảo não, theo một góc độ khác nhìn lại là Lăng Vân bỏ rơi Xích Diễm tộc.

Đem theo mấy phần tang thương, quỳ trên mặt đất nhưng vẫn giữ lại thái độ quý tộc ung dung, Quan Mão lắc đầu, giờ khắc này trên khuôn mặt bình tĩnh nhìn không ra một chút cảm xúc, cũng không kích động chán ghét như khi nhắc tới ma vật, “Hối hận hay không hối hận cũng như vậy, Tiêu Tự mê hoặc tông chủ, tông chủ là vì hấn mà ly khai tộc ta, việc năm xưa cho đến bây giờ nhắc lại không còn ý nghĩa gì nữa.”

Quan Mão càng bình tĩnh Lăng Lạc Viêm càng cảm giác không bình thường. Tính ra lúc trước Quan Mão là trưởng lão dưới thời Lăng Vân, đối với tông chủ của chính mình không có khả năng vô tình như vậy.

Cùng Long Phạm nhìn nhau, Lăng Lạc Viêm nháy mắt ra hiệu. Chỉ trong chớp lát liền có truyền sử đem Quan Mão lui xuống, tạm thời giám sát hấn ở trong phòng. Khi Quan Mão rời đi, Lăng Lạc Viêm đối với Trữ Hình nói: “Liệt Diễm tộc cách Lôi Lạc thành có xa lắm không? Lộ trình mấy ngày? Tông chủ Lăng Vân kia, phải chăng không ai có thể tiếp kiến?”

Trữ Hình vừa định trả lời ‘Lạc Viêm’, lưỡng lự đang muốn nói thì phát giác nam nhân được xưng là tể ti đang dừng ánh mắt trên người mình, nhớ tới lúc trước nguy hiểm nàng đã gọi tên Lạc Viêm, xem ra có người không vui.

Chuyển đầu nhìn Long Phạm mỉm cười một chút, nàng lại đối với thân ảnh màu đỏ đáp lời, “Viêm chủ có phải muốn đi gặp tông chủ Lăng Vân? Trong tộc ngoại trừ phụ thân của ta, bình thường không người nào có thể tiến đến Tục Tuyệt các. Cho dù đó là phụ thân của ta cũng không thể tùy tiện muốn đi là đi. Cần phải được tông chủ đồng ý thì mới có thể tiến vào.”

“Liệt Diễm tộc cách Lôi Lạc thành một quãng đường không ngắn. Cả đi lẫn về mất khoảng hai nguyệt.” Long Phạm thu hồi ánh mắt trên người Trữ Hình, đối với Lăng Lạc Viêm đang dựa vào bên cạnh hấn trả lời như vậy.

“Vậy là một tháng lộ trình, cũng không tính quá xa. Cứ như vậy đi, ta muốn đến Liệt Diễm tộc gặp Lăng Vân kia một hồi,” Làm ra quyết định, Lăng Lạc Viêm nhìn ngoài cửa sổ, tiếng sấm vẫn không ngừng vang lên trong Lôi Lạc thành, vốn là sắc trời u ám, đến ban đêm lại càng tối tăm. Nhìn thấy lói điện xẹt qua, lòng ngực dồn dập cùng tiếng sấm oanh nhiên vang lên, hấn có một dự cảm không tốt, trong một tháng lộ trình này không biết chuyện gì sẽ phát sinh....

Long Phạm đối với quyết định của Lăng Lạc Viêm tự nhiên không có ý kiến. Mặc dù quan hệ của hai người hiện nay không như trước nhưng thân là tông chủ, Lạc Viêm muốn làm như thế nào, hấn là tể ti sẽ không xen vào. Gác qua một bên tình ý ái niệm, Lạc Viêm chỉ dựa vào chính bản thân mình, hấn hoàn toàn thích hợp với chức vị tông chủ này.

“Vậy....Viêm chủ buông tha cho vị trưởng lão kia hay sao? Dọc đường có gây nên phiền phức hay không?” Trữ Hình có chút không yên tâm.

Nàng biết người kia mới là người thao túng sát ảnh, hấn lại đối với Liệt Diễm tộc của nàng ôm hận như vậy, không biết đến nơi đó sẽ như thế nào. Nhưng có thể cùng Lạc Viêm trở về Liệt Diễm tộc, nàng cũng thập phần vui mừng.

“Trữ Hình không cần lo lắng, hấn sẽ không làm ra chuyện gì nữa đâu, nếu hấn còn có mạng để đến Liệt Diễm tộc...” Lăng Lạc Viêm thu hồi tầm mắt ngoài cửa sổ, đối với Trữ Hình cong môi lên, vừa khơi mào ý cười liền liếc sang Long Phạm bên cạnh đang hướng hấn nhìn lại, trong mắt hàm nghĩa rõ ràng mình bạch chính là nhắc nhở.

Chuyển đầu, khẽ vuốt ve bàn tay Long Phạm, Lăng Lạc Viêm làm ra bộ dáng vô tội: “Chỉ là mỉm cười mà thôi, tể ti đại nhân không cần nhỏ mọn vậy chứ?”

Đối với Lăng Lạc Viêm giấu cợt lại khiến hắn bất đắc dĩ thở dài, Long Phạm thật sự muốn nói cho Lạc Viêm biết cái loại mỉm cười này, cho dù chỉ là nhếch lên vài phần khóe miệng cũng thật sự quá mức mỉa mai. Nếu có thể, hắn thật muốn làm cho Lạc Viêm giống như Trữ Hinh, đem hai mắt bịt kín mới hảo.

Trữ Hinh ở cạnh bên nhìn thấy bọn họ, một người mỉm cười, một người bất đắc dĩ. Vốn nên vì Lạc Viêm yêu người khác mà cảm thấy khó chịu, nhưng nhìn bọn họ như vậy nàng lại càng thêm cao hứng, chỉ là không yên tâm với vị trưởng lão kia, đang muốn mở miệng tái hỏi thì làm cho nàng ngoài ý muốn, tế ti lại cư nhiên thay Lạc Viêm trả lời.

“Quan Mỗ liên tiếp điều khiển sát ảnh, lại bị viêm hỏa của Lạc Viêm trọng thương, linh phách sớm bị hao tổn phải chịu oán linh phản phệ, miễn cưỡng chống cự chưa kịp chữa thương, lại khiến cho người ta tưởng rằng Lâm Sở gây nên mà tiếp tục chiêu tập oán linh bám vào thân thể Lâm Sở, cứ như vậy hắn càng tiếp tục tự tổn thương chính mình, sau này cho dù không chết thì linh lực cũng tiêu lui, cho đến khi già cả mà chết.”

Linh giả trên đời sở dĩ dung nhan bất suy hoặc quá trình lão hóa rất chậm là do trên người mang linh lực, tùy theo linh lực sâu cạn khác nhau mà chênh lệch. Quan Mỗ nếu mất đi linh lực sẽ trở thành người bình thường, cũng có nghĩa hắn cách cái chết không xa.

Nhìn thấy Long Phạm vì hắn trả lời, Lăng Lạc Viêm bên môi và trong mắt lại càng tăng thêm vài phần ý cười. Đã trải qua nhiều ngày hoàn toàn xác định tâm ý lẫn nhau, Long Phạm vì hắn mà không lấy tánh mạng Trữ Hinh, vì hắn mà đáp lại nghi vấn của Trữ Hinh....Giống như phần thưởng, Lăng Lạc Viêm hôn lên môi Long Phạm, trước khi hắn thối lui đã lưu lại một câu, “Ngày mai xuất phát, tối nay bản tông chủ muốn thị tẩm, tế ti đã chuẩn bị tốt?”

“Không cần chuẩn bị” Thản nhiên đáp lại, Long Phạm choàng một tay bên hông Lăng Lạc Viêm, hai người mở cửa bước ra ngoài.

Ở trong phòng thiếu nữ nhìn thấy bóng dáng hai người rời đi, bên môi tràn ra ý cười nhẹ nhàng. Hai người như vậy, Liệt Diễm tộc sớm muộn sẽ trở thành một phần của Xích Diễm, ở trong tay bọn hắn cứu lại hạo kiếp thiên địa....Nhớ lại câu ca dao kia, ánh mắt của nàng cũng như Lăng Lạc Viêm mới vừa rồi, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ.....

Nàng có thể nhìn thấy rất nhiều, cảm giác rất nhiều, nhưng tương lai của hai người bọn hắn đúng là mơ hồ không rõ. Hai màu sắc cùng dây dưa một chỗ làm cho vận mệnh của người khác cũng bắt đầu trở nên mơ hồ. Bọn hắn tồn tại chính là then chốt của hạo kiếp, vận mệnh của vô số người sẽ vì bọn hắn mà thay đổi....

Mà trên người Lạc Viêm nàng nhìn thấy chính là một mảnh màu đỏ, không phải hồn phách mà là một thảng sập tới, trên đường hướng đến Liệt Diễm tộc...sẽ là một mảnh máu tươi....

Ngày hôm sau, Lăng Lạc Viêm đem quyết định của mình nói cho tất cả các trưởng lão. Được biết Lăng Vân chưa qua đời mà vẫn đang ẩn cư trong Liệt Diễm tộc, không người nào lại không thấy kinh ngạc. Hành trang đã được thu dọn, bọn hắn lập tức tới tìm Phùng Hoài.

Thánh nữ Trữ Hinh của Liệt Diễm tộc cũng theo sau, Lăng Lạc Viêm và Long Phạm đem tất cả mọi người đến tửu quán nơi Liệt Diễm tộc đang ở, Vừa vặn gặp được Phùng Hoài đang chuẩn bị rời đi

“Là ai nói cho ngươi tông chủ còn sống? Là thánh nữ?” Phùng Hoài chau mày lại, việc này là cơ mật trong tộc, ngoại trừ Trữ Hinh cùng một vài vị trưởng lão thì không người nào biết, Lăng Lạc Viêm bây giờ lại nói ra điều này.

Đem dây cương đưa cho Long Phạm, Lăng Lạc Viêm cầm roi da vỗ nhẹ vài cái vào lòng bàn tay, “Bất luận là ai nói cho bản tông chủ, ta cũng không tính toán báo lại cho người biết. Tộc của ta phải cùng chung lộ trình với các người. Nếu Phùng tộc trưởng đối với quan hệ giữa hai tộc chúng ta không thể xác định, ta nghĩ là nên đi tìm gia chủ chân chính xem ra vẫn tốt hơn. Tông chủ Lăng Vân tính ra cũng có quan hệ ngôn nguồn cùng Xích Diễm tộc, đương nhiên ta phải đi bái kiến.”

Phùng Hoài không nói được lời nào, người của Liệt Diễm tộc đứng chung quanh có một số ít vẫn chưa biết tông chủ còn sống, lúc này nghe vậy liền xôn xao một trận. Hai tộc hơn trăm người đứng ngay trước tửu quán căng thẳng khiến các tông tộc khác đặc biệt chú ý.

Nhìn thấy sự tình có thể sẽ náo loạn, Phùng Hoài chỉ đành gật đầu, “Các người có thể cùng chúng ta trở về, nhưng ta không cam đoan các người có thể gặp được tông chủ. Nếu hãn không muốn gặp các người, các người ngay lập tức phải đi về. Liệt Diễm tộc có thể nghe lệnh các người trong trăm năm nhưng việc hai tộc hợp một ta còn cần phải suy nghĩ.”

Từ khi chứng kiến hồng y nam nhân trọng sinh trong viêm hỏa, Phùng Hoài không thể không mang theo vài phần kiêng kỵ đối với Lăng Lạc Viêm. Nếu Lăng Lạc Viêm thật sự là người được nhắc đến trong câu ca dao kia, quá mức cương quyết với hãn chỉ làm Liệt Diễm tộc gặp nguy hiểm, không bằng đáp ứng hãn.

Xem ra Phùng Hoài là tình nguyện buông tha cho viêm hỏa lực, cũng không muốn đem việc này làm âm ỉ đến Lăng Vân, Lăng Lạc Viêm nắm dây cương nhảy lên lưng ngựa, “Có thể, bản tông chủ sẽ nghĩ cách để hãn gặp ta, những chuyện khác không cần Phùng tộc trưởng quan tâm. Chuyện của hai tộc chúng ta cứ để bản tông chủ gặp hãn trước rồi sau đó tái nghị.”

Phùng Hoài đáp ứng, một hàng người bắt đầu lên đường hướng Liệt Diễm tộc mà đi.

Dọc đường đi, hai tộc đều thập phần thận trọng, cũng không quá phận khiêu khích nhưng cũng không để đối phương thấy mình yếu thế. Các trưởng lão Xích Diễm tộc đều tự cưỡi ngựa của riêng mình, lúc nào cũng cẩn thận đề phòng, dù sao lần này đi đến địa bàn của Liệt Diễm tộc, mọi việc cứ thận trọng vẫn tốt hơn.

Qua mấy ngày đường xá, mọi việc vẫn bình an vô sự. Đoàn người đến một thành trấn, cảnh phố xá rộng lớn náo nhiệt khiến cho tất cả tộc nhân của Xích Diễm lẫn Liệt Diễm đều phấn chấn tinh thần. Dọc đường đi luôn đề phòng lẫn nhau, quá mức hao phí sinh lực, lúc này có thể hảo hảo thả lỏng nghỉ ngơi một chút là điều tất cả mọi người đều mong chờ.

Ngồi trên lưng ngựa, Lăng Lạc Viêm nhìn thấy phố xá phồn hoa sầm uất trước mắt liền biết nơi đây là địa phương tập trung giao dịch. Thương phố, tửu lâu tất nhiên không nói, những thứ khác cũng thập phần đa dạng. Đưa mắt nhìn lại đủ các loại kỹ quán, đồ phường, nơi nơi đều có thể thấy. (đồ phường = nơi đánh bài, cá độ)

Bọn hãn một hàng người bộ dạng xuất chúng, ngựa cưỡi đều là linh thú, nhân số lại đông đảo như thế lập tức khiến cho tất cả mọi người chú ý, lại càng không nói có rất nhiều tộc khác cũng đến đây để do thám tình hình của hai tộc.

Nhìn thấy một hàng người như thế này, dân chúng trong thành hiển nhiên là kinh ngạc không thôi. Những nơi sinh ý ngay tức khắc phấn chấn tinh thần, nhìn các trưởng lão bị dân chúng nhào ra vây lấy, Lăng Lạc Viêm nhấc tay lên, quát to một tiếng, “Xích Diễm tộc và Liệt Diễm tộc đến nơi này muốn tìm một chỗ tá túc. Ai có thể nói cho bản tông chủ biết nơi nào có đại trang viện để chúng ta có thể nghỉ ngơi, chuẩn bị hết thảy những gì chúng ta cần, bản tông chủ sẽ có thưởng.” (sinh ý = kinh doanh/buôn bán)

71. Quyển 2: Chương 71: Li Dạ Thành Chủ

Linh giả! Thảo nào không giống người thường....dân chúng tụ tập vây quanh bên cạnh, ánh mắt thủy chung chăm chú nhìn vị thủ lĩnh của mấy người này đánh giá.

Nhiều người tá túc như vậy, lại đều là linh giả thân phận cao quý, dân chúng nghe xong lời này xem ra càng thêm háng hái, phàm là chỗ nào có thể dừng chân đều muốn cho bọn hãn tiến đến khách điểm tửu quán của mình, nhưng tất cả chỉ dám đứng nhìn, mặc dù ánh mắt khẩn thiết lại không người nào dám tiến lên, như là kiêng kỵ cái gì đó.

Chỉ có một người len qua đám dân chúng mà đi ra, cung kính đối với Lăng Lạc Viêm hành lễ, “Tiểu nhân Tất Thiên là tùy thị của bản thành chủ, các vị nếu muốn tìm nơi dừng chân có thể đi theo tiểu nhân hồi phủ. Thành chủ nhất định sẽ rất cung nghênh.”

“Thành chủ? Li Dạ thành – thành chủ Tôn Sát An? Hãn khi nào lại bắt đầu hảo tâm như vậy, để cho chúng ta tá túc ở phủ đệ của hãn.” Phùng Hoài ở phía sau nói nhỏ một câu, không phải chưa từng đến đây một hai lần, cái tên thành chủ bịp bợm lừa người gạt tiền này làm sao có thể chiêu đãi bọn hãn?

“Viêm chủ đến đây, làm gì có đạo lý để cho Viêm chủ ngài tự mình tìm chỗ tá túc. Tất Thiên nếu không thể dẫn chư vị quay về, thành chủ nhất định sẽ quả mắng tiểu nhân, trách tiểu nhân hành sự bất lực, biết Viêm chủ đến đây mà không thể hảo hảo chiêu đãi,”

Rõ ràng nghe được lời nói của Phùng Hoài, cái tên Tất Thiên kia liền đáp lại nhưng bất quá chỉ đối với Lăng Lạc Viêm, còn với Phùng Hoài ngay cả liếc mắt một cái cũng chưa.

Một mực xưng Viêm chủ, lời nói của Tất Thiên thực rõ ràng, thành chủ ở đây là nể mặt Lăng Lạc Viêm mới đưa ra lời mời, xem ra danh tiếng của Viêm chủ đã truyền đến tận đây. Si mị họa, dị tượng ở Lôi Lạc thành, đập hỏa trọng sinh, còn có câu ca dao bị thất truyền, rồi lại là người được nhắc đến trong câu ca dao....

“Nói như thế ta nên đa tạ ý tốt của thành chủ.” Ở trên lưng ngựa gật đầu, Lăng Lạc Viêm phân phó Tất Thiên dẫn đường. Phùng Hoài ở phía sau một lời vẫn chưa nói, trải qua việc ở Lôi Lạc thành, thanh danh của Xích Diêm tộc và tiếng tăm của Lăng Lạc Viêm cùng ngày xưa bất đồng, mà đã nhiều ngày qua Phùng Hoài cũng đã quen để cho Lăng Lạc Viêm chủ đạo quyết định hết thảy mọi sự vụ của cả hai tộc....

Phùng Hoài bởi vì phát hiện ra điều này mà vẻ mặt càng trở nên phức tạp nhìn lấy Lăng Lạc Viêm ở phía trước, bắt đầu cân nhắc về tương lai của hai tộc.

Mọi người đi theo Tất Thiên, chậm rãi tiến về phía trước. Dọc đường đi, Tất Thiên giới thiệu với bọn họ về những nơi chốn đặc sắc trong Li Dạ thành, khách điểm, tửu quán, sông bạc, kĩ quán, trà lâu. Dù đi qua bất kỳ chỗ nào Tất Thiên cũng đều có chuyện để nói. Sau khi giới thiệu không ít địa phương, hắn điềm nhiên rút lại một câu, tất cả những nơi đó đều thuộc về thành chủ.

Lăng Lạc Viêm nghe lời hắn nói, trên mặt nhìn không ra có chỗ nào cảm thấy hứng thú, nhưng chính là từ tên tùy thị Tất Thiên này hắn liền biết thành chủ nơi đây không phải hạng người bình thường, cùng Long Phạm liếc mắt một cái, dưới đáy mắt Lăng Lạc Viêm chuyển sang đỏ ửng mang theo ý cười đầy hưng vị.

Một người như vậy mời bọn hắn chỉ vì nghe qua những chuyện được lưu truyền? Lại trùng hợp như vậy, bọn hắn vừa mới tiến vào thành thì có một cái tùy thị đã đứng chờ?

Trong lòng cảm giác có gì đó nhưng không nhiều lời, Lăng Lạc Viêm chỉ tiếp tục hưởng phủ đệ của thành chủ mà đi.

Tất Thiên ở phía trước quay đầu nhìn thấy nam nhân tuổi còn trẻ, hồng y tóc bạch kim, bên môi mang theo ý cười có vài phần khinh điều, ánh mắt gọi tình thỉnh thoảng hiện lên ngọn lửa đỏ rực làm cho người ta không dám sao nhãng, cho dù xem ra tuổi tác không lớn nhưng khí thế bách nhân như vậy đúng là chỉ có vương giả mới có được. Người như thế, thành chủ thỉnh đến, giả sử nếu lúc đó cũng động tâm với bảo vật kia....

Nhìn thấy ánh mắt lo âu của Tất Thiên chợt lóe, Lăng Lạc Viêm thấp giọng hướng tới Long Phạm bên cạnh khẽ cười, “Bản tông chủ có phải quá mức lợi hại hay không, chưa có người gặp qua ta, chỉ nghe kẻ khác nói mà đã tới đánh chủ ý của ta, xem ra ta có lẽ hữu dụng ở đây.”

Long Phạm nghe hắn nói xong lại đảo một vòng ánh mắt khắp xung quanh, dân chúng trong thành không dám cùng thành chủ tranh thường khách nhân đó là điều tự nhiên, nhưng khi bọn hắn nghe nhắc đến phủ đệ của thành chủ, trong mắt lại lộ ra thần sắc sợ hãi, điểm ấy thật sự rất kỳ quái.

“Trong chốc lát đến nơi đó cần phải cẩn thận, mặc kệ cái tên Tôn Sát An có tâm tư gì, nơi đó của hắn cũng không phải chỗ làm cho người ta yên tâm” điều khiển ngựa đến sát gần bên, Long Phạm trầm giọng trả lời, đồng thời đem những gì mình cảm thấy nói với Lăng Lạc Viêm.

“Chỉ cần có tể ti đại nhân của tộc ta ở đây, bản tông chủ không có gì phải lo lắng,” y mê màu đỏ khẽ nâng, Lăng Lạc Viêm nắm chặt dây cương trong tay Long Phạm, thả người bay lên, ngồi xuống phía sau ôm lấy thắt lưng Long Phạm. Hai người cùng cười, một trước một sau dường như không cần biết đây là đường lộ, cũng không cảm thấy hai cái nam nhân cùng cười ngựa như vậy có cái gì không ổn, vẻ mặt của hai người đều không hề biến hóa.

Ở phía sau, Quyết Vân lúc đầu đang dắt ngựa của Lăng Lạc Viêm, thoáng một cái tông chủ liền ở phía sau ôm tể ti, không biết trên mặt nên là biểu tình gì mới hảo. Tông chủ của bọn hắn hành sự không hề kiêng nể bất cứ điều gì, khiến cho tể ti cũng càng có xu hướng phát triển theo như thế.

Các trưởng lão Xích Diêm tộc biết rõ quan hệ của hai người, đối với loại tình cảnh này cũng dần dần trở thành thói quen, chỉ có Nham Kiêu hơi hơi chau mày, đang do dự không biết có nên nhắc nhở hai người hay không. Hiện giờ tông chủ không còn là bộ dáng của thiếu niên như lúc trước, tư thế như vậy ở trên đường lộ...tựa hồ có một chút ái muội.

Một tay ôm ở thắt lưng Long Phạm, không cần nắm dây cương, Lăng Lạc Viêm đem cầm gác ở đầu vai của hắn, nhếch môi đối với Tất Thiên đang quay đầu lại muốn nói cái gì đó, xem như là bắt chuyện, rồi sau đó quan sát khắp xung quanh.

Theo Tất Thiên càng tiếp cận đến một dãy trang viên phú quý diễm lệ, hộ dân tựa hồ càng lúc càng ít. Một tòa phủ đệ u tĩnh trang nhã dần dần hiện lên trước mắt, phân chia thành nhiều tầng kiến trúc khiến hắn nhớ tới thế giới kia, chẳng qua tòa trang viên xa xa ở đây càng cổ sắc hoa lệ hơn. Phía trên trang viên là một tòa tháp tầng tầng lớp lớp được điểm xuyên bởi đủ loại gỗ quý màu sắc rất hiếm có.

“Nơi này chính là phủ đệ của thành chủ chúng ta, thỉnh Viêm chủ xuống ngựa,” Tất Thiên đánh giá vài lần trên người Long Phạm, nhưng vẫn nói với Lăng Lạc Viêm đang ngồi ở phía sau.

Để cho gia nhân đi vào thông báo, Tất Thiên ở lại chờ đợi, thần sắc cung kính. Chỉ trong chốc lát hơn mười người lục đục đi ra, đứng thẳng thành hai hàng, tất cả đều là nam thanh nữ tú ăn mặc hoa lệ, xem ra chỉ là hạ nhân nhưng so với thế gia vọng tộc không có kém biệt.

Một nam nhân khoảng độ bốn mươi từ bên trong đi ra, cầm y hoa phục tất nhiên không nói, trên người trên tay cũng mang đủ loại ngọc sức, tóc búi bằng kim quan xem ra cũng thuộc hàng thượng hạng, nhưng có điều kỳ quái chính là người này mặc rất nhiều phục sức như thế lại nhìn không ra một tia thô tục. Tuy tuổi tác vào khoảng trung niên nhưng lại được bảo dưỡng cực hảo, bộ dáng rất nhã nhặn, nửa điểm cũng nhìn không ra là loại phú gia thô bạo.

“Viêm chủ tới Li Dạ thành, Tôn Sát An không thể đích thân cung nghênh, thật sự là bất kính.” Mang theo hơn mười người đối với Lăng Lạc Viêm cúi đầu hành lễ, vị thành chủ này tựa hồ có chút cung kính quá mức.

“Không dám nhận, bản tông chủ chỉ là mới đến, thủ hạ của thành chủ liền nghe thấy mà tới, nên là bản tông chủ cảm tạ Tôn thành chủ đối với ta niềm nở như thế.” Lăng Lạc Viêm ném dây cương trong tay, thờ ơ trả lời.

Giống như không nghe ra ý tứ của Lăng Lạc Viêm, Tôn Sát An đứng dậy, thần sắc không chút thay đổi bảo hạ nhân đem ngựa dắt xuống, an bài ổn thỏa. Hắn hướng bên trong nâng tay lên, ý cười trên mặt xem ra thập phần thành khẩn, “May mắn thỉnh được Viêm chủ đến phủ đệ làm khách quý là vinh hạnh của ta. Các vị, thỉnh ”

Lăng Lạc Viêm theo Tôn Sát An đi vào, Long Phạm vẫn ở bên cạnh hắn, sau đó là Phùng Hoài và các trưởng lão của hai tộc cũng lục đục tiến vào trang viên.

Đến bên trong mới biết ngoài cửa xem ra hoa lệ tào nhã chẳng qua là bề mặt, bên trong bố trí càng làm cho người ta nói không nên lời. Ánh sáng trong trang viên chính là các hạt dạ minh châu được đính trên vách đá, lớn nhỏ đều là trên đời hiếm có. Ghế ngồi lại càng đặc biệt phô trương, bên ngoài phủ một lớp lông nhung bạch sắc, xem ra cực kỳ giống với bộ da của một loại trân thú nào đó.

Tiếp đến là cách bài trí trên bàn, từ chén trà nhỏ cho đến khăn trải bàn, tựa hồ mỗi một thứ đều hết sức xa xỉ, khiến mọi người không thể hoài nghi vị thành chủ đến tột cùng có bao nhiêu tiền tài mới đủ để hắn tiêu xài hoang phí như thế.

Lăng Lạc Viêm đảo mắt qua từng thứ một, nghĩ đến vấn đề này thì mới nhớ ra một chỗ được xưng là thành trấn của ánh sáng, người người đi lại, thông thương mậu dịch, tất cả các thành khác đều tập trung về nơi đó khiến phổ xá luôn luôn nhộn nhịp sầm uất, bất luận cái gì cổ quái hiếm có, cho dù là người hay là vật, đều có thể thu hoạch ở đó. Mà địa phương kia hình như chính là Li Dạ thành.

Rời xa bóng đêm, đèn đuốc không tắt, ngày ngày sáng tỏ, vô cùng náo nhiệt — Li Dạ thành....Không nghĩ tới trên đường đến Liệt Diêm tộc còn có thể trải qua nơi này.

Uống chén trà trong tay, Lăng Lạc Viêm nhấp một ngụm rồi đặt ở bên cạnh. Chỉ là một động tác rất nhỏ lại bị Tôn Sát An xem ở trong mắt, “Viêm chủ không thích trà này? Nếu không hợp ý, ta sai người đi đổi”

“So với trà, bản tông chủ lại thích hương vị của rượu hơn” Khoát tay áo, tùy ý dựa vào phía sau, Lăng Lạc Viêm quan sát sắc mặt Tôn Sát An, nhiệt tình chu đáo chiêu đãi như vậy, xem ra Tôn Sát An không phải chỉ đơn giản thỉnh hân về làm khách như thế.

Thanh trà thượng hạng được thay bằng rượu quý thơm nồng thuần túy, cầm chén rượu ở trên bàn lên, Lăng Lạc Viêm một ngụm uống hạ, gật đầu tán thưởng, “Thật sự là hảo tửu”

“Viêm chủ thích liền hảo.” Tôn Sát An gật đầu mỉm cười, phân phó người dâng lên yến tiệc. Các trưởng lão chưa kịp ngồi xuống đều được đón tiếp chu đáo, chỗ chỗ đều được an bài vô cùng thỏa đáng, càng làm cho Lăng Lạc Viêm trở nên hoài nghi dụng tâm của Tôn Sát An.

Một hồi tửu yến, chủ khách đều vô cùng vui vẻ, Tôn Sát An vẫn chưa đề cập đến chuyện gì khác, Lăng Lạc Viêm cũng không hỏi. Long Phạm đã tra xét từng món đồ ăn thức uống cũng không có gì cổ quái, Lăng Lạc Viêm yên tâm dùng, đối với người khác cầu xin hân tự nhiên sẽ không vội.

Rượu vào cũng nhiều, yến tiệc cũng gần kết thúc, Lăng Lạc Viêm buông chén xuống, tiếp nhận khăn lau của Long Phạm, không nhanh không chậm nói “Đa tạ Tôn thành chủ chiêu đãi, sáng sớm ngày mai chúng ta phải khởi hành, sắc trời không còn sớm chúng ta lui về nghỉ ngơi.”

Tôn Sát An nghe hân nói như vậy rốt cục sắc mặt khê biến, hiện lên mấy phần lo lắng. Long Phạm nhìn thấy bộ dáng thần nhiên của người bên cạnh, đầy mắt mang theo ý cười, nắm lấy bàn tay của Lăng Lạc Viêm đang đặt dưới bàn, nhẹ nhàng lướt qua lòng bàn tay của hân.

Lăng Lạc Viêm cảm giác lòng bàn tay khê nhột, rồi lại cảm thấy có một chữ “Bách” trong lòng bàn tay, hân đối với Long Phạm gật đầu ra hiệu, sau đó đứng dậy giả vờ liền phải rời đi, “Tôn thành chủ cũng sớm nghỉ ngơi, ngày mai sáng sớm chúng ta phải lên đường, có lẽ sẽ dậy sớm, đến lúc đó e rằng không thể cùng Tôn thành chủ cáo biệt.”

Nhìn thấy Lăng Lạc Viêm đứng dậy, các trưởng lão tự nhiên cũng đi theo. Tôn Sát An mắt thấy không nói sẽ không còn cơ hội, vội vàng đứng lên, đang muốn mở miệng thì Tất Thiên từ bên ngoài gấp rút chạy vào.

Nhìn thấy Tất Thiên ở bên tai Tôn Sát An thì thầm gì đó, tiếp theo sắc mặt Tôn Sát An lập tức thay đổi, để cho Tất Thiên lui ra. Tôn Sát An vẫn không nói điều gì khác, chỉ là muốn bọn hân hảo hảo nghỉ ngơi, lại dặn dò ngày mai nhất định phải để cho hân đưa tiễn, lặp đi lặp lại lời này nhiều lần, thần sắc bất định rồi lại vội vàng mà đi.

Quản gia đã sớm an bài phòng ngủ cho bọn hân, Lăng Lạc Viêm đương nhiên là ở cùng Long Phạm. Trở về phòng, hân nói lỏng y phục, bước đến nhuyển tháp rồi ngã người xuống. (nhuyển tháp = giường nhỏ, dạng như trường kỷ nhưng mềm mại hơn)

“Đến lúc trở về chúng ta cũng đặt một cái nhuyển tháp để ở ngoại gian, nếu là ngày thường muốn nghỉ ngơi cũng không nhất thiết phải trở về phòng.” Tháo phục sức trên tóc ra, hân khê nhắm mắt nói với Long Phạm

“Dọc đường đi cảm thấy mệt?” Giúp Lăng Lạc Viêm tháo phục sức trên tóc, Long Phạm nhẹ nhàng mở chúng ra, sợi tóc bạch kim từ trong món phục sức màu đỏ thắm chậm rãi buông xuống. Không hề đối với hân che giấu mệt mỏi, không ở trước mặt hân cậy mạnh, Lạc Viêm như vậy làm cho hân trong lòng nổi dậy một cỗ thỏa mãn. (đôi khi thấy Long ca thật đơn giản)

“Cưỡi ngựa nhiều ngày như vậy vẫn chưa có quen.” Kéo Long Phạm đến bên nhuyển tháp, Lăng Lạc Viêm hai mắt nhắm lại vẫn chưa mở ra, chậm rãi mơn trớn trước ngực Long Phạm, “Đến lúc đó đặt nhuyển tháp còn có thể dùng làm chuyện khác, ta nghĩ tể ti đại nhân nhất định sẽ thích” (o_o)

“Chỉ cần là Lạc Viêm, tự nhiên lúc nào cũng thích, có nhuyển tháp hay không đều giống nhau.” Nghe ra tựa hồ không hề mang theo ý tứ tình dục, nhưng hơi thở của Long Phạm lại dần dần tiếp cận, hướng đến môi hân hôn lên.

Cùng Long Phạm mật thiết ôm hôn, Lăng Lạc Viêm nghĩ đến ngày xưa mỗi khi quay phim hay chụp ảnh cưỡi ngựa cũng chỉ có mấy cảnh, không có ngồi lâu như vậy, cho dù dưới thân là linh thú cũng làm cho hai bên đùi của hân có chút cứng đờ. Vừa hôn, Lăng Lạc Viêm vừa nắm lấy tay Long Phạm đặt lên đùi của mình.

Lòng bàn tay mơn trớn, dưới tay vuốt ve cơ thể cứng đờ, Long Phạm hiểu ý liền chậm rãi xoa bóp, cảm giác ấm áp thư giãn làm cho Lăng Lạc Viêm nhẹ nhàng thở ra một tiếng, dời môi, hắt đối với nam nhân đang nằm bên cạnh hỏi “Người xem Tôn Sát An có chuyện gì không thể không yêu cầu ta? Li Dạ thành ta có nghe qua, chỉ cần có tiền thì cái gì cũng tìm được ở nơi này, hắt thân là thành chủ làm sao còn cần cầu xin, lại còn cố ý sai người chờ ở cửa thành.”

“Chậm nhất đến sáng mai hắt nhất định sẽ nói, theo mới vừa rồi xem ra việc này hắt so với chúng ta cấp bách hơn nhiều.”

Long Phạm vừa dứt lời, Lăng Lạc Viêm đang muốn gật đầu đồng ý thì bên ngoài truyền đến một trận tiếng gõ cửa.

Ngoài ý muốn Lăng Lạc Viêm nhướng mi lên, nằm ở trên nhuyễn tháp nhìn thấy Long Phạm tiến đến mở cửa nhưng không thấy có bất luận kẻ nào tiến vào, cũng không nghe thấy bất cứ ai nói chuyện, cảm giác kỳ quái, hắt đứng dậy đi đến phía sau Long Phạm, chỉ thấy cửa mở ra, ngoài cửa lại không có một bóng người.

Nhìn theo ánh mắt Long Phạm, chỉ thấy một dấu chường ấn màu đỏ.

Đó chính là huyết chường ấn được khắc trên mặt đất cách trước cửa không xa. Vết máu vẫn chưa khô, nồng nặc mùi huyết tinh phiêu tán trong đêm tối không một bóng người.

72. Quyển 2: Chương 72: Quỷ Ấn

Lặng yên không một tiếng động, chỉ có huyết chường ấn bỗng nhiên xuất hiện có vẻ hết sức chường mắt, ánh sáng trong phòng chiếu lên càng làm cho nó thêm phần quỷ dị.

Nhìn thấy chường ấn màu đỏ, Lăng Lạc Viêm đột ngột sinh ra một cảm giác nghi hoặc, thành chủ bất thành linh xuất hiện, thỉnh cầu điều gì đó nhưng muốn nói lại thôi, trang viên hoa lệ, huyết chường ấn quỷ dị, đây toàn bộ là tình tiết của một quyển tiểu thuyết trinh thám? Hay là võ hiệp? Tiếp theo có phải hay không sẽ có người bị hại cho phù hợp với bầu không khí lúc này? (không đỡ nổi bạn Viêm =.=)

Nếu Tôn Sát An muốn dùng loại phương thức bí ẩn này để lưu hắt lại thì đúng là sai lầm, hắt từ lúc gia nhập vào làng giải trí đóng phim, đối với loại tình tiết này đều là miễn dịch.

Kéo tay Long Phạm, không muốn nhìn thấy đồ vật này nọ trước mắt, hắt vươn tay đuổi thất lưng “Đi ngủ”

Lăng Lạc Viêm đối với nó không có hứng thú, Long Phạm lại càng không thừa hơi đi lo lắng. Chuyện này không quan hệ đến bọn hắt, hắt cũng không tính toán truy xét cho đến cùng, năm tháng dài lâu đã lấy đi hết thảy lòng hiếu kỳ của hắt, đây là chưa nói trước mặt lại càng có người hấp dẫn hắt hơn.

Khép cửa lại, hắt đi đến bên cạnh Lăng Lạc Viêm, giúp Lạc Viêm giải hạ y phục, “Hôm nay mệt thì đi nghỉ sớm, đừng trêu chọc ta miễn cho ngày mai trên đường khó chịu.”

“Ta trêu chọc người? Đây là chuyện từ khi nào mà ta lại không biết? Ta chỉ thấy có một vị tể ti đại phát thú tính, không ngừng trêu chọc ta.” Thoát hạ ngoại sam, Lăng Lạc Viêm xoay người khẽ vươn tay vỗ lên mặt Long Phạm “Người nên nói những lời này là ta mới đúng, đêm nay bản tông chủ không tháp tùng. Tể ti đại nhân nếu trời dậy thú tính, nhớ rõ tự mình giải quyết.”

Chạm được mấy đầu ngón tay đang vỗ về lướt trên mặt hắt, động tác này đối với hắt cũng giống như đang trêu chọc, Long Phạm mỉm cười đem Lăng Lạc Viêm kéo vào lòng, ngay tại lúc đang tính toán ôm người trước mặt hôn lên, ngoài cửa lại có tiếng vang.

Đôi môi hai người chuẩn bị thiếp vào nhau thì tiếng vang ma sát rất nhỏ lại từ bên ngoài truyền đến vô cùng rõ ràng, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh khiến cho tiếng vang càng đặc biệt làm cho người ta chú ý, cho dù muốn xem nhẹ cũng không thể.

Lăng Lạc Viêm nhú mi, buông người nam nhân trước mặt ra, một mạch đi đến phía trước đột nhiên mở cửa, lúc này ngoài cửa thật ra lại có người, không còn là bóng đêm hư vô nữa.

Chỉ thấy một chén ngọc lưu li có khảm dạ minh châu cực lớn nằm trên mặt đất, có người đang ngồi xổm ở trước cửa nhẹ nhàng cẩn thận chà lau cái gì đó, đầu cúi xuống không nhìn thấy rõ bộ mặt, nhưng theo động tác của hắn thì chính là đang chùi tẩy huyết chương ẩn kia, ánh sáng mênh mông bạch sắc theo dạ minh châu xuyên thấu chén ngọc lưu li mà phản xạ lại, chiếu lên khuôn mặt người nọ, thần sắc cơ hồ có chút xanh xao, mà động tác quá phận cẩn thận lại khiến hành vi của người nọ càng thêm quỷ dị.

Dường như không phát hiện Lăng Lạc Viêm đã mở cửa ra, thân ảnh trên mặt đất cách trước cửa không xa vẫn tiếp tục động tác chà lau, lẳng lặng không một tiếng động, chỉ có bóng người nửa sáng nửa tối cùng tiếng vang ma sát giữa miếng vải bố và sàn nhà.....

Như vậy xem ra thật có vài phần khiến kẻ khác cảm thấy sợ hãi, nhú mi nhìn người nọ, Lăng Lạc Viêm tiến lên trước từng bước, “Người lúc này đang làm cái gì?”

Người nọ nghe được như càng hoảng sợ, cơ hồ ngã ngồi xuống đất, đợi hắn chậm rãi nâng đầu lên, thấy rõ bộ dáng mới phát hiện người này nguyên lai là Tất Thiên, nhưng khuôn mặt đầy mồ hôi cùng sắc mặt vằn vẹo khấn trương lại làm cho Lăng Lạc Viêm thiếu chút nữa nhận không ra hắn là ai.

“Viêm chủ....”lau đi mồ hôi trên trán, Tất Thiên khôi phục vẻ mặt vốn có, cầm chặt trong tay miếng vải bố dùng để lau vết máu, như là cực lực muốn tự nhiên một ít, đối với Lăng Lạc Viêm hành lễ.

“Chương ẩn bị người tẩy đi là người nào lưu lại?” Trực tiếp hỏi hắn như vậy, Lăng Lạc Viêm chỉ lên trên mặt đất còn lưu lại mấy phần dấu vết vẫn chưa được lau khô.

“Tiểu nhân chỉ thấy trên mặt đất bị bẩn nên lúc này mới đi chùi lau.”

Câu trả lời của Tất Thiên là không muốn tiết lộ cho Lăng Lạc Viêm biết, cũng càng chứng minh có cái gì đó bí ẩn. Có lẽ có liên quan đến việc đã xảy ra ở yến tiệc, một câu nói....làm cho Tôn Sát An vội vàng rời đi.

Nơi này đến tột cùng đã xảy ra cái gì khiến cho thành chủ Li Dạ thành đối với hắn cung kính như thế. Như là có điều cầu xin nhưng không nói thẳng mà cứ giấu diếm. Lăng Lạc Viêm cuối cùng cũng bị gọi lên một ít hứng thú, hướng phía sau liếc mắt nhìn Long Phạm một cái, lại phát hiện đôi mắt kia thủy chung nhìn hắn, đối với Tất Thiên cùng huyết ẩn trên mặt đất một chút cũng chưa để ý.

“Lạc Viêm không cần hỏi ta. Sự vụ trong tộc, ngươi là người làm chủ có thể quyết định bất cứ chuyện gì.” Biết tính toán trong lòng của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm giơ lên vài phần ý cười. Hắn không có hứng thú đối với việc phát sinh ở bên ngoài, nhưng chỉ cần là chuyện Lạc Viêm muốn làm, hắn sẽ ở bên cạnh.

Nhìn thấy trong đôi mắt thanh lam mang theo tình ý, hiểu được lời nói của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm nhin không được cười khê một tiếng, rồi tiến đến gần đôi môi hắn hôn lên một chút, sau đó lại xoay người đối với Tất Thiên khơi mào khéo mắt, “Mặt đất bị bẩn thì lau sạch, nhưng có cần gấp rút ở nửa đêm tẩy rửa như thế không? Hay là dấu vết này phải mau chóng chùi đi mới được, để tránh làm cho người khác nhìn thấy? Thành chủ các ngươi đến tột cùng có việc gì yêu cầu ta, hắn không nói....không bằng ngươi nói thay.”

Tất Thiên sắc mặt chần chờ, nam nhân trước mắt đang đứng dựa vào cạnh cửa đã thoát hạ ngoại sam xem ra là muốn đi ngủ, giờ phút này trên người là sam y thiển hồng, mái tóc xõa dài rơi xuống bả vai, nhìn có vẻ như tùy tiện hời, thậm chí có phần thờ ơ không để ý, nhưng đôi mắt đang nhìn hắn lại làm cho hắn cảm thấy mồ hôi một lần nữa muốn ứa ra. (thiển hồng = đồ nhạ)

Tất Thiên không trả lời, cúi thấp đầu, vẻ mặt khấn trương còn có chút chật vật. Lăng Lạc Viêm cũng không hỏi lại, cứ như vậy nhìn Tất Thiên, ánh mắt không chút di động, bị nhìn chăm chú trong thời gian lâu như vậy Tất Thiên cảm giác trên người một trận áp bách càng ngày càng nặng, cơ hồ khó có thể thừa nhận, trên mặt mồ hôi lạnh không người chảy xuống, hô hấp nặng nề ở hành lang có thể nghe thấy thập phần rõ ràng.

Bầu không khí khấn trương lan ra, nhưng vào lúc này ánh mắt Long Phạm bỗng nhiên chuyển hướng xa xa, Lăng Lạc Viêm vốn đang nhìn Tất Thiên nhưng đồng thời hắn cũng phát hiện ngoại trừ hơi thở của Tất Thiên còn có hô hấp của một người khác, ngay bên trong bóng đêm tối đen như mực.

Giống như thở gấp gấp, hô hấp dồn dập, còn có tiếng vang chát lổng chậm rãi nhỏ giọt xuống đất, mùi vị nồng nặc phiêu tán, đối với huyết tinh Lăng Lạc Viêm đặc biệt mẫn cảm, hắn căn bản không cần đoán đó là cái gì, chợt nâng tay lên, hỏa màu diêm lệ đẹp mắt hướng phía xa mà đi.

Trong nháy mắt liệt hỏa nhiễm đỏ cả hành lang, chỉ thấy một thân ảnh tựa hồ bị viêm hỏa gây kinh hãi, cũng như là khiếp sợ uy lực của viêm hỏa, người nọ rất nhanh lui về sau vài bước, xoay người hướng về phía bóng đêm u ám bỏ chạy.

Viêm hỏa nhẹ nhàng trôi nổi ở hành lang như những đóm lửa đang bốc cháy, ánh sáng rực rỡ chói mắt, cả hành lang như bị phủ một màu hồng quang, người nọ rời đi rất nhanh, nhưng vẫn không bằng tốc độ chiếu sáng của viêm hỏa.

Tóc tai rối tung, cảm y hoa bào, thân hình người nọ gầy yếu không giống người sống, như một u hồn tốc độ di chuyển rất nhanh, cho dù chưa nhìn thấy mặt mũi, Lăng Lạc Viêm và Long Phạm lại nhìn thấy người nọ thân đầy vết máu giống như mới từ trong ao huyết lao ra, bị thấm thấu máu tươi, y phục ướt đầm cơ hồ nhìn không ra màu sắc, chỉ có hoa văn bằng vàng trên y phục lóe ra sáng rực trong màu máu đỏ sẫm.

Tất Thiên khiếp sợ nhìn thấy hấn, nhưng cũng có chút kinh hãi, rất nhanh dùng vải bố chà lau huyết ấn trên sàn rồi quay đầu lại đối với hai người vội vàng bái lễ, ngay cả che giấu hay giải thích cũng đều chưa nói, liền hướng theo phía người nọ đuổi theo.

Không ngăn cản hấn, ánh mắt Lăng Lạc Viêm ra hiệu Long Phạm cùng bám theo. Thái độ của Tất Thiên, còn có người nọ đột nhiên xuất hiện, e rằng có quan hệ đến việc Tôn Sát An muốn nói nhưng lại thủy chung không thể mở miệng.

Dưới chân khẽ nhón, không muốn người khác chú ý, bọn hấn hai người dùng tường thiên thuật bay ra khỏi hành lang, rất nhanh hướng phía trước đuổi theo, bên tai chỉ nghe thấy âm thanh y phục lướt trong không trung vang lên.

Bằng qua hành lang gấp khúc, Long Phạm dùng linh quang trong lòng bàn tay dẫn đường, ở những nơi xa xa chưa được chiếu sáng vẫn tối đen một màu càng làm cho Lăng Lạc Viêm bỗng nhiên cảm thấy nghi hoặc. Tôn Sát An là người tài phú tiêu pha hoang phí, cả phủ đệ đều được khảm dạ minh châu sáng loáng vô cùng xa hoa, nhưng nơi đãi khách và bên trong chủ ốc lại tối đen một mảnh, Tôn Sát An hấn không phải là người keo kiệt như thế, mà là vì mặt khác...

“Đến” Long Phạm đứng ở giữa không trung, ẩn đi linh quang trong tay. Thân ảnh của Tất Thiên đang ở phía trước, xem tốc độ lướt đi của hấn tựa hồ không giống như người bình thường, đúng là thân có đủ linh lực, mà linh lực cũng không tệ.

Sau khi đuổi theo người nọ, chỉ nghe thấy Tất Thiên thấp giọng nói vài câu gì đó, trong một mảnh tối đen lại đột nhiên sáng lên một trận quang hoa hình cầu, bị nhốt trong đó chính là nam nhân đột nhiên xuất hiện rồi chợt bỏ chạy.

Lúc này Lăng Lạc Viêm rốt cục thấy rõ bộ dạng của hấn, khuôn mặt dính đầy máu tươi cùng một thân hoa phục, nhìn thế nào cũng đều giống một người bọn hấn đã từng gặp qua, thành chủ Tôn Sát An.

Người nọ chính là Tôn Sát An? Thành chủ Li Dạ thành đáng lẽ lúc này phải ở trong phòng ngủ rộng lớn hào hoa phú quý, vì sao hấn lại ở đây chật vật đầy người dính máu như thế, cùng một cái hạ nhân Tất Thiên không ngừng giằng co ?

Trong trận hình cầu xem ra nam nhân giống như Tôn Sát An không ngừng giãy dụa cố gắng xông ra, mà Tất Thiên đang lăm nhăm nhắc đi nhắc lại cái gì đó, quang hoa trong trận cầu không ngừng bay lên. Lăng Lạc Viêm quay đầu lại, Long Phạm nhìn thấy ánh mắt nghi vấn của Lăng Lạc Viêm liền ghé sát vào bên tai hấn rồi thấp giọng nói “Đây là chú thuật vây thân, Tất Thiên muốn vây hãm hấn trong đó, xem ra không muốn tổn thương hấn mà chỉ muốn bắt giữ.”

Bất luận Tất Thiên làm như vậy là vì nguyên nhân gì, thể lực của hấn hiển nhiên không đủ để cùng người nọ kháng hành, đoàn quang hoa dần dần thu hẹp rồi đột nhiên bị phá vỡ, một lần nữa không gian quay trở về tối đen, chỉ nghe thấy một tiếng kêu thê lương thảm thiết, nghe thanh âm kia đúng là do Tất Thiên phát ra.

Tiếng kêu thảm thiết lại đột ngột như thế, trong viện vốn đang yên lặng thoát chốc lại truyền đến tiếng kêu thê lương, một tiếng chưa dứt, tiếng khác lại vang lên. Tiếng hô cùng tiếng hét của Tất Thiên cùng nhau dội lại, “Thành chủ ”

Tiếng vang hiển nhiên kinh động không ít người, dồn dập tiếng bước chân dần dần tiếp cận, nghe chừng cũng có không ít người đang đến, Lăng Lạc Viêm kéo Long Phạm dựa vào sát tường, đẩy lên viêm hỏa trong lòng bàn tay, những ngọn lửa bỗng nhiên liên tiếp thoát ra làm kinh sợ hạ nhân trong nội viện, cũng làm cho các trưởng lão đuổi đến cảm thấy một trận không yên trong lòng.

Nhìn thấy Lăng Lạc Viêm và Long Phạm bình yên mà đứng bọn hắn lúc này mới nhẹ nhõm thở ra, Lăng Lạc Viêm cũng không lưu ý thần sắc của các trưởng lão mà lại nhìn đến hành lang đang được viêm hỏa chiếu sáng. Từ một chỗ khác trong phòng có một người chậm rãi đi ra, khoác ngoại bào, y phục vẫn chưa kịp sửa sang như là vội vàng chạy đến.

Người nọ không phải ai khác mà chính là Tôn Sát An !

Như vậy nam nhân giằng co cùng Tất Thiên khiến hắn phải phát ra tiếng kêu thảm thiết như thế lại là ai?

Lăng Lạc Viêm xoay đầu hướng trên mặt đất nhìn lại.....

73. Quyển 2: Chương 73: Thứ Ma

Thứ ma = kèn kèn ma

Tất Thiên ngã nhào trên đất, máu tươi tuôn ra, nam nhân đứng bên cạnh hắn toàn thân dính đầy huyết tinh, phát hiện Lăng Lạc Viêm đang chăm chú nhìn, hắn chậm rãi quay đầu lại....

Đôi mắt hiện lên màu ngọc bích, máu tươi bên miệng không ngừng nhỏ giọt rơi xuống mặt đất, hàm răng nhiễm một màu đỏ thẫm vì máu thịt lẫn lộn trong miệng, dưới ánh sáng của viêm hỏa chiếu xuống, khuôn mặt xanh xao lộ ra đỏ ửng vô cùng quỷ dị, giống như bởi vì hưng phấn mà nhiễm hồng cả mặt, nhìn lại quả thật rất giống Tôn Sát An.

Tất Thiên thê thảm không thể tả, người nọ lại nhếch miệng mà cười, trong miệng vẫn đang ngậm một khối thịt người, nụ cười mỉa khiến tất cả mọi người trong khoảnh khắc cảm thấy một trận sởn gai ốc.

Hắn đang ăn thịt của Tất Thiên!

“Hắn là ai? ” Rất giống Tôn Sát An nhưng xem ra tuổi tác trẻ hơn rất nhiều, để cho Long Phạm vậy hăm hắn, Lăng Lạc Viêm đối với Tôn Sát An hỏi như vậy.

Đến lúc này vị thành chủ đúng là không thể không nói, trong trang viên có đủ loại cổ quái, hắn muốn đưa ra yêu cầu nhưng lại không nói, hết thấy mọi việc nhất định có liên hệ đến người nam nhân này. “NXB lậu = đầu toàn bã đậu”

Hào quang của viêm hỏa chiếu sáng toàn bộ hành lang thành màu đỏ sậm giống như chất dịch đang nhiều xuống từ miệng người nọ. Tất Thiên đau đến hôn mê bất tỉnh, trong hành lang yên lặng chỉ có thể nghe thấy tiếng hơi thở. Các trưởng lão vội vàng đuổi đến nhìn thấy trước mắt một màn đau lòng, người bình thường sẽ không ăn thịt người, mà có hành vi đáng sợ như thế e rằng có ma vật.

Lúc này nhìn sắc mặt của Tôn Sát An xem ra cũng xanh xao trắng bệch giống như người nọ, chẳng qua đây mắt không mang theo ý cười quỷ dị mà là vẻ thống khổ và sợ hãi, mắt thấy sự việc đã đến bước này, hắn đối với mọi người ở đây lộ ra một nụ cười khổ cứng ngắt.

Kỳ quái chính là nơi đây vang lên tiếng thét thê thảm như thế, nhưng chung quanh không thể nhìn thấy một cái hạ nhân hay thú vệ đến dò xét, tựa như những người đó hết thấy đều là ảo ảnh, không nghe thấy một chút động tĩnh của những người khác.

Tôn Sát An tự mình đi tìm người thân tín đem nam nhân kia lui xuống, mới vừa rồi còn điên cuồng khát máu làm cho người ta sợ hãi, giờ phút này như ngây ngốc ngẩn ngơ cả người, ánh mắt mờ mịt bị đem đi chỗ khác. Tất Thiên cũng được người khiêng xuống, tuy chưa chết nhưng xem ra rất thê thảm.

Xử lý hảo hết thấy, giống như mất đi tất cả khí lực của Tôn Sát An, ngay cả xuyên y chỉnh tề cũng không còn sức, cứ như vậy y quan tán loạn kéo dài cước bộ dẫn Lăng Lạc Viêm và Long Phạm cùng đám người trưởng lão đến một nơi xem ra giống như được dùng để nghị sự.

Sự tình đặc biệt, các trưởng lão hai tộc cũng không muốn chuốc lấy phiền phức, bọn hắn tự phân ra, một nhóm tiến vào, nhóm còn lại ở bên ngoài canh giữ, cũng có vài người đi xung quanh điều tra nhưng không thấy có gì khác thường,

Ở trong phòng ngồi xuống, không biết có phải sợ mình sẽ không có dũng khí mở miệng, Lăng Lạc Viêm còn chưa đặt câu hỏi thì Tôn Sát An đã vội thở dài, “Hắn là đứa con của ta, Tôn Duy.”

Tôn Sát An vừa dứt lời, mọi người đang ngồi đều giật mình hiểu ra.

Nguyên lai là phụ tử, khó trách lại giống nhau như thế. Lúc này cẩn thận nghĩ lại nếu tẩy đi vết máu trên mặt xem ra so với Tôn Sát An càng tuấn tú hơn một ít, cũng càng trẻ hơn, chỉ là gò má hõm sâu, thần sắc có chút quỷ dị mới có vẻ trông hơi già một chút, vì thế lại càng giống Tôn Sát An, làm cho người ta mới thoáng nhìn liền cơ hồ có thể nhầm lẫn.

“Tôn thành chủ mời chúng ta đến đây làm khách chính là vì hắn? ” Lăng Lạc Viêm không hề nói bóng gió mà là trực tiếp hỏi thẳng, tựa lưng vào ghế ngồi, hắn tùy tiện hỏi như vậy.

Hắn không muốn lãng phí nhiều thời gian, bất luận là Tôn Duy vì sao lại thành bộ dạng thế này, Tôn Sát An vì gì phải thỉnh bọn hắn đến, hắn đã quyết định sáng sớm ngày mai phải khởi hành, so với chuyện trước mắt không liên hệ đến bọn hắn thì chuyện của Liệt Diễm tộc càng quan trọng hơn, còn có Lăng Vân....

“Đúng là vì việc này, Tôn mỗ có việc thỉnh cầu.” Nhìn ra bộ dáng thờ ơ của Lăng Lạc Viêm, Tôn Sát An lộ ra vẻ mặt lo lắng, hắn giàu có sung túc, chỉ cần ở trong Li Dạ thành thì bất kỳ việc gì cũng có thể tùy ý đạt được, nhưng đối mặt với vị tông chủ của Xích Diễm tộc, tuổi trẻ hồng y tóc bạch kim, hắn lại trở nên vô phương bắt lực.

Lăng Lạc Viêm không đáp lời, Tôn Sát An cũng không dám nói tiếp, từ lúc xảy ra biến cố không còn nhìn thấy vẻ mặt trầm tĩnh ban đầu, bộ dáng của hắn hiện giờ khiến tất cả mọi người nhớ tới sau buổi yến tiệc khi Tất Thiên ghé vào bên tai của hắn thì thầm mấy câu, khi đó thần sắc của Tôn Sát An hoàn toàn bất thường.

Cứ như thế lo lắng suốt, bối rối sợ hãi, đau khổ không yên, sắc mặt trắng bệch cơ hồ giống như đứa con Tôn Duy của hắn, xem ra việc này tra tấn hắn không phải ngày một ngày hai.

So sánh với thần sắc bất định của Tôn Sát An, các trưởng lão chỉ thấy vẻ mặt tông chủ hoàn toàn thần nhiên dường như không hề để ý đến Li Dạ thành chủ muốn nói cái gì, rót thêm chút nước trà vào chén, thuận tay đưa đến trước mặt tế ti.

“Quả nhiên là phủ đệ của thành chủ, cho dù là nửa đêm mọi người vẫn không quên hâm nóng trà, hoảng mà không loạn, nhất định là thành chủ có phương pháp giáo huấn....” Ánh mắt Lăng Lạc Viêm chợt lóe, Tôn Sát An vội vàng cầu khẩn hắn như vậy thật làm cho hắn bỗng nhiên nghĩ tới trước mắt đúng là một cơ hội không tệ.

Tiếp nhận chén trà, đáy mắt Long Phạm hiện lên ý cười ôn nhu, nhìn chăm chú Lăng Lạc Viêm bên cạnh, chỉ thấy đôi mắt kia ẩn chứa hàm ý gợi tình lóe lên vài phần lóng lánh. Thuận tay vén sợi tóc bạch kim ra phía sau tai, Lăng Lạc Viêm tiếp tục nói “Có nhiều hạ nhân như vậy, nghĩ rằng thành chủ chiêu đãi khách cũng không ít, thậm chí chỉ cần thành chủ mở miệng, trong thành người nào không thể vì thành chủ giải quyết lo âu. Tôn thành chủ lại nói có việc muốn cầu xin ta, không biết là chuyện gì? Không phải ta thì không thể?”

Trước mắt chính là Tôn Sát An, thành chủ Li Dạ thành phồn thịnh sầm uất, ánh nắng chưa bao giờ rời khỏi, lại có việc thỉnh cầu, Lăng Lạc Viêm làm sao có thể dễ dàng buông tha. Hắn biết ở trong tình huống này nên làm thế nào mới có thể trao đổi lợi ích lớn nhất. Tôn Sát An càng nóng vội thì càng chứng tỏ chuyện này càng nghiêm trọng, như vậy hắn có thể được báo đáp, mà càng là....

Phục hưng tông tộc cũng không phải là chuyện chỉ cần nói một chút liền có thể thực hiện, ngoại trừ lực lượng, tài lực, nhân lực, thiếu một thứ cũng không thể. Liệt Diễm tộc hắn phải chiếm được, tài phú trong tay Li Dạ thành chủ, hắn cũng không muốn bỏ qua.

Trong lòng suy tính, nụ cười trên khuôn mặt lại lộ ra vẻ hiểu kỳ, không nhiều không ít vừa đúng với phép tắc, mà cũng không phải bởi vì hắn đối với việc này nảy sinh hứng thú.

“Chuyện này không phải là Viêm chủ thì không thể, chứ vị nghe xong sẽ hiểu.” Tôn Sát An đã sớm hoang mang mất bình tĩnh, rốt cục mất đi bộ dáng ung dung lúc ban đầu khi chiêu đãi bọn hắn, nhìn thấy Lăng Lạc Viêm hỏi như không hỏi, thái độ thờ ơ, sợ hãi cự tuyệt, Tôn Sát An lập tức mở miệng.

“Tôn Duy là hài nhi của ta, nhiều năm trước ra khỏi thành trải qua một địa phương có tên là Thửu Cốc, những người đi theo đều vô sự duy chỉ một mình hắn xuất hiện dị trạng, từ đó về sau bắt đầu trở nên cổ quái, thích ăn huyết nhục, hơn nữa còn....” Nói tới đây, Tôn Sát An tựa hồ không biết nên tiếp tục nói như thế nào, trên khuôn mặt trắng bệch có chút vằn vẹo, bàn tay đặt trên chén ngọc lưu li ánh ra màu sắc ảm áp nhưng chiếu lên khuôn mặt hắn lại càng tăng thêm vài phần ảm đạm tối tăm, cũng làm cho lời chưa nói ra của hắn càng trở nên nguy cấp. (huyết nhục = máu thịt)

Trong phòng nhất thời yên tĩnh, từng chiếc bóng của từng người dán lên phía trên bức tường màu trắng, bóng đen thật lớn khiến không khí trong phòng nặng nề quỷ bí, các trưởng lão đều đang chờ Tôn Sát An tiếp tục nói thì ngay lúc này có người gõ cửa tiến vào, ghé vào bên tai Quyết Vân nói gì đó, trong thoáng chốc Quyết Vân gật gao nhận mi.

“Tông chủ, Quyết Vân được hồi báo ở gần tòa trang viên này từng có không ít hộ dân, chẳng qua những người đó đều mất tích li kì, không tìm được thi thể. Còn có người nói đã từng nhìn thấy xung quanh trang viên có bóng đen xuất hiện đang chôn vùi vật gì đó. Thậm chí còn có người thuật lại trong phủ đệ của thành chủ có quỷ lộng hành, không ít người đến đây làm hạ nhân rồi không thấy trở về.”

Như vậy càng giải thích rõ vì sao Tắt Thiên la hét thảm thiết như thế mà không một hạ nhân nào xuất hiện, cũng không thấy một bóng thủ vệ tiến đến tra xét, không phải bọn hắn không có nghe thấy, mà là bọn hắn không dám nửa đêm đi lại lung tung, tiếng kêu thảm như thế có lẽ không phải lần đầu tiên.

“Hành lang không có ánh sáng chính là tiện cho thiếu thành chủ hành động? Hạ nhân và các hộ dân gần đó đều li kì mất tích, nhất định là do thiếu thành chủ gây nên. Thích ăn huyết nhục, không bằng nói thẳng là ăn thịt người đi, bản tông chủ không có nói sai chứ?” Hạ nhân ở trong trang viên này chỉ cần vận khí kém một chút liền trở thành mĩ thực của Tôn Duy.

“Viêm chủ....nói không sai nhưng mà không chỉ có như vậy...” Tôn Sát An sắc mặt từ trắng chuyển sang xanh, giờ phút này lại như ngọn đèn sắp tắt, “Lúc trước trưởng lão từng nói qua, có người nhìn thấy bóng đen ở xung quanh đem đồ vật này nọ đi chôn? Chứ vị cũng biết đó là cái gì?”

Trùng lớn mắt, Tôn Sát An thẳng tắp nhìn lên chiếc bóng ở trên tường, không dám đối mặt với bất cứ một ai, mọi người chỉ thấy hắn run rẩy như đang cười một chút, rồi lại tiếp tục nói, “Đó là tử thi, là những người bị ta giết chết....hắn....hắn ngoại trừ thích ăn huyết nhục, hơn nữa còn thích thi thể thối rửa....”

Hắn vừa dứt lời, xung quanh vang lên một trận tiếng hít thở, có người thậm chí nhịn không được lập tức muốn nôn mửa. Ngay cả các trưởng lão thân đủ linh lực, tuổi hơn trăm năm nhưng bọn hắn vẫn là người bình thường, tưởng tượng đến tình cảnh một người đối với một cái xác thối rửa thoải mái gặm nhấm, mặc dù có thể chịu đựng trong dạ dày bốc lên một trận cuộn cuộn, cũng không thể nhịn trên mặt biến sắc.

“Thửu ma, thích thi thể thối rửa, có thể kí sinh trên cơ thể người, hơn nữa thường đặc biệt yêu thích những nơi có nhiều người náo nhiệt. So với việc các thi thể có sẵn, bọn hắn càng thích tự tay săn bắt, chờ đợi cái xác thối rửa rồi sau đó hưởng thụ.”

Lời nói bình tĩnh ôn hòa từ từ vang lên, mọi người chỉ thấy trên mặt tế ti không có chút biến hóa, vẫn thản nhiên trầm ổn, ở bên cạnh tế ti, tông chủ lại tràn đầy hứng thú, nghe như vậy liền nhướng mi lắc đầu, “Tuy bản tông chủ đối với ma vật không có ác cảm nhưng không thể không nói, thửu ma thật sự khiến cho người ta cảm thấy chán ghét.”

Các trưởng lão Liệt Diễm tộc cũng đang ngồi ở đây, trong tộc có không ít người mang huyết thống của ma vật, bây giờ nghe xong những lời này lại cảm giác ngoài ý muốn liếc nhìn Lăng Lạc Viêm một cái. Ma vật trên đời bị thế nhân xem là cấm kỵ, từ lúc trước đã bị không ít linh giả diệt tuyệt, mà nay còn sống ở trên đời đều không phải những thứ xấu xa. Những người có pha lẫn huyết thống ma vật chỉ được thế nhân miễn cưỡng chấp nhận, nhưng không phải người nào cũng có thể nói ra những lời như vậy, nhất là đối với Xích Diễm tộc luôn căm ghét ma vật, tông chủ của bọn họ Lăng Lạc Viêm lại nói rằng, đối với ma vật hắn không có ác cảm?

Bởi vì lời nói của Lăng Lạc Viêm khiến mọi người bị phân tâm, không còn muốn nghĩ đến cảnh tượng lúc trước Tôn Sát An vừa kể. Tôn Sát An nghe xong lời của Long Phạm liền trở nên kích động, “Không sai, ta cũng tìm người đến xem qua, bọn họ nói vật ấy đúng là thứ ma! Một khi khí sinh liền dung hợp vào cơ thể người, sẽ rất khó khăn để cứu vãn. Trừ phi có một vật, nó có thể vây hãm ma vật trong đó, đem người và ma tách ra!”

“Trạc hồn châu.” hơi hơi nhắm hai mắt, trong miệng Long Phạm nói ra ba chữ, hẳn biết vì cái gì Tôn Sát An nhất định phải lưu lại Lạc Viêm.

74. Quyển 2: Chương 74: Trạc Hồn Châu

“Trạc hồn châu? Theo như lời của tể ti chính là trạc hồn châu được Đồ Lân lưu lại trong truyền thuyết?”

Ở đây đều là các trưởng lão, về truyền thuyết của Trạc hồn châu tất nhiên không hề xa lạ, Hách Vũ tại thiên – Đồ Lân ngự thủy, thiên địa lực là do hai người bọn họ nắm trong tay.

Viêm hỏa của Hách Vũ có thể hủy diệt hết thảy, sức thủy của Đồ Lân lại có khả năng thanh tẩy vạn vật thể gian. Tương truyền từ thuở ban sơ Đồ Lân đem linh lực ngưng kết thành thật thể hóa thành linh châu được xưng là Trạc hồn. Trạc hồn châu đại biểu cho sức thủy lực của Đồ Lân, có Trạc hồn châu, bị oán linh ma vật xâm nhập cơ thể, cho dù không thể cứu lại cũng vẫn có khả năng vẫn hồi.

Long Phạm nói xong ba chữ kia liền im lặng nhắm mắt không biết đang nghĩ điều gì. Ở dưới bàn, Lăng Lạc Viêm cảm giác bàn tay của hắn bị Long Phạm kéo qua. Theo linh lực dao động di chuyển, Long Phạm bắt đầu tham dò lực lượng trong cơ thể hắn, không rõ vì cái gì Long Phạm lại làm như vậy nhưng có lẽ liên hệ đến Trạc hồn châu. Đối với Trạc hồn châu này, Lăng Lạc Viêm bắt đầu nảy sinh hứng thú.

“Đúng là Trạc hồn châu như lời của tể ti đại nhân!” về mặt Tôn Sát An lại cứng ngắt vặn vẹo, có chút kích động, “Chư vị đều biết Trạc hồn châu, xem ra người nọ không có nói bừa, nói là chỉ cần có vật ấy hài nhi của ta liền có thể cứu! Chỉ cần dùng Trạc hồn châu đem thứ ma vây hãm ở trong đó khiến cho hồn phách của Duy nhi tách rời khỏi nó, sau khi thứ ma thoát ly sẽ bị sức thủy lực tiêu trừ, con của ta có thể khôi phục!”

Trạc hồn châu chính là một món đồ vật trong truyền thuyết, Tôn Sát An chẳng lẽ cùng đường bí lối còn muốn thỉnh tông chủ đi tìm Trạc hồn châu? Các trưởng lão không biết đến tột cùng Tôn Sát An có ý tứ gì, tuy Đồ Lân cũng như Hách Vũ là thần nhân từ khi khai thiên lập địa, nhưng kế thừa Đồ Lân lực là Ngân Diệt tộc từ lâu đã sớm biệt tích khỏi thế gian, cho dù Xích Diễm tộc của bọn hắn kế thừa Hách Vũ lực, cùng Ngân Diễm tộc xem như có chút nhân duyên nhưng đối với Trạc hồn châu bọn hắn chỉ mới nghe danh chứ chưa bao giờ được thấy qua.

“Có Trạc hồn châu thì có thể cứu thiếu thành chủ, nếu là như thế chỉ cần đi tìm là được. Còn chuyện Tôn thành chủ lúc trước muốn thỉnh cầu ta có cái gì quan hệ?” So sánh về mặt khản trường kích động của Tôn Sát An, Lăng Lạc Viêm lại tựa lưng vào ghế tùy tiện nói ra, càng lúc càng nghiêng người về một bên, thoáng che miệng ngáp một cái, thuận miệng hỏi tể ti bên cạnh, “Canh mấy rồi?”

“Tông chủ dọc đường mệt nhọc nên sớm nghỉ ngơi” Như ước định lúc đầu, ở trước mặt người khác Long Phạm vẫn xưng hắn là tông chủ. Nhìn thấy Lăng Lạc Viêm hướng trên người hắn dựa vào, bên trong đôi mắt thanh lam bình thản hiện lên vài phần ý cười, hôm nay Lạc Viêm tính toán cái gì, hắn nhìn thấy liền hiểu.

Lăng Lạc Viêm không thềm để ý làm cho Tôn Sát An càng khản trương lo âu, nghĩ đến con của mình, hắn nổi danh là người tài phú, sớm muộn có một ngày tất cả đều phải bị thứ ma hủy diệt, cắn chặt răng hắn mở miệng đối với Lăng Lạc Viêm “Trạc hồn châu đã tìm được rồi, ta muốn thỉnh cầu Viêm chủ một chuyện, chỉ cần Viêm chủ đáp ứng, ta nguyện ý dùng giá trị kim ngân một nửa Li Dạ thành đền đáp.”

Đó chính là giá trị một nửa Li Dạ thành, thành trấn phú quý bậc nhất của thế gian, một nửa kim ngân sẽ là bao nhiêu, nếu đem sổ sách tính toán, cơ hồ nhiều đến khó có thể tưởng tượng.

Lăng Lạc Viêm không thể nhìn được bất giác nhếch môi lên, ánh mắt lại mang theo vài phần thận trọng. Lời nói của Tôn Sát An nằm trong dự kiến của hắn, chẳng qua số lượng kim ngân so với hắn suy nghĩ còn nhiều hơn, nhưng nếu là như vậy càng chứng tỏ việc Tôn Sát An thỉnh cầu không phải chuyện đơn giản.

“Trạc hồn châu tìm được rồi? ” Ở đây không ít người cùng mở miệng đồng thanh, giọng nói đều hàm chứa sự sốt, thậm chí là kinh hãi. Lăng Lạc Viêm đối với Trạc hồn châu cũng không quen thuộc nên không có cảm giác, còn các trưởng lão hai tộc nghe xong đều trở nên kích động.

“Trạc hồn châu là do Đồ Lân lưu lại, lúc trước một phen tranh giành, sau đó không biết tung tích, không biết đã rơi vào tay ai, lúc sau cũng không nghe nói nó xuất hiện ở nơi nào.” Long Phạm đối với người bên cạnh giải thích như vậy.

Trong mắt các tộc, Trạc hồn châu là một bảo vật ẩn chứa lực lượng bí ẩn, các tộc luôn âm thầm tìm kiếm, nếu Tôn Sát An không nói cho bọn hắn biết, mà trước tiên đem nó hiện hậu thế gian, chỉ e không bao lâu lại dẫn đến một phen giết chóc tranh đoạt.

Hiểu được ý tứ trong lời nói của Long Phạm, cũng hiểu được vì sao trưởng lão hai tộc đều kích động như vậy, Lăng Lạc Viêm chậm rãi gật đầu, “Chúc mừng thành chủ tìm được bảo vật, có Trạc hồn châu thì có thể cứu chữa thiếu thành chủ. Không biết lại là chuyện gì làm cho Tôn thành chủ phải dùng một nửa thành để trao đổi. Bản tông chủ muốn biết tính toán của người trước khi đáp ứng.”

Tuy rằng hắn đối với giá trị tài phú của một nửa thành thập phần coi trọng, nhưng có thể làm ột cái thương nhân thành công tự động xuất ra rất nhiều tiền tài như vậy chỉ càng thêm chứng minh chuyện này khó khăn hơn so với kim ngân phú quý rất nhiều. Huống chi còn có Long Phạm mới vừa rồi tham dò linh lực của hắn, xem ra hắn đã biết một chút dụng ý của Tôn Sát An.

Nghiêng đầu nhìn về phía Long Phạm, chỉ thấy đôi mắt thanh lam vẫn trầm tĩnh như nước, thần nhiên và ôn hòa đang nhìn hắn, không có mở miệng, nhưng vẻ ôn nhu dưới đáy mắt lại làm cho hắn nhìn không được cũng làm giống như Long Phạm mới vừa rồi, ở dưới bàn, kéo y mê bạch sắc, đầu ngón tay lướt qua, mười ngón giao nhau....

Chỉ cần có vị thế này của hắn ở bên cạnh, hắn tin tưởng cho dù có cái gì phiền toái cũng sẽ không thành vấn đề. Đối với khả năng của ngàn năm lão yêu, hắn vẫn thập phần tin tưởng, người hắn xem trọng....bất luận là trên giường hay dưới giường đều có năng lực phi phàm.

Tôn Sát An vẫn chưa phát giác ở bên cạnh hắn cách đó không xa có hai người đang trao nhau ánh mắt. Toàn bộ tâm tư của hắn đều đặt vào chuyện này khiến hắn ăn không ngon ngủ cũng không yên. Ổn định một chút cảm xúc Tôn Sát An rốt cục nói ra nguyên nhân thỉnh cầu Lăng Lạc Viêm.

“Trạc hồn châu đã tìm được, con của ta vốn có thể cứu, nhưng mặc dù có nó ở trong tay cũng không phải thường nhân có thể sử dụng. Ta cũng tìm qua linh giả, tất cả bọn hắn không người nào có thể dùng nó đem thứ ma tách ra, ngược lại người nào cũng có chủ ý muốn tranh giành Trạc hồn châu, bởi vậy đã dẫn ra không ít phiền toái. Cố ý muốn thỉnh viêm chủ đó là vì việc này. “

Phần phía sau mà Tôn Sát An nói đến cái gọi là phiền toái, nghe xong lời của hắn mọi người đều có thể đoán được có người đối với Trạc hồn châu động tâm, vì không cho việc này tiết lộ ra ngoài Tôn Sát An đã tìm không ít linh giả đem những người đó trừ đi, như thế mới có thể làm cho sự việc của Trạc hồn châu đến nay vẫn chưa bị tiết lộ ra ngoài, còn có dị biến của thiếu thành chủ Li Dạ thành cũng chưa bao giờ nghe người ta nhắc đến, xem ra việc này nếu không thành công yên ổn, vị thành chủ này nói không chừng cũng là tính toán.....

Lời của Tôn Sát An nghe như là yếu thế nhưng trong đó cũng cất giấu vài phần uy hiếp, Lăng Lạc Viêm đương nhiên nghe ra, áp dụng phương pháp mềm mỏng cứng rắn cùng một lúc, xem ra Tôn Sát An không còn cách nào mới vội vàng khấn cầu hắn như vậy, chẳng qua “Thành chủ muốn ta dùng viêm hỏa lực sử dụng Trạc hồn châu? Nếu ta cũng không thể sử dụng thì thành chủ lại tính toán như thế nào?”

Tôn Sát An vừa mới cố gắng tập hợp vài tia dũng khí để uy hiếp, bởi vì truy vấn của Lăng Lạc Viêm mà tất cả đều bị tan biến. Giết? Hắn có thể giết rất nhiều linh giả này hay sao? Hắn có thể giết hết tất cả trưởng lão của hai tộc Xích Diêm và Liệt Diễm? Cho dù hắn có tài năng như thế, là thành chủ Li Dạ thành

có thể phái đông đảo linh giả thân đủ linh lực vì hấn giết người, nhưng nếu những người đó thật sự có khả năng như vậy thì con của hấn cũng sẽ không đến nay mà vẫn chưa lành.

Thở dài, Tôn Sát An không ngừng lắc đầu, “Sẽ không, ta tin tưởng Viêm chủ nhất định có thể sử dụng Trạc hồn châu, gần đây ta thường nghe đến danh tiếng của Viêm chủ, đối chiến si mị, ở Vọng Thiên Thai diệt đi huyền hỏa, viêm hỏa trọng sinh, trong người có tường thiên thuật, lại là người cứu thế được ám chỉ trong câu ca dao kia, trên đời nếu người có thể cứu con ta nhất định chỉ có Viêm chủ.”

Đúng là vì những chuyện liên tiếp này đã khiến hấn chú ý. Xích Diêm tộc vốn đang suy tàn lại vì nam nhân trẻ tuổi này mà lần nữa được thể nhân để mắt, nếu ngay cả vị tông chủ của Xích Diêm tộc không thể cứu Duy nhi, trên đời còn ai có thể?

“Nguyên lai bản tông chủ có tiếng tăm như thế, nhưng thật ra ta hôm nay mới biết được.” Giả vờ như giật mình hiểu ra, Lăng Lạc Viêm rút cục chậm rãi gật đầu, “Nếu thành chủ đã cảm thấy ta có thể, vậy thì cứ thử xem sao. Có thể cứu được thiếu thành chủ làm cho hấn không còn gây họa, đối với dân chúng mà nói tính ra cũng là một chuyện tốt.”

Từ lúc bắt đầu si mị họa, hấn được bách tính trăm họ xem như người bảo hộ, Xích Diêm tộc gần đây cũng trở thành tông tộc nhận được lòng người nhiều nhất. Việc này một khi bắt đầu thì phải tiếp tục, cũng như lời nói lúc trước của Long Phạm, hấn muốn có được lòng người, một khi đã diễn phải diễn cho đến nơi đến chốn, không thể nửa đường mà phế.

Nghe thấy Lăng Lạc Viêm đáp ứng, Tôn Sát An cuống quýt vội vàng đứng lên, trong miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại lời nói cảm tạ, thẳng tiến hướng ra ngoài bước đi, xem ra hấn phải đi lấy đồ vật này nọ. Các trưởng lão ở bên cạnh đều nghĩ đến Trạc hồn châu, bọn hấn đến nay khó có thể tin tưởng Trạc hồn châu thật sự một lần nữa xuất hiện, trong chốc lát sẽ ở trước mặt bọn hấn. Đối với các linh giả không thể sử dụng nhưng vẫn muốn có Trạc hồn châu, bọn hấn có thể hiểu được, Trạc hồn châu là vật của thượng cổ, nếu thật có thể chiếm được thì cũng có nghĩa sẽ đạt được sức thủy lực.

Trong lúc chờ đợi, thời gian tựa hồ trôi qua quá chậm, cho đến khi Tôn Sát An ôm một cái hộp tử hình vuông bằng vàng tiến đến, tất cả mọi người ở hai tộc đều ngưng lại hô hấp, ánh mắt không tự chủ dừng ở trên chiếc hộp tử. (hộp tử = hộp nhỏ)

“Thành chủ làm sao biết đây là Trạc hồn châu?”

Ngay khi các trưởng lão khẩn trương chú ý thì chỉ thấy bạch y bào tế ti chậm rãi đứng dậy, ánh mắt thần nhiên đảo qua, thần sắc trầm tĩnh tựa hồ trước mắt chẳng qua chỉ là một cái hộp tử mà không phải Trạc hồn châu.

Không hổ là tế ti, cho dù nghe nói đến Trạc hồn châu cũng không như bọn hấn thất thố như vậy, hạ xuống tâm tình kích động, các trưởng lão cũng bình tĩnh trở lại. Trạc hồn châu chỉ có một viên, biến mất trên thế gian đã lâu mà nay thật sự là tìm được rồi sao? Khi chưa nhìn thấy, trước khi chưa chứng minh công dụng, cũng không ai có thể xác định.

“Chư vị không biết ta đã tiêu phí bao nhiêu thời gian, bao nhiêu nhân lực vật lực mới có được nó, nếu nó không phải là thật thì...” Tôn Sát An không biết nên tiếp tục nói như thế nào, nếu nó không phải là thật thì con của hấn chỉ có thể tiếp tục như thế hoặc là....phải chết.

“Không vội, cứ thử một lần liền biết, ” Lăng Lạc Viêm đi đến bên cạnh Tôn Sát An mở cái kim hộp ra, một viên màu sắc ảm đạm, lớn cỡ viên trân châu hiện lên trong mắt của hấn. Một viên hình tròn, màu sắc u ám, không hề bắt mắt được đặt trong đó.

75. Quyển 2: Chương 75: Điều Kiện Trao Đổi

“Đây là Trạc hồn châu? Sao có thể...” Có trưởng lão hoàn toàn thất vọng cơ hồ kết luận đây không phải là Trạc hồn châu.

“Xem bằng mắt cũng chưa hấn đã là như vậy.” Quyết Vân ở bên cạnh thì ngược lại, không hề đoán bừa, “Chỉ có tông chủ dùng linh lực để thử thì mới biết.”

Linh lực? Lúc trước Long Phạm thăm dò linh lực của hắc chính là vì nguyên nhân này, có lẽ là lo lắng linh lực của hắc không đủ sử dụng, Lăng Lạc Viêm liếc mắt nhìn Long Phạm một cái, Long Phạm đón nhận ánh mắt của hắc rồi chậm rãi gật đầu, “Tông chủ cần dùng linh lực thăm dò, cũng như ở Vọng Thiên Thai đối với thánh vật mà làm. Phàm là những vật do thượng cổ lưu lại đều cần linh lực mới có thể mở ra. Trải qua năm tháng biến đổi, hình dáng tất nhiên không còn như xưa, chỉ có thể dùng linh lực kích thích phản ứng của nó thì mới biết chính xác.”

Khi hắc nghe nói đến Trạc hồn châu liền biết Tôn Sát An đúng là vì viêm hỏa lực trên người Lạc Viêm. Muốn nói trên đời này có loại linh lực tiếp cận gần nhất với sức thủy thì đó chính là viêm hỏa. Tuy nói thủy khắc hỏa nhưng hai cổ lực lượng vốn là của Hách Vũ và Đồ Lân, cùng là thượng cổ thần nhân, cho dù hai loại linh lực bất đồng nhưng cũng có cùng nguồn gốc. Dưới tình huống không thể tìm được Ngân Diệu tộc kế thừa Đồ Lân lực thì chỉ có viêm hỏa là hy vọng cuối cùng để thúc giục Trạc hồn châu.

Lăng Lạc Viêm cầm lấy viên ngọc trong kim hạp, nắm ở bàn tay, một vầng ánh sáng màu đỏ sẫm từ trong lòng bàn tay toát ra, xuyên thấu qua khe hở, từng đợt từng đợt hào quang tỏa mắt bắn ra tứ phía. Sợi tóc bạch kim dưới ánh sáng hồng quang nhẹ nhàng phát phơ, đuôi tóc đỏ tươi điểm lệ dần dần lan tràn lên trên.

Sợi tóc bạch kim mỏng như tơ, hết sợi này đến sợi khác dường như bị màu đỏ tươi xinh đẹp ngấm dần từ đuôi tóc mà lên. Mái tóc bạch kim của Lăng Lạc Viêm hóa thành màu đỏ rực như lửa, cũng như mọi người chứng kiến ở Vọng Thiên Thai bị ngọn lửa hùng hực bao lấy toàn thân. Liệt hỏa mạnh mẽ như đang phiêu vũ, đôi mắt khẽ nhắm, hơi hơi nâng lên, ẩn chiếu lửa nóng toát ra mang theo vài phần gợi tình, chỉ nghe hắc khinh cười một tiếng, “Xem ra đúng thật là Trạc hồn châu”

Theo lời nói vừa hạ xuống, nguyên bản đang ở trong hồng quang đỏ rực thoáng chốc lại trở nên lấp lánh nhu hòa sắc thanh lam. Hồng quang như hỏa, thanh lam như thủy, thu về trong lòng bàn tay chậm rãi triển khai, vốn là một viên ngọc ám màu không có ánh sáng lại bất thành linh trở nên trong suốt sáng bóng, trắng như tuyết, ẩn hiện sắc thanh lam, giống như viên minh châu bụi bặm chợt nhiên hiện lên quang hoa rực rỡ làm ọi người đều kinh ngạc thán phục.

Các trưởng lão hai tộc đã sớm quên mất nên nói cái gì, chỉ chăm chú nhìn vào viên Trạc hồn châu trong truyền thuyết. Phùng Hoài từ đầu đến cuối không nói chuyện, lúc này vẻ mặt cũng trở nên phức tạp.

Lăng Lạc Viêm có thể làm cho Trạc hồn châu phản ứng, trong chốc lát nhất định có thể sử dụng. E rằng hắc thật sự là người cứu thế trong câu ca dao, thân đủ viêm hỏa có năng lực thúc giục sức thủy lực trong Trạc hồn châu, Lăng Lạc Viêm như vậy quá mức đáng sợ cũng quá mức vượt ngoài dự tính của hắc, hắc còn lấy cái gì cùng Lăng Lạc Viêm tranh đoạt quyền hành hai tộc, để cho Liệt Diễm tộc không rơi vào tay của Lăng Lạc Viêm?

Thần sắc biến hóa của Phùng Hoài cùng các trưởng lão của Liệt Diễm tộc đều bị Long Phạm xem ở trong mắt, đảo qua viên Trạc hồn châu, đôi mắt thanh lam tiếp tục nhắm lại, cũng giấu đi vẻ tán thưởng trong đó. Một màn trước mắt không ngoài dự tính, tông chủ của hắc nhất định phải cao cao tại thượng đứng trên đầu mọi người, làm cho kẻ khác không thể phớt lờ ánh hào quang đầy chói mắt này.

Liệt Diễm tộc đối với việc này đã cảm giác được, trong Xích Diễm tộc các trưởng lão lại càng phát hiện, chỉ cần cứu Tôn Duy, tạm thời không bàn đến giá trị phân nửa Li Dạ thành, chẳng qua Tôn Sát An một người mang nợ ân tình cũng đủ làm cho hắc dốc hết sức lực phục vụ Xích Diễm tộc.

Đến lúc đó tin tức đồn thổi, thành chủ vì giấu diếm ma vật bị tông chủ Xích Diễm tộc trừ bỏ, Tôn Sát An không thể để việc của Tôn Duy cho kẻ khác biết, như vậy mọi chuyện sẽ trở thành Xích Diễm tộc vì Li Dạ thành trừ ma, rồi dần dần được truyền khai....

Chuyện sau đó đều nằm trong kế hoạch của Lăng Lạc Viêm và Long Phạm. Các trưởng lão Xích Diễm tộc đối với những gì đang diễn ra trước mắt vẫn chưa lấy lại tinh thần. Hào quang trong phòng đan xen chói lóa làm cho tất cả mọi người có cảm giác như đang ở trong một thế giới khác. Trước mắt chính là Trạc hồn châu đại biểu cho sức thủy lực, viêm hỏa di động trong không trung giống như Hách Vũ Đồ Lân đồng thời hiển hiện trước mặt bọn họ, viêm hỏa sức thủy cùng hiện, đây đúng là một cảnh tượng phi thường hiếm thấy!

Lăng Lạc Viêm khống chế viêm hỏa trong lòng bàn tay, đưa linh lực tiến vào một chút liền cảm giác Trạc

hồn châu dao động, cũng như khi ở Vọng Thiên Thai đối với khối thánh vật linh thạch, lúc này hần cũng cảm giác linh lực không ngừng lưu thất tựa hồ đang bị hấp thu, tuy không mãnh liệt như lần trước như tơ như lũ bị hút ra, lần này tốc độ không nhanh cũng không chậm.

Cảm thấy linh lực bị lưu thất mà lúc sau phải dùng nó để vây hãm thứu ma, hần cố gắng khống chế linh lực bị hấp thu, điềm nhiên như không có việc gì đối với Tôn Sát An giờ tay lên, “Tôn thành chủ còn không mau đem người đến?”

“Dạ, dạ, ta đi gọi người!” Tôn Sát An mừng như điên vội vàng chạy ra ngoài. Chờ Tôn Sát An sai người đem Tôn Duy đến thì linh lực trong cơ thể Lăng Lạc Viêm đã hao đi phân nửa. Tính ra để diệt đi thứu ma phải dùng không ít linh lực mới có thể khống chế được Trạc hồn châu, hần cảm giác lúc này đúng là một thời cơ thật tốt để giao dịch.

“Thành chủ lúc trước đã nói, chỉ cần bản tông chủ đáp ứng thì dùng phân nửa giá trị tài phú của Li Dạ thành để hậu tạ.” Cảm Trạc hồn châu đi đến trước mặt Tôn Duy đang đứng si ngốc, Lăng Lạc Viêm không ngay lập tức dùng nó để tách rời thứu ma mà đối với Tôn Sát An nói “Lúc này xem ra Trạc hồn châu là thật, chẳng qua cần rất lớn linh lực, ta tuy có viêm hỏa chỉ sợ không thể duy trì đến lúc đem thứu ma diệt đi, việc này có chút khó khăn, bất quá nếu thành chủ đáp ứng điều kiện của ta, bản tông chủ có thể miễn cưỡng cố gắng một lần.”

“Viêm chủ còn có điều kiện gì? Phân nửa giá trị tài phú của Li Dạ thành chẳng lẽ còn chưa đủ nhiều?” Nhìn thấy đến lúc này Lăng Lạc Viêm mới nói như thế, Tôn Sát An gấp rút không biết nên làm thế nào cho phải. Vừa nóng lòng, vừa kinh hãi khi thấy Lăng Lạc Viêm đến lúc này mới đưa ra điều kiện với hần. Mắt thấy chỉ còn kém một chút là Duy nhi sẽ được cứu, bất luận là điều kiện gì hần làm sao có thể nói một chữ không?!

“Bản tông chủ không cần tài phú của phân nửa Li Dạ thành, ta muốn có cơ hội cùng thành chủ hợp tác. Trong Li Dạ thành có sinh ý, Li Dạ thành cùng các thành trấn khác đi lại giao dịch, nhưng phải ưu tiên Xích Diêm tộc của ta trước. Nói cách khác, tất cả các hạng mua bán nếu tộc của ta có ý muốn gia nhập, thì thỉnh thành chủ hợp tác nhiều hơn một chút so với các tộc khác, chuyện này không quá khó khăn chứ?” (sinh ý = buôn bán)

So với chiếm hữu một đồng tài sản bất tri bất giác, không bằng có thêm một người giúp cho Xích Diêm tộc gia tăng tài lực tiền đồ, Li Dạ thành cùng các nơi khác thông thương, trải rộng khắp nơi. Cùng với Li Dạ thành so sánh thì Xích Diêm tộc tuy mua bán cũng nhiều nhưng bất quá chỉ là bảy mươi hai gia tộc tự giao thiệp với nhau. Người người đều biết Li Dạ thành là nơi thông thương mậu dịch, cùng Tôn Sát An hợp tác, chỉ trong khoảng mười năm phân nửa giá trị tài phú của Li Dạ thành liền dễ dàng có được.

“.....Ta đáp ứng.” Tôn Sát An không có thời gian để cân nhắc, đối với hần mà nói nếu bình thường Lăng Lạc Viêm yêu cầu phải gia nhập tất cả mua bán của hần thì hần sẽ không đáp ứng nhanh như vậy, nhưng đến lúc này hần lại không còn đường để lui.

Lăng Lạc Viêm vừa lòng gật đầu, “Điều kiện này xong rồi, còn có một cái khác.”

“Còn một cái khác?” Tôn Sát An kinh ngạc, các trưởng lão cũng có chút ngoài ý muốn, bọn hần không nói gì nhưng đối với điều kiện tông chủ vừa đề ra bọn hần rất bội phục. Cùng với Li Dạ thành hợp tác, Xích Diêm tộc vinh diệu một lần nữa tái hiện cũng không có gì là khó.

“Vì lo lắng cho an toàn của Tôn thành chủ, viên Trạc hồn châu này dùng xong sẽ thuộc về Xích Diêm tộc, việc này ngươi có thể đáp ứng?” Nếu Trạc hồn châu là một vật tốt như vậy không có lý do gì lại không chiếm lấy. Là Đồ Lân lưu lại, cùng Hách Vũ có liên quan, tính ra cũng có chút quan hệ với Xích Diêm tộc, để cho bọn hần bảo quản là thích hợp nhất.

Suy nghĩ của Lăng Lạc Viêm đúng là trông mong của các trưởng lão, sau khi nhìn thấy Trạc hồn châu, không người nào không muốn làm cho nó thuộc về tộc của mình, lúc này Lăng Lạc Viêm mở miệng, tất cả mọi người đều nhìn về phía Tôn Sát An.

Trạc hồn châu là chí bảo của thế gian, là Đồ Lân lưu lại, vị Viêm chủ này cư nhiên đề ra yêu cầu này.....Tôn Sát An nhũu mày không nói, Lăng Lạc Viêm quét mắt liếc hần một cái, trong miệng nói, “Thành chủ nếu

không mau cân nhắc, bản tông chủ thể lực có hạn, không biết còn có thể khống chế Trạc hồn châu trong bao lâu.”

“Tông chủ nếu là mệt, vô lực tiếp tục, không bằng cứ từ bỏ. Xích Diêm tộc không thiếu tiền tài, không thể cứu người tuy có chút đáng tiếc, nhưng cũng không đáng vì Trạc hồn châu mà tổn hao linh lực, linh lực một khi cạn kiệt cần phải tốn công tu luyện thậm chí có thể tổn thương đến hồn phách.”

Ngữ thanh của Long Phạm không nhanh không chậm, lời nói đúng là có ý nhắc nhở, cũng là nói cho Tôn Sát An nghe, nhìn thấy Long Phạm phối hợp với mình, trong mắt Lăng Lạc Viêm hiện lên ý cười, không biết nghe xong lời này vị thành chủ còn có thể kiên trì được bao lâu.

“Ta....đáp ứng.” Cau mày gật đầu, Tôn Sát An không biết ngoại trừ đáp ứng Lăng Lạc Viêm thì còn có thể làm cái gì. Quả thật như lời của Lăng Lạc Viêm, nếu viên Trạc hồn châu trọng yếu như thế, về sau cho dù ở trong tay của mình cũng không tránh được bị kẻ khác dòm ngó. Viên trân châu này đối với người bình thường căn bản không thể sử dụng, hấn lưu nó lại chỉ gây thêm phiền phức, tuy nhiên hấn thập phần không nỡ buông tay....

“Ta đáp ứng đưa nó cho người nhưng về sau nếu có gặp biến cố cần phải sử dụng, Viêm chủ phải đích thân giao Trạc hồn châu ra.” Hấn cũng cấp một đường lui cho chính mình, coi như kí gửi viên Trạc hồn châu này ở chỗ người khác, vạn nhất có gặp chuyện gì cũng có thể mượn lại để sử dụng.

“Bản tông chủ đáp ứng” Lăng Lạc Viêm lúc này mới cảm Trạc hồn châu chuyển qua trước mặt Tôn Duy.

Nguyên bản đang chờ dẫn si ngốc, sau khi chống lại ánh sáng của Trạc hồn châu, trong chốc lát màu ngọc bích trong mắt hiện lên, nhìn thấy hồng y tóc bạch kim trước mặt như nhìn thấy mỹ thực, Tôn Duy trong miệng phát ra tiếng kêu cổ quái hướng tới Lăng Lạc Viêm đi đến.

76. Quyển 2: Chương 76: Trừ Ma

Viêm hỏa trong lòng bàn tay bỗng nhiên mãnh liệt bùng cháy thúc giục Trạc hồn châu, những gợn sóng ánh sáng càng thêm rõ ràng. Lăng Lạc Viêm khống chế linh lực trong cơ thể, nhìn thấy Tôn Duy từng bước đến gần, chỉ thấy khuôn mặt vốn tuần tú của hấn hiện lên những đường vân trắng đen đan xen quỷ dị, một đôi con ngươi toàn bộ màu ngọc bích.

Trong miệng máu tươi đầm đìa còn chưa khô, sắc mặt xanh xao, những đường vân quỷ dị đan xen, lúc này Tôn Duy xem ra nửa điểm cũng không giống người, hoàn toàn là một bộ dáng ma vật. Nhớ tới thúu ma này thực sự thích thì thể thối rửa, Lăng Lạc Viêm hơi hơi nhắm mắt lại, ma vật như vậy thật sự rất khó nhìn.

Thừa lúc linh lực còn chưa hao hết, hấn gia tăng tốc độ thúc giục Trạc hồn châu.

Trên viên ngọc trong suốt sáng bóng, lấp lánh hào quang màu thanh lam như mặt nước, không giống viêm hỏa nóng rực, mà giống như nước chảy nhẹ nhàng, dường như có tầng tầng gợn nước bập bênh, ngọn sóng lẫn lẫn khuếch tán khắp xung quanh mà đi.

Tựa như thực sự có vô số gợn sóng khuếch tán, tất cả mọi người ở trong phòng đều cảm giác được một trận linh lực dao động, lực lượng của Trạc hồn châu xâm nhập vào cơ thể, linh phách như có cái gì đó lướt qua, hết thấy những oán hận nhớ bản như được thanh tẩy, làm cho người ta không thể tự chủ mà thả lỏng cơ thể, tinh thần trở nên phần chấn thoải mái.

Lực lượng bị Trạc hồn châu thanh tẩy, cùng thúu mà dung hợp, Tôn Duy lại chợt biến sắc, vốn đang từng bước hướng tới Lăng Lạc Viêm đột nhiên đình chỉ, so với mỹ thực trước mắt, bản năng sợ hãi càng làm cho hấn muốn lẩn tránh.

Bên môi vang lên một tiếng thấp hừ, một tia liệt hỏa lấp láy trong đôi mắt khẽ nhắm của Lăng Lạc Viêm, mái tóc bạch kim đều bị viêm hỏa thẩm nhiễm, hồng y tóc đỏ, đôi mắt như hỏa. Các trưởng lão chỉ thấy tông chủ đang đứng trong viêm hỏa khẽ nhấc tay lên, hồng quang đột nhiên mãnh liệt rực cháy, Trạc hồn châu bay lên không trung, không ngừng phát ra từng trận gợn sóng màu thanh lam....

Ngọn lửa mạnh mẽ thổi quét, đem Tôn Duy vây hãm trong đó, khiếp sợ uy lực viêm hỏa, không còn chỗ để đi, thúu ma bị bao vây trong viêm hỏa lộ ra vẻ mặt hung tợn. Tiếng gào thét kì dị phát ra từ trong cái

miệng dính đầy huyết sắc, răng nanh vẫn còn nhỏ từng giọt máu tươi xuống đất, toàn thân bốc lên mùi hôi thối của nội tạng rửa nát, máu tươi thẩm thấu trên cảm bào, ngửi được cổ huyết tinh này, Lăng Lạc Viêm nhú mi lại, tiếp tục truyền nhập linh lực vào Trạc hồn châu.

Dị quang màu thanh lam phẳng phát như sóng biển cuộn cuộn lướt qua viêm hỏa đở rực hướng tới Tôn Duy mà đi. Bị viêm hỏa vây hãm, Tôn Duy không còn chỗ để trốn, quanh thân tràn đầy lửa nóng bốc lên, tầng tầng lớp lớp liệt hỏa di động, chỉ cần chạm vào một chút sẽ khiến hắc thẩm thiết gào thét một trận. Không ảnh hưởng đến thân thể mà lại làm cho thứu ma ở trong đó bị tổn thương, Lăng Lạc Viêm đối với khả năng không chế viêm hỏa của mình khá là hài lòng.

Màu đỏ mạnh mẽ phiêu vũ, màu xanh dào dạt trầm tĩnh, linh quang của viêm hỏa cùng sóc thủy đem cả phòng điểm xuyên thành một cảnh tượng huyền ảo kỳ dị, cho dù giờ phút này việc quan trọng là tiến hành cứu người, là đem thứu ma trừ đi, nhưng tất cả mọi người ở đây lại không khỏi đắm chìm trong dị tượng trước mắt.

Tất cả mọi người quan tâm đến Trạc hồn châu, quan tâm đến viêm hỏa và sóc thủy, duy chỉ có bạch y bào tề ti hai mắt thủy chung chỉ nhìn vào người đang khế nhắm hai mắt thúc giục Trạc hồn châu.

Lúc trước thăm dò linh lực của Lạc Viêm, mấy ngày liền gấp rút lên đường làm cho Lạc Viêm không có nhiều thời gian tu luyện linh lực, mà lúc này phải sử dụng Trạc hồn châu, không biết viêm hỏa trong cơ thể của Lạc Viêm có đủ dùng hay không. Trạc hồn châu khác với thánh vật ở Vọng Thiên Thai, nó là do Đồ Luân lưu lại mà không phải của Hách Vũ.

Dùng viêm hỏa có thể thúc giục sóc thủy là vì cả hai đều là lực lượng của thượng cổ thần nhân, nhưng vốn không thuộc cùng nguồn gốc, nếu muốn làm cho Trạc hồn châu phát huy công dụng lớn nhất, tách thứu ma ra để hủy diệt thì phải hao phí viêm hỏa lực còn nhiều hơn khi thúc giục thánh vật ở Vọng Thiên Thai.

Đúng như Long Phạm lo nghĩ, Lăng Lạc Viêm nhìn thấy Tôn Duy đang bị viêm hỏa vây hãm càng lúc càng hung tợn, giống như có cái gì đó đang muốn thoát ra từ trong cơ thể của hắn, bị sóc thủy thổi quét mà đi. Đang ở thời điểm mấu chốt, Lăng Lạc Viêm lại một lần nữa dừng mảnh truyền vào một trận linh lực, ngay sau đó hắn phát hiện viêm hỏa lực thừa lại không còn nhiều lắm!

“Tông chủ cẩn thận!” Các trưởng lão chỉ thấy thứu ma dung hợp cùng Tôn Duy chậm rãi hiện lên, viêm hỏa bỗng nhiên rung động một trận, ngay trong nháy mắt thứu ma thông thả hiện hình lại bất thành linh gia tăng tốc độ, cũng giống như hư ảnh, ma vật giương cánh bay lên, phương hướng đánh tới đúng là trước mặt Lăng Lạc Viêm.

Bóng đen hư hư thật thật pha lẫn mùi thối rửa cùng máu tanh, một trận linh quang màu đen cuộn cuộn nổi lên. Viêm hỏa bắn ra chạm vào một phần trên bóng đen làm dấy lên một mảng lớn tia lửa yêu dã màu đỏ rực, thứu ma phát ra tiếng kêu sắc bén, đợi Lăng Lạc Viêm đang phân tâm tiếp tục thi triển viêm hỏa, nó đã đến gần trước mặt.

Một đạo bạch quang đột nhiên hiện lên, thứu ma nghiêng thân tránh né liền lập tức bị viêm hỏa đẩy vào bên trong sóc thủy, Lăng Lạc Viêm chỉ thấy bên cạnh xuất hiện một thân ảnh màu trắng, một câu nói nhỏ thổi qua bên tai, “Thật là muốn ta vì người lo lắng? Nếu không thể tiếp tục, không cần cật lực.”

“Người nên biết những gì ta muốn làm thì nhất định phải làm cho bằng được,” Cũng nói nhỏ đáp lại, Lăng Lạc Viêm cong môi lên đối với nam nhân bên cạnh. Long Phạm quan tâm làm cho hắn bình tĩnh hơn rất nhiều, cho dù không còn lực để tiếp tục cũng không lo lắng bị thứu ma bám vào. Chuyện hắn đã quyết định nhất định phải làm được, tự tay trừ đi thứu ma, đạt được Trạc hồn châu.

Lộ ra vài phần bất đắc dĩ cũng ẩn chứa mấy phần ý cười, Long Phạm không hề nói nhiều, đôi mắt thanh lam dần dần trở nên thâm trầm, chỉ tiếp tục nhìn Lăng Lạc Viêm không chế viêm hỏa. Người khiến hắn động tâm, bất luận khi nào cũng đều tác động đến hắn. Trạc hồn châu chắc chắn đối với tông tộc rất quan trọng, nhưng giờ phút này, trong mắt trong lòng của hắn lại chỉ có vẻ mặt mới vừa rồi của Lạc Viêm khi nói chuyện với hắn.

Đôi môi cong lên trong lúc đó, đôi mắt hỏa màu lộ ra tự tin cùng ngạo nghễ vẫn mị hoặc như trước, lạnh lùng tà khí lăm lăm. Khi quét mắt về phía thứu ma lại mang theo một chút đùa bỡn tựa như lãnh khốc cay

nghiệt. Dem đôi mắt hàm chứa mị hoặc lộ ra vẻ vô tình...Không biết Lạc Viêm có hay giờ phút này bộ dáng của hắn làm cho người ta động tâm như thế nào không....

Ở trước mặt mọi người chỉ thấy tế ti bình thần đứng bên cạnh tông chủ, nhưng bên trong xem ra lại ẩn chứa một chút pháp phòng hiem thấy, nhìn thấy ánh mắt của Long Phạm không phải hướng về thứu ma mà là tông chủ. Lo lắng Lăng Lạc Viêm có việc gì hay không, các trưởng lão cũng quay lại nhìn.

Vừa nhìn lại liền khiến cho Quyết Vân Nham Kiêu và tất cả mọi người ở trong phòng đột nhiên chấn động. Viêm hỏa càng lúc càng mãnh liệt bốc lên, mái tóc bạch kim sớm chuyển thành đỏ đậm, trong mắt của tông chủ mang theo vài phần tà khí mị hoặc, vài phần lạnh lùng đậm mạc, đôi môi mỏng manh khê cong lên, khuôn mặt vốn tuấn mỹ vô song giờ phút này lại càng thêm sáng ngời, khiến mọi người chỉ có thể tán thưởng. Những điều này đủ để mê hoặc lòng người, nhưng ngoại trừ như vậy ra, bọn hắn chỉ có thể đứng nhìn....

Bên trong viêm hỏa đang cháy bùng bùng, ngọn lửa mơ hồ mang theo vài phần hình dạng, đều không phải do tông chủ hóa thành mà là viêm hỏa tự thân hiện ra. Ở phía sau lưng Lăng Lạc Viêm, ngọn lửa màu đỏ đang phiêu vũ không ngừng bắn ra từng tia lửa nhỏ.

Viêm hỏa cuộn cuộn mang theo bóng đen. Ở sau lưng tông chủ liệt hỏa ẩn hiện có hình dạng như lông vũ....

Vì cảnh tượng này kích động mà nói không nên lời, không dám vướng víu Lăng Lạc Viêm, các trưởng lão trừng lớn hai mắt không biết nên ức chế xúc động của mình như thế nào. Viêm hỏa ở trong tay tông chủ lại lần nữa hiện lên trước mắt người đời với hình dạng như trong truyền thuyết. Nói như vậy, sớm muộn cũng có một ngày viêm hỏa hoàn toàn tỉnh giấc! Viêm hỏa có thể hủy đi vạn vật thế gian, đem Xích Diêm tộc trong hiện!

Các trưởng lão Xích Diêm tộc và Liệt Diễm tộc đều nhìn thấy viêm hỏa biến hóa, cũng đều ý thức được khoảng cách Lăng Lạc Viêm chân chính nắm giữ viêm hỏa lực không còn bao lâu. Một bên mừng rỡ như điên, một bên trong lòng lại phức tạp khó nói. Theo thời gian trôi qua bọn hắn càng hiểu rõ tông chủ Lăng Lạc Viêm của Xích Diêm tộc sớm muộn cũng có một ngày trở thành chủ nhân của Liệt Diễm tộc.

Long Phạm hiển nhiên cũng nhìn thấy biến hóa của viêm hỏa, nhưng so với mọi người, viêm hỏa bất luận có hình thái như thế nào cũng không làm cho hắn cảm thấy bất ngờ. Hắn có thể nhìn ra Lạc Viêm hoàn toàn nắm giữ viêm hỏa chỉ là vấn đề thời gian. Ở bên cạnh hắn, Lăng Lạc Viêm một lòng chăm chú nhìn thứu ma biến hóa trong sức thủy, căn bản không lưu ý đến việc này.

Viêm hỏa lực sắp hao hết, hắn vẫn miễn cưỡng duy trì, chính là vì thứu ma còn kém một chút nữa thì sẽ hoàn toàn tiêu tán. Một lòng hai ý, tiếp tục sử dụng linh pháp của Dạ Dực tu luyện linh lực, đồng thời đem linh lực nhập vào Trắc hồn châu....

Từng trận sức thủy cuộn cuộn màu thanh lam, giống như có ý thức của chính mình đem thứu ma vây hãm trong đó. Bị viêm hỏa tổn thương rồi sau đó lại bị sức thủy bao phủ, bóng đen hư hư thật thật gào thét bị sức thủy cuốn vào bên trong.

Như dòng nước xanh biếc ôn nhuận, nhưng khi phủ lên trên thứu ma thì mang theo từng phần một bắt đầu khai trừ, nói là khai trừ có lẽ vẫn không đủ thỏa đáng, tựa hồ như thanh tẩy đi hết thủy dơ bẩn. Bóng đen lây dính máu tanh, mang theo mùi vị hôi thối rửa nát, toàn bộ đều bị sức thủy tẩy đi, ngay cả thứu ma bên trong sức thủy cũng tiến hóa thành một phần hình người, bị hấp thu hết tất cả linh lực, phạm những gì thuộc về thể lực ô uế dơ bẩn hết thủy đều bị tịnh hóa.

Thịt cánh hóa thành đen sẫm, thân thể một nửa hình người một nửa hình kền kền bị từng cơn sóng lớn cuốn trôi bên trong sức thủy, như gặp phải thủy triều mạnh mẽ rút xuống, thứu ma rốt cục ở bên trong sức thủy bị tịnh hóa thành hư vô, không còn lưu lại nửa điểm dấu vết.

Rồi sau đó vầng sáng màu xanh lam nhàn nhạt giống như thủy triều dần dần thoái lui, chậm rãi gom về một chỗ, thu vào bên trong Trắc hồn châu. Viên ngọc trong suốt sáng bóng sau một trận ánh sáng màu xanh lấp lánh khôi phục thành hình dạng không hề bắt mắt như lúc đầu.

Tôn Sát An ở bên cạnh vô cùng căng thẳng thở phào nhẹ nhõm, cơ hồ muốn ngã ngồi xuống đất, cố gắng chống đỡ đi đến bên cạnh Tôn Duy mặt mày tái xanh đang nằm trên mặt đất, dò xét hơi thở của hắn, rồi

cục thả lỏng tâm tình.

“Đa tạ Viêm chủ! Hải nhi của ta không có việc gì! Viên Trạc hồn châu này Viêm chủ cứ giữ lấy, điều kiện lúc trước ta đáp ứng tuyệt đối không đổi ý!” Nhìn thấy đứa con duy nhất của mình được cứu, Tôn Sát An lúc này cũng không luyến tiếc viên Trạc hồn châu nữa, hân mừng như điên đối với Lăng Lạc Viêm một lần nữa nhắc lại lời chấp thuận.

Y mê màu đỏ nhẹ nhàng hạ xuống, đem Trạc hồn châu đặt lại trong kim hạp, Lăng Lạc Viêm gật đầu, “Không cần khách khí, ta sẽ sai người thương lượng chuyện mua bán với Tôn thành chủ, về sau còn phải làm phiền đến Tôn thành chủ.”

Tôn Sát An liên tục gật đầu, sai người đem Tôn Duy trở về phòng ngủ. Các trưởng lão nhìn thấy sự tình đã được giải quyết, tất cả đều đứng dậy tính toán trở về phòng nghỉ ngơi. Lúc này trời đã gần sáng, ngày mai còn phải khởi hành. Trải qua chuyện thúu ma gây loạn rồi sau đó kinh hỉ cùng Trạc hồn châu, lúc này tất cả mọi người đều thả lỏng tinh thần, cảm giác có chút mệt mỏi.

Cùng Lăng Lạc Viêm trở về phòng, Long Phạm một tay ôm ở bên hông hắn, các trưởng lão nhìn thấy hai người thân mật như thế đều bắt đầu trở thành thói quen. Có người đang muốn tiến lên nói lời chúc mừng vì bản tộc đạt được Trạc hồn châu, mới đi lên vài bước chuẩn bị tiếp cận thân ảnh màu đỏ liền bị ánh mắt của tế ti ở bên cạnh cản lại.

Đôi mắt nhợt nhạt màu xanh thản nhiên không có chút cảm xúc, mặc dù vẫn bình thản như ban đầu lại làm cho người ta phát giác trong đó có mệnh lệnh, mệnh lệnh hắn không thể tiếp cận.

“Tế ti, ta muốn...” người nọ còn chưa nói xong liền bị ngữ thanh ôn hòa của Long Phạm chặn lại “Ngày mai khởi hành, nếu có việc gì ngày mai nói sau.”

Lời nói bình tĩnh trầm ổn cũng không cho phép người khác có chút kháng cự. Vị trưởng lão kia chỉ có thể mang theo nghi hoặc rồi lui ra. Những người khác cũng tự trở về phòng, vẫn cảm giác kỳ quái vì gì tông chủ trên đường một lời cũng không nói. Từ khi rời khỏi phòng nghị sự đến nơi này, tông chủ không đối với bọn hắn nói cho dù nửa câu, ngay cả đối với tế ti cũng không.

Long Phạm nhìn thấy các trưởng lão rời đi, thu hồi ánh mắt, đôi tay ôm bên hông Lăng Lạc Viêm lại càng lúc càng căng thẳng, cho đến khi hai người trở về phòng đi đến bên giường, hắn mới mở miệng thở dài, “Người muốn ta lo lắng đến khi nào, nếu quá mức miễn cưỡng tổn thương hồn phách, mà hồn phách của người vốn không được đầy đủ, về sau dùng cái gì để bù vào...”

77. Quyển 2: Chương 77: Trả Giá

Từ lúc thu hồi Trạc hồn châu, linh lực cạn kiệt chỉ còn sót lại một chút hơi sức đáp lại lời Tôn Sát An, Lăng Lạc Viêm ngay cả khí lực tự mình đi lại cũng đều không có. Mấy ngày trước tu luyện viêm hỏa tích tụ được một ít linh lực, bình thường vẫn chưa dùng đến mà tới khi cần thì lần nào cũng dùng cạn kiệt.

Ở Vọng Thiên Thai là như thế, đến Li Dạ thành cũng như vậy. Lúc này không ai phát giác chỉ có Long Phạm nhìn ra dị trạng.

Ngữ thanh luôn luôn trầm tĩnh lại mang theo ý tứ quả trách hiềm thấy, vì hắn miễn cưỡng sử dụng viêm hỏa cạn kiệt linh lực khiến cho bây giờ ngay cả nói chuyện cũng không có khí lực, những việc này Long Phạm đều biết. Lăng Lạc Viêm mở ra y mê, ôm lấy Long Phạm ngã lên trên giường, nhẹ nhàng lướt qua cánh môi gợi cảm của Long Phạm.

“Tóm lại có tế ti đại nhân ở bên cạnh, bản tông chủ cũng không lo lắng.” Cúi đầu nói nhỏ, lúc này hắn sẽ không phủ nhận nhờ vào lực lượng của Long Phạm khiến cho hắn có thể phóng túng thoải mái đi làm những chuyện muốn làm.

Để cho Lăng Lạc Viêm bán nằm trên người mình điều hòa hơi thở, Long Phạm vì lời nói của hắn mà mỉm cười, vén sợi tóc buông xuống phía trước trán của Lăng Lạc Viêm ra sau tai, Long Phạm thản nhiên nói “Các trưởng lão vẫn chưa biết linh lực của ngươi hao tổn quá mức, nếu ngày mai vẫn không thể hồi phục thì Lạc Viêm chỉ có thể ở trong lòng ta, cùng ta cười ngửa...”

Lời này nghe ra cũng không có gì, nhưng Lăng Lạc Viêm lại cảm thấy ý tứ trong đó có che giấu một chút nguy hiểm, cái loại nguy hiểm này không phải e ngại đến tánh mạng, mà là ái muội khiến kẻ khác nghĩ đến liền tim đập loạn nhịp.

Hiện giờ hắn có thể từ khuôn mặt nhìn như thâm trầm lãnh đạm này nhìn ra những gì vị tể ti của hắn đang che giấu ở trong đó, không muốn người khác biết tâm tư của mình, nhất là tâm tư này là bởi vì hắn mà tạo nên.

“Cùng cười ngựa cũng không có gì, các trưởng lão đều biết quan hệ của chúng ta, cũng không nhất thiết phải che giấu.” Ngữ điệu thư thái, Lăng Lạc Viêm lúc này mới có lại một chút khí lực, tuy nhiên linh lực vẫn chưa khôi phục. Nằm trên người Long Phạm, hắn biết tể ti của hắn đang vì hắn mà lo lắng.

“Yên tâm, ta biết mình đang làm cái gì. Không phải cậy mạnh mà là vì tương lai của Xích Diêm tộc, cho dù có chút miễn cưỡng, bất quá lần này vì sinh ý với Li Dạ thành, vì đạt được Trắc hồn châu coi như cũng đáng giá.” Nhắm mắt lại, mái tóc bạch kim lui ra màu lửa nóng chỉ còn lại ánh sáng óng ánh lạnh lùng, khuôn mặt băng lãnh ẩn chứa tình ý, cũng mang theo suy tính giao hoát.

Long Phạm nhìn thấy hắn trả lời như vậy, nâng tay lên vén mái tóc của Lăng Lạc Viêm ra phía sau, lòng bàn tay lướt qua từng sợi tóc bạch kim óng ánh như tơ, không biết nên là cao hứng hay nên lo lắng mới hảo, “Lạc Viêm mỗi lần đều chiếu theo tâm ý của chính mình mà làm việc, lời nói hành động đều là vì tông tộc, ta vốn nên tán thành rồi lại không muốn nhìn thấy người vất vả như thế, người nói ta nên làm sao bây giờ?”

Lúc trước hắn là vì lợi ích của tông tộc mà lo lắng, nhưng lúc này trong lòng chỉ vì một người trước mắt. Những gì Lạc Viêm làm đều không hề sai, thậm chí làm quá mức hảo. Xích Diêm tộc không còn là Xích Diêm tộc của ngày xưa, cái tên Lăng Lạc Viêm đang được lưu truyền khắp tứ phương, những việc này nên làm cho hắn vui mừng nhưng hắn lại không nở.

“Trên đời muốn đoạt được cái gì đều cần phải trả giá, ta chỉ là hao tổn linh lực mà thôi, vì những việc nhỏ nhặt như vậy mà canh cánh trong lòng thật sự không giống tể ti Long Phạm chút nào.” Biết rõ nam nhân vốn luôn lãnh tính này vì sao lại như thế, Lăng Lạc Viêm cố ý trêu ghẹo.

Đầu ngón tay lướt trên khuôn mặt Long Phạm, nâng cằm hắn lên, đối diện với đôi mắt thanh lam đầy thâm thúy, ngữ thanh của Lăng Lạc Viêm vừa giễu cợt vừa khinh diêu, “Không cần quá xúc động, ta làm như vậy không phải vì tông tộc mà chỉ là vì ta. Thân là tông chủ Xích Diêm tộc, vì tông tộc tranh thủ lợi ích cũng chính là tranh thủ lợi ích cho chính mình. Lực lượng, quyền lực, tài phú, hết thảy đều phải thuộc về Xích Diêm tộc của ta, không thể nhường cho kẻ khác.”

Long Phạm nên biết những gì hắn làm đều không phải vì cái gì gọi là đại nghĩa tông tộc.

“Quan tâm quá hóa loạn, một lòng vì Lạc Viêm mà không yên, suýt nữa thì quên, tông chủ của ta không cần ta quá mức lo lắng, mọi chuyện đã sớm được suy tính ổn thỏa.” Khẽ cười mang theo ý tứ tán thưởng, Long Phạm nắm lấy bàn tay Lăng Lạc Viêm đặt ở cằm mình đưa đến bên môi, nhẹ nhàng hôn lên, “Lạc Viêm là vì chính mình mà phục hưng Xích Diêm tộc, ta ở đây là vì người.”

Không hề che giấu, thẳng thắn nói ra tâm tư, vẻ mặt của Long Phạm vẫn bình yên trầm tĩnh, mà chính vì nét bình yên trầm tĩnh này lại làm cho tình ý ôn nhu trong lời nói càng khiến kẻ khác động tâm, đầu ngón tay của Lăng Lạc Viêm lướt trên môi của Long Phạm, cúi đầu xuống cắn nhẹ lên cánh môi mềm mỏng nhu hòa “Tể ti chỉ thuộc về một mình ta...nghe thật không sai...”

Bởi vì hao hết khí lực mà ngữ thanh có chút yếu ớt, lúc này nghe ra lại thập phần hấp dẫn, Long Phạm nhìn đôi mắt lộ ra ái muội gợi tình kia, đầu lưỡi lướt qua hàm răng đang khẽ cắn trên môi của hắn, một tay vuốt ve mái tóc bạch kim, ẩn Lăng Lạc Viêm vào lòng làm sâu thêm nụ hôn.

Đúng là quan tâm quá hóa loạn, với bản tính cùng năng lực của Lạc Viêm sẽ không để cho chính mình bị tổn thất. Người khiến hắn động tâm, làm cho hắn vương bận sẽ suy tính hảo hết thảy, hắn chỉ cần ở bên bảo hộ, xem Lạc Viêm như thế nào chiếm lấy ánh mắt của thể nhân, như thế nào làm cho Xích Diêm tộc vinh diệu thế gian.

Vẫn còn chưa hoàn toàn đạt được mục tiêu phía trước lại chỉ cho phép hắn bảo hộ, vị tông chủ này lúc nào cũng làm cho hắn bận tâm. Hắn không thể để thân hồng sam trước mặt gặp nửa phần nguy hiểm cũng

không cho đôi mắt này nhìn về phía kẻ khác...

Nụ hôn ôn nhu như hương vị rượu thuần túy khiến kẻ khác say mê, không quan hệ đến dự vọng lại có thể khêu dậy tình ý dưới đáy lòng. Hai cánh môi dán vào nhau khẽ hôn, chậm rãi nhẹ nhàng cọ sát, thâm nhập vào trong miệng của đối phương, du di hướng về mỗi một chỗ mềm mại, hô hấp dung hòa lẫn nhau, Lăng Lạc Viêm cảm giác quanh thân đều bị hương sen bao vây, môi lưỡi, hô hấp bên trong, tất cả đều là hơi thở của Long Phạm.

Nam nhân này khiến hắn bất giác lún sâu vào, cũng làm cho hắn không muốn buông tay.... “Lúc sau trở về đem tất cả những người trong Tích Hương cư chuyển đi.” Dời môi, Lăng Lạc Viêm nhớ tới cái nơi kia ở trong tộc, chính là Tích Hương cư nơi thị tẩm của Long Phạm.

“Lạc Viêm để ý những người đó? Lần trước nói không muốn nhìn thấy chuyện sắp xếp nguyệt, lúc này lại muốn ta đem những người đó chuyển đi.” Long Phạm mỉm cười, mơn trớn trên mái tóc của Lăng Lạc Viêm, “Ta đã nhớ rõ, lúc sau trở về ta sẽ mệnh lệnh tất cả những người trong đó chuyển đi, tuy nhiên bọn hắn có ở đó hay không đối với ta mà nói không có gì khác biệt.”

Từ khi người trước mắt này ngoài ý muốn xuất hiện, hắn đối với những kẻ đó đã sớm không có hứng thú, trên thực tế lúc trước hắn đến nơi ấy bất quá cũng chỉ làm theo thông lệ, không ai có thể như Lạc Viêm làm cho hắn thất vọng như vậy.

“Không thể không để ý, người của ta há có thể để cho kẻ khác đụng vào,” Ở trên môi Long Phạm, hắn lại hạ xuống một cái hôn khẽ, Lăng Lạc Viêm ngã về một bên gối đầu lên cánh tay Long Phạm, chậm rãi nói “Nếu người và ta đều hiểu rõ tâm ý của chính mình, ta lúc này nói cho người biết, ta sẽ không cho phép người của ta chạm vào kẻ khác, điểm này người phải nhớ kỹ.”

Trong dĩ vãng hắn sẽ không yêu cầu tình nhân của mình như thế, nhưng Long Phạm thì khác.

Thản nhiên nằm bên cạnh, đó là mệnh lệnh cũng là nhắc nhở, bởi vì lời này của Lăng Lạc Viêm mà Long Phạm nở nụ cười càng thêm thâm thúy, hắn xoay người kẻ sát vào tai của Lăng Lạc Viêm, “Ta sẽ nhớ kỹ, bất quá người nên nói lời này là ta mới đúng. Lạc Viêm đối với người khác đã làm cái gì thì tự mình biết rõ, cần phải nhớ kỹ về sau không bao giờ được phát sinh.”

Long Phạm nói chính là việc của Trữ Hinh. Không chút để ý tự tay thoát hạ y bào, Lăng Lạc Viêm cười khẽ, “Việc kia chẳng lẽ không phải là vì người tự giảng bày ta? Đến bây giờ vẫn còn để tâm. Tóm lại sau này sẽ không, ngoại trừ tế ti của ta, những người khác khó làm cho ta có hứng thú...” Liếc mắt Long Phạm một cái, chỉ thấy đôi mắt thanh lam kia đang mỉm cười nhìn hắn, làm cho hắn không khỏi nghiêng người hôn lên ôn nhu trong đó.

Nụ hôn dừng ở trên mắt rồi từ từ đi xuống, đến cánh môi rồi đến bên cổ, Long Phạm giữ Lăng Lạc Viêm lại trước khi cảm thấy chính mình bắt đầu không thể khống chế, “Ngủ đi! Ngày mai còn phải sớm khởi hành, nghỉ tạm đi.” Cứ tiếp tục như vậy hắn biết chính mình không thể khống chế được bao lâu.

Lăng Lạc Viêm cũng biết lấy trạng thái hiện giờ của hắn thật sự không thích hợp làm chuyện khác, pha lẫn tiếu nuối hắn ngồi dậy tính toán thoát hạ y bào rồi đi ngủ, ngay lúc này lại cảm giác một đôi tay quen thuộc theo y hạ của hắn thâm nhập, đầu ngón tay lướt qua đai lưng, cũng như thường ngày Long Phạm thay hắn giải y rồi sau đó tự thoát đi y bào của chính mình.

Ôm chặt Long Phạm, Lăng Lạc Viêm khép mắt lại, sắc trời không còn sớm, nghỉ ngơi không bao nhiêu liền phải thức dậy rời khỏi Li Dạ thành tiếp tục đến Liệt Diễm tộc, bất quá lần này cuối cùng cũng có thu hoạch, chỉ là hao tổn linh lực của hắn, nghĩ như vậy hắn bắt đầu thăm dò cơ thể, mới vừa rồi vận chuyển tâm pháp tu luyện, lúc này nên khôi phục lại một ít mới đúng.

“Long Phạm...”

Bởi vì Lăng Lạc Viêm đột nhiên gọi hắn, Long Phạm mở mắt hướng hắn nhìn lại, vốn là đôi mắt luôn lộ ra vẻ gợi tình bây giờ lại hàm chứa nhiều thận trọng.

“Linh lực của ta tựa hồ không thể tập hợp” Nhìn Long Phạm, Lăng Lạc Viêm nói ra phát hiện mới vừa rồi, mặc dù cảm thấy có chút bất thường nhưng không quá lo lắng.

“Ngoại trừ không thể tập hợp linh lực, còn có cảm giác gì khác?” Long Phạm nhú mi, chỉ cần thân đủ linh phách, hiểu được phương pháp tu luyện, Lạc Viêm lại nằm trong tay viêm hỏa lực thì không nên xuất hiện dị tượng như thế này.

“Không có gì đặc biệt, chỉ là không thể tu luyện linh lực, cũng không cảm giác đến viêm hỏa tồn tại giống như ta chưa từng có viêm hỏa lực,” Tựa như khi hắn mới đầu không đủ linh phách, cảm giác không được linh lực trong cơ thể, loại cảm giác này rất không bình thường, vốn cho dù hao hết linh lực hắn vẫn có thể cảm giác được viêm hỏa lực, nhưng mà lúc này....

Đem hắn ôm trong lòng dùng linh lực thăm dò, sắc mặt Long Phạm vẫn trầm tĩnh như trước nhưng Lăng Lạc Viêm lại nhìn thấy trong mắt Long Phạm có vài tia khác thường, hắn chuẩn bị tinh thần mở miệng hỏi, “Sao lại thế này? Vì cái gì ta không cảm giác được viêm hỏa? Cũng không tập hợp được linh lực?”

“Là linh phách của ngươi” Long Phạm đáp lại lời Lăng Lạc Viêm, “Tổn hao quá độ, nguyên bản không thuộc về ngươi mà là của Dạ Dực, linh lực của nó bị ngươi hao hết.” Thân mình của Lạc Viêm không có việc gì quả thật còn rất may mắn.

“Từ khi ở Vọng Thiên Thai đến nay Dạ Dực ngủ say đã lâu, linh phách tổn hao quá độ sẽ như thế nào? Chẳng lẽ ta phải chờ tới khi nó tỉnh lại thì mới có thể khôi phục lực lượng?” Theo sắc mặt của Long Phạm xem ra việc này không phải chuyện đơn giản.

“Ta sẽ tìm cách vì ngươi giải quyết làm cho Dạ Dực sớm ngày tỉnh lại, bây giờ ngủ đi, ngày mai nói sau!” Im lặng nhìn hắn, Long Phạm khôi phục vẻ mặt bình yên như trước, Lăng Lạc Viêm rút cục thở dài, “Ngươi không muốn nói xem ra việc này không dễ dàng giải quyết như vậy, ta chỉ hy vọng không quá mức phiền phức là được.”

Hắn không hy vọng lui lại thời điểm khi chưa có linh lực, nhất là lúc này lại trên đường đến Liệt Diễm tộc.

“Cũng không phiền phức, Lạc Viêm không cần lo lắng.” Đối với Lăng Lạc Viêm mỉm cười, trong đôi mắt thanh lam lướt qua một tia khó có thể phát giác, Long Phạm lại lần nữa ôm chặt hắn, nhìn thấy Lăng Lạc Viêm khép mắt lại, dưới đáy mắt thanh lam thâm thúy như biển sâu bắt đầu trở nên ám trầm.

Lạc Viêm không cần làm bất cứ điều gì, chuyện này rất nhanh sẽ được giải quyết.

78. Quyển 2: Chương 78: Diễm Báo

Sáng hôm sau, hai tộc đều thu thập ổn thỏa chuẩn bị khởi hành. Lần này ngoài ý muốn đạt được Trạc hồn châu, lại được thành chủ Li Dạ thành đồng ý hợp tác sinh ý, Xích Diễm tộc có thể nói là gặt hái rất lớn. Đám người của Liệt Diễm tộc ở bên cạnh chưa hề nhúng tay vào, mặc dù lần này là đi về nơi của bọn hắn nhưng cả đoạn đường Xích Diễm tộc càng lúc càng như người làm chủ.

Hiện giờ Lăng Lạc Viêm chủ đạo hết thảy, Phùng Hoài không hề nhiều lời. Sắc trời vừa sáng liền thu thập hành trang, Phùng Hoài mang theo người của Liệt Diễm tộc đứng hầu ngoài đại môn, chờ nam nhân tuổi trẻ hồng y như hỏa xuất hiện.

Thái độ của Liệt Diễm tộc càng lúc càng thận trọng trong khi các trưởng lão Xích Diễm tộc lại ẩn chứa sắc mặt vui mừng, có một vị tông chủ như vậy kêu bọn hắn làm sao có thể mất hứng, mọi người đều tự dấy linh thú cùng đội Li Dạ thành chủ đưa tiễn tông chủ của bọn hắn.

“Tôn thành chủ không cần đưa tiễn, đến đây xin cáo biệt.” Khoát tay ngăn lại Tôn Sát An, Lăng Lạc Viêm từ đại môn bước ra, hạ nhân hai bên nhìn thấy hắn liền lập tức cung kính quỳ xuống bái lạy, bọn họ tuy không tận mắt chứng kiến nhưng cũng biết vị Viêm chủ này đã cứu Thiếu chủ nhân, cũng cứu bọn họ và cứu dân chúng xung quanh.

“Viêm chủ lên đường bình an, Tôn mỗ đến đây xin cung tiễn.” Trước mặt tất cả mọi người, Tôn Sát An tự mình đưa Lăng Lạc Viêm đến ngoài cửa, cũng như bọn hạ nhân khom người đưa tiễn.

Mặc dù nuôi tiếc viên Trạc hồn châu nhưng đứa con duy nhất của hắn được cứu trở về, thú ma bị trừ, thanh danh của hắn được bảo vệ cũng bảo vệ hết thảy những gì hắn có, tính như thế nào thì xem ra vẫn là

đáng giá, mà Viêm chủ xem ra tuổi trẻ có tướng mạo đủ để mê hoặc lòng người lại khôn khéo vượt ngoài dự kiến của hắn, làm cho hắn không thể không nhìn Xích Diêm tộc bằng con mắt khác.

Bên ngoài phủ đệ của thành chủ có gần trăm người đồng loạt lên ngựa, ở sau lưng bọn hắn là thành chủ Li Dạ thành tự mình cung tiễn, thậm chí cho đến khi bọn hắn đi xa cũng không đứng dậy. Một màn này từ khi Lăng Lạc Viêm tiến vào trang viên rồi sau đó rời đi đều được dân chúng lúc nào cũng chú ý xem ở trong mắt.

Xung quanh phủ đệ của thành chủ có quỷ quái, có ma vật ăn thịt người, đây là dân chúng trong thành không dám nghị luận nhưng mọi người trong lòng đều nghi ngờ, vốn dĩ các vị linh giả này không biết thực hư, tiến vào chỉ biết chịu chết, không nghĩ tới bọn hắn cư nhiên không có việc gì lại có thể mạnh khỏe đi ra, thậm chí ngay cả thành chủ đều cung kính đưa tiễn như vậy.

Hay là thành chủ được ưu đãi cái gì?

Cho đến mấy ngày sau, xung quanh phủ đệ không còn nghe thấy tiếng động kỳ quái, cũng không thấy người vô cớ mất tích, dân chúng mới bỗng nhiên nhớ tới những gì mình nhìn thấy cũng nhớ tới vị thủ lĩnh của nhóm người linh giả kia, một thân hồng y, tuấn mỹ vô song được thủ hạ của thành chủ xưng là Viêm chủ....

Sau si mị họa đến Li Dạ thành, ma vật ăn thịt người bị Viêm chủ diệt trừ, Li Dạ thành chủ tự mình đưa tiễn, những chuyện này lại được người đời tiếp tục lưu truyền.

Lăng Lạc Viêm cũng không biết cảm giác trong lòng dân chúng, ngồi trên lưng ngựa một đường tiến đến Liệt Diêm tộc, hết thảy những gì hắn đang suy nghĩ chính là về mặt đêm qua của Long Phạm, thần sắc quá mức bình yên trầm tĩnh làm cho hắn có loại dự cảm không tốt, loại cảm giác này giống như ở Lôi Lạc thành khi nhìn ra ngoài cửa sổ đầy trời sấm sét, cái loại âm trầm như bị cái gì đó nặng nề ngăn chặn trong lòng.

Loại cảm giác này không phải lần đầu tiên hắn có, từ khi đến Lôi Lạc thành rồi sau đó chân chính có được viêm hỏa, cái loại cảm giác thi thoảng này làm cho hắn biết rõ có gì đó dị thường. Xích Diêm tộc đang ở phía trước con đường tái hiện vinh diệu ngày xưa, hắn từ lúc thân không có linh lực cho đến khi thao túng được viêm hỏa, thậm chí có được Trắc hồn châu, hết thảy những điều này tiến hành không sai, thẳng cho đến lúc này hao hết linh lực không thể tu luyện làm cho hắn đột nhiên nhớ tới cái gì đó, tựa hồ là một chuyện bị hắn xem nhẹ.

Đến tận cùng là cái gì, cái loại bất an tận sâu trong linh hồn, rốt cục là vì cái gì tạo nên? Chỉ là vì hắn tạm thời mất đi lực lượng không thể tu luyện linh lực bảo toàn chính mình?

Hắn muốn nắm lực lượng ở trong tay mà không phải dựa vào người khác, tạm thời không thể tu luyện linh lực làm cho hắn ảo não, lại còn chưa kể đến cái loại cảm giác khác thường, cái loại này như thể một lời cảnh cáo từ tận sâu trong linh hồn.

Có cái gì thật sự không đúng.

Giục ngựa về phía trước, tâm tư không ngừng khuấy động. Long Phạm vì ánh mắt của Lăng Lạc Viêm mà nghiêng đầu lại, về mặt xem ra cũng không khác ngày thường, nhưng Lăng Lạc Viêm vẫn cảm thấy có chỗ không đúng. Tâm tư hỗn loạn, hắn cảm giác bên trong đầu một trận choáng váng, trong khoảnh khắc mắt đi hết thảy tri giác.

Y mê đảo rực như cánh điệp hồng bay xuống, từ trên lưng ngựa bạch sắc ngã về phía sau, còn chưa rơi xuống đất liền được một đôi tay đỡ vào trong lòng.

Tiếp được thân ảnh màu đỏ ngã xuống, ánh mắt Long Phạm trở nên thâm trầm, đem người trước mắt ôm chặt vào lòng tiếp tục giục ngựa chạy về phía trước.

Mọi người ở phía sau vẫn chưa nhìn thấy khác thường, chỉ thấy tề tề bỗng nhiên bỏ con hắc mã của chính mình ngồi xuống phía sau tông chủ, hai người một trước một sau cùng cười, đôi khi thỉnh thoảng trình diễn vài cảnh thân mật ái muội, theo thời gian bọn họ cũng dần quen, tuy tông chủ và tề tề không nói rõ nhưng hai người có quan hệ gì, bọn hắn đều thật sự rõ ràng.

Không ai cảm thấy kỳ quái, chỉ có ánh mắt tự trao nhau mang theo ý cười cùng thông cảm, bởi vì tông chủ mà bọn hắn mới có thể chứng kiến tề tề cùng ngày xưa bất đồng, chẳng qua khi đối mặt với bọn hắn, thân

ảnh mặc bạch y bào kia vẫn là trầm tĩnh, cái loại thần nhiên và ôn hòa, thâm trầm và đậm mực luôn làm cho người ta không tự chủ trong lòng nảy sinh kính sợ.

Không dám nhiều lời, mọi người tiếp tục giục ngựa bước đi, lại nhìn thấy tế ti kéo thẳng dây cương, xoay đầu lại, “Tông chủ và ta đi trước một bước, qua phía trước rừng cây cùng các người tụ hợp.”

Các trưởng lão không rõ vì sao nhưng vẫn gật đầu đáp ứng, chỉ thấy hai người tăng nhanh tốc độ hướng tới rừng cây xa xa mà đi.

Tiếng vó ngựa dồn dập hạ xuống, hỗn tạp mà bất loạn, tốc độ không nhanh cũng không chậm, trong lúc Lăng Lạc Viêm hôn mê vẫn cảm giác chính mình đang đi về phía trước, lơ mơ tựa hồ nghe thấy tiếng vang gì đó nhưng vô pháp phân biệt.

Hôn mê lại ngủ đi không biết qua bao lâu, khi hắn tỉnh lại, trước tiên ngửi thấy chính là hương thơm cỏ cây cùng hơi thở mùi hoa sen, dưới thân không còn là linh thú nhấp nhô mà là thảm cỏ mềm mại, phía sau dựa vào thân cây, hắn chậm rãi mở mắt, không ngoài dự đoán nhìn thấy một đôi mắt màu thanh lam nhợt nhạt.

“Lạc Viêm xem ra không có việc gì, linh lực chưa hồi phục thân thể còn cần điều chỉnh lại, vì vậy lúc này mới hôn mê. Ta cấp cho ngươi một chút linh lực, tiếp tục nghỉ ngơi mấy ngày đợi đến khi Dạ Dục tỉnh lại, thân thể của ngươi khôi phục liền có thể sử dụng viêm hỏa.”

Đôi mắt u lam nhợt nhạt thâm thúy, không rõ nét bình tĩnh trong đó còn cất giấu điều gì hay không, Lăng Lạc Viêm nhìn hắn, khẽ nhíu mi mỉm cười, “Không cần lừa ta, thật ra ta có thể cảm giác được ngươi đang che giấu việc gì đó mà vẫn chưa nói. Chẳng qua có phải phiền phức lần này đặc biệt nghiêm trọng?”

Đã sớm có chuẩn bị cũng không lo lắng lắm, có phiền phức thì giải quyết phiền phức, hắn không hy vọng Long Phạm giấu diếm hắn, một mình vì hắn mà giải quyết.

“Lạc Viêm không cần bận tâm. Ta đã nói để cho ngươi khôi phục cũng không có gì phiền phức, qua mấy ngày liền hảo, đừng suy nghĩ quá nhiều. Chỉ cần chờ ngươi nghỉ ngơi đầy đủ, thân thể khôi phục thức tỉnh Dạ Dục là ổn.” Ngồi bên cạnh Lăng Lạc Viêm, Long Phạm kéo tay hắn qua dò xét, “Mấy ngày tới ngươi không nên sử dụng linh lực, còn chưa đến một tháng là tới Liệt Diễm tộc, nhất định có thể khôi phục.”

“Hy vọng có thể như lời ngươi nói.” Duỗi thẳng cánh tay, hắn quả thật cảm giác trên người khỏe hơn rất nhiều, nhưng lời nói của Long Phạm lại khiến hắn không thể hoàn toàn tin tưởng. Long Phạm không nói, hắn cũng không vội hỏi, tóm lại tế ti của hắn sẽ không làm hại hắn.

Hít vào hương thơm cỏ cây xung quanh cùng hơi thở trên người Long Phạm, hắn nhìn thấy linh thú ở một bên, đối với Long Phạm hỏi: “Tại sao chỉ có hai chúng ta, những người khác đâu?”

Cũng không biết hắn hôn mê bao lâu, lúc này tình huống thật giống như mới đầu khi hắn không thể sử dụng linh lực, chẳng qua lúc đó hôn mê là vì thân thể suy nhược, lúc này không biết là vì cái gì, hy vọng thật sự theo như lời Long Phạm, thân thể vẫn chưa khôi phục lại trạng thái bình thường.

“Các trưởng lão ở phía sau, trong chốc lát sẽ đuổi kịp, ta bảo với bọn hắn chúng ta đi trước một bước” Đầu ngón tay vuốt qua sợi tóc của nam nhân đang tựa vào thân cây, nhìn thấy Lăng Lạc Viêm đứng dậy, Long Phạm vì hắn gỡ xuống phiến lá dính trên vạt áo, mới đứng lên thì bỗng nhiên bị thân ảnh màu đỏ áp sát trước người.

“Các trưởng lão còn chưa đến, trong lúc này nên làm một chút gì đi? Tế ti đại nhân của ta....” Đem nam nhân trước mặt áp vào thân cây, Lăng Lạc Viêm cười đến mức tà khí, việc linh lực hắn không lo, hắn tin tưởng với khả năng của Long Phạm mọi việc đều có thể giải quyết, cho dù hắn mất đi linh lực, cũng bất quá làm lại từ đầu mà thôi.

Nếu phải so sánh, Long Phạm vì sợ hắn quá phận lo lắng mà đưa ra vẻ mặt bình tĩnh càng khiến hắn động tâm.

“Tông chủ muốn làm cái gì, Long Phạm tự nhiên sẽ phối hợp.” Cho dù biết rõ linh lực có vấn đề nhưng vẫn không khẩn trương hoảng sợ, chỉ vì tin tưởng vào chính năng lực của mình mà không quá cậy vào linh lực, trên thế gian chỉ sợ không có bất kỳ một người linh giả nào có thể như Lạc Viêm.

Nhiều người chỉ tin tưởng vào linh lực mà không tin chính mình, duy độc mỗi mình Lạc Viêm, từ lúc bắt đầu đến thế gian này đã không giống người thường. Nhìn thấy thân ảnh hồng y trước mắt, sắc thanh lam trong đôi mắt dần dần thâm trầm lộ ra mấy phần ý cười, “Bất luận Lạc Viêm muốn như thế nào, chỉ sợ thời gian không đủ...”

Ôm chặt Lăng Lạc Viêm trước mặt, làm cho hắn khẽ sát người mình, Long Phạm đưa tay vuốt ve xuống dưới thắt lưng của Lăng Lạc Viêm, tiếp tục nói, “Đã nhiều ngày ở trên đường còn chưa hảo hảo nhớ lại mấy ngày ở trong Hợp Hoan cư, không biết Lạc Viêm có nhớ đến?”

Lời nói nhẹ nhàng gần bên tai cũng như vẻ mặt của Long Phạm lúc này, vài phần thản nhiên vài phần đậm mật, nhưng hô hấp lướt qua bên tai cùng với bàn tay vuốt ve sau lưng lại khiến hắn không có chút cảm giác lạnh nhạt, ngược lại tràn đầy lửa nóng cũng như nhiệt độ của dục vọng dưới thân.

“Thật sự nhớ, hơn nữa ta còn nhớ tể ti vì ta mà thất khống, còn nhớ vẫn chưa nếm được hương vị...” Trong mắt đầy vẻ ái muội, đem chính dục vọng của mình khẽ sát trên người Long Phạm, cách vài lớp y phục nhẹ nhàng cọ sát, Lăng Lạc Viêm đem môi hôn lên, mỗi lần nhìn thấy nam nhân này vì hắn mà hiển lộ cảm xúc pháp phùng hắn liền nhịn không được mà động tâm.

Hai cánh môi cùng thiếp, hắn vừa mới xâm nhập được vào khoang miệng Long Phạm, đột nhiên đầu lưỡi bên trong ngênh đón đem lưỡi của hắn quấn quanh giao triền, thân thể vốn khẽ sát gắt gao bị cánh tay phía sau vòng quanh buộc chặt, hai tay giữ lấy đầu vai trên thân bạch y bào. Cảm giác dục vọng dưới thân của hai người cùng chạm vào nhau nóng rực, Long Phạm chậm rãi nói, “Xem ra Lạc Viêm cần phải giải quyết một chút.”

79. Quyển 2: Chương 79: Trong Rừng Phóng Túng

“Người cũng vậy.” Cho dù cách một lớp y bào hắn vẫn có thể cảm giác dưới thân Long Phạm cũng bắt đầu có phản ứng như hắn.

Muốn nói nửa thân dưới của nam nhân mang theo thú tính, hắn một chút cũng không phủ nhận. Mấy ngày liền gấp rút lên đường khó có được cơ hội hai người ở riêng một chỗ, mà lần này lại ở bên trong phiến rừng, phía sau các trường lão sắp đuổi tới, nhưng càng là vì thế giờ khắc này càng làm cho dục niệm của hắn rực rộ muốn động.

Cái gì là linh lực hao tổn không thể tập hợp, cái gì là Trạc Hồn châu là Liệt Diễm tộc, tất cả đều bị vứt ở phía sau, trước mắt chỉ nhìn thấy ánh mặt trời sáng lạng xuyên thấu qua từng phiến lá hạ xuống, rơi trên mái tóc đen huyền ánh lên sắc xanh lam lấp lánh. Nam nhân bị hắn áp vào thân cây, một thân bạch y bào cũng như ngày thường, bình yên trầm tĩnh, ôn hòa sâu lắng, nhưng Lăng Lạc Viêm có thể nhìn thấy trong đôi mắt thâm thúy như ánh sao kia lại tràn đầy tình ý ôn nhu.

“Quả thật giống nhau, cũng như Lạc Viêm....nóng...” Long Phạm mỉm cười khẽ nói, một tay dần dần đi xuống hạ thân của Lăng Lạc Viêm, đến khi nói ra từ cuối cùng cũng là lúc bàn tay đặt lên nơi ấy. Đôi mắt thanh lam không hề rời khỏi người trước mặt, nhẹ nhàng giải khai thắt lưng bên hông, bắt đầu thâm nhập vào y bào.

Lòng bàn tay Long Phạm vuốt ve chuyển động trên dục vọng nóng rực của Lăng Lạc Viêm, ánh mắt bắt đầu trở nên tối sầm khi nhìn thấy Lăng Lạc Viêm vì động tác của hắn mà khuôn mặt dưới mái tóc bạch kim tràn đầy màu sắc tình dục. Trong lòng hắn ngoại trừ dục niệm mãnh liệt còn có rất nhiều tình ái. Từ lúc khinh cuồng khiêu khích hắn cho đến khi quật cường không muốn thừa nhận, rồi đến khi ở dưới thân hắn tràn đầy mị sắc như hỏa, Lạc Viêm thủy chung khiến động tâm tư của hắn.

Tưởng rằng đến lúc không thể khống chế gặp được tình dục sẽ dịu đi, có thể làm cho hắn khôi phục vài phần tự khống, không nghĩ đến chỉ càng thêm mãnh liệt. Nam nhân này hấp dẫn hết thảy ánh mắt của hắn, làm cho hắn một vị tể ti như thế này rốt cục không thể tự tin vào khả năng khống chế của chính mình. (tự khống = tự kiềm chế)

“Như thế này có được không?” Linh lực hao tổn nhưng vẫn chưa ảnh hưởng đến thân thể, chỉ là như thế thì Lạc Viêm có thể thừa nhận.

Đôi mắt thanh lam bị dục vọng lan tràn thành một màu tối sẫm ở gần ngay trước mặt, đôi tay mơn trớn dưới hạ thân của hắn càng tiến nhanh động tác, Long Phạm vẫn chưa quan tâm đến dục vọng của chính mình mà lại vì hắn giải quyết trước, đôi mắt kia thật sâu chăm chú nhìn Lăng Lạc Viêm làm cho hắn nhếch lên khóe miệng, “Như thế này mới hảo....”

Lăng Lạc Viêm đưa tay giải hạ bên dưới lớp bạch y bào, hai bên dục vọng nóng rực cứng rắn thoáng chốc chạm nhau, ngành vật thẳng đứng ở dưới hạ thân hai người gắt gao kề sát. Khi đụng chạm vào thân thể của đối phương, bởi vì khoái cảm dâng trào mà hô hấp bắt đầu gấp gáp. Dựa vào người Long Phạm, Lăng Lạc Viêm cười khê, “Chỉ mong các trưởng lão không cần đến đây quá nhanh, bằng không nhìn thấy chúng ta như vậy chỉ sợ bọn hắn sau này không dám nhìn thẳng mặt ta và người.”

Đối với thế gian này mà nói, tuy rằng tình sự giữa nam nhân với nhau cũng không có gì khác thường, nhưng ở trước mặt tất cả mọi người làm ra động tác thân mật thì chưa từng có, chỉ cần nhìn biểu tình của các trưởng lão khi nhìn thấy hai người bọn hắn thường ngày cùng cười ngửa liền biết.

“Quan điểm của thế nhân đối với ta mà nói hoàn toàn không có ý nghĩa.” Ngữ thanh của Long Phạm thản nhiên, hắn cũng không để ý người bên ngoài, hắn chỉ vì một người duy nhất khiến động cảm xúc của mình, đó chính là người trước mắt.....

Dưới ánh mặt trời đỏ rực đẹp mắt khiến lòng người như mê muội, từng sợi tóc bạch kim óng ánh như tơ phát phơ trong gió, vài sợi lơ thơ bay lên trước mặt, đôi môi mỏng manh câu dẫn lòng người mang theo vài phần gợi tình mị hoặc, vẻ mặt bởi vì dục vọng mà càng tăng thêm thần sắc phong lưu, hết thảy của Lạc Viêm đều thuộc về hắn, mỗi một phân một tấc đều làm cho hắn không thể nhẫn nại.

Ấn chặt thân thể của Lăng Lạc Viêm đang dựa trên người mình, làm cho dục niệm lửa nóng của hai người càng thêm kề sát sát sao. Vòng tay ôm lấy Lăng Lạc Viêm, thật sâu hôn lấy cánh môi mềm mại đang dần dần mở ra theo đầu lưỡi của Long Phạm, cùng nhau nghênh đón quần quanh. Hô hấp nóng rực cùng nhiệt độ thân thể càng làm nộ hôn thêm sâu sắc mãnh liệt. Lăng Lạc Viêm cảm giác trong miệng tất cả đều là hơi thở của Long Phạm, bàn tay vòng quanh thắt lưng hắn dần dần đi xuống phía sau, làm cho hắn càng khó áp chế dục hỏa trong lòng.

Không biết bắt đầu từ khi nào, chỉ là thân thể kề sát đối phương, hai bên dục vọng chuyển động cọ sát lẫn nhau, không hề tiến nhập, nộ hôn kịch liệt cùng ngành vật nóng rực dưới thân lại có thể làm cho Lăng Lạc Viêm đạt đến khoái cảm. Thở hổn hển cảm giác được bàn tay ở phía sau đang du di ấn vào giữa hai chân, động tác chợt ấn chặt làm cho hắn nhịn không được rên rỉ một trận.

Nghe thấy hơi thở hàm chứa tiếng thở dốc, hai người từ đầu lưỡi ướt át giao triền bật ra tiếng thấp ngậm rên rỉ, đôi mắt thanh lam hoàn toàn tối sẫm, đầu lưỡi dây dưa lướt qua bên trong miệng Lăng Lạc Viêm như đang khiêu khích. Lăng Lạc Viêm chỉ cảm thấy bàn tay phía sau đầu đang thi lực mạnh hơn, khiến khoái cảm mãnh liệt dâng trào. Động tác di chuyển dưới thân càng lúc càng nhanh, Lăng Lạc Viêm khó khăn dời môi, cơ hồ đầu lưỡi dây dưa đoạt đi hết thảy hô hấp của hắn, thở gấp gáp hắn nâng đầu lên, “Long Phạm....không được, ta sắp...”

“Sắp cái gì, Lạc Viêm lần này nhanh như vậy là vì nghe thấy có người đang đến...” Trong miệng nói như vậy nhưng không buông Lăng Lạc Viêm ra, ngược lại càng đem dục vọng dưới thân tiếp tục hướng hạ phúc của Lăng Lạc Viêm cọ sát. Long Phạm đưa môi hôn lên cổ Lăng Lạc Viêm, đồng thời hướng chỗ sâu trong rùng nhìn lại, quả thật có tiếng bước chân đang truyền đến.

Còn chưa tiếp cận nhưng có thể nghe thấy tiếng bước chân đang hướng nơi này mà đến, trong rừng cỏ cây hương khí pha lẫn hơi thở gấp gáp của hai người. Gió nhẹ phát qua, y phục một nửa lui ra đến giữa chân khiến cho hỏa nhiệt một trận rét run. Biết rõ các trưởng lão sắp đến nơi này nhưng Lăng Lạc Viêm không thể dừng lại động tác, nếu nói Long Phạm vì hắn mà mất đi bình tĩnh không thể không chế, như vậy hắn là vì nam nhân trước mặt mà không hề cố kỵ. Có người đến thì đã sao, muốn hắn lúc này phải dừng lại quả thực là có người muốn chết. /

Thể dịch tràn ra để lại dưới hạ thân những dấu vết ướt át, y phục một nửa dừng ở giữa hai chân theo động tác mà phát phơ, âm thanh cỏ cây xào xạc, xa xa có tiếng bước chân khê vang, còn có hô hấp dồn dập lẫn nhau của hai người, hết thảy đều làm cho Lăng Lạc Viêm có loại khoái cảm phóng túng. Không khỏi mang theo vài phần ác ý, nếu các trưởng lão nhìn thấy tể ti thánh khiết, thanh tâm quả dục của bọn họ đang

cùng với hấn dã ngoại như thế này, không biết chính là loại biểu tình nào.....(thanh tâm quả dục = ít ham muốn tình dục)

“Lạc Viêm muốn cho người khác nhìn thấy người trong bộ dáng như thế này sao?” Nhìn ra trong ánh mắt của Lăng Lạc Viêm bởi vì dục vọng mà dâng lên ý tưởng điên cuồng, Long Phạm ở bên cổ hấn hung hăng hôn xuống, “Người không biết hiện giờ người gọi cảm như thế nào, người như vậy làm sao có thể để cho kẻ khác nhìn thấy....”

Dục vọng gần sắp bùng nổ thì chợt nhiên bị một ngón tay thon dài ngăn lại ở đỉnh đầu, tiếng bước chân càng lúc càng tiếp cận, Lăng Lạc Viêm chỉ có thể ở thế bị động mà thở hổn hển. Dục vọng bị áp chế làm cho hấn gât gao nhíu mi, “Long Phạm ”

“Cùng ta cùng nhau, Lạc Viêm....” Giọng nói nỉ non lướt qua bên tai Lăng Lạc Viêm, hô hấp dồn dập lửa nóng, dục vọng dưới thân hai người bị Long Phạm gât gao bao lấy trong lòng bàn tay, sau một trận kịch liệt khiêu khích tiến lui, Lăng Lạc Viêm rốt cục thỏa mãn ngửa đầu thoát ra một trận rên rỉ đầy khoái cảm, đồng thời dưới thân nóng lên, hai người cùng lúc bắn ra bạch dịch trong cơ thể, cảm giác hạ phúc một mảnh ấm áp. Mặc dù bên ngoài y bào nhìn không thấy thứ gì nhưng bên trong lại tràn đầy dấu vết tình dục, cũng không đem những thứ đó lau chùi sạch sẽ mà cứ thế mặc vào. Lăng Lạc Viêm thở hổn hển tựa vào người Long Phạm, lắng nghe tiếng bước chân tiếp cận, tựa hồ ngay tại bên tai.

Sửa sang lại y bào hỗn độn, Long Phạm nâng lên khuôn mặt Lăng Lạc Viêm, khẽ hôn lên cánh môi đỏ ửng. Ngoại trừ đáy mắt vẫn ẩn chứa sắc màu dục niệm, Long Phạm xem ra vẫn là vị tể ti làm cho người ta sùng bái, buông xuống y bào, không còn nhìn thấy dấu vết ướt át dính đầy bên trong, với vẻ mặt trầm tĩnh bình yên của hấn, không ai lại nghĩ đến tể ti lại có một màn mới vừa rồi. Lăng Lạc Viêm nhin không được ôm chặt khuôn mặt Long Phạm tiếp tục hung hăng hôn lên.

Khi các trưởng lão của hai tộc tiến vào rừng cây, đi vài chỗ sâu bên trong thì thấy thấp thoáng thân ảnh màu đỏ, vừa đến gần liền chứng kiến một màn trước mắt.

Tông chủ đem tể ti áp sát vào thân cây, y mặc màu đỏ vòng ra sau bạch y bào, tể ti chưa bao giờ ở trước mắt mọi người lộ ra cảm xúc phàm tục, thế nhưng lúc này lại tựa hồ mỉm cười một chút, một tay đặt dưới thắt lưng tông chủ, một tay đặt sau gáy, với tư thế kia, thấy thế nào cũng thực kịch liệt.

Ôm hôn như ở chốn không người làm cho tất cả các trưởng lão trợn mắt há mồm. Trong rừng cây xanh biếc, một đôi thân ảnh hồng y và bạch y ôm hôn nồng nhiệt lại hết sức đáng chú ý, làm cho người ta không muốn nhìn thấy cũng không được.

Tất cả mọi người đều đang lưỡng lự không biết có nên cắt ngang hai người để chứng tỏ bọn hấn chỉ mới đến đây, hay là xem như không nhìn thấy gì chỉ lặng yên đứng chờ....đang lúc do dự thì lại thấy hai người tách ra.

Liếm môi khẽ nhếch mép, khơi mào khoe mắt lộ ra vài phần mỉa mai, thân ảnh hồng y hướng tới bọn hấn đi lại. Đường như không có việc gì, tự mình leo lên lưng thú, Lăng Lạc Viêm quay về phía tể ti ngẩng đầu ý bảo, “Lên đây đi.” Với tình trạng của hấn lúc này chỉ sợ Long Phạm sẽ không cho phép hấn một thân độc hành.

Nhảy lên lưng ngựa, Long Phạm ở phía sau ôm lấy Lăng Lạc Viêm. Biết Lạc Viêm hiểu được nỗi lo lắng của hấn, Long Phạm mỉm cười, cúi đầu hôn xuống bên tai Lạc Viêm một chút, sau đó kéo thẳng dây cương rồi xoay đầu hướng tới các trưởng lão của hai tộc đang chờ đợi gốc lẳng, thần nhiên nói “Khởi hành.”

Về mặt ôn hòa lãnh đạm vẫn như trước không hề thay đổi, tựa như mới vừa rồi mọi người nhìn thấy chỉ là ảo giác, đối với tông chủ nở nụ cười như thế, cái loại kịch liệt mang theo vài phần tình ý ôn nhu, lại còn ở trước mặt tất cả mọi người không hề cố kỵ ôm hôn nồng nhiệt. Có lẽ bọn hấn đều đang lầm tưởng, thật sự khó có thể tưởng tượng mới vừa rồi người kia là tể ti, là người gần như thần nhân trong mắt bọn hấn, là tể ti siêu phàm thoát tục....

Lần này cũng không phải ở Vọng Thiên Thai, không phải vì sinh li tử biệt mà dẫn đến nụ hôn kịch liệt, cũng không phải cử chỉ thân mật ái muội thường ngày mà bọn hấn hay nhìn thấy, mà là chân chân thật thật....Nhìn thấy quan hệ của tông chủ và tể ti, mặc dù lúc trước chưa biết rõ hai người đã phát triển đến mức nào, nhưng cho tới giờ khắc này bọn hấn mới chân thật cảm nhận được.

Thật sự khó có thể lấy tế ti siêu phàm thoát tục và tế ti có loại tình cảm hồng trần đem liên hệ với nhau, lại càng không nói tông chủ với khí thể bách nhân như thế làm cho người ta không khỏi thần phục dưới chân hắn, ngay cả khuôn mặt quá mức tuấn mỹ, tính khí lại khiến người ta không dám sơ suất khinh thường, hai người này cùng chung một chỗ, không biết....

Nghĩ đến một màn mới vừa rồi, lại nhìn hai người đang cùng cưỡi ngựa ở phía trước, người của Xích Diêm tộc không khỏi bắt đầu suy đoán, nếu là tông chủ và tế ti ở cùng một chỗ, bọn hắn trong lúc đó không biết ai mới là....

Bởi vì khó có thể phán đoán, các trưởng lão đành buông tha cho vấn đề này, xem như cái gì cũng không nhìn thấy. Các truyền sử vốn chỉ đi theo phía sau lại càng không dám nghĩ nhiều đến chuyện đó. Một hàng người tiếp tục bước đi cho đến khi xuyên qua cánh rừng vẫn không người nào nói ra một tiếng, không khí đang thập phần cổ quái lại nghe thấy từ ven rừng có tiếng gọi âm ỉ truyền đến.

“Các vị đại nhân, van cầu các người cứu hắn!” Ôm một người đầy huyết, một nam nhân từ ven rừng chạy đến, theo như y phục xem ra chỉ là dân chúng bình thường, thần tình tràn đầy lo lắng hướng tới bọn hắn ngã xuống đất bái lạy.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Quyết Vân giục ngựa tiến lên trước chỉ vào nam nhân thân đầy máu tươi. Vô duyên vô cớ xuất hiện một người như vậy không thể nói không có chút kỳ quái.

Cuống quýt nâng đầu lên, nhìn thấy trước mặt có rất nhiều người xuyên trên mình y phục lộng lẫy, dung mạo thoát tục, nam nhân kia có chút khiếp sợ, chỉ vào người đang nằm trên mặt đất, lắp bắp đáp, “Bẩm đại nhân....hắn....hắn là họ hàng xa của tiểu nhân, cùng nhau đi ra ngoài làm ăn sinh sống, chính là...đang trên đường về....ta ở phía sau chậm trễ một lát....đến lúc đuổi kịp....hắn....hắn đã như thế này...”

“Người đi nhìn một cái.” Ra lệnh cho Quyết Vân, Lăng Lạc Viêm đảo mắt trên người nam nhân thân đầy huyết sắc, người nọ e rằng đã chết, chỉ là không biết chết như thế nào, nếu đã không thể cứu thì cũng không nên ở đây hao phí thời gian.

“Bẩm tông chủ, hắn đã chết, xem ra là bị ma vật nào đó tổn thương, chỉ có một vết thương, tốc độ cùng góc độ xuất lực xem ra không giống người tầm thường có thể làm, trên người tư trang vẫn còn hoàn hảo, như vậy không phải bị giết vì của cải, còn nếu không phải đắc tội với kẻ khác rồi bị thỉnh linh giả ám sát, thì đó là gặp phải ma vật.”

Quyết Vân sau một hồi tra xét liền trả lời như vậy.

Gật đầu, Lăng Lạc Viêm hướng người nọ nói, “Người nghe rõ chứ, hắn không thể cứu, ta tuy có linh lực nhưng cũng không thể cứu một người đã chết, bất luận hắn chết như thế nào, kẻ giết hắn không phải người người có thể đối phó, không bằng sớm mau trở về đem hắn đi an táng!”

Không biết có phải hắn đang ảo giác, ma vật trên thế gian dường như càng lúc càng nhiều, từ si mị đến thúu ma, rồi đến trước mắt một màn này, bất giác hắn nhớ tới lời nói trong câu ca dao kia....

“Ngàn vạn lần năm luân hồi, nhân thần ma quỷ khó phân, thế đạo hỗn độn, hạo kiếp bùng nổ....Hay sự tình quả thực đúng như lời ca dao mà phát triển?”

Cho người nọ một ít quan tiền để hắn quay trở về đem người đi an táng, hai tộc tiếp tục đi về phía trước, việc này rất nhanh liền bị mọi người lãng quên. Đến thành trấn kế tiếp, đoàn người cũng không vội chạy đi mà dừng lại nghỉ ngơi hồi phục, sau đó mới tiếp tục lên đường.

Dọc đường không ngừng nghe nói có ma vật thường xuyên xuất hiện, các vùng lân cận đều lan truyền như thế, cũng như ở trong Li Dạ thành, có những địa phương trở thành khu vực cực kỳ nguy hiểm, không người dám đi qua. Cứ như vậy liên tiếp mười ngày, đủ loại sự việc quỷ dị được dân chúng miêu tả lan truyền cho nhau, mỗi người đều tự cảnh giới. Mười ngày qua, đoàn người của Lăng Lạc Viêm đi qua chỗ nào cũng đều nghe thấy dân chúng trong thành sợ hãi miêu tả.

Không biết có bao nhiêu người đã chết, tóm lại chuyện ma vật giết người trở thành tin tức mà cứ mỗi một lần đi qua bất cứ địa phương nào cũng đều sẽ nghe thấy.

80. Quyển 2: Chương 80: Dị Biến

Một ngày nọ, hai tộc đến được một thành trấn nhỏ. Thoáng chốc có một đoàn linh giả đông đảo tụ hợp như vậy lại dừng chân nghỉ ngơi, đối với dân chúng ở nơi này đây là một sự kiện cực kỳ vinh dự. So với thái độ chiều đãi nhiệt tình của dân chúng thì người của cả hai tộc đều nhất nhất thận trọng, mấy ngày liền dọc đường đi đều nghe thấy những việc về ma vật làm cho bọn họ không khỏi mang theo vài phần cẩn thận.

Nếu không phải ma vật trên thế gian tự sinh sôi nảy nở thì nhất định đã có người tạo nên, bất luận như thế nào cũng đủ để bọn hắn phải cẩn thận phòng bị. Từ khi tông chủ trọng sinh trong viêm hỏa, rồi Phùng Hoài nhắc tới câu ca dao kia, Xích Diêm tộc trở thành mục tiêu của các tộc khác, muốn nói có kẻ nào đó âm thầm tính kế xem ra cũng không phải không có khả năng.

Tìm một nơi yên tĩnh dừng chân, bởi vì nhân số khá đông, hai tộc phân chia rải rác tại các khách điểm ở nội thành. Bóng đêm dần buông xuống nhưng truyền sử của hai tộc vẫn có người ra ngoài thăm dò tin tức, vì đã nhiều ngày tựa hồ nguy hiểm luôn đi trước bọn hắn, dọc đường đi, các trưởng lão đều phái người điều tra xung quanh.

Trong phòng ngủ ở một khách điểm, lúc này có hai người đang nằm nghỉ ngơi, những sợi tóc bạch kim xoắn dài trên chiếc gối màu xanh ngọc bích, hồng sam đỏ tươi như máu, dưới mái tóc bạch kim là đôi mắt mị hoặc lòng người đang nhắm lại, hô hấp bình ổn, hiển nhiên đang ngủ say.

Thu hồi ánh mắt thâm thúy màu thanh lam trên thân ảnh hồng y, thần sắc khẽ lay động, nam nhân vốn nằm bên cạnh Lăng Lạc Viêm lúc này đang đứng ở cạnh giường, nhẹ nhàng vươn tay đặt vào y bào màu trắng bên cạnh Lăng Lạc Viêm, hương sen thanh đậm vẫn như trước, lặng yên không một tiếng động, trong chớp mắt bóng dáng người nam nhân biến mất vô tung.

Trong phòng ngủ tiếng hơi thở nhẹ nhàng ổn định tựa như lúc trước hết thảy cái gì cũng đều không phát sinh, người vốn nên ngủ say nhưng sau khi thân ảnh bạch y biến mất không lâu, chậm rãi mở to hai mắt.

Liếc mắt nhìn y phục màu trắng bên cạnh, đôi môi mỏng manh thoáng gợi lên vài tia giễu cợt, hay là Long Phạm cho rằng vì hương sen của hắn mà mình có thể bình yên ngủ say? Thói quen bên cạnh lúc nào cũng có thân thể ấm áp, cũng quen ôm lấy thân hình hoàn mỹ kia, chỉ là một kiện y phục...như thế nào có thể làm cho hắn tiếp tục ngủ say.

Tật xấu không có người ôm thì không thể ngủ được, sau khi gặp được Long Phạm lại trở thành không ôm người nam nhân này thì không thể ngủ yên, không biết có phải càng ngày càng nghiêm trọng không....Đôi mắt ứng đỏ khẽ nâng, nhìn ra ngoài cửa sổ không thấy bất kỳ bóng dáng nào, cũng không tính toán đi tìm thân ảnh bạch y kia, hắn chỉ nằm yên như vậy....

Thời gian chậm rãi trôi qua, bóng đêm càng lúc càng thâm trầm. Trong đêm khuya thanh vắng lấp lánh đôi mắt như lửa đỏ cũng giống hồng y đang mặc trên người, trong gian phòng u ám làm cho người ta không thể phớt lờ. Khi Long Phạm quay trở về, điều đầu tiên nhìn thấy chính là đôi mắt kia đang chăm chú quan sát hắn.

“Đã trở về?” Lăng Lạc Viêm lặng lẽ nhếch môi nhưng trong mắt không hề mang theo ý cười, ngồi dậy nghiêng đầu nhìn nam nhân đứng cách đó không xa.

Linh quang nhấp nháy di chuyển trong lòng bàn tay toát ra ánh sáng mê mông, bạch y tóc đen, bình yên trầm tĩnh tựa hồ như chưa hề rời đi, chỉ có đôi mắt thanh lam đang nhìn Lăng Lạc Viêm xẹt qua một tia gì đó.

“Đã trở về.” Không hề nhiều lời, Long Phạm đi đến bên giường, lòng bàn tay đặt lên trán Lăng Lạc Viêm, linh quang trong tay chợt nhiên lóe sáng rồi trong nháy mắt liền ẩn đi. Trong phòng nhấp nháy lúc sáng lúc tối, Lăng Lạc Viêm không hề tránh né, mặc cho lực lượng trong lòng bàn tay Long Phạm tiến vào trong cơ thể.

Giống như có ý chí của chính mình, lực lượng vừa mới tiến vào trong cơ thể liền bị linh hồn ở một nơi sâu thẳm nào đó khất khao hấp thu cạn kiệt, cũng làm cho hắn càng thêm xác định Long Phạm truyền cho hắn không phải là linh lực.

“Đây là linh phách.” Y mẹ màu trắng buông xuống, Lăng Lạc Viêm chậm rãi mở miệng nói, ánh mắt vẫn chưa dời khỏi thân ảnh bạch y cao lớn trước mặt.

“Lạc Viêm đã biết.” Theo ánh mắt của Lăng Lạc Viêm đang lướt trên thân mình, Long Phạm cúi đầu nhìn thấy vạt áo có một chút vết máu, thở dài lắc đầu, “Vốn không muốn cho người biết, mấy ngày này ta đều dùng chú thuật để cho người ngủ yên, hôm nay nhìn người ngủ thật là tốt, e sợ sử dụng nhiều chú thuật sẽ ảnh hưởng đến thân thể của người, không nghĩ đến người nhanh tỉnh như vậy.”

“Người tưởng rằng ta ngủ say thì không biết gì? Hay là cho rằng lấy một kiện y bào thì có thể thay thế người?” Giọng nói âm trầm mang theo ý tứ trào phúng, cầm kiện bạch y bào ở trên giường, Lăng Lạc Viêm thuận tay ném nó xuống mặt đất, bước xuống giường đi đến trước mặt Long Phạm, “Có thể làm cho ta ngủ yên chính là người, không phải những thứ khác. Nửa đêm một mình rời đi, đem đến linh phách cho ta thế nhưng lại dùng cái này để thay thế?”

Đầu ngón tay khẽ điểm, y bào nằm dưới giường trong nháy mắt bị liệt hỏa đỏ rực nuốt lấy. Không một tiếng động, ngọn lửa yêu dã xinh đẹp lặng lẽ đốt cháy, y bào màu trắng xoay quanh trong ngọn lửa, bị cắn nuốt hầu như không còn gì, ngay cả nửa điểm tro bụi cũng đều không lưu.

Một lần nữa cảm giác viêm hỏa tồn tại, một lần nữa nắm được viêm hỏa. Hao tổn linh phách quá độ, Dạ Dực ngủ say không tỉnh, dọc đường đi lan truyền ma vật giết người, linh phách trong tay Long Phạm, tất cả những thứ này đại biểu điều gì, đến lúc này hắn làm sao còn có thể nhìn không ra?!

Bởi vì hấp thụ linh phách mà cảm thấy thỏa mãn, đồng thời cũng bởi vì vậy mà dần dần cảm giác nhu cầu càng trở dậy mạnh mẽ, hồn phách ở sâu bên trong có gì đó khác thường làm cho hắn rất cục nhỏ tới lúc trước hắn có loại dự cảm không đúng chính là cái gì.

Dẫn hồn tộc không phải nhân loại có thể dễ dàng nắm trong tay. Mặc dù bây giờ người có ta dung hợp, cũng cần phải trả giá đắt....

Dạ Dực từng nói như thế, hắn rất cục nhỏ lại.

Những người đó là bị Long Phạm giết chết, chính là vì chiếm đoạt hồn phách, nhưng kẻ cần hồn phách không phải Dạ Dực mà là hắn.

“Dạ Dực cùng ta dung hợp, như vậy ta cũng thành ma vật? Mà người không muốn ta biết, lại một mình đi giết người đoạt phách? Có phải hay không còn dùng linh lực đem hồn phách luyện hóa thành linh phách cho ta, vì không muốn ta giống ma vật đi ra ngoài chiếm đoạt hồn phách?”

Đôi mắt phượng vẫn tung bay như trước, đáy mắt mị hoặc tà khí lại mãnh liệt như hỏa, ngữ thanh chất vấn cùng bất mãn tràn đầy bách nhân sắc bén. Hồng sam trên người ở bên trong bóng đêm dường như đang muốn bốc cháy, cũng như hai mắt thật sâu chăm chú nhìn hắn làm cho người ta không dám đối diện, rồi lại cố tình không thể dời mắt.

Lạc Viêm tựa hồ đã biết hết thảy, chỉ là có một chút không đúng, bất đắc dĩ lộ ra nụ cười nhàn nhạt, Long Phạm đem người trước mặt kéo vào trong lòng, “Người còn chưa thành ma vật, nhưng nếu Dạ Dực không tỉnh lại sẽ cấp thiết cùng người dung hợp. Đã nhiều ngày ta chiếm đoạt hồn phách để luyện hóa vì dẫn hồn tộc chỉ thích linh phách, để làm cho Dạ Dực sớm ngày tỉnh lại, vì không cho người bị bản năng cắn nuốt hồn phách của nó thúc giục, mấy ngày qua, giết người chính là ta.”

Phía trên bạch y bào lây dính huyết sắc, đơn giản nói ra lời thừa nhận. Lăng Lạc Viêm nhìn thấy vết máu đỏ sẫm trên bạch y bào thuần khiết kia, trong lòng dâng lên một loại cảm giác khó có thể nói rõ. Hắn rõ ràng biết Long Phạm không phải người từ bi lương thiện, rõ ràng biết nam nhân này tuyệt đối không như vẻ bề ngoài sẽ không đối với tánh mạng người khác mà mềm lòng, thậm chí vốn là vì đạt được đến mục đích mà không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Nhìn thấy màu đỏ chói mắt nhiễm trên tà áo trắng thuần khiết của Long Phạm, hắn lại không thể không chế mà cảm thấy đau lòng, bạch y bào giống như vĩnh viễn sẽ không nhiễm một hạt bụi nhỏ, bây giờ lại bị máu tươi lây dính, vì hắn mà giết người đoạt phách, bị người đời xem là ma vật, nam nhân này vốn phải cao cao tại thượng ở trên chúng sinh, được thế nhân nhìn lên kính sợ, vì hắn....

Thần sắc dưới đáy mắt chớp động, mạnh mẽ ôm chặt Long Phạm, Lăng Lạc Viêm thật sâu hít vào một hơi, chăm chú nhìn vào đôi mắt kỳ dị màu thanh lam kia, “Người tưởng rằng ta sẽ thích người giấu diếm để cho người thay ta giải quyết hết thảy? Giết người đoạt phách, nuốt hồn mà sống, bắt quá thì thành ma vật thôi, người cho rằng ta sẽ dễ tâm?” Thành ma vật cắn nuốt hồn phách, hẳn căn bản không quan tâm!

“Ta không muốn nhìn thấy người bị việc này ảnh hưởng, ta có thể giải quyết, vì người ta sẽ đem hết thảy phiền phức loại bỏ.” Long Phạm thần nhiên trả lời, thần sắc trầm tĩnh vẫn không thay đổi, nhưng đối với Lăng Lạc Viêm thì đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam đang nhìn hắn lại tràn đầy ôn nhu, thâm thúy như đại dương không đáy khiến hắn chìm sâu trong đó.

Ôm chặt người nam nhân trước mắt, đáy lòng phập phồng dao động khiến đôi tay đang vòng quanh thân Long Phạm càng siết chặt, hôn lên cánh môi hoàn mỹ, Lăng Lạc Viêm chỉ có thể hung hăng dùng nụ hôn kháng cự hết thảy những gì Long Phạm đã làm vì hắn.

Vì hắn mà ở trước mặt tất cả mọi người quỳ xuống, vì hắn mà vứt bỏ lợi ích tông tộc, vì hắn mà giết người hấp thu sinh linh, hết thảy những thứ này phải tính như thế nào? Mới đầu lãnh đạm rồi sau đó thâm tình, trên giường giao triền kịch liệt đòi hỏi, rồi hằng ngày ôn nhu quan tâm săn sóc, Long Phạm từ lúc bắt đầu đã làm cho hắn nảy sinh cảnh giác, quả thực đã trói hắn lại khiến hắn thâm nghĩ cứ như vậy ôm chặt, không muốn buông tay....

Mạnh mẽ hôn từ cánh môi đến đầu lưỡi rồi vào bên trong, giống như đang phát tiết, nụ hôn kịch liệt làm cho ánh mắt Long Phạm hiện lên nét thần nhiên nuông chiều, hắn cười nhẹ nhàng rồi ôm chặt Lăng Lạc Viêm, đem thân thể đang kề sát trước người càng hướng vào trong lòng ngực găt gao ôm lấy, đầu lưỡi dây dưa xâm chiếm bên trong miệng làm cho hai người càng thêm chặt chẽ quấn quanh, hắn không cảm thấy lần này gây nên có gì đặc biệt, không nghĩ tới Lạc Viêm lại như thế.

“Ta không phải loại người cần được bảo hộ thích trốn sau lưng kẻ khác. Ta không muốn nhìn thấy người vì ta giết người. Long Phạm, người hiểu chưa?” Dời môi, Lăng Lạc Viêm thở hổn hển ngẩng đầu, cùng đôi mắt thanh lam trầm tĩnh đối diện.

“Cho dù cùng Dạ Dục dung hợp, đó cũng là vì ta lợi dụng ma vật thì phải trả giá, trước khi Dạ Dục chưa tỉnh lại, nếu ta không thể kháng cự bản năng cắn nuốt hồn phách của nó, thì ta cũng không ngại tự mình đi giết người hấp thu sinh linh.”

Nhìn Lạc Viêm của hắn, trong đôi mắt nóng giận như ngọn lửa đầy mê hoặc lòng người, bên môi nhếch lên như có như không vẽ lạnh lùng tàn nhẫn, cũng ngạo nghễ lộ ra thờ ơ xem thường hết thảy mọi thứ, làm cho Long Phạm nhớ tới tình cảnh lúc trước Lạc Viêm dùng thân thể của kẻ khác để ngăn cản thích khách tập kích, lúc ấy chỉ là bộ dáng thiếu niên nhưng không người nào có thể sánh được khí thế bách nhân sắc bén như thế. Hắn làm sao lại không biết Lạc Viêm của hắn không phải kẻ nhu nhược.

“Nhưng ta không muốn nhìn thấy người vì khát cầu cắn nuốt hồn phách mà khổ sở. Dạ Dục chưa hoàn toàn cùng người dung hợp nhưng nó bị viêm hỏa tổn thương ngũ tạng đến nay, linh phách của nó bị người hao hết, mất đi ý thức, nó không thể khống chế sẽ bắt giết cùng người dung hợp. Trước khi bị nó dung hợp, bản năng khát cầu hồn phách của nó sẽ sinh ra ảnh hưởng đối với người.”

Ở trên môi của hắn nhẹ nhàng hôn xuống, đầu ngón tay của Long Phạm mơn trớn trên khuôn mặt Lăng Lạc Viêm, thần sắc thần nhiên đầy ôn nhu, “Giết người đối với ta mà nói cũng không thành vấn đề, hơn nữa là vì người. Hay là Lạc Viêm không muốn ta lạm sát kẻ vô tội? Những người đó đều là dân chúng tầm thường...”

Lăng Lạc Viêm lúc này chợt hiểu ra, từ lúc hắn hôn mê trên linh thú được dẫn vào rừng cây, bắt đầu từ người thứ nhất chính là Long Phạm giết chết. Rồi sau đó một mạch trên đường đi tất cả dân chúng bị hại đều là do nam nhân này vì hắn mà làm ra.

Ôm chặt Long Phạm, gần trong gang tấc cùng hơi thở của hắn dung hòa, Lăng Lạc Viêm nhướng mi khinh cười, “Trên đời có bao nhiêu người thật sự là vô tội? Phàm là người sống trên thế gian đều không người nào không ích kỷ. Ta, Lăng Lạc Viêm cũng thế. Những điều đó là do người vì ta làm ra, ta làm sao có tư cách oán hận. Bọn hắn nếu là vô tội, nợ nần này cứ tính trên đầu ta.”

“Đáng tiếc không thể sử dụng Trạc Hồn châu, Dạ Dực một khi bị Trạc Hồn châu dẫn ra thì chỉ có chết. Linh lực của người bị ảnh hưởng, hiện giờ chỉ có cách này mới có thể mau tu bổ linh phách bị hao tổn của Dạ Dực làm cho nó sớm ngày tỉnh lại.” Long Phạm bình tĩnh mỉm cười nhưng sắc mặt dần trở nên thâm trầm, mấy ngày gần đây liên tục hấp thu hồn phách nhưng e rằng vẫn không đủ, Lạc Viêm vẫn sẽ bị bản năng của Dạ Dực ảnh hưởng....

“Ta hiểu được.” Lăng Lạc Viêm chậm rãi gật đầu, gần đây trong cơ thể có một loại cảm giác khát cầu, một khi biết nó tồn tại thì càng hết sức rõ ràng. Khát vọng càng lúc càng trở nên cấp thiết mãnh liệt, đó chính là cảm giác của Dạ Dực muốn hấp thu hồn phách, không cần biết bất cứ thứ gì chỉ muốn cắn nuốt.

“Cảm giác của thú ma, ta rất cực hiểu được.....Long Phạm, mấy ngày gần đây cho dù người liên tiếp luyện linh phách cho ta nhưng hình như vẫn không đủ, ta giống như....” Lăng Lạc Viêm gắt gao khép lại hai mắt, y mê màu đỏ hạ xuống, hai tay nắm chặt y bào của Long Phạm, hơi hơi run rẩy, trong cơ thể dâng trào một loại cảm giác đói khát đang không chế tinh thần.

Hắn rất cực cảm nhận được cơn đói khát thức ăn của ma vật là cấp thiết như thế nào, cũng hiểu được vì sao Dạ Dực ở trong cấm kỵ giới lại đáp ứng giúp đỡ hắn, chỉ vì hắn hứa hẹn sẽ cho nó hưởng thụ hồn phách bất tận, đối với ma vật mà nói bản năng tiếp tục sinh tồn mãnh liệt hơn hết thảy.

Máu cũng thế, hồn phách cũng thế thậm chí là xác chết thối rữa, tất cả là nhu cầu của ma vật. Khi chúng nó đến cơn đói khát cực điểm, lý trí sẽ không còn bất kỳ tác dụng nào.

“Lạc Viêm....” Long Phạm nhìn thấy đôi mắt trước mặt hiện lên màu trắng bạc giống như Dạ Dực lại dần dần chuyển sang đỏ sậm, không phải màu đỏ ửng khi không chế viêm hỏa toát ra mà là hoàn toàn đỏ đậm như máu tươi đang nhỏ giọt dưới đáy mắt, không còn nhìn thấy bất cứ một tia sắc màu nào khác.

Điều hắn lo lắng rất cực vẫn xảy ra, bản năng cắn nuốt hồn phách của Dạ Dực đang nảy sinh ảnh hưởng đối với Lạc Viêm làm cho Lạc Viêm bắt đầu xuất hiện dị biến, mấy ngày gần đây hấp thu hồn phách hoàn toàn không đủ.

“Đừng hoảng, Lạc Viêm có nhớ chúng ta đang ở đâu không? Chung quanh còn có người nào?” Không nhanh không chậm cầm lấy đôi tay đang run rẩy vì cực lực không chế khát cầu cắn nuốt hồn phách, Long Phạm hướng ra ngoài cửa nhìn lại, “Nếu thật sự nhìn không được ta đi đoạt lấy linh phách của bọn hắn.”

Xung quanh còn có người nào? Hiển nhiên là các trưởng lão Liệt Diễm tộc, còn có tộc nhân của hắn, tất cả đều là thân đủ linh phách....

81. Quyển 2: Chương 81: Bản Năng Phệ Hồn

Giữ chặt Long Phạm đang muốn hướng ra ngoài cửa bước đi, Lăng Lạc Viêm gắt gao khép hai mắt lại, nhấn nạt cơn thèm khát đối với hồn phách, hít một hơi thật sâu, “Không được, linh phách của bọn hắn không được....”

“Người nhấn nạt không được.” Dem thân thể đang run rẩy của Lăng Lạc Viêm ôm chặt trước người, Long Phạm tính toán từ đây đến chỗ ở của Liệt Diễm tộc rồi quay về mất bao lâu, Lạc Viêm có thể nhấn nạt hay không. Nếu không, có lẽ phải đem Lạc Viêm trực tiếp đi hấp thu hồn phách thì mới kịp.

“Không thể được, các trưởng lão trong tộc hay là Liệt Diễm tộc....bọn hắn....ta sẽ không đoạt lấy hồn phách của bọn hắn....” Bị cơn thèm khát mạnh mẽ điều khiển, không thể tự chủ, Lăng Lạc Viêm mở to hai mắt đỏ ngầu như máu, cảm giác toàn thân tựa hồ như bị xé rách làm đôi, hai mắt khát máu hướng tới gian phòng của các trưởng lão gần đó, lý trí từ sâu trong nội tâm áp chế bản năng đang không ngừng thúc giục.

“Bọn hắn đều là người của tộc ta....Ta sẽ không....tự mình giảm bớt lực lượng trong tay....Đem ta đi ra ngoài....” Khép mắt lại, không muốn nghĩ đến linh phách của các trưởng lão ở gần xung quanh, lòng bàn tay nắm chặt bạch y bào, toàn thân tựa vào trên người Long Phạm, lại bị hương sen trong hơi thở của linh phách thuần túy cảm dỗ.

Tế ti Long Phạm là người có linh lực gần ngàn năm, linh hồn của hắn vốn tản mát hương vị mỹ miều dụ nhân, nhưng cũng tràn đầy nguy hiểm, làm cho Lăng Lạc Viêm giờ khắc này tuy bị ảnh hưởng bởi bản năng

cắn nuốt hồn phách của Dạ Dực nhưng vẫn có cảm giác bị uy hiếp.

“May mắn, ta còn chưa muốn nuốt người....” Cẩn rằng nói ra những lời này, Lăng Lạc Viêm nhíu mi khinh cười, chợt trên môi có một cảm giác mềm mại, đầu lưỡi liếm qua môi hắn, hương vị máu tươi nhàn nhạt cùng lời nói nhắc nhở của Long Phạm khiến hắn như đạt đến cực hạn, “Đừng cắn bị thương chính mình, cố nhịn một lát, ta đem người đi ra ngoài.”

Biết Lăng Lạc Viêm không thể tiếp tục nhẫn nại, Long Phạm đưa hắn hướng ngoài cửa sổ nhảy ra. Nửa đêm là lúc dân chúng đều ở trong nhà, nhưng cũng không thể đến quá gần chỗ bọn họ để đoạt hồn phách, miễn cho kẻ khác hoài nghi, suy tư một lát hắn đưa Lăng Lạc Viêm đến một trang viên rộng lớn.

Khắp nơi đều có lầu các, đình thủy tạ, hoa đăng treo đầy bên ngoài, xem ra là một hộ dân giàu có. Đêm khuya vẫn có tiếng âm ỉ chửi rủa truyền đến, phía trước mấy chỗ lầu các vẫn còn sáng lên màu đỏ của những ngọn đèn dầu, trong nhà ồn ào như thế có lẽ có không ít thế thiếp, đông đúc như vậy nếu có người nào vô cớ qua đời cũng không khiến kẻ khác quá mức hoài nghi, ít nhất sẽ không nghi ngờ đám người bọn hắn.

Không thể tùy tiện hành sự như thường ngày, lo lắng cho người đang nằm trong lòng, Long Phạm cân nhắc mãi mới dừng ở nơi đây, gia đình này cũng không phải toàn người vô tội, theo oán thanh của dân chúng trong thành cũng biết gia đình này chính là điển hình cho những kẻ bất nhân, trong đó còn ẩn giấu những chuyện dơ bẩn mà hắn không có thời gian đi tra xét.

Lạc Viêm muốn giết, hắn một lòng suy nghĩ cho Lạc Viêm, đây là những loại huyết tinh dư thừa không cần thiết phải tồn tại trên đời này.

“Còn nhịn được không? Chúng ta tới rồi.” Buông hắn ra, nhìn thấy thân ảnh màu đỏ đứng bên trong bóng đêm. Dưới ánh trăng, sợi tóc bạch kim lấp lánh màu sắc lạnh lùng càng làm đôi mắt đỏ tươi như máu hiện lên như ma vật, biết Lạc Viêm không thể tiếp tục chờ đợi, Long Phạm bước nhanh hướng vào bên trong đoạt lấy hồn phách, lại bị Lăng Lạc Viêm kéo lại.

“Để cho ta.” Bởi vì linh hồn ngay tại trước mắt làm cho lời nói của hắn có chút run rẩy, hơi hơi lộ ra áp lực hưng phấn. Đó là khát cầu đối với thức ăn của Dạ Dực, lại biểu hiện trên người hắn.

“Lạc Viêm không cần động thủ, ta có thể vì người đi đoạt hồn phách,” Hắn biết Lạc Viêm không thích bị lấy dính máu tươi.

“Người có thể vì ta mà giết người, ta vì gì không thể tự mình động thủ? Bất quá là nhìn thấy máu mà thôi.” Linh phách hao tổn đến mức không thể sử dụng viêm hỏa, biết Long Phạm vì hắn mà kiêng kị, hắn tận lực bảo trì lý trí, xoay đầu lại đối với Long Phạm chậm rãi nói, “Nếu ta không thể kiềm chế thì lập tức đưa ta trở về, nơi này....không thể chết quá nhiều người....”

Cũng không phải kiêng kị mạng người, mà là không muốn làm cho Xích Diêm tộc chịu sự hoài nghi, lòng người khó thu phục, Xích Diêm tộc được truyền tụng chỉ có thể là mỹ danh, bất luận sự thật như thế nào con người cũng chỉ tiếp nhận mặt lương thiện.

Hiểu được suy nghĩ của hắn, Long Phạm gật đầu. Dã tâm của Lạc Viêm khiến hắn trở thành người xứng đáng nhất ngồi ở ngôi vị tông chủ cho dù đó chỉ là vì tư lợi của riêng hắn. Chung quy hắn sẽ đưa Xích Diêm tộc ngạo nghễ đứng trên thế gian.

Đây chính là người khiến hắn động tâm.

“Ta cùng người đi vào.” Chưa chính mắt nhìn thấy Lăng Lạc Viêm, Long Phạm thủy chung không thể yên tâm.

Thân ảnh hồng y nhảy lên như thể giữa không trung có một đạo huyết sắc đỏ thẫm xẹt qua. Long Phạm ở phía sau Lăng Lạc Viêm, vừa tiến vào trong phòng đã nhìn thấy một người nam nhân ngã xuống, thân ảnh hồng y đang đứng trên mặt đất nhiễm đầy máu tươi, một quả quang cầu nhập vào giữa trán Lăng Lạc Viêm.

“Vẫn không đủ, Long Phạm....vẫn không đủ....” Trong mắt đâu đâu cũng nhìn thấy máu, dưới mái tóc bạch kim, đôi mày ngài nhíu lại hàm chứa đầy thống khổ. Không chế xúc động muốn cắn nuốt càng nhiều hồn phách, từng giọt máu tươi từ trên đôi môi đang cắn chặt rơi xuống thẫm đỏ vạt áo hồng sam, cũng như

màu máu đỏ sậm đang ngấm dần bên dưới y bãi, tất cả dừng trong mắt Long Phạm đều là vẻ thống khổ đau đớn.

“Dừng vội,” không đành lòng nhìn thấy Lăng Lạc Viêm như thế nhưng chỉ có thể thuận theo ý tứ của hắn, nguyên lai ngay từ đầu Long Phạm là muốn đoạt lấy hết thấy hồn phách trong trang viên này.

Đưa Lăng Lạc Viêm đến một gian phòng khác, trong phòng có hai người đang tranh cãi âm ỉ, chưa kịp biết đau đớn thống khổ là gì liền ngã xuống bên trong vũng máu. Hồn phách lơ lửng giữa không trung cũng không phải thuần túy, hào quang xung quanh có vài phần vẫn đục nhưng đối với cái loại cảm giác thèm khát đang thúc giục trong lòng của Lăng Lạc Viêm mà nói, gấp rút lấp đầy khát cầu mới là cần thiết.

“Lạc Viêm!” Lại không kịp ngăn cản, nhìn thấy quang cầu nhập vào giữa trán của hắn, Long Phạm hơi hơi nhíu mi. Hai người kia trước khi chết đã tranh chấp mang theo oán khí sẽ ảnh hưởng đến thuần túy của hồn phách, Lạc Viêm lại cần nuốt hồn phách của hai người này chỉ sợ càng khó tự chủ.

Nghe thấy ngữ thanh của Long Phạm, lại cảm giác nhu cầu cần nuốt hồn phách càng lúc càng khó khắc chế, Lăng Lạc Viêm đứng giữa vũng máu, khuôn mặt cười khổ nhiem đầy máu tươi, cơn thèm khát hồn phách trong đầu cuộn cuộn như sóng biển, biết rõ mình sắp thất khống, Lăng Lạc Viêm thật mạnh cắn xuống đầu lưỡi, cơn đau đớn làm cho thần trí của hắn trở nên thanh tỉnh một chút.

“Mau....đưa ta trở về...” Tuy không đủ nhưng không muốn tiếp tục cần nuốt hồn phách, hắn không muốn bị bản năng của Dạ Dực ảnh hưởng, đến lúc hắn muốn dừng thì phải dừng lại.

Hắn sẽ không chịu thua Dạ Dực đang ngủ say trong cơ thể.

Ý chí của hắn chỉ có chính hắn mới có thể khống chế.

Màu đỏ tươi như được hút hết vào trong hốc máu, đôi mắt đỏ ngầu như máu hướng về phía Long Phạm lộ ra hy vọng khát khao cùng đấu tranh chật vật, nhưng càng hiện rõ ý chí khắc chế đầy lẫm liệt. Lăng Lạc Viêm vừa dứt lời, y mê màu trắng nhẹ nhàng lướt qua, tiếp được thân hình ngã xuống của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm nhìn người hôn mê trong lòng mang theo vài phần xót xa và càng nhiều tán thưởng.

Lạc Viêm của hắn sẽ không một mực áp chế khát cầu bên trong cơ thể, nhưng đến khi thích hợp liền biết phải dừng lại, không muốn chịu thua, không muốn bị bất cứ kẻ nào hay việc gì điều khiển. Lúc này người đang nằm trong lòng hắn cũng chưa làm cho hắn cảm thấy uống phí vì hết thấy những gì hắn đã nỗ lực bỏ ra. Nhớ lúc trước thật khó khăn để làm cho Lạc Viêm thừa nhận tình ý, mà cho đến hiện giờ trải qua hết thấy mọi việc, hắn càng xác định người làm cho hắn động tâm tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhận thua, sẽ không đơn giản bị bản năng của Dạ Dực khống chế như vậy.

Mặc dù đau lòng, không muốn nhìn thấy Lạc Viêm vất vả, nhưng Lạc Viêm như thế lại làm cho hắn vốn là tình ý sâu nặng lại càng thêm mãnh liệt. Nhẹ nhàng hôn lên môi Lăng Lạc Viêm, Long Phạm từ trong phòng bay ra, đưa Lăng Lạc Viêm trở về khách điểm.

Sai người truyền nước ấm, đưa thân hồng y nhiem đầy huyết tinh thoát hạ, hắn biết khi Lạc Viêm tỉnh lại nhất định sẽ không thích nghe thấy mùi máu tanh trên người. Long Phạm cũng giải hạ bạch y bào của chính mình, ôm người trong lòng ngực cùng bước vào trong nước.

Huyết sắc lây dính trên sợi tóc bạch kim rơi vào trong nước, những điểm đỏ tươi theo làn nước tan ra thành những mảng màu hồng nhạt, rồi dần dần bị nước phiêu tán. Để Lăng Lạc Viêm dựa vào trước người mình, lòng bàn tay Long Phạm mơn trớn bên khuôn mặt của Lăng Lạc Viêm. Hắn không thích trên người của Lạc Viêm có dấu vết của kẻ khác, cho dù đó chỉ là huyết tinh.

Hơi nước mờ mịt bốc lên trong gian phòng yên tĩnh, có tiếng nước chậm rãi khẽ vang. Trong nước, hai làn tóc hòa lẫn vào nhau, một bên đen huyền, một bên óng ánh sắc bạch kim. Không biết qua bao lâu, người hôn mê trong lòng ngực Long Phạm bắt đầu có động tĩnh.

Nhiệt độ ấm áp bao quanh toàn thân làm cho người ta thoải mái không muốn tỉnh lại, chậm rãi mở miệng thở ra một hơi dài, Lăng Lạc Viêm dần dần mở mắt. Trên người không còn cảm giác kỳ dị mới vừa rồi, hết thấy những gì đã xảy ra hắn đều không quên, giờ khắc này tựa hồ lại cảm giác như trải qua một giấc mộng.

“Tĩnh?” Phía sau truyền đến giọng nói của Long Phạm, cách một tầng hơi nước mang theo vài phần ôn nhu cũng có vài phần mỏng lung không thiết thực, gần ở bên tai lại làm cho hắn có chút hoảng hốt.

Xoay người lại, Lăng Lạc Viêm hôn lên đôi môi của Long Phạm, trải qua hết thấy những việc mới vừa rồi, hắn cấp bách muốn cảm thụ nhiệt độ ấm áp của người nam nhân này, muốn xác định trước mắt là chân thật. Cái loại cảm giác không thể tự chủ bị khống chế khiến hắn phi thường không vui.

Cùng một đôi môi khác giao triền khiến đầu lưỡi và cánh môi bị chính mình cắn rách truyền đến vài tia đau đớn, càng làm sâu thêm nụ hôn, hắn vòng tay ôm lấy cần cổ Long Phạm, mà đôi tay vuốt ve phía sau lưng rốt cục làm cho hắn nhẹ nhàng thả lỏng.

“Tĩnh. Đường như đã mất cảm giác đó, nếu không có hôn phách của mấy người kia, không biết còn có thể duy trì được trong bao lâu,” Giống như bị trúng độc phát tác, Dạ Dực chưa hoàn toàn cùng hắn dung hợp, đối với khát cầu cắn nuốt hôn phách xem ra đã có chút thuyên giảm. Long Phạm mấy ngày liên tiếp cho hắn linh phách, còn có đêm nay, rốt cục làm cho hắn tạm thời được giải thoát.

“Trước khi Dạ Dực chưa tỉnh lại vẫn cần phải cẩn thận, nếu là phát tác, cho dù cảm giác không rõ cũng phải nhớ nói cho ta biết.” Chung quy vẫn là lo lắng, Long Phạm một lần nữa dặn dò.

Cho dù dời môi nhưng thân thể kề sát của hai người vẫn chưa tách ra. Một tay giữ lấy cằm của Lăng Lạc Viêm, đầu lưỡi Long Phạm liếm trên miệng vết thương ở cánh môi. Long Phạm cũng không nói bất cứ điều gì nhưng người trong lòng ngực hắn lại có thể cảm giác được tâm tư bên trong đôi mắt thanh lam kia.

“Ta không sao, khi đó cắn bản không cảm thấy đau.” Khi đó hắn dùng toàn lực kháng lại cơn thèm khát cuộn cuộn trong lòng, hắn cũng kinh ngạc với linh phách trên người Long Phạm, tản mát toát ra mùi vị mê hoặc cùng nguy hiểm, cái loại cảm giác nguy hiểm này mới làm cho hắn đối với linh phách trước mắt không dám động tâm.

“Nếu là ta cảm thấy đau?” Ôm hắn, Long Phạm ôn nhu hôn lên cánh môi kia, trong miệng Lạc Viêm có hương vị huyết tinh nhàn nhạt, xem ra miệng vết thương không chỉ có một chỗ ở trên môi.

“Mở miệng ra.” Nâng khuôn mặt Lăng Lạc Viêm lên, đôi mắt thâm thúy màu thanh lam vẫn ôn hòa bình tĩnh, cũng không cho phép kháng cự.

“Người có biết lúc trước ở trong mắt ta, linh phách của người tràn đầy mỹ vị dụ nhân như thế nào không.....” Lăng Lạc Viêm vừa nói vừa mở miệng, đầu lưỡi liếm xuống cánh môi bên dưới.

Đang chăm chú quan sát bên trong miệng của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm chuyển lên nhìn vào đôi mắt không hề che giấu vẻ mỉa mai hoặc mang theo vài phần tà khí khinh cuồng, hắn thản nhiên mỉm cười, “Lạc Viêm muốn linh phách của ta?”

Nhẹ nhàng lướt qua đôi môi của Lăng Lạc Viêm đem đầu lưỡi của hắn nhập vào trong miệng. Ngay trên cánh môi mềm mại ẩm ướt của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm dịu dàng chậm rãi liếm lên miệng vết thương, tinh tế nhắm nháp sự nhu mềm hòa lẫn hương vị huyết tinh.

Bị hắn kiểm tra miệng vết thương như thế, ánh mắt của Lăng Lạc Viêm chợt lóe, đầu lưỡi khẽ lướt trong miệng Long Phạm, dây dưa cho đến khi cơn đau nhức dần bị lửa nóng che khuất, một giòng nước bọt theo khóe miệng tràn ra, mới liếm môi thu hồi chiếc lưỡi bị mê mẩn đã lâu.

“Muốn hôn phách của người? Bản tông chủ làm sao bỏ được.” Đáp lại lời nói của Long Phạm, hắn nhếch môi lên mang theo ý cười dưới đáy mắt, bất quá hắn biết rõ cho dù hắn không thể tự chủ bị cơn thèm khát khống chế, hắn cũng không muốn đi cắn nuốt linh phách của Long Phạm.

Dạ Dực ngủ say nhưng bản năng của nó cho hắn biết lực lượng của Long Phạm đủ để trấn nhiếp khát cầu của ma vật đối với thức ăn. Nếu muốn sinh tồn, sẽ không muốn đi trêu chọc người nam nhân này. Đây là cảm giác của Dạ Dực, nói như vậy cũng có nghĩa là hắn hiểu rõ cảm giác của tất cả các loài ma vật.

“Là lực lượng như thế nào mới có thể làm a vật sợ hãi như thế? Gần ngàn năm, Long Phạm, ta tựa hồ còn chưa hỏi người, gần ngàn năm qua, linh lực của người đến tột cùng là thâm hậu như thế nào? Có thể hủy diệt cả thế gian?”

82. Quyển 2: Chương 82: Nhất Cử Lương Tiệm

“Chẳng lẽ Lạc Viêm cho rằng đương thời không người nào có thể ngang hàng cùng ta?” Mỉm cười lắc đầu, nhẹ nhàng hôn bên môi của Lăng Lạc Viêm, cảm thấy nước trong dục dũng bắt đầu nguội lạnh, Long Phạm lấy một chiếc khăn ở bên cạnh, giúp Lăng Lạc Viêm lau khô thân thể rồi nói tiếp, “Với tất cả lực lượng của ta lúc này, có lẽ có thể diệt thể nhưng cũng có lẽ không. Việc này chưa từng thử qua, làm sao biết được? Vấn đề này của Lạc Viêm thật ra làm khó ta.”

Đôi mắt thanh lam trước mặt hạ xuống nhìn không rõ thần sắc gì trong đó, Lăng Lạc Viêm nhìn Long Phạm đứng dậy, “Ý người nói trên đời này không chỉ có một mình người có linh lực thâm hậu như thế?”

Bước ra khỏi dục dũng, lấy y phục để ở bên cạnh, Long Phạm thoáng gật đầu, “Trên đời linh giả rất nhiều, tất nhiên cũng có người như ta, tỉ như Lăng Vân người mà lần này chúng ta đến gặp, tính ra cũng có mấy trăm năm tu vi linh lực.”

Về phần người cũng có gần ngàn năm linh lực như hắn, còn tồn tại trên hậu thể hay đã chết đi, đối với điều này hắn chưa bao giờ để ý.

Nhắc đến Lăng Vân, Lăng Lạc Viêm dự trù thời gian, mấy ngày nay dọc đường đi vẫn chưa gấp rút, vốn dự tính khoảng một tháng mà lúc này đã quá một nửa. Nếu muốn đem Liệt Diễm tộc thu về trong tay, Lăng Vân này dù không muốn gặp cũng phải gặp, đồng thời đối với vị cự tông chủ Xích Diễm tộc bởi vì yêu thương ma vật mà rời bỏ tộc, hắn cũng có chút hiếu kỳ.

“Xem ra chúng ta phải mau gấp rút lên đường mới được.”

Giúp Lăng Lạc Viêm xuyên vào y bào, Long Phạm nghe được lời này của hắn nhưng không đồng ý, “Với trạng thái của người lúc này không thích hợp gấp rút lên đường. Cố gắng chọn các đại đạo đi qua các thành trấn lớn thì mới có hy vọng làm cho Dạ Dục sớm ngày tỉnh lại.”

Dạ Dục một ngày bất tỉnh thì hắn lại thêm một ngày gặp nguy hiểm. Dạ Dục bị mất đi ý thức cùng hắn dung hợp sẽ khiến hắn bị bản năng của Dẫn Hồn tộc khống chế, không thể không ăn hồn phách. Đến lúc đó cho dù có thể sử dụng Trạc Hồn châu đem Dạ Dục cùng hắn tách rời nhưng Dạ Dục một khi bị giết thì lực lượng của hắn cũng bị ảnh hưởng.

Về điểm này, Lăng Lạc Viêm và Long Phạm đều phi thường rõ ràng.

Thành ma vật cũng không đáng sợ nhưng bị bản năng cắn nuốt hồn phách khống chế làm cho hắn mất đi tự chủ, thân bất do kỷ, điểm này lại làm cho hắn không thể chịu được. Bất luận khi nào, ở đâu, hắn đều không muốn bị kẻ khác hoặc ngoại lực khống chế bản thân mình.

Cũng như lúc trước, sợ dĩ hắn không muốn nhìn rõ tình cảm của mình đối với Long Phạm đó là vì vậy. Long Phạm quá mức cường đại, quá mức hấp dẫn hắn, cũng làm cho hắn sinh ra một cảm giác không thể nắm chặt trong tay.

May mắn, tế ti của hắn trong lòng hết thấy chỉ vì một mình hắn.

Vòng tay ôm lấy người nam nhân trước mặt, đầu ngón tay lướt trên thân bạch sam, Lăng Lạc Viêm nhủu mi nói, “Đừng để cho ta thấy người vì ta mà nhuộm máu. Long Phạm, ta Lăng Lạc Viêm không phải hạng người nhu nhược nhất gan. Người đoạt hồn nuốt phách là ta, muốn giết thì phải để cho ta đến giết.”

Không phải chưa từng giết người. Chán ghét máu tanh nhưng không có nghĩa hắn đối với việc này sợ hãi. Dạ Dục là hắn tìm được, linh phách của nó bị hao tổn là vì hắn sử dụng viêm hỏa lực quá độ, hết thấy là do chính hắn tạo ra nên phải tự mình hắn đến giải quyết.

Chẳng qua chỉ là chịu đựng một chút máu tanh mà thôi, nào có gì đáng kể?

Thay đổi một thân hồng sam đỏ tươi như hỏa, trên mặt đất vẫn còn y bào tắm máu phẳng phất mùi huyết tinh, theo ánh mắt của Lăng Lạc Viêm nhìn lại, Long Phạm đưa ngón tay điểm xuống đất, trong bóng đêm y bào tản ra mùi máu tanh thoáng chốc vỡ vụn thành từng mảnh, ở giữa không trung hóa thành tro bụi không còn dấu vết.

“Lạc Viêm từng nói ta không phải kẻ thánh thiện như bề ngoài nhìn thấy, đến bây giờ chẳng lẽ ngươi lại thật sự bắt đầu nghĩ rằng ta là thần nhân trong mắt mọi người? Đừng quên, ta đối với ngươi như thế nào, nếu thật sự là thần nhân.....ta sẽ không làm như vậy đối với ngươi...”

Hô hấp nóng ẩm từ trên cổ của Lăng Lạc Viêm lướt qua, Long Phạm mỉm cười cúi đầu hôn xuống bên tai của hắn, ngữ thanh trầm thấp khiến kẻ khác cảm thấy an tâm bình tĩnh, “Vì ngươi, nhuộm máu lạm sát kẻ vô tội, nếu là tội nghiệt cũng là lòng ta tự nguyện, lúc ấy quá mức nguy cấp không thể tưởng, đành phải như thế. Lạc Viêm muốn tự mình động thủ, có lẽ chúng ta nên tiến hành kế hoạch khác...”

Trong miệng nói như vậy, hai người đi đến bên giường nằm xuống. Lúc này trời đã rất khuya, không khí trong phòng ấm áp một mảnh trữ tình, hương thơm tạo linh vẫn còn lưu luyến. Trên giường, cách trưởng mạn, có thể nghe thấy ngữ thanh đang phiêu tán, lắng nghe lời thì thâm bên tai, khóe miệng Lăng Lạc Viêm dần dần cong lên.

Tế ti của hắn quả thật không phải nam nhân thánh thiện như vẻ ngoài nhìn thấy, lại còn là một người có biểu tình bất đồng nhất mà hắn từng gặp, lúc này xem ra những gì hắn đã nói trước kia ‘âm hiểm giảo trá, tâm cơ thâm trầm’ hoàn toàn không sai.

Chẳng qua đối với việc này hắn không hề cảm giác chán ghét, mà ngược lại, cực kỳ thích.

Hai người cứ như vậy an giấc. Sáng hôm sau mọi người chuẩn bị khởi hành, các trưởng lão hoàn toàn không biết tối hôm qua suýt chút nữa bọn hắn đã trở thành vật hy sinh.

Đối với Long Phạm, sinh mạng của kẻ khác tất nhiên không thể sánh bằng nỗi thống khổ vất vả mà Lạc Viêm phải chịu đựng vì bị bản năng cắn nuốt hồn phách khống chế. Nhưng đối với Lạc Viêm mà nói, thủ hạ của hắn bất luận là người nào cũng thuộc về lực lượng của hắn, tại thời điểm chuẩn bị đại thắng, hắn không muốn tự mình hủy đi con ách chủ bài trong tay, loại việc này hắn sẽ không làm.

Hai người giống như không có chuyện gì phát sinh, không đối với tộc nhân lộ ra nửa điểm lo lắng cùng nguy cơ, một trước một sau lên ngựa, vẫn là hai người cùng cười. Tộc nhân đã sớm quen với cảnh này cũng không nghĩ ngợi nhiều, bọn họ chỉ nghĩ hai người muốn thân mật, mà không biết rằng có một người đối với tông chủ của bọn họ thật sự không an tâm.

“Hôm nay cảm giác như thế nào?” Ở phía sau Lăng Lạc Viêm, Long Phạm thấp giọng hỏi.

“Cũng vậy, vẫn chưa cảm giác có gì khác thường, nếu muốn phát tác đến lúc đó sẽ nói cho ngươi biết.” Nếu khi đó vẫn còn kịp. Không đem suy nghĩ này nói ra miệng, Lăng Lạc Viêm nghiêng đầu nhúm mi.

Cho dù có nguy cơ như vậy, hắn đối với việc này thật ra cũng không để ý, nhưng bất giác hắn lại cảm thấy một chút gánh nặng. Lời nói của Long Phạm đem qua làm cho hắn chờ không được muốn gấp rút khởi hành, sớm ngày giải quyết vấn đề của Dạ Dực.

“Tông chủ, chúng ta có thể khởi hành được chưa?” Quyết Vân giục linh thú tiến lên, nhận được hồi báo của thủ hạ, hắn tiếp tục nói, “Hôm nay trong thành xảy ra sự cố, có một gia đình thương nhân gặp nạn, chết không rõ nguyên nhân, ở cửa thành có người đang phát tang, khá náo nhiệt, nếu không mau ra khỏi thành chỉ sợ trong chốc lát sẽ bị chặn lại.”

“Ai chết mà náo nhiệt như vậy? Đem cả cửa thành bị chặn kín?” Nham Kiêu từ bên cạnh đi đến, vẫn không ngừng hướng tới cửa thành đánh giá, “Xem ra cũng không phải đang bị thương mà ngược lại càng giống như ăn mừng lễ hội, quả thật là một việc kỳ lạ.”

Có người chết mà lại phô trương như thế, không ai bị thương lại giống như lễ hội, cảm giác thấy kỳ quái, có trưởng lão sai người đi dò la tin tức thì được bẩm báo người chết là một tai vạ trong thành, thủ hạ tâm phúc của hắn cũng chết. So với ma vật càng làm cho người ta chán ghét sợ hãi, ở trong thành làm đủ mọi chuyện xấu, lúc này tự xưng mất mạng, tất cả mọi người đều nói lão thiên gia có mắt, làm sao còn có thể bị thương, ngoại trừ thể thiếp trong nhà của hắn, tất cả mọi người đều cảm thấy cao hứng.

“Xem ra là một chuyện tốt, chúng ta đi thôi,” Ngoảnh đầu về sau liếc mắt nhìn Long Phạm một cái, dưới đáy mắt của Lăng Lạc Viêm thoáng lộ ra ý cười, thần nhiên lên tiếng làm ọi người khởi hành.

Không muốn hấn bị huyết tinh lây dính nên vì hấn mà giết chóc. Ngay cả giết người cũng vì hấn mà chọn mục tiêu như vậy. Lăng Lạc Viêm nhớ tới đêm qua, phải chăng khi Long Phạm đưa hấn xâm nhập vào trang viên kia đã suy tính kỹ lưỡng như thế này.

Dọc đường đi, tên của Xích Diêm tộc tiếp tục được dân chúng truyền tụng, trừ họa si mị, mối lo của Li Dạ thành, còn có các sự tình khác cũng được giải quyết. Nơi nào bọn hấn đến liền có người mang ân huệ, tai họa bị tiêu giảm, đến lúc đó cho dù các tộc khác không truyền tin tức ra ngoài thì người đời cũng đều tự đoán ra.

Thế nhân nghe thấy đủ mọi chuyện được truyền tụng về Xích Diêm tộc, một đường phía trước có lẽ cũng đoạt được đủ hồn phách.

Bất luận là vì cứu người mà giết hay là vì chính mình mà giết, nhìn lại kết quả xem ra cũng là chuyện tốt. Nhu cầu của Dạ Dực được giải quyết, mà thanh danh bên ngoài lại càng ngày càng lan truyền, lại có Li Dạ thành chủ Tôn Sát An chi trợ, cả danh cả lợi đều đạt được, ngày Xích Diêm tộc phục hưng đang gần ngay trước mắt.

Kế hoạch cứ như thế tiến hành, đám người Liệt Diễm tộc không biết vì cái gì hồng y nam nhân bỗng nhiên lại cứu nhân độ thế, mỗi khi đi đến chỗ nào cũng đều phái người đi tìm hiểu, nếu là có oán linh hay ma vật sẽ lập tức sai người trừ đi, nếu là không có thì những người nào bị dân chúng nguyện rửa cũng đều ở trong một đêm vô cơ mà chết.

Tình cảnh này cực kỳ giống lúc trước trải qua một thành trấn có một tên lái buôn bắt nhân bị giết chết.

Đối với điều này cũng có cảm giác, Xích Diêm tộc từ trên xuống dưới đều suy đoán có phải hay không chính là tông chủ cố ý làm ra. Cho đến một ngày có người đặt ra nghi vấn.

“Tông chủ chính là cảm thấy hành trình còn chưa đủ chậm, lúc này lãng phí thời gian như vậy đến khi nào chúng ta mới có thể đến Liệt Diễm tộc? Các người nếu không vội, ta có thể đi trước một bước.” Rõ ràng một vị trưởng lão trong Liệt Diễm tộc không chịu nổi những gì Lăng Lạc Viêm đang làm, trong lời nói mang theo bất mãn.

Đem một thốc viêm hỏa trong lòng bàn tay nhẹ nhàng chưởng đi. Dưới tàng cây, một đám dây leo xanh thẫm mang theo một bóng đen thâm trầm quỷ bí quấn quanh thân cây, bị ngọn lửa diễm lệ cắn nuốt quanh, đem tất cả dây leo cùng bóng đen hóa thành tro bụi cho đến khi biến mất trước mắt mọi người.

Vừa lòng thu tay lại, Lăng Lạc Viêm cũng không trả lời mà đối với một nam nhân y phục hoa lệ có chút tuổi tác trong đám người đang đứng đó, mở miệng, “Liều thành chủ, từ đây về sau khu rừng này sẽ không còn chuyện gì xảy ra, các người có thể yên tâm.”

“Đa tạ! Đa tạ Viêm chủ!” trước mắt là một thanh niên tuổi trẻ, toàn thân hồng y, dung mạo tuấn mỹ vô song, ẩn chứa khí thế bách nhân khiến người ta đối với hấn không dám có một chút bất kính, quả thực không hổ danh Viêm chủ được truyền tụng.

Đối với Lăng Lạc Viêm bái lạy, thành chủ nơi này một lòng đầy cảm thán. Vốn là một khu rừng xinh đẹp vì một gốc cây ma mà làm cho dân chúng không dám đặt chân vào nửa bước, lãng phí cỏ cây thảo được nơi đây, cũng làm cho khu rừng trở thành nơi ngăn cách với những địa phương khác, muốn ra khỏi thành tất cả mọi người chỉ có thể đi đường vòng mất hơn nửa ngày, hiện giờ cầu được Viêm chủ Xích Diêm tộc tương trợ, đem tai họa trừ bỏ làm sao hấn lại không vui, không mừng?

83. Quyển 2: Chương 83: Quần Ma

Thành chủ đối với Lăng Lạc Viêm thái độ cung kính, Xích Diêm tộc hiển nhiên vui vẻ nhìn thấy tông chủ của bọn hấn được tôn sùng, duy chỉ có Liệt Diễm tộc ở một bên không hề lên tiếng, muốn nói bọn hấn trong lòng không cảm thấy đó là điều không có khả năng. Hai tộc cùng nguồn gốc, nhưng một đường phía trước mọi người chỉ thấy danh tiếng của Xích Diêm tộc, còn Liệt Diễm tộc bọn hấn tựa hồ chỉ đi theo phụ họa

Sở dĩ vị trưởng lão kia ôm oán cũng chính là vì vậy.

Nhận lễ bái của thành chủ xong, Lăng Lạc Viêm để cho hắn đứng dậy, lúc này mới quay đầu lại, “Trưởng lão mới vừa nói bản tông chủ lãng phí thời gian? Nói như vậy ở trong mắt ngươi, trừ đi ma vật làm hại thế gian, cứu giúp bách tính trăm họ, tiêu diệt tai họa....tất cả đều là lãng phí thời gian? Có phải ta nên ngồi yên mà nhìn, phớt lờ để bọn hắn bị ma vật làm hại, bị kẻ cường đạo ức hiếp?”

Nhếch môi lên như cười như không, đôi mắt mang theo vài phần sắc bén, dưới mái tóc bạch kim được cột chỉnh tề, trên khuôn mặt tuấn mỹ cũng không nhìn thấy quá nhiều chất vấn nhưng lại lộ ra một loại cảm giác áp bách khó có thể lờ đi. Người nói ra lời này cũng không chỉ thuận miệng mà nói, ánh mắt hướng đến nơi này lướt qua, bên trong hiện lên hỏa liệt đỏ rực khiến người ta sợ hãi không dám đối diện.

Tên trưởng lão Liệt Diễm tộc kia không tự chủ được, vội tránh ánh mắt của Lăng Lạc Viêm, không biết nên trả lời như thế nào mới hảo. Linh giả được thể nhân kính trọng, hơn phân nửa đều rất tự cao, những việc ngoài tộc đều có xu hướng không bận tâm, dần dần trở thành thói quen, lúc này lại bị Lăng Lạc Viêm hỏi như vậy, hắn bỗng nhiên cảm thấy một mảnh trống rỗng.

Mới né tránh ánh mắt của Lăng Lạc Viêm lại phát hiện vị thành chủ kia cùng với đám người đi theo đang đánh giá trên người hắn, cái loại vẻ mặt này làm cho hắn có phần hổ thẹn, cũng bắt đầu trở nên hối hận không nên vì thanh danh ngày càng hiển hách của Xích Diễm tộc mà không cam lòng, nhất thời xúc động nói ra những lời đó.

Mọi người chỉ thấy thần sắc của vị trưởng lão trở nên quần bách, im lặng không nói, trong lòng đều rõ ràng là vì sao. Người của Xích Diễm tộc nghĩ đến lời nói lúc trước của tông chủ ở dưới chân núi khi vô cớ xảy ra si mị họa, hiện giờ đối với vị trưởng lão của Liệt Diễm tộc cũng không quá mức phản cảm, nếu không phải bị lời nói của tông chủ đánh thức, bọn hắn cũng không khác gì vị trưởng lão này.

Yêu họa hoành hành, nhân thần ma quỷ khó phân, linh giả trên đời không thể chỉ vì tư lợi của riêng mình. Diễm này đúng là tông chủ làm cho bọn hắn hiểu được.

“Là Phùng mỗ sơ suất, tông chủ suy nghĩ chu đáo, thân là linh giả quả thật nên vì thế gian mà trừ họa ma vật, vốn là chức trách của chúng ta. Vương trưởng lão lúc trước nhất thời nóng vội mong tông chủ không để trong lòng.”

Phùng Hoài đứng một bên thấy bầu không khí gượng gạo liền đi đến phân trần, đồng thời âm thầm thở dài, chẳng trách Xích Diễm tộc chỉ trong thời gian ngắn liền được thể nhân tôn sùng như thế, một đường nhìn thấy hành vi của Xích Diễm tộc làm cho thế gian nhớ kỹ thanh danh Viêm chủ của Xích Diễm. Cho dù trên đời có rất nhiều linh giả nhưng số lượng thủy chung không thể bằng dân chúng tầm thường, Xích Diễm nổi danh cũng hợp tình hợp lý, là do ngày xưa Liệt Diễm tộc bọn hắn xem nhẹ chưa bao giờ để ý những chuyện bên ngoài tông tộc.

Nói đến để thấy thế gian này cũng không phải là thiên hạ của linh giả, bọn hắn ở phía trên dân chúng tầm thường nhưng hết thấy nhu cầu vẫn phải dựa vào thế nhân.

“Phùng tộc trưởng không cần khách khí, chúng ta muốn đến Liệt Diễm tộc, dọc đường chứng kiến tai ương cũng không thể xem như không thấy. Ma vật cùng tai vạ ức hiếp dân chúng, phạm là nhìn thấy, bản tông chủ đều muốn trừ đi. Vì thế có lẽ sẽ chậm trễ hành trình, nhưng cứu được tánh mạng của bách tính cũng coi như đáng giá.” “NXB lậu = Nhục + Bẩn + Dơ”

“Đương nhiên nếu có các loài ma vật không nguy hại thế gian, ta sẽ không đuổi tận giết tuyệt.” Biết Liệt Diễm tộc có không ít người thân mang huyết thống ma vật, Lăng Lạc Viêm cuối cùng rút lại một câu.

Người của Liệt Diễm tộc bởi vì lời nói của Lăng Lạc Viêm mà đều tự trầm tư không nói. Long Phạm ở một bên, dưới đôi mắt bình tĩnh thấp thoáng mang theo ý cười. Lạc Viêm nói hắn là tế ti biểu tình không đồng nhất, là âm hiểm giả trá, tâm cơ thâm trầm, như vậy không biết Lạc Viêm sẽ tự đánh giá chính mình như thế nào.

Lăng Lạc Viêm cũng chưa nói nhiều lắm nhưng đủ khiến cho lòng người biến chuyển, không riêng gì thành chủ nơi này, lời nói đó cũng làm cho người trong Liệt Diễm tộc bị hắn lay động thái độ, nếu có tông chủ như thể thống lĩnh Liệt Diễm tộc....

Long Phạm trong lòng thâm thán phục. Có tài năng suy tính và dự liệu hảo hết thấy mọi chuyện, Lạc Viêm

của hán trời sinh tư chất đặc biệt có thể thu hút ánh mắt của thể nhân, làm cho người ta cam tâm tình nguyện phục tùng.

“Chuyện nơi đây đã được giải quyết ổn thỏa, thỉnh Liễu thành chủ quay về. Chúng ta lúc này xin cáo từ, còn phải tiếp tục gấp rút lên đường.” Xoay người leo lên lưng ngựa, Lăng Lạc Viêm thản nhiên nói. Liễu thành chủ đứng dưới tàng cây, trên mặt lộ ra vẻ cảm kích vô tận.

Các trưởng lão nhìn thấy như vậy, trong lòng cũng cảm thấy rung động, có lẽ đối với bọn hán chuyện này không đáng giá nhưng đối với dân chúng mà nói, diệt đi tai họa như thế này cũng có nghĩa cứu được vô số sinh mệnh, càng giúp cho nhiều người không phải lâm vào cảnh nguy hiểm.

Đến tận đây, Liệt Diễm tộc tự nhiên không còn ai dám đối với Lăng Lạc Viêm nói thêm bất luận điều gì nữa.

Mà bất giác lúc này bọn hán mới rõ ràng phát hiện, tuy trên đời có không ít linh giả nhưng ma vật lại sớm xuất hiện rất nhiều. Chúng nhập vào dân chúng, nấp trong thành trấn, các thành lớn thì không nhiều lắm, nhưng các địa phương nhỏ bé hẻo lánh lại có cả đàn ma vật tồn tại, nhập vào thân thể của đám dân chúng thừa thốt tại đó.

Một thị trấn nhỏ nhỏ, hơn phân nửa dân chúng bị hóa thành ma vật, số lượng đông đúc, ngay cả muốn dùng Trắc hồn châu để cứu chữa cũng không có khả năng. Muốn thúc giục Trắc hồn châu cần phải tiêu hao rất nhiều viêm hỏa lực, nhưng cũng chỉ có thể cứu được vài người, số người còn lại rốt cuộc cũng không có hy vọng gì, chỉ có thể trừ đi.

Các thành lân cận sẽ sớm có người bị ma vật ở đây làm hại, hoặc là bị hút đi tùy sống mà chết, hoặc là bị đồng hóa thành ma vật. Chứng kiến tình hình này không người nào còn có thể ngồi yên mà nhìn, đồng thời cũng làm cho người ta không khỏi không nhớ đến câu ca dao kia, thiên địa hạo kiếp buống xuống, nhân thần ma quỷ khó phân, tình cảnh này dường như đang chứng kiến trước mắt.

Nếu phớt lờ vẻ ngoài sầm uất mà tiếp tục truy xét cho đến cùng thì chung quy có thể tìm thấy đủ loại dị thường, một đường phía trước tựa hồ không có chỗ nào thật sự bình yên.

“Các vị thấy thế nào?”

Thân ảnh hồng y đứng thẳng trước trấn, đưa lưng về phía mọi người, không nhìn thấy vẻ mặt của hán nhưng trong lời nói lại làm cho người ta cảm giác ra một loại quyết tuyệt nào đó.

Như thế nào để giải quyết thành trấn bị ma vật xâm thực trước mắt? Cũng không phải số ít mà là một đàn rất lớn, hoàn toàn nhập vào cơ thể dân chúng, nếu muốn trừ đi chỉ có thể đem người giết sạch.

Kia chính là mấy trăm mạng người...

Mọi người lưỡng lự, Lăng Lạc Viêm nhìn trước mắt, cũng không vội vã muốn bọn hán trả lời. Hán cho người thiết lập kết giới, dân chúng bị ma vật xâm nhập vào thân thể, bị nhốt trong đó không thể bước ra khỏi trấn. Nhưng nơi này là chỗ bọn hán phải đi qua, muốn đến Liệt Diễm tộc nhất định phải đi qua trấn này, trước mắt chính là phiền phức nhất định phải giải quyết.

“Giết.” Ngự thanh thản nhiên, cùng một từ giết nhẹ nhàng lãnh đảm, không hàm chứa một chút mảy may sát ý, cũng không có nửa điểm thịnh nộ, bạch y bào trong gió hơi hơi phiêu động, ở trước mặt tất cả mọi người, tề ti Long Phạm là người đầu tiên đáp lại.

Đáy mắt thanh lam yên tĩnh như mặt hồ sâu không thấy đáy, ôn hòa cùng lạnh nhạt, nhìn như có chút gì đó thương xót tiếc nuối, nói ra một chữ kia lại bình thản không hàm chứa một tia cảm xúc dư thừa.

Từ khi Xích Diễm tộc đoạt được Trắc hồn châu, người bị ma vật nhập vào thân không phải không có khả năng được cứu sống, cho dù phải tiêu hao ít nhiều thời gian, nếu có thể đem những người này chữa trị, chẳng lẽ không phải là một kiện công đức, cũng miễn cho người khác tưởng rằng bọn họ Liệt Diễm tộc chỉ biết chính mình, không biết cứu giúp thể nhân.

“Ngay cả khi người và ma được tách ra nhưng tùy sống đã bị ăn, cho dù bọn hán có được cứu chữa cũng không thể tiếp tục sống, lời nói của tề ti không sai, chỉ có thể như thế.” Quyết Vân xưa nay vốn lãnh tĩnh,

mặc dù không nhẫn tâm nhìn thấy nhiều người chết như vậy, nhưng biết rõ tình hình trước mắt, đây chính là biện pháp duy nhất.

Xoay người lại, Lăng Lạc Viêm liếc mắt nhìn Long Phạm một cái. Mấy ngày liên tiếp trên đường đi trừ đi không ít ma vật, cũng diệt đi không ít tai ương, nhưng hồn phách đoạt được vẫn chưa đủ làm cho Dạ Dực tỉnh lại. Vừa đứng trước mắt có không ít hồn phách, như vậy có thể sẽ thức tỉnh được Dạ Dực.

“Thỉnh tông chủ hạ lệnh!” Đến gần bên cạnh hắn, Long Phạm thu hồi ánh mắt đang nhìn trên người Lăng Lạc Viêm, hướng về phía kết giới, với nhiều đó hồn phách Lạc Viêm có thể giảm bớt vất vả, không cần giống mấy ngày trước luôn phải chịu đựng.

Một đường lúc trước, bọn hắn giết không ít người, lấy đi không ít hồn phách nhưng vẫn không đủ nhu cầu của Dạ Dực. Trước mắt đến được chỗ này, thật ra là một cơ hội tốt để chiếm đoạt hồn phách.

Đối mặt với người của cả hai tộc, Lăng Lạc Viêm chỉ tay về phía sau, “Hôm nay nếu không trừ, tai ương nhất định sẽ kéo đến chỗ khác, nhất thời trầm ẩn mềm lòng sẽ càng khiến nhiều người bị hại. Bọn hắn không phải người mà là xác chết bị ma vật ăn tủy chiếm cứ. Bản tông chủ có nói qua phải cứu người nhưng cũng không cần thiết phải mềm lòng. Nếu giết bọn hắn mà có thể cứu được ngàn vạn sinh linh, như vậy... GIẾT ”

Y mê màu đỏ nâng lên, ánh mắt đảo qua tất cả mọi người, bên trong như có ngọn lửa hùng hục bốc cháy, trước mặt bọn hắn, ánh mắt của tông chủ đầy kiên quyết lạnh liệt. Trong tình thế bắt buộc phải làm thì không hề do dự lưỡng lự, mạnh mẽ quyết đoán làm cho đám người của Liệt Diễm tộc cũng phải rét run một trận.

Nơi bọn hắn đang đứng là một ngọn núi nhỏ, cúi đầu nhìn xuống bên dưới có không ít ‘Người’ ở bên trong kết giới đang quanh quẩn không thoát ra được, lúc này có lẽ nên gọi bọn họ là ma vật.

Bởi vì hẻo lánh, chỉ có một con đường nhỏ xuyên qua, tiếp sau đó đã là thành lớn, duy độc nơi này giáp ranh với sông núi, dân chúng cũng không nhiều, vì vậy ma vật tụ tập ở nơi đây mới không bị người phát hiện, gặp họa cũng không thấy lan truyền. Nơi này là như thế, không biết còn bao nhiêu địa phương làng mạc hẻo lánh khác cũng trở thành nơi tụ tập của ma vật.

Nghĩ đến điều này, trong lòng mọi người đều thoáng sinh ra một loại cảm giác lo âu, nếu đúng như câu ca dao đó, không lâu sau thật sự sẽ có tai họa khủng khiếp giáng xuống, đến lúc đó chỉ có người trước mắt mới có thể giải cứu.

Nếu nói đó là tông chủ....khí thế nhiếp nhân như vậy, thủ đoạn quả quyết như thế, hơn nữa có tế ti linh lực thâm hậu không thể lường, với lực lượng của hai người bọn hắn, bất luận đến lúc đó có loại tai ương gì giáng xuống, Xích Diễm tộc hay là Liệt Diễm tộc, nhìn thấy thị trấn phía dưới chân núi, chăm chú nhìn vào ma vật bị vây hãm bên trong kết giới, nhớ đến lần này trên đường đi tiêu diệt ma vật gây hại thế gian, đều càng thêm xác định lời nói trong câu ca dao không hề sai.

Tuy tông chủ có nói việc cứu thế cùng hắn không quan hệ, nhưng tất cả những gì hắn làm lại đều là vì cứu nhân độ thế, từ dưới chân núi tiêu diệt si mị họa cho đến bây giờ, bọn hắn không biết đã trừ đi bao nhiêu ma vật, còn có trước mắt cả một đoàn ma vật ăn tủy....

Không biết tông chủ có tự mình phát hiện?

Tới gần trước kết giới, không ít người âm thầm suy nghĩ, nhìn thấy hai thân ảnh sánh vai ở phía trước, hồng sam cùng bạch y hòa lẫn. Hiện giờ là lúc chiều tà, tựa hồ toát lên một tầng kim quang, y mê tung bay trong gió phất phơ đan xen vào nhau, dường như toát lên vài điểm quang hoa rực rỡ làm ọi người cảm giác có một loại khoảng cách khó có thể nói rõ.

Rõ ràng gần ở trước mắt, lại như tồn tại một khoảng không gian không thể vượt qua....

Đang cảm khái như thế, mọi người ở gần phía trước trấn còn chưa bước đi bỗng nhiên nhìn thấy một đoàn người khác cũng đang hướng đến nơi này.

“Kiền Kỳ tộc!” Nham Kiêu ở phía trước có thể nhận diện người đến, đối với Lăng Lạc Viêm hồi báo, “Tông chủ, kia đúng là Kiền Kỳ tộc đang hướng đến nơi này, người dẫn đầu đúng là Phong Trần Tuyết, có cần ta đi lên để tra hỏi?”

Thoạt đầu Nham Kiêu đối với Lăng Lạc Viêm hoàn toàn không phục cùng bất mãn, rồi sau đó tất cả dần dần hóa thành kính cẩn, chẳng qua vẫn là tính tình nóng nảy, không quen nhẫn nại, lúc này tự xin tiến lên, nếu không hành sự cẩn thận có thể sẽ động thủ cùng Kiền Kỳ tộc.

Lo lắng đến điểm này, Lăng Lạc Viêm lắc đầu, “Nơi này cũng không phải địa bàn của chúng ta, người khác đến chẳng lẽ chúng ta có thể ngăn cản, không cho bọn hắn đi vào?” Mỉm cười, đôi mắt khê nâng, hắn nhìn nam nhân ở phía xa xa, tiếp tục nói “Nếu có người đến, chúng ta hủy bỏ kết giới, để xem Phong Trần Tuyết tính toán cái gì.”

Phong Trần Tuyết, hắn vẫn chưa quên. Ở Vọng Thiên Thai hàm chứa oán hận cùng chất vấn đối với hắn, đối với ‘Lăng Lạc Viêm’ có tình nhưng cũng có mưu đồ với Xích Diêm tộc, Kiền Kỳ tộc giống như chim ưng từng bước xâm chiếm các tông tộc suy tàn.

Chỉ tiếc, Xích Diêm tộc lúc này cũng không dễ dàng để bọn hắn thôn tính, cho dù hai bên đối địch, Xích Diêm tộc cũng sẽ không bị vây ở thế nhược. Mà Phong Trần Tuyết, không biết sau khi mất đi huyền hỏa thì dùng cái gì để thống lĩnh Kiền Kỳ tộc của hắn?

Lại càng chưa nói lúc trước bị Long Phạm đánh trọng thương, lúc này nhìn thấy bọn hắn không biết nam nhân kiêu ngạo ngang ngạnh, đã tính đầy người sẽ là loại biểu tình nào. Nói vậy chắc chắn hắn vẫn còn nhớ hận ngày đó! Mất đi huyền hỏa lại ở trước mặt tất cả mọi người bị Long Phạm làm cho thê thảm đến như thế....

Mang theo vài phần hứng thú, Lăng Lạc Viêm nhìn đám người đang bước đến, người dẫn đầu một thân màu đỏ nhạt, mái tóc ngắn đỏ sẫm phi tán, ánh mắt thâm thúy kiên cường, bên trong toát ra vài tia lửa điện, hết thảy không có chút thay đổi, tựa hồ đã kích lần trước đối với hắn vẫn chưa sinh ra ảnh hưởng gì.

Phong Trần Tuyết quả thực không phải tầm thường, không hổ là người làm cho ‘Lăng Lạc Viêm’ kia động tâm.

Nhìn người xa xa đang tiến đến, dưới mái tóc bạch kim, đôi mắt kia lộ ra vẻ tán thưởng rõ ràng. Nhìn thấy thần sắc của Lăng Lạc Viêm, đôi mắt thanh lam nhợt nhạt dần trở nên thâm trầm, Long Phạm thu hồi ánh mắt dừng trên người Lăng Lạc Viêm, chậm rãi nhìn về phía xa xa.

84. Quyển 2: Chương 84: Tái Ngộ

Đám người Phong Trần Tuyết dần dần tiếp cận bước đến gần Lăng Lạc Viêm. Các vị trưởng lão của Xích Diêm tộc và Liệt Diêm tộc đều âm thầm dâng lên vài phần đề phòng. Muốn đến Liệt Diêm tộc nhất định phải đi qua nơi này, chỉ là một trấn nhỏ, người đi qua nơi này không nhiều lắm, Kiền Kỳ tộc hiện giờ lại đến đây, muốn nói chỉ là trùng hợp thì không khỏi làm cho người ta hoài nghi.

“Nhiều ngày không gặp, phong thái của Phong tông chủ vẫn như xưa, xem ra thương thế lần trước không có gì đáng ngại.” Đứng trước mặt mọi người, Lăng Lạc Viêm không biết là cố ý hay là vô tình nhắc đến chuyện trước kia ở Vọng Thiên Thai.

Nghe có vẻ thân thiện nhưng người của Kiền Kỳ tộc vẫn nhìn thấy trên khuôn mặt mỉm cười kia chỉ có vài phần đùa cợt giống như chế nhạo, sắc mặt bọn hắn đột biến, Lăng Lạc Viêm vẫn không chút để ý, không đợi Phong Trần Tuyết mở miệng, lại tiếp tục chỉ tay về hướng cổng vào, “Thật là khéo, các người cũng muốn đi qua nơi này?”

Hủy bỏ kết giới ở cổng vào trước trấn, dân chúng bị ma vật phong ma xâm nhập vẫn đang quanh quẩn do dự trước cửa, tuy đẳng cấp thấp hơn ma vật nhưng cũng không phải dân ngu si, nhìn thấy rất nhiều linh giả đang tụ tập ở phía trước, lại phát giác ra trên người bọn hắn có linh lực tụ tập, đám ma vật này chậm chạp lưỡng lự không dám bước ra, nhưng đôi mắt thờ thần như mất đi đồng tử từ đầu đến cuối vẫn chưa hề lộ khai trên người bọn hắn. (ma vật phong ma = con ong quỳ)

Dưới ánh chiều tà, theo y mê đỏ tươi khê nâng lên, mọi người đều nhìn về phía dân chúng bị phong ma xâm nhập bên trong trấn, nhưng có người thủy chung chỉ chăm chú nhìn thân ảnh hồng sắc nổi bật trong ráng chiều.

Vẫn dung mạo như thế nhưng tính tình hoàn toàn bất đồng, ngay cả khuôn mặt thiếu niên quen thuộc ngày xưa cũng trở thành bộ dáng càng tuấn mỹ đầy mê hoặc, đôi mắt vốn luôn lạnh như băng dường như bị viêm hỏa hòa tan, mang theo mấy phần gợi tình, mấy phần khinh cuồng phóng túng, bên môi nhếch lên một tia ý cười như đang khiêu khích, câu dẫn lòng người....

Kia không phải là Lăng Lạc Viêm của hắn, thiếu niên kia không còn tồn tại trên thế gian, Lăng Lạc Viêm đôi mắt lạnh như băng, lòng luôn tràn đầy phòng bị sẽ không bao giờ như ở trước mặt dựa vào bạch y bảo tể ti một cách tùy tiện hết sức phóng túng như thế.

Phong Trần Tuyết không thể khống chế cố gắng tìm kiếm dấu vết quen thuộc trước đây trên khuôn mặt kia, nhưng lại bắt gặp một đôi ánh mắt kỳ dị màu thanh lam mang theo thâm trầm lãnh đạm khiến kẻ khác không yên, đang hướng tới hắn nhìn lại.

Tể ti Long Phạm

Cùng hắn đối diện, Phong Trần Tuyết mới vừa rồi vẫn chưa nói một tiếng rốt cục mở miệng, “Kiền Kỳ tộc dọc đường đi đã nghe rất nhiều lời truyền tụng về Xích Diêm tộc, thật sự bội phục, vừa đúng lúc đi ngang nơi này gặp được các vị, thật sự là vinh hạnh.”

Không hề đề cập đến chuyện lúc trước tựa hồ đây mới là lần đầu tiên gặp mặt, thái độ của Phong Trần Tuyết hiện giờ càng làm cho Lăng Lạc Viêm phải nghiền ngẫm, chẳng lẽ hắn đem chuyện dĩ vãng hoàn toàn xóa bỏ?

“Lời nói của Phong tông chủ như vậy thật sự làm cho người ta có chút không quen!” Cùng Phong Trần Tuyết ước định sau trận chiến lần đó không được tìm hắn gây phiền phức, mà hiện giờ Phong Trần Tuyết đột nhiên xuất hiện không biết là có dụng ý gì, muốn hắn tin đây chỉ là trùng hợp thì thật quá khó khăn.

“Viêm chủ đang hoài nghi lời hứa lúc trước của ta? Ta, Phong Trần Tuyết từng nói qua, sau một trận đánh, những chuyện quá khứ sẽ tiêu hết. Những gì đã nói tuyết đối sẽ giữ lời.”

Phong Trần Tuyết phát tay ra phía sau, hơn mười người của Kiền Kỳ tộc bước vào trong trấn cùng ma vật giao chiến.

Hành động của Phong Trần Tuyết chứng tỏ hắn đến đây cũng không phải có mục đích khác, chỉ là muốn đi qua nơi này. Đám người Lăng Lạc Viêm nhưng lại không hoàn toàn tin tưởng, người như Phong Trần Tuyết có dã tâm như vậy lại có thủ đoạn tàn nhẫn làm sao lại có thể dễ dàng bỏ qua?

Cho dù là trùng hợp, Phong Trần Tuyết sẽ không nóng lòng phá hủy của mình tiến đến giao chiến cùng ma vật, vội vàng như thế xem ra mục tiêu không phải là bọn hắn, có lẽ ở con đường phía trước còn có chuyện cấp bách mà Phong Trần Tuyết cần phải làm.

Lăng Lạc Viêm đối với những người khác trong cả hai tộc gật gật đầu, “Ma vật bên trong trấn không thể lưu lại, có Phong tông chủ của Kiền Kỳ tộc trợ giúp xem ra rất nhanh có thể giải quyết. Nghe lệnh của ta, giết!”

Mặc kệ mục đích của Phong Trần Tuyết là cái gì, trước mắt đám người của Kiền Kỳ tộc đến đây có thể giảm bớt tổn thất cho người của hắn, có thể dùng mà không dùng chẳng phải là lãng phí?

Người của cả hai tộc tiến vào trong trấn, một bên đề phòng Kiền Kỳ tộc, một bên động thủ diệt trừ ma vật. Nhất thời trong lúc đó linh quang nổi lên khắp tứ phía, phi thường đẹp mắt.

Lăng Lạc Viêm cũng bay vào trong trấn, Long Phạm lập tức theo sát bên cạnh, hắn không để sót ánh mắt mới vừa rồi của Phong Trần Tuyết, bất luận lần này Phong Trần Tuyết đến đây có phải trùng hợp hay không nhưng ánh mắt của Phong Trần Tuyết nhìn Lạc Viêm khiến hắn không thể yên tâm.

Ánh mắt thiết tha pha lẫn băng giá, lộ ra bất mãn cùng vài phần tàn ác giống như đang tìm kiếm cái gì đó trên người của Lạc Viêm, biết Phong Trần Tuyết nhất định vẫn chưa quên tình cũ với ‘Lăng Lạc Viêm’ trước kia, càng làm cho Long Phạm cảm thấy lo lắng vì vị tông chủ của hắn quá mức chói mắt trước mặt người khác như thế này.

Ngay cả hắn cũng bị đôi mắt Lạc Viêm mê hoặc thì Phong Trần Tuyết đối với khuôn mặt có dung mạo tương tự này sẽ là càng hận hay là càng yêu?

Bạch quang đem phong ma quán quanh, ánh sáng bắn ra đâm thẳng vào trước trán đối phương, một tiếng kêu the thé vù vù thoát ra, người bị phong ma xâm nhập ngã xuống đất mà chết, hồn phách vẫn chưa tiêu tán liền bị Long Phạm thu vào trong tay không lưu lại một chút dấu vết. Phàm là ma vật bị Long Phạm giết chết, hồn phách đều bị thu lại cùng một chỗ.

Lăng Lạc Viêm cũng như những người khác cùng phong ma giao chiến, nhưng không dám sử dụng viêm hỏa quá mức, Dạ Dực vẫn chưa tỉnh lại, mỗi lần sử dụng viêm hỏa đều phải dùng hồn phách bổ sung vào, lúc này tốt nhất vẫn nên cẩn thận kiềm chế.

Chỉ thấy thân ảnh bạch y ở cách đó không xa bỗng nhiên tiến sát gần. Rất nhanh, hồn phách không tiến vào trước trán của hắn mà lại nhập vào lòng bàn tay làm cho cảm giác xôn xao muốn cắn nuốt hồn phách lập tức được xoa dịu. Thói quen cố gắng không chế cơn thèm khát hồn phách khiến hắn cảm thấy tinh thần luôn căng thẳng, lúc này Long Phạm đưa vào hồn phách khiến lòng hắn rốt cuộc được thả lỏng.

“Làm sao vậy?” Nam nhân trước mắt cũng vẫn như xưa, lạnh nhạt trầm tĩnh nhưng Lăng Lạc Viêm lại mơ hồ nhìn ra có gì đó khác thường.

“Vô sự.” Ngắn gọn trả lời vẫn ôn hòa như trước, thân ảnh bạch y lướt qua ghé vào tai hắn để lại mấy chữ, “Ăn phải một chút dấm chua.”

Trả lời như chuyện hiển nhiên, ngữ thanh theo hương sen phiêu tán trong không khí lướt qua người hắn, Lăng Lạc Viêm nhìn thấy bóng dáng bạch y bào, không thể kiềm chế ý cười bên môi, rất nhanh đem ma vật trong tay trừ đi, hấp thụ xong hồn phách, hắn tiến đến phía sau Long Phạm, “Bởi vì Phong Trần Tuyết?”

“Ai bảo Lạc Viêm nhìn hắn như vậy...” Chợt xoay người, đem Lăng Lạc Viêm ôm vào trong lòng, Long Phạm nói nhỏ, “Người có nhớ Lăng Lạc Viêm trước kia là tình cũ của hắn, lúc trước ta chưa giết hắn, mới vừa rồi người lại dùng cái loại ánh mắt này nhìn hắn, chẳng lẽ muốn ta xem như không nhìn thấy?”

Phong Trần Tuyết sở dĩ ở Vọng Thiên Thai bị hắn dễ dàng chế ngự như thế là vì huyền hỏa thất bại, nếu không phải như thế, lấy linh lực sâu cạn của Phong Trần Tuyết cũng không đến nỗi chật vật như vậy. Lấy khả năng cùng thủ đoạn của Phong Trần Tuyết, đúng là loại người mà Lạc Viêm sẽ có hứng thú.

Nhắc đến Phong Trần Tuyết, Lăng Lạc Viêm nhìn ra phía xa. Mất đi huyền hỏa chỉ còn lại linh hỏa tầm thường, vẫn là ngọn lửa ám màu không còn mang theo hơi thở của lôi điện oanh vang. Đem ngọn lửa màu đen diệt đi ma vật, không còn huyền hỏa nhưng khuôn mặt dưới ánh sáng hỏa sắc hiện lên không thấy mất đi nửa phần ảo não.

Tin tưởng lực lượng trong tay của mình mà không ý vào điều khác, đối với Phong Trần Tuyết mà nói, huyền hỏa mất đi có lẽ cũng không nghiêm trọng như người khác suy nghĩ, hắn nắm trong tay Kiền Kỳ tộc nhưng không ý vào huyền hỏa.

“Lạc Viêm lại nhìn hắn.” Trong miệng nói ra như vậy, Long Phạm xoay mặt Lăng Lạc Viêm lại, ôn nhu hôn lên môi hắn. Lăng Lạc Viêm bị hôn nhưng lại cảm giác trên môi có một trận hơi đau xót. Nhẹ nhàng cắn mang theo cảnh cáo cùng bất mãn, không để ý xung quanh còn có ma vật nguy hiểm, tế ti lãnh đạm của hắn lại nhất định ở đây hôn hắn.

Không biết kết giới từ đâu được thiết lập, ma vật không thể tiếp cận, chỉ có thể ở bên ngoài không ngừng phát ra dị thanh. Ở trong kết giới, hai người ôm hôn si mê, Lăng Lạc Viêm không thể nghe thấy tiếng vang bên ngoài, chỉ nhìn thấy mọi người không ngừng tiêu diệt ma vật. Không có tiếng vang nhưng biểu tình trên mặt tất cả mọi người cùng động tác đều hết sức rõ ràng.

Quyết Vân bắt đầu dĩ, Nham Kiều không có ý kiến, những người khác hoặc là kinh ngạc hoặc là mỉm cười, còn có xa xa, thần sắc Phong Trần Tuyết chợt trở nên âm trầm.

Đáy mắt gợi lên vài phần tà khí, Lăng Lạc Viêm ôm chặt Long Phạm, cũng không để ý làm cho Phong Trần Tuyết thấy rõ quan hệ hai người bọn hắn. Mặc kệ Phong Trần Tuyết nghĩ như thế nào, là yêu hay là hận, hắn không có ý định trở thành thể thân của kẻ khác, lại càng không thể đối với người đã từng “giết” hắn một lần mà động tâm.

“Bộ dáng ăn dấm chua của tế ti đại nhân...thật ra bản tông chủ rất thích.” Ngữ thanh trên trêu tức, Lăng Lạc Viêm liếm môi mang theo ý cười, lướt qua cánh môi dưới của Long Phạm, hắn phi thường vui vẻ khi nhìn

thấy tế ti vì hấn mà thất không.

“Về sau Lạc Viêm còn nhiều cơ hội nhìn thấy.” Bộ dáng trầm tĩnh bình yên không thay đổi, Long Phạm hỷ bỏ kết giới, nâng tay đem phong ma đang nhào đến trừ đi.

Hấn không hề đoán sai, người ở bên cạnh hấn lúc này đây là người có sở trường thu hút ánh mắt của kẻ khác, về sau nhất định sẽ khiến không ít người ước ao, dòm ngó.

Tỷ như trước mắt liền có một cái uy hiếp tiềm ẩn. Phong Trần Tuyết, bất luận hấn đối với Lạc Viêm là loại tâm tư nào đều không phải kẻ có thể khinh thường.

Dưới ánh chiều tà, hai thân ảnh một đỏ một trắng sau khi ôm hôn lại tách ra, đưa lưng về nhau giải quyết ma vật quanh mình. Trong tay thân ảnh hồng y không còn nhìn thấy viêm hỏa đỏ ửng lấp lánh mà lúc này đã trở thành bạch quang bắn ra một chùm sắc bén như lưỡi kiếm, đem phong ma thiêu đốt chỉ còn tro bụi tán đi, trong lúc ấy, nhiều đoàn quang cầu nhập vào giữa trán.

Không ít người nhìn thấy Lăng Lạc Viêm hấp thu hồn phách, có người kinh hô một tiếng, “Tông chủ!”

Đồng tử vốn là màu đỏ ửng như liệt hỏa đang bốc cháy, mà nay đôi mắt trắng bạc dần dần chuyển sang màu đỏ ngầu như máu, càng làm nổi bật màu khói ráng đang phiêu vũ dưới đáy mắt. Trước mặt, người đang đứng bên cạnh tế ti, vẫn là khuôn mặt tuấn mỹ mê hoặc lòng người nhưng hơi thở lại tràn ngập ma tính.

85. Quyển 2: Chương 85: Thời Khắc Phùng Ma

Trước mặt tất cả mọi người, Lăng Lạc Viêm không hề che giấu biến hóa trên người, hấn có thể cảm thấy dấu hiệu Dạ Dực thức tỉnh.

Hai mắt đỏ ngầu hướng tới đám người đảo qua, nâng tay lên, một tên ma vật đang tiến đến liền bị viêm hỏa cắn nuốt, Lăng Lạc Viêm nhíu mày lại, “Thất thần làm gì? Vì dễ miến đi tai họa trong trần lan ra ngoài, bản tông chủ hạ lệnh, ma vật nơi đây không thể lưu lại một cái, giết hết cho ta!”

Ngữ thanh không nhanh không chậm nghe ra cũng không có chút khác thường nhưng bộ dáng của tông chủ lại có gì đó cổ quái, thật sự không có chuyện gì? Hay là.....

Các trưởng lão còn đang suy nghĩ nhưng ma vật cũng không cho bọn hấn có thời gian tự hỏi. Phong ma không ngừng tuôn ra giống như càng lúc càng nhiều, nhìn thấy sắc trời, sắc mặt Quyết Vân trầm xuống, “Tông chủ cẩn thận”

Những người khác nghe lời cảnh báo của Quyết Vân liền nhìn lên không trung, thần sắc cũng bắt đầu trở nên thận trọng.

Ánh chiều tà như bao trùm cả thị trấn, ban ngày cùng ban đêm luân phiên thay đổi, khói ráng đầy trời giống như lửa cháy, đập vào trong mắt sắc vàng sắc đỏ đan xen, ánh mặt trời còn sót lại dần dần ẩn đi, cây cối nhà cửa, hàng quán phố xá, tất cả đều bị lây nhiễm một màu đỏ thẫm như máu.

Vốn chỉ là biến hóa trong khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng dường như kéo dài vô tận, cả thành trấn tựa hồ bị vậy bấn bởi huyết tinh, nhìn xung quanh đâu đâu cũng là phong ma.

“Thời khắc phùng ma.” Long Phạm chậm rãi mở miệng, đem Lăng Lạc Viêm kéo sát bên người.

Khi trăng rằm chính là thời khắc phùng ma.

Đó là lúc lực lượng của ma vật cường thịnh nhất, cũng đem bản năng phát huy triệt để. Nghe nói mấy trăm năm mới xuất hiện một lần, mỗi lần đến thời khắc này, ma vật sẽ sinh sôi lan rộng, các tộc ma vật bị diệt tuyệt cũng có khả năng sống lại, vạn vật luôn sợ hãi tránh né.

Ngoại trừ điều đó, đồng thời.....lực lượng của linh giả cũng trở nên suy yếu, đôi khi tiêu giảm hầu như không còn gì.

Ánh mắt của Long Phạm hướng về những người bị ma vật nhập vào, lại nhìn về phía làng mạc ở chỗ xa hơn, ánh mắt thanh lam nhợt nhạt tăng thêm vài tia âm trầm.

Dân chúng bị ma vật nhập vào, lúc này không hề chuyển động, đồng loạt nhìn lên phía trên, tựa như điên cuồng mừng rỡ, một ráng mây mờ ảo đỏ tươi như máu, từ phía xa xa tiếng kêu vù vù dần dần tiếp cận, vừa bay đến trần liền dừng lại.

Mọi người nghe tiếng vội nhìn lên. Kích thước cỡ lòng bàn tay, triển khai hai cánh, thân dài, đúng là nguyên hình của phong ma.

So với ong thì càng làm cho người ta sợ hãi, hai mắt đục ngầu màu hoàng hôn, bên trong như có chất lỏng lưu động. Một mũi kim châm kích thước dài gần bằng cơ thể dùng để hút tủy, lông măng đen trắng đan chéo mọc đầy trên người, đôi cánh gần như trong suốt, không ngừng phản chiếu ráng mây đỏ thẫm phía trên không trung, làm ánh lên màu huyết tinh tràn đầy quỷ dị.

Chúng nó quây quần thành một tầng lớn bay giữa không trung cũng không hạ xuống, đông nghìn nghịt một đoàn, xem ra số lượng đã ngoài mấy trăm.

“Chúng nó muốn tìm người dung hợp, cũng là muốn tìm kiếm thức ăn.” Phong Trần Tuyết tiến đến bên cạnh Long Phạm và Lăng Lạc Viêm, “Ta biết các người không tin Kiền Kỳ tộc chỉ đi ngang qua nơi này, nhưng theo tình hình trước mắt, xem ra chúng ta chỉ có thể hỗ trợ thì mới có thể thoát ra ngoài.”

Xích Diêm tộc, Liệt Diễm tộc, Kiền Kỳ tộc, nhân số của cả ba tộc hợp lại cũng không địch lại số lượng phong ma trước mắt, còn có đám người bị phong ma nhập vào mới vừa rồi vẫn nhìn lên giữa không trung, lúc này đều đồng loạt cúi đầu xuống, tiếp tục hướng tới mọi người nhìn lại. Chỉ thấy từ trong miệng của bọn hắn mọc ra những mũi kim nhọn hoắt dài ngoằn. Sau lưng, những đôi cánh đầy máu đang chọc thủng da thịt xuyên ra ngoài, mùi vị thịt tanh cùng chất dịch nồng nặc hòa lẫn với âm thanh vỗ cánh, bất thành linh triển khai.

Kích thước không còn bé nhỏ, đôi cánh duỗi dài giang rộng, trên cánh mang theo huyết nhục, trong đôi mắt như có chất lỏng đục ngầu lưu chuyển. Dường như đã ước định từ trước, ngay khi tất cả mọi người đang khiếp sợ liền đồng loạt bỏ nhau tấn công.

“Long Phạm, lập kết giới!” Lăng Lạc Viêm vừa dứt lời, Long Phạm bay lên giữa trời đưa một ngón tay đặt lên môi, không biết đang làm nhằm cái gì, sau đó đầu ngón tay vẽ một vòng quang hoa bạch sắc giữa không trung, lấp lăm vài điểm ánh sáng rơi xuống. Ba tộc tụ lại một chỗ, ngẩng đầu nhìn thấy thân ảnh lơ lửng của tể tử Long Phạm, sau đó chỉ thấy quanh mình những điểm sáng rơi xuống dần dần tiêu tán, thoáng chốc xuất hiện một quang sáng cầu vồng che chở tất cả mọi người.

“Linh lực của các người tiêu giảm còn mấy phần?” Đứng trong kết giới, Lăng Lạc Viêm đối với các trưởng lão bên cạnh thăm hỏi.

Lắc đầu, Quyết Vân Nham Kiêu đều phát hiện linh lực trong cơ thể đang lần lượt tiêu lui, cơ hồ thừa lại không còn bao nhiêu, cái loại cảm giác này giống như không có lực lượng, không thể cảm ứng cũng không thể sử dụng làm cho người ta hết sức phiền muộn.

Hơn phân nửa các trưởng lão đều giống nhau, Quan Mão từ khi sự tình bại lộ, thỉnh thoảng mới đứng trước mặt người khác mở lời, mặc dù cũng không có bao nhiêu người biết hành vi của hắn, mọi người chỉ biết Lâm Sở trưởng lão thao túng sát ảnh được tông chủ xá tội, thậm chí còn giúp hắn trừ đi oán linh xâm nhập trên người, từ đó về sau Lâm Sở trưởng lão thường xuyên trốn tránh tông chủ.

Lúc này, vị trưởng lão si mê tông chủ bỗng nhiên bước ra, “Lâm Sở còn lực để tiếp tục, tuy rằng linh lực tiêu lui không ít, nhưng...”

“Người muốn chết sao? Bị người biết rõ tâm tư, cảm thấy không còn mặt mũi đối với tông chủ?” Quan Mão ở bên cạnh bất thành linh cắt ngang lời hắn, trên mặt lộ ra vài phần bất đắc dĩ cười nhạt, đồng thời dưới đáy mắt xẹt qua hồi ức xưa kia, nếu là hắn có tâm tư giống như Lâm Sở thì lúc trước đã không xảy ra chuyện đó.

Liệt Diễm tộc, không biết hắn có thể tiếp tục cảm cự được không. Nâng bàn tay như bộ xương khô lên, Quan Mão không hề mở miệng.

“Người...” Lâm Sở bị thái độ của Quan Mão chọc giận, rõ ràng là Quan Mão dùng oán linh khống chế khiến hắn bộc lộ ra chuyện riêng tư của mình, lúc này Quan Mão lại còn nói này nọ.

Một bên, Lăng Lạc Viêm nhìn thấy tình cảnh đó liền nhíu mi, “Đều câm miệng hết cho ta.”

Quay đầu lại, hắn đối với Quyết Vân nói, “Bản tông chủ giao cho người xem chừng bọn hắc, phạm là tộc nhân của ta, ta sẽ không bỏ mặc, nếu các người không có lực tiếp tục chiến đấu, như vậy thì để cho bản tông chủ.”

Tựa hồ như đang nói một việc đơn giản, đôi mắt vẫn chưa lui ra màu đỏ tươi, tràn đầy khí thế sắc bén nhiếp nhân, bên môi ý cười gợi lên thần nhiên, lơ đãng hướng ra ngoài kết giới, liếc mắt nhìn đoàn phong ma không ngừng có ý đồ tiến vào, đối mặt với rất nhiều ma vật lại không có chút dao động.

Linh lực của tông chủ vẫn còn? Dự tính độc chiến đoàn ma? Các trưởng lão trong lòng tràn đầy căng thẳng, còn chưa biết rõ vì sao tông chủ lại có hành động nuốt phách, hay là hồn phách bị hao tổn? Lúc này nghe xong những lời của tông chủ, tâm tư đều trở nên bối rối, rốt cục cũng không còn lực để tự hỏi những mặt khác.

Ma vật như thế kia, một người có thể ngăn cản?!

“Chúng ta còn có lực tiếp tục chiến đấu.” Hơn mười người của Liệt Diễm tộc bước ra, trong đó có cả Phùng Hoài.

Tổ tiên của bọn hắc đều có huyết thống của ma vật, khó gặp được thời khắc phùng ma, đây là dịp may của bọn hắc, nghĩ đến lúc này huyết thống ma vật trở thành ưu thế, không người nào còn cố che giấu, rằng nanh sắc bén nhô ra, những chiếc sừng nhọn hiển lộ trên trán, mỗi người hoặc nhiều hoặc ít đều mang đặc trưng riêng biệt.

Mà Phùng Hoài, giữa trán hiện lên một con mắt đang nhìn Lăng Lạc Viêm, lúc này bị khí phách của hồng y nam nhân lay động, lại bất giác sinh ra ý nghĩ muốn đi theo, Liệt Diễm tộc có lẽ nhất định phải trở về trong tay Xích Diễm tộc của hắc.

Nhìn con mắt kia của Phùng Hoài, Lăng Lạc Viêm không khỏi nhớ tới Trữ Hinh, giống như nàng có thể nhìn thấy tương lai. Lời nàng nói hắc vẫn còn nhớ rõ, hắc là Viêm chủ của thiên hạ, chỉ cần tùy tâm hành sự, mọi chuyện liền hảo....

“Viêm chủ yên tâm, một tháng nhuộm máu sắp qua đi.” Trong đám người bỗng nhiên xuất hiện ngũ thanh của nữ nhi làm ọi người bất thành linh nhớ tới thánh nữ Trữ Hinh của Liệt Diễm tộc cũng ở bên trong, đang được người bảo hộ.

Một tháng nhuộm máu? Nghe được lời này của nàng, Lăng Lạc Viêm cùng Long Phạm liếc mắt nhìn nhau, chẳng lẽ Trữ Hinh đã sớm biết hai người bọn hắc giết chóc mấy ngày liên tiếp? Những người đó cũng không phải thiện nhân, bọn hắc chết cũng giúp cho Xích Diễm tộc có thêm thanh danh, dù không nói ra là hành vi của Xích Diễm tộc nhưng những lời truyền tụng sớm làm ọi người đều biết rõ.

Các trưởng lão trong tộc thật ra cũng biết chuyện, chỉ là không người nào lên tiếng.

Giết chóc một tháng sắp qua, nói như vậy trước mắt chính là cửa ải cuối cùng, Dạ Dục chắc chắn sẽ tỉnh lại. Mọi chuyện hết thảy đều được giải quyết.

Chỉ cần hắc tùy tâm hành sự.

Giờ phút này, tâm ý của hắc chính là trừ sạch ma vật! Những người cản đường Giết!

“Tề ti, xem trọng mọi người, chúng ta đi đây.” Sau khi dặn dò Long Phạm, Lăng Lạc Viêm cất bước ra ngoài. Hắc tin tưởng Long Phạm nghe xong lời nói của Trữ Hinh có thể yên tâm.

Phía sau, y mê bỗng nhiên bị giữ lại, thân ảnh bạch y đi đến bên cạnh, dưới đáy mắt phẳng lặng lộ ra ôn nhu cùng trách cứ “Người tưởng rằng ta sẽ cho người một mình tiến lên mạo hiểm?”

86. Quyển 2: Chương 86: Yêu Hận

Cho dù lực lượng của Lạc Viêm chưa mất, hắc cũng sẽ không để Lạc Viêm một mình ra ngoài đối chiến với lũ ma vật này, bất luận là thân phận tề ti hay là chính bản thân hắc, hắc đều không muốn Lạc Viêm sa vào

hiểm cảnh.

“Cũng không phải một mình, còn có bọn họ” Chỉ vào người của Liệt Diễm tộc, Lăng Lạc Viêm xem ra cũng không lo lắng.

Người của Liệt Diễm tộc nghe vậy trong lòng khê động, từ xưa đến nay hai tộc vẫn luôn tranh chấp đối lập vậy mà lúc này tuổi trẻ hồng y cư nhiên ở trong tình hình nguy cấp lại tin tưởng bọn hắn như thế? Không thể nói rõ trong lòng dâng lên chính là loại cảm giác nào, đám người Phùng Hoài ở một bên không hề lên tiếng.

“Không thể tự mình che chở cho người, ta lo lắng.”

Không hề xưng hô tông chủ, bỏ đi thân phận tế ti, lúc này hắn chỉ là một nam nhân vì người mình yêu mà lo lắng. Người của Xích Diễm tộc nghe xong lời của Long Phạm liền có mấy người vốn cũng không xem trọng quan hệ của hai người, giờ khắc này thần sắc đều bất động.

Càng tỏ ra bình tĩnh lại càng làm cho người ta không thể kháng cự, không biết tế ti của hắn có biết nói như vậy chẳng khác nào đang bày tỏ tình cảm trước mặt tất cả mọi người hay không....

Khê cười, Lăng Lạc Viêm nghiêng người hôn lên môi hắn, “Vì để người yên tâm, xem ra người không thể không đi.”

“Đến lúc này còn có thể an nhàn thoải mái như thế. Không thể không nói, Viêm chủ sau khi trọng sinh quả nhiên bất đồng. Không nhìn thấy bên ngoài ma vật càng lúc càng nhiều sao?” Phong Trần Tuyết không biết từ khi nào đã xoay người lại, đưa lưng về phía bọn hắn, ngữ điệu thâm trầm lộ ra vài phần lãnh trào.

Hắn cố hết sức khắc chế, cũng tính đem hết thảy mọi chuyện trong dĩ vãng toàn bộ tiêu tan, nhưng ‘Lăng Lạc Viêm’ này lúc nào cũng không hề cố kị như vậy, cử chỉ tùy ý, thần sắc gợi tình, ánh mắt nhìn tế ti Long Phạm, đều hoàn toàn trái ngược ‘Lăng Lạc Viêm’ mà hắn từng biết, càng làm cho hắn mấy ngày dài đường thương đã bình phục tâm tư lại tiếp tục trở nên hỗn loạn.

“Các người cứ tiếp tục ở đây dây dưa, cứ để cho Kiền Kỳ tộc của ta tiên phong!” Đúng là vì vậy, mỗi khi hắn nhìn thấy Lăng Lạc Viêm lại không khỏi tưởng tượng nếu lúc trước ‘Lăng Lạc Viêm’ cũng có vài phần tự tin ngông cuồng như vậy, thì có thể hay không sẽ không vì sinh linh này đến đây mà tiêu tán?

Mang theo người bước ra khỏi kết giới, nhập vào bên trong đoàn phong ma, ánh lửa tối đen đem phong ma bao vây, bóng dáng Phong Trần Tuyết ở trước mặt tất cả mọi người biến mất rơi vào bên trong đoàn phong ma, chỉ có vô số tiếng kêu thảm thiết vù vù vang lên chứng tỏ hắn vẫn chưa thất trận.

Linh lực của Phong Trần Tuyết nhất định thâm hậu hơn thế, đến lúc này vẫn chưa bị thời khắc phùng ma ảnh hưởng, còn có lực tiếp tục chiến đấu, Lăng Lạc Viêm đang nghĩ như vậy thì Long Phạm ở bên cạnh thần nhiên nói, “Kiền Kỳ tộc từng bước xâm chiếm các tộc khác, trong đó cũng có những tộc vốn là ma vật. Người của Kiền Kỳ tộc huyết thống thập phần phức tạp, những người đi theo hắn ra ngoàicũng thuộc về những thứ kia.”

Thu nhận sử dụng, không phân biệt thân phận, Kiền Kỳ tộc tuy bị rất nhiều tông tộc khinh miệt nhưng cũng trở thành bộ tộc được đa số các tộc khác kiêng kị. Hỗn tạp các loại tông tộc khác nhau, lực lượng của Kiền Kỳ tộc không chỉ như nhìn thấy bên ngoài.

“Đến lúc ra ngoài.” Viêm hỏa bốc lên, Lăng Lạc Viêm bay ra khỏi kết giới, Long Phạm theo sát một bên, hơn mười người của Liệt Diễm tộc cũng vội vàng đuổi kịp.

Trong kết giới, những người còn lại của ba tộc đều khẩn trương nhìn ra bên ngoài. Chỉ là nghe nói, chưa người nào gặp qua thời khắc phùng ma, không biết đến tột cùng kéo dài trong bao lâu? Là một ngày hay nửa ngày, hay là mấy canh giờ, tất cả mọi người đều nóng lòng nhìn ra ngoài kết giới đang ẩn lên một màu đỏ thẫm, không người nào biết đáp án.

Xuyên qua kết giới, vang trời hò hét, tiếng kêu của phong ma tràn ngập bên tai, Lăng Lạc Viêm có thể cảm giác được vọng đang gào thét bên trong cơ thể, đó là khát vọng của Dạ Dục đối với hồn phách. Viêm hỏa giống như mũi tiễn bắn ra tứ phía, Lăng lạc Viêm tận lực khống chế linh lực không muốn tiêu hao quá độ, chỉ còn kém một ít Dạ Dục sẽ tỉnh lại, lúc này phải thật cẩn thận.

Viêm hỏa bắn ra tứ phía bay lên phía trước, tùy theo tâm ý bắn trúng mục tiêu, đâm vào cơ thể phong ma giữa không trung. Hồng quang hừng hực đầy trời, mãnh liệt thiêu đốt phong ma hóa thành tro bụi rơi xuống mặt đất, theo làn khói phiêu tán giữa không trung.

Hướng Long Phạm truyền đi một cái nháy mắt, hấn không nghĩ đến suýt nữa bị Dạ Dực dung hợp lại còn có cơ hội đến một chỗ thật tốt như vậy. Thời khắc phùng ma, linh lực tiêu lui nhưng lực lượng của hấn không bị ảnh hưởng, Dạ Dực là ma vật, làm hại hấn bị cơn thèm khát hồn phách khổng chế hết sức khổ sở, nhưng lúc này cũng khiến lực lượng của hấn không hề tiêu giảm, ngược lại càng thêm cường đại.

Thủy chung chăm chú nhìn Lăng Lạc Viêm, bạch y thân ảnh không rời đi quá xa, bình yên tĩnh lập. Phàm là bán người bán ma xung quanh hấn đều bị từng đợt bạch quang khổng chế, nhiều điểm linh quang lóe lên, hơn mười cái hồn phách bị trực tiếp lấy ra, những cái xác như ma mà không phải ma bị xoắn lại vỡ thành từng khối, tách thành vô số điểm nhỏ tiêu tán giữa không trung.

Trong vòng chiến, đoàn ma bay loạn xạ, bất luận là bán người bán ma hay là phong ma nguyên hình giữa không trung, ma vật không ngừng tuôn ra làm ọi người chỉ có thể liên tục tung chưởng, linh lực dần dần tiêu hao nhưng ma vật vẫn chưa thấy ít đi mà càng lúc càng nhiều.

Ma vật thấp đẳng vì có số lượng lớn nên không bị tiêu diệt hoàn toàn, mà khi số lượng nhiều đến một mức độ nào đó thì ngay cả ma vật cao đẳng cũng không thể đáng sợ bằng.

Long Phạm từ đầu đến giờ luôn ở bên cạnh Lăng Lạc Viêm không rời đi quá xa. Ma vật xung quanh Lăng Lạc Viêm bị diệt đi không ít, chiếm lấy càng nhiều hồn phách càng giúp hấn giải tỏa cơn thèm khát cũng làm cho viêm hỏa của hấn càng thêm yêu dã diễm lệ....

Mỗi đoàn viêm hỏa bắn ra như có hoa lửa nở rộ, quán quanh bốc cháy, hết sức yêu mị. Như không hề dự tính trước, từ mặt đất bay thẳng lên giữa không trung, viêm hỏa hung bạo nổi lên tựa như những đóa hoa nở rộ cùng dây leo quán quanh ôm lấy thân cây, đem vô số ma vật quanh mình cuốn lấy cắn nuốt, thiêu đốt hầu như không còn gì.

Bên trong đoàn ma, hết thấy sự vật đều trở nên đỏ ửng, hồng y thân ảnh vốn không nên thấy được, nhưng những người đứng bên trong kết giới lại không ai có thể không nhìn thấy sự tồn tại của hấn. Màu đỏ kia hoàn toàn khác biệt với màu đỏ đậm ở xung quanh, hồng sam như ngọn lửa đang bốc cháy trước mắt tất cả mọi người.

Nếu không may hết thấy xung quanh đều trở nên âm u mù mịt, nhất định vẫn nổi lên một thân hồng hỏa chói sáng rực rỡ. Dưới sự bảo hộ của tể ti, tông chủ dùng viêm hỏa hủy đi vô số phong ma, mà viêm hỏa cư nhiên tự ý biến hình, có thể hủy đi vạn vật, chỉ cần tông chủ nguyện ý hủy đi cả cái trần chết chóc này cũng không phải là việc khó!

Đó là lực lượng cực hạn của viêm hỏa!

“Tông chủ ” người của Xích Diêm tộc kích động liền hô to, ở ngoài kết giới Lăng Lạc Viêm cũng phát hiện biến hòa này, không rảnh đi vui sướng, Dạ Dực một khắc chưa tỉnh thì lực lượng của hấn vẫn còn ẩn chứa hiểm họa, lúc này hấn không dám tùy ý sử dụng.

“Tiếp tục thu lấy hồn phách. Nếu không giải quyết được, đợi linh lực của những người khác hao hết thì sẽ không kịp,” Hấn đối với Long Phạm nói như vậy.

Hấn biết Long Phạm tuy vẫn còn linh lực nhưng thời khắc phùng ma đối với hấn vẫn sẽ có ảnh hưởng, dù linh lực ngàn năm nhưng không phải vô tận, nhất định sẽ bị tiêu hao, trong khi lực lượng của những người khác lại suy lui nhanh hơn.

Tập trung tất cả lực lượng trong tay trước khi hoàn toàn bị tiêu hao, hấn tính toán làm một phát cuối cùng.

Công đạo xong, hấn chính là đối với Kiền Kỳ tộc ở xa xa nói chuyện, vì phân tâm nên phong ma ở sau lưng tập kích bất ngờ làm cho hấn không kịp phòng bị, bạch y thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện đem hấn ôm vào trong ngực, ma vật kia liền bị một đoàn linh quang hóa thành từng mảnh nhỏ.

“Lạc Viêm đang tìm hấn?” Đem hấn bảo hộ ở bên cạnh, Long Phạm ngẩng đầu hướng về phía nam nhân tóc ngắn một thân đồ sẫm, “Nếu không biết Lạc Viêm vô tâm với hấn, lấy thái độ của hấn đối với người,

hắn sống không quá hôm nay.”

Tâm tư của Phong Trần Tuyết chỉ sợ ngay cả chính hắn còn không rõ ràng, là hận Lạc Viêm làm cho ‘Lăng Lạc Viêm’ ban đầu tiêu tán hay là hiện giờ bị Lạc Viêm thu hút, là từ nay về sau đem dĩ vãng hoàn toàn xóa bỏ hay là không thể khống chế chính mình bị Lạc Viêm ảnh hưởng....

Oán hận hay là tình ý, bất luận là loại nào, ở trong mắt Long Phạm đều không nên tồn tại.

“Hắn không thể chết được, trước mắt còn cần Kiền Kỳ tộc,” Nhìn ra suy nghĩ của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm cũng cảm thấy thái độ biến đổi của Phong Trần Tuyết, nhưng đối với người nam nhân này hắn thật ra cũng không muốn lập tức phải giết chết.

Một đường hướng đến chỗ đám người của Kiền Kỳ tộc, xuyên qua tầng tầng ma vật bao vây, có Long Phạm ở bên người che chở, Lăng Lạc Viêm tiết kiệm không ít linh lực, “Phong Trần Tuyết, ma vật nhiều lắm, bản tông chủ muốn người tương trợ, người có bằng lòng hay không?”

“Những người có lực lượng của Kiền Kỳ tộc đều ở trong này, còn muốn như thế nào? Viêm chủ cầu ta tương trợ, thật sự là hiếm thấy.” Đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn Lăng Lạc Viêm rồi đến Long Phạm, lần lượt đảo qua, con người âm trầm u ám vẫn chưa biến hóa, lần trước không giết được Lăng Lạc Viêm, lúc này lại gặp nhau ở đây....

Hắn cư nhiên không thể quyết định còn muốn âm thầm động thủ hay không.

Mặc dù thân hình thay đổi, không còn là dung mạo thiếu niên nhưng bộ dáng của hồng y nam nhân vẫn khắc sâu trong lòng hắn, là người trước mặt làm cho thiếu niên của hắn biến mất hậu thế, hắn vốn nên giết Lăng Lạc Viêm ở Vọng Thiên Thai, nhưng sau trận giao chiến lần đó lại khiến hắn không thể nào quên được, bị huyền hỏa giết chết, trọng sinh trong viêm hỏa....nếu người chết đi sống lại là Lăng Lạc Viêm của hắn....

Không rõ cảm giác trong lòng, cũng như suy nghĩ ban đầu của hắn, người mặc hồng sam này không chết, ảnh hưởng đối với hắn sẽ không bao giờ biến mất. Hắn rõ ràng nghĩ hết mọi biện pháp, tựa như lúc trí Lăng Lạc Viêm vào chỗ chết, nhưng đối với lần trước....hắn lại có một tia hối hận....

Đôi mắt hẹp dài chợt lóe, ánh mắt chăm chú nhìn Lăng Lạc Viêm không biết cất chứa tâm tư loại nào. Từ lúc Phong Trần Tuyết bắt đầu trả lời, ánh mắt dừng trên thân ứng đỏ vẫn chưa dời đi, giọng điệu tuy vẫn duy trì thái độ như khi mới gặp mặt, tựa như hết thấy đều trở về quỹ đạo, nhưng tất cả mọi người đều nghe được trong lời nói có hàm chứa khiêu khích.

“Đừng quá đắc ý, bản tông chủ làm sao lại cầu người. Tình hình trước mắt người cũng thấy ba tộc chúng ta đang ở trên một chiếc thuyền, nếu muốn sống, bằng lực một tộc căn bản không thể tưởng. Hay là người tính toán đem theo mấy người này trực tiếp thoát ra khỏi trấn, bỏ mặc các tộc nhân khác của người không thêm đoái hoài?”

Bọn hắn còn có linh lực có thể tự bảo toàn bản thân, nếu muốn đi ra ngoài không phải là không có khả năng. Nhưng tộc nhân còn lại chỉ có thể ở nơi này bị phong ma đồng hóa, coi như chỉ có con đường chết, thậm chí so với cái chết còn không bằng.

Dựa vào vòng tay của Long Phạm mà đứng, Lăng Lạc Viêm mang theo chút chế giễu, nhướn mi khinh cười hỏi. Phong Trần Tuyết nếu bỏ mặc tộc nhân không hề đoái hoài thì nhất định không thể làm cho Kiền Kỳ tộc phát triển đến ngày hôm nay. Mà hắn, thân là tông chủ cũng tuyệt đối sẽ không nhìn tộc nhân của mình lưu lại nơi đây chờ chết.

Không phải hắn thiện tâm mà là đạo nghĩa. Thân ở vị trí này, phải vì thủ hạ mà lo lắng, lúc trước ở trong hắc đạo đã làm cho hắn dưỡng thành thói quen này. Hiện giờ cũng thế, hắn sẽ không để cho tộc nhân của mình oan uổng tánh mạng.

Hắn là người ích kỷ, phạm những gì thuộc về hắn chỉ có hắn mới có thể phán định sinh tử.

Đôi mắt lộ ra màu đỏ ngầu như máu có vài phần ma tính, nụ cười bên môi lại tự tin ngạo nghễ. Nhìn Lăng Lạc Viêm, Phong Trần Tuyết khẽ khép mắt lại, không biết đang suy nghĩ cái gì, khi hắn nâng mắt lên nhìn

thấy chính là ánh mắt tỉnh đến mức tận cùng của tể ti Long Phạm, tựa hồ Long Phạm hoàn toàn nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn.

Tể ti Long Phạm, bất luận là quá khứ hay là lúc này đều làm cho người ta không thể khinh thường, lại khiến cho người ta càng thêm chán ghét.

Hừ lạnh một tiếng, Phong Trần Tuyết nhìn về phía Lăng Lạc Viêm, “Nói đi, phải làm như thế nào?”

“Nghe lệnh ta! Tất cả mọi người lập thành viên trận!” Cất cao giọng làm cho tất cả mọi người ở xung quanh tụ họp lại, sau đó Lăng Lạc Viêm quay sang đối với Long Phạm, “Người ở giữa trận đối phó với ma vật ở phía trên,” Giữa không trung, ngoại trừ hắn, chỉ có Long Phạm có tường thiên thuật có thể ngăn cản ma vật hạ xuống. (viên trận = trận hình tròn)

Long Phạm gật đầu, biết Lạc Viêm đang tính toán cái gì, tuy có chút lo lắng nhưng càng mong chờ hành động của hắn có thể đem lại cơ hội sống ọi người. Năm ngón tay lướt qua mái tóc của Lăng Lạc Viêm, nâng mặt hắn lên, Long Phạm trầm giọng dặn dò, “Cẩn thận đó, nếu Dạ Dực vẫn bất tỉnh thì không cần cạy mạnh.”

“Ta biết, người cũng phải cẩn thận một chút.” Phong ma giữa không trung dù không thể so sánh với đám ma vật bán người bán ma trên mặt đất, kích thước cũng bé hơn nhưng số lượng lại nhiều, hơi khinh suất một chút sẽ bị tập kích, nhưng hắn tin tưởng bản lĩnh của nam nhân này, nhất định sẽ không có chuyện gì.

Ở trên môi Long Phạm khẽ hôn một chút, Lăng Lạc Viêm mới xoay người lại định tiếp tục ra lệnh thì nhìn thấy vẻ mặt mang theo vài phần lạnh lùng tàn khốc của Phong Trần Tuyết, tựa hồ từ đầu đến cuối đang nhìn hắn và Long Phạm, trong mắt như xẹt qua một tia gì đó, “Người muốn ta chờ nghe lệnh hay là nhìn người cùng tể ti Long Phạm khanh khanh ta ta? Đến lúc sinh tử mà còn tâm tư như vậy, làm sao phục chúng?”

Mái tóc đỏ sẫm rồi tung theo gió bay lên, dưới lớp y bào màu hồng nhạt có thể thấp thoáng nhìn thấy cơ lí pháp phòng, trong mắt Phong Trần Tuyết đâu đâu cũng nhìn thấy vẻ âm trầm tàn bạo, tựa hồ tích lũy tràn đầy chiến ý, dường như chỉ vì những gì nhìn thấy mà chất vấn.

“Ba tộc chúng ta tạm thời chỉ là cùng chung cửa ải, ngôn hành của bản tông chủ khi nào đến phiên Kiềm Kì tộc của người xen vào? Nếu là không muốn xem thì cứ làm như không thấy, sinh tử thì lại làm sao? Người khác thấy thế nào không phải điều ta lo lắng, thân là tông chủ ta sẽ phụ trách tánh mạng của tộc nhân mình, nhưng đồng thời, chuyện của ta không người nào có quyền can thiệp!”

Phục chúng? Tộc nhân của hắn toàn bộ đều quy thuận. Chuyện của hắn và Long Phạm không phải chỉ một hai ngày, bọn hắn hai người càng mạnh, càng đồng lòng thì tộc nhân mới càng an tâm, mà hắn thân là tông chủ nếu ngay cả tự do đều không có thì cần gì phải bận tâm đến suy nghĩ của kẻ khác, nếu bị trói buộc như vậy thì còn gì là lạc thú?

Long Phạm mang theo ý cười liếc mắt nhìn Phong Trần Tuyết một cái. Lăng Lạc Viêm cũng không nhiều lời, nâng tay lên quát, “Liệt trận ”

87. Quyển 2: Chương 87: Tiến Hóa

Số người còn có thể giao chiến của cả ba tộc không đến trăm người, lập ra viên trận, Long Phạm bay lên giữa không trung, lơ lửng như đang đứng trên mặt đất bằng phẳng, đầu ngón tay của hắn điểm ra từng tia bạch quang thì phong ma lại hóa thành từng mảnh vụn rơi xuống giữa trận. Mọi người xoay lưng vào nhau đối phó với ma vật không ngừng tiến lên. Hình dạng bán người bán ma, thân có cánh đang lũ lượt tiến đến, có vài tên có thể bay lên nhưng chỉ đến giữa không trung sẽ gặp bạch y mẽ lướt qua, liền rơi xuống đất.

Lăng Lạc Viêm đứng ở trong trận, dưới ánh tà dương màu huyết sắc, mái tóc bạch kim không biết là vì viêm hỏa hay là vì ánh hoàng hôn chiếu sáng, không còn là màu bạch kim mà trở nên đỏ thẫm như máu. Đầu ngón tay nâng lên, ý niệm lưu chuyển, chỉ trong chốc lát dường như đem hết thảy màu đỏ sẫm của khói ráng hút vào lòng bàn tay, viêm hỏa mãnh liệt trỗi dậy, nhiệt độ nóng cháy làm cho người ta không dám tiếp cận, bay lên giữa không trung, mang tất cả mọi thứ cuốn sạch!

Tựa hồ kéo xuống hết thấy màu sắc của bầu trời, ngày đêm luân phiên thay đổi, thời gian trở nên kéo dài vô tận, đầy trời đầy đất bị thiêu đốt. Ở ngoài viên trận, ma vật gào thét đến tê tâm liệt phách, bất luận một chút gì đó dính vào hồng quang sẽ dẫn đến đoàn liệt hỏa yêu dã thiêu đốt đến tận cùng.

Mọi người nín thở, cơ hồ dùng hết linh lực để cầm cự, ma vật không ngừng tiến lên nhưng không cần bọn hấn động thủ, trước mắt viêm hỏa đang hùng hực bốc cháy, cảnh tượng phi thường diễm lệ chói mắt khiến mọi người mất đi khả năng tự hỏi, chỉ thấy phong ma giống như thiêu thân bị dẫn đến chí tử trong cảnh đẹp cực hạn.

Vàng mây nhiễm màu hỏa diễm đỏ rực giống như cầm bào lơ lửng giữa trời, ma vật trong không trung bị cuốn nhập vào biển lửa hóa thành tro bụi rơi xuống. Trên mặt đất, bán người bán ma đang hấp hối vùng vẫy, nội tạng thối rữa cùng thân thể bị thiêu đốt, viêm hỏa không một tiếng động lặng lẽ bốc cháy thập phần quỷ lệ.

Lăng Lạc Viêm tĩnh lặng, hai mắt vẫn chưa mở, bên ngoài hết thấy tựa hồ cùng hấn không liên hệ, toàn tâm không chế viêm hỏa cho đến khi lực lượng trong cơ thể khó khăn duy trì, bỗng nhiên cảm giác có cái gì đang đột phá, trong đầu hư vô trống rỗng một mảnh, chỉ thấy ngọn lửa đỏ diễm lệ xinh đẹp khó có thể miêu tả như bức họa đang được mở ra, một đạo hồng ảnh chợt lướt qua.

Không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt những gì mình đang chứng kiến, mặc kệ là trong kết giới hay là trong viên trận, tất cả mọi người đều hô to, kinh ngạc kinh hãi thậm chí điên cuồng, đủ loại cảm xúc, hết thấy đều cùng hô lên hai tiếng, “Hách Vũ!”

Giữa không trung, viêm hỏa như vật sống đang duỗi thân thoáng chớp trở mình, không ngừng tụ tập lại tản ra, ở trước mặt tất cả mọi người biến hóa đủ loại hình thái, mãi đến sau cùng mới hóa thành một loại dị thú với chiếc đuôi dài rực lửa giống như điệu cũng không phải điệu, ở giữa khoảng không tung hoành giương cánh....

Cũng không phải chân thật tồn tại, ngọn lửa hóa hình lại giống như có sinh mệnh của riêng mình, ở bên trong biển lửa vô số ma vật bị cắn nuốt, bị viêm hỏa thiêu đốt ngay cả tiếng kêu cũng không thể phát ra, hoàn toàn tiêu thất trên thế gian.

Lăng Lạc Viêm vì mọi người kinh hô mà dần dần mở mắt, nhìn thấy hình thái cuối cùng của viêm hỏa, lại vì linh lực hao hết làm cho khát vọng đối với hồn phách càng thêm cấp thiết. Giương rộng hai tay, mái tóc thoáng chớp đỏ rực tản ra trong gió, hồng sam y mẹ theo sợi tóc cùng phiêu vũ, ánh mắt đỏ ngầu hướng ra ngoài viên trận, ma vật bị giết, hồn phách bay lên, đúng là nhu cầu cấp bách của hấn.

Long Phạm thu vào trong tay, Lăng Lạc Viêm tự mình hấp thụ, gần trăm hồn phách đồng loạt bị dẫn nhập vào trong trận, ẩn vào giữa trán Lăng Lạc Viêm. Trong cơ thể tựa hồ bị dồn nén, cơn đau đớn xé rách từ sâu trong linh hồn không phải lần đầu tiên cảm giác đến, nhẫn nại một cách thống khổ, hấn rốt cục cảm giác Dạ Dục thức tỉnh.

“Chịu tỉnh lại? Có biết người gây cho ta bao nhiêu phiền phức?”

“Sớm nói qua, muốn nắm trong tay Dẫn Hồn tộc thì phải trả giá, bất quá xem ra người làm không tệ. Chủ nhân của ta, Dẫn Hồn tộc tiến hóa lại phát sinh trên người của ta....” Vừa dứt lời, bóng đen bay ra đường như đem hết thấy ánh nắng toàn bộ hấp đi, Lăng Lạc Viêm không kịp hỏi ý tứ của hấn, chỉ thấy bóng đen nhảy ra bay thẳng lên trời.

Đôi mắt đỏ ngầu, chiếc mỏ nhọn hoắt, đen như bóng đêm, con quạ lớn như chim ưng, đúng là Dạ Dục. Thân thể của nó trong không trung không ngừng biến đổi, thoát ngắn thoát dài, tùy tâm chuyển hóa, vẫn như xưa bay liệng như chim ưng quý dị lại như một vật vô hình, cuối cùng hóa thành đám sương mù thuần hắc tản ra....

Bất luận là người bị phong ma nhập vào hay là phong ma nguyên hình, tất cả hồn phách đều bị bóng đêm cắn nuốt.

Viêm hỏa tu luyện, thực hồn tiến hóa. (thực hồn = ăn hồn phách)

Lúc này ở trước mặt tất cả mọi người, dị thú như điệu lại không phải điệu ở giữa không trung theo viêm hỏa chuyển hóa, bay liệng trên trời cao. Dạ Dục hóa thành sương mù di tán vô hình, cắn nuốt tràn lan.

Ngon lửa đỏ rực cùng bóng đêm tối đen như mực đan xen, bất luận là ma vật đông đảo bao nhiêu, cơ hồ chỉ trong một lát liền có hơn phân nửa biến mất bóng dáng, chỉ thấy vô số quang cầu hồn phách bị bóng đêm cắn nuốt, những mảnh tro bụi bị viêm hỏa thiêu rụi rơi xuống như sao băng....

Ma vật không còn đường lui chỉ có thể đợi ngọn lửa cắn nuốt, hồn phách bị ăn, không ít phong ma trước khi biết mình cận kề cái chết đã nhận ra người ở trong trận là kẻ cầm đầu, chúng nó bắt đầu điên cuồng tiến lên.

Lăng Lạc Viêm phóng thích hết thủy lực lượng, linh lực trong cơ thể hoàn toàn cạn kiệt, chỉ có thể miễn cưỡng đứng thẳng. Sau khi diệt đi một con phong ma liền có một ma vật bán người bán ma không sợ hãi viêm hỏa uy hiếp, đem nửa thân người bị viêm hỏa thiêu cháy vọt vào trong trận.

Mắt thấy nguy hiểm ngay tại trước mặt, mọi người xung quanh đang bận tiêu diệt những con ma vật bất chấp tánh mạng xông lên, không ai rảnh bận tâm. Khi mũi kim nhọn hoắt của phong ma chuẩn bị tiếp cận thì một đạo bóng trắng xuất hiện, đem hấn hộ ở trong lòng, Long Phạm đang định diệt đi con ma vật đó thì lại nhìn thấy một người chắn trước mặt Lăng Lạc Viêm đem ma vật trừ đi.

Mái tóc đỏ sậm rồi tung trên đầu vai, thu hồi tay, quay người hướng tới bọn hấn nhìn lại, ánh mắt không thể che giấu tâm tư trong đó, hướng tới người trong ngực Long Phạm liếc mắt một cái, Phong Trần Tuyết một lời vẫn chưa nói, quay người bỏ đi.

Lăng Lạc Viêm chỉ cảm giác đôi tay đang ôm hấn càng lúc càng siết chặt, bên tai vang lên giọng nói của Long Phạm, “Lúc trước Lạc Viêm buông tha hấn, hiện giờ hấn thể người ngăn cản ma vật, từ nay về sau không ai nợ ai, nếu lần tới ta muốn lấy mạng của hấn, Lạc Viêm có thể đáp ứng?”

“Tánh mạng của hấn do chính hấn tự giữ, không phải người của tộc ta, sống hay chết đều không quan hệ đến ta.”

Theo hôm nay nhìn lại, lực lượng của Phong Trần Tuyết tựa hồ không chỉ có huyền hỏa, không biết sau khi phục hồi thương tích hấn làm thế nào đạt được lực lượng như thế, đối với các linh giả khác thì có thể xem như cường giả, nhưng so sánh với Long Phạm thì chỉ sợ vẫn không theo kịp.

Long Phạm nghe Lăng Lạc Viêm trả lời xong, dưới đáy mắt thanh lam chợt lóe, rốt cục lướt qua một tia ý cười. Lạc Viêm nếu để ý đến sinh tử của Phong Trần Tuyết, cho dù chỉ là một khắc, hôm nay hấn đều sẽ đem Phong Trần Tuyết trừ đi, đáng tiếc Lạc Viêm của hấn không hề để ý....

Ánh mắt hướng đến những người của Kiền Kỳ tộc, Long Phạm nhớ đến ở Vọng Thiên Thai, Phong Trần Tuyết dùng huyền hỏa đối với Lăng Lạc Viêm, sau đó bị hấn áp chế cực kỳ thống khổ, hấn không muốn giết Phong Trần Tuyết ngay lúc đó vì muốn cho Phong Trần Tuyết ném mùi vị hồi báo. Lúc này đây không phải chỉ là thân xác, chỉ cần Phong Trần Tuyết rõ ràng tâm tư của mình đối với Lạc Viêm, cuộc đời này hấn sẽ hiểu mùi vị muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Mỉm cười hôn lên môi người trong lòng, Long Phạm khẽ nâng tay lên, tùy ý đem ma vật còn lại ở xung quanh viên trận trừ đi, thân ảnh bình yên, vẫn là vẫn đạm phong khinh, mờ ảo trầm tĩnh.

Ma vật giữa không trung bị Dạ Dực giải quyết. Đến lúc này số lượng phong ma đông đảo rốt cục chỉ còn thừa lại lác đác. Trong kết giới, trong viên trận, mọi người chỉ ngẩng đầu nhìn lên, hết thấy mọi chuyện ngoài thân tựa hồ toàn bộ bị quên lãng.

Không biết qua bao lâu, cho đến khi ngọn lửa mang tất cả cuốn sạch. Dạ Dực ăn đủ hồn phách, vẫn còn nguyên hình, bên trong ngọn lửa như sóng cuộn, lông cánh đen như bóng đêm lướt qua hồng quang rực rỡ, rơi xuống giữa trận, ánh mắt mọi người hướng theo, những gì mới vừa rồi chứng kiến không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, khiến bọn hấn đến nay vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Chỉ thấy ở trong trận tông chủ thần nhiên đứng bên cạnh tế ti, viêm hỏa trong lòng bàn tay vẫn chưa tắt, mái tóc phát phơ trong gió khô phục lại nhan sắc bạch kim, đôi mắt tựa như có viêm hỏa ánh lên, hướng bọn hấn nhìn lại, “Nguy hiểm đã qua, các vị trưởng lão không có việc gì chứ?”

Trong kết giới mọi người ngơ ngác lắc đầu, chỉ cảm giác lúc trước hết thấy như đang ở trong mộng, tông chủ đứng trong viên trận cách đó không xa cũng có một chút hư huyền trở nên không thật. Hách Vũ thần

nhân có thể hóa thân thành dị thú, mới vừa rồi chứng kiến viêm hỏa biến hóa, không phải chính là bức họa đã từng nhìn thấy?

Cũng không biết mọi người kinh ngạc đến loại trình độ nào, Lăng Lạc Viêm làm cho Dạ Dực hạ xuống trên cánh tay, nhìn khắp xung quanh, màu sắc cỏ cây đều khôi phục như ban đầu, thời khắc phùng ma qua đi, toàn bộ phong ma bị giết, thu hồi viêm hỏa, hẩn nường vào vòng tay của Long Phạm, hướng đến người của Liệt Diễm tộc và Kiền Kỳ tộc trong viên trận bước vào.

“Hôm nay ba tộc hợp lực giải quyết ma vật nơi này, cuối cùng tất cả mọi người đều vô sự. Nếu không có việc gì chúng ta tiếp tục khởi hành, Phong tông chủ xem ra cũng có việc cấp bách, chúng ta cáo biệt tại đây.”

Lăng Lạc Viêm lười nhác tựa vào bên người Long Phạm, phát hiện Dạ Dực không biết từ khi nào đã thu nhỏ đứng trên đầu vai của hắn. Xem ra mọi chuyện đã trở lại bình thường, trong cơ thể không còn cảm giác khát khao hồn phách, không thể xác định tình trạng trong người, hẩn phải nhờ Long Phạm kiểm tra. Lúc này hẩn thậm nghĩ tìm một chỗ nghỉ ngơi, khôi phục lại linh lực đã hao tổn.

Phong Trần Tuyết chăm chú nhìn Lăng Lạc Viêm, một lời vẫn chưa nói. Mọi người trong kết giới bước đến tề tụ xung quanh, lúc này hẩn mới bắt đầu xoay người rời đi, vừa được vài bước liền quay đầu nhìn lại.

“Lăng Lạc Viêm, chúng ta sau này còn có thể tái ngộ.”

Dứt lời, bóng dáng chìm vào ánh chiều tà, dần dần rời đi. Lăng Lạc Viêm nhìn không rõ vẻ mặt nói chuyện của hắn. Đôi mắt khẽ nhú lại, Phong Trần Tuyết, nam nhân này....không biết Lăng Lạc Viêm trong lời của hẩn ám chỉ đến ai?

Mới vừa rồi bầu trời vẫn còn quỷ bí như máu, thoáng chốc bóng đêm hạ xuống chỉ còn sót lại vài tia hoàng hôn, hai tộc quyết định mau rời khỏi chỗ này đến thành trấn lân cận tìm nơi nghỉ ngơi.

Dọc đường đi, hồi tưởng hết thảy những gì vừa trải qua, Liệt Diễm tộc đến lúc này mới phát hiện mấy ngày liên tiếp sống chung, từ khi theo Xích Diễm tộc khởi hành trở về, bất tri bất giác đã bị an nguy cùng nhất cử nhất động của hồng y nam nhân tác động, khi hẩn gặp nguy hiểm, bọn hẩn cũng đột nhiên trở nên lo lắng....

Đây chính là khí phách của bề trên? Có thể thu hút ánh mắt của người khác, làm cho người ta không tự chủ cam tâm phục tùng. Lưu ý đến ánh mắt của tộc nhân nhìn Lăng Lạc Viêm, Phùng Hoài không một câu oán hận mà chỉ thở dài dưới đáy lòng. Lăng Lạc Viêm này không chỉ có một bộ dáng dung mạo mê hoặc lòng người mà còn có mị lực không người nào có thể ngăn cản, đó có lẽ là khí chất của kẻ làm lãnh tụ. Chỉ cần hẩn đứng trước mặt mọi người, tất cả ánh mắt đều sẽ chỉ hạ trên người của hẩn.

Xích Diễm tộc có hẩn, còn có tể ti đáng sợ kia, xem ra ôn hòa trầm tĩnh nhưng thật chất lại làm kẻ khác khiếp đảm. Hào quang của hai người đủ để bù lại suy tàn của Xích Diễm tộc, cũng đủ để đem Xích Diễm tộc trọng hiện vinh diệu ngày xưa.

Thân là tộc trưởng của Liệt Diễm tộc, hẩn nên làm thế nào cho phải. Đáp án tựa hồ đã ở ngay trước mắt.

Còn lại, đó là tùy vào người đang ở Tục Tuyết các....

Một hàng người tiến đến thành trấn lân cận liền dừng lại. Có người một phen khổ chiến, có người mới khôi phục lại linh lực, tất cả đều cần hảo hảo nghỉ ngơi. Long Phạm vì Lăng Lạc Viêm kiểm tra linh lực trong cơ thể lại phát hiện một việc ngoài ý muốn.

“Người nói hồn phách bị khuyết của ta được Dạ Dực tu bổ? Trước khi dung hợp, làm cho phần quan trọng trong cơ thể nó cùng linh phách của ta hòa hợp?” Lăng Lạc Viêm nhìn Dạ Dực trên bàn vẫn chưa ẩn vào trong cơ thể của hẩn, đang đứng trên ấm nước trà, thân thể thu nhỏ lại, xem ra lúc này kích thước của nó chỉ bằng con diều tước, hai tròng mắt màu trắng bạc ở trong bóng đêm lấp lánh ánh đỏ cùng lông cánh tối đen như mực, xem ra vẫn là quỷ dị. (diều tước = chim sẻ)

“Nó và người được viêm hỏa luyện hóa, lúc này Dạ Dực đúng là có tiến hóa hiếm thấy của Dẫn Hồn tộc. Dung hợp viêm hỏa, sau này nó sẽ không bị viêm hỏa của người tổn thương. Đồng thời người dung hợp với linh phách của nó, nó cũng không thể đối với người tạo thành thương tổn.” Đặc biệt nhất là linh phách của Dạ Dực tu bổ cho Lạc Viêm, bởi vậy hẩn mới có thể xuất ra viêm hỏa như vậy.

Tựa vào thành giường, Lăng Lạc Viêm nhìn nam nhân bên cạnh, “Người xác định bộ dáng hiện giờ của nó là tiến hóa?” Tuy Dạ Dực cũng đã nói như thế, nhưng hắn lại hoàn toàn nhìn không ra có điểm gì khác biệt.

Long Phạm thần nhiên quét mắt về phía trước bàn, “Sau khi Dẫn Hồn tộc tiến hóa, nghe nói có thể hóa thành hình người.”

“Dạ Dực có thể hóa thành hình người?” Kinh ngạc nhìn lên trên bàn thấy con quạ đen làm như cái gì cũng chưa nghe, hắn hướng tới Dạ Dực phát phát tay, “Tiến hóa thành loại bộ dáng nào, thân là chủ nhân của người, ta vẫn chưa nhìn thấy qua....”

“Không cần nhìn, ta cũng không thích bộ dáng nhân loại, cứ như vậy là được rồi” Quay đầu lại, quạ đen không hề mở miệng nhưng Lăng Lạc Viêm lại nghe những lời đó bên tai, không như dĩ vãng nghe thấy âm thanh trong đầu.

Vừa dứt lời, nó hóa thành một đoàn bóng đen quay lại trong cơ thể Lăng Lạc Viêm, trước khi ngủ say lưu lại một câu, “Lần sau có việc cứ gọi ta.”

Con điều có thể nói chuyện, có thể coi như là tiến hóa đi....Lăng Lạc Viêm nhú mày, đối với Dạ Dực tiến hóa thành hình dạng nào quả thật có chút hiếu kỳ, tại sao nó không thích, chẳng lẽ là một nữ tử?

Ngã vào bên người Long Phạm, hắn tiếp tục tu luyện linh lực, mà lúc này hiểm họa đã bị trừ, tất cả đều đã được giải quyết, chỉ đợi đến ngày tới Liệt Diễm tộc nhìn xem cái kia Lăng Vân là người như thế nào.

Mấy ngày trôi qua, hai tộc rốt cục đến được địa giới của Liệt Diễm tộc.

88. Quyển 2: Chương 88: Tục Tuyệt Các

Nơi ở của Liệt Diễm tộc khác với Xích Diễm tộc, không phải ở trên núi à nằm ở thâm sơn hạp cốc. Nhìn từ bên ngoài tuyết đối không thể thấy rõ toàn bộ diện mạo trong cốc. Xuyên qua khe núi, đoàn người rốt cục đến được tổng điện Liệt Diễm tộc.

Cảnh sắc tương tự như Xích Diễm tộc, chỉ cần nhìn kiến trúc cũng làm cho người ta không khỏi đoán rằng, lúc trước Lăng Vân rời khỏi Xích Diễm tộc mang theo tâm tình loại nào, lại là dưới ý tưởng ra sao để kiến lập Liệt Diễm tộc ở đây.

Nơi này khắp chốn đều mang vết tích của Xích Diễm tộc, nhưng cũng có những chỗ mà ở Xích Diễm tộc sẽ không bao giờ xuất hiện, những người lộ ra huyết thống ma vật đặc thù. Lăng Vân và Lăng Phong ước định trăm năm chỉ ước của hai tộc, có ý ưng thuận cho hai tộc một cơ hội quay trở về như trước, nhưng hắn rõ ràng vẫn còn sống trên hậu thế lại cự tuyệt không cho người trong tộc truyền ra. Nam nhân này vì yêu ma vật mà rời khỏi Xích Diễm tộc, đến tột cùng là đang suy nghĩ cái gì....

Dưới sự dẫn đường của Phùng Hoài, Lăng Lạc Viêm mang theo tộc nhân hướng bên trong mà đi. Hắn muốn mau chóng gặp mặt Lăng Vân, hắn phải hoàn toàn tiếp thu Liệt Diễm tộc từ trong tay Lăng Vân.

“Khi nào thì có thể gặp mặt tông chủ Lăng Vân?” Nơi ở của tộc nhân đều được an bài ổn thỏa, mấy người ngồi vào chỗ của mình, Lăng Lạc Viêm đối với Phùng Hoài hỏi như thế.

Lăng Vân còn sống đối với Liệt Diễm tộc mà nói cũng không phải tất cả mọi người đều biết, nhưng lúc này việc cơ mật trong tộc đã phơi bày khắp thiên hạ, Phùng Hoài nghĩ đến về sau có lẽ Liệt Diễm tộc sẽ quay trở về Xích Diễm tộc, đối với việc này hắn không tiếp tục giấu diếm, cũng không đuổi các người hầu ở xung quanh lui xuống mà trực tiếp đáp, “Tông chủ không ở trong tổng điện, mà ẩn cư nơi đó....”

Theo ánh mắt của Phùng Hoài hướng ra cửa sổ, Lăng Lạc Viêm nhìn thấy một vách núi thẳng đứng, cao ngất trong mây. Từ nơi bọn hắn nhìn lại chỉ thấy mây mù giăng kín khắp núi, căn bản nhìn không ra bất luận cái gì.

Phùng Hoài đáp lại, ánh mắt thủy chung vẫn nhìn nơi đó. Hắn không nghĩ tới sự tình lại diễn biến đến tận đây, sau khi chứng kiến thực lực của Lăng Lạc Viêm, mặc dù hắn không muốn buông ra quyền lợi trong tay nhưng cũng bắt đầu không thể không lo lắng cho tương lai của Liệt Diễm tộc, chỉ là tông chủ Lăng

Vân.....nghĩ đến phản ứng của vị kia ở Tục Tuyết các mỗi lần nhắc đến Xích Diễm tộc, Phùng Hoài chỉ có thể nhủ mày thở dài.

“Nếu không có linh lực thâm hậu và tường thiên thuật thì không ai có thể đặt chân lên vách núi dựng đứng như thế.” Long Phạm ở bên cạnh nâng chén trà lên, ngữ thanh thản nhiên nhưng lời nói lại làm cho Phùng Hoài cười khổ gật đầu.

“Không sai, đúng như lời tể ti. Tông chủ xác thực có tường thiên thuật, nơi đó ngoại trừ tông chủ Lăng Vân không người nào có thể đi lên. Mỗi lần người hầu lên quét dọn hay tông chủ muốn gặp ta đều là từ Tục Tuyết các hạ xuống thang dây, nếu không phải như thế ta cũng không có cách nào leo lên.” Nếu hai người này muốn đi, cho dù tông chủ Lăng Vân không muốn gặp, e rằng cũng không thể ngăn cản bọn hắn tự mình lên núi.

Lăng Lạc Viêm từ trên ghế đứng dậy, “Còn tưởng rằng có bao nhiêu khó khăn, chỉ là ột chút mà thôi, xem ra tông chủ Lăng Vân không muốn gặp chúng ta cũng không thể.” Người khác chỉ có thể chờ Lăng Vân hạ thang dây xuống thì mới có thể leo lên, còn hắn và Long Phạm không cần phiền phức như thế.

Các trưởng lão ngồi xung quanh đều có địa vị cao ở trong tộc, vốn cũng muốn cầu kiến vị tông chủ trong truyền thuyết nhưng nghe đến như thế liền biết hoàn toàn vô vọng, trong đó đã có người biến sắc, bỗng nhiên đứng dậy, đối với bóng dáng của Lăng Lạc Viêm và Long Phạm đang rời đi, “Cầu tông chủ thể Quan Mão truyền đạt....”

Lăng Lạc Viêm và Long Phạm dừng bước, quay người lại chỉ nhìn thấy khuôn mặt tiều tụy của Quan Mão, bị oán linh phản lại tổn hao linh phách, lực lượng dần dần tiêu lui, lúc này xem ra Quan Mão so với ban đầu già đi rất nhiều, cái loại cảm giác tang thương của quý tộc sa sút càng rõ ràng hơn, chỉ có phong thái ung dung vẫn chưa biến mất, nhưng đôi mắt nhìn bọn hắn lại có chút gì đó hỗn loạn chập vập.

Chờ đợi Quan Mão tiếp tục nói nhưng hắn vẫn đứng trong nội đường với thần sắc phức tạp, không biết đang nghĩ cái gì, thủy chung vẫn chưa tiếp tục mở lời, cho đến khi Lăng Lạc Viêm và Long Phạm hướng ra ngoài bước đi, thân ảnh trong phòng vẫn đứng yên không động.

Lời nói muốn Lăng Lạc Viêm truyền đạt, chung quy cũng không thể nói ra.

Bên trong tầng mây, hai thân ảnh một đỏ một trắng từ từ bay lên, cuồng phong lướt qua bên tai, từng trận cơn gió lửa vào mặt, Lăng Lạc Viêm nắm tay Long Phạm hướng lên trên, thái độ mới vừa rồi của Quan Mão làm cho hắn cảm thấy có vài phần không bình thường. Lúc trước thao túng sát ảnh ý đồ ngăn cản hai tộc hợp một là bởi vì Quan Mão đối với Liệt Diễm tộc và ma vật rất chán ghét, nhưng vì sao lại như thế? “NXB lậu = đầu toàn bã đậu”

Trên đời có không ít người đối với ma vật cảm thấy phản cảm và sợ hãi nhưng không giống Quan Mão lại kịch liệt cổ chấp như vậy. Theo thái độ cùng ngôn hành hằng ngày của Quan Mão xem ra cũng không phải hạng người bảo thủ rập khuôn, hắn đối với Liệt Diễm tộc bài xích như thế nhưng chưa bao giờ nhắc đến Lăng Vân dù chỉ nửa câu.....

“Đến.” Long Phạm kéo Lăng Lạc Viêm dừng ở vách núi, trên vách núi dựng đứng chỉ thấy một lầu các độc lập, áng mây mờ ảo như những làn khói vây quanh, tựa như tuyết đọng trên đỉnh. Tục Tuyết các, cái tên quả thực chính là cảnh tượng nhìn thấy trước mắt.

Hai người bước vào bên trong, ở ngoại sảnh không thấy nửa bóng người, ngay cả người hầu cũng không thấy một ai, Lăng Vân không biết đang ở nơi nào, có lẽ cho rằng với vách núi thẳng đứng như vậy không người nào có thể lên đây, hẳn chắc đang ở nội đường.

Đang muốn tiếp tục hướng bên trong bước đi thì lại nghe thấy một ngữ thanh từ bên ngoài truyền đến.

“Các ngươi là người nào? Đến đây làm cái gì?” Lời nói ám trầm cũng không kích động, tựa hồ đang che giấu cái gì đó. So với vẻ bình thản của Long Phạm thì khác biệt, trong cái lạnh tĩnh lại mang theo thâm trầm đè nén, dường như là chán ghét.

Ngữ thanh từ bên ngoài truyền đến nhưng vẫn không nhìn thấy người nói chuyện, Lăng Lạc Viêm định lên tiếng thì lại nghe người kia tiếp tục mở miệng, lần này lại rõ ràng mang theo một tia đầy kinh ngạc.

“Tế ti Long Phạm?”

Lăng Vân lúc nhậm chức tông chủ thì Long Phạm cũng đang làm tế ti trong tộc, hẳn nhìn thấy Long Phạm tự nhiên sẽ nhận ra.

Nghe được ngữ thanh từ bên trên truyền xuống, Lăng Lạc Viêm cùng Long Phạm phóng người lên, giữa không trung chỉ nhìn thấy trên đỉnh Tục Tuyết các giảng kín mây mù, có một thân ảnh yên lặng mà ngồi, tựa hồ đang hướng tới bọn hắn nhìn lại.

“Ta tưởng rằng cuộc đời này sẽ không bao giờ nhìn đến người của Xích Diêm tộc.” Lăng Vân chăm chú nhìn hai người ở trước mặt, khi đưa mắt lướt qua Long Phạm thì hơi thoáng dừng lại một chút.

Đó là phản cảm cùng chán ghét, cho dù chỉ trong chớp mắt nhưng Lăng Lạc Viêm sẽ không nhận sai. Lăng Vân đối với tế ti của hắn không có nửa điểm hảo cảm. Cường đại tồn tại như vậy, bất luận người nào làm tông chủ cũng khó chấp nhận, địa vị ở dưới mình nhưng lúc nào cũng bị tế ti khiên chế, lại được tộc nhân sùng kính, ngay cả thân là tông chủ cũng không thể nào so sánh với hắn.

Hướng Long Phạm liếc mắt một cái, Lăng Lạc Viêm như có như không mang theo ý cười, hắn nhớ tới thời điểm lúc mình mới đến đây, tế ti Long Phạm quả thật làm cho người ta rất là buồn bực.

“Tông chủ Lăng Vân, nhiều năm không gặp, biệt lai vô dạng.” Long Phạm thản nhiên gật đầu, nụ cười lãnh đạm bình yên. Nhiều năm trong lời nói của hắn tựa như chỉ là mấy năm mà không phải mấy trăm năm.

Lăng Lạc Viêm vẫn chưa mở miệng, Lăng Vân trước mắt làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Tĩnh lặng ngồi trên đỉnh Tục Tuyết các, giữa không gian mây mù như sương như khói, khuôn mặt có vẻ mơ hồ mà không chân thật, xem ra tuổi tác cũng không lớn, hiển nhiên linh lực cũng thâm hậu, y bào phong phanh mang theo sắc thu u buồn ở trên người hắn càng trở nên nặng trĩu, mái tóc rối tung giống như ưu tư đã lâu. Lặng yên ngồi nơi đây, mây mù giảng kín khắp vách núi cũng bị lây nhiễm bởi nét thâm trầm u sầu của hắn.

Trong mắt hiện lên mấy phần u ám phiền muộn, hàng lông mày lưỡi mác tuấn lãng lại như chất chứa một tia ứ đọng, càng lộ ra vẻ âm trầm.

Hắn không nghĩ đến Lăng Vân hắn muốn gặp chính là bộ dáng như vậy, nam nhân vì tình ái mà phản bội tông tộc, hẳn tưởng rằng Lăng Vân nên như chim ưng liêu lĩnh hiên ngang, mà không phải như trước mắt, một cái đầm nước yên tĩnh, gần như thối nát.

“Người là người nào?” Đánh giá trên người Lăng Lạc Viêm, Lăng Vân đứng dậy, y mê màu thu vàng khẽ phất phơ trong gió, dưới mái tóc đen nhánh có vài sợi đã trở nên bạc phơ.

“Lăng Lạc Viêm, tông chủ Xích Diêm tộc.” Bước lên phía trước, lại ở trên người Lăng Vân đánh giá vài lần, Lăng Lạc Viêm không biết vì cái gì khiến cho Lăng Vân ẩn cư ở đây, lúc trước hắn vì Tiêu Tự mà rời đi, mà hôm nay vẫn chưa nhìn thấy thân ảnh của người kia.

“Tông chủ? Như vậy xin hỏi tông chủ, Xích Diêm tộc lúc này vẫn còn tồn tại trên thế gian?” Tựa như đang châm chọc chế giễu, Lăng Vân đem chân đá vào rượu đang nằm dưới đất, tiếng vang những mảnh vỡ pha lẫn lời nói của hắn, trong đó thấp thoáng mang theo hận ý.

“Đa tạ quan tâm, có bản tông chủ và tế ti, Xích Diêm tộc làm sao lại không tốt. Không chỉ tốt mà là thực sự tốt, hôm nay Xích Diêm tộc sẽ đem Liệt Diêm tộc thu hồi, sau này hai tộc hợp một, Xích Diêm tộc sẽ trở thành một trong những cường tộc của thế gian, vinh diệu ngày xưa sắp tái hiện.”

Cố ý thăm dò, xem thử phản ứng của Lăng Vân đối với hai tộc hợp một, Lăng Lạc Viêm không hề bận tâm cứ thản nhiên trả lời. Lăng Vân có thể xem như trưởng bối của hắn nhưng Lăng Vân vô tình không muốn nhận thân, hắn lại càng không tự hạ thấp thân phận của chính mình.

“Xích Diêm tộc muốn thu hồi Liệt Diêm? Người nào cho phép?! Liệt Diêm tộc tuyệt đối sẽ không trở về Xích Diêm!” Nắm chặt tay, Lăng Vân không nhìn về phía Lăng Lạc Viêm mà lại hướng về phía dưới biển mây trước mắt.

Bao phủ toàn bộ Tục Tuyệt các, mây khói ở xung quanh phiêu vũ, ánh mắt của Lăng Vân trở nên biến ảo giống như đang rơi vào dĩ vãng, thần sắc hoàn toàn bất định.

“Nếu không có ý để cho hai tộc hợp một, người và Lăng Phong vì cái gì lại định hạ trăm năm chi ước, hai tộc trăm năm tụ hợp một lần? Ta nghĩ đều không phải chỉ vì muốn ôn lại chuyện xưa, nếu người mang người rời đi, ẩn cư ở đây, sớm không để ý đến việc của thế gian thì còn quản chuyện này để làm gì?”

Hắn lại quay sang đối với Long Phạm nói tiếp, “Người cũng chưa nói với ta tông chủ Lăng Vân là người như vậy, gặp mặt không bằng nghe tiếng, thật sự làm cho người ta có chút thất vọng.”

Lời nói của hắn tự nhiên là nói cho Lăng Vân nghe, là cái gì khiến Lăng Vân hiện giờ trở thành như vậy. Ẩn cư ở đây, nhất định là có liên quan đến Tiêu Tự.

Quả nhiên, Long Phạm gật đầu đáp lại, “Trước khi sự việc kia chưa phát sinh, tông chủ Lăng Vân không phải như hiện giờ.”

Nhớ tới Lăng Vân lúc trước, khí phách hăng hái, thỉnh thoảng sẽ vì sự vụ trong tộc mà cùng hắn phát sinh tranh chấp, cho đến một ngày Lăng Vân nhìn thấy Tiêu Tự ở Liên Ngọc các....

Sự kiện kia như thế nào thì Lăng Lạc Viêm đã biết. Gặp gỡ Tiêu Tự, một lòng yêu thương, bị tộc nhân ngăn cản, kết cục là Lăng Vân mang người rời đi....Nghĩ đến đây Lăng Lạc Viêm bỗng nhiên nhớ lại, trong lời kể thủy chung vẫn chưa nhắc đến Tiêu Tự sau đó như thế nào.

Hắn tưởng rằng Lăng Vân đem Tiêu Tự rời đi, nhưng nhìn bộ dáng trước mắt của Lăng Vân, sự thật có lẽ không phải chỉ như thế.

Lăng Vân nghe Long Phạm nhắc đến quá khứ, ánh mắt đang nhìn xuống mây mù chợt nhiên biến sắc, trong âm u mang theo buốt giá như sương khuya, bất thành lình quay người lại, “Tưởng rằng chuyện xưa đã qua? Long Phạm người lại nhắc đến dĩ vãng, không chỉ mình người có quan hệ, Xích Diêm tộc từ trên xuống dưới, các người mỗi người đều là hung thủ!”

Thân ảnh lặng yên đứng giữa mây mù vây quanh bỗng nhiên động thủ, nhưng cơ thể một chút cũng chưa thấy động, mãnh liệt mang theo sát ý cùng thịnh nộ giống như dung nham phun trào, trực tiếp hướng Long Phạm mà đi.

Lăng Lạc Viêm nghi hoặc lời nói của Lăng Vân, đối với an nguy của Long Phạm thật ra cũng không lo lắng lắm, chỉ thấy bạch y bào nam nhân bên cạnh vẫn đứng yên bất động, thần sắc bình thản, đối với sát ý đang tiến đến lại như không hề cảm thấy, một tầng lớn áng mây bỗng bành dăng lên quấn quanh Long Phạm, bạch y bào giữa biển mây sau một trận phiêu động lại tiếp tục thản nhiên trầm tĩnh.

“Tiêu Tự chết không phải do ta cũng không quan hệ đến bất luận kẻ nào. Nếu thực muốn tìm đáp án, hắn là vì người mà chết.” Nếu không phải Tiêu Tự đối với Lăng Vân quá mức thâm tình....

Lời nói của Long Phạm làm cho Lăng Lạc Viêm một trận kinh ngạc, Tiêu Tự đã chết? Lăng Vân rời khỏi Xích Diêm tộc không phải chỉ vì tộc nhân không dung tha cho Tiêu Tự mà là Tiêu Tự vì tộc nhân mà chết?!

“Không, là các người! Là các người bức tử hắn!” Mây mù như muốn mang theo mọi thứ cuốn sạch, vòng quanh người Lăng Vân, thái độ không còn bình yên, như sóng biển cuộn cuộn mãnh liệt, ở phía sau hắn dăng lên một trận gợn sóng mờ ảo vô hình.

Mái tóc tán loạn điên cuồng tung bay trong gió, vài sợi tóc bạc mang theo đau thương đến khắc cốt ghi tâm. Thịnh nộ oán hận, bị ai tuyệt vọng, thậm chí là rối loạn điên cuồng, trên mặt Lăng Vân đủ mọi sắc thái đan xen. Khuôn mặt bên ngoài an tĩnh u ám bị xé mở, lộ ra bên trong che giấu nỗi bi thương đến vô tận.

Tử tịch gần như mực nát, bên trong cất giấu chính là nỗi tang thương khắc cốt ghi tâm.

Một người thân là tông chủ, một người là ma vật hóa thành, tông tộc vì diệt trừ yêu ma tà đạo mà tồn tại, ma vật phải tổn thương thể nhân để sống sót, hai người trong lúc đó gặp nhau, làm sao tộc nhân có thể đồng ý tiếp thu? Cuối cùng một người chết đi, một người rời bỏ. Lăng Vân ở đây mang theo đau xót bị ai, tự mình giam cầm trên đỉnh Tục Tuyệt các này.

Nếu chưa từng gặp Lăng Vân, Tiêu Tự có lẽ vẫn còn hảo hảo sống trên thế gian....Ngồi lặng yên trên đỉnh Tục Tuyệt các, chăm chú nhìn mây mù dưới chân biển ảo, đắm chìm trong hồi ức dĩ vãng, tưởng tượng đủ loại khả năng, lúc này đây chính là tông chủ Lăng Vân.

“Tiêu Tự đến tốt cùng vì sao mà chết?” Lăng Vân và Tiêu Tự, tình ý của hai người làm cho người ta không thể không cảm động. Đối với Lăng Vân, Lăng Lạc Viêm thật ra có chút đồng tình.

Nhưng khiến hắn cảm thấy kỳ quái chính là thân phận ma vật của Tiêu Tự bị phát hiện như thế nào, chẳng qua chỉ là thân phận bị vạch trần, chỉ cần Lăng Vân không để tâm, cùng lắm thì hai người ly khai. Vì cái gì lại khiến Tiêu Tự buộc phải chết?

89. Quyển 2: Chương 89: Cự Ẩn Tình Ái

“Chỉ vì đã xảy ra một sự kiện.” Long Phạm trả lời, “Làm cho hắn không thể đối mặt với tộc nhân, vì tông chủ Lăng Vân, hắn lựa chọn cái chết.”

“Ma vật cuối cùng cũng là ma vật, há có thể cùng nhân loại làm bạn? Bản tính ác độc, không thể lưu lại hậu thế....” Lăng Vân như đắm chìm trong quá khứ, tuyệt vọng đau xót, vô số lời đối thoại cùng tình cảnh xưa kia lại một lần nữa hiện lên trước mắt, lặp lại lời nói của các trưởng lão lúc trước, ngữ thanh khàn khàn pha lẫn tiếng cười bi thảm, “Đó là tộc nhân của ta, là tông tộc ta khuyh tâm bảo hộ!”

Tiếng cười thảm khóc điên cuồng vang tận mây xanh, Lăng Vân hướng phía trước, từng bước tới gần, “Bách hần đến bước đường cùng, hiện giờ các ngươi vừa lòng chưa?! Mười ba mạng người, hắn dùng chính tánh mạng mình để bồi thường, nhưng các ngươi cũng biết đối với ta mà nói cho dù một trăm mạng người trong tộc cũng không thể đền bù một mình hắn!”

Nhắc lại dĩ vãng, Lăng Vân như thay đổi thành một người khác, cảm giác hắn nguy hiểm, Long Phạm đem Lăng Lạc Viêm kéo đến bên cạnh, hộ trong lòng ngực.

“Năm đó, tông chủ Lăng Vân báo cho tộc nhân, hắn phải cùng Tiêu Tự ở Liên Ngọc các lập khế ước, khiến cho Xích Diêm tộc nổi lên sóng gió...” Ánh mắt thần nhiên lướt qua Lăng Vân, Long Phạm đem chuyện này từ đầu đến cuối kể lại cho Lăng Lạc Viêm.

“Lúc ấy có trưởng lão hoài nghi thân phận của Tiêu Tự đã phái người điều tra. Lúc sau bẩm báo cho tông chủ Lăng Vân, nhưng Lăng Vân tông chủ sớm đã biết chuyện này, cảnh cáo tên trưởng lão kia không được tiết lộ ra ngoài. Nghi thức lập khế vẫn như cũ được cử hành, nhưng không ai nghĩ đến ngay trong ngày đó lại xảy ra thảm kịch.”

Tiếng gió thổi ào ào, mây khói cuộn cuộn bay, giọng nói của Long Phạm theo gió mà phiêu tán. Trên đỉnh Tục Tuyệt các, ba người đứng lặng yên, tựa hồ như quên hết thủy thời gian và không gian, theo ngữ thanh thần nhiên của Long Phạm dần dần quay trở về mấy trăm năm trước.

Tộc nhân tề tụ, nghi lễ được cử hành, tông chủ và thường nhân lập khế, cùng chia đôi tuổi thọ và linh lực, Liên Ngọc các Tiêu Tự vì được tông chủ yêu thương, một khi lập khế sẽ trở thành tộc nhân Xích Diêm.

Tông chủ phong thần tuần lẫm, Tiêu Tự ôn nhã như ngọc, hai người xem ra quả thật rất xứng đôi, chỉ tiếc Tiêu Tự không phải linh giả khiến tộc nhân cũng thoáng chút tiếc nuối. Nghi thức đang được tiến hành, mọi chuyện xem ra đều thuận lợi, trời quang mây tạnh, trong đám người rốt cục cũng có chút vui mừng, nhưng ngay tại lúc này lại trở nên hỗn loạn.

Một tiếng thét bị ai dai dẳng vang lên, Tiêu Tự hiện ra dị biến, từng đoạn dây leo quấn quanh thân hắn, vô số cánh hoa đua nhau nở rộ, y mê như cánh điệp tung bay phất phơ, sợi tóc xanh biếc, khuôn mặt trong suốt như tuyết trắng, đôi môi đỏ thắm, hiển lộ nguyên hình hoa tinh....

Thảo mộc thông linh hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt hóa thành hoa tinh, sau đó lại có thể hóa thành hình người, lương thiện thì làm linh, ác giả thì làm ma. Tiêu Tự chính là hoa tinh hóa thành! Mọi người đang nghi ngờ hắn là ma thì đã nhìn thấy hắn tấn công.

Tựa hồ bị bản năng điều khiển không thể tự chủ, mái tóc màu xanh biếc như dây leo kéo dài vô tận, đem người khác quấn quanh, đâm xuyên qua thân thể, như hoa cỏ đang hút nước, huyết tinh không ngừng theo

sợi tóc được hấp thu, mắt thấy mái tóc màu xanh biếc vì hút đầy huyết tinh mà hóa thành đỏ tươi, tộc nhân đang ngăn người lúc này mới bắt đầu trở nên hoảng loạn.

Trong tộc không phải tất cả đều là linh giả, có không ít người không đủ linh lực, cũng có người linh lực trở nên suy yếu, giờ phút này toàn bộ người vô tội đều bị Tiêu Tự hút hết máu tươi mà chết, có trưởng lão muốn tiến lên đem hắc tiêu diệt thì lại bị tông chủ Lăng Vân ngăn cản.

Mới một khắc hân hoan vui vẻ, tất cả mọi người đều đang cười nói ăn mừng, chỉ trong phút chốc hết thấy đều bị nghiền nát.

Lăng Vân cố gắng ngăn cản nhưng Tiêu Tự không thể dừng lại, không muốn tổn thương hắc, Lăng Vân chỉ có thể đem hắc vây hãm, nhưng chỉ trong một khắc ngắn ngủi, Tiêu Tự bị thất không đã giết chết hơn mười người.

Mười ba tánh mạng, tang thương đầy máu. Tiêu Tự bị bắt, thảm cảnh trước mắt đầy thê lương, dưới tiếng gào thét nguyên rửa của tộc nhân, Tiêu Tự ngã vào lòng Lăng Vân. Chỉ trong nháy mắt, từ hỉ sự rơi xuống tuyệt vọng. Tất cả những gì Tiêu Tự nhìn thấy nghe thấy chỉ là tộc nhân chửi rửa, thịnh nộ, chán ghét, khinh rẻ...

Mười ba người đều oan uổng mà chết, máu của tộc nhân làm sao để bồi thường? Thân là ma vật vì sao lại tồn tại trong tộc? Tông chủ Lăng Vân như thế nào lại có thể cùng ma vật lập khế đính ước? Ma vật này dính máu tộc nhân, người nào có thể khoan dung?

Ma vật cuối cùng cũng là ma vật, há có thể cùng nhân loại làm bạn? Bản tính ác độc, không thể lưu lại hậu thế...

Không thể lưu lại hậu thế....

Lăng Vân một lòng bảo hộ, không tiếc cùng tộc nhân tranh chấp, nhất định cùng Tiêu Tự rời đi. Nhưng trước khi ly khai lại phát hiện Tiêu Tự tự sát trong phòng, thi thể đã sớm lạnh như băng.

Thi thể nằm trong vũng máu trở về nguyên hình hoa tinh, mái tóc xanh biếc nhiễm đầy máu tươi, đúng là diễm lệ nói không nên lời, khuôn mặt tái nhợt, tĩnh lặng như đang ngủ say, chỉ có bên môi vẫn mang theo một tia cười yếu ớt.

Nợ máu trả bằng máu.

Hắn lấy cái chết để xoa dịu cơn thịnh nộ của tộc nhân, chỉ vì thanh danh của tông chủ Lăng Vân, chỉ vì Xích Diễm tộc cần một người tông chủ.

Một ngày kia, trong Xích Viêm cung vang lên tiếng thét bi thảm xuyên thấu trời xanh, không người nào có thể quên. Rồi sau đó tông chủ Lăng Vân rời đi, một nửa các trưởng lão cũng bỏ theo, khiến Xích Diễm tộc càng ngày càng suy tàn.

“Sau đó Liệt Diễm tộc được lập ra. Lăng Phong tiếp nhận chức vị tông chủ của tộc ta, định hạ trăm năm chi ước của hai tộc. Từ khi Lăng Phong tạ thế, cái tên Lăng Vân không còn hiện hậu trên thế gian.” Lời nói của Long Phạm bình thản thông thả, từng việc được lặp lại, Lăng Lạc Viêm nghe hắc tự thuật, ánh mắt bất giác nhìn về phía bên trong biển mây.

Lăng Vân oán hận Xích Diễm tộc, ẩn cư ở đây, hết thấy đều là vì Tiêu Tự. Người mình yêu thương đến khắc cốt ghi tâm bị bách chí tử, nếu là hắc, chỉ sợ không chỉ là oán hận. Thử nghĩ nếu có một ngày Long Phạm bị thế nhân chán ghét khinh thường, bị người đời không dung tha, hắc sẽ như thế nào? Ngoảnh đầu nhìn người bên cạnh, Lăng Lạc Viêm mỉm cười, “May mà người ta yêu cường đại hơn kẻ khác, sẽ không lưu lại một mình ta trên đời.”

Phỏng đoán này sẽ không bao giờ trở thành sự thật, tể ti của hắc đủ cường đại, sẽ không khiến hắc ném đến mùi vị mất mát bị thương, hắc cũng không mong vì tình mà đau khổ.

“Tất nhiên sẽ không lưu người lại một mình, như vậy làm sao ta có thể yên tâm.” Long Phạm vuốt ve mái tóc của hắc, khẽ hôn lên môi Lăng Lạc Viêm, “Lạc Viêm lúc nào cũng phải ở trong tầm mắt của ta.” Bắt đầu từ ngày nhất định phải có Lạc Viêm, hắc không bao giờ muốn buông tay.

Tiêu Tự là vì Lăng Vân mà chết, lại khiến Lăng Vân cô độc một mình nơi hậu thế, sống không bằng chết. Nếu là quyết ý sát cánh thì không nên dễ dàng buông tha cho nhau.

Lăng Lạc Viêm cùng Long Phạm sánh vai mà đứng, hai mắt nhìn nhau có đồng dạng ăn ý, mặc kệ thói đời biến đổi như thế nào, thiên kiếp có thật giáng xuống thế gian hay không, bọn hắn hai người đều sẽ không buông tay đối phương.

Trên đỉnh Tục Tuyệt các, Lăng Vân như bị lời nói của Long Phạm kéo về quá khứ, si ngốc chăm chú nhìn dưới chân, biển mây không ngừng biến ảo, như có thể tìm thấy tận sâu trong đáy lòng thân ảnh của người kia, dung nhan ấy, nụ cười ấy.... Vì hắn mà chết, chính xác như Long Phạm đã nói, Tiêu Tự là vì hắn mà chết, kỳ thật hắn đã sớm biết rõ.

Hắn là tông chủ nhưng không màng đến tánh mạng tộc nhân, hắn muốn chính là người kia trong lòng tràn đầy nhu tình đối với hắn, người vì hắn mà chết. Lúc này nhắc lại, mấy trăm năm qua không ngừng vùi lấp biệt ly ai oán nhưng vẫn không thể nào lãng quên, đau đến hắn thẳm nghĩ muốn hủy diệt hết thảy những gì đang chứng kiến trước mắt.

Cái gì là Xích Diễm tộc, cái gì là Liệt Diễm tộc, nếu hắn không phải là tông chủ thì Tiêu Tự sẽ không vì hắn mà chết, hắn còn cần những thứ này để làm gì?!

Thân ảnh nhảy lên bị mây mù xung quanh bao lấy, tung ra chưởng lực, Tục Tuyệt các trong nháy mắt sụp đổ, phẳng phất như tuyết đọng rơi xuống, trên đỉnh bị chưởng lực của Lăng Vân phá nát, đỉnh tháp dần dần sụp xuống khắp tứ phía. Lăng Lạc Viêm và Long Phạm nhảy lên giữa không trung, chỉ nhìn thấy lầu các dưới chân đang sụp xuống, trong tai tràn đầy tiếng thét bị ai của Lăng Vân cùng tiếng nổ rền trời.

Người của Liệt Diễm tộc nghe tiếng động liền từ trong sơn cốc chạy ra, nhìn lên đỉnh núi chỉ cảm thấy như có vật gì đó nổ tung trong làn mây mờ ảo, tiếng thét tràn đầy bi ai đau xót từ trên núi truyền xuống. Lầu các sụp xuống chấn động khắp núi, nơi nơi giăng kín bụi mù, bất luận suy đoán như thế nào đều không thể biết ở trên đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì lại có động tĩnh lớn như vậy.

Đám người Phùng Hoài cùng Xích Diễm tộc từ trong nội đường chạy ra bên ngoài, trước mắt nhìn thấy khiến tất cả mọi người không ngừng kinh nghi, tông chủ và tể ti muốn đi gặp mặt tông chủ Lăng Vân, vì cái gì lại trở thành như vậy?

“Để cho ta đi lên.” Ngay lúc này không biết từ nơi nào truyền đến một giọng nói, có người từ trong đám người bước ra, đứng là trưởng lão Quan Mào.

Quyết Vân ở bên cạnh lập tức nhớ tới lúc trước Quan Mào có gì đó khác thường, muốn nhờ tông chủ truyền lời nhưng cuối cùng lại không nói ra. Trưởng lão có tuổi đời dài nhất trong tộc đến tột cùng có việc gì muốn nói với tông chủ Lăng Vân?

Bởi vì mất đi linh lực mà ngày càng già yếu, nhưng ánh mắt của Quan Mào lại vẫn trong veo, chậm rãi bước ra nói với Phùng Hoài, “Cầu Phùng tộc trưởng đưa ta đi lên, ta có việc phải nói với tông chủ Lăng Vân.”

Mọi người xung quanh nghi hoặc nhìn hắn, lời nói chậm rãi đến tột cùng, người bên ngoài nghe ra lại cảm thấy vô cùng quan trọng, bị thái độ khác thường của Quan Mào ảnh hưởng, Phùng Hoài không biết như thế nào liền bất giác gật đầu, lúc sau mới nhớ tới bằng lực của hắn căn bản không thể đi lên Tục Tuyệt các.

Đang muốn mở miệng thì Quan Mào đã ngẩng đầu dùng một ít linh lực còn sót lại truyền giọng lên trên, “Quan Mào cầu kiến tông chủ....”

Ở trên núi, Lăng Lạc Viêm và Long Phạm hạ xuống một nơi bằng phẳng, trước mắt chỉ còn lại một đồng hoang tàn đổ nát, muốn phá hư thì không cần mất bao lâu nhưng muốn kiến tạo lại thì phải mất không ít thời gian. Lăng Vân đứng trên cảnh tượng đổ nát, thân ảnh đưa lưng về phía bọn hắn, trong mái tóc nhẹ từng đợt bạc trắng lẫn lộn trong đó, theo bụi mù mà phát phơ.

Lời nói của Quan Mào hai người đều nghe thấy nhưng không ai trả lời, cho đến khi phía dưới lại tiếp tục truyền lên.

“Vì cái chết của Tiêu Tự, Quan Mào cầu kiến tông chủ.....Ta biết người nào làm hại hắn....”

Lời nói của Quan Mão dừng lại trong tai ba người, nhưng phản ứng của Lăng Vân là mãnh liệt nhất. Hắn nhảy đến vách núi thả xuống thang dây, trong tai dường như vẫn còn vang vọng lời nói mới vừa rồi, Tiêu Tự bị người nào làm hại?! Hai tay hắn nắm chặt, nóng lòng muốn người dưới núi lập tức xuất hiện đem lời này nói ra minh bạch.

Lăng Lạc Viêm và Long Phạm ở một bên nghe được lời của Quan Mão cầu kiến không phải là mình, tông chủ trong miệng hắn chính là Lăng Vân.

Khi Lăng Vân nhận chức tông chủ, Quan Mão lúc đó cũng vừa trở thành trưởng lão thị phụng tông chủ Lăng Vân. Theo thái độ của Quan Mão, Lăng Lạc Viêm sớm phát giác có vài phần khác thường, chờ Phùng Hoài đưa Quan Mão lên trên núi, nhìn thấy thân ảnh của một người từng bước đi giữa bụi mù, không chỉ là Lăng Lạc Viêm, Long Phạm cũng cảm giác vài phần kinh ngạc.

Tục Tuyết các sụp đổ khiến cho vô số bụi mù phiêu tán dừng trên đầu vai của Quan Mão cùng mái tóc, sợi tóc đen huyền lộ ra mấy phần nhợt nhạt ánh kim, y bào xanh lam vẫn như ngày thường nhưng người trước mắt lại lộ ra chút gì đó tang thương có vài phần ung dung.

Giống như năm tháng lui ra, xóa đi hết thấy dấu vết thời gian, theo từng bước hắn đi đến, khuôn mặt đang dần chuyển biến, không còn tang thương, vẫn ung dung như trước, tuấn tú nhã nhặn, đôi mắt sáng ngời lại hàm chứa đàng cay, phảng phất như quý công tử, trên khuôn mặt trẻ tuổi toát lên nét bi thương nặng nề.

“Quan Mão bái kiến tông chủ.” Đối với Lăng Vân hắn chậm rãi quỳ xuống hành lễ.

“Quan Mão! Người lúc trước nói cái gì? Tiêu Tự là bị người nào làm hại?” Hoàn toàn không lưu ý đến biến hóa của Quan Mão, Lăng Vân bước nhanh đến, nắm chặt đầu vai của hắn.

“Đúng vậy, hắn là bị người làm hại, chính là ta làm.” Quỳ trên mặt đất, trong đôi mắt của Quan Mão càng trở nên đau khổ. Vẫn là như thế, trong mắt tông chủ vẫn tồn tại Tiêu Tự kia, lúc trước những gì hắn làm là để tông chủ nhìn thấy rõ hơn. Trong mắt hắn Tiêu Tự là ma vật dơ bẩn, nhưng đối với tông chủ lại là tất cả.

Đầu vai bị nắm chặt thoáng chốc từng trận vỡ vụn đau đớn, Quan Mão ngẩng đầu, trước mắt vẻ mặt của Lăng Vân chính là năm đó hắn nhìn thấy, ngay trong ngày Tiêu Tự chết đi, tông chủ Lăng Vân ly khai, khi quay đầu nhìn lại người của Xích Diêm tộc, chính là tràn đầy thịnh nộ cùng oán hận như vậy.

“Là ngươi.....hại hắn?! Là ngươi giết hắn?” Không thể hình dung cảm thụ trong lòng, Lăng Vân tựa hồ cuối cùng đã tìm được nơi phát tiết hết thấy bi ai thịnh nộ. Nắm chặt đầu vai của Quan Mão, có thể nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên, tăng thêm lực trong tay, hắn thầm nghĩ lúc này làm cho người trước mắt sống không bằng chết.

“Tiêu Tự thật sự là tự sát mà chết, lời nói của Quan Mão chỉ là tượng trưng.” Long Phạm tựa hồ biết điều gì đó nhưng không nói ra toàn bộ, chỉ cùng Lăng Lạc Viêm đứng một bên.

Lăng Vân thoáng chốc quay đầu lại, “Tượng trưng? Người biết cái gì, vì sao năm đó không nói?” Tiêu Tự thất khống hiện nguyên hình, khi hắn ngăn cản, Long Phạm vẫn không hề nhúng tay, lúc này nghĩ lại nếu khi ấy hắn cầu Long Phạm tương trợ, phải chăng Tiêu Tự sẽ không bị mất tự chủ mà tạo ra hậu quả như thế kia?

“Hắn nói, người sẽ nghe?” Lăng Lạc Viêm ở bên cạnh Long Phạm khinh cười. Ngay từ đầu hắn đã nhìn ra Lăng Vân đối với Long Phạm kiêng kị, tể ti Long Phạm, một người gần như hoàn mỹ, bất luận kẻ nào ở vào địa vị của hắn đều cảm giác được áp lực, đương nhiên hắn không phải một trong số đó, hắn chỉ biết vì có được người như vậy mà cảm thấy kiêu ngạo.

Lăng Vân ghen lời không thể nói tiếp. Từ khi kế thừa chức vị tông chủ, thân phận tông chủ làm cho hắn đối với sự tồn tại của Long Phạm hoàn toàn không thể thích nghi, cho dù tất cả sự vụ trong tộc đều nằm trong tay hắn nhưng tể ti Long Phạm lại như ám ảnh, vô hình tác động đến tất cả tộc nhân, làm cho hắn kiêng kị đồng thời cũng bắt đầu sinh ra căm hận.

Chẳng lẽ vì hắn cố chấp mà hại chết Tiêu Tự?

“Tông chủ không cần tự trách, hạ độc hại hẳn chính là ta. Là ta ở nghi thức hạ độc vào rượu khiến ma vật hiện nguyên hình, tánh mạng tộc nhân là vì Quan Mão mà mất, Tiêu Tự tự sát cũng vì những lời ta đã nói.” Đường như không cảm giác bả vai đang đau đớn, Quan Mão quỳ trên mặt đất vẫn cất giọng bình tĩnh.

“Năm đó phát hiện Tiêu Tự không phải thường nhân, ta đã bấm báo với tông chủ nhưng tông chủ lại bắt ta xem như không biết việc này. Không muốn nhìn thấy tông chủ và ma vật lập khế, ta âm thầm hạ độc vào rượu, đến ngày cử hành nghi thức quả nhiên Tiêu Tự hiện hình, bị độc kích thích làm cho bản năng nhìn thấy máu khó khăn áp chế. Khiến cho tộc nhân mất mạng, tuy ta không muốn nhưng Tiêu Tự không thể an thân trong tộc, vốn nghĩ rằng hết thấy sẽ khôi phục lại như ban đầu, lại không nghĩ tông chủ muốn đem hẳn rời đi...”

Lăng Vân lúc trước kích động dần dần trở nên dịu đi, nghe lời Quan Mão nói, nghĩ đến năm đó, không biết hết thấy vì cái gì lại đến tình cảnh hôm nay. Quan Mão sợ dĩ hãm hại Tiêu Tự chẳng phải vì hắn quá sơ suất, biết rõ các trưởng lão sẽ không dung tha ma vật tồn tại trong tộc, nhưng hắn lại tràn đầy mong chờ nghi thức lập khế, quên đi mặt khác.

Quan Mão tiếp tục nói, “Tông chủ muốn đem hẳn rời đi, Xích Diêm tộc sẽ như thế nào? Ta thừa dịp không có ai ở đó đã tìm đến Tiêu Tự, nói cho hắn biết tông chủ đối với tộc nhân trọng yếu như thế nào, vốn định muốn hẳn tự mình rời đi, không ngờ hẳn lại...”

Sau khi Tiêu Tự tự sát, tông chủ đem người rời đi. Ngoại trừ làm cho càng nhiều người chết, hết thấy mọi việc hẳn làm ra đều không vấn đề được gì.

Quan Mão nói hết mọi chuyện trong quá khứ, vẫn xưng Lăng Vân là tông chủ, trong lòng chỉ vì tông tộc, Lăng Lạc Viêm ở một bên lại nhìn thấy rõ ràng Quan Mão nếu chỉ vì tông tộc sẽ không cảm thấy hổ thẹn với Lăng Vân. Quan Mão đối với ma vật chán ghét, đối với Liệt Diêm tộc phản cảm, nhưng thái độ đối với Lăng Vân....

Nói rõ hơn một chút, hẳn đối với Lăng Vân cũng không phải chỉ là trưởng lão đối với tông chủ. Bỗng nhiên Lăng Lạc Viêm nghĩ tới Lâm Sở, lúc trước Quan Mão lựa chọn Lâm Sở để cho oán linh xâm nhập, ngoại trừ Lâm Sở là một người dễ dàng bị khống chế thì còn một điểm khác, chẳng lẽ Quan Mão nhìn thấy được quá khứ của mình trên người Lâm Sở?

Quan Mão nói xong, đem hết thấy dày vò dần vật đè nén dưới đáy lòng toàn bộ nói ra. Phía trên đỉnh núi nhất thời tĩnh mặc, Lăng Vân lòng tràn đầy đau xót thịnh nộ, hẳn có thể vì Tiêu Tự mà đòi lại công đạo nhưng người đã mất đi thì làm sao vấn đề?

Vô lực nâng tay lên, chưởng phong mang theo linh lực hướng tới Quan Mão đang quỳ gối trước mặt xuất ra. Quan Mão ngẩng đầu, đúng là thần thái đang mỉm cười, “Nhiều năm không gặp, tông chủ một chút cũng không thay đổi.”

Chưởng lực trong tay Lăng Vân chợt nhiên dừng lại, nhìn thấy Quan Mão trước mắt chậm rãi hướng phía sau ngã xuống, Lăng Lạc Viêm cùng Long Phạm đến gần chỉ thấy khuôn mặt Quan Mão rất nhanh lão hóa, đôi tay như bộ xương khô khê nâng lên, gian nan để lại một câu cuối cùng đối với Lăng Vân.

“Quan Mão....thực xin lỗi tông chủ....”

Nếu không phải hẳn....nếu không phải hẳn đối với tông chủ....

Khép lại hai mắt, Quan Mão chung quy cũng không nói ra lời cuối cùng, kết cục đã sớm rõ ràng, bắt đầu kể từ năm đó.

“Hắn hao hết sức lực, bị oán linh phản lại, linh lực bị lưu thất, vốn không thể sống được bao lâu.” Long Phạm đối với Lăng Vân nói.

Quan Mão dùng linh lực cuối cùng còn sót lại để khôi phục diện mạo khi xưa, chính là năm tháng hẳn cùng Lăng Vân trải qua ở Xích Diêm tộc....Mặc dù những gì hẳn làm là không đúng, nhưng ai có thể khiến trách tình cảm của hẳn đối với Lăng Vân, huống hồ, mối tình này chưa bao giờ được nói ra. Lăng Lạc Viêm điểm ra một đoàn viêm hỏa, nhìn thấy Quan Mão tiêu tán trong ngọn lửa pháp phồng.

“Lăng Vân, ngươi còn oán hận Xích Diêm tộc?”

Đối với truy vấn của Lăng Lạc Viêm, Lăng Vân không hề trả lời, cách một tầng viêm hỏa, chỉ nghe thấy âm thanh của Lăng Lạc Viêm tiếp tục vang lên, “Bất luận ngươi nghĩ gì, bản tông chủ muốn nói cho ngươi biết Liệt Diễm tộc nhất định phải thuộc về ta.”

“Nếu ta không muốn đem Liệt Diễm tộc giao cho ngươi?” Lăng Vân lúc này không rõ tình cảm của mình đối với Xích Diễm tộc là loại nào. Là nơi hắn được sinh ra, đạt được linh lực, đến được tình ái, rồi mất đi người yêu....

Lăng Lạc Viêm còn chưa trả lời thì Long Phạm đã mở miệng, “Ta dùng một vật cùng ngươi trao đổi, chắc chắn tông chủ Lăng Vân sẽ đáp ứng.”

“Trao đổi? Có vật gì có thể sử dụng để trao đổi với Liệt Diễm tộc?” Lăng Vân không biết trên đời còn có cái gì đáng giá mà hắn muốn, điều đáng giá nhất đối với hắn ngay cả Liệt Diễm tộc cũng không thể so sánh, huống gì mặt khác.

Lăng Lạc Viêm cũng không hiểu Long Phạm đang nói đến cái gì, nghi hoặc quay lại, chỉ thấy trong đôi mắt thanh lam nhợt nhạt đang nhìn hắn hiện lên ý cười, “Lạc Viêm có nhớ bên trong Thư Trai?”

Lăng Lạc Viêm giật mình, không hề nghĩ tới đúng là như thế. Hoàn toàn kinh hãi, hắn ở trên môi Long Phạm hôn lên thật mạnh, lúc này mới quay người đối với Lăng Vân thần nhiên nói, “Bản tông chủ dùng Tiêu Tự trao đổi với ngươi.”

90. Quyển 2: Chương 90: Liệt Diễm Trở Về

Lăng Vân bất động, tựa hồ trong lúc nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào.

Lời nói nghe được bên tai đến tận cùng là ý gì? Dùng Tiêu Tự trao đổi với Liệt Diễm tộc? Người đã chết làm sao quay trở lại, như thế nào có thể trao đổi?

“Ngươi.....lời này của ngươi là....” Dùng hết khí lực toàn thân như đang khắc chế điều gì đó, ngữ thanh của Lăng Vân trở nên run rẩy, gắt gao chăm chú nhìn hai người trước mặt.

Rõ ràng chính hắn đã hỏa táng Tiêu Tự, làm sao có thể hồi sinh? Lý trí nói cho hắn biết việc này căn bản không có khả năng nhưng trong lòng vẫn không thể ức chế mà hy vọng, theo như lời nói của Lăng Lạc Viêm, nếu Tiêu Tự còn sống....

“Tiêu Tự tuy chết nhưng hồn phách của hắn còn ở trên thế gian, hóa thành hình người, lúc này đang ở trong Xích Diễm tộc.” Lăng Lạc Viêm hoàn toàn không lo lắng Lăng Vân sẽ không đáp ứng, lúc trước không nghĩ đến Miểu Lan chính là Tiêu Tự, lúc này biết được thì đúng là trong tay có một con át chủ bài.

Như thế xem ra mối tình tang thương của Lăng Vân và Tiêu Tự cuối cùng cũng có kết quả, mà Liệt Diễm tộc cũng rơi vào trong tay hắn, như vậy một công đôi việc, hoàn toàn tốt đẹp, đúng là tể ti của hắn đã sớm tính toán rất chu toàn....

Nhìn Long Phạm, hắn có chút hoài nghi.

“Lạc Viêm đã sớm nói qua ta là người không phải thần, ta cũng giống như ngươi, mấy ngày gần đây mới biết tông chủ Lăng Vân chưa chết.” Long Phạm nhìn ra ánh mắt nghi hoặc của Lăng Lạc Viêm.

“Lúc trước lấy hồn phách của Tiêu Tự luyện hóa là vì hồn phách của hắn chưa tiêu tan, nếu lưu lại hậu thế sẽ trở thành oán linh. Trong Thư Trai vừa mới thiếu người trông coi, linh thể so với người thuận tiện hơn nhiều, lúc đó mới để hắn lại. Chỉ là sau khi luyện hóa rồi hồi sinh, ký ức hoàn toàn bị xóa sạch, hắn là Tiêu Tự nhưng không có trí nhớ của Tiêu Tự, vì thế đối với tộc nhân ta cũng không đề cập đến.”

“Đối với tộc nhân không đề cập, mà ngay cả ta cũng không biết nửa điểm. Tể ti Long Phạm, ngươi có thật là con người? Trong lòng của ngươi ngoại trừ lợi ích của tông tộc còn có cái gì khác?!” Lăng Vân bỗng nhiên gầm lên giận dữ đối với Long Phạm.

Nghe hai người đối thoại, biết Tiêu Tự quả thật chưa chết, thậm chí nhiều năm qua vẫn ở trong Xích Diễm tộc, khiến hắn nhất thời không biết trong lòng là loại cảm thụ gì, Long Phạm cứu hồn phách Tiêu Tự, lại vì Xích Diễm tộc mà đem việc này giấu diếm....

Lăng Lạc Viêm biết rõ Lăng Vân chất vấn cùng tức giận là từ đâu mà đến. Long Phạm sở dĩ làm như vậy, nguyên nhân vì sao thì hẳn cũng có thể đoán được một ít.

“Long Phạm thân là tể ti, đương nhiên vì tông tộc mà lo lắng. Người không đoái hoài, rời bỏ Xích Diêm tộc mà đi, lập ra Liệt Diêm tộc. Tiêu Tự tuy hồi sinh nhưng không còn ký ức xưa kia, chẳng lẽ người còn muốn Long Phạm đem Tiêu Tự giao lại cho người, khuyên người trở về Xích Diêm tộc? Tự người ly khai, một nửa trưởng lão Xích Diêm tộc cũng đi theo người, nhất định đã hỗn loạn một trận. Rồi sau đó Lăng Phong tiếp nhận, Xích Diêm tộc có tân chủ, hết thảy lại bắt đầu một lần nữa. Khi đó nếu cho người biết Tiêu Tự còn sống, người sẽ làm như thế nào?” (bên chông thấy sợ)

Đương nhiên hẳn sẽ tiến tới cửa đòi người, rồi sau đó tộc nhân biết được Tiêu Tự còn sống, Xích Diêm tộc và Liệt Diêm tộc lại vì Tiêu Tự mà bắt đầu tranh chấp. Hai tộc vốn thuộc một nguồn gốc, Lăng Vân là tông chủ trước kia, tân chủ và cựu chủ tranh chấp, Xích Diêm tất loạn.

Lăng Lạc Viêm có thể đoán được lúc trước Long Phạm vì tông tộc mà lo lắng như thế nào. Để cho Lăng Vân biết Tiêu Tự còn sống thì đối với Xích Diêm tộc không hề có ưu đãi mà chỉ tăng thêm phiền phức.

Trong mắt hẳn, Long Phạm cứu hồn phách của Tiêu Tự đã là một phen thâm tình đối với Lăng Vân. muốn Long Phạm không đoái hoài tông tộc, vì Lăng Vân mà khiến Xích Diêm tộc lâm vào mâu thuẫn hỗn loạn, nếu là như vậy thì nhất định không phải là tể ti Long Phạm.

Long Phạm một lời vẫn chưa nói, lúc này tông chủ Xích Diêm tộc Lăng Lạc Viêm lại thay hẳn trả lời, Lăng Vân phát hiện ánh mắt Long Phạm đang nhìn Lăng Lạc Viêm đúng là mang theo ý cười tràn đầy ôn nhu.

Nam nhân không bao giờ đối với bất luận kẻ nào cảm thấy đặc biệt, ngoại trừ lợi ích của tông tộc, những chuyện khác hoàn toàn không đoái hoài, Long Phạm cư nhiên lại dùng ánh mắt này nhìn Lăng Lạc Viêm?

Lăng Vân vì những gì đang chứng kiến trước mắt mà có chút đăm chiêu, bỗng nhiên nghe vị tể ti gần như thần nhân bắt đầu đáp lại nghi vấn của hẳn lúc trước.

“Long Phạm cũng là phạm nhân, tuy một lòng vì tông tộc nhưng cũng có tình cảm của thường nhân. Ở trong lòng ta ngoại trừ tông tộc, chính là hẳn.” Nhìn người đứng thẳng bên cạnh, bạch y bào tể ti mỉm cười, “Có lẽ nên nói, ở trong lòng Long Phạm, ngoại trừ vị tông chủ này của ta, còn lại mới là Xích Diêm tộc.”

“Các người...” Lăng Vân bị hết người này đến người khác chấn động tinh thần, từ chuyện Quan Mão âm thầm gây nên, đến Tiêu Tự từ chết mà sống lại, sau đó là trước mắt, tể ti Long Phạm cư nhiên cũng có một ngày vì người khác mà vướng bận trong lòng?! Lại có người có thể khiến Long Phạm động tình?!

Nhìn thấy dung mạo của Lăng Lạc Viêm bên cạnh Long Phạm, khuôn mặt mang theo ý cười, lúc này Lăng Vân mới phát hiện nam nhân đang giữ chức vị tông chủ của Xích Diêm tộc có một tướng mạo làm cho người ta không thể không bị thu hút. Xem ra mị sắc như hỏa, vài phần tà khí khinh diêu đủ để mê hoặc lòng người, ngoại trừ như vậy còn có đôi mắt lưu chuyển tình ý cùng lãnh liệt, càng làm cho người ta không thể lờ đi.

Dung mạo phi thường tuấn mỹ dưới mái tóc bạch kim, mỉm cười lại mang theo một chút tình ý một chút tàn khốc, đa tình lại như vô tình, đủ để mê hoặc lòng người, trên đời lại có một người như thế, chớ trách ngay cả Long Phạm cũng bị động tâm.

Biết Tiêu Tự chưa chết, lúc này Lăng Vân mới có tâm tình đi chú ý đến bên ngoài, trong thoáng chốc kinh ngạc sau khi biết quan hệ của hai người trước mặt, hít một hơi thật sâu, hẳn vứt bỏ suy nghĩ hỗn loạn sang một bên.

Người bên ngoài như thế nào cũng không liên can đến hẳn, hẳn thậm chí chính mắt nhìn thấy bộ dáng sau khi hồi sinh của người vì hẳn mà chết.

“Ta khi nào có thể gặp mặt hẳn?”

“Nói như vậy là người đáp ứng điều kiện trao đổi này?” Lăng Lạc Viêm biết rõ còn cố hỏi, bởi vì lời nói của Long Phạm mới vừa rồi mà tâm tình thật tốt, đầu ngón tay lướt trên môi, ngữ thanh sáng khoái hồi Lăng Vân.

“Ta há có thể không đáp ứng.” Lăng Vân ngửa đầu nhìn bầu trời, toàn bộ pháp phòng trong lòng đều bị hạ xuống, “Liệt Diễm tộc so với hắc chưởng là gì cả...”

Lăng Vân trầm mặc cảm xúc ngổn ngang, lời nói tựa như thở dài. Tục Tuyết các chỉ còn lại một mảnh hoang tàn đổ nát, bụi mù theo gió phiêu tán, Lăng Vân lộ ra mấy phần đau khổ cùng vui vẻ. Liệt Diễm tộc vốn vì hắc chết mà lập ra, cũng vì hắc hồi sinh mà có thể phế bỏ.

“Việc của Tiêu Tự ngươi có thể trách Long Phạm giấu diếm nhưng Tiêu Tự có thể sống lại vẫn là nhờ Long Phạm lấy huyết nuôi dưỡng, dùng linh lực luyện hóa không chỉ một sớm một chiều. Phần đại lễ này ngươi quả thật phải dùng Liệt Diễm tộc hồi báo mới tính là đáng giá.”

Lăng Lạc Viêm biết Lăng Vân tuyệt sẽ không đổi ý. Lúc này Liệt Diễm tộc xem như rơi vào trong tay của mình, giải quyết việc này làm cho hắc cảm thấy rất vui vẻ, tựa vào người Long Phạm, hắc nhàn nhàn nói với Lăng Vân vẫn còn đang kinh hỉ cùng nóng lòng, “Lúc này hắc tên là Miểu Lan, ở trong thư trai của Xích Diễm tộc, không biết bộ dáng so với lúc trước có gì biến hóa. Bộ dáng của hắc thay đổi, ký ức cũng không còn, hắc như thế, ngươi có thể nhận?”

“Bất luận Tiêu Tự biến thành bộ dáng như thế nào, ta đối với hắc tuyệt sẽ không thay đổi.” Lăng Vân trả lời kiên quyết, người yêu sống lại đối với hắc mà nói chính là lão thiên gia ban ơn, hắc làm sao còn có thể mong ước xa vời.

Nhưng lời nói của Lăng Lạc Viêm làm cho hắc có một nỗi lo khác, “Hắc vốn là hoa tinh hóa thành, cần phải uống máu mà sống, hắc không muốn dẫm thương kẻ khác, vì vậy ngày xưa là ta âm thầm sai người từ các nơi mang máu tươi đến cho hắc, không biết hắc lúc này....”

Long Phạm gật đầu, “Lúc này hắc là linh thể hóa thành, không cần dựa vào máu mà sống, nhưng thân thể hắc vốn là huyết hoa, hồn phách bị ta lấy ra luyện hóa nên vẫn giữ nguyên nguồn gốc, không dựa vào ngoại lực thì linh thể sẽ ngày càng suy nhược, hắc phải dựa vào hấp thụ linh hoa mà sống.”

“Linh hoa là gì?” Lăng Lạc Viêm nhớ tới ở Thư Trai nhìn thấy mái tóc của Miểu Lan trở nên nhạt màu, Dạ Dục nói đó là vì linh lực suy lui, không biết Miểu Lan hấp thụ linh lực như thế nào.

Lăng Vân tựa hồ đối với việc này có hiểu biết, “Hoa thảo sinh ra vốn có linh tính, hấp thụ tinh hoa của nhật nguyệt mà thành linh, về sau có thể hóa thành hình người, cũng có thể trở thành hoa tinh. Trước khi trở thành hoa tinh, linh khí tích góp chính là linh hoa.” Lúc trước vì Tiêu Tự, hắc đã tra xét không ít việc có liên quan.

“Theo lời ngươi nói, hắc cần dựa vào hoa cỏ bên người mà sống?” Như vậy hắc không có cách nào bước ra bên ngoài, trong một thời gian nếu không hấp thụ linh khí sẽ bị suy nhược mà chết.

“Đúng vậy,” Long Phạm đáp, quay đầu nhìn Lăng Lạc Viêm, “Có thấy những thứ bên ngoài thư trai?”

Lăng Lạc Viêm nhớ lại bên ngoài thư trai nhìn thấy không ít kỳ hoa dị thảo, cũng có sinh vật trong suốt như cánh điệp, nói như vậy đó là vì Miểu Lan, đồng thời cũng dùng để ngăn cản kẻ khác xâm nhập.

Hắc vẫn chưa quên những loại kỳ hoa dị thảo có linh tính này đều có đủ loại mãnh liệt công kích, tỷ như hắc ở cấm kỵ giới đã từng chứng kiến. Hoa thảo ở bên ngoài thư trai dựa vào ngoại lực mà sinh dưỡng còn Miểu Lan thì hấp thụ linh khí của chúng nó mà sống.

“Chẳng trách Miểu Lan chưa bao giờ rời khỏi thư trai.”

Lăng Vân nghe Lăng Lạc Viêm nói như vậy, trong lòng một trận đau xót. Tuy hồi sinh nhưng lại thủy chung bị nhốt ở một chỗ, chẳng khác gì bị cầm tù. Còn sống như thế so với hắc có gì khác nhau? Nguyên lai người hắc vẫn vương trong lòng nhiều năm qua cũng khổ sở như hắc.

“Ta muốn gặp hắc.” Ngữ thanh của Lăng Vân quả quyết, nét mặt buồn rầu hóa thành hư không, phiền muộn u ám hoàn toàn tiêu tán, trong lòng tràn đầy vội vàng cấp bách.

“Nếu muốn gặp hắc, trừ phi ngươi cùng chúng ta quay về Xích Diễm tộc.” Ra đi đã lâu, cũng đến lúc Liệt Diễm tộc phải trở về.

Lăng Lạc Viêm đề nghị như thế, Lăng Vân tự nhiên là đáp ứng, chỉ cần có thể nhìn thấy Miểu Lan do Tiêu Tự hồi sinh, muốn hấn làm như thế nào hấn cũng sẽ không cự tuyệt.

Ba người từ trên núi hạ xuống, Phùng Hoài từ lúc đưa Quan Mão đi lên liền đứng ở phía dưới chờ đợi, người của Liệt Diễm tộc nhìn thấy tộc trưởng cẩn thận như thế đều tụ tập dưới chân núi, nghe nói phía trên vách núi chính là vị tông chủ chỉ nghe danh mà chưa bao giờ được nhìn thấy, tất cả mọi người đều biết hôm nay nhất định sẽ có đại sự phát sinh.

Người của Xích Diễm tộc đã sớm tụ tập ở đây, chỉ thấy trên vách núi dựng đứng có ba thân ảnh từ từ hạ xuống.

Bọn hấn ngẩng đầu nhìn lên, giữa biển mây nổi bật nhan sắc đỏ đậm. Khi rơi xuống một nửa vách núi, có thể nhìn thấy mái tóc bạch kim của người nọ tung bay trong gió, lóe lên hào quang lấp lánh, mái tóc bạch kim như nguyệt, hồng y đỏ rực như hỏa, ý cười bên môi tràn đầy gợi tình, không phải tông chủ của bọn hấn thì là người nào.

Ở bên cạnh hấn, bạch y bào phát phơ như mây, dường như cùng phong vân và thiên nhiên hợp nhất, từ từ mà rơi xuống, đúng là tế ti. Khuôn mặt trầm tĩnh, từ trên mặt hấn không thể đoán ra kết quả sau khi gặp mặt Lăng Vân là như thế nào.

Sau khi mọi người nhìn Lăng Lạc Viêm và Long Phạm cùng hạ xuống, lúc này mới hướng phía sau bọn hấn nhìn lại.

Nam nhân từ lúc rơi xuống đã đứng yên bất động, cũng không phải là Quan Mão lúc trước đi lên, người này sắc mặt có chút tiêu tụy xem ra vốn cũng là phong thần tuần lãng, thân hình cao lớn cùng mái tóc đen nhánh lẫn lộn trong đó vài sợi bạc trắng càng tăng thêm vẻ gì đó u buồn.

Một người kỳ dị như vậy lại lộ ra mị lực khó có thể diễn tả. Ánh mắt mang theo vài phần phiến muộn đan xen vài phần khẩn trương làm cho người ta bị khiên động tâm tư, muốn biết đến tột cùng là vì chuyện gì lại khiến hấn như thế.

Người này, chẳng lẽ hấn chính là tông chủ Lăng Vân? Mà nay cũng chính là tông chủ của Liệt Diễm tộc. Người của Xích Diễm tộc yên lặng đánh giá, có một vài trưởng lão nghe qua chuyện xưa, lúc này nhìn thấy hấn lại không khỏi nhớ đến cái tên còn lại, Tiêu Tự.

Đồng thời cũng có người cảm thấy kỳ quái, vì sao Quan Mão trưởng lão cũng leo lên vách núi lại không thấy hấn xuống đây....

Đang nghĩ như vậy, chỉ thấy Lăng Vân hướng đến bọn hấn đi đến, đảo qua người của Liệt Diễm tộc, nói với Phùng Hoài, “Tất cả mọi người đều ở đây?”

Phùng Hoài vội vàng đáp, “Bẩm tông chủ, đúng vậy.”

Tông chủ Lăng Vân muốn nói cái gì, bọn hấn có thể đoán được, lại không biết Lăng Lạc Viêm làm cách nào để thuyết phục hấn, phải biết vị tông chủ này sớm đối với việc ngoài thân đã mất đi hứng thú, duy nhất còn tồn tại chính là hận ý đối với Xích Diễm tộc. Mà Lăng Lạc Viêm cùng Long Phạm vừa mới đi lên cư nhiên nhanh như vậy liền có kết quả.

“Nói cho bọn hấn, từ nay về sau Liệt Diễm tộc thuộc về Lăng Lạc Viêm.” Lăng Vân ngoại trừ việc muốn gặp mặt Miểu Lan, đối với những chuyện khác hoàn toàn không còn lòng dạ nào, phân phó như vậy với Phùng Hoài rồi khoanh tay nhìn lên trời xanh, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Phùng Hoài theo lời mà đi, vừa dứt lời, bên trong Liệt Diễm tộc một trận xôn xao, các trưởng lão Liệt Diễm tộc từ lúc ở trên đường đi nghe lệnh của Lăng Lạc Viêm cũng không cảm thấy bất ngờ.

Long Phạm đối với Lăng Lạc Viêm ra hiệu, đáp lại ánh mắt của hấn, Lăng Lạc Viêm mỉm cười, hấn biết đã đến lúc phải bước lên sân khấu.

Đám người đang vây đầy xung quanh chỉ thấy vị tông chủ của Xích Diễm tộc, nam nhân trẻ tuổi được thể nhân xưng là Viêm chủ bay lên giữa không trung, thân ảnh lơ lửng dưới ánh mặt trời đỏ như nắng ban mai, mái tóc bạch kim tung bay trong gió, khuôn mặt tuần mỹ như thiên thần cùng nụ cười sắc bén, cất lên ngữ thanh không cho bất luận kẻ nào có quyền nghi ngờ chất vấn, “Tất cả mọi người nghe rõ! Liệt Diễm vốn

thuộc về Xích Diêm tộc, hôm nay Liệt Diễm tộc quay về Xích Diêm, hai tộc hợp một, nếu các người nguyên ý, bản tông chủ nhất định không phụ lòng chư vị!”

Tường thiên mà đứng, hồng y như hỏa, được thể nhân truyền tụng là đáng cứu thế, một đường phía trước khiến cho thanh danh của Xích Diêm tộc trở nên vinh hiển, danh xưng Viêm chủ không người nào không biết, ở trước mặt tất cả mọi người, tông chủ Xích Diêm tộc Lăng Lạc Viêm thân nhiên ra lệnh khiến tất cả mọi người bất giác thần phục.

Tuy là mệnh lệnh cũng không gây ra phản cảm, vốn không phải tông chủ của bọn hắn nhưng bọn hắn không thể tự chủ bị người trước mắt thu hút, rốt cục cam tâm tình nguyện thần phục dưới chân hắn, nguyện vì hắn mà trung thành tận tâm....

Các trưởng lão dọc đường đi đã chứng kiến hết thấy mọi chuyện, sớm đối với vị tông chủ của Xích Diêm tộc sinh ra bội phục, lúc này tự nhiên mang theo thủ hạ tiến lên phía trước quỳ xuống bái lạy, những người còn lại của Liệt Diễm tộc cũng chậm rãi cung kính quỳ xuống hành lễ. Vô luận là tộc trưởng nói như vậy hay chính là cảm giác trong lòng, tất cả đều làm cho bọn họ không thể đưa ra bất kỳ dị nghị hay phản kháng nào.

Nhìn thấy tộc nhân hai tộc quỳ dưới chân, Lăng Lạc Viêm cũng không cảm thấy quá mức kinh hỉ, hết thấy đều nằm trong tính toán của hắn, Liệt Diễm tộc cuối cùng cũng phải rơi vào tay hắn.

Trong đám người đang quỳ dưới chân có một bóng trắng độc lập, Long Phạm đang nhìn hắn, dưới đáy mắt thanh lam chớp động mang theo vui vẻ cùng ý cười, thân ảnh nổi bật mà đứng, theo gió phiêu thổi tựa như thiên thần.

Lăng Lạc Viêm không khỏi nâng lên ý cười bên môi, không phải vì Liệt Diễm tộc thần phục mà là vì trước mắt nhìn thấy, bất luận cao cao tại thượng như thế nào trong mắt của thể nhân, tể ti Long Phạm chỉ thuộc về một mình hắn.

Nhìn thấy Lăng Vân ở xa xa đang ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, Lăng Lạc Viêm bất giác nghĩ đến, so sánh với việc hắn và Long Phạm ở hai không gian khác nhau lại có thể may mắn gặp nhau, thì Lăng Vân và Tiêu Tự lại khiến kẻ khác có chút thông cảm.

Sau đó mọi người dần dần tán đi, chỉ còn các trưởng lão cùng ba người quay trở lại nội đường ngồi xuống. Lăng Lạc Viêm nghĩ đến một việc còn chưa đề cập, đối với việc này hắn có chút để ý, liền lập tức nói với mọi người.

“Người nhìn thấy tóc của Miểu Lan nhợt nhạt?” Lăng Vân nghe xong thần sắc chợt nhiên đông cứng.

Long Phạm trầm ngâm một lát, “Đó là vì linh lực lưu thất, nhưng bên ngoài Thư Trai có hoa cỏ, Miểu Lan chưa đến mức xảy ra việc gì.”

“Nếu hoa cỏ bị tổn hại thì sao? Miểu Lan một mình ở trong Xích Diêm tộc, nhờ xảy ra việc gì?!” Lăng Vân còn chưa nhìn thấy Miểu Lan do hờn phách của Tiêu Tự hóa thành, nghe lời nói của Lăng Lạc Viêm khiến hắn vạn phần khẩn trương.

91. Quyển 2: Chương 91: Sở Ái

Lăng Lạc Viêm nhíu mày, đang định nói việc này không có khả năng thì ngoài cửa bỗng nhiên có tiếng bước chân dồn dập truyền đến, tựa hồ ngay cả thông báo cũng không kịp, vừa mới tiến vào liền gấp rút mở miệng, “Tông chủ! Trong tộc có biến! Có người xâm nhập.”

Người tiến vào không phải người của Liệt Diễm tộc mà là một trong các trưởng lão của Xích Diêm tộc đảm nhận chức trách liên lạc giữa hai bên, thường xuyên duy trì liên lạc với các tộc nhân còn lại trong tộc để truyền đạt mệnh lệnh của Lăng Lạc Viêm, việc giao dịch với Li Dạ thành cũng là Lăng Lạc Viêm phái người trong tộc truyền đạt.

“Lưu Duẩn trưởng lão nhận được tin này từ khi nào?” Long Phạm một chút cũng không loạn, ngữ thanh thân nhiên, còn có vẻ mặt bình tĩnh làm cho Lưu Duẩn hạ xuống biểu tình thất thố, lúc này mới nhớ tới trong nội đường còn có người của Liệt Diễm tộc.

“Còn có người dám xâm nhập? Lưu Duẩn trưởng lão cứ nói đừng ngại, hai tộc hợp một, nơi này không có ngoại nhân.” Lăng Lạc Viêm có chút ngoài ý muốn nhưng vẫn không khản trương, quay đầu nhìn sắc mặt biến đổi của Lăng Vân liền biết người lo lắng nhất cho Xích Diêm tộc lúc này e rằng chính là vị tông chủ Liệt Diêm tộc.

Lăng Vân cắn răng không hề truy vấn, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Lưu Duẩn, chỉ chờ hắn đem mọi chuyện nói ra rõ ràng.

“Trong tộc từ khi tông chủ xuất hành, các tộc nhân còn lại hằng ngày vẫn giải quyết sự vụ như trước, cũng không có gì khác thường, dân chúng dưới chân núi hết thấy đều bình an, si mị vẫn chưa tái xuất hiện, nhưng mới vừa rồi nhận được tin tức báo lại mấy ngày trước đây trong tộc có người xâm nhập vào trong thư trai....”

“Thư trai như thế nào?” Lăng Vân nghe đến đó rốt cục nhẫn nại không được lo lắng trong lòng, liền lớn tiếng hỏi.

Lưu Duẩn không biết vì sao xem ra so với người của Xích Diêm tộc Lăng Vân còn khản trương hơn, nhưng vẫn đáp lại, “Tể ti có bố trí trận pháp trong thư trai, người khác không thể tiến vào, nhưng ngoại trừ thư trai thì các nơi khác đều có dấu vết lục soát, kỳ dị chính là trong tộc không người nào phát hiện có kẻ xâm nhập, cho đến khi phát giác ra khác thường.”

Lăng Vân thoáng nhẹ nhàng thở ra, Lăng Lạc Viêm nghe vậy ánh mắt chợt lóe, cùng Long Phạm nhìn nhau liền hiểu đối phương cũng có suy nghĩ giống mình.

Xích Diêm tộc cũng không có vật gì khiến kẻ khác phải dòm ngó, nếu là việc về Trạc Hồn châu bị tiết lộ ra ngoài cũng không nên xâm nhập vào tộc để tìm kiếm. Mà đặc biệt không bị bất luận kẻ nào phát hiện, người này nếu không phải thân thủ bất phàm, linh lực thâm hậu thì đó là người ở trong tộc.

“Bên ngoài thư trai như thế nào? Hoa cỏ....” Lăng Vân không quên nhu cầu của Miểu Lan, lại tiếp tục đối với Lưu Duẩn truy vấn.

Lưu Duẩn giống như bị nhắc nhở liền đối với Lăng Lạc Viêm trả lời, “Nói đến việc này, Lưu Duẩn đang muốn bẩm báo với tông chủ, dường như có người tổn hại thực vật mà tể ti nuôi dưỡng bên ngoài thư trai, các loài tuyết điệp hiện lên màu đỏ, chỉ tiếc là linh hoa dị thảo đều bị người hủy.”

Hắn vừa dứt lời, Lăng Vân đột nhiên đứng lên, “Lăng Lạc Viêm! Nếu tánh mạng của Miểu Lan có gì, ngay cả việc ta đáp ứng giao Liệt Diêm tộc cho các người, ta cũng sẽ....”

“Tông chủ Lăng Vân hà tất phải cuống lên như thế, nói lời này vẫn còn quá sớm đó.” Lăng Lạc Viêm biết Lăng Vân quan tâm an nguy của Miểu Lan nhưng thái độ của Lăng Vân như thế làm cho hắn có chút không duyệt. Cắt ngang lời của Lăng Vân, hắn cũng đứng lên nói tiếp, “Miểu Lan xem như người của tộc ta, ta làm sao lại không đoái hoài đến an nguy của hắn?”

“Cho dù Miểu Lan không phải là Tiêu Tự, ta cũng không thể không màng đến sinh tử của hắn. Thân là tông chủ, ta cũng sẽ gánh vác trách nhiệm bảo hộ tộc nhân.”

Y mặt mày đỏ khê nâng như ngọn lửa diêm lệ tươi đẹp, đứng trước mặt Lăng Vân, ngũ thanh của Lăng Lạc Viêm thản nhiên thông thả, cũng không kịch liệt nhưng lộ ra quả quyết cùng kiên định.

Bởi vì lời nói của hắn, trong nội đường nghị sự nhất thời không người nào dám lên tiếng, đều vạ lần cảm khái, nhìn thân ảnh đứng thẳng, nguyện cam lòng thần phục.

Lăng Vân không nói, mãi cho đến khi xuống dưới Tục Tuyết các hắn mới biết Lăng Lạc Viêm không chỉ làm cho Long Phạm nhìn bằng con mắt khác, người của Xích Diêm tộc thậm chí là Liệt Diêm tộc của hắn đều bị Lăng Lạc Viêm thu hút.

Hắn phi thường rõ ràng, có Lăng Lạc Viêm là tông chủ của Xích Diêm tộc, cho dù hắn không giao ra Liệt Diêm tộc, Liệt Diêm chung quy cũng sẽ thuộc về Xích Diêm. Bất luận hắn nói cái gì, làm cái gì cũng không thể thay đổi.

Long Phạm ở một bên chăm chú nhìn Lăng Lạc Viêm ngạo nghễ nói ra một phen, dưới đáy mắt thanh lam thoáng hiện ý cười, đồng thời cũng mang theo tán thưởng. Lạc Viêm của hắn bất luận khi nào, ở đâu, cũng đều có thể chiếm lấy hết thấy ánh mắt của tất cả mọi người.

Đối với việc này hẳn tuy là dễ tâm, nhưng cũng biết Lạc Viêm trước mặt người khác mới chói mắt nhất, cũng giống như khi ở trong lòng hắn, khinh điều mỉa hoặc khiến hắn tâm động không thôi.

Cảm giác người bên cạnh chăm chú nhìn, Lăng Lạc Viêm cúi đầu liền thấy thần thái khác thường dưới đáy mắt của Long Phạm. Màu thanh lam nhợt nhạt dần trở nên thâm trầm, đồng tử từ từ tối đen như mực, đó là màu sắc bị dục vọng lây dính. Tế ti của hắn...chẳng lẽ ngay lúc này lại bỗng nhiên phát tình?

Nhú mi lườm đi một cái mang theo ánh mắt trêu chọc, Lăng Lạc Viêm cố tình vô ý liếm môi, không biết có phải đang muốn khiêu khích lực tự khống của Long Phạm hay không, ánh mắt lướt qua rồi lại quay về trên người Lăng Vân.

“Chỉ cần có cách cứu Miểu Lan, bản tông chủ nhất định sẽ cố hết sức có thể để cho hai người đoàn tụ, ta tin trước mắt Miểu Lan không có việc gì.”

Tuyệt điệp bên ngoài thư trai được Lưu Duẩn nhắc đến, hắn từng gặp qua. Đôi cánh mỏng manh trong suốt, giữa những khóm hoa tựa hồ trở nên vô hình vô ảnh, sau này mới biết tuyệt điệp cũng là một loại ma vật, lại có người hủy đi tuyệt điệp, chỉ là không biết hủy đi nhiều ít, có còn đủ để cung cấp nhu cầu của Miểu Lan hay không.

Long Phạm bị ánh mắt của Lăng Lạc Viêm khiêu khích câu dẫn, nhìn thấy Lăng Lạc Viêm thông thả điềm nhiên quay đầu, Long Phạm khoát tay đem thân ảnh màu đỏ kéo xuống ngồi vào bên cạnh, phớt lờ ánh mắt của mọi người, một tay ôm bên hông Lăng Lạc Viêm, đối với hắn mỉm cười.

Lăng Lạc Viêm biết rõ nụ cười kia hàm nghĩa điều gì, lướt nhanh qua mọi người, chỉ là hơi có chút kinh ngạc với hành động của Long Phạm, căn bản không biết tế ti của hắn lúc này đang muốn chuyện gì, bàn tay đặt bên thắt lưng của hắn dần dần siết chặt, Long Phạm quay đầu nhìn mọi người, thần sắc vẫn bình yên.

“Tuyệt điệp bị người hủy đi, nhưng trước khi bị hủy thì linh khí vẫn có thể đủ cung cấp cho Miểu Lan sử dụng, trong mấy ngày sẽ không có việc gì, nhưng nếu quá lâu thì Miểu Lan không thể duy trì.”

Linh thể được hắn luyện hóa không yếu ớt như thế, Miểu Lan sẽ không suy kiệt quá nhanh mà chết, nhưng hắn sống sót tất cả đều dựa vào linh lực để duy trì, qua thời gian quá lâu thì không thể nói chính xác sẽ xảy ra việc gì.

Ở đây các trưởng lão vẫn chưa trải qua chuyện quá khứ, biết Tiêu Tự là ma vật, cũng biết trong thư trai có Miểu Lan chính là hắn, hiện giờ Liệt Diễm tộc trở về Xích Diễm, đối với ma vật cũng không còn cảm thấy chán ghét, đối với Miểu Lan lại chỉ cảm thấy lo lắng.

Lăng Vân vì lời nói của Long Phạm mà tâm trạng trở nên trầm xuống, lòng tràn đầy lo lắng, “Đường xá xa xôi, như thế nào mới có thể cứu hắn?! Long Phạm! Người cũng giống như ta, trong lòng vướng bận người mình yêu, chẳng lẽ ngươi lại không hiểu tâm trạng của ta lúc này? Nói cho ta biết, làm sao mới có thể cứu hắn trước khi hắn kiệt lực?”

Lời nói tràn đầy lo âu nóng vội trầm trầm vang lên trong nội đường, lời nói mang theo bi thương khiến mọi người không thể xem nhẹ. Đối với lời nói của hắn, tế ti vướng bận yêu thương.... tất cả mọi người đều nhìn về phía Lăng Lạc Viêm.

“Đối với người mình yêu, Long Phạm tự nhiên hiểu.” Chăm chú nhìn người bên cạnh, dưới đáy mắt vẫn tối đen như mực đang hiển lộ từng đợt ôn nhu, thần thái thần nhiên mang theo ý cười tràn đầy nhu tình, khiến tất cả mọi người đều trở nên choáng váng.

Sớm biết quan hệ của tông chủ và tế ti, cũng sớm nhìn thấy hai người đủ loại thân mật nhưng mãi cho đến hôm nay mới chính mắt nhìn thấy tế ti ôn nhu như thế, chính tai nghe được hắn nói tông chủ chính là người hắn yêu....

Mọi người đều cảm khái, tế ti ở trong mắt bọn hắn tựa như thần nhân, nhưng chỉ khi đối mặt với tông chủ mới hiển lộ cảm xúc phập phồng của phàm nhân, không còn là tế ti của Xích Diễm tộc, khiến cho hào quang xung quanh mình càng thêm chói mắt.

Xích Diễm tộc có tông chủ và tế ti, vô luận gặp chuyện gì cũng sẽ bình yên vượt qua. Nhìn Lăng Lạc Viêm và Long Phạm, các trưởng lão không khỏi nảy sinh suy nghĩ như thế.

Về phần Miểu Lan, nếu tể ti đã luyện hóa, nói không chừng vẫn có cách cứu hẩn một mạng.

Lăng Vân chính là nghĩ như vậy. Đối với thâm tình của Lăng Vân, Lăng Lạc Viêm cũng muốn thành toàn, nghiêng đầu nói với Long Phạm, “Người có cách nào có thể cứu Miểu Lan?”

“Cách duy nhất có thể cứu hẩn chính là đưa hẩn từ trong tộc chuyển đến nơi đây, bằng không đường sá quá xa xôi, muốn cứu cũng không kịp.” Nếu Lạc Viêm muốn thành toàn cho Lăng Vân và Miểu Lan, hẩn sẽ vì Lạc Viêm mà làm.

Long Phạm nói như chuyện đương nhiên, mọi người kinh ngạc, từ trong tộc đến đây, nếu muốn dùng linh lực chuyển đi phải tổn hao rất nhiều linh lực, càng huống gì nơi này bọn hẩn có thể liệt trận nhưng trong tộc không có người cùng tương hợp thì làm sao có thể đem Miểu Lan chuyển đến đây?

“Hai bên phải phối hợp linh lực thì mới có thể thuận lợi chuyển đi, tể ti chẳng lẽ là ở thư trai thiết trận?” Quyết Vân tin tưởng lời ấy của tể ti không phải không có nguyên nhân.

“Tể ti nếu nói như thế thì nhất định có thể thực hiện được, nhưng muốn làm như vậy thì hao phí linh lực rất lớn, cũng may chúng ta ở nơi này có nhiều người.” Nham Kiêu nhìn mọi người của Xích Diêm tộc và Liệt Diêm tộc ở đây, trước hết nghĩ cách thực hiện như thế nào.

Lăng Lạc Viêm đối với Long Phạm hỏi, “Nói như vậy, cho dù đường sá xa xôi vẫn có thể đưa Miểu Lan đến nơi này?”

Long Phạm gật đầu, “Trong thư trai từng có bố trí trận pháp, muốn đưa Miểu Lan đến đây cũng không phải không thể thực hiện.”

Lăng Vân nghe mọi người đối thoại, cuối cùng tĩnh tâm một chút, “Chỉ cần hẩn vô sự, ta có một vật để báo đáp.”

“Tông chủ cũng không phải vì người báo đáp mới cứu Miểu Lan.” Lâm Sở trưởng lão tiếp lời Lăng Vân, trong lời nói rõ ràng là đang bảo vệ Lăng Lạc Viêm.

Lâm Sở vừa dứt lời, Long Phạm đã hướng hẩn liếc mắt một cái, tình ý của hẩn đối với Lạc Viêm vẫn chưa quên.

Bị ánh mắt của Long Phạm đảo qua, Lâm Sở cúi thấp đầu. Hẩn chưa bao giờ vọng tưởng chen chân vào quan hệ của tông chủ và tể ti trong lúc đó, cũng biết căn bản không có một tia hy vọng, hẩn chỉ cầu được ở trong tộc tận lực vì tông chủ, chỉ như vậy cũng đã quá đủ.

Long Phạm thu hồi ánh mắt, bàn tay ôm ở thắt lưng Lăng Lạc Viêm càng thêm gắt gao siết chặt, nếu không phải Lâm Sở tồn tại không có chút đáng ngại nào thì hẩn sẽ không dung tha Lâm Sở tiếp tục ở trong tộc.

“Không biết báo đáp theo như lời của người là cái gì?” Lăng Lạc Viêm đối với lời nói trịnh trọng của Lăng Vân liền cảm thấy hiếu kỳ. Nếu cứu Miểu Lan có thêm ưu đãi, hẩn lại càng có hứng thú.

Lăng Vân hướng về trưởng lão Lưu Duẫn, “Vị trưởng lão này mới vừa rồi đã nói trong Xích Diêm tộc có người xâm nhập, giống như đang lục soát vật gì đó.” Nếu hẩn đoán không sai, đồ vật người nọ muốn tìm đang ở bên người hẩn.

“Chẳng lẽ người biết? Hay là.....trên người người mang vật ấy, tính toán giao nó cho ta?” Lăng Lạc Viêm đối với Lăng Vân hỏi như vậy. Lại nhìn về phía Long Phạm, “Lúc trước trong tộc còn có cái gì mà chỉ có tông chủ mới biết được chỗ trọng yếu cất giữ đồ vật kia?”

Long Phạm khẽ nhắm mắt lại, quả thật nhớ tới một kiện đồ vật, “Nghe nói Hách Vũ lưu lại một vật, chỉ có tông chủ trong tộc mới biết là vật gì, truyền từ đời này sang đời khác, được trông coi như chí bảo.”

“Đúng vậy, chỉ cần Miểu Lan được cứu, ta sẽ giao chí bảo của Xích Diêm tộc trả lại.”

92. Quyển 2: Chương 92: Thi Cứu

*Thi cứu = thực hiện cứu người (ko phải là cứu xác chết đầu nha)

Chí bảo này trước đây chưa từng nghe thấy bất luận kẻ nào nhắc đến, giấu kỹ như thế, ngay cả các trưởng lão cũng không biết sự tồn tại của nó, có thể hiểu rõ tầm quan trọng của nó như thế nào.

Đồng thời vật ấy còn liên quan đến Hách Vũ....

Lăng Lạc Viêm không hề do dự, bất luận là vì sinh mạng của Miểu Lan hay là vì chí bảo trong tộc, việc cứu người cũng không nên trì hoãn. Hắn cũng muốn biết đến tột cùng là vật gì lại khiến kẻ khác xâm nhập vào trong tộc tìm kiếm như vậy.

“Hảo, đây là người tự mình đề ra, muốn dùng vật ấy trao đổi với Miểu Lan, bản tông chủ đáp ứng.”

Hắn vừa dứt lời, việc này xem như đã quyết định. Đối với người của Xích Diêm tộc mà nói, đây là lần đầu tiên biết được trong tộc có chí bảo, hiện giờ không chỉ nóng lòng cứu người mà còn nóng lòng muốn biết đến tột cùng Hách Vũ lưu lại vật gì, thần bí như thế đối với Xích Diêm sẽ ảnh hưởng trọng yếu như thế nào.

Nóng lòng nhìn thấy Miểu Lan, Lăng Vân không muốn tiếp tục chờ đợi, trước mắt mỗi một khắc đối với hắn đều là dày vò.

Vốn là hai tộc, mà nay vì một tộc, vì cứu Tiêu Tự lúc trước hiện giờ là Miểu Lan mà các trưởng lão chung tay đồng lòng.

Năm đó vì Tiêu Tự mà phân chia thành hai tộc, lúc này cũng vì hắn mà một lần nữa hợp một, mọi người cùng đồng tâm hợp lực.

Đi vào đại sảnh điện, các trưởng lão bắt đầu lập trận, Lăng Lạc Viêm nhìn thấy trong đám người không ngừng đi tới đi lui, bạch y bào nam nhân đang đứng một bên phân phó mọi người làm việc. Thân ảnh tĩnh lập, mái tóc đen nhánh mềm mại được buộc lại chỉnh tề không một tia rối loạn, tựa hồ thờ ơ với hết thảy, nhưng chỉ cần có Long Phạm ở trước mặt thì có thể khiến tất cả mọi người an lòng.

Một trong những người đó... cũng có cả hắn.

Đi ra phía trước, Lăng Lạc Viêm dựa vào trụ xà cách Long Phạm không xa, tư thái thản nhiên nhưng hai mắt thủy chung vẫn nhìn người trong trận, nghĩ đến mới vừa rồi ánh mắt Long Phạm nhìn hắn ở nội đường, hắn nhếch môi lên, đón nhận đôi mắt thanh lam đang hướng hắn nhìn lại. Rõ ràng đứng cách một khoảng nhưng bên tai lại nghe được giọng nói quen thuộc của người nọ.

“Long Phạm tận tâm vì tông chủ, phải chăng nên được ban thưởng?” Ngữ thanh trầm ổn, giọng nói chậm rãi, chỉ thấy Long Phạm đứng giữa đám người, ánh mắt thông thả thản nhiên dần dần đuổi đến.

Cùng lúc với lời nói của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm có thể cảm nhận được ánh mắt kia tựa như thực thể mang theo nhiệt độ rơi trên người hắn, từ bên cổ lan dần đến trước ngực, tựa hồ xuyên thấu y bào, thoáng du di đi xuống bên hông, bị đôi tay kia gắt gao áp chế, từng địa phương lần lượt va chạm. Bị cái loại ánh mắt này đảo qua lại có thể khiến dưới thân hắn phản ứng, mà ánh mắt kia vẫn cứ tiếp tục đi xuống....

Chỉ thấy tư thái của hồng sam nam nhân vốn đang khoan thai thông thả bỗng nhiên cứng đờ, nhìn người đang tựa vào trụ xà, ánh mắt của Long Phạm trở nên tối đen mang theo ý cười nhợt nhạt, nhưng chỉ có Lăng Lạc Viêm mới hiểu được dự vọng dưới đáy mắt mãnh liệt như thế nào.

Từ bên cổ đi xuống, mỗi một chỗ hắn đều yêu thích mơn trớn, xương quai xanh dụ nhân của Lạc Viêm nhô lên trước ngực, đường cong thắt lưng mềm mại, còn có bàn tay nóng rực cùng địa phương kia gắt gao bao chặt lấy hắn.....chỉ cần nhìn thân thể được tầng tầng lớp lớp y phục bao phủ bên ngoài, cơ hồ cũng đủ khiến dự vọng của hắn trở nên điên cuồng.

Phát hiện ánh mắt của Long Phạm đang rơi xuống chỗ đó, Lăng Lạc Viêm nắm chặt hai tay, áp chế dự niệm khiến thân thể trở nên căng thẳng, đôi mắt khê nhảm, như cười như không hướng Long Phạm liếc mắt một cái, học phương thức của Long Phạm, đem linh lực tụ lại, truyền đi lời nói thì thầm, “Tể ti muốn ban thưởng, đem nay đến lấy là được.”

Mấy ngày liền, Long Phạm lo lắng thân thể của hắn mới khôi phục, không muốn làm cho hắn lao lực, hai người chỉ ôm nhau mà ngủ, chưa làm bất cứ chuyện gì. Hiện giờ e rằng chỉ một chút thân mật cũng đủ để khơi dậy dự vọng nóng như lửa đốt của hai người, đối với yêu cầu ban thưởng của Long Phạm, hắn tự nhiên không có cách nào cự tuyệt.

Cách đám người đang bận rộn tới lui, hai người chăm chú nhìn nhau, đều có thể nhìn thấy lửa nóng trong mắt của đối phương. Các trưởng lão bàn luận, di chuyển bố trí theo trận pháp của Long Phạm, hết thấy tiếng vang cùng những gì xung quanh đều bị ánh mắt chăm chú trước mặt đoạt đi tất cả tâm tư. Mãi đến khi Quyết Vân đi đến, tựa hồ phát hiện điều gì đó, do dự một chút mới đối với Lăng Lạc Viêm bẩm báo, “Tông chủ, tất cả đều được an bài ổn thỏa, thỉnh tông chủ hạ lệnh.”

Thu hồi ánh mắt, Lăng Lạc Viêm khẽ ho một tiếng, điềm nhiên như không có việc gì, rồi gật đầu, “Biết, vậy làm đi.” Hướng phía Long Phạm đi đến, lướt qua bên cạnh người hấn nhưng không hề dừng lại, Long Phạm chỉ nghe bên tai nhẹ nhàng thổi qua một câu, “Sắc trời không còn sớm, mau cứu Miểu Lan đi....”

Long Phạm nhìn bóng dáng màu đỏ đi xa, bên trong đôi mắt thanh lam đang dần hạ xuống hiện lên ý cười, mau cứu Miểu Lan....như thế, hấn mới có thể mau được tông chủ của hấn ban thưởng. (o_o)

Các trưởng lão theo đúng như lời của Long Phạm, mỗi người đều tự đứng cách nhau một khoảng cố định. Đem Miểu Lan từ trong tộc đến nơi này, nếu trong tộc không có tệ ti e rằng việc này cho dù muốn cũng không cần nghĩ đến, hoàn toàn không thể thực hiện, nhưng có tệ ti ở đây, hơn nữa mọi người cùng hợp lực thì chuyện này không hề là việc khó.

Điều còn lại, chính là thời gian mà thôi.

Buổi chiều, mặt trời lặn xuống phía tây, hoàng hôn xuyên thấu qua khung cửa, ánh tà dương từ từ rơi vãi. Các trưởng lão liệt trận xong đều nhìn thấy trong phòng bị nhuộm một màu đỏ tía, không khỏi nhớ đến cảnh tượng có thể xưng là nạn kiếp đã trải qua ở trên đường đi lúc trước.

Từ dưới chân núi gặp phải si mị họa, đến đoàn phong ma trong thị trấn nhỏ, dị tượng ở Vọng Thiên Thai, rồi khó có được cơ hội gặp được thời khắc phùng ma, chứng kiến đủ loại. Nếu có một ngày tất cả đồng loạt xảy ra....chỉ nghĩ đến đây mọi người thoáng chốc sinh ra cảm giác sợ hãi trong lòng.

Trong tộc bị xâm nhập phải chăng có liên quan đến chí bảo trong lời nói của Lăng Vân? Chỉ mong Miểu Lan không xảy ra việc gì, tông chủ đạt được chí bảo thì mới có thể đoán ra vài phần manh mối trong đó.

Các trưởng lão trong lòng đều suy đoán, Lăng Lạc Viêm và Long Phạm tự nhiên đã sớm phát hiện nhưng cái gì cũng không nhắc tới. Lệnh Long Phạm bắt đầu thi hành, các trưởng lão cũng tuân theo phân phó, tụ hợp linh lực đưa vào trong trận.

Lăng Vân ở một bên sắc mặt thâm trầm, xem ra cũng không lo lắng nhưng nhìn hàng lông mày đang nhíu lại cùng đôi tay chấp sau lưng gấu gao nắm chặt cũng biết rõ tâm tư không như vẻ bề ngoài, chỉ là miễn cưỡng duy trì trấn định.

Bên trong phủ điện rộng lớn có hơn mười người đứng xếp hàng từ ngoài vào trong theo một quy luật nhất định. Linh quang đẹp mắt bắn ra tứ phía, từ khi trận thế bắt đầu Long Phạm luôn đứng ở giữa, liên kết pháp ấn, bạch quang như ánh sáng mặt trăng đem tất cả linh lực của mọi người hội tụ.

Hào quang thoát ẩn thoát hiện, trong điện lấp lánh ánh sáng, bên ngoài đang là hoàng hôn khiến phủ điện chớp tắt sáng tối càng thêm chói mắt. Phủ điện rộng lớn không một tiếng người, ngoại trừ người trong trận, những người còn lại toàn bộ yên lặng đứng hầu một bên.

Thời gian từ từ trôi qua, ánh mắt Lăng Lạc Viêm vẫn chăm chú nhìn người bên trong trận không hề rời đi nửa điểm.

Hấn không biết đem Miểu Lan đến nơi này cần hao phí một lượng linh lực khổng lồ như vậy, cũng biết không phải dễ dàng, linh lực của gần một trăm người, hao phí rất nhiều thời gian mà vẫn chưa thực hiện được.

Nam nhân đứng trong trận xem ra vẫn giống như ngày thường, cũng không nhìn thấy một chút mệt mỏi. Kết ấn trong tay không ngừng thay đổi, theo động tác của hấn mà vô số linh quang trong trận dần dần biến mất, đồng thời có một luồng ánh sáng từ nơi nào đó dường như bị dẫn đến đây, thấp thoáng hiện lên trước mắt.

Long Phạm tuy có gần ngàn năm linh lực, được tộc nhân kính sợ như thần, nhưng ở trong lòng hấn, bạch y bào nam nhân chính là người mà hấn vương bần. Long Phạm là người, không phải là thần, là người cũng

sẽ thấy vất vả, cũng sẽ tổn hao linh lực, các trưởng lão luân phiên hoán đổi với nhau vài lần, trong trận lại chỉ có một mình Long Phạm....

Không hề do dự, Lăng Lạc Viêm phi thân bay lên, các trưởng lão chỉ thấy trong trận xuất hiện một thân ảnh màu đỏ. Tông chủ bỗng nhiên xuất hiện trong trận, cùng tựa lưng vào tể ti mà đứng, viêm hỏa đỏ rực bắt đầu bốc lên, trong trận chợt nhiên mãnh liệt bùng sáng.

“Lạc Viêm không cần giúp, linh lực của người mới hồi phục, không thể miễn cưỡng” Long Phạm nghiêng đầu, hơi thoáng nhíu mi.

“Chẳng lẽ muốn ta khoanh tay nhìn người một mình vất vả?” Lăng Lạc Viêm chau mày, “Lúc trước không biết việc này khó khăn như vậy, nếu là sớm biết....” Hắn tình nguyện trì hoãn vài ngày, phái người truyền đạt trong tộc chiếu cố Miểu Lan, mặc dù làm như vậy sẽ kéo dài thời gian khiến Miểu Lan càng thêm nguy kịch.

“Lạc Viêm nếu là sớm biết thì ta làm sao có thể nhìn thấy bộ dáng của người vì ta mà lo lắng như thế.” Long Phạm thả lỏng hàng lông mày đang nhíu lại, thay bằng một trận cười tràn đầy ý vị. Trong tộc người nào cũng đều tin tưởng vào linh lực của hắn, duy độc mỗi mình Lạc Viêm lại lo lắng hắn vì tổn hao linh lực mà vất vả.

“Nếu là vì người, cho dù hao hết tất cả cũng là đáng giá, Lạc Viêm....”

Đưa lưng về nhau, không thể nhìn thấy biểu tình trên mặt Long Phạm, Lăng Lạc Viêm chỉ nghe thấy lời nói thì thầm bên tai, tên của hắn từ miệng Long Phạm gọi lên, hai chữ kia lại có thể làm cho hắn tim đập loạn nhịp, hai chữ nhẹ nhàng mà thông thả tràn đầy ôn nhu tình ý nhưng cũng tựa hồ ẩn chứa cực hạn khiêu khích.

Biết tể ti của hắn quen dùng vẻ lạnh nhạt cùng thánh khiết che giấu âm hiểm và ác liệt bên trong, Lăng Lạc Viêm không khỏi hoài nghi những lời này đến tột cùng là vì tình ý hay là đang khiêu khích chọc ghẹo hắn?

Bất luận là Long Phạm trầm ổn bình thản hay là Long Phạm đối với hắn ôn nhu mỉm cười thiện đạm, tất cả chỉ là một phần bề ngoài mà thôi. Long Phạm chân thật chính là khi ở trên giường ôm hắn, không ngừng bá đạo chiếm đoạt, dùng ôn nhu trên mặt khiến hắn khó khăn ức chế dục niệm....

Bất giác bị lời nói của Long Phạm cảm dỗ, khi Lăng Lạc Viêm lấy lại tinh thần thì trong trận đã hiện lên một trận quang hoa, thấp thoáng một bóng người dần dần xuất hiện ở giữa.

Miểu Lan là hồn phách tụ thành linh thể rồi hóa thành hình người, làm cho người khác cảm giác dễ dàng đưa chuyển nhưng thực chất mọi chuyện không hề đơn giản, các trưởng lão vì tổn hao linh lực mà lộ vẻ mệt mỏi, lúc này nhìn thấy trong trận rốt cục đã xuất hiện bóng người, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Trận thế được thu hồi, mọi người tản ra, Lăng Lạc Viêm quay người đối với Lăng Vân ở cách đó không xa mở miệng, “Đây là Miểu Lan.”

Trong trận xuất hiện một người đang nằm, mái tóc vốn là đỏ rực lúc này lại trở nên ảm đạm nhợt nhạt giống như bị che phủ một tầng bụi bậm, cũng mất đi độ sáng bóng, nhắm mắt nằm lặng yên, khuôn mặt mất đi huyết sắc trở nên tái nhợt yếu ớt.

Đây là Tiêu Tự, Lăng Vân không biết chính mình như thế nào đến gần, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn người đang nằm lặng yên, từng bước từng bước, giống như thật cẩn thận không dám kinh động, cho đến khi đưa tay chạm vào.

Cũng như năm đó ở trong lòng hắn, an tĩnh như đang ngủ say, nhưng năm đó Tiêu Tự rốt cục không thể mở mắt, như vậy lúc này Miểu Lan có thể cứu được hay không? Nếu hắn cũng....

“Cứu hắn.” Lăng Vân thì thầm, nắm chặt bàn tay, đôi tay dưới y mê hơi hơi run rẩy. Nếu Miểu Lan cũng như Tiêu Tự, hắn phải làm như thế nào?

“Miểu Lan thiếu linh lực, thành phần chính vẫn là máu, hoa cỏ để cho hắn hấp thụ linh khí vẫn không đủ.” Long Phạm ở một bên chăm chú nhìn Lăng Vân đang quỳ xuống bên cạnh Miểu Lan, thần nhiên nói, “Cách duy nhất là dùng máu luyện hóa thành linh lực truyền cho hắn, tương tự như lúc trước đem hắn luyện hóa.”

“Nghe nói dùng linh lực luyện hóa hình người chỉ có thể dùng máu của một người, phải chăng cần dùng máu của tể ti mới có thể cứu hần?” Quyết Vân nghe bọn hần đối thoại liền hỏi như vậy.

Lăng Lạc Viêm nhớ tới ở Vọng Thiên Thai, Long Phạm dùng máu cứu hần, hơi thoáng nhú mi, tuy biết rõ Long Phạm không hề có cảm giác gì đối với Miểu Lan nhưng nghĩ đến Long Phạm vì người bên ngoài mà tận tâm như thế, trong lòng miễn không được có chút....

“Lúc trước ta vẫn chưa dùng máu của chính mình để luyện hóa, chỉ là nhập vào linh lực mà thôi.” Phát hiện Lăng Lạc Viêm khác thường, Long Phạm đối với Quyết Vân trả lời như vậy, ánh mắt lại đặt lên thân hồng sam, ý cười dưới đáy mắt mang theo vài phần vui vẻ.

Suy nghĩ trong lòng Lạc Viêm hần làm sao lại không biết. Dùng linh lực ngưng tụ, cùng đôi mắt kia nhìn nhau, hần truyền âm đến Lăng Lạc Viêm, “Ở trên đời này chỉ có thân thể của Lạc Viêm mới có máu của ta, trừ người ra không người nào có thể làm cho ta khuyh tận tất cả.”

Hết thấy ái niệm, tâm động, tình dục, chấp niệm toàn bộ đều dừng trên người hồng sam nam nhân ở trước mắt này, mãnh liệt đến mức ngay cả hần cũng không thể tưởng.

“Nếu là như vậy, tối này tể ti có thể được thưởng nhiều hơn một ít.” Trong lòng thư thái, Lăng Lạc Viêm cũng ngưng tụ linh lực để truyền âm, lời nói của Long Phạm làm cho hần thật sự vui thích, nhưng nghĩ đến bên cạnh còn có một người đang chịu tra tấn, hần mở miệng hỏi, “Như vậy lúc ấy người dùng máu của người nào? Lúc này chẳng lẽ phải đi tìm?”

Long Phạm lắc đầu, “Ma vật và nhân loại bất đồng, Tiêu Tự vốn là huyết hoa, linh thể hóa thành hình người cũng không cần dùng máu của cùng một người, bất luận máu của kẻ nào cũng có thể cứu hần.”

Vừa dứt lời, đầu ngón tay của Lăng Vân xẹt qua cổ tay, một dòng máu tươi trào ra, hần nhìn Long Phạm, lúc này vứt bỏ hết thấy tự cao và ngạo mạn, đối với tể ti van xin, “Long Phạm, Lăng Vân cầu người, nhất định phải cứu sống Miểu Lan!”

Từng là tông chủ Xích Diêm tộc, một khắc trước còn là Lăng Vân đứng đầu Liệt Diễm tộc, lúc này chỉ là nam nhân với cổ tay đầy máu, từng giọt tiên huyết rơi xuống y bào màu thu vàng bị nhuộm thành đỏ sẫm, gần từng tiếng mang theo đau thương cùng bi ai, hướng Long Phạm nhìn lại.

Dưới đáy mắt của hần tràn đầy khẩn cầu và hy vọng, khiến tất cả mọi người đều cảm động.

Long Phạm chậm rãi gật đầu, “Không cần cầu ta, Long Phạm thân là tể ti của Xích Diêm tộc, tông chủ có lệnh thì sẽ tuân lệnh làm việc.”

Lời ấy hiển nhiên bày tỏ việc hần cứu Miểu Lan đều không phải vì Lăng Vân cầu xin mà chỉ vì Lăng Lạc Viêm.

Trong không gian tĩnh mặc, linh thuật vang lên ở nội điện, hương sen nhàn nhạt phiêu tán. Điện phủ không một tiếng động, bầu không khí thoáng chốc trở nên trang nghiêm trịnh trọng, huyền diệu dị thường, mọi người chỉ thấy quang hoa ngũ sắc hiện lên chói mắt, tựa như đang hấp lấy tiên huyết của Lăng Vân, kéo dài một chuỗi đỏ sẫm hướng Miểu Lan mà đi.

93. Quyển 2: Chương 93: Nửa Câu Ca Dao

Miểu Lan nằm trên mặt đất được đoàn quang hoa ngũ sắc vây quanh, từng điểm sáng lốm đốm rơi xuống, quần quanh vài vòng rồi sau đó ẩn vào trong cơ thể, theo sau đó là một đoàn linh quang có văn tự dần dần hiện lộ bên ngoài da thịt của hần.

Đó là văn tự mà không người nào có thể nhận thức, tất cả đều thán phục đồng thời cũng cảm thấy nghi hoặc, không biết đoạn văn tự có lai lịch gì, linh thuật tể ti sử dụng bọn hần chưa bao giờ gặp qua.

Dĩ vãng rất ít khi nhìn thấy tể ti động thủ, càng chưa bao giờ có cơ hội thấy tể ti vận dụng linh thuật như thế....

Hồi tưởng về quá khứ, lại nhìn Miểu Lan ở trong đoàn linh quang đang dần dần khôi phục huyết sắc, bọn hắn không khỏi cảm thán. Lực lượng của tể ti Long Phạm đúng như bọn hắn nghĩ, sâu không thể lường. Lần này chính là vì tông chủ mà bọn hắn mới có cơ hội ở trên dọc đường chứng kiến khả năng của tể ti.

Các trưởng lão đang cảm khái, Lăng Vân ở một bên nhìn Miểu Lan lại như quên hết tất cả mọi thứ, cổ tay vẫn còn chảy máu nhưng hắn không hề có chút cảm giác, hai mắt chăm chú nhìn người trước mặt.

Tiêu Tự, Miểu Lan, bất luận là tên gì cũng vậy, hắn chỉ biết người trước mắt chính là hết thấy những gì hắn muốn, khiến hắn trần trọc khó quên, khắc sâu nỗi khổ tương tư, nhưng hắn lại cam tâm tình nguyện.

Chỉ cần có thể trở về trong lòng hắn, trải qua hết thấy khổ sở tra tấn, tất cả đều là đáng giá.

Hai mắt chưa hề dời đi nửa điểm, vẫn tự hiện lên trên người Miểu Lan dần dần bị hấp thu vào trong cơ thể. Không biết qua bao lâu, người đang nằm phẳng phất như chạm vào liềm phải phiêu tán, rốt cục có phản ứng.

Lăng Vân nín thở, Miểu Lan tỉnh lại?! Điều không phải là ảo giác? Ngay trước mặt hắn? Giống như sợ hãi chỉ trong nháy mắt Miểu Lan sẽ biến mất, hắn gắt gao chăm chú nhìn Miểu Lan, không dám mở miệng, sợ hơi chút kinh động sẽ đem giấc mộng xinh đẹp này tiêu tán.

Làn da trong suốt như tuyết, sợi tóc đỏ rực như đóa hoa nở rộ điểm lệ đẹp mắt, chậm rãi mở ra đôi mắt như có gợn sóng trong suốt đang lấp lánh di chuyển.

“Tông chủ?! Tể ti đại nhân?!” Miểu Lan tỉnh lại, vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì. Hắn kinh dị phát hiện mình không còn ở trong thư trai, mà đang ở một nơi hắn chưa bao giờ gặp qua.

Nhìn xung quanh thấy rất nhiều người, hắn cảm thấy kỳ quái, tiếp theo hắn phát hiện bên cạnh có một người đang dùng ánh mắt cổ quái chăm chú nhìn hắn.

Cái loại cổ quái này như ẩn chứa đau đớn khắc sâu trong lòng cũng như phi thường mừng rỡ, có chút thận trọng, giống như vừa mất đi thứ gì đó, rồi tìm lại được, không dám tin rồi lại kinh hãi, đủ loại cảm xúc phức tạp lẫn lộn trong đó, cho đến cuối cùng dung hòa thành tràn đầy tình ý cùng chờ đợi.

Mái tóc phi tán xòa dài có chút rối loạn, trong đó còn lẫn vài sợi tóc bạc phơ, xem ra vẫn còn trẻ nhưng trên khuôn mặt lại như khắc sâu vẻ gì đó u buồn bi thương, cho dù trước mặt là sợ hãi lẫn vui mừng cũng không thể che giấu ánh mắt đau xót biệt ly.

Một người như vậy dùng loại ánh mắt này chăm chú nhìn hắn, làm cho người ta không khỏi nghi hoặc, đến tột cùng là cái gì đã khiến người nam nhân này như thế? Lại vì sao nhìn hắn như vậy?

“Người.....là ai?” Rõ ràng chưa bao giờ gặp qua nhưng ánh mắt của người này lại làm cho hắn tim đập loạn nhịp, giống như có cái gì đó đang đâm vào, truyền đến một trận đau đớn, chậm rãi nhưng vô cùng rõ ràng.

“Tông chủ, hắn là ai?” Không hề nhìn Lăng Vân, Miểu Lan vẫn như thường ngày nâng lên khuôn mặt tươi cười, cố che giấu tâm tư đang bị từng mũi kim đâm xuyên qua, quay đầu nhìn Lăng Lạc Viêm.

“Hắn tên Lăng Vân, người còn nhớ rõ?”

“Chưa từng nghe qua!” Nghiêng đầu sang một bên, Miểu Lan nghi hoặc, mọi người chỉ thấy Miểu Lan mê mang đặt câu hỏi như vậy, nước mắt chậm rãi hạ xuống trên mặt, hắn tựa hồ cũng không hiểu vì sao lại như vậy, dường như đang hồi tưởng điều gì đó, lại quay sang nhìn Lăng Vân.

Ngay khi nói ra những lời này, nước mắt từ từ chảy xuống, lặng yên thấm nhập y phục.

Miểu Lan chỉ cảm thấy ký ức có chút hỗn loạn, trong đầu tựa hồ không có người này nhưng trong lòng lại có một loại cảm giác kỳ quái không thể nói rõ. Miểu Lan chưa bao giờ nhìn thấy cũng chưa bao giờ nghe qua, Lăng Vân.....Lăng Vân....Vì cái gì không nhận ra người này, chỉ có thể nhìn hắn như vậy?

Phát hiện trên mặt Miểu Lan ướt át, Lăng Vân chậm rãi nâng tay lên chạm vào người trước mặt. Nước mắt của Miểu Lan chứng minh Miểu Lan vẫn còn nhớ hắn? Vì hắn mà chết, đem hắn khắc sâu vào trong hồn phách, cho dù vẫn chưa nhớ ra hắn, nhưng ở trước mặt hắn vẫn chính là Tiêu Tự một lòng vì hắn.

Từ Tiêu Tự đến Miểu Lan, từ mất đi rồi có lại.

Không cổ kị mọi người đang đứng xung quanh, Lăng Vân ôm chặt Miểu Lan, Miểu Lan sững sờ nhưng không đẩy hẳn ra. Cái ôm này, dường như hẳn đã từng cảm thụ....

Không bị cự tuyệt, hai tay Lăng Vân ôm Miểu Lan càng chặt, khoe mắt trở nên nóng lên. Cho đến lúc này, mọi chuyện trong dĩ vãng tựa như một giấc mộng, thoát khỏi cơn ác mộng, người hẳn yêu vẫn nằm trong lòng hẳn.

Nhìn hai người ôm nhau, mọi người đều cảm động, trải qua đủ loại tang thương, cuối cùng có thể gặp lại. Cho dù bọn hẳn chỉ là người ngoài, nhưng không thể ngăn cản trong lòng xúc động vì mối thâm tình của Lăng Vân.

Thân ảnh run rẩy của Lăng Vân đều dừng trong mắt tất cả mọi người, bọn hẳn đều biết lúc này vị tông chủ trước kia của Xích Diêm tộc trong lòng kích động như thế nào.

Nhưng Miểu Lan không có việc gì, tiếp theo là thời điểm Lăng Vân thực hiện lời hứa của mình.

Không phải bọn hẳn quá mức vô tình mà vì việc này liên lụy quá lớn, thế gian phát sinh đủ loại, hết thầy đều cần một lời giải đáp. Xâm nhập vào tộc chính là kẻ nào, muốn tìm kiếm vật gì, Hách Vũ lưu lại một kiện vật, có phải hay không cùng chuyện này có quan hệ?

Dựa vào suy đoán, bọn hẳn đều cảm giác Lăng Vân đột nhiên nhắc đến vật này tuyệt không phải chuyện đơn giản.

Cảm giác quanh mình các trưởng lão muốn nói lại thôi, Lăng Vân chậm rãi buông Miểu Lan ra. Dù sao cũng từng là tông chủ của cả hai tộc, những việc nặng nhẹ, cấp bách hay thông thả, hẳn thập phần rõ ràng.

Miểu Lan tỉnh lại làm cho hẳn nửa mừng nửa lo, chỉ cần Miểu Lan vô sự hẳn có thể an tâm, nhiều năm chờ đợi như vậy, chỉ cần Miểu Lan ở trong lòng hẳn, vô luận lúc sau phải mất bao nhiêu thời gian để Miểu Lan nhớ lại, hẳn sẽ mãi mãi ở bên cạnh, nhưng trước đó còn có một chuyện hẳn phải nói rõ ràng với Xích Diêm tộc

Như thế, hẳn và Xích Diêm tộc sẽ không còn gì liên lụy.

Miểu Lan được buông ra liền đứng ở một bên, bộ dạng ngờ ngạc sợ hãi hiển nhiên vẫn chưa lấy lại tinh thần, trong đầu vẫn còn hồi tưởng lại ký ức xưa kia, nhìn hẳn như vậy Lăng Vân lại cảm giác một trận đau lòng không thôi.

“Lăng Vân đã hứa nếu các người cứu Miểu Lan ta sẽ đem chí bảo giao trả lại,” Tiến lên vài bước, sắc mặt Lăng Vân cứ nhiên có chút trầm trọng.

Lăng Lạc Viêm nhìn thấy Lăng Vân đứng trước mặt liền biết nhất định hẳn muốn nói điều gì đó, lúc này xem thần thái của Lăng Vân không khỏi cảm thấy kỳ quái, việc kia quan hệ đến chí bảo trong tộc, đến tột cùng là vật gì lại khiến Lăng Vân xem trọng như thế.

“Phái người tìm một nơi đưa Miểu Lan đi nghỉ ngơi, chúng ta đổi địa điểm rồi nói sau.” Lăng Lạc Viêm phân phó với Phùng Hoài, nơi này tuy bây giờ đã thuộc về Xích Diêm nhưng chung quy Phùng Hoài vẫn quen thuộc hơn.

Bên trong phủ điện vì phải bố trí trận pháp mà thành một mảnh hỗn loạn, các trưởng lão đi theo phía sau Lăng Lạc Viêm hướng đến một chỗ nghị sự khác bước vào.

Từ trên mặt Lăng Vân, Phùng Hoài có thể nhìn ra tầm quan trọng của việc này, cũng biết lúc này nói ra chính là chí bảo trong tộc lại còn liên quan đến Hách Vũ thân nhân, hiển nhiên không dám sơ suất, liền dẫn mọi người đến một mật thất để nghị sự.

Trong mật thất cất chứa tất cả đều là những vật trọng yếu của Liệt Diêm tộc, sau này sẽ thuộc về Xích Diêm, thừa dịp lúc này có thể cấp tông chủ xem qua, Phùng Hoài dự tính như thế liền quyết định dẫn đoàn người hướng vào chỗ sâu bên trong mật thất mà đi.

Số lượng các trưởng lão hai tộc không ít vì vậy không hoàn toàn tiến nhập, hơn phân nửa ở ngoài canh giữ, thậm chí ngay cả hành lang cũng có. Chỉ cần nhìn bầu không khí căng thẳng, mọi người đều biết việc này

trọng yếu như thế nào. Không biết chí bảo theo như lời nói của vị cự tông chủ Xích Diêm tộc Lăng Vân là vật gì, trong tộc còn có bí mật nào khác hay không?

Dạ minh châu trong mật thất chiếu sáng thành một mảnh nhu hòa ấm áp, hơn mười vị trưởng lão ngồi trong đó sắc mặt không hề hòa nhã mà tất cả đều trở nên vô cùng trịnh trọng, duy độc ở trên ghế chủ thượng, bọn hắn có thể nhìn thấy tông chủ diễm nhiên như không có việc gì, ung dung đánh giá xung quanh, bên cạnh hắn, tế ti Long Phạm vẫn trầm ổn bình thản trước sau như một.

Mọi người ngồi xung quanh, ngoại trừ những chiếc bàn, nơi đây không còn nhìn thấy vật dụng gì khác, hiển nhiên đây là chỗ dùng để nghị sự. Bên ngoài bày la liệt thư sách, bảo rương, cũng có không ít châu báu. Bên trong lại chỉ bí ẩn mang theo một mảnh trang nghiêm, hoàn toàn tĩnh mặc. Lăng Vân vẫn chưa mở miệng, tựa hồ cảm giác vật này vô cùng trọng yếu, không người nào lên tiếng, tất cả đều cùng chờ đợi.

Thời gian trôi qua, Lăng Vân dường như đang hồi tưởng dĩ vãng ngày xưa, trong khi các trưởng lão chỉ cảm thấy một trận lửa đốt trong lòng.

Trong tộc đột nhiên bị người xâm nhập, đối phương tìm kiếm một vật mà trong chốc lát mọi người sẽ biết đó là thứ gì, làm sao bảo bọn hắn có thể tiếp tục tĩnh tâm?

Rốt cục có người nhẫn nại không được, khi Lăng Vân vẫn đang trầm tư còn chưa mở miệng, vội vàng hỏi, “Theo như lời người nói chí bảo của Xích Diêm tộc là cái gì? Vì sao chưa giao ra?”

Người nói chuyện đúng là Nham Kiêu, tính tình nóng nảy như hắn đối với Lăng Vân chậm chạp cảm thấy thập phần không kiên nhẫn.

Lăng Lạc Viêm cũng không nóng vội, nhưng hắn cảm giác được Lăng Vân ngoại trừ phải trả lại vật kia còn có việc khác muốn nói. Không ngăn cản Nham Kiêu, Lăng Lạc Viêm cũng muốn biết rốt cục còn cất giấu chuyện gì lại làm cho Lăng Vân thận trọng như vậy.

“Ắt hẳn các vị đều biết rõ Xích Diêm tộc và Liệt Diễm tộc có trăm năm chi ước.” Lăng Vân không trả lời, trước tiên lại nói như vậy. Thân ảnh ngồi yên nhìn không ra lúc trước vì Miểu Lan mà sinh ra kích động, giờ phút này lại tràn đầy trầm trọng, thật ra cũng tựa như lần đầu tiên Lăng Lạc Viêm gặp Lăng Vân, thần thái và bộ dáng có chút tương tự.

Thận trọng lại lộ ra chút gì đó ưu tư, không người nào ở đây hiểu được lời nói của Lăng Vân, hay là chí bảo kia cùng trăm năm chi ước có quan hệ, chẳng lẽ đó là vì tranh đoạt vật ấy?

Lời nói tiếp theo của Lăng Vân dập tan suy đoán của bọn hắn, mở ra một bí mật càng làm cho người ta khiếp sợ.

“Lúc trước ta và Lăng Phong định hạ trăm năm chi ước đó là vì thế. Chí bảo cũng không phải là cái gì mà là một câu nói và một sợi lông vũ. Câu nói cùng với sợi lông vũ mà Hách Vũ lưu lại có thể giải cứu thế nhân. Cũng vì điều này ta và Lăng Phong ước định mỗi trăm năm gặp nhau một lần để tự đem những gì mình thu hoạch được bẩm báo cho đối phương.”

Lăng Vân vừa dứt lời, mọi người đều kinh ngạc. Hách Vũ lưu lại sợi lông vũ thì có thể lý giải được, nhưng vì sao câu nói kia lại có thể trở thành chí bảo?

Lăng Vân nhớ đến lúc trước sau khi Tiêu Tự chết, hắn mất hết ý niệm sinh tồn, nhưng vì Lăng Phong đem câu nói kia ra khuyên can nên hắn thay đổi suy nghĩ. Theo thời gian trôi qua vẫn không thu hoạch được gì, linh lực của Lăng Phong không bằng hắn, sau khi Lăng Phong tạ thế, không còn bất luận kẻ nào nhắc nhở, đối với câu nói kia hắn cũng sớm không còn để ý.

Không nghĩ đến, khi hắn không còn hy vọng với hết thảy mọi thứ, lại xuất hiện một tia ánh sáng, vì làm cho Miểu Lan tiếp tục sống, những lời này hắn phải nói rõ cho Lăng Lạc Viêm.

Lăng Lạc Viêm hướng về phía Long Phạm, lại thấy hắn cũng đang nhìn mình, cả hai đều phát hiện thần sắc của Lăng Vân lúc này trở nên khác biệt, xem ra lời hắn muốn nói không hề tầm thường.

Lăng Vân giống như vẫn chưa phát hiện vẻ mặt khác nhau của mọi người, ánh mắt không biết đang hướng đến chỗ nào, ngữ thanh trầm thấp chậm rãi.

“Câu nói kia....Ngàn vạn lần năm luân hồi, nhân thần ma quỷ khó phân, thể đạo hỗn độn, hạo kiếp buông xuống, nhật nguyệt bị liệt hỏa hừng hực thiêu đốt, viêm hỏa cắn nuốt thân thể, tra tấn linh hồn đau đớn, người đạp hỏa mà về, mang thiên địa trọng sinh...”

Lời nói của Lăng Vân chính là câu ca dao mọi người đã nghe qua, đang muốn mở miệng lại thấy hần thở dài tiếp tục trầm giọng nói, “.....Trọng sinh về ban sơ, thiên kiếp bắt đầu, họa loạn hoành hành, si mị hàng sinh hậu thế, ma vật trùng trùng điệp điệp, thượng cổ cự nhân trở về, duy Hách Vũ tỵ Đồ Lân, tam vật hợp một, cứu thế khả thành.”

Lăng Vân nhớ lại năm đó được báo cho biết những lời này đã kinh hãi như thế nào, giờ khắc này lặp lại trong lòng vẫn mang theo khiếp sợ. Câu nói này khi xưa được lưu truyền từ đời này sang đời khác, chỉ có tông chủ mới có thể biết được Hách Vũ đã lưu lại lời này.

Vì cứu thế mà sinh tồn cũng có nghĩa hạo kiếp thế gian sắp buông xuống, nếu quả thực đến ngày này thì trên đời còn bao nhiêu người có thể sống sót? Cho dù là hần ích kỷ, chỉ suy nghĩ cho Miếu Lan nhưng hần hy vọng thiên kiếp này sẽ vĩnh viễn không bao giờ giáng xuống.

Mãi cho đến khi Lăng Vân nói xong, các trưởng lão mới biết nguyên lai câu ca dao lưu truyền trên thế gian không đầy đủ, chỉ có phân nửa! Mà nửa câu sau theo như lời của Lăng Vân, trong đó nhắc đến si mị, ma vật, chẳng phải chính là những gì trên đường từ Lôi Lạc thành đến đây bọn hần đã chứng kiến?!

Lời nói của Lăng Vân như một tảng đá lớn đặt trong lòng bọn hần, Hách Vũ lưu lại những lời này là để cứu thế, quả thật đủ để trở thành chí bảo, có lẽ chỉ cần chiếu theo câu ca dao thì có thể tránh được nạn thiên kiếp lần này.

Tông chủ nếu là đáng cứu thế, chẳng lẽ phải đi tìm những món đồ vật như trong câu ca dao? Hách Vũ tỵ Đồ Lân....Hách Vũ, Đồ Lân rõ ràng là tên của hai vị thần nhân, như thế nào có thể có được? Cho dù là ám chỉ đồ vật hai người bọn hần lưu lại, cũng chỉ mới có được hai vật, vậy còn vật thứ ba?

94. Quyển 2: Chương 94: Chân Thật

“Nguyên lai lại là ca dao cứu thế, người cũng xem ta là đáng cứu thế?” Lăng Lạc Viêm nghe Lăng Vân nói như vậy thần sắc cũng không chuyển biến quá lớn, tựa hồ đang nghe kể một câu chuyện, mang theo mấy phần hưng vị mấy phần thờ ơ.

Cho dù đây là lời nói Hách Vũ truyền lại thì có thể chứng tỏ cái gì? Chẳng lẽ hần đến thế giới này chính là vì cứu vớt thế nhân? Nghiêng đầu nhìn Long Phạm, Lăng Lạc Viêm nhíu mày lên, hần rõ ràng là vì nam nhân này mà đến đây...

Long Phạm cũng đang nhìn hần, dưới đáy mắt thanh lam mang theo ý cười lãnh đạm lại như chất chứa một tia gì đó. Thượng cổ cự nhân trở về, câu này....

“Nếu người là đáng cứu thế, người sẽ không chỉ vì người người quan tâm mà cứu thế? Chỉ vì tộc nhân mà cứu thế?” Trái qua đủ loại, Lăng Vân cảm giác nếu Lăng Lạc Viêm thật sự là người cứu thế thì hần nửa điểm cũng không hoài nghi điều này.

Lăng Lạc Viêm nghe vậy thu lại ý cười bên môi. Nếu là vì Long Phạm....

Từ khi Lăng Vân nói ra điều này, Long Phạm liền trầm ngâm suy nghĩ điều gì đó, lúc này bỗng nhiên chậm rãi nói, “Truyền thuyết kể rằng, ngàn vạn năm trước thế gian từng có một trận hạo kiếp khiến cho long trời lở đất, vạn vật diệt vong, người còn sống trên thế gian đã ít lại càng ít, Hách Vũ và Đồ Lân là một trong những người đó.”

Ngữ thanh đột nhiên vang lên khiến mọi người ngưng thần nhìn lại, các trưởng lão đều biết lời nói của tể ti tuyệt đối sẽ không phải không có nguyên do, bỗng nhiên nhắc đến lai lịch của Hách Vũ và Đồ Lân, chẳng lẽ cùng thiên kiếp lần này có quan hệ?

Lăng Lạc Viêm khó hiểu, Long Phạm ở bên cạnh thật sâu chăm chú nhìn hần, khuôn mặt không còn vẻ lạnh nhạt lại mang thêm thần sắc ưu tư, trong miệng tiếp tục nói, “Sau trận hạo kiếp, thiên địa trọng sinh cho đến ngày hôm nay. Nhưng cũng như Hách Vũ và Đồ Lân, một trong những thượng cổ cự nhân còn

sống sót đã từng có người khẳng định, nếu có một ngày ác niệm hoành hành trên thế gian, oán niệm tràn ngập thiên địa thì sẽ như lúc trước bọn hắc tử từng trải qua, sẽ có thiên phạt giáng xuống thế gian, hạo kiếp bắt đầu xuất hiện.”

“Thiên kiếp là bởi vì oán hận chi niệm của thế gian mà tạo thành một lực hỗn độn. Lạc Viêm nếu muốn cứu thế cũng có nghĩa phải kháng lại thiên lực.” Không còn xưng hô tông chủ, trong lời nói mang theo ý tứ cảnh cáo, ngữ thanh thâm trầm của Long Phạm ngoại trừ lo lắng còn lộ ra một ý tứ khác.

Nếu là vì cứu vớt thế nhân mà đem chính bản thân mình đặt vào hiểm cảnh bất chấp sinh mạng, hắc tử nguyện Lạc Viêm thấy chết không cứu, để cho thế nhân tự mình tìm đường sống, nếu không thể thoát khỏi nạn kiếp thì cũng là thuận theo tự nhiên.

Đôi mắt thâm thúy như ánh sao đêm lộ ra vẻ đậm đặc, cũng không lạnh như băng nhưng đối với thế gian vạn vật chỉ thờ ơ lãnh đạm, Lăng Lạc Viêm có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của Long Phạm. Đối với việc Long Phạm vì sao biết những điều đó rõ ràng như thế, hắc tử có chút hiếu kỳ, đem nghi vấn đặt trong lòng, hắc tử tính toán khi trở về phòng sẽ hỏi lại rõ ràng.

Các trưởng lão ở bên cạnh lại cảm thấy tệ ti chính là vì quan tâm và lo lắng cho tông chủ. Thiên phạt giáng xuống thế gian, hạo kiếp bắt đầu xuất hiện, nếu thật có ngày này, tông chủ cứu thế chính là Xích Diêm tộc cứu thế, đây là vinh diệu của Xích Diêm tộc cũng là một trọng trách nặng nề, không phải dễ dàng có thể đảm nhận.

Ba vật hợp một theo như câu ca dao, không biết bọn hắc tử làm thế nào mới có thể đạt được?

Các trưởng lão trong lòng đầy ưu tư, Lăng Vân nhìn thấy thần sắc của mọi người, từ trên ghế đứng lên đối với Lăng Lạc Viêm nói, “Lúc trước ta đã nói, chỉ bảo là một câu nói và một sợi lông vũ. Sợi lông vũ kia chính là Hách Vũ lưu lại.”

Vừa dứt lời, một đạo hào quang mông lung dần dần chiếu sáng khắp phòng, mật thất thoáng chốc nhiễm một màu đỏ tươi rực rỡ, từ bàn tay Lăng Vân chậm rãi hiện lên một vật. Hồng quang như hỏa, tựa hồ trong lòng bàn tay có ngọn lửa đang bốc cháy.

Nhưng Lăng Vân cũng không có viêm hỏa lực, lúc này nhìn thấy bất quá chỉ là một ngọn lửa, là một sợi lông vũ.

Theo gió nhẹ nhàng bay lượn, phảng phất như viêm hỏa, lông vũ đỏ thẫm khẽ nhúc nhích, bán treo trên lòng bàn tay của Lăng Vân như một ngọn lửa đang lơ lửng. Những sợi măng tơ trên lông vũ như có hào quang lấp lánh, chỉ lướt mắt nhìn thì tựa như một loại lông vũ bình thường nhưng lại khác biệt rõ rệt so với lông vũ tầm thường.

Quanh thân tràn đầy viêm hỏa tinh tế lóe ra, hình dáng uyển chuyển. Nếu nhìn kỹ lại, mỗi một lần biến hóa đều từ ngọn lửa mãnh liệt bốc cháy tạo thành.

Đó là lông vũ của Hách Vũ.

Khi tông chủ nắm giữ viêm hỏa lực, bọn hắc tử nhìn thấy viêm hỏa hóa thành hình dạng linh thú với chiếc đuôi rực lửa cuốn sạch hết thấy mọi thứ, đúng là hình dạng năm đó Hách Vũ hóa thành, tượng trưng cho viêm hỏa lực.

Nói như vậy, diễm vũ trước mắt chính là năm đó sau khi Hách Vũ hóa thành linh thú rồi gỡ xuống từ phần đuôi.

Lăng Lạc Viêm từ trong tay Lăng Vân tiếp nhận diễm vũ đỏ đậm như liệt hỏa rơi vào trong tay hắc tử, sau đó bỗng nhiên xuất hiện biến hóa.

Lông vũ đỏ thẫm tỏa ra một trận hỏa quang mãnh liệt, làm ọi người cảm thấy trước mắt một mảnh đỏ rực, lại cảm giác có một làn khí nóng như lửa thiêu đang phả vào mặt, mở mắt nhìn lại chỉ thấy ngọn lửa đang bốc cháy càng thêm mạnh mẽ tựa hồ đã tìm được chủ nhân chân chính mà cảm thấy hoan hỷ, diễm vũ nhẹ nhàng xoay quanh càng thêm đẹp mắt diễm lệ.

Lông vũ biến ảo không ngừng, trong nháy mắt lại hóa thành những bộ dáng khác nhau, cực hạn kiều diễm yêu dã, tất cả mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt đoạt lấy tâm hồn.

Mọi người đều quên hết thấy những việc ngoài thân, ánh mắt chỉ tập trung vào diễm vũ, chỉ thấy sợi lông vũ duỗi dài cho đến khi chủ nhân của nó cũng bắt đầu xuất hiện biến hóa, mái tóc bạch kim chột hiện lên một trận hồng quang, tương ứng với màu sắc đỏ rực của lông vũ. Cho đến khi diễm vũ ẩn vào trong lòng bàn tay của Lăng Lạc Viêm thì lúc này mọi người mới lấy lại tinh thần.

“Tông chủ nhất định là đáng cứu thế theo như lời nói, diễm vũ nhận chủ là chứng minh tốt nhất.” Quyết Vân nhìn không sai, trong lòng thở dài, thiên địa hạo kiếp sắp giáng xuống, chỉ bằng lực của một mình tông chủ thì như thế nào có thể kháng cự?

Người cứu thế đã xác định, như vậy cũng có nghĩa thiên kiếp quả thật sắp giáng xuống.

Lúc này Phùng Hoài rốt cục xác định mình đem Liệt Diễm tộc giao thác cho Lăng Lạc Viêm quả thật không sai. Trước kia ở Vọng Thiên Thai kinh hoàng nhìn thấy Lăng Lạc Viêm đập hỏa trọng sinh khiến hắn đã có một chút cảm giác, lúc này xem ra quả nhiên đúng là như thế.

“Đây chính là nửa câu sau trong lời nói của Hách Vũ?” Phùng Hoài giật mình rồi tự hỏi như thế.

“Hách Vũ tự Đồ Lân....Diễm vũ này chính là vật được ám chỉ trong lời nói.” Long Phạm gật đầu, bên trong đôi mắt thanh lam vẫn bình tĩnh không một gợn sóng nhưng lại hiện lên mấy phần âm trầm, nghiêng đầu sang bên cạnh hỏi Lăng Lạc Viêm, “Lạc Viêm thật muốn trở thành người cứu thế? Các vị trưởng lão thật muốn tông chủ của các người cứu thế?”

Cảm giác từ khi câu ca dao kia được nhắc đến, Long Phạm xưng hô với hắn trước mặt mọi người cùng ngày thường bất đồng, Lăng Lạc Viêm phát hiện có gì đó khác thường, “Có gì không đúng?” Hắn hỏi cũng không phải quan tâm đến thiên kiếp mà là Long Phạm.

“Có gì không đúng? Người cũng biết thiên kiếp cứu thế đều không phải chuyện đơn giản, người cần phải lấy được ba vật tề tụ, càng phải biết rõ phương pháp sử dụng, trước khi thiên kiếp giáng xuống còn có ma vật trùng trùng điệp điệp sinh sôi nảy nở ngăn cản người, thượng cổ cự nhân trở về, chú ngôn diệt thế, người có hiểu được hết ý tứ trong đó?” (chú ngôn diệt thế = câu thần chú diệt thế)

Ngữ thanh chậm rãi trầm thấp, hàng lông mày nhíu lại lộ ra băng lãnh, không phải âm thầm khó đoán như thường ngày, mà là ẩn chứa một cơn bão táp tràn đầy nguy hiểm, cũng không sắc bén nhưng lại như sóng ngầm hung tợn dưới biển khơi, tựa hồ trong chớp mắt có thể hủy diệt chôn vùi hết thảy làm cho người ta bất giác cảm thấy kinh hoàng sợ hãi.

Tế ti chưa bao giờ lộ ra vẻ đáng sợ như thế, mọi người trong lòng một trận lạnh run. Không biết vì chuyện gì lại chọc giận tế ti như vậy? Lời hắn nói đặc biệt nhắc tới một nửa câu sau của Hách Vũ lưu lại, chẳng lẽ những gì ám chỉ trong đó rất là nguy hiểm?

Đôi mắt thanh lam hướng Lăng Lạc Viêm nhìn lại, ánh mắt ẩn chứa một tia ưu tư, Lăng Lạc Viêm có thể xác định Long Phạm chắc chắn biết điều gì đó.

“Chính là vì ta mà lo lắng?” Dựa lưng vào ghế, Lăng Lạc Viêm nghiêng người cười hỏi, nếu hắn đáp ứng cứu thế, người bên ngoài có lẽ vui sướng nhưng Long Phạm nhất định là người duy nhất vì điều này mà sinh giận.

Hàng lông mày nhíu lại vẫn chưa thả lỏng, bạch y bào tế ti lặng yên mà ngồi, khí thế nhiếp nhân như sóng biển cuộn cuộn vẫn chưa lui ra, các trưởng lão chỉ nghe thấy giọng nói trầm ổn tiếp tục vang lên, “Lạc Viêm biết rõ còn cố hỏi.”

Mọi người nhìn thấy ánh mắt màu thanh lam kì dị đảo qua, vẻ đạm mạc trong đó lại khác biệt so với ngày thường, ẩn chứa tức giận lại có cái gì đó khó giải thích, bỗng nhiên thêm một chút ý cười, “Hay là người muốn ta nói ra ở đây?”

Lăng Lạc Viêm nhíu mi, “Nói cái gì?” Đầu tiên là sinh giận vì việc cứu thế, tiếp theo lại cười cổ quái như thế, tế ti của hắn đến tột cùng muốn làm cái gì?

“Người muốn ta nhìn người vì cứu thế mà dấn thân vào nguy hiểm, như vậy nếu người có việc gì xảy ra, ta sẽ dùng toàn bộ tánh mạng của tộc nhân và cả thế gian chôn cùng.” Ngữ thanh lãnh đạm ôn nhu, bình thần chậm rãi đến cực điểm, lần lượt đảo mắt qua các vị trưởng lão đang ngồi, “Các người....đã chuẩn bị tốt?”

Giọng nói lộ ra áp bách như cuồng phong bạo vũ, tựa hồ tất cả bình tĩnh bị dập tắt, có thể lập tức đem hết thảy chôn vùi dưới đáy biển sâu, đôi mắt u ám thâm thúy đầy sát khí, yên tĩnh đến mức tử tịch cũng như lời nói thần nhiên nhưng tràn đầy quyết liệt.

Trước mắt tất cả mọi người, tế ti luôn tận tâm vì tông tộc cư nhiên.....cư nhiên....nói ra những lời như vậy?! Tế ti thà rằng thế gian bị hủy diệt cũng không muốn tông chủ gặp nguy hiểm?

Kể từ khi nhìn thấy nụ hôn kia ở Vọng Thiên Thai, bọn hắn không phải hoàn toàn hiểu rõ quan hệ của tông chủ và tế ti, cho đến hôm nay nghe tế ti thừa nhận ái niệm, mới vừa rồi lại một câu này, bọn hắn trong lòng không khỏi bị chấn động.

Đây có còn là tế ti mà bọn hắn từng biết?

Lăng Lạc Viêm cùng Long Phạm nhìn nhau, hắn không nghĩ đến Long Phạm lại nói ra lời này trước mặt tộc nhân, không hề che giấu cũng không bận tâm đến thân phận tế ti. Nam nhân vì tông tộc mà tồn tại, xem thường hết thảy, lại bởi vì hắn có thể đối mặt với nguy hiểm mà nói ra lời uy hiếp tộc nhân như vậy....

Không thể ức chế cảm giác trời dấy mây liệt dưới đáy lòng, Lăng Lạc Viêm trước mặt tất cả mọi người nghiêng thân qua, nâng môi lên.

Giờ khắc này cái gì là thân phận tông chủ, cái gì là thiên kiếp diệt thế, tất cả hoàn toàn không ở trong lòng hắn. Trước mắt tuy là nghị sự, là thương thảo làm thế nào để đối phó thiên kiếp, nhưng hết thảy làm sao sánh bằng người quan trọng nhất trước mặt.

Hắn cũng không phải vì cứu thế mà đến đây.

Đối với hắn mà nói, điều hắn muốn chính là người trước mắt, những thứ huyền diệu, hư huyền cùng hắn không quan hệ, về sau cũng sẽ không có.

Hắn không có lực cứu cả thiên hạ, nếu là nhân gian oán niệm ác ý tạo thành họa kiếp, đó chính là thiên phạt, nếu đã như thế thì cứ để thế nhân tự mình nhận lấy.

Hai cánh môi cùng nóng rực như nhau, Long Phạm đem người bên cạnh ôm chặt vào lòng, Lạc Viêm của hắn.....

Giờ khắc này người ở trong ngực hắn nếu thật sự là vì cứu thế mà sinh tồn, cũng là vì hắn đưa Lạc Viêm kéo vào thế giới này.

Nhưng Lạc Viêm từng bước một đến được ngày hôm nay, từ lúc không có linh lực đến khi nắm giữ viêm hỏa, gánh chịu đủ loại vất vả, những điều này cũng không phải vì trở thành đấng cứu thế.

Lạc Viêm vì hắn mà tồn tại, là thượng thiên ban cho hắn, tuyệt không phải vì cứu giúp người bên ngoài.

Trước mặt các trưởng lão, hai người ôm nhau mà hôn khiến tất cả mọi người đều mất lực tự hỏi, trong lúc nhất thời đem hết thảy thiên kiếp vứt sang một bên. Bọn hắn vẫn chưa quên lời nói mới vừa rồi của tế ti, cái loại hàm chứa nguy hiểm mang theo hơi thở khủng bố chỉ trong nháy mắt có thể đem nhân loại hủy diệt, bọn hắn không dám quên cũng không nguyện nhớ lại.

Đến lúc này bọn hắn vẫn còn cảm giác rét run khi bị ánh mắt kia đảo qua. Không hề che giấu lực lượng, tản mát ra hơi thở áp bách khiến người ta sợ hãi, tế ti Long Phạm như thế.....

Chưa bao giờ nhìn thấy tế ti tức giận, càng chưa bao giờ bị uy hiếp khủng khiếp như vậy, bọn hắn cuối cùng cũng biết ma vật đối với tế ti kiêng kỵ đó là vì bản năng linh cảm của bọn chúng cao hơn so với thường nhân.

Danh xưng tế ti Long Phạm của Xích Diêm, tất cả các tộc đều biết, bọn họ cũng như người của Xích Diêm tộc đều kính sợ tế ti Long Phạm, nhưng hôm nay bọn hắn mới phát hiện dĩ vãng không thể bì kịp với những gì bọn hắn đang cảm giác lúc này, bọn hắn chưa bao giờ chân chính biết được lực lượng của tế ti.

Những gì bọn hắn nghe thấy, nhìn thấy đều không phải tế ti Long Phạm chân chính. Chỉ có ở trước mặt tông chủ, tế ti mới là chân thực.

Sau buổi nghị sự, tất cả các trưởng lão tán đi mang theo cảm khái cùng than thở, bọn hắn nhớ kỹ những lời hôm nay của tế ti. Nói như vậy, về việc cứu thế cũng không dám tùy ý nhắc đến, nhưng cũng không thể dễ dàng quên đi thiên kiếp trong câu nói. Quyết Vân và các trưởng lão thương định, âm thầm sai người điều tra những vật ám chỉ còn lại trong câu ca dao là thứ gì.

Trải qua lần này, trong lòng mọi người đều tồn tại một mối cảm xúc phức tạp, vốn Liệt Diễm tộc trở về nên là chuyện tốt nhưng lại mở ra thiên kiếp sắp giáng xuống, cùng với lời uy hiếp của tế ti khiến mọi người trong lòng tràn đầy ưu tư, trở nên lo lắng cho tương lai.

Lăng Lạc Viêm cùng Long Phạm trở về phòng, hai người đều không lên tiếng. Trong phòng ngủ, làn gió lướt nhẹ qua khung cửa sổ đem hương thơm khê phát phơ, cũng mang theo hương thơm thoang thoảng.

Cánh hoa bé nhỏ màu đỏ ửng từ trên cành cây trong viện hạ xuống, bị gió thổi vào rơi trên nhụy tháp màu xanh lam khiến sắc hồng trên cánh hoa có vẻ đặc biệt đáng chú ý, Gió mát mang theo mùi hương dịu dàng cùng cánh hoa trước mắt, ánh trăng trong vắt bên khung cửa sổ, hết thảy phiến toái lúc trước giờ khắc này tựa hồ thật sự tan biến. (nhụy tháp = giường nhỏ mềm mại)

Lăng Lạc Viêm thả lỏng tâm tư. Thiên kiếp, cứu thế, những thứ đó tạm thời bỏ qua một bên, thở dài, hắn hướng đến nhụy tháp ngã người xuống.

“Hôm nay tế ti thật sự đánh mất hình tượng của mình trước mặt tộc nhân,” Đôi mắt khê khép, hướng đến nam nhân đang đứng bên cạnh nhụy tháp liếc một cái, tuy mới thở dài nhưng bên môi lại rõ ràng mang theo ý cười.

95. Quyển 2: Chương 95: Ngàn Năm Tịch Mịch

“Lạc Viêm cho rằng ta sẽ đề ý đến những chuyện này?” Long Phạm đứng một bên, nhìn người đang nằm trên nhụy tháp, không tiến đến gần, ngữ thanh mang theo một chút nguy hiểm cùng ôn nhu nhưng ánh mắt lại ẩn chứa vài tia ưu tư.

Hắn không quan tâm tộc nhân nhìn hắn như thế nào, không ai so với hắn rõ ràng những điều ám chỉ trong câu ca dao kia có bao nhiêu nguy hiểm. Thiên kiếp đủ loại, cũng không phải lần đầu tiên hắn nghe đến.

Cảm thụ cơn gió nhẹ ngoài cửa sổ thổi vào, Lăng Lạc Viêm một tay cởi bỏ phục sức trên tóc, nhặt lấy cánh hoa trên nhụy tháp bắt đầu đùa nghịch, ánh mắt hướng nam nhân bên người nhìn lại, “Ta tưởng rằng tế ti đại nhân ở trước mặt tộc nhân sẽ không hiển lộ chân ý trong lòng, không nghĩ đến người lại nói ra những lời đó....Quả thật lo lắng như thế sao?”

Ngữ thanh mang theo ý cười, nhưng hắn không hề xem nhẹ lo âu ẩn sâu dưới đáy mắt Long Phạm. Về câu ca dao kia, Long Phạm nhất định biết rõ, mà những gì Long Phạm nói ra ở buổi nghị sự cũng khiến các trưởng lão bị một phen kinh hãi không nhỏ.

Trong mắt bọn hắn, tế ti tận tâm vì tông tộc, thương xót bách tính thế nhân, thánh thiện như thần nhân lại nói ra một câu muốn đem cả thiên hạ chôn cùng. Những gì nhận thức trước kia hoàn toàn bị đảo nghịch, tế ti Long Phạm như thế làm sao lại không khiến các trưởng lão giật mình.

Nhưng Long Phạm như vậy lại làm cho hắn trong lòng trở dậy nỗi lo lắng cùng đủ loại cảm giác khó có thể dùng ngôn từ miêu tả. Vương bận an nguy của hắn như thế, không tiếc uy hiếp tộc nhân, Long Phạm như thế....

Nhìn nam nhân đứng bên cạnh tháp, Lăng Lạc Viêm đưa hai tay kéo Long Phạm ngã xuống, trước mắt có thể nhìn thấy đôi mắt yên lặng tựa như mặt hồ sâu không thấy đáy, màu thanh lam nhợt nhạt, đồng tử thâm trầm hiện lên vài phần ôn nhu, nhưng giọng nói vang lên bên tai vẫn như lúc trước mang theo tức giận cùng không vui.

“Không chỉ là lo lắng, lại sợ người có việc. Lạc Viêm cũng biết những gì trong câu ca dao đã phát sinh quá một lần. Thiên địa hạo kiếp lần đó ngay cả Hách Vũ Đồ Lân cũng không thể vãn hồi, lúc này sẽ như thế nào?”

Nhú mi lại, Long Phạm nâng mặt Lăng Lạc Viêm lên, “Về phần lời nói kia, nếu bọn hần đã đủ sợ hãi thì không nên khuyên nhủ người đi cứu thế.”

Cái nhìn của người khác làm sao có thể so sánh với an nguy của Lạc Viêm, hần chưa bao giờ để ý tộc nhân nhìn mình như thế nào. Lúc trước hần còn lo lắng vì tông tộc, mà lúc này những gì hần làm chỉ vì duy nhất một người trước mắt.

Dưới ánh trăng, sợi tóc bạch kim càng thêm lấp lánh kiêu diễm xõa dài trên nhuyễn tháp màu xanh lam, y bào đỏ rực khiến làn da trắng ngần bên cổ càng thêm mịn hoặc lòng người. Đầu ngón tay của Long Phạm thâm nhập vào một chút, đem tầng tầng lớp lớp sam y giải khai, hôn lên phía trên cổ, lưu lại một dấu ấn đỏ thắm.

Vạt áo rộng mở, Lăng Lạc Viêm cảm thụ nụ hôn của Long Phạm, trong lòng biết rõ lời nói của Long Phạm đúng là vì muốn làm cho tộc nhân kiêng kỵ, mà Long Phạm không hề che giấu nói ra lời uy hiếp như vậy cũng chứng minh việc này hết sức nghiêm trọng.

“Người biết điều gì? Về câu ca dao kia...” Nâng mắt nhìn nam nhân đang nằm nửa người trên thân hần, theo lời nói lúc trước xem ra Long Phạm còn có việc gì đó chưa nói trước mặt tộc nhân.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn trên hôn ấn đỏ thắm, Long Phạm khẽ khép hai mắt lại, chậm rãi mở miệng nói, “Lạc Viêm có biết một thân tu luyện của ta từ đâu mà đến? Theo người nào tầm sư? Lại vì sao có thể biết rõ câu ca dao kia?”

Không đợi Lăng Lạc Viêm trả lời, đầu ngón tay lướt trên làn da trắng ngần, lại tiếp tục giải khai thêm một tầng hồng sam, “Người giáo hóa ta biết những điều này cũng giống như Hách Vũ và Đồ Lân, đã từng trải qua một lần thiên kiếp, chứng kiến đủ loại họa kiếp diệt thế. Thượng cổ cự nhân gần ngàn năm trước đã kể cho ta nghe vô số những điều này.”

“Khó trách người đối với việc này đã sớm biết.” Cũng khó trách Long Phạm dạy hần đủ loại phương pháp vận dụng linh lực mà ở thư trai hần chưa bao giờ nhìn thấy, kia chắc chắn là do thượng cổ cự nhân lưu lại.

Nói như vậy, câu ca dao ám chỉ cự nhân trở về chính là người còn sống ở trận thiên kiếp lần trước.

Lăng Lạc Viêm một bên suy đoán, một bên nhìn xuống đôi tay đang hướng phía dưới sam y của hần tìm kiếm, biết Long Phạm muốn cái gì, hần nhú nhú mi nhưng không ngăn cản.

Đáy mắt thanh lam hiển lộ thâm trầm, rõ ràng vẫn vì việc này mà lòng không vui.

Các trưởng lão tất nhiên muốn Lăng Lạc Viêm đảm nhận trách nhiệm cứu thế, Xích Diêm tộc cũng vì điều này mà sẽ trở nên vinh diệu, nhưng Long Phạm hiển nhiên không hề muốn như vậy, với lực lượng của hần sẽ không sợ hãi cái gọi là thiên kiếp, nhưng những gì hần suy nghĩ cũng tuyệt đối không phải muốn cứu vớt thế nhân.

Hần căn bản chưa bao giờ để ý đến sống còn của thế nhân như thế nào, ngay cả tộc nhân có lẽ cũng chỉ là trách nhiệm....

“Lạc Viêm tính toán thế nào?” Thấp giọng hỏi, Long Phạm cũng không tiếp tục nhắc về quá khứ, cúi người ngồi trên tháp, đầu ngón tay đẩy ra lớp hồng sam ở phía dưới, bắt đầu vuốt ve mơn trớn, một tay đùa nghịch sợi tóc bạch kim suôn mềm bên tai Lăng Lạc Viêm.

Lạc Viêm cũng không phải là người nhiệt tâm cứu thế, từ lúc chứng kiến khoảnh khắc Lạc Viêm dùng Phàm Kỳ ngăn cản sát chiêu của thích khách, hần đã biết sinh tử của nhân loại không hề tồn tại trong mắt Lạc Viêm. Lạc Viêm chỉ biết bảo toàn lực lượng trong tay của chính mình.

Những gì có thể dùng hoặc không thể dùng, đều giới hạn rất rõ ràng. An nguy của tộc nhân Lạc Viêm sẽ chu toàn, nhưng những điều không quan hệ đến mình, Lạc Viêm sẽ không quá mức để ý, cũng sẽ không đối với cứu thế có gì hứng thú.

Những việc này hần đều biết rõ nhưng những lời của Lăng Vân và Phùng Hoài, còn có các trưởng lão kỳ vọng đối với Lạc Viêm đều làm cho hần không khỏi dâng lên cơn tức giận. Lạc Viêm thuộc về hần, tại sao phải vì người khác mà dấn thân vào hiểm cảnh.

Hắn một lòng bảo hộ Lạc Viêm, không cho phép xảy ra chuyện gì.

Quấn quanh sợi tóc bạch kim bên vai Lăng Lạc Viêm, dưới ánh trăng, Long Phạm chăm chú nhìn đôi mắt vô cùng mị hoặc kia, không thể đoán ra một chút cảm xúc trong đó, “Lạc Viêm vì sao không trả lời? Đang suy nghĩ chuyện gì?”

“Suy nghĩ về người, Long Phạm.” Lăng Lạc Viêm nhướn mi khẽ cười, bàn tay trên ngực hắn vẫn du di trên chọc, sợi tóc bị Long Phạm quấn quanh ở đầu ngón tay khiến trong lòng cảm giác thấp thoáng một trận khiêu khích.

“Yên tâm, ta vẫn chưa tính toán như thế nào, ta chỉ coi trọng những gì đang có trước mặt, ta chỉ để ý đến Xích Diễm tộc trong tay ta, thế nhân như thế nào cũng không quan hệ đến ta, nếu là thiên phạt thì cứ để cho bọn họ tự mình nhận lấy, ta sẽ không vì người đứng mà tổn thương chính mình...Nói như thế, người có thể yên tâm?”

Khẽ hôn lên bàn tay đang quấn quanh sợi tóc của hắn, đầu lưỡi lướt qua ngón tay Long Phạm, nhẹ nhàng cắn xuống, nhếch môi lên mỉm cười, trong mắt như xẹt qua một tia gì đó nhưng trong khoảnh khắc lại bị tình ý ái muội thay thế.

Long Phạm không bỏ sót thần sắc chột lóe trong mắt Lăng Lạc Viêm, một tay mơn trớn trên đầu nhũ hoa, ngón tay tiếp xúc bên trong khoang miệng nhu mềm, ngữ thanh ấm áp vang lên, “Lạc Viêm mới suy nghĩ việc gì đó?”

“Nghĩ đến lời của người nói với các trưởng lão.” Cánh môi của Lăng Lạc Viêm khép mở, đầu lưỡi liếm qua ngón tay trong miệng, bỗng nhiên nói, “Miểu Lan là Tiêu Tự, hắn chưa chết nhưng người cố ý không nói cho Lăng Vân?” Nếu muốn nói thì Long Phạm đã nói trước khi Lăng Vân ẩn thế.

“Vì sao đột nhiên lại hỏi điều này?” ánh mắt Long Phạm dần dần thâm trầm, chăm chú nhìn cánh môi mỏng manh, đầu ngón tay cảm giác một trận ấm áp mềm mại đầy ướt át, làm cho hắn nhớ tới một chỗ khác khiến dục vọng của hắn gắt gao khó nhịn.

“Người chưa bao giờ dự định tìm Lăng Vân trở về, cũng chưa bao giờ muốn hai tộc hợp một, nếu thực sự muốn như vậy thì trước khi ta đến thế giới này người đã tiến hành. Tận tâm với tông tộc, lại chưa bao giờ đem tông tộc đặt vào trong lòng, tể ti Long Phạm trong mắt tộc nhân chẳng qua chỉ là tể ti theo tưởng tượng của bọn hắn...” Mà hiện giờ ngôn hành của Long Phạm hết thảy là vì hắn.

Nam nhân này chưa bao giờ hiển lộ bộ mặt chân thật trước bất luận kẻ nào ngoại trừ hắn.

Đôi môi ẩm ướt khẽ nhúc nhích, ngậm đầu ngón tay của hắn, mở miệng nói lên điều này, Lạc Viêm quả thực nhìn thấu hắn....

Ngón tay vươn ướt đi xuống, vén lên hồng sam phía dưới, thâm nhập vào bên trong. Long Phạm cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên cánh môi ẩm ướt đầy mị hoặc, “Lạc Viêm còn có gì muốn nói?”

Còn có gì muốn nói? Chẳng lẽ muốn hắn nói vì Long Phạm như thế mà cảm thấy đau lòng? Sống trên thế gian gần ngàn năm, trải qua đủ loại thế sự biến đổi, mấy trăm năm tận tâm vì tông tộc, bản tính lãnh đạm lại được tộc nhân sùng kính như thần nhân, thờ ơ với tất cả mọi chuyện, không phải cố ý tạo nên thái độ thánh thiện cao thượng, chẳng qua đã sớm mất đi hứng thú với hết thảy mọi thứ. Nói như vậy, Long Phạm ở trong tộc cũng chỉ vì đó là điều duy nhất có thể làm ở trên đời....

“Từ nay về sau có ta, tể ti đại nhân cần phải xem trọng ta, miễn cho ta phát tác tật xấu phong lưu...” Cuối cùng cũng không hề nhiều lời, Lăng Lạc Viêm đem nam nhân nằm trên người kéo xuống, hai cánh môi gắt gao kề sát.

Cũng như Long Phạm, hắn không cần thừa lời. Long Phạm cường đại như thế sẽ không cần người khác thông cảm an ủi. Hắn chỉ sống trên hậu thế hơn hai mươi năm, càng không có tư cách đi bình phẩm ngàn năm tịch mịch.

Bất luận trước đây như thế nào, sau này Long Phạm có hắn.

Dời môi, Long Phạm nhìn thần sắc biến ảo của người dưới thân, hắn vẫn chưa bỏ sót vẻ mặt chột lóe rồi biến mất lúc trước của Lạc Viêm.

Lạc Viêm vì hấn mà đau lòng...

Một tay vỗ về mái tóc bạch kim, Long Phạm thở dài nói, “Trên thế gian này, ta chỉ cần một mình người khiến ta khuynh tâm khuynh tình. Ta sẽ giữ chặt không cho người phản bội cũng không cho người bị kẻ khác mê hoặc.”

Đáy mắt thanh lam hàm chứa tình ý, nụ cười ôn nhu dừng ở bên môi, hồng sam giải hạ đến giữa thắt lưng trắng ngần, hấn nhìn người trước mặt, Lạc Viêm không nói gì nhưng thần sắc trong mắt làm cho hấn tâm động không thôi.

Lạc Viêm hiểu hấn.

Tính tình tâm tư như thế, còn có dung mạo đáng người hoàn toàn phù hợp với hấn.

Bất luận là phong thái uy nghi chấn nhiếp hay là tà khí mị hoặc, còn có vẻ lạnh lùng lẫm liệt khi đối mặt với kẻ thù, mỗi một loại thần sắc của Lạc Viêm đều mê hoặc tâm hồn của hấn, cũng làm cho hấn khó khăn ức chế dục niệm tràn đầy trong lòng.

“Lạc Viêm có nhớ ước hẹn ngày hôm nay? Ta cần phải lấy tặng phẩm, đưa chân tách ra một chút....”

Hồng sam hỗn độn trên nhuyễn tháp màu xanh lam càng trở nên yêu dã diễm lệ, hôn ấn trên cổ lộ ra một chút đỏ thẫm, đoá nhũ hồng trước ngực bị hấn mơn trớn trở nên ửng đỏ, y hạ bên dưới sớm bị hấn thoát ra, có thể thấy rõ một chỗ trở nên căng cứng, Long Phạm đưa ngón tay vuốt ve lên thân dục vọng rồi tiếp tục hướng phía sau mà đi.

Hơi hơi nâng người lên, Lăng Lạc Viêm cười nhẹ, “Đêm nay không cho người cũng vô phương.”

“Không chỉ đêm nay, ngày ngày hằng đêm, Lạc Viêm chỉ có thể thuộc về một mình ta....” Nhặt lấy vài cánh hoa rơi trên thân hồng sam, Long Phạm ôn nhu nhìn Lăng Lạc Viêm, cúi người xuống hôn lên môi.

96. Quyển 2: Chương 96: Đêm Khuynh Tình

Hai cánh môi kề sát mật thiết, trong mũi trong miệng tất cả đều là hơi thở của Long Phạm, thoang thoảng lạnh như băng, phảng phất hương sen thoát tục bao phủ lấy hấn, lay động tình niệm dưới đáy lòng, Lăng Lạc Viêm cảm giác bàn tay dưới thân đang chậm rãi du di.

Từ bên đùi cho đến giữa hai chân, cái loại thông thả khiêu khích này tựa như một loại tra tấn ngọt ngào. Bất giác hấn nhớ đến cảnh tượng khi cứu Miểu Lan, Long Phạm nhìn hấn yêu cầu ban thưởng, ánh mắt như lửa thiêu bùng ở trên người....

Thân thể bỗng nhiên buộc chặt, Lăng Lạc Viêm thấp ngậm dờ môi, “Người muốn ban thưởng thì sao không mau đến lấy?”

“Ta mới chạm vào nơi này....Lạc Viêm đã nhịn không được?” Đầu lưỡi lướt qua bên tai Lăng Lạc Viêm, Long Phạm khẽ cười. Bàn tay ở cửa vào dưới thân đang vuốt ve trên chọc bất giác dừng lại, đẩy ra tầng tầng hồng sam trên người.

Vốn là y bào hỗn độn ở trong tay Long Phạm bị thoát hạ hoàn toàn, nằm rải rác ở trên tháp. Những cánh hoa màu đỏ nhạt mang theo hương thơm thoang thoảng từ bên khung cửa rơi tản mát trên nhuyễn tháp màu xanh lam, càng tô điểm thêm màu sắc tươi đẹp, kiều diễm như thế lại không thể nào so sánh với người đang cùng nằm trên nhuyễn tháp. Tóc bạch kim như ánh trăng trong suốt, hồng y được giải hạ làm lộ ra thân thể nhu mềm trắng ngần cùng đường cong vô cùng mị hoặc....

Dừng động tác, ánh mắt Long Phạm không hề buông tha mỗi một tắc trước cảnh sắc kiều diễm trước mặt. Đứng dậy, tự giải hạ bạch y bào của mình, ánh mắt của hấn thủy chung dừng trên nhuyễn tháp, từ mái tóc đến chiếc cổ trắng ngần, từ trước ngực xuống dưới thân, đến khi nhìn thấy giữa hai chân Lăng Lạc Viêm đã trở nên cương cứng, Long Phạm mỉm cười, trong mắt lại tăng thêm mấy phần ám trầm.

Phát hiện dưới đáy mắt của Long Phạm dần dần từ màu thanh lam thuần túy chuyển sang đen như mực, hiểu rõ đó là ý gì, Lăng Lạc Viêm nhếch môi, “Chẳng lẽ người còn có thể nhẫn nại được sao?”

Hắn lại tiếp tục cảm giác được ánh mắt chăm chú của Long Phạm, cho dù lúc này Long Phạm không hề làm bất cứ điều gì, chỉ đứng một bên nhìn hắn mà thân thể của hắn lại không thể tự chủ mà bắt đầu phản ứng. Làn gió mát lạnh lướt qua trên người làm cho dục vọng của hắn càng tăng lên, tựa hồ mỗi một tia mát lạnh đều khiêu khích thúc giục tình niệm, cùng ánh mắt của Long Phạm càng tạo thành một trận hỏa nhiệt....

Không biết vì cái gì lại khiến mình mẫn cảm như thế, hắn cắn chặt răng, ngữ thanh trầm thấp, quát một tiếng, “Người muốn nhìn cho đến khi nào?” Chưa bao giờ như thế, chỉ là bị nhìn chăm chú mà đã khó nhịn.

“Lạc Viêm thích ta nhìn người như vậy?” Cúi người đến bên tai hắn, Long Phạm tiếp tục thì thầm, “Chỉ là bị ta nhìn liền có cảm giác....”

Long Phạm cúi đầu nhìn Lăng Lạc Viêm, cảnh đẹp trước mặt khiến dục vọng dưới đáy mắt càng thêm dày đặc, mà ánh mắt chăm chú của hắn lại làm cho Lăng Lạc Viêm cảm giác mỗi một chỗ trên người đều trở nên mẫn cảm. Liếm môi, Lăng Lạc Viêm chậm rãi nâng mắt lên, “Vì là người nên mới có cảm giác....Hài lòng chưa?”

Đem hai tay kéo Long Phạm xuống, ngữ thanh của Lăng Lạc Viêm trở nên khàn khàn đầy mê hoặc cũng tràn đầy tình ý ái muội.

Long Phạm ôm Lăng Lạc Viêm, thật sâu hôn xuống. Lạc Viêm đem mị sắc mê hoặc thể nhân hiển lộ ra trước mặt hắn, ngay cả hắn cũng không thể ngăn cản khiến tâm tư cũng bị Lạc Viêm câu dẫn chiếm đoạt.

Không dời môi, một tay ở trước ngực Lăng Lạc Viêm mơn trớn, bàn tay còn lại chậm rãi di chuyển xuống dưới thân, “Lạc Viêm thả lỏng một chút để cho ta đi vào.”

Hai chân bị tách ra rồi nâng lên, ngón tay ở giữa hai chân đang để trước cửa vào, Lăng Lạc Viêm nhịn không được khiến cơ thể trở nên buộc chặt. Tuy mỗi lần cùng Long Phạm hắn đều nằm ở bên dưới, phía sau cũng nhiều lần bị tiến nhập rất sâu, nhưng vẫn chưa quá quen khiến thân thể không chịu nghe theo.

Hít vào một hơi, hắn cố gắng thả lỏng thân thể vì dục vọng mà trở nên căng thẳng, đưa hai chân vòng quanh thắt lưng của Long Phạm, “Dừng để ta chờ quá lâu.”

“Lạc Viêm có thể chờ nhưng ta chờ không được.” Hô hấp của Long Phạm dần dần nặng nề, trong đôi mắt không còn màu thanh lam thuần túy mà trở nên tối đen như mực, tựa hồ một cái hố sâu không thấy đáy, ở trong bóng đêm như thay đổi thành một người khác, hiển lộ phong thái điên cuồng mãnh liệt.

Ở trước mặt Long Phạm, đôi mắt gợi tình hàm chứa dục vọng nóng như lửa đốt của Lạc Viêm, ngoài cửa sổ ánh trăng trong suốt rơi vào trong mắt, giống như băng và hỏa đồng thời cùng tồn tại, đôi môi khê nhếch mang theo một tia tà khí mị hoặc, nhiệt độ dưới tay Long Phạm cho hắn biết Lạc Viêm cũng đang nóng tựa như hắn.

Ôm lấy người dưới thân kề sát vào mình, Long Phạm không để cho Lăng Lạc Viêm tiếp tục nằm, lại làm cho hắn bán quỳ ở cạnh thấp, tách hai chân của hắn ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua, sau đó lập tức cúi thân xuống.

Bỗng nhiên không nhìn thấy mặt Long Phạm trước mắt, Lăng Lạc Viêm chỉ cảm giác bên hông bị một bàn tay gắt gao áp chế, quỳ trước khung cửa sổ, phía sau bất thành lình trở nên ươn ướt, bị một trận ẩm áp liếm qua khiến nơi ấy co rút chặt chẽ, cảm giác nhột nhạt làm cho hắn khó nhịn thoát ra một tiếng than nhẹ, đầu lưỡi chậm rãi lướt qua ở phía sau vẫn chưa dừng lại mà tiếp tục hướng bên trong đi vào.

“A.....Dừng lại Long Phạm....” Sớm bị ánh mắt mới vừa rồi của Long Phạm làm trôi dạt dục vọng, lúc này càng vì cử chỉ của Long Phạm mà không thể ức chế, ngạnh vật trước người cũng bị Long Phạm vuốt ve mơn trớn, đầu ngón tay còn ngẫu nhiên lướt qua trên đỉnh, ở nơi mẫn cảm nhẹ nhàng mân mê.

“Vì sao phải dừng lại? Lạc Viêm không phải rất thích sao, người xem....phía trước đã ẩm ướt rồi.” Sau lưng hắn, Long Phạm kề sát bên tai, một bàn tay vẫn đặt ở thắt lưng, tay còn lại ở trước người hắn vuốt ve khiêu khích ngạnh vật.

Ngạnh vật ở dưới thân tràn ra một ít thể dịch khiến bàn tay của Long Phạm trở nên ươn ướt. Lăng Lạc Viêm khó nhịn dục vọng, nam nhân ở phía sau cũng như hắn, hắn có thể cảm giác rõ ràng dục vọng cực đại nóng rực của Long Phạm đang không ngừng kề sát ở phía sau.

“Dừng lại....sau đó tiến vào...” Nghiêng đầu, Lăng Lạc Viêm dựa sát vào Long Phạm, “Dừng nơi này....” Một tay hướng ra sau chạm được ngạnh vật của Long Phạm, hần chậm rãi liếc mắt nhìn Long Phạm một cái.

Vì ánh mắt hàm chứa khiêu khích tựa hồ như một ngọn lửa bỗng nhiên xuất hiện, ở trong mắt Long Phạm trở thành cực hạn cảm dỗ, bàn tay ôm bên thắt lưng của Lăng Lạc Viêm trong nháy mắt trở nên siết chặt, kiềm chế dục vọng muốn lập tức tiến vào, ngữ thanh của Long Phạm cũng bắt đầu khàn đặc, “Dừng gấp, rất nhanh sẽ cho Lạc Viêm như nguyện.”

Đầu ngón tay ẩm ướt bắt đầu thâm nhập vào cửa khẩu, hơi hơi chuyển động, Long Phạm ở bên cổ Lăng Lạc Viêm hạ xuống một cái hôn, sau đó cúi người, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt nhanh tiến vào rồi chậm rãi rút ra.

Lăng Lạc Viêm nắm chặt trướng mạn trước cửa sổ, trước mắt có thể nhìn thấy một gốc cây anh đào ở ngoài vườn, những cánh hoa anh đào lác đác rơi xuống mang theo hương thơm ngào ngạt lan tỏa khắp không gian, nhưng trên người lại chỉ còn lại hơi thở của Long Phạm, hương sen thanh đậm cùng mồ hôi hòa quyện bao quanh mỗi một tác trên thân thể của Lăng Lạc Viêm.

Phía sau được đầu lưỡi mân mê, đầu ngón tay không tiến nhập mà lại khuếch rộng, kích thích như thế khiến ngạnh vật phía trước trướng đại, cho dù cách trướng mạn nhưng cơn gió mát nhẹ vẫn gọi lên một trận nhỏ nhện, hô hấp trở nên gấp gáp.

Một tay ôm chặt nơi thắt lưng, một tay đặt ngạnh vật nóng như lửa đốt để ở trước cửa vào của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm chậm rãi đem dục vọng khó nhịn của mình xâm nhập vào bên trong lửa nóng, đôi môi kề sát bên tai Lăng Lạc Viêm, “Lạc Viêm thật chặt, vừa hẹp lại vừa nóng, nếu không chuẩn bị một chút, chỉ sợ người chịu không nổi.”

Giống như lời giải thích theo lý thường, đôi môi thi thoảng lại cọ vào vành tai của hần, Lăng Lạc Viêm kêu rên một tiếng, thừa nhận ngạnh vật ở phía sau đang tiến vào, cảm giác hô hấp nóng ẩm ở bên tai, như có như không lướt qua từng trận, đúng là đang cố ý khiêu khích hần.

Rõ ràng là một bộ dáng xem nhẹ hết thảy, nhưng mỗi khi ở trên giường lại như thế, xem ra chỉ là lơ đãng nhưng ngôn ngữ động tác lúc nào cũng khiêu khích trêu chọc, mà Long Phạm như thế lại càng khơi mào dục niệm mãnh liệt của hần.

Nhìn như người thánh khiết lại nói ra dâm mỹ chi ngữ, Long Phạm phải chăng đã sớm biết hần không thể kháng cự, hần thật sự nghi hoặc có nên vì người nam nhân này mà đau lòng như mới vừa rồi hay không....

Hần vẫn chưa quên lần đầu tiên Long Phạm đưa hần lên giường yêu cầu liên tục trong sáu ngày, đúng là người nam nhân đang ở trong cơ thể hần giờ khắc này.

Bởi vì lời nói của Long Phạm mà không thể khắc chế khiến phía sau co rút chặt chẽ, lập tức nghe được Long Phạm truyền đến tiếng rên rỉ, hần đang muốn quay đầu nhìn lại thì bên hông thoáng chốc căng thẳng, thân thể bị kéo về phía sau, cự vật trong cơ thể chỉ trong nháy mắt xâm nhập vào chỗ sâu nhất.

“Lạc Viêm cố ý? Nếu là người cố ý câu dẫn ta, đêm nay người không thể ngủ yên cũng đừng trách ta.”

Bên tai vang lên ngữ thanh khàn khàn tràn đầy áp lực, Lăng Lạc Viêm hiểu rõ ý tứ trong đó, kéo bàn tay của Long Phạm đang ôm ở bên hông đặt xuống dục vọng dưới thân mình.

“Bản tông chủ không phải người keo kiệt, nói là ban thưởng, chẳng lẽ người còn sợ lấy không được nhiều?” Nhếch lên khóe miệng, hần nghiêng đầu nhú nhú mi, lời nói vừa dứt liền nghênh đón một trận va chạm kịch liệt.

Long Phạm vốn định đợi hần thích ứng một ít, không ngờ người trước mặt lại nói ra những câu khiêu khích khiến hần không thể tự kiềm chế, nắm chặt thắt lưng của Lăng Lạc Viêm, hần thậm nghĩ càng tiến nhập thật sâu, làm cho Lạc Viêm chỉ còn biết đến sự tồn tại của một mình hần.

Mỗi một biểu tình rất nhỏ của Lạc Viêm đều khiến hần thất không, ý cười mỉa hoặc, đáy mắt gợi tình đầy ái muội, còn có sợi tóc bạch kim bị mồ hôi làm ẩm ướt dán trên tấm lưng trần trắng ngần, mỗi một chỗ đều khiến hần tâm động không thôi.

Mà cái nghiêng đầu kia lại lộ ra ý cười mỉ hoặc tà khí đang câu dẫn lòng người khiến hấn không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

“Ngô...sâu quá Long Phạm...” Nganh vật cực đại đột nhiên càng thâm nhập khiến Lăng Lạc Viêm rên lên một tiếng, dục vọng nóng như lửa đốt của Long Phạm ở trong cơ thể hấn vẫn chưa tri hoãn.

Bị hấn khơi mào dục hỏa khiến Long Phạm tựa như hận không được muốn đem hấn xuyên qua, cự vật trong cơ thể cọ sát rồi thối lui, sau đó lại thật mạnh tiến vào, một lần nữa càng thâm nhập sâu vào bên trong, cơ thể như bị lửa đốt, từng trận co rút đem dục vọng của Long Phạm gắt gao bao chặt, Lăng Lạc Viêm không thể ức chế tình dục đang đồng thời dâng lên ở cả phía trước lẫn phía sau.

Hấn cũng không phải người thuần túy đam mê nam sắc, bình thường trước kia cũng có dục niệm, nhưng sau này mỗi khi Long Phạm chạm vào thì hấn lại nảy sinh cảm giác, ôn nhu bá đạo khiến hấn trốn không thoát chỉ có thể bị Long Phạm nắm trong tay, thân thể mỗi một lần kịch liệt dao động là mỗi một lần dâng lên khoái cảm điên cuồng, hấn chỉ có thể nắm chặt tướng mạo trước cửa sổ, trong đầu một mảnh trống rỗng.

“Sâu quá? Nơi nào sâu quá? Nơi này....hay là nơi này...” Hôn xuống đầu vai của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm rút ra một chút, hơi hơi điều chỉnh góc độ, lại tiếp tục hướng phía trong nhập vào, vì động tác của hấn mà Lăng Lạc Viêm ngửa đầu thở dốc, mái tóc bạch kim xoa dài sóng sánh dưới ánh trăng càng toát ra vẻ kiều diễm mỉ hoặc lòng người.

“Đều rất...” Lăng Lạc Viêm không thể trả lời, hơi thở gấp gáp, trước mắt tất cả đều là hoa anh đào đang tung bay trong gió, đột nhiên một trận gió lớn thổi qua khiến những cánh hoa rơi rụng lả tả, vài cánh hoa theo gió bay xuống dính đầy trên người, bởi vì dục vọng mà vô cùng mẫn cảm khiến thân thể khẽ run một trận.

“Đều rất thích?” Ngữ thanh của Long Phạm khàn khàn mang theo ý cười, động tác dưới thân vẫn không hề dừng lại, đầu ngón tay khiêu khích trước ngực Lăng Lạc Viêm, nhẹ nhàng mân mê khiến đóa nhũ hồng hơi thoáng nổi lên, lại dần dần lan xuống thắt lưng, nganh vật bị hỏa nhiệt bao lấy dần ra một ít thủy ngân ẩm áp, Lạc Viêm của hấn giờ phút này đang thật sự hưởng thụ.

“Ấn....người nói không sai....rất thích...” Bầu không khí lan tỏa hương sen cùng mồ hôi và hương vị đậm mĩ, lại một trận va chạm kịch liệt tựa hồ muốn đoạt đi hết phản ứng của hấn, Lăng Lạc Viêm nghiêng đầu thở hổn hển, “Bởi vì là người....đường như đặc biệt có cảm giác.... sâu....sâu thêm một ít....Long Phạm...”

“Bộ dáng lúc này của Lạc Viêm ngàn vạn lần không thể bị kẻ khác nhìn thấy...” Long Phạm lần lượt đem cự vật trường đại xâm nhập vào trong cơ thể nóng như lửa đốt kia, trước mắt tựa hồ không còn nhìn thấy bất cứ điều gì khác, chỉ còn nhìn thấy người đang ở dưới thân vịn vào cửa sổ vì dục vọng mà khẽ rên rỉ, tất cả đều chiếm đoạt tâm hồn của hấn, khiến hấn lưu luyến không thể dời mắt.

Dưới ánh trăng, thân thể nhiễm đầy mồ hôi ánh lên một màu kiều diễm mê người, vì tình dục mà làn da trở nên ửng hồng, mỗi một cơ lí đều buộc chặt, thân thể như một bức tượng điêu khắc được gọt dũa tỉ mỉ, trơn bóng như ngọc thạch, vừa mềm mại vừa dẻo dai, mỗi lần hấn tiến vào lại tận lực nghiêng hợp....

Cũng không che giấu dục vọng trên người, Lạc Viêm lúc này đang cảm nhận khoái cảm yêu thích, mồ hôi ẩm ướt trên người, có vài dấu vết đỏ ửng do hấn lưu lại, cùng những cánh hoa anh đào rơi trên tấm lưng trắng ngần.

Những cánh hoa theo động tác của Long Phạm rơi xuống nhuộm thắm nhiễm đầy dấu vết tình dục ẩm ướt. Dưới ánh trăng, Lạc Viêm như một đoàn liệt hỏa, có thể cảm dỗ bất luận kẻ nào tiến vào cam nguyện chịu chết.

Làm cho hấn thậm nghĩ tiếp tục muốn Lạc Viêm, vĩnh viễn không buông ra....

Trên nhuyển tháp, hai người kịch liệt dao động phát ra những tiếng khẽ vang, cơ thể hai người dầy dụa dán chặt. Trong bóng đêm, mồ hôi nhiều xuống lóe lên ánh sáng trong suốt, Lăng Lạc Viêm chỉ có thể miễn cưỡng nắm lấy tướng mạo trước cửa sổ, phía sau mãnh liệt tiến vào khiến khoái cảm trào dâng cũng làm cho hấn vô lực duy trì.

“Long Phạm.....Ta sắp....sắp ra....” Hơi thở gấp gáp không thể nói lên thành tiếng, Lăng Lạc Viêm đưa tay đặt trên nganh vật dưới thân.

Dục vọng nóng như lửa đốt ở trong tay trở nên run rẩy, trướng mạn màu trắng sớm bị thể dịch trước người thấm ướt. Lúc này ở phía sau mãnh liệt dao động, có thể cảm giác rõ ràng dục vọng trướng đại của Long Phạm, cơ thể dường như bị xuyên qua xé rách, bỗng nhiên một cổ chất lỏng ấm áp cuộn cuộn bắn vào nơi sâu nhất bên trong.

Tựa hồ như bị thiêu đốt, trong cơ thể Lăng Lạc Viêm cũng co rút kịch liệt. Chỉ trong nháy mắt kiềm chế không được, bạch dịch từ trong cơ thể mạnh mẽ trào ra dừng lên phía trên trướng mạn trước mặt, để lại dấu vết tình dục đầy đậm mĩ.

Long Phạm chậm rãi rời khỏi cơ thể hắn, dục vọng vẫn còn trướng đại chưa hạ xuống nhiệt độ, miễn cưỡng khắc chế không tiếp tục đi xuống.

“Thực không muốn đem người buông ra, không biết Lạc Viêm còn có thể chịu nổi...”

Hỏi như vậy, Long Phạm đem người đang vịn vào cửa sổ thở hổn hển ôm vào trong lòng, ôn nhu nhìn Lăng Lạc Viêm, hạ xuống bên môi một nụ hôn, dưới đáy mắt vẫn còn thấy rõ màu đen của dục vọng vẫn chưa lui ra.

Nâng đôi mắt vẫn còn lộ ra một tầng hơi nước ẩm ướt, Lăng Lạc Viêm mang theo vài phần ý cười đầy tà khí, “Người cho rằng ta sẽ tin tưởng đêm nay người chỉ muốn có nhiều đây?”

Mỗi lần hắn nghĩ đã đến lúc chấm dứt thì tế ti của hắn lại bắt đầu một vòng chiếm đoạt, ý cười ôn như bên môi bất quá chỉ là che giấu, hiện giờ hắn có thể hiểu rõ điểm này như lòng bàn tay.

Dựa lưng vào tường, Lăng Lạc Viêm nhìn nam nhân trước mắt, làn da bị mồ hôi thấm ướt lộ ra ánh sáng màu thanh lam bóng loáng, thân hình hoàn mỹ cơ hồ có thể khơi mào dục niệm của hắn bất cứ khi nào. Nếu Long Phạm muốn, hắn cũng không phản đối.

Vì lời nói của Lăng Lạc Viêm mà ý cười bên môi càng thêm sâu, Long Phạm nhìn thấy người trước mặt biếng nhác ngã về phía sau, đôi chân khẽ cong lên, hơi hơi mở ra, thần sắc tà mị mãnh liệt dưới đáy mắt có thể khiến người điên cuồng chìm đắm trong đó.

“Lạc Viêm quả nhiên hiểu ta...” Nhìn dấu vết lưu lại giữa hai chân, đồng tử của Long Phạm lại càng thêm đen, cúi người hôn lấy đôi môi mang theo ý cười trước mặt.

Bóng đêm buông xuống, ngày mai cũng không vội lên đường, bọn hắn còn cả một đêm để tiếp tục khuynh tình, bọn hắn sẽ không giống Lăng Vân và Miểu Lan đau khổ trắc trở như vậy, lại càng phớt lờ thiên kiếp cùng những việc linh tinh ngoài thân

Giữ chặt trong tay, sẽ không buông ra.

Hai người ôm nhau cùng tiếp tục giờ khắc này....Trong bóng đêm không người, chỉ có cành hoa anh đào khẽ đung đưa trong gió, những cánh hoa yêu đã lất phất rơi xuống, càng làm đêm dài thêm phần kiều diễm.

97. Quyển 2: Chương 97: Hồi Trình

Hôm sau, Liệt Diễm tộc từ trên xuống dưới đem hết thủy sự vụ trong tộc chỉnh lý sắp xếp lại, từng việc một đều báo cho Quyết Vân và Nham Kiêu. Lúc này Liệt Diễm tộc đã thuộc về Xích Diễm, các trưởng lão vẫn như trước không thay đổi, nhưng các việc trong tộc vẫn cần phải giải thích rõ ràng.

Các trưởng lão của cả hai tộc ngồi ở trong điện nghị sự, ghế chủ thượng ở phía trên lại không nhìn thấy một bóng người.

Lăng Vân vốn không để ý đến sự vụ trong tộc, mà lúc này Miểu Lan đã trở về bên cạnh hắn, sau khi công đạo xong xuôi chuyện cơ mật của Xích Diễm tộc cùng câu ca dao cứu thế và thiên kiếp, tâm tư của hắn chỉ đặt trên người Miểu Lan, hiển nhiên sẽ không xuất hiện ở nghị sự.

Nhưng tông chủ Lăng Lạc Viêm của cả hai tộc đáng lý nên xuất hiện ở ghế chủ thượng lúc này cũng không thấy mặt, mọi người đều cảm thấy có chút kỳ quái.

Khi Phùng Hoài hỏi vì sao không nhìn thấy tông chủ, đám người của Quyết Vân chỉ đành phải trầm mặc một lát, âm ờ đáp lại, nói rằng tông chủ và tể ti có chuyện quan trọng phải thương thảo, những việc còn lại ở đây giao cho bọn hắc xử lý.

Có người còn đang nhớ về thiên kiếp trong câu ca dao, tâm tư lo lắng ảo não thì nghe được tông chủ và tể ti đang thương thảo chuyện quan trọng, bọn hắc hơi thoáng thở phào nhẹ nhõm, đoán rằng có lẽ tông chủ đang thuyết phục tể ti, hai người chắc là thương thảo phải đối phó với thiên kiếp như thế nào. (thật là sai lầm)

Vốn là các trưởng lão Liệt Diễm tộc không hiểu, nhưng người của Xích Diễm tộc lại biết rõ ràng, từ đêm qua khi mọi người trở về phòng cho đến ngày hôm nay, lúc này đã gần buổi trưa, tông chủ và tể ti căn bản chưa ra khỏi cửa nửa bước.

Vì sao hai người không thức dậy, ở trong phòng làm việc gì đó, cho dù nhắm mắt cũng có thể đoán được. Quan hệ của tông chủ và tể ti biểu lộ rõ ràng trước mặt bọn hắc, nhưng cho đến giờ phút này bọn hắc vẫn cảm thấy có chút không chân thật.

Hai người như vậy, thật sự khó có thể tưởng tượng.

Cho dù lúc trước nghe tể ti nói ra một phen như vậy nhưng trong mắt bọn hắc bất luận người nọ như thế nào vẫn là tể ti Long Phạm, chỉ bằng bốn chữ này liền đại biểu cho hết thảy, là lực lượng không người nào có thể đụng đến cũng khiến lòng người luôn được trấn an.

Mà tông chủ đột nhiên xuất hiện, khí thế nhiếp nhân, thủ đoạn áp bách, tỏa sáng chói mắt làm cho người ta chỉ có thể ngược nhìn, hết thảy đều khiến bọn hắc tin tưởng cùng thần phục.

Nói đến đáng cứu thế thì chỉ có thể là tông chủ của bọn hắc, mà muốn cứu thế để làm cho Xích Diễm tộc một lần nữa vinh diệu thế gian thì không thể thiếu được lực của tể ti.

Như bọn hắc suy nghĩ, chỉ có thể trông mong vào hai người, càng hy vọng thiên kiếp theo như câu ca dao đừng giáng xuống quá nhanh.

Trong lúc đang suy nghĩ như thế cũng đã đến lúc dùng tiệc. Sau giờ tiệc mọi người lại tiếp tục tập hợp, đem sự vụ trong tộc bàn giao, mà hai người ở trong phòng rốt cục cũng hiện thân ở điện nghị sự.

“Cũng không còn sớm, đã đến lúc chúng ta phải quay về Xích Diễm,” Lăng Lạc Viêm chậm rãi ngồi xuống, dù đã tận lực thả lỏng nhưng vẫn không miễn được hơi thoáng nhíu mi.

Đêm qua cũng không quá mức phóng túng, Long Phạm cũng không kịch liệt như lần đầu tiên, nhưng lúc nào cũng ôn nhu mang theo áy nếm tận lực xâm chiếm đoạt lấy, khiến dục vọng của hắc lao lực đến mức tiêu hao toàn bộ tâm tư, lúc này ở dưới thân như vẫn còn lưu lại cảm giác bị dị vật xâm chiếm.

Long Phạm ở một bên, cũng không cố kỵ các trưởng lão đang ngồi, một tay ôm bên thắt lưng Lăng Lạc Viêm, sau khi ngồi xuống vẫn không buông ra, tiếp tục lời nói của Lăng Lạc Viêm, “Sự vụ nơi này sẽ dần được chuyển về Xích Diễm, các vị trưởng lão nếu không vướng bận việc gì có thể theo chúng ta về trước.”

Các trưởng lão tự đứng dậy nghênh đón, nhìn thấy hai người đang tiến đến rồi ngồi xuống, không ít người vẻ mặt trở nên cổ quái. Tể ti thủy chung ôm tông chủ cho đến khi ngồi xuống cũng vẫn như vậy, tư thái rõ ràng là ái muội, nhưng thái độ của tể ti vô cùng tự nhiên khiến bọn hắc tự trách mình đa tâm, không nên tưởng tượng đến điều đó.

Vứt đi ánh mắt ngại ngùng, có vài trưởng lão tập trung cúi đầu đáp ứng. Lăng Lạc Viêm đều xem ở trong mắt, hướng người bên cạnh truyền đi cái nhìn trên chột.

Các trưởng lão chẳng qua chỉ mới phỏng đoán như thế thôi, nếu nhìn thấy tể ti của bọn họ đối với hắc như thế nào thì có lẽ càng không dám nhìn mặt tể ti Long Phạm thánh khiết cao cao tại thượng được sùng kính như thần nhân này.

Long Phạm hiển nhiên phát hiện ánh mắt khác thường của mọi người, cũng không ngoài dự tính, đổi mặt nhìn Lạc Viêm trả lại một cái liếc mắt, khuôn mặt thần nhiên mỉm cười vẫn bình thản như trước nhưng dưới đáy mắt lại hiện lên một tia tình ý ái muội.

Nhớ lại tình cảnh đêm qua, hẳn lúc này cảm giác có chút chưa đủ.

Hắn vẫn còn muốn Lạc Viêm nhiều lắm.

Lạc Viêm đối với hắn đau lòng khiến hắn tràn đầy tình cảm ấm áp, so với Lăng Vân và Miểu Lan trăm mối ngổ ngang trắc trở, hắn càng muốn buộc chặt người yêu thương vào lòng, vì vậy có hơi chút bận tâm, mấy ngày liền không chạm vào Lạc Viêm, sợ làm quá Lạc Viêm không chịu nổi.

Vốn định lúc sau trở về sẽ yêu cầu hảo hảo bồi thường nên cố gắng nhẫn nại, nhưng mới vừa rồi thấy ánh mắt trêu chọc kia nhìn mình lại làm cho hắn hối hận chưa làm triệt để.

Ánh mắt lơ đãng nhưng mang theo câu dẫn tựa như đang gọi tình, vài phần trêu chọc lại càng thêm mỉa mai hoặc tà khí, nụ cười khinh diêu như có như không giống như vừa cố tình lại vừa vô tình, khiến hắn thoáng chốc nhớ lại trên nhuyễn tháp, đôi mắt mang theo dự vọng khó nhìn như liệt hỏa, so với lúc này hoàn toàn bất đồng....

“Tể ti đang suy nghĩ chuyện gì mà xuất thần như thế?” Lăng Lạc Viêm phân phó sự vụ cho các trưởng lão, công đạo phải chuẩn bị mang theo những vật gì, an bài thỏa đáng để ngày mai khởi hành, đến khi nói xong vẫn cảm giác ánh mắt chăm chú của người bên cạnh.

Không ít các trưởng lão đều linh mệnh rồi rời đi, chỉ một vài người còn lưu lại, trong nội điện rất yên tĩnh, bọn hắn cũng nghe thấy câu hỏi này của Lăng Lạc Viêm. Không ít người hướng bạch y bào nhìn lại, tể ti thủy chung không nói, ánh mắt nhìn tông chủ khó có thể dùng ngôn từ để hình dung, chẳng lẽ đang lo lắng điều gì?

Trước mắt bọn hắn, chỉ thấy tể ti chậm rãi mở miệng, “Nghĩ đến chuyện của tông chủ, ta hơi hối hận.”

Chậm rãi mở miệng, Long Phạm cũng không nói rõ là vì chuyện gì. Làm sao Lăng Lạc Viêm lại không biết hàm ý sâu xa trong ánh mắt kia, khẽ cười, hắn trả lời, “Lúc sau trở về còn có thời gian, chẳng lẽ tể ti lại nhất thời nóng vội?”

“Quả thật không cần gấp, nhưng bất luận như thế nào cũng vẫn không đủ, chỉ có thể chờ đến khi trở về.” Long Phạm dùng ánh mắt thần nhiên trầm tĩnh nói ra lời này, trong nháy mắt đồng tử cũng hiện lên hỏa nhiệt.

Lăng Lạc Viêm đón nhận ánh mắt của hắn, dưới đáy mắt thanh lam bắt đầu chuyển sang tối đen như mực, đại biểu cho hàm nghĩa nào đó....

Hắn chỉ cảm giác địa phương từng thừa nhận Long Phạm trở nên rét run, giống như lại tiếp tục cảm nhận được cái loại nóng như lửa thiêu tiến vào bên trong, ánh mắt chợt lóe, hắn điềm nhiên như không có gì, hướng đến các trưởng lão vẫn còn ngồi bên dưới, “Ngày mai khởi hành, không có việc gì thì tản đi.”

Các trưởng lão không hiểu hai người đang nói gì, hiển nhiên càng chưa chú ý đến vẻ mặt của tể ti, chỉ biết rằng tông chủ và tể ti đều muốn vội vã trở về, Lăng Lạc Viêm vừa dứt lời liền có người mở miệng, “Không biết tông chủ vì sao phải trở về gấp như thế? Nơi này cũng thuộc về Xích Diêm tộc, cũng là của tông chủ, không cần nhất thời nóng vội.”

“Miểu Lan phải dựa vào hấp thụ linh khí của hoa cỏ mà sinh tồn, nơi này không có vật gì để cung cấp linh lực cho hắn, cứ tiếp tục kéo dài chỉ sợ không thể duy trì được, vẫn phải quay về Xích Diêm tộc,” Lăng Lạc Viêm nói ra quyết định mà hắn đã thương thảo cùng Long Phạm.

Lăng Vân và Miểu Lan cách xa hồi lâu cuối cùng cũng có thể đoàn tụ, hẳn quả thật muốn thành toàn cho hai người. Thử nghĩ nếu hắn và Long Phạm phải phân ly, hoàn toàn không biết sinh tử của đối phương, như vậy sẽ là loại cảm giác nào, từ lúc nghĩ đến điều này hắn có thể hiểu rõ tâm tình của Lăng Vân.

Tất cả những gì xảy ra đối với Lăng Vân và Miểu Lan càng làm cho hắn quý trọng giờ phút này hơn tất cả. Hai người có thể khiến hắn cảm động thì hắn sẽ tác thành cho đến cùng. An nguy của Miểu Lan không thể sơ xuất.

Việc này một khi đã quyết định, Lăng Vân cũng không thể không theo. Đã nhiều ngày ở chung với Miểu Lan hắn phát hiện sau khi Miểu Lan mất đi trí nhớ không còn giống như Tiêu Tự lúc trước, chỉ như một

tờ giấy trắng, càng đơn thuần càng khiến hắn lo lắng, Miểu Lan như thế nếu không giữ kỹ, hắn thật sự lo lắng lại cảm giác đến cái loại đau đớn vì mất đi người mình yêu thương.

Nếu phải trải qua lần thứ hai, hắn không biết mình có thể chịu đựng nổi hay không.

Sáng hôm sau, khi Lăng Lạc Viêm và Long Phạm đi ra đã nhìn thấy Lăng Vân và Miểu Lan đang chờ ở ngoài điện cùng đám người của Xích Diêm tộc và Liệt Diêm tộc.

“Tông chủ ” Miểu Lan nhìn thấy Lăng Lạc Viêm, tựa như ngày xưa hắn nhào người vào.

Mọi người mới nhìn thấy thân ảnh Miểu Lan hướng vào lòng Lăng Lạc Viêm thì bỗng nhiên có bóng người chợt hiện, nhìn kỹ lại chỉ thấy Miểu Lan bị Lăng Vân ôm trở về, còn tông chủ lại bị tể ti kéo vào trong ngực, bạch y bào nam nhân vẫn mang thần sắc thản nhiên nhưng hơi thoáng nhíu mi, hiện lên vài tia không vui.

“Xem chừng người của ngươi.” Long Phạm hướng Lăng Vân quét mắt một cái, ánh mắt lạnh nhạt hàm chứa nguy hiểm. Không đề cập đến quá khứ, lúc này Lạc Viêm đã thuộc về hắn, hắn tự nhiên không thể chấp nhận Miểu Lan thân cận như vậy.

Lăng Vân hừ lạnh một tiếng không hề trả lời, hắn cũng không vui khi nhìn thấy Miểu Lan đối với Lạc Viêm thân mật như thế.

Tuy lần đầu tiên nhìn thấy hắn là lúc Miểu Lan rơi lệ, nhưng lúc sau thái độ lại có vài phần xa cách, tựa hồ đang cố kìm điều gì đó, cũng không cho phép hắn quá mức gần gũi. Bọn hắn hai người ôm nhau đã là cực hạn, vậy mà Miểu Lan lại đối với Lăng Lạc Viêm nhảy vào ôm ấp như thể đó là chuyện bình thường.

Lăng Lạc Viêm cũng không ngoài ý muốn, khẽ cười hướng phía sau liếc mắt một cái. Long Phạm có vẻ vẫn trầm tĩnh lãnh đạm nhưng bộ mặt thực chất đầy bá đạo gian trá thì hắn đã sớm lĩnh hội. Lăng Lạc Viêm cũng không cảm thấy cử chỉ độc chiếm của Long Phạm đối với hắn có gì khác thường, nhưng thật ra Lăng Vân và Miểu Lan lại làm cho hắn cảm giác vài phần thú vị, hắn cũng không lo lắng hai người kia như thế nào, cứ tìm một chút nhạc thú cũng không quá đáng.

Dựa vào Long Phạm, Lăng Lạc Viêm hướng Miểu Lan nhếch môi lên, ánh mắt mang theo vài phần mỉa mai hoặc, “Miểu Lan mấy ngày gần đây có khỏe không? Thân thể vẫn ổn chứ?”

Mang theo mấy phần khiêu khích như có như không, lời nói chậm rãi tràn đầy ôn nhu quan tâm, lộ ra thâm tình khiến mọi người liền có ảo giác Miểu Lan mới là người có dây dưa cùng tông chủ.

Miểu Lan si ngốc nhìn trước mắt, bị đôi mắt gợi tình kia mê hoặc, đang muốn đến gần lại nghe bên tai vang lên ngữ thanh trầm thấp, “Chẳng lẽ hắn so với ta càng khiến ngươi tâm động? Hay là Miểu lan không hề khuynh tâm với ta?”

Miểu Lan thoáng chốc giật mình, trong lòng lại vì Lăng Vân mà trở nên chua xót, ngẩng đầu nhìn lại, hắn do dự đáp, “Chỉ là....ta thích tông chủ...”

Hắn thích tông chủ cùng với việc hắn và Lăng Vân thì có gì quan hệ? Hắn chỉ muốn tỏ vẻ hắn thật cao hứng khi gặp tông chủ a!

Lăng Vân biết “thích” của hắn là ý gì nhưng nhịn không được vẫn nhíu mày lại, Miểu Lan đơn thuần như vậy làm thế nào mới có thể khiến Miểu Lan sớm ngày tiếp thu hết thấy những chuyện quá khứ....cũng như ngày xưa trong lòng chỉ có một mình hắn?

Lăng Lạc Viêm nhìn thấy Lăng Vân khổ não mà lộ ra ý cười bí ẩn. Làm cho Long Phạm hao phí linh lực vất vả một hồi mới cứu được Miểu Lan như thế, không thể chỉ dùng một câu nói và một sợi sợi diễm vũ mà bồi thường.

“Lạc Viêm rõ ràng thật cao hứng?” Ở phía sau, Long Phạm siết chặt cánh tay đang ôm Lăng Lạc Viêm, lời nói ôn nhu tràn đầy ý cười. Nhưng cái loại quá phận ôn nhu đúng là dấu hiệu không duyệt.

Cho dù biết Lạc Viêm là cố ý, cũng không phải chân thật đối với Miểu Lan như thế nào, nhưng Lạc Viêm nhìn Miểu Lan bằng ánh mắt như vậy lại làm cho hắn không thể chịu được, thần sắc như thể hiển lộ ra ngoài, không biết đã mê hoặc bao nhiêu lòng người.

Nghe ra bất mãn trong lời nói của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm nghiêng đầu, đang muốn trả lời lại nhìn thấy đôi mắt thanh lam trở nên tối sầm, nam nhân phía sau không để cho hắn kịp phân trần liền nâng mặt hắn lên rồi hôn xuống.

Không hề cố kị, ôm hôn thắm thiết ở trước mặt mọi người. Tộc nhân chỉ thấy tế ti của bọn hắn một tay ôm tông chủ, một tay nâng khuôn mặt tông chủ lên rồi hôn xuống, thái độ mang theo vài phần cứng rắn, khiến người ta lập tức phát hiện lúc này hắn không vui.

Các trưởng lão ở một bên đều ngốc lảng, chưa bao giờ nhìn thấy tế ti nổi giận, vài lần ba phiên đều là vì tông chủ, mà lúc này chính là vì tông chủ nói ra một câu đùa giỡn cùng thái độ thân thiết với Miểu Lan.

Bọn hắn vì tình cảnh trước mắt mà vô cùng ngạc nhiên, không nghĩ đến mới vừa bước ra liền nhìn thấy một màn này, Lăng Vân và Miểu Lan tạm thời miễn bàn, tế ti đối với tông chủ lại độc chiếm đến mức này, không cho tông chủ bị người khác đến gần nữa bước.

Nhìn thấy tận mắt khiến tất cả mọi người đều âm thầm nhớ kỹ, về sau làm việc nói chuyện phải cẩn thận một ít, miễn cho đắc tội với tế ti.

Phải biết rằng, tông chủ với dung mạo và khí phách như thế, ngày thường bọn hắn cũng có vài lúc nhìn tông chủ một cách xuất thần, cũng không phải là dục niệm, chỉ là ánh mắt không thể kiềm chế cứ bị thu hút mà đi, cũng như bọn hắn không dám nhìn thẳng vào mắt tế ti.

Một người như hồng quang diễm lệ khiến kẻ khác phải ngược nhìn, một người như đại dương thâm trầm khiến kẻ khác an tâm, đồng thời cũng kính sợ.

Hai người như vậy đến với nhau, người khác cũng chỉ có thể đứng cách xa một chút thì mới cảm thấy an toàn.

Cảm thán, bọn hắn xem như không nhìn thấy cái gì, cũng nhớ rõ về sau nhất thiết không thể quá phận tiếp cận với tông chủ.

Sau đó mấy ngày, quả nhiên trên đường đi tất cả mọi người đều bảo trì khoảng cách đối với Lăng Lạc Viêm, phàm là cơm nước y phục dùng chân, bất luận việc vụn vặt gì đều không dám tùy ý giao cho người khác, tất cả đều giao cho tế ti.

Long Phạm đối với việc đó đương nhiên rất hài lòng, Lăng Lạc Viêm lại cảm thấy thiếu nhạc thú, hơn nữa Lăng Vân lúc nào cũng giữ lấy Miểu Lan làm cho hắn không thể tiếp tục trêu đùa, về phần người khác chỉ có Trữ Hình có thể làm cho hắn có hứng thú nhưng kiêng kỵ phản ứng của Long Phạm, hắn lại không đối với nàng có chút thân cận.

Mãi cho đến khi gần đến Xích Diêm tộc, Trữ Hình bỗng nhiên tìm hắn.

98. Quyển 2: Chương 98: Thành Không Quỷ Sự

*Thành không quỷ sự = chuyện quỷ dị trong thành trống (chả biết nói sao cho dễ hiểu =.=)

Lăng Lạc Viêm nhìn thấy Trữ Hình tiến đến cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn. Nàng lúc ấy yêu cầu cùng bọn họ quay về Xích Diêm tộc mà thủy chung không nói lý do, có người chuyên trách bảo hộ nàng, nàng ở trong đoàn người cũng không nói nhiều lắm, lúc này đột nhiên tiến đến nhất định không phải không có nguyên nhân.

Từ trong mã xa được dìu xuống đưa đến trước mặt Lăng Lạc Viêm, tấm khăn che mặt màu đỏ vẫn chưa hạ xuống, hiển lộ ra ngoài dung mạo thanh lệ thoát tục, mà thần sắc muốn nói lại thôi của nàng cũng làm cho Lăng Lạc Viêm có vài phần lưu ý. (mã xa = xe ngựa)

“Trữ Hình có việc gì, sao không vào đây ngồi nghỉ một lát?” Lăng Lạc Viêm quay đầu nhìn Long Phạm đang mang nước đến cho hắn, có lẽ nhìn thấy Trữ Hình nên dừng động tác, hướng tới hắn nhìn lại.

Phát hiện ánh mắt mang theo cảnh cáo, hắn khinh cười đối với bạch y bào nam nhân rồi giả vờ bộ dáng thủ thế, quay đầu lại chờ Trữ Hình trả lời lại nhìn thấy nàng đang nhíu mi, bộ dáng có chút bất an, đến gần trước người.

“Lạc Viêm....phía trước là nơi nào? Còn mấy ngày nữa mới đến Xích Diêm tộc?” Trữ Hinh cũng không nói ra cảm giác dưới đáy lòng. Sau khi ra khỏi sơn cốc, dọc đường đi cảm giác bất an trong lòng càng lúc càng tăng, mãi cho đến lúc này càng cảm thấy rõ ràng.

Lôi Lạc thành, Vọng Thiên Thai, nơi đó hẳn sẽ không quên, nhớ đến trăm năm chi ước ở Vọng Thiên Thai hẳn lại nhớ đến một việc, linh thú xưng Ngải ở bên trong khối thánh vật, vốn là kêu hẳn có dịp thì đến gặp nó, trước mắt đang sắp đến Lôi Lạc thành, thật ra cũng vừa đúng lúc.

Có liên quan đến thiên kiếp lại là linh thú của Hách Vũ, có lẽ Ngải sẽ biết điều gì đó.

Hắn đang lo lắng thì Long Phạm đã đến gần bên cạnh đưa nước qua cho hắn, “Thánh nữ có việc gì muốn nói?” Trong miệng hỏi như vậy, nhưng ánh mắt lại nhìn người dâng nước.

Mới vừa rồi Lạc Viêm ý bảo hắn yên tâm, mà tính tình Lạc Viêm như vậy hắn làm sao có thể yên tâm. Nếu là Lạc Viêm nhất thời hứng khởi, lại như đối với Miểu Lan đưa ra ý cười mỉa hoặc....

Đôi mắt thanh lam dần dần trầm xuống, Long Phạm có cảm giác lúc nào cũng phải xem chừng vị tông chủ của hắn mới được.

Giúp Lăng Lạc Viêm lau đi vệt nước bên môi, Long Phạm đối với Trữ Hinh cũng không để ý ấy, mãi đến khi Lăng Lạc Viêm truyền đến hắn một cái nhìn, hai người mới quay sang Trữ Hinh lại thấy thần sắc của nàng khác thường, trở nên run rẩy.

“Trữ Hinh làm sao vậy?” Lăng Lạc Viêm quan tâm hỏi, sớm biết nàng cùng người thường bất đồng mới khiến thái độ của Phùng Hoài thủy chung đối với nàng không giống như đối đãi với thân nữ, tựa hồ có điều gì đó sợ hãi cùng chán ghét, bằng không cũng sẽ không hề phớt lờ việc Trữ Hinh cùng đi về với Xích Diêm tộc. (thân nữ = con gái)

Trữ Hinh khẳng khái đòi đi theo, lúc này lại trở nên khác thường như thế làm cho hắn cảm giác có chút không đúng.

“Lạc Viêm....” Trữ Hinh tiến đến bắt lấy y mẹ của hắn, gắt gao nắm chặt dường như sợ hắn biến mất, cơ hồ phải tựa vào trong lòng của hắn.

Long Phạm nhíu mi, không chút chần chừ đem Lăng Lạc Viêm kéo đến bên người, “Thánh nữ có việc gì muốn nói?” Nếu không phải nể mặt Lạc Viêm, ngay cả cơ hội gần người hắn đều sẽ không cho phép, lại càng không bàn đến như trước mắt.

“Ta....” Đối với truy vấn của hai người, Trữ Hinh không biết phải trả lời như thế nào mới tốt, đáy lòng bất an dần dần hóa thành sợ hãi, có việc gì đó đang sắp phát sinh, mà Lạc Viêm sợ là....

“Tông chủ, phía trước có cấp báo!” Lúc này Nham Kiêu từ phía sau bỗng nhiên bước nhanh đến, tính tình của hắn vốn nóng nảy nhưng thần sắc lúc này xem ra không phải hấp tấp, mà là hiện lên vẻ kinh hãi.

“Chuyện gì?” Phía trước đúng là Lôi Lạc thành, các trưởng lão đi trước để tiện bề thu xếp, mới xuất phát không lâu, lúc này lại có gì cần cấp báo?

“Lôi Lạc thành! Trong Lôi Lạc thành....không thấy một ai!” Lời nói vừa ra khỏi miệng, thần sắc nghi hoặc cùng sợ hãi của Nham Kiêu vẫn chưa lui ra. Lôi Lạc thành vốn là một thành trấn đông dân, không nghĩ đến các trưởng lão đến đó lại không thấy một bóng người.

“Vì sao không thấy ai? Chẳng lẽ là tòa thành trống?” Thần sắc của Long Phạm không thay đổi nhưng không biết nhớ tới điều gì đó, dưới đáy mắt thanh lam xẹt qua một tia thâm trầm.

Lăng Lạc Viêm cũng cảm thấy kinh ngạc, chỉ nghe Nham Kiêu nói tiếp, “Cửa thành bị phong tỏa, dân chúng tầm thường không thể vào bên trong, lúc sau người của chúng ta tiến vào thì không thấy một bóng người, không biết đã đi nơi nào.”

Lôi Lạc thành trở nên trống rỗng?! Từ lúc bọn hắn rời khỏi đến nay cũng không tính quá lâu, cũng không quá ngắn, trong thời gian đó Lôi Lạc thành đã xảy ra chuyện gì? Vì sao không thấy tung tích của người nào?

Người trong thành đến tột cùng là ly khai hay là bị đưa đi? Hay là còn có việc gì khác ngoài ý muốn...

“Đến đó liền biết, ở đây suy đoán cũng vô dụng.” Lăng Lạc Viêm khoát tay phân phó với Nham Kiêu, “Xuất phát, tiếp tục lên đường đến Lôi Lạc xem thử đến tột cùng là chuyện gì”.

Nham Kiêu lĩnh mệnh mà đi, Trữ Hình ở một bên vẫn im lặng, lúc này bỗng nhiên mở miệng nói, “Lạc Viêm không thể đi!”

Bình thường ở trước mặt Long Phạm nàng chỉ xưng Viêm chủ, nhưng từ nãy đến giờ nàng giống như bị rối loạn tâm thần, xưng hô tất cả đều là đích danh của Lăng Lạc Viêm, nhìn thấy nàng như thế, Lăng Lạc Viêm và Long Phạm đều biết nàng cảm giác ra điều gì đó.

“Trữ Hình, nói cho ta biết đến tột cùng ngươi nhìn thấy cái gì?” Lăng Lạc Viêm hỏi nghiêm túc nhưng Trữ Hình lại chỉ lắc đầu, lui về phía sau vài bước, dựa người vào mã xa, không biết là không thể nói hay là không muốn nói?

“Nếu Trữ Hình không nói thì quên đi. Lôi Lạc thành ngay tại trước mắt, vốn là phải đi qua đó, còn có linh thú trong khối thánh vật kia, ta cũng có việc muốn hỏi nó.” Lăng Lạc Viêm không biết Trữ Hình đến tột cùng nhìn thấy cái gì lại khiến nàng sợ hãi như thế nhưng Lôi Lạc thành là chỗ phải đi qua, hẳn không có khả năng đi đường vòng về đến Xích Diêm tộc.

Trữ Hình dường như không nghe thấy, dựa vào mã xa không ngừng lắc đầu, nàng đang muốn nói những gì đã nhìn thấy rồi lại hy vọng những chuyện đó sẽ không phát sinh, e sợ một khi nói ra sẽ trở thành sự thật, đang lưỡng lự chần chừ lại nghe Lăng Lạc Viêm tiếp tục nói, “Trữ Hình lúc trước đã từng nói, ta cứ tùy tâm mà hành sự, một khi đã như vậy thì có gì phải lo lắng?”

Thấp thỏm không yên, Trữ Hình lên mã xa, chung quy cũng không nói ra việc đã nhìn thấy.

Lăng Lạc Viêm và Long Phạm nhìn nhau, theo thái độ của Trữ Hình, cả hai đều cảm giác có chỗ không đúng. Lôi Lạc thành đến tột cùng đã có biến cố gì phát sinh khiến cho dân chúng hoàn toàn biến mất, xem ra chỉ có thể đến đó tra xét mới biết rõ.

“Trong chốc lát Lạc Viêm cần phải cẩn thận,” Cảm giác việc Trữ Hình muốn nói lại thôi có gì đó hàm chứa nguy hiểm, Long Phạm đối với Lăng Lạc Viêm nhắc nhở như thế.

Long Phạm lên ngựa, ôm sau lưng Lăng Lạc Viêm, siết chặt cánh tay đặt bên hông khiến Lăng Lạc Viêm khẽ nhếch lên khóe miệng. Hai người tiếp tục hướng phía trước mà đi, cho đến khi đoàn người bọn hắn đến trước cửa Lôi Lạc thành.

Cửa thành bị phong tỏa được mở ra, liếc mắt nhìn một cái có thể thấy rõ trong đó trống rỗng không một bóng người, tiếng sấm vẫn vang lên từng trận như trước, oanh lời vẫn giáng xuống, tòa thành trống rỗng khiến không khí bên trong trở nên vô cùng quỷ dị cổ quái.

Trước mắt có thể nhìn thấy lôi điện xẹt qua giữa sắc trời âm trầm, phổ xá trống không, chỉ có vài lá cờ vấp theo gió phát ra tiếng vang phản phật, bụi mù bay trong gió tạo thành một màn sương mù mờ mịt, bọn hắn cưỡi ngựa vào trong thành, chỉ nghe thấy tiếng oanh lời vang lên, trước mắt trống trải không một bóng người.

“Tông chủ...như vậy...” Có trưởng lão cảm thấy không yên, nhớ lại cảnh tượng ở Lôi Lạc thành trước kia, bây giờ lại như thế này, không khỏi khiến lòng người cảm thấy hoảng sợ.

“Đi Vọng Thiên Thai.” Lăng Lạc Viêm cũng không quản này nọ, hắn tính toán muốn đến Vọng Thiên Thai gặp linh thú do Hách Vũ lưu lại.

Phái Quyết Vân sai người đi xung quanh tìm hiểu, bọn hắn cũng có tộc nhân ở Lôi Lạc thành, những người đó đi nơi nào, chỉ cần tìm đến sẽ biết ở đây đã xảy ra chuyện gì.

Vọng Thiên Thai là nơi hai tộc tụ hợp, cũng là nơi hắn trọng sinh rồi đạt được huyền hỏa lực, sau đó cũng là lúc hắn đối với Long Phạm nhận rõ tình ý.

Quay về người phía sau liếc mắt một cái, Lăng Lạc Viêm giục ngựa hướng đến Vọng Thiên Thai mà đi, nghe oanh lời vang lên bên tai, trong lòng lại nổi lên một cảm giác không rõ, tựa hồ mỗi khi đến đây liền cảm thấy thấp thỏm không yên.

“Lạc Viêm cũng cảm giác có điều không đúng?” Long Phạm ở phía sau thấp giọng hỏi nhỏ. Từ lần trước đến Lôi Lạc thành hắn đã cảm giác có chút khác thường, thiên văn phát sinh biến cố, họa loạn hoành hành, Lôi Lạc thành lại cổ quái như thế, hay thật sự là điềm báo thiên kiếp.

Lăng Lạc Viêm vẫn chưa mở miệng, từ phía xa xa có người tiến đến, đúng là một trong các trưởng lão của Xích Diêm tộc, Từ Phàm, lúc này hắn nên ở trong tộc lại đột nhiên xuất hiện ở đây, thật sự có chút kỳ lạ.

Mọi người nhìn thấy thân ảnh của Từ Phàm trưởng lão, tất cả đều dừng lại, chờ hắn đến gần chỉ thấy Từ Phàm lộ lên thần sắc lo lắng hoảng sợ, tràn đầy khẩn trương, tóc tai rối bù, y phục cũng trở nên bẩn thỉu, dính trên người không ít huyết tinh, đúng là bộ dáng vừa trải qua một trận đại chiến.

“Tông chủ!” Từ Phàm đến gần, lập tức quỳ xuống mặt đất, “Tông chủ! Trong tộc bị người xâm nhập, phân nửa trưởng lão đã tử nạn, Từ Phàm may mắn chạy thoát đến Lôi Lạc thành, không ngờ...”

Dưới mái tóc rối bù, ánh mắt của Từ Phàm có chút bối rối, hiển nhiên là hoảng sợ không ít. Các trưởng lão nghe vậy đều trừng lớn mắt, quả thực không dám tin tưởng những gì mình đang nghe thấy, trong tộc thế nhưng lại xảy ra biến cố, vì sao không người nào báo lại?! Chẳng lẽ gặp phải họa diệt tộc?! Chẳng lẽ có một tông tộc nào đó âm thầm gây nên?!

“Nhất định là Phong Trần Tuyết của Kiền Kỳ tộc!” Có người ngắt lời như thế, trên đường đi bọn họ có gặp qua Phong Trần Tuyết, rồi sau đó đều tự lý khai, không biết có phải hắn đem người đến Xích Diêm tộc hay không, tính toán thừa dịp tông chủ và tế ti không ở đó liền xâm nhập vào tộc, thậm chí việc lần trước trong tộc có người xâm nhập cũng có thể là do hắn gây ra!

“Người ở Lôi Lạc thành nhìn thấy cái gì?” Lăng Lạc Viêm nghe xong lời nói của Từ Phàm thì sắc mặt trầm xuống, trong tộc lại xảy ra biến cố như thế...

Rồi sau đó có người lại nói Phong Trần Tuyết gây nên, hắn không cảm giác Phong Trần Tuyết là loại người âm thầm đánh lén, tình hình trong tộc để sau này về đến sẽ biết, lúc này vẫn nên đem chuyện ở Lôi Lạc thành hỏi rõ ràng, dù sao trong thành cũng có tộc nhân của hắn.

Từ Phàm nâng đầu, ánh mắt nhìn thẳng Lăng Lạc Viêm, ngữ thanh có chút gì đó run rẩy, “Ta nhìn thấy...nhìn thấy cả thành...mọi người ăn nhau...giống như ma, trong miệng không biết lặp lại cái gì đó, từ trong cơ thể của bọn hắn xuất hiện hình người màu xanh...bọn hắn...cắn xé nhau...”

Thuật lại cảnh tượng như vừa chứng kiến trước mắt, thần sắc Từ Phàm trở nên tái xanh. Lúc này có truyền sử đi xung quanh tìm hiểu đã trở về, còn mang theo mấy thi thể đã bị tàn phá vô cùng khủng khiếp, Từ Phàm nhìn thấy, đầu ngón tay run rẩy chỉ về phía thi thể, không ngừng gật đầu, rồi lại nói không nên lời.

Ở trước người bọn hắn, bạch y bào tế ti thần nhiên đưa mắt nhìn xa xa, “Si mị.” Ngữ thanh trầm ổn tựa hồ vẫn chưa bị những gì trước mắt ảnh hưởng.

Long Phạm hướng xung quanh nhìn lại, phở xá ở trước mắt không một bóng người, không biết có bao nhiêu nơi còn lưu lại thi thể bị si mị làm hại, sau khi bị kí sinh rồi ăn thịt lẫn nhau dẫn đến thân thể bị tàn phá thê thảm.

“Bị tộc ta giết ở dưới chân núi lại xuất hiện ở Lôi Lạc thành...” Lăng Lạc Viêm cảm giác có chút phiền phức, đây là trùng hợp hay bị người thao túng?

Từ Phàm quỳ trên mặt đất hướng đến phía trước vài bước, nâng bàn tay bẩn thỉu lên, bắt lấy y hạ của Lăng Lạc Viêm, ngẩng đầu khóc lóc kể lể, “Tông chủ, người không biết thảm cảnh trong tộc, so với nơi này cũng thiệt hại không ít, tộc nhân đều...”

Đột nhiên một đạo bạch quang hiện lên, huyết sắc chảy xuống, Từ Phàm chậm rãi cúi đầu, chỉ thấy bạch quang như mũi nhọn hung hăng đâm xuyên qua thân thể. Lăng Lạc Viêm quay về phía sau, bạch y bào nam nhân vẫn trầm tĩnh bình yên, đối với hắn lộ ra biểu tình như thương xót.

“Tế ti!” Ở phía sau Long Phạm, các trưởng lão kinh hô. Tế ti lại giết chết Từ Phàm trưởng lão?!

Lăng Lạc Viêm hướng ra sau liếc mắt một cái, hắn tin tưởng Long Phạm đột nhiên động thủ tuyệt đối không phải không có nguyên do.

“Trong tộc thật sự xảy ra biến cố? Nếu là biến cố vì sao chỉ có một mình ngươi ở đây? Ngươi ở đây lại vì sao chưa bị si mị làm hại, ngươi làm cách nào để trốn thoát?” Long Phạm thu hồi bạch quang, ngữ thanh thần nhiên nhìn Từ Phàm ngã trên mặt đất, điểm đi một ngón tay.

Mọi người nghe lời Long Phạm nói, còn chưa kịp hiểu vì sao thì nhìn thấy Từ Phàm trưởng lão bị tể ti giết chết lại chợt nhảy lên, thần sắc của hắn khiến mọi người đều sợ hãi.

99. Quyển 2: Chương 99: Li Quỷ

Vốn đã chết, máu còn đang chảy ra trước ngực, nhưng dường như vết thương kia cùng hắn không quan hệ. Lộ ra nụ cười quỷ dị, hắn phát ra nhiều điểm ánh sáng trên người, đột nhiên thối lui về sau, thân thủ vốn không thể nhanh nhẹn như thế, nhưng bây giờ lại như điện quang chợt hiện.

Trên mặt nở nụ cười vạn vẹo đầy cổ quái, có loại cảm giác không hề hài hòa, dường như đang mang một cái mặt nạ, rõ ràng khoe miệng gờ lên nhưng không giống như đang cười. Thối lui thật nhanh về sau, hắn đưa tay bịt trước miệng vết thương, cúi đầu xuống, đưa ngón tay dính đầy máu tanh lên miệng liếm một vòng rồi ngẩng đầu lên.

“Tể ti vì sao muốn ta chết? Từ Phàm đã chết, chẳng lẽ còn phải chết thêm một lần nữa?” Tựa hồ không hiểu như thế có gì kỳ dị, Từ Phàm chậm rãi nghiêng đầu lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Ngữ thanh không có gì biến hóa so với lúc trước, động tác cực kỳ thông thả khiến Từ Phàm lúc này có vẻ thực quỷ dị. Các trưởng lão trong lòng căng thẳng, lời nói trong miệng hắn có ý nghĩa gì, cái gì đã chết?

Chẳng lẽ ở trước mắt cũng không phải là người sống?

Hay là Từ Phàm trưởng lão bị ma vật kí sinh? Bị oán linh khống chế? Bằng không tại sao bị trọng thương mà không chết....

Theo thái độ của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm liền biết Từ Phàm trước mắt không đúng, nghĩ đến mấy ngày trước có tin tức truyền đến, hắn lập tức hiểu rõ, “Trong tộc có người xâm nhập, người nọ lại vô tung vô tích chưa bị ai phát hiện, bây giờ ta mới biết cũng không phải không người phát hiện mà là cho dù có phát hiện cũng không biết người trước mắt là kẻ xâm nhập.....người nọ chính là ngươi.” Bằng không với linh lực của các trưởng lão cũng chưa đến mức có người xâm nhập vào tộc mà hoàn toàn không biết.

Từ Phàm trưởng lão lại là người xâm nhập vào tộc để tìm kiếm chí bảo? Hắn làm sao biết Xích Diêm tộc có chí bảo, lại vì sao phải làm như vậy? Mọi người ở phía sau chăm chú nhìn Từ Phàm, cảm giác người trước mặt trở nên có chút xa lạ, không nghĩ đến Từ Phàm trưởng lão cư nhiên giấu diếm ý đồ bất chính, thường ngày chưa bao giờ hiển lộ.

“Không sai, chính là ta.” Nụ cười cổ quái vẫn còn trên miệng Từ Phàm, vết thương trên ngực dần dần khép lại, tựa như có cái gì đang khâu lại huyết nhục xung quanh miệng vết thương.

Các trưởng lão không khỏi nhú mày, Từ Phàm trước mắt mang đủ loại cổ quái là điều bọn hắn không thể tưởng tượng, cũng may tể ti nhìn ra hắn khác thường, bằng không nếu để hắn lẫn vào đoàn người thì không biết sẽ làm ra chuyện gì.

Long Phạm khẽ khép mắt lại, màu thanh lam bên trong dần dần thâm trầm, đột nhiên nói, “Cẩn nuốt hồn phách sinh linh, kí sinh trên cơ thể người, có tập quán ăn thịt lẫn nhau, giống như đường cỏ, cho đến cuối cùng chỉ còn lại một cái.... ”

Ý này của tể ti là gì ? Các trưởng lão nghe hắn nói như vậy, cảm thấy không rõ, lại nhìn thấy tông chủ trước người tể ti hơi thoáng gật đầu, ngữ thanh chậm rãi, “Hiểu thấu suy nghĩ con người, có thể hóa hình dịch dung.... ”

“Si mị vương”

Ăn thịt lẫn nhau mà chết, cuối cùng chỉ còn lại một cái, đó là si mị vương.

Si mị vương?! Từ Phàm không phải là Từ Phàm mà là si mị hóa thành hắn?! Mọi người đều kinh hãi.

Bọn hắc vốn nghĩ Từ Phàm mưu đồ bất chính, lại không dự đoán được trước mắt Từ Phàm căn bản không phải Từ Phàm, mà là si mị vương hóa thành. Khó trách trong tộc không người nào phát hiện kẻ xâm nhập, nguyên lai không phải không phát hiện mà là người xâm nhập cho dù có đứng trước mặt cũng không người nào có thể nhận ra. Si mị vương hóa thành bộ dáng của Từ Phàm trưởng lão, e rằng Từ Phàm chân chính lúc này đã....

Si mị vương có thể tùy ý biến hóa, lúc trước ở dưới chân núi Xích Diêm trừ đi si mị, tưởng rằng đã miễn đi tai họa, không nghĩ đến ở Lôi Lạc thành lại tiếp tục tái diễn, thậm chí còn khiến si mị vương hàng sinh, chẳng lẽ hắc muốn gây họa nhân gian ?!

Trong tiếng sấm, giữa sắc trời âm trầm không thể nhìn ra vẻ mặt khác thường của Từ Phàm, cũng không trả lời, nhưng bộ dáng đứng yên bất động lại khiến kẻ khác không khỏi cảm giác có gì đó quỷ dị.

Lăng Lạc Viêm vừa nói ra ba từ, Từ Phàm chậm rãi ngẩng đầu lên phát ra tiếng cười quái dị, “Si mị tộc của ta tuyệt tích đã lâu, không ngờ thế nhân còn có người nhớ rõ như vậy.”

Tiếng cười dưới oanh lời cảm giác có vẻ thực nhẹ nhàng, nghe ra không có gì đặc biệt, nhưng Từ Phàm dần dần xuất hiện dị thường.

Đôi mắt trắng dã, không nhìn thấy đồng tử, khóe miệng há rộng kéo căng thành một góc độ kỳ dị, lộ ra hàm răng không giống người thường, mà sắc nhọn như dã thú tựa hồ còn dính máu tươi, phẳng phát có thể nhìn thấy huyết nhục lưu lại trên răng.

Vốn là diện mạo bình thường lúc này lại không thể nhìn ra dáng vẻ của con người, khuôn mặt bị kéo ra, khóe miệng mở rộng mà cười, làn da tái xanh, một đôi mắt trắng như ma quỷ, đứng cách đó không xa, đồng tử trống rỗng phản chiếu tia chớp đang xẹt qua giữa không trung, lóe ra dị quang.

“Trong tộc có biến, tộc nhân bị giết, tất cả đều là bịa đặt, bằng một mình ngươi không có khả năng giết sạch tộc ta.” Lăng Lạc Viêm đã rõ ràng trong Lôi Lạc thành xảy ra chuyện gì. Một tòa thành trống rỗng không phải chỉ một hai ngày, biến cố của Lôi Lạc thành đã sớm phát sinh, si mị xâm nhập vào tộc tìm kiếm diễm vũ nhưng không thu hoạch được gì, vì vậy lúc này mới chờ bọn hắc ở đây. Về phần tộc nhân bị giết, tất cả chỉ để gây rối tinh thần của bọn hắc.

“Ta là vua của si mị tộc cũng không phải là si mị, không cần đem ta cùng những thứ kia đánh đồng.” Từ Phàm lúc này cũng không phải Từ Phàm lộ ra vẻ mặt không hài lòng, nhưng cũng không phủ nhận lời của Lăng Lạc Viêm.

“Si mị chỉ còn lại một mình ngươi thì có thể tự xưng là vương? Nói như vậy để người biết mình vẫn là si mị.” Lăng Lạc Viêm lộ ra vẻ mặt chế giễu, khóe miệng nhếch lên tràn đầy nhạo báng, đáy mắt lại xẹt qua một tia sắc bén.

Si mị vương hàng thế, xem ra cũng không phải si mị tầm thường dễ đối phó, hắc còn có khả năng hóa hình dịch dung, nếu hôm nay không diệt trừ, về sau hắc thay đổi bộ dáng thì rất khó kiểm soát.

“Ta tên Li Quỷ” khuôn mặt của Từ Phàm được nâng lên lộ ra khuôn miệng kì dị không thể tưởng tượng, Li Quỷ ngửa đầu cười rộ, “Si mị tộc đưa ta Li Quỷ trọng sinh thế gian, ha ha.....ha ha ha ha....”

Tiếng cười cùng tiếng sấm tương hợp, tràn đầy tà ác điên cuồng khiến lòng người nảy sinh bất an. Thiên phạt giáng xuống, hạo kiếp xuất hiện, chẳng lẽ đây là cái thứ nhất ?

Tất cả tánh mạng của dân chúng trong Lôi Lạc thành đều bị si mị làm hại, si mị vương hàng thế, hắc muốn si mị tộc tái hiện, ngoài hắc ra không biết còn bao nhiêu chỗ cũng bị ma vật trọng sinh thế gian hủy diệt.

Không hẹn mà cùng có chung ý tưởng, tất cả mọi người đều nhớ tới phong ma ở thị trấn nhỏ trước kia hút tủy mà sống, tụ tập thành đàn, cũng giết sạch dân chúng rồi sinh sản với số lượng khủng khiếp.

Hơn nữa còn có thời khắc phùng ma khiến yêu lực tăng cường, đề a vật.....

“Tông chủ, tề ti....” Ngữ thanh của Quyết Vân trở nên trầm trọng. Thiên kiếp bắt tri bất giác giáng xuống thế gian nhưng bọn hắc chỉ có một sợi diễm vũ, lại bị si mị vương Li Quỷ biết rõ.

Lăng Lạc Viêm nghe ra nỗi lo lắng của Quyết Vân, các trưởng lão ở phía sau cũng mang tâm tư như Quyết Vân. Cười vô vị, Lăng Lạc Viêm hướng phía trước đi vài bước, đang muốn nâng tay thì bên cạnh chợt xuất hiện một thân ảnh màu trắng.

“Ta nói rồi sẽ xem trọng ngươi, bất luận khi nào” Long Phạm tiến đến bên cạnh. Tuy Lạc Viêm có viêm hỏa, ma vật không thể kháng cự, nhưng Lạc Viêm một mình đối mặt với Li Quỷ vẫn khiến hắn không thể yên tâm.

Lăng Lạc Viêm nghiêng đầu, nhìn thẳng đôi mắt thanh lam trầm tĩnh của Long Phạm, “Vậy ngươi nhìn ta như thế nào diệt đi si mị này ”

Đồng tử đen lầy tựa như dây lên viêm hỏa, nụ cười lộ ra sắc bén, chuyển đầu nhìn Li Quỷ, trong đôi mắt lại hiện lên vẻ băng lãnh, mị hoặc như lửa, lạnh lùng như băng, nụ cười hơi hợt bên môi có chút khinh miệt giễu cợt lộ ra một tia khinh thường, Lạc Viêm lúc này thu hút không thể tả.

Thủy chung chăm chú nhìn thân ảnh hồng sam câu dẫn tất cả ánh mắt mọi người, mỗi lần Lạc Viêm ở trước mặt kẻ khác hiển lộ phong thái sáng ngời đầy chói mắt lại khiến lòng hắn cảm giác một trận lạnh lẽo.

Nói là lúc nào cũng phải trông chừng Lạc Viêm, nhưng hắn biết rõ bản thân luôn luôn bị Lạc Viêm chói mắt như thế cảm dỗ, uống hắn sống trên thế gian gần ngàn năm lại vô pháp tự kiềm chế.

Trước mắt chỉ thấy y mê đồ ửng khê nâng, Lăng Lạc Viêm mở rộng lòng bàn tay.

Diễm vũ dần dần xuất hiện, nhẹ nhàng lơ lửng như đang phiêu vũ trong gió, từng đợt hỏa sắc diễm lệ bốc lên, giữa sắc trời âm u đầy lôi điện, diễm vũ tựa hồ đoạt hết thấy sắc màu của thiên địa, kiều diễm rực rỡ làm cho người ta không muốn dời mắt.

“Đây là Hách Vũ lưu lại....” Si mị vương Li Quỷ tựa hồ bị diễm sắc trước mắt hấp dẫn, tiến lên vài bước liền muốn đoạt đi.

Lăng Lạc Viêm khinh cười, đem diễm vũ thu trở về, “Diễm Vũ là chí bảo của tộc ta, há có thể dễ dàng giao cho ngươi. Nếu ngươi muốn nó, không bằng dùng một loại phương thức để trao đổi” Ngừ thanh không nhanh không chậm mang theo ý cười rồi dần dần thâm trầm hóa thành sắc bén như mũi tiễn.

Vừa dứt lời, viêm hỏa đột nhiên nổi lên, lửa cháy mãnh liệt giữa không trung u ám càng trở nên rực rỡ diễm lệ, ánh sáng yêu dã lướt nhanh đến Li Quỷ.

Li Quỷ dường như biết rõ viêm hỏa lợi hại, cũng không trực tiếp đón nhận mà vội vàng né tránh. Ở sau lưng hắn, viêm hỏa đang trong hình dạng long vũ dần dần hóa thành bộ dáng dị thú, giống như đang truy đuổi cắn nuốt, bám sát Li Quỷ không rời.

Mọi người vốn an tâm khi nhìn thấy viêm hỏa sắp đem Li Quỷ hủy diệt lại chứng kiến thân hình Li Quỷ đột nhiên mơ hồ, trong nháy mắt hóa thành mười người, mỗi người bán hư bán thật vây quanh thân ảnh hồng sam, tựa hồ chỉ chờ cơ hội liền phi thân tấn công.

Lực lượng của si mị vương cùng ma vật tầm thường bất đồng, nhanh trí狡詐, muốn tiêu diệt cần phải phí một ít công phu, Long Phạm biết Lạc Viêm có thể làm được nhưng lời nói của Trữ Hình lúc trước lại làm cho hắn không thể không để ý.

Nếu theo như lời nàng, Lạc Viêm không nên đến Lôi Lạc thành.

Hiện giờ đã vào thành, tuyệt đối không thể có sơ suất.

Bạch y bào phất qua một trận hương sen thơm ngát lan tràn trong không khí. Lăng Lạc Viêm ngoảnh đầu liền nhìn thấy Long Phạm đã bay đến bên cạnh, “Lo lắng cho ta?”

Một trong mười tên Li Quỷ nhào vào trước người, Lăng Lạc Viêm còn chưa nâng tay đã nhìn thấy nó bị đánh thành từng mảnh nhỏ, bên cạnh có ngừ thanh truyền đến, “Chưa từng yên tâm.”

Không chỉ là an nguy, hết thấy những gì liên quan đến Lạc Viêm, hắn đều chưa từng yên tâm.

Ở phía sau bọn hắn, mọi người nhìn thấy tông chủ và tể ti cùng giao chiến với si mị vương. Li Quỷ hóa thân thành mười người, các trưởng lão vội vàng muốn tiến lên phụ giúp.

“Không cần nhiều người, nhiều quá tất loạn, miễn cho hần bỏ chạy” Lăng Vân từ đầu đến cuối giống như người ngoài cuộc, lúc này mới mở miệng ngăn cản các trưởng lão tiến lên.

Từng là tông chủ của cả hai tộc, đối với thế cục tự nhiên thấy rõ, lúc này Li Quỷ ở đây, tòa thành trống rỗng không biết còn cái gì cổ quái nữa hay không, đối phó với hần không cần nhiều người, những người khác tốt nhất cứ nên đứng yên một bên

Tự mình che chở Miểu Lan, Lăng Vân phái người bảo hộ Trữ Hinh, những người khác trong tộc đều có lực tự ứng chiến, duy nhất hai người bọn họ cần phải được bảo vệ cẩn thận. Hơn nữa lại là Miểu Lan, ôm lấy người trong lòng, hần không dám để cho Miểu Lan rời khỏi nửa bước.

Li Quỷ biến thành hình người giống như si mị bình thường, mê hoặc kẻ khác làm cho người ta không thể nhìn thấy bản thân thật sự của hần, Lăng Lạc Viêm đang nghĩ như vậy thì đột nhiên trước mắt tất cả hình người của Li Quỷ hợp lại thành một, thân hình biến hóa vạn vạn tiếp tục tránh né viêm hỏa.

Chẳng lẽ tưởng rằng viêm hỏa chỉ là như thế ? Ánh mắt chợt hiện lên một tia quỷ bí, vẻ đăm đăm lạnh lùng càng sâu, bất quá chỉ vì làm cho Li Quỷ khinh địch mà thôi, đến khi hần quen với viêm hỏa như thế, quen với tư vị như thế, rồi sau đó....mới là thịnh yến....

Lăng Lạc Viêm hướng Long Phạm liếc mắt một cái, các trưởng lão xung quanh nhận được dấu hiệu của Long Phạm liền dừng lại, đứng ở phía sau hai người, chỉ thấy viêm hỏa lúc trước chưa tắt mà tông chủ lại tiếp tục nâng tay lên.

Li Quỷ vẫn đang biến hóa hình người, không biết là tính toán hiện lên bộ dáng nào. Dưới mặt đất, xung quanh hần đang trống rỗng bỗng nhiên dần dần nổi lên những cột viêm hỏa cao ngất.

Hào quang dựng lên chiếu sáng cả bầu trời, hết thấy đều nhiễm một màu lửa đỏ, điện lôi xuyên qua không trung, tiếng sấm vang rền cả Lôi Lạc thành. Bên trong sắc trời u ám, cảnh trí trước mắt cực hạn kiểu diễm, như những rặng mây đỏ từ không trung rơi xuống, tô lên một mảnh nhan sắc diễm lệ chiếm đoạt hồn người, cũng yêu dã nguy hiểm đến trí mạng.

Viêm hỏa như rặng mây dần dần hợp thành một vòng tròn đem si mị vương Li Quỷ bao vây trong đó. Sau khi biến ảo không ngừng rốt cục Li Quỷ dừng lại.

“Vũ, có nhớ ta không?”

Ánh mắt sắc bén, khuôn mặt góc cạnh mạnh mẽ, bên trong vẻ lạnh lùng nghiêm nghị còn mang theo vài phần âm trầm. Li Quỷ lúc này không còn là bộ dáng của Từ Phàm, hóa thành một gương mặt xa lạ mà chưa người nào nhìn thấy, mọi người không rõ, chỉ có thần sắc Lăng Lạc Viêm đột biến.

100. Quyển 2: Chương 100: Hoặc Tâm

Khuôn mặt kia không nên xuất hiện ở đây, vốn nên ở một thế giới khác, những hồi ức khắc sâu đã bị vùi lấp toàn bộ đều quay về....

Trong khoảnh khắc, hết thấy đều dâng lên.

Ái, hận, tình, cừ, tất cả những gì đã trải qua hần đều lãng quên, bởi vì khuôn mặt trước mắt lại làm cho từng việc nhất nhất hiện lên một lần nữa.

Lăng Lạc Viêm bất giác nắm chặt lòng bàn tay, hần quá mức quen thuộc dung mạo trước mắt này, quen thuộc đến mức hần tưởng rằng đã lãng quên, nhưng một lần nữa nhìn thấy lại đem hết thấy những dĩ vãng xưa kia tuôn trào.

Chăm chú nhìn Li Quỷ bị viêm hỏa bao vây, ánh mắt của Lăng Lạc Viêm hiện lên mấy phần cảm xúc khó phân biệt.

Long Phạm ở bên cạnh phát hiện dị trạng của Lăng Lạc Viêm, viêm hỏa trước mắt đột nhiên hạ xuống, ánh lửa vẫn giữ nguyên hình dạng rặng mây nhưng không đem Li Quỷ bao quanh, thân ảnh hồng sam lặng yên đứng thẳng, chăm chú nhìn bộ dáng Li Quỷ hóa thành, đôi mắt hàm chứa lãnh ý như đắm chìm trong hồi ức dĩ vãng xa xưa. Lạc Viêm tựa hồ đang rơi vào một thế giới mà hần không thể chạm đến.

Đau xót, bi ai, phần nộ, không cam lòng, đủ loại cảm xúc, hần từng thông qua linh thức của Lạc Viêm để đến được những mảnh nhỏ ký ức này, quả thật có một người như vậy, cùng với tướng mạo Li Quỷ giờ khắc này giống như nhau.

Đó là quá khứ của Lạc Viêm.

Ngăn cản các trưởng lão ở phía sau đang muốn tiến lên, Long Phạm chăm chú nhìn thân ảnh đỏ rực đang hướng về phía Li Quỷ, không mở miệng, trong đôi mắt thanh lam nhợt nhạt tĩnh đến mức không thể nhìn ra còn bất cứ điều gì khác tồn tại, chỉ có đáy mắt dần dần chuyển sang tối đen ảm đạm.

Trước mặt Lăng Lạc Viêm, Li Quỷ mỉm cười, “Vũ, ta rất nhớ ngươi.”

Trong ánh mắt sắc bén hiện lên vẻ quan tâm thiết tha, đem lạnh lẽo u ám hóa thành ôn nhu tình ý, Li Quỷ tiến lên vài bước, “Ta là Tiêu, ta đến tìm ngươi.”

“Tiêu sao? Ngươi đến tìm ta?” Xuyên qua tầng tầng hồng quang, dung nhập vào viêm hỏa, Lăng Lạc Viêm đứng thẳng bên trong ánh lửa, từng bước đi đến trước mặt Li Quỷ, ánh mắt không hề dời đi nửa điểm, ngữ thanh lạnh lùng trầm thấp vang lên.

Chung Hàn Tiêu, huynh trưởng không cùng huyết thống, là người mà hần một lòng tín nhiệm, khuôn mặt này hần làm sao có thể nào quên. Thời niên thiếu đã trải qua hết thảy, những năm tháng khắc sâu trong lòng....

Mái tóc xòa dài phất phơ trong gió, nhàn nhạt hiện lên ngân quang, Lăng Lạc Viêm hơi thoáng khép mắt lại, che giấu hết thảy suy nghĩ trong đó.

Tông chủ nhận ra người mà Li Quỷ hóa thành? Ở trước mắt mọi người chỉ thấy thân ảnh màu đỏ như cùng viêm hỏa dung hợp, xuyên qua ngọn lửa bập bùng diễm lệ đến trước mặt Li Quỷ. Ở phía sau không thể nhìn rõ biểu tình của tông chủ nhưng thái độ của hần đối với Li Quỷ thật sự khác biệt.

Si mị vương, hiểu thấu suy nghĩ con người, có thể hóa hình dịch dung. Chẳng lẽ hần hóa thành người mà tông chủ nhận thức? Nếu như hần mê hoặc tâm trí tông chủ, vậy tông chủ chẳng phải là....

Trong lòng suy nghĩ như vậy, mọi người bất giác hướng đến bạch y bào nam nhân nhìn lại. Tế ti chẳng lẽ cứ như vậy nhìn tông chủ bị Li Quỷ mê hoặc? Hay là vì thái độ của tông chủ mà không vui?

Ngay cả bọn hần đều nhìn ra thái độ khác thường của tông chủ đối với dung mạo Li Quỷ hóa thành thì làm sao tế ti không cảm giác được? Quan hệ của tông chủ và tế ti đã sớm đến bước này, nếu trong lòng tông chủ còn nhớ về người khác thì tế ti sẽ như thế nào?

Các trưởng lão tuân lệnh không dám tiến lên, chỉ có thể trừng mắt nhìn Li Quỷ cách tông chủ càng lúc càng gần, mà tông chủ lại không có một tia phản ứng, vẫn như vậy nhìn hần, không biết là quên phản ứng hay là bị bộ dáng của Li Quỷ mê hoặc không đành lòng xuống tay.

“Vũ, ngươi vì sao phải đi? Hay là còn đang hận ta? Ta hối hận không nên để ngươi ra đi, không nên nói như thế....” Li Quỷ lộ ra vẻ thống khổ, dùng khuôn mặt mà Lăng Lạc Viêm đã chôn sâu trong lòng hiển lộ ra trước mắt hần.

Lăng Lạc Viêm lắc đầu, “Ta làm sao lại hận ngươi?” Nâng mắt lên hiển lộ ý cười, khóe miệng khẽ nhếch mang theo chế giễu khinh rẻ, giống như đang thở dài, “Ta làm sao có thể hận ngươi....”

Ngữ thanh thờ dài như đang nhớ lại ký ức xưa kia, theo tiếng sấm vang rền phiêu tán vào bên tai mỗi người, cũng dừng trong tai Long Phạm. Đôi mắt thanh lam dần dần gọn sóng, hần nhú mày lại, hướng phía trước bước đi.

Li Quỷ dường như phát hiện Long Phạm đang tiếp cận nhưng hần không làm ra bất luận phản ứng nào, vì lời nói của Lăng Lạc Viêm mà lộ ra ý cười, vươn đôi tay nhìn như thông thả nhưng tốc độ lại cực nhanh hướng về thân hồng sam.

Mắt nhìn thấy sẽ chạm đến Lăng Lạc Viêm, ý cười trong mắt Li Quỷ thoáng chốc chuyển thành dữ tợn, ngay tại lúc này cổ họng bỗng nhiên bị siết chặt, Li Quỷ trừng lớn mắt, chỉ cảm thấy bàn tay ở cổ họng dần dần bóp lại, một cơn đau đớn nóng rát truyền đến, như bị ngọn lửa đâm xuyên vào cổ họng.

“Ta làm sao có thể hận người....” Ngữ thanh thổ dài chuyển sang lạnh lùng như băng, ý cười dưới đáy mắt Lăng Lạc Viêm vẫn chưa lui ra nhưng lại mang theo băng hàn cùng khinh miệt, “Người chỉ là một cái si mị, cho dù có thể thấu hiểu suy nghĩ con người, cũng bất quá chỉ là một cái si mị, là một vật có thể bị viêm hỏa trong tay bản tông chủ tùy ý hóa thành tro bụi, người tưởng rằng biến thành bộ dáng này sẽ khiến ta nhìn người bằng con mắt khác?”

Bên hông bị một đôi tay quen thuộc ôm lấy, Lăng Lạc Viêm nghiêng đầu nhìn thấy khuôn mặt trầm tĩnh của Long Phạm ở bên cạnh, hắn khinh cười nói, “Chẳng lẽ người cũng cho rằng ta sẽ bị bộ dáng này mê hoặc?”

“Ta chỉ biết ánh mắt Lạc Viêm nhìn hắn bất đồng.” Đôi tay ôm bên hông Lăng Lạc Viêm gắt gao siết chặt. Nhìn thấy thần sắc của Lạc Viêm mới vừa rồi, hắn suýt nữa tưởng rằng Lạc Viêm bị Li Quỷ mê hoặc, cũng may Lạc Viêm của hắn thủy chung chưa làm hắn thất vọng.

Lạc Viêm không bị Li Quỷ thừa dịp hóa thành dung mạo này ảnh hưởng, vô luận người kia là ai, ảnh hưởng của người nọ đối với Lạc Viêm cũng chỉ vền vẹn như thế.

Cũng chỉ có thế, chỉ đến vậy mà thôi.

Chăm chú nhìn bộ dáng lúc này của Li Quỷ, thần sắc thản nhiên của Long Phạm vẫn chưa thay đổi nhưng về âm u dưới đáy mắt thoáng chốc di chuyển, nghiêng đầu nhìn lạc Viêm, hắn lộ ra ý cười hết sức ôn nhu, “Thái độ Lạc Viêm nhìn hắn thật khác thường, hay là người này đối với người có gì đặc biệt?”

“Khuôn mặt này đã nhiều năm ta chưa gặp, không nghĩ đến Li Quỷ lại hóa thành hắn, nhưng đối với ta mà nói hắn không có ý nghĩa gì, nếu đây là những gì người lo lắng,” Lăng Lạc Viêm nhìn Long Phạm, ý tứ trong lời nói của Long Phạm làm sao hắn lại không hiểu, còn cái loại khuôn mặt tươi cười tràn đầy ôn nhu chẳng lẽ không phải là biểu hiện mỗi khi Long Phạm không vui?

Bàn tay bóp chặt cổ họng của Li Quỷ không hề thả lỏng, viêm hỏa trên đầu ngón tay như dây leo quấn quanh không ngừng để lại những dấu vết cháy sém trên cổ Li Quỷ, nhìn thấy bộ dáng thống khổ của hắn, Lăng Lạc Viêm cười đắc ý, hướng Long Phạm liếc mắt một cái, không chút để ý tăng thêm lực trên bàn tay.

Lúc đầu nhìn thấy Li Quỷ hóa thành Chung Hàn Tiêu, Lăng Lạc Viêm quả thật có chút lay động. Nhiều năm chưa gặp đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, làm cho hết thảy những hình ảnh đã lãng quên toàn bộ đều trở dậy, thời niên thiếu trải qua tất cả đều liên quan đến người này, làm sao hắn có thể nhìn người này một cách bình thường.

Nhưng điều này cũng không có ý nghĩa gì.

“Tin ta Long Phạm.” Hiện giờ ngoại trừ người nam nhân này, không còn người nào khác có thể làm cho hắn vương bận.

Về âm u cùng những gợn sóng thâm trầm dưới đáy mắt Long Phạm vì những lời này của Lăng Lạc Viêm mà dần dần hạ xuống, nụ cười vẫn ôn nhu nhàn nhạt như trước, “Nếu không tin người ta sẽ không lưu hắn cho người, từ lúc hắn mở miệng đã cho hắn tan xương nát thịt.”

Tuy tin tưởng nhưng vẫn không thể không để ý, tình cảm hắn dành cho Lạc Viêm làm cho hắn không thể tự kiểm chế mà cảm thấy đổ kị với con người đã lưu lại dấu vết trong lòng Lạc Viêm, cho dù đó chỉ là quá khứ.

Ý cười thản nhiên, ôn nhu đến khắc cốt ghi tâm, Long Phạm hơi thoáng nâng mắt lên nhìn về phía Li Quỷ, dưới đáy mắt bình tĩnh đậm đặc hàm chứa đầy sát ý, “Lạc Viêm khi nào thì động thủ?” Quá khứ của Lạc Viêm hắn không thể chạm đến nhưng Li Quỷ trước mặt có thể tạm thời được sử dụng để giảm bớt nỗi buồn bực của hắn.

Nghe Long Phạm hỏi như vậy, Li Quỷ trong lòng trở nên hoảng hốt cũng không dám nhúc nhích. Từ khi y mê màu đỏ tập kích, cổ họng luôn bị áp chế không thể cự quấy, viêm hỏa như dây xích quấn quanh, ngọn lửa toát ra từ những ngón tay bám chặt trên cổ. Hắn không phải không biết oai lực của viêm hỏa, có thể thiêu rụi hết thảy vạn vật trên thế gian, cho dù hắn biến hóa thể nào cũng không thể tránh được viêm hỏa lực.

Ngoại trừ viêm hỏa, bên người Lăng Lạc Viêm còn có vị tế ti kia cũng làm cho hắn không dám manh động, trong đôi mắt nhìn như lạnh nhạt nhưng dừng trên người hắn lại làm cho linh hồn từ sâu bên trong cảm thấy run rẩy, đó là nỗi sợ hãi của cái chết. Si mị vương như hắn lại vì ánh mắt kia mà cảm thấy sợ hãi, Long Phạm cư nhiên có lực lượng như thế.

Li Quỷ không thể mở miệng, trừng lớn mắt. Tuy vẫn là bộ dáng kia nhưng rốt cục không thể tiếp tục nguy trang, đồng tử lại một lần nữa chuyển sang màu trắng dã, ánh mắt quý bí tái nhợt phản chiếu viêm hỏa hừng hực, bên trong sợ hãi lộ ra giảo trá cùng tà ác.

Biết Long Phạm không thể kiên nhẫn, Lăng Lạc Viêm dựa vào vòng tay của hắn, y mẹ nâng lên vẫn chưa hạ xuống, “Li Quỷ, si mị vương,” Lăng Lạc Viêm giều cọt nhếch môi lên, “Thấu hiểu suy nghĩ con người, hóa hình dịch dung, có thể nhận biết tâm tư kẻ khác. Người tưởng rằng có thể đào lên ký ức xưa kia của bản tông chủ thì có thể lợi dụng sơ hở?”

Quá khứ sớm bị hắn vứt bỏ, lúc trước đã lãng quên, mà hiện nay lại càng không để ý, nếu Li Quỷ tưởng rằng như thế có thể đoạt đi tâm tư của hắn thì quả thật quá sai lầm.

Vì thế, si mị vương mới trọng sinh hậu thế không bao lâu phải dùng tánh mạng để trả giá.

Nhìn ý cười đầy sát khí trong mắt Lăng Lạc Viêm, đôi mắt trắng dã của Li Quỷ không thấy có gì chuyển biến, nhưng dưới ánh lửa lấp lánh đồng tử trắng dã lại thoáng chuyển động mang theo nỗi kinh hãi khiếp sợ. Hắn biết không phải là đối thủ của viêm hỏa nên mới sử dụng thuật pháp phân thân, lợi dụng thời cơ đến gần để độc đâm chiêu dưới đáy lòng của Lăng Lạc Viêm, vốn tưởng rằng người nam nhân trong quá khứ sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với Lăng Lạc Viêm, không nghĩ đến rốt cục chỉ là vô dụng!

Há miệng nhưng không thể nói nên lời, ánh mắt Li Quỷ dao động, tay chân không dám nhúc nhích, e sợ chỉ một chút cử động sẽ bị viêm hỏa ở cổ họng cắn nuốt hoàn toàn, điểm ấy hắn sẽ không nghi ngờ lại càng chưa bàn đến bên cạnh Lăng Lạc Viêm còn có vị tế ti kia.

“Đúng rồi, như thế làm sao người có thể trả lời,” Dường như bây giờ mới nhớ đến điểm này, Lăng Lạc Viêm giả vờ giật mình hiểu ra, cầm theo một tia ý cười lãnh liệt, không nhanh không chậm lui ra sau từng bước, hoàn toàn hướng vào vòng tay của Long Phạm, hạ y mẹ xuống, nhưng viêm hỏa vẫn phảng phất như một tấm lụa đỏ quấn quanh cổ Li Quỷ.

Tấm lụa đỏ giãn ra, theo dao động của nó có thể thấy rõ vết đen cháy sém hằn trên cổ của Li Quỷ, trong miệng hắn phát lên tiếng kêu khàn khàn, ánh mắt từ trên người Lăng Lạc Viêm dần dần hướng đến xung quanh đảo qua một vòng, ngoại trừ viêm hỏa bao vây còn có người của Xích Diêm tộc, hôm nay đánh giá sai Lăng Lạc Viêm, tựa hồ không còn hy vọng chạy trốn, trừ phi...

“Biết bí mật của tộc ta, lại trọng sinh ở Lôi Lạc thành, những chuyện này e rằng không phải trùng hợp? Li Quỷ, là người nào làm cho người sống lại, rồi lệnh người đến Xích Diêm tộc tìm điểm vũ?” Lăng Lạc Viêm mang theo ý cười, tựa hồ chỉ tùy ý hỏi như thế.

Nhìn như tùy tiện, nhưng ý cười lãnh liệt dưới đáy mắt lại càng bách nhân. Dựa vào Long Phạm ở phía sau, trong đôi mắt chăm chú nhìn Li Quỷ dường như có viêm hỏa hiện lên, tràn đầy khí thế chấn nhiếp. Không lập tức diệt đi Li Quỷ đó là vì để hỏi cho rõ ràng.

Li Quỷ còn chưa trả lời, tộc nhân ở phía sau đều sửng sốt. Chẳng lẽ tông chủ muốn nói từ khi si mị họa bắt đầu đã có người rắp tâm gây nên, khiến bọn chúng trọng sinh, Li Quỷ đi tìm kiếm điểm vũ trong tộc cũng là có người đứng sau lưng điều khiển? Liên tưởng đến những việc gần đây, quả thật có chút kỳ quái, bất luận bọn hắn đến nơi nào cũng xảy ra chuyện.

Chẳng lẽ thiên kiếp trong câu ca dao là có người ở phía sau thao túng?

“Thượng cổ cự nhân trở về, chú ngôn diệt thế.”

Ngữ thanh bình thản trầm ổn đầy quen thuộc, theo giọng nói nhìn lại, tế ti đang che chở tông chủ, ánh mắt lại hướng ra xa.

Mọi người đồng loạt nhìn đến một chỗ, sắc mặt liên tiếp vang lên, tựa hồ có cái gì đang muốn xé tan tầng không gian để rơi xuống. Khắp nơi trong Lôi Lạc thành đều lặng yên như một mảnh tử tịch, duy độc có

một chỗ lại vang lên tiếng sấm lôi điện, tựa hồ tất cả đều tập trung về nơi đó, như có vật gì đang giao chiến, từng trận tiếng vang từ xa truyền đến.

Vọng Thiên Thai.

Nơi đó chính là địa phương của thánh vật linh thạch!

“Chủ của ta a—” Li Quỷ lúc này bỗng nhiên hướng tới Vọng Thiên Thai hô lên, ánh mắt của Lăng Lạc Viêm nhất thời run rẩy, viêm hỏa trong tay không thể tiếp tục chờ đợi, kéo Long Phạm bay lên, viêm hỏa ở dưới chân cuộn cuộn trời dậy, hướng Li Quỷ tấn công.

Ngọn lửa thổi quét quán quanh Li Quỷ như những sợi dây leo, khuôn mặt mà Lăng Lạc Viêm từng quen thuộc bị ngọn lửa tấp vào, Li Quỷ phát ra tiếng kêu thảm thiết, bên trong tiếng hét thê lương vẫn không ngừng hô hoán cái gì đó, viêm hỏa vẫn chưa hề dừng lại.

Từng đợt sóng viêm hỏa đem Li Quỷ nhấn chìm cũng không tính toán lập tức hủy diệt, mà cứ từng đợt sóng thay phiên ập đến, mỗi một lần đều làm cho tiếng kêu thảm thiết càng thêm thê thảm. Lăng Lạc Viêm cùng Long Phạm đứng thẳng giữa không trung chăm chú nhìn si mị vương Li Quỷ bị nhấn chìm trong biển lửa ở dưới chân, cả hai đều biết rõ người mà Li Quỷ gọi trong miệng nhất định có liên quan đến dị trạng ở Vọng Thiên Thai.

101. Quyển 2: Chương 101

“Long Phạm, người đi Vọng Thiên Thai, khỏi thánh vật kia không thể xảy ra chuyện, ta còn việc phải hỏi Ngải.” Lăng Lạc Viêm nhú mày, nếu Vọng Thiên Thai xảy ra biến cố, linh thú gặp chuyện thì hẳn biết tìm ai để hỏi rõ ràng hết thấy những việc này.

Long Phạm chỉ thị tộc nhân chia thành hai nhóm, lệnh một đội nhân mã hướng lên Vọng Thiên Thai đi trước, đối với an nguy của Lăng Lạc Viêm vẫn không thể yên tâm, “Còn người?”

“Ta phải ở đây xem hẳn hoàn toàn bị giết chết mới thôi,” Nhếch môi lên mang theo một tia cười lạnh, Lăng Lạc Viêm chăm chú nhìn Li Quỷ đang vùng vẫy giữa biển lửa, trong đôi mắt nhiễm đầy một mảnh băng hàn.

“Ảo tưởng dùng kẻ đó mê hoặc ta, bây giờ cho hẳn nếm thử một chút mùi vị của viêm hỏa, há có thể cho hẳn chết dễ dàng như vậy.....” Hẳn đã muốn quên những việc thuộc về dĩ vãng, mà lúc này có Long Phạm ở bên cạnh, có một người như thế thì quá khứ làm sao có thể ảnh hưởng đến hẳn.

Mưu toan tìm ra nhược điểm của hẳn, muốn dùng bộ dáng của Chung Hàn Tiêu lay động hẳn, chỉ có thể nói là Li Quỷ chọn nhầm người. Khiến hẳn nhớ tới dĩ vãng, mà lúc này ảnh hưởng duy nhất của kẻ đó đến hẳn chính là làm cho hẳn nổi lên sát ý vô tận.

“Chọc giận Lạc Viêm, thật là cần phải trả giá đắt.” Long Phạm mỉm cười, hẳn có thể nhìn thấy rõ ràng ý tứ dưới đáy mắt của Lăng Lạc Viêm.

Hỏa quang trong mắt Lạc Viêm không phải do viêm hỏa phản chiếu mà từ trong tâm sinh ra, Lạc Viêm hận nhất bị người khác khống chế, hết thấy mọi thứ chỉ muốn tự tay mình nắm lấy. Tin tưởng Li Quỷ không có gì uy hiếp, Long Phạm thật sâu chăm chú nhìn Lăng Lạc Viêm, nhưng vẫn không rời đi, “Lưu người lại một mình, ta lo lắng. Ta nói rồi, bất luận ở nơi nào cũng sẽ trông chừng người, đồng thời người lúc nào cũng phải để cho ta nhìn thấy.”

Hẳn không quên lời nói của Trữ Hình, về mặt sợ hãi muốn nói lại thôi, tất cả đều là vì những gì nàng đã chứng kiến, cũng là cùng liên quan đến Lạc Viêm, lúc này hẳn lại càng không thể để một mình Lạc Viêm ở lại.

“Bởi vì Trữ Hình nói như vậy?” Lăng Lạc Viêm biết rõ nói như thế nào Long Phạm cũng sẽ không tự mình rời đi, chăm chú đối diện với đôi mắt đang thật sâu nhìn hẳn, nhịn không được Lăng Lạc Viêm nghiêng người đến gần chạm vào đôi môi của Long Phạm, nhẹ nhàng nói, “Ta không có việc gì, người cũng sẽ không cho phép ta xảy ra chuyện, ta nói có đúng không?”

“Không sai.” Dưới đáy mắt thanh lam hiện lên ý cười, chỉ là hai cánh môi cùng thiếp khiến Long Phạm vẫn chưa thỏa mãn, đầu ngón tay lướt qua mái tóc bạch kim, một tay đỡ phía sau đầu Lăng Lạc Viêm, làm cho hấn vốn là ngưỡng đầu, lúc này càng ngã về sau. Nụ hôn si mê gợi lên hồi ức trên nhụy tháp ngày đó, triền miên dây dăng khiến hai người cơ hồ quên hết thấy những việc ngoài thân.

Dưới chân hai người, Li Quỷ gào thét giữa biển lửa cuộn cuộn, viêm hỏa bốc lên như đang trêu đùa, đem Li Quỷ quần quanh rồi buông ra, mỗi một lần ngọn lửa dâng lên thì bộ dáng của Li Quỷ sẽ càng trở nên quỷ mị một ít, ngọn lửa như đóa hoa xinh đẹp nở rộ bay lên, dường như cả bầu không khí đều bị viêm hỏa nung nóng, Li Quỷ vùng vẫy giữa biển lửa rồi dần dần tiêu tán.

Cho dù đó là si mị vương, chung quy cũng không thể đối phó với viêm hỏa diệt tận hết thấy vạn vật trên thế gian.

Nhìn trước mắt một màn này, trong lòng tộc nhân cảm thán vui sướng, có vị tông chủ như thế thì cần gì lo âu, cứu thế hoặc là không cứu, Xích Diêm tộc chung quy cũng sẽ đứng trên đầu thế gian, ngạo nghễ nhìn xuống thiên hạ.

Giữa không trung, Long Phạm rút cục đem người trong lòng buông ra, nhìn thấy xa xa đội nhân mã đã đến gần Vọng Thiên Thai, dị tượng của thánh vật càng lúc càng rõ ràng, tựa hồ có cái gì đó đang tụ tập giữa không trung.

Lăng Lạc Viêm cũng ngừng đầu chăm chú nhìn về Vọng Thiên Thai, suy nghĩ một lát, xoay người đối với các tộc nhân còn đứng lại ở phía sau, “Các người đi theo Lăng Vân hộ tống thánh nữ Trữ Hình và Miểu Lan ra khỏi thành.”

“Tông chủ—” mọi người nhìn lên giữa không trung, tông chủ và tể ti lăng không mà đứng, không rõ vì sao lại muốn bọn hấn ra khỏi thành trước, ngừng đầu đang muốn khuyên can thì nhìn thấy hồng y tóc bạch kim hướng ánh mắt xuống bọn hấn, trong mắt vẫn phản chiếu nhiệt độ của viêm hỏa, lưu lại vài phần ái muội, mang theo vài phần ý cười. Ánh mắt hướng bọn hấn nhìn lại tựa hồ đang chờ bọn hấn nói chuyện nhưng đáy mắt sắc bén lạnh lùng lại rõ ràng không muốn bọn hấn nhiều lời. (lăng không = bay lơ lửng)

“Ra khỏi thành đi!” Long Phạm dời ánh mắt khỏi đôi môi nhiễm hồng vì nụ hôn triền miên mới vừa rồi, đôi mắt thanh lam mang theo thâm tình chuyển hướng xuống tộc nhân đang đứng bên dưới, khôi phục lại vẻ trầm tĩnh đậm đặc, nhìn thấy tộc nhân vẫn đang lưỡng lự, hấn trầm giọng nói, “Vọng Thiên Thai bất thường, vô cùng khẩn cấp, còn không lui ra ngoài!”

Ngữ thanh thản nhiên trầm tĩnh, bên cạnh thân ảnh màu đỏ, bạch y bào khê phất phơ trong gió mang theo hương sen phiêu tán trong không khí, mái tóc đen mượt được cột chỉnh tề không một tia rối loạn, giọng nói thâm trầm ôn hòa cùng hương sen thanh đậm khiến kẻ khác an tâm, một tay ôm bên hông tông chủ, nghiêm nhiên là bảo hộ. Nếu bọn hấn rời đi, có tể ti ở đây nhất định sẽ vô sự.

Các trưởng lão cũng không nói gì, ngừng đầu nhìn lại, chỉ có thể tự an ủi chính mình như thế, linh mệnh lui ra.

Lăng Vân nhìn hai người ở trên liếc mắt một cái, cũng không nói gì, hấn biết giờ phút này khắp nơi ở Lôi Lạc thành đều cổ quái, vì miễn trở thành vương bận phiền toái, để ột nửa tộc nhân lui ra ngoài là biện pháp an toàn nhất.

“Tông chủ và tể ti đại nhân có gì nguy hiểm không?” Miểu Lan chăm chú nhìn ra phía xa, thần tình tỏ vẻ lo lắng.

“Đi ra ngoài trước rồi nói sau,” Lăng Vân đem đội nhân mã còn lại hướng ra ngoài cửa thành mà đi. Trong đám người, Trữ Hình ở trên mã xa cần môi không dám lên tiếng, một tay che trên miệng, dưới tấm lụa đỏ che mặt, nước mắt chảy xuống thấm ướt sam y, hai mắt cũng trở nên đỏ hoe sưng nước.

Nàng tình nguyện vô tri vô giác chỉ làm người bình thường, chỉ cần chờ Lạc Viêm trở về liền hảo, như vậy sẽ không như thế này, biết rõ nhất định sẽ xảy ra nhưng không thể ngăn cản.....

Sau khi mọi người ly khai, cửa thành được khép lại. Trong tiếng sấm rền vang, tiếng đóng cửa nặng nề theo ánh sáng tia chớp đem tất cả âm u nhốt lại trong đó. Sắc trời tối tăm, lôi điện liên tiếp xuất hiện, Vọng

Thiên Thai đủ loại dị thường, hết thấy đều rời xa khỏi tầm mắt của bọn hắc, chỉ còn lại cửa thành ám màu, ngăn cách tất cả ánh mắt của mọi người.

Trong Lôi Lạc thành, Lăng Lạc Viêm và Long Phạm bay lên, hướng Vọng Thiên Thai mà đi. Giữa không trung, y bào của hai người tung bay trong gió, tiếng sấm thì thoảng vang lên trên đỉnh đầu.

Càng tiếp cận Vọng Thiên Thai càng phát hiện thiên tượng trở nên thập phần kì dị, cuồng phong gào thét, oanh lôi không ngừng giáng xuống, cơ hồ khiến người ta cảm giác hết thấy những chuyện phát sinh ở Lôi Lạc thành đều là do thiên phạt gây nên, tựa hồ thế gian lúc này không còn ban ngày.

Trong lòng Long Phạm cũng không để ý nếu thiên kiếp lúc này ập đến, Lạc Viêm và hắc cũng không phải loại người có lòng muốn cứu vớt sinh linh bá tánh. Thiên kiếp tai họa là do thể nhân tự mình tạo thành thì nên để cho thể nhân tự mình gánh chịu, người nào có thể sống, người nào sẽ chết, đều tùy theo số mệnh.

Sớm xem nhẹ chuyện sinh tử, nếu không phải có Lạc Viêm, hắc có lẽ sẽ chờ mong đến ngày thiên kiếp giáng xuống.

Chăm chú nhìn Vọng Thiên Thai ngay tại trước mắt, hai người từ không trung hạ xuống, các tộc nhân đi trước đã sớm chờ ở dưới. Nham Kiều thấy bọn hắc hạ xuống liền vội vàng tiến lên bẩm báo, “Tông chủ, tể ti, chúng ta đã đến đây trong chốc lát, thánh vật trên Vọng Thiên Thai dường như đang bị vật gì đó tấn công, linh quang không ngừng hiện lên, chúng ta không dám vội vàng manh động, thỉnh tông chủ hạ lệnh.”

Nếu không phải Quyết Vân ở bên cạnh giữ lại, Nham Kiều đã sớm tiến lên tìm tòi một phen, lúc này nhìn thấy hai người đến đây, vội tiến lên muốn tiên phong.

Có ý đồ bắt lợi đến linh thạch? Ánh mắt Lăng Lạc Viêm chợt lóe, “Không biết người nào có thể sử dụng si mị vương, ngay cả linh thú Hách Vũ lưu lại cũng dám động vào?” Trên đời này, không người nào dám bất kính với Hách Vũ Đồ Lân, bọn hắc lưu lại vật gì thì trong mắt thể nhân đều trở thành chí bảo, không biết người này có lai lịch gì.

“Nếu như ta đoán không lầm, người này không chỉ dám động vào linh thú Hách Vũ lưu lại, ngay cả Hách Vũ hắc cũng không xem ở trong mắt,” Long Phạm ngẩng đầu, nhìn lên chỗ cao nhất của Lôi Lạc thành. Thượng cổ cự nhân trở về, câu này làm cho hắc nhớ tới một người hắc từng quen biết.

“Tể ti biết hắc là người nào?” Các trưởng lão ở bên cạnh cuống quýt hỏi. Vốn là vội vàng chạy đến nhưng ngẩng đầu nhìn Vọng Thiên Thai, không người nào lại dám tiến lên. Nơi đó là một mảnh đen sẫm, dường như bị vật gì đó bao phủ, vừa lên một chút liền cảm giác như đang ở giữa hai thế giới khác nhau. Nếu có người tạo thành như thế, không biết lực lượng của hắc như thế nào?

“Chính là người lúc trước người từng nói, thượng cổ cự nhân? Cũng giống như Hách Vũ Đồ Lân trải qua thiên kiếp, nhưng vẫn tồn tại trên thế gian?” Lăng Lạc Viêm nhớ Long Phạm đã từng nhắc tới, trong câu ca dao có nói, thượng cổ cự nhân trở về, chú ngôn diệt thế. Chẳng lẽ người này sẽ tạo nên thiên kiếp?

Gật đầu, Long Phạm nói với hắc, “Nếu là người này, Lạc Viêm càng không nên tùy tiện tiến lên, hắc có thể cùng Hách Vũ Đồ Lân đối địch, người mới có được viêm hỏa không bao lâu, không thể cùng hắc kháng cự” Đối đầu với người có ngàn vạn năm linh lực, nhất định sẽ rơi vào hiểm cảnh.

“Người nhận biết người ọ? Hắc tên gì?” Lăng Lạc Viêm theo vẻ mặt của Long Phạm có thể nhìn ra mỗi khi Long Phạm nhắc đến thượng cổ cự nhân đều không có vẻ xa lạ, tựa hồ đã sớm quen biết.

Ánh mắt ngưng trệ, Long Phạm chăm chú nhìn nghi vấn trong mắt Lăng Lạc Viêm, dừng một chút rồi rút cục chậm rãi gật đầu, “Hắc chính là người giáo hóa ta thuật pháp, Thứ Tinh Di.” Nếu không sớm nói cho Lạc Viêm biết lợi hại trong đó, chỉ sợ đến Vọng Thiên Thai sẽ không còn kịp.

Các trưởng lão nghe xong đều hít mạnh vào một hơi.

Mọi người chăm chú nhìn lên đỉnh Vọng Thiên Thai, trong mắt tràn đầy kinh hãi. Không nghĩ đến thuật pháp của tể ti chính là học từ thượng cổ cự nhân, chớ trách linh lực của tể ti sâu không thể lường, nhưng ngoại trừ điều đó ra, càng khiến bọn hắc hoảng sợ chính là người giáo hóa thuật pháp cho tể ti cư nhiên lại có ý đồ diệt thế?!

“Người này lợi hại như thế, người không muốn ta lên đó?” Lăng Lạc Viêm nghe nói đến lai lịch của Thứ Tĩnh Di cũng thoáng cả kinh. Ngang hàng với Hách Vũ Đồ Lân, trong mắt con người chẳng phải đó là thần nhân còn sống hay sao? Cơ hồ so với thần thánh không có gì khác biệt....

Người như thế muốn chú ngôn diệt thể....Hách Vũ lúc trước phải chăng đã hiểu rõ người này, sớm biết sẽ có ngày hôm nay nên mới để lại câu ca dao kia....

Lăng Lạc Viêm đang cân nhắc, chỉ nghe người bên cạnh nói tiếp, “Hắn và ta cũng không phải thầy trò, nhưng tâm tình người này thì ta thập phần hiểu rõ. Chán ghét thể nhân, không ác không thiện, cố chấp cực đoan, nếu hắn không tính toán muốn diệt thể thì nhất định sẽ không để ý. Lạc Viêm nếu lên đó, người mang viêm hỏa, bị hắn nhìn ra sẽ càng khiến hắn quyết tâm muốn diệt thể.” Theo lời nói của Long Phạm có thể nghe ra, Thứ Tĩnh Di và Hách Vũ Đồ Lân lúc trước đã sớm không hợp.

“Nói như thế đi lên cũng không có ưu đãi,” Hiểu được ý tứ của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm dứt khoát dẹp đi dăm chiêu trong lòng, thả lỏng tâm tư, khoát tay nói, “Vậy thì đi thôi!”

Việc cứu thể vốn không quan hệ đến hắn, nếu có người muốn diệt thể thì hắn cũng không có lực kháng lại, hiển nhiên sẽ không tự đi tìm cái chết. Hắn tin tưởng lực lượng trong tay mình và Long Phạm, nhưng cũng không đến mức mù quáng đi tin tưởng mình có thể kháng lại thượng cổ thần nhân.

Nhìn lên Vọng Thiên Thai có thể thấy linh quang bên trong thánh vật lóe ra, oanh lôi hiện lên, không trung tối đen mù mịt, trong sương mù thấp thoáng một bóng người, không biết đang dùng loại trận pháp nào tấn công vào khối linh thạch.

Thứ Tĩnh Di chẳng lẽ muốn bức Ngải trong linh thạch ra ngoài? Linh thú Hách Vũ lưu lại không biết có quan hệ gì đến ý đồ diệt thể của hắn? Không khỏi dâng lên nghi hoặc, Lăng Lạc Viêm khinh cười một tiếng rồi bĩu môi, linh thú Ngải nếu là Hách Vũ lưu lại thì linh lực cũng thâm hậu, nếu Thứ Tĩnh Di muốn gây bất lợi với nó, nó vẫn có thể trốn thoát.

Hướng các trưởng lão trước mắt lướt qua, Lăng Lạc Viêm lên tiếng, “Các vị trưởng lão đều nhìn thấy, cũng không phải ta không muốn cứu thể, nhưng người ở phía trước có thể cùng Hách Vũ Đồ Lân đối địch thì muốn bản tông chủ làm sao cứu thể? Nếu không thận trọng, Xích Diêm tộc chưa kịp vinh diệu liền bị hủy diệt trong tay ta, ta nghĩ việc này mọi người cũng không muốn nhìn thấy?”

Thế nhân đều ích kỷ, người nào cũng đều tự thân bảo toàn an nguy, cầu vinh diệu cho chính mình. Thiên kiếp đủ loại, nếu là tránh cũng không thể tránh, người nào lại tự nguyện hy sinh đi vấn hồi một việc không thể vấn hồi?

Các trưởng lão ngốc lảng sau một lúc lâu, tất cả đều thở dài. Quyết Vân nhú mày ngược lên, mong đợi thiên kiếp không quá nhanh bị người nọ dẫn đến, ý đồ diệt thể lại ngang hàng với thượng cổ thần nhân Hách Vũ Đồ Lân, một người như thế, hy vọng cứu thể càng lúc càng xa vời, bọn hắn vô lực cứu cả thể gian, trước mắt cũng chỉ có thể tự bảo toàn tộc nhân, người đời như thế nào thì đến lúc đó có thể cứu liên cứu, không thể thì cứ tuân theo thiên ý mà làm.

Thiên phạt là vì thể gian ác ý tạo thành, hậu quả là do thể nhân tự chuốc lấy.

Một hàng người dưới Vọng Thiên Thai mang theo tâm tư hướng cửa thành mà đi. Long Phạm ở trước mặt người khác cũng không hề che giấu, vẫn ôm chặt Lăng Lạc Viêm, trong lòng hơi thoáng thả lỏng, ở bên tai Lăng Lạc Viêm nói nhỏ, “Nếu lần này Lạc Viêm không nghe ta khuyên can, cố chấp tiến lên thì ta sẽ không cố kị có tộc nhân ở đây, đem người ôm trong lòng đem trở về, chỉ là nếu như thế, oai nghiêm tông chủ của người sẽ bị tổn hại một chút.”

“Ta ở trước mặt người có lúc nào còn oai nghiêm tông chủ?” Hướng bên cạnh liếc mắt một cái, Lăng Lạc Viêm học theo bộ dáng của Long Phạm, ngữ thanh không nhanh không chậm thấp giọng nói, “Oai nghiêm của tể ti đại nhân, ta thật ra đã được lĩnh giáo.”

Hơi thoáng mang theo bất mãn, Lăng Lạc Viêm nhú mi lại, hắn phát hiện lần nào Long Phạm cũng làm cho hắn lĩnh giáo thập phần triệt để, khiến cho hắn ngay cả muốn thượng cũng không có sức.

Long Phạm ở bên cạnh nở nụ cười đầy ái muội, đang định nói tiếp thì ở sau lưng bọn hắn đột nhiên vang lên một tiếng nổ vang trời.

Tiếng nổ kịch liệt dường như chấn động cả thiên địa, cơ hồ có thể cảm giác mặt đất đang rung chuyển, cả tòa Lôi Lạc thành đều lắc lư, tiếng vang kia đúng là xuất phát từ Vọng Thiên Thai.

Mọi người xoay lại, chỉ nhìn thấy trên đỉnh Vọng Thiên Thai chớp động linh quang, sương mù dày đặc như trước, ở trên kia vốn là nơi đặt thánh vật linh thạch nhưng lúc này lại trống không một mảnh?!

Vô số đá vụn văng ra, như mưa đá ào ào rơi xuống, trên mặt đứt nứt ra hàng loạt hố sâu. Giữa không trung hiện lên một đạo ánh sáng màu vàng, ngân quang xuất hiện dưới bụi mù đá vụn cùng tiếng sấm lôi điện âm trầm càng trở nên nổi bật chói mắt.

“Viêm hỏa khí?! Lăng Lạc Viêm? Người đang ở trong thành vì sao không xuất hiện? Chẳng lẽ không biết đến an nguy của thế gian? Phù sinh cảnh bị hủy, họa loạn sắp giáng xuống...”

Thấp thoáng trong mây mù hiện lên một thân ảnh mơ hồ, nhưng âm thanh vang vọng trong không trung rõ ràng là giọng nói mọi người đã từng nghe thấy, đó chính là linh thú Hách Vũ lưu lại, Ngải ở bên trong thánh vật linh thạch.

Thánh vật bị hủy? Linh thạch tiêu tán? Ngải từ trong đó hiện thân?

Lăng Lạc Viêm chỉ thấy ngân quang lấp lánh toát ra giữa không trung, vô cùng linh mãnh, đồng thời còn có vô số thân ảnh mang hào quang óng ánh đang hướng chung quanh tản ra.

102. Quyển 2: Chương 102: Chiến

Quang ảnh tản ra từng trận, tuôn trào khắp tứ phía, nhìn kỹ lại đúng là bộ dáng cổ quái quỷ bí của ma vật, chưa bao giờ nhìn thấy có quá nhiều ma vật đồng thời xuất hiện như thế, tất cả người của Xích Diêm tộc trở nên kinh hãi, mắt thấy ma vật từ giữa không trung nhào xuống, hướng xung quanh bay đi.

Khi ma vật mãnh liệt tràn ra, một đạo ngân quang như lôi điện lướt nhanh trong không trung tựa hồ đang truy đuổi ở phía sau, nhưng với số lượng ma vật nhiều như thế căn bản không thể đuổi kịp toàn bộ, ngân quang bất đắc dĩ dừng lại, lúc này mọi người mới thấy rõ từ trong linh thạch đi ra, toàn thân lấp lánh ngân quang, nguyên lai là một con dị thú thật lớn giống như hồ mà không phải hồ. (hồ=cáo)

Lơ lửng mà đứng, đuôi dài tai nhọn, lông mao ở hai lỗ tai dựng đứng, đuôi dài màu vàng, giữa bầu trời âm u hiện lên ánh sáng lấp lánh rực rỡ. Móng nhọn sắc bén, đang bắt lấy ma vật thoát ra ngoài nuốt vào bụng.

“Nguyên lai là một con ngân hồ.” Lăng Lạc Viêm ngẩng đầu nhìn Ngải đứng giữa không trung, rốt cục cũng thấy rõ bộ dáng của nó, trong lúc đó hẳn cũng chú ý đám ma vật cùng hiện thân với Ngải.

“Phù sinh cảnh bị phá! Còn không mau giúp ta bắt chúng nó trừ đi?!” Ngải xem ra có chút bối rối, dường như những gì đang nhìn thấy cùng trước kia bất đồng.

Đôi mắt màu vàng lóe sáng dưới sắc trời tối sẫm, hướng đến đám người Lăng Lạc Viêm nhìn lại.

Nhưng vào lúc này, trong màn sương mù trên đỉnh Vọng Thiên Thai dần dần hiện lên một hình người, tựa như đứng thẳng trong đám mây, cúi đầu nhìn xuống, phát ra tiếng cười quỷ dị, “Viêm hỏa khí, truyền nhân của Hách Vũ? Quả nhiên đúng là thiên ý, làm cho ta lúc này cùng lúc thu hoạch. Ngải, chủ tử của ngươi lưu lại lực lượng cuối cùng ở thế gian cũng sẽ bị ta tiêu diệt, để xem người nào còn có thể ngăn cản thiên kiếp giáng thế....Ha ha ha ha....”

Tiếng cười xuyên thấu tận trời mang theo điên cuồng cùng ác niệm, cái loại điên cuồng này không giống si mị vương Li Quỷ dữ tợn giả trá, mà là may mắn không che giấu ác ý. Tiếng cười quỷ dị xuyên thấu qua không trung, vang vọng cả Lôi Lạc thành.

Ma vật không ngừng tuôn ra, càng lúc càng nhiều. Cùng với từng trận tiếng cười quỷ dị, giờ khắc này khắp nơi ở Vọng Thiên Thai đều xuất hiện ma vật. Dưới ánh sáng lôi điện lộ ra dị tượng, tiếng cười điên cuồng cùng ma vật gào thét, sương mù bao phủ không ngừng khuếch tán. Ma vật lũ lượt kéo đến khiến tất cả mọi người nhìn thấy cảnh tượng trước mắt đều không thể nói nên lời. Ma vật ủa xuống từ Vọng Thiên Thai làm ọi người không kịp phản ứng.

“Nó không phải bị phong ấn trong đó mà là vì trông coi ma vật bị phong ấn. Phù sinh cảnh là vì vậy mà tồn tại, Thứ Tinh Di cũng là vì vậy mà đem nó phá vỡ.” Long Phạm xuất chiêu hủy đi ma vật từ không trung ập xuống, nói với Lăng Lạc Viêm đang đứng bên cạnh.

Lần này e rằng không dễ dàng, với bản tính của Thứ Tinh Di sẽ không tha cho Lạc Viêm rời đi, kể thừa Hách Vũ lực lại là người cứu thế trong ca dao, cho dù lúc này muốn đi cũng không kịp....

Mang theo vài phần lo âu, Long Phạm đem Lăng Lạc Viêm bảo hộ bên người, không đợi Lăng Lạc Viêm ra tay liền diệt đi ma vật đang hướng đến.

“Phù sinh cảnh bị phá, đám ma vật này nếu ra khỏi thành sẽ gây họa nhân gian, nhất định sẽ thỏa mãn tâm ý của Thứ Tinh Di. Càng hại nhiều người, oán niệm hận ý càng mãnh liệt. Bất luận có thiên phạt họa kiếp hay không thì thế gian cũng sẽ hỗn loạn.” Lăng Lạc Viêm cũng biết lúc này quả thật rất phiền phức, mặc dù hẳn không quan tâm cái gì gọi là thiên kiếp, nhưng Thứ Tinh Di nhất định sẽ không thả hẳn đi.

“Lăng Lạc Viêm, nếu người đến sớm một bước thì sẽ không như thế này. Người có biết hiện giờ tai họa thế gian đã trở nên nguy kịch hay không?” Trong đôi mắt màu vàng của Ngải trần đầy ảo não, tuy lơ lửng mà đứng trên Vọng Thiên Thai nhưng lại giống như mang theo vài phần cố kỵ không dám tới gần thân ảnh đang đứng bên trong màn sương mù.

“Thật là như thế, nếu ta đến sớm một bước thì không có phiền như vậy,” Lời của Lăng Lạc Viêm ý chỉ đám ma vật trước mặt, còn có Thứ Tinh Di....

Long Phạm phất người liệt trận nghênh địch, ánh mắt thần nhiên liếc một cái, không lên tiếng. Ngữ thanh của Lăng Lạc Viêm truyền lên, Ngải ngẩng đầu ra hiệu trên Vọng Thiên Thai, “Truyền nhân của Hách Vũ há có thể nhìn thấy thiên kiếp mà khoanh tay đứng nhìn, diêm vũ ở trong thân chẳng lẽ phải uống phí Hách Vũ một phen khổ tâm? Thứ Tinh Di muốn chú ngôn diệt thế tuyệt đối sẽ không lưu lại người, không chỉ là phiền, các người muốn trốn cũng trốn không thoát!”

“Hôm nay trong Lôi Lạc thành, chỉ có chết không có sống.”

Gần từng tiếng, giống như không tồn tại trên đời, hình người hư ảo hướng xuống phía dưới, nâng ngón tay chỉ vào Lăng Lạc Viêm bên trong đám người, “Không uống công ta đến đây một lần, rốt cục cũng tìm được cái gọi là đáng cứu thế, người đem si mị vương mà ta vất vả dưỡng thành giết chết như vậy, diêm vũ cũng ở trên người người, như thế càng tốt, có thể một công đôi việc cùng lúc giải quyết.”

Thứ Tinh Di ở phía trên, ma vật hoành hành ở bên dưới, các trưởng lão ở trong thành đều có linh lực thâm hậu, theo mệnh lệnh của Long Phạm bắt đầu liệt trận, ma vật bị mọi người hợp lực giết đi không ít, nhưng vẫn còn rất nhiều ma vật tràn ra, cũng may bọn hắn cùng nhau ứng chiến, trong lúc nhất thời còn có thể ngăn cản.

Lăng Lạc Viêm nhìn thấy tộc nhân có thể cầm cự, hẳn phân tâm đối mặt với người ở phía trên, cất cao giọng, “Thứ Tinh Di, người từng trải qua nghìn vạn năm, nếu là chán sống thì tự mình người đi tìm cái chết, lúc này lại ở đây gây họa hại thế gian. Những nơi có ma vật sống lại đều do người đứng sau lưng gây nên?”

“Thiên địa vốn phải chịu họa kiếp giáng xuống, ta bắt quá chỉ là trợ giúp.” Thứ Tinh Di cũng không phủ nhận.

“Long Phạm, hôm nay không phải ta trêu chọc phiền phức mà là phiền phức bám trên thân ta, muốn thoát cũng không được.” Lăng Lạc Viêm nghiêng đầu nhìn Long Phạm, dưới đáy mắt tất cả đều là huyết chiến. (huyết chiến= cuộc chiến quyết tử)

Si mị vương Li Quỷ gợi lên quá khứ làm cho hắn dâng trào sát ý, trước mắt Thứ Tinh Di phi thường lợi hại, hẳn biết chính mình cũng không phải đối thủ có thể kháng cự, nhưng lúc này nếu ra khỏi thành chỉ càng khiến nhiều người gặp nguy hiểm.

“Xem ra trận chiến này là không thể tránh.” Long Phạm hướng lên trên nhìn lại, đôi mắt ôn nhu dành cho Lăng Lạc Viêm giờ khắc này chỉ còn lại thâm trầm, bên trong đáy mắt thanh lam bình thần đến mức không nhìn thấy một tia gợn sóng, thâm thúy xa xăm, lãnh đạm quyết tuyệt.

Hắn biết Thứ Tĩnh Di muốn làm gì, Thứ Tĩnh Di sẽ trừ bỏ hết thấy những gì có thể trở ngại ý đồ diệt thế, mà Lạc Viêm chính là người đầu tiên Thứ Tĩnh Di muốn trừ đi.

Lạc Viêm không thể có chuyện gì.

“Thứ Tĩnh Di, người muốn giết hắn thì phải giết ta trước.”

Bên trong đám người đang cùng đoàn ma giao chiến, một đạo bóng trắng từ từ bay lên, bạch y bào tóc đen, đứng thẳng giữa không trung, bên trong đậm mạc lộ ra vẻ áp bách bằng hàn, xem ra trầm tĩnh ôn hòa lại tựa như biển sâu nguy hiểm không thể lường. Cho dù cuồng phong nổi lên, bạch y bào cũng chỉ nhẹ nhàng phất phơ trong gió, chỉ là yên lặng đứng thẳng nhưng dường như hết thấy vạn vật xung quanh đều ngăn cách với hắn.

Mái tóc đen như có ánh sáng màu xanh lam thấp thoáng hiện lên, hào quang càng lúc càng chói sáng. Vốn là mái tóc chỉnh tề theo cuồng phong nổi lên tung bay khắp tứ phía, che phủ vẻ trầm tĩnh đậm mạc, tràn ra sát khí lạnh như băng khiến người ta sợ hãi.

Long Phạm! Lăng Lạc Viêm liếc mắt nhìn lại! Nhìn thấy bóng dáng bạch y bào đang hướng Vọng Thiên Thai bay lên.

Long Phạm muốn quyết chiến! Cho dù linh lực của hắn thâm hậu nhưng chỉ bằng ngàn năm linh lực làm sao so sánh với ngàn vạn năm linh lực?!

Cẩn răn phi thân đuổi theo, Lăng Lạc Viêm không mở miệng gọi Long Phạm trở về.

Long Phạm vì sao phải làm như vậy, bất quá hắn rất rõ ràng, vì bảo hộ hắn, vì yêu hắn, nam nhân nhìn như đậm mạc lạnh lùng, cao cao tại thượng đứng trên đầu thế nhân, hạ xuống vẻ tĩnh mịch lãnh đạm, chỉ vì hắn mà mất đi bình tĩnh, chỉ vì hắn mà hiển lộ chân thật, đẩy lên tất cả tình ái dục niệm, giữ lấy chiếm đoạt, làm cho hắn giao ra hết thấy, cam tâm tình nguyện bị Long Phạm ràng buộc.

Tất cả tâm tư đều bị người nam nhân này hoàn toàn chiếm lấy, nhưng lúc này lại vì bảo hộ hắn mà mạo hiểm tánh mạng, chẳng lẽ bắt hắn phải ngồi yên mà nhìn?!

Thân ảnh hồng sam bay lên giữa không trung, một đạo màu đỏ diễm lệ lướt qua. Giữa bầu trời âm u, các trường lão đang liệt trận trừ ma không khỏi phân tâm ngẩng đầu ngược lên, chỉ thấy ánh sáng chói mắt chợt hiện rồi biến mất tựa hồ chỉ còn lưu lại một mảnh hư ảnh màu đỏ.

Viêm hỏa đồ rực, theo mái tóc bạch kim phất phơ trong gió đang đuổi theo thân ảnh màu trắng, chẳng lẽ tông chủ và tể ti phải cùng Thứ Tĩnh Di quyết chiến?

Mọi người nhú mi, trong lòng không khỏi lo âu, nhưng cũng hiểu rõ, thượng cổ thần nhân Thứ Tĩnh Di muốn lấy tánh mạng của tông chủ, bọn hắn cũng không thể xem như vô sự, nếu muốn bình yên ra khỏi thành thì chỉ có thể quyết chiến!

Lo lắng liếc mắt nhìn lên Vọng Thiên Thai, bọn hắn không dám tiếp tục phân tâm. Ma vật từ trong phù sinh cảnh thoát ra, không biết đã bị nhốt bao lâu, lực lượng có chút suy lui vì vậy thừa dịp bọn chúng còn chưa hấp thu lực lượng thì lập tức tiêu diệt, nếu không, với số lượng này bọn hắn căn bản không thể kháng cự.

Dưới Vọng Thiên Thai, mọi người cùng ma vật giao chiến không ngớt, mà ở trên đỉnh, Ngải cũng đang cùng Thứ Tĩnh Di giằng co, bộ lông màu vàng dựng thẳng lên, trong đôi mắt kim quang tràn đầy cảnh giác đề phòng.

“Hách Vũ Đồ Lân vì cứu vãn một lần thiên kiếp mà hao hết sức lực, đem linh lực truyền cho hậu nhân, cuối cùng vì lực tấn mà tiêu tán khỏi thế gian, mà người lại một lòng mưu toan ý đồ diệt thế, Thứ Tĩnh Di, đến tột cùng người tính toán làm gì?”

Ngải đằng vân trên không, móng nhọn sắc bén hiển lộ, cũng không dám mạnh động tiến lên, Thứ Tĩnh Di lợi hại, nó đã sớm biết, cũng như người điên cuồng khiến nó không thể không cẩn thận.

Thứ Tĩnh Di tựa hồ cũng không nóng lòng, giữa màn sương mù vây quanh dần dần hiện lên một hình ảnh mơ hồ, một đôi mắt điên cuồng ác ý lộ ra vẻ lạnh lùng thần nhiên, “Nếu bọn ta đã từng trải qua thiên kiếp,

vậy tại sao thế nhân lại có thể an nhàn hưởng thụ thái bình? Trên đời khó có việc công bằng, ta Thứ Tĩnh Di yêu cầu một cái công bằng.”

Lăng Lạc Viêm vượt đến bên cạnh Long Phạm, vừa nghe thấy câu này liền nhướn mi, giấu cợt khinh cười, “Hay là người cho rằng mình là thần thánh? Nếu yêu cầu một cái công bằng, tại sao người không đem linh lực tuổi thọ phân chia cho thế nhân?”

Long Phạm nghe giọng nói của Lăng Lạc Viêm, liền quay đầu thở dài, “Lạc Viêm.....” Nếu Lạc Viêm cũng đến, tính toán bảo hộ của hắn xem như thất bại, gần thứ Tĩnh Di như vậy, nếu là có gì nguy hiểm thì phải làm thế nào cho phải?

Hiểu rõ ý tứ không đồng ý trong mắt của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm nhếch môi mỉm cười, lộ ra vài phần tình ý, “Chẳng lẽ muốn ta nhìn người một mình mạo hiểm? Hay là không tin ta có năng lực tự bảo vệ? Nếu không cùng nhau, ta làm sao có thể yên tâm?”

Đến gần bên cạnh, hắn ngẩng đầu nhìn vào mắt Long Phạm, chậm rãi hạ xuống ý cười, nghiêm mặt nói, “Ta biết người một lòng muốn bảo hộ ta, nhưng nếu người gặp nguy hiểm, chẳng lẽ muốn lưu ta một mình ở nơi đó, mắt thấy người gặp nguy mà giả vờ làm thính? Người đã từng nói muốn ta luôn ở trong tầm mắt của người, nếu đã nói như vậy thì phải làm cho bằng được!”

Mỉm cười mang theo tình ý, lời nói ngay thẳng mãnh liệt, khuôn mặt lộ ra mị sắc mang theo vài phần khinh diêu tà khí, giờ khắc này tất cả đều là vì vướng bận tình ý dành cho hắn. Long Phạm lại thở dài, Lạc Viêm luôn khiến hắn loạn tâm, làm cho hắn lung lay quyết định, cũng như lúc này, biết rõ nguy hiểm nhưng lại bị đôi mắt lãnh liệt này mê hoặc.

Lạc Viêm muốn tiến lui cùng hắn.

Đôi mắt nhợt nhạt sắc thanh lam dâng lên một màu u ám, Long Phạm im lặng không lên tiếng, chỉ ôn nhu chăm chú nhìn người bên cạnh.

Thứ Tĩnh Di nhìn thấy hết thấy những gì trước mắt, phát ra tiếng cười cổ quái, bên trong sương mù hiện lên đôi mắt đầy kinh ngạc, “Long Phạm lại động tâm với người phạm tục, hay nói chính xác hơn là người kế thừa Hách Vũ lực, vì hắn mà dám quyết chiến với ta? Trên người của người có một nửa thuật pháp là do ta chỉ dạy, biết rõ như thế còn dám tiến lên, quả nhiên chưa làm cho ta thất vọng, quả thật hiếm thấy.”

“Không cần nhiều lời.” Tóc đen tung bay trong gió, Long Phạm nâng tay, bạch y bào không còn nhẹ nhàng phát phơ mà tựa hồ như bị thúc giục, trong nháy mắt mãnh liệt phiêu vũ dưới cuồng phong, hương sen theo không khí lan tỏa, dưới mái tóc hỗn độn hiện lên đôi mắt thâm trầm tràn đầy sát ý.

Lăng Lạc Viêm cũng nâng tay, một con quạ đen hung bạo bay ra, hắn phát y mẽ lên giữa không trung, quát to, “Dạ Dực, đến giờ ăn rồi, đi đi, đem ma vật hóa thành linh lực của người, bảo hộ tộc nhân của ta.”

Linh lực của Dạ Dực cũng là viêm hỏa lực của hắn, sau khi hai bên dung hợp có thể hỗ trợ chuyển hóa cho nhau, lúc này hắn cần càng nhiều lực lượng, vì chính mình mà cũng vì Long Phạm.

Thứ Tĩnh Di ở trong sương mù lóe lên ánh mắt sắc bén, xem ra có chút hưng phấn, tựa hồ vì những gì sắp diễn ra mà vui sướng, cúi đầu nhìn xuống, rồi lại thấy ma vật bị mọi người tiêu diệt mà cảm thấy đau lòng, “Những thứ đó là ta dự định làm cho thiên kiếp mau chóng giáng xuống thế gian, lại bị các người hủy diệt như thế? Xem ra số lượng vẫn còn nhiều, tạm thời tha cho bọn hắn, đợi giải quyết các người xong thì đến phiên những người đó.”

Giống như phán định sinh tử của tất cả mọi người, ánh mắt lạnh lùng lóe ra điên cuồng, Thứ Tĩnh Di cười một cách quỷ bí, bỗng nhiên không hề báo trước vung tay hướng đến Ngải đánh tới.

103. Quyển 2: Chương 103: Buông Tay

“Đê tiện!” Ngải mắng một câu, vội vàng xoay người tránh né.

Sương mù tản ra, cẩn thận nhìn lại có thể thấy rõ trong màn sương mù dày đặc là vô số độc trùng bó thành từng cụm, cũng không phải mờ ảo như làn khói mà là chỉ chút độc trùng quần quanh tạo thành sương mù.

Chiếc đuôi ngân sắc đóng đưa giữ sạch đám sương mù độc trùng, Ngải biết rõ những thứ này tuy nhìn thật nhỏ nhưng nếu bị nó xâm nhập vào trong cơ thể, kết quả sẽ thập phần thê thảm.

Lăng Lạc Viêm ở bên cạnh nháy mắt ra hiệu cho Long Phạm, hai người đồng thời ngẩng đầu hướng Thứ Tĩnh Di mà đi. Y mê màu đỏ như lửa, bạch y bào phát phơ như mây, đồng thời xuất thủ, một tả một hữu, đem Thứ Tĩnh Di vây quanh ở giữa. Viêm hỏa mãnh liệt thiêu đốt trong không khí, bạch quang chói mắt cùng lôi điện hiện lên, sáng rực cả một trời, tựa như đem hết thủy căn nuốt nhân chìm trong đó.

Đang xuất thủ, Lăng Lạc Viêm liền bị Long Phạm bay tới kéo vào bên người, hắn đang nghi hoặc thì nhìn thấy Thứ Tĩnh Di chuyển thân tung chưởng, hình người ẩn hiện trong màn sương mù, vô số độc trùng bị bạch quang cùng viêm hỏa thiêu đốt tiêu tán vô hình, nhưng người trong đó lại không nhìn thấy bóng dáng.

“Hắn là vì Lạc Viêm mà đến, sẽ không dễ dàng rời đi như vậy.” Long Phạm chăm chú nhìn khắp tứ phía, cẩn thận đề phòng, hắn tin tưởng Thứ Tĩnh Di sẽ không dễ dàng thu tay.

“Nói không sai, đúng là vì hắn.”

Ngữ thanh đột nhiên vang lên, theo giọng nói nhìn lại, Thứ Tĩnh Di đang hiện thân ở một phương khác. Thừa dịp Ngải bị độc trùng áp chế, không biết đã ra tay từ khi nào mà hiện giờ lại dẫn theo một con tiểu ngân hồ, lông mao màu vàng, đôi mắt lóe lên ánh kim, tai nhọn đuôi dài, rõ ràng chính là Ngải mới vừa rồi còn chiến đấu cùng độc trùng.

Bị Thứ Tĩnh Di khống chế hiện ra nguyên hình, Ngải vùng vẫy, đôi mắt màu vàng kim tràn đầy giận dữ lại không thể nói nên lời, không ngừng chuyển ánh mắt lo lắng hướng đến Lăng Lạc Viêm nhìn lại.

Ánh mắt của Thứ Tĩnh Di trong màn sương mù không ngừng lóe lên, cũng nhìn thấy Lăng Lạc Viêm được Long Phạm hộ bên người, “Diễm vũ của Hách Vũ ở trên người người, viêm hỏa khí rõ ràng như thế, người chính là truyền nhân của Hách Vũ, khi đó hắn có nhắc đến người cứu thế. Bất quá vì thuận theo thiên ý, cũng chỉ có thể chết, tính cả người bên cạnh người...”

Đôi mắt quỷ dị hướng về phía Long Phạm, “Chỉ tiếc năm đó uống công dạy người, tưởng rằng người cũng như ta cảm thấy thiên hạ không còn thú vị, sớm muộn cũng sẽ trở thành trợ lực của ta, không nghĩ đến rốt cục cũng chỉ thừa hơi tổn sức.”

“Có uống công hay không lúc sau sẽ biết. Giáo hóa năm đó, ta sẽ nhất nhất hồi báo. Đỡ lấy!” Long Phạm vừa dứt lời, tựa như có thể hủy diệt hết thủy, quyết tuyệt tàn nhẫn, không còn ôn hòa trầm tĩnh như thường ngày.

Một tay ôm chặt Lăng Lạc Viêm, dưới đáy mắt trầm tĩnh ẩn chứa dấu hiệu của một cơn cuồng phong.

Hắn đã chuẩn bị toàn lực, trận chiến hôm nay không phải đơn giản có thể kết thúc, linh lực không thể so sánh cùng Thứ Tĩnh Di, chỉ có thể theo thuật pháp vận dụng tìm sơ hở may ra mới có cơ hội chiến thắng.

Vô luận như thế nào cũng không thể làm cho người trong lòng gặp nguy hiểm.

Đôi mắt ẩn chứa cuồng phong hướng người bên cạnh nhìn lại, đón nhận một ánh mắt tràn đầy chiến ý, đôi lông mày khẽ nhíu, khí thế sắc bén bách nhân.

Lăng Lạc Viêm phát hiện Long Phạm đang chăm chú nhìn, nghiêng đầu quay lại, khôi phục tình ý như xưa, cũng không mở miệng, nhưng đôi mắt như hỏa mị thiêu đốt lại tràn đầy quyết đoán.

Ánh mắt như thế làm sao hắn lại không hiểu. Hắn toàn tâm toàn ý che chở Lạc Viêm, trong lòng Lạc Viêm cũng là vì hắn. Lay động tâm tư yên lặng như tử tịch của hắn, trên đời này duy nhất chỉ một người khiến hắn vương bận, Lạc Viêm....

Lôi điện liên tiếp giáng xuống, sương mù bao phủ, trên đỉnh Vọng Thiên Thai, hai thân ảnh một đỏ một trắng sóng vai mà đứng, y mê giao nhau, hai mắt đối diện tựa như hết thủy xung quanh không liên hệ đến bọn hắn. Cuồng phong thổi tung làn tóc, bạch kim như tơ đan xen cùng đen huyền như đêm, sợi tóc quấn quanh như ánh mắt giao nhau tràn đầy tình ý, không người có thể chia cắt, cũng không người có thể ngăn cản.

Bể nghệ chúng sinh, sinh tử tương tùy, chỉ là vì đối phương hay sao? Thứ Tĩnh Di nhất thời nhìn trước mắt, cư nhiên không động thủ, hướng lên trên trời, ngay cả oanh lời giáng xuống, cuồng phong gào thét, ma vật tàn sát dưới Vọng Thiên Thai, chẳng lẽ những thứ này hoàn toàn không nằm trong mắt bọn hắn? (Bể nghệ chúng sinh, sinh tử tương tùy = nhìn sinh linh bằng nửa con mắt, chỉ cần sống chết có nhau)

“Xem ra hôm nay các người muốn cùng nhau xuống hoàng tuyền?” Trong mắt của Thứ Tĩnh Di không biết đang biến hóa loại thần sắc nào, ngữ thanh lộ ra ý cười âm lãnh. Một màn trước mắt khiến hắn thập phần phản cảm, cùng người yêu thương hẹn ước bên nhau, ở trước mặt hắn cùng tiến cùng lui, thấy như thế nào cũng đều làm cho người ta không vui.

Hắn phải trải qua họa kiếp thiên phạt, vì sao người trên thế gian lại có thể an hưởng thái bình, hẹn ước bên nhau? Điều hắn muốn duy nhất chính là hủy diệt hết thảy.

Nhắc tiểu ngân hồ ở trong tay lên, hắn hướng hai người mỉm cười, “Hách Vũ lưu lại linh hồ trông coi phù sinh cảnh, như vậy hôm nay bắt đầu từ nó—”

Siết chặt bàn tay nắm Ngải, hắn đứng là tính toán bóp chết Ngải, Lăng Lạc Viêm cùng Long Phạm liếc mắt nhìn nhau, nâng tay xuất chiêu, ngay tại lúc này thân hình của Ngải đột nhiên vặn vẹo, một đoàn viêm hỏa từ trên lông mao màu vàng bốc lên, hướng vào lòng bàn tay của Thứ Tĩnh Di.

“Nguyên lai người còn Hách Vũ lực.” Thứ Tĩnh Di nói xong một câu, một tay dè xuống viêm hỏa, một tay ném tiểu ngân hồ ra xa, chỉ ngón tay hướng đến Ngải, một đoàn lôi điện đuổi đến, xem ra muốn trí nó vào chỗ chết.

Lăng Lạc Viêm cùng Long Phạm xuất chiêu khiến chế Thứ Tĩnh Di. Ngải sau khi thoát thân điên cuồng hét lên một tiếng rồi tiếp tục hóa thành cự thú như lúc trước, ngửa đầu phát ra tiếng kêu sắc bén, há miệng nuốt đoàn lôi điện đang đánh tới rồi nhả ra một quả quang cầu ném vào Thứ Tĩnh Di.

Lăng Lạc Viêm, Long Phạm, Ngải đem Thứ Tĩnh Di vây lại, trên Vọng Thiên Thai, ba người hợp lực, đồng thời đem độc trùng nhốt cùng Thứ Tĩnh Di.

“Đáng tiếc, trên đời này không ai là địch thủ của ta, ha ha ha ha ...” Thứ Tĩnh Di ngửa mặt lên trời cười dài, một tay điều khiển oanh lời trên không trung, một tay ngăn cản lực của ba người, trong nhất thời hai bên giằng co căng thẳng.

“Người muốn diệt thế là vì trên đời này không ai là địch thủ của người. Ngàn vạn năm trôi qua, người sống trên thế gian đã sớm mất đi hết thảy cảm giác nhưng không cam lòng kết thúc sinh mệnh, muốn thiên kiếp giáng xuống để thế nhân chôn cùng....Thứ Tĩnh Di, người bắt quả chỉ là một kẻ nhát gan nhu nhược không dám tìm cái chết.” Ngữ thanh của Long Phạm chậm rãi, cũng không quá lớn nhưng từng câu từng chữ lại mang theo than thở cảm thông, cái loại thương hại này lộ ra lạnh lùng như chế giễu, cũng lãnh khốc đến tàn nhẫn.

Cảm giác của Thứ Tĩnh Di hắn biết đại khái, trước đây hắn cũng như thế, đối với hết thảy đều chết lặng, quên đi tất cả cảm thụ của con người, tưởng rằng mọi thứ sẽ tiếp tục như thế, không ngờ thượng thiên lại ban Lạc Viêm cho hắn.

Cho dù đó là thần nhân thì thế nào?

Mưu toan thương tổn Lạc Viêm, chỉ có chết.

Linh lực hóa thành những sợi tơ lan ra tứ phía, lập ra trận thế bao vây Thứ Tĩnh Di, sợi tóc đen huyền hỗn độn trong gió lộ ra màu ám thanh, đem tất cả linh lực vận dụng đến cực hạn, khóe miệng Long Phạm khẽ nhếch, dưới đáy mắt lộ ra sát ý khát máu. (biết nhếch môi, biết khát máu, bị vợ lấy o_o)

“Dám nói ta nhu nhược?!” Thứ Tĩnh Di cũng không hề phẫn nộ, lại kỳ quái khinh cười vài tiếng, “Vô phương, đến tốt cùng như thế nào thì các người sẽ biết.” Hắn nói xong liền đọc thần chú vận chuyển, lại bỗng nhiên phát hiện quanh thân như bị vật gì đó ngăn cản, linh lực tung ra có chút đình trệ, nhìn lại trước mắt thì thấy vô số linh quang màu xanh dẹt lại thành mảnh lưới đem hắn bao vây, mỗi lần thi triển linh lực đều bị Long Phạm khống chế, những sợi tơ không ngừng được tăng cường lực lượng.

“Không nghĩ tới linh lực của người không bằng ta nhưng đối với vận dụng thuật pháp lại đạt đến mức này,” Thứ Tĩnh Di kinh hãi nhìn trước mắt, “Người có thể mượn được thiên địa lực?!”

Long Phạm có thể lực này? Ngải nghe như vậy liền khê liếc nhìn Long Phạm, lơ lửng lơ quanh Thứ Tĩnh Di, cũng không dám dừng động tác trong tay, không ngừng né tránh chưởng lực của Thứ Tĩnh Di, đồng thời cắn nuốt lôi điện thi thoảng ập xuống rồi hóa thành linh lực phản kích đánh tới Thứ Tĩnh Di.

Người bị nhốt trong trận vẫn bị sương mù bao quanh, không hiển lộ hình dáng, lực lượng của Thứ Tĩnh Di tựa hồ so với năm xưa có vẻ nhược hơn một ít khiến Ngải cảm thấy nghi hoặc, không dám đoán bừa, trong lòng đã có chút dự cảm không tốt.

Long Phạm không nói một câu, cũng không trả lời, trong đôi mắt tràn đầy sát ý không chứa một tia tình cảm nào, bạch y bào tung bay, tóc đen hỗn độn, không còn nhìn thấy vẻ trầm tĩnh thường ngày, tựa hồ như ma quỷ. Ánh sáng màu xanh lam càng lúc càng đậm, cả Vọng Thiên Thai cơ hồ không còn nhìn thấy lôi điện lóe lên, chỉ có hào quang chói mắt đem sắc trời âm u chiếu sáng rực rỡ.

Nhìn thấy Thứ Tĩnh Di bị nhốt trong đó, Lăng Lạc Viêm nâng tay, vô số ngọn lửa lấp lánh bùng lên. Trong ánh sáng màu xanh lam trên đỉnh Vọng Thiên Thai chợt xuất hiện viêm hỏa đỏ rực. Chỉ trong một thoáng tất cả lôi điện giáng xuống, sương mù quán quanh đều bị viêm hỏa cùng linh quang đan vào nhau tạo thành ánh sáng rực rỡ đoạt đi tất cả màu sắc.

“Các người tưởng rằng không cho ta trừ đi người cứu thế thì xem như hôm nay trốn thoát được một kiếp?” Thứ Tĩnh Di không biết đang cười cái gì, đối với thân thể bị nhốt trong trận cũng không hề lo lắng, lại như phải đạt được mục đích, ngăn cản tất cả linh lực đang đánh tới, ngẩng đầu nhìn lên trời như mong chờ điều gì đó.

Dị trạng của Thứ Tĩnh Di đều dừng ở trong mắt Long Phạm, lập tức ánh mắt trầm xuống, “Hắn hạ tử chú.”

“Chớ trách ta cảm thấy lực lượng của hắn giảm bớt, hóa ra là tử chú, như thế hôm nay chúng ta chẳng lẽ không còn đường sống?!” Ngải kêu lên một tiếng sợ hãi, ở trước mặt nó, Thứ Tĩnh Di nghe vậy liền khinh cười một cách quỷ bí, chấp tay hành lễ, không biết đang niệm chú cái gì, tùy ý để linh lực của Long Phạm đánh vào trên người, viêm hỏa thiêu đốt thân thể cũng không hề tránh né.

Nhưng vào lúc này chỉ nghe thấy ma vật ở dưới Vọng Thiên Thai cùng nhau phát ra tiếng gào thét bên trong tiếng sấm, giống như đang điên cuồng.

“Sao lại thế này?” Lăng Lạc Viêm quay đầu nhìn xuống, Dạ Dực không ngừng nuốt lấy hồn phách của ma vật, các trưởng lão cũng ẩn hiện ngoài trận. Mỗi một chỗ Dạ Dực bay qua thì ma vật lại ngã xuống, dù vậy vẫn có vô số ma vật bao vây, trong tiếng gào thét điên cuồng, liều mạng xông vào trận của các trưởng lão.

“Tử chú là gì?” Hắc truy vấn, phát hiện trước mắt bọn hắn Thứ Tĩnh Di đang cười cổ quái, tựa hồ đối với những gì bọn hắn nói đều không nghe thấy, trong miệng lặp đi lặp lại chú thuật, nghe không rõ ngữ thanh, tùy ý viêm hỏa thiêu đốt trên thân, cũng tùy ý linh quang cắn nuốt, Thứ Tĩnh Di vẫn không hề né tránh, huyết nhục nửa người bị viêm hỏa thiêu cháy dần dần lộ ra một bộ xương.

Hình người thủy chung ẩn trong làn sương mù rất cực hiển lộ trước mắt bọn hắn, nhưng hoàn toàn không nhìn thấy bộ mặt, tựa như hài cốt, quỷ dị đứng thẳng bất động trước mặt hắn, trong miệng không ngừng niệm chú, ngữ thanh càng lúc càng rõ ràng.

Long Phạm không hề dừng tay, ánh mắt tối đen càng hiển lộ tàn khốc, “Chú thuật này dùng cái chết của bản thân dung hợp với oán khí thiên địa, hàm oán mà chết, cùng thiên địa oán hận hợp nhất. Thiên địa oán thù là vì hắn, hận cừu thiên địa cũng là hận cừu của hắn, từ nay về sau không còn hắn, chỉ còn ác oán lưu tồn. Hắn chính là oán, oán chính là hắn. Khi chú ngôn chấm dứt, tất cả chúng ta sẽ trở thành tế phẩm. Một khi chú thuật hoàn thành, không người nào có thể ngăn cản thể lực thiên địa.”

“Nói cách khác, thiên kiếp sẽ không giáng xuống, mà là dung hợp với ý chí của hắn. Hắn sẽ đem bản thân mình tạo thành thiên kiếp.” Lăng Lạc Viêm nhíu chặt hai hàng lông mày, nếu là thiên kiếp giáng xuống thì vẫn có thể chống lại nhưng ác niệm dung hợp cùng thiên kiếp thì sẽ thế nào? Không ai có thể khẳng định.

Đôi mắt màu vàng của Ngải không ngừng chuyển động, dường như nhớ tới điều gì, “Phù sinh cảnh! Hắn phá vỡ phù sinh cảnh là vì vậy! Tử chú không phải chỉ bằng lực của một người có thể thành công. Hắn thả

ra ma vật bị phong ấn để làm dẫn. Linh lực của hắn phân tán trên người ma vật, ma vật vì hắn hấp thu lực của người khác, đó là nguyên lai hắn hạ tử chú!” (dẫn = vật trung gian)

Lăng Lạc Viêm, Long Phạm, còn có Ngải đều đồng loạt nhìn xuống phía dưới, ma vật lúc này bị các trưởng lão ngăn cản, chỉ khi nào ra khỏi thành, cần nuốt sinh linh sẽ hội tụ linh lực, lúc đó sẽ trở thành chú ngôn của Thứ Tĩnh Di.

“Các người muốn hủy đi chú thuật của ta?” Thứ Tĩnh Di không biết từ khi nào đã dừng niệm chú, bóng đen nhìn không ra hình người khi ẩn khi hiện trong màn sương mù, tựa hồ không cảm giác đau đớn trên người, hắn nâng đôi tay đầy máu hướng lên trên cao, trong miệng niệm chú, trong khoảnh khắc hiện lên âm quang, thân thể bị tàn phá dần dần phục hồi.

“Trong lúc sinh tử, oán khí sẽ tích tụ. Hắn muốn mượn tay chúng ta để tích lũy oán niệm.” Long Phạm nói như vậy nhưng không thể thả lỏng linh lực trong tay.

“Không sai, chính là như thế. Các người không giết ta thì phải bị ta giết. Thu lại linh lực trong tay các người rồi nhắm mắt chờ chết, còn không thì cứ giết ta, để ta lấy oán niệm hóa thành chú thuật, rồi sau đó các người sẽ trở thành tế phẩm mà chết. Các người có thể lựa chọn.” Lộ ra sắc mặt quỷ bí vui mừng hướng đến Lăng Lạc Viêm và Long Phạm nhìn lại.

Hắn thích nhất nhìn thấy lòng người đối mặt với lựa chọn, càng khó thì hắn càng đắc ý. Trước mắt vô luận lựa chọn thế nào cũng đều là tử lộ.

Khi lòng người tuyệt vọng sẽ có người tham sống sợ chết, sẽ khiến bọn hắn phản bội!

Tiếng cười quỷ dị bên trong không gian tĩnh mặc. Lôi điện vẫn giáng xuống, linh quang không ngừng hiện lên, Lăng Lạc Viêm cắn răng, trong lòng đầy thịnh nộ. Hắn hiểu rõ dụng tâm hiểm ác của Thứ Tĩnh Di.

Một khi bọn hắn yếu thế, Thứ Tĩnh Di sẽ lợi dụng sơ hở. Mà bọn hắn càng thi lực thì càng giúp Thứ Tĩnh Di hoàn thành chú thuật nhanh hơn. Hừ lạnh một tiếng, linh lực khổng lồ chế viêm hỏa cũng không hề giảm xuống, đang muốn quay đầu cùng Long Phạm cách đó không xa tìm đối sách, ngay lúc đó bỗng nhiên đạo bóng trắng kia đã hiện đến trước người.

“Vô luận là bị Thứ Tĩnh Di ám hại hay là trở thành tế phẩm của tử chú đều không phải kết cục của Lạc Viêm. Ta nói rồi, sẽ không cho người có chuyện.”

Lời nói quen thuộc bên tai vừa hạ xuống, Lăng Lạc Viêm còn chưa kịp đáp lại thì một đạo linh lực nhu hòa hướng hắn vây quanh, trói chặt tay chân không cho hắn kháng cự, đưa hắn từ trên Vọng Thiên Thai dần dần hạ xuống.

Nhìn thân ảnh đỏ rực lướt xuống Vọng Thiên Thai, Long Phạm ngăn cản chuyển lực của Thứ Tĩnh Di, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn thân ảnh hồng sam, từ trên không trung nhẹ nhàng bay xuống. Y mê đỏ thắm đang phát phơ trong gió là màu sắc diễm lệ nhất trong thiên địa, là nhan sắc rực lửa sở hữu tất cả tình ý, chiếm đi hết thấy tâm tư của hắn. Lạc Viêm tựa như viêm hỏa khơi dậy toàn bộ tình niệm dưới đáy lòng của hắn. Hiện giờ đối mặt với sinh tử an nguy, hắn làm sao có thể để cho Lạc Viêm lâm vào hiểm cảnh?

Hắn khuyên tâm bảo hộ, tuyệt đối không chấp nhận người bên ngoài tổn thương dù chỉ nửa điểm.

Nếu thật sự phải chết, cũng nên là hắn. Sống trên đời gần ngàn năm, có được tâm của Lạc Viêm, chiếm tất cả phong tình của Lạc Viêm, quả thật không còn gì tiếc nuối.

Duy nhất không cam tâm chính là phải buông tay.

Chăm chú nhìn thân ảnh đỏ thắm hạ xuống, thu hồi hết thấy cảm xúc trong đáy lòng, đến khi Long Phạm nâng mắt lên, dưới đáy mắt tất cả đều là một mảnh tử tịch, tĩnh như hư không, chỉ còn vô số sát ý. Mái tóc đen huyền tung bay trong gió như bóng đêm thâm trầm, không còn màu ám thanh, hết thấy đều trở nên đen sẫm, tựa hồ muốn cắn nuốt chiếm đoạt tất cả.

“Thứ Tĩnh Di, ta nói rồi, muốn giết hắn, trừ phi ta chết.”

Trong nháy mắt, một vầng hào quang nổ tung trên Vọng Thiên Thai. Ngải cũng không thể chịu được phải tránh sang một bên, linh quang bùng nổ cơ hồ làm ọi thứ đều mất đi thị giác, không thể phân biệt bên

trong đến tột cùng như thế nào.

Từ trên cao rơi xuống, Lăng Lạc Viêm chỉ nghe thấy tiếng gió vù vù lướt qua bên tai, giờ khắc này lại tựa hồ không thể nghe thấy bất cứ tiếng vang nào, nhìn thân ảnh màu trắng càng lúc càng xa, hắn không thể nhúc nhích, cho đến khi rơi xuống đất, lực lượng khổng lồ chế tay chân mới tiêu tan, vừa ổn định thân hình, trong ngực tựa hồ có cái gì đang xé rách khiến hô hấp đình trệ.

“Long Phạm—”

Dưới Vọng Thiên Thai, người của Xích Diêm tộc đang ngăn cản ma vật công kích thì nghe thấy một tiếng hét dài đằng, tựa hồ xuyên thủng bầu trời, kinh sợ lo lắng, đau xót tuyệt vọng, không thể dùng ngôn ngữ để hình dung tiếng hét, khiến tất cả lòng người run rẩy.

104. Quyển 2: Chương 104: Viêm Hỏa Khuynh Thành

“Tế ti!”

Mọi người ngừng tay nhìn lên không trung, oanh lôi trên Vọng Thiên Thai giờ khắc này toàn bộ biến mất, linh quang chói mắt chỉ cực che phủ hết thảy, đem sắc trời phản chiếu thành một mảnh trắng xóa, tiếng nổ áp chế cả tiếng sấm, tiếng hét rơi vào trong tai mọi người, chìm sâu xuống đáy lòng.

Chẳng lẽ tế ti muốn tự sát cùng Thứ Tinh Di?!

Các trưởng lão chỉ cảm giác trong đầu một mảnh trống rỗng, nếu thật sự là như vậy thì tông chủ sẽ thế nào? Tương lai của Xích Diêm tộc sẽ ra sao? Toàn bộ sinh linh thiên hạ phải như thế nào đối mặt với thiên kiếp?

Trong lúc hỗn loạn thì ma vật lại không cho bọn hắc có chút cơ hội nghỉ ngơi, vì để lấy càng nhiều lực lượng, chúng nó càng lũ lượt hướng đến đám người. Có một vài ma vật thấy không thuận lợi liền hướng cửa thành tràn ra.

Trong thành ma vật hoành hành, các trưởng lão Xích Diêm tộc ứng phó không xuể, mặc dù trong lòng tràn đầy lo âu sốt ruột nhưng làm sao có thể phân tâm nghe ngóng động tĩnh truyền lại trên không? Bọn hắc chỉ có thể tiếp tục ứng phó với ma vật dường như vô tận tràn ra trước mắt.

Lăng Lạc Viêm lặng yên nhìn Vọng Thiên Thai, ánh mắt chăm chú tựa hồ có thể nhìn thấy một thân ảnh bạch y hiện lên, lại tựa hồ trống không một mảnh. Tất cả chỉ là ảo giác, trước mắt mơ hồ không thể nhìn thấy vật gì, trong tai vẫn còn lưu lại lời nói kia, không ngừng vang lên.

Ta nói rồi, sẽ không cho ngươi có chuyện....

Trong đầu một mảnh trống rỗng, chỉ còn lưu lại những lời này, giọng nói tựa hồ còn tại bên tai, ngữ thanh quen thuộc, hơi thở quen thuộc, ngay cả nhiệt độ gần sát bên người chỉ trong nháy mắt kia cũng đều là hắc quen thuộc. Người có thể nói những lời này lại buông hắc ra.

Sẽ không cho hắc có chuyện, như vậy còn Long Phạm? Chẳng lẽ Long Phạm xảy ra chuyện lại không quan hệ đến hắc?

Người nam nhân từng nói lúc nào cũng phải trông chừng hắc, thế nhưng lúc này lại đưa hắc xuống đây....Chẳng lẽ muốn lưu hắc một mình ở thế giới này? Nếu chỉ còn một mình hắc thì cuộc sống còn ý nghĩa gì?

Trong lòng tựa hồ chết lặng, dưới đáy mắt dường như có cái gì ứ đọng. Lăng Lạc Viêm cắn răng, trước ngực kịch liệt phập phồng. Dưới y mê, hai tay run rẩy nắm chặt.

Hắc sẽ không cho phép chuyện xưa kia của Lăng Vân và Tiêu Tự tái diễn trên người của hắc và Long Phạm! Cái loại phân ly tử biệt này không hợp với hắc, lại càng không hợp với Long Phạm.

Nam nhân được thể gian tôn thờ như thần minh, tâm cơ thâm trầm cùng cường đại lực lượng, cao cao tại thượng đứng trên đầu chúng sinh, tuyệt đối không cho phép chính mình bại dưới tay kẻ khác. Cho dù đối mặt với thượng cổ thần nhân, nếu là Long Phạm, nhất định sẽ không bại.

Không ngừng kiềm chế tâm loạn bất an, Lăng Lạc Viêm liên tục thuyết phục chính mình, tất cả cảm giác trước mắt cùng bên tai tựa hồ đều mất đi, chỉ còn tiếng tim đập dồn dập vang lên. Hắn biết trên Vọng Thiên Thai nguy hiểm nhưng người chiếm hết tâm tư của hắn đang ở ngay đó, làm sao hắn có thể rời đi như vậy? Làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Thân ảnh hồng sam như dấy lên lửa đỏ, viêm hỏa đầy người tản ra từng mảnh hào quang nóng rực, trực chỉ hướng Vọng Thiên Thai mà đi.

Hắn sẽ không buông tay. Người nam nhân chiếm đi hết tâm tư của hắn đừng tưởng cứ như vậy mà vứt bỏ hắn.

Tường thiên bay lên, giống như ngay cả hô hấp cũng đã quên, chỉ còn nhìn thấy từng trận hào quang nhấp nháy. Vọng Thiên Thai ngay tại trước mắt, càng lúc càng gần, ngoại trừ từng trận linh quang lóe ra, cơ hồ không thể phân biệt những thứ khác. Hoảng hốt dừng lại, hắn nhìn thấy Thứ Tinh Di vẫn đứng bên trong sương mù, đồng thời trận pháp của Long Phạm vẫn chưa tiêu tán.

Trận pháp chưa tiêu, Long Phạm vẫn chưa....

Tim đập bỗng nhiên nhanh hơn, khí huyết lưu thông thoáng chốc dâng trào, mãi cho đến khi Lăng Lạc Viêm cảm thấy trong ngực đau đớn, hết thảy cảm giác tựa hồ quay lại trên người.

Long Phạm còn sống.

Hắn còn sống....

Nhưng trước mắt chỉ thấy máu tươi tuôn ra, rơi xuống thấm ướt bạch y bào. Bạch y bào không lây dính bụi bặm giờ khắc này lại bị tàn phá thê thảm, nơi nơi loang lỗ vết máu. Linh lực chuyển động làm mái tóc đen huyền tung bay cuồng loạn. Không còn lãnh đạm trầm tĩnh, chỉ còn một đôi mắt lạnh yên như đêm tối, dưới đáy mắt không tồn tại một tia tình cảm, dường như không phải người thế gian mà càng giống như ma thần.

Lây dính huyết sắc, toàn thân như hội tụ thiên địa lực lộ ra cảm giác tràn đầy áp bách, nam nhân như ma thần người đầy vết máu, trên y bào, trên môi....

Chăm chú nhìn Long Phạm như thế, trong lòng Lăng Lạc Viêm vừa chấn động vừa đau xót. Đôi môi hôn hắn nói lên ái ngữ, giờ khắc này chỉ còn vết máu đỏ tươi, cùng bạch y bào loang lỗ huyết sắc, không phải tất cả đều là vì hắn?

Từ lần đầu tiên quỳ xuống trước mặt hắn, rồi sau đó mỗi một lần đều bảo hộ quan tâm, Long Phạm....

Trong miệng không ngừng lẩm nhẩm hai tiếng ‘Long Phạm’, Lăng Lạc Viêm chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy một cảm giác không thể gọi tên. Vừa đau đớn vừa ngọt ngào, nhưng cái loại ngọt ngào này càng khắc sâu đau đớn vào trong tim, đau nhói hòa lẫn thịnh nộ, trong ngọt ngào như có chua xót. Thân ảnh hồng sam lơ lửng giữa không trung vẫn chưa hạ xuống, nhìn thấy tình cảnh trước mắt khiến ý chí nào đó trong đầu của hắn không ngừng gào thét, sôi sục dâng trào.

Ngẩng vẫn ở trên Vọng Thiên Thai thủy chung chưa rời đi, nhìn thấy Lăng Lạc Viêm quay lại, nó bay đến bên cạnh, “Một chương mới vừa rồi hao đi hơn phân nửa linh lực của Thứ Tinh Di, có thể mượn thiên địa lực, Long Phạm đến tốt cùng là người nào?” Vẫn chưa lưu ý đến thần sắc dưới đáy mắt của Lăng Lạc Viêm, nó tiếp tục nói, “Nhưng đừng cao hứng quá sớm, Thứ Tinh Di có ma vật giúp hắn hấp thu linh lực, chỉ cần chú thuật thành công, nơi này không người nào có thể sống.”

“Bất luận hắn là người nào, hắn chính là tể ti của ta, cũng là người ta yêu.” Lăng Lạc Viêm chậm rãi trả lời, ngữ thanh mang theo tiếng cười nhưng hàm chứa quyết đoán, ánh mắt thủy chung chăm chú nhìn bạch y bào nam nhân, “Nếu không người nào có thể sống, bất quá thì cùng chết.”

Đôi mắt phượng khê nhếch mang theo ý cười gợi tình, tựa hồ trước mắt không phải đối mặt với sinh tử, mị sắc như hỏa tràn đầy quyết liệt tàn khốc, cũng hàm chứa tình ý ái muội, giờ khắc này như có ngọn lửa hiện lên dưới đáy mắt, bên môi vẽ ra một tia cười tà khí lạnh như băng hàn, sắc bén như lưỡi dao.

Y mê đỏ đậm như máu bỗng nhiên giương lên, mái tóc bạch kim dần dần nhiễm màu viêm hỏa, thần sắc tràn đầy lãnh liệt, từ trong lòng bàn tay của Lăng Lạc Viêm hiện lên diễm vũ được Hách Vũ lưu lại, “Nó là

Hách Vũ lưu lại, cũng ẩn chứa Hách Vũ lực...”

Ngữ thanh khinh điều mà thông thả giống như đang tự nói, Ngải nhìn Lăng Lạc Viêm như thế, lúc này mới phát hiện khác thường, “Người muốn làm gì? Diễm vũ của Hách Vũ không phải dễ dàng nắm trong tay!”

“Phải không? Không bằng chúng ta cứ thử liền biết, xem ta có thể nắm nó trong tay hay không!” Vẫn lơ lửng giữa bầu trời, không hạ xuống Vọng Thiên Thai, ánh mắt vẫn chưa rời khỏi thân bạch y bào trong trận, Lăng Lạc Viêm bay lên chỗ cao, ngẩng đầu nhìn lôi điện giáng xuống, nhưng đáy lòng sôi sục sát ý mà ngay cả lôi điện cũng không thể ngăn cản.

Long Phạm có thể vì hấn như thế, chẳng lẽ hấn không thể vì Long Phạm?

Tử chú thế nào, thiên kiếp thì sao? Giờ khắc này trong lòng chỉ tràn đầy thịnh nộ cần phải phát tiết. Long Phạm, người nam nhân đã từng mưu toan cài bẫy lại đi yêu hấn, dùng mưu kế cùng ôn nhu khơi dậy hết thấy tình cảm dưới đáy lòng của hấn, bá đạo chiếm đoạt, cường đại như vậy lại vì hấn mà trọng thương như thế....

Mỗi một chỗ tổn hại trên thân bạch y bào, mỗi một giọt máu đỏ tươi rơi xuống đều cực hạn chướng mắt, khiến hấn khó khăn kiềm nén đau đớn trong lòng.

Long Phạm không muốn thấy hấn gặp nguy, chẳng lẽ không biết giờ khắc này trong lòng hấn chính là loại cảm thụ nào?

Hấn đau đớn thì phải có người bồi thường.

Không muốn bị người trên Vọng Thiên Thai phát hiện, Lăng Lạc Viêm ẩn giữa sắc trời âm u, cảm thụ diễm vũ trong lòng bàn tay, tâm tư tập trung vào viêm hỏa đang dâng trào trong cơ thể.

“Thứ Tinh Di! Người làm hấn bị thương thì phải trả giá...”

Long Phạm đang gương tay giữ chặt kết ấn, trong miệng không ngừng niệm chú, lại nghe giữa không trung có âm thanh truyền đến. Trong khoảnh khắc, lửa cháy đỏ rực giáng xuống bầu trời, hướng tới bốn phương tám hướng cuộn cuộn mà đi.

Lạc Viêm!

Long Phạm ngẩng đầu nhìn, Thứ Tinh Di cũng kinh ngạc dừng lại chú thuật trong miệng, chỉ thấy hồng quang đầy trời như đem cả không trung thiêu đốt, viêm hỏa vẫn chưa hóa thành hình dạng linh thú nhưng lại như mưa lửa khuyên thiên giáng xuống, mỗi một đóm lửa lại nổ ra vô số tia lửa không ngừng biến hóa đủ loại hình dạng, duy nhất không thay đổi chính là viêm hỏa lực, chạm vào vật gì thì vật đó sẽ bị ngọn lửa diễm lệ thiêu đốt thành tro bụi tiêu tán khỏi thế gian.

Con quạ đen như chim ưng xuyên qua biển lửa, Dạ Dục đang dẫn dắt người của Xích Diễm tộc chiến đấu cùng ma vật thì bỗng nhiên bay lên Vọng Thiên Thai. Mọi người sớm bị biến hóa đột ngột này chấn động, nhìn lửa cháy hừng hực phía chân trời, cơ hồ quên mất phải ly khai khỏi nơi này, được Dạ Dục nhắc nhở liệt trận đã bị phá, tất cả đều hướng đến Vọng Thiên Thai mà đi.

Lăng Lạc Viêm lơ lửng mà đứng, ngẩng đầu lên, sợi tóc bạch kim hóa thành đỏ sẫm cùng ánh mắt tựa hồ chỉ nhìn thấy viêm hỏa đang dấy lên trong đó, hấn có thể cảm giác trong cơ thể đang bốc cháy, đó là dấu hiệu hồn phách bị thiêu đốt, tựa hồ bị ngọn lửa ăn mòn. Không thể thừa nhận quá lớn linh lực, hồn phách của hấn đang bị hao tổn....

Nhéch môi lên, cho dù là thể hấn vẫn không hạ xuống viêm họa. Chỉ có ma vật bị trừ thì linh lực của Thứ Tinh Di mới bị ảnh hưởng, đó là dẫn của chú thuật, ma vật một khi bị trừ thì Thứ Tinh Di sẽ không thể tổn thương Long Phạm.

Giữa không trung, thân ảnh hồng sam như hợp nhất cùng viêm hỏa thành một thể, đầu ngón tay lướt qua, viêm hỏa diễm lệ không một tiếng động dường như ngay cả tiếng sấm oanh vang đều bị dập tắt, lôi điện cũng bị viêm hỏa ăn mòn, như sóng lớn nổi lên từ trên trời hạ xuống, nhấn chìm hết thấy, yên lặng đến cực hạn, theo điều khiển của người ở trên cao, thẳng hướng đến đám ma vật mà đi.

Hỏa thiêu đầy trời, từ dưới Vọng Thiên Thai cho đến cửa thành, giống như độc hoa lan tràn phóng ra, đua nhau nở rộ, yêu dã đến mức không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, che khuất vàng thái dương, đem tất cả thiêu đốt rực lửa, cũng đem hết thủy hủ diệt thành hư không.

Đó là cảnh đẹp cực hạn, cũng nguy hiểm trí mạng, chỉ cần hơi thoáng chạm vào sẽ tan thành tro bụi, nhưng vẫn làm cho người ta muốn tiếp cận, như thiêu thân đâm đầu vào lửa, biết rõ sẽ chết cũng không hề doái hoài. Nhìn trước mắt một màn, tất cả mọi người bỗng nhiên hiểu được, nếu ngọn lửa mãnh liệt cuộn cuộn tiến đến trước mặt e rằng bọn hắc cũng vô lực tránh né, chỉ biết chăm chú nhìn nó, cam tâm tình nguyện bị nhấn chìm trong biển lửa, tan thành hư vô.

Ma vật trong thành ở giữa biển lửa gào thét, một đám tiêu tan thành tro bụi, cho dù số lượng nhiều đến bao nhiêu cũng vô pháp ngăn cản viêm hỏa khuynh thành.

Đứng ở Vọng Thiên Thai, trừng mắt nhìn biển lửa dưới chân, tất cả mọi người đều mất đi lực tự hồi. Đứng ở chỗ cao có thể nhìn rõ khắp Lôi Lạc thành, nhà cửa phố xá, đình đài lầu các, trà lâu tửu quán, hết thảy đều bị nhấn chìm bên trong viêm hỏa. Mắt hướng đến đâu cũng chỉ nhìn thấy hỏa sắc diễm lệ chiếm đoạt lòng người.

Trên đỉnh Vọng Thiên Thai, Thứ Tĩnh Di nổi giận gầm lên một tiếng, trực chỉ bay về phía thân ảnh màu đỏ đang đứng ở nơi chân trời. Lăng Lạc Viêm, cái gọi là đáng cứu thế, hay là lúc này muốn phá hư hết thảy ý đồ của hắn?

Thân hình Thứ Tĩnh Di vừa động, Long Phạm lập tức ngăn cản, không màng linh lực trên người bị hao tổn, cũng biết tốc độ không đuổi kịp Thứ Tĩnh Di, nhưng vẫn bay lên tung chưởng lực một cách không lưu tình hướng màn sương mù đang vây quanh Thứ Tĩnh Di đánh tới.

“Lạc Viêm!” Chưởng lực vừa tung ra, Long Phạm hô to một tiếng, nhưng Lăng Lạc Viêm như lâm vào một thế giới khác, yên lặng bất động, duy chỉ có viêm hỏa vẫn đang hùng hực bốc cháy, vẫn ở trong tay hắn khuynh tấn toàn thành.

105. Quyển 2: Chương 105: Trừ Họa

Lăng Lạc Viêm đối với việc ngoài thân hoàn toàn mất cảm giác, hắn chỉ biết không thể làm cho Thứ Tĩnh Di tiếp tục tổn hại Long Phạm. Nhìn thấy trước mắt một mảnh lửa đỏ, viêm hỏa như đang thiêu đốt trong cơ thể. Hắn khép mắt lại, thân thể dường như chìm trong biển lửa, xa xa có tiếng ai đó đang gọi tên hắn....

“Lạc Viêm!” Long Phạm thi triển pháp thuật, từng đợt bạch quang như mảnh lưới đan chéo nhau trên Vọng Thiên Thai đem Thứ Tĩnh Di ngăn lại. Ngẩng nhìn thấy tình huống nguy cấp cũng phát ra một tiếng gầm rú, đánh tới Thứ Tĩnh Di.

Linh lực của Long Phạm cùng Ngải hợp lại khiến động tác của Thứ Tĩnh Di bị đình trệ. Vì ma vật bị viêm hỏa tiêu diệt nên sinh ra ảnh hưởng đối với hắn, sương mù vây quanh toàn thân dần dần tản ra, hiện lên thân ảnh ẩn giấu trong đó.

Mái tóc ánh kim bị viêm hỏa chiếu sáng hóa thành màu đỏ tía, đôi mắt ẩn chứa điên cuồng không ngừng lóe lên, tựa hồ mỉm cười nhưng tràn đầy lạnh khốc, lộ ra cuồng thái bất cần đời, đối với hết thảy đều mất đi cảm giác.

Long Phạm đã từng nhìn thấy dung mạo của Thứ Tĩnh Di, khi đó hắn cũng không điên cuồng tàn khốc như giờ khắc này, tuổi tác xem ra cũng không biến hóa nhiều lắm, vẫn là tướng mạo thanh niên, nhưng trên khuôn mặt trẻ tuổi lại hiển lộ thần sắc hoàn toàn trái ngược với dung mạo của hắn.

Lạnh khốc điên cuồng, chán ghét thái độ, miệt thị hết thảy, muốn thế gian tuần táng cùng hắn. Nhìn Thứ Tĩnh Di như thế, Long Phạm cũng không ngoài ý muốn. Nếu không có Lạc Viêm, tiếp tục trải qua thêm vài năm nữa, chỉ sợ hắn cũng sẽ giống như Thứ Tĩnh Di. Ngay cả hắn cũng không dám khẳng định điều này.

Cũng như Thứ Tĩnh Di, hắn vốn sẽ như thế.

Nhưng hôm nay hắn có Lạc Viêm thì lại khác. Người hắn khuynh tâm bảo hộ không thể xảy ra chuyện gì, bất luận đối phương là ai, muốn tổn thương Lạc Viêm, chỉ có chết.

Động tác của Thứ Tĩnh Di bị đình trệ, Long Phạm liên tiếp tung chiêu lực không hề lưu tình, bay đến che chắn trước người Lăng Lạc Viêm, thi triển linh lực như lôi điện sấm sét đánh tới Thứ Tĩnh Di.

Bất ngờ bị tấn công không kịp phòng bị, Thứ Tĩnh Di bị chiêu lực đánh trúng trước ngực, trong miệng thổ huyết. Không biết Long Phạm vừa bỏ thêm loại chú thuật nào vào chiêu lực, bất luận hấn vận khí khôi phục như thế nào thì miệng vết thương vẫn không thể khép lại.

“Long Phạm ngươi hay lắm! Có thể làm ta bị thương!” Thứ Tĩnh Di quát lạnh một tiếng rồi nhìn xuống Vọng Thiên Thai, lúc này ở bên dưới không còn lưu lại bất cứ vật gì, chỉ còn một màu đỏ đậm điểm lẹ của viêm hỏa cuộn cuộn như sóng lớn, không ngừng thổi quét nhấn chìm hết thảy những gì còn sót lại. Hấn phá vỡ phù sinh cảnh thả ra ma vật trong đó, rốt cục toàn bộ bị tiêu diệt.

“Không chỉ là làm cho ngươi bị thương, muốn đối với Lạc Viêm bất lợi, ngươi tưởng rằng chỉ một vết thương nhỏ nhoi như vậy có thể hạ được cơn giận trong lòng ta?” Ánh mắt Long Phạm lạnh như băng hàn, bên môi lộ ra tia cười nhạt nhẽo quỷ bí. Lạc Viêm vì hấn mà dùng hết toàn lực, lúc này viêm hỏa chưa tắt mà người ở phía sau lại không có phản ứng, chỉ cần nhiều đây cũng đủ làm cho Thứ Tĩnh Di phải nếm mùi vị thống khổ đến tận xương tủy.

Thứ Tĩnh Di nghe vậy liền ngẩn ra, vết thương trước ngực bỗng nhiên có vật gì đó đang dịch chuyển, cúi đầu nhìn lại, từng sợi bạch kim như độc trùng đang di chuyển trong máu thịt của hấn, mỗi một lần xáo trộn đều tác động đến miệng vết thương, mà những sợi tơ này lại như cần nuốt máu thịt của hấn càng lúc càng khuếch rộng, không ngừng chiếm đoạt bên trong cơ thể.

“Ngươi thật sự có thể đem linh lực biến hóa?!” Thứ Tĩnh Di kinh hãi không thôi, hấn sớm biết Long Phạm không phải linh giả tầm thường, lúc trước nhìn thấy Long Phạm đã cảm giác không giống người thường, không ngờ mấy trăm năm sau lại có thể tinh tiến như thế! Hấn không đánh giá sai, nhưng cũng quá mức xem thường Long Phạm.

“Từ khi nào?” Long Phạm từ khi nào đã hạ độc trùng trên người hấn? Rõ ràng là vì dẫn đến thiên địa lực mà linh lực hao tổn, ngũ tạng lục phủ bị trọng thương, vì Lăng Lạc Viêm không tiếc hy sinh, đến tột cùng là từ khi nào đã động thủ?

Ánh mắt lạnh lùng của Long Phạm vẫn không hề biến đổi, ý cười càng lúc càng nhạt nhẽo, trên môi hiện lên vẻ tàn khốc lãnh liệt, “Ngay khi ta thụ thương. Chỉ cần ta chết, độc trùng trên người của ngươi sẽ phát tác. Mà ta không chết thì ngươi sẽ bị hành hạ đau đớn đến tận tâm can rồi sau đó mới hoàn toàn bị ta tiêu diệt.”

Bất luận hấn sống hay chết đều tuyệt đối không lưu lại Thứ Tĩnh Di gây bất lợi cho Lạc Viêm. Lạc Viêm vì hấn mà ngông cuồng sử dụng điểm vũ, Thứ Tĩnh Di không phải vô địch, cho dù trước mắt chính là thần nhân, hôm nay hấn cũng phải làm cho Thứ Tĩnh Di chết dưới tay hấn.

Mái tóc đen huyền tung bay trong gió, trên bạch y bào loang lỗ nhiều vết máu, vẫn dậm tĩnh như trước nhưng ẩn hiện thần sắc tàn khốc, nam nhân tựa như thần thánh, giờ khắc này lại tựa như thiên ma. Xuất trần thoát tục hóa thành tàn sát khát máu. Chậm rãi nâng y mệ, đầu ngón tay đặt lên môi, đôi mắt như sao băng giờ khắc này trở nên ảm đạm, trong miệng niệm chú, sát ý tràn đầy tứ phía.

Theo chú thuật của Long Phạm, bạch quang cuộn cuộn từng đợt không ngừng phát ra từ trong cơ thể Thứ Tĩnh Di. Ánh sáng trắng như ngọc dần dần chuyển sang màu ám xanh, lại tiếp tục cắn nuốt huyết nhục rồi chuyển sang màu đỏ thẫm, cho đến khi trên miệng vết thương không còn nhìn thấy bất luận thứ gì chuyển động, độc trùng xâm nhập vào cơ thể, đi sâu vào trong ngực Thứ Tĩnh Di.

Trên ngực đau đớn khiến sắc mặt Thứ Tĩnh Di đột biến, hấn vẫn không chống cự, mà lại tiếp tục niệm chú nhanh hơn. Nếu tử chú diệt thể không thể hoàn thành thì hấn sẽ bị thiên kiếp phản lại, đến lúc đó đừng nói là không thể cùng thiên kiếp hợp nhất, ngay cả thiên kiếp có giáng xuống hấn cũng không có cơ hội chứng kiến, sẽ hoàn toàn tiêu tán trên thế gian.

Trở thành một trong vô số oán niệm lưu lạc hậu thế, nếu là như vậy làm sao hấn có thể cam tâm? Hấn muốn thiên hạ sinh linh vì hấn chết mà phải gánh chịu thiên phạt phần nộ! Hấn mới là người đứng đầu chủ đạo hết thảy!

Thứ Tĩnh Di miễn cưỡng duy trì, cùng giằng co với Long Phạm. Bạch y bào tóc đen không ngừng niệm chú, trong đôi mắt khê nhắm tối đen như bóng đêm, ngón tay thì triển pháp ấn, bạch y mẹ đột nhiên nâng lên, từng đạo bạch quang như tuyết trắng mang theo linh lực nhanh như chớp đánh lên người Thứ Tĩnh Di.

Đầu lìa khỏi cổ, mái tóc ánh kim thấm đầy máu tươi, trên chiếc đầu lâu vắng ra vẫn còn nguyên đôi mắt kinh hãi, dường như không thể tin tưởng, chăm chú nhìn xuống thân thể đứng thẳng bất động đang phun đầy máu, huyết sắc đầm đìa, tứ chi vỡ thành từng khối ngã vào viêm hỏa, trong khoảnh khắc hóa thành hư vô.

Long Phạm.....cư nhiên giết hấn?!

Không dám tin, đầy kinh hãi chính là suy nghĩ cuối cùng còn lưu lại trên hậu thể của Thứ Tĩnh Di. Đầu lâu từ không trung rơi xuống biển lửa, cũng như ma vật bị viêm hỏa thiêu đốt hóa thành tro bụi.

Vô luận linh lực thâm hậu như thế nào, người cũng chỉ là người mà thôi, cũng không phải là thần. Long Phạm chăm chú nhìn Thứ Tĩnh Di hoàn toàn bị hủy diệt, chỉ thấy giữa biển lửa dâng lên một cổ hắc khí hòa vào không trung. Lôi Lạc thành giờ khắc này không còn như xưa, tiếng sấm không còn vang lên, lôi điện hoàn toàn tiêu tán, trong nháy mắt hóa thành trời quang mây tạnh.

Bầu trời trong xanh lộ ra không khí bình yên một cách quỷ dị. Long Phạm biết rõ Thứ Tĩnh Di tuy chết, chú thuật chưa hoàn thành nhưng oán khí trên người của hấn không phải thường nhân có thể sánh bằng, sau khi hấn chết, vì oán niệm mà tạo thành thiên phạt hạo kiếp, sẽ rất sớm giáng xuống thế gian.

Đến tận đây lời nói của Hách Vũ đã thành hiện thực, thiên kiếp sắp giáng xuống. Cảnh tượng trước mắt không phải điềm lành mà chính là điềm báo ột cơn giông tố sắp ập đến. Hấn biết rõ hết thấy những điều này nhưng bất quá hấn không hề để ý, giờ khắc này vương bận trong lòng chính là Lạc Viêm.

Xoay người ôm Lãng Lạc Viêm đang nhắm mắt bất động vào lòng ngực, Long Phạm không thể cảm giác linh lực trong cơ thể Lãng Lạc Viêm, chỉ cảm giác hấn như đang ngủ say, nhưng ngẩng đầu nhìn lại vẫn thấy viêm hỏa thiêu đốt khắp thành, tựa hồ nghe theo bản năng bảo trì diễm vũ, không thể thừa nhận quá nhiều lực lượng mà lâm vào hôn mê.

“Long Phạm! Lãng Lạc Viêm hấn....” Ngải ở bên cạnh chăm chú nhìn viêm hỏa biến hóa, việc của Thứ Tĩnh Di tạm thời không cần lo lắng, nhưng truyền nhân của Hách Vũ cũng chính là đáng cứu thế thì không thể có việc gì.

Lúc này viêm hỏa vẫn chưa tắt mà Lãng Lạc Viêm không hề phản ứng, Ngải kêu lên một tiếng sợ hãi, Dạ Dục tựa hồ cũng phát hiện có điều không đúng, giương cánh bay lên không trung rồi hạ xuống nhập vào trong cơ thể Lãng Lạc Viêm.

“Lạc Viêm....” Long Phạm đem hấn ôm vào trong ngực từ giữa bầu trời hạ xuống, không ngừng gọi tên của hấn. Lúc này tộc nhân đã sớm chờ đợi ở Vọng Thiên Thai, dưới chân là viêm hỏa ngập trời khiến bọn hấn vẫn chưa lấy lại tinh thần, mắt thấy tế ti ôm tông chủ, mọi người vội vàng chạy đến.

“Tông chủ như thế nào?” Chính mắt nhìn thấy Thứ Tĩnh Di bị tế ti giết chết, rơi vào biển lửa, bọn hấn đối với vị tế ti trước mặt này vô cùng sùng kính đến mức không thể dùng ngôn từ để diễn đạt. Chỉ cần có tế ti, vô luận như thế nào tông chủ nhất định sẽ không có việc gì.

Cúi đầu nhìn người trong lòng, Long Phạm nhất thời không trả lời. Không ngừng dùng linh lực để tra xét cơ thể Lãng Lạc Viêm, mọi người chỉ thấy đáy mắt thâm trầm của Long Phạm liên tục biến ảo, tựa như biển sâu phẳng lặng ập ủ nổi lên những cơn sóng động trời. Vốn đang cảm thấy nhiệt độ nóng rực của viêm hỏa trên Vọng Thiên Thai nhưng lúc này lại tựa như bị đánh tan, truyền đến một trận hàn ý đầy áp bách từ trên người tế ti lan ra.

Cái loại áp bách này tựa hồ đang đối mặt với vực sâu không đáy có thể đem hết thảy hút vào trong đó, khiến kẻ khác sợ hãi run rẩy, lạnh đến thấu xương. Vốn đang đứng gần, mọi người không khỏi lui lại mấy bước, tế ti trước mặt không thể khiến kẻ khác an tâm mà ngược lại làm cho người ta sinh ra cảm giác bất an cùng sợ hãi.

“Tế ti....” Quyết Vân phát hiện tình hình không đúng, thử thăm dò gọi Long Phạm một tiếng. Chẳng lẽ tông chủ....

Ngải hóa thành nguyên hình, một con ngân hồ xinh xắn hạ xuống, nhắm mắt dùng linh lực tra xét, đến khi mở mắt ra, hai đồng tử màu vàng hiện lên thần sắc đầy phức tạp, vừa thất vọng vừa lo lắng sợ hãi, “Hắn tự tiện dùng lực lượng Hách Vũ lưu lại, diễm vũ chỉ có người chân chính kế thừa Hách Vũ lực mới có thể sử dụng, nếu mạnh động, không thể thừa nhận linh lực quá lớn thì kết quả chỉ có thể là hồn phi phách tán.”

“Tông chủ chẳng lẽ không phải là người kế thừa Hách Vũ lực sao?” Nham Kiêu rõ ràng thịnh nộ, các trưởng lão khác cũng gật đầu, chỉ cần nhìn hình dạng viêm hỏa biến hóa cũng biết rõ tông chủ quả thật có Hách Vũ lực. Trong dĩ vãng, những người có thể sử dụng viêm hỏa cũng không có ai có thể như tông chủ, khiến cho viêm hỏa hóa hình, dấy lên biển lửa khuynh thành.

Viêm hỏa vẫn thiêu đốt trong Lôi Lạc thành, không lưu lại bất cứ thứ gì, ngoại trừ Vọng Thiên Thai, bên dưới đã sớm trống không một mảnh, chỉ còn ánh lửa rực cháy đầy trời, đó chính là viêm hỏa lực, rãnh mạch xảy ra trước mắt như thế, lời nói của linh thú là ý gì, tại sao lại nói tông chủ không phải chân chính kế thừa Hách Vũ lực?

106. Quyển 2: Chương 106: Hồn Toái

*Hồn toái = hồn phách vỡ nát

Ngải đối với nghi vấn của Nham Kiêu đầu tiên là gật đầu, rồi sau đó lại lắc đầu, “Mới vừa rồi ta hơi vội, nói chính xác hơn kế thừa Hách Vũ lực chính là hồn phách của hắn nhưng hồn phách của hắn lại không đầy đủ, tuy sau đó được tu bổ nhưng cũng không phải hoàn toàn tự thân. Vận dụng viêm hỏa đã là cực hạn, muốn sử dụng diễm vũ Hách Vũ lưu lại cần phải có hồn phách đầy đủ, nếu không, hồn phách được tu bổ trước kia sẽ tiếp tục bị tổn thương.”

Ngải ở một bên mang theo ngữ thanh trầm trọng, trên mặt ngân hồ nho nhỏ tràn đầy lo âu không phù hợp với dáng vẻ xinh xắn của nó, tình hình lúc này của Lăng Lạc Viêm rất nguy cấp, chỉ sợ là.....

“Như vậy tông chủ lúc này thế nào?” Có trưởng lão cẩn thận hỏi. Tế ti yên lặng bất động chỉ cúi đầu ôm tông chủ không nói một lời, nhưng hơi thở của tế ti lại khiến hắn nảy sinh sợ hãi. Chưa bao giờ nhìn thấy tế ti như thế, cho dù là vì tông chủ mà tức giận cũng sẽ không như trước mắt.

Cúi đầu chăm chú nhìn thân ảnh đỏ thắm trong lòng, bọn hắn không thể nhìn thấy vẻ mặt của tế ti lúc này, mái tóc đen huyền chính tề gọn gàng vì trận chiến mới vừa rồi mà trở nên rối tung lộn xộn, bạch y bào nhuộm đầy huyết sắc, tìm không ra nửa điểm trầm tĩnh lãnh đạm, chỉ còn lại vẻ tử tịch khiến người kinh hãi. Thâm trầm như vực sâu không thấy đáy, tựa hồ tế ti trước mặt không phải con người mà là một pho tượng ma thần khát máu, đối với lời nói của bọn hắn dường như hoàn toàn không lọt vào trong tai, chỉ im lặng ôm tông chủ, quanh thân lộ ra hàn ý dày đặc.

Cái loại hàn ý này không phải chỉ lạnh như băng mà còn khiến tâm tư hoàn toàn đông cứng. Tĩnh lặng làm kẻ khác sợ hãi, thâm trầm làm kẻ khác bất an. Yên lặng cúi đầu, như sóng biển cuộn cuộn nổi lên khiến tất cả mọi người cảm thấy run rẩy.

Tông chủ như thế nào? Không một ai lên tiếng, Ngải ở một bên cũng không dám trả lời.

Tất cả mọi người chỉ nhìn về bạch y bào nam nhân đang ôm thân ảnh hồng sam. Bởi vì phản ứng của tế ti mà cảm thấy trong lòng dâng lên một điềm xấu, tông chủ đến tột cùng như thế nào? Tế ti như vậy, chẳng lẽ là....

Lúc này ngoài cửa thành, người của Xích Diễm tộc đang chờ đợi lại không hề biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, hiển nhiên càng không biết tình hình ở Vọng Thiên Thai chuyển biến như thế nào, tề tụ đứng trước cửa, không bỏ qua bất cứ một tiếng vang nào truyền ra từ bên trong Lôi Lạc thành. Các trưởng lão ngẩng đầu cầu mong tông chủ của bọn hắn bình an vô sự, ngóng trông tế ti có thể bảo hộ tông chủ chu toàn.

Viêm hỏa khuynh thành bốc lên, không ít người đứng ở trên cao có thể nhìn thấy cảnh tượng ngoạn mục chói mắt như đang chứng kiến chuyện trong truyền thuyết, viêm hỏa có thể hủy diệt cả một tòa thành, tộc nhân vui sướng nhưng chỉ có một người đau xót bị thương.

Trữ Hình rốt cục không thể bình tĩnh ngồi chờ, bước xuống mã xa, đứng trước cửa thành, không nói một câu, cúi thấp đầu, không ai nhìn thấy biểu tình của nàng lúc này như thế nào. Miểu Lan tiến lên hỏi thăm, chỉ thấy Trữ Hình chậm rãi ngẩng đầu, trên khuôn mặt ngấn nước thấm thấu qua chiếc khăn che mặt màu đỏ sẫm, một vết máu xuất hiện nơi khóe mắt như báo trước điềm xấu. Nước mắt không ngừng tuôn rơi, cũng kéo theo vết máu trôi dần xuống khuôn mặt.

“Trữ Hình vì sao rơi lệ? Tông chủ và tể ti đại nhân chẳng phải sẽ quay trở về hay sao?” Miểu Lan nghi hoặc hỏi, Trữ Hình vì câu hỏi của hần, rốt cục nhận không được bắt đầu khóc nức nở.

“Người nhìn thấy cái gì?” Lăng Vân hướng đến cửa thành nhìn lướt qua, trong đó đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì lại khiến Trữ Hình thương tâm đến mức này.

Nàng nhìn thấy cái gì? Nàng nhìn thấy chính là viêm hỏa khuynh thành, lửa thiêu đầy trời, hủy diệt hết thấy, người đứng giữa biển lửa, trọng sinh trong viêm hỏa cũng vì viêm hỏa mà....

Che kín đôi môi run rẩy, Trữ Hình nghẹn ngào nói không nên lời, “Vì sao lại để Trữ Hình nhìn thấy? Nếu không thể thay đổi vì sao còn muốn cho ta nhìn thấy? Ta tình nguyện cái gì cũng không nhìn thấy, ta không cần nhìn thấy hần....”

“Hần là ai? Người nhìn thấy cái gì?” Lăng Vân nhíu mi.

“Lạc Viêm....Lạc Viêm sẽ chết....Lạc Viêm sẽ vì viêm hỏa mà chết....” khuôn mặt ngấn lệ, khóe môi bị cắn đến bật máu, ngữ thanh khàn khàn, Trữ Hình mở miệng lớn tiếng khóc to, thân thể dường như không thể chống đỡ nổi, ngã vào cửa thành.

Viêm chủ của thế gian phải trải qua nạn kiếp, trọng sinh trong viêm hỏa, cũng vì viêm hỏa mà chết, không người nào có thể thay đổi.

Trong thành, trên Vọng Thiên Thai, giờ khắc này tĩnh mặc là điều duy nhất còn tồn tại, yên lặng đến mức làm cho người ta sợ hãi tựa hồ đang đứng trên một miếng băng mỏng, muốn tiến lên cũng không dám di chuyển cước bộ, e sợ chỉ một tia cử động rất nhỏ sẽ phá vỡ điều gì đó.

Không biết vì sao trong lòng lại có loại cảm thụ như thế, nhưng tể ti lặng yên ôm tông chủ lại khiến bọn hần có loại cảm giác này, tựa hồ chỉ hơi chút chạm vào sẽ dẫn đến một trận bão táp hủy thiên diệt địa, đem hết thấy chôn vùi nhấn chìm.

Trong bầu không khí ngột thở, thời gian trôi qua, có lẽ chỉ trong nháy mắt nhưng có thể đã qua rất lâu, không ai nói gì, chỉ nhìn thấy viêm hỏa khuynh thành dưới Vọng Thiên Thai dần dần tiêu lui, mà người mặc hồng sam đang nhắm chặt hai mắt rốt cục chậm rãi mở ra.

Mái tóc lui xuống màu viêm hỏa, khôi phục lại ánh bạch kim sáng chói như trước, đôi mắt sắc bén nhiếp nhân giờ khắc này có chút ảm đạm. Lăng Lạc Viêm tỉnh lại, chỉ cảm thấy trong cơ thể bị xé rách đau đớn, tựa hồ có cái gì đang muốn tan vỡ nát vụn. Nhấn nhận cái loại đau đớn khó nói nên lời này, hần nhìn thấy đôi mắt trước mặt lộ ra thần sắc tử tịch, đồng tử u ám tối đen hàm chứa điều gì đó mà hần không rõ, vì sao lại để cho hần nhìn thấy vẻ mặt này của Long Phạm....

Miễn cưỡng nâng tay lên, đầu ngón tay chạm nhẹ vào đôi mắt kia, nhớ tới nguy cấp mới vừa rồi, hần khẽ cười, “Người muốn lưu một mình ta trên đời....bản tông chủ không cho phép....tể ti của ta....có thể nào chết cùng người khác, người ở bên cạnh người nên là ta mới đúng....”

Ngữ thanh đùa cợt, trong mắt hàm chứa tình ái, cho dù ánh mắt có chút phân tán nhưng đôi mắt mị hoặc kia vẫn như trước, vẫn động lòng người. Nhìn Lăng Lạc Viêm, dưới đáy mắt Long Phạm như nổi lên cuồng phong, tối đen u ám một màu. Siết chặt đôi tay ôm Lăng Lạc Viêm, bàn tay đang đặt trên mắt hần dần dần trượt xuống.

“Long Phạm, người vì ta....làm rất nhiều điều....hôm nay....cuối cùng....”

Lăng Lạc Viêm nhíu mi mang theo mấy phần an lòng, chậm rãi gợi lên một tia cười, vẫn chưa nói xong nhưng vô số ánh sáng lấp lánh như những ngôi sao băng tản ra từ trước trán, phiêu tán giữa không gian.

Y mê đỏ rực diễm lệ trượt xuống trước mặt Long Phạm, đôi mắt mị hoặc hết thấy thể nhân dần dần khép lại.

Hồn phách chịu tổn thương đến cực hạn

Hồn toái, phách liệt.

Long Phạm ôm người trong lòng, bên tai tựa hồ nghe thấy từng tiếng vang đang vỡ vụn, dường như ở nơi nào đó đang sụp đổ, xung quanh tiếng người kêu lên sợ hãi rồi hết thấy đều trở thành hư vô, chỉ còn thân ảnh hồng sam ở trong ngực vẫn tỏa lên màu sắc kiêu diễm tươi đẹp, hết thấy ẩn sâu trong mắt hấn nhưng lại đau đến khắc cốt ghi tâm.

Biết rõ diễm vũ không thể dùng nhưng lại vì hấn mà cố chịu đựng lực lượng không thể thừa nhận, đẩy lên viêm hỏa khuyên thành, hao hết hồn phách, Lạc Viêm không muốn bị lưu lại một mình trên thế gian, lẽ nào muốn rời bỏ hấn mà đi trước? Hết thấy những gì hấn làm chẳng lẽ cầu mong cho ngày hôm nay Lạc Viêm vì hấn mà tiêu tan hồn phách?

Hấn muốn Lạc Viêm phải sống! Bất luận là vẻ mặt nào, khiêu khích, khinh diêu, giảo hoạt, tà khí, mỉa hoặc, dụ nhân, ngênh hợ, hoan lạc, tùy ý, phóng túng, mỗi một loại đều chỉ hiển lộ trong ngực hấn, mà không phải Lạc Viêm trước mắt!

Thân thể bất động nằm trong lòng hấn, chỉ còn lại từng mảnh nhỏ hồn phách....

Đem mỗi một điểm ánh sáng nắm vào lòng bàn tay, Long Phạm chăm chú nhìn những quả quang cầu bé nhỏ lấp lánh, trong mắt vẫn chưa lui ra thần sắc thâm trầm u ám. Mỗi một quả quang cầu là một điểm hồn phách vỡ vụn, nếu không có cách nào ngưng tụ thì sẽ tiêu tán hậu thế, Lạc Viêm....

Biết rõ hồn phách Lạc Viêm sắp vỡ nát nhưng hấn chỉ có thể mở hai mắt nhìn Lạc Viêm như thế, trừ phi đem hồn phách vỡ nát tụ lại thành linh thể bằng không sẽ vô pháp cứu chữa, muốn cứu Lạc Viêm chỉ có thể làm cho hấn chết đi rồi sau đó sống lại....

Biết là như thế, cũng quyết định sẽ làm như vậy, nhưng nhìn thân ảnh nằm trong ngực hấn, từng điểm ánh sáng lấp lánh trong lòng bàn tay vẫn làm cho hấn cảm giác như bị một nhát đao cắt sâu vào trong tim, mỗi một chút cắt đi huyết nhục của hấn. Tâm tư lặng yên vì Lạc Viêm mà dâng lên cơn sóng, cũng vì Lạc Viêm mà nổi dậy phong ba, nếu mất đi Lạc Viêm, hấn phải làm thế nào?

Lạc Viêm chết ngay trong lòng hấn, nhiệt độ thân thể dần dần tán đi. Người hấn quyết tâm bảo hộ, chiếm hết tâm tư của hấn lại ở trước mắt hấn mà chết, nhưng hấn chỉ có thể chờ đợi!

Nếu muốn Lạc Viêm sống lại phải cần trăm năm tụ hợp linh thể, hay là bọn hấn cũng phải như Lăng Vân và Miểu Lan? Hấn phải chờ đợi trăm năm sau mới có thể đợi đến ngày ôm được Lạc Viêm vào lòng?

Trong đôi mắt thâm thúy như có cơn sóng cuộn cuộn, vết máu vẫn dính trên khóe miệng, đôi môi mang theo một tia cười khiến kẻ khác kinh hãi, Long Phạm cúi đầu, chậm rãi đứng lên.

Muốn hấn phải nhẫn nại chờ đợi trăm năm, trăm năm không có Lạc Viêm, ngày ngày hằng đêm sẽ là loại tư vị nào?

Linh thể được tụ hợp sẽ lãng quên hết thấy, cho dù cuối cùng cũng có một ngày Lạc Viêm quay về trong vòng tay hấn, nhưng hấn không thể chịu được ký ức của Lạc Viêm không còn tồn tại hình bóng của hấn. Tâm của Lạc Viêm, thân thể của Lạc Viêm, mỗi một phần một tấc đều mang dấu vết của hấn.

Người thuộc về hấn, ngay cả ông trời cũng không có quyền tước đoạt!

Hấn không cho phép!

Tiếng vang âm âm như có vật gì đó đang chấn động sụp đổ. Trong nháy mắt, người của Xích Diêm tộc đang đứng ngoài cửa thành chỉ cảm giác như có địa chấn dưới chân, cơ hồ không thể đứng thẳng, nhưng cơn chấn động từ trong thành truyền ra vẫn chưa đình chỉ, ngược lại càng lúc càng thêm kịch liệt

Từ khi nhìn thấy viêm hỏa khuyên thành, bọn hấn ở bên ngoài chờ đợi cũng cảm thấy an tâm, tin tưởng viêm hỏa có thể trừ đi hết thấy tai kiếp, ngóng trông tông chủ và tể ti đưa các trưởng lão bình yên ra ngoài, nhưng trong nháy mắt lời nói của thánh nữ Trữ Hình lại khiến bọn hấn cảm thấy trong đầu một mảnh trống rỗng.

Mà lúc này, thiên địa trong thành kịch liệt rung chuyển làm cho bọn hắc vốn đang hoảng loạn lại càng thêm sợ hãi.

Từng trận tiếng nổ so với oanh lôi càng khiến người ta sợ hãi, tựa như không còn nhìn thấy nhật nguyệt, trong nháy mắt mặt đất sập lở, nước sông dâng trào, núi đồi rung chuyển, đất đá rớt xuống, tất cả dần dần sụp đổ.....

Hết thảy trước mắt chẳng lẽ là thiên kiếp giáng xuống?!

Trong tiếng kêu sợ hãi, vách tường của Lôi Lạc thành ầm ầm đổ xuống, bão bụi mịt mù che khuất thiên nhật, không còn nghe thấy tiếng sấm, sắc trời quang đãng trong nháy mắt trở nên u ám bị mây mù che lấp, không một tia nắng chiếu rọi, tựa hồ trước mắt hết thảy đều bị đảo lộn, nghiêng trời lệch đất mang theo cuồng phong cuốn sạch tất cả, dường như muốn hủy diệt toàn bộ.

Mọi người vội vã dùng linh lực tránh né, lại nhìn thấy tộc nhân từ trong cửa thành hỗn loạn chạy ra.

“Sao lại thế này? Đến tột cùng là...” Có trưởng lão kéo lại Quyết Vân, vội vàng truy vấn.

“Là tể ti...” Quyết Vân dừng lại cước bộ, hắc không biết làm sao nói rõ hết thảy những gì phát sinh trong Lôi Lạc thành, kia không phải là lực của thường nhân, cũng không phải là lực của linh giả, tể ti hắc.....

“Căn bản là tể ti điên rồi, không cần chờ thiên kiếp giáng xuống, hắc sẽ đem cả thế gian này hủy đi!” Nham Kiêu ở bên cạnh tránh né đất đá đang rơi xuống, mặt đất dưới chân đang nứt ra, hắc vội vàng nhảy lên ngựa rồi hô to, “Chạy mau! Nếu không chúng ta sẽ bị chôn cùng!”

“Chẳng lẽ tông chủ?” Lâm Sở nghe vậy, trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch, ở ngoài thành chờ đợi hồi lâu, tâm tư lo lắng, rồi cuối cùng chờ được kết quả như vậy? Người kia....nhất định sẽ chết? Lời nói của thánh nữ Trữ Hình là thật?

Lời nói của tể ti lúc trước vẫn còn vang vọng ở bên tai, hiện giờ đã trở thành sự thật

Nếu người có chuyện gì, ta sẽ dùng toàn bộ tánh mạng của tộc nhân và cả thế gian chôn cùng

Nếu tông chủ có chuyện gì, hắc sẽ như thế nào? Hắc không cường đại như tể ti, càng không quyết đoán như thế. Hắc chỉ mong ở trong tộc tận tâm tận lực vì người nọ, như vậy đã đủ mãn nguyện, chẳng lẽ ngay cả nguyện vọng này cũng không thể đạt được?

Tông chủ chết. Có thể sống vai đứng bên cạnh tông chủ là tể ti lại không tiếc vì tông chủ mà hủy thiên diệt địa. Còn hắc? Hắc có năng lực gì? Ngay cả gặp mặt tông chủ lần cuối cũng không thể....

Lâm Sở ngăn người đứng thẳng, cũng không tháo chạy, lại từng bước hướng vào bên trong mà đi.

“Chẳng lẽ người cũng điên? Vào trong đó chính là chịu chết!” Nham Kiêu nhìn thấy liền lớn tiếng quát lên.

“Nếu có thể vì hắc mà chết, Lâm Sở không một câu oán hận.” Lâm Sở không hề ngừng cước bộ, ở bên cạnh hắc, Trữ Hình cũng đang bước vào trong thành.

Bọn hắc không thể so sánh cùng Long Phạm nhưng tình cảm trong lòng bọn hắc không chỉ vền vẹn như thế. Cho đến khi chính mắt nhìn thấy thân ảnh hồng sam như liệt hỏa thì bọn hắc mới có thể an tâm, mới có thể đoạn tuyệt hết thảy hy vọng.

Trừ phi chính mắt nhìn thấy Lạc Viêm, bằng không nàng không thể tin tưởng hắc lại rời đi như thế.

Nàng biết rõ Lạc Viêm chính là đáng cứu thế, nhưng hôm nay thiên kiếp chưa giáng xuống, thế gian lại vì Lạc Viêm chết mà bị Long Phạm hủy diệt.....

Nàng không tin, cho dù đó là những gì nàng nhìn thấy nhưng nàng không thể tin...

Hai người hướng vào trong thành mà đi, bên ngoài mọi người vẫn chưa theo Nham Kiêu ly khai, ngay cả Nham Kiêu cũng chưa rời đi. Tất cả hết thảy đều vượt quá ngoài dự đoán của bọn hắc. Thiên kiếp như thế, tông chủ và tể ti trong lúc đó cũng như vậy.

Nếu không có tông chủ sẽ không có Xích Diễm tộc ngày hôm nay, cùng nhau thở dài, mọi người cuối cùng cũng lên ngựa, nhưng không phải ly khai mà lại đồng loạt cùng nhau hướng vào trong thành mà đi.

Tựa như thiên kiếp đang phát sinh trước mắt, Ngải bay lên giữa không trung, nhìn nam nhân đang ôm chặt Lăng Lạc Viêm, đôi mắt ánh kim lấp lánh hàm chứa nghi hoặc. Nó không rõ là loại tình cảm nào có thể khiến hai người thề nguyện sống chết, đối mặt với chú ngôn diệt thể của Thứ Tinh Di cũng không nhìn thấy bọn hắn như thế, nhưng lại vì đối phương....

Lăng Lạc Viêm vì Long Phạm mà dùng diễm vũ, Long Phạm lại vì hắn mà dẫn đến tai họa thiên kiếp. Không thể tưởng tượng được Long Phạm lại có lực lượng kinh người như vậy, đến tột cùng hắn như thế nào làm được?

Hắn có thể sử dụng thiên địa lực, năm đó Hách Vũ và Đồ Lân cũng chưa từng như thế.

Chẳng lẽ thật sự là vì một chữ tình?

Thượng cổ thần nhân Hách Vũ trong lòng vô tình lại không thể ngăn cản thiên kiếp, chẳng lẽ thế gian lại vì một chữ tình mà dẫn đến họa kiếp diệt thể?

Lắc đầu, Ngải cảm giác một mảnh hỗn loạn, nó không kịp lo lắng đến mặt khác, nó chỉ biết nếu không ngăn cản Long Phạm, cho dù thiên kiếp chưa kịp giáng xuống thì hết thảy thế gian sẽ bị Long Phạm hủy đi. Linh lực kinh người khuếch tán ra ngoài thành, núi đá xung quanh sụp đổ, nước sông cuộn cuộn dâng cao, những chỗ bị viêm hỏa san bằng lộ ra vết nứt tạo thành những chiếc hố sâu thăm thẳm. Nếu không ngăn cản, tai họa này sẽ lan rộng khắp nơi.

Khi người của Xích Diễm tộc dùng linh lực tránh né hết thảy nguy hiểm để tiến vào bên trong, cảnh tượng trước mắt khiến tất cả mọi người khiếp sợ nói không nên lời. Lúc này nếu trong thành có người, nhất định sẽ trở thành một cảnh tượng thảm khốc. Cuồng phong đập vào mặt, núi đá sạt lở, hết thảy đều bị nước xoáy cuốn trôi. Trong trận, tề tề đứng lặng ôm tông chủ.

Cực hạn yên tĩnh đối lập hoàn toàn với cuồng phong bão tố ở xung quanh, thân ảnh bạch y nhuốm máu như cùng thiên địa hợp nhất, chỉ đứng lặng yên nhưng vô cùng áp bách. Bạch y bào phát phơ trong gió, không còn hương sen ngào ngạt như trước, giờ khắc này chỉ còn nhàn nhạt mùi máu tanh hòa lẫn trong không khí....

Huyết tinh theo bạch y bào phiêu tán. Trắng như sương như khói, trong mắt mọi người chỉ thấy tề tề vẫn ôm tông chủ nhưng mái tóc cơ nhiên không còn đen huyền như trước, lộ ra mái đầu bạc mang theo ánh sáng kỳ dị, xóa dài sau lưng, tựa như bị vật gì đó dẫn dắt theo gió tung bay tứ phía, ẩn chứa một tiết tấu quý bí, phát phơ bỗng bành.

Lúc này Long Phạm không còn cảm giác đối với hết thảy những gì xảy ra xung quanh, ngay cả trong lòng tựa hồ cũng mất mát điều gì đó, lại càng không cảm thấy tất cả những thứ bị hắn hủy diệt có gì đáng tiếc. Cho dù trong thành có người, hắn cũng sẽ không lung lay, Lạc Viêm trong ngực hắn lặng yên bất động, người bên ngoài như thế nào thì quan hệ gì đến hắn?

Núi sạt đất lở, nhật nguyệt không hiện, hủy đi hết thảy thì như thế nào? Còn cái gì có thể bồi thường Lạc Viêm cho hắn? Không một thứ gì có thể so sánh, cho dù chỉ là một sợi tóc của Lạc Viêm, hắn cũng phải bảo hộ.

Giờ khắc này Lạc Viêm nằm trong ngực hắn....Hắn phải làm sao mới có thể cứu Lạc Viêm, để cho Lạc Viêm quay trở về vòng tay của hắn? Làm cách nào để áp chế sát niệm dưới đáy lòng, đè nén kích động muốn hủy diệt hết thảy sinh linh?

Chỉ có Lạc Viêm biết rõ hắn chưa bao giờ đem tánh mạng của thể nhân đặt vào trong mắt. Hắn không phải người thánh thiện, cho dù dùng tánh mạng của chúng sinh để bồi thường cũng không thể so sánh với người hắn muốn. Hắn không thể nhẫn nại cùng Lạc Viêm phân ly tử biệt mấy trăm năm như vậy....

Không có tiếng hét, cũng không nhìn thấy bị thương, tĩnh lặng bên trong tử tịch mang đến hơi thở khủng bố đủ để hủy thiên diệt địa. Không người nào dám tiến lên cũng không ai có thể tiến lên, càng tiếp cận càng bị cổ hơi thở này chấn nhiếp, bọn hắn chỉ có thể đứng một bên, nhìn tất cả bị phá hủy ở trước mắt.

Mọi người đang tuyệt vọng, khi Ngải định mở miệng thì lại nhìn thấy giữa tâm cơn bão, tề tề chậm rãi cúi đầu hôn lên môi tông chủ, nhìn thấy tề tề trong miệng nói điều gì đó nhưng vì cuồng phong quá lớn mọi người không thể nghe rõ. Chợt nhiên cảm giác áp bách ở xung quanh tựa hồ đang dần dần giảm bớt.

Chạm vào đôi môi mất đi huyết sắc trước mặt, Long Phạm nhẹ nhàng hôn xuống, “Lạc Viêm thuộc về ta, không ai có thể tước đoạt, nhất định cùng ta dây dưa cả đời, há có thể cho phép người dễ dàng rời đi như vậy. Ta và người vẫn chưa chấm dứt....”

“Chờ ta.....Lạc Viêm.....”

107. Quyển 2: Chương 107: Phiên Ngoại 1: Toái Hồn Tình Thương

Huyết tinh theo bạch y bào phiêu tán. Trắng như sương như khói, trong mắt mọi người chỉ thấy tê ti vẫn ôm tông chủ nhưng mái tóc cứ nhiên không còn đen huyền như trước, lộ ra mái đầu bạc mang theo ánh sáng kỳ dị, xoa dài sau lưng, tựa như bị vật gì đó dẫn dắt theo gió tung bay tứ phía, ẩn chứa một tiết tấu quỷ bí, phát phơ bỗng bênh.

Tiếng người hoảng sợ kinh hãi tựa hồ tận thế đang buông xuống, mây mù che khuất bầu trời tạo nên một mảnh u ám tối đen, khói bụi dày đặc tràn ngập khắp thiên địa.

Cho dù là hấn tạo ra, Long Phạm lại đối với việc ngoài thân không hề có cảm giác, núi đá xung quanh sạt lở, nước sông dâng lên cuộn cuộn, trên mặt đất bằng phẳng nứt ra thành những hố sâu trải rộng, không thể phân biệt đâu là thiên địa, chỉ còn cuồng phong đập vào mặt mang theo cát bụi mù mịt, lốc xoáy cuốn phăng tất cả, nhưng tựa hồ hết thảy đều không nằm trong mắt hấn.

Giờ khắc này hấn ôm Lạc Viêm trong lòng, chỉ biết từng mảnh hồn phách đang dần dần phiêu tán, không chỉ rời khỏi vòng tay của hấn mà còn rời khỏi thế gian này.

Muốn tụ hợp hồn phách của Lạc Viêm thì chỉ có thể làm cho Lạc Viêm chết đi rồi sau đó hồi sinh, đã quyết định sẽ làm như vậy, nhưng nhìn thân ảnh nằm trong lòng ngực vẫn làm cho hấn cảm giác như bị một nhát đao cắt sâu vào tim. Hấn biết rõ làm như thế là tốt nhất nhưng cho tới giờ khắc này hấn lại vì quyết định của chính mình mà cảm thấy đau lòng.

Sống trên đời gần ngàn năm, chưa bao giờ trải qua thứ tình cảm mãnh liệt như vậy, khắc sâu rõ ràng như thế khiến hấn thực sự cảm nhận được mỗi một phần trên thân thể như đang bị xé rách đau đớn.

Hồng sam trong lòng ngực vẫn như ngọn lửa nóng rực chói mắt nhưng sắc mặt chủ nhân của nó lại trở nên tái nhợt, không còn vẻ凛冽 nghiêm nghị trước kia. Mất đi hồn phách, lúc này chỉ còn một thể xác nhưng vẫn là tông chủ của Xích Diêm tộc, là Lạc Viêm của hấn.

Chạm vào đôi môi mất đi huyết sắc trước mặt, Long Phạm nhẹ nhàng hôn xuống, “Lạc Viêm thuộc về ta, không ai có thể tước đoạt, nhất định cùng ta dây dưa cả đời, há có thể cho phép người dễ dàng rời đi như vậy. Ta và người vẫn chưa chấm dứt....”

“Chờ ta.....Lạc Viêm.....”

Nhẹ nhàng thì thầm tựa như đang âu yếm, lời nói phiêu tán trong gió, đồng thời đất cát cuộn cuộn giữa không trung dần dần hạ xuống, những khe nứt trên mặt đất rốt cục dừng lại không còn khuếch rộng như trước, nước sông trở nên phẳng lặng, cuồng phong lốc xoáy cũng bắt đầu đình chỉ.

Các tộc nhân vừa đối mặt với hết thảy kinh hãi khiếp đảm, bọn hấn suýt nữa đã nghĩ đến chính mình sẽ chết ở nơi đây, lúc này nhìn thấy biến hóa xung quanh mới hoảng hồn phát hiện bọn hấn vừa nhặt về một cái mạng.

Linh lực thâm sâu của tế ti đối với bọn hấn mà nói thủy chung vẫn là một điều bí ẩn, mãi cho đến hôm nay bọn hấn mới chân thật cảm nhận được linh lực kinh khủng như thế, quả thật khiến người ta sợ hãi. Lúc này chợt nhớ lại lời nói của tế ti ngày đó, bọn hấn hoàn toàn không còn nghi ngờ.

Nếu tông chủ có chuyện, với khả năng của tế ti thật sự có thể đem cả thế gian chôn cùng.

Nhìn lại trước mắt dường như tai nạn chưa hề phát sinh. Trong bầu không khí yên tĩnh, trên mảnh đất trống của Vọng Thiên Thai, bạch y bào nam nhân lẳng lẳng đứng thẳng ôm thân ảnh hồng sam trong lòng ngực. Bọn hấn không biết tế ti nói điều gì với tông chủ, đáy lòng mang theo sợ hãi cùng hy vọng, bọn hấn chỉ cầu mong tông chủ còn có thể cứu sống.

Đúng là bởi vì tông chủ còn có thể cứu lại cho nên tế ti mới khôi phục lý trí, chưa làm cho tai họa tiếp tục giáng xuống. Đoán như vậy nhưng không ai dám tiến lên xác thực. Tế ti trước mắt không phải người mà bọn hắn từng biết, không ai dám mạo hiểm đụng vào.

Bốn phía xung quanh Lôi Lạc thành sớm trống rỗng, trên thân thể mỗi người đều có nhiều ít nhếch nhác chật vật, bọn hắn không muốn tiếp tục trải qua tai họa như mới vừa rồi, lại càng không nguyện đi treu chọc người nam nhân đã tạo ra hết thảy chuyện này.

Không ai mở miệng nhưng ánh mắt đều dừng trên người Long Phạm.

Long Phạm đối với hết thảy những người đứng bên cạnh như không nhìn thấy, ánh mắt chỉ chăm chú đặt trên thân hồng sam trong lòng ngực, khôi phục thần sắc trầm tĩnh nhưng không ôn hòa như ngày thường mà thay vào đó là vẻ lãnh liệt tựa như băng hàn, “Về tộc.”

Thản nhiên nói lên hai chữ, mái đầu bạc trắng như sương cũng giống như đôi mắt lạnh lùng khiến mọi người nghe xong hai chữ đều cảm thấy khiếp sợ, lại càng chưa nói ở phía sau hắn là một mảnh hoang tàn đổ nát, cho dù đã khôi phục vẻ mặt như tế ti lúc trước nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy bất an.

Long Phạm không nói, tộc nhân đi theo ở phía sau cũng không có người dám mở miệng. Mắt thấy mái đầu bạc trắng của tế ti dần dần khôi phục màu đen huyền như lúc trước, nhưng bọn hắn vẫn cảm thấy không yên. Hết thảy những gì vừa chứng kiến như một cơn ác mộng, bọn hắn chưa bao giờ nghĩ đến tế ti cũng sẽ có một ngày thất khống, không thể khống chế khiến linh lực tiết ra ngoài, chỉ kém một chút liền gây ra đại họa, thậm chí có thể nguy hại đến sinh linh thiên hạ.

Đến lúc này bọn hắn mới thôi tin tưởng tế ti không phải là người như bọn hắn từng nghĩ, từ trước tới nay luôn trầm ổn, là thần nhân trong mắt bọn hắn, sẽ không tổn hại tánh mạng sinh linh trong thiên hạ nhưng lại nói ra lời cảnh cáo cùng uy hiếp đem thế nhân chôn cùng, tất cả đều là vì tông chủ. Quan tâm tất loạn, nếu không phải như vậy tế ti sẽ không vì tông chủ rời đi mà tạo nên tai họa như thế, cũng giống như bọn hắn biết rõ nơi đây vạn phần nguy hiểm nhưng vẫn quyết tâm đi vào, tất cả hết thảy đều là vì người đang nằm trong lòng ngực của tế ti.

Tông chủ Lăng Lạc Viêm của bọn hắn.

Viêm hỏa khuyên thành khiến cho hồn phách của tông chủ vỡ nát, còn có thể cứu hay không, phải làm thế nào mới cứu được, chỉ có thể quay lại tộc, chờ tế ti nói cho bọn hắn biết.

Long Phạm ôm chặt Lăng Lạc Viêm ngồi vững vàng trên lưng ngựa, không ai nhìn thấy đôi mắt khê nhắm kia đang ẩn chứa tâm tư gì, bàn tay nắm chặt dây cương vẫn ổn định như trước, duy chỉ có mình Long Phạm mới hiểu rõ giờ khắc này sát ý mãnh liệt trong lòng đã đạt đến mức độ nào, hắn phải hao phí rất nhiều sức lực mới có thể khống chế chính mình.

Hắn muốn tàn sát, muốn hủy diệt, muốn chứng kiến hết thảy sinh linh nếm trải bi thương trong lòng của hắn, cảm nhận nỗi đau mà Lạc Viêm phải chịu đựng. Đã lâu lắm rồi hắn chưa từng có khát vọng mãnh liệt như thế, lâu đến mức chính hắn cũng đã quên. Cũng giống như ma vật, muốn đôi tay nhiễm máu tươi, đối với sinh mạng con người không hề có cảm giác.

Cúi đầu nhìn thân ảnh đỏ thắm trong lòng, đầu ngón tay vuốt trên khuôn mặt Lăng Lạc Viêm, so với y phục hồng sam đầy điểm lệ, khuôn mặt tuấn mỹ mê hoặc lòng người lại quá mức tái nhợt, mơn trớn từ đôi mắt phượng đến cánh môi mỏng nhạt, đôi mắt thanh lam như biển sâu phẳng lặng hơi thoáng mở ra, hạ xuống hết thảy cảm xúc dưới đáy lòng.

Tộc nhân đi theo ở phía sau chỉ thấy tế ti của bọn hắn đột nhiên tăng tốc, bạch y bào nhiễm máu mang theo mùi huyết tinh cùng hương sen phiêu tán trong gió.

Vội vàng đuổi theo, mọi người vẫn yên lặng không nói gì, trong lòng sợ hãi, sinh tử của tông chủ không chỉ quan hệ đến Xích Diêm tộc, mà thậm chí có thể nói quan hệ đến cả an nguy của sinh linh thiên hạ.

Bất an cùng bầu không khí căng thẳng khiến tiếng chân trên đường càng thêm rõ ràng. Mỗi một trận tiếng chân lại như đánh vào trong lòng tất cả mọi người.

Quay lại nhìn ở phía sau, Lôi Lạc thành càng lúc càng xa. Cửa thành đã bị hủy, chỉ còn lại một mảnh hoang tàn đầy khói bụi, nơi nơi đổ nát, những vết hố sâu thẳm thẳm rải rác khắp thành, mà phía trên cảnh tượng tiêu điều lại hiện lên sắc trời quang đãng.

Bầu trời mang theo một màu xanh lam phi thường diễm lệ, trên mảnh đất hoang tàn, Vọng Thiên Thai vẫn đứng sừng sững nơi đó, dưới bầu trời quang đãng kỳ dị mang đến một cảm giác vô cùng quý bí.

Lôi lạc thành nổi danh có hiện tượng kỳ dị, nhưng lúc này chỉ duy nhất Vọng Thiên Thai còn lưu tồn.

Tiếng bước chân xa dần, mọi người hướng đến biên giới Xích Diêm, hai chỗ cách nhau không xa nhưng cũng không phải đi một buổi thì có thể đến, cơ hồ mọi người chưa từng ngừng nghỉ, miệt mài đi về Xích Diêm. Trong lúc này, tin tức ở Lôi Lạc thành đã truyền đến tai các tộc nhân, mọi người đã sớm đứng bên ngoài chờ đợi.

Long Phạm vừa xuống ngựa, các tộc nhân còn lại trong Xích Diêm tộc nghe nói linh thú trong thánh vật cũng đi theo, thấy một con ngân hồ bay giữa không trung còn chưa kịp kinh hãi thì đã nhìn thấy người tề tì đang ôm đúng là tông chủ, tất cả đều kinh hãi biến sắc. Mặc dù đã nghe nói về việc phát sinh ở Lôi Lạc thành nhưng cho tới lúc này mới biết sự việc nghiêm trọng đến mức này.

“Tề tì! Tông chủ—”

Không dám nói tiếp nhưng mọi người đều nhìn thấy mái tóc bạch kim tán loạn trên khuôn mặt ảm đạm mất đi huyết sắc. Tông chủ nằm trong lòng tề tì, thấy thế nào cũng như là....

“Tông chủ đã chết?!” Người của Xích Diêm tộc chờ đợi nhìn thân ảnh hồng sam trong lòng ngực tề tì, không ai dám tin tưởng những gì đang diễn ra trước mắt. Ở phía sau Long Phạm, sắc mặt của Quyết Vân và Nham Kiêu trở nên trầm trọng, thần thái của Lâm Sở lại buồn bã. Nghe thấy có người nói ra chữ “chết” kia, Trữ Hình vừa bước ra mã xa, rốt cục nhịn không được tiếp tục bật lên tiếng khóc nghẹn ngào.

“Câm mồm! Ai dám vọng ngôn chuyện sinh tử của tông chủ?!” Trong bầu không khí tràn đầy bi ai, một tiếng quát lạnh lùng như băng hàn đột nhiên vang lên.

Bị tiếng quát bất thành linh gây kinh hãi khiến mọi người đều câm miệng nín thở. Tề tì trước nay chưa bao giờ thất thố ở trước mặt người ngoài, ngoại trừ với tông chủ thì khác biệt. Trước đây bất luận loại hỉ nộ ái ố nào đều giống như không quan hệ đến tề tì, nhưng trước mắt lại hoàn toàn bất đồng.

Tiếng quát tựa như một mảnh băng tuyết được đúc thành lưỡi đao sắc bén cắt xuyên bầu không khí bị thương, hơi thở âm trầm lộ ra cuồng bạo bá đạo. Bị một trận chấn nhiếp như thế, không người nào còn dám mở miệng, không biết nên làm như thế nào cho phải.

Bạch y mẹ khê nâng, hoàn toàn trái ngược với tiếng quát tàn khốc mới vừa rồi, động tác phi thường dịu dàng chạm lên khuôn mặt mất đi huyết sắc. Ở trước mắt tất cả mọi người không còn nhìn thấy vị tề tì lãnh tĩnh như núi, thâm trầm như nước, hết thấy vẻ ôn hòa đạm mạc trước kia đều được thay bằng cảm xúc mãnh liệt đang bị dồn xuống thật sâu dưới đáy lòng, đôi mắt thanh lam lộ ra thần sắc lãnh khốc cay nghiệt đang hướng bọn hắn nhìn lại.

“Hắn vẫn cứu được.”

Ngữ thanh thần nhiên, thậm chí là bình thản, tộc nhân lộ vẻ kinh hãi, đồng thời cũng vì ánh mắt lãnh khốc kia nhìn lại mà cảm thấy khiếp sợ không thôi.

Chỉ cần quan hệ đến an nguy của tông chủ, tề tì sẽ không còn là tề tì trước kia.

Đứng bên cạnh, Quyết Vân thở dài một tiếng, cho đến lúc này quan hệ của tề tì và tông chủ đã ràng buộc sâu đậm, trải qua tai ương ở Lôi Lạc thành mọi người đều rõ ràng cho dù tông chủ có thể cứu, nhưng giờ khắc này quả thật đã mất đi hồn phách, so với chết cũng chẳng có gì khác biệt. Bọn hắn thân là trưởng lão dĩ nhiên đau lòng không thôi, còn cảm thụ trong lòng của tề tì như thế nào thì càng không cần phải nói.

Hiện giờ hồn phách quả thật rời khỏi thể xác không còn tồn tại trên thế gian này, phải làm sao mới có thể cứu được tông chủ?

108. Quyển 2: Chương 108: Phiên Ngoại 2 - Toái Hồn Tình Thương

Trước ánh mắt chăm chú của các tộc nhân, bạch y thân ảnh xuyên qua đám người, thẳng bước hướng vào thư trai mà đi, mọi người cũng vội vã đuổi theo.

Thư trai nằm ở nơi ở của Long Phạm, bên ngoài điện, người hầu đang canh gác thấy tế ti và các trưởng lão đi đến liền biết đã có chuyện xảy ra, trong đó có một người nhanh nhẹn tiến lên phía trước, sau khi hành lễ liền định tiếp nhận người đang nằm trong lòng của Long Phạm.

Hành động lạnh lợi của hắn nếu là ngày thường cũng không quá đáng, thậm chí có thể nói là khiến kẻ khác hài lòng nhưng sai ở chỗ hôm nay không giống ngày xưa, còn chưa kịp nhìn thấy người Long Phạm đang ôm trên tay là ai, hắn đã vội vàng muốn tiếp nhận.

Nhìn thấy hành động của tên người hầu, trong lòng các trưởng lão không ngừng kinh hô, Nham Kiều nhíu mày nói nhỏ, “Chẳng lẽ hắn không muốn sống?”

Quả nhiên không cần chờ tên người hầu chạm ngón tay vào một góc hồng sam, bất thành linh một trận chưởng lực đột ngột ném hắn từ trước điện văng ra xa, ngoại lực mạnh đến mức khiến cây cối trong vườn vì cú va chạm mà bị gãy ra làm đôi. Mọi người chỉ nhìn thấy tên người hầu ngã xuống đất rồi cực kỳ không thể đứng lên, mơ hồ có thể thấy được trước ngực vẫn còn phập phồng nhưng hiển nhiên là miễn cưỡng duy trì.

“Ai cho phép ngươi chạm vào hắn?” Chậm rãi gần từng tiếng, đối với người nọ đang hấp hối dường như không nhìn thấy. Nam nhân như thần thánh trong lòng mọi người lúc này dưới đáy mắt hiện lên một màu thanh lam ma mị như ngọn lửa u ám thoát ra từ trong đôi mắt thâm trầm tử tịch.

Nham Kiều lắc đầu, lúc này có ai làm sai chuyện gì, cho dù có chết thì chỉ trách hắn không có mắt. Lúc này không thể trêu chọc tế ti, mà tông chủ đang nằm trong lòng tế ti lại càng không thể, bất luận là kẻ nào chạm vào cũng chỉ nhận lấy một kết quả thảm thương như nhau, cho dù là trưởng lão như bọn hắn cũng không dám tới gần.

Tế ti chưa thẳng tay đã là vận may của hắn. Nhìn thân cây xiêu vẹo bị gãy đôi, người ở dưới tàng cây xương cốt vỡ nát, sinh tử không rõ, hay là sống không bằng chết, tất cả đều có chung loại suy nghĩ này. Mọi người vẫn không quên trước kia khi Liệt Diễm tộc còn chưa thuộc về Xích Diễm, trưởng lão Diêu Thông đã bị tế ti làm thành bộ dáng thê thảm như thế nào, cho đến cuối cùng muốn chết cũng không thể. (chưa thẳng tay o_o)

Ánh mắt vô tình thản nhiên được thu hồi, dưới đáy mắt thâm trầm không hiện rõ suy nghĩ gì trong đó, tựa hồ hết thảy tình cảm đều bị lấy mất. Ôm thân thể mất đi hồn phách của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm đi vào trong điện mang theo hơi thở đầy áp bách khiến người ta sợ hãi.

Long Phạm lướt qua, hương sen như có như không xen lẫn cảm giác âm lãnh xâm nhập vào xương cốt phiêu tán trong không khí. Tất cả mọi người xung quanh đều im bật, thủ vệ lẫn người hầu đều không dám tiến lên, các trưởng lão cùng truyền sử cũng không người nào có can đảm đuổi theo. Cái loại lạnh lẽo như băng hàn từ trên người tế ti tỏa ra tựa hồ chỉ trong nháy mắt có thể đem hết thảy hủy diệt, cũng như tình cảnh ở Lôi Lạc thành.

Mọi người nhìn nhau, cũng nhìn thấy trong mắt đối phương đầy lo âu cùng kinh sợ, đủ loại cảm xúc phức tạp, toàn thân đã sớm toát ra mồ hôi lạnh.

Không ai mong muốn tai nạn trong Lôi Lạc thành tái diễn, nơi này là Xích Diễm tộc, trong lòng mọi người đều rõ ràng, nếu có ai chọc giận tế ti thì hậu quả là không thể gánh nổi.

Long Phạm vào đến trong điện, đặt Lăng Lạc Viêm xuống, ánh mắt dừng trên đôi môi mất đi huyết sắc, vốn là cánh môi mỏng nhạt màu, lúc này lại càng ảm đạm tái nhợt, mái tóc bạch kim cũng mất đi độ sáng bóng, dưới ngón tay của Long Phạm tựa hồ chỉ chạm vào một chút sẽ tiêu tán vào hư vô.

Bất thành linh cắn xuống, thật mạnh hôn lên đôi môi mất đi huyết sắc, không còn cảm giác được đáp lại, cánh môi mất đi độ ấm lúc này lại lạnh như băng. Đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam rồi cực kỳ hiện lên ảm đạm nặng nề, khe vuốt đôi môi tái nhợt, Long Phạm càng ôm chặt thân thể lạnh như băng của Lăng Lạc

Viêm vào lòng. Tầng tầng sương mù dao động dưới đáy mắt, phẳng phất có một trận cuồng phong đang nổi lên rồi ngay sau đó bị ức chế đè xuống.

Bàn tay khê vuốt trên khuôn mặt Lãng Lạc Viêm vẫn ôn nhu dịu dàng như trước, Long Phạm nhẹ nhàng nói bên tai hắn, “Muốn đem ngươi về cần chút thời gian, Lạc Viêm phải chờ ta. Nếu ngươi không ở đây, Xích Diêm tộc cũng không cần tồn tại trên đời này.”

Lạc Viêm vẫn chưa chết chỉ là tạm thời rời đi, so với bất kỳ ai hắn hiểu rõ điểm này nhất, nhưng không thể không chế đáy lòng vì mất đi Lạc Viêm mà trở nên tàn nhẫn cay nghiệt. Hắn tự biết trăm ngàn năm qua hắn chưa bao giờ cảm thấy mất đi kiểm soát như thế, thậm chí ngay bây giờ hắn chỉ muốn hủy đi Xích Diêm tộc.

Nhưng, hắn không thể.

Xích Diêm tộc còn thuộc về người trong lòng hắn, vì Lạc Viêm hắn đáp ứng sẽ bảo hộ.

“Tế ti đại nhân, Uyển Lam cầu kiến.” Ngoài cửa theo ngữ thanh truyền đến có rất nhỏ tiếng bước chân đi vào, mang theo một chút chân chừ đứng trước cửa. Uyển Lam đang cầm thực hạp trong tay, yên lặng cúi đầu đứng chờ ngoài cửa.

Từ khi tế ti bắt đầu tự mình thị phụng tông chủ thì không hề trở về nơi này. Tuy ngày ngày đều có người quét dọn nhưng vẫn chưa chuẩn bị trà nước điểm tâm, tế ti mới về, một đường liền đi đến đây, thân là một trong những truyền sử của tế ti đại nhân, nàng phụ trách sinh hoạt thường ngày của tế ti, nàng biết rõ tế ti mấy ngày không ăn không uống cũng vô ngại nhưng chỉ khi linh lực của hắn dồi dào.

Hiện giờ tinh thần của tế ti không ổn định cũng không biết đã hao tổn bao nhiêu linh lực, các tộc nhân khác không dám tiến vào trong điện, cũng may bọn hắn là mười hai truyền sử có trách nhiệm thị phụng ở nơi này.

Nàng vừa dứt lời, chưa kịp chờ tế ti đáp lại đã mở miệng giải thích mục đích xin được cầu kiến, thật lâu sau, trong cửa rốt cục truyền đến một tiếng.

“Cút.”

Uyển Lam cả kinh, chỉ là một chữ nhưng phẳng phất u ám mang theo hơi thở lạnh lùng như băng hàn. Uyển Lam do dự mở miệng, “Tế ti đại nhân.....”. Không đợi nàng nói xong, thực hạp trong tay bỗng nhiên nổ tung, tất cả điểm tâm trà nước toàn bộ đều hóa thành tro bụi, trong chớp mắt trên tay chỉ còn một mảnh trống không.

Sau tiếng nổ vang dội, tất cả quay trở về tĩnh mịch, trong điện lặng yên không một tiếng động tựa như một vùng đất chết, hơi thở khùng bố như thủy triều dần dần lan ra. Rõ ràng đang giữa ban ngày nhưng Uyển Lam lại bất giác nổi lên một trận run rẩy, nhìn xung quanh mình, tựa hồ tất cả cỏ cây đều đang dần dần khô héo.

Đó là linh lực tiết ra ngoài, là sát ý của tế ti.

Vội vàng lui ra phía sau, Uyển Lam rốt cục cảm giác ở lại nơi đây có bao nhiêu nguy hiểm. Giờ khắc này tế ti sẽ không để ý mà lấy đi tánh mạng của tộc nhân, cho dù nàng là một trong mười hai truyền sử của hắn, cũng tuyệt đối không có khác biệt.

Ôm Lãng Lạc Viêm đứng dậy, Long Phạm hướng vào thư trai, ánh mắt từ đầu đến cuối chỉ dừng trên thân hồng sam trong lòng ngực, không rời đi quá nửa điểm.

Ngoài điện, các trưởng lão cùng truyền sử vẫn chưa rời đi, nghe thấy tiếng nổ lại nhìn thấy Uyển Lam vội vàng hốt hoảng đi ra, tất cả đều biết đã xảy ra chuyện gì, cảm thấy có chút may mắn khi chưa lỡ mắng đi theo. Bọn hắn đều tự nhắc nhở chính mình nhất thiết không được chọc giận tế ti, điều duy nhất lúc này bọn hắn có thể làm chính là chờ đợi

=====

Sau khi người của Xích Diêm tộc ly khai, biến cố phát sinh ở Lôi Lạc thành ngay lập tức khiến người khác quan tâm. Các tộc nhân lúc nào cũng chú ý đến Xích Diêm tộc đều biết được tính chất nghiêm trọng của

sự việc, trong lúc nhất thời thiên hạ lâm vào chấn động.

Việc này qua đi, trong lúc đó ma vật hoành hành tứ phương, số lượng càng ngày càng nhiều, lúc nào cũng có dân chúng bị hại, cũng không phải chỉ mấy người gặp nạn, mỗi một lần đều có hơn mười người, hoặc là bị ăn, hoặc là thành thi thể bị ma vật kí sinh, việc này khiến mọi người đều bất an. Các tộc chỉ có thể tự bảo vệ dân chúng của mình không bị ma vật làm hại mà không có cách nào chế ngự tai họa đang lan tràn khắp thế gian.

Xích Diêm tộc cũng thế, Nham Kiêu phụ trách mang người tiêu diệt ma vật xuất hiện dưới chân núi để bảo đảm an nguy của dân chúng. Nghe tể ti nói có thể đem tông chủ cứu lại, tộc nhân đều yên tâm không ít, nhưng những người canh giữ ở bên ngoài cấm địa vẫn cảm thấy bất an.

Quyết Vân mang theo một vài trưởng lão cùng truyền sử canh giữ bên ngoài thư trai, tất cả đều lo lắng không yên.

Từ Lôi Lạc thành trở về cũng đã trải qua không ít ngày, tể ti đưa tông chủ vào thư trai, không biết bố trí trận pháp gì trong đó, mấy ngày liền vẫn chưa thấy bước ra.

Thư trai là cấm địa, lúc trước ngoại trừ Miểu Lan ở trong đó không người nào có thể dễ dàng bước vào, trừ phi được tể ti hoặc tông chủ cho phép. Lúc này Miểu Lan không còn ở trong thư trai, các loại kỳ hoa dị thảo cũng được mang về sân vườn của Lăng Vân. Không ai biết hiện giờ tình hình trong thư trai như thế nào.

Mọi người đều mang theo lo âu, linh hồ Ngải cũng đứng trong hàng ngũ chờ đợi, nó cũng không quá nôn nóng, ngoại trừ khi đối mặt với Thứ Tinh Di dùng chú thuật diệt thể ở Lôi Lạc thành khiến nó có chút bối rối, vào những thời điểm khác nó đều thờ ơ đứng nhìn. (con này muốn trở thành chồn nướng)

Ngân hồ đối mặt với đại môn của thư trai, đôi mắt thú lấp lánh ánh kim hiện lên mấy phần hứng thú, nó không nghĩ tới Long Phạm có thể sử dụng bí thuật đã thất truyền từ lâu, ngay cả ở thời thượng cổ cũng không có bao nhiêu người biết đến thuật pháp này, nhưng muốn sử dụng trận pháp thì cần phải có ‘dẫn’.....

“Xem ra, không sai biệt lắm.” Ngải ở giữa không trung tính toán thời gian, mấy ngày như vậy đã đủ để hình thành trận pháp, nhưng nếu không có ‘dẫn’ thì cũng vô dụng.

Các tộc nhân đang đứng đó nhìn không ra biểu tình trên khuôn mặt của ngân hồ, nhưng theo lời nói của nó, dường như nó biết điều gì đó.

“Ngải đại nhân, không biết.....chuyện gì không sai biệt lắm, hay là tông chủ có thể quay trở về?” Có trưởng lão cẩn thận hỏi thăm, biết ngân hồ tên là Ngải nhưng vẫn không dám tùy tiện mở miệng xưng hô tục danh. Nó là linh thú của Hách Vũ lưu lại, Xích Diêm tộc lại là tông tộc của Hách Vũ, đối với bọn hắn mà nói địa vị của Ngải còn cao hơn các trưởng lão bọn hắn mấy phần.

“Nếu muốn Lăng Lạc Viêm trở về chỉ sợ không phải việc dễ dàng, cần tốn một ít thời gian nữa, còn phải xem tể ti của các người như thế nào.” Lơ lửng trước cửa, Ngải vừa nói vừa chăm chú nhìn đại môn của thư trai. Cánh cửa chậm rãi mở ra, một bạch y thân ảnh xuất hiện.

109. Quyển 2: Chương 109: Phiên Ngoại 3 - Toái Hồn Tình Thương

“Tể ti!”

“Tể ti đại nhân!”

Mọi người vội vàng tiến lên, tông chủ có thể quay trở về hay không vẫn chưa thể xác định. Tể ti đã nhiều ngày bế quan không gặp bất kỳ ai khiến tộc nhân từ trên xuống dưới thấp thỏm không yên, lúc này rốt cục nhìn thấy đại môn thư trai mở ra, tất cả mọi người đều không tự chủ hướng vào bên trong nhìn lại....

Đại môn mở ra cũng khép lại rất nhanh, nhưng chỉ trong nháy mắt vẫn có người nhìn thấy ở trên mặt đất hiện ra những văn tự phức tạp đan chéo nhau cùng bùa chú thuật pháp, không biết những thứ này đến từ nơi nào. Trên mặt đất trống trải chỉ có một trận pháp thật lớn thấp thoáng ánh sáng lấp lánh, ở giữa, một thân người như lửa đỏ đang nằm, đúng là tông chủ Lăng Lạc Viêm của bọn hắn.....

Bạch y bào nam nhân vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm, không như ngày hôm ấy khiến người ta sợ hãi, nhưng vẫn làm cho kẻ khác cảm thấy bất an. Hắn dường như không hề để ý mọi người đang chờ trước cửa, một đường hướng bên ngoài mà đi.

“Tế ti—” Quyết Vân ở phía sau hô lên một tiếng, nhưng nhìn bóng dáng của Long Phạm lại khiến hắn quên mất muốn nói điều gì. Lúc này tế ti ở trước mặt bọn hắn xem ra bình yên trầm tĩnh nhưng ngược lại càng khiến người ta cảm thấy đáng sợ....

“Linh chú....” Ngay khi bạch y thân ảnh sắp đi xa, Ngải đột nhiên mở miệng....

Long Phạm dừng cước bộ, quay đầu lại, “Không sai, đúng là linh chú....”

“Người muốn đi lấy ‘dẫn’?” Ngải đương nhiên rõ ràng khi trận pháp đã lập xong thì kế tiếp phải cần đến chính là ‘dẫn’, “Định đến nơi nào để lấy?”

Mọi người không rõ bọn hắn đang nói gì, chỉ đoán có quan hệ đến tông chủ, đang muốn nghe tế ti nói tiếp thì đã thấy tế ti chậm rãi mỉm cười, không nói một câu rồi xoay người bỏ đi....

Ý cười kia tuyệt đối không hề khiến kẻ khác an tâm, bạch y bào tế ti lướt đi như thần nhân, giờ phút này ý cười càng thêm ma mị, không phải chưa từng thấy tế ti cười, nhưng chưa bao giờ giống như lúc này lại khiến kẻ khác sờn gai ốc, lạnh sống lưng....

Bạch y bào phất phơ trong gió, ở nơi hắn đi qua, hương sen nhàn nhạt phiêu tán, các trưởng lão ở phía sau lập tức nhớ tới ngày đó ở Lôi Lạc thành tế ti cũng mang theo hơi thở khủng bố này đan xen cùng hương vị huyết tinh....

Hàn ý từ sống lưng lan tỏa toàn thân, nhìn chăm chú tế ti hướng giới viện mà đi, Quyết Vân không thể khắc chế cảm giác bất an trỗi dậy trong lòng. Tông chủ đã như thế, tế ti đến tột cùng tính toán làm cách nào để cứu hắn? Bên trong giới viện có vật gì có thể sử dụng? Nơi đó tất cả đều là tộc nhân phạm tội bị giam giữ....

Các trưởng lão muốn đuổi theo rồi lại không biết có nên đi theo hay không. Uyển Lam nhìn thân ảnh của tế ti, đối với Ngải hỏi, “Uyển Lam có thể biết lời nói của tế ti đại nhân là ý gì hay không? Linh chú là gì? Lấy dẫn là sao?”

“Linh chú thuật rốt cục có gì, như thế nào lại có thể cứu được tông chủ?” Lâm Sở quan tâm nhất chính là người ở trong thư trai có thể được cứu hay không....

“Linh chú thuật, tên cũng như nghĩa của nó, chính là linh thuật cùng chú thuật kết hợp, cũng không phải là một loại thuật pháp sử dụng riêng biệt, mà phải thi hành cùng lúc hai loại thuật pháp. Theo tình hình trước mắt mà xem, Long Phạm tính toán sử dụng chú thuật để thân thể của Lăng Lạc Viêm sau khi bị mất đi hồn phách không bị thời gian ảnh hưởng, không bị ma vật oán linh thừa cơ kí sinh vào....Đồng thời tổn hao linh lực để đổi lại linh phách của hắn sẽ rời khỏi thân thể trong một thời gian, hóa thành thực thể, như thế mới có thể xuyên không đi đến dị thể tìm hồn phách của Lăng Lạc Viêm....”

“Để kết hợp linh thuật và chú thuật thì cần có một vật làm dẫn, khi đó sử dụng vật trung gian này để đem hai thuật hợp nhất....” Long Phạm đang muốn làm gì thì nó đã rõ, chỉ duy nhất không thể xác định là hắn đến nơi nào để lấy ‘dẫn’....

“.....’dẫn’ đến tột cùng là vật gì?” Quyết Vân đứng bên cạnh hỏi....

“Sinh linh....”

Mọi người cả kinh, lại nghe Ngải tiếp tục nói, “Không phải hồn phách ma vật, cũng không phải của những người đã chết, mà là hồn phách đầy đủ của sinh linh còn sống, càng là tươi sống thì hiệu quả càng cao, nhất là muốn duy trì thân xác đã mất đi hồn phách không bị phân hủy....phải lấy tánh mạng của sinh linh khác để đẩy lên ác niệm của oán linh trên thế gian để bọn chúng không để ý đến thể xác vô hồn của Lăng Lạc Viêm, vì vậy sẽ giữ được trọn vẹn....”

‘Dẫn’ chính là sinh linh, mà sinh linh không thể từ trên người đã chết lấy được....

Trong giới viện tựa hồ có không ít người sống....

Ngải vừa dứt lời, nghĩ đến lúc trước không thể nhìn thấy linh lực của vị tể ti này, hiện giờ hẳn còn có thể sử dụng linh chú thuật, như thế xem ra thân phận cùng quá khứ của hắn không phải đơn giản....

Nhìn như thánh khiết, được người đời sùng kính như thần nhân cũng không phải như mặt ngoài chứng kiến, xem ra sâu không thể lường, nguy hiểm khó phân biệt. Đã nhiều ngày nó nhìn ra tể ti Long Phạm được thể gian xem như thần nhân cùng với ma vật so sánh mà nói chưa hẳn thuần khiết như mọi người tưởng tượng. Nếu ma vật là từ hắc ám dơ bẩn biến thành, như vậy Long Phạm...tuyệt đối là nam nhân đã từng ở trong hắc ám....

Dưới ánh mặt trời, y mê không nhiễm bụi trần hơi thoáng phát phơ, bạch y bào nam nhân tiến vào trong giới viện. Hương sen thanh đậm thoát tục phiêu tán trong không khí, mái tóc đen huyền được cột chỉnh tề không một tia rối loạn, thần sắc trên khuôn mặt vẫn trầm tĩnh như trước, bên trong đôi mắt khẽ nhắm dường như nổi lên một trận gió lốc, chỉ cần chạm vào lập tức bùng nổ....

Lập trận đã hoàn thành, đến lúc này chỉ còn kém một bước....

Y mê nâng lên, mở tung đại môn ngực thất, bạch y thân ảnh bước vào làm sáng rực một mảnh tối tăm u ám nơi đây....

Giới viện là nơi giam giữ những người phạm tội. Nếu luận về tội trạng, nhiều có ít có, xử phạt cũng nặng có nhẹ có, nếu nhẹ thì đến đây lĩnh phạt rồi có thể rời đi tỷ như Nham Kiều lúc trước, còn những người bị giam cầm vì phạm vào đại tội nhưng chưa đến mức tử hình thì phải trải qua một thời gian ở đây để lĩnh phạt....

Không mở miệng, cũng không liếc mắt nhìn bất luận một kẻ nào, bàn tay chậm rãi duỗi ra hướng vào trong ngực thất tựa hồ đang lấy thứ gì đó....

Hơi thở mang theo hương sen thanh đậm thoát tục nhưng tràn đầy mùi vị tử vong, thần sắc Long Phạm không chút thay đổi, triển khai lòng bàn tay, đầu ngón tay khép mở hiện lên những sợi ánh sáng u ám tựa như đang giăng tơ trong ngực thất, đây là ‘dẫn’ hắn cần....

Sinh linh đối với hắn mà nói đều có thể hy sinh, bao nhiêu người cũng không thể so sánh với một người hắn muốn. Chẳng qua chỉ là sinh linh mà thôi, vì để thực thi trận pháp, sử dụng linh chú thuật, nếu giới viện không đủ, vẫn còn những người khác....

Trước đây hắn là vì lợi ích của Xích Diêm tộc, hiện giờ hắn chỉ vì một người....

Mất đi Lạc Viêm cảm giác đau đớn tựa hồ muốn chết lặng, quá khứ có thể không chế nổi lòng nhưng đã nhiều ngày qua thủy chung vẫn không ngừng pháp phỏng, trong đầu suy nghĩ mông lung, tâm tư cũng không ở trước mắt. Xung quanh Long Phạm vang lên những tiếng kêu cứu van cầu đầy sợ hãi nhưng hắn vẫn nhắm mắt làm ngơ, hắn biết chính mình đang làm cái gì cũng không cần để ý đến những gì mình gây nên....

Hút ra hồn phách của người sống, không phải giết đi rồi chiếm đoạt mà là rút sống, lấy được hồn phách như thế mới có hiệu quả tốt nhất....

“Tể.....ti.....” Run rẩy từng lớn hai mắt, người bị rút đi hồn phách chăm chú nhìn bạch y bào trước mặt, trong đôi mắt sâu kín tối đen như bóng đêm xen lẫn vài tia xanh lam nhàn nhạt như đang an ủi cảm thông, đôi tay nâng lên không hề do dự, không thấy có chút tạm dừng....

Như thủy triều cuộn cuộn dâng lên, lạnh như băng hàn, từng người một ngã xuống trong ngực thất, cuối cùng một chuỗi hồn phách bị Long Phạm thu vào bàn tay, nâng ánh mắt thần nhiên mang theo vài phần cuồng loạn, tiếp tục tiến đến một gian ngực thất khác....

Trước cửa thư trai, các trưởng lão nghe Ngải giải thích về linh chú thuật, còn có ‘dẫn’, mọi người vội vàng cấp tốc chạy đến giới viện....

Giới viện hẻo lánh trống trải chỉ còn một mảnh thâm u, tiếng cầu cứu gào thét vang lên từ bên trong rồi sau đó lại trở nên vắng vẻ yên tĩnh. Đập tan một buổi chiều bình an ấm áp chỉ còn lại một mảnh băng hàn khiến kẻ khác không lạnh mà run....

Nghe những tiếng gào thét đầy sợ hãi ở bên trong, tất cả mọi người không hện mà cùng dừng lại cước bộ. Không ai dám đi vào, bọn hắn biết tể ti đang ở trong đó, cũng biết tể ti đang làm cái gì....

Ngục thất trong giới viện đều là những người phạm đại tội, nhưng bọn họ cũng là người của Xích Diêm tộc, tuy biết như thế nhưng bọn hần cũng không dám ngăn cản....

Đứng ở ngoại viện, không còn nghe thấy điều gì khác ngoài những tiếng thét đầy kinh hãi, tiếng than khóc van cầu xuyên thấu qua đại môn ngục thất, tựa hồ nhân số càng lúc càng ít, cho đến cuối cùng rốt cục lặng yên không một tiếng động....

Mọi thứ trở nên trống trải, ngoại trừ tiếng gió lướt qua bên tai, hết thấy đều tĩnh mặc, phảng phất mùi vị tử vong lan tràn trong không khí tựa như một tảng đá thật lớn đặt trong lòng mọi người. Chăm chú nhìn trước đại môn giới viện, tế ti từ trong cửa bước ra, vàng sáng trong lòng bàn tay là vật gì thì tất cả mọi người đều biết rõ....

“Các trưởng lão nếu bất mãn việc Long Phạm gây nên thì có thể giáng chức tế ti của ta....” Nâng lên gần trăm quả cầu hồn phách trong tay, ánh nắng mặt trời phản chiếu một vầng bạch quang trên khuôn mặt người nói chuyện, đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam trở nên tối đen u ám....

Giáng chức tế ti?! Mọi người vội vàng không ngừng lắc đầu, trên mặt hiện rõ vẻ bối rối. So với các tộc nhân trong giới viện bị giết thì lời nói của tế ti như vậy càng làm cho bọn hần sợ hơn....

Trong tộc đã mất đi tông chủ, há có thể không có tế ti. Vô luận tế ti làm điều gì đều là vì tông tộc cũng là vì tông chủ, bọn hần có lập trường gì để chỉ trích tế ti, huống hồ từ khi ở Lôi Lạc thành về đến đây, cũng không có người nào có can đảm đi nhiều lời cùng hần....

Cũng như trước mắt, bên trong trầm tĩnh lại toát ra cảm giác áp bách nhiếp nhân, như biển sâu khó lường tạo thành những đợt sóng thẳng trầm tựa hồ trong khoảnh khắc sẽ nhấn chìm hết thảy, chỉ đứng lặng yên nhưng mọi người đều cảm giác trong đó có nguy hiểm, không ai dám chất vấn những gì hần gây ra vào lúc này....

Từ trước tới nay bọn hần sớm có thói quen nghe lệnh tế ti, cũng là vì tế ti mới có được vị tông chủ khiến bọn hần kiêng nể. Vì cứu lại tông chủ thì những gì tế ti làm, bọn hần sẽ không nhiều lời.

Thấy không ai lên tiếng, Long Phạm cất bước đi về hướng thư trai, chỉ còn thiếu ‘dẫn’ trong tay thì có thể khởi động trận thế....

“Những người đó chẳng lẽ không phải là tộc nhân của ngươi? Tế ti đại nhân.....trước đây sẽ không tổn hại sinh tử của tộc nhân....” Trong không khí lặng yên như tờ, một giọng nữ hàm chứa đầy nghi hoặc đột nhiên vang lên....

Long Phạm dừng cước bộ, chậm rãi quay đầu lại, trong mắt tràn đầy thâm trầm u ám như màn đêm đang buông xuống, “Những người này không phải tộc nhân của ta. Tất cả sinh linh trong tộc từ trên xuống dưới đều thuộc về tông chủ. Dừng tánh mạng của bọn họ để đổi lại tông chủ, chẳng lẽ ngươi cảm thấy không đáng giá?”

Nếu muốn dùng toàn bộ tánh mạng của tộc nhân để trao đổi thì hần cũng không có nửa điểm do dự, huống hồ đây chỉ là mấy chục mạng người trong giới viện.

Ý cười vẫn ôn hòa như trước, ngữ thanh lại thản nhiên không một chút gợn sóng, nhưng đối với tế ti như thế Uyển Lam lại không dám nói gì hơn, cúi đầu thấp giọng trả lời, “Là Uyển Lam lỡ lời, tế ti đại nhân thứ tội...”

“Nếu biết mình lỡ lời thì nên đi lĩnh phạt, giới viện hiện giờ không có người, ngươi đi đi....”

Đôi mắt mỉm cười đầy ôn nhu nhưng ẩn chứa một mảnh tối đen u ám, đôi mắt kia liếc nàng một cái, xem ra rõ ràng là ôn hòa mỉm cười nhưng lại lạnh lùng vô cảm tựa như đang nhìn một vật chết, Uyển Lam chưa bao giờ cảm thụ qua loại ánh mắt này, nàng thân là một trong mười hai truyền sử của tế ti, trăm năm qua chưa bao giờ thấy tế ti như vậy....Bị cái loại ánh mắt này nhìn chăm chú, tựa hồ hết thảy dưới đáy lòng đều bị phơi bày dưới ánh nắng, toàn thân như bị cắt ra thành từng mảnh nhỏ, giống như đặt mình vào chỗ chết....

Trên người không thể nhúc nhích, linh phách từ bên trong cơ thể như bị cái gì đánh trúng, trong thoáng chốc cảm giác quặn đau khiến nàng nhìn thấy trước mắt một màu đen kịt, nhìn không được khe run một

trận, cho đến khi bạch y thân ảnh đi xa Uyển Lam mới thả lỏng thân thể, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy các trưởng lão bên cạnh đều hiển lộ vẻ mặt đồng tình....

Thân là một trong mười hai truyền sử của tế ti, địa vị gần như các trưởng lão trong tộc, lại là thân nữ tử, đi đến được bước này cũng không phải dễ dàng, nàng hết sức tận tâm, hiện giờ chỉ vì một câu lại bị giáng vào giới viện, đây chẳng khác gì một loại trừng phạt tàn khốc....

Chẳng qua nàng là vì Xích Diêm tộc, vì tế ti mà nói ra một câu bất bình....

“Đây là trút giận vì tông chủ, xem ra ta không nên nói như vậy, tế ti chưa lấy mạng của ta chẳng phải đã may mắn lắm sao?” Uyển Lam mang theo một chút oán hận, chua xót cười khổ. (đáng đời)

Quyết Vân nhớ tới tên người hầu và tai nạn xảy ra ở Lôi Lạc thành, “Quả thật xem như may mắn, từ khi gặp qua cảnh tượng ở Lôi Lạc thành, ta đôi khi lại cảm thán, thế nhân đều sùng kính chúng ta như thần nhân nhưng chúng ta không thể so sánh với tế ti. Trước kia chỉ biết không người nào có thể đối đầu với tế ti, những người kính sợ thì lại vô duyên nhìn thấy khả năng của hắc, hiện giờ vì tông chủ....”

“Vì tông chủ, chúng ta mới có thể lĩnh hội khả năng của tế ti nhưng ta tình nguyện không biết vẫn tốt hơn....” Nham Kiều mang theo tộc nhân từ dưới chân núi vừa về đến, không biết từ khi nào đã đứng ở phía sau bọn hắc, nói tiếp lời của Quyết Vân mang theo vẻ mặt cười khổ. (ta nghi ngờ hai lão Kiều Vân này làm nha o_o)

Vì tông chủ, mọi người lại thở dài. Hết thảy đều là vì tông chủ đột nhiên xuất hiện khiến Xích Diêm tộc bọn hắc có thể ngạo nghễ đứng trước thế gian, ngay cả tế ti cũng đều khuynh tâm vì hắc. Sau khi tông chủ rời đi, tất cả mọi người đều khó xử, cho dù là tế ti cũng không thể trầm tĩnh đối mặt....

Bọn hắc đi vào giới viện, từ đại môn đến từng gian ngục thất lấp đầy thi thể trên mặt đất, các trưởng lão lại cảm thán, bọn hắc có nên thấy may mắn hay không, chẳng biết những người ở trong giới viện đã đủ nhu cầu của tế ti hay chưa....

Nếu là không đủ thì sẽ thế nào?

Bọn hắc lúc này không còn nghi ngờ gì nữa, tế ti vì tông chủ, bất luận chuyện gì cũng có thể làm ra....

Giờ khắc này nam nhân được các trưởng lão sùng kính đồng thời khiến bọn hắc sợ hãi đang ở giữa trận pháp trong thư trai, hồn phách của sinh linh bị hắc chiếm đoạt nằm trong lòng bàn tay....

Ra lệnh các truyền sử trông coi ngoài cấm địa thư trai, bế quan không cho ai bước vào, Long Phạm cầm những quả quang cầu trên tay thả vào trong trận, trên mặt hiện lên một tia nóng lòng. Hắc không biết thời gian ở đây cách dị thể nhiều hay ít, xuyên thấu qua không gian cần phải mất bao lâu, chờ hắc tìm đến, lúc này Lạc Viêm không biết phải chờ bao nhiêu ngày....

Hắc chưa lo lắng ngộ nhỡ hồn phách của Lạc Viêm sau khi đầy đủ sẽ lãng quên hắc, nhưng điều hắc lo lắng chính là không biết con người kiêu ngạo lại tràn ngập dã tâm kia có lưu luyến dị thể không muốn theo hắc quay về hay không, hoặc là ở trên thế giới kia đã có người khác bên cạnh Lạc Viêm....

Nghĩ đến đủ loại có thể xảy ra, bạch y bào tế ti lộ ra một tia mỉm cười ôn nhu khiến lòng người run sợ, cúi đầu khẽ vuốt trên khuôn mặt của người nằm trong trận, “Bất luận ở nơi nào, bất luận phát sinh chuyện gì, Lạc Viêm cũng đừng hòng thoát khỏi tay ta....”

Đem một quả quang cầu cuối cùng của sinh linh thả vào trong trận, nhắm mắt tĩnh tâm, nằm xuống bên cạnh hồng y nam nhân, Long Phạm bắt đầu trận thế, trong miệng nhớ kỹ linh ngữ chú thuật. Linh hồn thoát khỏi thân thể rồi mơ hồ ngưng tụ lại, dần dần biến mất trong quang ảnh sáng đột nhiên bùng lên....

Bất luận tìm được Lạc Viêm trong tình cảnh nào thì hắc cũng sẽ làm cho Lạc Viêm biết rõ Lạc Viêm chỉ có thể là của hắc....

110. Quyển 3: Chương 110: Mộng Hồi

Đêm khuya yên tĩnh không một tiếng người, bóng tối thâm trầm, chỉ có từng cơn gió nhẹ chậm chậm lướt qua, tấm rèm trắng bên khung cửa sổ hắt lên một màu xanh lam nhợt nhạt. Trên giường có một người đang

nằm, hơi thoáng khó khăn trở mình, hẳn nghiêng người nằm, trong đôi mắt khẽ nhắm không có nửa điểm buồn ngủ.

Vô số hình ảnh lúc trước hiện lên từng thứ một. Đất đá sạt lở, nước sông cuộn cuộn, cuồng phong bão cát che khuất thiên địa, nhật nguyệt không còn chiếu sáng, tựa hồ tận thế đang buông xuống, nam nhân trong trận vẫn đứng yên bất động, phía trên bạch y bào loang lổ vết máu, hơi thở mang theo huyết tinh rung động khắp thiên địa, giống như muốn hủy diệt hết thảy vạn vật, rồi sau đó tất cả trở nên bất động, dần dần rời xa....

Dường như vẫn nghe giọng nói thì thầm bên tai, mỗi một lần chỉ cần nhắm mắt thì có thể nghe đến giọng nói đó, ngữ thanh ôn nhu chậm rãi nhưng lại bá đạo không cho phản bác, giọng nói quen thuộc kia, mỗi một lời tựa hồ đều khắc sâu trong lòng hắn, đau đớn âm ỷ.

Chờ ta.....Lạc Viêm.....

Nhớ lại ngữ thanh bên tai, nhớ kỹ tên của người kia, hẳn không biết đây là lần thứ mấy hắn mở mắt nhìn khắp xung quanh rồi tiếp tục nhắm lại.

Không phải, trước mắt hết thảy không phải là mộng, chẳng lẽ những gì nhìn thấy khi nhắm mắt lại mới là cảnh tượng trong mộng?

Ngoài cửa sổ, gió nhẹ vẫn thổi vi vu, trên chiếc bàn cạnh bức tường trắng xóa có vô số giỏ hoa quả được bày ra, đủ loại quà tặng lễ vật chồng chất như núi, hỗn loạn các loại nước hoa khác nhau phiêu tán ở mọi góc ngách trong phòng.

Nơi này không phải Lôi Lạc thành, cũng không phải Xích Diêm tộc, không phải căn phòng hắn quen thuộc, càng không có tể ti của hắn. Hương thơm ngọt ấm trong gian phòng của bệnh viện lại trở nên lạnh lùng khiến hắn không thể không nhớ tới hơi thở lúc nào cũng vây quanh bên người.

Nam nhân nói ra lời nói ầm áp, vì hắn mà bị thương, vì hắn mà khiến trời sụp đất nứt ở Lôi Lạc thành, chẳng lẽ muốn hắn phải xem hết thảy chỉ là một giấc mộng?

Hương sen thoát tục phảng phất thanh tâm quả dục trên thân thể người nọ luôn khiến lòng hắn trở nên nóng bừng, quen thuộc đến mức khiến hắn ảo giác hương vị kia đang ở trên người mình, mà lúc này bên người ngoại trừ hương hoa nhẹ nhàng ầm áp của phòng bệnh chính là đủ loại dấu vết nước hoa còn lưu lại.

Người đến, người đi, vui sướng điên cuồng. Nằm trên giường bệnh, hắn lại cảm thấy trước mắt hết thảy mới là giấc mộng.

Thiết bị y khoa phát ra tiếng vang lạnh như băng hàn, đồng hồ quả lắc tích tắc trên tường, tất cả huyền não ồn ào, người quản lý kinh hỉ kích động đến cơ hồ phải ngắt xiủ, đài phát thanh liên tục đưa tin, máy ảnh hỗn loạn như thủy triều dâng lên, vô số lễ vật cùng vô số người hâm mộ cuồng nhiệt....

Hết thảy đều quen thuộc nhưng lại xa lạ khiến hắn cơ hồ không thể phân biệt đâu là thật đâu là ảo.

Xung quanh không còn nhìn thấy lâu các cung điện, cũng không tìm được chiếc giường đã từng giao triền, càng không nhìn thấy nam nhân lúc nào cũng ở bên cạnh, trải qua hết thảy tựa như giấc mộng Nam Kha, khi hắn mở mắt đã không còn là Lăng Lạc Viêm.

Trong một tiết mục li kỳ ngoài ý muốn, siêu sao Chung Tinh bị hôn mê, lúc này đã kỳ tích thức tỉnh.

Khắp các bào đài đều đăng lên trang nhất, tựa như lâm vào điên cuồng. Chỉ duy nhất mỗi mình hắn đối mặt với người trong gương lại không biết giờ phút này đến tột cùng là ai.

Người trong gương có một đôi mắt vô hạn thâm tình, hé ra khuôn mặt thuần tịnh tinh khiết đủ để giành được thiện cảm của bất kỳ người nào, có người bảo rằng đó là hoàn mỹ, có người lại vì khuôn mặt này quyến rũ, cho dù không cần làm bất cứ biểu tình gì, khóe miệng như thể lúc nào cũng mang theo một đường cong hấp dẫn, thậm chí có người còn nói đó là nụ cười thiên sứ.

Hắn từng thích khuôn mặt của chính mình vì đó là một trong những công cụ có thể lợi dụng để đạt đến điều hắn muốn. Nhưng hôm nay đối mặt với dung mạo vốn rất quen thuộc, trong lòng hắn lại như có một tảng đá đè nặng.

Hắn đang là Lăng Lạc Viêm nhưng chỉ trong một thoáng mở mắt ra lại thành Chung Tình.

Cho dù có vô số người điên cuồng vì hắn thì như thế nào? Trong đó không có người hắn muốn.

Hắn muốn người đã từng hứa sẽ luôn ở trong tầm mắt của hắn, nhưng trước mặt ngoại trừ hắn ra làm gì còn người nào khác? Nam nhân kia cũng không ở trước mặt hắn, vô luận nhìn như thế nào cũng không thể tìm thấy.

Chẳng lẽ phải xem hết thấy những điều này như một giấc mộng? Hắn biết rõ đó không phải là mộng, đôi mắt ôn nhu mỉm cười nhìn hắn, trong ý cười lộ ra mưu toan, chiếm đi hết thấy phong tình của hắn, còn có đôi môi hắn yêu thích dừng trên thân thể của hắn, từng hôn qua mỗi một nơi....

Long Phạm, người phải thực hiện lời hứa của mình, đã nói ra thì nhất định phải làm được, nếu cần phải chờ, như vậy....

Hắn chờ.

Hắn tin tưởng tế ti của hắn sẽ tìm cách gặp lại hắn, hắn có thể từ nơi này đến thế giới kia, như vậy nếu muốn quay về cũng không phải không có khả năng.

Long Phạm sẽ không khiến hắn thất vọng, hắn yêu người nam nhân cho tới bây giờ không người nào có thể sánh bằng. Hắn vì sao lại bỗng nhiên quay về nơi này, hắn mơ hồ hiểu rõ, tuy hồn phách vỡ vụn nhưng không phải không có cảm giác, tình cảnh cuối cùng ở Lôi Lạc thành mà hắn nhìn thấy làm cho hắn càng tin tưởng nam nhân kia sẽ không buông tay như vậy.

Trải qua năm tháng, bình thần trầm tĩnh như nước nhưng thật chất là ẩn chứa sóng to gió lớn, đối với hắn chỉ biết giữ lấy, dùng vẻ mặt ôn hòa lạnh nhạt từng chút một chiếm đoạt hắn....

Đôi mắt thanh lam kia chỉ hiển lộ chân tình đối với một mình hắn, thâm thúy âm u, ôn nhu giả trá, bá đạo độc chiếm, hết thấy đều khiến hắn vừa nghĩ đến liền cảm giác một trận nóng rực trong lòng, Long Phạm đối với hắn như thế nào, so với người khác hắn rõ ràng nhất....

Bọn hắn sẽ không phân ly như vậy...

Không một tiếng động, hắn thở dài mơ hồ mang theo ý cười cũng hàm chứa một tia phiền muộn, hiện giờ bị gọi là Chung Tình, hắn ngửa đầu lộ ra biểu tình phức tạp. Ý cười bên môi dần dần biến mất, hắn tin tưởng Long Phạm nhưng trong lòng cũng bắt đầu cảm thấy nôn nóng. Không biết phải chờ trong bao lâu....

Nhanh lên, đừng để ta chờ quá lâu....Long Phạm....

Hiện tại hắn còn có thể bảo trì bình tĩnh nhưng nếu không thể đợi được....hắn không biết chính mình sẽ như thế nào....

Nâng lên viêm hỏa trong lòng bàn tay, hắn hít một hơi thật sâu, ngọn lửa toát lên thật yếu ớt nhưng nó chính là bằng chứng duy nhất liên hệ hắn cùng thế giới kia.

Ngồi dậy, áp chế cảm xúc phức tạp xuống đáy lòng, thông thả hoạt động tay chân, hắn phải thích ứng với khối thân thể này. Bởi vì đã nằm trên giường một thời gian rất dài nên vẫn còn suy yếu, nếu muốn khôi phục xem ra cần phải mất một ít thời gian, dù sao trong khoảng thời gian chờ đợi này hắn cũng không có việc gì để làm.

Đưa mắt nhìn ra bóng đêm ngoài cửa sổ, hắn cười khổ một chút.

Đối với đêm khuya vắng vẻ hắn không có cách nào nhắm mắt ngủ yên, thích độ ẩm của người nọ vì vậy lúc này hắn căn bản không thể an giấc, may mắn khối thân thể này đã ngủ rất lâu, vài ngày không ngủ có lẽ cũng không thành vấn đề.

Trong phòng bệnh tựa như khách sạn, đại chúng tình nhân Chung Tình đã từng trở thành người thực vật đang thần nhiên chậm rãi bước đi qua lại, lúc này đứng là giữa đêm hôm khuya khoắt.

Người đi đến trước cửa phòng nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền lập tức kêu lên một tiếng sợ hãi.

“Lão thiên gia của ta, người làm gì còn chưa hảo hảo nghỉ ngơi? Đêm hôm khuya khoắt không ngủ chẳng lẽ người tính toán thức trắng?” Mặc quần áo đầy màu mè lập dị, người vừa bước vào phòng chau mày trách cứ, “Please tổ tông của ta, chủ tử của ta, người có thể làm cho người đại diện này bớt lo được hay không?”

Trong phòng, Chung tình từng bước đi lại, hướng hần nhíu mi, “Ta khi nào thì thành chủ tử của người? Trầm Mộ, người thu ngay cách xưng hô kia cho ta.”

Loại xưng hô này lại khiến hần nhớ tới người kia, nhớ tới Vọng Thiên Thai.

Uy, ta là tông chủ, là chủ tử của người.....Đương nhiên, nhưng người cũng là người của ta.....Long Phạm đã nói như vậy, rồi sau đó là nụ hôn không cho hần phản bác cùng tránh né, ở trước mặt tất cả mọi người ôm hôn hần, dường như biểu tình kinh hách của tộc nhân vẫn còn ngay trước mắt....

“Không có người đại diện nào giống như ta, lo lắng hoảng sợ, nghệ sĩ của mình đột nhiên ở trên tivi xảy ra chuyện, ta còn tưởng người sẽ...” Trầm Mộ nói đến một nửa thì chợt phát hiện người đứng trước mặt căn bản không nghe hần nói chuyện.

Lộ ra vài phần ý cười, không biết đang nghĩ tới cái gì, nụ cười trên khuôn mặt Chung Tình không phải biểu tình khêu gợi thường hiển lộ đối với các nam nữ khác, cũng không phải đối với hần, là loại biểu tình hần chưa bao giờ nhìn thấy, khó có thể dùng ngôn từ để hình dung.

Tựa như...đang nhìn thấy người hần yêu thương sâu sắc....

Trầm Mộ bởi vì loại cảm giác này mà hơi thoáng sửng sốt, thân là người đại diện của Chung Tình, so với người khác hần hiểu rõ Chung Tình tuy thích phong lưu nhưng không bao giờ có tình cảm chân thật với bất kỳ ai, hay nói chính xác cho tới bây giờ Chung Tình đối với bất luận kẻ nào cũng không vượt quá ba tháng.

Hần là tình nhân của tất cả mọi người, những người nào đến được với hần đều hiểu rõ điểm này, cho nên cũng không ai để ý sau khi hần chia tay với mình chuyển sang người khác, đơn giản là người tiếp theo cũng chỉ nhiều nhất không quá ba tháng, cũng sẽ giống như mình, chỉ có thể làm người tình cũ của hần, nhìn thấy hần hấp dẫn càng nhiều người, cùng hần dấy lên một hồi tình cảm nồng nàn rồi sau đó dần dần hạ nhiệt.

Cho dù biết rõ như vậy cũng có vô số nam nữ tình nguyện vì hần mà hiến thân, tựa như thiêu thân đâm đầu vào lửa, cam nguyện trở thành tình nhân ngắn hạn để xem mình có cơ hội trở thành người đặc biệt của hần hay không.

Một người như vậy, một Chung Tình như vậy lại đi yêu kẻ khác? Hần biết trong lòng Chung Tình không có ai đặc biệt ngoại trừ Chung....

“Hần có đến thăm người” Trầm Mộ thu hồi biểu tình khoa trương khi mới đến đây, nói như vậy với người đang đứng bên cửa sổ, cũng không nói rõ ‘hần’ là ai.

“Biết.” Chung tình đứng bên cửa sổ, ngàng đầu nhìn ra phía xa, cũng không biết đang nhìn thứ gì, ánh mắt dừng trong bóng đêm thâm trầm, màu tối đen đó làm cho hần nhớ tới mái tóc không một tia rối loạn của Long Phạm.

Nâng bàn tay vén sợi tóc phủ xuống trán, hần bây giờ mới nhớ khối thân thể này cũng không để tóc dài, có lẽ là vì ở thời kỳ này con người cảm thấy tóc dài bất tiện. Mái tóc màu hạt dẻ cũng thoáng dài nhưng vẫn không bằng cái loại chiều dài hần đã quen thuộc, chỉ mới đến bả vai mà thôi.

Đôi tay luôn vuốt ve mái tóc của hần, mỗi khi cộc tóc cho hần luôn khiến hần hoài nghi có phải Long Phạm là cố ý trêu chọc, cái loại nhiệt độ này cùng với những ngón tay xuyên qua từng sợi tóc của hần....

Nhìn thấy Chung Tình có chút dăm chiêu vọc từng lọn tóc, trong lòng Trầm Mộ cảm thấy kỳ quái, “Chỉ như vậy? Ta vừa nói Chung Hàn Tiêu đến thăm người.” Hần cố ý nói rõ ràng thêm một chút.

Hần cũng biết sơ sơ về Chung Hàn Tiêu cùng quá khứ của Chung Tình, hần không nghĩ đến Chung Tình nghe được cái tên kia lại có phản ứng như thế này, thường thì sẽ là khinh rẻ cười lạnh hoặc là giễu cợt khiêu khích, tóm lại không giống như trước mắt, không hề có phản ứng với ba chữ này.

“Chứ người còn muốn thế nào?” Chung Tình xoay người lại, “Người nói hẳn đến thăm ta, ta cũng đã biết, chẳng lẽ còn muốn ta đi đáp tạ?”

Hướng Trầm Mộ nhún vai một cái, hẳn tựa vào tường, đối với lời nói của Trầm Mộ hẳn không hề có tí cảm giác, muốn nói có thì chẳng qua chỉ làm hẳn nhớ tới si mị vương ở thế giới kia hóa thành Chung Hàn Tiêu rồi bị hẳn thiêu đốt thành tro bụi.

Nghe hẳn trả lời như vậy, Trầm Mộ như là nhẹ nhàng thở phào, “Người không có việc gì thì hảo.”

Chung Hàn Tiêu xem ra có chút đau lòng, bất quá điểm này không cần nói với Chung Tình. Ánh mắt Trầm Mộ hơi hơi lóe ra, rồi lại rơi xuống trên người của Chung Tình, không biết vì sao lại cảm thấy từ khi hẳn tỉnh lại có chút khác biệt.

“Người tỉnh lại cũng mấy ngày rồi, có biết khi đó đã xảy ra chuyện gì không? Linh sư kia sau đó rốt cục cũng không thấy, giống như biến mất khỏi thế giới này. Tình cảnh ngày đó quả thật là sự kiện kỳ dị, may mắn người đã tỉnh lại.”

Giọng nói phía sau dần dần tới gần, trong lời nói của Trầm Mộ nghe như có chút cảm thán, nói như vậy, một tay đã lơ đãng đặt lên vai hẳn, vỗ nhẹ vài cái, “Người có biết ta lo lắng rất nhiều không, lo lắng cây rưng tiền của ta cứ như vậy mà biến mất không thấy tăm hơi, đến lúc đó ta đi đâu để tìm một Chung Tình thứ hai.”

Nghiêng người đi, Chung Tình tránh bàn tay đặt trên vai hẳn, “Trầm Mộ, không cần thử ta, người biết rõ ngoài công việc ta sẽ không nảy sinh quan hệ với cộng tác của mình.”

“Hảo hảo.” Thu tay lại, Trầm Mộ gật đầu khẽ cười, lui về phía sau vài bước, “Ta chỉ muốn thử xem người có khác trước hay không, xem ra vẫn không thay đổi.”

Giả vờ thất vọng thở dài, Trầm Mộ lui đến sofa ngồi xuống, “Có cần nhắc nhở người đại diện hay không, như vậy sẽ không còn là cộng tác nữa....”

Che giấu hy vọng chân thật xuống đáy lòng, Trầm Mộ sửa sang lại quần áo trên người, làm ra một tư thế thập phần hấp dẫn, “Đại chúng tình nhân, có muốn ném thử ta hay không?” (o_o bị hâm hã)

Chung Tình xoay người thở dài, cười khê, “Chẳng lẽ ta tỉnh lại làm cho người kích động như vậy? Trầm Mộ, nếu chỉ là nói đùa thì không cần dùng cái loại ánh mắt này nhìn ta. Ta chỉ là ngủ say mà thôi, hết thấy cùng với lúc trước như nhau, quan hệ của người và ta cũng vậy.”

Động tác của Trầm Mộ thoáng cứng đờ, thu hồi động tác, một lần nữa ngã đầu vào ghế sofa, “Giống như trước đây? Nếu là lúc trước người sẽ không nói thẳng như vậy....”

Nếu là trước kia, Chung Tình sẽ lộ ra cái loại nụ cười khiến người ta không thể kháng cự, đến gần bên người, tiến đến bên tai hẳn mang theo nhiệt độ nóng rực nói cho hẳn biết còn phải xếp hàng rất dài, muốn trở thành con mồi của Chung Tình còn cần cố gắng rất nhiều....nhưng bây giờ....

“Chung Tình, người thay đổi, tuy nhiên ta không biết cái gì khiến người thay đổi.”

Lời nói của Trầm Mộ mang theo mấy phần ôm oán cùng nghi hoặc, nam nhân đứng trước cửa sổ nhún vai, “Có người không thích ta chạm vào kẻ khác cho dù chỉ là tới gần.” Nếu hẳn thay đổi, đó là vì có người khiến hẳn thay đổi.

111. Quyển 3: Chương 111: Tư Niệm

Ý tứ của hẳn chính là....Trầm Mộ cơ hồ không dám tin vào lỗi tai của mình, Chung Tình cư nhiên lại vì một người mà thay đổi?! Vì người kia mà duy trì khoảng cách với những người khác?

“Là nam hay là nữ? Các người quen nhau từ khi nào? Tại sao ta một chút cũng không biết? Người tới gần người khác thì sẽ thế nào? Người lo lắng người kia sẽ tức giận? Hay là sẽ khó chịu?”

Khi hẳn hôn mê không có người nào đặc biệt xuất hiện, mà trước đó căn bản cũng không có bất luận kẻ nào đủ đặc biệt, Trầm Mộ nghĩ mãi nhưng không hiểu vì sao khi Chung Tình tỉnh lại thì thay đổi như vậy.

“Hắn không phải nữ nhân, cũng không ở trên thế giới này, nhưng nếu hắn biết ta chạm vào người khác....hắn nhất định sẽ rất tức giận, sẽ mìm cười làm cho người kia sống không bằng chết” Nghĩ đến phản ứng của Long Phạm, Chung Tình thần nhiên nhướng mắt hướng đến Trầm Mộ đáp lại, “Cho nên ta chính là vì lo lắng cho an toàn của người.”

Long Phạm lúc nào cũng nhắc nhở hắn không thể tới gần người khác, hiện giờ hắn thực sự làm được. Cười khê, hắn lười nhác tựa vào bên khung cửa sổ, bắt đầu nhớ đến cơ thể ấm áp luôn ở bên người hắn, nhớ đến thân hình hoàn mỹ luôn khiến hắn thêm muốn.

Hắn nói về người nọ nhưng ý cười lại khác biệt, Trầm Mộ nhìn hắn cười nói thoải mái, trong lòng cũng trầm xuống. Nghe lời nói này của Chung Tình, nhất định người kia ở trong lòng hắn quả thật không giống người thường ? Hơn nữa lại nói đến cái gì sống không bằng chết....

“Thân phận người nọ chẳng lẽ cũng giống Chung Hàn Tiêu, cũng là xã hội đen? Còn người nói hắn không ở trên thế giới này nghĩa là sao?” Trầm Mộ không nhịn được chạy mày lại, chẳng lẽ Chung Tình yêu một người nam nhân như vậy? Trà trộn vào giới xã hội đen, thủ đoạn độc ác, coi trọng quyền lợi chỉ xem tình cảm là thứ phù du, người như vậy....

Chung tình nhếch môi cười khê, cũng không trả lời, trong đầu chỉ nghĩ đến người nam nhân một lòng muốn độc chiếm hắn. Không hề để ý đến phản ứng không ngừng kinh nghi của Trầm Mộ, hắn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Giữa không trung, ánh trăng bị mây đen che khuất quá nửa, tuy có chút ánh sáng nhưng sắc trời vẫn thâm trầm, đã là giữa đêm khuya, không biết ở thế giới kia hiện tại là ban ngày hay là hoàng hôn, tế ti của hắn có phải đang tìm cách đem hắn quay về hay không....

Không có việc gì có thể làm khó người nam nhân kia, bất luận là vì tư tình hay là vì thứ khác, hắn tin tưởng như vậy, có lẽ chính vì người kia là Long Phạm. (a, hảo hiền thê)

“Trầm Mộ, ta sẽ không ở lại nơi này lâu đâu, ở đây không còn những gì mà ta muốn.”

Dựa vào khung cửa sổ, thờ ơ nói ra câu này tựa như đang đùa nhưng lại là khẳng định, mái tóc màu hạt dẻ dài đến đầu vai, không biết có phải vì ánh trăng rơi xuống hay không mà mái tóc lại tựa hồ lấp lánh ánh kim. Nhìn thấy Chung Tình trước mắt nhưng Trầm Mộ chỉ cảm thấy hoàn toàn không chân thật.

Ánh trăng bạc chiếu vào người nam nhân đang tựa đầu vào cửa sổ, tư thái phóng khoáng, cứ như vậy đứng ở nơi đó tựa hồ có một tầng ánh sáng mờ lung bao quanh, vốn là người xuất chúng luôn tỏa hào quang sáng chói, hiện tại xem ra, tuy đang gần như trước mắt nhưng lại khiến kẻ khác cảm thấy rất xa.

Điểm này thật ra cũng giống như trước, Trầm Mộ chỉ có thể là người đại diện của hắn, đi theo sau hắn, không thể tiến vào thế giới của hắn.

“Quên đi, xem như ta đã biết nhưng nói thế nào ta cũng không hiểu, coi như một năm qua người tu thân đi, mấy chuyện này người cứ giữ lại để giải thích với giới phóng viên.” Thở dài, Trầm Mộ chỉ đóng túi xách bên cạnh, “Ta đem quần áo đến cho người, tuy nơi đây là bệnh viện nhưng cũng không thể mặc đồ ngủ hoài được, chờ người khôi phục còn có một núi thông cáo chờ người.”

“Vì hình tượng? Làm khó ta như vậy là không tốt?” Giang hai tay, Chung Tình ý bảo một thân đồ ngủ trên người mình, “Ta vẫn là người bệnh đang cần nghỉ ngơi, không cần phải thông cáo gì hết.” Đủ loại phỏng vấn cùng truyền thông đã quá xa với với hắn, tuy hắn chỉ rời khỏi nơi đây khoảng một năm nhưng hắn đã cảm thấy thế giới kia mới là nơi của hắn, mà nguyên nhân hiển nhiên là vì một người ở đó.

“Làm khó? Người tính lui về đằng sau hậu trường àh? Chung Tình, người đã là kỳ tích, nếu trước kia người được xưng là đại chúng tình nhân thì hiện tại người chính là thần thoại, người hiểu chưa? Trong một tiết mục phát sóng trực tiếp siêu sao ngã xuống, linh sư ảo thuật biến mất, sau một năm hôn mê người lại kỳ tích hồi tỉnh, không ai có thể giải thích, cũng bởi vì vậy mà tất cả mọi người hiện tại đều vì người mà điên cuồng.”

“Tất cả mọi người vì ta mà điên cuồng?” Chung Tình cười khê, đi đến bên giường.

Mặc áo ngủ nhưng vẫn khiến người ta có cảm xúc mãnh liệt, mái tóc dài đến vai có chút hỗn độn làm cho khuôn mặt vốn là xuất chúng càng thêm hấp dẫn, tựa hồ càng tăng thêm hứng thú mạnh mẽ, Trầm Mộ chỉ có thể nhìn hẩn đứng bên giường, chậm rãi mở tay ra, ngã xuống phía sau, ngửa đầu phát ra một trận tiếng cười tràn đầy chế giễu.

Hẩn ngưỡng đầu nằm trên giường, tiếng cười trong đêm khuya thanh tĩnh hết sức rõ ràng, vừa tùy tiện vừa ngông cuồng, giọng nói lãnh đạm như không màng hết thảy những gì hẩn đang có, “Như vậy đã đến lúc nên làm cho bọn họ bình tĩnh lại, làm cho bọn họ quên ta đi, trò chơi chấm dứt.”

“Ý của ngươi là không muốn quay lại?” Trầm Mộ nhảy dựng lên từ ghế sofa, “Ngươi muốn giải nghệ? Ngươi không phải đang điên chứ?!”

Chung Tình có được hết thảy những thứ này là điều biết bao nhiêu người cầu mà không được, bao nhiêu người vì những thứ này mà cam nguyện trả giá từ thể xác đến linh hồn cho dù trở thành ác ma cũng phải cướp đoạt vào trong tay, tiền tài danh lợi, vinh hoa phú quý, những thứ này hẩn đều đã đạt được mà bây giờ lại buông tay?

“Ta biết mình đang làm cái gì, ta đã có nói ta sẽ không ở đây lâu đâu. Nơi này không còn thứ ta muốn, ngươi nghe không hiểu sao? Hiện tại ta đối với danh lợi không còn hứng thú, ta chỉ cần một người điên cuồng vì ta là đủ rồi....”

Nằm trên giường, hẩn khép mắt lại, thì thào như đang tự nói, “Có lẽ sẽ không lâu lắm đâu....” Hẩn đã bắt đầu nhớ đến vị tể ti mặc bạch y bào của mình, nhớ đến thân hình cùng hẩn giao triền, Long Phạm có lẽ cũng như hẩn.

Ngữ thanh rất nhẹ nhưng Trầm Mộ lại nghe rất rõ ràng, hẩn không biết đến tột cùng là người nam nhân như thế nào có thể làm cho Chung Tình vương bận như vậy, trong lòng có chút cảm giác khó chịu, cũng không biết làm thế nào để khuyên giải Chung Tình bỏ đi cái loại ý tưởng này, đang phiền não thì trong phòng bỗng nhiên xuất hiện thêm một giọng nói.

“Sẽ không lâu đâu, nam nhân kia đã muốn điên, vì ngươi hẩn không tiếc hao phí phân nửa linh lực để đem ngươi trở về, chỉ vì muốn sớm gặp lại ngươi, vì không cho ngươi quên hẩn....”

Trong phòng không thấy có thêm người nào nhưng giọng nói kia lại rõ ràng như đang bên tai, Trầm Mộ kinh ngạc ngó xung quanh tìm kiếm thì đã thấy Chung Tình đột nhiên ngồi bật dậy trên giường, “Dạ Dực?!”

“Phải biết rằng phân nửa linh lực của hẩn quả thật người bên ngoài tu luyện cả trăm năm cũng không thể đạt được, đó là một lực lượng khổng lồ không thể tưởng tượng nổi a, chủ nhân của ta.” Ngữ thanh hơi thoáng mang theo cảm thán, một đoàn bóng đen ngưng tụ trong phòng.

Trầm Mộ trợn mắt há hốc mồm, chỉ thấy đoàn bóng đen dần dần tụ thành một con to như chim ưng....qua đen?

Vừa rồi nói chuyện chính là một con quạ đen?

Đen như bóng đêm lại lộ ra ánh sáng quỷ dị, đôi mắt màu bạch kim tựa hồ có dòng máu đỏ đang luân chuyển trong đó, ở giữa đêm như thế này xem ra càng khiến người ta sợ hãi. Trầm Mộ nghe được lời của nó, lại như chưa nghe được nửa điểm, trừng mắt nhìn thấy nó đáp lên cánh tay của Chung Tình.

“Ngươi cũng bị đưa về đây giống ta?” Lúc này hẩn mới nhớ tới Dạ Dực đã từng dung hợp với hồn phách của hẩn thành một thể, hồn phách của hẩn đã trở lại, Dạ Dực tự nhiên cũng như thế.

“Mấy ngày trước đây vì sao ta không thấy ngươi xuất hiện?” Quay đầu nhìn Trầm Mộ, Chung Tình xem như không nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của hẩn, tiếp tục hỏi Dạ Dực đang đậu trên cánh tay.

“Đương nhiên là vì linh khí ở nơi đây quá mức mỏng manh, cơ hồ không thể cảm thụ được, nếu không cùng hồn phách và thân thể của ngươi dung hợp thì ta không có cách nào xuất hiện ở đây.” Dạ Dực trả lời như vậy, rồi theo ánh mắt của Chung Tình quay sang nhìn Trầm Mộ.

“Có thể ăn không?” Ở trên thế giới này tựa hồ những sự tồn tại giống nó không nên để người khác biết được, thấy những thứ không nên thấy, như vậy thì cứ thủ tiêu là tốt nhất. Tuy chỉ là hồn phách tầm thường nhưng nó vẫn có thể miễn cưỡng chấp nhận được.

“Không cần, cứ để cho hấn sống, hấn sẽ không trở thành phiên toái.” Hiểu được ý tứ của Dạ Dực, tiếp theo Chung Tình hướng Trầm Mộ ngẩng đầu ra hiệu, “Hết thấy việc của ta không thể tiết lộ với bất kỳ ai, mấy ngày này ta không muốn gặp bất luận kẻ nào, cho nên thay ta từ chối hết tất cả phỏng vấn, radio, TV, báo chí, bất luận là cái gì, hiểu chưa?”

Con quạ đen đứng trên cánh tay, vài sợi tóc rơi trước trán, trong đôi mắt tựa hồ hiện lên một tia hào quang lợi hại, vừa giống như một ngọn lửa bùng lên, vừa như một lưỡi dao sắc bén xẹt qua, ngữ thanh nghe như tùy tiện nhưng lời nói lại như mệnh lệnh không cho phép phản bác, khiến kẻ khác thấp thỏm không dám làm trái.

Trầm Mộ ngây người gật đầu, người trước mắt là Chung Tình nhưng cũng không phải là Chung Tình hấn từng quen thuộc, giờ phút này khuôn mặt xinh đẹp chói sáng như thiên sứ lại hiển lộ một khí thế uy nghi chấn nhiếp.....

Nói như thế có lẽ có chút kỳ quái nhưng quả thật là uy nghi, cái loại khí thế áp bách đầy sắc bén này tựa như đang ở trên phim trường, mặc vào một thân trường bào hoa lệ, đứng trước mặt tất cả mọi người sắm vai nhân vật thống lĩnh thiên hạ, khi đó Chung Tình cũng giống như trước mắt, không, so với thời điểm kia thì trước mắt càng sắc bén bách nhân.

Đến tận cùng trong khoảng thời gian hấn hôn mê đã phát sinh ra chuyện gì mà không muốn ai biết?

Trầm Mộ không hỏi hay nói chính xác là hấn không dám tùy ý hỏi, bỗng nhiên hấn có cảm giác Chung Tình hiện tại đang ở một thế giới khác xa với hấn.

Sau đó mấy ngày trôi qua, Trầm Mộ bị rơi vào cảnh ngộ bị giới truyền thông điên cuồng săn đuổi, rốt cục không thể ngăn cản nhiệt tình quá mức điên cuồng của giới truyền thông báo chí, hấn mang theo vết mặt đau khổ nặng nề quay trở về bệnh viện.

Đây là một bệnh viện tư dành cho những ai muốn bảo vệ chuyện riêng tư, che giấu hành tung hay vì một vài lý do cá nhân mà không muốn cùng người khác tiếp xúc. Các chính khách hoặc giới doanh nhân một khi phải vào bệnh viện thì hơn phân nửa đều lựa chọn nơi này.

Siêu sao Chung Tình, danh tiếng đang ở trên cao như mặt trời giữa trưa lại vì một tiết mục ảo thuật “nhiếp hồn” của linh sư mà li kỳ hôn mê, một bệnh viện tư đồng thời tràn ngập thần bí là thích hợp nhất với hấn, bất quá lúc trước Trầm Mộ không nghĩ như vậy khi đưa hấn đến đây, nhưng bây giờ cư nhiên lại có hiệu quả.

Mỗi một người bệnh đều có phòng riêng của mình, phòng ngủ được bố trí dựa theo phong cách siêu hào hoa của khách sạn, trừ phi người bệnh đồng ý liên hệ với người bên ngoài thì không có bất luận kẻ nào có thể xuyên qua hệ thống bảo an của bệnh viện, bên ngoài luôn có tầng tầng lớp lớp nhân viên bảo vệ canh giữ.

Khi Chung Tình tỉnh lại cũng có không ít nhà đài được Trầm Mộ hứa hẹn cho phép tiến vào săn tin, vốn nghĩ rằng siêu sao sắp sửa một lần nữa ở trước mặt mọi người chói sáng, nhưng rốt cục bây giờ cả một mẩu tin nhỏ cũng không có, giới truyền thông bị mất cơ hội đều tự giậm chân đấm ngực tiếc nuối không thôi, cũng vì vậy mà càng điên cuồng săn đuổi.

“Nếu người thực sự muốn rời khỏi, tốt xấu gì cũng báo với phóng viên một tiếng, nói rõ ràng một chút, đương nhiên ta hy vọng người không cần suy nghĩ đến chuyện này, trước tiên cứ lộ diện ọi người thấy một chút, bằng không sớm muộn ta cũng bị những người đó xé xác đến chết thôi.”

Cước bộ Trầm Mộ vội vàng cơ hồ như đang lánh nạn, vừa vào tới nơi liền mở rộng áo khoác, thử phi phò nằm dài trên mặt đất được lót thảm. Trong phòng, Chung Tình đang mặc một chiếc áo sơ mi, tay cầm ly rượu nhìn xuất thần lên chiếc đồng hồ quả lắc treo trên tường, biết Trầm Mộ đi vào nhưng làm như không nhìn thấy.

“Cảm thấy không thú vị?” Lay nhẹ ly rượu trên tay, nghe tiếng nước đá chạm vào thành ly vang lên âm thanh trong trẻo lạnh lùng, Chung Tình quay đầu hướng về Dạ Dực đang ở trước bàn nghiên cứu một tờ báo, hỏi như vậy.

“Không thú vị như ở trong tộc.” Cùng với hờn phách của hấn dung hợp nên đối với văn tự trên báo cũng không quá xa lạ, Dạ Dực nhìn thấy trên tờ báo có đăng một bản tin, “Hóa ra ở trên đời này có nhiều người

nhớ thương người như vậy, thậm chí còn lấy cái chết để uy hiếp.”

“Có ý tứ gì?” Chung Tình khó hiểu cầm lấy tờ báo liếc mắt một cái, bên môi nhếch lên một nụ cười vô cảm, “Những người này đối với ta mà nói không hề có chút ý nghĩa.”

Lấy cái chết uy hiếp để tiến vào bệnh viện gặp hân, loại người đem chính tánh mạng của mình xem như trò đùa không đáng giá để hân hao phí tâm tư.

“Vậy còn Chung Hàn Tiêu? Nói chung hân cũng có chút ý nghĩa đi.” Trầm Mộ cứ như vậy nằm dài trên mặt đất, vẻ mặt buồn rầu, “Hân đã phái người đến tìm ta. Chỉ nghe nói người tỉnh lại nhưng không thấy người xuất hiện, hân hoài nghi có phải ta đang mưu tính cái gì hay không. Nếu người không chịu công khai lộ mặt, lần tới gặp người có lẽ khuôn mặt đẹp trai của ta sẽ có vài vết sẹo, bằng không thì thiếu một tay hay một chân...”

Ly rượu trong suốt trên bàn tay, xuyên qua những viên nước đá, hơi thoáng khúc xạ phản chiếu ánh sáng lấp lánh, Chung Tình ngẩng đầu, một ngụm uống cạn, “Được rồi, cũng đến lúc kết thúc tất cả, cũng miễn cho có người tiếp tục dây dưa.”

Nếu không tìm việc để làm thì hân không biết phải tiếp tục chờ đợi như thế nào, tuy có Dạ Dực ở đây nhưng không phải là Long Phạm, bất kỳ ai cũng không thể thay thế.

“Thật tốt quá!” Trầm Mộ từ mặt đất đứng lên, “Ta đi thu xếp.”

Thấy Trầm Mộ khích động chạy ra ngoài, Chung Tình hướng Dạ Dực ra hiệu, con quạ đen rút nhỏ cơ thể như một con chim nhỏ rồi bay ra ngoài đi theo Trầm Mộ.

Nếu Chung Hàn Tiêu muốn làm cái gì đó chỉ sợ sẽ không đợi Trầm Mộ thu xếp ổn thỏa, tính nhẫn nại của người kia có giới hạn. Lấy tư cách là bằng hữu lâu năm để nói, hân vẫn không muốn nhìn thấy trên thân thể người đại diện của mình có nhiều thêm hoặc mất đi một vài thứ.

Hô hấp trong cổ họng bởi vì rượu mà trở nên nóng rực, hân khẽ nhắm mắt nằm lên giường, đã vài ngày qua hân không ngủ được.

Luôn xem sự tồn tại của Long Phạm là điều hiển nhiên, chỉ đến khi phân ly hân mới hiểu rõ hân không thể khống chế chính mình không đi hoài niệm cái nhiệt độ ấm áp của vòng tay kia, không thể không nhớ từng ngày hằng đêm cùng sống chung. Mỗi khi như vậy thì nỗi nhớ bị hân áp chế sẽ càng lúc càng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức hân chỉ có thể không ngừng nhớ kỹ tên của người kia thì mới cảm thấy an tâm.

Không có Long Phạm ở bên cạnh, hân căn bản không thể ngủ yên.

“Long Phạm.....” Nhớ kỹ cái tên này, hân thở ra một hơi, men rượu làm cho hân có thể thả lỏng một chút. Gọi lên cái tên này cùng hình ảnh của người kia trong đầu khiến cơ thể của hân dần dần trở nên nóng bừng.

Mở từng nút áo sơ mi, hân nhớ tới đôi tay xuyên qua y phục mỏng trớn trước ngực của hân. Liếm môi, hân lại nhớ tới xúc cảm của một đôi môi khác. Thậm chí mỗi một lần hô hấp hân đều có thể ảo giác người được hương sen thanh đậm kia.....

Người nằm ở trên giường hơi thoáng ngưỡng đầu, một tay thâm nhập vào trong sơ mi của mình. Đem lòng bàn tay đặt trước ngực, hân có thể cảm nhận trái tim của mình đang đập mãnh liệt, mỗi khi nghĩ đến người nam nhân kia thì nhịp đập trong ngực sẽ dần dần nhanh hơn, cũng không phải như thời thiếu niên khẩn trương hồi hộp với mỗi tình đầu, mà là xung động ái tình thật sự.

Đầu ngón tay lơ đãng lướt qua trước ngực, thân thể liền cảm thấy một trận buột chặt, hân khép mắt lại, một tay đi xuống dưới thân, cư nhiên.....chỉ cần nghĩ về Long Phạm thì thân thể liền có phản ứng.

Kéo dây kéo quần tây xuống, hân đang muốn chạm vào dục vọng của chính mình thì bỗng nhiên nghe được một câu khẽ gọi.

“Lạc Viêm.....”

Đột nhiên mở mắt, Chung Tình nhìn khắp xung quanh, cũng không thấy bất luận kẻ nào, nhưng hân xác định giọng nói bên tai cũng không phải là ảo giác. Hân nghe được ngữ thanh quen thuộc mà hân hằng đêm nhớ mong, Long Phạm!

112. Quyển 3: Chương 112: Xuân Ngân

“Lạc Viêm”

Giọng nói nhẹ nhàng tựa hồ ngay tại bên tai, một tiếng lại một tiếng, hơi thoảng vọng lên giữa không gian vắng lặng. Trong phòng nhìn không thấy có bất kỳ ai, nhưng giọng nói bên tai lại từ nơi nào truyền đến, chẳng lẽ hẳn thật sự nhớ Long Phạm đến mức xuất hiện ảo giác?

Chung Tình tiếp tục khép mắt lại, lắng nghe tiếng tim đập, bên trong một mảnh yên tĩnh, ngoại trừ tiếng tim đập càng lúc càng mãnh liệt thì không còn bất luận điều gì khác. Buổi chiều ở nơi đây thật tĩnh lặng nhưng không có người hẳn muốn gặp.

Thật sự là ảo giác sao? Mối hơi thoảng nhếch lên, hẳn nhắm mắt tĩnh tâm, nhẹ nhàng mở miệng, “Long Phạm....” Nếu là Long Phạm, hẳn không hề nghi ngờ vị tể ti của mình có năng lực đi vào thế giới này.

Gọi lên hai tiếng phiêu tán trong không khí, dường như thở dài nhưng lại tựa hồ đang kêu to, lúc này hẳn mới giật mình trong đó có bao nhiêu mong đợi. Tính ra hai người xa nhau cũng không lâu nhưng hẳn cảm giác như thể đã cách biệt mấy thế kỷ. Bàn tay đặt trước ngực có thể cảm nhận được chấn động trong lòng. Đang chờ đợi, hẳn rốt cục nghe được giọng nói quen thuộc tiếp tục vang lên.

“Lạc Viêm chờ có lâu không? Có nhớ ta không?” Dường như ngay tại bên tai, người nói chuyện như đang nằm bên cạnh hẳn, Chung Tình cơ hồ có thể cảm nhận được hơi thở nóng ấm lướt qua bên tai, chớp mũi có thể ngửi được cổ hương sen nhàn nhạt, bị hơi thở lạnh lùng vây quanh nhưng lại có thể cảm giác được nhiệt độ ấm áp của cơ thể....

Mở mắt vẫn không thấy một bóng người, nhưng hẳn biết rõ đây không phải là ảo giác. Nhướng mi lên, ánh mắt mang theo nhiệt độ nóng ấm lướt từ trước khuôn ngực rộng mở áo sơ mi xuống dưới thân, “Nếu người có thể đứng trước mặt ta, người sẽ biết ta nhớ người nhiều như thế nào....”

Chỉ cần nghĩ đến Long Phạm, nhớ kỹ tên Long Phạm, thân thể của hẳn sẽ đối với hai chữ kia sinh ra phản ứng. Nếu bởi vì khi đó tể ti của hẳn không ngừng yêu cầu nên mới tạo thành hậu quả của ngày hôm nay, như vậy hẳn nhận, nhưng tên đầu sỏ gây nên cũng phải vì thế mà chịu trách nhiệm. (o_o)

Tìm kiếm dấu vết của Long Phạm, kiềm nén kích động xuống đáy lòng, hẳn ngồi dậy đối mặt với một mảnh trống không trong phòng, chờ đợi bóng dáng bạch y bào quen thuộc xuất hiện.

“Xuyên qua ngăn cách của hai thế giới, trước tiên ta chỉ có thể lấy linh thể đến tìm người, tuy chưa đứng trước mặt người nhưng có thể nhìn thấy bộ dáng của người. Lạc Viêm nếu muốn cố ý cảm dỗ ta thì thật sự không nên chọn lúc này....”

Không nhìn thấy người nói chuyện, nhưng giọng nói lại như gần ở bên tai, rõ ràng lộ ra vui sướng cũng mang theo mấy phần tiếc nuối, ngữ thanh luôn bình thản nhẹ nhàng còn có một chút kiềm chế áp lực mà hẳn rất quen thuộc. Vui sướng vì cái gì Chung Tình hiểu được, mà tiếc nuối vì cái gì, lại vì sao phải khắc chế thì không phải hẳn không biết.

“Chính là cố ý, người có thể làm gì....Ta không chỉ muốn nghe đến giọng nói của người, ta còn muốn chạm vào người, Long Phạm....” hẳn muốn tể ti của hẳn lại một lần nữa đứng trước mặt hẳn, hẳn muốn nhìn thấy đôi mắt thâm thúy như ánh sao, làm cho đáy mắt nhợt nhạt màu thanh lam vì hẳn mà dần dần trở nên thâm trầm, hóa thành một màu đen kịt.

Hẳn vừa dứt lời, vài tiếng cười khẽ vang lên bên tai, ngữ thanh nhẹ nhàng sâu lắng như lời thì thầm nỉ non, “Lạc Viêm.....Ta nên làm sao với người bây giờ? Vốn định đợi đến ngày thật sự tương phùng nhưng ta chờ không nổi nữa. Người không biết ta muốn ôm người vào lòng nhiều đến bao nhiêu, hảo hảo bồi thường những ngày xa cách....”

Ngữ thanh mang theo thở dài nhưng là bất đắc dĩ cũng như đang tiếc nuối, nhưng ý cười lại lộ ra nhiệt độ ái muội. Cho dù chỉ là âm thanh nói chuyện nhưng Chung Tình dường như cảm giác được bạch y thân ảnh đang ở tại bên người, bị hơi thở của hẳn vờn quanh, bị hương sen thanh đậm quần quýt.

Hẳn một lần nữa nằm xuống giường, nhắm mắt lại, tưởng tượng đến Long Phạm thật sự ở đây thì sẽ là loại biểu tình nào, ắt hẳn vẫn là vẻ mặt bình thản lãnh đạm, nhưng đáy mắt sẽ lóe lên nhiệt độ nóng rực, mái

tóc dài được cột chỉnh tề, bạch y bào không nhiễm bụi trần, thản nhiên đứng thẳng như thể xem thường hết thảy mọi thứ, rồi ngay sau đó sẽ đem hắc gấu gao ôm vào trong lòng không để cho hắc có chút tránh né, dùng nhiệt độ nóng rực cùng nụ hôn mãnh liệt.....

Trước ngực rộng mở áo sơ mi dần dần càng lúc càng phập phồng, Chung Tình thở ra một hơi, “Người muốn bồi thường như thế nào? Đừng để cho ta chờ quá lâu Long Phạm, tính nhẫn nại của bản tông chủ có hạn.”

“Bồi thường như thế nào chẳng lẽ Lạc Viêm lại không biết. Tuy thay đổi một bộ dáng mới, nhưng trong mắt của ta Lạc Viêm vẫn thật sự mê người, y phục của người hỗn độn như thế, mới vừa rồi đang làm cái gì? Thật sự suy nghĩ về ta?”

Giọng nói mờ ảo như có như không, thì thầm ní non hàm chứa ám chỉ rõ ràng, vì ý tứ trong đó mà Chung Tình khẽ cười. Hắc nhìn xuống chiếc sơ mi của mình hơi thoáng mở rộng, một phần góc áo đã trượt ra khỏi quần tây, phần còn lại vẫn nằm bên trong, cũng cơ hồ không xem như đang mặc trên người, áo sơ mi rộng mở màu đỏ là hắc bất giác lựa chọn, đã là thói quen không thể thay đổi.

Cũng giống như vòng tay của Long Phạm, sớm bắt tri bất giác có thói quen được hơi thở của Long Phạm vây quanh, luôn xem đó là chuyện hiển nhiên, một khi mất đi lại hết sức rõ ràng làm cho hắc cảm giác được nỗi mất mát kia.

“Người rõ ràng biết lại còn cố hỏi....Vừa rồi ta đang làm cái gì, người không nhìn thấy?” Kéo áo sơ mi ra khỏi quần tây, Chung Tình hơi thoáng nhếch môi lên, vẫn nhắm mắt lại, mang theo ý cười cùng một chút phóng túng, chậm rãi mở miệng, “Ta suy nghĩ đến người....Long Phạm....”

Hắc nhớ Long Phạm, nhớ hết thảy về Long Phạm.

Ở thế giới kia trải qua thời khắc cuối cùng quá mức bi thương, sinh ly tử biệt không phải kết cục của hắc và Long Phạm, hắc cần có người đến an ủi nỗi đau của hắc. Xem thường chúng sinh, Long Phạm chỉ vì một mình hắc, người nam nhân như vậy làm cho hắc không thể không yêu, có thể an ủi hắc cũng chỉ có Long Phạm.

Câu trả lời của hắc hiển nhiên khiến Long Phạm phi thường hài lòng, lời nói mang theo cảm dỗ của hắc càng làm cho ngữ thanh của Long Phạm có chút thâm trầm lại càng thêm thâm tình, “Ta cũng vậy, từ khi phân ly đã bắt đầu nhớ đến Lạc Viêm, nhớ đến bộ dáng của người ở trong ngực ta....”

Hắc nhớ đến mỗi một loại biểu tình cùng mỗi một tác da thịt trên người Lạc Viêm, cho dù trước mắt thay đổi một bộ dáng mới, nhưng trong mắt hắc, Lạc Viêm không có chút thay đổi, vẫn dễ dàng có thể làm cho hắc thất không.

Lúc này Lạc Viêm đang nằm trên giường rõ ràng là một loại cực hạn hấp dẫn, đáng tiếc hắc không thể chạm vào, “Lạc Viêm, đem y phục thoát ra được không? Để cho ta xem....nhìn thấy người trở thành thế nào....để cho ta nhìn thấy rõ Lạc Viêm của ta....”

Tử biệt hoặc là sinh ly, hắc và Lạc Viêm không rõ là loại nào, nhưng hắc không muốn ném lại cái loại mùi vị đau lòng như bị xé nát đó, Lạc Viêm một khi trở về vòng tay của hắc thì hắc sẽ không để cho Lạc Viêm rời đi nửa bước, lúc nào cũng phải khắc khắc xem chừng, lúc nào cũng phải khắc khắc ôm chặt Lạc Viêm vào lòng.

Cho dù không nhìn thấy thân ảnh của Long Phạm nhưng Chung Tình dường như có thể cảm giác được ánh mắt chăm chú dừng trên người mình, nâng tay lên, cởi ra nút áo cuối cùng, chiếc áo sơ mi vốn hơi thoáng rộng mở lúc này hoàn toàn được mở ra trong tay hắc.

Thời tiết tháng mười hai tựa hồ hơi lạnh, trong phòng đã bật lò sưởi, nhưng làn da lộ ra ngoài không khí lại cảm thấy có chút lạnh lạnh, có lẽ là vì nhiệt độ cơ thể của hắc đang tăng cao, hay là vì ánh mắt quá mức nóng rực đang chăm chú nhìn lên cơ thể của hắc....

“Vẫn chưa đủ....Lạc Viêm....còn phía dưới....thoát nó ra, để cho ta thấy người rõ ràng....”

Giọng nói khàn khàn có chút kiềm nén dục vọng khiến ngữ thanh bên tai càng đặc biệt nóng rực, người đang nhắm mắt nằm trên giường nhẹ nhàng rung động, ý cười bên môi càng thêm thâm, “Còn muốn rõ ràng hơn sao? Như vậy....”

Mở rộng áo sơ mi ra, đầu ngón tay từ trước ngực lướt xuống thắt lưng, móc khóa dây nịt theo động tác của hấn phát ra âm thanh băng lạnh nhưng lại càng câu dẫn lòng người, thoát ra quần tây xuống giữa hai chân, còn cách một lớp vải mỏng, dục vọng đã nổi lên rất rõ ràng.

Một tay đặt dưới thân mình, hấn thì thầm, “Như vậy đã đủ rõ chưa? Đó là vì người.”

Dưới ánh nắng le lói còn sót lại của buổi chiều tà, người nằm trên giường với y phục rộng mở, nói ra những lời khiến Long Phạm thầm nghĩ đem hấn đặt ở dưới thân, để cho tất cả nhớ nhung yêu thương đều phóng thích.

Hấn muốn nhanh chóng nghĩ cách đưa Lạc Viêm chân chính ôm vào trong lòng, nhưng lại không nỡ rời đi như vậy. Lạc Viêm trước mắt có một khuôn mặt xa lạ nhưng mỗi một thần sắc mị hoặc lại đều là hấn quen thuộc. Y phục rộng mở, làn da phập phồng theo hô hấp dưới những ngón tay đầy mê người, lòng ngực trắng ngần tựa hồ lấp lánh hào quang, cho dù chỉ cần chớp mi cũng đủ khiến tình niệm bị khắc chế của hấn cơ hồ liền phải bùng nổ.

“Lạc Viêm mới vừa rồi chính là nghĩ đến ta nên mới động tình.....thật sự dự định muốn làm cái gì đó?”

Lời nói bên tai không còn chậm rãi bình tĩnh, rõ ràng có ý cười, như là chờ mong hấn trả lời, hấn liếm môi mỉm cười, “Long Phạm, người muốn nhìn ta làm cái gì?” Quả thật hấn vốn đang muốn làm cái gì đó, có lẽ cũng giống như mong đợi của Long Phạm.

“Bộ dáng của Lạc Viêm vì ta mà động tình, ta làm sao có thể bỏ qua. Đừng có dừng lại, hãy tiếp tục vì ta.....Không thể chạm vào thì để cho ta trước tiên nhìn thấy người....” Ngữ thanh nhẹ nhàng tựa hồ càng lúc càng gần, giọng nói lộ ra dục vọng tràn ngập tình ý dừng lại bên tai, so với âm thanh ní non càng khiến trong lòng run rẩy, bàn tay của hấn bất giác lướt dần xuống dưới thân.

“Ân, chính là như thế....”

Đẩy xuống lớp vải còn sót lại dưới hạ thân, lòng bàn tay của hấn chạm vào dục vọng của chính mình, theo giọng nói bên tai mà bắt đầu động tác. Hơi thở vây quanh làm cho hấn có cảm giác mỗi một chỗ trên người đều trở nên mẫn cảm.

“Lạc Viêm thích nơi này? Hay là....đi qua một chút? Mỗi lần chạm vào, người đều thật sự rất căng.....Chính người cũng biết?”

“.....Đừng dừng lại, ta thích nơi này, chỉ cần hơi chạm vào một chút, Lạc Viêm sẽ.....” Giọng nói nhẹ nhàng dừng ở bên tai, cổ ý thông thả nói ra mấy chữ hàm chứa ý vị vô hạn dâm mỹ, trên người của Chung Tình lại không khỏi cảm thấy một trận buột chặt.

Theo mỗi một động tác của hấn, giọng nói thì thầm bên tai càng lúc càng cao trào, nhẹ mà thông thả, lộ ra càng nhiều tình niệm.

“Long Phạm.....” Hô hấp dần trở nên nặng nề cơ hồ ảo giác hơi thở của Long Phạm ngay tại bên tai, lướt qua đôi môi hấn, rồi lại rơi xuống trước ngực, thắt lưng, sau đó tiếp tục đi xuống....

“.....Có cảm giác? Nhanh một ít nữa....để cho ta nhìn thêm một chút....Lạc Viêm.....”

“Đừng dừng lại, Lạc Viêm....cứ tiếp tục....”

“Ở đây.....nhan sắc của Lạc Viêm mê người như thế, ta chưa từng gặp qua.....làm cho ta muốn thưởng thức....” (o_o)

Mỗi một chỗ trên người đều nằm trong mắt của Long Phạm, mỗi một tác da thịt đều ở dưới ánh mắt chăm chú của hấn, thân thể này còn chưa bị hấn chạm vào nhưng cũng đã vì hấn mà sinh ra đủ loại phản ứng. Chung Tình ngưỡng đầu thở dốc, mồ hôi thấm ướt khiến áo sơ mi dán chặt lên người, cảm xúc ướt át làm cho Chung Tình nhớ đến tình cảnh mỗi khi cùng Long Phạm giao triền trên giường. Tiếng rên rỉ cùng nhiệt độ ẩm ướt phiêu tán trong không khí, bị lời nói của Long Phạm khiêu khích đủ loại, không biết qua bao lâu Chung Tình rốt cục thở hổn hển buông tay xuống, nằm ở trên giường, lấy khăn tay ở đầu tủ lau đi dấu vết trên ngực và bụng của mình.

Sau khi thư giải tình dục, hơi thở của Long Phạm làm cho hắn mấy ngày nay luôn trong tình trạng căng thẳng rất cực thả lỏng, lau đi mồ hôi trên trán, hắn lướt nhìn căn phòng không một bóng người, “Long Phạm, đừng để ta chờ quá lâu. Chỉ có nhiều đây cũng không đủ để bồi thường mấy ngày ta phải chờ đợi.”

“Tất nhiên là không đủ, chờ ta Lạc Viêm...”

Gật đầu, hắn khép mắt lại, “Ta chờ người.”

Được hơi thở quen thuộc vây quanh, hắn cuối cùng có thể an tâm, mấy ngày liền không thể nghỉ ngơi, đến lúc này rất cực hoàn toàn thả lỏng, mí mắt dần trở nên nặng nề, hắn nghe bên tai có giọng nói ôn nhu lướt qua.

“Lạc Viêm mệt rồi, tạm thời nghỉ ngơi một chút, ta và người sắp gặp lại.”

Nhìn thấy Lạc Viêm rất cực an giấc, Long Phạm vẫn chưa rời đi, cho dù không thấy mấy ngày trước đây như thế nào, nhưng thói quen thiếu hắn thì Lạc Viêm không thể ngủ yên, hắn cũng biết như thế, vì vậy cố gắng sớm tìm tới Lạc Viêm. Cuối cùng có thể làm cho Lạc Viêm bình yên an giấc, đến lúc này hắn rất cực thả lỏng tâm tư.

Khơi dậy tình dục của Lạc Viêm, khiến Lạc Viêm không có thời gian suy nghĩ cho đến khi mệt mỏi rồi chìm vào giấc ngủ. Có thể xem như là mộng đẹp đi, Lạc Viêm của ta....

113. Quyển 3: Chương 113: Đêm Trước

Khi Chung Tình tỉnh lại, sắc trời đã tối đen, cách song cửa sổ có thể nhìn thấy ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng chiếu xuống tấm rèm màu xanh lam bên cạnh giường, lộ ra ánh sáng màu lam nhợt nhạt, thật giống như nhan sắc dưới đáy mắt của người nọ, lộ ra lãnh đạm lại làm cho hắn cảm thấy ảm áp.

Bên cạnh hắn không một bóng người, chỉ có một mình hắn ở trong phòng, nhìn kim đồng hồ treo trên tường, cư nhiên đã gần nửa đêm, hắn tưởng rằng chỉ mới vài giờ, không nghĩ tới lại có thể ngủ lâu như vậy.

Hơi thở của Long Phạm vây quanh bên người đã tản đi, chỉ còn ánh trăng xuyên qua màn đêm, y phục trên người vẫn chưa mặc vào, bên giường vẫn còn chiếc khăn tay hắn đã vứt xuống, tất cả đều là chứng cứ Long Phạm đã đến đây, cho dù không phải là thật thể nhưng cũng đủ làm cho tâm tình chờ đợi của hắn càng thêm cấp bách.

Long Phạm đến rồi đi, người ta nói mộng xuân vô ngân, nhưng hắn lại rõ ràng cảm giác được vết tích Long Phạm đã lưu lại trong lòng của hắn. Bảo vệ hắn, làm cho hắn an tâm. Từ khi trở lại thế giới này, sau đó bắt đầu những ngày chờ đợi, hắn hiện tại rất cực có thể xác định hắn sắp cùng Long Phạm đoàn tụ. (mộng xuân vô ngân = giấc mộng xuân mất đi không để lại dấu vết)

Theo như lời của Long Phạm, nhất định sẽ làm được.

Đứng dậy nhìn thấy thân thể một thân đầy mồ hôi, hắn đi vào phòng tắm, đến khi hắn quần khăn bước ra thì trong phòng đã sáng đèn, cũng có thêm một người đang nhặt chiếc áo sơ mi của hắn, ánh mắt ngơ ngác nhìn chiếc khăn tay nhàu nát, không biết đang suy nghĩ cái gì. (khổ thân a)

“Sau này trước khi tiến vào làm ơn gõ cửa, tuy ở đây là bệnh viện nhưng cũng là phòng của ta, để tránh người lại nhìn thấy những thứ không muốn thấy.” Giật lại chiếc áo sơ mi Trầm Mộ đang cầm trên tay, Chung Tình nhìn lướt qua dấu vết tình dục trên đó, tùy tay ném sang một bên, lấy ra một bộ y phục mà lần trước Trầm Mộ đem tới rồi đi sang một gian phòng khác.

Nhìn bóng dáng xoay lưng của Chung Tình, Trầm Mộ lộ ra vẻ mặt cười khổ. Vì sao hắn lại động tâm đối với đại chúng tình nhân, so với bất luận kẻ nào thì hắn là người rất rõ ràng, mặt ngoài như thâm tình nhưng kỳ thật Chung Tình vô cùng lãnh khốc, tựa như mới vừa rồi, rõ ràng nhìn ra tâm tư của hắn lại nói ra một câu không hề lưu tình.

Hắn quả thật không nghĩ đến một người có cá tính đặc biệt như Chung Tình lại tự nguyện giải quyết dục vọng của chính mình mà không để cho hắn gọi điện thoại kêu tình nhân trước kia đến, như vậy có nghĩa

người kia thật sự đặc biệt. Cho dù hẳn không muốn tin, nhưng hết thấy những gì xảy ra trước mắt vẫn làm cho hẳn nhận rõ điểm này.

Đây là sự thật, tình nhân trong mộng của tất cả mọi người về sau chỉ thuộc về một người, mà thậm chí ngay cả người kia hẳn vẫn chưa gặp mặt, không biết họ tên, không biết quốc tịch, lại chỉ có thể xác định đó là một nam nhân nguy hiểm.

Vò đầu bứt tóc, Trầm Mộ than thở ngã nhào xuống ghế sofa, vừa rồi hình ảnh Chung Tình đi ra khỏi phòng tắm dường như vẫn còn đọng lại trong đầu của hẳn. Những giọt nước từ trên mái tóc lăn dài xuống trước ngực, trên khóe miệng lộ ra đường cong cực hạn hấp dẫn mà không ai có thể kháng cự, cho dù hẳn không phải cố ý nhưng nhìn thấy Chung Tình như thế vẫn khiến hẳn khó khăn ức chế tâm niệm.

Nói không chính xác thì cái loại hình ảnh này về sau có thể không còn cơ hội nhìn thấy nữa, nếu không tiếp tục con đường nghệ thuật, về sau.....

“Hy vọng người sẽ không làm ra chuyện gì ngu xuẩn. Mơ tưởng đến thứ không nên có thì phải trả giá đắt. Quan hệ của bọn hẳn trong lúc đó vượt xa tưởng tượng của người,” Không biết từ khi nào Dạ Dực đã đứng giữa không trung, đôi mắt bạch kim nhìn chăm chú Trầm Mộ đang xuất thần ngồi trên ghế sofa, đột nhiên mở miệng cảnh cáo.

Trầm Mộ bất thành linh giật mình, lúc này mới nhìn lên con quạ đen đứng giữa không trung, cho dù đã bật đèn nhưng con quạ đen quỷ dị có thể nói tiếng người vẫn làm cho hẳn hoảng sợ, dọc đường đi đều theo hẳn hình như chính là nó.

“Ta chỉ là không cam tâm, vẫn chưa đến mức làm ra chuyện dư thừa, ta không muốn toi mạng a.” Định thần, Trầm Mộ khoa trương biểu tình e ngại, vờ mặt đau khổ nói, “Một cái Chung Hàn Tiêu đã đủ khiến ta kiêng kị, hiện tại lại có thêm một người không biết tên, ta có thể làm được gì?”

“Chung Tình hẳn....và ta đã không còn ở chung trong một thế giới, ai cũng không thể chạm đến, có lẽ ngoại trừ người kia.....” Từ khi Chung Tình tỉnh lại rồi hẳn nhìn thấy con quạ đen tên là Dạ Dực, hẳn liền hiểu được điểm này.

Từ một gian phòng khác thay đổi một chiếc áo len màu trắng, khi Chung Tình đang lau tóc bước ra khỏi phòng thì nhìn thấy Trầm Mộ đang có chút đăm chiêu nhìn ra phía xa, nghe được lời tâm sự mang theo mất mát này, hẳn liền nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Dạ Dực rồi bước đến.

“Người nói cái gì?” làm cho người như Trầm Mộ lộ ra loại biểu tình như vậy.

“Không có gì.” Dạ Dực cũng không định nói ra chuyện này, chỉ là nó thừa hơi lo nghĩ mà thôi.

Quan hệ của Lăng Lạc Viêm và Long Phạm làm cho nó đối với nhân loại có thêm một chút nhận thức. Cho dù nó là ma vật cũng không hiểu tình cảm là cái gì, nhưng tình cảm của chủ nhân nó và tể ti Long Phạm lại làm cho nó bất tri bất giác bị cuốn hút. Không muốn nhìn thấy quan hệ của bọn hẳn nảy sinh thêm nhiều điều phiền toái, nhất thời không cẩn thận nên đã nói lời dư thừa.

Chung Tình liếc mắt nhìn nó một cái, trên mặt mang theo ý cười làm cho Dạ Dực hiểu được chủ nhân của nó đã đoán được đoạn đối thoại mới vừa rồi của nó và Trầm Mộ. Lặng lẽ không một tiếng động, quạ đen vỗ cánh bay đến một góc tối, so với lộ diện dưới ngọn đèn, nó vẫn thích giấu mình trong bóng tối hơn.

Ai bảo nó là ma vật, ma vật không nên quá hảo tâm.

“Vì sao không quay lại?” Chung Tình vẫy tay, từ khi hiện thân trên thế giới này Dạ Dực không quay lại cơ thể của hẳn, thủy chung vẫn ở bên ngoài bảo trì hình dạng quạ đen.

“Linh khí ở thế giới này quá mức suy yếu, ta khó có thể khống chế lực lượng của chính mình, hồn phách của người chỉ mới dung hợp với thân thể ở đây, vẫn chưa thể thừa nhận được. Trong tình hình chưa ổn định, ta quay về bên người người chỉ có thể khiến linh thể của người bị tổn thương.”

Trong bóng tối, giọng nói lạnh như băng của Dạ Dực vang lên, nhưng ý tứ cũng là vì lo lắng cho an toàn của hẳn.

Nó vẫn chưa muốn bị tể ti khủng bố kia đem làm tế phẩm để xử lý, hiện giờ Lăng Lạc Viêm mới trở về khỏi thân thể này, hồn phách đã đầy đủ, nó lúc này chỉ là trợ lực mà thôi, không còn trọng yếu như trước kia nữa. Nếu nó làm cho hắc có cái gì nguy hiểm, tể ti kia bất cứ khi nào cũng có thể làm cho nó biến mất khỏi thế gian. (ô ô, thật là ủy khuất cho tiểu Dực)

Trầm Mộ ở một bên nghe bọn hắc đối thoại nhưng không thể hiểu, dù sao cũng biết những việc này nằm ngoài khả năng nhận thức của hắc, vì vậy cũng không đi để ý, đợi Dạ Dực trả lời xong hắc nhìn đồng hồ, “Đã khuya rồi, mấy ngày nay ngươi chưa có ngủ sao? Ngày mốt là họp báo rồi, đến lúc đó không biết thân thể của ngươi có thể duy trì được hay không, hay là để ta đi gọi điện cho người...”

“Không cần, ta vừa mới ngủ dậy, đến ngày mốt cũng không thành vấn đề.” Cắt ngang lời Trầm Mộ, hắc biết Trầm Mộ muốn tìm người đến cho hắc, trên đời này chỉ vài người biết tật xấu của hắc. Trầm Mộ chính là một trong số đó.

Chẳng lẽ nam nhân kia đã đến đây? Bằng không, không có ai thì làm sao hắc có thể ngủ ngon? Trầm Mộ cảm thấy kỳ quái, nhưng ghi chép của bệnh viện cũng không thấy có bất luận kẻ nào viếng thăm.

Bất quá như vậy còn đỡ hơn một việc khiến hắc nhớ tới càng làm cho hắc không thể không lo lắng cho tình trạng thân thể của Chung Tình, “Mấy ngày nay ta không thấy ngươi ăn uống gì cả, tuy báo cáo của bệnh viện đều cho biết biểu hiện của thân thể ngươi hết thấy đều bình thường, nhưng có người nào bình thường mà không ăn bất cứ cái gì không? Người không sao chứ?”

Bị Trầm Mộ nhắc đến, Chung Tình lúc này mới phát hiện quả thật mấy ngày nay không hề ăn cơm nhưng hắc không cảm thấy đói, chẳng lẽ hồn phách của hắc sau khi đầy đủ cũng giống như Long Phạm, vài ngày không ăn không uống cũng không sao? Nhưng linh lực của hắc vẫn còn cách xa Long Phạm, đến nơi này lại như Dạ Dực đã nói, phi thường không ổn định, cho nên ắt hắc không phải là nguyên nhân này.

Có lẽ chỉ có nam nhân kia mới có thể giải đáp cho hắc, chỉ là không biết đến khi nào Long Phạm mới xuất hiện, là đem hắc trực tiếp trở về hay Long Phạm sẽ xuất hiện ở thế giới này....

Tể ti Long Phạm khi mặc vào y phục của thế giới này sẽ là loại thần thái nào, khi biết ở đây có bao nhiêu người muốn lao vào vòng tay của hắc thì Long Phạm sẽ phản ứng ra sao....

Chỉ cần nghĩ như vậy liền cảm thấy thời gian có chút thú vị, Chung Tình bắt giác không khỏi nhếch môi.

“....Chung Tình, ngươi có đang nghe ta nói hay không? Ta lo lắng cho ngươi, còn ngươi có phải hay không lại nghĩ tới người kia?” Trầm Mộ mang theo ôm oán, ôm oán xong rồi lại cười chế nhạo, dù sao cho tới bây giờ hắc vẫn không có hy vọng, thay vì làm cho Chung Tình phiền chán thì không bằng tiếp tục làm một người đại diện thật tốt, tiếp tục duy trì quan hệ bạn bè.

Nhướng mi lên, hắc cũng không phủ nhận hắc quả thật lại suy nghĩ đến người kia, vừa cười vừa đi đến ngồi đối diện Trầm Mộ, hắc nhún vai, “Ngươi vừa rồi mới nói cái gì? Ta không có nghe thấy, ngươi cứ lặp lại một lần nữa.”

Trầm Mộ khoa trương khẩu khí đầy cảm thán, hắc không lộ ra quan điểm của mình đối với nam nhân vẫn chưa một lần gặp mặt kia, chỉ là đem lời nói phía trước lặp lại một lần nữa, “Ta nói, cho dù ngươi không đói cũng phải ăn một ít, bằng không ngày mốt ta sợ ngươi không có sức ứng phó với giới truyền thông. Người ở trong này không biết bên ngoài đang như thế nào đâu, trời ạh, quả thật là tai họa, là tai họa của ta....”

“Có gì đâu? Dẹp chuyện tai họa của ngươi sang một bên, Chung Hàn Tiêu bên kia thế nào rồi?” Tựa đầu vào ghế nệm phía sau, hai chân bắt chéo, từ từ nhắm mắt lại, thờ ơ nâng tay lên, ngón tay thon dài vẽ một vòng trong không khí ý bảo Trầm Mộ nói trọng điểm.

Trầm Mộ chỉ nhìn thấy dưới ánh sáng nhu hòa của ngọn đèn, ngồi đối diện với hắc, vẻ mặt của Chung Tình tựa hồ thoải mái hơn mấy ngày trước rất nhiều. Mái tóc màu hạt dẻ ánh lên hào quang, vài sợi tóc rơi trước khuôn mặt xinh đẹp như thiên sứ, mơ hồ lộ ra vài phần ý cười lơ đãng, nhắc tới Chung Hàn Tiêu giống như nhắc tới một người xa lạ.

Nói về thời gian và địa điểm của buổi họp báo rồi sau đó nhắc đến động tĩnh mấy ngày nay của Chung Hàn Tiêu ở nơi đó, Trầm Mộ vốn có chút lo lắng nhưng Chung Tình trước mặt lại thật sự khác biệt so với trước

kia. Vì để chứng minh chính mình, vì hoàn toàn thoát ly khỏi xã hội đen mà Chung Hàn Vũ đã đổi tên thành Chung Tình. Đến lúc này Chung Tình đã không còn là người mà nhiều năm trước hắn đã nhận thức.

Dã tâm muốn đem tất cả mọi người dẫm nát dưới chân không từ một thủ đoạn, chẳng lẽ thật sự có thể vì một người mà buông tay toàn bộ?

Trầm Mộ nói xong kế hoạch của ngày mốt, ánh mắt lại thủy chung đánh giá trên người ngồi đối diện, nhìn thấy hàng lông mày hơi thoáng nhướng lên, bên môi lộ ra một đường cong như cười lại như không, bỗng nhiên Trầm Mộ cảm giác được có một loại hơi thở lăm liệt từ trên người của Chung Tình tỏa ra.

Trầm Mộ lập tức gạt bỏ suy đoán lúc trước, Chung Tình cũng không phải vứt bỏ dã tâm mà là hết thấy những gì ở trước mắt đã vô pháp thỏa mãn dã tâm của hắn. Có lẽ hắn đã đạt được những thứ vượt quá những gì hắn đang có. Danh lợi, địa vị, người hâm mộ, tất cả những thứ này đã không còn nằm trong mắt của hắn.

Trong mắt của hắn có lẽ đã tồn tại một thế giới rộng lớn hơn....

Không khỏi nghĩ đến như vậy, Trầm Mộ liền liên tưởng đến người nam nhân theo như lời của Chung Tình, nếu thật sự có người có thể trói chặt tâm tư của hắn, người kia nhất định không giống người thường.

Làm người đại diện của hắn không phải chỉ một hai ngày, Trầm Mộ biết rõ Chung Tình cho tới bây giờ cũng không giống như bề ngoài nhìn thấy. Dùng vẻ mặt thâm tình hoặc lạnh yên, chẳng qua trong tình cảm chỉ là vờn quanh với người khác, đó chính là hình tượng giả tạo, làm nghệ sĩ là để ngụy trang, cũng là trò chơi khi hắn nhàm chán.

Lúc này, bởi vì sự kiện quỷ dị kia mà bất ngờ hôn mê, bị bác sĩ tuyên bố là mất đi tất cả ý thức, rốt cục sẽ không tỉnh lại, khi đó Chung Hàn Tiêu lại đột nhiên xuất hiện. Xem ra bởi vì việc ngoài ý muốn, Chung Hàn Tiêu dường như đã tỉnh ngộ điều gì đó. Chẳng qua theo tình hình trước mắt, bất luận hắn tỉnh ngộ điều gì cũng đã quá muộn.

Dù sao nhiều năm trước Chung Tình đã muốn dứt bỏ quá khứ, trước khi hôn mê hắn sẽ không thay đổi thái độ với Chung Hàn Tiêu, lúc sau tỉnh lại....

Nếu hiện tại Chung Hàn Tiêu đến trêu chọc hắn, kết quả chỉ sợ sẽ giống như con quạ đen Dạ Dực đã nói, sẽ trả một cái giá không thể tưởng....

114. Quyển 3: Chương 114: Đột Nhiên

Có lẽ là vì tổ chức họp báo nên trước khi Chung Tình chính thức xuất đầu lộ diện thì giới truyền thông tạm thời bình tĩnh trở lại. Ngày hôm sau trôi qua yên ổn, trong cùng ngày là buổi họp báo, Trầm Mộ đi làm thủ tục xuất viện. Chung Tình khẳng khẳng không mang theo các nhân viên khác mà trực tiếp đến thẳng hội trường họp báo.

“Đến rồi, trong chốc lát người phải cẩn thận một chút, đám người đó hiện tại như bầy lang sói chờ sẵn con mồi xuất hiện. Bên trong tất cả đều là phóng viên nhà báo, bên ngoài nhiếp ảnh gia chắc cũng đã chật như nêm, chúng ta chỉ có thể đi vào cổng nội bộ.”

Đỗ xe trong gara, Trầm Mộ đối với người bên cạnh nói như thế, nói xong cũng không thấy Chung Tình có bất kỳ phản ứng đặc biệt nào, hắn chỉ nhìn ra ngoài, biểu tình thản nhiên, xem ra đối với buổi họp báo lần này cũng không hề coi trọng.

Bầy lang sói? Từ cửa xe, Chung Tình hướng vào hội trường nhìn thoáng qua, lang sói chỉ có thể uy hiếp sơn dương, mà hắn, có người nói hắn là một đoàn viêm hỏa mê hoặc thiên hạ, hủy diệt hết thầy sinh linh.....

Nhéch môi lên, hắn mở cửa xuống xe.

Mấy ngày nay đã quen với thái độ của hắn, Trầm Mộ chỉ có thể lập tức theo hắn xuống xe. Chung Tình ra hiệu cho Dạ Dực, từ kích thước to như chim ưng thu nhỏ lại thành một con quạ đen tầm thường bay lên vai hắn.

Trầm Mộ sững sốt, hôm nay Chung Tình mặc một thân trang phục thuần bạch đơn giản nhẹ nhàng, mỗi một đường cắt may đều là hảo hạng, tuy nhìn có vẻ rất bình thường, nhưng khi hắn khoác lên người lại đặc biệt chói mắt. Một thân thuần bạch tương xứng với biểu tình mê hoặc lòng người, Trầm Mộ có thể tưởng tượng được phản ứng của những người đó, nhưng nếu siêu sao xuất hiện mà bên người lại có thêm một con quạ đen, chuyện này.....thấy thế nào cũng đều quá mức kỳ dị.

“Người muốn dẫn nó đi?” Trầm Mộ trừng lớn mắt.

“Vì sao không?” Chung Tình xoay người, hướng Trầm Mộ nhướng mi lộ ra một tia tà khí tùy ý mang theo một nụ cười thờ ơ. Hắn không còn thuộc về thế giới này, hắn không cần rào trước đón sau để ý đến suy nghĩ của người khác.

Hắn hiện tại được gọi là Chung Tình nhưng hắn vẫn là Lăng Lạc Viêm, điểm này tuyệt đối sẽ không thay đổi. Mà giờ khắc này hắn sở dĩ đứng ở nơi này cũng chỉ vì tìm việc để làm trong lúc chờ đợi mà thôi, làm cho thời gian dường như trôi qua quá chậm, nếu đã là trò chơi, là tiêu khiển, thì có lý do gì phải để ý cách nhìn của người khác?

Tình nhân trong mộng của tất cả mọi người? Khóe miệng gợi lên một đường cong, hơi thoảng giễu cợt, hắn khẽ cười một tiếng, cái loại danh hiệu này hắn đã sớm khinh thường, đến bây giờ lại càng không cần để ý.

“Dạ Dục—”

Nhẹ nhàng hất tay lên, con quạ đen từ trên cánh tay hóa thành một đoàn bóng đen thật lớn giống như đêm tối bao phủ, hướng vào trong hội trường bay đi.

Trầm Mộ ở phía sau Chung Tình, nhìn thấy bóng dáng trước mắt mà không biết nên dùng ngôn ngữ nào để hình dung những gì hắn đang chứng kiến, sớm biết Chung Tình cùng trước kia bất đồng nhưng mỗi một lần như vậy đều làm cho hắn rung động, có lẽ Chung Tình không biết nhưng hắn ở phía sau lại phi thường rõ ràng, khi Chung Tình hất tay lên, sau lưng thân ảnh màu trắng có một ngọn lửa đỏ đột nhiên thoáng hiện.

Li kì hôn mê, một năm sau bất thành linh thức tỉnh, một con quạ đen tên Dạ Dục có thể nói chuyện, còn có hào quang màu đỏ vừa diễm lệ vừa quỷ bí xuất hiện sau lưng, hết thấy những gì trên người của Chung Tình đều cổ quái làm cho hắn hoàn toàn không biết kế tiếp sẽ phát sinh ra chuyện gì, nếu là người nam nhân thần bí bên cạnh Chung Tình bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống nói là thiên thần chuyển thế, đến lúc đó có lẽ hắn cũng không quá mức kinh ngạc.

Trầm Mộ dẫn Chung Tình vào bên trong hội trường, nán lại trong phòng chờ chưa được bao lâu thì giới truyền thông đã bắt đầu không ngừng thúc giục. Ngoài đại sảnh, các nhân viên an ninh cơ hồ không thể ngăn cản các phóng viên chụp ảnh dẫn đến tình trạng vô cùng hỗn loạn.

Trong phòng chờ có thể nghe được tiếng người xôn xao bên ngoài, những tiếng gọi lớn tất cả đều là tên của hắn, Chung Tình rốt cục gạt đầu trước ánh mắt chờ mong của Trầm Mộ, hướng ra ngoài bước đi.

Thân phận hiện tại, danh tiếng hiện tại, hết thấy những gì ở trên đời này đều phải làm một cái kết.

Cánh cửa được đẩy ra, phóng viên và nhà báo đã lấp kín hội trường, ở phía sau là đủ loại máy ảnh, âm thanh của tiếng mở cửa đột nhiên làm tất cả mọi người nín thở.

Toàn hội trường trở nên tĩnh mặc, mỗi một người, mỗi một đôi mắt đều nhìn theo nam nhân từ trước cửa đi tới, chỉ cảm thấy trong khoảnh khắc hắn xuất hiện tựa hồ tất cả ánh đèn đều trở nên ảm đạm, thật giống như toàn bộ hào quang đều tỏa chiếu trên người của hắn. Một thân thuần bạch làm cho người ta liên tưởng đến thiên sứ giáng trần, trên khuôn mặt lại mơ hồ lộ ra một tia ma tính vừa thâm tình lại mỉa mai.

Hắn chậm rãi đi tới, mỗi một bước đi đều tản mát một loại ma lực khó có thể kháng cự, cái loại cảm giác mãnh liệt này có thể hấp dẫn ánh mắt của bất luận kẻ nào, làm cho người ta chỉ có thể nhìn hắn như vậy, cơ hồ quên cả hô hấp.

Ảo giác sao, vì cái gì sau khi Chung Tình hôn mê tỉnh lại thì dường như so với trước kia càng thêm chói mắt, cái loại không khí này làm cho người ta có ảo giác nơi đây không phải hội trường họp báo ở khách sạn mà là một cung điện nghị sự của vua chúa....

Các phóng viên lão làng ngồi ở hàng đầu trong giầy lát nảy sinh cảm giác kỳ quái như vậy, mãi cho đến khi Chung Tình ngồi xuống chiếc ghế chủ tọa trên sân khấu thì lúc này mọi người mới lấy lại tinh thần, vội vàng nhắc nhở các phóng viên nhiếp ảnh ở bên cạnh bắt đầu công việc.

Chờ đến khi Trầm Mộ cũng ngồi xuống bên cạnh Chung Tình thì tất cả mọi người trong hội trường mới tỉnh mộng, âm thanh bắt đầu xôn xao vang lên, đủ loại các vấn đề được đưa ra, hết câu này đến câu khác, cần bản không ai quan tâm đến Trầm Mộ đang nói cái gì.

Đây là cuộc sống của hắn trước khi gặp được Long Phạm. Chung Tình tựa lưng vào ghế, nhìn lướt qua các phóng viên, còn có một nhóm nhiếp ảnh gia ở phía sau, nam có nữ có, tất cả đều chỉ nhìn hắn. Lúc ấy hắn muốn đoạn tuyệt với quá khứ thời thiếu niên, đứng trước ánh đèn sân khấu, lợi dụng hết thấy để đạt được những gì hắn muốn....

Để chứng minh hắn không cần bất luận kẻ nào, chứng minh hắn không phải là Chung Hàn Vũ, hắn là Chung Tình.

Nhưng hiện tại hắn đã là Lăng Lạc Viêm, hắn không cần bất luận thân phận nào khác.

Phóng viên không ngừng đặt câu hỏi nhưng nam nhân ngồi trước mặt bọn hắn lại không nói một lời nào, chỉ dùng một loại ánh mắt đăm chiêu nhìn bọn hắn. Phát hiện Chung Tình thủy chung không trả lời câu hỏi, có người đang muốn đặt ra nghi vấn, làm một chút phỏng đoán, thì ở phía sau cánh cửa hội trường truyền đến một tiếng nổ.

Có người lại xen ngang vào lúc này? Nhìn thấy cánh cửa bị mở ra, các phóng viên đều phi thường bất mãn.

Người lao vào là một nữ nhân, nàng không hề để ý đến bất luận kẻ nào mà chỉ hướng tới tiêu điểm ngồi ở ghế chủ tọa đang dành tất cả sự chú ý của mọi người, sau khi bị nhân viên an ninh ngăn lại, nàng bắt đầu dùng lại cước bộ.

“Phóng viên nhiếp ảnh sao?”

“Hình như hơi quen mặt....”

“Gặp qua ở đâu a, sao tính tình nóng nảy quá?”

Các phóng viên đang phỏng đoán thì có một người hô to, “Chẳng phải nàng là người mấy hôm trước đòi tự sát để uy hiếp xông vào bệnh viện cho bằng được hay sao?”

Nghe có người nói như vậy, nữ nhân bị ngăn lại liền mở ra áo khoác ngoài, để lộ trên thắt lưng một thiết bị bằng kim loại....

“Không người nào được cử động, ai rời đi ta liền ấn nút này.” Cầm trong tay như một loại điều khiển gì đó, nữ nhân cảnh cáo mọi người.

“Bom!”

Có người kinh hô, tuy nghe nàng nói không người nào được phép cử động nhưng bất thành linh xảy ra biến cố, ai lại có thể tự khống chế chính mình? Lời nói của nàng vừa dứt, hội trường lập tức trở thành một mảnh khủng hoảng.

Đám người hỗn loạn, tiếng thét chói tai, không ít người gọi điện thoại báo cảnh sát, cũng có người hoảng loạn hướng ra ngoài chạy thoát thân, ghế ngồi được xếp ngay ngắn đều bị đá lấn trên mặt đất, có người muốn tiến lên, có người muốn lui lại. Trong một mảnh hỗn loạn đó, cả đại sảnh chỉ còn tiếng thét chói tai, âm thanh va chạm cùng giẫm đạp.

Ngay trong lúc này chỉ nghe thấy giọng nói quen thuộc từ trên sân khấu vang lên.

“Khẩn trương làm gì? Tất cả bình tĩnh một chút cho ta, trái bom còn chưa nổ mà.”

Người nói chuyện không phải là ai khác mà lại là Chung Tình?! Trong lời nói trấn tĩnh kỳ thật lại lộ ra một cổ áp bách lẫm liệt, ngữ khí không một chút hoang mang nhưng có chút xem thường, tựa hồ nguy hiểm trước mắt không đáng để khẩn trương.

Mang theo vài phần ý cười, lời nói thờ ơ đối với những người trước mặt, nam nhân ngồi ở trên sân khấu rất cục mĩnh, cũng không phải trả lời phỏng vấn, trong lúc sinh mạng bị uy hiếp lại muốn bọn hắn phải bình tĩnh....

Mọi người đang vội vàng chạy trốn chết đều sửng sốt, người nào gặp phải chuyện như thế này mà không hề kích động? Thân là siêu sao được người người hâm mộ chẳng phải càng quý trọng chính bản thân mình, gặp phải chuyện này nên được mọi người bảo hộ hay sao?

Chung Tình nhìn xuống một mảnh hỗn loạn ở phía dưới, khoanh tay mà ngồi, trên mặt không nhìn thấy một chút biểu tình kinh sợ, lại lộ ra vài phần hứng thú. Còn hơn phải nhân nhật tuyên bố giải nghệ, bất quá có một chút kinh hãi, như vậy mới cảm thấy thú vị.

“Người còn nói cái gì, còn không mau chạy đi!” Trầm Mộ kích động âm thầm thúc đẩy hắn, nữ nhân kia mang thuốc nổ đến nơi này, mục tiêu nhất định là vì Chung Tình, lúc này không thừa dịp hỗn loạn chạy đi mà còn lưu lại chỉ thêm phiền toái.

“Ta đang nói tất cả mọi người bình tĩnh cho ta, không nghe thấy vị tiểu thư kia nói rằng bất cứ ai cũng không thể cử động hay sao? Ngộ nhờ nàng không thể khống chế, ấn cái nút kia.....Ta nghĩ các vị ắt hẳn không muốn có cái gì phát sinh ngoài ý muốn ở tại đây chứ?”

So với đám người hỗn loạn ở dưới, người ở trên sân khấu lại hiển nhiên bình tĩnh hơn rất nhiều, vẫn là khuôn mặt nhỏ nhắn chân thành đầy thâm tình, hướng đến người nữ nhân mang theo thuốc nổ, “Ta muốn biết một chút, mang theo lễ vật đặc biệt như vậy đến gặp ta, tiểu thư rốt cục là vì sao mà làm như vậy...”

Bởi vì phản ứng ngoài dự đoán của Chung Tình mà mọi người trở nên ngốc lảng. Các nhà truyền thông, mỗi một người ở đây đều quên mất phải chạy thoát thân, đứng ở đại sảnh, không ít người rốt cục dần dần lấy lại bình tĩnh.

Khi gặp một chuyện gì đột ngột phát sinh chỉ cần có người đứng ra khống chế cục diện, nói ọi người nên làm như thế nào, thì tất cả mọi người sẽ vô thức nghe theo chỉ thị của người đó. Trước mắt đúng là như vậy, khi Chung Tình đứng ở trên sân khấu bắt bọn hắn phải im lặng, rồi lại đối với nữ nhân kia đặt câu hỏi, tất cả mọi người liền quên mất tâm tình hoang mang mới vừa rồi, tuy lo lắng nhưng vẫn đứng yên tại chỗ, không tiếp tục gây ra náo loạn.

Thậm chí có người cầm máy chụp hình bắt đầu ghi chép hết thấy những gì đang xảy ra trước mắt. Từ li kì hôn mê rồi kỳ tích thức tỉnh, sau đó ở buổi họp báo gặp phải người điên cuồng, hết thấy mọi chuyện kỳ quái liên tiếp phát sinh trên người của vị siêu sao này, cũng đủ trở thành đề tài tâm điểm gây cơn sốt trong làng giải trí.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, không khí tại hội trường hoàn toàn bất đồng với cảnh tượng náo loạn mới diễn ra, ngoại trừ Chung Tình ở trên sân khấu, nữ nhân đang đứng đơn độc giữa đám người cũng trở thành mục tiêu tâm điểm, không biết từ khi nào cánh cửa ở đại sảnh đã khép lại, người ngoài cửa không dám tiến vào, người bên trong cũng không thể dễ dàng đi ra, hội trường tràn ngập một loại không khí khẩn trương pha lẫn hưng phấn một cách cổ quái.

Siêu sao của muôn người như thế nào lại giao thiệp với nữ nhân mang theo thuốc nổ? Nếu cuối cùng có thể giải quyết hết thấy thì như vậy trên tay bọn hắn chính là tư liệu có một không hai!

Không biết là vì sao nhưng lúc này không ai lo lắng ngộ nhờ trái bom bị nổ thì sẽ thế nào. Khi Chung Tình ở trên sân khấu cầm mi-crô lên muốn mọi người giữ im lặng trong phút chốc, nhìn thấy nụ cười trên khuôn mặt của hắn, nhìn đến tư thái ung dung mang theo vài phần nhân nhã, tất cả sẽ không thể tự chủ mà đối với lời nói của hắn vô cùng tin phục.

Làm cho người ta theo đuổi ở phía sau, theo ánh hào quang của hắn, đây chính là mị lực của Chung Tình.

Tựa như tình hình hiện tại sẽ khiến kẻ khác hoàn toàn cảm nhận được điểm này, các phóng viên còn có vô số nhiếp ảnh gia không dám mở miệng, nhưng trong lòng đều có loại tán thưởng như vậy.

Nữ nhân cột thuốc nổ trên thắt lưng rõ ràng cảm thấy phản ứng của những người đó, thoán nhìn qua đám người đang tụ tập ở đây vì buổi họp báo của Chung Tình, nàng lộ ra biểu tình cảm hận khinh bỉ, đáp lại câu hỏi lúc trước của hắn.

“Hỏi ta vì sao mà làm như vậy, không bằng tự hỏi người đã làm cái gì, ta chính là muốn người phải trả giá đắt vì những gì mình đã làm!”

Hắn biết nàng sao? Chung Tình nhướng mi, “Không biết ta đã làm cái gì khiến người nóng giận như vậy, cứ nhiên lại muốn dùng cách này, người muốn ta chết? Nếu là như vậy thì không cần mang theo thứ này đến đây.”

“Người nghĩ rằng ta muốn người chết? Sai lầm rồi!” Nữ nhân lắc lắc đầu, chậm rãi lộ ra một nụ cười tràn đầy ác ý, “Ta muốn người mất đi hết thảy! Sống không bằng chết!”

Tiếng thét chói tai lộ ra hận ý khiến kẻ khác rùng mình, vô tận ác ý cùng căm thù theo tiếng quát to của nàng vang lên từng hồi trong hội trường, âm thanh dừng trong tai mỗi người đều gây nên một trận run rẩy.

“Hết thảy của hắn đều thuộc về ta, không ai có thể chiếm đoạt. Người....chẳng lẽ muốn thử một lần?”

Không biết từ khi nào thì trước mặt nữ nhân kia đột nhiên xuất hiện một người, một nam nhân cao lớn mặc một chiếc áo choàng trắng che khuất khuôn mặt của hắn, giọng nói trầm ổn chậm rãi lại lộ ra một loại cảm giác nguy hiểm nào đó, không biết hắn từ nơi nào đến, cũng không biết đến đây từ khi nào, trong lúc mọi người bị lời nói của nữ nhân kia làm kinh hãi thì nam nhân này đột nhiên xuất hiện.

Thật giống như từ trên trời rơi xuống, trước đây căn bản chưa thấy người nào mặc trang phục như thế. Một thân áo choàng xuất hiện ở chỗ này càng dễ gây chú ý cho người khác. Không ít người lập tức liên tưởng đến vị linh sư một thời gây chấn động, vị linh sư đột nhiên biến mất trên tiết mục ảo thuật kia.

Lúc ấy chẳng phải vị linh sư đó cũng mặc một chiếc áo choàng giống như trang phục của dị giáo hay sao? Chẳng lẽ người nam nhân đột nhiên xuất hiện này cùng với sự kiện li kì lúc trước có quan hệ?

Các phóng viên nhạy bén cảm thấy trong đó có liên hệ, hứng phấn trong lòng làm cho bọn họ cơ hồ quên mất nơi này còn có trái bom nguy hiểm, mà nữ nhân kia đối mặt với người mặc áo choàng trắng chỉ lộ ra một đôi mắt, ngay lập tức nàng cảm thấy một trận rùng mình, giống như rét buốt từ trong xương tủy lan tràn mà ra, làm cho nàng không thể khống chế liền trở nên run rẩy.

Kia chính là đôi mắt của ác ma, bên trong tất cả đều là tối đen, không có một chút màu sắc khác, trái với lời nói quá phận nhẹ nhàng của hắn, ánh mắt tối đen kia có thể đem người cắn nuốt, cái loại hắc ám này khiến cho đáy lòng trở nên sợ hãi, làm cho nàng chỉ có thể đối mặt nhưng không thể dời mắt, ngay cả tay chân cũng không thể cử động.

Nàng....nàng đang nhìn thấy cái gì? Đây....thật sự là con người?

Ở trên sân khấu, Chung Tình kiềm nén kích động xuống đáy lòng, nhìn thân ảnh đang đưa lưng về phía hắn, từ trên bậc thang bước xuống từng bước. Tuy không nhìn thấy người dưới lớp áo choàng, nhưng Long Phạm đứng ở trước mặt hắn, hắn làm sao lại nhìn không ra?

Hắn một lòng mong đợi sớm có thể nhìn thấy người mà hắn thủy chung vương vấn nhưng, hiện tại, rốt cuộc đã đứng trước mặt hắn.

115. Quyển 3: Chương 115: Yêu Hôn

“Người đã đến!”

Trước mặt tất cả mọi người, một khắc trước còn thờ ơ với trái bom, lúc này siêu sao Chung Tình bỗng nhiên lộ ra biểu tình kích động, vừa nói vừa đi xuống bậc thang đến trước mặt người nam nhân thần bí kia. Người mặc áo choàng trắng quay lại nhưng không thấy rõ biểu tình như thế nào, nhưng so với vẻ lạnh lùng mới vừa rồi đối với nữ nhân mang bom thì hoàn toàn bất đồng, lời nói lộ ra ôn nhu mang theo ý cười.

“Ta đến đón người trở về, trở về thế giới của chúng ta, Lạc Viêm....” (giống trong truyện cổ tích vậy chứ o_o)

Lạc Viêm? Lạc Viêm là ai? Không ai hiểu được ý tứ của hắn, vẫn còn đang nghi hoặc thì hai người bỗng nhiên gắt gao ôm chặt.

Phía sau còn trái bom đang đe dọa, tại đại sảnh cũng có vô số đông đảo giới truyền thông cùng phóng viên nhiếp ảnh, nhưng hai người đang ôm nhau lại hoàn toàn không cố kị như thể xung quanh hết thấy đều không tồn tại. Chiếc mũ trùm đầu màu trắng hạ xuống, nam nhân thần bí lộ ra một mái tóc dài màu đen.

Áo choàng trắng tóc đen, dưới ánh đèn hội trường thấp thoáng hiện lên hào quang màu xanh lam. Một sợi dây tơ tằm có hoa văn cột phân nửa mái tóc một cách ngay ngắn, không một tia rối loạn. Dưới ánh đèn, dung mạo của người nam nhân dần dần hiển lộ, nhưng không người nào có thể sử dụng ngôn từ để hình dung. Đường như mỗi một bộ phận đều phi thường hoàn hảo, tuấn mỹ hay đẹp trai đều không đủ để diễn đạt, ngoại trừ dung mạo quá phận đẹp mắt còn mang theo một khí chất thâm trầm, liếc mắt một cái lại làm cho người ta cảm giác như đứng giữa biển cả mênh mông sâu thẳm, vừa huyền bí vừa bình thản, lại lộ ra đủ loại cảm giác khó lường.

Chưa bao giờ gặp qua người như vậy, đứng bên cạnh Chung Tình thế nhưng tuyệt đối không thua kém, hẳn từ đâu đến đây, đến tốt cùng là ai, Chung Tình và hẳn thật sự là mối quan hệ gì? Mọi người nghi hoặc mang theo đủ loại thắc mắc nhưng chỉ có thể tiếp tục ngốc lảng nhìn hai người trong cuộc.

Nam nhân thần bí ôm chặt Chung Tình, siêu sao đầy tai tiếng cũng không hề cự tuyệt, choàng hai tay lên cổ của người nam nhân kia, không chỉ là ôm, hẳn lại không để ý đến tất cả mọi người đang kinh ngạc, không để ý còn có giới truyền thông đang ở đây, hôn lên môi người nam nhân thần bí kia.

“Rốt cục cũng không để ta chờ quá lâu...” Hôn lên môi Long Phạm, hẳn mỉm cười thở dài, giờ khắc này hai cánh môi cùng sít sao kề sát, hẳn rốt cục rõ ràng cảm giác ở trước mắt là sự thật, là những gì hẳn chờ mong, không còn là linh thể không thể chạm vào, hai tay chân thật cảm giác được Long Phạm.

“Ta làm sao có thể để cho người chờ lâu”, Long Phạm siết chặt vòng tay, tất cả đau đớn cùng nhẫn nại, tất cả lo lắng cùng vương bận, đến giờ khắc này chân chính ôm Lạc Viêm vào lòng, rốt cục có thể yên tâm.

Hắn biết Lạc Viêm cũng như hắn, giờ khắc này nụ hôn trên môi đều tràn đầy vui sướng, cùng hẳn quán quanh càng khơi dậy nỗi nhớ nhung tha thiết. Làm cho thân thể hai người thêm kề sát gắt gao, Long Phạm đưa một tay đỡ phía sau đầu của Lăng Lạc Viêm làm sâu thêm nụ hôn, hận không thể đem người trước mặt nhập sâu vào lòng ngực.

Ở thế giới kia trải qua hết thấy, quen biết gặp nhau, vui có buồn có, giao triền hợp hoan, bất đắc dĩ phân ly cách biệt, đủ loại hiện lên trước mắt hai người, cuối cùng toàn bộ cảm xúc đều dồn vào nụ hôn này.

Hắn là Lăng Lạc Viêm không còn là Chung Tình, có một người nam nhân như Long Phạm vì hắn mà có thể trả giá hết thấy, tuy thân ở thế giới này nhưng hẳn đã thuộc về nơi kia. Long Phạm vì hắn mà đến đây, lúc trước vì chờ đợi mà sinh ra lo âu rốt cục có thể toàn bộ phóng thích.

Cho dù hẳn cố gắng khắc chế, bảo trì bình tĩnh, nhưng tay chân sít sao ôm chặt không một kẽ hở đủ để hẳn phát hiện áp lực lúc trước sâu nặng như thế nào, giờ khắc này tâm tình lại kinh hỉ ra sao.

Đầu lưỡi thâm nhập dây dưa trong miệng đối phương, nụ hôn thật sâu làm cho tất cả miệng lưỡi đều mang hơi thở của Long Phạm, giờ khắc này hết thấy xung quanh đều là khuôn mặt của Long Phạm, hẳn thâm nghĩ tận tình cảm thụ người nam nhân hẳn yêu, vô luận là ôm hay là hôn môi, mỗi một cái đụng chạm rất nhỏ hẳn đều không muốn bỏ qua.

Long Phạm tựa hồ có thể cảm nhận được tâm ý của Lăng Lạc Viêm, bàn tay ôm chặt Lăng Lạc Viêm không ngừng vuốt ve trên lưng, an ủi vỗ về, cũng để bình tâm cảm xúc cơ hồ sắp thất khống của chính mình. Nếu không phải vì thời cơ không đúng, hẳn thật muốn đem Lạc Viêm ôm sâu vào lòng, hảo hảo yêu thương âu yếm, an ủi những ngày phân ly cách biệt mang đến nỗi tương tư sâu khổ.

Bàn tay đặt phía sau đầu Lăng Lạc Viêm tiếp tục thi lực dường như muốn đem tất cả tình ý vương bận đều trút vào nụ hôn này, Long Phạm hôn kịch liệt mà sâu sắc, không một chút buông tha, mãi cho đến khi cơ hồ khó có thể tự kiềm chế mới chậm rãi buông ra.

“Lạc Viêm...” Dời môi, gọi tên Lăng Lạc Viêm, Long Phạm chăm chú nhìn người trong lòng, ở trong mắt hẳn, Lạc Viêm không hề thay đổi, hàng lông mày vẫn tung bay, còn có ý cười vì hắn mà hiện lên, đôi mắt mê hoặc lòng người đang nhìn hẳn lộ ra mị sắc mãnh liệt như viêm hỏa.

“Tế ti đại nhân của ta quả nhiên giữ lời.” Nhượng mi lên, hần liếm môi cười khê, nhiệt độ ấm áp trên môi là chứng minh tốt nhất, rốt cục hần đã cùng Long Phạm đoàn tụ.

Mà hần chính là Lăng Lạc Viêm, cái tên Chung Tình đã là quá khứ, bất luận đến nơi nào, thân thể là ai thì hần vẫn là Lăng Lạc Viêm, là tông chủ của Xích Diêm tộc, là Lăng Lạc Viêm từ lần đầu tiên quen biết Long Phạm đây đưa đến ngày hôm nay.

Mắt thấy hai người ôm nhau mà hôn, ôn nhu nhìn nhau mỉm cười, nụ hôn kịch liệt không hề cổ kị như ở chốn không người cũng đủ làm cho người ta đỏ mặt tía tai, tất cả mọi người không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết rằng siêu sao Chung Tình cư nhiên có thể ở trước mặt nhiều người ôm hôn mãnh liệt một nam nhân có thân phận bí ẩn!

Chung Tình xưng hần là tế ti đại nhân? Chẳng lẽ người nam nhân này là tế ti của một quốc gia nào đó?

Có một vài quốc gia giàu có, hơn nữa vẫn bảo trì chế độ quân chủ, xác định còn có các nghi lễ hiến tế tồn tại, chẳng qua đây chỉ là nghe đồn, các nghi lễ hiến tế chỉ có thành viên trong hoàng thất mới có thể nhìn thấy, người thường căn bản chỉ có thể thông qua những lời đồn đãi mà suy đoán, chẳng lẽ nam nhân này chính là thân phận như vậy?

“Xin hỏi Lạc Viêm là ai? Hần lại là người nào? Chung Tình có thể trả lời một chút hay không?” Có phóng viên bị một màn trước mắt khiến cho hồ đồ, trong lòng đầy hưng phấn và tò mò nên vội đặt ra nghi vấn.

Đối với những gì xảy ra trước mắt, phóng viên bọn hần không có công phu suy đoán. Trong thời gian chờ đợi trả lời, tất cả đều đồng thời cảm giác được thân phận của người nam nhân bí ẩn này tuyệt đối không đơn giản, có thể làm cho Chung Tình có phản ứng lớn như vậy, ở trong thời điểm nguy hiểm lại ở trước mặt tất cả mọi người mà ôm hôn, điều này quả thực chứng tỏ người nam nhân này cùng với các đối tượng trước kia của Chung Tình là bất đồng.

Phải biết rằng, tuy Chung Tình có vô số tai tiếng thị phi, nhưng cho tới bây giờ những chuyện này không hề ảnh hưởng đến sự nghiệp của hần, công tư luôn luôn phân minh rõ ràng. Hôm nay ở trong buổi triệu tập họp báo lại nhảy ra một nữ nhân dùng bom uy hiếp hần, lại ở dưới tình huống này hần không hề để ý đến sự tồn tại của nữ nhân kia cùng trái bom, cũng không để ý đến hết thấy phóng viên nhà đài, cùng nam nhân này thân mật như vậy.

Nhớ tới trái bom cùng nữ nhân kia, các phóng viên bỗng nhiên toát mồ hôi lạnh, mục tiêu của nàng rõ ràng là Chung Tình, nghe lời của nàng dường như có cái gì cừ hận, là Chung Tình có lỗi với nàng...

Trong tay nữ nhân vẫn đang cầm thiết bị điều khiển kích nổ, hiển nhiên cũng vì một màn trước mắt mà ngốc lảng, thế nhưng không có bất cứ dị động nào khác, hay là lúc trước bị người nam nhân thần bí đột nhiên xuất hiện hù dọa, trong mắt vẫn mang theo sợ hãi, cứ như vậy sững sờ đứng nhìn cho đến khi hai người ôm nhau tách ra, lúc này mới phục hồi tinh thần.

“Người! Người và hần là quan hệ gì?” Vượt quá ngoài dự kiến của mọi người, nàng không tiếp tục uy hiếp như mới đây, không kêu gào ầm ĩ mà lại hướng về phía Chung Tình hỏi như vậy.

“Ta và hần là quan hệ gì?” Đứng bên cạnh người nam nhân thần bí, mục tiêu tâm điểm của tất cả mọi người trong hội trường mỉm cười lặp lại câu hỏi của nàng, hơi thoáng cười nhạt hóa thành tiếng cười lang lang, khoanh tay ở trước ngực, hướng vào người nam nhân mặc áo choàng trắng dựa vào, ngẩng đầu lên khê hôn một chút bên môi của nam nhân kia, động tác thuần thục như thể đã làm như vậy vô số lần, quay đầu lại lộ ra một nụ cười tràn đầy ái muội, “Người nói xem, quan hệ của chúng ta là gì?”

Trần đầy mê hoặc mang theo ý tứ tình ái, lời nói của hần làm cho các phóng viên kinh hãi kêu thầm một tiếng, chưa kịp phản ứng đã thấy hần nhếch môi cười, dường như lúc này mới nhớ tới việc gì đó, “Đúng rồi, thật là có lỗi để cho các vị đợi lâu, câu hỏi vừa rồi, đó là tên của ta, về sau gọi ta là Lăng Lạc Viêm.”

Nói ra lời xin lỗi nhưng một chút cũng không thấy có áy náy, bộ dáng xem ra thực nhàn nhã, khuôn mặt ung dung của người đang nói tạo nên cảm giác nơi đây thật sự là một hội trường yến tiệc mà không phải đang bị uy hiếp đánh bom.

Các phóng viên còn chưa kịp phục hồi tinh thần, không rõ đầu đuôi ngọn ngành, người thì vội vàng thu âm người thì vội vàng ghi chép, đến lúc này vẫn còn có thể tác nghiệp, bọn hần quả thật đều tự bội phục chính

mình.

Bất quá bọn hắn cũng đều biết nếu không phải bởi vì có Chung Tình và người nam nhân bí ẩn ở đây thì đối mặt với loại nguy hiểm này sẽ không có ai còn lực đi khai thác tin tức.

Về phía Chung Tình, thật sự có rất nhiều nghi vấn, vốn là ngôi sao hạng nhất, sau khi hắn tỉnh lại ngoài trừ càng thêm tỏa sáng thì cũng có thêm nhiều điều bí ẩn thần kỳ vậy quanh.

Có phải hay không là vì người nam nhân bên cạnh hắn, điểm này chỉ sợ cần phải hiểu thêm nhiều điều thì mới có thể biết được đáp án.

Các phóng viên căn bản đã quên mất nữ nhân cùng trái bom đang tồn tại, hai người trước mắt càng làm cho bọn hắn nảy sinh hứng thú, hoàn toàn quên mất chính bản thân mình đang ở trong nguy hiểm, nhưng tiếng thét sắc bén đột nhiên vang lên làm cho bọn hắn giật mình tỉnh ngộ.

“Người nghì người thay tên đổi họ thì có thể đem những chuyện trước kia xóa bỏ? Chung Tình! Người là tên hung thủ giết người!” Nữ nhân cầm bộ điều khiển kích nổ hướng phía trước đi vài bước.

“Nàng muốn uy hiếp người?” Long Phạm thần nhiên liếc mắt một cái, từ trên người nữ nhân này hắn có thể cảm giác được oán khí mãnh liệt, cái loại oán hận này từ trên vẻ mặt và lời nói của nàng cũng có thể cảm nhận được.

Khuôn mặt vốn xinh đẹp hé ra thần sắc dữ tợn, liếc mắt nhìn nàng một cái, dựa vào người Long Phạm, hiện tại người đã đổi tên là Lăng Lạc Viêm gật đầu, hướng trên người nàng nhướng mi đánh giá, “Xem ra trái bom này không phải thuốc nổ bình thường, là tổng hợp các loại thuốc nổ khác nhau, một khi kích nổ cũng đủ san bằng nơi này, tuy không thể so sánh với lực lượng của người, bất quá cũng đủ để uy hiếp.”

Các phóng viên nghe được lời của hắn, đột nhiên trở nên kinh hãi, kinh hãi vì uy lực của trái bom, cũng kinh hãi vì ý tứ của Chung Tình, chẳng lẽ người nam nhân bên cạnh hắn nắm trong tay lực lượng quân sự của một quốc gia?! (o_o mớ, gì ghê vậy, tướng anh ấy là tổng tham mưu trưởng sao)

Đến tột cùng hắn có lai lịch cùng thân phận kinh người như thế nào?

Long Phạm đối với đủ loại ánh mắt đang thăm dò một cách chăm chú dường như không nhìn thấy, lặng lẽ đứng thẳng, toàn thân tản mát một loại cảm giác thâm trầm cùng phi thường khó lường, tất cả mọi người sợ hãi cái loại áp bách này, nữ nhân đang cầm bộ điều khiển kích nổ đứng cách đó không xa cũng không dám tới gần.

Trong hội trường lộ ra một bầu không khí cổ quái, tất cả mọi người cơ hồ có ảo giác chính mình đang trực tiếp xem một vở kịch, đối với diễn biến của vở kịch vừa tràn đầy chờ mong, vừa hưng phấn lại khẩn trương.

“Muốn giải quyết?” Long Phạm vòng một tay ôm Lăng Lạc Viêm đang dựa vào trong lòng, chỉ hỏi như vậy cũng chưa vội vàng động thủ. Linh lực trên người Lạc Viêm vẫn còn, tuy không ổn định nhưng cũng đủ để giải quyết phiền toái trước mắt, Lạc Viêm không động thủ có lẽ là có nguyên nhân.

Quả nhiên Lăng Lạc Viêm lắc đầu, càng dựa sát vào vòng tay của Long Phạm, khóa miệng khê nhếch, “Thật sự khiến cho người ta hiếu kỳ, nàng rốt cục là vì cái gì lại hận ta như vậy, nói ta là hung thủ giết người....” Theo như lời của nàng, nếu cùng với quá khứ của hắn có quan hệ thì không nên gọi hắn là Chung Tình mà là Chung Hàn Vũ mới đúng.

Khi Trầm Mộ nhìn thấy người nam nhân bên cạnh Chung Tình đột nhiên xuất hiện, trong lòng liền hiểu được đây chính là người mà Chung Tình đang chờ đợi, nhìn thấy dung mạo của người nam nhân kia, cái loại khí chất này thiếu chút nữa hắn đã tưởng rằng suy nghĩ nực cười lúc trước của mình trở thành sự thật, rằng nam nhân này là thiên thần giáng thế, đang đánh giá, Trầm Mộ thủy chung vẫn đang đứng gần cửa sổ liền đột nhiên phát hiện dị trạng dưới lầu.

“Chung Tình! Không xong, có người đến đây!” Trầm Mộ hô to một tiếng, rồi sau đó dè dặt ngữ thanh, “Là cảnh sát đến đây, còn có.....Chung Hàn Tiêu.”

Cảnh sát và xã hội đen cùng đến, xem ra hôm nay đúng là náo nhiệt.

116. Quyển 3: Chương 116: Đại Sự Kiện

Nghe tiếng hô của Trầm Mộ, đám người một trận xông vào, nữ nhân kia sắc mặt đột biến, Lăng Lạc Viêm nhìn lướt qua như là an ủi khuyên giải, nhún vai như thể bất đắc dĩ rồi cười khẽ, “Người xem, nếu thật sự không động thủ có lẽ sẽ không còn kịp, bất luận người muốn cái gì, không bằng hiện tại cứ nói với ta.”

Nàng vì sao còn chưa động thủ....lướt nhìn đầy mắt bất an của nữ nhân kia, Long Phạm cúi gần bên tai Lăng Lạc Viêm.

“Nàng không dám động thủ.”

“Nàng không dám động thủ.”

Hai câu giống nhau, một câu ngay tại bên tai hắn, một câu lại truyền đến từ trước cửa, Lăng Lạc Viêm theo giọng nói nhìn lại, nam nhân một thân âu phục được cắt may hoàn hảo, hơi thở lạnh lẽo âm u tràn ra đầy người, khuôn mặt đã từng khắc sâu, là bộ dáng hắn phi thường quen thuộc, nhiều năm qua không gặp, tựa hồ cũng không có quá nhiều thay đổi.

Cánh cửa hội trường đột nhiên bị mở tung, theo giọng nói của người nam nhân vừa đi vào làm cho các phóng viên giật mình thốt lên, “Chung Hàn Tiêu! Ảnh Kiều Minh.”

Nữ nhân phi thường kích động, chỉ có thể giơ cao bộ điều khiển kích nổ trong tay, “Ai nói ta không dám động thủ?! Mặc kệ người là ai, không được lại đây!”

Chung Hàn Tiêu dừng lại cước bộ, ánh mắt âm trầm quét một vòng trong hội trường, cuối cùng dừng lại trên hai người sống vai đang đứng, ánh mắt sắc bén chột lóe.

Lăng Lạc Viêm cảm thấy ánh mắt đang dừng trên người hắn nhưng không hề để ý, hắn quan tâm chính là phản ứng của Long Phạm, hắn có thể cảm giác được hơi thở không cố ý áp chế bắt đầu dần dần hiển lộ, đây chính là hơi thở của linh giả thuộc loại cường đại, vì để phối hợp che giấu thân phận ở thế giới này mà cố ý áp chế.

Long Phạm đối với người nam nhân trước mặt cũng không xa lạ, si mị vương từng hóa thành bộ dáng của người này, chỉ như vậy đã khiến hắn phi thường không vui.

Mọi người xung quanh đều cảm nhận được mơ hồ xuất hiện một cơn sóng thâm trầm lạnh như băng hàn, một cơn lũ chuẩn bị khuếch tán.

Trầm Mộ ở một bên biểu tình càng phức tạp, hắn không nghĩ đến buổi họp báo ngày hôm nay lại phát sinh như thế này, đột nhiên xuất hiện một nữ nhân đòi đánh bom, không chỉ dẫn đến cảnh sát còn có Chung Hàn Tiêu, lần này thật sự thành đại sự kiện.

“Ta đã nói không xong mà....” Trầm Mộ có thể cảm giác mùi thuốc súng giữa nam nhân thần bí kia cùng Chung Hàn Tiêu trong lúc đó, rõ ràng hai người căn bản không trao đổi bất cứ điều gì nhưng đột nhiên hắn cảm thấy phi thường nguy hiểm, so với trái bom kia còn nguy hiểm hơn nhiều.

Lăng Lạc Viêm hiểu rõ ý tứ trong lời của Trầm Mộ, nhiều năm không gặp đột nhiên xuất hiện lúc này, hắn không biết vì sao người kia lại đến, nếu là vì hắn....

“Lạc Viêm.” Đang nghĩ như vậy thì cánh tay ôm hắn bỗng nhiên siết chặt, bên tai vang lên lời nói nhẹ nhàng mang theo cảnh cáo của Long Phạm, “Người kia chính là quá khứ của Lạc Viêm...”

Hắn còn nhớ rõ si mị vương Li Quỷ hóa thành hình người bị Lạc Viêm xưng là “Tiêu”, từng đối với Lạc Viêm có ý nghĩa đặc biệt, nhưng hắn không hy vọng người kia tiếp tục có bất cứ ảnh hưởng gì đến Lạc Viêm.

“Nếu là quá khứ thì không cần phải nhắc lại, đã là người không còn quan hệ với ta, chẳng lẽ người còn chưa yên tâm?” Khóe miệng khẽ nhếch, Lăng Lạc Viêm biết rõ, tuy Long Phạm không hỏi về quá khứ của hắn nhưng không phải không hề để ý, nếu Chung Hàn Tiêu là vì hắn mà đến, vô luận là vì mục đích gì đều đã khiến Long Phạm không vui. (chuyện, hủ dấm chưa mà)

Lăng Lạc Viêm thần nhiên trả lời, nhướn mi giấu cợt. Long Phạm nghe vậy liền hài lòng cười khê, nâng mặt Lăng Lạc Viêm lên nhẹ nhàng hôn xuống, cũng không để ý lúc này đang là thời khắc vô cùng khẩn trương nguy hiểm, đối với hắn mà nói những gì phát sinh ở đây hết thảy như một trò hề, chỉ có Lạc Viêm mới là điều hắn quan tâm.

Chung Hàn Tiêu thấy hai người thân mật như vậy liền nhíu mày, vẻ mặt âm trầm của hắn khiến những người xung quanh đều cảm thấy rùng mình.

Trầm Mộ nhìn thấy hai người thân mật lại nhìn thấy biểu tình của Chung Hàn Tiêu, cuối cùng nhìn sang nữ nhân kia, buồn rầu thở dài, “Quả nhiên thật không xong...”

Còi báo động của cảnh sát cùng tiếng xe ở dưới lầu truyền đến, lúc này trong hội trường mọi người đều nghe thấy, cũng có người nghe được lời nói của Trầm Mộ nhưng không hiểu vì sao người đại diện của Chung Tình lại có loại phản ứng này. Mặc kệ Ảnh Kiều Minh vì cái gì lại đến đây, bây giờ có cảnh sát thì nguy hiểm có thể được giải trừ?

“Các người không được cử động! Ai dám nhúc nhích ta liền kích nổ! Mọi người cùng chết!” Trong tay giờ cao bộ điều khiển kích nổ, nữ nhân nghe tiếng còi báo động của cảnh sát liền biết chuyện hôm nay không còn đường cứu vãn, vẻ mặt trở nên khẩn trương, bàn tay đang cầm bộ điều khiển kích nổ cũng vì căng thẳng mà không ngừng run rẩy, xem ra tùy thời đều có thể nhấn nút điều khiển.

Trong đại sảnh thực sự yên lặng, tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến có thể nghe thấy rõ ràng, có vẻ không ít người đang đến. Lăng Lạc Viêm lắc đầu, quả thật không xong, hắn còn chưa biết rõ hết thảy nội tình mà cảnh sát đã đến thì chỉ càng kích động nữ nhân kia, làm cho nàng càng thêm thất khống, đến lúc đó nếu thực sự nổ bom, nơi này ngoại trừ hắn và Long Phạm e rằng không một người nào có thể sống sót.

“Bình tĩnh.....người bình tĩnh một chút....chúng ta.....chúng ta không hiểu.....ngàn vạn lần đừng.....”

Lúc này có người rõ ràng cảm nhận được tánh mạng bị uy hiếp, bởi vì lời nói của nàng không một người nào dám tùy tiện đi lại, cũng quên mất vì sao người của Ảnh Kiều Minh lại xuất hiện ở đây, tất cả đều im lặng đứng yên tại chỗ, hy vọng cảnh sát có thể mau chóng đem nữ nhân này bắt giữ.

Lăng Lạc Viêm không có nửa điểm khẩn trương, hiện giờ Long Phạm ngay bên cạnh hắn thì hắn không có gì phải lo lắng, thuốc nổ đối với hắn và Long Phạm không có chút uy hiếp, hắn chỉ cảm thấy kỳ quái đối với hận ý của nàng.

“Ta và vị tiểu thư này hình như không quen biết. Ta rất muốn biết là vì sao lại nói ta là hung thủ giết người, còn có hôm nay người mang theo thứ này đến đây, nhân số hiện tại cũng không phải là ít....”

Hướng lên phía trước vài bước, Lăng Lạc Viêm giờ hai tay lên mang theo ý cười như có như không, tỏ vẻ quan tâm thân thiết nhưng trong lời nói lại lộ ra phản đối, “Người thực sự đã chuẩn bị kỹ, muốn mọi người phải vì người mà chết? Như vậy người có thể gánh vác hết tất cả mạng người ở đây?”

“Ta gánh không nổi, chẳng lẽ người có thể? Nếu người quan tâm đến tánh mạng của người khác như vậy vì sao không làm một chút gì cho bọn họ? Người nghe đây Chung Tình, nếu người không muốn những người này bị người liên lụy...”

“Lâm Lệ nghe đây, buông đồ vật trong tay ra, nơi này đã bị bao vây...” Ngoài cửa truyền đến tiếng gọi yêu cầu đầu hàng, hiển nhiên là của cảnh sát phụ trách đàm phán, trong hội trường nhân số rất nhiều cũng đủ để trở thành một vụ án hình sự nghiêm trọng, con tin trong đó là dân chúng bình thường, có phóng viên truyền thông, thậm chí còn có siêu sao Chung Tình không người nào mà không biết, ngộ nhỡ có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra, tính nghiêm trọng của vụ việc quả thực khó có thể dự tính.

Cảnh sát cắt ngang lời của nàng, nghe được người nọ gọi tên của mình, nàng đột nhiên cả kinh nhưng không thay đổi thái độ, ngắt lời người bên ngoài, nàng hướng tới cửa hét to, “Không cần nói nhiều với ta, tất cả các người câm miệng cho ta! Ai dám gây trở ngại ta liền cho nổ! Cùng lắm thì cùng chết!”

“Nguyên lai là Lâm tiểu thư, mới vừa rồi người còn chưa nói xong, nếu ta không muốn bọn họ bị liên lụy thì thế nào...” Ý bảo nàng tiếp tục, Lăng Lạc Viêm lấy một chai nước khoáng đặt trên bàn, vừa mở nắp chai vừa hướng tới nàng truyền đến một ánh mắt nghi vấn, dựa vào mép bàn ở phía sau, uống một ngụm rồi đưa chai nước cho Long Phạm. (o_o)

Khẽ cười nhìn Long Phạm tiếp nhận chai nước trong tay, ngón tay thon dài hủy đi vệt nước đọng bên môi của hắn. Lăng Lạc Viêm bỗng nhiên cảm thấy hình ảnh trước mắt thật phần quỷ dị, nam nhân giống như thiên thần cầm một chai nước khoáng ở trong tay.....

Tế ti của hắn có lẽ không thích hợp với thế giới hiện đại a. Nhịn cười, Lăng Lạc Viêm đưa đầu lưỡi khẽ lướt qua ngón tay bên môi, vẻ mặt điềm nhiên, ngoại trừ Long Phạm bên cạnh thì không ai phát hiện động tác rất nhỏ nhưng thật phần hấp dẫn này.

Đáy mắt màu thanh lam lại trở nên tối sẫm, Long Phạm cầm chai nước Lăng Lạc Viêm đã uống qua, chậm rãi mỉm cười. Lạc Viêm như vậy làm cho hắn rất muốn lập tức đem đi.

Chung Hàn Tiêu đứng đó nhìn thấy tình cảnh trước mắt. Nghe nói nơi này phát sinh ra chuyện, không mang theo bất luận kẻ nào, hắn trước tiên chạy đến thì nhìn thấy người trước mặt truyền đến một ánh mắt như thể mình chỉ là một người xa lạ.

Đệ đệ không cùng huyết thống của hắn.....đã nhiều năm không gặp, ngoại trừ trên TV.

Vũ, năm đó hắn gọi như vậy. Thiếu niên ở trong lòng hắn sẽ cười và gọi hắn là Tiêu, không phải ca ca mà là Tiêu, chỉ là hiện tại.....

Hắn đang dựa vào một người nam nhân khác, mà lại đối với mình như không nhìn thấy.

Ánh mắt lạnh lùng u ám càng lúc càng âm trầm, hắn không tiến lên, đánh mất tính toán ban đầu, đứng ở một bên chăm chú nhìn mỗi một động tác rất nhỏ của hai người kia, một chút cũng không buông tha.

Mọi người xung quanh nhìn thấy hai người tuy không quá phận thân mật, nhưng ở trong tình hình này đối mặt với uy hiếp đánh bom mà thái độ của Chung Tình đối với Lâm Lệ tựa như hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của nàng, cho dù đang kinh ngạc lo lắng nhưng đồng thời bọn hắn cũng bội phục vị siêu sao đến lúc này cư nhiên còn có thể ung dung như vậy.

Lâm Lệ cảm giác được nam nhân trước mặt không thêm đếm xỉa đến nàng, đối với uy hiếp của nàng như không nghe thấy, lại cùng với người bên cạnh liếc mắt đưa tình không hề để ý đến nàng, dường như uy hiếp đánh bom đối với hắn hoàn toàn không có tác dụng.

Nắm chặt bộ điều khiển kích nổ, tình cảnh trước mắt làm cho hận ý dưới đáy lòng càng thêm nặng, nàng hung hăng cắn răng, “Đúng! Người chính là như thế hại chết nàng! Mặc kệ nàng nói cái gì, người một chút cũng không thêm để ý, giống như căn bản nàng không hề quan trọng....người có thể ở trước mặt nhiều người cùng nam nhân kia thân thiết như vậy nhưng lại đối với nàng tàn nhẫn. Chung Tình, ta thật sự rất muốn giết chết người! Nhưng như vậy quá dễ dàng cho người.”

Nữ nhân này đến tốt cùng là vì ai mà trả thù? Các phóng viên nhớ rõ nàng đã nói Chung Tình là hung thủ giết người, bọn hắn đương nhiên sẽ không tin tưởng Chung Tình thật sự giết người, nhưng đối với Chung Tình sẽ phản ứng như thế nào thì bọn hắn thật sự mong đợi, sự tình quan trọng đến tánh mạng của bọn hắn, bọn hắn cũng không thể không làm in hạch.

Chỉ thấy người nam nhân nghe xong những lời này rất cục có phản ứng, lộ ra biểu tình thông cảm, hắn nhướng mi mang theo vài vẻ nghi hoặc nhưng vẫn như trước nở nụ cười đầy thâm tình, “Cho đến bây giờ ta cũng không biết vì sao người lại làm như vậy. Người muốn ta chết, có thể hay không nói cho ta biết lý do? Đến tốt cùng người muốn cái gì? Muốn ta làm như thế nào?”

Giọng nói mang theo thở dài, dường như đối diện với hắn không phải nữ nhân đang uy hiếp hắn mà là tình nhân của hắn, tất cả mọi người đứng bên ngoài đang quan sát thiếu chút nữa đã đắm chìm trong vẻ mặt như vậy, lại nghe thấy giọng nói của hắn dần dần trở nên lạnh lùng tràn đầy chế giễu.

“Nếu người muốn ta chết vì sao không động thủ? Ta đang đứng trước mặt người.”

Lăng Lạc Viêm bắt đầu cảm thấy không kiên nhẫn, hiện tại hắn thậm chí nghĩ muốn ở riêng một chỗ cùng Long Phạm.

Không muốn tiếp tục ở lại đây hao phí thời gian ột nữ nhân mà không biết lý do, nếu nàng không nói rõ ràng, hắn có thể xác định hắn sẽ không có kiên nhẫn ở lại đây tiếp tục diễn trò, mà trực tiếp kêu Long Phạm đưa hắn đi.

Chung Tình không ở đây thì nàng có thể uy hiếp ai? Về phần Chung Hàn Tiêu khi tiến vào đây nhìn thấy hần và Long Phạm như vậy, nếu Chung Hàn Tiêu muốn xem thì cũng không thành vấn đề, hần sẽ cho xem đến phút cuối.

Lâm Lệ cẩn thận lui về phía sau vài bước, cách xa đám người xung quanh, chậm rãi lắc đầu, “Người sai rồi, ta không cần người chết, ta muốn cho người mất đi hết thấy, sống không bằng chết! Ta muốn người mất đi thanh danh địa vị, mất đi hào quang sáng chói trên người, vì muội muội của ta mà phải trả một cái giá thật đắt! Ha ha....ha ha ha....”

Giọng nói của Lâm Lệ vang lên trong đại sảnh, tiếng cười sắc bén điên cuồng dừng ở bên tai mỗi người, Lăng Lạc Viêm lúc này mới nhớ tới cái gì đó. Cách đó không xa Chung Hàn Tiêu đã sớm điều tra rõ sự việc, bỗng nhiên mở miệng, “Lâm Lệ chính là tỷ tỷ của Lý Trân, cha mẹ li dị sau đó đổi tên, Lý Trân xem như là vì người mà chết.”

Giọng nói của Chung Hàn Tiêu lộ ra ý cười u ám, lúc ấy hần quả thực hài lòng. Đệ đệ của hần không hổ danh là người từng ở trong Ảnh Kiêu Minh, cho dù có người dùng chính tánh mạng của mình đến yêu cầu cũng không có một chút dao động, lúc trước hần đã tự mình dạy Vũ một khóa huấn luyện, nhất định làm cho Vũ nhớ rõ rành mạch.

Vô tình mới có thể vô địch

Nhớ tới lúc trước, ánh mắt của Chung Hàn Tiêu nhìn hần có chút biến hóa, Long Phạm đều nhìn thấy rõ ràng, dưới đáy mắt màu thanh lam dần dần trở nên lạnh giá.

Lăng Lạc Viêm bởi vì lời nói của Chung Hàn Tiêu mà giật mình.

Tất cả mọi người xung quanh, bất luận là phóng viên hay là nhiếp ảnh gia, không người nào là không biết chuyện này. Vài năm trước, khi Chung Tình vừa xuất hiện liền đột ngột trở nên nổi tiếng làm cho vô số người lâm vào si mê, trong đó có một nữ nhân điên cuồng dùng tự sát để uy hiếp, muốn Chung Tình trở thành tình nhân của nàng, nếu không đáp ứng nàng liền đi tìm cái chết.

Chuyện này khiến các fan hâm mộ khác kháng nghị và chửi rủa, kết quả cuối cùng là Lý Trân thật sự tự sát, không biết là vì Chung Tình cự tuyệt hay là vì tất cả mọi người xung quanh xa lánh bài trừ.

Bên ngoài đại sảnh, tiếng kêu gọi đầu hàng của cảnh sát vẫn tiếp tục vang lên nhưng không ai đi lưu tâm đến chuyện đó, hết thấy những gì trong hội trường đều hấp dẫn chú ý của tất cả mọi người, liên lụy đến chuyện trước kia, hơn nữa nhất định sẽ trở thành một tin tức phi thường đặc sắc không gì sánh bằng.

“Không sai, muội muội ta luôn yêu thương vì người như người mà tìm đến cái chết, người bảo ta làm sao cam tâm! Là người giết nàng, nếu không phải người cự tuyệt thì nàng sẽ không chết!” Lâm Lệ vừa khóc vừa cười, ngón tay đặt trên nút kích nổ của bộ điều khiển, chỉ vào một gã phóng viên trong đám người đang đứng xung quanh, “Chung Tình, ta muốn người giết hần!”

“Nếu không phải đám phóng viên truyền thông này, không phải bọn hần đăng báo công khai lan truyền tin tức làm cho nàng không có đường lui, muội muội của ta sẽ không chết! Các người đều là hung thủ! Chung Tình, ta muốn người chân chính trở thành thủ phạm giết người, từ nay về sau mất đi hết thấy!”

“Trước hết người giết hần! Sau đó là nàng rồi kế tiếp là hần!” Chỉ vào một đám người, nàng muốn làm cho siêu sao trở thành kẻ giết người, làm cho tình nhân trong mộng trở thành ác mộng của tất cả mọi người!

Giọng cười điên cuồng vang lên từng trận trong đại sảnh lặng yên, tất cả mọi người ở đây vì lời nói của nàng mà kinh hãi, bọn hần không nghĩ đến nữ nhân này cư nhiên lại có lòng dạ ác độc như vậy.

“Thế nào? Người có động thủ hay không? Chỉ cần người giết ba người thì có thể bảo toàn tánh mạng của tất cả mọi người còn lại, bằng không ta sẽ khiến cho tất cả cùng chết...Người tính xem, như vậy có phải quá lợi không, dùng ba người để đổi lấy tánh mạng của tất cả mọi người. Người chính là mình tính chối mắt trong lòng tất cả mọi người, lúc này chẳng lẽ không nên vì những người ủng hộ người mà làm một chút gì hay sao?”

Keng! Một tiếng vang lên. Từ trong túi nàng xuất ra một con dao rơi xuống mặt đất.

Mọi người nhìn thấy con dao đều cảm giác một trận lạnh rung, nữ nhân này thật sự bị điên.

So với mọi người đang kinh hãi thất thố thì Lăng Lạc Viêm chỉ nhún vai, “Nguyên lai là có chuyện như vậy.” Quay đầu đối với Long Phạm bên cạnh, hắn mỉm cười, đáy mắt lạnh lùng lộ ra vài phần xảo quyệt, “Khi nào thì chúng ta trở về?” hiện tại cũng đã đến lúc.

Long Phạm mỉm cười, “Lạc Viêm chờ không nổi?”

Những người xung quanh không rõ, chỉ thấy Chung Tình và nam nhân thần bí kia cùng nhau đi đến giữa sân, đang nghi hoặc, đột nhiên một tiếng sấm vang lên.

Máu tuôn ra từ trên người Lâm Lệ, bắn lên y phục của Chung Tình đang ở cách đó không xa, màu trắng thuần khiết bị nhiễm thành một mảnh đỏ tươi, mọi người thét chói tai, trong một mảnh hỗn loạn, nữ nhân bị thương phun ra một ngụm máu, bộ điều khiển kíp nổ trên tay lập tức thẳng tắp bay lên tường, mắt thấy nút nhấn trên đó sắp bị va chạm.

Sẽ nổ tung?! Bọn hắn....đều sẽ chết?!

117. Quyển 3: Chương 117: Giảng Co

Trong thời điểm nguy kịch ngàn cân treo sợi tóc, vẫn chưa kịp thét lên hay tránh né, đối mặt với tử vong, sợ hãi đến mức làm cho tất cả mọi người mất đi phản ứng, trong đầu trống rỗng, ngay tại khoảnh khắc này một tiếng hô vang lên.

“Dạ Dực—”

Bóng đen thật lớn lướt qua, không phân biệt rõ đến tột cùng là thứ gì, đột nhiên xuất hiện một chiếc mỏ chim dài bay đến cấp bộ điều khiển kích nổ. Bộ điều khiển bằng kim loại lấp lánh sáng bóng giữa không trung, chỉ trong tích tắc sẽ đập vào tường thì bỗng nhiên bị cấp bay vút lên, cẩn thận nhìn kỹ lại thì đúng là một con quạ đen không nhỏ!

Con quạ đen như mực, thấp thoáng ánh xanh, chiếc mỏ nhọn dài ngậm bộ điều khiển kích nổ trong miệng, lượn vài vòng giữa không trung, ánh mắt lấp lánh hào quang cũng giống như bộ điều khiển bằng kim loại bóng loáng lạnh như băng, dĩ nhiên cũng là màu bạch kim!

Đám người vẫn còn trong tình trạng hoảng hốt sợ hãi chưa kịp hồi phục tinh thần, hết thấy những gì xảy ra trước mắt tựa hồ cũng trở nên không chân thật, từ Lâm Lệ bị bắn, đến bộ điều khiển kích nổ suýt nữa va đập vào tường, thời gian như dừng lại trong nháy mắt, bọn hắn chỉ nhìn thấy Chung Tình một thân đầy máu, không chút hoang mang nâng lên cánh tay, bóng đen kia liền theo tiếng gọi của hắn mà xuất hiện. Không biết có phải ảo giác hay không, trong khoảnh khắc bọn hắn dường như nhìn thấy một hào quang như lửa đỏ thoáng hiện, lại chỉ trong tích tắc liền biến mất vô tung.

Bộ điều khiển kích nổ bị con quạ đen ngậm trong miệng lượn vài vòng rồi dừng trên cánh tay của Chung Tình, mọi người nhìn không chớp mắt, chỉ ngẩn ngừ trong vài giây nhưng tựa hồ thời gian như kéo dài vô tận cho đến khi từ bờ vực sinh tử quay trở về.

Vẫn kinh hồn chưa kịp trấn tĩnh, có người còn không hiểu đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết rằng bọn hắn còn sống! Là Chung Tình cứu bọn hắn! Điều khiển một con quạ đen quỷ dị....

Quạ đen vươn cánh tạo thành một mảng lớn bóng tối lượn vài vòng bên người hắn, một thân thuần bạch dính máu, nhưng huyết tinh không thể làm ô uế hào quang của hắn, ngược lại càng như thiên sứ giáng thế. Trên những phần thuần bạch chưa bị nhiễm bẩn cùng đầu ngón tay lay dính máu tươi, mơ hồ toát lên sức cảm dỗ đầy ma tính, lúc này bọn hắn mới phát hiện tình nhân trong mộng của tất cả mọi người so với màu trắng thuần túy thì càng thích hợp với màu đỏ ma mị đầy quyến rũ.

Ổng tay áo bị nhuộm thành đỏ sậm được nâng lên, con quạ đen dừng trên cánh tay, trải qua nguy hiểm trong khoảnh khắc nhưng thần sắc của Chung Tình vẫn không hề hoảng sợ, siêu sao của bọn hắn vẫn giữ tác phong ung dung, đôi môi nhếch lên mang theo ý cười vừa mỉa mai vừa lơ đãng, “Mọi người không sao chứ?”

Tất cả đều ngây ngốc gật đầu, mặc dù đã sớm đối mặt với vô số minh tinh, cũng biết rằng mị lực của vị siêu sao này không phải những người khác có thể so sánh, nhưng bọn hắn vẫn bị người trước mắt gây kinh hoàng. Một màn mới vừa rồi, còn có người đứng trước mắt đều làm cho bọn hắn rõ ràng cảm giác được một năm hôn mê không hề làm cho hào quang chói mắt của Chung Tình bị tuột dốc, ngược lại càng làm cho vị siêu sao này thêm tỏa sáng.

Cho dù chỉ tùy tiện đứng như vậy, trên người còn nhuốm đầy máu nhưng vẫn khiến người ta không thể dời mắt. Con quạ đen kia tuy có chút quỷ dị nhưng càng khiến Chung Tình tăng thêm nhiều phần bí ẩn. Ở trước mặt bọn hắn, mị lực của Chung Tình cơ hồ làm cho người ta không dám nhìn thẳng, mang theo tà khí sắc bén dường như áp đảo tất cả mọi người. Chung Tình lúc trước vốn đã đủ khiến người ta si mê đại khờ, hiện tại có thể làm cho tất cả trở nên điên cuồng.

Long Phạm nhìn thấy ánh mắt của những người này, làm cho Dạ Dục lui trở về cơ thể Lăng Lạc Viêm rồi lập tức kéo hắn ôm vào lòng, “Lạc Viêm có biết mình đã làm sai chuyện gì hay không?”

“Có sao?” Lăng Lạc Viêm nghe ra ý tứ nguy hiểm của Long Phạm nhưng vẫn nhường mi gọi lên một tia khiêu khích, “Ta vừa rồi đã cứu của tất cả mọi người, làm như vậy có gì sai?”

“Người không nên ở trước mặt ta đối với người khác lộ ra loại vẻ mặt này...” Đầu ngón tay mơn trớn trên mắt Lăng Lạc Viêm, lại lướt qua đường cong bên môi có thể khiêu khích mê hoặc lòng người, Long Phạm mỉm cười chậm rãi cúi xuống, như là cố ý muốn cho tất cả mọi người nhìn thấy rõ ràng, chậm chậm hôn lên môi hắn.

Hai cánh môi mới đầu chỉ là chạm vào nhau, sau đó dần dần thêm sâu, những người đứng gần đó cơ hồ có thể nhìn thấy đầu lưỡi của hai người đang giao triền, vội vàng giơ máy chụp lên, phàm là phóng viên sẽ không ai buông tha góc độ tuyệt hảo trước mắt, tin tức ngày mai chắc chắn sẽ rất nóng bỏng đầy phần khích!

Lăng Lạc Viêm biết rõ Long Phạm là cố ý, nhưng đối với hắn mà nói hắn cũng không quan tâm ở trước mặt người khác hôn Long Phạm, phớt lờ hết thấy ánh đèn máy ảnh cùng những tiếng chụp tách tách không ngừng vang lên, xem như không nghe thấy những âm thanh thấp giọng xì xào, rồi có một ánh mắt phi thường đặc biệt đang chăm chú nhìn, làm cho hắn rất dễ dàng nhận biết người kia là ai.

Cố gắng kiềm chế nhưng vẫn tản mát hơi thở lạnh như băng, mang theo tức giận cùng oán hận, hắn rất quen thuộc cái loại ánh mắt này, vừa tiến vào cửa liền nhìn hắn như vậy.

Không biết có phải Long Phạm cũng cảm giác được ánh mắt của Chung Hàn Tiêu hay không, Lăng Lạc Viêm chỉ thấy Long Phạm siết chặt thân thể của hắn khiến hai người càng thêm kề sát, đến mức cho dù cách một lớp y phục cũng có thể cảm giác được độ cứng và nhiệt độ nóng bỏng dưới thân của đối phương.

“Uy, muốn làm thì liền trở về...” Thoáng đẩy hắn ra, Lăng Lạc Viêm thở hổn hển lấy tay lau đi dấu vết bên môi, ở bên tai Long Phạm thấp giọng nói nhỏ một câu. Hắn không dự định biểu diễn ngay tại nơi đây, cứ tiếp tục như vậy hắn không biết hắn và Long Phạm có thể nhẫn nại đến lúc trở về hay không.

Đáy mắt của Long Phạm hiện lên ý cười nhạn nhạt đầy ái muội, hơi thoáng gật đầu, khẽ dùng ngón tay vuốt nhẹ lên đôi môi ửng hồng của Lăng Lạc Viêm, quay đầu nhìn mỗi một người trong đám đông, ý cười lui ra, bên trong đôi mắt màu thanh lam xuất hiện lãnh ý đầy thâm trầm, hắn rất rõ ràng vẻ mặt Chung Hàn Tiêu nhìn Lăng Lạc Viêm mang ý nghĩa gì.

Ánh đèn cùng âm thanh máy chụp hình thay phiên phau vang lên. Lâm Lệ đang nằm trên mặt đất cũng bị vô số người chụp ảnh, trong tiếng xôn xao bỗng nhiên truyền đến âm thanh cầu cứu rất nhỏ.

“Cứu....cứu....” Lâm Lệ ngã xuống đất nhưng vẫn chưa chết, nằm trong vũng máu nhưng căn bản không ai để ý.

Trong đám đông có người nhìn thấy Lâm Lệ bị bắn nhưng không chết, giơ tay lên cầm cái gì đó, ánh mắt Long Phạm chợt lóe, ở bên tai Lăng Lạc Viêm nói nhỏ một câu.

Chung Hàn Tiêu mới cầm điện thoại chuẩn bị chỉ thị thì một bóng trắng đột nhiên xuất hiện đứng trước mặt hắn.

“Kêu người của người dừng tay.”

Lời nói chậm rãi nhưng dứt khoát, toát ra một cảm giác nguy hiểm nào đó, đôi mắt đang nhìn hấn cứ nhiên lại hiện lên màu thanh lam lạnh lùng.

Đồng tử của Chung Hàn Tiêu trở nên âm trầm sắc bén.

Hấn biết người nam nhân này mới vừa rồi là cố ý làm cho hấn xem, cố ý ở trước mặt nhiều người, cố ý ở trước mặt hấn hôn “Vũ”.

Bàn tay đang cầm điện thoại đột nhiên nắm chặt, hấn cùng người nam nhân đối mặt, “Người ra lệnh cho ta?”

Người nam nhân này đột nhiên xuất hiện trước mặt hấn, câu nói kia tựa như mệnh lệnh, sự cương quyết cùng lời ra lệnh như là chuyện đương nhiên, cái loại này khiến người ta không thể tự chủ được bất giác muốn tuân theo, hơn nữa lại đặc biệt rõ ràng, làm cho hấn nhớ tới phụ thân của hấn, một người nam nhân khùng bố mà hắc bạch lưỡng đạo đều phải kính nể ba phần, ông trùm quá cổ một thời của Ảnh Kiều Minh.

Không, thậm chí so với phụ thân của hấn càng khiến kẻ khác kinh hãi hơn, trong quá khứ bất luận là cường đại đối thủ như thế nào thì hấn cũng đều gặp qua, nhưng không có ai có thể so sánh với người nam nhân này. (chuyện, Long ca của chúng ta mà)

Hiện tại, Chung Tình là người của hấn? Vũ, đệ đệ của hấn....cùng người này.....

Nụ hôn vừa rồi đã hoàn toàn chứng minh điểm này, trong một rừng người như vậy, một chút cũng không để ý việc này sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp phát triển điện ảnh của hấn ra sao, từ khi người nam nhân này đột nhiên xuất hiện thì ba lần bốn lượt đều biểu hiện đủ loại thân mật như là khoe ra, cũng như là muốn nói với tất cả mọi người quan hệ của hấn và người nam nhân này.

Sắc mặt âm trầm của Chung Hàn Tiêu càng lúc càng lạnh lùng, nắm chặt điện thoại ngay tại bên tai, vốn tính toán muốn đám thủ hạ tiếp tục nổ súng nhưng một lời cũng không thể xuất ra khỏi miệng, cùng nam nhân kia bốn mắt nhìn nhau, hấn cảm giác được một loại áp bách mãnh liệt, bất quá hấn rất rõ ràng cái loại này tựa như đang đối mặt với nguy hiểm, trải qua sinh tử.

“Người nên nghe theo lời của ta.” Long Phạm đứng trước mặt Chung Hàn Tiêu, ánh mắt thản nhiên tràn đầy thâm trầm tĩnh mịch làm cho Chung Hàn Tiêu không dám có nửa điểm lơ lửng.

Dưới đáy mắt màu thanh lam như nổi lên gợn sóng mang theo vài phần quỷ bí, hấn biết quá khứ của Lạc Viêm có Chung Hàn Tiêu, cũng không biết ngọn nguồn đầu đuôi như thế nào, nhưng giờ khắc này hấn hiểu rõ tâm tư của Chung Hàn Tiêu, cái loại tâm tư này khiến hấn rất muốn làm cho Chung Hàn Tiêu từ nay về sau biến mất khỏi thế gian.

Chiếm giữ quá khứ của Lạc Viêm, hiện giờ vẫn muốn dây dưa cùng Lạc Viêm đã thuộc về hấn, như thế nào mới có thể cho Chung Hàn Tiêu biết rõ Lạc Viêm là của hấn, triệt để hoàn toàn, từ tâm đến thân, mỗi một tác chỉ có thể là của hấn, người bên ngoài cho dù chưa làm bất cứ điều gì, chỉ là có ý đồ cũng phải trả giá đắt.....

Bên trong đôi mắt thanh lam hiện lên vài phần âm u, đó là vực sâu không thấy đáy.

Chung Hàn Tiêu nhìn thấy thần sắc trong mắt của Long Phạm, trong lòng dâng lên cảnh giác. Người nam nhân này không phải bất cứ địch thủ nào trước đây của hấn có thể so sánh với, lại nhắc nhở chính mình không nên quên điểm này, xem ra muốn đoạt lại thứ thuộc về mình từ trong tay của người nam nhân này cần phải mất nhiều công phu. (đang nằm mơ àh)

Hai người cứ như vậy giằng co, người của Ảnh Kiều Minh đang đợi lệnh ở đầu dây bên kia hô lên vài tiếng, thủy chung không thấy chỉ thị của cấp trên, dường như cảm giác được có gì bất thường nên không dám cúp máy, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Không ai đi quan tâm Lâm Lệ như thế nào, sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết mới có tinh thần tiếp tục tác nghiệp, lúc này lại phát hiện nam nhân bên cạnh Chung Tình cùng Chung Hàn Tiêu đang bắt động nhìn nhau, không khí xung quanh đột nhiên trở nên căng thẳng.

Cái loại cảm giác khẩn trương vì sự giằng co giữa hai người nam nhân. Một người là Chung Hàn Tiêu, thủ lĩnh của Ảnh Kiêu Minh, trên danh nghĩa là chủ tịch tập đoàn Ảnh Kiêu, bất quá cũng không ai dám dễ dàng đắc tội.

Người còn lại là nam nhân bên cạnh Chung Tình có thân phận bí ẩn, tuy không biết lai lịch nhưng tất cả mọi người lại cảm giác được sự cường đại của hắn. Cái loại cảm giác này rất kỳ quái, đứng trước mặt hắn thật giống như đang đứng trước biển sâu thăm thẳm hay là ngọn núi cao không nhìn thấy đỉnh, làm cho người ta không khỏi tự giác muốn tránh xa, từ trong thâm tâm dâng lên một loại cảm giác kính sợ.

Hôm nay Chung Hàn Tiêu xuất hiện thật đột ngột, mà sự xuất hiện của nam nhân kia càng thêm li kì cổ quái, bọn hắn căng thẳng giằng co như thế này xem ra đều là vì một người. Có người bỗng nhiên nhớ lại dường như trước kia từng có tin đồn quá khứ của Chung Tình có liên quan đến xã hội đen....

Nếu là thật thì mục đích mà Chung Hàn Tiêu đến đây cũng là điều dễ hiểu, còn người kia thì càng không cần phải nói, cả hai đều là vì Chung Tình.....

Âm thầm cầm máy chụp hình tác nghiệp, trải qua một hồi phong ba, giờ khắc này trong đại sảnh lại tiếp tục trở thành hội trường họp báo.

Từ khi tiếng súng bên trong vang lên thì cảnh sát đã vội tiến vào, hiện giờ đang ở bên ngoài điều tra vụ án. Trong hội trường rộng lớn lúc này trở thành một mảnh hỗn loạn nhưng không có nhiều người đi ra, trải qua hết thảy những việc vừa rồi, không ai có thể buông tha cơ hội tiếp cận Chung Tình, người có mị lực như vậy thì ai có thể rời đi trước hắn?

Các phóng viên trong hội trường chỉ cần Chung Tình không rời đi thì sẽ không buông tha, tất cả mọi người đều muốn nhìn đến phút cuối cùng.

Cảnh sát đưa Lâm Lệ đang hấp hối ra ngoài, bọn họ thẩm vấn điều tra mọi người hoàn cảnh nàng bị trúng đạn như thế nào, nhưng không có ai biết rõ nguyên nhân, viên đạn dường như đột nhiên bắn vào, bọn hắn căn bản không thấy trong hội trường có bất luận kẻ nào bóp cò.

“Người không còn cơ hội.” Long Phạm nhìn lướt qua dấu vết bị cháy xém ở đầu cửa sổ, hắn nhìn thấy rất rõ ràng, nữ nhân kia bị tập kích đúng là do Chung Hàn Tiêu hạ lệnh.

Hắn cũng không tiếc rẻ tánh mạng của người khác, ngoại trừ Lạc Viêm thì sinh tử của bất kỳ ai đều không quan hệ đến hắn, nhưng....giải quyết hết thảy những việc này không thể là Chung Hàn Tiêu, mà để cho nữ nhân kia chết như vậy, tựa hồ cũng quá mức dễ dàng....

Nhìn chăm chú người đang hướng hắn đi tới, hắn thấy trên thân Lạc Viêm dính đầy huyết sắc, đáy mắt thanh lam dần dần thâm trầm, “Muốn thay y phục?”

Lạc Viêm ghét nhất bị nhuộm máu tanh, muốn giết người thì có rất nhiều cách để lấy mạng, Chung Hàn Tiêu lại dùng cách này, nhưng lại ở thời điểm Lạc Viêm chưa theo hắn rời đi, hành động đột ngột suýt nữa đã tạo thành hậu quả không thể vãn hồi, cũng suýt nữa ảnh hưởng đến an nguy của Lạc Viêm.

Điểm này làm cho hắn càng lúc càng khó chịu, hắn sẽ không để Chung Hàn Tiêu tiếp tục làm ra việc dư thừa, Lạc Viêm có hắn là đủ rồi.

Lăng Lạc Viêm cúi đầu nhìn vết máu trên người liền nhíu mi, rồi đi đến bên cạnh Long Phạm, “Như vậy cũng được.” Hương sen trên người Long Phạm có thể thay hắn xua tan mùi vị máu tanh.

“Khi nào quay về thì người cũng thay đi.” Hắn toàn thân ô ứ thì cũng đã ô ứ, so sánh với điểm này thì dấu vết trên người Long Phạm càng làm cho hắn cảm thấy thực không thoải mái, đó là thời điểm hắn cùng Long Phạm hôn nhau, bộ tây âu trên người hắn dính lên bạch y bào của Long Phạm, lúc này hiện lên vài vết máu đỏ sẫm, mặc dù biết rằng Long Phạm không để ý bị lây dính huyết sắc, nhưng hắn đối với trước mắt vẫn cảm thấy không vui.

Chung Hàn Tiêu nhìn thấy hai người một hỏi một đáp, giữa từng câu từng chữ, giữa mỗi một biểu tình đều thể hiện quan hệ của bọn hắn đã đến mức nào, cái loại thân mật này bất giác đã trở thành thói quen....còn lời nói của nam nhân kia mới vừa rồi....đã không còn cơ hội.

Hung hăng nắm chặt điện thoại trong tay, ấn nút cúp cuộc gọi, hất bỏ nó vào túi quần. Cảnh sát đã tiến vào, không còn cơ hội lấy đi tánh mạng của Lâm Lệ, hay là còn một ý tứ khác, hắn không còn cơ hội....

Bên người nam nhân kia chính là người đã từng thuộc về hắn, nhưng hiện tại đã tỏa sáng đến mức hắn cũng không thể không chế được ánh mắt phải dõi theo, dường như đã vận dụng hết thấy bài học hắn dạy cho, chỉ là vì nhìn thấy Vũ một thân nhiễm màu đỏ sẫm, nhìn thấy nụ cười đó.

Nếu lúc trước....

Chung Hàn Tiêu nhìn thấy hai người kia thừa dịp hỗn loạn thoát ly khỏi hội trường, thần sắc lạnh lùng âm trầm trên mặt càng lộ ra sự cương quyết.

“Ta tưởng người lập tức đem ta trở về.” Lăng Lạc Viêm đưa Long Phạm lên xe, hắn không rõ vì sao Long Phạm không đem hắn đi.

“Qua ngày hôm nay ta thay đổi chủ ý. Lạc Viêm đã ở bên cạnh ta thì cũng không vội trở về.” Long Phạm đánh giá một vòng trong xe, thế giới này có rất nhiều thứ hắn không biết, nhưng những thứ này cũng không phải lý do hắn tính toán tạm thời lưu lại ở đây.

Cuối cùng thì hắn đã biết cuộc sống của Lạc Viêm ở thế giới này như thế nào, cho đến ngày hôm nay hắn rốt cục biết rõ nơi này có bao nhiêu người vọng tưởng đến người thuộc về hắn, đám người ở chỗ kia, tất cả đều là vì Lạc Viêm mà đến.

118. Quyển 3: Chương 118: Sở Hữu

“Về về nhà của ta trước.” Lăng Lạc Viêm khởi động xe, hắn không nghĩ đến sẽ có một ngày hắn và Long Phạm cùng ngồi trên một chiếc xe rồi trở về chỗ ở của hắn ở thế giới này.

Chạy qua những tòa nhà cao tầng, những phương tiện giao thông, bên ngoài cửa sổ là dòng người tới lui tấp nập, đủ loại cảnh tượng bất đồng so với thế giới kia, nhưng hết thấy vẫn chưa hấp dẫn được ánh mắt của Long Phạm, hắn chỉ chăm chú nhìn người bên cạnh.

Vừa đến thế giới này tìm kiếm Lạc Viêm liền gặp ngay sự việc ngày hôm nay, uy lực của cái gọi là thuốc nổ kia thì hắn không rõ lắm, nhưng cũng hiểu được một chút ở thế giới này Lạc Viêm được xưng là Chung Tình, có vô số người theo đuổi, có người nguyện ý trả giá bằng chính sinh mạng của mình để mong được lọt vào mắt xanh của Lạc Viêm.

Bất luận ở nơi nào thì tông chủ của hắn cũng có thể thu hút tất cả sự chú ý của người khác, khiến tất cả mọi người khuyển tâm ngưỡng mộ. Đôi mắt thâm thúy hiện lên vài phần ý cười, trong ý cười lại lộ ra màu thanh lam quý dị như băng hàn.

Lạc Viêm khiến hắn động tâm cũng khiến hắn tự hào, nhưng đồ kị dâng lên dưới đáy lòng lại không thể dễ dàng tiêu lui.

“Đang suy nghĩ cái gì?” Lăng Lạc Viêm đang quẹo cua thì phát hiện Long Phạm không tiếp tục nhìn hắn mà hơi thoảng nhắm mắt, trong xe lộ ra hơi thở khác thường, nghe xong câu hỏi, tế ti của hắn nhếch môi lên nhìn hắn mỉm cười.

“Sau khi trở về thì tắm rửa trước có được không?”

Bên trong xe tràn ngập hơi thở của Long Phạm, hắn cơ hồ lãng quên trên người còn dính máu. Gật đầu, hắn nhìn đến tòa nhà cách đó không xa, đã đến nơi hắn từng ở.

Đỗ xe trong gara, mở ra cửa phòng, đang muốn dẫn Long Phạm đi vào, đột nhiên thấy trong phòng có bóng người chớp lên, hắn ấn nút công tắc đèn trên tường, dưới ngọn đèn, nam nhân mặc một thân y phục bằng da, chân mang giày boots xoay người lại.

“John!” Hướng hắn giơ tay lên, nam nhân ở trong phòng dường như mới đến không bao lâu, chìa khóa còn nằm trong tay, chiếc áo khoác đắt tiền dài đến gối được mở ra, tay còn lại cầm một chiếc mũ dạ có phong cách thời Trung cổ, mái tóc vàng uốn xoắn làm nổi bật khuôn mặt tinh xảo, nụ cười vô cùng sáng lạn, đến khi nhìn thấy bên người hắn còn một người khác thì nam nhân này lộ ra biểu tình kinh ngạc lẫn nghi hoặc.

“Janod...” Lăng Lạc Viêm cũng có chút kinh ngạc, Janod là tình nhân cuối cùng trước khi hắn rời khỏi nơi này. Bởi vì Janod theo đạo nên gọi hắn là John, nói hắn là người soi rọi ánh sáng, dẫn đường cho thánh đồ. Bọn hắn sống chung một thời gian coi như cũng vui vẻ, nhưng hắn không nghĩ đến vừa về đến nhà sẽ gặp Janod.

Như vậy chiếc xe đậu ở trước cửa quả thật là của Janod, Lăng Lạc Viêm chỉ gạt đầu đối với khuôn mặt tươi cười cùng nghi hoặc của Janod, quay người lại nhìn Long Phạm đã thấy ánh mắt thanh lam thần nhiên đảo qua trên người hắn và Janod, thân ảnh bạch y từ bên cạnh đi đến ngồi lên ghế sofa trong phòng khách, một lời cũng chưa nói.

Nếu phản ứng như vậy không phải chứng tỏ Long Phạm không vui thì hắn không biết còn có thể là cái gì. Tế ti của hắn tuyệt đối có thể dễ dàng nhìn ra quan hệ của hắn và Janod, tuy đó là chuyện trước kia nhưng Long Phạm là loại người thù lâu nhớ dai, càng bình tĩnh càng khiến người ta không thể đoán được sau đó hắn sẽ làm ra chuyện gì, lúc trước sự kiện của Trữ Hình đã làm cho hắn hiểu rất rõ điểm này.

Xem ra vẫn phải sớm rời khỏi nơi này mới đúng, có trời mới biết sau Janod còn có thể có bao nhiêu người đến gặp hắn, may mắn chìa khóa chỉ có Janod có, bằng không thì không biết Long Phạm sẽ có phản ứng gì, nếu vừa về đến liền nhìn thấy một đám người đang chờ hắn....

“Lạc Viêm không định giới thiệu một chút sao?” Long Phạm nâng mắt lên, đồng tử trở nên lạnh nhạt thậm chí còn mang theo vài phần ý cười, cũng không rõ ràng nhưng lại trầm tĩnh mà bình thản.

“Ta nghĩ không cần thiết.” Lăng Lạc Viêm đối mặt với cái loại ý cười này liền lập tức trở nên cảnh giác.

“Lạc Viêm? John, người đổi tên?” Nhìn thoáng qua nam nhân mặc trên người một bộ y phục cổ quái, Janod tiếp tục tỏ vẻ kinh ngạc, “Hắn là ai vậy? Hay là ta đến không đúng lúc? Mấy hôm trước có đến bệnh viện thăm người nhưng người còn đang ngủ, nghe nói hôm nay người triệu tập họp báo phát sinh chuyện ngoài ý muốn nên ta vội đến đây chờ người.”

“Về sau chuyện của ta không quan hệ đến người, không cần đến gặp ta. Janod....đưa chìa khóa còn lại cho ta.” Lăng Lạc Viêm hướng đến hắn, đưa tay ra.

Hứa Kiệt mới nổi lên trong giới người mẫu, có dáng người thực không tồi, từng là một trong những tình nhân hắn thích nhất, cho dù không làm gì thì đến ban đêm hắn cũng thích ôm Janod để làm nhàn dễ ngủ.

Janod cũng giống những người trước đây, chỉ có ý nghĩa như thế với hắn, tương đương với một thứ cần thiết để chữa bệnh mất ngủ, không còn bất luận ý nghĩa nào hơn. Tuy là như thế nhưng để cho Long Phạm biết được chắc là sẽ không thích thú gì mấy.

“Hắn là người mới của người sao?” Hắn đã sớm dự đoán sẽ có một ngày như vậy, không ai có thể có được John trong thời gian dài, đưa chìa khóa trả lại, hắn cười bất đắc dĩ, “Còn tưởng rằng sẽ khiến người kinh hãi không nghĩ đến người nhanh như vậy đã có mục tiêu mới.”

“Hắn không phải mục tiêu của ta, hắn là ngoài ý muốn, cũng là người cuối cùng, về sau sẽ không còn bất cứ người nào khác.” Nhớ tới lúc trước lần đầu tiên nhìn thấy Long Phạm, Lăng Lạc Viêm đem chìa khóa đặt sang một bên, đi đến sofa rồi ngồi xuống, nhìn về phía nam nhân bên cạnh, “Hiện tại không cần phải giới thiệu.”

Hiện tại người thứ ba ở trong phòng không còn quan hệ gì với hắn.

“Thật sự là vô tình.” Long Phạm thần nhiên, ý cười vẫn chưa lui ra lại tăng thêm vài phần, rồi sau đó đứng lên nhìn người dư thừa ở trong phòng, hơi thoáng gạt đầu, “Long Phạm,”

“Hứa Kiệt, người có thể gọi ta Janod.” Dùng ánh mắt đánh giá từng chi tiết trên người nam nhân trước mặt, Hứa Kiệt phát hiện Long Phạm thực sự phi thường đặc biệt so với bất kỳ tình nhân nào trong quá khứ của Chung Tình.

Ở trong một căn phòng cực kỳ hiện đại như thế này, hắn mặc một thân trường bào cổ điển nhưng lại không hề quái dị, hết thấy xung quanh dường như bị hơi thở của hắn áp chế, tựa hồ ở mỗi nơi hắn đến đều có thể dễ dàng nghiêng hợp. John vừa rồi nói hắn là người cuối cùng, không biết có phải thật hay không hay chỉ nhất thời nói như thế? Nếu là thật thì Long Phạm này cũng rất xứng với John, chỉ là....

Ánh mắt không tự chủ hướng về người đang ngồi trên ghế sofa, Hứa Kiệt nhớ lại dĩ vãng, vẫn có chút không muốn, đang tiếc nuối thì bỗng nhiên nghe được một câu hỏi, “Hay là không thể quên?”

Tuy lời nói có chút cổ quái nhưng ngữ thanh thâm trầm ôn hòa lại nói ra tâm tư của hắn, Hứa Kiệt không khỏi gật đầu, hướng đến người nam nhân trước mặt mỉm cười, “Người nên biết sức hấp dẫn của John lớn thế nào.”

So với bất luận kẻ nào có liên quan đến Lạc Viêm thì hắn là người rõ ràng nhất, nhưng hiện tại lại có người nói những lời này với hắn. Long Phạm nhìn Hứa Kiệt trước mặt, dưới đáy mắt thanh lam hiện lên một màu u ám, khẽ cười nhưng giọng nói vẫn chậm rãi như trước, “Đúng vậy, người nói không sai, ta biết.”

Trên đời không ai so với hắn có thể nhận thức sâu sắc điểm này, vô luận là Lạc Viêm kiêu ngạo quật cường hay mị sắc như viêm hỏa, ở trong mắt hắn lúc nào cũng tà khí khiêu khích gợi tình, khi đối địch lại tràn đầy áp bách sắc bén, đối mặt với tộc nhân thì uy nghi chói mắt, Lạc Viêm thân là tông chủ của hắn lại khiến hắn dứt bỏ lợi ích tông tộc, trong lòng chỉ duy nhất còn tồn tại một mình Lạc Viêm.

Người thuộc về hắn thì làm sao hắn lại không hiểu rõ....lúc này lại có người dùng vẻ mặt kia nói cho hắn biết mị lực của Lạc Viêm, dùng ánh mắt và lời nói mang theo ý tứ sâu sắc như thế.

Đôi mắt thản nhiên khẽ nhắm lại, Long Phạm đứng yên, Hứa Kiệt thở dài một tiếng dường như mang theo thương xót cùng tiếc nuối, tiếng thở dài dần dần hạ xuống dường như không còn tồn tại, xung quanh trở nên lạnh lẽo, Hứa Kiệt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nam nhân trước mặt thì đôi mắt kia cũng chậm rãi nâng lên.

Tròng trắng trong mắt của hắn lại là màu xanh, đang kinh ngạc điểm này, Hứa Kiệt chỉ nhìn thấy màu thanh lam kia tựa hồ bị đồng tử tối đen như mực lây nhiễm dần dần hóa thành đen kịt, kinh hãi muốn lui về phía sau, hắn lại phát hiện cơ thể của mình không thể nhúc nhích?!

“Người không thể quên thì để ta làm cho người quên, yên tâm, rất nhanh rồi người sẽ không còn nhớ gì nữa....” Lời nói nhẹ nhàng lộ ra băng hàn, âm thanh ôn hòa dịu êm kia lại không thể khiến người ta an tâm, chỉ có thể dẫn đến càng nhiều sợ hãi run rẩy.

Lăng Lạc Viêm ngồi một bên nhìn thấy một quả quang cầu nhạt màu từ trên người Hứa Kiệt bay đến trong tay Long Phạm rồi vỡ nát. Quang cầu kia làm cho hắn nhớ tới thời điểm hồn phách bị vỡ vụn, đó là hồn phách của Hứa Kiệt?

“Người làm cái gì?” Lăng Lạc Viêm nghi hoặc nhìn thấy Long Phạm thu hồi tay, mà Hứa Kiệt vẫn đứng tại chỗ, ánh mắt trở nên dờ dẫn, Long Phạm bước đến chỗ của Lăng Lạc Viêm, biểu tình điềm nhiên, một tay nâng cằm của hắn lên, “Lạc Viêm còn quan tâm đến hắn?”

Không đợi hắn trả lời, Long Phạm áp sát khiến hắn không còn đường lui trên ghế sofa, đôi môi bị hôn xuống thật mạnh, người nam nhân đè trên người hắn mang đến một trận hương sen nhàn nhạt. Đôi môi hôn hắn cùng bàn tay không ngừng vuốt ve trên người lại không hề có nửa điểm thanh tâm quả dục mà ngược lại tất cả đều là dục vọng pha lẫn tức giận.

Đầu lưỡi bị khiêu khích, bàn tay ở trên người hắn tìm được y hạ liền tựa hồ không còn kiên nhẫn bị quần áo vướng víu, một đạo bạch quang hiện lên, chỉ trong khoảnh khắc trên thân không còn một mảnh vải, mà y phục trên mặt đất đã trở nên nát vụn.

“Lạc Viêm muốn thay y phục? Như vậy cứ để ta thị phụng thì thế nào? Những nơi bị dính máu cũng sẽ bị nhiễm mùi huyết tinh, như vậy thì để cho ta thay người loại bỏ....” Long Phạm thoát ra bạch y bào trên người, nhìn chăm chú nam nhân ở dưới thân của hắn, thân thể trắng ngần cân xứng, không lưu một chút dấu vết của hắn, khối thân thể này đã từng bị người khác chạm vào nhưng chưa bao giờ thuộc về hắn. (thị phụng = hầu hạ)

Dùng miệng lấp kín đôi môi đang muốn mấp máy, bàn tay của hắn không ngừng vuốt ve khiêu khích trên làn da trắng ngần, dùng đầu ngón tay treu đùa trên cặp nhũ hồng trước ngực khiến chúng nổi lên, đem dục vọng lửa nóng dưới thân kẻ sát vào giữa đôi chân thon dài kia, “Xem ra Lạc Viêm chờ không kịp nữa.” Hắn có thể cảm giác được ngạnh vật dưới thân Lạc Viêm cũng như hắn.

Rốt cục bị buông ra, Lăng Lạc Viêm thở hổn hển, nghiêng đầu sang một bên, “Uy, từ từ! Còn có người...” Quay đầu nhìn lại trong phòng thì phát hiện Hứa Kiệt đang tự mình mở cửa đi ra, bên ngoài vang lên tiếng xe khởi động rồi dần dần đi xa.

“Hắn chỉ bị ta lấy đi một phần hồn phách, một phần rất nhỏ...” Chỉ là một phần rất nhỏ, nhỏ đến mức đủ để quên đi hết thấy những chuyện trước kia, quên đi những gì liên quan đến Lạc Viêm, về sau sẽ không thể nào nhớ được bất luận chuyện gì. Dưới đáy mắt Long Phạm xẹt qua một tia hài lòng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Lăng Lạc Viêm, lại vì chứng kiến hết thấy những gì mới xảy ra mà lộ ra thần sắc lạnh đậm, “Ta tới đây tìm người rồi thấy những người đó, còn có quá khứ của người, Lạc Viêm nên biết giờ khắc này ta muốn làm cái gì.”

“Nếu như ta nói không biết?” Hiểu được Long Phạm vì những người trong hội trường và quá khứ của hắn mà dâng lên đồ kị, Lăng Lạc Viêm khẽ nâng tay mơn trớn trên thân thể của người đã làm cho hắn ngày nhớ đêm mong, “Không bằng người làm cho ta biết?”

“Nếu đây là mệnh lệnh của tông chủ thì Long Phạm đương nhiên tuân mệnh...” Về mặt thoáng dụ đi, màu đen dưới đáy mắt lại càng thêm dày đặc, Long Phạm cọ vào bên tai hắn, ngữ thanh ám muội để lại một câu thì thầm tràn đầy tình sắc, “Ta sẽ làm cho Lạc Viêm biết.....ta có bao nhiêu khát vọng tiến vào trong cơ thể người, để cho người gặt gao bao lấy ta, cảm thụ ta...”

Hắn muốn khối thân thể ở dưới thân hắn phải lưu đầy dấu vết của hắn từ hơi thở đến dấu hôn thậm chí cả thể dịch. Hắn muốn trên người Lạc Viêm phủ kín hương vị thuộc về hắn, tất cả toàn bộ của Lạc Viêm, bất luận là tâm hay là thân, cho dù là khối thân thể ở thế giới này, phàm là thuộc về Lạc Viêm thì cuối cùng cũng chỉ có thể là của hắn.

119. Quyển 3: Chương 119: Thị Phụng

Ngẩng đầu nhìn chăm chú đôi mắt bị nhiễm màu tình dục, hắn và Long Phạm nhìn nhau. Lăng Lạc Viêm chỉ cảm thấy đôi tay đang vuốt ve trên người khiến thân thể trở nên nóng rực. Cơ thể này đã hôn mê gần một năm vẫn chưa có bất luận kẻ nào chạm qua dường như đang muốn bốc cháy, hơi thở cùng nhiệt độ ôn hòa của Long Phạm kẻ sát trên người, sức nặng cùng ngành vật dưới thân càng dễ dàng khơi dậy tất cả dục niệm của hắn.

Phàm là mỗi một chỗ mà bàn tay của Long Phạm lướt qua đều khiến hắn phản ứng mãnh liệt, cảm giác hưng phấn rùng mình trời dậy, khối thân thể này rõ ràng không quen với Long Phạm nhưng lại đối với mỗi một động tác của Long Phạm mà sinh ra phản ứng.

“Vậy nhanh lên....làm cho ta cảm thụ người, Long Phạm...” Mang theo hơi thở gấp gáp, hắn ngửa đầu khẽ rên, nụ hôn từ trên cổ dần dần đi xuống trước ngực, hắn chỉ cảm thấy trên ngực có một mảnh ướt át mềm mại đang lướt lên, động tác vô cùng dịu dàng lại khiến dục niệm của hắn càng thêm buộc chặt, còn có bàn tay của Long Phạm mơn trớn dưới thân hắn tạo ra dị vang.

“Nhịn không nổi? Đã ướt thế này, ở đây của Lạc Viêm...” Đầu ngón tay của Long Phạm vệt lấy chất dịch tràn ra trên đỉnh dục vọng của Lăng Lạc Viêm, ngành vật trong tay hắn căng cứng nóng như lửa đốt, cảm thấy động tác của hắn khiến người dưới thân không ngừng rên rỉ, mỉm cười cúi đầu, tiếp tục hôn lên trước ngực đã lưu lại nhiều dấu hồng ngân, đầu nhũ hoa ửng đỏ vì hắn không ngừng khiêu khích mà đứng lên, lộ ra màu sắc sáng bóng ướt át đầy cảm dỗ, hắn nhẹ nhàng cắn xuống.

“A...” Há mồm thở dốc, Lăng Lạc Viêm chỉ cảm thấy trước ngực bỗng nhiên đau buốt, nhưng bên trong cái đau lại dẫn đến một trận khoái cảm, dục vọng dưới thân bị Long Phạm nắm trong tay càng thêm cứng rắn, theo động tác trên tay Long Phạm, hắn nâng thắt lưng lên theo đuổi khoái cảm, phần eo không thể khống chế mà khẽ run nhẹ nhẹ, lại bị Long Phạm đưa cánh tay vờn quanh nâng lên cao khiến cơ thể hai người gặt gao kẻ sát. Nhiệt độ cũng nóng như nhau, hắn có thể rõ ràng cảm giác được dục vọng dưới hạ thân của Long Phạm đã trưởng đại đến loại trình độ nào.

“Dùng cái loại phương thức này bỏ ta mà đi, khiến ta ngày đêm tương tư, đến nơi này lại để cho ta nhìn thấy những người đó, còn chuyện mới vừa rồi, Lạc Viêm đều phải bồi thường cho ta, cho đến khi ta cảm

thấy đủ mới thôi....” Nỗi đau lúc ấy phải dùng càng nhiều tình dục ái niệm để bù lại, tất cả đổ kị trước mắt phải do chính Lạc Viêm thay hẳn bình ổn.

Đôi mắt thâm trầm, Long Phạm chăm chú nhìn Lăng Lạc Viêm ở dưới thân, nhìn đôi mắt cũng giống như hẳn đang tràn ngập dục niệm cùng tình ý, nhiệt độ sôi sục, nghênh hợp tất cả khiêu khích của hẳn, tay của Lạc Viêm cũng mơn trớn trên thân thể hẳn làm cho hẳn khó khăn không chế dục vọng.

“Như thế nào mới có thể đủ?” Bàn tay vuốt ve trên người Long Phạm, đầu ngón tay của Lăng Lạc Viêm lướt qua cự vật trướng đại dưới thân của Long Phạm, nâng mắt, nhếch môi lên, vừa dứt lời thì đôi chân đã bị tách ra gập cong lên trước ngực, nam nhân đè trên người nhìn hẳn chăm chú, đôi mắt đen kịt tràn đầy dục vọng.

“Không bằng Lạc Viêm cứ thử xem, xem như thế nào mới có thể làm cho ta cảm thấy đủ....” Âm thanh hạ xuống bên tai, cố gắng kiềm chế khiến ngũ thanh trở nên trầm thấp, hơi lộ ra ý cười ái muội, đầu ngón tay của Long Phạm ở giữa khe hở của hẳn ma sát qua lại, tay còn lại vẫn tiếp tục vuốt ve dục vọng thẳng đứng ở trước thân Lăng Lạc Viêm, nhiệt độ nóng rực trong lòng bàn tay khiến huyết mạch của Long Phạm cũng trở nên sôi sục.

“Lạc Viêm vẫn mãi cảm như vậy,” Long Phạm nhìn chăm chú Lăng Lạc Viêm ở dưới thân, dục vọng trướng đại trong lòng bàn tay của hẳn không ngừng tràn ra chất dịch, mà khe hở của Lăng Lạc Viêm bị hẳn mơn trớn cũng hơi thoáng rung động. Mỉm cười, không biết là đang khen hay đang trêu chọc, đầu ngón tay tiến vào rồi thoáng rút ra, lướt trước cửa một vòng rồi tiếp tục hướng vào bên trong. Nơi ấy của Lạc Viêm gắt gao bao lấy hẳn, nhiệt độ nóng rực bên trong làm cho hẳn hận không thể lập tức đem chính mình đặt vào trong đó.

“Cũng là bởi vì ngươi, tựa như thế này....” Dưới đáy mắt của Lăng Lạc Viêm xẹt qua một tia mỉa mai hoặc xảo quyệt, đưa tay mơn trớn mái tóc xõa dài của Long Phạm trên người hẳn, kéo Long Phạm xuống, bàn tay vuốt ve trước vòng ngực rộng lớn rắn chắc của Long Phạm, dọc theo đường cong của cơ lý pháp phồng dần dần đi xuống, không chút để ý khẽ vuốt lên cự vật đã sớm trướng đại căng cứng.

Dục vọng thẳng đứng bởi vì động tác của hẳn mà càng thêm buộc chặt, càng thêm cực đại, Long Phạm rên rỉ một trận khiến hẳn cảm thấy hài lòng, “Ngươi cũng thực mãi cảm, tể ti đại nhân.....chỉ là bị ta chạm vào một chút mà thôi....”

“Đây chính là Lạc Viêm tự mình trêu chọc.” Long Phạm mỉm cười cúi đầu, hung hăng hôn lên môi hẳn, động tác trong tay đột nhiên nhanh hơn, đầu ngón tay hướng vào trong cơ thể hẳn càng lúc càng sâu.

Khoái cảm đột nhiên dâng trào làm cho Lăng Lạc Viêm khó nhịn, liên tục thở hổn hển, dục vọng thẳng đứng dưới thân không ngừng bị Long Phạm ma sát khiêu khích, từ một ngón tay ở phía sau tiến vào thành hai ngón, không thể nhẫn nại khoái cảm dâng trào, trong miệng hẳn phát ra những tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ đầy mê người, hết thấy lại bị Long Phạm lấp kín bằng một nụ hôn. Đầu lưỡi dây dưa trong miệng hẳn không biết có phải cố ý hay không nhưng lại giống như động tác của những ngón tay trong cơ thể hẳn, không ngừng xâm nhập khiêu khích rồi sau đó rời khỏi, làm cho hẳn liên tưởng đến mỗi một lần Long Phạm ra vào trong cơ thể hẳn....

“.....Có thể.....Long Phạm....”nhiệt độ trên đôi môi dần thối lui, Long Phạm tách ra để cho hẳn có thể hô hấp, tiếp theo hẳn phát hiện nam nhân trên người đang cúi xuống, dục vọng thẳng đứng bị đầu lưỡi linh hoạt liếm qua rồi nhập vào trong miệng.

Không thể hình dung cảm giác dục vọng của mình ở trong miệng Long Phạm “A—” Bàn tay nắm chặt trên vai Long Phạm, hẳn không thể kiềm chế mà kêu lên một tiếng, cúi đầu nhìn xuống thì thấy đôi mắt đen sẫm như ma mị đang mỉm cười nhìn hẳn.

“Lạc Viêm thích?” Long Phạm nhẫn nại cảm giác muốn ngay lập tức tiến vào, thầm nghĩ làm cho người dưới thân càng đạt đến nhiều khoái cảm càng tốt. Cầm lấy dục vọng dưới thân của Lạc Viêm, bàn tay của hẳn tiếp tục vuốt ve, đầu lưỡi liếm qua chất dịch không ngừng tràn ra ngay trên đỉnh, lại lướt một vòng sang bên mép, rồi sau đó chậm rãi nhập vào chỗ sâu trong miệng, hẳn muốn nhìn bộ dáng của Lạc Viêm ở dưới thân hẳn vì tình dục mà điên cuồng.

“Chuyện này.....còn phải hỏi... sao...” Hai chân tách ra gắt gao vờn quanh trên người Long Phạm, Lăng Lạc Viêm cắn răng kiềm nén. Ngoại trừ trước người, ngón tay ở giữa khe hở càng lúc càng xâm nhập sâu vào bên trong khiến dục vọng phía trước người càng khó khăn áp chế, phía sau trở nên co rút mạnh mẽ, hấn ưỡn người di chuyển thất lưng, đem dục vọng của mình hướng vào nơi ẩm áp đầy ướt át kia. Đầu lưỡi của Long Phạm cùng động tác ngón tay phủ đầy trong cơ thể hấn, khiến cho thân thể đã lâu chưa chạm vào người khác gần như bùng nổ.

“Ngô.....Long Phạm.....nơi đó.....a.....” Không biết là vì phía trước bị khoang miệng ẩm áp bao quanh hay là vì ngón tay thon dài ở phía sau không ngừng xâm nhập, hấn chỉ cảm thấy trên người một trận rung mình đầy hưng phấn, tiếp theo không bao lâu sẽ phải trào ra, ngay tại lúc này hết thấy mọi thứ ở dưới thân bỗng nhiên thối lui. (Long ca chơi ác)

“Long Phạm?” Hấn mở mắt thở hổn hển, nam nhân trước mặt không còn giữ bộ dáng ung dung mỉm cười, lúc này vì không thể nhẫn nhịn dục vọng mà hơi thoáng chau mày, chậm rãi liếm đi chất dịch ở bên môi thuộc về hấn, dưới đáy mắt đen kịt một màu dường như muốn đem hấn hoàn toàn cắn nuốt, “Còn chưa xong, Lạc Viêm, chờ ta đi vào.....”

Đôi chân gấp cong bỗng nhiên bị đè chặt, ngạnh vật cực đại bất thành linh đặt vào giữa, dường như tiến thẳng một mạch trực tiếp vào chỗ sâu nhất, không thể hình dung cảm giác trong khoảnh khắc kia, Lăng Lạc Viêm hô to thất thanh, giống như trong nháy mắt bị tổn thương, bộ phận kia của Long Phạm đang ở trong cơ thể hấn không ngừng xâm nhập vào góc hẹp, càng lúc càng trưởng đại.

“Kẹp chặt ta như vậy.” Ghé vào bên tai của Lăng Lạc Viêm thì thầm, Long Phạm nhẹ nhàng hôn xuống cần cổ ẩm ướt mồ hôi của Lăng Lạc Viêm, “Xem ra Lạc Viêm thích,” Từ sau khi phân ly cách biệt, ngoại trừ nụ hôn trước đó, giờ khắc này hấn mới cảm nhận Lạc Viêm chân chính trở về trong vòng tay của hấn. Hấn sẽ dùng tất cả tình niệm cùng dục vọng tích tụ bao ngày qua để cho Lạc Viêm hiểu được hấn nhớ Lạc Viêm nhiều như thế nào. (con rồng tinh này ăn gì mà khôn quá vậy)

Địa phương mới bị khuếch trương không bao lâu liền bị tiến vào trở nên co rút chặt chẽ, ngăn cản hấn xâm nhập. Long Phạm đè mạnh người dưới thân tiếp tục hướng vào chỗ sâu nhất, làm cho khe hở chật hẹp hoàn toàn đem hấn nuốt vào. (thô bạo quá a)

“A.....người nóng quá.....Long Phạm.....” trong cơ thể hấn, ngạnh vật nóng như lửa đốt bắt đầu di chuyển, gọi tên của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm tận lực thả lỏng nghênh đón hấn tiến vào. Từ khi về đến thế giới hiện đại, hấn đều không cảm thấy có nửa điểm chân thật, đến khi Long Phạm đứng trước mặt rồi giờ khắc này ở trên thân hấn, Lăng Lạc Viêm có cảm giác mới từ trong mộng tỉnh lại, hấn rốt cục cảm thấy được chân thật.

Thân thể bị ép trên ghế sofa bằng da, bởi vì mồ hôi cùng nhiệt độ trên người tạo nên một tầng hơi nước, mùi da thuộc pha lẫn hơi thở tình dục đầy dâm mỹ, còn có âm thanh va chạm của thân thể, bên tai tất cả đều là hơi thở của Long Phạm cùng lời nói thì thầm.

“Lạc Viêm có cảm giác được ta đang trong cơ thể của người? Muốn nhanh một chút....hay nhiều một chút?” Thở hổn hển, mơn trớn trên cơ thể thấm ướt mồ hôi, ở trước mặt hấn, thân hình của Lạc Viêm vì dục vọng mà buộc chặt, làn da trắng ngần hiện lên những dấu vết đỏ ửng, mồ hôi trong suốt lóe ra sáng bóng đầy mê người, làm cho hấn nhịn không được lại tiếp tục hôn xuống.

“Ta muốn người lần này đừng thái quá.....là tốt rồi....” Nắm chặt lưng của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm còn nhớ rõ lần đầu tiên với sáu ngày kịch liệt kia, trong miệng nhịn không được bật ra tiếng cười nhạo, lại bị từng trận va chạm lần lượt khơi dậy càng nhiều khát vọng dưới đáy lòng. Đôi tay ở trên người hấn vuốt ve khắp nơi, Long Phạm hôn xuống những chỗ mẫn cảm làm cho dục vọng trước thân của hấn ngang nhiên thẳng đứng kể sát vào bụng Long Phạm, theo từng trận ma sát di chuyển lưu lại đầy dấu vết tình dục.

“Thái quá là thế nào?” Đầu ngón tay lướt qua chất dịch trên bụng rồi đặt vào bên môi, Long Phạm chậm rãi liếm đi dấu vết trên đầu ngón tay, “Hương vị của Lạc Viêm làm cho người ta muốn nếm nhiều hơn một chút.....” Hấn vừa dứt lời liền rõ ràng cảm giác được trong cơ thể của người ở dưới thân đang mạnh mẽ rung động.

Lăng Lạc Viêm rên nhẹ một tiếng, nam nhân trước mặt đúng là tế ti thoát tục của hấn lại nói ra câu kia,

làm động tác như thế, lộ ra biểu tình vô cùng ái muội, khiến dưới thân hần co rút chặt chẽ, cự vật trong cơ thể rời khỏi rồi sau đó lại đi vào thật sâu, cũng bởi vì hần rung động mà dẫn đến cả cơ thể trở nên chặt kín.

Kéo tay của Long Phạm đặt xuống dưới thân, Lăng Lạc Viêm nâng mắt lên rồi mỉm cười, hàng lông mày khẽ nhích lộ ra thần sắc khiêu khích đầy tà khí, đường cong bên khóe môi hiện lên vài phần ý cười, hần mở miệng thở hổn hển cùng những tiếng rên rỉ đầy lửa nóng, “Muốn không? Vậy....sẽ cho người nhiều một chút...”

Vì vẻ mặt như vậy cùng lời nói của người dưới thân mà không thể khống chế, Long Phạm hôn xuống thật mạnh, động tác trong tay không hề dừng lại, trên đỉnh tràn ra ướt át, dục vọng mang theo hương vị của Lạc Viêm bị hần nuốt ve trở nên ẩm ướt trong lòng bàn tay.

Đôi mắt mê hoặc lòng người khẽ nhắm lại, trên khuôn mặt tà mị đầy cảm dỗ bị lây dính dấu vết tình dục, ngưỡng đầu rên rỉ, ở dưới thân hần uốn người lên, trước ngực có thể nhìn thấy những dấu hôn ửng đỏ, đó là vết tích hần lưu lại. Ngưỡng đầu lên có thể nhìn thấy dấu hôn ở bên cổ, hai chân của Lạc Viêm đang mở ra nghênh hợp, còn có chỗ kia thừa nhận dục vọng của hần, nơi đó dính đầy dấu vết tình dục của hai người, theo mỗi một động tác di chuyển ra vào của hần không ngừng tràn ra chất dịch, hiện lên ánh sáng lấp lánh đầy dâm mỹ....

E rằng Lạc Viêm sẽ không biết giờ khắc này hình ảnh của Lạc Viêm đủ để khiến bất luận kẻ nào cũng có thể lâm vào điên cuồng, nhưng tất cả những điều này chỉ có thể ở trong lòng của hần, chỉ có thể vì một mình hần mà phơi bày.

Dây dưa cùng hần trong miệng, đầu lưỡi cực hạn khiêu khích, Lạc Viêm của hần không hề che giấu khoái cảm, cũng làm cho tình dục thất khống của hần càng thêm khó khăn ức chế....

“Tối nay để cho ta thị phụng tông chủ, bồi thường lần đó...” Long Phạm dời môi ghé vào bên tai của hần khẽ nói, lại một lần nữa mạnh mẽ tiến vào khiến người dưới thân thở hổn hển, hần cười khẽ, “Lần đó chính là linh thể của ta, đối với Lạc Viêm mà nói vẫn là không đủ.”

Đột nhiên di chuyển nhanh hơn tựa như gió táp mưa sa, Lăng Lạc Viêm chỉ cảm thấy trong cơ thể như bị kéo căng rạn nứt, ở nơi giao hợp không ngừng phát ra dị thanh mê người, dưới thân ra vào quá mức mãnh liệt dường như muốn đem hần xuyên thủng, dời môi nghiêng đầu thở gấp, hần chỉ có thể đưa tay vịn chặt sau lưng của Long Phạm, thừa nhận sự cưỡng đoạt dường như vĩnh viễn vô tận, chiếm lấy hết thảy phản ứng của hần, cũng gây cho hần từng trận khoái cảm không ngừng dâng lên.

“Long Phạm....” Trong đầu trống rỗng, Lăng Lạc Viêm cơ hồ vì tình sự kịch liệt mà không thể hô hấp, dục vọng trước người không ngừng được nuốt ve càng lúc càng nóng rực, theo ngành vật trưởng đại trong cơ thể ra vào mà rung mình, rốt cục nhịn không được, đôi tay nắm chặt trên người Long Phạm, hần nâng thất lưng lên, ngưỡng đầu rên lên một tiếng, một cổ bạch dịch dừng trên bụng Long Phạm cũng dừng dưới thân của hần.

Từng trận co rút kịch liệt bên trong dường như muốn đem hần càng hút sâu vào, động tác của Long Phạm nhanh hơn, ma sát ở bên trong làm cho dục vọng dấy lên khoái cảm mạnh mẽ, đem Lăng Lạc Viêm gắt gao đặt ở dưới thân, siết chặt bàn tay bên hông làm cho địa phương giao hợp của hai người càng thêm khít sâu, hôn lên cặp môi đang thở hổn hển, hần gặm nhẹ rên rỉ mang theo khoái cảm, dưới thân lại thêm một lần xâm nhập mạnh mẽ, bạch dịch nóng rực bắn vào chỗ sâu nhất trong cơ thể của Lăng Lạc Viêm

Dời môi, ánh mắt Long Phạm chăm chú nhìn trên thân thể của người trước mặt, sắc màu tình dục u ám vẫn chưa thối lui trong đôi mắt đen kịt, cúi đầu khẽ hôn xuống thân thể thấm ướt mồ hôi của Lăng Lạc Viêm, nhìn thấy những dấu vết đỏ ửng trải rộng khắp nơi, hần vừa lòng mỉm cười.

“Tông chủ có hài lòng?” Ngữ thanh vui đùa, hần thoáng nghiêng người, chỉ thấy người bên cạnh lộ ra vẻ biếng nhác sau khi thực hiện tình sự, mang theo vài phần ý cười, nhướn mi nhìn hần.

“Cũng được.”

Đối với Long Phạm vui vẻ cười nói, Lăng Lạc Viêm cũng đáp lại giống như vậy, nhưng đang thoải mái nhớ lại khoái cảm mới vừa rồi, đã thấy một ngón tay thon dài nâng lên trước mặt, đầu ngón tay dính đầy bạch dịch, trong lòng bàn tay ướt át phản xạ ánh sáng lấp lánh, Long Phạm giơ bàn tay bị thấm ướt chất dịch

lên, “Chỉ là cũng được? Phản ứng mới vừa rồi của Lạc Viêm cũng không giống như thế, người nhìn....trên tay của ta, tất cả đều là dấu vết của Lạc Viêm, khiến bàn tay của ta thấm ướt thế này....chẳng phải là thực hài lòng hay sao?”

“Người....” Lăng Lạc Viêm nhìn thấy vết tích ướt át phủ kín trên lòng bàn tay của Long Phạm đang bị hấn đưa vào miệng.

Đầu lưỡi liếm qua hương vị của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm cười nhẹ, “Lúc trước chính là Lạc Viêm cho phép ta ném nhiều một chút.”

“Đủ rồi Long Phạm” Khẽ ho, Lăng Lạc Viêm lướt nhìn dấu vết dưới thân, chất dịch đang chảy ra từ giữa hai chân, còn có vết tích của hấn dính trên người Long Phạm, hơn nữa lời nói cùng hành động của Long Phạm đều làm cho dự niệm thoáng bình ổn của hấn có dấu hiệu sắp trở dậy.

Một năm qua khối thân thể này chưa có người chạm vào, lại có chút không thể khống chế khiêu khích.

“Như thế nào lại đủ? Nơi này của Lạc Viêm....tựa hồ còn muốn....” ngữ thanh của Long Phạm vì dự vọng mà trầm thấp. Trong lúc đang dẫn bạch dịch tràn ra trước cửa vào, bên trong khe hở khẽ rung như muốn đưa hấn cắn nuốt. Lăng Lạc Viêm cũng cảm thấy chưa đủ, phân ly cách biệt, hằng đêm nhớ mong làm cho dự niệm tích tụ, cho dù có ôm hôn hay đụng chạm nhiều hơn cũng không thể bù đắp nỗi đau lúc trước mang đến.

Lăng Lạc Viêm phát hiện khác thường trong cơ thể, nhíu mi, hấn ngồi dậy, “Vây chờ....”

“Vì sao phải chờ?” Cắt ngang lời Lăng Lạc Viêm, Long Phạm đem người vừa ngồi dậy đè sắp xuống, bàn tay bị bạch dịch thấm ướt không ngừng vuốt ve giữa hai chân hấn, cảm giác trơn nhẵn làm cho Lăng Lạc Viêm kêu rên một tiếng, giữa hai chân bị Long Phạm chạm vào như thế khiến hấn không thể khống chế cảm giác của chính mình.

Bị nằm sắp trên ghế sofa, dấu vết tình sự ở dưới thân dính trên lớp da thuộc của bộ ghế sofa đắt tiền được thiết kế theo kiểu tây âu, tất cả mồ hôi cùng bạch dịch ẩm ướt đều lưu lại vết tích, tựa hồ còn đang tản mát tình sắc kiều diễm rung động lòng người, dự vọng cực đại của Long Phạm lại tiếp tục tiến vào trong cơ thể của hấn.

Chống tay vào thành ghế, hấn chỉ có thể thở dốc quay đầu lại, “Đủ rồi....Long Phạm” Hấn vốn định lên giường rồi tiếp tục, để cho hấn nghỉ ngơi một lát. (thật là khổ thân em)

Mỗi lần cùng Long Phạm giao hoan đều kịch liệt khiến hấn hao hết thể lực, cho dù là ôn nhu nhưng nam nhân ở phía sau hấn cũng dùng cái ôn nhu thật cứng kia từng bước xâm chiếm, sở hữu toàn bộ hết thảy trên người của hấn, làm cho hấn chỉ có thể nhiệt liệt đáp lại, tựa như giờ khắc này.....

120. Quyển 3: Chương 120: Ái Ngữ

Khi Lăng Lạc Viêm tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trên giường, xung quanh hết thảy đều thực yên lặng, yên lặng đến mức bên tai chỉ còn tiếng tim đập trầm ổn, hết thảy những thứ khác tựa hồ đều cách ly rất xa, trong mũi ngửi được hương hoa sen quen thuộc, khác với mùi mồ hôi và chất dịch hỗn tạp kêu gọi dự vọng lúc trước, mùi hương này thật thanh đạm thoát tục.

Có thể nói đó là hương vị thánh khiết thuộc về tể ti của hấn, Long Phạm. Chẳng qua người mang hơi thở này lại hoàn toàn khác biệt.

Đi vào thế giới này để tìm hấn, vì những người từng có liên lụy với hấn mà sinh ra đổ kỵ, thân thể cùng với hấn giao triền, dùng dự vọng nóng như lửa đốt lần lượt ôm hấn, đem tất cả nhớ nhung tình ý khắc sâu vào trong cơ thể hấn, cho tới bây giờ, dưới thân tựa hồ còn lưu lại khoái cảm giống như ma túy, dư âm sau tình sự làm cho hấn miễn cưỡng không muốn nhúc nhích, trước mắt tựa hồ không ngừng hiện lên một màn lúc trước.

Đầu tiên là trên ghế sofa ở phòng khách, sau đó là trong phòng tắm, rồi sau đó....

Nhíu mi, thế nhưng hắn không thể nghĩ ra sau đó thế nào, hắn chỉ nhớ rõ sương mù bốc hơi trong phòng tắm, tiếng thở dốc rên rĩ, trước mặt là Long Phạm thật sâu nhìn vào mắt hắn, hơi nước bao trùm xung quanh làm cho hơi thở của bọn hắn cũng trở nên ẩm áp, vô tri vô thức trong suy nghĩ hỗn loạn, hắn chỉ có thể bị dục vọng điều khiển bản năng, không ngừng nghênh hợp Long Phạm chiếm đoạt, mãi cho đến khi mất đi lực tự hồi, lại một lần nữa làm cho bạch dịch trong cơ thể lây dính trên người Long Phạm.

Còn sau đó? Sau đó.....tại sao hắn không hề có chút ấn tượng mình đã quay lại phòng ngủ rồi lên giường như thế nào?! Chẳng lẽ hắn....

“Lạc Viêm tỉnh? Lúc trước ngươi hôn mê, bây giờ không sao chứ?” Long Phạm khẽ hôn xuống bên môi, Lăng Lạc Viêm nghiêng đầu đi, đôi mắt thanh lam quen thuộc đang quan tâm nhìn hắn, dưới lớp chăn có thể cảm giác được Long Phạm đang ôm hắn, thân thể của hai người xích lỏng không một mảnh vải.

“Ta làm sao vậy?” Trên người sớm được tắm rửa sạch sẽ nhưng suy nghĩ trong đầu vẫn hỗn loạn như trước, hắn vẫn không rõ ràng đến tột đã xảy ra chuyện gì, hắn hôn mê? Chẳng lẽ là vì giao hoan kịch liệt lúc trước? Là Long Phạm làm hắn đến mức hôn mê?

“Lạc Viêm cứ như thế mà ngắt đi trong lòng ta, thật sự khiến người ta lo lắng,” Nhẹ nhàng vuốt bên hông hắn, Long Phạm khẽ cười, “Cũng may không có việc gì, chỉ là thân thể của ngươi mệt mỏi nên mới có thể ngủ đến tận bây giờ.”

“Ta không có nhược đến mức này, nói cho ta biết vì sao lại thế?” Lăng Lạc Viêm ngồi dậy, dựa nửa người vào thân thể Long Phạm, đưa tay sờ trên khuôn ngực xích lỏng đầy rắn chắc của Long Phạm, khẽ nhắm mắt đắm chìm.

“Lạc Viêm đoán được?” Ánh mắt Long Phạm chợt lóe.

“Ta và ngươi cũng không phải là lần đầu tiên....” Lăng Lạc Viêm gật đầu, ngón tay lướt qua những điểm đỏ ửng, đó là dấu vết hắn lưu lại ngay trước ngực Long Phạm, đường cong cơ lý hoàn mỹ mang theo vô số vết tích đỏ ửng phập phồng theo từng làn hơi thở, làm cho ánh mắt của hắn lưu luyến không thôi.

Cơ hồ vì hình ảnh hoàn hảo trước mắt mà khiến mình quên mất những gì muốn nói, mãi cho đến khi những ngón tay đang du di bị cầm lấy, hắn và Long Phạm nhìn nhau, lúc này mới nhếch môi lên, tiếp tục lời nói lúc trước, “Tuy kịch liệt nhưng hoan ái như vậy vẫn chưa đến mức làm cho ta hôn mê, cho nên nhất định là nguyên nhân khác.” Là nam nhân, hắn vẫn tự tin về điểm này. (tự tin như uống milo)

Khẽ hôn lên từng ngón tay thon dài, trong mắt Long Phạm lộ ra tán thưởng, “Lạc Viêm nói không sai, ngươi hôn mê là vì nguyên nhân khác, đều không phải bởi vì ta.” Nếu Lạc Viêm là vì thế mà hôn mê, hắn thật không thể cam đoan chính mình về sau có thể khống chế được hay không, nếu là không thể tận tình ôm Lạc Viêm, hắn không biết mình sẽ như thế nào. (tưởng anh quan tâm người ta, ai để =.=)

“Đó là vì sao? Thân thể của ta làm sao vậy?” Tuy khối thân thể này mới hồi phục không bao lâu, nhưng vẫn chưa đến mức nhược như thế này, dù sao trong quá khứ của hắn từng được rèn luyện không ít.

Chỉ là, hắn cũng biết thân thể của mình quả thật khác thường, gần đây tuy không ngủ ngon nhưng tinh thần cũng không tồi, không cần ăn cũng cảm thấy không đói, những điều này làm cho hắn không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

“Hồn phách của Lạc Viêm đã đầy đủ, viêm hỏa lực là từ hồn phách của ngươi mà sinh ra, hiện giờ hồn phách của ngươi đã trở thành linh phách, nhưng thân thể này không có khả năng dung nạp, chính là vì vậy cho nên lực lượng của ngươi mới không ổn định.” Long Phạm nắm chặt tay của Lăng Lạc Viêm một chút, thầm nghĩ may mắn mình đến không muộn, “Cũng may đã nhiều ngày qua ngươi không sử dụng viêm hỏa, bằng không thì khối thân thể này đã sớm không thể chịu nổi. Cũng bởi vì lúc trước trên người của ngươi dung hòa máu của ta, nên ta mới có thể tìm đến ngươi nhanh như vậy, bất quá xem ra hôm nay là thời điểm phải quay trở về.”

Về thế giới kia....Lăng Lạc Viêm nhắm mắt lại, chậm rãi thở ra một hơi, nắm chặt tay Long Phạm, lại nghe thấy giọng nói thì thầm bên tai, “Lạc Viêm thở dài, hay là không muốn theo ta trở về?”

Ngữ thanh mang theo vài phần lo lắng, ngồi dậy đưa Lăng Lạc Viêm kéo vào trong lòng, Long Phạm chăm chú nhìn Lăng Lạc Viêm, bên trong đáy mắt thanh lam hiện lên vẻ âm trầm quỷ bí. Nếu Lạc Viêm lưu

luyện nơi đây, không muốn trở về thì hẳn cũng có thể tìm cách chữa trị khối thân thể này, nhưng Lạc Viêm không cần biết điểm này.

Người lấy đi tất cả tâm tư của hẳn, đã thuộc về hẳn thì hẳn sẽ không buông tay để Lạc Viêm rời đi.

Cúi đầu nhìn Lăng Lạc Viêm vẫn chưa trả lời, Long Phạm hôn lên đầu vai của Lăng Lạc Viêm, vốn là dấu vết hồng nhạt bây giờ lại trở nên đỏ sẫm, đầu ngón tay mơn trớn lên nó, hẳn tiếp tục chờ đợi câu trả lời. Đáng lý khi gặp nhau thì Lạc Viêm phải theo hẳn quay trở về, nhưng sau khi thấy những người đó thì hẳn lại muốn từ trong miệng Lạc Viêm nói ra Lạc Viêm thích thế giới nào hơn, là thế giới có hẳn tồn tại hay là nơi này có vô số người vì Lạc Viêm mà điên cuồng.

Tuy nhiên hẳn đã sớm biết đáp án.

Dưới đáy mắt xẹt qua ý cười, ánh mắt đậm tĩnh bình yên tiếp tục chăm chú nhìn. Long Phạm thậm chí có chút chờ mong nếu Lạc Viêm đối với thế giới này có một tia lưu luyến, hẳn nên làm thế nào để hủy diệt bất cứ ai có thể gây cản trở.

Tỷ như nam nhân tên Trần Mộ luôn che giấu tâm ý nhưng khi tới gần Lạc Viêm thì bị tiết lộ hết thảy, hay như quá khứ Chung Hàn Tiêu từng lưu lại dấu vết cho Lạc Viêm, có lẽ đã từng tổn thương đến hẳn, hiện tại vẫn dùng cái loại ánh mắt đó nhìn Lạc Viêm....

“Người căn bản biết rõ ta làm sao lại không muốn quay về cùng người? Phải nói là chờ không kịp mới đúng.” Lăng Lạc Viêm vẫn nhắm mắt lại, kiềm chế tâm tình nóng vội, lại thở ra một hơi. Mỗi khi nhắm mắt thì hương sen bên người lại vây quanh, hẳn sẽ có ảo giác bọn hẳn đã trở về Xích Diêm tộc, trở về cái thế giới vô cùng phần khích kia. (ra là ham vui =.=)

Hẳn là tông chủ Xích Diêm tộc, bất luận thiên kiếp như thế nào, cứu thế ra sao thì hẳn sẽ không thể để mặc tông tộc của mình, đã có được lực lượng và quyền lực như vậy, hẳn không tính toán sẽ buông tay.

Nơi đó có tất cả những gì hẳn muốn, cho dù Long Phạm hiện tại đang ở ngay bên cạnh hẳn, nhưng hẳn cảm thấy được thế giới kia mới là nơi Long Phạm nên tồn tại, mà hẳn tuy sinh ra ở đây nhưng thế giới kia mới làm cho hẳn vương bận, tựa như hẳn đã thuộc về nơi đó.

“Nguyên lai là Lạc Viêm chờ không kịp...”

Nhắm mắt nghe lời nói của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm không biết có phải mình đang ảo giác hay không, nhưng hẳn lại cảm thấy giọng điệu kia như có chút tiếc nuối, mở mắt ra nhìn thấy Long Phạm đang mỉm cười.

Long Phạm nâng hai bàn tay đang giao nhau của hai người lên, đầu ngón tay khẽ lướt trong lòng bàn tay của Lăng Lạc Viêm, vẻ mặt lo lắng nhưng ngữ thanh lại mang theo vài phần ái muội, “Ta còn đang nghĩ, nếu Lạc Viêm luyến tiếc không muốn rời khỏi thì ta nên làm cách nào để đem người quay về, nên như thế nào mới có thể làm cho người quên đi hết thảy nơi này.”

Nếu là như vậy hẳn sẽ làm cho Lạc Viêm ở trong vòng tay của hẳn rên rỉ quên tất cả những việc ngoài thân, chỉ có thể cảm giác được sự tồn tại của hẳn, quên đi hết thảy, không còn cách nào nhớ đến thế giới này....

Hiểu được ý tứ của Long Phạm, còn có cái loại tiếc nuối này, Lăng Lạc Viêm nhướng mi, nhòai người đến gần Long Phạm, hai cánh môi cơ hồ kề sát, nhẹ nhàng cười khẽ, “Làm như thế nào? Đã đến mức độ này....còn muốn thế nào nữa? Người biết rõ ta chỉ đối với thế giới có người tồn tại thì mới nhớ mong, những thứ khác căn bản ta không hề để ý, tể ti đại nhân của ta là cố ý muốn ta nói ra?”

“Ta thích nghe Lạc Viêm nói ra.” Mỉm cười hài lòng, Long Phạm hôn lên cặp môi quyến rũ đầy sức sống trước mặt. Nhẹ nhàng chạm vào, tìm kiếm chiếc lưỡi nhu mềm trong đó, làm cho hai người trần đầy hơi thở ẩm ướt của nhau.

So với nơi này, thế giới của bọn hẳn càng thích hợp với Lạc Viêm, ở đây không có kị thân phận, ánh mắt của tất cả mọi người đều quá mức tham lam, có rất nhiều nam nữ vọng tưởng đến người của hẳn, làm cho hẳn rất muốn dùng hết thảy biện pháp để tuyên bố cho tất cả mọi người biết rằng Lạc Viêm đã thuộc về hẳn.

Lăng Lạc Viêm chỉ cảm thấy nụ hôn ôn nhu mà triển miên, cánh tay vòng quanh thân hắn lại rõ ràng siết chặt, dường như muốn đưa hắn tiến vào trong cơ thể, găt gao ôm hắn vào trong lòng.

Lăng Lạc Viêm mở rộng hai tay vòng quanh cổ của Long Phạm. Từ khoảnh khắc kích động khi gặp nhau lúc trước, rồi sau đó hai người vội vàng về đây, kịch liệt hoan ái làm cho hắn chân thật cảm nhận được Long Phạm, cho tới bây giờ rốt cục có thể bình tâm.

Bởi vì chờ đợi, cho dù chỉ ngắn ngủi vài ngày, thật giống như đã trải qua mấy tháng thậm chí là vài năm, nhưng trong trí nhớ, hình ảnh khi hắn rời khỏi thế giới kia đã để lại một dấu ấn khó phai khắc sâu vào trong lòng, không thể nào quên.

Hắn nhớ rõ Long Phạm vì hắn mà suýt chút nữa đã gây ra thiên kiếp, may mắn trong Lôi Lạc thành không có người, bằng không danh xưng tể ti Long Phạm trong mắt thế nhân chỉ sợ sẽ được sánh ngang với thiên kiếp. Long Phạm từ trước đến nay luôn là thần nhân trong lòng tất cả mọi người, cho dù Long Phạm thật sự không phải loại người mà thế nhân suy nghĩ, cho dù thanh danh bị ô uế thì Long Phạm cũng sẽ không để ý, nhưng hắn lại không muốn như vậy.

Hắn vẫn thích tể ti của hắn dùng vẻ lạnh nhạt thánh khiết che giấu tất cả giả dối nham hiểm, tất cả ôn nhu bá đạo chỉ vì một mình hắn mà sinh ra, chỉ đối với một mình hắn mới hiển lộ chân thật.

Dời môi, liếm đi nước bọt bên môi Long Phạm, Lăng Lạc Viêm đưa tay lướt nhẹ lên mái tóc trước ngực, đó là tóc của Long Phạm, trong đen huyền lại lộ ra màu ám xanh, đặt trong tay thì mơ hồ thoáng hiện ánh sáng màu xanh lam, đó là linh lực hiện lên, nhưng giờ khắc này dường như có vẻ ảm đạm hơn xưa.

“Vì đến đây tìm ta, người hao phí quá mức linh lực, về sau quay về phải tu luyện lại, ta không hy vọng tể ti của ta có gì nguy hiểm.” vuốt tóc Long Phạm, Lăng Lạc Viêm nói nhỏ.

“Cũng không phải là vì linh lực suy yếu mà vì thân thể này không phải là thân thể trước kia.” Lời nói của Long Phạm làm cho Lăng Lạc Viêm kinh ngạc, chỉ thấy hắn tiếp tục nói, “Đây là linh phách của ta ngưng tụ thành thật thể, cũng như Miếu Lan. Nếu dùng thật thể đến đây tìm người chỉ sợ sẽ phát sinh nhiều phiền toái. Trên người của Lạc Viêm có máu của ta, dùng linh phách để cảm ứng thì mới có thể nhanh đến đây tìm người. Ngày hôm đó.....chính là linh thể của ta chưa hoàn toàn ngưng tụ.”

Hắn biết Long Phạm đang nói đến ngày nào, đó là thời điểm hắn một mình ở trong phòng. Chỉ là linh thể, chỉ là giọng nói nhưng lại khiến cho hắn....

Sợ hắn đợi lâu nên dùng linh thể xuyên thấu qua không gian, hao phí linh lực để ngưng tụ thành thật thể, hiểu được tình ý của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm đưa nhánh tóc đang cầm trong tay nhẹ nhàng hôn lên, “Lúc ấy tuy hồn phách đã vỡ vụn nhưng vẫn nhìn thấy tóc của người bạc trắng...”

Mỗi khi nghĩ đến hình ảnh lúc đó hắn liền nhịn không được mà trong lòng liền trở nên run rẩy, chỉ hy vọng đó là ảo giác sau khi hồn phách vỡ nát, dù sao cũng không phải tận mắt chứng kiến. Đến lúc nhìn thấy bạch y bào tóc đen ở hội trường thì hắn mới nhẹ nhàng thở ra, rốt cục không phải tiếp tục đau lòng.

“Lạc Viêm đau lòng?” Nâng mặt hắn lên, Long Phạm thần nhiên mỉm cười, “Thấy hồn phách của Lạc Viêm trong lòng của ta vỡ vụn khiến ta tan nát tâm can, nhất thời không thể khống chế nên thi triển quá nhiều linh lực, lúc đó tóc mới hóa thành bạc trắng, cũng như Lạc Viêm sử dụng viêm hỏa sẽ khiến sợi tóc bốc cháy trở nên đỏ ửng.”

“May mắn là như thế.” Nguyên lai những gì mình chứng kiến là không sai, nhú mi, Lăng Lạc Viêm nhìn thấy người trước mắt thần nhiên mỉm cười nói lên chuyện ngày đó, vì hắn mà tan nát tâm can....lúc này trong lòng của hắn tựa hồ cũng đau một chút, không phải vì chính mình, cũng không phải vì phân ly cách biệt mà là vì Long Phạm.

Bất luận là vì nguyên nhân gì, chung quy là vì hắn mà mái tóc hóa thành bạc trắng, linh lực vận dụng đến cực hạn, đó là một loại lực lượng lớn như thế nào, gần ngàn năm không chế lại chỉ vì hắn rời đi mà thất khống....

Quấn quanh sợi tóc trên đầu ngón tay, Lăng Lạc Viêm hôn xuống mang theo vài phần thương yêu. Long Phạm cường đại làm cho hắn an tâm nhưng vì hắn mà làm đến mức này, cường đại như vậy lại phi thường

luyến tiếc hần, không muốn buông tay. Liếc mắt nhìn nam nhân trước mặt, hần nhíu mi, “Đâu chỉ đau lòng, quả thực là đau lòng, so với tóc trắng, ta vẫn thích bộ dáng hiện tại của ngươi hơn.”

“Lạc Viêm thích là được...” Khẽ cười rồi hôn lên hàng lông mày đang nhíu lại, Long Phạm nghe được những lời thốt ra trong miệng của Lăng Lạc Viêm, lại tiếp tục thấp giọng, “Chỉ là thích?” Tuy trong lòng vui sướng vì những gì Lạc Viêm nói, nhưng chỉ như thế thì không đủ.

Khẽ liếc mắt nhìn khuôn mặt mang theo ý cười, Lăng Lạc Viêm cong môi lên, hần làm sao không nhìn ra sự xảo quyệt dưới khuôn mặt tươi cười kia, tế ti của hần là đang chờ hần nói ra thứ khác, “Thế thì, còn hơn thích...”

“.....Ta yêu ngươi, Long Phạm.”

Kề sát bên tai, lời nói thì thầm mang theo ý cười cũng mang theo vô tận tình ái, tuy không phải lần đầu tiên nghe thấy nhưng Long Phạm vẫn nhin không được mà cười thật tươi, rồi ôm chặt hần vào lòng, “E rằng Lạc Viêm không biết ta yêu ngươi nhiều đến mức nào, thật muốn cùng ngươi dung hòa thành một thể.”

“Ngươi yêu ta nhiều bao nhiêu thì về sau còn rất nhiều cơ hội để nói cho ta biết, về phần dung hòa thành một thể thì cũng có thể dùng cách khác, tế ti nghĩ bản tông chủ nói có đúng không?” Lăng Lạc Viêm khẽch môi nhìn Long Phạm, đáy mắt tràn đầy tà mị khiêu khích.

“Quả nhiên rất đúng.” Ánh mắt thâm thúy lóe lên, đường cong bên khóe môi của Long Phạm lại tăng thêm vài phần.

Hai người bọn hần ở trong phòng nói lời ái ngữ, ngoài cửa Trầm Mộ vừa dừng xe rồi gấp rút chạy đến gõ cửa nhà. Trong phòng khách Dạ Dục nghe được tiếng đập cửa nhưng không hề quan tâm, nó đang nhìn đồng hồ điện trên mặt đất, đôi mắt bạch kim khẽ chuyển động.

Ở trong xe mệt nhọc một hồi, rốt cục cũng được phép tiến vào phòng. Nó không biết tế ti vì cái gì lại không cho phép nó đứng một bên quan sát, đối với hành vi của nhân loại, nó thủy chung không thể lý giải.

121. Quyển 3: Chương 121: Thiếp Mời

Nó biết quan hệ tình cảm của hai người kia, nhưng nó không rõ cái loại giao phối này thì có gì đáng giá phải che giấu. Tế ti cương quyết không cho nó đi theo, không muốn để cho nó nhìn thấy thân thể của chủ nhân, nhưng nó từng dung hợp với hồn phách của hần thì còn cái gì là nó không biết. Sống mấy trăm năm lại sinh ra từ bóng tối, nó biết rõ tất cả dự vọng của con người. (o_o nó nói chuyện đó là giao phối...giống heo vậy)

Khi Lăng Lạc Viêm nghe được tiếng gõ cửa ở bên ngoài, lúc hần đi ra khỏi phòng thì Dạ Dục đang đứng giữa không trung, ngoài cửa truyền đến không phải tiếng chuông mà là tiếng gõ cửa dồn dập, đoán đó là Trầm Mộ nên hần cũng không vội vàng đi ra.

Sửa lại chiếc áo ngủ tùy tiện khoác trên người, ánh mắt của hần rơi xuống mặt đất, bộ y phục lúc trước đã hóa thành từng mảnh nhỏ nằm rải rác khắp nơi, vết máu trên đó đã trở nên khô cứng chỉ còn mùi huyết tinh thoang thoảng. Dấu vết tình sự của hần và Long Phạm lưu lại trên ghế sofa vẫn chưa rửa sạch, chất dịch cùng mồ hôi thấm lên lớp da sạm màu khiến vết tích càng thêm rõ ràng, lại càng chưa nói đến tận lúc này mà không khí vẫn còn lưu lại hơi thở tình dục.

Để cho Trầm Mộ cứ như vậy mà vào chỉ sợ vẻ mặt của hần sẽ thập phần kỳ quặc, cong môi khẽ liếc mắt một cái, Lăng Lạc Viêm đi đến trước cửa. Cửa vừa mở thì Trầm Mộ vội tiến vào nhưng Lăng Lạc Viêm vẫn đứng ở trước cửa.

“Chuyện gì?” Tựa vào tường, Lăng Lạc Viêm không để cho Trầm Mộ hướng vào bên trong, chuyện của hần và Long Phạm không cần người dư thừa đến xem, càng huống chi bọn hần sẽ lập tức rời khỏi nơi này.

Trầm Mộ thấy Chung Tình một thân áo ngủ như là cố ý không cho hần đi vào, lại mơ hồ ngửi được mùi hương trong không khí thì làm sao không rõ nguyên nhân, biểu tình khoa trương như thể giật mình hiểu ra điều gì đó, “Người đại diện như ta vẫn ở hội trường còn ngươi tự mình trở về, hại ta một người ở nơi đó

ứng phó với nhiều phóng viên và cảnh sát như vậy, nguyên lai là có người xa cách lâu ngày mới gặp lại, chờ không kịp....”

“Thế thì sao, người gõ cửa nhà ta chỉ để nói như vậy?” Lăng Lạc Viêm dựa vào tường nghe Trầm Mộ cười nhạo như thế, liền nở nụ cười tà khí kéo cổ áo ra một chút, “Còn có nơi này, có muốn xem không?”

Cổ áo thoáng mở hiện lên những vết hồng ửng không đồng nhất từ trên cổ kéo dài cho đến những nơi bị che lại, những dấu hôn nhỏ bé nổi bật trên làn da trắng ngần, quả thực.....

Trầm Mộ lắc đầu, ánh mắt lại nhìn không được mà dừng trên những dấu vết này, đột nhiên những dấu hồng ửng cùng làn da trắng ngần lần lượt thay đổi, hình ảnh câu dẫn lòng người bị một đôi tay che lại, nam nhân thần bí kia không biết từ đâu lại xuất hiện, đem Chung Tình ôm vào trong lòng.

Trước ngực bị một đôi tay vờn quanh, Lăng Lạc Viêm lui ra phía sau vài bước, chỉ có thể bị lực đạo ở phía sau kéo tới gần, bên tai nghe được giọng nói mang theo ý cười của Long Phạm, “Lạc Viêm đã quên cái gì?”

Tuy mỉm cười nhưng không phải ý cười chân chính. Hiểu được ý tứ của Long Phạm, biết đây là tính độc chiếm của vị tể ti này lại phát tác, Lăng Lạc Viêm liếc mắt đảo qua biểu tình ngốc lảng của Trầm Mộ, xoay người muốn trêu chọc một chút thì lại phát hiện nam nhân ở phía sau đang trong tình trạng bán khỏa thân.

Một vầng sáng nhu hòa ánh lên trên lồng ngực xinh đẹp tạo nên cảm giác có chút không chân thật, gần như hoàn mỹ, ở thắt lưng quấn một mảnh vải thuần bạch, tùy ý thất ngay tại bên hông, mái tóc xõa dài sau lưng, cũng có vài sợi buông rơi trước ngực, dưới làn tóc là những dấu vết đỏ ửng hiển lộ trên thân hình hoàn mỹ đầy quyến rũ, đường cong cơ lý rắn chắc dẻo dai đang phập phồng lên xuống, dưới ánh đèn vì lồng ngực phập phồng mà sinh ra những bóng mờ tịch tịch, hợp lại hết thấy những điều này quả thực khiến người ta muốn chạm vào.

“Làm sao lại ra đây?” Lăng Lạc Viêm nâng tay vuốt ve trước ngực Long Phạm, ngữ thanh mang theo bất mãn. Long Phạm thần nhiên liếc mắt nhìn Trầm Mộ, dưới đáy mắt không có một tia cảm xúc, ý cười bên môi càng lúc càng thêm thâm, “Lạc Viêm ở trước mặt ta bị người khác dùng ánh mắt kia nhìn chăm chú, chẳng lẽ bắt ta phải ngồi yên mà nhìn?”

Bởi vì đôi mắt mỉm cười không có độ ẩm mà Trầm Mộ nhìn không được trong lòng run lên một trận, đây không phải là đôi mắt của người bình thường, màu thanh lam dưới đáy mắt nhìn như đơn giản nhưng lại khiến người ta từ đáy lòng nổi lên hàn ý, vòng tay ôm Chung Tình, thân hình so với hắn ột mét tám mươi hai còn cao hơn một ít, cao ráo cân đối, một mảnh vải màu trắng quấn quanh dưới thân xem ra là tùy ý buộc vào, nhưng không biết vì sao lại khiến hắn nhớ tới các vị thần trong thần thoại Hy Lạp.

Lai lịch của người nam nhân này đến tột cùng là gì?

Thấy ánh mắt sợ hãi của Trầm Mộ, Lăng Lạc Viêm nhíu mày, “Xem đủ chưa?” Mặc dù biết rõ Trầm Mộ không có ý tứ gì nhưng hắn quả thực không thích có người nhìn Long Phạm như vậy, hơn nữa là trong tình trạng bán khỏa thân. (có người ăn dấm chua)

Ý cười tà khí lúc trước lui ra, ba chữ kia thực ngắn gọn nhưng có thể cảm giác rõ ràng là không vui, cứng nhắc lộ ra vẻ tàn khốc. Trầm Mộ lập tức dời mắt chỉ có thể nhìn thẳng lên tường, tóm lại hắn đều không thể nhìn hai người kia. (tội ghê)

Hắn không nghĩ đến Chung Tình sẽ có một ngày vì một người mà để ý như vậy, để ý đến mức chỉ cần hắn nhìn một chút liền lộ ra vẻ mặt này, không biết Chung Tình có tự mình phát hiện hay không, cái cau mày cùng liếc mắt mới ban nãy tràn đầy uy hiếp và cảnh cáo như thế nào.

Nếu nói nam nhân kia mãnh liệt độc chiếm Chung Tình một cách kinh người thì hắn cũng chẳng thua kém là bao. Nhìn vẻ mặt chăm chú của Chung Tình như không cho bất luận kẻ nào có thể tiếp cận, mà nam nhân thần bí kia gắt gao ôm chặt hắn bên người cũng không cho bất luận kẻ nào có cơ hội gì.

Tuy Trầm Mộ vẫn chưa rõ tình cảm của hai người đến tột cùng bắt đầu từ khi nào, nhưng hắn đã phát hiện quan hệ của hai người dường như không cho phép bất luận người nào khác xen vào, cho dù chỉ là một ánh mắt nhìn chăm chú.

Sờ soạn thiệp mời đặt trong túi áo trước ngực, Trầm Mộ cảm thán cho tình cảnh của chính mình, đồng thời cũng có chút vui sướng trên nỗi đau của kẻ khác, Chung Hàn Tiêu, cái người tạo thành “Chung Tình”, khi phát hiện điểm này không biết sẽ là phản ứng nào, con người kia luôn tự đại lại có dã tâm vô cùng to lớn, ắt hẳn là hận không thể chấp nhận thứ mà lúc trước mình đã buông tay để bây giờ lại phi thường tỏa sáng trong lòng người khác.

Lăng Lạc Viêm không để ý đến vẻ mặt của Trầm Mộ, hắn chỉ nhìn chăm chú nam nhân ở trước mặt, ngừng đầu lên, vẫn đang nhíu mày, “Tề ti đại nhân không cho phép ta lộ ra nửa điểm nhưng chính mình lại công khai để người khác nhìn nhiều như vậy?”

Ngữ thanh lạnh lùng chế giễu chứng tỏ người nói ra lời này đang không vui, Long Phạm liếc mắt nhìn thân thể xích lô của mình, thản nhiên mỉm cười, giọng nói so với lúc trước đối với Trầm Mộ hoàn toàn bất đồng, “Lạc Viêm lưu lại dấu vết trên người của ta, để cho người khác nhìn thấy cũng không sao.”

Cũng là để tuyên bố hai người bọn hắn hoàn toàn thuộc về nhau.

Hắn biết Lạc Viêm cố ý để cho Trầm Mộ nhìn thấy dấu hôn trên người của mình, nhưng cảm giác không vui vẫn khó khăn ức chế. Khẽ hôn lên môi Lăng Lạc Viêm, Long Phạm không nói thêm gì nữa, quay lưng đi về hướng phòng ngủ. Lạc Viêm để ý đến hắn, trong lòng của hắn đúng là vui sướng, hắn hiểu rõ tâm tư của Lạc Viêm, Lạc Viêm có lẽ cũng hiểu được cảm thụ của hắn.

Đã thuộc về mình sẽ không nguyện ý để bất luận một bộ phận nào trên người của đối phương dừng ở trong mắt người khác.

Lăng Lạc Viêm như có chút đắm chiêu nhìn chăm chú bóng dáng của Long Phạm quay về phòng ngủ, giờ khắc này hắn rốt cục hiểu rõ tề ti của hắn căn bản là cố ý, vì làm cho hắn cũng cảm thấy đổ kỵ? Đường cong bên khoe môi khẽ nhếch, nhìn chăm chú thân ảnh kia, dưới ngọn đèn chiếu sáng, mảnh vải thuần bạch dài tới chân quần ngay bên hông, ở trên thân của người nam nhân kia lộ ra một vầng hào quang nửa sáng nửa tối, ngay lúc mở cửa phòng ngủ, trong nháy mắt bị ánh sáng chiếu rọi trở nên huyền ảo tựa hồ giống như thiên thần giáng thế.

“Rốt cục hắn là ai?” Trầm Mộ tất nhiên cũng nhìn thấy, không khỏi đặt ra câu hỏi, cũng như lần đầu tiên nhìn thấy người nam nhân này thì trong đáy lòng đã tồn tại đầy nghi vấn. Nói như vậy thì tất cả những người đã gặp qua hắn cũng có chung một nghi vấn.

“Long Phạm, tề ti của ta, từng quỳ gối dưới chân ta, sẽ vì ta mà không tiếc bất luận điều gì.” Thu hồi ánh mắt, Lăng Lạc Viêm trả lời truy vấn của Trầm Mộ, theo lời nói trong miệng, ý cười tà khí bên môi lại càng trở nên thâm tình.

Trầm Mộ không xác định có phải mình đang nghe lầm hay không, nam nhân kia tên là Long Phạm.....giống như thiên thần, thế nhưng lại từng quỳ gối dưới chân Chung Tình?! Hắn không thể tưởng tượng cái loại tình cảnh này, tựa như hắn không thể tưởng tượng Chung Tình lại hiển lộ thần sắc như vậy trên khuôn mặt.

Trước kia Chung Tình đối với tất cả mọi người đều lộ ra ý cười thâm tình, tà khí mỉa mai, nhưng hết thảy đều không thể so sánh với những gì hắn đang chứng kiến, hắn không biết phải hình dung như thế nào.

Đang tán thưởng khuôn mặt thiên sứ đầy ma tính lại lộ ra tình ý ôn nhu, khuôn mặt kia đang dần hạ xuống ý cười, nhướn mi nhìn hắn, dường như có chút không kiên nhẫn, “Rốt cục ngươi đến đây là có việc gì?”

Không đợi Trầm Mộ trả lời, như là nhớ ra điều gì đó hắn lại nói tiếp, “Đúng rồi, thay ta đi mua quần áo, từ trong ra ngoài phải thích hợp với Long Phạm, nhớ là đừng giống như trên người của ngươi.” Khủng hoảng lướt nhìn áo sơ mi sắc sỡ cùng cổ áo đính lông thú dày đặc, rồi tiếp theo hắn nói cho Trầm Mộ một chuỗi số đo.

“Cứ theo số đo này mà mua.” Mặc dù sắp phải đi nhưng cũng không thể để cho Long Phạm cứ như vậy đi tới đi lui trong phòng, quả thực là cực hạn khiêu khích ý chí của hắn.

Trầm Mộ chỉ có thể gật đầu nhớ kỹ chuỗi số đo có thể khiến tất cả người mẫu phải ghen tị, lại thầm tán thưởng một tiếng, lúc này mới nhớ tới mục đích đến đây, từ trước ngực lấy ra thiệp mời được nhét vào trong tay sau khi kết thúc họp báo.

“Đây là tiệc rượu từ thiện mà tập đoàn Ảnh Kiêu tổ chức năm nay, mời các chính khách và nhân vật nổi tiếng, còn có giới truyền thông khắp nơi cũng đến, giáng sinh năm nay có vẻ đặc biệt long trọng.”

“Giáng sinh?” Được Trầm Mộ nhắc tới, Lăng Lạc Viêm mới phát hiện đã đến giáng sinh, hắn trở lại nơi này căn bản không có khái niệm đối với thời gian, đi đến cửa sổ rồi kéo tấm rèm thì nhìn thấy tuyết đã bắt đầu rơi ở bên ngoài.

Tuyết bay lả tả trong gió như bụi phấn rơi xuống mặt đường tạo thành một lớp mỏng manh, trong ánh chiều tà phản chiếu màu tuyết trắng óng ánh trong suốt.

“Năm nay rất khó gặp được tuyết rơi, xem ra phải đến ngày mai mới nhiều. Người muốn đi không, người và Long Phạm?” Đưa thiệp mời đến trước mặt Chung Tình, Trầm Mộ nghĩ đến Chung Tình có nói là phải rời đi nhưng không biết là đi đâu, cũng không biết quốc gia của tể ti Long Phạm kia ở đâu, còn có con quạ đen quỷ dị, hết thấy những chuyện này đã vượt quá phạm vi tưởng tượng của hắn.

“Vì sao lại không?” Tiếp nhận thiệp mời, đùa nghịch trên đầu ngón tay, hắn như cười như không hướng ra ngoài cửa sổ, nhớ lại năm đó, dường như cũng là giáng sinh.....

Làm cho hắn học được cái gì gọi là vô tình, cũng làm cho hắn hiểu được sự quan trọng của quyền lực, cũng dạy cho hắn về sau hết thấy chỉ có thể dựa vào chính mình, không thể cho phép kẻ khác đùa nghịch.

Hắn khi đó là Chung Hàn Vũ cũng không phải là Chung Tình, cũng đã quyết định đến một ngày nào đó phải hoàn toàn dứt bỏ cái tên kia.

122. Quyển 3: Chương 122: Quá Khứ

Trầm Mộ rời khỏi nhà Lăng Lạc Viêm, khi hắn quay trở về phòng ngủ thì nhìn thấy Long Phạm đang đứng bên cửa sổ, thân thể bán khỏa thân với mảnh vải thuần bạch quấn ngay thắt lưng, chỉ yên lặng đứng thẳng lại có một loại hơi thở vô hình lộ ra, tựa hồ cùng cả không gian dung hòa thành một thể, không biết có phải vì linh lực hay không, nhưng Long Phạm đứng đó giống như một bức tranh thiên nhiên thoát tục.

May mắn tộc nhân không nhìn thấy Long Phạm như vậy, Lăng Lạc Viêm bước đến, một tay mơn trớn trước ngực hắn, tay còn lại đưa lên thiệp mời, “Nghe được những lời mời vừa rồi chứ? Đây là thiệp mời của Chung Hàn Tiêu đưa tới,” Chỉ nhìn thấy dưới đáy mắt màu thanh lam chợt lóe, Lăng Lạc Viêm đã biết Long Phạm nhất định đã nghe thấy lời của Trầm Mộ về buổi tiệc tối mai.

Long Phạm gật đầu, cái gọi là tiệc rượu này, bắt luận che giấu dụng tâm gì thì nhất định có quan hệ đến Lạc Viêm. Lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt của Chung Hàn Tiêu hắn đã biết Chung Hàn Tiêu thật sự giống một người.

Phong Trần Tuyết.

Đều tàn nhẫn lãnh khốc, đều tự cao tự đại, lại tràn đầy dã tâm, đều dễ vượt mất trong tầm tay rồi sau đó muốn lấy lại. Đáng tiếc, Lạc Viêm của hắn sẽ không cho bất luận kẻ nào dù chỉ một cơ hội.

Trong đôi mắt khê nhảm như có như không xẹt qua một tia ý cười nhạt nhẽo, nhìn thấy ý cười đó, Lăng Lạc Viêm dựa sát vào người Long Phạm, “Tể ti của ta lại suy nghĩ chuyện gì? Buổi tối ngày mai người phải đi cùng ta.”

“Tông chủ muốn đi, Long Phạm đương nhiên sẽ ở bên hộ tống,” sắc mặt của Long Phạm vẫn trầm tĩnh không thay đổi, ghim chặt đôi tay của Lăng Lạc Viêm ở trước ngực mình, ý cười vẫn lạnh nhạt như trước, “Quá khứ tổn thương người, dù sao cũng phải làm cho hắn trả giá đắt.”

Ánh mắt thần nhiên ôn hòa như nước, ý cười vẫn liên tục nổi lên mang theo những cơn sóng tiềm tàng nguy hiểm, nhưng khi nhìn vào mắt Lăng Lạc Viêm thì lại khôi phục thần sắc trầm tĩnh âm đạm, gợn sóng lắng dịu, ý cười thêm thâm, “Lạc Viêm cảm thấy thế nào?”

“Người quả nhiên biết.” Lăng Lạc Viêm nhếch môi giấu cợt, nâng tay lên, ném tấm thiệp màu đỏ xuống chiếc bàn gần đó, đứng trước ngực Long Phạm, hắn nhìn thấy viêm hỏa bốc lên trong lòng bàn tay, “Xem

ra lúc này ta nên cảm tạ hắc mồi đúng, nếu không phải hắc mồi thì không có Chung Tình, cũng sẽ không bị người đem đến nơi đó. Xích Diêm tộc, viêm hỏa, hết thảy có lẽ sẽ không quan hệ đến ta.”

“Nếu không có hắc mồi thì Lạc Viêm vẫn sẽ ở trong lòng của ta. Viêm hỏa lực đến từ hồn phách của người, bất luận người tên gì, là thân phận nào thì chung quy cũng sẽ đến bên người ta.” Long Phạm chăm chú nhìn ánh lửa bập bùng trong lòng bàn tay của Lăng Lạc Viêm, ngữ thanh thản nhiên trầm ổn.

Điểm này không cần nghi ngờ, đã ở trong lòng của hắc mồi thì hắc mồi sẽ không đi lo lắng những việc khác.

“Như vậy có muốn biết quá khứ của ta hay không?” Thu hồi viêm hỏa, Lăng Lạc Viêm nhướng mi khẽ nghiêng đầu, hướng đến người nam nhân đang ôm hắc mồi. Long Phạm cho tới bây giờ vẫn chưa hề hỏi đến quá khứ của hắc mồi, nhưng dường như có biết một ít.

“Nếu Lạc Viêm nói ra ta sợ sẽ không kiềm chế được....” Cánh tay Long Phạm vờn quanh người Lăng Lạc Viêm, đôi môi kề sát bên tai, “Hắc mồi là người đầu tiên chạm vào Lạc Viêm, cũng là người thứ nhất làm cho người động tâm, ta nói có đúng không?”

Hắc mồi sợ sẽ không thể khống chế, khống chế không được muốn làm cho Chung Hàn Tiêu kia sống không bằng chết.

Hắc mồi đã từng nhìn thấy trong đoạn ký ức đó, lúc ấy Lạc Viêm là thiếu niên, lộ ra vẻ mặt đầy nước mắt nhưng quật cường không chịu thua, chỉ khi ở cạnh Chung Hàn Tiêu thì mới có thể thả lỏng một chút, tin tưởng ý lại rồi động tâm, cho đến khi bộ mặt giả dối kia bị vạch trần lộ ra sự thật, cắn răng, biểu tình hiện lên lạnh lùng giễu cợt, che giấu khuất nhục cùng phẫn nộ vì bị lừa dối, khi đó Lạc Viêm chỉ là thiếu niên.

Là quá khứ mà hắc mồi không thể chạm đến cũng là quá khứ thuộc về Lạc Viêm và Chung Hàn Tiêu.

Đầu ngón tay dịu dàng vuốt trên thân thể của người ở trong lòng ngực, nụ cười ôn hòa bên môi vẫn chưa lui ra, khẽ nhắm đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam, người nam nhân đứng bên khung cửa sổ ôm Lăng Lạc Viêm đang nghĩ về đoạn ký ức ngày trước đã từng thông qua linh thức mà nhìn thấy. Động tác khẽ vuốt càng thêm nhẹ nhàng chậm rãi, hương sen thánh khiết thoang thoảng phiêu tán trong không gian khiến kẻ khác trở nên bình tâm, nhưng hắc mồi phát hiện từng làn hơi thở nhẹ tỏa ra của người ở trong lòng ngực đang dần dần trở nên âm u lạnh giá.

Nhéo một cái trên thân hình hoàn mỹ của người trước mặt, Lăng Lạc Viêm khẽ cười khúc khích, nhớ tới lúc trước liền gọi lên vài tia giễu cợt, “Ta cũng không phải nữ nhân, chẳng lẽ lại đối với lần đầu tiên nhớ mãi không quên. Nói là động tâm cũng có thể nói là cảm xúc của thời thiếu niên, hiện giờ đối với ta mà nói không hề có ý nghĩa, ngay cả hận cũng không còn.”

“Lạc Viêm thật sự muốn kể cho ta nghe?” Khẽ nâng mắt lên, Long Phạm thản nhiên hỏi.

Chỉ nhìn bề ngoài thì thật sự rất khó đoán bên trong tồn tại tâm tư loại nào, nhưng Lăng Lạc Viêm liếc mắt nhìn Long Phạm một cái liền không tin tưởng Long Phạm không hề để ý đến chuyện này. Nhún vai, hắc mồi hiện giờ cũng không bận tâm nếu phải nhắc đến, muốn kể ra cũng không thành vấn đề.

“Ta không biết cha mẹ của mình là ai, cứ như vậy đến năm mười lăm tuổi thì được phụ thân của Chung Hàn Tiêu nhận nuôi. Ảnh Kiêu Minh lúc ấy là một tổ chức khiến tất cả mọi người đều kiêng kỵ. Có lẽ nhìn ra tư chất của ta nên dưỡng phụ đối với ta cũng không tệ lắm....”

“Hắc mồi huấn luyện người.” Long Phạm cắt ngang lời Lăng Lạc Viêm, cái gọi là không tệ thì hắc mồi cũng biết một chút, hình ảnh thiếu niên gào khóc trong bóng đêm lúc ấy chính là Lạc Viêm.

Lăng Lạc Viêm gật đầu, vẻ mặt tươi cười như thể chuyện đó không hề quan trọng, “So với những người khác bị đánh chết tươi thì đãi ngộ đối với ta xem như cũng không tồi. Ít nhất ta còn có tiềm chất đáng để bồi dưỡng.” Ngày qua ngày ở trong đấu thất làm cho hắc mồi đối với sinh tồn có khát cầu đặc biệt mãnh liệt, cho nên hắc mồi mới có thể sống sót cho đến ngày hôm nay.

“Ở trước mặt ta mà cũng che giấu?” Long Phạm nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt hắc mồi, “Lạc Viêm không cần phải cười như thế.”

“Chỉ là thói quen, đã là chuyện quá khứ nên ta sẽ không bận tâm, huống chi còn có người.” Khẽ hôn lên môi Long Phạm, Lăng Lạc Viêm biết Long Phạm là vì quá khứ của hắc mồi mà xót xa, trong lòng cảm thấy ấm áp,

nếu là trải qua hết thấy những gì lúc trước để đổi lấy được gặp Long Phạm, quả thật cũng đáng giá.

Kéo Long Phạm đi đến bên giường ngủ, Lăng Lạc Viêm thả người nằm xuống, “Ngay từ đầu quan hệ của ta và Chung Hàn Tiêu trong lúc ấy chỉ là một màn kịch, chẳng qua khi đó ta còn chưa biết diễn kịch...”

Lúc ấy hắn chỉ là một thiếu niên mười lăm tuổi, mỗi ngày vật lộn trong đấu thất, chỉ có một người duy nhất quan tâm đến hắn chính là huynh trưởng trên danh nghĩa, Chung Hàn Tiêu. Là người đầu tiên thân thiết kêu tên hắn, gọi hắn là Vũ, sẽ vì hắn mà bôi thuốc, sẽ an ủi hắn, thỉnh thoảng cũng dạy bảo hắn, dạy hắn cái gì gọi là tình dục, còn làm cho hắn hiểu phải làm thế nào để sinh tồn ở Ảnh Kiều Minh....

Hắn học rất tốt cũng tin tưởng người huynh trưởng được hắn gọi là Tiêu, toàn tâm toàn ý tín nhiệm, kết quả đến một ngày, niềm tin toàn bộ sụp đổ.

Hết thấy chỉ là một màn kịch, một màn kịch sớm được an bài rất kỹ lưỡng, đạo diễn là dương phụ của hắn, diễn viên là hắn, mà Tiêu chính là một diễn viên vô cùng xuất sắc. Đến một ngày, người hắn tín nhiệm nhất bỗng nhiên quay lưng, khi xoay người lại đã là một nam nhân hoàn toàn xa lạ.

Vũ, đừng trách ta, đây là ý của phụ thân. Trong tất cả các đứa nhỏ thì ngươi là người xuất sắc nhất, chỉ tiếc tính tình quá mức kiêu ngạo nếu không trừ đi một ít nhuệ khí, không cải đổi tính tình của ngươi thì Ảnh Kiều Minh không thể lưu được ngươi....

Như vậy....ngươi quan tâm ta cũng là ý của phụ thân?

Quan tâm? Ngươi tin tưởng ta thật sự quan tâm đến ngươi? Tuy rằng khi đó cũng không miễn cưỡng, bắt quả quả thật là ý của phụ thân. Đừng ngại, nếu như ngươi thích, lần sau có thể đến phòng của ta, không có tình cảm....cũng không phải không thể làm chuyện kia....(ai cho ta mượn con dao phay đi)

Tất cả đều là do các ngươi an bài? Ngươi nghĩ rằng ta sẽ để các ngươi đùa nghịch như vậy sao?!

Đã là như thế, cho nên khóa học này ngươi phải nhớ kỹ, về sau đừng quên không thể tin tưởng bất luận kẻ nào, cho dù đó là người thân cận nhất, muốn có tiền đồ ở trong Ảnh Kiều Minh thì phải nhớ kỹ....

Với lại phụ thân rất mong chờ thực lực của ngươi, chỉ cần ngươi đừng xử trí theo cảm tính thì về sau trong Ảnh Kiều Minh sẽ có vị trí của ngươi. Bất luận là quyền lợi hay tiền tài đều phải nắm ở trong tay của mình thì mới có thể đùa nghịch kẻ khác, nếu ngươi không muốn bị người khác đùa nghịch thì phải nhớ rõ điểm này....

Chỉ có vô tình mới có thể vô địch.....

Nằm ở trên giường, Lăng Lạc Viêm tự thuật một hồi quá khứ của mình. Long Phạm theo những lời trong miệng Lăng Lạc Viêm xác thực những gì mình đã nhìn thấy. Lạc Viêm nói không nhiều lắm, chỉ nhẹ nhàng băng quơ vài câu lại làm cho hắn không khỏi nghĩ đến thời niên thiếu của Lạc Viêm, trong lòng dâng lên một cảm giác khó có thể diễn tả.

Nếu không phải đã từng trải qua quá khứ như thế thì sẽ không có Lạc Viêm chói mắt như ngày hôm nay, nhưng người đã làm cho Lạc Viêm trải qua hết thấy những điều đó cũng không thể dễ dàng tha thứ. Phàm là tổn thương Lạc Viêm đều phải trả giá đắt.

“Hiện tại mà nói những thứ đó đã không còn cảm giác gì, giống như ta đang nói đến chuyện của người khác, cho nên tể ti đại nhân đừng đưa ra biểu tình như vậy,” Lăng Lạc Viêm ngẩng đầu nhìn người nam nhân đang chăm chú nhìn hắn. Trên khuôn mặt đạm tĩnh bình yên của Long Phạm lộ ra vài tia âm u, theo góc độ của hắn nhìn lại thì rõ ràng có thể trông thấy màu xanh lam u ám quấy bí dưới đáy mắt.

Mỉm cười, Long Phạm thản nhiên gật đầu, màu xanh lam u ám dưới đáy mắt chợt lóe rồi biến mất, “Quả thật không cần phải nói, từ nay về sau quá khứ này sẽ không quan hệ đến ngươi. Tông chủ Xích Diêm tộc Lăng Lạc Viêm, đây mới là thân phận của ngươi. Quyền lực địa vị, lực lượng danh vọng, hết thấy tất cả Lạc Viêm đều đã đạt được.”

“Nhờ có tể ti đại nhân của ta.” Lăng Lạc Viêm cười khúc khích, “Tộc nhân nhất định là đang chờ ta. Theo như lời của Trữ Hình thì ta nên lo lắng, ngộ nhờ người trong thiên hạ đều chết hết, chỉ còn lại mấy tông tộc thì còn gì hứng thú.”

Nhớ tới lúc trước, hẳn biết rõ giờ khắc này hẳn đang nắm trong tay lực lượng mà không có bao nhiêu người có thể với tới, dùng được mà không dùng tựa hồ rất lãng phí, tuy có trong tay Xích Diêm tộc nhưng vẫn không thể khiến hẳn thỏa mãn.....

Viêm chủ của thiên hạ, lời này nghe cũng không tồi.

Hắn không cần chinh chiến khắp thiên hạ, cũng không muốn diệt sạch những kẻ đối lập. Điều hắn muốn chính là tất cả những người ở thế giới kia phải vì hắn mà thần phục, cam tâm tình nguyện phụng hắn làm chủ.

“Lạc Viêm đang suy nghĩ cái gì?” Hơi thoáng mở mắt, Long Phạm nhìn thấy dưới đáy mắt của Lăng Lạc Viêm hiện lên ngọn lửa, nhan sắc đỏ rực kia dường như đang thiêu đốt mãnh liệt, hẳn biết rõ điều đó mang ý nghĩa gì.

Đó là dã tâm, cũng như lúc trước tính toán chiếm đoạt Liệt Diễm tộc, chẳng qua lúc này điều mà Lạc Viêm muốn không còn nằm trong phạm vi của Xích Diêm tộc, mà là....

“Khi chúng ta trở về sẽ tiếp tục thảo luận,” Biết Long Phạm nhất định sẽ lo lắng vì an nguy của hắn, Lăng Lạc Viêm cũng không trực tiếp trả lời mà giơ hai cánh tay kéo người nam nhân bên cạnh xuống giường, “Ngày mai còn có một vở kịch hay đang chờ đợi, bây giờ nghỉ ngơi một chút trước một màn.....kịch liệt.”

“Vậy ngủ đi.” Ôm Lăng Lạc Viêm, Long Phạm không tiếp tục hỏi. Hắn có thể đoán được quyết định của Lạc Viêm. Kiên cường hiếu thắng lại tràn đầy dã tâm, ngay cả đối mặt với thiên kiếp cũng không lùi bước. Trở về nơi này khiến cái nhìn của Lạc Viêm về thế giới kia càng thêm rõ ràng. Chẳng qua đó chỉ là ý niệm đột ngột của Lạc Viêm, nhưng thiên kiếp giáng xuống, thiên hạ loạn lạc, có lẽ thật sự theo như lời câu ca dao kia, tất cả là vì Lạc Viêm mà sinh ra.

Chính là vì ý niệm của Lạc Viêm.

Người khiến hắn động tâm quả nhiên không phải thường nhân có thể đụng đến. Bất đắc dĩ, Long Phạm nhẹ nhàng hôn xuống đôi môi đang khẽ nhếch, màu xanh lam dưới đáy mắt đang di chuyển, hiện lên vài phần ý cười lạnh nhạt. Chỉ cần Lạc Viêm muốn, hắn sẽ vì Lạc Viêm mà đạt được.

123. Quyển 3: Chương 123: Thịnh Yên

Ngày hôm sau chính là ngày tổ chức yến tiệc. Về việc của Chung Hàn Tiêu, Lăng Lạc Viêm và Long Phạm đều không nhắc lại.

Đối với Lăng Lạc Viêm mà nói, đến lúc này người đó đã không còn ý nghĩa, mà Long Phạm không nhắc tới, nhưng từ trên vẻ mặt bình tĩnh thản nhiên của hắn lại không thể biết rõ đến tột cùng đang suy nghĩ điều gì.

“Nếu có người muốn xem chúng ta ân ái thì cứ để hắn xem cho đã. Ta không tính toán đi tìm hắn gây phiền phức, nhưng hắn tự mình tìm tới cửa thì cũng không thể trách được ta.” Dựa vào tường, Lăng Lạc Viêm giật rèm cửa sổ lên, bên ngoài tuyết đã bắt đầu rơi nhiều, những bông tuyết trắng xóa không ngừng lất phất phủ kín cả mặt đường. Hôm nay tuyết rơi rất nhiều, thật giống như năm đó, chẳng qua tâm tình hoàn toàn bất đồng.

Mặc dù hắn chỉ nói vài câu với Long Phạm về chuyện quá khứ, nhưng ký ức ở tuổi mười lăm mười sáu đó đối với hắn mà nói xem như cũng khắc cốt ghi tâm sau một thời gian rất dài, kia quả thật là một khóa học rất sinh động.

Lúc đó hắn đứng trên lớp tuyết dày, nắm chặt trong tay viên tuyết trắng, cho đến khi đau lòng phần nộ cùng khuất nhục bị đóng băng, cứ như vậy cả ngày, kể từ sau đó hắn thề phải có được hết thấy.

Quay đầu lại, hắn nhìn thấy đôi mắt của Long Phạm ở phía sau, đem ly rượu trong tay chuyển qua. Ly rượu trong suốt khúc xạ ra ánh sáng thủy tinh màu đỏ mê người, màu đỏ thủy tinh lấp lánh lần lượt thay đổi qua những ngón tay rồi sau đó nằm trong bàn tay cân xứng thon dài. Nam nhân tiếp nhận ly rượu liền đưa lên môi ở nơi hắn đã uống qua, nhấp xuống một ngụm, thản nhiên mỉm cười.

“Lạc Viêm muốn cho hẳn biết chúng ta có bao nhiêu ân ái?”

“Không tất yếu làm cho hẳn xem, chuyện của chúng ta không cần khai báo với bất kỳ ai, chỉ là nhìn xem đến tột cùng hẳn muốn diễn cái gì mà thôi.” Chung Hàn Tiêu, người này đối với những thứ mong muốn thường không có tính kiên nhẫn.

“Tuy là nói như vậy nhưng các người không cần cố ý biểu hiện cũng đã đủ để gây chấn động.” Trầm Mộ giờ lên tờ báo trong tay, tỏ vẻ ôm oán, ngẩng đầu nhìn hai người đang đứng bên cửa sổ, miệng lại thấp giọng nói thêm một câu, “Quả thực là người thích gây xì căng đan.”

Trên trang nhất đăng tải đúng là sự việc hôm diễn ra buổi họp báo, tất cả đều là phóng đại miêu tả, còn có cả ảnh chụp. Miêu tả tất nhiên là về tình hình nguy cấp lúc ấy, còn có những phỏng đoán về người nam nhân thân bí đột nhiên xuất hiện, mà ảnh chụp thì không cần phải nói, chính là nụ hôn nổi bật đặc biệt của Chung Tình và Long Phạm. (Long ca sướng nha, được lên báo)

“Người có thể xem như không thấy.” Lăng Lạc Viêm liếc mắt nhìn hẳn một cái, nhếch lên khóe miệng. Hẳn đã xem qua tin tức sáng nay, góc độ kia coi như cũng không tồi.

Trầm Mộ nhất thời không nói gì, ở trước mặt hẳn là Chung Tình đang dựa vào Long Phạm. Về mặt biếng nhác thư giãn này hẳn chưa bao giờ nhìn thấy. Hai người một trước một sau, cho dù không nói bất cứ điều gì nhưng dường như người bên ngoài không thể xâm nhập vào không gian riêng tư đó. Chuyển tay ly rượu, hơi hột mỉm cười, động tác nhìn như lơ đãng, tất cả đều làm cho người đứng xem như hẳn có loại cảm giác không nên tồn tại hay xen vào giữa hai người bọn họ.

“Ta đi trước, tối nay đến đón các người. Lễ phục được đặt sẵn rồi, ta sẽ sớm đi lấy. Đêm nay có người xuất hiện, rất nhiều người vốn không định đi nhưng rốt cục cũng sẽ đi, quả thực linh đình chưa bao giờ có, chẳng qua khi đến buổi tiệc....hy vọng đừng xảy ra việc gì thì tốt rồi.” Trầm Mộ dừng một chút, trong lòng có chút lo lắng, giống như nơi nào có Chung Tình thì nơi đó xảy ra chuyện. Không phải hẳn gây phiền toái mà là người khác vì hẳn mà gây phiền toái.

Nhìn Trầm Mộ rời đi, Lăng Lạc Viêm xoay người đối mặt Long Phạm, “Hôm nay là giáng sinh, không nghĩ đến ta sẽ ở đây cùng tể ti của ta trải qua dịp giáng sinh, quả nhiên là một ngày đặc biệt.”

“Đặc biệt như thế nào?” Long Phạm đưa tay sờ trán bên tai của Lăng Lạc Viêm, tuyết đọng ngoài cửa sổ phản chiếu ánh sáng trắng xóa, cũng khiến bàn tay của hẳn lấp lánh hào quang trong suốt sáng bóng. Khối thân thể này của Lạc Viêm không để tóc dài, chưa từng chải chuốt ngay ngắn, sợi tóc màu hạt dẻ mất trật tự chỉ dài đến đầu vai, lại làm nổi bật khuôn mặt đang hé ra ý cười tà mị nhìn hẳn, thấp phần quyến rũ.

Kéo hẳn đến gần, Lăng Lạc Viêm đưa hai tay vòng quanh cổ hẳn, nhìn ra ngoài cửa sổ, “Vốn cũng không có gì đặc biệt, nhưng hôm nay ở đây cùng với người nên mới nói là đặc biệt.”

Hẳn đối với ngày lễ giáng sinh cũng không có cảm giác gì, nhưng ngay giờ khắc này ôm Long Phạm, nhìn ra cảnh tuyết rơi bên ngoài cửa sổ, trong lòng lại dâng lên một cảm giác dị thường bình yên. Nếu chỉ có một mình hẳn ở thế giới này, không có Long Phạm, nhất định tâm trạng của hẳn sẽ hoàn toàn bất đồng.

“Y phục ở đây cũng thực đặc biệt.” Long Phạm chỉ lên bộ y phục trên người của mình. Ở đây cùng với thế giới kia của bọn hẳn thật khác biệt, y phục cũng hoàn toàn bất đồng, nhưng lúc trước nhìn thấy Lạc Viêm xuyên lên người một bộ lễ phục lại vô cùng thích hợp, tựa hồ bất luận đi đến đâu, mặc gì, Lạc Viêm của hẳn đều nhất định phải lấy đi tất cả ánh mắt chú ý của mọi người.

“Khó có cơ hội nhìn thấy người mặc y phục ở nơi này...” Cách lớp vải, lòng bàn tay của Lăng Lạc Viêm sờ trên một mảnh thuần bạch trước mắt. Long Phạm đang mặc trên người bộ y phục mà Trầm Mộ đưa tới, cũng không phải trang phục chính thức mà chỉ là trang phục ở nhà.

Vẫn là thuần bạch, toàn thân trắng tinh rộng rãi, có lẽ bởi vì Trầm Mộ lúc trước chứng kiến đã bị ấn tượng quá mức sâu sắc, không biết từ nơi nào mua được, xem ra đơn giản đến mức tận cùng nhưng những đường cắt may có thể nói là hảo hạng, trên áo không có bất cứ phụ kiện dư thừa nhưng lại tôn lên bờ vai rộng lớn của Long Phạm, bên hông có một nếp gấp rất nhỏ, tinh tế mà lại ngẫu nhiên, rộng rãi thoải mái, đã có chút trở nên huyền bí mờ ảo, chột liếc mắt một cái, căn bản không giống trang phục ở nhà, mà như là người mẫu chuẩn bị lên sàn diễn.

Nhướng mi lên, hần bỗng nhiên nghĩ đến, với thân hình của Long Phạm như thế này mà muốn mua được một bộ y phục vừa người tựa hồ không phải dễ dàng. Đừng bảo bộ đồ này chính là của nhà thiết kế danh tiếng từng đem đi trình diễn.....

Nếu thật sự là như vậy cũng trách không được vì sao lại hoàn toàn thích hợp với khí chất đặc biệt của Long Phạm như thế, ánh mắt tiếp tục lướt trên người Long Phạm, Lăng Lạc Viêm thật sự không biết nếu đứng dưới ánh nắng mặt trời, người nam nhân bên khung cửa sổ kia mặc vào một thân lễ phục thì sẽ như thế nào.

“Bỗng nhiên có chút lo lắng, tiệc rượu đêm nay.....” Đến lúc đó mặc vào một bộ y phục hoàn toàn vừa người, thân hình hoàn mỹ chỉ hiển lộ trước mặt hần sẽ miễn không được cũng dừng trong mắt người khác. Đôi tay vòng quanh cổ Long Phạm dần dần trượt xuống phía dưới hông, Lăng Lạc Viêm xoa nắn ở phía sau Long Phạm một chút, ánh mắt gợi tình hiện lên vài phần nguy hiểm, “Đến lúc ấy, tể ti của ta cần phải cẩn thận đó. Đừng để cho ta nhìn thấy cái gì không muốn thấy. Phải biết rằng nam nữ ở thế giới này khác biệt với tộc nhân của chúng ta.”

Tộc nhân mặc dù tôn thờ sùng kính nhưng cũng không dám dễ dàng biểu lộ, còn nơi này thì lại khác, trong yến tiệc linh đình có bao nhiêu thứ thấp hèn dè tiện, đủ loại mảnh khoke thủ đoạn. Những người đó là vì sẵn đuổi cái đẹp mà đến, tựa như ruồi nhặng vô cùng phiền toái.

“Lạc Viêm lo lắng ta sẽ bị người khác trêu chọc?” Long Phạm khẽ cười, chạm vào môi hần một chút, “Sau buổi tiệc cũng là lúc chúng ta phải trở về.” Nếu đợi quá lâu chỉ sợ thân thể của Lạc Viêm không thể thừa nhận lực lượng trong linh pháp của hần.

Lăng Lạc Viêm gật đầu, hạ xuống ánh mắt bị Long Phạm hấp dẫn, nhếch môi lên, chậm rãi kề sát Long Phạm, “Ta sẽ xem trọng chính mình, người cũng phải như vậy, đây là mệnh lệnh của bản tông chủ.”

“Ân....Long Phạm tuân mệnh.” Vừa cười vừa hôn lên môi Lăng Lạc Viêm, Long Phạm đưa tay đỡ ở phía sau đầu Lăng Lạc Viêm làm sâu thêm nụ hôn. Đi vào thế giới này chưa được mấy ngày nhưng vị trí của Lạc Viêm ở trong mắt nhân loại trên đời này như thế nào thì hần đã biết rõ ràng, để tránh càng nhiều người vọng tưởng, hần vẫn nên nhanh chóng đem Lạc Viêm quay trở về mới được.

Buổi tối rất nhanh buông xuống, thời gian trên thiệp mời cũng gần đến, Lăng Lạc Viêm cùng Long Phạm ra khỏi cửa, ở bên kia Chung Hàn Tiêu đang nâng lên ly rượu đón tiếp khách nhân đã đến tham gia yến tiệc.

Hôm nay mượn danh nghĩa làm từ thiện để tổ chức yến tiệc, tất cả những người ở đây đều là những nhân vật danh tiếng, hoặc là giới chính khách hoặc là những doanh nhân có tiếng tăm, tất cả những nhân vật nổi bật đều được mời đến.

Bất luận là vì từ thiện mà đến hay là vì để phô trương thanh danh, hoặc là vì những mục đích không thể nói ra, tóm lại các khách quan đều mặc lễ phục chỉnh tề. Đại sảnh được trang trí xa hoa lộng lẫy, mùi nước hoa sực nức trong hội trường, tiếng cười của nhóm nữ nhân cùng các loại trang sức lấp lánh phô trương trên những bộ đầm dạ hội được khoét cổ sâu càng làm cho buổi yến tiệc mang danh nghĩa từ thiện thêm phần xa hoa bóng bẩy.

Chung Hàn Tiêu, tập đoàn Ảnh Tiêu, Ảnh Kiều Minh, liên hệ của ba cái tên này thì mọi người đều biết, ở đây không ai muốn dính dáng đến xã hội đen nhưng chỉ cần thay đổi một thân phận là chủ nhân tập đoàn Ảnh Tiêu – Chung Hàn Tiêu, bọn hần xuất hiện ở đây thật ra cũng cảm thấy an tâm.

Đủ loại hương thơm của rượu và đồ uống pha lẫn cùng mùi nước hoa, còn có khói thuốc trong tay các quý ngài hòa lẫn phiêu tán trong không khí. Trong đại sảnh, tiếng người càng lúc càng nhiều, tiếng nhạc cùng vang lên trong một mảnh náo nhiệt. Hương vị hấp dẫn của thức ăn, ngọt ngào của điểm tâm trên những khay thức ăn được những người phục vụ lần lượt đưa lên.

Dưới bóng đèn chùm bằng thủy tinh, đám người đang tụ tập ở giữa cũng không phải những doanh nhân trẻ tuổi tài ba nổi danh mà là những thiên kim tiểu thư của các nhà quý tộc danh giá giàu có, trong đó cũng không thiếu những bóng hồng trong lĩnh vực giải trí, nếu không phải là diễn viên ca sĩ thì cũng tính toán sẽ trở thành tiểu minh tinh theo trào lưu của xã hội. Ngoại trừ những người đó ra cũng có không ít phóng viên, nhiếp ảnh gia xuất hiện.

Tất cả mọi người cùng trò chuyện thảo luận. Vì năm nay yến tiệc được tổ chức long trọng mà cảm thấy ngạc nhiên thú vị, một đám người hướng đến chủ nhân của buổi tiệc là Chung Hàn Tiêu nâng ly cảm tạ.

“Các vị không cần khách khí, cứ tự nhiên.” So với ngày thường thì hôm nay Chung Hàn Tiêu tựa hồ có chút khác biệt, không chào hỏi nhiều người lắm, thỉnh thoảng lại đối với cấp dưới thì thăm dò. Nhìn thân ảnh mặc bộ lễ phục màu đen, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhớ tới một tin đồn.

Xem báo thì ai ai cũng biết, siêu sao Chung Tình mà bọn hắn không thể với tới, sau khi tỉnh lại đã triệu tập họp báo, ngay ngày hôm đó lại xảy ra việc ngoài ý muốn. Chung Hàn Tiêu lúc ấy cũng xuất hiện, thậm chí có một tòa soạn báo đăng bức ảnh chụp hắn cùng một người nam nhân đang đứng giảng co, và một bức ảnh chụp hình Chung Tình và người nam nhân thân bí ôm hôn, chỉ cần liên hệ hai bức ảnh với nhau thì mọi người đều đoán được quan hệ của Chung Tình và Chung Hàn Tiêu là thế nào.

“Nghe nói buổi tiệc hôm nay long trọng như vậy là vì Chung Tình?”

“Ta nghe nói bọn hắn có thù oán....Ta lại nghe nói Chung Hàn Tiêu và Chung Tình vốn là huynh đệ?”

“Có xem ảnh chụp trên báo không? Cái loại thái độ này thì ta thấy có lẽ là có tình ý với Chung Tình”

“Cũng không có gì kỳ quái nếu đó là Chung Tình....Chẳng lẽ người dám nói người không có hứng thú với hắn?”

Những lời nói hàm chứa ẩn ý cùng ám muội thay phiên nhau xì xầm, không ít người đang vây quanh cùng nhau thảo luận thì trước cửa bỗng nhiên có một trận xôn xao, không ít người đều hướng đến cửa nhìn lại.

Chung Tình đã đến?!

Trong đám người xôn xao, ánh mắt của Chung Hàn Tiêu chợt lóe, dưới đáy mắt hiện lên một tia sắc bén. Hắn không đi ra phía trước mà vẫn ở giữa đại sảnh chờ đợi người kia xuất hiện.

“Thật là có lỗi để ọi người đợi lâu. Bất quá các người cũng biết vương tử luôn là người xuất hiện cuối cùng, các vị công chúa và các kỵ sĩ xin mở đường một ít để cho chúng ta đi qua.” Như đang nói đùa giữa vô số tiếng kêu kinh ngạc, người vừa vào giẫm cột nhếch lên khóe miệng, khuôn mặt vẫn thâm tình như trước khiến kẻ khác không thể kháng cự mị lực của hắn, theo giọng nói vang lên là một thân ảnh đỏ sẫm như máu chợt xâm nhập vào ánh mắt của tất cả mọi người.

Giống như trong khoảnh khắc đều đoạt lấy tất cả màu sắc tươi đẹp trong hội trường. Đỏ sẫm như máu, mãnh liệt nồng cuồng, màu đỏ như mang theo nhiệt độ làm cho ánh mắt của người khác vừa nhìn thấy liền có cảm giác bị thiêu nóng, tựa như một ngọn lửa sống đang hiện ra trước mặt bọn hắn, làm cho bọn hắn chỉ có thể nhìn thấy hắn bước đến, bị những gì chứng kiến trước mắt mà trở nên rung động.

Chung Tình mặc một bộ lễ phục màu đỏ chói mắt, kiêu dáng cũng không cân đối, một bên có hoa văn lập thể tầng tầng lớp lớp nối nhau giống như một ngọn lửa sống động đang toát ra ở đầu vai của hắn, đầu vai bên kia được điểm xuyên vài sợi lông vũ màu trắng đầy tinh tế, làm cho người ta liên tưởng đến khuôn mặt thiên sứ của hắn.

Lông vũ trắng muốt nhẹ nhàng lay động, bên cạnh là cổ áo rộng mở làm nổi bật chiếc sơ mi màu trắng nhu hòa ở bên trong, hàng nút áo bằng vải tơ tằm được kết dọc xuống thân. Mái tóc được làm rối, sợi tóc màu hạt dẻ hơi thoáng hỗn độn rơi xuống cổ áo với hoa văn màu đỏ. Khóe miệng lộ ra ý cười khiến người khác không thể kiềm chế, vừa nồng cuồng, vừa mị hoặc lại thâm tình càng khiến mọi người chỉ có thể nhìn hắn bước qua, ngay cả muốn nói cái gì cũng đều quên sạch.

Thân ảnh màu đỏ lướt qua bên người bọn họ nhưng lớp y phục bên trong cũng không phải màu đỏ mà là thuần bạch, trắng muốt giống như những sợi lông vũ ở đầu vai của hắn, cũng giống như màu trắng đang mặc trên người của nam nhân đi phía sau Chung Tình. Người nam nhân này tựa hồ chính là người có thân phận bí ẩn đã cùng Chung Tình ôm hôn được đăng lên báo.

Đi theo sau Chung Tình, toàn thân một màu thuần bạch, màu trắng thuần túy dưới ánh sáng của ngọn đèn vàng cũng hiện lên dung mạo của người nam nhân kia.

Tựa hồ mỗi một bộ phận đều hoàn mỹ, không thể dùng từ ngữ để miêu tả. Dung mạo hấp dẫn ánh mắt của người khác lại lộ ra vẻ thánh khiết xa xăm khiến người ta muốn dời mắt, giống như bọn hắn vốn không nên

nhìn thẳng như thế, chỉ có thể ngẩng đầu ngược nhìn.

Trầm tĩnh bình yên, một thân thuần bạch không giống với những bộ âu phục hoặc áo đuôi tôm của đa số những người ở đây, mà là bán dài. Thân hình thon cao trong bộ lễ phục vừa người hiển lộ bờ vai rộng lớn, kích thước lưng áo vừa khít, hoàn toàn đưa thân hình hoàn mỹ của hần hiển lộ. Mỗi một bước đi lại khiến vạt áo phía trước hơi thoáng mở rộng, một sợi dây bạc lấp lánh từ thắt lưng kéo dài lên cổ áo, trên cổ áo điểm xuyên một món trang sức màu lửa đỏ khiến cho toàn thân thuần bạch càng thêm tỏa sáng, cũng khiến mái tóc dài ở phía sau càng trở nên tối đen như bóng đêm.

Mái tóc được cột một nửa bằng sợi dây màu trắng như bộ lễ phục, một nửa xõa dài ra sau lưng, ngay ngắn mà chỉnh tề. Từng làn tóc đen nhẹ nhàng sóng sánh theo bước chân không nhanh không chậm. Lễ phục bán dài không một chút khoa trương nhưng mặc trên người hần lại lộ ra hơi thở cổ điển huyền bí, tựa như một vị thần đến từ nơi xa xôi trong thần thoại, mơ hồ lộ ra vẻ thoát tục nhưng lại gợi cảm mê hoặc khiến kẻ khác say đắm.

Hai thân ảnh một trước một sau bước đi vào hội trường trong sự yên tĩnh của tất cả mọi người. Trước đó một khắc còn ồn ào chờ mong nhưng khi nhìn thấy hai người thì tựa hồ không còn ai muốn nói điều gì nữa.

Ánh mắt đuổi theo, chỉ có thể chăm chú nhìn hai người bọn hần đi đến giữa đại sảnh, dường như đều bị hấp hồn mà đứng yên bất động, trong lòng không ngừng tán thưởng.

Tiếng nói chuyện càng ngày càng ít, tất cả mọi người nhìn thấy bọn hần, tất cả mọi người đều kinh ngạc, Chung Hàn Tiêu hiển nhiên cũng thấy.

Trong bầu không khí thán phục, chỉ có duy nhất một mình hần nhíu mi, đáy mắt trở nên âm trầm.

124. Quyển 3: Chương 124: Đố Kỵ

Đôi mắt tràn đầy âm u lạnh lẽo chăm chú nhìn hai người đến gần, Chung Hàn Tiêu dần dần siết chặt ly rượu trong tay. Thiếu niên từng thuộc về hần bị hần thao túng hiện giờ lại chói mắt đến mức khiến người ta nín thở, thậm chí so với trước khi hôn mê còn làm cho người ta càng thêm khó lòng kháng cự.

Đứng ở một góc, ánh mắt chăm chú, tất cả những gì hần nghĩ đến đều là quá khứ.

Năm đó Chung Hàn Vũ rời khỏi Ảnh Kiều Minh đổi tên thành Chung Tĩnh, lúc sau mỗi lần nhìn thấy Vũ đều là trên màn hình TV, mỗi một lần đều so với trước kia càng thêm hấp dẫn, bị hần cảnh cáo không nên tồn tại tình cảm lại trở thành vũ khí trí mạng của Vũ, không ai có thể đối mặt với khuôn mặt thâm tình đầy mỉa mai hoặc kia mà không động tâm.

Trong số đó cũng có cả hần.

Nếu lúc trước không buông tay thì người trước mắt bây giờ đã thuộc về hần.

Nhấp một ngụm trong ly rượu, đôi mắt sắc bén lướt về phía hai người đang đi đến, dưới đáy mắt Chung Hàn Tiêu chợt nhiên lóe lên, hướng thủ hạ bên cạnh nói nhỏ vài câu rồi đi đến giữa đại sảnh đón hai người đang bước tới.

Đến gần đại sảnh, hai người đối với tất cả ánh mắt của mọi người xung quanh dường như hoàn toàn không có cảm giác, bước chân vẫn khoan thai như trước, sóng vai mà đứng, tựa như hoàn toàn không phát giác ánh nhìn chăm chú của mọi người, cũng không lưu ý đến không khí trở nên yên lặng khác thường trong đại sảnh.

Yến tiệc xa hoa lộng lẫy chỉ còn lại những lời thì thầm khe khẽ, mơ hồ nghe được những tiếng tán thưởng kinh ngạc. Đã sớm nghe nói Chung Tĩnh sẽ đến đây, không ít người đứng là vì hần nên đã tham gia buổi tiệc này, bây giờ bỗng nhiên thấy hần, trong lúc nhất thời không ai dám tiến lên, nhìn hai người đi qua tựa như một bức tranh không thuộc về thế giới này, bọn hần cũng không dám bước vào.

Tiếng nhạc du dương vẫn cứ vang lên, bởi vì hần xuất hiện mà có không ít người đều tụ lại trước cửa, chỉ còn tiếng nhạc giữa một đại sảnh trống trải.

Chung Hàn Tiêu từ một góc đi đến nhìn thấy hai thân ảnh sóng vai tới gần trước mặt hắn.

“Đa tạ đã chiêu đãi long trọng, có thể hưởng thụ một buổi tối tuyệt vời như vậy...” Cầm lấy ly rượu từ trên khay của một người phục vụ đang đứng ngốc lảng bên cạnh, Lăng Lạc Viêm nâng ly hướng xung quanh.

Dưới ánh đèn cùng tiếng nhạc, còn có rượu ngon và những món ăn hảo hạng xa xỉ, trước khi rời khỏi thế giới này còn có thể ở cùng Long Phạm trong một buổi tối như thế này thì quả thật cũng không tồi.

“Có thể mời được siêu sao đến đây là vinh hạnh của ta.” Chung Hàn Tiêu nâng ly nghênh đón, hai mắt thủy chung nhìn trên thân hồng ảnh trước mặt, ánh mắt phảng phất như đang ở trong tình thế bất buộc.

Lăng Lạc Viêm nâng tay, vẻ mặt điềm nhiên uống một ngụm, thói quen tùy ý chuyển ly rượu sang người nam nhân bên cạnh.

Long Phạm tiếp nhận, một tay vòng quanh thắt lưng của Lăng Lạc Viêm, lướt mắt nhìn thần sắc âm trầm của Chung Hàn Tiêu, thần nhiên mỉm cười nhưng không hề mở miệng, lại làm cho người ta không thể xem nhẹ biểu tình lúc này của hắn, giống như đó là hiển nhiên phải giữ lấy, nụ cười tuy nhạt nhẽo nhưng dừng trong mắt Chung Hàn Tiêu lại cảm thấy phi thường chói mắt.

Hai người trước mặt cùng uống một ly rượu, người nam nhân lai lịch bí ẩn này lại mỉm cười với hắn giống như đang giễu cợt.

Hắn dùng hết toàn lực phái người đi điều tra thân phận của người nam nhân này, nhưng không thể thu hoạch được gì, một chút manh mối đều không có, thật giống như từ một nơi trống rỗng mà xuất hiện....

Vận dụng tất cả lực lượng của Ảnh Kiêu Minh nhưng cư nhiên lại không thể tra được lai lịch của một người, đừng nói lai lịch, ngay cả một chút dấu vết tồn tại trên đời này cũng không tìm được.

Thân phận của người nam nhân này đến tốt cùng là gì, nếu không tra rõ ràng, chờ trong chốc lát....Che giấu sự tàn khốc dưới đáy mắt, Chung Hàn Tiêu cúi đầu uống rượu, con mồi đã đến trước mặt thì không cần phải nóng vội, lần trước gặp mặt hắn đã rõ ràng cảm giác được người này rất nguy hiểm.

Ba người lặng yên đứng giữa đại sảnh, chỉ cần hơi chút miễn cảm thì mọi người liền phát hiện trong đó có dị thường. Lúc trước mỗi người đều tự suy đoán trong lòng, tuy hiện giờ không tụ tập nói chuyện với nhau nhưng chỉ cần nhìn ba người đứng giữa đại sảnh thì những người đứng ngoài như bọn hắn lại cảm giác được một không khí khác thường bắt đầu khởi động, cũng chưa căng thẳng đến mức chạm vào liên bùng nổ nhưng đã phát sinh một dòng nước ngầm đang cuộn trào mãnh liệt.

Nhưng tất cả mọi người đang mong chờ một màn kịch liệt sắp diễn ra đều trở nên thất vọng, chính là Chung Hàn Tiêu và Chung Tình chỉ xả giao vài câu rồi siêu sao cùng người nam nhân có thân phận bí ẩn đi đến gần ban công, còn Chung Hàn Tiêu thì lại tiếp tục giao thiệp với các quan khách ở xung quanh, dường như không có gì đặc biệt xảy ra.

Chỉ là như vậy? Tất cả mọi người nhìn nhau, cũng làm cho nhóm phóng viên ở đây thất vọng. Tiếng trò chuyện lại bắt đầu dần dần vang lên. Khi ba người tản ra, khách khứa cũng quay trở về nói chuyện với nhau, tất cả mọi thứ đều tiếp diễn như cũ, nhưng bởi vì Chung Tình đã đến đây nên không khí trong buổi tiệc vẫn có chút thay đổi.

Hơn phân nửa khách khứa đang nói chuyện sẽ cố ý hoặc vô tình nhìn về phía hai người đang đứng, cho dù ở đây toàn những nhân vật nổi tiếng, cũng không thiếu các minh tinh điện ảnh hay ca sĩ, nhưng nam nhân mặc bộ lễ phục màu đỏ lộ ra hơi thở quý tộc, lúc này xem ra lại như thiên sứ giáng thế vẫn hấp dẫn tất cả ánh mắt của mọi người. Một thân màu đỏ sẫm làm cho hắn như thấm máu, khiến khuôn mặt thâm tình càng thêm tà mị quyến rũ, cũng làm tôn lên sự mờ ảo huyền bí của người nam nhân bên cạnh.

Hai người đứng trước ban công, nam nhân thần bí đang nói điều gì đó với hắn, xa xa trông lại có thể nhìn thấy mái tóc xõa dài ở sau lưng, hai màu đen trắng phối hợp cùng với dáng người khiến kẻ khác ước mơ. Khi hắn đứng bên cạnh Chung Tình lại làm cho người ta có loại cảm giác hài hòa một cách kỳ dị, giống như hai người vốn là một chỉnh thể hoàn mỹ, khiến người ta không dám dễ dàng tiến lên phá hư vẻ đẹp như bức tranh huyền ảo lung linh trước mắt.

Lăng Lạc Viêm đương nhiên phát hiện các ánh mắt đang chăm chú nhìn xung quanh, nhưng trong đó không cảm giác được của Chung Hàn Tiêu. Lấy ly rượu trong tay của Long Phạm rồi đặt một bên trên thành ban công, hân hướng ra phía sau rồi bảo, “Hôm nay hân rất bình tĩnh, ắt hân là có chuyện khác, càng mưu tính cái gì thì mặt ngoài xem ra là càng bình thường, hân thích diễn kịch.”

“Xem ra Lạc Viêm thực hiểu hân.” Đầu ngón tay lướt trên miệng ly rượu, chiếc ly còn sót lại một chút rượu dưới đáy thì bỗng nhiên bị nứt ra, một mảnh trong suốt tách làm đôi.

“Lúc trước ta đã từng nói, đừng nhắc nhiều về hân, miễn cho ta kiềm chế không được...” Long Phạm mỉm cười nhìn người trước mặt, lời nói nhẹ nhàng khiến kẻ khác bất an. Đầu ngón tay tiếp tục vẽ một vòng trên hai mảnh vỡ, ly rượu lúc này hóa thành bốn miếng, rồi tám miếng, mãi cho đến khi dưới ánh sáng lấp lánh khúc xạ toát ra một vầng hào quang trong suốt, hóa thành vô số mảnh nhỏ giống như ngọc lưu ly bị vỡ vụn, thấm ướt màu đỏ óng ánh của rượu.

Nhìn không ra những mảnh nhỏ trên thành ban công nguyên lai lại là một ly rượu, những mảnh vỡ trong suốt lấp lánh như những hạt cát mịn màng, xem ra thật mỏng manh yếu ớt, nhưng dưới ánh đèn khúc xạ ra vầng hào quang vô cùng xinh đẹp nhưng cũng vô cùng nguy hiểm.

Màu thanh lam dưới đáy mặt đường như phản chiếu ánh sáng của những mảnh thủy tinh bé nhỏ, vừa ôn nhu vừa lộ ra lạnh lùng và sắc bén.

Lăng Lạc Viêm biết điều đó nghĩa là gì, “Đúng vậy, ta hiểu hân, chẳng qua....người ta càng hiểu chính là tể ti của ta.” Bất luận Chung Hàn Tiêu có muốn làm cái gì hay không thì tể ti của hân sẽ không dễ dàng buông tha.

Khuôn mặt xinh đẹp như thiên sứ lộ ra nụ cười tựa như ác ma, nâng tay lên nhẹ nhàng lướt qua.

Phía trên những hạt cát thủy tinh hiện lên một hào quang trong suốt màu đỏ, hóa thành một ngọn lửa diễm lệ, trong chớp mắt những mảnh nhỏ thủy tinh trên thành ban công bị ngọn lửa cắn nuốt, tất cả những ánh sáng lấp lánh trong suốt hay nguy hiểm và yếu ớt đều toàn bộ không còn nhìn thấy, dường như chưa bao giờ tồn tại.

Mọi người ở phía xa xa nhìn về hướng bọn hân chỉ thấy một ánh sáng màu đỏ hiện lên, chợt lóe rồi biến mất. Hai người kia đang đứng đối mặt rồi lộ ra một nụ cười giống nhau, không biết vì sao nhưng khi nhìn đến nụ cười kia lại làm cho người ta bỗng nhiên có chút cảm giác rung mình, nhìn kỹ lại thì vẫn là một cảnh đẹp như trong tranh, có lẽ bọn hân chỉ bị ảo giác mà thôi.

“Ta đi lấy thức ăn, ở đây chờ ta.” Khẽ hôn lên môi của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm quay người hướng đến nơi đặt thức ăn.

Long Phạm chăm chú nhìn hân rời đi. Chẳng qua chỉ lẳng lặng đứng yên ở trước ban công nhưng đã lấy đi không ít ánh mắt hừng hực lửa nóng ở xung quanh. Vô luận là dung mạo hay khí chất, tất cả đều vô cùng xuất chúng, hơn nữa với thân phận thần bí và khó lường, lấy bất cứ phương diện nào đến xem cũng đủ để khiến người ta có chút ý đồ muốn tiếp cận.

Khi Lăng Lạc Viêm cầm đĩa thức ăn ở trên tay, đang muốn trở về thì ở xa xa đã nhìn thấy bên người Long Phạm có vô số nam nữ đang vây quanh, ánh mắt của đám người đó đủ để làm cho hân cảm thấy không duyệt, đang muốn trở về thì cánh tay bỗng nhiên bị người khác giữ lấy.

“Vũ.” Vẫn xưng hô hân như vậy, Chung Hàn Tiêu không biết từ nơi nào đã xuất hiện, giữ chặt cánh tay của hân không buông ra, “Trở lại bên cạnh ta.”

Đơn giản mà trực tiếp, không hề che giấu điều gì, nhìn thẳng vào mắt hân, không phải yêu cầu cũng không phải hy vọng, mà là ánh mắt cương quyết gần như ra lệnh. Đã nhiều năm không gặp, xem ra Chung Hàn Tiêu một chút cũng không thay đổi.

Lăng Lạc Viêm không trực tiếp cự tuyệt, bên miệng mang theo một nụ cười lạnh lùng giấu cợt, “Đại ca, những lời này hình như đã nói trẻ hơn mười năm. Ta nhớ rõ kể từ ngày đầu tiên người đã không có hứng thú đối với ta, đương nhiên ta đối với người cũng vậy.”

Ngày đầu tiên là ngày nào thì Chung Hàn Tiêu rất rõ ràng, đồng thời xưng hô đại ca càng lộ ra sự châm biếm, bàn tay giữ chặt cánh tay của hắn càng tăng thêm lực đạo, “Là bởi vì hắn?” Hướng đến khu ban công nhìn lại, nam nhân bị đám người vây quanh cũng đang nhìn về nơi này.

“Nếu ta nói đúng là như vậy?” Theo ánh mắt của Chung Hàn Tiêu nhìn lại, Lăng Lạc Viêm nhếch môi lên, cho dù không có Long Phạm tồn tại thì hắn cũng sẽ không đối với Chung Hàn Tiêu còn có ý tưởng gì khác, càng đừng nói lúc này hắn đã có Long Phạm.

Ý cười trên môi so với nụ cười lạnh lùng mới đây hoàn toàn bất đồng, không hề mỉa mai chế giễu, ngoại trừ nhìn thấy nam nhân kia bị người khác vây quanh mà lộ ra thần sắc không duyệt, còn lại chỉ có vương bận tình ý, đó là ngay cả hắn cũng chưa bao giờ được đến, cho dù lúc trước ở trong vòng tay của hắn, thì khi đó thiếu niên chỉ là ý lại.

Chung Hàn Tiêu cắn răng, hắn không nghĩ đến trong lòng lại sinh ra cảm giác như vậy, hắn cũng không nghĩ đến chính mình càng ngày càng không thể buông tha Vũ, khi nhìn thấy Vũ cùng nam nhân kia xuất hiện thì hắn bắt đầu hối hận lúc trước không nên để cho Vũ rời khỏi Ảnh Kiêu Minh.

Hối hận cùng ghen tị giống như độc xà đang gặm cắn, hắn không nghĩ đến lúc trước buông tay thiếu niên thế nhưng bây giờ lại càng ngày càng chói sáng rực rỡ, đẹp mắt đến mức làm ọi người muốn chiếm đoạt. Không có gì có thể khiến cho người ta hối hận hơn việc có được trong tay một thứ rồi lại buông tay, sau đó mới phát hiện nguyên lai chính mình đã vứt bỏ một vật trân bảo, cái cảm giác này còn tệ hơn chưa bao giờ có được thứ ấy, làm cho người ta không có cách nào chịu được.

Cánh tay của Lăng Lạc Viêm đang bị Chung Hàn Tiêu giữ chặt, cũng cảm giác được ánh mắt nóng rực nhưng không hề để ý, quay đầu nhìn người nam nhân đang đứng bên ban công, Lăng Lạc Viêm từ không duyệt đuổi thành tức giận.

Bên ngoài tuyết vẫn còn đang rơi, Long Phạm đứng trước cảnh tuyết rơi, một thân thuần bạch cơ hồ làm cho Lăng Lạc Viêm cảm thấy thật diễm lệ, thần sắc bình thản xa xăm không nhìn rõ lúc này đang suy nghĩ điều gì, nhìn thấy Lăng Lạc Viêm và Chung Hàn Tiêu, ánh mắt nhíu lại, bỗng nhiên cất bước đi về phía Lăng Lạc Viêm đang đứng, những người xung quanh cũng đi theo cơ hồ muốn chạm vào trên người hắn.

Một ngón tay chạm vào trước lòng ngực mà chỉ có hắn được phép chạm vào, ngón tay xinh đẹp quyến rũ như đang khiêu khích lướt trên thân thuần bạch, Lăng Lạc Viêm nhíu mi, Chung Hàn Tiêu bên cạnh như muốn đổ thêm dầu vào lửa, “Xem ra không riêng gì người, rất nhiều người cũng có hảo cảm đối với hắn.”

Cổ ý nhấn mạnh mấy chữ cuối cùng, mang theo ám chỉ đầy ái muội, Chung Hàn Tiêu vừa dứt lời, đang quan sát biểu tình của Vũ thì đã thấy hàng lông mày đang nhíu lại của người trước mặt bỗng nhiên giãn ra, bên môi nhếch lên, quay đầu nhìn hắn, vừa nhướng mi vừa mỉm cười như đang chế giễu hắn vô dụng, “Bởi vì hắn là người nam nhân mà ta xem trọng.”

Lăng Lạc Viêm vừa nói xong liền hất cánh tay bị Chung Hàn Tiêu đang giữ chặt, đem đĩa thức ăn đẩy vào tay của Chung Hàn Tiêu. Không đợi Long Phạm đi đến trước mặt thì hắn đã tiến lên vài bước giật lấy bàn tay của một nữ nhân.

125. Quyển 3: Chương 125: Sát Niệm

Cổ tay trắng nhỏ bị chụp lấy từ trên thân ảnh thuần bạch, nữ nhân kia còn chưa kịp phục hồi tinh thần thì thoáng chốc trên cổ tay đã truyền đến một trận đau nhức, khuôn mặt tái mét, nàng kinh sợ quay đầu lại đã nhìn thấy một đôi mắt đang nhíu lại mang theo ý cười. Đôi mắt này nàng đã xem trên tivi không biết bao nhiêu lần nhưng chưa bao giờ lại gần như lúc này.

Gần đến mức có thể cảm giác được sự sắc bén lạnh lùng trong đó, giống như băng tuyết, lại phảng phất tàn nhẫn như lửa giận. Ánh mắt cùng đau đớn trên cổ tay làm cho nàng bắt giác trở nên run rẩy, lực đạo nắm trên cổ tay càng lúc càng mạnh tựa như hận không được phải bẻ gãy bàn tay của nàng.

“Người của ta, người khác không được chạm vào...cho dù chỉ là một ngón tay.” Như là nhắc nhở cũng như là cảnh cáo, thả lỏng lực đạo, bàn tay đang cầm lấy cổ tay của nữ nhân kia chậm rãi trượt xuống rồi mơn trớn lên đầu ngón tay của nàng, Lăng Lạc Viêm lộ ra một nụ cười lạnh lùng, “Sẽ phải bị trừng phạt.”

Vừa dứt lời, một mảnh móng tay được trang trí rất xinh đẹp bỗng nhiên rơi xuống đất, nữ nhân sợ hãi hô lên một tiếng, đang nghi hoặc vì sao móng tay mới đi làm hồi chiều lại rớt nhanh như vậy thì đầu ngón tay bỗng nhiên truyền đến một trận đau nhức như bị kim châm đâm vào, xé rách da thịt, rồi sau đó chỉ nhìn thấy vô số giọt máu bắn ra, móng tay rơi xuống cứ nhiên không phải là chiếc móng giả, mà bao gồm cả móng thật?!

Tiếng hô sợ hãi chuyển thành tiếng hét chói tai, máu không ngừng theo đầu ngón tay tuôn ra, người ta hay nói tay đứt ruột xót, tiếng kêu thảm thiết của nàng kinh động tất cả mọi người ở xung quanh, cơ hồ tưởng rằng đã xảy ra án mạng, mọi người đã sớm chú ý đến nơi này nhất thời tụ lại, chỉ thấy siêu sao Chung Tình kéo người nam nhân đang mỉm cười vào bên cạnh.

“Vì sao để cho nàng chạm vào người?” Nhíu mi chất vấn, Lăng Lạc Viêm đối với những gì vừa chứng kiến cảm thấy phi thường bất mãn. Long Phạm chỉ thuộc về một mình hắn, bất luận là trong tộc hay là ở đây, hắn đều không thể chịu được kẻ khác đến gần người của hắn.

Ở thế giới kia không ai dám biểu lộ bất cứ thái độ gì đối với Long Phạm cho nên cảm thụ của hắn vẫn chưa mãnh liệt, nhưng ở nơi này, khi nhìn thấy nữ nhân kia chạm vào Long Phạm, hắn rõ ràng cảm giác được dưới đáy lòng có bao nhiêu bức xúc, không muốn người khác đứng bên cạnh Long Phạm, lại càng không nguyện ý nhìn hắn bị kẻ khác chạm vào, dùng cái loại động tác hấp dẫn khiêu khích mà Long Phạm cứ nhiên không hề tránh né.

Long Phạm nhìn thấy nữ nhân kia vì bị chảy máu mà sợ hãi đến mức ngất xỉu phải được người phục vụ dìu đi, ý cười trên mặt của hắn càng thêm thâm, “Chắc Lạc Viêm cũng không bị người khác chạm vào?” Tuy Lạc Viêm không đứng bên cạnh hắn nhưng ánh mắt của hắn vẫn chưa rời đi nửa điểm.

Ngay từ ban đầu hắn đã cảm thấy Chung Hàn Tiêu thập phần chướng mắt, từ khi si mị vương hóa thân thành Chung Hàn Tiêu rồi xưng Lạc Viêm là “Vũ”, đến giờ khắc này sự tồn tại của Chung Hàn Tiêu lại càng khiến hắn khó chịu, hơn nữa là hắn biết rõ Chung Hàn Tiêu đối với Lạc Viêm đã làm cái gì.

Lăng Lạc Viêm đối với câu hỏi của Long Phạm liền nhất thời nghẹn lời.

Hắn đối với Chung Hàn Tiêu không còn bất cứ cảm giác gì đặc biệt, chỉ xem Chung Hàn Tiêu là chút phiền toái nho nhỏ, tương tự một thứ có thể chơi đùa, lại quên mất đối với Long Phạm mà nói Chung Hàn Tiêu đại biểu cho quá khứ của hắn, hơn nữa chính hắn đã kể cho Long Phạm chuyện trước kia Chung Hàn Tiêu đã làm gì hắn, đương nhiên Long Phạm đối với hai người bọn hắn có bất cứ sự tiếp xúc nào cũng sẽ nảy sinh phản ứng rất mạnh.

Nhưng cũng không nhất thiết phải dùng cách này để làm cho hắn “đồng cảm”, còn lộ ra đôi mắt sắc bén lạnh lùng cùng bất mãn nhìn hắn. Liếc mắt nhìn những người đi theo Long Phạm, không muốn nổi nóng với tể ti của hắn, duy nhất chỉ có thể làm cho những người đó tránh xa một chút, coi như là cảnh cáo.

“Dám vọng tưởng người của ta thì phải trả giá....” Trước mặt tất cả mọi người, mới một phút trước thần sắc của Chung Tình còn lạnh lùng bây giờ đã chuyển sang mỉm cười nhẹ nhàng, dường như chỉ đang nói đùa, ánh mắt lại nhìn lên những giọt máu rơi vương vãi trên sàn nhà khiến người ta không khỏi nghĩ đến trong đó có liên quan đến hắn, vì chính suy đoán của mình mà mọi người cảm thấy kinh hãi nhưng cuối cùng cũng xóa đi cái loại suy đoán hoang đường này.

Thật sự chỉ là trùng hợp bị rơi móng giả mà thôi, không may bị sút cả móng thật, làm sao có thể là vì Chung Tình gây nên, sức người trong nháy mắt căn bản không thể làm được như vậy, càng huống chi nàng bất quá chỉ là chạm vào người nam nhân kia một chút, nếu vì vậy mà phải trả giá thì thực sự làm cho người ta kinh hãi.

“Lạc Viêm nói những lời này không sai.” Long Phạm tán thưởng gật đầu, người bên cạnh quay sang liếc mắt nhìn một cái, vẫn mang theo bất mãn, tựa hồ vì chuyện mới vừa rồi mà không vui. Màu thanh lam dưới đáy mắt lại lấp lánh, trên mặt Long Phạm không biết là đang kiêu chế hay là đang dô dành mà ý cười lại trở nên nhu hòa thêm vài phần, “Chỉ cần Lạc Viêm không cho người khác đến gần bên cạnh người, thì ta cũng sẽ cách ly những người đó.”

Không đợi Lăng Lạc Viêm nhíu mi nói tiếp thì Chung Hàn Tiêu đứng một bên bỗng nhiên mở miệng.

“Người không muốn thấy ta chạm vào hân? Chỉ là cầm tay hân mà thôi, như vậy thì thế nào?” Đặt xuống đĩa thức ăn bị nhét vào trong tay, từ trên ngực rút ra khăn lụa rồi tùy ý lau, sau đó ném vào bên chân, thần sắc lạnh lùng trên mặt không còn là biểu tình bình tĩnh như ban đầu.

Ở một bên nghe hai người đối thoại, hân rất rõ ràng Chung Tình đối với người nam nhân này có bao nhiêu để ý, điểm này đối với kế hoạch của hân chỉ có lợi, nhưng hân một chút cũng không cảm thấy cao hứng. Giấu lên chiếc khăn lụa màu trắng bị ném dưới chân, động tác của Chung Hàn Tiêu xem ra rất tùy ý, cũng cực lực khống chế, nhưng thần sắc trên mặt vẫn có chút vận vẹo.

Khi Chung Tình còn được xưng là Chung Hàn Vũ, ở trong Ảnh Kiều Minh gần mười năm, mười năm đó ngoại trừ năm đầu tiên hân không hề để ý đến đệ đệ trên danh nghĩa này, muốn nói có cũng chỉ xem Vũ như đối thủ. Sau khi nhớ kỹ tất cả những gì hân nói, Vũ đều làm rất tốt, tốt đến mức cơ hồ uy hiếp đến địa vị của hân, khi đó hân làm sao có thể lưu lại Vũ?

Hân không nghĩ đến năm đó thiếu niên lại có sự thay đổi như vậy, rồi sau đó vài năm, nếu không phải vì thân phận cô nhi, Vũ suýt nữa đã ngồi lên vị trí hiện tại của hân. Sau khi Vũ rời khỏi Ảnh Kiều Minh, hân cảm thấy có chút may mắn, nhưng không nghĩ rằng sau này hân mới phát hiện Vũ lại trở thành một người hấp dẫn như vậy, càng ngày càng tỏa sáng đẹp mắt, mỗi lần nhìn thấy Vũ ở trên TV luôn làm hân nhớ tới quá khứ, cũng nhớ tới bộ dáng của Vũ khi đưa thủ hạ ra vào Ảnh Kiều Minh.

Kí ức càng lúc càng rõ ràng, khi đó Vũ cũng đã bắt đầu thay đổi, chính xác mà nói, ngay từ khi bọn hân chấm dứt màn kịch kia thì Vũ đã liên thay đổi, nhưng hân không hề để ý, hân đã bỏ qua để rồi cực kỳ ngày hôm nay Vũ ở trong vòng tay của người nam nhân khác.

Để bù lại sai lầm này thì tiếp theo hân phải làm một việc, hân không thể chịu được sự hối hận và đổ kỵ này, cũng không thể tha thứ người bị hân bỏ rơi lại trở nên tràn ngập sức hấp dẫn như vậy nhưng lại thờ ơ đối với hân.

Nhìn ánh mắt không cam tâm cùng đổ kỵ của Chung Hàn Tiêu, còn có vô số hối tiếc, Long Phạm vờ quanh cánh tay đã từng bị chạm vào của Lăng Lạc Viêm, ôm chặt Lăng Lạc Viêm vào lòng như là đang cố ý, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Lăng Lạc Viêm, khẽ hôn lên môi một chút nhưng động tác thong thả lại có vẻ vô cùng thân mật và ái muội.

“Người chạm vào hân thì sẽ thế nào? Không cần nóng vội, rất nhanh rồi người sẽ biết.” Giọng nói nhu hòa nhẹ nhàng, tựa như động tác khẽ hôn của hân, nhưng ý tứ của lời nói cũng không ôn nhu như động tác, mà mang theo ý cười thần nhiên hời hợt khiến người ta bất an.

Hai người một hỏi một đáp, không khí trong hội trường có cảm giác như đang bốc hỏa, đã có một chút căng thẳng và khẩn trương, đám người xung quanh còn chưa kịp hiểu đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra, nhưng cũng đều cảm giác được trên thân thể của người nam nhân thần bí này tản mát ra một loại hàn khí lạnh như băng, cũng làm cho người ta cảm thấy áp lực nặng nề.

Tựa như đại dương vô tận đem tất cả nhấn chìm, chỉ trong nháy mắt có thể rõ ràng cảm giác được cái loại vô tình lạnh lùng khiến người ta sợ hãi này.

Bỗng nhiên không biết có phải ảo giác hay không nhưng dường như những ngọn đèn chùm bất thành linh chớp tắt một chút, tốc độ nhanh đến mức chỉ trong nháy mắt đều không kịp nhìn thấy, tựa hồ màu sắc của những ngọn đèn có chút thay đổi, tất cả mọi vật trước mắt đều trở nên u ám một ít, cảm giác hoảng sợ không hiểu từ đâu lại bỗng nhiên xuất hiện, không ai có thể giải thích đó là vì sao.

Lăng Lạc Viêm cũng phát hiện điều này, liếc mắt nhìn Long Phạm một cái, khóe miệng nhếch lên một đường cong, tuy hân không biết Long Phạm tính toán muốn làm điều gì nhưng hân có thể xác định tuyệt đối sẽ không làm cho Chung Hàn Tiêu cảm thấy vui sướng. Về phần những người khác có bị liên lụy hay không thì rất khó nói....Liếc mắt nhìn những người xung quanh hân có thể thấy được thần sắc đầy nghi hoặc của những người đó.

Thân phận của hân đến tột cùng là gì? Trong lòng mọi người ở đây đều đặt ra nghi vấn nhưng không người nào có thể trả lời. Ngoại trừ biết hân và Chung Tình có quan hệ, còn mặt khác thì hoàn toàn không biết, mà vốn vẹn như thế này cũng đủ để khiến bọn hân kinh ngạc.

Thái độ của Chung Tình là rõ ràng không hề cố ý che giấu quan hệ của hai người. Phải biết rằng trong quá khứ, bất luận kẻ nào có dính tai tiếng với Chung Tình đều không giống như đối với người nam nhân này, không chỉ không che giấu, thậm chí lộ ra những cử chỉ như ở chốn không người, tựa như tuyên bố cùng cảnh cáo với tất cả, đó là người của hắn.....

Loại tuyên bố này đối với sự nghiệp điện ảnh không hề có ưu đãi, nhưng không thấy hắn có nửa điểm để ý, người đại diện của hắn hôm nay không xuất hiện, chỉ có hai người bọn hắn, chẳng lẽ trong đó có ý tứ gì sâu xa?

Tiếng nhạc vẫn tiếp tục vang lên, từ giai điệu sôi nổi chuyển sang nhẹ nhàng êm ái, đến gần khu vực đặt thức ăn thì có thể rõ ràng nghe được nhạc khúc du dương, nhưng bầu không khí ở đây lại không có nửa điểm nhẹ nhàng thoải mái mà vẫn còn tồn tại áp lực và khấn trương, còn có những lời xì xầm khe khẽ của khách khứa đứng bên ngoài.

Ngoại trừ khu này thì những người bên ngoài không biết chuyện gì đã phát sinh ở nơi đây, nhưng cũng đã cảm giác có chút không đúng, mọi người tụ tập định tiếp tục xem náo nhiệt thì bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng nói chuyện của người dẫn chương trình liên thoảng chút phá vỡ bầu không khí căng thẳng ở đây, rốt cục cũng làm cho người ta nhẹ nhàng thở ra.

“Bất luận người mang thân phận hay lai lịch gì. Hắn nhất định phải thuộc về ta.” Chung Hàn Tiêu liếc mắt nhìn thân ảnh màu đỏ một cái, cũng không hề che giấu mà để cho rất nhiều người ở xung quanh nghe được lời nói của mình.

Trước khi Long Phạm kịp lên tiếng thì Lăng Lạc Viêm đã nhếch môi chế giễu, “Chung Hàn Tiêu, người quả thật đang rất tưởng bở, muốn ta? Ta cũng không phải dễ dàng để người có thể đụng vào, điểm này người sớm muộn sẽ biết.”

Có lẽ.... chỉ là sớm chứ không muộn, ý cười mỉa hoặc mang theo quỷ bí, lại hướng đến xung quanh, “Làm ơn xin tránh ra để cho chúng ta đi qua.”

Lời nói mang theo theo phép tắc nhưng ngữ thanh lại không hề để ý, thậm chí lộ ra một chút mệnh lệnh khiến những người đang vây xung quanh không tự chủ được phải tránh ra, vốn định nhân cơ hội này để tiếp cận mình tinh nhưng cũng chỉ có thể đứng yên nhìn hai người bước đi một hồi thì mới có thể phản ứng trở lại.

Chỉ cần hai người đứng cùng một chỗ thì những người bên ngoài tựa hồ rất khó tiếp cận, không biết vì sao nhưng hai người quả thật truyền đến một loại cảm giác dường như chỉ cần cản trở đến bọn hắn thì sẽ gặp hậu quả thực nghiêm trọng.

Hai người đi vào đại sảnh, Chung Hàn Tiêu nhìn bóng dáng của bọn hắn, hạ xuống thần sắc trên mặt, nghiêng rằng, hai tay nắm chặt dường như sắp thất khống.

Không ai nhìn thấy vị chủ tịch tập đoàn Ảnh Tiêu khi rời đi mang theo biểu tình gì, thân ảnh màu đen đi lên thư phòng ở trên lầu.

“Đúng, thay đổi kế hoạch! Hiện tại liền ra tay! Ngay lập tức! Tất cả mọi người! Mạo hiểm?! Cầm miệng! Không cần nói những lời này với ta! Ta mới là lão đại của Ảnh Kiều Minh!” cúp điện thoại, Chung Hàn Tiêu rốt cục kiềm chế không được, đẩy tất cả đồ vật này nọ trên bàn rớt xuống đất, dẫm một quyền lên bàn.

Chưa bao giờ khuất nhục như vậy, Chung Tình cự tuyệt hắn, ngay cả một tia cân nhắc cũng không có, mà người nam nhân bên cạnh lại còn cố ý ở trước mặt hắn làm ra loại hành động này, dùng cái loại ngữ khí ám chỉ uy hiếp và cảnh cáo muốn hắn không được vọng tưởng đến Chung Tình?!

Ở trước mặt nhiều người như vậy.....

Hắn còn gọi Chung Tình là Lạc Viêm, thật giống như hai người ở một thế giới mà không kẻ nào có thể chen chân vào được, ngay cả cái họ Chung cũng vứt bỏ, Vũ hận hắn đến thế sao? Bất quá năm đó hắn chỉ là phụng mệnh mà thôi.

Nhưng hiện giờ không giống như trước kia, hẳn thật muốn có Vũ, mà thứ hẳn muốn cho tới bây giờ đều sẽ không buông tha.

Hắn là người đầu tiên đi vào trong lòng của Vũ, cũng là người đầu tiên lên giường cùng Vũ. Hiện tại hẳn vốn nên là người có được Vũ mà không phải là người kia, ngay cả thân phận lai lịch đều bí ẩn....

Đứng bên cửa sổ thư phòng, từ trên cửa sổ nhìn xuống có thể thấy hai người đang nói chuyện, mặc dù trong đại sảnh có rất nhiều người, hẳn liếc mắt một cái cũng có thể thấy hai người đang thân mật ôm nhau nói chuyện gì đó, trông mắt nhìn hai thân ảnh, sắc mặt của Chung Hàn Tiêu trở nên tối sầm.

Ghen tị, phẫn nộ, không cam lòng, thậm chí mang theo oán hận làm cho hẳn không có biện pháp bảo trì bình tĩnh. Vô tình mới có thể vô địch, đây là điều hẳn đã dạy cho Vũ, nhưng hiện tại người đã được hẳn dạy phải làm như vậy lại đối với hẳn vô tình.

Vũ đối với hẳn vô tình nhưng lại đối với người nam nhân kia thân mật như vậy....

Hai thân ảnh ở bên sàn nhảy, theo giai điệu êm dịu du dương truyền đến, đứng ở trước cửa sổ nơi thư phòng, Chung Hàn Tiêu sờ cán chuôi bằng kim loại lạnh như băng đặt ở bên hông, dần dần bình tĩnh, trên cửa sổ bằng kính phản chiếu một đôi mắt lạnh lùng tàn khốc.

126. Quyển 3: Chương 126: Trao Đổi

Tiếng người ở dưới đại sảnh vẫn như trước, âm nhạc êm dịu nhẹ nhàng giống như đôi tình nhân đang nỉ non, mông lung mờ ảo mà triền miên, trên sàn nhảy, ánh đèn cũng trở nên nhu hòa dịu dàng, có lẽ ánh sáng mờ ảo càng làm tăng thêm can đảm của mỗi người, ở xa xa Lăng Lạc Viêm và Long Phạm có không ít các thiếu nữ vẫn quanh quẩn, trang phục xinh đẹp cùng dung mạo kiều diễm dưới ánh đèn mờ ảo truyền đến những ánh mắt như làn thu thủy, xem ra chỉ chờ bọn hẳn ngỏ ý mời khiêu vũ, hoặc là chờ các nàng khiêu vũ trước để định đoạt rồi sau đó đến đây mời khiêu vũ. (làn thu thủy = ánh mắt long lanh)

“Còn không biết nghe lời.” Lăng Lạc Viêm mân mê ly rượu, liếc mắt nhìn xung quanh một cái, xem ra mới vừa rồi cảnh cáo vẫn chưa đủ, hay là tể ti của hẳn rất có mị lực làm cho những người đó tự nguyện mạo hiểm.

“Ai kêu Lạc Viêm quá thu hút.” Bất quá Long Phạm rất rõ ràng, ở thế giới này Lăng Lạc Viêm bất luận là đứng ở nơi nào cũng đều đưa đến vô số ánh mắt chăm chú, nếu không có hẳn ở bên cạnh thì nhất định giống như hằng hà vô số ngôi sao vây quanh mặt trăng.

“Ta quá thu hút? Lúc trước không biết là người nào, chẳng qua ta chỉ hơi chút rời đi thì suýt tý nữa xung quanh đã lấp kín người.” Lời nói hơi thoáng lạnh lùng, liếc mắt nhìn phần ngực lúc trước bị chạm vào, lại dời ánh mắt nhìn ra đám người ở phía xa xa.

“Thật sự là hiếm thấy, vẫn còn để ý?” Long Phạm đứng một bên, nhìn lướt qua đám người, vì lời nói của Lăng Lạc Viêm mà lộ ra ý cười. Lạc Viêm đối với hẳn cũng như hẳn đối với Lạc Viêm, càng là để ý thì càng không muốn nhìn thấy hẳn cùng người khác tiếp cận.

“Ai kêu người chưa được sự chấp thuận của ta mà lại tự tiện để người khác chạm vào, chẳng lẽ bản tông chủ không nên để ý? Làm cho ta mất hứng là muốn chịu phạt.” Đột nhiên ngẩng đầu nhìn Long Phạm cười một cách quỷ bí, Lăng Lạc Viêm kéo tay Long Phạm đi về phía giữa sàn nhảy.

“Tể ti của ta, bây giờ ta phạt người cùng ta khiêu vũ, đây là vinh dự mà người khác cầu cũng không được, nói là trừng phạt nhưng đối với người là nhẹ nhàng rồi, ai bảo ta không muốn.” Tỏ ra vẻ mặt miễn cưỡng nhưng ý cười bên khóe miệng lại hiện lên ác ý gian tà, vài sợi tóc hỗn độn rơi trước trán, ánh mắt ma mị lộ ra mưu mô xảo quyệt.

“Khiêu vũ?” Long Phạm bị hẳn dẫn đến sàn nhảy, sắc mặt trầm tĩnh lộ ra vài phần kinh ngạc hiếm thấy, một tay bị kéo đặt lên trên vai của bộ lễ phục màu đỏ, dưới chân còn chưa dời bước thì bên hông đã bị đôi tay của Lăng Lạc Viêm vờn quanh.

Khẽ nghiêng đầu ý bảo Long Phạm nhìn xung quanh, Lăng Lạc Viêm nhíu mi, “Chẳng lẽ người không muốn? Giống như những nam nữ này đang khiêu vũ, nếu người thật sự không muốn thì ta cũng không để ý đi tìm người khác.” (ác quá a, muốn làm xấu mặt con rồng đây mà =.=)

Quay đầu nhìn sang bên cạnh, một nữ nhân đang định khiêu vũ thì bỗng nhiên nhìn thấy bọn hắn ở trước mặt liền lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Mặc dù quan hệ giữa hai nam nhân với nhau cũng không hiếm thấy nhưng ở trong trường hợp này hai người nam nhân cùng ôm nhau khiêu vũ, cho đến bây giờ cũng chưa gặp qua, lại càng không nói một trong hai người chính là Chung Tình.

Đọc trên báo thấy hắn và người nam nhân này ôm hôn đã làm cho người ta không dám tin, trước mắt như đang muốn diễn lại cảnh đó, càng khiến người ta không biết nên tỏ ra biểu tình nào mới tốt, có ai từng gặp qua một sàn nhảy mà nam nữ đang ôm nhau lại xuất hiện hai cái nam nhân chói mắt trong tư thế ôm ấp chuẩn bị khiêu vũ như thế này?

Cho dù là Chung Tình thì hành vi như vậy vẫn khiến người ta kinh ngạc. Không kỳ nam nữ, những vụ bê bối của hắn dần trở thành thói quen trong giới nghệ sĩ, nhưng lấy tư cách là công chúng mà nói thì biết là một chuyện nhưng chính mắt nhìn thấy lại là một chuyện khác, hai người nam nhân có hành vi ái muội khiến đáy lòng bình ổn của bọn hắn đột nhiên trở nên phấn chấn.

Chung Hàn Tiêu tuyên bố đối với Chung Tình có tình ý, mà hai người lại khiêu vũ như thế này có thể hay không làm cho Chung chủ tịch ngày thường luôn cẩn thận kiểm chế sẽ làm ra chuyện gì khác thường? Hay là sẽ làm cho bọn hắn tận mắt chứng kiến nhìn thấy một trận sóng to gió lớn giữa ba người?

Trong lúc nhất thời tất cả ánh mắt tựa hồ đều tập trung vào hai người ở giữa sàn nhảy. Không ai biết suy đoán của bọn hắn không bao lâu sau lại trở thành sự thật, thậm chí vượt ngoài dự đoán, cũng vượt quá sự tưởng tượng của bọn hắn.

Cảm nhận được các ánh mắt xung quanh, Lăng Lạc Viêm nhéo bên hông Long Phạm một cái, ý cười bên miệng càng thêm khiêu khích, “Thế nào? Tế ti có nguyện ý đáp ứng? Hay là để cho ta đi tìm người khác?” Không cần nghĩ cũng biết, người nam nhân này tuyệt đối sẽ không để cho hắn cùng bất luận kẻ nào khác thân mật ôm nhau như vậy, ngoại trừ chính mình.

Quả nhiên sau khi hắn vừa dứt lời thì Long Phạm nhíu mi, bắt đầu dĩ lên tiếng, “Nếu là tông chủ trừng phạt thì Long Phạm không dám không đáp ứng, huống chi ta cũng không thể khoanh tay ngồi nhìn người cùng người khác thân cận.”

Vừa lòng cười nhẹ, hắn quả thật muốn nhìn xem Long Phạm hoàn toàn không biết khiêu vũ dưới sự dẫn dắt của hắn sẽ lộ ra những bước nhảy dạng nào, coi như là bồi thường, bồi thường sự bất mãn của hắn mới vừa rồi khi Long Phạm cố ý để để cho người khác tới gần, ít nhất cũng phải chịu một chút trừng phạt nhỏ nhỏ mới được.

Đang muốn nâng bước thì bên hông bỗng nhiên căng thẳng, trong nháy mắt hai người đối tư thế cho nhau, như là sớm quen với việc khiêu vũ, theo nhịp điệu của bản nhạc, Long Phạm ôm chặt hắn bắt đầu bước nhảy, nam nhân mặc lễ phục màu trắng lộ ra vẻ mặt mà hắn đã từng nhìn thấy hàng trăm hàng nghìn lần, mỉm cười thản nhiên, che giấu một tia xảo quyệt mà cơ hồ không thể phát hiện, khẽ môi sát vào bên tai của hắn.

“Là Lạc Viêm muốn cùng ta khiêu vũ, ta có thể nào lại không biểu hiện tốt.”

Giọng nói thì thầm cùng nhiệt độ ấm áp lướt qua bên tai Lăng lạc Viêm, bên hông bị vờn quanh, dưới chân không cần hắn dẫn dắt cũng không thấy một tia đình trệ, thân thể khẽ sát đến mức có thể cảm nhận được một chỗ ở dưới hạ thân thỉnh thoảng theo bước nhảy lại chạm vào nhau, mà ở trước mắt hắn, khuôn mặt trầm tĩnh lạnh nhạt lại hiện lên ý cười trêu ghẹo, thậm chí có thể nói là giảo quyệt.

“Người như thế nào lại...” Lăng Lạc Viêm kinh ngạc, như vậy xem ra bộ dáng dường như khó xử mới vừa rồi căn bản là Long Phạm cố ý.

Hai người ôm nhau càng lúc càng chặt khiến cho thân thể hoàn toàn kề sát, cứ như vậy ôm Lăng Lạc Viêm, Long Phạm nhẹ nhàng cười, hai tay từ thắt lưng của hắn đi xuống một chút, bước nhảy uyển chuyển theo

điệu nhạc, ghé vào tai hắn phát ra vài tiếng cười khê, “Rất nhiều người bước cùng một tiết tấu, muốn hiểu được mấu chốt trong đó cũng không hề khó khăn, Lạc Viêm có phải hay không có chút thất vọng?” So với vô số các loại chú thuật phức tạp thì những gì trước mắt quá mức đơn giản.

Không hề trả lời, chỉ có thể mỉm cười lắc đầu, Lăng Lạc Viêm thật sự không biết còn cái gì có thể làm khó được hắn, nam nhân sống gần ngàn năm này, muốn xem hắn mất mặt, muốn xem hắn thất thố, tựa hồ là không có khả năng.

Để cho hắn tiếp tục ôm chặt, thân thể lắc lư theo điệu nhạc, khép mắt lại, bước chân lần lượt thay đổi. Trong tiếng nhạc du dương, nam nhân như thiên sứ trong bộ lễ phục màu đỏ đang khiêu vũ, bản nhạc lãng mạn, hai thân ảnh chậm rãi bước theo tiết tấu, dưới ánh sáng mờ ảo nhu hòa, nhạc khúc du dương êm dịu tựa hồ dành riêng cho bọn hắn.

Giữa những cặp nam nữ khác, trên sàn nhảy nổi bật một đôi nam nhân lấy đi tất cả ánh mắt của mọi người, theo động tác khiêu vũ khoan thai của bọn hắn, hết thảy mọi người xung quanh đều chìm đắm trước cảnh sắc trước mắt.

Không biết từ khi nào thì đám người đã dần dần tản ra, các đôi nam nữ đang khiêu vũ cũng không còn tâm tư tập trung vào điệu nhảy, tất cả ánh mắt đều bất giác nhìn về phía hai người kia.

Trong đó cũng có một người đang đứng trên lầu nhìn xuống.

Ánh mắt lạnh lùng từ bên cửa sổ chăm chú nhìn hai thân ảnh nổi bật giữa đám đông. Hai người kia lại không hề e dè ngay trước mặt công chúng, lúc trước là ôm hôn còn hiện tại là ở đây khiêu vũ, phải biết rằng nơi này không phải buổi họp báo riêng tư mà là nơi tập trung các nhân vật nổi tiếng, rải rác các phóng viên trong buổi tiệc, Vũ làm như vậy chẳng lẽ không cần sự nghiệp của hắn?

Một mình rời khỏi Ảnh Kiêu Minh, không hề đem theo bất luận công ty nào do mình quản lý, trong vài năm liền sáng tạo kỳ tích, Vũ thành Chung Tình, thành tình nhân của tất cả mọi người, hiện tại chẳng lẽ lại vì người nam nhân kia mà hủy bỏ hết thảy?

Xem ra hắn quyết định không sai, chỉ có ở bên cạnh hắn thì đối với Vũ mới là tốt nhất, hắn sẽ làm cho Vũ có được tất cả những gì Vũ muốn.

Cầm lấy tập giấy để trên bàn, nhìn vào đồng hồ, bên môi khê nhếch không hề mang theo ý cười.

“Các vị! Xin chú ý! Hiện tại là thời khắc thiêng liêng, cũng chính là thời khắc các vị sẽ cống hiến vì từ thiện. Hôm nay là lễ giáng sinh, chúc các vị vui vẻ hạnh phúc, có thể ở đây hưởng thụ giây phút tốt đẹp này là ơn trên ban tặng, xin cảm tạ ơn trên, đồng thời chúng ta cũng không thể quên những người tài trợ...”

Ánh đèn trong đại sảnh chợt nhiên tối sầm, trên sân khấu, người dẫn chương trình đang cầm micro diễn thuyết. Buổi tiệc dưới danh nghĩa từ thiện vì vậy không thể thiếu được một màn quyên góp tiền từ thiện, đám người đang khiêu vũ tản ra, sau khi quen với ánh sáng tối tăm trước mắt, cùng nhau hướng lên sân khấu nhìn lại.

Lăng Lạc Viêm thu hồi ánh mắt chuyển hướng sang bên cạnh, đang muốn nói với Long Phạm bọn hắn tiếp tục tìm một chỗ khác thì lại phát hiện người bên cạnh không còn đứng đó.

Dưới đáy lòng dâng lên một nỗi kinh hoàng, nắm chặt tay, trong đầu trở nên hỗn loạn. Long Phạm là biến mất? Biến mất khỏi thế gian này? Chẳng lẽ linh lực của hắn có vấn đề mới khiến cho thật thể của hắn bị tiêu tán? Hay là vì nguyên nhân khác làm cho hắn trở về thế giới kia?

Trong đám người, nam nhân mặc lễ phục màu đỏ một mình đứng thẳng, tuy không lộ ra quá nhiều kinh hoàng nhưng sắc mặt trong nháy mắt chợt nhiên tái nhợt, hàng lông mày nhíu lại, cắn chặt môi, tựa như bình tĩnh từ mộng đẹp, phát hiện chính mình vốn là đang ở trong ác mộng, cố ý giữ bình tĩnh, ánh mắt bất giác nhìn khắp xung quanh mang theo một tia tìm kiếm đầy sắc bén.

Chung Hàn Tiêu đi về phía hắn, nhìn vào đôi mắt kia, thần sắc dần dần thay đổi, không đợi Chung Hàn Tiêu đi đến trước mặt, hắn đã đi tới đối mặt Chung Hàn Tiêu.

“Là người?” Thoáng thả lỏng thần sắc, Lăng Lạc Viêm nhìn chăm chú Chung Hàn Tiêu, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi dần dần buông ra, nhìn thấy sắc mặt của Chung Hàn Tiêu, cảm xúc căng thẳng trở nên thả

lông, thậm chí lộ ra ý cười, một nụ cười tràn đầy khinh miệt, “Là người”, Là Chung Hàn Tiêu, không phải là thật thể của Long Phạm bị tiêu tán.

Nụ cười rất nhỏ bên môi dần dần trở nên rộng ra, hẳn không nghĩ đến bởi vì Long Phạm đột nhiên biến mất lại làm cho hẳn quên mất nơi này còn có Chung Hàn Tiêu, đã sớm chờ động tĩnh của Chung Hàn Tiêu nhưng nhất thời quên mất, hiển nhiên là vì tế ti của hẳn hay có lẽ là vì điệu nhảy mới vừa rồi, bước chân uyển chuyển, điệu nhạc du dương lãng mạn làm cho hẳn đắm chìm cơ hồ quên mất còn người này tồn tại.

Cũng có thể suy ra đến tột cùng hẳn đối với Long Phạm có bao nhiêu tình ý, bởi vì Long Phạm đột nhiên biến mất mà tâm tư rối loạn, hoàn toàn quên mất khả năng của Long Phạm như thế nào, tế ti của hẳn tuyệt đối sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện gì, ở thế giới kia đã là như thế thì ở nơi này hiển nhiên cũng vậy.

Ngoắc tay ý bảo Chung Hàn Tiêu tiến đến một góc, hẳn muốn biết Chung Hàn Tiêu tính toán làm cái gì, ngu xuẩn ra tay với Long Phạm, thật không hiểu là tế ti của hẳn che giấu rất giỏi hay là Chung Hàn Tiêu quá mức ngu ngốc, quá mức tự đại.

Đi theo phía sau Chung Hàn Tiêu đến một góc ban công, tất cả mọi người vẫn đang ở đại sảnh tiến hành hoạt động quyên góp. Nơi này u ám làm cho đáy lòng Chung Hàn Tiêu bỗng nhiên xao động, hẳn muốn người ngay tại trước mặt.

“Người đang cười? Chẳng lẽ người không lo lắng cho an toàn của hẳn?” Dần xuống nổi khát khao mãnh liệt dưới đáy lòng, hẳn chăm chú nhìn khuôn mặt hấp dẫn tất cả mọi người ở trước mắt. Khi phát hiện nam nhân kia biến mất, sắc mặt của Vũ rõ ràng đại biến, giống như mất đi tất cả huyết sắc, trở nên tái nhợt.

Vũ để ý người nam nhân kia, phi thường phi thường để ý, đến mức vượt quá ngoài sự tưởng tượng của hẳn.

Vì sự phát hiện này mà vui sướng, như vậy sẽ khiến kế hoạch của hẳn càng thêm thuận lợi, đồng thời cũng vì phát hiện này mà lòng tràn đầy đổ kỵ và oán hận. Hẳn không biết người kia đến tột cùng làm cách nào để có được Vũ, làm cho Vũ vướng bận như vậy, thậm chí làm cho gương mặt từ trước đến giờ chỉ có mị hoặc và thâm tình lại lộ ra biểu tình như vậy.

Thật giống như mất đi người quan trọng nhất, mất đi hết thảy.

“Người biết ta lo lắng, không phải sao?” bằng không Chung Hàn Tiêu sẽ không làm như vậy.

Muốn dùng Long Phạm để khống chế hẳn? Nhịn xuống khoe miệng đang càng ngày càng nhếch lên, Lăng Lạc Viêm nhún vai, mơ hồ trong bóng tối xẹt qua một tia ánh sáng màu đỏ, “Người muốn thế nào? Điều kiện của người? Muốn cái gì? Hay là muốn ta làm cái gì?”

Trong không gian nửa sáng nửa tối, thân ảnh màu đỏ tựa lưng vào tường, tấm màn trang trí ở phía sau cũng là màu đỏ sẫm, dường như toàn thân dung hòa vào biển đỏ, người hỏi hẳn những lời này lại mang theo ánh mắt như có ngọn lửa đang bùng bùng cháy sáng trong đó.

Chung Hàn Tiêu không thể khống chế muốn tiến lại gần, lại đột nhiên dừng lại cước bộ, trong đôi mắt nóng rực lộ ra hàn ý lạnh như băng, giống như đang giễu cợt, hơi thoáng khiêu khích, “Nói đi, đem yêu cầu của người nói ra, ta chỉ sợ lúc này người không nói thì sẽ không còn cơ hội để nói.”

Bỗng nhiên tiến lên phía trước vài bước, Chung Hàn Tiêu đem thân ảnh đỏ sẫm áp sát vào tường, “Rất có tự tin hay sao? Bất luận hẳn mang thân phận gì thì hiện tại chỉ có một mình, bị thuộc hạ của ta mang đi chỗ khác, người tự tin rằng hẳn sẽ không bị thương? Đương nhiên ta vẫn chưa giết hẳn, ta sẽ dùng hẳn để trao đổi, chỉ cần người trở lại bên cạnh ta, ta sẽ để cho hẳn an toàn rời đi.”

127. Quyển 3: Chương 127: Uy Hiếp

Nếu tế ti của hẳn chứng kiến tình cảnh trước mắt thì không biết sẽ như thế nào, nhìn Chung Hàn Tiêu gần trong gang tấc, Lăng Lạc Viêm liếc mắt nhìn bàn tay đặt ngay đầu vai, làm ra bộ dáng giật mình tỉnh ngộ, “Nguyên lai huynh trưởng đến nay đối với ta vẫn nhớ mãi không quên? Chắc chắn, thật sự là rất vinh hạnh.”

Lắc đầu tỏ vẻ tán thưởng, vừa cười vừa tựa lưng vào tường, thờ ơ khinh thường chế giễu, đây rõ ràng không nên là biểu tình lo lắng của Vũ đối với nam nhân kia, chẳng lẽ đến lúc này Vũ còn muốn làm cho hần tin tưởng Vũ đối với người kia không hề để ý?

“Không cần diễn trò, ta biết tầm quan trọng của hần đối với ngươi, chỉ có đáp ứng điều kiện của ta thì hần mới có thể bình an vô sự rời khỏi nơi này, cho dù hiện tại ngươi nói với ta rằng hần đối với ngươi không hề có ý nghĩa gì thì ta cũng sẽ không tin.” Bàn tay Chung Hàn Tiêu đặt ở đầu vai của Chung Tình dần dần siết chặt. Vũ càng che giấu thì càng chứng minh hần đang nắm trong tay con át chủ bài.

Lăng Lạc Viêm lắc đầu, thần sắc vẫn ung dung giống như hơi thoáng kinh ngạc, “Làm sao lại như thế? Ta cũng không dự định nói rằng hần đối với ta không có ý nghĩa, hoàn toàn ngược lại, hần mới là ý nghĩa quan trọng nhất, ở trên thế giới này, ngoại trừ hần ra không có gì làm cho ta lưu luyến, hết thấy những gì ta có được đều không đủ để so sánh cùng hần.”

Nói một cách tùy tiện không thấy có nửa điểm nghiêm túc nhưng cái loại này lại giống như hô hấp tự nhiên, là một câu trả lời theo lý thường, làm cho Chung Hàn Tiêu như bị đâm mạnh một quyền ngay trước ngực.

Vũ cư nhiên nói ra như thế? Nam nhân kia thật sự quan trọng như vậy? Hay là vì thói quen của Vũ?

Chung Hàn Tiêu sắc mặt khê biến, Lăng Lạc Viêm lơ đãng nhếch môi lên, một chút cũng không lo lắng cho an nguy của người kia, người cần lo lắng chính là thủ hạ của Chung Hàn Tiêu, quả thật không biết nếu tất cả người của Ảnh Kiêu Minh ở trong tay tế ti của hần thì sẽ thế nào....

Nhìn lên giữa không trung, không khí trong đại sảnh tựa hồ so với lúc trước bất đồng, ánh đèn bên trong vẫn mờ ảo như thế, giường như có cái gì ở trong không khí đang dần dần trở nên mờ lung, từ nơi u ám này nhìn ra bên ngoài có thể nhìn thấy như có như không một lớp sương mù bao phủ, không biết tế ti của hần sẽ làm cái gì, hần bỗng nhiên có chút mong chờ.

“Đang nhìn cái gì? Hần sẽ không xuất hiện, nếu ngươi để ý hần như vậy thì cứu hần đi, cho dù thân phận của hần có đặc biệt thì hiện tại cũng chỉ là một mình ở trong này, bất luận hần có bối cảnh gì thì bây giờ đều không có tác dụng, hiểu chưa? Hiện tại có thể cứu hần chỉ có ngươi, chỉ cần ngươi đáp ứng thì ta lập tức thả ngươi, bằng không....ta không cam đoan thủ hạ của ta sẽ làm ra chuyện gì.”

Đề nặng cảm giác không cam tâm xuống đáy lòng, đồ kỳ đang kêu gào ầm ĩ làm cho ánh mắt của hần tràn đầy quỷ quyết u ám, thuyết phục chính mình không nên nóng vội, Chung Hàn Tiêu gắt gao nhìn chăm chăm người trước mắt, chỉ còn kém một chút, không qua bao lâu thì Vũ sẽ lại thuộc về hần, sau đó chỉ cần giải quyết nam nhân kia....

Phải xóa đi hết thấy dấu vết, Ảnh Kiêu Minh đến nay không tra ra thân phận của hần, bất luận người nam nhân kia có thân phận gì thì Chung Hàn Tiêu đều rõ ràng hần rất nguy hiểm, lần này hành động có chút may mắn thuận lợi, nhưng chỉ cần lưu lại tánh mạng của hần thì sau này nếu bị trả thù sẽ khiến cho Ảnh Kiêu Minh ngập chìm trong nguy hiểm.

Điểm này hần không hề nghi ngờ.

Vốn định bố trí chu toàn chờ tiệc rượu kết thúc thì mới hành động nhưng những gì hần đã chứng kiến lúc trước lại làm cho hần rốt cục không thể tiếp tục kiên nhẫn, hần chờ không kịp muốn có được người trước mắt.

“Lo lắng sao? Chỉ cần ngươi gạt đầu, hần sẽ thực an toàn, bằng không....” Khẽ vuốt từ bên cổ của Lăng Lạc Viêm dần lên khuôn mặt, thoáng tạm dừng, không đợi Chung Hàn Tiêu tiếp tục nói ra lời uy hiếp, Lăng Lạc Viêm nhướng mi, vẻ mặt trở nên hứng thú, “Bằng không thì thế nào?”

Ngoại trừ tế ti của hần mất tích thì còn cái gì có thể uy hiếp được hần? Vị huynh trưởng này của hần vẫn giống như trước kia, đặc biệt thích nhắm vào nhược điểm của đối thủ, tìm kiếm hết thấy mọi cơ hội để đạt được mục đích của mình.

“Nếu tất cả mọi người đều ở đây, bao gồm cả phóng viên biết quan hệ của ngươi và Ảnh Kiêu Minh, biết siêu sao Chung Tình đã từng làm cái gì, ngươi nói bọn hần còn có thể yêu ngươi hay sao? Nếu không có lửa làm sao có khói, không cần phải suy đoán mà chính ta là người đã chứng kiến sẽ nói cho bọn hần biết Chung Tình chính là Chung Hàn Vũ lúc trước, giết người, phóng hỏa, cùng với những đồng tiền dơ bẩn, tất

cả đều từng có quan hệ đến người, thiên sứ hoàn mỹ trong lòng của bọn hắn đã có mười năm làm những chuyện không ra người, người nói xem, sẽ như thế nào?”

Lời nói thì thâm trầm lắng trong bóng đêm, Chung Hàn Tiêu buông tay xuống cùng Chung Tình đối mặt. Vũ là hắn dạy dỗ, bất quá hắn rất rõ ràng quyền lợi địa vị, danh vọng tiền tài đối với Vũ có ý nghĩa như thế nào. Mặc dù Vũ nói nam nhân kia quan trọng ra sao thì rốt cục cũng không quá ảnh hưởng đến Vũ. (người ta còn sống chết với nhau được, ba thứ này ko bằng một cọng lông chân nữa à)

Cho dù Vũ hiện tại mê muội như thế nào thì khi thanh tỉnh nhất định sẽ hối hận.

“Quay lại bên cạnh ta đi, Vũ, quay lại bên cạnh ta, ta sẽ cho người tất cả những gì người muốn. Nếu người không thích thì không cần tham gia chuyện của Ảnh Kiều Minh, chỉ cần người tiếp tục làm Chung Tình của người và ở bên cạnh của ta là được, tựa như chúng ta lúc trước vậy.”

Ngữ thanh uy hiếp nhẹ nhàng có vẻ đặc biệt ôn nhu, tựa như lúc trước ở đấu thất an ủi khi hắn bị thương, gọi lên ký ức xa xưa, hơi thoáng nhắm mắt lại, giống như dung hòa cùng bức rèm đỏ sẫm ở sau lưng, thân ảnh dường như có chút lo lắng, không đầy Chung Hàn Tiêu trước mặt ra.

Chung Hàn Tiêu thủy chung chăm chú nhìn hắn, nhìn thấy thần sắc của hắn, đáy mắt của Chung Hàn Tiêu dần dần nổi lên ý cười, xa xa có tiếng nhạc truyền đến, trong màn đêm u ám, thời gian như phân ra giữa quá khứ và hiện tại, đôi mắt khẽ nhắm dần dần nâng lên, ngay khi Chung Hàn Tiêu nghĩ đã đến lúc có được đáp án thì người tựa lưng vào tường cũng như hắn lộ ra ý cười, thậm chí là cười to, “Thật đáng tiếc, người nghĩ rằng ta sẽ tin những gì người nói. Nếu thực sự muốn nói ra quá khứ của ta thì Ảnh Kiều Minh cũng xong xuôi. Những gì ta làm đều có quan hệ đến Ảnh Kiều Minh, người sẽ vì ta mà hủy diệt Ảnh Kiều Minh quan trọng nhất đối với người?”

Đầy Chung Hàn Tiêu ra, Lăng Lạc Viêm sửa lại bộ lễ phục trên người, khoe miệng nhếch lên một nụ cười khinh thường, “Không cần dùng những lời này để hù ta, người đã dạy ta vô tình sẽ không lấy Ảnh Kiều Minh ra mạo hiểm.” Trong lòng của vị huynh trưởng này, Ảnh Kiều Minh vĩnh viễn ở vị trí đệ nhất, người có dã tâm như thế làm sao có thể hủy diệt công cụ dùng để thực hiện dã tâm của mình.

Chung Hàn Tiêu bị nói trúng suy nghĩ trong lòng, sắc mặt biến đổi, không đợi hắn đáp lại thì Lăng Lạc Viêm bỗng nhiên đến gần trước mặt hắn, nhún vai giễu cợt, “Hình như có chút không xong đúng không, không biết còn có cái gì có thể sử dụng để trao đổi với ta? Người bắt đi người của ta, thậm chí theo như lời của người nói thì ta thật sự cũng không để ý, nói ra quá khứ mà thôi, đối với ta cũng không hề gì.”

Nhún vai, hắn nhìn Chung Hàn Tiêu rồi lộ ra nụ cười quỷ bí, xoay người đi ra ngoài. Thân ảnh như một ngọn lửa bùng sáng trong bóng đêm, cước bộ thản nhiên, thẳng tiến vào đám người mà đi.

Cũng như một ngọn lửa diễm lệ hấp dẫn đoạt đi tất cả ánh mắt của mọi người. Bởi vì hắn xuất hiện cắt ngang lời người dẫn chương trình, micro bị hắn cầm lấy, tất cả khách khứa ở đây không biết hành động đột ngột của hắn là vì cái gì, tất cả mọi người chỉ nhìn lên người đang đứng trên sân khấu, chưa nghe hắn lên tiếng nhưng thân ảnh bất thành lình xuất hiện dưới ánh đèn lấp lánh đã chiếm cứ hết tất cả tinh thần của mọi người ở đây.

“Các vị — hôm nay ta ở đây có vài việc muốn nói.....” Hướng phía dưới nhìn lướt qua, Lăng Lạc Viêm cố ý tạm dừng một chút, Chung Hàn Tiêu lúc này mới phát hiện hắn tính toán làm cái gì liền vội vàng xông lên phía trước kéo hắn lại.

“Người định làm cái gì, người muốn hủy đi thanh danh của mình? Hay là hủy đi Ảnh Kiều Minh? Chẳng lẽ người không cần tánh mạng của hắn? Hắn ở trong tay ta, người đừng quên!” Hạ thấp giọng ghé sát vào lỗ tai của Lăng Lạc Viêm, đối mặt với đám người, Chung Hàn Tiêu cắn răng cảnh cáo cố gắng giả vờ dường như không có việc gì, nhưng thần sắc u ám của hắn vẫn làm cho tất cả mọi người nhìn ra manh mối.

Hành động của hai người ở trên sân khấu rõ ràng có thể nhìn thấy trong đó có nội tình, mọi người thì thâm to nhỏ, tất cả đều chờ Chung Tình nói tiếp, đồng thời cũng có người cảm thấy kỳ quái vì sao không nhìn thấy nam nhân thần bí bên cạnh Chung Tình.

“Ta đúng là muốn chứng minh một chút, ta thật sự không để ý người nói ra những chuyện trong quá khứ.” Giống như đang đùa giỡn một món đồ chơi trong tay, ánh mắt của Lăng Lạc Viêm hiện lên sự tàn

khốc, nếu Chung Hàn Tiêu dám dùng Long Phạm để uy hiếp hần thì hần cũng không để ý sẽ đáp lễ.

Tuy hần phi thường khẳng định vô luận Long Phạm bị mang đi nơi nào thì cũng không xảy ra chuyện gì, nhưng không có nghĩa hần có thể tha thứ cho Chung Hàn Tiêu đã làm ra việc này, dùng Long Phạm để uy hiếp hần.....

Đối mặt với Chung Hàn Tiêu, đường cong bên khóe miệng dần dần hạ xuống, sự tàn khốc dưới đáy mắt càng thêm rõ ràng. Canh bạc lần này Chung Hàn Tiêu hiển nhiên chọn sai rồi, tể ti của hần sẽ làm gì thì hần vẫn chưa xác định, nhưng chính mình muốn làm thế nào thì lại rất rõ ràng.

Nếu có kẻ dùng người quan trọng nhất của hần để uy hiếp thì hần làm sao lại không hồi báo một chút.

Dưới ánh đèn mờ ảo, phảng phất như ngọn lửa thiêu ở trước mắt, lộ ra khuôn mặt thiên sứ đầy mỉa mai hoặc tà khí cùng với nụ cười thâm tình không ai có thể kháng cự, “Chung Tình, vì ta chung tình, vì ta tình chung....mọi người quen gọi ta Chung Tình, có ai biết ta còn một cái tên khác hay không? Chung Hàn Vũ, a không sai, từng là huynh đệ cùng với vị thủ lĩnh Ảnh Kiêu Minh Chung Hàn Tiêu này, đương nhiên là không có huyết thống, lúc trước ta ở Ảnh Kiêu Minh đã thấy được không ít chuyện, các vị có hứng thú muốn biết hay không?”

Đám người ở phía dưới ồ lên, quá khứ của Chung Tình cư nhiên thật sự như lời đồn đãi, có dính líu đến xã hội đen?

Nghe thấy hần tự thuật chuyện quá khứ, biết hần tính toán tiếp tục nói, Chung Hàn Tiêu quả thực không dám tin hần lại nói ra quá khứ của chính mình? Chẳng lẽ hần tính toán ăn không được thì đạp bỏ? Giật lấy micrô của hần, Chung Hàn Tiêu trầm giọng cảnh cáo, “Không cần ép ta động thủ, đừng quên tánh mạng của hần ở trong tay ta. Chỉ cần một cú điện thoại thì người sẽ không còn gặp được hần! Người hiểu rõ chưa.”

“Thật sao? Không còn gặp được hần?” Lăng Lạc Viêm liếc mắt nhìn Chung Hàn Tiêu một cái, ánh mắt như cười như không chậm rãi chuyển đến giữa đại sảnh, “Nhưng thật ra ta không cho là như vậy, người nói sao, tể ti của ta.”

128. Quyển 3: Chương 128: Sai Lầm

“Chỉ cần giải quyết những người gây cản trở thì tự nhiên có thể gặp lại.” Lời nói thản nhiên nhẹ nhàng băng qua, đồng thời mơ hồ còn mang theo ý cười. Ngữ thanh thì thâm vang lên giữa đám người, giọng nói bình thản ôn hòa lại rõ ràng truyền vào tai của tất cả mọi người.

Không biết từ khi nào ở sau lưng mọi người đã có một thân ảnh lẳng lặng đứng giữa đại sảnh, đúng là nam nhân thần bí thủy chung luôn ở bên cạnh Chung Tình. Không ai biết hần đã đứng ở nơi đó từ khi nào, tựa như cũng không ai biết hần rời khỏi bên người của Chung Tình từ bao giờ.

Hần đáng lý phải ở trong tầng hầm! Mà không phải ở nơi này! Vị thủ lĩnh Ảnh Kiêu Minh từ trước đến nay luôn bình tĩnh rốt cục sắc mặt đã biến đổi. Chung Hàn Tiêu gọi đến đây tất cả thủ hạ tâm phúc thế nhưng vẫn để cho người nam nhân này trốn thoát? Không ai tiếp ứng, trên người không mang theo vũ khí, hần làm sao có thể làm được? Đến tội cùng hần là ai?

Ánh mắt lạnh như băng của Chung Hàn Tiêu mang theo lửa giận gắt gao chăm chăm nhìn người nam nhân đang đứng giữa đại sảnh, hần đã nghĩ đến những khả năng có thể xảy ra nhưng không nghĩ đến mình đã chọn sai lá bài.

Người nam nhân này so với những gì hần cảm giác được có thể càng đáng sợ hơn.

Chung Hàn Tiêu đột nhiên ý thức được mình đã sai lầm như thế nào, lúc trước chỉ biết tuyệt đối không thể khinh địch, tuyệt đối không thể xem hần như đối thủ tầm thường nhưng đến hiện tại Chung Hàn Tiêu mới phát hiện hình như chính mình đã xem nhẹ hần.

Xem ra là trêu chọc nhằm người, nhưng đã sai rồi thì không thể cứu vãn, không bằng....

Hiện tại Lăng Lạc Viêm có thể cảm giác được tâm tư của Chung Hàn Tiêu, cái loại biểu tình này mang ý nghĩa gì thì hẳn quá rõ ràng. Bất giác bình tĩnh, ánh mắt rơi trên thân lễ phục thuần bạch đang đứng giữa đại sảnh, khoanh tay trước ngực, dưới đáy mắt mang theo ý cười nhưng phảng phất có chút bất mãn oán trách, “Sớm biết ngươi không có việc gì, nếu có chuyện gì xảy ra thì nên là người khác, nhưng ngươi đã từng nói cho dù có bất cứ chuyện gì sẽ không rời xa ta, lúc này phải nói như thế nào?”

“Nếu là có thể ta sẽ không rời khỏi ngươi nửa bước, đã từng nói sẽ luôn ở trong tầm mắt của ngươi nhưng lúc này lại có người muốn làm cho ta nuốt lời, bất đắc dĩ chỉ có thể bị mang đi. Hiện tại nên là lúc phải trừng phạt.” Lời nói bất đắc dĩ dường như mang theo chút tiếc nuối cùng thương xót, lại mang theo vài phần thờ dãi, nhưng ngữ thanh lại lạnh như băng hòa cùng đáy mắt thần nhiên vô tình.

Khi ngẩng đầu lên nhìn lại thì thần sắc tàn nhẫn lạnh lùng trong đôi mắt trở nên dịu đi, dung hòa cùng ý cười, Long Phạm nâng tay lên nói với thân ảnh đỏ rực như ngọn lửa, “Ta vì tông chủ dẫn theo lễ vật.”

Những ngón tay tao nhã nâng lên, ngay sau lưng hẳn bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều người mặc áo đen.

Tựa như bọn họ đã đứng ở đó từ lúc nào mà không ai nhìn thấy, cũng như là tháo xuống một tấm màn vô hình che chắn tầm mắt của mọi người, những người đột nhiên xuất hiện đúng là đang mặc trang phục của Ảnh Kiều Minh.

“Lão đại!” Hơn mười người hiển nhiên không hề biết vì sao mình lại đến đây, bất thành tình nhìn thấy Chung Hàn Tiêu thì đều lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, bọn hắn vốn nên ở dưới tầng hầm, đang tính toán tra hỏi thân phận của người nam nhân kia sau đó mới thủ tiêu, không nghĩ đến chỉ trong nháy mắt thì cơ nhiên lại ở chỗ này?

Mấy chục người đột nhiên xuất hiện làm cho tất cả mọi người đều nín thở, cũng làm cho tất cả mọi người kinh ngạc suýt nữa tưởng rằng đây là ảo giác. Trước những người đó chỉ có nam nhân kia một thân thuần bạch trầm tĩnh, tựa như không tồn tại nhưng lại xác thật đang đứng trước mặt tất cả mọi người. Xem ra so với lúc trước thì bây giờ lại có chút khác thường, ánh mắt lộ ra ý tứ khó có thể giải thích, mơ hồ làm cho người ta bất an, cũng có chút kinh nghi.

“Đến tốt cùng là....chẳng lẽ là ta nhìn lầm? Hẳn làm sao có thể làm được? Chẳng lẽ hẳn thật sự cùng vị linh sư kia có quan hệ? Có nhớ lần đó hay không....Đây là người của Ảnh Kiều Minh, bọn hắn đang tính toán làm cái gì? Chung Hàn Tiêu lần này mở yến tiệc nói không chừng là có mục đích khác....”

Khách khứa trong hội trường bắt đầu xôn xao, đủ loại nghi vấn và suy đoán, đại sảnh trở nên ồn ào, Chung Hàn Tiêu lộ rõ sắc mặt khó coi đang đứng bên cạnh Lăng Lạc Viêm, hẳn không biết nên giải thích những gì đang xảy ra trước mắt như thế nào, “Rốt cục là sao lại thế này, hẳn như thế nào làm được? Hẳn là ai?”

“Lão đại, chúng ta....” Trong đám người của Ảnh Kiều Minh có một người phải tiến lên giữ chặt tay của người bên cạnh, thấp giọng cảnh cáo, “Không thấy sắc mặt của lão đại sao? Chuyện lần này không được làm âm ỉ, ở đây không phải chỗ chúng ta nên xuất hiện.”

Lướt nhìn hội trường đang hỗn loạn, Lăng Lạc Viêm hài lòng gật đầu, náo nhiệt như vậy mới là điều mà hắn mong chờ, cười khê nhìn chăm chú một thân thuần bạch đang hướng đến hắn đi tới, hắn trả lời câu hỏi của Chung Hàn Tiêu, “Ngay cả hắn là ai, lai lịch là gì cũng không biết mà dám động thủ, xem ra tính kiên nhẫn của ngươi quá kém, bất quá đừng gấp, rồi ngươi sẽ biết đáp án.”

Ngữ điệu thờ ơ không một chút để ý, dưới đáy mắt đã bắt đầu hiện lên một ngọn lửa ám màu, cho dù Long Phạm nguyện ý buông tha Chung Hàn Tiêu thì hẳn cũng không có ý định bỏ qua. Dám dùng tánh mạng của Long Phạm để uy hiếp hắn, chỉ vẻn vẹn là như thế cũng đủ để làm cho đáy lòng của hắn dâng lên cơn thịnh nộ.

Mặc dù lúc này không ai có thể chống lại tế ti của hắn, không ai có thể uy hiếp tánh mạng của Long Phạm, nhưng có người có ý đồ muốn tổn thương Long Phạm cũng đủ để làm cho hắn hạ quyết tâm phải dạy ột bài học, không phải vì quá khứ của bọn hắn mà là vì Long Phạm.

Chung Hàn Tiêu ở bên cạnh cau mày lại, người trả lời hắn đang nhìn nam nhân kia, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của hắn, đang muốn cầm lấy tay của Chung Hàn Tiêu thì đôi mắt mị hoặc kia bỗng nhiên quay lại,

“Chung Hàn Tiêu, ta xin khuyên người không nên làm chuyện ngu xuẩn, ta còn chưa muốn giết người, nếu người muốn tự tìm đường chết thì đừng trách ta.”

Nhìn đôi mắt của hắc tặc hồ có một ngọn lửa toát ra, ngọn lửa vô tình tàn nhẫn, giống như trong nháy mắt xuyên thấu qua người của hắc, vì bị ánh mắt chấn nhiếp mà Chung Hàn Tiêu dừng lại động tác một chút, ngay tại lúc này thì bỗng nhiên phía sau có một cỗ lực lượng kéo đến, thân thể bất thành linh không thể khống chế bay ra phía sau.

Thân thể xẹt qua giữa không trung, ngang qua đầu mọi người khiến cho tất cả đều sợ hãi, một bóng đen thật lớn che phủ ánh đèn ở trên rồi sau đó thật mạnh rơi xuống mặt đất.

Một tiếng nổ thật lớn cùng vài tiếng lắc rắc như xương cốt vỡ vụn. Trước mắt tất cả mọi người, chủ nhân của buổi yến tiệc hôm nay, Chủ tịch tập đoàn Ảnh Tiêu nắm trong tay Ảnh Kiều Minh đang nằm trên mặt đất lộ ra vẻ mặt vô cùng thống khổ, trong miệng tràn ra máu tươi cùng thân hình vụn vụn đau đớn nằm trên bề mặt đá hoa cương màu trắng tạo thành một hình ảnh quỷ dị ghê người.

“Khi ta không ở bên cạnh Lạc Viêm thì có chuyện gì đã phát sinh lại khiến cho người không vui?” Giống như chưa từng làm bất cứ điều gì, nam nhân mặc lễ phục màu trắng lộ ra nụ cười nhạt nhẽo, tùy ý hỏi, ánh mắt lướt qua đám thủ hạ đang chạy đến bảo vệ Chung Hàn Tiêu, sau đó thản nhiên thu hồi ánh mắt.

“Cũng không có gì lớn, chẳng qua có người dùng tánh mạng của người và quá khứ của ta để uy hiếp, uy hiếp ta trở lại bên cạnh hắc mà thôi.”

Ngữ thanh nhẹ nhàng băng qua lại mang theo mười phần hứng thú, hành động của Long Phạm cũng không làm cho Lăng Lạc Viêm cảm thấy ngoài ý muốn, ánh mắt liếc qua Chung Hàn Tiêu rồi lại đảo mắt nhìn về mặt hoảng sợ đầy nghi hoặc của mọi người, Lăng Lạc Viêm kéo Long Phạm đi xuống.

Mới bước xuống bậc thang thì bỗng nhiên bị người nam nhân bên cạnh ôm lấy, ngón tay ôn nhu mơn trớn lên cổ của hắc, không đợi hắc nói cái gì thì bất thành linh hôn thật mạnh xuống bên cổ của hắc. (che mắt, làm trò gì thế này)

Trên cổ của Lăng Lạc Viêm từng bị người khác chạm vào, trong đáy mắt của Long Phạm xẹt qua một tia thâm trầm, thần sắc đầy giận dữ. Hắc làm sao lại không biết Lạc Viêm bị người khác uy hiếp, xuyên thấu qua linh thức hắc có thể thấy rõ tình cảnh Chung Hàn Tiêu tiếp xúc Lạc Viêm.

Bàn tay kia mơn trớn tóc của Lạc Viêm, chạm vào cổ của Lạc Viêm, Chung Hàn Tiêu chạm vào Lạc Viêm của hắc. Nếu không phải vì nhìn thấy cảnh này hắc sẽ không xuất hiện nhanh như vậy, thủ hạ của Chung Hàn Tiêu cũng không còn sống mà đứng ở đây.

Nụ hôn mang theo trừng phạt để lại một chút đau đớn ở bên cổ, cảm giác hơi xót, Lăng Lạc Viêm tuy không nhìn thấy dấu vết này nhưng có thể chắc chắn nhất định khá sâu. Không hề nóng giận, Lăng Lạc Viêm nhếch môi lên mang theo vài phần tà khí, “Người quả nhiên nhìn thấy.”

Lúc ấy cố ý không ngăn cản Chung Hàn Tiêu tới gần, chỉ vì hắc muốn biết có phải Long Phạm lúc nào cũng chú ý đến hắc hay không, mà kết quả làm cho hắc thập phần hài lòng, quả nhiên tế ti của hắc rất nhanh đã xuất hiện.

Long Phạm hiểu được ý đồ của hắc, mỉm cười cùng hắc đi ngang qua đám người, “Ai bảo ta không muốn nhìn thấy Lạc Viêm bị người khác chạm vào thân, cho dù chỉ là một sợi tóc cũng không được, Chung Hàn Tiêu vì vậy nhất định phải trả giá đắt.”

Bọn hắc đi ngang qua đám người, những ánh mắt ở hai bên lối đi trở nên sáng rực, tất cả đều kinh ngạc và nghi hoặc, chính mắt nhìn thấy Chung Hàn Tiêu bay lên giữa không trung như thế nào, đến lúc này vẫn không dám tin có người chỉ là vung tay liền tạo thành những gì đang xảy ra trước mắt như thế này.

Hai người đối với ánh mắt chăm chú ở xung quanh như không nhìn thấy, thản nhiên đi đến trước mặt Chung Hàn Tiêu, trong đại sảnh trở nên im lặng một cách cổ quái, chỉ có tiếng bước chân thong thả của bọn hắc tiếp cận đến đám người đang bảo vệ Chung Hàn Tiêu.

Vùng máu đỏ thẫm nằm trên mặt đá hoa cương hết sức rõ ràng, dưới ánh đèn lại càng tăng thêm màu sắc tươi đẹp, ngoài miệng còn lưu lại vết máu, Chung Hàn Tiêu được thủ hạ dìu đứng dậy, đôi mắt đỏ ngầu

nhìn chăm chăm hai người trước mặt, cuối cùng tầm mắt dừng trên người Long Phạm, “Đến tột cùng người là ai?”

Bất quá hần rất rõ ràng cổ lực lượng tập kích ở sau lưng tuyệt đối không phải lực lượng của người bình thường, không ai có thể dễ dàng tổn thương đến hần như vậy.

“Ta chính là một tể ti.” Ngữ thanh thản nhiên, tiêu sái nhàn nhã nhưng không nói rõ vấn đề, Lăng Lạc Viêm ở bên cạnh nghe Long Phạm trả lời, nhìn chăm chú biểu tình vận vẹo phức tạp của Chung Hàn Tiêu, hần bổ sung, “Hần là tể ti của ta, bất luận kẻ nào muốn dùng hần để uy hiếp ta đều phải trả giá, Chung Hàn Tiêu, người đã chuẩn bị kỹ?”

Khách khứa ở bên cạnh không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết chăm chú đứng nhìn, người của Ảnh Kiêu Minh ở phía sau Chung Hàn Tiêu, tất cả mọi người đều nghe thấy lời nói của Chung Tình nhưng không một người nào có thể nghĩ đến Chung Tình nói ra những lời này lại mang theo biểu tình như vậy.

Vẫn mỉm cười nhưng không phải ý cười thâm tình, cũng không mỉa mai hoặc tà khí, ý cười kia không mang theo bất cứ cảm xúc gì, chỉ đơn thuần là nhếch lên khóe miệng, sắc bén như băng, ở bên môi trở thành một món trang sức chấn nhiếp lợi hại, tàn nhẫn mà lạnh khốc. Trên khuôn mặt tuấn mỹ như thiên sứ, sự tàn nhẫn cùng lạnh khốc lại tạo thành một vẻ đẹp trí mạng.

129. Quyển 3: Chương 129: Không Thể Van Xin

Thản nhiên đứng thẳng đường như không biết lời nói của mình cùng với biểu tình trên khuôn mặt khiến cho người khác có bao nhiêu chấn động, Lăng Lạc Viêm đối mặt với Chung Hàn Tiêu, thân ảnh màu đỏ dưới ánh đèn như một ngọn lửa đẹp mắt, hiển lộ ra hơi thở bách nhân mà chưa bao giờ có người gặp qua, không chỉ Chung Hàn Tiêu mà tất cả những người đang nhìn hần đều không thể không bị hần mê hoặc.

Ngoại trừ vẻ bề ngoài hấp dẫn, khí chất uy nghi hiển lộ trên người hần chinh phục tất cả những người ở đây. Long Phạm đứng bên cạnh, trong đôi mắt màu xanh lam như xẹt qua ý cười. Ở thế giới kia của bọn hần, hết thấy những gì Lạc Viêm trải qua đã làm cho Lạc Viêm như viên ngọc quý được mài giũa, vốn đã rất chói mắt mà nay lại càng thêm tỏa sáng, có thể lấy đi hết thấy ánh mắt của tất cả mọi người, cũng may mà Lạc Viêm đã thuộc về hần.

Cảm giác được một ánh mắt dị thường đang chăm chú dừng trên người hần, Lăng Lạc Viêm quay đầu thì nhìn thấy ánh mắt sáng rực của Long Phạm, không biết tể ti của hần đang suy nghĩ cái gì mà lại nhìn hần như vậy, đang nghiên cứu hàm nghĩa trong đó thì một giọng nói khàn khàn vì bị trọng thương truyền đến.

“Vũ, người thay đổi.” Được thủ hạ dìu một bên, biểu tình của Chung Hàn Tiêu thập phần phức tạp, như là đồ kỵ, như là hối hận, có chút tự giễu, cũng lộ ra một chút kiên quyết, dung hợp hết thấy cuối cùng quay về bình tĩnh.

Người hần muốn quả thật xuất sắc hơn so với hần suy nghĩ, hiện giờ ngay cả hần cũng cơ hồ không dám nhìn thẳng vào mắt của Vũ. Vũ như vậy làm cho người ta càng muốn có được.

Lăng Lạc Viêm nâng tay lên, một ánh sáng màu đỏ bỗng nhiên hiện lên trên đầu ngón tay của hần, lấp lánh phản chiếu sự lạnh lùng bên trong đôi mắt, cũng phản chiếu nụ cười đang nhếch lên bên môi, “Thay đổi, trở nên rất tốt? Có lẽ người nên cảm tạ tể ti của ta, là hần đã dạy ta rất nhiều. Chỉ tiếc người lại dùng tánh mạng của hần để uy hiếp ta. Người chọn sai cách rồi, để ta đến đây kết thúc quá khứ của chúng ta.”

Đột nhiên ánh sáng bùng lên làm ọi người ở xung quanh kinh hô một trận, cơ hồ không dám tin, ánh sáng kia giống như một ngọn lửa ngay tại trước mắt bọn hần, đầu ngón tay của Chung Tình sáng lên, ngọn lửa đỏ thắm hùng hực bốc cháy, bay lơ lửng giữa không trung tạo nên một cảnh tượng kỳ diệu không thể tưởng tượng, tiếng nhạc trong đại sảnh vẫn vang lên, giữa hai người đang đứng đối mặt bỗng nhiên hiện lên một ngọn lửa yêu dã xinh đẹp, cùng với tiếng đệm của nhạc khúc, kịch tính đến mức khiến kẻ khác hoài nghi có phải chính mình đang ở trong một thế giới huyền bí kỳ dị hay không.

“Kia....đó là cái gì?” Vô số nghi vấn dâng lên trong đầu của tất cả mọi người, cuối cùng chỉ có thể đúc kết thành một câu. Ngọn lửa bùng bùng lượn vòng làm dấy lên nhiệt độ nóng rực trong không khí, Chung Tình

với một thân lửa đỏ giống như một gốc cây được dây leo quấn quanh vô cùng rục rờ lỏng lẻo nhưng cũng nguy hiểm không gì sánh bằng.

“Cẩn thận đó, thân thể của người không thể thừa nhận quá nhiều viêm hỏa lực.” Long Phạm ở cạnh bên nhắc nhở nhưng Lăng Lạc Viêm vẫn thản nhiên lắc đầu, “Vô phương, đã không thừa nhận được thì đến lúc đó người đem ta quay trở về là được.”

Ở nơi này càng lâu càng làm hắn nhớ đến hết thảy những gì ở thế giới kia, nơi đó mới là thế giới của Long Phạm, cũng là nơi bọn hắn nên tồn tại, cái loại cảm giác này càng ngày càng rõ ràng, thật giống như có cái gì đang gọi hắn mau chóng quay về.

Hai người sống vai mà đứng, không ai có thể lý giải những gì bọn hắn đối thoại, nhưng ở trước mặt tất cả mọi người lại bất thành linh xuất hiện ngọn lửa giống như người của Ảnh Kiều Minh đột nhiên xuất hiện lúc trước, những chuyện phát sinh đêm nay thật sự khiến người ta không dám tin, đó là sự thật sao, không phải bọn hắn đang ảo giác?

Chung Hàn Tiêu không biết nên dùng từ ngữ gì để diễn tả nỗi khiếp sợ trong lòng, cũng không biết phải đối mặt với cảnh tượng kỳ dị ở trước mắt này như thế nào. Thủ hạ ở sau lưng hắn đều trợn mắt há hốc mồm, mãi cho đến khi ngọn lửa kia bắt đầu chuyển động như linh xà, đột nhiên nổ tung giữa không trung tạo thành những đóm lửa xinh đẹp hướng đến bọn hắn tập kích, lúc này bọn hắn mới như bừng tỉnh từ trong mộng, che chắn Chung Hàn Tiêu lui về phía sau.

“Mau nổ súng!” Trong Ảnh Kiều Minh không biết là ai đã hô lên một câu, Ảnh Kiều Minh bắt đầu có người rút súng từ bên hông ra, bất thành linh hiển lộ dưới ánh đèn khiến khách khứa kêu lên sợ hãi, tiếng súng vang lên, nhạc khúc vẫn chưa dừng lại, viên đạn xuyên thấu qua ngọn lửa bắn vào bàn ăn, trúng vào chùm đèn treo trên trần nhà.

Những mảnh nhỏ thủy tinh văng khắp nơi mang theo ánh sáng trong suốt như những giọt mưa đang rơi, một trận mưa thủy tinh rục rờ rơi xuống trong một mảnh hỗn loạn ở đại sảnh, ánh đèn chớp tắt, lúc sáng lúc tối, mọi người thét chói tai vội vàng tản đi khắp nơi để tránh né. Một đêm giáng sinh quá mức nguy hiểm khiến bọn hắn thầm nghĩ nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Đều dừng tay lại cho ta! Buông súng xuống!” sắc mặt Chung Hàn Tiêu trở nên tái mét, bất cứ người nào ở nơi này cũng không thể xảy ra chuyện, đây là yến tiệc lấy danh nghĩa tập đoàn Ảnh Tiêu, tuyệt đối không thể có bất luận sơ xuất nào xảy ra.

Ngọn lửa tiến đến nhưng chỉ lượn quanh bọn hắn một vòng rồi rời đi, dường như đang trêu đùa, nhưng cảnh tượng này vượt quá mức tưởng tượng của mọi người làm cho người ta không thể khống chế mà cảm thấy lúng túng. Tiếng súng cùng những tiếng gào thét chữ rửa vang lên khắp tứ phía, trong đại sảnh trở thành một mảnh hoảng loạn, Lăng Lạc Viêm tràn ngập hưng phấn thao túng viêm hỏa, Long Phạm ở cạnh bên lại chăm chú nhìn giữa không trung giống như đang đợi chờ cái gì đó, tất cả xung quanh đều hỗn loạn chỉ có hai người bọn hắn dường như không có việc gì, chỉ trầm tĩnh đứng yên. (bác Viêm nghịch quá T___T)

Mất thấy tình hình càng lúc càng vượt khỏi tầm kiểm soát, Chung Hàn Tiêu rút cây súng đã sớm chuẩn bị sẵn chìa lên trần nhà bắn vài phát, tiếng nổ lớn cùng giọng nói hét to lấn áp tất cả tiếng gào thét hoảng loạn của mọi người, “Tất cả mọi người bình tĩnh, Ảnh Kiều Minh sẽ bảo vệ an toàn của các vị!”

Khách khứa rốt cục cũng trấn tĩnh một chút nhưng đều trốn vào một góc chăm chú nhìn mấy người đứng giữa đại sảnh. Bọn hắn không biết ngọn lửa từ đâu lại xuất hiện xung quanh thân thể của Chung Tình nhưng hắn lại bình yên vô sự đứng bên trong ngọn lửa, quả thật không giống người trên đời này. Trong đại sảnh, ngọn lửa bốc lên lượn quanh người hắn một vòng, tựa như có ý chí của riêng mình cũng có vẻ như đang bị hắn điều khiển, cùng với ánh mắt của hắn, ngọn lửa hướng lên trên lầu bay đi.

“Vũ, dừng tay!” Chung Hàn Tiêu hô to, xông lên phía trước vài bước thì liền dừng lại, hoảng sợ đứng ngốc lẳng tại chỗ, đã muộn rồi, ngọn lửa không biết vì sao lại phóng vào thư phòng của hắn, ngọn lửa nổ lên giống như pháo hoa rục rờ, khói lửa tỏa ra khắp tứ phía mang theo vô số mảnh giấy còn sót lại vẫn chưa bị thiêu trụi, lất phất rơi xuống.

Lăng Lạc Viêm ngẩng đầu nhìn chăm chú, vừa lòng chậm rãi mỉm cười, cảnh trí trước mắt làm cho hắn cảm thấy không tồi, “Vẫn như vậy, thích đem những thứ quan trọng đặt ở bên người mình, không tin bắt

luyện kẻ nào, thư phòng này cất chứa rất nhiều văn kiện quan trọng, quan trọng đến mức lúc nào cũng phải ở trước mắt thì người mới có thể yên tâm, nếu toàn bộ bị hủy thì không biết có phải có chút phiền toái hay không.”

Chung Hàn Tiêu không thể lý giải những gì hắn đang chứng kiến, biết Vũ cùng ngày xưa bất đồng, nhưng không hề nghĩ đến Vũ lại có được năng lực như vậy, đó là năng lực mà căn bản con người không thể có được, “Người vì sao phải làm như vậy? Những thứ trong đó cũng có một phần của người, người vì Ảnh Kiều Minh đã làm ra những chuyện đó, lúc trước....”

“Không cần nói với ta chuyện trước kia, những chuyện này ta đã sớm quên, có nhắc lại cũng vô nghĩa.” Thu hồi viêm hỏa, Lăng Lạc Viêm ngắt đầu thường thức những mảnh tro bụi đang rơi lả tả. Những mảnh tro tàn này, còn có mấy tính trong thư phòng cất chứa bao nhiêu số liệu về Ảnh Kiều Minh, tư liệu khách hàng, khế ước bí mật trong các ngân hàng tư nhân, bấy nhiêu đây có thể gây nên rất nhiều thiệt hại cho Ảnh Kiều Minh.

“Người vẫn còn hận ta? Khi đó ta chỉ phụng mệnh làm việc, chẳng lẽ người không thể tha thứ? Hiện tại ta thật sự đối với người...” Nói tới đây Chung Hàn Tiêu bỗng nhiên cảm thấy ở bên cổ trở nên đau xót, bên cạnh thân ảnh màu đỏ, người nam nhân khiến người ta sợ hãi đang nhìn hắn mỉm cười, “Người muốn nói cái gì với Lạc Viêm của ta? Sau khi tổn thương hắn thì mới hối hận, người muốn nói thật có lỗi hay là yêu? Bất cứ loại nào hắn cũng không cần.”

“Đó không phải là yêu mà là ích kỷ. Không thể có thì muốn chiếm đoạt, cầu mà không được khiến lòng người tràn đầy hối hận. Vốn định lấy đi tánh mạng của người nhưng hiện giờ xem ra có lẽ trừng phạt càng thích hợp với người hơn.” Long Phạm khẽ hôn bên môi của Lăng Lạc Viêm, ánh mắt thản nhiên lướt qua đám người của Ảnh Kiều Minh, bao gồm cả Chung Hàn Tiêu đang ghen lời đứng nhìn.

Người đã từng tổn thương Lạc Viêm, há có thể dễ dàng buông tha.

Bị ánh mắt này lướt qua, trong lòng của Chung Hàn Tiêu không khỏi dâng lên một cảm giác sợ hãi, lúc đầu hắn biết người nam nhân này đáng sợ nhưng cũng không quá e ngại, nhưng giờ khắc này lại không thể không chế cảm giác dưới đáy lòng, lý trí làm cho hắn bình tĩnh nhưng linh hồn ở bên trong lại không rõ vì sao cứ dâng lên một dự cảm đáng sợ.

“Lạc Viêm muốn hủy đi Ảnh Kiều Minh của hắn?” nụ cười ôn nhu ở bên khóe môi, đôi mắt thanh lam nhìn Lăng Lạc Viêm chăm chú, Long Phạm lơ đãng hỏi, Lăng Lạc Viêm cũng gật đầu không chút để ý, lộ ra nụ cười vô tình tàn nhẫn, “Hắn xuống tay đối với người quan trọng nhất của ta, tất nhiên ta phải đáp lễ.” Đối với Chung Hàn Tiêu mà nói Ảnh Kiều Minh chính là thứ quan trọng nhất của hắn, quyền lợi đối với hắn chính là tất cả.

Nghe hắn nói mấy chữ quan trọng nhất, nụ cười trên môi của Long Phạm càng thêm rõ ràng, không để ý đến tình hình lúc này, Long Phạm ôm chặt hắn vào lòng, hôn lên môi hắn, sau một nụ hôn thật sâu thật dài mới buông hắn ra, ôn nhu mỉm cười, “Đã nghe Lạc Viêm nói với hắn như vậy, nhưng trực tiếp nghe người nói mới làm cho người ta động tâm.”

Lúc trước thông qua linh thức nhìn thấy và nghe được những lời này nhưng so với bây giờ thì cảm thụ hoàn toàn bất đồng. Long Phạm vẫn tiếp tục hôn lên làn môi mỏng trước mặt, chờ đến khi Lăng Lạc Viêm cười tà liếm môi, ánh mắt lướt qua một mảnh hỗn loạn trong đại sảnh thì bỗng nhiên nhìn thấy một vài bóng đen.

“Đến vừa đúng lúc, Ảnh Kiều Minh? Đến cứu hắn?” Lăng Lạc Viêm cười một cách lãnh khốc dường như càng cảm thấy hưng phấn, xem ra sẽ không nhàm chán, người của Ảnh Kiều Minh đến đây càng nhiều càng tốt.

Bị lời nói của hắn phá vỡ, đám người đang lặng lẽ xâm nhập vào đại sảnh nghe như vậy liền dừng lại cước bộ, mấy chục người tiến đến đồng loạt giương súng lên. Đến lúc này thì người của Ảnh Kiều Minh đã có không dưới một trăm người đứng ở đại sảnh, nhưng đám người ở phía sau không phát hiện dị trạng của Chung Hàn Tiêu.

“Chung Hàn Vũ, lúc trước người ở Ảnh Kiều Minh cũng làm những việc giống như chúng ta, hiện tại tính toán làm cái gì, cho dù là minh tinh, đổi tên thành Chung Tình, có bao nhiêu người theo đuổi thì thế nào,

chẳng lẽ thực sự nghĩ rằng mình tài trí hơn người? Lão Đại của chúng ta để mắt đến người đã là vinh hạnh của người, người và người nam nhân này...”

Trong đám người vừa vào thì có một người mở miệng nói được một nửa thì đột nhiên chỉ vào sau lưng Long Phạm, trừng lớn mắt, sắc mặt trở nên trắng bệch, “Quý....quý.....có quý....”

130. Quyển 3: Chương 130: Đêm Kỳ Tích

Phía sau nam nhân mặc bộ lễ phục màu trắng, ở giữa không trung bỗng nhiên giáng xuống một màn sương mù mênh mông, sương mù mờ ảo ngưng kết thành hình người bán hư bán thực, từ một người lại hóa thành hai, càng lúc càng nhiều. Những chiếc đèn chùm bị bắn trúng trên trần nhà lúc này không ngừng chớp tắt, dưới ánh sáng mờ ảo, tựa hồ càng lúc càng nhiều người đang xuất hiện trong đại sảnh.

Rơi xuống từ giữa không trung, những chiếc bóng chuyển động xung quanh đám người, những thân hình quỷ dị thoát ẩn thoát hiện, hé ra những khuôn mặt dường như rất quen thuộc làm cho người của Ảnh Kiều Minh đều trở nên kinh hoàng. Những người này.....những khuôn mặt này....

Mang oán khí, hàm chứa căm hận, đây là những người mà bọn hắn từng tiếp xúc qua, tất cả đều là những người đã bị bọn hắn trực tiếp hoặc gián tiếp làm hại. Đám người này đã chết, tất cả đều là người chết!

Phát hiện này quả thực khiến kẻ khác như đứng tim, bình thường thủ đoạn tàn nhẫn độc ác như thế nào thì lúc này cũng không dám đối mặt với chính tội ác của mình, không dám đối mặt với những người đã bị bọn hắn làm hại.

Những người đó là quý!

Khách khứa lẫn trốn ở chung quanh thủy chung vẫn chú ý quan sát những gì đang xảy ra ở đại sảnh, chỉ thấy người của Ảnh Kiều Minh sợ hãi hết lớn, dưới ánh đèn có vô số sương mù vây quanh nhưng không nhìn thấy bất cứ thứ gì khác, không biết là cái gì lại làm cho bọn họ hoảng sợ như vậy, nhưng cũng vì tình cảnh đang chứng kiến trước mắt mà cảm thấy lo lắng không yên.

Người sống và người chết, ánh đèn chớp tắt lúc sáng lúc tối trong đại sảnh xa hoa lộng lẫy, mỗi một người của Ảnh Kiều Minh đều nhìn thấy bên cạnh là những người mà mình đã từng làm hại, mỗi một câu chất vấn, mỗi một câu lên án, nhồi nhét vào trong đầu của bọn hắn, những khuôn mặt thối rửa bị tróc ra thành từng mảng đang đứng bên cạnh tổ cáo, mùi máu tanh hôi thối cùng những tiếng nguyên rủa mang theo oán hận không ngừng vang lên.

Có người không thể tiếp tục chịu đựng đã kéo đứt tóc của mình. Trong miệng không ngừng giải thích, không biết là đang van xin tha thứ hay là nhận sai, tình cảnh này thật giống như mấy chục người đều trở nên điên loạn. Chung Hàn Tiêu lạnh lùng nhìn những bóng ma ở xung quanh, ánh mắt nhìn xuyên qua chúng nó, cũng không hề để ý đến những hồn ma đang vây quanh hắn, mà là nhìn vào người nam nhân đang thường thức cảnh tượng trước mặt.

“Nguyên lai chuyện kia cũng là do ngươi làm, Lâm Lệ chính là như vậy mà bị điên, nàng ở bệnh viện không chết nhưng cuối cùng lại tự sát ở trong phòng của mình. Ngươi căn bản không phải người bình thường, ngươi cũng giống linh sư có thể sử dụng ảo thuật, lúc trước ngươi ngăn cản ta giết nàng nhưng chính ngươi lại tự mình ra tay? Bất luận ngươi là ai thì so với ta ngươi cũng chẳng trong sạch hơn là bao nhiêu!”

Long Phạm không lưu tâm, thản nhiên mỉm cười một cách lạnh nhạt, “Ta chỉ không muốn nàng chết quá thoải mái, nàng phải bị giày vò dần vặt, ngày đêm sống trong sợ hãi cho đến khi nàng không thể chịu nổi, mỗi thời mỗi khắc đều sống không bằng chết, như vậy mới miễn cưỡng đền bù những gì nàng đã phạm phải.”

Nhìn Lăng Lạc Viêm bên cạnh, Long Phạm thuận miệng kể lại, nghe những lời này của hắn thì bây giờ Lăng Lạc Viêm mới biết đến chuyện này. Lăng Lạc Viêm hơi thoáng kinh ngạc, “Ngươi ra tay từ khi nào?” Khi Long Phạm đi vào thế giới này tìm hắn thì hai người cơ hồ không có lúc nào tách ra, hắn căn bản không nhìn thấy Long Phạm sử dụng chú thuật. (giống hai con sam =.=)

“Ngay lần Lạc Viêm mất đi ý thức.” Nói lên lúc ấy, lời nói của Long Phạm tràn đầy ái muội. Sắc mặt của Lăng Lạc Viêm nhất thời đông cứng, mặc dù lần đó ngắt đi là vì nguyên nhân khác, nhưng mất đi ý thức

trong quá trình đang làm cũng là sự thật, đến nay hắn vẫn không quên điểm này.

Hai người thấp giọng thì thầm, xung quanh mọi người nghe Long Phạm nói xong đều trở nên hoảng sợ. Đây gọi là ảo thuật? Làm cho người ta lúc nào cũng đối mặt với sợ hãi, sống không bằng chết, cho đến khi tự mình kết thúc sinh mạng của chính mình. Nam nhân thần bí nhìn như thiên thần lại có thủ đoạn cùng tâm tư giống như ác ma!

Thậm chí cho tới bây giờ vẻ mặt của hắn cũng không hề biến đổi....

Những tiếng hít sâu vang vọng ở khắp mọi nơi, trong hội trường duy nhất chỉ có một người cảm thấy bình thường, thậm chí lộ ra ý cười, nam nhân mặc lễ phục màu đỏ hướng xung quanh liếc mắt một cái rồi nói với Long Phạm, “Đã đến lúc phải giải quyết hoàn toàn, không bằng tối nay liền trở về, dường như thân thể của ta đã không chịu nổi viêm hỏa lực.”

Vừa rồi sử dụng viêm hỏa, lực lượng không ổn định làm cho thân thể của hắn không có cách nào thừa nhận, gần như sụp đổ, hiện tại chỉ là miễn cưỡng duy trì.

Long Phạm gật đầu, nâng tay lên phía trước, cuối cùng hỏi một câu, “Lạc Viêm còn điều gì muốn nói với hắn hay không?” ‘Hắn’ tất nhiên là Chung Hàn Tiêu.

“Không, ta không hận cũng không oán hắn, ngay cả một chút cảm tạ cũng không, vốn là muốn nói nếu không có người cũng sẽ không có ta ngày hôm nay.” Câu nói sau cùng là đối với Chung Hàn Tiêu. Giờ khắc này nhìn Chung Hàn Tiêu nhưng ánh mắt của Lăng Lạc Viêm bình thản tựa như đang nhìn không khí.

Chung Hàn Tiêu muốn làm hại Long Phạm thì hắn hủy đi Ảnh Kiêu Minh, coi như công bằng.

Cảm nhận được ánh mắt của Vũ, Chung Hàn Tiêu thấy mình như đang rơi xuống vực thẳm, nỗi đau đớn rõ ràng dâng lên, hắn vô cùng hối hận, cơn đố kỵ khắc sâu trong lòng, hắn ghen tị với người nam nhân kia, hối hận lúc trước không sớm phát hiện Vũ thay đổi. Hắn chưa bao giờ nghĩ đến Vũ lại trở thành một người hấp dẫn như vậy làm cho hắn muốn hoàn toàn chiếm lấy vẻ đẹp chói mắt này.

Lúc trước hắn từng chế nhạo, từng đùa giỡn tình cảm của Vũ, bây giờ đã bị báo ứng. Hắn muốn cứu vãn, chỉ cần giết nam nhân kia thì Vũ có thể một lần nữa quay trở về với hắn, chỉ là lúc này hắn mới phát hiện giống như hết thấy đều đã quá muộn. Từng ý lại, từng tín nhiệm hắn, nhưng giờ khắc này Vũ đối với hắn không một chút vướng bận, không oán hận, không trách cứ, không thịnh nộ, ngay cả ánh mắt lạnh như băng cũng đều lui ra, tựa như một người hoàn toàn xa lạ.

Chỉ đứng đó nhưng lại cảm thấy rất xa xăm, dựa vào người nam nhân bên cạnh, lại dùng ánh mắt này nhìn hắn, ở trong lòng Vũ hắn không còn bất cứ ý nghĩa gì?

Có cái gì có thể so sánh với cảm giác càng khiến cho người ta bị giày vò này. Cho dù là hận, giờ khắc này hắn cũng nguyện ý chấp nhận, nhưng....không có, cái gì cũng không có, hắn đối với Vũ mà nói, không còn bất cứ ý nghĩa gì nữa.

Không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả, biểu tình trên mặt của Chung Hàn Tiêu phức tạp khó hiểu, rõ ràng là vừa ghen tị vừa không cam tâm. Lăng Lạc Viêm cứ như vậy liếc mắt một cái. Long Phạm đứng bên cạnh hiện lên ý cười dưới đáy mắt, hắn rõ ràng không có cái gì có thể so với điều này càng làm cho Chung Hàn Tiêu thêm thống khổ. Nếu là hận thì có nghĩa vẫn còn nghĩ đến, vẫn còn để tâm. Nhưng lúc này cái gì cũng không tồn tại, bây giờ trong lòng của Chung Hàn Tiêu nhất định như đang bị cái gì đó cắn xé, hối hận không kịp.

So với giết hắn thì như vậy hay hơn rất nhiều.

Long Phạm mỉm cười nâng tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua. Phía sau Chung Hàn Tiêu, người của Ảnh Kiêu Minh bất thành linh toàn bộ đều ngã xuống, bất luận là thần chí còn thanh tỉnh hay đang gào thét điên cuồng, không một dấu hiệu, tất cả đều đột nhiên ngã xuống.

Lúc này trên người của Chung Hàn Tiêu khẽ nhúc nhích, rốt cục có thể mở miệng, “Người làm cái gì?” Tất cả tâm phúc của hắn còn có những thủ hạ tinh anh trong Ảnh Kiêu Minh, hết thấy đều ngã xuống ở sau lưng hắn.

“Ta làm cái gì? Chỉ là làm cho bọn hần nhớ kỹ những chuyện đã làm, cũng giống như nữ nhân kia.” Làm cho oán linh cùng thân thể dung hòa thành một, mỗi thời mỗi khắc đều sống trong sợ hãi, sống trong chính tội ác của mình, ngày ngày hằng đêm đều cảm thấy sống không bằng chết. (.= con rồng đã man rợ)

Người nam nhân vừa trả lời vừa mỉm cười, nhưng nụ cười này lại làm cho đáy lòng của người ta cảm thấy phi thường sợ hãi.

Một đám ngã xuống đất, người nam nhân mặc lễ phục màu trắng có khí chất thánh khiết như thiên thần đang đứng trước mặt đám người không biết sống chết như thế nào. Dưới những ánh đèn thủy tinh không ngừng chớp tắt, màu trắng của bộ lễ phục mơ hồ lấp lánh, mái tóc đen dài được cột chỉnh tề ở phía sau, xem ra so với lúc trước cũng không có gì khác biệt, nhưng tất cả mọi người ở đây chỉ cần liếc mắt một cái thì sẽ không dám tiếp tục nhìn thẳng.

Lặng yên đứng tại chỗ lại tản mát một cảm giác thực sự nguy hiểm, cái loại nguy hiểm này không phải đến từ ánh mắt chăm chú, không phải vì đôi mắt trầm tĩnh khiến người ta sợ hãi, cũng không phải vì đường cong bên khoe môi làm cho người ta bất an, mà là cảm giác áp bách giống như đang đối mặt với biển sâu thăm thẳm, núi cao hiểm trở, chỉ cần đứng thẳng như vậy thì cái loại nguy hiểm khiến kẻ khác rung mình liền tồn tại giữa không gian. Làm trời dậy bão năng sợ hãi của con người.

Nam nhân này đến tột cùng có lai lịch gì? Không ai có thể lý giải cảm giác lúc này, ở đây mọi người đã gặp qua vô số những trường hợp đặc biệt, những nhân vật kỳ lạ, nhưng không có lần nào giống như lần này.

“Về phần ngươi, Chung Hàn Tiêu, ta sẽ cho ngươi một lễ vật đặc biệt. Ngươi muốn có được điều trước kia, ta có thể thành toàn để giúp cho ngươi sống trong hồi ức. Mỗi một đêm, trong giấc mộng ngươi đều nhớ lại chuyện dĩ vãng, chẳng qua khi tỉnh lại ngươi có thể nhớ rõ những gì Lạc Viêm đã nói ngày hôm nay, ngươi đối với hần chẳng là gì cả.”

Mỗi đêm đều mơ thấy mình có được điều mình muốn, sau đó tỉnh lại chỉ còn cảm giác thống khổ khi cầu mà không được, mỗi đêm đều lặp lại giấc mộng lúc trước đã tổn thương và buông tha cho thiếu niên, làm cho hần mỗi một ngày đều có thể rõ ràng cảm giác được quyết định lúc trước có bao nhiêu sai lầm, làm cho đáy lòng của hần bị đổ vỡ và hối hận ngày ngày ăn mòn.

Người từng tổn thương Lạc Viêm, nếu phải chết thì quá dễ dàng. Hần sẽ làm cho Chung Hàn Tiêu sống đủ lâu, lâu đến mức cả đời đều phải ăn năn hối hận, sống trong thống khổ.

Nhẹ nhàng bình thản mỉm cười, thậm chí còn mang theo vài phần ôn nhu, đầu ngón tay lướt qua, Long Phạm khép lại đôi mắt âm u thâm trầm như mặt nước, một sợi bạch quang bay vào giữa trán của Chung Hàn Tiêu.

Quay người lại, hần mỉm cười nhìn Lăng Lạc Viêm, “Lạc Viêm chuẩn bị trở về được chưa?”

Nhìn chăm chú một màn trước mắt, khách khứa đang lẫn trốn ở những góc gần đó chỉ thấy trên người Chung Tình hiện lên một vầng hào quang chói lóa, vầng hào quang giống như ngọn lửa đang vây quanh thân hần, người đứng bên trong ngọn lửa mỉm cười gật đầu, “Không sai biệt lắm, chờ ta thêm một chút.”

Bài hát thánh ca đang vang lên, tiếng nhạc nhộn nhịp vui vẻ càng tăng thêm một mảnh hỗn loạn trong đại sảnh, dường như có chút quỷ bí. Lăng Lạc Viêm nâng tay lên, diễm vũ từ trong cơ thể xuất hiện trên lòng bàn tay, ánh sáng rực rỡ lộng lẫy đẹp đến mức làm cho người ta mất đi lực tự hồi, đoạt đi tất cả ánh mắt của mọi người, cơ hồ đã quên phát ra lời tán thưởng và kinh ngạc.

Đầu ngón tay摩天 những sợi lông vũ trên vai, những sợi bạch vũ như một món trang sức được điểm xuyên ở đầu vai dần dần hóa thành đen nhánh, tựa như bị mực thấm nhiễm, cũng giống như lui đi màu trắng ngụy trang, sợi lông vũ đen như bóng đêm biến thành một con quạ đen, Lăng Lạc Viêm nâng mắt ra lệnh, giơ lên cánh tay, “Đi thôi, Dạ Dục...”

Quạ đen bay thẳng lên không trung phá tan từng lớp cửa kiếng, mang theo những ngọn lửa cuộn cuộn bùng cháy. Viêm hỏa hung hăng xuất hiện trong đại sảnh, bỗng nhiên tất cả đồ vật ở xung quanh toàn bộ bị vỡ nát, tựa như có một làn sóng vô hình dâng lên khắp tứ phía, ngọn lửa từ trong biệt thự xông ra ngoài.

Trong bóng đêm, tuyết vẫn còn đang rơi, thánh ca đêm giáng sinh du dương vang lên, ngọn lửa đẹp mắt tung bay trên bầu trời, cũng đem cuồng phong cuốn vào trong đại sảnh, vô số hạt tuyết bay vào hội trường.

Đứng trước gió, Lăng Lạc Viêm mỉm cười chăm chú nhìn ra ngoài.

Ảnh Kiều Minh, bất luận có bao nhiêu người cũng không thể ngăn cản viêm hỏa và Dạ Dực. Dạ Dực đã là một phần trong hồn phách của hắn, nó sẽ đem viêm hỏa hoàn thành việc cuối cùng phải làm ở nơi này, đó là để trả giá cho những gì mà ngày hôm nay Chung Hàn Tiêu đã gây nên.

Tiếp theo, chính là lúc phải quay về.

“Bắt đầu đi Long Phạm.”

Hắn vừa dứt lời, đôi tay của Long Phạm liền đan vào nhau, hai đầu ngón trở đặt lên môi bắt đầu niệm chú bằng ngôn ngữ không người nào có thể hiểu được. Như nước chảy xuôi dòng, ngữ thanh êm dịu lưu loát, trên mặt đất ở đại sảnh hiện lên một vòng tròn với những văn tự cổ quái.

Những người đang nhìn chăm chú dường như đã sớm mất đi lực tự hồi. Việc trước mắt vượt quá ngoài tưởng tượng của bọn hắn, cũng vượt quá ngoài năng lực của con người. Không phải ảo giác mà là chân thật, không biết qua bao lâu thì con quạ đen mang theo ngọn lửa đỏ rực đang cháy mãnh liệt quay trở về trong hội trường, bên ngoài bóng đêm vẫn thâm trầm không một chút thay đổi, nhưng cảnh tượng ở đại sảnh lại làm cho người ta có cảm giác mình đang ở trong một giấc mộng.

Đêm giáng sinh bọn hắn thấy được kỳ tích.

Cuồng phong cuộn cuộn nổi lên, tuyết trắng tung bay khắp tứ phía, những mảnh kim loại trên rèm cửa phát ra tiếng kêu lách cách, trong bài thánh ca đêm giáng sinh, hai người nổi bật đang đứng giữa vòng tròn, một người hóa thành một vầng hào quang màu trắng, mà người còn lại chính là Chung Tình, tình nhân trong mộng của bọn hắn đang bị vầng hào quang rực lửa vây quanh, dần dần tan biến. Trong khoảnh khắc, con quạ đen cũng hóa thành một quang cầu màu đỏ giống như ngọn lửa.

Hai luồng hào quang hợp nhất một thể, ánh sáng bùng lên làm cho người ta chỉ có thể nhắm mắt tránh né, một làn sóng trong không khí dâng trào, ngoại trừ tiếng nhạc bên tai, chỉ còn cảm thấy đại sảnh bỗng nhiên phát sáng giống như ban ngày.

Đợi đến khi ánh sáng yếu dần, bọn hắn mở mắt ra, hết thảy vẫn như trước ngoại trừ hai người kia đã biến mất.

Trên mặt đất chỉ còn lại hai bộ lễ phục, một đỏ một trắng, không còn nhìn thấy người đã mặc chúng. Chung Tình của bọn hắn, còn có nam nhân thần bí chỉ để lại họ tên, giống như theo gió mà đi.

Thánh ca đêm giáng sinh vẫn tiếp tục vang lên, tuyết trắng rơi lất phất bay vào bên trong rồi dần dần hòa tan, bóng đêm ngoài cửa sổ thật tĩnh lặng tựa như tất cả những gì xảy ra lúc trước đều chưa hề phát sinh.

Sững sờ đứng trong đại sảnh, ngơ ngàng nhìn ra ngoài cửa sổ, bắt đầu từ giờ khắc này, một kỳ tích mới lại được tiếp tục lưu truyền trong lòng mọi người, mà đây là một truyền thuyết thuộc về Chung Tình, cũng xem như là lần cuối cùng.

Về hắn và người nam nhân tên Long Phạm....

131. Quyển 3: Chương 131: Quay Về

Được ánh sáng nhu hòa ầm áp bao quanh khiến kẻ khác an tâm, dường như ngay cả sự tồn tại của chính mình cũng đều quên mất. Chỉ cần toàn tâm cảm thụ sự thư thái, không cần dùng mắt cũng không cần dùng đến bàn tay, hết thảy cảm giác đều đến từ tâm linh. Lăng Lạc Viêm không biết mình đang ở trong trạng thái nào, đây là lần đầu tiên hắn vẫn còn ý thức khi đang xuyên không.

Hắn và Long Phạm không còn thuộc về thế giới kia, sau này hắn sẽ tiếp tục là Lăng Lạc Viêm sống ở nơi vốn thuộc về hắn.

Đó là thế giới với đủ loại thách thức, có vô số linh giả và dị thú, là nơi sức mạnh lên ngôi.

Hắn thích cảm giác nắm quyền lợi trong tay, nếu so về điểm này mà nói, hắn và Chung Hàn Tiêu có lẽ thực sự giống nhau.

“Lạc Viêm lại nghĩ đến hần, cái tên Chung Hàn Tiêu kia, có lẽ trừng phạt hần như thế vẫn còn quá nhẹ.” Lời nói của Long Phạm vẫn lạnh nhạt trầm tĩnh trước sau như một, ngữ thanh thản nhiên mang theo một chút thờ dãi nhẹ nhàng nhưng rõ ràng chứng tỏ hần không vui.

Long Phạm? Lăng Lạc Viêm kinh ngạc, chuyện hần đang suy nghĩ trong lòng vì sao Long Phạm lại biết, lời nói của hần truyền đến từ nơi nào? “Ta đang ở đâu? Ta không nhìn thấy người, Long Phạm.” Nói chính xác, ngay cả hành vi nhìn mà hần cũng không làm được, hần tưởng rằng mình đang ở sâu bên trong ý thức của chính mình, nhưng lời nói của Long Phạm lại làm cho hần không thể khẳng định, vì sao trong ý thức của mình lại có giọng nói của Long Phạm.

Đáp lại lời hần là giọng nói mang theo ý cười, “Tất nhiên là không nhìn thấy, chúng ta hiện tại không phải là thật thể mà chính là linh hồn, còn chưa trở về bên trong thân thể của chúng ta.” Dừng một chút, ý cười cũng ngừng lại, trong lời nói lại như có chút gì đó, “Giờ khắc này Lạc Viêm đang cùng ta dung hợp, ta có thể cảm giác được suy nghĩ trong lòng của người, kể cả trí nhớ của người.”

Cho dù là một góc ký ức bị Lạc Viêm lãng quên thì thông qua linh thức hần cũng có thể nhìn thấy tất cả không hề bỏ sót. Chính vì điều này càng làm cho hần hối hận đã trừng phạt Chung Hàn Tiêu quá nhẹ, vẫn còn chưa đủ.

Nghe Lạc Viêm nói về quá khứ, chỉ là thờ ơ vài câu, những gì hần đã chứng kiến cũng chỉ là những đoạn ký ức ngắn ngủi. Nhưng hiện tại, hần đều cảm giác được tất cả những gì tồn tại trong trí nhớ của Lạc Viêm, khiến cho hần cũng trở nên đồng cảm. Nếu là người khác, cho dù trong mười năm gặp bất luận chuyện gì xảy ra thì hần cũng sẽ không có chút cảm giác.

Nhưng đây không phải người khác, mà là trí nhớ thuộc về Lạc Viêm. Chung Hàn Tiêu đã lừa gạt hần như thế nào, đã tổn thương hần ra sao. Mỗi một câu, mỗi một từ, mỗi một ánh mắt, mỗi một biểu tình trên khuôn mặt cũng đủ để hần nổi lên sát ý.

Còn có những chuyện về Ảnh Kiều Minh, có thể xưng là đủ loại tàn khốc khắc nghiệt, Lạc Viêm phải làm ra hết thảy những việc trái với lương tâm, luôn dần vật áy náy tự trách, tất cả đều khắc sâu trong lòng của Lạc Viêm. Cho dù hiện tại Lạc Viêm đã lãng quên những điều này, nhưng những đau đớn thống khổ giống như mặt trăng giữa ban ngày, mặc dù không nhìn thấy nhưng không có nghĩa nó không tồn tại.

Từ thiếu niên ngây thơ trở thành nhân vật trọng yếu của Ảnh Kiều Minh, ở trong đó đã trải qua cùng chịu đựng biết bao nhiêu chuyện? Hiện giờ hần đã rõ ràng, cũng rõ ràng hiểu được vì sao Lạc Viêm lại hủy đi Ảnh Kiều Minh.

Lăng Lạc Viêm hơi thoáng sửng sốt, hần không nghĩ đến Long Phạm có thể nhìn thấy quá khứ của hần, “....Dù sao thì quá khứ của ta người cũng đã biết, hiện tại chỉ là rõ ràng hơn thôi, ta tin những điều này đối với người mà nói cũng không đáng là gì.”

Những chuyện hần đã làm trong quá khứ ắt hần không thể so sánh cùng Long Phạm, sống gần ngàn năm cũng đã trải qua rất nhiều điều, hơn nữa thủ đoạn của Long Phạm không có người có thể so sánh với tể ti của hần, đây là điều mà hần đã rất rõ ràng ngay từ ban đầu.

“Chuyện đã kết thúc thì không cần phải nhắc lại, còn có việc này ta càng muốn biết, vì sao ta không thể cảm giác được quá khứ của người?” Như Long Phạm đã nói, giờ khắc này linh phách của bọn hần cùng dung hòa thành một thể, Long Phạm có thể thấy rõ được hần vì sao hần không hề cảm giác được Long Phạm?

Hiểu rõ Lạc Viêm không cần người khác thương hại, Long Phạm cũng không nhắc đến việc này, quá khứ của Lạc Viêm như thế nào thì cũng không còn quan trọng, quan trọng chính là từ đây về sau hần sẽ giữ chặt Lạc Viêm bên người.

“Chỉ vì lúc này là Lạc Viêm dung hợp với ta mà không phải ta dung hợp vào người.” Giải thích nghi vấn của Lạc Viêm, sợ Lạc Viêm không rõ nên hần lại tiếp tục nói, “Nói cách khác, hồn phách của người đã phân tán, đang ở trong linh phách của ta, như thế ta mới có thể đưa người quay trở về.”

“Nói như vậy hiện tại là ta đang ở trong cơ thể của người?” Dùng linh thức trao đổi nhưng vẫn lộ ra ý tứ ái muội, như là cố tình, lời nói của Lăng Lạc Viêm rõ ràng mang theo khiêu khích, “Ta nói tể ti đại nhân, tuy

rằng như thế cũng không tồi, nhưng ta vẫn càng muốn dùng một cách khác để cảm nhận hương vị ở trong cơ thể của người.” (đấy, ta nói mà, thèm nhỏ dãi ra rồi kìa)

Mặc dù mỗi lần đều là hấn nằm ở dưới, nhưng hấn đối mặt với nam nhân có tâm tư không thể lay chuyển như Long Phạm thì thật sự quá mức khó khăn.

“Tông chủ có thể tiếp tục cố gắng.” Long Phạm vừa cười vừa nói, hấn vừa dứt lời thì không biết từ đâu một ngữ thanh lại tiếp tục vang lên, “Cố gắng bao nhiêu lần thì kết quả cũng như nhau, trừ phi có một ngày linh lực của chủ nhân có thể vượt qua hấn, bằng không chỉ sợ là vô vọng.”

“Dạ Dực...” Nếu đang ở trong trạng thái thật thể thì Lăng Lạc Viêm nhất định sẽ đem con quạ này đá văng ra khỏi cửa sổ. (ô ô thật là đáng thương, người ta chỉ nói đúng sự thật thôi mà)

“Chúng ta đến rồi, Lạc Viêm.”

Còn chưa kịp chờ hấn giáo huấn Dạ Dực thì Lăng Lạc Viêm bỗng nhiên cảm giác ý thức bắt đầu tiêu tán, ngữ thanh nhẹ nhàng của Long Phạm vang lên, “Chúng ta đã trở lại, về tới Xích Diêm tộc, chờ thân thể của Lạc Viêm dung hợp cùng với linh phách thì có thể tỉnh lại.”

Ý thức dần dần mơ hồ, tựa như đang từ một nơi ấm áp tràn ngập ánh sáng nhu hòa đến một nơi tràn đầy bóng đêm, Lăng Lạc Viêm hoàn toàn mất đi ý thức. Không biết qua bao lâu, có lẽ là một chút, có lẽ là rất lâu, hấn bắt đầu có cảm giác.

Vẫn như trước đây, được một cổ ấm áp vây quanh, dưới thân mềm mại, bên tai yên tĩnh đến mức có thể nghe được từng làn không khí đang di chuyển, đầu ngón tay giật giật chạm vào một mảnh tơ tằm mịn màng có thể cảm giác được những đường thêu bằng lụa tơ tằm màu trắng ở phía trên, như sương như khói lượn vòng đan xen vào nhau, nhưng hấn biết rõ đó không phải những áng mây mù mà là những ngọn lửa.

Màu sắc đỏ thắm, những đường thêu hình ngọn lửa lấp lánh đỏ rực phi thường diễm lệ trải dài khắp tà áo cùng y mệnh, chỉ cần hấn khoát tay sẽ vung lên một mảnh lửa đỏ tươi đẹp.

Lòng bàn tay tiếp tục di chuyển, hấn vẫn không mở mắt, chạm vào chính là lòng ngực quen thuộc, cảm giác hấp dẫn khiến hấn không muốn buông tay. Thật rắn chắc, ấm áp, cơ lý pháp phòng hoàn mỹ, cùng với tiếng tim đập làm cho người ta an tâm, còn có hương thơm nhàn nhạt phảng phất đến từ nơi xa xôi.

Tế ti của hấn, Long Phạm....

“Lạc Viêm muốn sờ đến khi nào, nếu là thích thì không bằng mở mắt ra nhìn.” Long Phạm nhìn chăm chú người trong lòng ngực rất cục cựa cũng có động tĩnh, ngữ thanh vẫn trầm ổn như trước nhưng lộ ra vài phần trêu đùa, đồng thời cũng khó nén vui sướng, mãi cho đến giờ khắc này thì Lạc Viêm mới chân chính trở về trong vòng tay của hấn.

Đột nhiên mở mắt, Lăng Lạc Viêm đưa tay xâm nhập vào trong y phục của nam nhân đang nằm bên cạnh, “Chỉ nhìn thôi thì làm sao đủ?” Thật mạnh hôn xuống cánh môi của Long Phạm, tàn sát bờ bãi, vừa cắn vừa hôn sâu, cũng như cảm giác dưới đáy lòng của hấn khó có thể kiềm chế kích động, hấn rất cục cựa quay về nơi này.

Dưới lớp y phục, Long Phạm bị hấn xâm nhập khiêu khích, Lăng Lạc Viêm vừa lòng ghì chặt Long Phạm. Đôi môi của Long Phạm chính là một trong những bộ phận hấn yêu thích nhất. Trên thật tế, mỗi một phần trên người của nam nhân này đều hấp dẫn hấn, đều là hấn thích.

Cho đến khi cảm thấy vừa đủ, hấn thỏa mãn muốn thối lui thì bên hông lại bỗng nhiên căng thẳng, không đợi hấn dời môi, chiếc lưới vốn đang cùng hấn dây dưa một chỗ, không qua bao lâu thì từ bị động chuyển thành chủ động, xâm nhập tiến vào trong miệng của hấn.

Không hề báo trước, một nụ hôn say mê như cuồng phong thổi quét, Long Phạm ôm chặt hấn, chỉ trong nháy mắt cơ hồ đoạt đi hô hấp làm cho hấn không thể tiếp tục được nữa. Trong khoang mũi tất cả đều là hương sen, chỉ còn có thể cảm nhận một mình Long Phạm, không còn bất cứ điều gì khác. Đường như đang hồi báo nụ hôn lúc trước của hấn, mỗi một chỗ trong khoang miệng đều bị đầu lưỡi ẩm ướt nhu mềm lướt qua, mỗi một chỗ trong vách miệng đều trở nên mẫn cảm, có thể cảm giác rõ ràng mỗi một lần nhẹ nhàng đảo qua, mỗi một lần cắn mút giao triền.

Đợi đến khi Long Phạm đưa hắc bào ra, Lăng Lạc Viêm ngồi dậy nhìn nam nhân đang cùng hắc bào hô hấp dồn dập, bật ra tiếng cười khê, “Muốn ta?”

Tuy Long Phạm đi đến thế giới kia tìm hắc bào, cũng dùng linh lực ngưng kết thành thật thể, mà hắc bào là Chung Tình không phải Lăng Lạc Viêm, chỉ có quay lại nơi này thì hết thấy mới trở về quỹ đạo, khôi phục nguyên trạng, lúc này rốt cục mới có thể chân chính gặp nhau.

“Nhớ quá thành cuồng.” Long Phạm ngồi dậy, cúi đầu khê hôn lên tai hắc bào.

“Lúc trước quên hỏi ngươi, ngươi sẽ không vì đi tìm ta mà vứt bỏ tộc nhân, chưa an bài mà cứ như vậy rời đi?” Lăng Lạc Viêm đưa lưỡi ra liếm nhiệt độ ẩm áp ẩm ướt bên môi, nâng tay sửa sang lại y bào của nam nhân ở bên giường. Hắc bào hiện giờ đã quay về, tất nhiên phải nhớ đến vấn đề này.

“Có Lăng Vân ở đây thì không có việc gì.” Long Phạm tùy tiện trả lời, Lăng Lạc Viêm nhìn thần sắc của hắc bào, bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Dùng an nguy của Miểu Lan để trao đổi, Lăng Vân sẽ phải tận tâm ở lại trong tộc, Miểu Lan không thể rời đi, Lăng Vân chỉ có thể bị người khống chế, như vậy quả thật cũng không sai.”

“Miểu Lan vui vì hắc bào có thể dốc sức phục vụ tông chủ.” Nói đến Miểu Lan, lời nói của Long Phạm tựa hồ có chút lãnh đạm, rồi lại một lần nữa khê cắn lên môi của Lăng Lạc Viêm mang theo kịch liệt lửa nóng. Mặc dù Miểu Lan đối với Lạc Viêm cũng không phải cái loại tâm tư kia nhưng mỗi lần nhìn thấy Lạc Viêm thì lại tiến lên ôm ấp, vì vậy lúc đầu hắc bào cũng không muốn Miểu Lan trở về. (=.= hết thuốc chữa)

“Chúng ta trở về đã bao lâu?” Ngồi dậy, Lăng Lạc Viêm mở rộng hai tay để cho Long Phạm vì hắc bào chỉnh lại y bào.

Hiện tại bọn hắc bào đang ở trong Xích Diễm tộc, nơi đây là phòng ngủ của hắc bào, hắc bào hỏi chính là từ lúc hôn phách bị vỡ vụn, đó là kỷ ức sau cùng của hắc bào ở Lôi Lạc thành, hắc bào không biết sau đó có xảy ra chuyện gì nữa hay không.

“Cũng đã nhiều ngày, thời gian ở đây khác biệt với thế giới trước kia của Lạc Viêm.” Đầu ngón tay xuyên qua mái tóc bạch kim mềm mại như tơ, hắc bào lấy ra một món phục sức màu đỏ đặt trên bàn, quấn một vòng, phục sức đỏ đậm cuộn tròn trên những sợi tóc bạch kim, giữa những ngón tay của hắc bào lấp lánh màu sắc tươi đẹp, cũng như ngày xưa.

Tựa như Lạc Viêm chưa bao giờ rời khỏi vòng tay của hắc bào.

Nhắm mắt cảm thụ động tác cột tóc quen thuộc, chờ Long Phạm buông tay, Lăng Lạc Viêm quay người mỉm cười nhìn hắc bào, “Đi thôi, ta muốn đi xem xét các nơi trong tộc.”

Mở cửa ra, hắc bào vừa đặt chân lên bậc thềm, lại không nghĩ đến ngoài cửa lại là cảnh tượng như thế này.

Từ hành lang, bậc thang, giữa điện, đến trước cửa trải dài cho đến đình viện, tất cả đều là tộc nhân đang đứng lặng hồi lâu. Xích Diễm tộc, còn có Liệt Diễm tộc, hiện giờ tất cả gần một trăm trưởng lão, còn có truyền sử bên người các trưởng lão, bao gồm cả những thủ lĩnh của bảy mươi hai gia tộc....

“Tông chủ....” Trên mặt của mấy trăm người đồng loạt hiện lên sợ hãi lẫn vui mừng, tất cả đều vô cùng kích động cúi đầu quỳ xuống.

132. Quyển 3: Chương 132: Nhận Chủ

Lăng Lạc Viêm không biết vì sao tộc nhân nhìn thấy hắc bào xuất hiện lại lộ ra vẻ mặt như vậy. Ngay cả từ trước đến nay luôn lãnh tĩnh như Quyết Vân cũng giống như những người khác, lại càng không nói đến Nham Kiều tính tình nóng nảy, vốn là người không có tính kiên nhẫn lại ở trong này cùng đứng với mọi người, xem ra đã chờ từ rất lâu.

“Chư vị trưởng lão quỳ làm cái gì, đứng lên đi.” Nâng tay lên, hắc bào cảm thấy nghi hoặc, một bóng sáng màu bạch kim bỗng nhiên thoáng hiện trước mặt hắc bào, tộc nhân vẫn chưa đứng lên, bóng sáng cũng đang nằm trước người hắc bào.

“Ngải?” linh thú nằm dưới chân hắc bào chính là Ngải, ngồi ngay ngắn, nghiêm nhiên là một bộ dáng thực nghiêm túc.

Vốn là một cơ thể to lớn lại hóa thành kích thước bé nhỏ như một con hồ tằm thường, đôi mắt lấp lánh kim quang mang theo ngạo khí mà bất cứ linh thú tằm thường nào cũng không có được, giờ khắc này lại mang theo vẻ mặt nghiêm túc thậm chí trầm trọng chăm chú nhìn hấn, “Người có biết một tháng qua người rời đi đã xảy ra bao nhiêu việc hay không. Tuy Thứ Tinh Di đã bị các người tiêu diệt nhưng oán khí của hấn càng làm cho thiên phạt nhanh chóng giáng xuống thế gian này. Hiện giờ họa loạn đã nổi lên tứ phía, để xem người giải quyết như thế nào.”

Một tháng? Chẳng phải là hấn mới rời đi mấy ngày hay sao, vốn tưởng rằng nhiều nhất bất quá cũng chỉ hơn mười ngày, thế nhưng lúc này đã là một tháng....Toàn thân lửa đỏ dựa vào khung cửa, nhớ lại tất cả những việc xảy ra ở Lôi Lạc thành, si mị vương Li Quý, thượng cổ thần nhân Thứ Tinh Di, còn có ma vật bị Thứ Tinh Di thả ra từ phù sinh cảnh trong linh thạch, hết thảy tựa như chỉ mới phát sinh ngày hôm qua, đến nay vẫn còn hiện rõ trước mắt.

.....Trọng sinh về ban sơ, thiên kiếp bắt đầu, họa loạn hoành hành, si mị hàng sinh hậu thế, ma vật trùng trùng điệp điệp, thượng cổ cự nhân trở về, duy Hách Vũ tự Đồ Lân, tam vật hợp một, cứu thế khả thành.

Nửa câu sau của ca dao hiển nhiên là nói đến ngày đó ở Lôi Lạc thành, Thứ Tinh Di niệm chú diệt thế, cuối cùng bị hấn và Long Phạm giết chết, nhưng oán khí của Thứ Tinh Di lại đem họa kiếp nhanh chóng giáng xuống thế gian, tuy lúc trước đã biết điểm này nhưng như vậy xem ra sự thật quả nhiên đã là như thế.

Lâm Sở chậm rãi đứng dậy, khẽ ngẩng đầu lên, nhìn thấy thân ảnh màu đỏ đang dựa vào khung cửa, “Tông chủ ngày đó....ngày đó rời đi, lúc sau tể ti liền đưa tông chủ mang về trong tộc. Lúc này Lôi Lạc thành đã trở thành một tòa thành chết, nhưng lúc trước đã có ma vật bị phong ấn ở phù sinh cảnh chạy ra khỏi thành, ngoại trừ làm hại nhân gian, chúng nó cũng trở nên náo loạn càng lúc càng điên cuồng ngang ngược, cơ hồ mỗi một thành trấn đều có thể tìm thấy tung tích của ma vật. Mà lúc này cũng có rất nhiều tông tộc đã ẩn tích khỏi thế gian từ rất lâu lại bắt đầu xuất hiện, mới một tháng mà tình hình quả thật đã trở nên dị thường.”

Nhìn thấy tông chủ bình yên vô sự đứng trước mặt bọn hấn, kích động không thể khống chế chính mình mà nói lên việc của ngày đó, không biết phải diễn tả thế nào, hấn cũng như tất cả mọi người đều không muốn nói lên từ “chết” kia.

Hồn phách vốn đã vỡ nát nhưng tông chủ không như người bình thường, tông chủ của bọn hấn vì viêm hỏa mà hồi sinh, cũng vì hồn phách vỡ nát mà lúc này lại có linh phách đầy đủ, lại là đáng cứu thế trong câu ca dao, chỉ là không biết tông chủ sẽ ứng phó với những việc này như thế nào.

Nghe Lâm Sở kể về một tháng vừa qua, vẻ kích động trên mặt của các trưởng lão khác vẫn chưa lui ra, lại dâng lên vài phần phức tạp và vui mừng, “May mà rốt cục tông chủ cũng trở về, tông chủ không ở trong tộc, tể ti lại đi tìm tông chủ, hiện tại loạn thế, tộc nhân chúng ta thật sự bất an.”

Hơn nữa phản ứng của tể ti lúc đó, bảo bọn hấn phải như thế nào cho phải, tể ti quay trở lại tộc quả thực so với ngày xưa như hai người khác biệt, đến nay mỗi khi nghĩ đến bọn hấn vẫn sợ hãi không thôi.

Liếc mắt nhìn Long Phạm đứng sau lưng hấn, cánh môi mỏng nhếch lên mang theo hứng thú, y mê đắm thắm phát phơ giữa không trung, thản nhiên khoát tay, “Lo lắng cái gì, bản tông chủ không phải đã quay về hay sao? Thiên kiếp cũng được, ma vật cũng thế, chung quy sẽ có cách giải quyết. Chỉ cần phạm đến Xích Diêm tộc, cho dù là thiên kiếp cũng không có gì đáng sợ, nếu câu ca dao kia trở thành sự thật thì cùng lắm coi như bản tông chủ là đáng cứu thế.”

“Tông chủ?” Mọi người nghe xong lời này của tông chủ thì vừa kinh vừa hỉ, mới nghĩ đến phải như thế nào để khuyên bảo tông chủ cứu thế, mắt thấy thế gian vì ma vật mà loạn lạc, vốn không thể nào thái bình, bọn hấn thật sự khó có thể ngồi yên mà nhìn, tuy cũng biết việc này nguy hiểm, tể ti đã từng cảnh cáo bọn hấn, nhưng.....

Trải qua việc ở Lôi Lạc thành, bọn hấn lo sợ họa kiếp không chỉ đơn giản là thiên phạt thế nhân. Dung hợp với oán khí của Thứ Tinh Di, tai ương họa kiếp lần này là muốn hủy diệt tất cả. Nếu không tự giải thoát, thiên hạ sẽ bị diệt vong.

“Bản tông chủ muốn các người không thể chỉ vì lợi ích của tông tộc mà sống. Hôm nay đương nhiên ta sẽ không thờ ơ ngồi nhìn thiên hạ loạn lạc, sinh linh lầm than. Lúc này Xích Diêm tộc cùng ngày xưa bất

đồng, hai tộc hợp một, nhân lực cũng đầy đủ, muốn vẫn hồi khó khăn lần này, chiếu theo lời của câu ca dao phải tìm được hai vật còn lại để cứu thế.” Ngữ thanh của Lăng Lạc Viêm không nhanh cũng không chậm, ánh mắt tuy nhìn tộc nhân trước mặt nhưng tâm tư lại lưu ý người nam nhân ở phía sau.

Việc này đã từng nghĩ đến nhưng vẫn chưa bàn bạc cùng Long Phạm, không biết tế ti của hắn sẽ như thế nào, nếu hắn xảy ra chuyện thì thiên hạ phải bị chôn cùng, Long Phạm từng nói như thế, tộc nhân nhớ rõ, hắn cũng không quên.

Nhìn không ra biểu tình của người ở phía sau, nhưng vẫn không thấy Long Phạm ngăn cản, ở trước người Lăng Lạc Viêm, ngân hồ Ngải xem ra cũng không ngoài ý muốn, “Người đã sớm được định là đáng cứu thế, mặc kệ trăm ngàn năm luân hồi như thế nào, chung quy sẽ quay trở về quỹ đạo. Người là người kế thừa Hách Vũ lực, theo như lời của câu ca dao, tất cả đều ứng trên người của người.”

Lăng Lạc Viêm nghe vậy liền nhếch môi, lộ ra vài phần lạnh lùng, như cười như không, ánh mắt phản chiếu lửa đỏ chuyển hướng lên người của Ngải, “Người là linh thú Hách Vũ lưu lại, đương nhiên những lời của người cũng có vài phần đạo lý, nhưng hôm nay bản tông chủ nói cho người biết...”

“Nếu ta cứu thế, cũng chỉ vì ta muốn làm như vậy, mà không phải bởi vì cái gọi là ca dao cứu thế.”

Tùy ý dựa vào cạnh cửa, người nói những lời này toàn thân một màu đỏ rực lấp lánh dưới ánh mặt trời, mãnh liệt như hỏa, cũng như màu sắc trong đôi mắt của hắn giờ khắc này. Tuy là tùy ý đứng thẳng, dáng người kiên cường mạnh mẽ lại làm cho người ta tuyệt đối không dám có nửa điểm khinh suất, ngữ thanh không nhanh không chậm, vẫn là thói quen mang theo vài phần ý cười nhưng không phải thản nhiên gọi tình mà là tà khí mị hoặc, sắc bén nhiếp nhân, kẻ khác bị hắn mê hoặc đồng thời cũng không thể tự chủ mà tâm sinh kính sợ.

Chỉ có những tia nắng rơi xuống giữa không trung, lời nói kia tựa hồ lặn sâu vào lòng của mọi người. Tộc nhân chấn động, rồi lại cảm nhận được oai nghiêm của tông chủ, có chút kinh hãi nhưng lại càng thêm vui mừng, hơn cả thần phục, bọn hắn cần chính là một tông chủ như thế mới có thể mệnh lệnh tộc nhân, thậm chí là các tông tộc khác cùng nhau chống lại thiên kiếp.

Ánh mắt kim quang của Ngải chuyển động, lúc này người đứng dưới ánh nắng mặt trời xem ra so với ban đầu cũng không có gì khác biệt nhưng nó lại cảm thấy có gì đó bất đồng.

Lời nói của Lăng Lạc Viêm làm cho nó cảm giác được một hơi thở bách nhân, theo Hách Vũ nhiều năm, nó chưa bao giờ có cảm giác như vậy, tựa hồ không thể nhìn thấu tế ti ở phía sau lưng hắn, lúc này, không chỉ Long Phạm, ngay cả Lăng Lạc Viêm nó cũng không thể nhìn thấu.

Đôi mắt to tròn lấp lánh ánh kim, tinh tế đánh giá, bỗng nhiên Ngải làm ra một hành động mà bất luận kẻ nào cũng không nghĩ đến.

Ngân hồ nho nhỏ bay vút lên giữa không trung, hóa thành nguyên hình, theo một trận cuồng phong, bỗng nhiên giữa không trung một con ngân hồ thật lớn trôi lơ lửng, “Lăng Lạc Viêm, người có nguyện ý cùng ta lập khế chủ tở?”

Chiếc đuôi lớn màu bạc dường như hợp nhất cùng vàng mây mù giữa bầu trời, bán hư bán thực bỗng bồng bềnh trong không trung hồi một cách trịnh trọng, tất cả tộc nhân, thậm chí là Lăng Lạc Viêm đều bị hành động đột ngột của nó gây bất ngờ.

Bị nó hỏi một câu như vậy, dĩ nhiên là muốn nhận chủ, nó từng là linh thú thuộc về Hách Vũ, luận về thân phận, trong mắt thế nhân ngay cả Lăng Lạc Viêm cũng không thể cùng nó so sánh, không phải chỉ vì lực lượng mà là vì Ngải đại biểu cho Hách Vũ, mà nay lại nhận hắn làm chủ....

“Đáp ứng nó.” Ở phía sau, lời nói của Long Phạm vang lên, hơi thở ảm áp lướt qua bên tai, Lăng Lạc Viêm không kịp quay đầu lại thì đã cảm nhận hơi thở trầm ổn ở phía sau, nhìn thẳng vào cặp mắt lấp lánh ánh kim kia, hắn chậm rãi gật đầu.

“Nếu muốn cùng ta lập khế chủ tở thì từ nay về sau ngươi phải nghe lệnh của ta mà hành sự, không được làm trái, nếu người có thể làm được thì ta sẽ đáp ứng, nếu là không thể thì không cần nhiều lời.” Nếu Long Phạm muốn hắn đáp ứng thì hắn đương nhiên tin tưởng việc này đối với hắn có lợi, nhưng nếu không thể tùy ý sử dụng như Dạ Dực thì thà rằng không cần.

Lời vừa dứt, Long Phạm đứng ở phía sau lộ ra một nụ cười ẩn ý. Các tộc nhân lúc trước nghe xong lời nói của Ngải vẫn chưa kịp hồi phục tinh thần, bây giờ lại tiếp tục chịu thêm một lần kinh hãi.

Bọn hắn không nghĩ đến linh thú được Hách Vũ lưu lại, ngân hồ được xem là chí bảo trong tộc, lại muốn nhận tông chủ làm chủ. Phải biết rằng lấy thân phận cùng niên kỷ của Ngải, trên thế gian này cơ hồ có thể đại biểu cho Hách Vũ, đại biểu cho thượng cổ thần nhân của một tộc, nó biết linh chú, thuật pháp, kể cả những chuyện thần bí xưa kia. Không người có thể tưởng tượng đó là một bảo vật quý giá như thế nào.

Nó đề ra một chuyện không thể tưởng tượng như thế mà tông chủ không lập tức đáp ứng lại còn yêu cầu như vậy, này.....điều này sao mà được. Nếu là bọn hắn thì chỉ mong sao lập tức đáp ứng, đây chính là cầu cũng cầu không được, muốn cũng không dám nghĩ đến, thật là một chuyện tốt a!

“Tông chủ.....” run rẩy, có trưởng lão thật cẩn thận mở miệng, ngay cả hắn cũng không biết là không dám đắc tội với tông chủ uy nghi chấn nhiếp, hay là không dám đắc tội với ngân hồ có thân phận cao quý.

Ngải ở giữa không trung chuyển động đôi mắt, im lặng không trả lời, tựa hồ là lo lắng. Lăng Lạc Viêm vẫn đứng như vậy, điềm nhiên lười nhác duỗi thắt lưng, điều chỉnh lại tư thế một chút, hơi hơi tựa vào phía sau.

Dựa trên một mảnh thuần bạch.

Hắn chán ghét bị người điều khiển, cũng không nguyện ý những việc của mình gây nên phải chịu những nhân tố khác ảnh hưởng, thân phận của Ngải đặc biệt, nhận hắn làm chủ, nếu không sớm nói rõ một chút thì không biết ai sẽ bị ai kiềm chế.

Một đôi cánh tay thuận thế vờn quanh, làm cho tư thế dựa vào của hắn thêm phần thoải mái, Lăng Lạc Viêm thỏa mãn hơi thoáng khép mắt lại, thậm chí còn ngáp một cái. Bị thái độ ngạo mạn của hắn gây chấn động, các tộc nhân đang chờ mong có thể may mắn nhìn thấy thượng cổ linh thú nhận chủ, trong lòng trở nên vô cùng hoảng sợ.

Đối với linh thú kính sợ làm ọi người không dám tưởng tượng hậu quả bất kính sẽ như thế nào, Lăng Lạc Viêm lại không hề để ý chuyện này. Vẫn như trước, Long Phạm ở phía sau vòng tay ôm hắn vào lòng, đã quen với việc hắn hành sự tùy ý, thậm chí là thích nên tự nhiên sẽ không nói bất cứ điều gì.

Ngay cả thượng cổ thần nhân cũng đã bị giết, linh thú trong mắt của hắn cũng không có gì phi thường, đối với hắn mà nói, trên đời này duy nhất chỉ có một người đặc biệt, hiện giờ người đó đang ở trong vòng tay của hắn.

133. Quyển 3: Chương 133: Nguyên Nhân

Lăng Lạc Viêm không hề lo lắng, mọi người đều nín thở chờ linh thú trả lời.

Dưới ánh mặt trời, bộ lông màu bạc nhẹ nhàng lay động phát ra ánh sáng kim quang, Ngải chăm chú nhìn Lăng Lạc Viêm không chớp mắt sau một lúc lâu, tựa hồ là đang cân nhắc. Mặc dù lúc này là buổi chiều, gió mát êm dịu nhẹ nhàng, sắc trời tươi đẹp nhưng không người nào có thể cảm nhận được nửa điểm an nhàn thanh thản, tất cả ánh mắt không ngừng di chuyển qua lại trên một người một hồ trước mặt, bọn hắn đều hy vọng Ngải đại biểu cho Hách Vũ có thể trở thành linh thú của tông chủ.

Chiếc đuôi dài như một vầng mây bạc nhẹ nhàng lay động, một mảnh khói bụi như sương mù bay lên, Ngải lơ lửng giữa không trung bỗng nhiên vươn móng nhọn ra, mọi người vội vàng kinh hô, đôi mắt khê nhắm của Lăng Lạc Viêm rốt cục cũng mở ra một chút, thần sắc bất động, hơi thoáng nhíu mi.

Móng vuốt sắc bén vươn tới trước mặt hắn, làm ra động tác nằm sắp xuống, ngân hồ ở giữa không trung cúi đầu, “Ngải sẽ đi theo chủ của ta, phàm là mệnh lệnh của chủ nhân, ta sẽ không dám làm trái.”

Một con ngân hồ thật lớn cúi đầu giữa không trung, giữa mi tâm lấp lánh một điểm sáng màu vàng rực rỡ thoát ẩn thoát hiện, cùng với đôi mắt kim quang phản chiếu ánh sáng óng ánh, Lăng Lạc Viêm vừa lòng nhếch môi, ngay khi Long Phạm ra hiệu, Lăng Lạc Viêm bay lên trước mặt Ngải, đặt tay giữa mi tâm của nó. (mi tâm = giữa trán/ấn đường)

Thượng cổ linh thú cần phải hấp thu linh lực để lập khế, từ nay về sau hẳn chính là tân chủ của linh thú mà Hách Vũ lưu lại.

Trong nháy mắt, ở bàn tay đang đặt giữa mi tâm của Ngải, linh lực trong cơ thể dường như được chấp thuận, cũng giống như ở Vọng Thiên Thai linh lực của hắn tựa hồ bị vật gì đó hấp thu vào trong cơ thể của Ngải.

Nhưng lần này không phải mãnh liệt bị hút lấy như lần trước, chỉ là một chút, không biết có phải Ngải đã cùng hồn phách của hắn hoàn toàn có quan hệ hay không.

Hấp thu linh lực của hắn, trong phút chốc đôi mắt của Ngải chuyển sang đỏ đậm rồi sau đó khôi phục lại nguyên trạng, ở giữa mi tâm của nó chợt bùng sáng một vầng hào quang cực kỳ chói mắt.

Ngay cả tầng mây cũng bị ánh sáng xuyên qua, mọi người phải nâng y mê để che mắt, bên tai chỉ nghe thấy một tiếng hú vang lên, đợi đến khi hào quang dịu xuống thì mới buông tay, cảnh tượng trước mắt lại khiến mọi người cảm thấy phập phồng trong lòng, không biết nên dùng loại từ ngữ nào mới có thể diễn đạt tâm tình kích động khó khăn ức chế trong giờ khắc này.

Bộ lông vàng rậm rạp phát phơ trong gió như sóng biển nhấp nhô, ngân hồ thật lớn lơ lửng giữa không trung, nó đại biểu cho Hách Vũ, đại biểu cho thượng cổ thần nhân, là linh thú đại biểu cho vô số bí ẩn mà bọn hắn khó có thể với tới cũng như biết được, đang nằm sắp dưới chân tông chủ, không phải chỉ đơn thuần là quý sát, mà là hai chân duỗi dài ra phía trước, cúi đầu thần phục.

Thân ảnh hồng sam đưa tay sờ lên trán của nó, hồng y dưới ánh mặt trời càng thêm sáng lạn chói mắt, cũng giống như rặng mây rơi xuống, dưới sắc trời trong xanh nổi bật một mảnh đỏ đậm giống như ngọn lửa đang bùng cháy giữa không trung. Mái tóc bạch kim giữa nhiệt độ hùng hực phát phơ trong gió, y mê nhẹ nhàng lay động, màu đỏ xinh đẹp đan xen cùng màu bạch kim óng ánh. Trong nháy mắt, mọi người cơ hồ đang ảo giác thời gian quay ngược về hàng nghìn năm trước, lúc này nhìn thấy không phải là tông chủ, mà là thần nhân Hách Vũ trong truyền thuyết.

Trong một khắc hoảng hốt, chờ bọn hắn hồi phục tinh thần thì không biết ngân hồ đã thu nhỏ từ khi nào, một người một thú vẫn lơ lửng giữa không trung. Y mê màu đỏ nâng lên, khe phát phơ trong gió. Lăng Lạc Viêm từ không trung hạ xuống.

“Tiểu Ngải, lại đây,” Lăng Lạc Viêm ngoắc tay kêu ngân hồ đang lơ lửng giữa không trung, lời nói rõ ràng đang trêu đùa, tựa hồ bất quá nó chỉ là một con tiểu ngân hồ tầm thường mà không phải linh thú Hách Vũ lưu lại, được tất cả thế nhân xem như thượng cổ thánh vật.

Mấy trăm tộc nhân ở xung quanh vừa mới khôi phục tâm tình kích động, lúc này nghe như vậy đều lộ ra vẻ mặt cổ quái, cũng chỉ có tông chủ của bọn hắn mới dám nói chuyện như thế với con ngân hồ kia, lại dùng ngữ khí như vậy. Phải biết rằng niên kỷ của “tiểu Ngải” không biết còn lớn hơn tể ti bao nhiêu năm.

Từ Ngải đến tiểu Ngải, trên khuôn mặt thủy chung hiển lộ biểu tình thâm trầm mà không một linh thú tầm thường nào có được, lúc này nó cũng không tránh được mà trở nên ngốc lảng, thoáng hơi cứng đờ, động tác tiến lên bất giác do dự một chút, nhưng rốt cục vẫn bay đến bên cạnh Lăng Lạc Viêm.

Lấy tay khe vuốt trên đầu nó vài cái, Lăng Lạc Viêm gật đầu tùy ý hỏi, “Tốt lắm, nếu phạm là lệnh của ta thì không dám làm trái, như vậy trước tiên ta hỏi ngươi, ngươi vì sao muốn nhận ta làm chủ?”

Ngữ thanh cùng những ngón tay tùy ý khe vuốt trên đầu của nó, nhưng vấn đề thì không hề tùy ý mà là hỏi trực tiếp vào điểm mấu chốt.

Hiện giờ được xưng là Ngải, ngân hồ trầm ngâm một lát, việc này nó đề ra quả thật là có nguyên nhân. Lăng Lạc Viêm đưa ngón tay chỉ về phía Quyết Ván, “Kêu mọi người đến Lâm Tiêu điện.”

Hắn rất muốn biết vì sao linh thú với tính tình cao ngạo như thế lại muốn nhận hắn làm chủ. Lúc trước lần đầu tiên ở Vọng Thiên Thai nhìn thấy con linh thú này, nó không thân thiết như bây giờ.

Mặc dù trải qua biến loạn ở Lôi Lạc thành, chính mắt nhìn thấy lực lượng của hắn và Long Phạm cùng diệt đi Thứ Tinh Di, cũng không đến mức làm cho nó thay đổi thái độ như thế này.

Quyết Vân linh mệnh, truyền lệnh mọi người đến Lâm Tiêu điện. Lăng Lạc Viêm chậm rãi đi trước, thật ra hắn cũng không vội vã có được đáp án, còn hơn cả Ngải, hắn càng để ý chính là một phản ứng khác.

Đi dọc hành lang, ngang qua đình thủy tạ, tiếng nước chảy róc rách dưới chân hòa cùng tiếng lá trúc xào xạt ở phía xa xa, tất cả đều làm cho hắn cảm giác thật sự đã quay về thế giới này, còn có nam nhân ở phía sau hắn cách đó không xa, từ khi hắn ở trước mặt tộc nhân tuyên bố muốn cứu thế, Long Phạm ngoại trừ bảo hắn đáp ứng đề nghị của Ngải thì vẫn chưa thấy nói thêm điều gì.

Tuy dưới đáy mắt của Long Phạm ngẫu nhiên lộ ra ý cười nhưng hắn cũng không hoàn toàn xác định hàm nghĩa trong đó. Bất quá hắn rất rõ ràng tế ti của hắn ngay cả thời điểm giết người cũng có thể lộ ra vẻ mặt bi thương cho dù đó không phải thật lòng.

Đến Lâm Tiêu điện, Lăng Lạc Viêm ngồi xuống, Long Phạm vẫn như ngày xưa ngồi ở bên cạnh, sắc mặt trầm tĩnh ôn hòa. Các trưởng lão ngồi vào chỗ, chăm chú nhìn thấy tông chủ và tế ti an tọa, bọn hắn rốt cục thả lỏng tâm trạng căng thẳng suốt ngày hôm nay.

Mặc dù mấy ngày gần đây có tông chủ Lăng Vân làm chủ sự nhưng đã nhận định người ngồi ở trên mới là tông chủ của bọn hắn, người khác há có thể dễ dàng thay thế, càng huống chi tông chủ chính là đấng cứu thế trong câu ca dao, hiện giờ lại có được linh thú của Hách Vũ, việc này một khi lan truyền ra khắp thiên hạ thì trên đời này cũng chỉ có mỗi thanh danh của tế ti mới có thể sáng bằng.

Xích Diêm tộc của bọn hắn hiện giờ có tông chủ như thế, hơn nữa lại có tế ti Long Phạm gần như thần nhân thì cần gì sợ hãi thiên kiếp.

Định thần, các trưởng lão cùng truyền sử, còn có thủ lĩnh của bảy mươi hai gia tộc, mấy trăm người ở trong Lâm Tiêu điện đồng loạt hướng lên ghế chủ thượng nhìn lại.

Lăng Lạc Viêm liếc mắt nhìn người nam nhân đang ngồi bên cạnh, Long Phạm ngồi cách hắn không xa, thậm chí có thể nói là rất gần, gần đến mức hương sen trên người Long Phạm đang thoang thoảng trước mũi của hắn. Tựa hồ nhận thấy ánh mắt của hắn, đôi mắt khê nhắm nhọt nhọt màu thanh lam hơi thoáng nâng lên, nhìn thẳng vào hắn, dưới đáy mắt mơ hồ mang theo vài phần ý cười.

Tuy hoài nghi không biết Long Phạm có đang khó chịu hay không, nhưng hắn rõ ràng không phát hiện bất cứ điểm nào dị thường. Hắn thật sự không phải e sợ Long Phạm sinh giận, hắn lo lắng chính là người nào đó sẽ mượn cớ ăn dấm chua, làm ra những cử chỉ một chút cũng không bằng cảm thú, tỷ như liên tục dấy đưa mấy ngày.

Đương nhiên trong quá trình kia thì kỳ thật hắn có chút hưởng thụ, nhưng cứ tiếp tục như thế, một khi làm cho Long Phạm có thói quen yêu cầu đối với hắn, thì hắn phải chờ đến tháng nào năm nào mới có thể nếm được hương vị của Long Phạm. (đợi ta lấy xô hứng nước)

Tầm mắt di chuyển trên đôi môi xem ra thập phần thích hợp để ôm hôn, sau đó rơi xuống phía trên y bào thuần bạch, Lăng Lạc Viêm đang suy nghĩ sau khi mở ra vạt áo, thân hình hoàn mỹ khiến người ta ham muốn sẽ hiển lộ trước mắt, lúc này lại nhìn thấy tế ti của hắn nhếch lên khóe môi.

“Tông chủ không phải có chuyện gì muốn nói hay sao?” Long Phạm khê nhắm mắt, thần sắc bình thản nhìn không ra đường cong bên khóe môi mới xuất hiện có phải hay không thật sự tồn tại, sắc thanh lam nhẹ nhàng lấp lánh trong đôi mắt đang khép hờ.

Lăng Lạc Viêm định thần, nhớ tới vấn đề lúc trước hỏi Ngải, thu hồi tâm tư, chuyển hướng sang ngân hồ ở dưới chân, “Nói đi, nguyên nhân là gì?”

Ngải ở dưới chân hắn nhảy lên bàn, trên khuôn mặt của nó cư nhiên lộ ra vẻ tán thưởng, “Người nói không sai, ta nhận người làm chủ không phải không có nguyên nhân. Chỉ vì người là truyền nhân kế thừa Hách Vũ lực, cũng là vì lợi ích lâu dài, vì thiên kiếp sau này.”

“Nghĩa là sao?” Ước chừng có thể hiểu rõ ý đồ của nó nhưng Lăng Lạc Viêm vẫn mở miệng hỏi như vậy. Nhìn ngân hồ trước mặt, không chút để ý đưa tay sờ trên bộ lông dài màu bạc, không nghĩ đến chưa kịp đợi Ngải ngẩng đầu trừng mắt thì tay của hắn đã bị nam nhân ngồi kế bên kéo xuống, rơi vào một bàn tay ổn định ấm áp.

Ngay cả lông hồ ly cũng không cho hắn chạm vào? Lăng Lạc Viêm nhướn mi lộ ra vẻ mặt chế nhạo đối với người nam nhân bên cạnh. Không phải người khác mà là Ngải, một con linh thú ngân hồ, cho dù giống như người nhưng bất quá chung quy cũng là ngân hồ. Tể ti của hắn gần đây tính độc chiếm tựa hồ càng lúc càng cao, chẳng lẽ bởi vì ở thế giới kia bị đả kích....

Bên môi lộ ra nụ cười ngả ngớn tà khí, đầu ngón tay ở dưới y mê lướt qua lòng bàn tay của người nào đó, Lăng Lạc Viêm lại cười đến mức tùy tiện, trong khi tộc nhân không rõ, chỉ nhìn thấy tể ti vẫn như ngày thường khẽ nhắm hai mắt, trầm tĩnh khó lường, lại không hiểu vì sao tông chủ lại cười sảng khoái như thế.

Ngải khẽ lắc bộ lông dài của mình, tiếp tục nói, “Muốn cứu thế để tất cả mọi người không bị thiên phạt tai ương thì phải tìm được những món đồ như trong câu ca dao, hiện giờ diễm vũ của Hách Vũ đã có, để tìm được hai vật còn lại cũng không phải chuyện dễ dàng. Phải chiến đấu cùng ma vật thì cũng cần đến tất cả những người cầm đầu của các tông tộc. Trong lúc đó, nhân lực vật lực, thậm chí cả danh vọng uy tín, thiếu một thứ cũng không được. Ta nhận người làm chủ để đại biểu cho Hách Vũ, trên thực tế người quả thật cũng là truyền nhân của Hách Vũ, như vậy càng chứng tỏ câu ca dao là đúng. Đến lúc đó người sẽ dựa vào thanh danh này của mình mà triệu tập các tông tộc trong thiên hạ.”

Quả thật lấy danh hiệu của linh thú do Hách Vũ lưu lại cũng đủ để khiến không ít các tông tộc cam nguyện nghe lệnh. Các trưởng lão đang ngồi không ngừng gật đầu. Như vậy, ngày Xích Diễm tộc tái hiện thanh danh năm xưa đã ở ngay trước mắt.

Mặc dù có ý nghĩ như thế, cũng chờ đợi ngày đạt được vinh quang, nhưng không người nào có dũng khí xem nhẹ thiên kiếp. Nghe Ngải nói xong cùng với việc phải ứng phó như thế nào thì sắc mặt mọi người trở nên trầm trọng.

Mỗi một việc trong câu ca dao mà Hách Vũ lưu lại đều ứng nghiệm. Ma vật hoành hành, thế gian sinh linh lâm than, ma vật chạy ra từ phù sinh cảnh chưa bị tiêu diệt cùng những đám yêu tà đang xuất hiện càng khiến thế gian hỗn loạn bất an.

Một tháng tuy ngắn nhưng sau khi Lôi Lạc thành bị viêm hỏa bao phủ, thượng cổ thần nhân Thứ Tinh Di niệm chú diệt thế thì dấu hiệu của thiên kiếp đã xuất hiện, về điểm này thì Xích Diễm tộc từ trên xuống dưới đều biết, thậm chí có thể nói tất cả các tông tộc khác cũng đều phát hiện.

Trong các trưởng lão đang ngồi, thật ra chỉ có mỗi Nham Kiêu không giống những người khác cổ kị thân phận của Ngải, hắn thản nhiên nói xen vào, “Tông chủ mới quay về còn chưa biết, ngoại trừ nơi cư ngụ của các tông tộc cùng các thành lớn còn có thể xem như an bình. Những nơi khác tai họa đã sớm nổi lên khắp tứ phía. Tông chủ từng diệt đi si mị vương Li Quỷ nhưng hiện giờ lại có những si mị khác xuất hiện trên đời, nghe nói đã có si mị vương hàng sinh, ta đã phái người đi điều tra, lúc này không phải có người thao túng tạo ra si mị vương, mà là do hấp lấy oán khí thiên địa khiến a vật bị diệt tuyệt bắt đầu thức tỉnh. Ngoại trừ si mị, không biết còn bao nhiêu ma vật hiện thế, thậm chí còn có người nói rằng đã tìm thấy tung tích Yêu tộc.”

Yêu tộc ? Ngoại trừ ma vật thuần túy cư nhiên còn có Yêu tộc, Lăng Lạc Viêm vừa nghe đến đây thì lập tức cảm thấy hứng thú.

134. Quyển 3: Chương 134: Triệu Tập

“Người của Yêu tộc có bộ dáng gì? Chẳng lẽ bề ngoài nhìn vượt trội? Cũng không ít tông tộc có người mang huyết thống ma vật, bọn hắn có thể được xưng là Yêu tộc hay không?” Lăng Lạc Viêm nghĩ đến chính là Kiền Kỳ tộc của Phong Trần Tuyệt. Ở thời khắc phùng ma hắn mới biết trong Kiền Kỳ tộc có không ít người mang huyết thống của ma vật.

Nhắc đến người có huyết thống ma vật sẽ nghĩ ngay đến Kiền Kỳ tộc, đó là một bộ tộc rất hỗn tạp, Long Phạm biết hắn nghĩ đến chính là ai, bạch y bào tể ti khép hồ đôi mắt như ngày thường, không ai nhìn thấy thần sắc trong mắt của hắn. Ở trên bàn, ngân hồ khinh thường liếc mắt nhìn Lăng Lạc Viêm, “Uổng cho người, thân là tông chủ Xích Diễm tộc mà ngay cả Yêu tộc cũng không biết.”

Đôi mắt ánh kim của Ngải lấp lánh, ngữ khí có phần châm biếm, có lẽ là vì lúc trước bị xưng là tiểu Ngải mà cảm tức.

Mặc dù nhận hẳn làm chủ nhưng đúng là một con linh thú cao ngạo, Lăng Lạc Viêm vừa cười vừa nhướn mắt, “Không bằng tiểu Ngải đến nói cho ta biết?” Cố ý ngay lúc xưng hô hai chữ tiểu Ngải lại đặc biệt thông thả, trên khuôn mặt vẫn mang theo vẻ đùa cợt.

Ngải vẫn chưa đáp lại thì nam nhân bên cạnh Lăng Lạc Viêm đã lên tiếng, “Yêu tộc khác với ma vật thấp đẳng. Ma vật cần hấp thu tinh hoa thiên địa thì mới có thể biến hóa, đến hôm nay đã mất đi rất nhiều ma vật có năng lực hóa thành hình người. Yêu tộc từ khi sinh ra đã là hình dạng loài người nhưng thân mang đủ đặc tính ma vật, có thể hóa thành cây cỏ dị thú.”

Lăng Lạc Viêm nghe Long Phạm giải thích, bàn tay bị cầm dưới y mẹ theo ngữ thanh đàm thoại dần dần bị siết chặt, đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam khép hờ đang hướng hẳn trông lại, dưới đáy mắt mơ hồ hiện lên ẩn ý mà hẳn có thể đoán được một ít.

Chỉ sợ là vì thái độ của hắn đối với Ngải hoặc là vì Phong Trần Tuyệt? Lăng Lạc Viêm vẫn điềm nhiên mỉm cười, quay đầu tiếp tục hỏi Ngải, “Nói như vậy Yêu tộc đã sớm tồn tại, vì sao ta chưa bao giờ gặp qua? Làm sao có thể nhận diện? Hiện giờ ma vật ở thế gian cùng mấy trăm năm trước bất đồng, ít còn loài có thể biến hóa thành hình người, đa số vẫn giữ nguyên thể, trừ phi là si mị vương có khả năng hóa hình thì hơn phân nửa ma vật còn lại chỉ kí sinh vào cơ thể người mới có thể tồn tại. Mà theo như lời của tể ti, Yêu tộc từ khi sinh ra đã khác với thường nhân, như vậy cũng giống như linh giả, bất quá chỉ là thuộc tính của năng lực bất đồng. Nếu là như thế thì làm sao có thể nhìn ra đặc tính của Yêu tộc? ”

Giống như mặt ngoài cũng nhìn không ra linh giả và thường nhân có gì khác nhau. Lăng Lạc Viêm muốn biết làm sao để phân biệt đặc tính trong đó.

Trên khuôn mặt xinh xắn của ngân hồ, đôi mắt ánh kim nhìn xa xăm, Ngải nhớ lại ngày xưa, “Việc này đã quá mức lâu đời, Yêu tộc kể từ lúc hạo kiếp xảy ra ở thời thượng cổ đã bị diệt tuyệt. Nghe nói không còn tộc nhân nào may mắn sống sót. Theo truyền thuyết, Yêu tộc được sinh ra vốn là vì dục vọng của nhân loại, từ thất tình lục dục tạo thành khí bản ngưng tụ kết hợp với bóng đêm mà được sinh ra. So với thường nhân thì làn da của bọn hắn hơi thoáng sẫm màu, đồng tử lục bích, ngoại hình vô cùng tuấn mỹ diễm lệ, thập phần mị hoặc, từ xưa đến nay được xưng là Dạ Mị.” (lục bích = xanh ngọc)

“Chẳng lẽ người có bộ dạng như thế đã xuất hiện? Nếu người của Yêu tộc vẫn chưa toàn bộ bị tiêu diệt mà nay lại tái hiện trên thế gian, không biết có thể tính là một trong những dấu hiệu của thiên kiếp hay không? Xem ra thiên kiếp lần này quả thật dẫn ra không ít việc thú vị.”

Ngồi ở ghế chủ thượng, một tay vuốt nhẹ lên cằm, hồng sam nam nhân mang theo thần tình hứng thú, không hề thấy có chút lo âu nặng nề, lại như có chút nóng lòng muốn thử thách, các trưởng lão đang ngồi nhìn thấy vẻ mặt của hắn như thế, tâm tư bất an cuối cùng cũng có một chút trấn định, nhìn thấy thần sắc nhàn nhã của tông chủ khiến gánh nặng trong lòng của bọn hắn về thiên kiếp dường như cũng giảm bớt không ít.

“Làm gì mà khẩn trương như thế, cái gọi là thiên phạt hạo kiếp bất quá chỉ là oán niệm ác ý gây nên tai họa mà thôi, mặc dù nghe có vẻ to lớn nhưng với cả nghìn linh giả trên đời thì nhất định sẽ có cách ứng phó. Huống chi còn có ẩn ý cứu thế, chỉ cần tìm được các vật trong câu ca dao thì có thể trừ đi tai họa. Nếu vẫn không được thì vẫn còn người trong thiên hạ cùng tiếp giúp. ”

Nghe nói về Yêu tộc, không ít người vì điều đó mà lo âu, tuy chưa từng gặp qua nhưng đó là một tộc vì dục vọng cùng bóng đêm mà sinh ra, có lẽ cũng sẽ không có thiện ý với nhân gian, càng huống chi vẫn là tông tộc thượng cổ, chỉ một Thứ Tinh Di đã khiến trong lòng bọn hắn đối với thượng cổ cự nhân tồn tại nghi kỵ cùng sợ hãi.

Lăng Lạc Viêm suy nghĩ làm cách nào để sắp xếp thủ hạ đi tìm hai vật còn lại trong câu ca dao. Hách Vũ tự Đồ Lân cứu thế khả thành, diễm vũ của Hách Vũ đã ở trong tay, Đồ Lân thì không biết làm sao đi tìm, cái còn lại thì không biết tung tích, thậm chí ngay cả tên cũng không biết là cái gì.

Dẫn dò các trưởng lão phái người đi tìm hiểu, hắn suy nghĩ một chút rồi đứng lên, “Đi thông báo các tông tộc khác cho ta. Bản tông chủ muốn triệu tập các tộc trong thiên hạ cùng nhau ứng phó thiên kiếp.”

Ánh nắng mặt trời xuyên qua những song cửa chiếu xuống mái tóc bạch kim, cũng phản chiếu màu sắc rực rỡ trong đôi mắt mị hoặc lòng người, ánh mắt thần nhiên cùng nụ cười lạnh nhạt mang theo xảo quyết và mưu tính, “Đây chính là an nguy của sinh linh bá tánh trong thiên hạ. Chung quy cũng không thể chỉ một mình tộc ta đứng ra gánh vác trách nhiệm. Nếu đã họa loạn thì mọi người phải cùng nhau, như vậy mới cảm thấy thú vị.”

Ngữ thanh thì thảo mang theo ý cười khê vang lên trong Lâm Tiêu điện yên tĩnh, mặc dù là nói nhỏ nhưng không người nào lại không nghe thấy. Giọng nói ẩn ý tràn đầy hưng vị quả thực khiến kẻ khác hoài nghi đây không phải là đang chuẩn bị cứu vãn thiên kiếp, mà bất quá chỉ là một trò chơi, chẳng qua trò chơi này đánh cuộc bằng sinh mạng.

Nhưng ý cười như thế lại lộ ra khí thế nhiếp nhân, mặc dù xem đó là trò chơi nhưng không người nào dám nghi ngờ mức độ nghiêm túc của tông chủ.

“Không biết tông chủ muốn triệu tập các tộc khác đến nơi nào để hội tụ?” Lâm sở nhìn thân ảnh hồng sam đang đứng khoanh tay ở phía trên, ánh mắt chuyên chú, chỉ cần là mệnh lệnh của tông chủ thì hần nhất định sẽ dốc lòng làm theo.

“Lôi Lạc thành”

Ba chữ hạ xuống, thần nhiên vang vọng trong Lâm Tiêu điện, tạo thành gợn sóng dừng lại trong lòng mọi người. Đến nay bọn hần vẫn chưa quên tất cả những chuyện đã phát sinh ở Lôi Lạc thành, tựa như viêm hỏa khuyên thành, ấn tượng này mãi mãi sẽ lưu lại trong đầu, suốt đời không thể nào quên.

Thân ảnh hồng sam xoay lưng nhìn ra ngoài cửa sổ giống như viêm hỏa diễm lệ. Dưới lớp y mê, mười ngón giao nhau cùng Long Phạm vẫn chưa buông ra, Lăng Lạc Viêm cũng không che giấu, kéo người nam nhân bên cạnh đứng lên, “Cứ như vậy đi, tể ti cũng đã vất vả, chúng ta cùng nhau quay về phòng nghỉ ngơi, mọi việc trong tộc cứ giao cho các trưởng lão giải quyết.”

Quay đầu lại, ánh mắt thần nhiên dò xét mọi người một phen, “Bản tông chủ đã quay về. Thiên kiếp cũng được, ma vật cũng thế, không có gì không thể giải quyết. Phái người đi tìm Tôn Sát An cho ta, bảo hần cũng phái người ở trong Li Dạ thành thăm dò tin tức. ”

Hần không tin hai vật còn lại trong câu ca dao không thể tìm được. Lúc trước cứu thành chủ Li Dạ thành, bây giờ cũng đã đến lúc phải biết tận dụng người tài.

“Tuân lệnh!” Mọi người đồng loạt đáp lại, nhao nhao đứng dậy cung tiễn, nhìn thân ảnh đỏ thắm bên cạnh bạch y bào tể ti đang rời đi, các trưởng lão đều dâng lên một trận nhiệt huyết, tâm tư kích động lúc trước tựa hồ vẫn chưa bình phục. Từ lúc tể ti muốn đem tông chủ quay về thì bọn hần đã trông đợi cả tháng trời, bây giờ rốt cục cũng đã đợi được đến ngày hôm nay.

Tông chủ đã về thì Xích Diêm tộc nhất định không có việc gì. Cho dù có thiên kiếp thì chúng sinh cũng không nhất định không thể cứu. Chỉ cần có tông chủ và tể ti thì thiên kiếp nhất định có thể cứu vãn ! Ngay cả thượng cổ thần nhân cũng bị hai người liên thủ trừ đi, như vậy thì còn chuyện gì có thể làm khó bọn hần ?

Trọng sinh trong viêm hỏa, lại trải qua một lần hồn phách vỡ nát thống khổ, bọn hần chờ đợi đã lâu rồi rốt cục tông chủ cũng về đến. Vẫn khí thế bách nhân như ngày xưa, thậm chí càng chấn nhiếp đẹp mắt, giống như viêm hỏa trong tay của tông chủ đã được định sẵn để soi sáng thế gian, khiến tất cả mọi người ngàng đầu nhìn chăm chú. Xích Diêm tộc của bọn hần cũng vì vậy mà một lần nữa tái hiện vinh diệu ngày xưa!

Các trưởng lão đứng trong Lâm Tiêu điện nhìn thân ảnh ở phía xa xa, tâm trạng trở nên pháp phùng, duy nhất có một người mang theo thần sắc ưu tư.

“Đừng lo lắng, chúng ta có tông chủ và tể ti ” Võ nhẹ lên đầu vai của Quyết Vân, Nham Kiêu cùng những người khác bước ra ngoài đại môn Lâm Tiêu điện, an bài thủ hạ đi thăm dò tin tức. (Kiêu Vân o_o, ta muốn cúp bỏ này a)

Quyết Vân gạt đầu, một mình đứng trong Lâm Tiêu điện chăm chú nhìn Lăng Lạc Viêm và Long Phạm rời đi, lo âu vẫn chưa lui ra.

Lăng Lạc Viêm kéo Long Phạm đi về Xích Diêm cung, dọc đường đi tế ti của hắn một lời vẫn chưa nói, gần đến trước cửa thì bỗng nhiên nhanh hơn cước bộ, mười ngón tay vốn giao nhau thì bây giờ một tay đã vòng bên hông của hắn. Mới vừa bước vào phòng, trong tiếng đóng sầm của cánh cửa, hắn đột nhiên bị áp sát vào cửa phòng.

Nụ hôn trên môi của hắn tràn đầy hơi thở của Long Phạm, tựa như ngay cả hô hấp của hắn cũng phải đoạt đi, hai đôi môi khăng khít cọ sát dây dưa, đầu lưỡi linh hoạt đẩy cánh môi của hắn ra, bắt đầu thâm nhập vào bên trong. Tuy là ôn nhu nhưng lại như bão vũ cuồng phong thổi quét mỗi một chỗ mẫn cảm trong miệng của hắn. Long Phạm cơ hồ kẻ sát trên người, chặt đến mức hắn có thể cảm giác được mỗi một tia phập phồng của Long Phạm.

Thân thể bị cố định không thể lui ra phía sau, Lăng Lạc Viêm vòng tay ôm lấy thắt lưng của Long Phạm, ưỡn người để thân thể của cả hai càng thêm kẻ sát khí khao, đáp lại nụ hôn sâu của Long Phạm, đầu lưỡi cùng gắt gao giao triền.

Cho đến khi hai người đều hô hấp dồn dập thì Long Phạm mới buông hắn ra, tiếp tục nhẹ nhàng hôn lên môi hắn nhưng lực đạo gắt gao đè nặng trên người Lăng Lạc Viêm vẫn không hề thả lỏng.

“Lạc Viêm đã đáp ứng với ta phải sửa đổi tật xấu phong lưu, mà bây giờ lại tái phạm.” Đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam thản nhiên nhìn Lăng Lạc Viêm, ngữ thanh ôn nhu chậm rãi, hô hấp mang theo hương sen thoang thoảng lướt trên khuôn mặt của Lăng Lạc Viêm, hạ xuống một trận ẩm áp nhồn nhột.

“Còn tưởng rằng ngươi lại phát điên vì cái gì, nguyên lai là vì Tiểu Ngải?” Lăng Lạc Viêm nhéo bên hông Long Phạm một cái, nhướng mắt lên trên ghẹo, “Ngay cả một con ngân hồ mà dấm chua cũng phải ăn? Ngươi xác định không phải là vì ta chưa bàn bạc với ngươi về sự kiện kia?”

“Nó tuy là ngân hồ nhưng theo Hách Vũ đã lâu, linh lực thâm hậu, cũng có thể hóa thành hình người. Ở trong mắt của ta, nó và người cũng không có gì khác biệt, về phần việc kia...” Ngữ thanh của Long Phạm dần dần trầm xuống, Lăng Lạc Viêm nhìn thẳng vào mắt của hắn, nhớ tới ngày đó khi hắn cảnh cáo tộc nhân.

Dùng tất cả tánh mạng của tộc nhân và người trong thiên hạ để uy hiếp không cho phép hắn nhúng tay vào thiên kiếp, biểu tình trong đôi mắt thanh lam trước mặt đúng là cùng ngày đó giống nhau.

Đang định mở miệng để giải thích thì tình thế trước mắt lại khác biệt, không như dự đoán, bên tai nghe được chính là tiếng cười khe khẽ cùng giọng nói thì thầm, “Hay là Lạc Viêm đang chờ mong ta sẽ trừng phạt ngươi như thế nào?”

Nói đến hai chữ trừng phạt, bạch y bào tế ti xem ra thoát tục không một chút tư dục lại mơ hồ lộ ra vẻ ái muội, đẩy mắt thâm trầm mang theo ý cười.

Nghe hắn dùng ngữ khí như vậy để nói đến hai chữ trừng phạt, Lăng Lạc Viêm cười khúc khích ôm chặt Long Phạm rồi chợt nhiên xoay người, thoáng chốc vị trí của cả hai thay đổi. Lăng Lạc Viêm đưa Long Phạm áp sát vào cửa, hàng lông mày dưới mái tóc bạch kim hơi thoáng nâng lên, “Tế ti của ta lúc này lại không ngăn cản ta? Thiên phạt, hạo kiếp, diệt thế, tai ương, tất cả đều không phải không có nguy hiểm.”

Nói ra hai chữ nguy hiểm, trên khuôn mặt tuấn mỹ mỉa mai hoặc lòng người ngoại trừ vẻ tà khí ngả ngón cũng lộ ra thần sắc nguy hiểm, bàn tay ôm chặt thắt lưng của Long Phạm càng lúc càng chặt. Mới đây hắn còn lo lắng phải thương lượng như thế nào với Long Phạm, không nghĩ đến căn bản là hắn đa tư đa lự. (đa tư đa lự = lo nghĩ nhiều)

Đối với Long Phạm không ngăn cản việc này thì hắn cũng không quá mức mừng rỡ, mà ngược lại là có chút không vui.

“Ngoại trừ việc ta cùng Tiểu Ngải nói chuyện kia khiến cho ngươi khó chịu thì còn việc gì nữa, không có gì để nói đối với quyết định của ta ngày hôm nay hay sao?”

Long Phạm đương nhiên phát giác đôi tay đang đặt bên hông của mình không ngừng gia tăng lực đạo, đầu ngón tay mơn trớn lên mái tóc bạch kim của Lăng Lạc Viêm, ánh mắt nhìn chăm chú, không cần nghiên cứu cũng đã nhìn ra tâm tư của người trước mặt, khẽ cười vài tiếng, “Lạc Viêm có thể nào lại nghĩ rằng ta không lo lắng cho ngươi?”

Đối mặt với đôi mắt thanh lam thâm thúy, Lăng Lạc Viêm chỉ nhìn thấy ý cười càng lúc càng rõ ràng, tâm trạng hơi thoáng xoay chuyển, bỗng nhiên buông tay, quay người bước vào trong phòng mang theo lời nói thì thầm, “Suýt nữa thì quên, tể ti của tộc ta xưa nay vẫn xảo quyệt, lúc này xem ra là cố ý muốn nhìn ta khi ở trước mặt tộc nhân nói chuyện luôn cố kị phản ứng của người. Có phải đang rất khoái trá hay không?”

Lúc trước ở Lâm Tiêu điện rõ ràng vẫn là vẻ mặt thâm trầm lãnh đạm, lúc này mới lộ ra bộ mặt chân thật. Lăng Lạc Viêm dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn thấy nam nhân đang đứng cách đó không xa, một thân thuần bạch cùng ý cười quá phận rõ ràng nhưng lại tuyệt đối không hề tương xứng với màu trắng thuần túy kia, làm cho hắn vì lúc trước bắn khoản mà trở nên căm tức, đột nhiên dừng lại cước bộ, không hướng vào trong phòng mà ngược lại bước đến trước người Long Phạm, đè sát Long Phạm vào cửa tiếp tục một trận cuồng hôn.

Lần này cũng không đợi hắn thối lui, nam nhân bị hắn hôn môi đột nhiên ôm chặt lấy hắn, thân thể hai người cứ dán sát như vậy, cơ hồ lão đảo cùng nhau đi đến nội thất.

Đợi long Phạm đưa hắn buông ra, Lăng Lạc Viêm chống tay vào chiếc bàn ở phía sau, thở hổn hển nhường mắt nghi vấn, “Như vậy người không phản đối quyết định của ta?”

Hắn đang nói chính là về thiên kiếp.

Long Phạm chậm rãi vuốt cằm, nhìn chăm chú người đang ngồi trên bàn, ánh mắt ôn nhu đưa tay mơn trớn trên khuôn mặt của Lăng Lạc Viêm.

Vì sao Lạc Viêm bỗng nhiên thay đổi chủ ý thì bất quá hắn rất rõ ràng, người bị vỡ nát hồn phách trong vòng tay của hắn đã từng trải qua ít nhiều chuyện, đến lúc này hắn đã nhìn thấy rành mạch.

Quá khứ từng ở trong Ảnh Kiêu Minh, với tính tình của Lạc Viêm thì nhất định sẽ không muốn giẫm vào vết xe đổ. Mỗi một lần hành sự thì sinh tử của mình đều bị người khác nắm trong tay, năm tháng đó đối với Lạc Viêm mà nói chính là một sự sỉ nhục.

Lần này hồn phách quay về đầy đủ, kết thúc dĩ vãng, giờ khắc này ở trước mặt hắn chính là Lạc Viêm chỉ biết tùy tâm mà hành sự, Xích Diêm tộc đã không thể khiến Lạc Viêm thỏa mãn, Lạc Viêm muốn chính là....

“Muốn tùy tâm lập hậu thế gian cũng không phải chuyện dễ.” Long Phạm cúi người nhẹ nhàng nói, đầu ngón tay khẽ lướt từ khuôn mặt tuấn mỹ mỹ hoặc lòng người xuống bên cạnh cổ, “Muốn đem hết thảy nắm ở trong tay, cần nhất chính là quyền lợi không người nào có thể đụng đến, lực lượng không người nào có thể địch lại, Lạc Viêm còn cần thời gian.”

Ngữ thanh ôn nhu như nước, ngón tay mơn trớn trên khuôn mặt của hắn mang theo nhiệt độ ấm áp vuốt nhẹ bên cổ. Nói ra suy nghĩ dưới đáy lòng của hắn. Lăng Lạc Viêm cũng không ngoài ý muốn Long Phạm thấu hiểu tâm tư của hắn. Nghe như vậy, Lăng Lạc Viêm hướng Long Phạm liếc mắt một cái, “Người cũng không sợ nói quá nhiều sẽ khiến ta không vui, người nhìn ta thấu triệt như vậy nhưng ta lại đối với quá khứ của người nửa điểm cũng không biết.”

135. Quyển 3: Chương 135: Ẩn Ưu

“Ta cho rằng Lạc Viêm đối với quá khứ của ta cũng không có hứng thú.” Long Phạm mỉm cười nhìn hắn. Bất luận trong quá khứ đã trải qua những việc gì thì đều đã là quá khứ, không thể so sánh cùng người trước mắt.

Lăng Lạc Viêm lấy ra chén ngọc đặt trên bàn, rót đầy rượu trước mặt Long Phạm, kéo hắn ngồi xuống bên cạnh, “Ta làm sao lại không có hứng thú với quá khứ của người. Chỉ là nghĩ đến không biết người đã trải qua nhiều hay ít, có bao nhiêu chuyện muốn thành thật với ta, bởi vậy mới không có hứng thú hỏi người.”

Lăng Lạc Viêm vốn không có ý định thăm dò quá khứ của Long Phạm vì đó toàn là những chuyện vô nghĩa. Nam nhân sống gần ngàn năm nhất định sẽ có rất nhiều chuyện cũ, nếu kể ra từng việc thì không biết phải nói đến khi nào. Long Phạm không biết còn nhớ rõ bao nhiêu điều, trong đó lại có bao nhiêu nam nữ đã từng ở trong lòng của hắn....

Nâng chén rượu lên trước mặt Long Phạm, hần nhấp một ngụm.

Long Phạm mỉm cười nhìn thần sắc bất giác trầm hạ của Lăng Lạc Viêm, tiếp nhận chén rượu trong tay của hắn.

Chén ngọc màu lục bích lộ ra nhan sắc ôn hòa nhu nhuận, đùa nghịch giữa những ngón tay, Long Phạm nâng lên vật ở trong tay rồi nói, “Còn nhớ rõ những lời Lạc Viêm đã từng nói, lúc ấy người ví von, lòng người một khi đã nhận định thì dù là y phục tầm thường cũng đều trở nên hoàn mỹ.”*

“Những gì ta đã nói tất nhiên sẽ không quên.” Lăng Lạc Viêm gật đầu. Lúc ấy đúng là trên đường đi tụ họp trăm năm chi ước với Liệt Diễm tộc, sau khi hần lung lạc lòng người đã nói ra lời so sánh như vậy với Long Phạm.

“Lòng người quả thật là như thế. Long Phạm là người không phải là thần, đương nhiên cũng giống như vậy. Đã có Lạc Viêm, tất cả những chuyện khác đều vứt ra sau đầu. Nếu người muốn biết quá khứ của ta thì ta nhất định sẽ nói cho người biết. Chẳng qua những chuyện đó đã quá lâu, rất nhiều việc không còn nhớ rõ, ta phải cần chậm rãi hồi tưởng, bắt quá...”

“Lạc Viêm thật sự muốn biết?” Châm thêm rượu vào chén ngọc, ngữ thanh của Long Phạm ôn hòa chậm rãi, dần dần chuyển sang ý cười nhạt nhẽo trầm thấp. Lời nói mang theo ý cười kín đáo khi nói đến câu kia tựa hồ lại nhẹ thêm vài phần, từ ánh mắt nhìn lại có thể thấy rõ nụ cười trở nên cổ quái.

Vừa nói vừa cười tràn đầy ái muội, rõ ràng có ý tứ khác. Lăng Lạc Viêm nhíu mi, biết Long Phạm đã nhìn ra hần để ý đến quá khứ của Long Phạm, nghiêng người nhìn chăm chú đôi mắt thâm thúy mang theo màu thanh lam nhợt nhạt, hần khép hờ mắt nói ra giọng cảnh cáo, “Có biết hay không cũng không quan trọng. Nhớ kỹ, người đã là của ta, quá khứ này nọ đều quên hết cho ta.”

Long Phạm chăm chú nhìn vẻ mặt của Lăng Lạc Viêm đang nói chuyện, chậm rãi nhấp một ngụm trong chén rượu, đem người ngồi sát bên cạnh kéo vào lòng.

Đột nhiên bị ôm hôn, Lăng Lạc Viêm chỉ cảm thấy trên môi pha lẫn hương vị của rượu còn có hơi thở chỉ thuộc về một mình Long Phạm. Hương rượu nóng rực cùng hương thơm thoát tục lại tạo ra một tư vị nồng nàn khiến kẻ khác phải say mê đắm chìm trong đó.

Vươn đầu lưỡi lướt qua một vòng, cùng Long Phạm dây dưa. Chất lỏng màu hổ phách lấp lánh ánh sáng tinh mịn. Do đầu lưỡi của hai người lần lượt thay đổi khiến chất lỏng tràn ra từ khe miệng rơi xuống cần cổ rồi chảy dài trên vật áo phía dưới, khiến y bào đỏ thắm càng thêm sậm màu.

Long Phạm liếm đi những giọt rượu màu hổ phách còn sót lại bên khe môi, một đường hôn lên dấu vết kéo dài từ bên môi dọc xuống cần cổ, mỉm cười bí ẩn, “Lạc Viêm cư nhiên lại đối với những người sớm không còn sống trên đời này mà ăn dấm chua.”

“Chẳng lẽ muốn ta không hề để ý? Ta không phải người độ lượng như vậy.” Lăng Lạc Viêm như say rượu uể oải đứng lên, đầu lưỡi liếm lên cánh môi, đôi mắt khẽ nhắm lại, nghiêng người liếc mắt nhìn Long Phạm, cong môi lên, “Quả thật là rượu ngon, hơn nữa lại có thêm hương vị của tế ti.”

Giọng nói nhẹ nhàng mỉa mai hoặc tràn đầy hương rượu tản ra trong không gian, người nói chuyện mang theo một cổ hương khí ngát ngây đi ngang qua Long Phạm bước đến phía trước cửa sổ. Thân ảnh đỏ rực lưỡi nhấc mà tao nhã nghiêng người tựa vào khung cửa. Những tia nắng mặt trời xuyên thấu qua song cửa chiếu xuống mái tóc bạch kim lấp lánh, mơ hồ toát ra hào quang xinh đẹp khiến người ta muốn chạm vào.

Đầu ngón tay lướt qua từng sợi bạch kim, Long Phạm từ phía sau đem Lăng Lạc Viêm ôm vào lòng, hôn xuống bên tai của hắn, “Tính làm như thế nào? Thiên kiếp đã đến mức này, mặc dù chú thuật của Thứ Tinh Di vẫn chưa hoàn toàn thực hiện được, nhưng cũng đã khiến hạo kiếp càng trở nên nguy kịch. Đến lúc đó nếu người trong thiên hạ đều trốn tránh tai họa thì ý muốn của người sẽ vô pháp thực hiện.”

“Ta muốn tộc nhân thần phục, thế nhân thần phục, nếu tất cả đều chết sạch thì trên đời còn gì lạc thú.” Lăng Lạc Viêm nghĩ đến tình cảnh kia, bên môi lộ ra ý cười giễu cợt. Sở dĩ quyền lợi và địa vị khiến hần thích là vì có thể nắm được người khác trong tay mà không phải bị người khác điều khiển, nhưng châm chọc chính là nếu trên đời rốt cục không còn người khác thì tất cả có được đều trở nên vô nghĩa.

“Sớm biết không thể ngăn cản người, xem ra tể ti này cũng chỉ có thể thấp tùng tông chủ.” Long Phạm nhớ đến lúc trước đã từng chứng kiến, bây giờ tựa hồ vẫn còn nhìn thấy đôi mắt lăm lăm liệt nhiếp nhân tràn đầy dã tâm kia.

Mới đầu Lạc Viêm hấp dẫn hắn bằng chính ánh mắt như thế, Lạc Viêm đối với sinh tồn vô cùng chấp nhất, đối với tất cả những vật ham muốn tràn đầy dã tâm, hết thấy đều làm cho hắn không ngừng rung động, đến nay cũng vẫn như thế.

“Ta sẽ cẩn thận, càng hướng chi ta còn có người.” Nắm đôi tay Long Phạm đang ôm trước thất lưng của hắn, Lăng Lạc Viêm biết Long Phạm nhận ra hắn không phải tùy tiện quyết định, mà là hiểu được ý muốn của hắn, mặc dù tất cả mọi người đều biết việc này có bao nhiêu nguy hiểm.

Trên đời này người hiểu rõ hắn nhất chính là người đang ở bên cạnh hắn lúc này, bất luận với tư cách là người trong tâm của hắn hay là tể ti thì Long Phạm đều làm cho hắn đối với những gì sắp tiến hành càng thêm nắm chắc trong tay

“Tông chủ đã quyết định, thân là tể ti không thể làm trái, càng hướng chi đó là ý muốn trong lòng của người.” Siết chặt đôi tay đang ôm Lăng Lạc Viêm, ôn nhu hôn xuống bên tai của hắn, Long Phạm cũng không cảm thấy tham vọng nắm hết thấy thế gian ở trong tay là ngông cuồng.

Vì lời nói của hắn mà khóe môi nhếch lên ý cười, Lăng Lạc Viêm nhìn bụi trúc xanh biếc đang đung đưa trước gió trong nội viện, nghiêng đầu nói, “An nguy của người trong thiên hạ căn bản không quan hệ đến ta nhưng muốn đứng trên đầu thế nhân thì có những việc không thể không làm, nhất là không có người thì há có thể thành sự. Nếu nói ta có thể cứu thế thì ta muốn tất cả người trong thiên hạ phải mắc nợ ta, ta muốn bọn hắn cam tâm tình nguyện xưng ta là chủ.”

Giọng nói phiêu đảng dừng giữa không trung tạo thành một trận gợn sóng, ngữ thanh nhẹ nhàng băng qua tựa hồ có thể tiêu tán trong gió, nhưng Long Phạm biết rõ nếu có bất luận một tộc nhân nào ở đây thì nhất định sẽ vì Lạc Viêm như thế mà khuynh đảo, vì vẻ mặt cùng lời nói của người trong lòng hắn lúc này đang biểu lộ một khí thế uy nghi chấn nhiếp.

Long Phạm ôm chặt hắn, ngoại trừ ánh mắt vui thích tán thưởng, mơ hồ còn mang theo vài tia ý cười quỷ bí, “Những chuyện làm ra trước kia đến bây giờ đã có hiệu quả. Chỉ cần hướng về lòng người thì các tộc khác chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của người. Hách Vũ lưu lại câu ca dao, đối với Lạc Viêm cũng không có hại, ngược lại là đáng giá để lợi dụng. Muốn trở thành Viêm Chủ trong thiên hạ cũng không phải là việc khó.”

Thậm chí có thể nói là cực kỳ đơn giản.

Lăng Lạc Viêm có thể hiểu được ý tứ trong lời nói của Long Phạm. Những chuyện làm ra trước kia, mua chuộc lung lạc lòng người, mặc dù nguyên lai không phải vì ngày hôm nay nhưng cho tới bây giờ lại phát huy tác dụng.

“Xích Diêm tộc sẽ tái hiện vinh quang ngày xưa. Dựa vào câu ca dao Hách Vũ lưu lại ta sẽ làm cho những người đó biết rõ Xích Diêm tộc hôm nay so với trăm năm trước bất đồng.”

Hắn vẫn chưa quên lúc trước đến Lôi Lạc thành để thực hiện trăm năm chi ước, các tộc khác luôn đi theo phía sau bọn hắn dùng ánh mắt như đang xem trò nhìn chăm chú bọn hắn đi lên Vọng Thiên Thai, nhưng khi hắn bị viêm hỏa cắn nuốt rồi sau đó hồi sinh, nghe được câu ca dao kia thì bọn họ lại kinh nghi.

Lòng người chính là như thế, quen thêu hoa trên gấm, bảo sao nghe vậy, chỉ cần có thể dốc sức lợi dụng câu ca dao của Hách Vũ lưu lại, ngày hiệu lệnh thiên hạ đã gần ngay trước mắt. Mặc dù hắn phải gánh vác trách nhiệm cứu thế nhưng bất quá cũng chỉ là một sự thách thức mà thôi. Để tự chứng minh năng lực của mình, cho tới bây giờ hắn luôn hoan nghênh những vấn đề nan giải.

“Không cần đợi lâu, câu ca dao kia đã truyền đi khắp thiên hạ, ứng nghiệm với tai họa liên tiếp trước mắt. Không thể tránh được họa kiếp trong câu ca dao khiến thiên hạ một phen hoang mang sợ hãi, đó là lúc Lạc Viêm đăng quang.” Lời nói của Long Phạm dừng lại bên tai, ngữ thanh vẫn thản nhiên như cũ nhưng Lăng Lạc Viêm lại nghe ra ý tứ khác trong giọng nói của hắn.

Quay người lại, đưa tay lướt qua cằm của Long Phạm, Lãng Lạc Viêm ngả ngón mím cười, “Tế ti của ta thật sự làm tốt chức trách, không ngờ đã đi trước từng bước, sai người đem lời này truyền lưu? Xem ra cũng không phải hôm nay mới biết đến suy tính trong lòng của ta.”

Long Phạm cầm lấy bàn tay đang vuốt bên cổ của hắn, đặt lên trên môi rồi khẽ hôn xuống, “Khi ở thế giới kia Lạc Viêm chưa từng nói rõ nhưng trong lòng người đã có quyết định, ta làm sao lại nhìn không ra.” Lúc sau quay về đây, khi Lạc Viêm chưa tỉnh thì hắn đã an bài một chút chuyện.

Quyết định của Lạc Viêm thì hắn có thể dự đoán được, mạnh mẽ hiếu thắng, lại tràn đầy dã tâm, ngay cả khi đối mặt với thiên kiếp cũng sẽ không lùi bước. Quay lại thế giới bên kia khiến cho Lạc Viêm đối với nơi này càng có cái nhìn rõ ràng hơn. Lạc Viêm đổi ý chẳng qua chỉ là vì suy nghĩ nhất thời trong lúc đó, nhưng thiên hạ đại loạn có lẽ thực sự như lời của câu ca dao, chính là vì Lạc Viêm mà sinh ra.

Chính là vì ý niệm trong lúc đó của hắn.

Nghe Long Phạm nói như vậy, biết Long Phạm vì hắn mà lo lắng chu toàn mọi thứ làm cho tâm tình của hắn rất vui vẻ. Cảm giác nụ hôn ở đầu ngón tay càng giống như đang khiêu khích, Lãng Lạc Viêm không khỏi bất giác liên tưởng đến những lần Long Phạm ở dưới thân hắn làm những chuyện như vậy.

Nụ cười trên mặt càng lúc càng rõ ràng, đầu ngón tay mang theo một chút ẩm ướt trơn trượt trên môi của Long Phạm, ngữ thanh ái muội trêu chọc, “Nguyên lai tế ti đại nhân thích liếm. Cảm thấy mùi vị như thế nào?”

Đáp lại nụ cười tủm tỉm của hắn, tế ti với vẻ mặt nhìn như thánh khiết trả lời, “Mùi vị của Lạc Viêm mỗi một chỗ ta đều đã hưởng qua, không biết người muốn hỏi chỗ nào? Là trước ngực bị ta khiêu khích một chút liền đứng lên...”

“Được rồi, xem như ta không có hỏi.” Lãng Lạc Viêm lập tức bịt kín cái miệng của Long Phạm, dưới đáy mắt của Long Phạm mơ hồ hiện lên ý cười, ánh mắt nhìn chăm chú làm ra vẻ tiếc nuối, dường như vẫn còn đang tiếc khi chưa kịp nói hết câu. Ngoại trừ mới vừa rồi, còn có một chỗ khác chưa kịp nhắc đến.

Lãng Lạc Viêm buông tay, không hề tham gia màn trêu chọc của Long Phạm. Mỗi một lần khiêu khích Long Phạm thì kết quả đều giống như nhau, tế ti của hắn dường như càng ngày càng ác liệt.

Hắn không thể chịu được cũng thích nhất chính là nhìn thấy Long Phạm dùng vẻ mặt như vậy để nói ra những điều không hề tương xứng với vẻ thánh khiết thoát tục của mình. Hắn thích nhìn thấy người nam nhân này ở trước mặt hắn hiển lộ những biểu tình mà người bên ngoài không thể thấy được. Long Phạm dường như đã sớm biết điểm này, vì vậy thường xuyên cố tình làm như vậy để hấp dẫn hắn.

“Dừng không được thì lại phiền phức.” Hôn đi nước bọt bị hắn dùng đầu ngón tay kéo ra ở bên môi Long Phạm, Lãng Lạc Viêm thối lui, mặc dù không giải thích thì Long Phạm cũng biết ý tứ của hắn, một khi đã hưng phấn thì chỉ sợ trong hai người bọn hắn không có ai có thể dừng lại, nhưng trước mắt cũng không phải là lúc để làm chuyện này.

“Người sai người truyền lưu câu ca dao, ngoài ra còn làm gì nữa?” Dựa vào Long Phạm, Lãng Lạc Viêm chỉ hỏi đơn giản, Long Phạm cũng biết ý nên không làm ra bất cứ động tác nào khác, một khi hắn thật sự muốn thì lực tự chủ của hắn đối với người trước mặt hoàn toàn không có tác dụng.

“Cũng không nhiều lắm. Dừng có quên lúc trước người ở Vọng Thiên Thai bị viêm hỏa căn nuốt hiện lên dị tượng, ở đó có rất nhiều người nhìn thấy, chính là người của các tộc khác. Lúc ấy bọn hắn nghe xong nửa câu trước của câu ca dao nhưng đến nay vẫn chưa nói gì đó là vì bọn hắn đã bán tín bán nghi, chỉ cần câu ca dao truyền lưu càng ngày càng nhiều thì bọn hắn sẽ không thể không tin.”

Long Phạm nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, ánh mắt trầm tĩnh như mặt nước, dường như người mới vừa rồi dùng ngôn ngữ để hấp dẫn Lãng Lạc Viêm cũng không phải là hắn.

Sự kiện tông chủ Xích Diêm tộc hồi sinh trong viêm hỏa được truyền đi từ khi ấy, hiện giờ cùng với câu ca dao đã ứng nghiệm, chỉ cần tạo ra thanh thế, thêm vào thủ đoạn quả quyết của Lạc Viêm, đến lúc đó chỉ cần đứng trước mặt thế nhân thì có thể khiến đa số mọi người nghe lệnh mà hành sự, về phần đám người thiếu số.....

Ma vật quá mức hung hăng ngang ngược, có một vài dòng họ xuất hiện ngoài ý muốn thì cũng không quá cổ quái.

Chú thuật triệu hoán ma vật dường như đã nhiều năm không sử dụng, trong đôi mắt thanh lam hiện lên mấy phần ý cười đậm nhạt, thu hồi ánh mắt thần nhiên, cơn gió mát thổi vào phòng làm tung bay mái tóc đen xõa dài sau lưng bạch y bào, hương sen thanh đậm thoát tục, nam nhân đứng bên song cửa sổ điềm nhiên nâng lên y mẹ thuần bạch, bỗng nhiên ôm lấy Lăng Lạc Viêm bế lên.

“Làm cái gì?” Không rõ vì sao bị bế lên, Lăng Lạc Viêm lười nhác không muốn chuyển động. Mới về đến liền triệu tập tộc nhân để nghị sự, hẳn quả thật có chút mệt mỏi.

Long Phạm đưa hắn đặt ở trên giường, nói lỏng vạt áo của hắn ra, “Hồn phách đã đầy đủ, bây giờ trong thân thể của ngươi đã là linh phách, mới cùng thân thể dung hợp, trong vòng một tháng phải hảo hảo nghỉ ngơi, đồng thời thuận tiện đem linh lực trong cơ thể điều hòa, về sau tu luyện cũng nhanh hơn gấp đôi.”

“Nếu hồn phách đầy đủ thì có thể sử dụng các linh thuật và chú thuật khác hay không?” Lúc trước khổng chế viêm hỏa đã hao hết tất cả linh lực của hắn vì vậy không thể học thêm các thứ khác, về sau mới biết là vì hồn phách không đầy đủ, bây giờ đã hoàn chỉnh thì có thể nắm trong tay càng nhiều linh lực.

Long Phạm gật đầu, “Mấy thứ kia cũng cần người khôi phục trước rồi nói sau.”

Nằm xuống trên giường, Lăng Lạc Viêm nâng tay vòng qua thắt lưng của Long Phạm, kéo hắn đến bên cạnh, hô hấp trong không khí thuộc về hơi thở của Long Phạm. Lăng Lạc Viêm thì thầm nỉ non ở bên cổ hắn, “Cùng với ta.”

Thoát hạ y bào trên người, nam nhân nằm xuống bên cạnh Lăng Lạc Viêm, “Có khi nào để cho người ngủ một mình đâu.” Lạc Viêm cần phải có người thì mới có thể an giấc, tất nhiên hắn sẽ không quên điểm này.

Buổi chiều an tĩnh khiến kẻ khác dễ dàng buồn ngủ, đúng là thời điểm rất tốt để ngủ một giấc thật ngon, Lăng Lạc Viêm thỏa mãn thở ra một hơi, bàn tay vuốt ve xúc cảm quen thuộc, nhắm mắt nghỉ ngơi, trong phòng chỉ còn lại một mảnh tĩnh lặng, giống như thời gian đang dừng lại, chỉ có trướng幔 bên cửa sổ khẽ phất phơ trong gió tạo thành những bóng râm di động.

Tiếng hô hấp phập phồng đều đặn trong trướng幔, không biết đã yên lặng trong bao lâu, bỗng nhiên một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, “Ngươi vì đi tìm ta, vì đem ta mang về nơi này đã hao tổn không ít linh lực, vẫn chưa hồi phục?”

Long Phạm nghe như vậy liền nghiêng đầu, chỉ nhìn thấy đôi mắt mị hoặc không hề buồn ngủ, giống như có ánh lửa hiện lên đang chăm chú nhìn hắn.

“Vì sao Lạc Viêm lại hỏi như vậy?” Cũng không trực tiếp trả lời, Long Phạm bình tĩnh mỉm cười, vẻ mặt không biến đổi nhưng Lăng Lạc Viêm chăm chú nhìn hắn không một chút lơ là, “Cảm giác.”

Chính là bằng cảm giác.

Hắn biết Long Phạm đã vì hắn mà tổn hao không ít linh lực, hắn tin tưởng tế ti của hắn nhất định có thể rất nhanh tu luyện trở lại, nhưng không biết vì sao hắn lại cảm thấy trong lòng có chút bất an.

“Long Phạm, ta không muốn ngươi vì ta mà xảy ra bất cứ chuyện gì.” Lời nói thờ dãi dừng lại trong tai của hai người.

Hắn lo lắng lúc này đang hỗn loạn, ngộ nhỡ gặp chuyện gì nguy hiểm Long Phạm sẽ vì hắn mà lại hao tổn linh lực, một khi linh lực hao tổn đến mức không thể phục hồi thì hậu quả sẽ giống như hắn lúc trước, làm cho linh phách bị tổn thương.

“Ta sẽ tự bảo toàn bản thân, không có việc gì đâu, ngươi đừng quá lo lắng.” Hôn xuống bên môi hắn để trấn an, Long Phạm khép mắt lại, bên trong đôi mắt thanh lam thanh tú tĩnh mịch không một tia phập phồng.

“Tốt nhất là như thế.” Lăng Lạc Viêm nắm thật chặt bàn tay của Long Phạm rồi nhắm mắt lại, sau đó không còn ai tiếp tục mở miệng.

136. Quyển 3: Chương 136: Thành Linh Xảy Ra

Mấy ngày trôi qua, mắt thấy tông chủ bình yên quay về, Xích Diêm tộc từ trên xuống dưới không còn đầm chiêu ủ dột như mấy ngày trước, vô luận được bàn giao chuyện gì thì đều tận tâm mà thi hành, chỉ cần là tông chủ của bọn hắn truyền lệnh thì không ai chất vấn nguyên nhân. Đây là thời kỳ phi thường hỗn loạn nhưng trong lòng bọn hắn lại tràn đầy phấn chấn, vừa bất an vừa mong đợi đan xen với tâm tư phức tạp khó có thể nói nên lời.

Hiện nay có thể nói thiên hạ hết sức căng thẳng, lúc trước tai họa xảy ra khắp nơi khắp chốn, trong các thành trấn đều truyền ra tin tức có ma vật tàn sát bừa bãi, sau đó lại có mấy tông tộc nhiễu loạn, nghe nói trong đó bao gồm cả Kiền Kì tộc, vốn là một tộc nổi danh chiếm đoạt các tông tộc xuống dốc, thôn tính các tiểu tộc khiến ôi tông tộc đều lâm vào khủng hoảng.

Đồng thời còn có lời truyền lưu Yêu tộc xuất hiện, nghe nói không chỉ có một, đã có người chính mắt nhìn thấy một cái bị giết, một cái đào thoát, không biết còn bao nhiêu chưa xuất hiện, nếu là càng nhiều thì càng dẫn đến tai họa lớn hơn nữa.

Những tông tộc từng bị diệt tuyệt thì hiện nay lại lần lượt xuất hiện, như si mị, như Yêu tộc, có phải hay không sẽ càng có nhiều dị tộc mà thế nhân cho rằng không còn tồn tại cũng sẽ xuất hiện, từ đây đến lúc đó cũng không người nào dám khẳng định.

Ngay trong thời buổi loạn lạc, những lời đồn đãi về thiên phạt hạo kiếp được tung ra trên thế gian, câu ca dao của thần nhân Hách Vũ lưu lại cũng được mọi người truyền miệng nhau, trong lúc nhất thời làm dậy lên cơn sóng gió động trời.

Câu ca dao thất truyền được nhắc lại, không người nào lại không biết, không người không hiểu, đồng thời còn truyền lưu đáng chú ý trong câu ca dao, hết thảy mọi chuyện đều liên quan đến hắn, cũng đang không ngừng truy tìm những vật còn sót lại trong câu ca dao. Từ khi hồi sinh trong viêm hỏa ở Vọng Thiên Thai, rồi sau đó trừ ma ở Li Dạ thành, thời khắc phùng ma diệt đi phong ma gây họa, oai danh không ngừng tăng lên, thế nhân mang ân huệ nhiều vô số kể.

Mà khiến kẻ khác rung động nhất chính là trận chiến ở Lôi Lạc thành, si mị vương bị hắn tiêu diệt. Thượng cổ cự dân có thể xem như thần nhân Thứ Tinh Di bị hắn và tể ti Long Phạm liên thủ giết chết, ngay lúc đó đã ngăn cản chú thuật diệt thế, vẫn hỏi một lần thiên kiếp, lưu lại chính là viêm hỏa khuynh thành.

Lôi Lạc thành từ đó về sau chỉ còn một mảnh trống trải, chỉ có Vọng Thiên Thai vẫn như xưa đứng sừng sững ở nơi đó, chứng kiến trận chiến không người nào có thể tưởng tượng.

Những người nghe thấy đã sớm bán tín bán nghi đối với việc này, rốt cục mọi chuyện đều ứng nghiệm như trong ca dao, bất đắc dĩ bọn hắn đành phải nhận thức đã ở bên trong hiểm cảnh, mà duy nhất có thể cứu bọn hắn chính là Lăng Lạc Viêm.

Tông chủ Xích Diêm tộc, Lăng Lạc Viêm.

“Tông chủ, tin tức đã được truyền ra ngoài.”

Trong một thư phòng ở Lâm Tiêu điện, cũng như ngày thường, các trưởng lão lần lượt tiến vào bẩm báo tặc vụ mấy ngày gần đây, đến phiên Lâm Sở, hắn cung kính đi vào hồi bẩm về mệnh lệnh của tông chủ lần trước, triệu tập các tộc trong thiên hạ.

Trong phòng, một con tiểu ngân hồ đang nằm trên bàn, rõ ràng là linh thú Ngải do Hách Vũ lưu lại, lờm mắt liếc Lâm Sở một cái, không nói một câu nào rồi khép mắt lại.

Lâm Sở không khỏi đánh giá, cũng liếc mắt một cái. Ngải là do thần nhân Hách Vũ lưu lại, xem ra đối với thế nhân luôn là một bộ dáng khinh thường, duy nhất chỉ có tông chủ là ngoại lệ, cũng chỉ có tông chủ mới có thể xưng vị này là tiểu Ngải.

Cho dù trong miệng không nói, nhưng trên thực tế Ngải đối với tông chủ vẫn mang theo vài phần kính trọng, bằng không sẽ không nhận hắn làm chủ, là truyền nhân kế thừa viêm hỏa lực, ai có thể xem hắn là tầm thường....

Trên ghế, nam nhân một thân hồng sam nghe Lâm Sở hồi báo xong, hơi thoáng vuốt cằm, hần đang nhàn nhả phê duyệt sổ sách trong tay, vẫn không ngẩng đầu, nhưng nhìn vẻ mặt của hần thì có thể thấy rõ thập phần hài lòng.

“Lâm trưởng lão thay ta cảm tạ Li Dạ thành chủ, còn người nào phụ trách việc này thì cũng cùng nhau đi nhận thưởng, bản tông chủ sẽ không bạc đãi người có công.” Lăng Lạc Viêm đặt xuống sổ sách trong tay, hợp tác cùng Li Dạ thành phi thường thuận lợi làm cho tâm tình của hần thập phần không tồi, bất quá hần rất rõ ràng theo tình hình hiện tại thì cần tập trung rất nhiều nhân lực cùng vật lực, cứu thế cũng không phải chuyện chỉ nói một chút mà thôi, thiên hạ to lớn, muốn tìm manh mối trong câu ca dao tuyệt đối không phải chuyện dễ.

Lâm Sở khom người trả lời, “Bản tông chủ, phụ trách việc này chính là người trong bảy mươi hai gia tộc, Lăng Vân....tông chủ Lăng Vân cũng đi theo trợ giúp.

Nhắc đến Lăng Vân, lời nói của Lâm Sở dừng lại một chút, trong mắt của hần duy nhất chỉ có người đang ngồi ở trên mới là người đứng đầu Xích Diêm tộc, nhưng Lăng Vân từng là tông chủ cũng là sự thật, tuy sau đó rời khỏi Xích Diêm để lập ra Liệt Diễm, nhưng dù sao hai tộc hiện giờ hợp một, về thân phận của Lăng Vân thì bất cứ trưởng lão nào cũng không thể sơ xuất, hần chỉ có thể xưng hô như thế.

“Vì người yêu dấu mà buông tha quá khứ hay sao...” Thờ ơ đưa tay mơn trớn bộ lông dài trên người của Ngải, Lăng Lạc Viêm thì thào nói nhỏ. (lợi dụng ko có Long ca mà đi sờ đầu con Ngải)

Lăng Vân là vì Tiêu Tự mà rời khỏi Xích Diêm tộc, hiện giờ lại vì Miểu Lan mà quay về, giúp xử lý tộc vụ vẫn là vì Miểu Lan. Miểu Lan không nhớ rõ quá khứ, Lăng Vân chỉ có thể thuận theo bắt đầu hết thấy một lần nữa, tận tâm muốn cứu lại thiên kiếp cũng là vì không muốn làm cho Miểu Lan có nguy hiểm.

Mất rồi có lại, quá khứ như thế nào cũng không quan trọng, chỉ cần giờ khắc này Miểu Lan ở bên người hần thì Lăng Vân đã thấy thỏa mãn.

Lăng Lạc Viêm bĩu môi, quá khứ quả thật không quan trọng, quá khứ của Long Phạm không có hần ở trong đó, quan trọng chính là tương lai.

Lời nói thì thâm không thể nghe thấy, cũng không rõ đang nói về cái gì, Lâm Sở cẩn thận ngẩng đầu, nhìn thấy người ở trên ghế như có chút đắm chiêu, hần cũng an tâm ở một bên nhìn chăm chú thân ảnh hồng sam. Hôm nay không biết vì sao tế ti lại vắng mặt, nếu không phải như thế thì hần cũng không dám ở nơi này đứng thẳng một hồi lâu như vậy. Ngày thường tế ti sẽ luôn ở bên cạnh tông chủ, khi hần cùng tông chủ nói chuyện thì ánh mắt của tế ti luôn làm cho hần bất an.

Không biết vì sao ở thời điểm quan trọng như lúc này mà bên người tông chủ lại không nhìn thấy thân ảnh của tế ti, đối với việc này tuy là Lâm Sở cảm thấy bất ổn nhưng cũng không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Trong thư phòng dần dần tĩnh lặng, nhưng không khí bên ngoài Lâm Tiêu điện lại bận rộn khẩn trương.

Lúc này Xích Diêm tộc đã trở thành tiêu điểm, bất luận linh giả hoặc dân chúng tầm thường không người nào không biết đến cái tên Xích Diêm. Sự tình liên quan đến sinh tử, đối với hạo kiếp như lời trong câu ca dao thì dù có người hoài nghi, nhưng đối với bọn họ thì tà tin còn hơn không.

Ma vật tàn sát tứ phương quả thật như lời của câu ca dao, hướng chỉ lại là do Hách Vũ lưu lại. Nếu có thể tin câu ca dao, thì đáng cứu thế ám chỉ trong đó cũng không phải nhầm lẫn. Với thường nhân mà nói linh giả tựa như thần tiên, đối với linh giả kính sợ khiến đa số mọi người dẫn xuống nỗi sợ hãi vô hạn dưới đáy lòng, đem hy vọng gửi thác cho nhóm người linh giả có thể cứu vớt bọn hần.

Bất quá cũng vì câu ca dao mà dẫn ra rất nhiều sợ hãi, theo thời gian trôi qua, hỗn loạn dần dần hình thành, lòng người hoang mang, nếu cứ tiếp tục thì phong ba bão táp sẽ nổi lên, thiên hạ sẽ vô pháp ngăn cản.

Dưới tình hình này, Xích Diêm tộc triệu tập các tộc trong thiên hạ tìm cách cứu vãn thiên kiếp. Viêm hỏa thiêu hủy Lôi Lạc thành, bây giờ lại trở thành nơi mọi người tập trung chú mắt vào.

Lâm Sở lần này cầu kiến cũng là vì Lôi Lạc thành.

“Tông chủ, lúc trước Lôi Lạc thành bị thiêu hủy, hiện giờ trong thành trống không...” Lâm Sở muốn nói phải làm thế nào để chiêu đãi các tộc trong thiên hạ đến đó.

“Trùng kiến” Lăng Lạc Viêm không đợi hắn nói xong, thu hồi ánh mắt đang dừng trên quyển sách, không nhanh không chậm tiếp tục nói, “Lôi Lạc thành bị hủy thì cũng có thể trùng kiến. Thời hạn một tháng cũng đủ rồi.”

Lăng Lạc Viêm đứng lên, thất lưng đỏ đậm nổi bật trên y bào hồng sam, đến gần vài bước, nhìn lướt qua biểu tình vô cùng kinh ngạc của Lâm Sở, hắn cười rộ lên, “Đương nhiên chỉ là trùng kiến một tòa cung điện mà thôi, cũng không phải là cả Lôi Lạc thành, bản tông chủ không có xa xỉ đến mức trùng kiến một tòa thành để chiêu đãi các tộc trong thiên hạ.”

Thần sắc của Lâm Sở thả lỏng. Nghe xong lời nói lúc trước của Lăng Lạc Viêm hắn quả thật hoảng sợ, bất quá nếu tông chủ nhất thời cao hứng muốn trùng kiến cả tòa Lôi Lạc thành thì hắn cũng sẽ không nghi ngờ.

“Được rồi, không có việc gì thì lui xuống đi.” Phất y mệ, ý bảo Lâm Sở lui ra, Lăng Lạc Viêm đến gần phía trước cửa sổ. Dạ Dực đang đứng trên song cửa, dưới ánh nắng mặt trời, đôi mắt trắng bạc mơ hồ hiện lên ánh kim. Từ lúc trở về đến nay Dạ Dực thủy chung vẫn giữ nguyên hình dạng mà không ẩn thân vào trong cơ thể của hắn, không biết Long Phạm có nói cái gì với nó hay không. (chứ còn gì nữa, chồng anh bắt nạt tiểu Dực của em T_T)

Khác với bề ngoài thánh khiết, tế ti của hắn kỳ thật phi thường âm hiểm bá đạo, hẹp hòi ích kỷ, lấy thân phận tế ti đi áp chế một con quạ, tuy hắn không chính mắt nhìn thấy nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra được tình cảnh kia.

Nhìn chăm chú ngoài cửa sổ, khóe miệng khẽ nhếch. Ánh mặt trời xuyên qua song cửa phản chiếu lên y bào đỏ thắm càng làm hồng y nam nhân thêm kiều diễm rực rỡ, cũng làm nổi bật khuôn mặt tà khí mị hoặc thêm phần chói mắt, khoanh tay mà đứng, dù chỉ nhìn nghiêng nhưng vẫn khiến người ta rất khó dời mắt.

Khi Quyết Vân đi đến trước cửa nhìn thấy cảnh tượng như thế, ngay cả hắn đều không muốn bước vào, không muốn vì mình tiến đến bấm báo sự vụ mà phá vỡ hình ảnh đang chứng kiến trước mắt.

Cũng đúng là vì vậy mà hắn thật sự có thể hiểu được tâm tình của Lâm Sở trưởng lão lúc này, còn có lý do vì sao Lâm Sở lại ngần ngại bất động đứng ở đây, nhưng có việc quan trọng, vẫn là không thể không thi hành.

Tiếng bước chân vang lên trong thư phòng tĩnh lặng, người đứng bên cửa sổ nghe thấy tiếng động liền quay đầu, “Quyết Vân trưởng lão có chuyện gì?”

Lâm Sở lúc này mới lấy lại tinh thần, cúi đầu hành lễ rồi lui ra. Thần sắc điềm tĩnh của Quyết Vân chuyển sang thận trọng, khom người trả lời, “Bẩm tông chủ, có tộc nhân hồi báo cách tộc ta không xa có tin đồn Yêu tộc xuất hiện, đã có người vì Yêu tộc mà chết.”

“Hử? Thì sao?” Đối với việc này không có phản ứng quá lớn, Lăng Lạc Viêm chỉ gật đầu, “Chẳng lẽ Quyết Vân trưởng lão muốn bản tông chủ đi trừ yêu hay sao?” Chỉ cần không chạm vào đầu của hắn thì hắn cần gì phải đi làm chuyện dư thừa.

“Quyết Vân không dám.” Cúi đầu đáp lại cẩn thận, Quyết Vân không dám nhìn thẳng đôi mắt đang trông về phía hắn, tiếp tục bấm báo, “Nhưng nghe nói Yêu tộc này khác thường, có thể...”

Nói tới đây Quyết Vân nhìn khắp phòng một lượt, không thấy bóng dáng của tế ti khiến hắn cảm thấy nghi hoặc. đang ở thời điểm quan trọng mà tế ti lại không ở bên cạnh tông chủ, thật sự là có chút khác thường.

Thấy Quyết Vân nói được một nửa thì dừng lại, Lăng Lạc Viêm hiểu được Quyết Vân đang nghi hoặc cái gì, “Tế ti có chuyện quan trọng khác.” Nói xong câu này thì hắn quay đầu, đôi mắt khẽ khép lại.

Trước kia mỗi lần hắn mở mắt đều có thể nhìn thấy đôi mắt thanh lam đang chăm chú nhìn hắn. Gần ngàn năm linh lực khiến Long Phạm không cần ăn uống và nghỉ ngơi quá nhiều. Lúc nào Long Phạm cũng tỉnh dậy trước hắn.

Mấy ngày gần đây Long Phạm vẫn ngủ cùng hắn nhưng rõ ràng thời gian ngủ so với ngày xưa nhiều hơn, thỉnh thoảng khi hắn tỉnh lại hoặc có động tĩnh thì nam nhân bên cạnh mới có phản ứng.

Đối với điểm này hẳn không phải không phát hiện ra điểm dị thường, tuy Long Phạm đã nói không có việc gì nhưng hẳn lại cảm thấy sự thật không phải như thế. Lúc này nam nhân kia ở thư trai ất hẳn là đang tìm cách tu bổ linh lực bị hao tổn.

“Yêu tộc kia.....” Quyết Vân còn muốn tiếp tục nói thì bỗng nhiên ngoài cửa có tiếng bước chân dồn dập truyền đến

“Tông chủ!” Không đợi hành lễ bẩm báo mà đã xâm nhập vào trong điện, gấp gáp như thế đúng là Nham Kiêu.

Phía sau Nham Kiêu còn có vài truyền sử đi theo, xem ra cũng không phải tất cả đều là thủ hạ của hắn, nhìn ra phía sau còn thấy các trưởng lão khác, Lâm Sở mới lui ra cũng ở trong đó, mọi người đang ở ngoài cửa hành lễ không dám tự tiện đi vào, chỉ duy nhất Nham Kiêu đến trước cửa còn nhớ rõ phải thông báo một tiếng, sau đó nhú mào, tiếp tục đi đến trước người Lăng Lạc Viêm.

“Tông chủ! Có rất nhiều người của tộc khác đang lũ lượt tiến vào. Nơi này là địa phương của tộc ta, những người đó chưa thông báo một tiếng mà đột nhiên xâm nhập, nhất định là có mục đích!”

“Chẳng lẽ bọn hắn nghe được tin tức tông chủ phải triệu tập các tộc trong thiên hạ, muốn tiến đến ra tay trước để chiếm lợi thế? Hay là tính toán đến đây thăm dò thực hư...” Quyết Vân nghe vậy cũng nhú mào.

Xích Diêm tộc và Liệt Diêm tộc đã hợp một, có thể xem như đại tông tộc đương thời trong thiên hạ, nhất định điểm này đã khiến các tộc khác phát giác ra nguy cơ, lại còn thêm câu ca dao của Hách Vũ, Xích Diêm tộc lúc này có thể nói là có một không hai. Trước tiên không bàn đến tài lực, vật lực, linh lực hay số lượng tộc nhân, chỉ cần nhắc đến thanh danh thì các tộc khác đã không thể so sánh cùng, bây giờ lại thêm những thứ này, nếu bảo các tộc khác không đỏ mặt tía tai chỉ sợ là rất khó.

“Ở đây suy đoán làm cái gì, không bằng đi ra ngoài nhìn xem.” Nhượng mi, đôi mắt dần dần nâng lên, một tia sắc bén thoáng hiện dưới đáy mắt, chỉ trong phút chốc ánh mắt lạnh lùng quỷ bí chuyển sang ý cười vừa tà khí vừa ngả ngớn. Kiền Kỳ tộc, còn có các tộc khác lúc này lại đột nhiên đến đây, mặc kệ là mục đích gì thì hẳn đều rất có hứng thú đi ra ngoài một phen.

“Nham Kiêu, người mang người theo ta đi ra ngoài, Quyết Vân ở lại trong tộc. Không cần phải quá khẩn trương, dù sao thì nơi đây cũng là địa bàn của tộc ta, cứ đi xem bọn hắn muốn thế nào.”

Thân ảnh màu đỏ hướng ra ngoài cửa, lời nói phóng túng nhưng không người nào dám xem nhẹ lời nói dường như là tùy ý lại lộ ra cảm giác áp bách và nguy hiểm này. Tộc nhân đứng ngoài cửa vội vàng tránh đường, Nham Kiêu không ngừng đuổi theo, chỉ thấy thân ảnh hồng sam ở cách đó không xa quay người lại hướng vào trong phòng ngoắc tay.

“Dạ Dục—” Màu đỏ như hỏa ở trước mắt mọi người lưu lại một vầng sáng diễm lệ, vừa dứt lời, quạ đen vươn cánh như một đoàn bóng đen lướt nhẹ, bay đến trên đầu vai của hồng sam nam nhân.

“Nếu có khách đến thì bản tông chủ tất nhiên sẽ tận tình tiếp đãi. Đi gặp khách nhân của chúng ta thôi.”

Lăng Lạc Viêm quay đầu nhìn mọi người rồi nhếch lên khóe miệng, đôi mắt mang theo tà khí sắc bén lướt qua khiến các tộc nhân ở phía sau đều giảm bớt lo lắng, hơn mười vị trưởng lão trong tộc vây quanh ở phía sau, một hàng người hướng xuống chân núi mà đi.

Trong thư phòng, Ngải vẫn nằm sấp ở trên bàn, đôi mắt ánh kim mở ra, không nhìn phương hướng đám người đang rời đi mà là chăm chú nhìn vào một chiếc ghế trống không ở trong thư phòng.

Nơi đó vốn là chỗ mà tể ti Long Phạm thường ngày vẫn ngồi xuống.

Muốn xuyên thấu qua không gian cần hao phí rất nhiều linh lực, phải dùng ý chí rất mạnh để điều khiển chính mình không bị lạc ở trong không gian, ở trên đời này có lẽ chỉ có mình nó mới biết được.

Mà linh lực cấp tốc tiêu thất sẽ mang đến ảnh hưởng như thế nào, nó tin tưởng không lâu sau tân chủ Lăng Lạc Viêm của nó sẽ có phát hiện.

Ánh nắng mặt trời chiếu lên bộ lông dài màu bạc lấp lánh ngân sắc, Ngải miễn cưỡng duỗi ra tứ chi rồi cuộn tròn lại, sau đó tiếp tục nhắm mắt.

137. Quyển 3: Chương 137: Kỳ Lạp

Bên ngoài cung điện Xích Diêm tộc, đoàn người đã đi đến sườn núi, dẫn đầu chính là Lăng Lạc Viêm, các trưởng lão đi theo phía sau hắn, nhân số cũng không nhiều lắm.

Nham Kiêu vừa đi vừa nhìn khắp xung quanh, bộ dáng nóng lòng muốn tởn, “Tông chủ, chúng ta cần phải mang thêm nhiều người nữa, trong tộc còn rất nhiều trưởng lão cũng muốn đi xem.”

Lăng Lạc Viêm nhàn nhả đi trước, nửa điểm cũng không thấy khẩn trương, hần lắc đầu, “Không cần.” Chỉ vì thế mà huy động nhiều người sẽ không tránh khỏi bị nói là xem trọng việc này, trước khi biết rõ tình hình thì những người ở đây cũng đã quá đủ.

Các tộc khác chưa đến mức dám làm gì Xích Diêm tộc, hiện giờ câu ca dao Hách Vũ lưu lại đã sớm lưu truyền, cho dù là bán tín bán nghi đối với câu ca dao, nhưng chỉ cần có một chút tin tưởng thì lúc này sẽ không dám đối với Xích Diêm tộc bất lợi.

Câu ca dao kia quả thật là một công cụ không tồi, chỉ cần lợi dụng triệt để thì sẽ có hiệu quả rất tốt.

Điểm này hắn phải cảm tạ tế ti của hắn, bên miệng mang theo ý cười, thân ảnh hồng sam giữa núi rừng xanh biếc, theo sau là tộc nhân đã đến gần chân núi. Xích Diêm tộc tọa trên đỉnh núi, mặc dù đường sá cũng không quá xa xôi nhưng cũng mất một ít thời gian, đến chân núi thì mặt trời đã đứng bóng.

Băng qua cánh rừng thì có thể nhìn thấy thị trấn. Cách rừng cây, mơ hồ có tiếng người truyền đến, tiếng động xôn xao, không biết đang gây huyên náo cái gì. Lăng Lạc Viêm đang muốn tiếp tục đi lên phía trước thì bỗng nhiên Dạ Dực ở trên đầu vai quay sang bên phải, đôi mắt trắng bạc trong phút chốc chuyển sang đỏ ngầu.

“Nhìn thấy cái gì?” Có thể làm cho Dạ Dực có phản ứng như vậy, có lẽ ở xung quanh có cái gì thu hút nó, ắt hẳn là linh lực thâm hậu hoặc là linh pháp có hương vị thập phần đặc biệt.

“Một thứ rất thú vị.” Quạ đen bay lên trời, hướng vào trong rừng sâu, chỉ trong nháy mắt liền biến mất sau rừng cây. Lăng Lạc Viêm dừng lại cước bộ, thứ mà Dạ Dực cảm thấy hứng thú chắc chắn không làm cho hắn thất vọng.

“Tông chủ...” Lâm Sở ở phía sau muốn nói lại thôi, các tộc khác đột nhiên tiến vào ranh giới của Xích Diêm, lúc này lại sinh ra nhiều phiền phức cũng không có lợi.

Lăng Lạc Viêm không quan tâm đến thái độ của Lâm Sở, hắn không biết cái gì lại khiến Dạ Dực sinh ra cảm giác như vậy, phải biết rằng niên kỷ của nó tuy không thể so sánh với Long Phạm nhưng với những người khác mà nói thì hoàn toàn bỏ xa, có thể nói là ngang ngửa Lăng Vân. Những sự vật có thể khiến nó cảm thấy hứng thú cũng không nhiều lắm.

Đi theo hướng Dạ Dực, các trưởng lão thấy Lăng Lạc Viêm không có nửa điểm do dự, chỉ có thể đuổi theo. Bọn hắn không thể bì kịp với linh lực của tông chủ, nhưng lúc này thời buổi rối loạn, tốt nhất vẫn nên cẩn thận, an nguy của tông chủ không thể xảy ra sơ xuất.

Lúc này gần giờ Ngọ nhưng ánh mặt trời chiếu xuyên qua rừng cây lại rất yếu ớt, mới tiến vào được một chút thì đã cảm giác giống như đang là ban đêm.

Trước mắt là một mảnh u ám mờ mịt, chỉ còn chút ánh nắng xuyên qua những tán cây, lác đác lưu lại vài tia sáng trên mặt đất. Dưới ánh sáng yếu ớt, mơ hồ có thể thấy được trên một chỗ đất trống có ba người đang vây quanh cái gì đó, từng trận tiếng cười tà dâm vang lên có thể khiến mọi người đoán được bọn hắn đang tính toán làm chuyện gì.

Ngoại trừ tiếng cười nói của ba người kia thì không còn bất cứ tiếng động nào khác, người bị bọn hắn trêu đùa hiển nhiên không phải hôn mê mà là không thể mở miệng.

Lăng Lạc Viêm đến gần, tiếng bước chân của hắn lập tức khiến mấy người đó cảnh giác quay đầu lại. Bọn họ đồng loạt che giấu vật ở phía sau, ba người nghiêm mặt lại, xem ra đều thập phần khẩn trương, lập tức liền có người quát lên, “Là ai?”

Người nói chuyện y phục bất chỉnh, hai người ở bên cạnh hắn cũng như vậy, dường như ba người vừa bị người khác phá vỡ chuyện tốt, khuôn mặt căng thẳng khấn trương càng chứng tỏ vật ở phía sau thập phần quan trọng, tuyệt đối không thể để cho kẻ khác nhìn thấy.

Mà Dạ Dực đang đứng ở nhánh cây sau lưng bọn hắn, đôi mắt màu đỏ chăm chú nhìn xuống bên dưới, không biết đang nhìn vật gì mà lại chuyên chú như thế.

Lâm Sở không thể chịu được có người dám ăn nói như thế với Lăng Lạc Viêm, không cần chờ tính tình nóng nảy của Nham Kiêu phát tác, lạnh giọng đáp lại, “Lớn mật! Các ngươi là người nào lại dám bất kính đối với tông chủ của tộc ta?!”

“Chờ một chút.” Lăng Lạc Viêm thản nhiên nâng tay ngăn cản Lâm Sở.

Chậm rãi đi đến chỗ ba người kia, không một chút hoang mang, hắn tinh tế đánh giá một phen rồi lắc đầu nói, “Nơi này cũng không phải là chỗ an toàn, nếu chờ không kịp thì cũng nên chọn một nơi thanh tĩnh, nhất là...không muốn bảo bối ở sau lưng các ngươi bị người khác nhìn thấy thì càng nên cẩn thận hơn.”

Lời nói mang theo ẩn ý, từ mỉm cười ngả ngón chuyển sang thâm trầm kín đáo, ba người chỉ nhìn thấy một thân ảnh hồng sam đi tới, xuyên qua những tia nắng lác đác chiếu xuống, nhan sắc đỏ đậm như hỏa, chờ đến khi tới gần thì mới thấy rõ khuôn mặt của người nói chuyện.

Tùy ý bước đến mang theo thần thái phong lưu, ánh mắt thờ ơ nhìn bọn hắn, ý cười tà khí lại có vài phần lạnh nhạt, lúc này lại tỏ vẻ hứng thú đang hướng tới sau lưng bọn hắn nhìn lại.

Bọn hắn không nghĩ đến có người đột nhiên xuất hiện thế nhưng lại tuấn mỹ như thế, hơn nữa....

“Xích Diêm tộc!” Một thân hồng y với tướng mạo như thế, không phải Viêm chủ trong lời đồn đãi thì còn là ai vào đây, hiểu được, cũng nhớ đến lúc này đang ở ranh giới của Xích Diêm tộc, biểu tình tàn khốc của ba người nhất thời tiêu lui, hóa thành khấn trương cùng sợ hãi.

Nghe ra ý tứ của Lăng Lạc Viêm, bọn hắn hối hận không nên quá mau động thủ đối với con mồi vừa đoạt được trong tay, ai bảo thứ này rất mê người, ánh mắt bất giác hướng phía sau lướt qua, ngay khi ánh mắt của bọn hắn đang dao động thì nhìn thấy một con quạ đen đậu ở trên nhánh cây, đôi mắt đỏ tươi như máu đang hướng đến bọn hắn.

“Thân thể bọn hắn có máu ma vật.” Dạ Dực đột nhiên mở miệng, ý tứ trong lời nói của nó không chỉ Lăng Lạc Viêm có thể nghe ra, các trưởng lão ở phía sau hắn cũng nghe được rõ ràng, cái loại ngữ điệu pha lẫn giữa tham lam cùng tàn nhẫn, đối với Dạ Dực mà nói điều này có nghĩa nó thực vừa lòng với mồi thực trước mắt.

Người mang huyết thống ma vật cũng không ít, đa số ở Kiền Kỳ tộc. Lăng lạc Viêm suy đoán lai lịch của những người này.

Nhưng Dạ Dực vẫn chưa nói xong, đôi mắt đỏ ngầu hướng đến hắn nhìn chăm chú, “Có muốn biết phía sau bọn hắn là vật gì hay không?”

Nó hỏi chính là ‘vật gì’ mà không phải là ‘người nào’. Dạ Dực vừa dứt lời thì vẻ mặt của ba người kia liền biến sắc, người lúc trước lên tiếng có lẽ là người cầm đầu liền thay đổi biểu tình, vẻ mặt nịnh hót mở miệng, “Nguyên lai là Viêm chủ, trách không được xuất chúng bất phàm như thế. Chúng ta vốn tưởng rằng nơi này cũng đủ thanh tịnh, không nghĩ đến lại cản đường Viêm chủ, chúng ta bây giờ liền rời đi.”

Vừa nói xong liền rời đi, không ngừng lui về phía sau, nhưng vẫn thủy chung che chắn vật ở sau lưng bọn hắn. Lăng Lạc Viêm có thể xác định rõ ràng vật khiến cho Dạ Dực hứng thú đang ở sau lưng mấy người này. Hắn không có hứng cùng đám người này tiếp tục diễn trò, ngẩng đầu ra hiệu cho Nham Kiêu.

Một bóng người nhảy vút lên, hướng tới ba người kia tập kích.

Hai người ngăn cản Nham Kiêu, người cầm đầu miễn cưỡng tránh né lực công kích của hắn, dưới chân không hề di chuyển một bước, hiển nhiên là muốn dùng toàn lực che giấu vật ở sau lưng, ngay tại lúc này bỗng nhiên có một tiếng vang cùng huyết tinh bắn ra, trong không khí tràn ngập máu tươi.

Ngay trước ngực của người cầm đầu, một cánh tay chậm rãi duỗi ra, xỏ xuyên từ sau lưng đến trước ngực, cánh tay mảnh mai, trắng nõn trong suốt như ngọc, giờ khắc này lại thấm đẫm một màu đỏ tươi. Có thể nhìn thấy rõ ràng bên trong lỗ máu là trái tim đang đập rất thông thả, giống như nơi đó vốn là một lỗ thủng.

Máu tươi từ móng tay sắc nhọn nhiều xuống đất, những giọt máu rơi xuống lá cây vang lên âm thanh tí tách, hương thơm thảo mộc trong rừng nhất thời nồng nặc một mùi máu tanh.

Hai người cùng Nham Kiêu giao đầu bị một màn trước mắt gây kinh hoàng, Nham Kiêu cũng dừng tay, tất cả mọi người nhìn phía dưới tàn cây.

Thi thể bị hung hăng xuyên thủng vẫn chưa ngã xuống, thể nhưng lại hiện ra dị tượng, vốn là bộ dáng tuổi trẻ dần dần hóa lão, giống như bị cái gì đó cấp tốc hút lấy. Máu tươi không ngừng trào ra làm cho thi thể trở nên khô héo tàn tạ một cách quỷ dị khiến người ta vô cùng sợ hãi.

Ba người chỉ còn lại hai, nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt trở nên trắng bệch, trong cổ họng phát ra vài tiếng dị vang nhưng chung quy không thể nói ra một lời nào, dưới đáy mắt tràn đầy kinh hoàng.

Đây là....là cái gì làm ra?! Lúc trước còn suy yếu không thể nhúc nhích, chỉ có thể để mặc bọn hắc chơi đùa, nhưng chỉ trong nháy mắt lại tạo ra cảnh tượng ác mộng như thế?!

Ngón tay mang theo máu tươi chậm rãi thu về, thi thể khô mục ngã xuống, rốt cục hiển lộ thân ảnh ở phía sau, dưới bóng cây mờ ảo mơ hồ có thể nhìn thấy một mảnh màu trắng trong suốt như ngọc, y phục màu lục bích có không ít chỗ bị tổn hại đang che giấu nhan sắc mê người kia, giống như cùng cành lá dung thành một thể, dưới tàn cây lúc sáng lúc tối vẫn chưa thấy rõ khuôn mặt, nhưng làn da trắng ngần lộ ra dưới lớp vải lục bích đã đủ khiến người ta nảy sinh tư dục.

Màu đỏ tươi càng tô điểm trên cánh tay trong suốt như tuyết trắng, y phục màu lục bích bị xé rách, từng giọt máu nhiều xuống từ đầu ngón tay, không biết là nam hay là nữ đang bước ra khỏi bóng cây, hé ra khuôn mặt khiến người ta thần phục.

“Quả nhiên đặc biệt.” Lăng Lạc Viêm thì thầm tán thưởng. Hắn đi vào thế giới này cũng đã lâu, thấy rất nhiều diện mạo khác nhau của nhân loại và ma vật, nhưng chưa bao giờ nhìn thấy người như trước mắt.

Khuôn mặt thuộc dạng thiếu niên khoảng mười lăm mười sáu tuổi, trong đôi mắt hơi thoáng hạ xuống như có sóng nước dập dờn, cái loại vẻ đẹp đan xen giữa nam và nữ có thể làm cho người ta vừa nhìn thấy thì có thể nín thở, mặc dù mới giết một người nhưng trên khuôn mặt lại không có nửa điểm sát khí, có thể xưng là vẻ mặt thuần khiết, không phải thuần khiết đến mức nhìn thấu triệt mọi bản chất sự vật như Trữ Hình, mà là nét trong trẻo như hài nhi mới sinh, không hề mang theo tạp niệm, sạch sẽ trong suốt như một khối tuyết trắng.

Nhưng hắn không có thần sắc lạnh lùng như băng, ngược lại vẻ ngoài của hắn lại lơ đãng mang theo một ít mỉa mai, cái loại mỉa mai này tuyệt đối không phải cố ý. Chỉ cần đứng thẳng bất động, không nói một lời cũng vẫn có thể cảm giác được hơi thở ấm áp từ trên người hắn, dung nhan tuyệt sắc một cách trong sáng, nhưng lại mang theo hơi thở mê hoặc lòng người, dung hòa cùng một chỗ trong bộ dáng thiếu niên đang đứng trước mặt tất cả mọi người.

Hắn tồn tại có thể dễ dàng khơi dậy dục vọng nguyên thủy của lòng người, làm cho người ta muốn đem một thân trong sáng thuần khiết nhuộm màu dâm mỹ trong suy nghĩ, ba người kia vì sao vội vã như vậy thì cũng không có nửa điểm kỳ quái.

Nhưng hắn không chỉ đặc biệt như thế.

Thiếu niên đứng dưới bóng cây, ngoại trừ dung mạo tuyệt mỹ, dần dần hiển lộ một đôi tai màu trắng mềm mại cũng như làn da óng ánh trong suốt, đôi mắt khẽ nâng lên nhìn về phía Lăng Lạc Viêm, đồng tử cư nhiên là màu hồng phấn.

“Các người cũng muốn bắt ta sao?” cũng như nụ hoa mỏng manh diễm lệ, đồng tử màu hồng phấn trong đôi mắt di chuyển từ trên người Lăng Lạc Viêm rồi hướng sang bên cạnh hắn, nhìn thấy người của Xích Diêm tộc, trong lời nói chỉ có nghi vấn, tựa hồ không biết lúc trước suýt nữa đã gặp phải chuyện gì, cũng không biết giờ khắc này một thân y phục bất chỉnh có thể hấp dẫn như thế nào.

Các trưởng lão cũng nhìn hần, thần phục dung nhan mỹ mạo động lòng người như thế, so với vẻ tuấn mỹ tà khí của tông chủ lộ ra kiên cường lạnh thấu xương khiến người ta không thể kiềm chế mà bị mê hoặc, nét đẹp của thiếu niên này như một món trang sức, tựa hồ cho đến bây giờ không hề biết đến thế sự, cũng không che giấu làn da như tuyết trắng lộ ra trên người, không vương một chút dục niệm, đôi mắt như bông tuyết trong suốt, quả thực chỉ có thể dùng hai từ thuần khiết để hình dung, làm cho người ta không dám tin rằng mới vừa rồi dùng một phương thức quỷ dị để giết người chính là thiếu niên trước mắt.

“Người làm cái gì lại khiến cho người ta muốn bắt người?” Lăng Lạc Viêm tiến lên phía trước vài bước đánh giá sinh vật ở cách đó không xa. Sở dĩ xưng là sinh vật là bởi vì bộ dáng của thiếu niên, đôi tai mềm mại như nhung cùng đôi mắt màu hồng phấn hiếm thấy xem ra giống như huyết thống ma vật hiện lên, nhưng khí chất lại rõ ràng so với những ma vật mà hần đã từng gặp qua rất bất đồng.

Không nồng nặc hơi thở hắc ám, không phải ma vật cũng không phải nhân loại.

“Bọn hần nói ta tồn tại trên thế gian chính là một loại tội ác.” Giống như không quan hệ đến bản thân, thiếu niên mỉm cười, ngữ thanh trong vắt tựa hồ không biết hàm nghĩa của lời nói này là gì, cúi đầu nhìn chính đôi tay của mình.

Máu tươi đang nhỏ giọt trên những đầu ngón tay, nhìn kỹ lại thì có thể thấy móng tay dài nhọn không giống với tất cả nhân loại mà càng giống một loài thú nào đó, móng vuốt sắc bén chậm rãi thu hồi. Hần nâng tay lên, nhẹ nhàng liếm một vòng.

Tồn tại chính là tội ác....Lăng Lạc Viêm đang suy đoán hàm nghĩa của những lời này thì bên ngoài cánh rừng lại truyền đến một trận huyền não âm ỉ cùng tiếng bước chân, hai người bị Nham Kiều bắt giữ nghe được tiếng người liền lộ ra nỗi sợ hãi lẫn vui mừng, tiếp theo lại có chút hoang mang hoảng hốt, hiển nhiên người đến có quan hệ đến bọn hần.

Ra hiệu cho Nham Kiều đem hai người và cả thi thể kéo ra phía sau, Lăng Lạc Viêm che khuất thiếu niên dưới tàn cây, quay người lại thì nhìn thấy Phong Trần Tuyết của Kiền Kỳ tộc đang mang người đi tới, ở sau lưng hần còn có không ít các tông tộc khác, thủ lĩnh của những tộc này hần chưa bao giờ gặp qua. Theo lời của Nham Kiều thì xem ra đây chính là những người không báo trước mà lại xâm nhập vào ranh giới của Xích Diêm tộc.

“Phong tông chủ.” Hần ngoác tay tiếp đón.

138. Quyển 3: Chương 138: Yêu Vật

Đoàn nhân mã tiến vào trong rừng không nghĩ đến bên trong đã có người. Trước mặt bọn họ là một nam nhân toàn thân hồng sam, phía sau có các trưởng lão Xích Diêm tộc đang vây quanh, giữa rừng cây xanh ngắt nổi bật một màu đỏ thẫm hết sức đáng chú ý.

Phong Trần Tuyết lập tức nhảy xuống ngựa, “Viêm chủ xưng hô như thế, ta quả thật không dám đảm đương.”

Mái tóc ngắn màu đỏ sậm hỗn độn ở bên tai, một thân hắc y lộ ra dã tính kiêu ngạo, ánh mắt sáng như đuốc, ngữ thanh lạnh lùng cứng rắn, xem ra vẻ mặt của Phong Trần Tuyết so với lần trước gặp mặt cũng không có gì khác biệt, nhưng Lăng Lạc Viêm lại có thể cảm giác ngữ điệu của hần có chút bất đồng.

Tiếng xưng Viêm chủ dường như lộ ra ý tứ khiêu khích cùng giễu cợt.

“Phong tông chủ mang theo nhiều người như vậy đột nhiên tiến vào địa giới của tộc ta, quả thật không giống như đảm đương không nổi.” Theo phản ứng của hai người đang bị Nham Kiều bắt giữ thì xác thực đến từ Kiền Kỳ tộc.

Nghĩ đến những lời đồn đãi lúc trước, ánh mắt của Phong Trần Tuyết tinh tế đánh giá trên người Lăng Lạc Viêm, cũng không phản bác lời nói của hần, “Nhiều ngày không gặp, Viêm chủ biệt lai vô dạng.”

Từ lần đầu tiên gặp mặt rồi sau đó Phong Trần Tuyết mất đi huyền hỏa, mỗi lần chạm mặt Phong Trần Tuyết đều có vẻ dị thường bình tĩnh, tựa hồ lúc trước bọn hần chưa bao giờ có hiềm khích, nhưng bây giờ

bất đồng, Lăng Lạc Viêm không xác định ẩn ý bên trong lời nói của Phong Trần Tuyết mang hàm nghĩa gì, là vì vui mừng hay cố tình châm chọc, thần sắc bên trong đôi mắt đang chăm chú nhìn hắn có chút cổ quái.

“Phong tông chủ khách khí.” Không nhiều lời cùng Phong Trần Tuyết, Lăng Lạc Viêm nói với hàng nhân mã ở trước mặt, “Các vị đột nhiên tiến đến, bản tông chủ cũng nên tiếp đãi tận tình, nơi này chật chội không quá thuận tiện, trước khi chiêu đãi không bằng các vị có thể giải thích một chút vì sao hôm nay lại đến đây.”

Lời nói mang theo ý tứ, ngữ thanh dần dần trầm thấp, thái độ nhìn như phóng túng nhưng mọi người đều có thể nhìn ra tông chủ Xích Diêm tộc cũng không hề sợ hãi các tộc khác, thậm chí đối với các tộc có mưu đồ đến đây lại thập phần “hoan nghênh”.

Cái loại hoan nghênh này lại khiến những thủ lĩnh của tộc khác cảm thấy rất bất an, trong tình thế hiện giờ bọn hắn cũng không muốn đắc tội vị Viêm chủ Xích Diêm tộc vang danh khắp thiên hạ, thậm chí sự tình còn liên quan đến việc cứu vãn thiên kiếp, lập tức có người đứng ra giải thích, “Tại hạ là Đồng Thế của Lang Tiềm tộc, thỉnh Viêm chủ chờ hiểu lầm, chúng ta đến đây là vì đuổi bắt một yêu vật hại người, trong lúc vô ý đã xâm nhập lãnh địa của Xích Diêm tộc, không kịp thông báo, thỉnh Viêm chủ lượng thứ.”

“Mà thôi, dù sao cũng đã đến đây, càng nhiều lời chỉ càng gây thêm hiềm khích dư thừa.” Lăng Lạc Viêm khoát tay chặn lại, như cười như không liếc mắt nhìn Phong Trần Tuyết, việc này rõ ràng là Phong Trần Tuyết chủ mưu, sự thật không phải hoàn toàn như Đồng Thế đã nói, điều này thì trong lòng mọi người đều rõ ràng.

Lơ đãng tiến lên phía trước vài bước, lộ ra thiếu niên bị hắn che giấu ở phía sau, không ngoài dự liệu của hắn, những người đó thấp giọng gọi nhỏ một tiếng, ngoại trừ Phong Trần Tuyết, những người còn lại đều lộ ra sắc mặt sợ hãi lẫn vui mừng, lóe ra ánh mắt tuyệt đối không phải là chán ghét đối với yêu vật, muốn nói là sát khí thì càng khó mà tìm thấy.

“Đây đúng là yêu vật mà chúng ta muốn tìm! Viêm chủ quả nhiên tài ba, đã sớm ở đây bắt được hắn trước chúng ta. Không dám quấy rầy, chúng ta liền dẫn hắn rời đi.” Một vị thủ lĩnh không biết là của tộc nào ở bên cạnh Đồng Thế nói như vậy, bộ dáng cấp bách, ai cũng nhìn thấy hắn đối với yêu vật này có bao nhiêu thèm muốn.

“Yêu vật? Vì sao bản tông chủ nhìn không ra hắn giống yêu vật, hắn hại người nào? Nếu muốn ở địa giới của tộc ta bắt người thì dù sao cũng phải đem nguyên nhân nói cho rõ ràng một chút.” Lăng Lạc Viêm quan sát thiếu niên kia thì nhìn thấy hắn đang nghe mọi người đối thoại, không thấy có phản ứng gì khác, chỉ có ánh mắt bắt đầu hướng xung quanh đánh giá.

Chân tướng của yêu vật chỉ bằng một hai lời thì làm sao có thể nói cho rõ ràng, dù sao cũng không thể công khai ở đây, người nọ nhất thời nghẹn lời, Đồng Thế của Lang Tiềm tộc vội vàng đứng ra tiếp ứng, “Tộc ta có người bị hắn giết chết, Toan Lan tộc cũng có tộc nhân bị đồng bọn của hắn lấy mạng, đồng bọn của hắn đã chết, hiện nay duy nhất chỉ còn mình hắn là tai họa trên thế gian, hắn tuyệt đối không phải loại thiện lương, chính là yêu nghiệt, Viêm chủ ngàn vạn lần chớ để về bề ngoài của hắn mê hoặc!”

Đồng Thế vội vàng nói, Lâm Sở trưởng lão nhìn thiếu niên kia, lại quay sang nhìn tông chủ đang đứng trước mặt, lắc đầu không cho là đúng, những người ở xung quanh cũng đều lộ ra biểu tình buồn cười.

Muốn nói bị về ngoài của thiếu niên mê hoặc thì người nào cũng đều có thể, duy nhất chỉ có một người không có khả năng là vị Viêm chủ này. Với tướng mạo cùng khí thế như vậy mà lại bị thiếu niên này mê hoặc? Mặc dù dung nhan của thiếu niên xuất chúng bất phàm nhưng làm sao có thể so sánh cùng vị Viêm chủ trước mặt.

“Tông chủ bị hắn mê hoặc? Đảo ngược lại thì còn có thể.” Nham Kiêu thấp giọng nói một câu. Tông chủ có thể làm cho tê ti động tâm, làm cho người ta không khỏi hoài nghi có phải hay không chỉ cần tông chủ muốn thì không ai có thể tránh được mị lực của hắn.

Không ít người nghe được lời nói của Nham Kiêu, Đồng Thế xấu hổ thu hồi vẻ mặt nôn nóng. Hắn suýt nữa thì quên, người đứng trước mặt bọn hắn nếu so với yêu vật về về mị hoặc lòng người thì chỉ có xuất sắc hơn, căn bản không có đạo lý bị mê hoặc như thế này.

Có vài phần lo lắng, hắn lên tiếng muốn bổ sung vào lời nói mới buột miệng vừa rồi, “Tóm lại hắn là người của Yêu tộc, ứng với thiên kiếp mà xuất hiện vì vậy không thể lưu lại. Không bằng Viêm chủ giao hắn cho chúng ta....”

“Quả thật có nghe nói Yêu tộc xuất hiện trên thế gian, một chết một đào tẩu, nguyên lai hắn chính là người chạy thoát.” Lăng Lạc Viêm cắt ngang lời Đồng Thế, bộ dáng dường như giật mình hiểu ra nhưng không lùi lại, thiếu niên vẫn như cũ đứng thẳng dưới tàn cây, ở sau lưng hắn là người của Xích Diêm tộc đang vây quanh.

“Ta cũng không nghĩ đến hắn lại chạy trốn đến nơi này, vừa khéo gặp được Viêm chủ, thật sự may mắn.” Từ khi Phong Trần Tuyết đi vào rừng thì ánh mắt vẫn chưa rời khỏi người trước mặt, nhìn chăm chú Lăng Lạc Viêm, trong lời nói dường như có vài phần cung kính, nhưng ngữ thanh thâm trầm kín đáo lại khiến kẻ khác không khỏi hoài nghi không biết lời này còn có ý nghĩa sâu xa nào khác hay không.

Nghe hắn nói như vậy, các tộc khác ở bên cạnh bỗng nhiên cảm giác ngoài ý muốn, bọn hắn theo Kiền Kỳ tộc không ngừng đuổi bắt con yêu vật này, Phong Trần Tuyết so với tất cả bọn hắn tựa hồ hiểu rõ tập tính của Yêu tộc, mấy lần đều kém một chút thì đã bắt được con yêu kia, hiện giờ nó lại trốn đến nơi này, liên lụy vào Xích Diêm tộc, mà thái độ của vị Phong tông chủ dường như có chút chuyển biến, không hề nóng lòng đi bắt yêu vật.

Yêu vật ngay trước mắt, Phong Trần Tuyết không vội nhưng bọn hắn lại không thể tiếp tục kiên nhẫn. Lúc trước đã từng thỏa thuận khi bắt được con yêu kia thì sẽ cùng chia nhau một chén canh, hiện giờ yêu vật đang ở ngay trước mắt bảo bọn hắn làm sao còn có thể tiếp tục chờ đợi.

“Viêm chủ không phải muốn che chở cho hắn chứ? Hắn chính là yêu nghiệt làm hại thế gian.” Thấy Lăng Lạc Viêm không tránh ra, có người nhả nạt không được rốt cục lên tiếng.

Từ ánh mắt của những người đó, Lăng Lạc Viêm có thể khẳng định bọn họ không phải chỉ đơn giản muốn bắt yêu như vậy. Ở sau lưng hắn, thiếu niên Yêu tộc không biết ngoại trừ bộ dáng cùng dung mạo mê người thì còn có đặc thù gì mà lại khiến những người này vội vàng muốn bắt giữ, trong đó còn có cả Phong Trần Tuyết.

“Muốn nói làm hại thì bất quá cũng chỉ là giết mấy người mà thôi. Có ma vật nào mà lại không gây họa thế gian, nhưng tại sao không thấy mọi người cùng nhau dẹp loạn, chỉ duy nhất một mình hắn lại làm cho các tộc phải huy động lực lượng để truy bắt như thế này. Bản tông chủ muốn biết đến tột cùng hắn có gì đặc biệt?” Lăng Lạc Viêm trực tiếp hỏi, ánh mắt hàm chứa uy hiếp cùng sắc bén khiến kẻ khác bất giác muốn lảng tránh.

Một câu vạch trần điểm mấu chốt, các tộc giao nhau ánh mắt lưỡng lự úp mở, nhưng thần sắc của Phong Trần Tuyết lại bất động, hàng lông mày che khuất vẻ u ám dưới đáy mắt, điềm nhiên đáp lại, “Nếu Viêm chủ muốn biết thì sao không trực tiếp hỏi hắn.”

“Hỏi hắn đúng là hỏi không ra, một con yêu vật thuần khiết như thế, ngay cả bản thân mang tội gì cũng không biết, thật sự thú vị.” Cười khê, chậm rãi tiến đến gần thiếu niên Yêu tộc dưới tàn cây, Lăng Lạc Viêm nâng tay chạm vào chiếc tai mềm mại như nhung, hắn cảm thấy rất hứng thú với hai lỗ tai này.

“Tông chủ—” Khi các trưởng lão khấn trương muốn ngăn cản, y mệnh màu đỏ đã nâng lên, thiếu niên lúc trước vẫn còn bất động nhưng bây giờ lại thần nhiên chìa ra móng nhọn, trong đôi mắt hồng phấn không thấy một tia sát ý, móng vuốt mang theo dị quang hiện lên, không chút do dự đánh về phía Lăng Lạc Viêm.

Bàn tay vừa chạm vào chiếc tai, chỉ trong nháy mắt liền nắm lại, ngăn cản sát chiêu của thiếu niên, Lăng Lạc Viêm chưởng ra linh quang, hai bên giao thủ chỉ trong vài giây ngắn ngủi, linh lực mãnh liệt tạo thành cảm giác áp bách đánh úp vào mọi người xung quanh. Các trưởng lão hơi thoáng kinh ngạc, tông chủ từ sau khi quay về thì tu vi linh lực tựa hồ tiến triển cực nhanh, một ngày như bằng ngàn dặm, lúc trước không người nào dám khinh thường, hiện giờ lại khiến kẻ khác kinh hãi, vừa ra tay liền có cảm giác áp bách cùng uy hiếp mãnh liệt như thế, cơ hồ khiến người ta tưởng rằng tể ti đang đứng trước mặt bọn hắn.

Cành lá không ngừng rơi xuống, bị linh khí xé rách thành những mảnh vụn tung bay theo làn gió, các tộc khác lộ ra vẻ mặt sững sốt, chỉ nhìn thấy thiếu niên Yêu tộc nhẹ nhàng nhảy vọt dưới bóng cây, tựa hồ chỉ trong nháy mắt thì có thể trốn thoát, nhưng lại bị thân ảnh hồng sam quý mị vây hãm chặt chẽ.

Giống như một cơn gió nhẹ, nghiêng đầu tránh đi móng vuốt sắc bén lấp lánh hào quang lợi hại, không thấy lúng túng, thậm chí biểu tình cũng không thấy biến đổi, khoe miệng khê nhếch, thân ảnh hồng sam giữa rừng cây xanh ngắt như một ngọn lửa bùng cháy, bán hư bán thực thấp thoáng hiện lên trong rừng. Các tộc khác trợn mắt há hốc mồm, bọn hắn đã chứng kiến tốc độ của thiếu niên Yêu tộc nhưng không nghĩ đến Lăng Lạc Viêm lại có bản lĩnh như thế này. Trước đây nghe thấy những lời đồn đãi, bọn hắn cho rằng chỉ là phóng đại, hôm nay xem ra đúng là danh bất hư truyền?!

Ngay khi đang sửng sốt, thân ảnh đỏ ửng như lửa hừng đến thiếu niên mặc y phục màu lục bích đang ở dưới tàn cây, nhẹ nhàng lướt qua, chỉ nghe thấy một tiếng kêu vang lên, khi định thần nhìn lại, chiếc tai mềm mại như nhung đang nằm trong những ngón tay thon dài, thiếu niên kia thấp giọng rên lên, thu hồi móng nhọn, sắc mặt hiện lên những sợi tơ đỏ ửng dị thường, đôi mắt trong suốt màu hồng phấn lấp lánh giọt nước, vẻ mặt đột nhiên trở nên bối rối.

“Buông ra.....buông ta ra....” Ngữ thanh run rẩy lộ rõ vẻ lúng túng, chỉ cần nhìn phản ứng lúc này của hắn thì mọi người đều biết đôi tai của hắn chính là nhược điểm.

Lỗ tai mềm mại như nhung vừa dài vừa trắng đang run rẩy dưới bàn tay của Lăng Lạc Viêm. Những sợi lông bạch sắc trên lỗ tai của hắn cũng giống như mái tóc trắng như tuyết đang nhẹ nhàng lay động. Trong đôi mắt ướt át màu hồng phấn dường như muốn khóc phảng phất có hoa tuyết trong suốt lấp lánh ánh sáng mê người, thân mình xụi lơ dựa vào gốc cây, dưới y phục bất chỉnh lộ ra làn da trong suốt như ngọc khiến người ta cảm thấy tim đập gia tốc. Lăng Lạc Viêm dường như không nhìn thấy những thứ này, tựa hồ đang vỗ về một con thú nhỏ đáng yêu, không nhanh không chậm tiếp tục trêu đùa đôi tai mềm mại như nhung, ánh mắt đánh giá đám người đang đứng vây quanh, bên môi nhếch lên một đường cong.

“Lúc trước quên nói, có người xâm nhập tộc ta ý đồ gây rối, bản tông chủ đã sai người bắt giữ, không biết các vị có thể nhận thức.” Để cho Nham Kiều ném ra một thí thể cùng hai người bị bắt sống trước mặt mọi người.

Khiếp sợ bản lĩnh của vị Viêm chủ này, lại bị thiếu niên Yêu tộc hút hồn, cổ họng của mọi người trở nên khô khốc, miến cưỡng dời mắt thì liền bị thí thể ở trước mặt gây hoảng sợ. Một cái chết khủng khiếp, rõ ràng chính là Yêu tộc làm ra. Trong hai con yêu, một con đã chết thì thảm trạng như thế này chính là do con trước mặt tạo thành?

“Yêu lực của hắn đã thức tỉnh!” Đồng Thế của Lang Tiềm tộc kinh hô, yêu lực của Yêu tộc một khi thức tỉnh thì càng trở nên khó đối phó, lại nhìn thấy trước mắt Lăng Lạc Viêm cư nhiên dễ dàng khống chế con yêu này, kẻ khác khó có thể tin tưởng lúc trước hy sinh nhiều người như vậy để truy đuổi yêu vật mà bây giờ lại dễ dàng bị người khác bắt đi.

“Viêm chủ.....không hổ là Viêm chủ....” Cười gượng vài tiếng, các tộc thu hồi ánh mắt tham lam cùng dục vọng, cẩn thận thăm dò thiếu niên Yêu tộc ở trong tay hồng y nam nhân, trong lòng không cam tâm, cũng không dám nhiều lời, tất cả đều bắt giác hướng về Phong Trần Tuyệt đang ở một bên đứng yên bất động không nói một lời.

Mang theo thủ hạ đứng một bên, nhưng từ đầu đến cuối lại khiến người ta không thể khinh thường sự tồn tại của hắn, nam nhân nhú mi lại, màn giao thủ giữa Lăng Lạc Viêm và thiếu niên Yêu tộc đều nằm trong mắt của hắn, ánh mắt sắc bén đặt trên thân hồng sam dưới tàn cây, dường như không hề để ý đến những người xung quanh đang chăm chú nhìn hắn.

Lăng Lạc Viêm vừa lòng nhìn dưới bàn tay của mình, quả nhiên hồn phách đầy đủ rất có lợi để tu luyện linh lực. Chiêu thức Long Phạm dạy hắn cũng thực sự rất hảo dùng. Nhưng thật ra hắn không nghĩ đến thiếu niên chỉ có yêu lực như Đồng Thế đã nói, hắn cố ý ném ra thí thể để thử phản ứng của bọn người này thì quả thật không khó để nhìn ra bọn họ đối với Yêu tộc kiêng kỵ, sau khi yêu lực thức tỉnh thì có vẻ không dễ đối phó, nhưng bọn hắn lại vẫn chấp nhất muốn truy bắt cho bằng được, tuyệt đối không chỉ đơn giản là vì sắc đẹp của thiếu niên Yêu tộc này.

Các trưởng lão Xích Diêm tộc ở sau lưng Lăng Lạc Viêm nhìn thấy một màn trước mắt, bọn hắn liền bị chấn nhiếp bởi oai phong của tông chủ, không khỏi lộ ra mỉm cười vui sướng, hai gã Kiên Kỳ tộc bị ném ra, đang run rẩy sợ hãi.

“Tông....tông chủ.....chúng ta....” Hai người quỳ gối bên cạnh thi thể của đồng bọn, ngay cả liếc mắt cũng không dám liếc mắt nhìn thiếu niên Yêu tộc kia, lấp bắp muốn giải thích nguyên nhân, ánh mắt của Phong Trần Tuyết đảo qua, hừ lạnh một tiếng.

Lăng Lạc Viêm lắc đầu thở dài, “Ta tưởng là người của tộc nào, nguyên lai bọn hần chính là thủ hạ của Phong tông chủ.”

“Đúng là tộc nhân của ta.” Phong Trần Tuyết nhìn thấy y phục của thiếu niên bất chỉnh lại nhìn sang vẻ mặt của thủ hạ liền đoán ra phía trước đã phát sinh chuyện gì.

“Kiền Kỳ tộc chính là một trong các đại tộc đương thời, không nghĩ đến trong tộc cũng...” Trong miệng mang theo tiếng chắc lưỡi, tựa hồ cảm thấy thập phần đáng tiếc, Lăng Lạc Viêm khinh thường liếc mắt hai người kia.

“Để cho Viêm chủ chê cười.” Phong Trần Tuyết nâng tay lên, một đạo hào quang lợi hại cắt ngang hương thơm thoang thoảng của hoa cỏ trong rừng, cơ hồ vẫn chưa kịp nhìn thấy vầng hào quang mang loại hình dạng nào, hai người đang muốn mở miệng nhận sai cầu xin tha thứ, thì một tiếng phốc nhỏ vang lên, cả hai chậm rãi ngã xuống, hai đầu người rơi trên mặt đất bay vào trong tay của hần.

“Mang về rửa đe cảnh cáo.” Dem đầu người còn dính máu giao cho thủ hạ, nam nhân mới xử quyết chính tộc nhân của mình ngay cả lông mi cũng chưa hề nâng lên, không một chút khoan dung sai lầm của thủ hạ, chỉ bằng một lời liền phán định sinh tử. Lần đầu tiên nhìn thấy Phong Trần Tuyết cũng giống như vậy, cường bạo mãnh liệt toát ra hơi thở âm trầm tàn nhẫn. Lăng Lạc Viêm không hề để ý đến đôi mắt sắc sảo như chim ưng đang nhìn hần hiện lên gợn sóng.

Từ lúc Phong Trần Tuyết bị thương dưới tay Long Phạm, mỗi lần ngẫu nhiên tái ngộ đều thấy Phong Trần Tuyết có vẻ thập phần bình tĩnh ung dung, thậm chí có khi quá phận khiêm tốn thận trọng, còn có lần đó cùng chung vượt qua thời khắc phùng ma, hần gần như cho rằng Phong Trần Tuyết đã xóa bỏ quá khứ cùng chủ nhân cũ của khối thân thể này.

Đương nhiên sự thật có đúng như thế hay không thì rất khó nói, tỷ như thái độ hôm nay của Phong Trần Tuyết.

Loại biến hóa tinh vi này chẳng lẽ là vì Long Phạm vắng mặt? Hay còn có nguyên nhân khác....

“Hần đã chịu không nổi, buông hần ra đi chủ nhân của ta.” Từ trên cây truyền đến ngữ thanh lạnh như băng, bóng đen từ trên cao lướt xuống dừng trên đầu vai của Lăng Lạc Viêm, đôi mắt trắng bạc nhẹ nhàng chuyển động, Dạ Dực mở miệng cầu tình vì Yêu tộc, nó lộ ra vẻ mặt khinh thường đối với Yêu tộc dễ dàng bị bắt lấy nhược điểm như vậy.

Khác với ma vật, Yêu tộc trong mắt người đời tựa hồ càng giống như nhân loại, mặc dù đều là các loại tộc bị thế gian bài xích nhưng địa vị của Yêu tộc lại ở phía trên ma vật, nhưng hôm nay xem ra bất quá cũng chỉ là như thế.

“Hiếm thấy Dạ Dực lại đối với tộc khác có hứng thú như vậy,” Lăng Lạc Viêm vẫn tiếp tục khê vuốt chiếc tai như nhung của thiếu niên, mang theo nụ cười ác ý tràn đầy tà khí, không biết là vì nhìn thấy phản ứng của Dạ Dực hay là vì thăm dò Phong Trần Tuyết, đầu ngón tay bắt đầu khiêu khích trên phần đỉnh dài nhọn của lỗ tai.

Chiếc tai màu trắng mềm mại như nhung run rẩy vài cái, màu hồng nhạt bên trong lỗ tai trở nên sậm xuống, lộ ra những sợi tơ đỏ ửng, giống như là thống khổ, thiếu niên nhăn mày hô lên một tiếng, chợt ngã ra phía sau.

Tiếp được thân thể của thiếu niên vừa ngã xuống, Lăng Lạc Viêm cười với Dạ Dực trên đầu vai, “Vật nhỏ thú vị như thế này người ăn không tiếc sao? Nếu là không tiếc thì cứ ăn, hohn phách của Yêu tộc đối với người có lẽ rất hữu ích.”

“Viêm chủ không thể!” Lời nói của hần nhẹ nhàng băng quơ, nhưng các tộc khác ở xung quanh nghe được liền trở nên kinh hãi thất sắc.

Yêu tộc hiếm thấy như thế lại rất trọng dụng, há có thể để a vật ăn?! Nếu không ngăn cản thì chỉ có thể đem tác dụng của yêu vật kia nói ra, chẳng qua một khi hiểu được lợi ích của hắn thì không biết vị Viêm chủ này còn nguyên ý buông tha hay không?

Đang do dự thì nghe thấy tiếng bước chân tiêu sái không nhanh không chậm giẫm lên từng phiến lá đang tiến đến gần, mang theo một ngữ thanh vang vọng trong rừng, “Ai nói không thể, chỉ cần không phải tông chủ muốn ăn thì con bán yêu hiếm thấy này cho Dạ Dực ăn cũng không đáng tiếc.”

Nói là hiếm thấy, còn nói là ăn cũng không đáng tiếc, kẻ khác không rõ chân ý trong những lời này đến tột cùng là cái gì, ngữ thanh thần nhiên mang theo hương sen thoang thoảng phiêu tán trong không khí, thân ảnh bạch y trầm tĩnh mờ ảo xuyên qua những tia nắng đang chậm rãi bước tới, không phải tể ti Long Phạm của Xích Diêm tộc thì còn ai vào đây.

Nhìn thấy hắn đến gần, các tộc liền mang thần thái khác nhau, Phong Trần Tuyết không nhìn bạch y bào tể ti đang đi đến mà lại nhìn sang thân ảnh hồng sam ở trước mặt, Long Phạm vừa xuất hiện thì bàn tay đang vuốt ve trên lỗ tai của thiếu niên liền ngừng lại. (chọc vào hủ dấm chua)

Ý tứ trong lời của Long Phạm là gì thì làm sao Lăng Lạc Viêm lại không hiểu, liếc mắt nhìn thiếu niên Yêu tộc đang ngã vào lòng của mình, tể ti của hắn ăn bao nhiêu dấm chua thì hắn rất rõ ràng.

139. Quyển 3: Chương 139: Mười Đồi Kiên Kỳ Tộc

Long Phạm đi vào rừng, trước tiên nhìn thấy chính là nhan sắc đỏ đậm kia.

Giữa rừng cây xanh biếc, y bào đỏ ửng đặc biệt chói mắt, y mệnh như hỏa phát phơ giữa không trung, bông bành pháp phối như muốn bay lên, giữa đám người chỉ có màu đỏ này lấy đi tất cả chú ý trong mắt, chiếu xuống thiếu niên y phục lục bích trong suốt như tuyết trắng đang nằm trong lòng ngực, dáng người cao ngất cùng thiếu niên nhỏ nhắn đập vào tầm mắt, nếu chỉ chợt nhìn thấy thì quả nhiên là một bức tranh tuyệt đẹp.

Chỉ tiếc, người nhìn thấy cảnh tượng này lại không hề tán thưởng.

Ánh mắt chợt lóe, nụ cười lạnh nhạt bên môi vẫn chưa thay đổi, Long Phạm đối với những gì đang diễn ra trước mắt cũng không nhiều lời. Lăng Lạc Viêm nhìn thấy hắn đến gần, không biết người khác có cảm thấy tể ti đang đi đến so với ngày thường có gì bất đồng hay không, nhưng khi hắn quan sát đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam nhìn thấy thiếu niên trong ngực hắn, trong nháy mắt lại rõ ràng lộ ra một tia âm trầm.

Long Phạm thần nhiên đáp lại các tộc nhân đang hành lễ, ánh mắt chuyển từ thiếu niên trong lòng Lăng Lạc Viêm đến Phong Trần Tuyết đang đứng ở một bên, ý cười ở khóe môi càng lúc càng rõ ràng.

“Tông chủ—” Hắn gật đầu làm lễ, giống như chưa từng thấy việc gì khiến hắn không vui.

Người của Xích Diêm tộc ở bên cạnh nhìn thấy ý cười kia liền thoáng có cảm giác nghi hoặc.

Lúc trước, chỉ cần không phải ở những trường hợp quá mức trang trọng, tông chủ và tể ti thường xuyên có chút cử chỉ thân mật. Từ trước đến nay, lời nói và hành vi của tông chủ luôn luôn phóng túng không hề cố kị, tể ti tựa hồ cũng không để ý đến ánh mắt của người khác, bọn hắn như ở chỗ không người, tuy những hành động đó đều rất nhỏ nhưng dù sao mỗi khi vô ý nhìn thấy cái gì đó thì bọn hắn giống như đang rình trộm những việc không nên nhìn thấy, bản thân thường xuyên nảy sinh cảm giác tội lỗi. (o_o tội nghiệp, có ngày mấy ông trưởng lão bị nổi mọt lẹo cả lũ)

Quan hệ của tông chủ và tể ti như thế nào thì trong tộc từ trên xuống dưới không cần nói rõ cũng hiểu. Lúc này tông chủ lại ôm thiếu niên Yêu tộc có sắc đẹp xuất chúng, bị tể ti nhìn thấy, há có thể chỉ đơn giản mỉm cười như thế....

Nhớ đến lúc trước khi tông chủ không ở trong tộc thì tể ti trở thành người như thế nào, bỗng nhiên bọn hắn liền hiểu được ẩn ý trong nụ cười lạnh nhạt đó. Thần sắc của các trưởng lão không khỏi trở nên khắt khe, các tộc khác đối với phản ứng cổ quái của bọn hắn đều cảm thấy kỳ lạ. Các trưởng lão Xích Diêm tộc dường như đang nhớ lại cái gì đó mà khiến bọn hắn trở nên hoảng sợ.

Nham Kiêu từ trong đám người tiến lên vài bước, dự định tiếp nhận thiếu niên Yêu tộc.

Tính tình của Nham Kiêu vẫn không thay đổi nhưng thật ra hành sự càng ngày càng chu toàn. Lăng Lạc Viêm liếc mắt nhìn hắn một cái, luôn luôn lơ đãng như Nham Kiêu cũng bắt đầu trở nên chu đáo, không biết trong khoảng thời gian hắn rời đi đã xảy ra việc gì lại khiến tộc nhân cẩn thận như thế.

Đang suy đoán thì Long Phạm đã nâng một ngón tay lên, linh quang lấp lánh chĩa thẳng vào thiếu niên.

Mọi người nhất thời kinh hô, ai cũng biết rõ tể ti Long Phạm linh lực sâu không thể lường, hiện giờ hắn điểm một đoàn linh quang, chẳng lẽ là tính toán trí thiếu niên kia vào chỗ chết?!

Bạch quang đến gần người, Lăng Lạc Viêm đứng thẳng bất động, không thấy nửa điểm tránh né.

Đợi vàng hào quang tiêu lui, Lăng Lạc Viêm nhìn lại trong lòng ngực, thiếu niên có sắc đẹp vô song không còn nhìn thấy bóng dáng, y phục bị tổn hại rơi xuống đất, ở trong lòng bàn tay của hắn rõ ràng là một con bạch mao linh thú, đôi mắt màu hồng phấn to tròn, chiếc đuôi dài xù lên co quắp cuốn vào bên người, những sợi lông màu trắng mềm mại như nhung che phủ toàn thân. (bạch mao linh thú = con chuột bạch a)

“Tể ti làm cái gì vậy?” Lăng Lạc Viêm biết rõ nhưng vẫn cố hỏi, nâng lên vật trong lòng bàn tay, ánh mắt không hề che giấu ý cười trêu chọc.

Mặc dù trong chuyện riêng tư thì hai người bọn hắn cái gì cũng đều đã làm, nhưng ở trước mặt mọi người, một người thân là tông chủ, một người là tể ti, Long Phạm sẽ không vì tư tình mà tự tiện hành động, đúng là vì vậy, hắn biết rõ Long Phạm sẽ không lấy tánh mạng của con yêu vật này, nhưng không nghĩ rằng lại xuất hiện cảnh tượng trước mắt.

Vốn là thiếu niên đang trong vòng tay của hắn, hiện giờ lại hóa thành một con linh thú đáng yêu cả người đầy lông mềm mại, đang nằm ở trên lòng bàn tay.

“Như tông chủ nhìn thấy, như vậy mới có thể thuận tiện để cho Dạ Dực cắn nuốt.” Ngữ thanh bình tĩnh đáp lại Lăng Lạc Viêm, ý cười bên môi vẫn chưa hạ xuống, tuy là lạnh nhạt hời hợt nhưng ánh mắt sáng rực mang theo vài phần chăm chú.

Chỉ mới xa Lạc Viêm trong chốc lát thì trước mắt liền có nhiều thứ chướng mắt như vậy.

Cũng không bất ngờ với phản ứng của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm cười nhẹ dùng linh lực truyền âm cho Long Phạm, “Không muốn nhìn thấy ta chạm vào người khác thì nên sớm đến đây, việc trong thư trai như thế nào?”

“Coi như thuận lợi,” Long Phạm đáp lại, Lăng Lạc Viêm yên tâm gặt đầu. Hai người đối với thiếu niên Yêu tộc hóa thân thành linh thú không hề có cảm giác nhưng các tộc khác ở xung quanh lại vô cùng kinh ngạc.

Yêu tộc vốn mang hình người, có thể hóa thành dị thú, nhưng thiếu niên biến thân thành linh thú lại dường như không phải đang biến hóa, mà càng giống như đó là nguyên hình. Như vậy hắn và đặc tính của Yêu tộc tương phản?!

“Hay là hắn không phải Yêu tộc?” Có người thì thầm suy đoán, nếu không phải Yêu tộc thì bọn hắn một đường vất vả truy bắt cuối cùng chẳng phải là xôi hỏng bỏng không hay sao?!

Lăng Lạc Viêm hướng đến Long Phạm nhìn lại, chờ đợi đáp án.

“Hắn chính là bán yêu, cũng không phải là Yêu tộc thuần túy, bẩm sinh không được đầy đủ nhưng vì vậy mà không giống người thường. Màu da của Yêu tộc thường nhạt hơn, còn hắn thì toàn thân trắng như tuyết, quả thật hiếm thấy.” Nhắc con linh thú ở trong lòng bàn tay của Lăng Lạc Viêm thuận tay ném ra ngoài, động tác rất tao nhã, nhưng hoàn toàn không tương xứng với lời nói trong miệng của Long Phạm, giống như một vật dư thừa, linh thú từ trong tay hắn bị ném về phía Dạ Dực.

Quạ đen ngậm linh thú như một quả cầu bằng lông màu trắng dừng ở trên cây.

Vật trong miệng đối với nó mà nói căn bản là phiền toái, nó là ma vật Dẫn Hồn tộc, không phải quạ đen tầm thường, Long Phạm lại đem con linh thú này giao cho nó, không cần đợi nó cắn nuốt hồn phách thì con linh thú này cũng bị nhân loại ngắm nhìn như hổ rình mồi.

Đem con bạch thử giẫm dưới chân, nó không lập tức cắn nuốt, đôi mắt trắng bạc đối mặt với đôi mắt hồng phấn, dưới bóng cây, màu hồng phấn kia có chút quá phận xinh đẹp, ánh mắt trông lại không phải van cầu, cũng không phải cảnh giới, giống như không biết bản thân đã ở vào nguy hiểm, đôi mắt như hoa tuyết trong suốt phản chiếu mấy phần yêu dị cùng thuần khiết.

Không biết hồn phách của Yêu tộc là mùi vị gì....

Đối với mỹ thực trước mặt do dự một chút, lại liếc mắt nhìn linh thử một cái, Dạ Dục ngẩng đầu lên.

Dù sao tộc nhân trong Xích Diêm vẫn thỉnh thoảng đem ma vật đến biếu tặng cho nó, nó cần bản không thiếu hồn phách để ăn, tạm thời lưu lại con bán yêu này cũng không sao. (xạo hoài cưng ơ)

Thấy quạ đen không làm gì con linh thử, các tộc thả lỏng tâm tình một chút, nhưng yêu vật dừng ở trong tay Xích Diêm tộc thì chung quy không phải kết quả mà bọn hắn muốn, làm sao mới có thể đem bảo vật ngay ở trước mắt trở về, đối với điểm này bọn hắn đều rất nôn nóng

“Bán yêu coi như là Yêu tộc đi? Theo như lời ban đầu của Phong tông chủ...” Lo lắng không biết con bán yêu này có đầy đủ đặc tính của Yêu tộc cũng như có thể thực hiện được ước định lúc trước của bọn hắn cùng với Phong Trần Tuyết hay không, liền có người nóng lòng buột miệng nói ra.

Vừa mới dứt lời liền bỗng nhiên cảm giác không đúng, người hỏi chính là thủ lĩnh Toan Lan tộc đang đứng bên cạnh Đồng Thế của Lang Tiêm tộc, phát hiện chính mình lỡ lời, vẻ mặt của hắn trở nên ảo não, các tộc khác ở xung quanh cũng đều bắt mắt hướng nhìn lại.

“Hử? Hắn nói cái gì?” Đầu ngón tay khẽ vuốt trên cằm, Lăng Lạc Viêm nhướng mi, vẻ mặt thập phần hứng thú.

Vị Viêm chủ của Xích Diêm tộc đã hoài nghi nội tình trong đó, thủ lĩnh của Toan Lan tộc hối hận đã nói ra nửa câu, sự tình cho tới bây giờ đã không thể giấu diếm được nữa, đang có người muốn mở miệng thì lại nghe tề ti Long Phạm ở bên kia nói ra việc bọn hắn đang cố lấp liếm.

“Bất luận nam hay nữ, già hay trẻ bị Yêu tộc giết chết, bất luận mang thuộc tính linh lực như thế nào thì Yêu tộc đều có thể hấp thu hóa thành yêu lực tích trữ trong cơ thể. Yêu tộc chính là từ dục vọng mà sinh ra, thiên về thuật ma mị, bẩm sinh đã có khả năng truyền thụ linh lực, dùng linh lực hấp thu từ bên ngoài thông qua chuyện đó để chuyển cho người khác.”

“Yêu tộc đã từ lâu không xuất hiện trên thế gian, hiếm thấy còn có người vẫn chưa quên bọn hắn.” Lời nói của Long Phạm nghe như tán thưởng, nhưng không ai lại không hiểu ý tứ sâu xa trong đó.

Lời của hắn ám chỉ đương nhiên là Phong Trần Tuyết, Lăng Lạc Viêm nhìn vào ánh mắt ra hiệu của Long Phạm thì bỗng nhiên hiểu được.

“Nguyên lai là như thế,” hai tay vỗ vào nhau, vẻ mặt giật mình hiểu ra, biểu tình giống như vừa nghe xong một loại chuyện xưa đầy phấn khích, mà lúc này lại nhớ đến sự kiện thú vị trong đó, thần sắc mỉm cười hướng đến Phong Trần Tuyết.

“Nếu bản tông chủ không nhớ lầm thì lúc trước ở thị trấn phong ma gặp phải thời khắc phùng ma, lúc ấy người gấp rút chạy đi nơi nào đó, hiện giờ làm cho người ta không thể không hoài nghi, khi đó là vì Yêu tộc đúng không?”

Nghe Lăng Lạc Viêm nói như vậy thì các tộc khác rốt cục hiểu rõ vì sao Phong Trần Tuyết lại quen thuộc tập tính của Yêu tộc như vậy, nguyên lai là đã sớm có ý đồ muốn truy bắt nhưng vẫn chưa bắt được, hiện giờ lợi dụng bọn hắn để đạt được mục đích.

“Phong tông chủ, chúng ta một đường theo người truy bắt Yêu tộc nhưng không hề nghe người nhắc đến chuyện lúc trước, người đã sớm biết Yêu tộc lợi hại nhưng không nói lời nào, làm hại chúng ta tổn thất không ít thủ hạ. Chúng ta không giống Kiên Kỳ tộc của người người đông thế mạnh như vậy, chúng ta là những tiểu tộc thế lực đơn bạc, lúc này lại vì yêu vật mà tổn thất không nhỏ, người nói nên làm sao bây giờ?”

Bọn hắn tụ lại vốn là vì nghe xong lời rất hay của Phong Trần Tuyết, sau đó mới cùng nhau giúp bắt yêu, nhưng Phong Trần Tuyết lại sớm che giấu việc trước kia khiến cho bọn hắn không khỏi hoài nghi dọc đường

đi nhiều lần thất thủ có phải hay không cũng nằm trong dự kiến của hắn.

Một khi hoài nghi thì rất nhiều việc chưa từng lưu ý đều trở nên rõ ràng, trong đám người không thiếu những thủ lĩnh có đầu óc nhạy bén lập tức kinh hô một tiếng, “Phong Trần Tuyết, chẳng lẽ người căn bản không phải vì bất yêu? Người...người đang mưu đồ chiếm đoạt tộc ta?!”

Tiếng cười lang lang vang lên, tựa hồ cảm thấy thực khoái trá, mái tóc đỏ sậm bị gió thổi rối tung, Phong Trần Tuyết cũng không phủ nhận lời nói của người nọ, nhưng lại quay sang nhìn thân ảnh hồng sam dưới bóng cây.

“Khá lắm Lăng Lạc Viêm Xích Diêm tộc, hảo một cái Viêm chủ.” Tựa như kéo xuống một lớp nguy trang, không còn che giấu hơi thở ác liệt tàn nhẫn trên người, Phong Trần Tuyết hướng con linh thú mà Dạ Dục đang bắt giữ liếc mắt một cái, ánh mắt tuyệt đối không phải tham lam ham muốn như những người kia, mà là đối với một quần cở quả thật hài lòng.

“Người không dự tính phủ nhận.” Lăng Lạc Viêm không nghĩ tới Phong Trần Tuyết lại thừa nhận một cách sáng khoái như thế.

“Chỉ bằng một câu nói liền phá hư ván cờ của ta, không hổ là Lăng Lạc Viêm của Xích Diêm tộc, sớm biết nơi này sẽ xuất hiện biến cố, quả nhiên đúng là như vậy. Cũng may lúc trước đã đi qua không ít địa phương.” Trả lời như thế chẳng khác nào đang thừa nhận, dưới đáy mắt hiện lên một màu u ám, khi hắn nói đến ba chữ Lăng Lạc Viêm tựa hồ không tìm thấy bất luận điểm nào khác thường.

Lời nói của Phong Trần Tuyết nhất thời khiến các tộc khác trở nên rối loạn.

Từ đầu đến cuối khi bắt yêu vật thì Kiền Kỳ tộc không hề phái ra nhiều thủ hạ, mà lúc ấy bọn hắn lại lo lắng Phong Trần Tuyết sẽ giành trước vì vậy đều tranh nhau tiên phong, cho dù gặp phải ma vật cũng đều là người của bọn hắn ở phía trước.

Nhưng đến lúc này thì bọn hắn mới phát hiện trong tộc đã bắt tri bắt giác mất đi rất nhiều người, tổn thất khi bắt yêu, dọc đường lại bỏ mạng vì ma vật, còn có vài người không biết đã mất tích từ khi nào. Bọn hắn chỉ lo nhìn thiếu niên Yêu tộc ở trước mắt mà đem tất cả những việc khác vứt ở sau đầu!

Tiếng lá cây xào xạc va vào nhau vang lên ở trong rừng, giữa bầu không gian nửa sáng nửa tối có thể nhìn thấy biểu tình của các tộc đến đây, đều mang thần sắc vừa chấn động vừa phẫn nộ. Lăng Lạc Viêm nhướng mi cười tà nhìn nam nhân bên cạnh.

“Từ khi nào thì người biết mưu đồ của Phong Trần Tuyết?” Lúc này mọi người đang khẩn trương căng thẳng, hắn hiển nhiên chỉ dùng linh lực truyền âm để hỏi, nếu không phải Long Phạm nhắc nhở thì hắn cũng không nghĩ tới sự thật chính là như thế.

Cao minh của Phong Trần Tuyết chính là không trực tiếp đến chiếm đoạt các tiểu tộc mà là dùng Yêu tộc như dụng cụ để dụ các tộc khác. Mọi người e sợ mình sẽ đến sau nên tất cả các thủ lĩnh đều tranh đoạt kịch liệt mà mất đi cảnh giác.

“Theo như lời Lạc Viêm đã nói, chính là khi hắn gặp chúng ta rồi sau đó vội vàng rời đi, lúc đó ta đã phái người đi thăm dò, lúc sau người phát sinh biến cố, khi ta đưa người về đây thì mới nhận được tin tức hồi báo, vẫn chưa kịp đề cập với người.”

Không biết Long Phạm còn có bao nhiêu chuyện chưa đề cập với hắn.

Trong đầu suy nghĩ chính là như vậy nhưng Lăng Lạc Viêm không tiếp tục hỏi. Nhưng hắn không ngờ ý nghĩ chợt lóe trong ngày hôm nay lại trở thành sự kiện mà không lâu sau hắn phải đối mặt, và lại chính là vấn đề mà hắn cần phải biết rõ ràng.

Biết được âm mưu của Kiền Kỳ tộc, cũng kinh ngạc khi Phong Trần Tuyết thẳng thắn thừa nhận không hề che giấu, các tộc đều rõ ràng mình đã bị vây vào thế bất lợi. Mục đích của Phong Trần Tuyết đã gần đạt được, giờ khắc này đối với bọn hắn quá bất lợi, thủ lĩnh các tộc không hẹn mà cùng sinh ra một nghi vấn, một điểm mâu chốt, có lẽ vẫn có thể cứu lại thế cục đã thất bại.

“Tề ti Long Phạm, xin cho hỏi con bán yêu này chính xác là thật chứ?” Vẫn là Đồng Thế của Lang Tiềm tộc, hắn kính cẩn đi lên vài bước, khoe mắt khê liếc con linh thú không hề nhúc nhích đang bị Dạ Dục bắt

giữ.

Nếu tể ti Long Phạm có thể nói ra đặc tính của Yêu tộc, biết được những chuyện bí ẩn mà thế nhân không biết thì nhất định cũng có thể nhận định thật giả. Chỉ cần Yêu tộc này là thật thì hết thấy công sức bọn hắn bỏ ra vẫn còn có thể vẫn hồi.

Hiểu được chủ ý của bọn hắn, Lăng Lạc Viêm nhếch lên khóe miệng, “Cách này cũng không tồi, chỉ cần người nào có được con bán yêu thì có thể thông qua hắn có được vô tận linh lực, một thứ hảo dùng như thế chẳng trách có thể làm cho người ta quên đi hết thấy, chỉ nhìn trước mắt mà lãng quên an nguy ở phía sau.”

Trên thực tế hắn cũng không cảm giác thủ đoạn của Phong Trần Tuyết là dễ tiện. Con người luôn chú trọng ích lợi trước mắt mà xem nhẹ an nguy của bản thân, bị dục vọng mù quáng làm mờ mắt, những tông tộc này có được kết quả của ngày hôm nay coi như là gieo gió gặt bão.

Bọn hắn nên sớm biết rõ, có thể lợi dụng bất cứ thứ gì để làm suy yếu lực lượng của các tộc rồi sau đó thôn tính, chính là thủ đoạn thường dùng của Kiền Kì tộc.

“Hắn xác thực là Yêu tộc.” Long Phạm gật đầu mỉm cười, tựa hồ cũng không cần biết câu trả lời này sẽ khiến cho bao nhiêu phân tranh sắp nổi lên.

140. Quyển 3: Chương 140: Tranh Đoạt

“Là Yêu tộc liên hảo.”

Các tộc nghe xong Long Phạm trả lời, tất cả ánh mắt đều dừng trên người con bán yêu kia, mặc dù lúc này hắn hóa thân thành linh thú nhưng mọi người vẫn chưa quên bộ dáng mê người ban đầu của hắn, quan trọng nhất chính là người có được hắn thì linh lực sẽ tăng lên.

Mấy trăm ánh mắt cùng nhau nhìn chăm chú, cùng nhau lộ ra dục vọng tham lam và dã tâm, đó là cảnh tượng như thế nào?

Bóng cây lắc lư, động vật trong rừng có lẽ là vì hoảng sợ mà chạy mất, ngay cả các loài côn trùng cũng không phát ra tiếng vang, trong không gian nửa sáng nửa tối chỉ có mấy trăm cặp mắt sáng rực, không lấp lánh như mắt thú nhưng mơ hồ lộ ra màu đỏ ngầu của dục vọng.

Lăng Lạc Viêm đối với tình cảnh trước mắt cảm thấy thập phần thú vị.

Hắn cũng là người có dã tâm dục vọng, nhưng hắn sẽ không mù quáng đến mức quên đi hết thấy nguy hiểm. Muốn có được một thứ gì đó thì điều kiện tiên quyết là phải bảo toàn bản thân. Những người này lại mù quáng không quan tâm đến an nguy của chính mình, không biết có phải là vì nóng lòng muốn xoay chuyển tình thế trước mắt hay là thực sự bị thiếu niên Yêu tộc kia mê hoặc.

“Ta nói, các vị có phải hay không đã quên nơi này là ở đâu? Bất luận các ngươi cùng Kiền Kì tộc như thế nào đều không quan hệ đến tộc của ta. Các ngươi đang ở dưới chân núi của Xích Diêm tộc, những gì nhìn thấy ở đây đều thuộc về Xích Diêm tộc. Điểm này có cần bản tông chủ phải nhắc nhở hay không?”

Lời nói ẩn ý chế giễu cùng uy hiếp khiến tất cả các tộc bưng tỉnh, ngữ thanh truyền đến mang theo cảm giác oai nghiêm và áp bách làm cho người ta cảm thấy sợ hãi. Lúc này bọn hắn mới đột nhiên tỉnh ngộ, Xích Diêm tộc mơ hồ đã có thể đứng đầu trong thiên hạ, thanh danh của Viêm chủ không người nào lại không biết, giả sử Lăng Lạc Viêm không thả người thì chẳng lẽ bọn hắn lại có thể tranh giành con bán yêu từ trên tay của vị Viêm chủ này hay sao?

Kiền Kì tộc đã khiến lực lượng của bọn hắn trở nên nguy khốn, nếu lại đắc tội với Xích Diêm tộc thì hậu quả như thế nào vẫn chưa thể tưởng tượng được. Nhưng nếu không có con bán yêu này thì bọn hắn làm sao mới có thể bù lại tổn thất trong tộc của mình? Yêu tộc có thể hấp thu linh lực của người khác, thông qua chuyện đó để đem lực lượng chuyển sang, chỉ cần có được hắn....

Thường thức biểu tình giằng co mâu thuẫn của các tộc, Lăng Lạc Viêm lại lo lắng làm thế nào để bổ sung linh lực cho tể ti của hắn, “Sớm biết linh lực có thuộc tính, nhưng không hiểu vì sao thuộc tính khác nhau mà người vẫn có thể đem linh lực chuyển cho ta?” Lúc trước hồn phách của hắn vẫn chưa đầy đủ, khi linh

lực lưu thất thì tình hình đều thập phần nghiêm trọng, lần nào cũng đều là Long Phạm vì hấn mà bổ sung linh lực.

Long Phạm mỉm cười dùng truyền âm để đáp lại vấn đề này của hấn, giọng nói bên tai nhẹ nhàng chậm rãi mà tao nhã, “Nếu lần sau còn cần thì có lẽ nên thử sử dụng phương pháp của Yêu tộc.” (.....)

Yêu tộc sử dụng phương pháp nào? Là tứ chi giao triền, là cả hai cùng giao hợp, dùng nơi đó để chuyển sang linh lực.

Thản nhiên mỉm cười, nét mặt trầm tĩnh ung dung, một chút cũng nhìn không ra những lời này của mình có bao nhiêu ái muội, giống như chỉ bất quá là một lời đề nghị đứng đắn. Lăng Lạc Viêm nghe vậy cũng không phản bác, vừa gật đầu vừa đưa tay vòng ra phía sau, nhẹ nhàng mơn trớn dưới thắt lưng của Long Phạm, cười một cách tà khí rồi trả lời, “Ta còn nhớ tể ti của ta hao tổn linh lực quá mức, chỉ cần thuộc tính dung hợp thì ta rất muốn sớm ngày làm cho người khôi phục linh lực.”

Long Phạm chỉ mỉm cười không nói, lúc này tình thế trong rừng thật sự khẩn trương, không ai phát hiện hai người truyền âm cùng những động tác rất nhỏ, tất cả đều chú ý đến con bán yêu kia.

Phong Trần Tuyết mang theo thủ hạ đứng một bên, mục đích đã gần đạt được. Mặc dù âm mưu của hấn bị vạch trần nhưng cũng không hề ảnh hưởng. Những tông tộc này đều là hấn lựa chọn, dễ dàng nắm trong tay, hiện giờ bất luận thiếu niên Yêu tộc lọt vào tay người nào thì các tộc còn lại cũng không thể ngăn cản kết cục bị Kiền Kì tộc thôn tính.

Xích Diêm tộc dưới sự dẫn dắt của Lăng Lạc Viêm nghiêm nhiên đã trở thành một đại tộc đứng đầu trong thiên hạ, Kiền Kì tộc há có thể ở phía sau. Lúc này thiên kiếp giáng xuống, trong thời buổi loạn lạc thì đây đúng là một thời cơ rất tốt.

Đứng ở một bên nhìn thế cục hấn đã tạo ra, Phong Trần Tuyết bỗng nhiên lên tiếng, “Viêm chủ dự tính như thế nào? Nếu là luyện tiếc con bán yêu này thì cũng là lẽ thường. Cho dù đó là Viêm chủ Xích Diêm tộc, khi đối mặt với phương pháp gia tăng linh lực dễ như trở bàn tay cũng khó lòng mà không động tâm. Chỉ cần Viêm chủ nói một câu thì ta tin tưởng không người nào dám đánh chủ ý tranh giành con bán yêu kia.”

Đây đúng là điều mà các tộc đang lo lắng, Phong Trần Tuyết nói ra một câu lại làm cho tình thế càng trở nên phức tạp. Mục đích của Phong Trần Tuyết nói ra những lời này là vì sao thì không cần hỏi cũng biết.

Long Phạm lạnh nhạt, biểu tình không một chút gợn sóng, đứng bên cạnh Lăng Lạc Viêm thở dài một tiếng, “Nếu đã ở trong địa giới của tộc ta, Xích Diêm tộc tự nhiên không dám thoái thác. Chỉ tiếc các vị hôm nay mới đến đây, nếu là đến sớm hơn mấy ngày thì sẽ không tổn thất nhiều như vậy.”

Y mẹ thuần bạch phát phơ trong gió, nam nhân đứng bên cạnh Lăng Lạc Viêm mang theo biểu tình thương tiếc, hơi thoáng chau mày, tỏ vẻ hết sức phiền phức. Bên trong hương sen thơm ngát thoát tục, ánh mắt xa xăm phảng phất có chút cảm khái thương xót.

Tể ti Long Phạm quả đúng như lời đồn đại làm cho người ta nhớ đến những vị thần tiên đã sớm biến mất khỏi thế gian, không hổ là người gần như thần nhân theo lời của thế gian. Thấy hấn mở miệng, lại nhớ đến lực lượng của hấn, tâm trạng của mọi người đều trở nên thấp thỏm hoang mang, các tộc không thể không kiêng kị, đồng thời bị lời nói của hấn nhắc nhở, Đồng Thế của Lang Tiềm tộc bỗng nhiên nhớ lại lúc trước, kinh hô một tiếng, “Hảo ột cái lòng dạ ác độc!”

Hấn xông lên phía trước chỉ vào Phong Trần Tuyết, “Trách không được khi đến Xích Diêm tộc lại không vội vàng động thủ, nguyên lai người đã có chủ ý này, muốn chúng ta cùng Xích Diêm tộc tranh đoạt bán yêu, Kiền Kì tộc của người làm ngư ông đắc lợi!”

May mắn cũng không quá mức ngu dốt, Lăng Lạc Viêm hài lòng liếm môi gợi lên ý cười tà khí, cuối cùng không uống công tể ti của hấn đã nhắc nhở bọn họ.

Nhường mi phối hợp, trong đôi mắt khiêu khích hiện lên ánh lửa, y mẹ đổ đậm rực rỡ lướt qua giữa rừng cây âm u, hấn tiến lên phía trước vài bước, cũng hướng về phía Phong Trần Tuyết, “Phong tông chủ hảo thủ đoạn, ngay cả Xích Diêm tộc của ta cũng dám đánh chủ ý, cổ tình đem Yêu tộc dẫn vào tộc của ta, bản tông chủ không thể không hoài nghi từ khi nào thì người bắt đầu nhằm vào tộc của ta mà đến.”

Lời nói âm trầm ẩn chứa nguy hiểm, độ cong bên môi vẫn chưa lui ra, nhưng đây không phải ý cười nhạo báng mà là sắc bén như lưỡi kiếm trần đầy cảm giác uy hiếp cùng áp bách.

Đối với lời nói của hắc đấng lý Phong Trần Tuyết nên trả lời nhưng giờ khắc này lại không có một chút phản ứng.

Dưới tàn cây, bên cạnh các trưởng lão Xích Diêm tộc có hai người đứng thẳng, hồng sam cùng bạch y bào đặc biệt nổi bật giữa rừng cây xanh biếc, bất luận là lời nói hay cử chỉ đều phối hợp rất tự nhiên và ăn ý. Phong Trần Tuyết đánh giá một lúc lâu, không biết phải giải thích cảm giác trong lòng như thế nào.

Long Phạm và Lăng Lạc Viêm mặc dù không hoàn toàn phá hư kế hoạch của hắc nhưng lại trở ngại dự tính ban đầu, đối với điểm này hắc đã sớm đoán được, nhưng hắc không nghĩ đến hai người một tướng một hạ lại có thể đơn giản nói mấy câu liền đem mục tiêu đang chia vào Xích Diêm tộc quay sang Kiền Kỳ tộc của hắc.

Ha ha cười lớn một tiếng, Phong Trần Tuyết cũng không biện bạch, “Hôm nay đã đến nơi này, bán yêu đã ở trong tay Xích Diêm tộc, Kiền Kỳ tộc có thể không nhúng tay vào, ta muốn biết Viêm chủ sẽ tính toán như thế nào.”

Chấp nhận không hề nhúng tay cũng có nghĩa buông tha cho con bán yêu kia, quyết định của Phong Trần Tuyết làm cho kẻ khác nghi hoặc, chẳng lẽ hắc thật sự chỉ đem Yêu tộc làm công cụ lợi dụng mà không hề đối với con bán yêu có một chút tham vọng riêng tư?

Các tộc vốn đang kích động, sau khi nghe hắc nói lời này thì hơi thoáng dịu xuống, cùng Kiền Kỳ tộc đo sức là chuyện sau này, việc khẩn cấp trước mắt là đoạt được con bán yêu để tăng lên lực lượng.

Không hề tranh đoạt Yêu tộc để bình ổn cơ thịnh nộ của mọi người, sau đó tiếp tục chậm rãi từng bước xâm chiếm, quả thật đây chính là thủ đoạn của Phong Trần Tuyết Kiền Kỳ tộc. Ánh mắt của Lăng Lạc Viêm chợt lóe, nâng ngón tay chỉ ra ngoài bìa rừng, “Sớm nói nơi này chật hẹp bất tiện, ta thấy vẫn là nên đi ra ngoài rồi nói sau. Con bán yêu này tạm thời để cho Dạ Dực trông coi, nếu tất cả mọi người đều muốn, không bằng dùng biện pháp công bình để giải quyết.”

“Viêm chủ tính toán dùng biện pháp nào?” Toan Lan tộc vừa nghe thì nhất thời lại dấy lên hy vọng, các tộc khác cũng như thế. Thiếu niên Yêu tộc nằm trong tay Xích Diêm tộc, nơi này lại là địa giới của Xích Diêm, nếu Lăng Lạc Viêm không chịu buông tay, bọn hắc cũng không thể làm gì. Hiện giờ nếu nói đến biện pháp công bình, bất luận là cách kia có thật sự công bình hay không thì đối với bọn hắc mà nói đều là một tia hy vọng.

Lăng Lạc Viêm không trả lời mà trước tiên lại đi ra ngoài, mọi người liền đi theo hắc. Ở phía sau Lăng Lạc Viêm, các vị trưởng lão vẫn chưa kịp phục hồi tinh thần, chỉ cảm thấy việc hôm nay đến quá đột ngột, quả thực làm cho người ta tiếp thu không kịp. Trước mắt, ngoại trừ trong lòng tràn đầy tán thưởng thì không biết còn có thể nói được điều gì, có người không khỏi suy đoán có phải tông chủ đã sớm dự liệu được tình thế sẽ biến hóa như thế này hay không, vì vậy mới không mang nhiều người đi theo.

Đoàn người đi ra bìa rừng, từ trong khu rừng âm u chợt nhiên tiến ra ngoài, dưới ánh nắng mặt trời giống như vừa bước ra từ một thế giới khác, chỉ có bầu không khí khản trương vẫn chưa thay đổi.

“Dẫn đường, đi Chiêu Hách Lâu.” Phân phó với trưởng lão, Lăng Lạc Viêm gọi Dạ Dực trở về, dưới móng vuốt của quạ đen vẫn đang giữ lấy con linh thú không thể cử động. Dưới ánh nắng mặt trời, linh thú toàn thân thuần bạch nhắm mắt lại, thân mình nhè nhẹ run rẩy xem ra đúng là không thể chịu được ánh sáng.

Nhân mã của các tộc ở ngoài bìa rừng cũng không hề ít, lúc này cùng hội tụ thành một đại đội nhân mã vây quanh Xích Diêm tộc. Đám người cũng không quan tâm Chiêu Hách Lâu như thế nào, ở địa bàn của Xích Diêm tộc có nguy hiểm hay không, tất cả đều vì tham vọng bắt được con bán yêu mà phân tâm lo lắng.

“Vì sao lại như thế?”

“Dạ Dực—” Lăng Lạc Viêm ra hiệu, nghe được mệnh lệnh của hắc, quạ đen giương rộng đôi cánh, bay đến giữa không trung, có nó che chở, linh thú rốt cục không còn run rẩy, xem ra quả nhiên là sợ ánh nắng mặt trời.

“Da tóc bạc trắng, sợ hãi ánh nắng, đôi mắt hồng phấn, nguyên lai là một con bạch thử.” Thu hồi ánh mắt, Lăng Lạc Viêm cảm thấy con bán yêu như thế quả thật là hiếm thấy, Long Phạm mỉm cười cho hắn biết chính mình không hề đoán sai. (ủa thế bạch mao linh thử hông phải chuột bạch sao o_o, ta thắc mắc điểm này a, chẳng lẽ đến giờ anh mới biết nó là chuột bạch sao T__T, làm mình nghi ngờ tài trí của bác Viêm)

Bạch thử ở trên thế giới này thập phần hiếm thấy, không chỉ là vạn cái không có một, mà có thể nói là giữa trăm triệu người cũng không thấy một cái. Bất luận là nhân loại hay là yêu tộc thậm chí là ma vật, bạch thử vừa sinh ra sẽ chết yểu, cho dù có sống thọ cũng không đến mức có thể tu luyện thành hình dạng con người như vậy.

Đồng tử màu hồng nhạt là vì sợ sáng, thiếu đi các sắc tố thiết yếu mà da tóc bạc trắng, không thể hấp thu lực của tự nhiên nên chỉ có thể dựa vào lực lượng của người khác mà sống, nếu không phải Yêu tộc vốn có khả năng hấp thu linh lực của người khác thì con bán yêu này sống không đến ngày hôm nay.

“Chắc chắn, vốn là không muốn, nhưng bất quá con bạch thử này thật sự rất hiếm thấy, khó mà có được.” Đầu ngón tay vuốt ve trên cằm vài cái, Lăng Lạc Viêm nói nhỏ, ngữ thanh không nhẹ không nặng vừa khấp lọt vào tai của các vị thủ lĩnh ở xung quanh. Bọn họ trong lòng căng thẳng, trên mặt bắt đầu trở nên cứng đờ.

“Không biết chúng ta phải đi đến nơi nào? Trong Chiêu Hách Lâu chẳng lẽ có cách giải quyết công bình?” Tướng mạo tuấn tú, nam nhân có ngữ thanh khàn khàn lão luyện, xem ra linh lực cũng không kém, không biết đã trải qua bao nhiêu niên kỷ, đúng là Ngụy Du của Phượng Tê tộc, người từ đầu đến cuối không hề nhiều lời.

Nghe ra trong lời nói của hắn cố ý nhắc đến cách giải quyết công bình, Lăng Lạc Viêm vỗ ở đầu vai hắn vài cái, “Yên tâm, biện pháp như lời của bản tông chủ đã nói nhất định rất công bình.”

Nhìn thấy khoe miệng mang theo ý cười xảo quyết tà khí của hắn, thật sự khiến người ta không khỏi lo lắng cái gọi là phương pháp công bình sẽ “công bình” như thế nào. Không đợi Ngụy Du hỏi lại, bàn tay Lăng Lạc Viêm vừa vỗ lên vai Ngụy Du liền bị người khác nắm trong tay.

Dưới chân không hề dừng lại, nam nhân không nói một câu lại ở trước mặt tất cả mọi người dắt hắn bước đi hiển nhiên chính là Long Phạm, ánh mắt vừa chuyển liền hiểu được tế ti của hắn lại so đo hắn đối với người khác “động tay động chân”, Lăng Lạc Viêm cũng không tránh né, công khai nắm chặt tay của Long Phạm, lập tức đi về phía trước. (yêu, chua quá!)

Nghe đồn Viêm chủ của Xích Diêm tộc ngoài trừ có viêm hỏa lực còn có quan hệ ái muội cùng với tế ti Long Phạm. Cũng đã từng nghe nói hai người bất hòa, nhưng không biết từ khi nào thì hai người bắt đầu thành đôi, lúc nào cũng như hình với bóng, thậm chí có người từng chứng kiến tế ti Long Phạm trước mặt đám đông ôm hôn tông chủ Lăng Lạc Viêm của hắn.

Vốn là bán tín bán nghi, dù sao những người đã từng gặp qua tế ti Long Phạm đều không thể tưởng tượng nam nhân siêu phàm thoát tục này lại có quan hệ tình cảm với người khác, nhưng hôm nay xem ra lời đồn là sự thật?

Một đám người chậm rãi tiến lên phía trước, một nửa đều nhìn vào hai bàn tay đang giao nhau ở trước mắt lộ ra vẻ mặt cổ quái, phân nửa còn lại thì thần thái khẩn trương chăm chú nhìn con linh thử bị quạ đen cắp ở giữa không trung. Phong Trần Tuyết mang người đi sau cùng, tựa hồ đã quyết định chỉ thờ ơ đứng nhìn.

Đoàn người như thế hiển nhiên không khỏi khiến người khác chú ý, càng hướng chi dẫn đầu chính là Viêm chủ và tế ti đại nhân, dân chúng bên đường kinh ngạc đưa mắt dõi theo, chờ đến khi Lăng Lạc Viêm và Long Phạm đi đến trước cửa Chiêu Hách Lâu thì nhân số đi theo ở phía sau cũng đã nhiều lên đáng kể.

“Khẩu kiến tông chủ, bái kiến tế ti đại nhân, tham kiến các vị trưởng lão.” Chủ sự của Chiêu Hách Lâu vội vàng chạy ra hành lễ, tin tức vừa mới được truyền đến không lâu thì hắn đều đã an bài mọi thứ ổn thỏa.

Chiêu Hách Lâu vốn là chỗ liên lạc của Xích Diêm tộc ở dưới chân núi, ngày thường cũng là nơi dừng để chiêu đãi khách khứa viếng thăm, nằm ở trung tâm trong thành trấn, trước sau đều có sản nghiệp của Xích Diêm tộc. Chủ sự của Chiêu Hách Lâu cũng là một trong những thủ lĩnh của bảy mươi hai gia tộc của Xích

Diêm, có thể nói ngoại trừ tổng điện ở trên núi Xích Diêm thì tòa Chiêu Hách Lâu này có địa vị hiển hách nhất ở trong tộc, cũng là trọng yếu nhất.

Chỗ trọng yếu hiển nhiên không hề ít người trông coi, các tộc nhìn thấy thủ vệ canh gác nghiêm ngặt ở xung quanh, thoáng chốc đều trở nên thận trọng khẩn trương. Nếu lúc này xảy ra một trận hỗn chiến, bằng lực lượng bọn hắn mang đến so với số nhân mã lúc này của Xích Diêm tộc, e rằng kết quả cuối cùng sẽ là hai bên đều thiệt hại, nhưng chỉ cần Xích Diêm tộc gọi người trợ giúp từ trên núi thì bọn hắn chắc chắn sẽ bị vây vào thế bất lợi.

“Không cần căng thẳng, bản tông chủ đã nói muốn tìm một phương pháp công bình để giải quyết vấn đề, hiển nhiên sẽ không thiết kế cạm bẫy để trói các ngươi vào chỗ chết.” Về mặt phóng túng của Lăng Lạc Viêm giống như đang nói đùa, nhưng những lời này dừng trong tai bọn hắn thì lại thật sự cười không nổi.

Giả sử Xích Diêm tộc quả thực muốn đoạt lấy con bán yêu, bọn hắn đúng là vô phương, nghe ra ẩn ý cảnh cáo của vị Viêm chủ này, không ít người cũng xóa bỏ ý tưởng âm thầm đối phó với con quạ đen để nhân cơ hội cướp đi linh thử.

“Đều đã chuẩn bị tốt.” Long Phạm đến gần bên hắn nói nhỏ một câu, Lăng Lạc Viêm gật đầu, lướt mắt nhìn qua đám người, trong mắt phảng phất ý cười gợi tình, che giấu sự lạnh lùng cùng sắc bén, chỉ hiển lộ thần sắc tà mị mê hoặc lòng người.

“Các vị đường xá xa xôi mà đến, vì để quyết định quyền sở hữu con bán yêu kia ta có một ý kiến. Bản tông chủ cũng không muốn lãng phí thời gian của mọi người, nơi này chính là Chiêu Hách Lâu, dân chúng của tộc ta thường lấy nơi đây để cử hành các nghi thức long trọng, ở đây có bố trí một cao đài, mới vừa rồi ta có nói đến phương pháp công bình, đó chính là muốn dùng đến tòa cao đài này,” Một tay giơ lên cao, tất cả mọi người theo hướng hắn chỉ, nhìn lên cao đài.

“Nếu tất cả mọi người đều muốn có được con bán yêu kia, có hai cách công bình nhất. Một là dùng linh lực để luận cao thấp, ai mạnh làm vua, tỷ thí ở trên tòa cao đài kia, người nào thắng thì có thể đưa hắn mang đi...”

Lăng Lạc Viêm nói đến đây, Long Phạm điểm một ngón tay xuống chỗ trống ở dưới Chiêu Hách Lâu, một trận linh quang như gợn sóng xuất hiện kéo dài lên cao đài, mặt trên thập phần rộng lớn, các loại binh khí được sắp xếp chỉnh tề dọc hai bên trái phải.

Bên ngoài Chiêu Hách Lâu đã tụ tập rất nhiều người, nếu có nhiều người chứng kiến tỷ thí như vậy, cho dù cuối cùng không cam lòng với kết quả thì cũng không thể làm gì được, biện pháp này quả thật công bình, nhưng...

“Nhân số đông đảo như thế, huống chi nếu không tính đến sinh tử, chỉ là tỷ thí tầm thường thì làm sao phân ra cao thấp, Viêm chủ đã nói một cách, tất nhiên sẽ có cách thứ hai, không bằng cứ nói luôn phương pháp thứ hai.” Thủ Lĩnh Phượng Tê tộc Ngụy Du không nói nhiều nhưng mỗi lần mở miệng đều nói ra điểm mấu chốt, đồng thời cũng biết phân nặng nhẹ, không nói ra suy nghĩ trong lòng của những tộc khác.

Ai mạnh làm vua, lời này không sai, bọn hắn đều thừa nhận phương pháp này, nhưng nếu đáp ứng cách này để giải quyết thì ngoại trừ Xích Diêm tộc, ở đây không người nào có khả năng đoạt được con bán yêu kia.

Thử hỏi ở đây người nào có đủ lực lượng so sánh cùng Viêm chủ và tể ti Long Phạm?

Trên đời vốn là không có chuyện tuyệt đối công bình. Lăng Lạc Viêm nhướn mi mỉm cười nhìn lướt qua vẻ mặt mang theo tâm tư của những người ở đây, tiếp theo nói ra phương pháp thứ hai, “Cách thứ hai, đó là để cho hắn tự mình lựa chọn.”

Tự mình lựa chọn? Hỏi con Yêu tộc kia nguyện ý theo người nào?

“Dạ Dực, thả hắn ra.” Không đợi các tộc phản ứng, Lăng Lạc Viêm ngồi lên chiếc ghế chủ tọa ở trong điện.

Dạ Dực thả con linh thử rơi xuống đất, linh thử toàn thân lông trắng, dưới bóng râm lấp lánh vàng hào quang như bông tuyết trong suốt, tất cả mọi người chăm chú nhìn hắn, nghĩ đến bộ dáng khi hóa thành hình người.

Bộ dáng hình người của thiếu niên không biết vì sao lại làm cho người ta không muốn dời mắt, nếu không phải trước mặt vẫn là hình dạng của linh thú, chỉ sợ đã sớm có người nhện không nổi liền đưa hân ô vào trong lòng.

Thế gian ít có sắc đẹp trong suốt như tuyết trắng, quan trọng hơn chính là còn có thể thông qua hân có được linh lực vô tận, chỉ cần có được hân sẽ có được linh lực không người nào có thể tưởng tượng.

Cho dù cố gắng kiềm chế nhưng vẫn không thể che giấu ánh mắt tham lam mang theo dục vọng tàn mát ra nhiệt độ nóng rực đang bùng trên người con linh thú. Đường như cảm giác được cái loại nóng rực này, đôi mắt hồng phần nâng lên, như là trước mắt không có bất luận thứ gì, chăm chú nhìn mọi người.

141. Quyển 3: Chương 141: Dục Vọng Xấu Xa

Yêu vật sinh ra từ dục vọng của lòng người có một đôi mắt long lanh trong vắt, giống như có thể đem tất cả dục vọng của mọi người chiếu rọi trong đó. Đây là lần đầu tiên Lăng Lạc Viêm nhìn thấy Yêu tộc, hân rất muốn biết con bán yêu này sẽ đối phó với kiếp nạn ngày hôm nay như thế nào.

Ngồi xuống bên cạnh Lăng Lạc Viêm, Long Phạm vẫn trước sau như một, ánh mắt thản nhiên trầm tĩnh lướt qua trên mặt các tộc, hân không có chút nghi ngờ những người đó sẽ đáp ứng, mị lực của Yêu tộc đúng là bất luận vật báu nào cũng không thể so sánh cùng, nếu không phải như thế thì năm đó Yêu tộc cũng sẽ không gặp phải họa diệt vong.

“Như thế nào? Các vị cân nhắc kỹ lưỡng chưa?” Biết rõ nhưng vẫn cố hỏi, Lăng Lạc Viêm nâng tay lên để cho Dạ Dục đậu lên vai hân, tư thái nhàn nhã như đang đùa giỡn cùng súng vật, dường như không hề quan tâm con linh thú sẽ rơi vào tay của người nào.

Nhưng hân càng là như thế thì càng khiến người ta không rõ tính toán của hân, có một con Yêu tộc hiếm thấy ở trước mắt mà lại có người không động tâm? Nếu không phải bằng thực lực mà để cho con bán yêu tự mình lựa chọn, không hề nghi ngờ gì nữa, cơ hội của Xích Diêm tộc đạt được nó cũng bị giảm xuống rất nhiều.

Các tộc trong lòng thầm suy đoán, lại không nghĩ ra ý tưởng thực sự của vị Viêm chủ này, phương pháp thứ hai cũng không tồi, thậm chí đối với các tộc quả thật có lợi.

“Phương Tê tộc của ta đồng ý.” Nơi này là địa giới của Xích Diêm, mọi người đều muốn lấy được con bán yêu, dù sao đã có người lập ra quy tắc thì cứ thử phán định xem sẽ rơi vào tay ai.

“Lang Tiêm tộc cũng không dị nghị.”

“Tộc ta đồng ý....”

“Không tồi, cách này của Viêm chủ có khả thi.”

Các tộc sôi nổi đồng ý, cuối cùng thu hồi ánh mắt đang dừng trên người con linh thú, trong lòng bắt đầu tính toán phải như thế nào mới có thể làm cho nó chấp thuận mình.

Bạch linh thú nằm trên mặt đất, tựa hồ biết tình thế của mình đang gặp bất lợi, cũng không dám làm xằng. Người của các tộc đã sớm lấp kín trong điện phủ, bên ngoài Chiêu Hách Lâu cũng đầy người kéo đến, còn có tai mắt của những tộc khác ở khắp nơi cũng pha lẫn vào đám người vây quanh Chiêu Hách Lâu. Nếu muốn nói tình hình hôm nay nằm trong mắt của vạn dân cũng không quá đáng.

Kiên Kỳ tộc cùng các tộc khác truy bắt Yêu tộc cũng không phải chỉ trong một ngày hai ngày, mặc dù có người không rõ vì sao bọn hân lại chấp nhất muốn bắt cho bằng được Yêu tộc nhưng chỉ cần là người sáng suốt thì không khó phát giác trong đó có cổ quái, chỉ cần là linh giả có niên kỷ thâm hậu thì lập tức hiểu biết rõ ràng đặc thù của Yêu tộc.

Mơ hồ đã có không ít người phát hiện ra tầm quan trọng của sự việc đang diễn ra trước mắt, người bên ngoài bất luận là có mưu đồ gì khác hay đơn giản chỉ muốn xem náo nhiệt thì đều muốn biết cuối cùng con Yêu tộc hiếm thấy sẽ rơi vào tay của ai.

Trong điện phủ, một hàng người đi lên đỉnh Chiêu Hách Lâu. Chiêu Hách Lâu không thể so sánh về độ cao với Vọng Thiên Thai ở Lô Lặc thành, nhưng ở đây có thể xem như chỗ cao nhất.

Đỉnh của Chiêu Hách Lâu vốn được sử dụng cho các buổi hiến tế long trọng, phía trên là một mảnh đất trồng được lớp gạch màu xanh, đình ngói mang sắc thanh lam nằm trên những trụ cột màu đỏ rất lớn, trên trụ được khắc hoa văn hình viêm hỏa, bốn bề đều không có vách tường che phủ, ở giữa là một cao đài.

Dạ Dực cấp lấy linh thử đặt trên cao đài, các tộc cũng đã dừng lại ở tứ phía.

Ánh mặt trời bị đình ngói ở phía trên che khuất, linh thử một thân tuyết trắng đang được Dạ Dực trông coi. Kiền Kì tộc ở bên trong các tộc khác, từ lúc mưu đồ bị vạch trần thì Phong Trần Tuyết vẫn chưa nhiều lời, lúc này lại bước ra mở miệng, “Tộc ta đáp ứng sẽ không nhúng tay vào việc này, tất nhiên không có dị nghị đối với phương pháp của Viêm chủ, chẳng qua nếu con linh thử này không tuân theo, muốn thừa dịp đào thoát thì thế nào?”

Nghi vấn này hiển nhiên là cố ý mà không phải thật sự quan tâm lo lắng, khoanh tay trước ngực mà đứng, ánh mắt thâm trầm của Phong Trần Tuyết mơ hồ lóe lên một tia âm u. Thanh danh của Kiền Kì tộc từ xưa đến nay không tốt, lại bởi vì việc mới vừa rồi mà mọi người đối với Kiền Kì tộc chỉ có chán ghét, nhưng lúc này lại không người nào có thể xem nhẹ lời nói của hắn.

“Lời này không sai, nếu hắn có ý đồ đào thoát thì làm sao?” Không ít người đối với việc này rất băn khoăn.

Lực lượng của Yêu tộc cũng không phải yếu, nếu không có Lăng Lạc Viêm thì bọn hắn không biết phải mất bao nhiêu ngày mới có thể bắt được hắn. Hiện giờ tuy tạm thời bị vây khốn nhưng khi khôi phục hình người thì ai có thể cam đoan hắn sẽ không nhân cơ hội đào thoát.

“Vớ lại, nếu hắn không muốn nghe theo, không lựa chọn bất luận kẻ nào thì phải làm sao?” Ai cũng muốn có được con yêu trước mắt này, hiện giờ đây là phương pháp có khả năng nhất, nhưng cũng làm cho bọn hắn lo lắng không hề ít.

Các tộc nhao nhao nói ra những điều tư lự ở trong lòng, đều bị những vấn đề này nhiễu loạn, Lăng Lạc Viêm cũng không trả lời, nhìn đám người ồn ào giống như đang xem diễn, ánh mắt lướt qua đối mặt nhìn đồng tử thâm trầm của Phong Trần Tuyết.

Phong Trần Tuyết đến tột cùng muốn đánh chủ ý gì, hắn đã thoáng cảm giác được, chỉ là không hoàn toàn khẳng định, ánh mắt hai người giao nhau, Lăng Lạc Viêm khẽ khép mắt lại, nhếch môi lên, bên cạnh liền có một giọng nói nhẹ nhàng lạnh nhạt truyền vào trong tai.

“Xem ra hắn đã làm cho Lạc Viêm có hứng thú.” Long Phạm chăm chú nhìn đám người, lời nói trong miệng không phải nghi vấn mà là trần thuật, ngữ thanh thản nhiên, có thể nghe được ý tứ sâu xa trong đó.

“Nếu kẻ nào muốn đánh chủ ý tộc ta thì ta sẽ đối với kẻ đó có hứng thú.” Lăng Lạc Viêm thu hồi mắt, cũng không phủ nhận, đôi tay chấp ở sau lưng nhịp nhàng gõ vào lòng bàn tay, che giấu ý cười sắc bén xuống đáy mắt.

Dám đánh chủ ý lên đầu của Xích Diêm tộc, Phong Trần Tuyết nếu không phải quá mức ngu xuẩn thì là quá độ ngạo mạn. Xích Diêm tộc thật vất vả mới bị hắn nắm trong tay, trở thành lực lượng của hắn, làm sao có thể đơn giản bị Phong Trần Tuyết tính kế như thế.

Ở bên ngoài xem ra vị Viêm chủ này nhìn có vẻ thâm tình mà lại phóng túng, nhưng Long Phạm lại hiểu rõ lời nói này của Lăng Lạc Viêm có ẩn ý gì. Viêm hỏa xem ra diễm lệ mị hoặc lòng người nhưng chỉ cần chạm vào một chút sẽ gánh lấy kết cục vạn kiếp bất phục, tan thành tro bụi, người bên cạnh hắn cũng như vậy.

“Tông chủ, tề ti-” Thấy hai người sòng vai mà đứng, thần sắc khó lường, Nham Kiêu đi ra phía trước thử gọi một tiếng.

Lăng Lạc Viêm phục hồi tinh thần, quay đầu lại, rồi nói nhỏ bên tai Long Phạm vài câu, sau đó nắm con linh thử ở trên cao đài, “Các người còn muốn nữa hay không?”

Đám người đang xôn xao tranh luận thì nghe thấy lời nói của hắn, lại thấy linh thử trong tay của hắn thì nhất thời trở nên yên lặng, Lăng Lạc Viêm hài lòng gật đầu, đem linh thử ném xuống cao đài, “Nếu sợ hắn đào thoát, thật sự cũng là chuyện rất đơn giản.”

Tất cả mọi người nhìn thấy hắc ném báu vật Yêu tộc xuống, trong lòng các tộc đều trở nên khẩn trương, nhưng chỉ trong nháy mắt thì lại thấy con linh thú tiếp tục bị quạ đen canh giữ ở trên đài, lúc này mới yên tâm. Nhìn lại trước mặt thì thấy các trưởng lão Xích Diêm tộc đang phân tán ra, không bao lâu lại nhìn thấy tế ti Long Phạm chỉ thị mọi người liệt trận.

Dưới những trụ cột ở mái đình, bọn họ xếp thành một trận địa, linh quang trong tay hội tụ vào một chỗ, giữa không trung bỗng nhiên xuất hiện một vòng hào quang rực rỡ lấp lánh, như một lớp lụa là gấm vóc vây quanh khắp tứ phía, tựa hồ có một mảnh lưới trong suốt vô hình ở bên ngoài che đậy hết thảy mọi khe hở.

“Kết giới sẽ ngăn cách liên hệ giữa nơi này và bên ngoài, người có ý đồ vượt qua kết giới thì linh phách sẽ bị tổn thương, các vị cẩn thận,” Ngữ thanh thần nhiên đến từ bạch y bào tế ti của Xích Diêm tộc đang đứng bên cạnh vị Viêm chủ, thần sắc vẫn bình thản trầm tĩnh.

Trên đời này không người nào lại không biết thanh danh của tế ti Long Phạm, đối với lời nói của hắc tự nhiên sẽ không dám không tin, mặc dù ngữ thanh ôn hòa nghe như là đang nhắc nhở, nhưng mọi người vẫn cảm thấy sợ hãi khi hắc đề cập đến việc linh phách bị tổn thương, nhất thời có ảo giác lời nói kia không phải là quan tâm mà là đang cảnh cáo.

Nhìn chăm chú lên cao đài, có người đang muốn tiếp tục hỏi, Lăng Lạc Viêm khoát tay, “Nếu là lo lắng hắc không muốn theo bất luận kẻ nào thì tự xem lại bản lĩnh của mình đi. Ai có thể thuần phục hắc thì có thể đưa hắc mang đi. Bản tông chủ chẳng qua chỉ cấp một chỗ cho các ngươi sử dụng, không phải quăng tú cầu tuyển thân, không cần quá nhiều phép tắc phiền phức.”

Dừng một chút, hắc lại khẽ cười chế giễu, liếc mắt lướt qua mọi người, mang theo ý cười tà khí lại có chút lạnh lùng, nhếch môi lên đùa cợt, “Hay là coi như đang tuyển thân, bằng tất cả thủ đoạn, tóm lại ai có được hắc cũng phải trải qua thử thách.”

Bởi vì dục vọng tham lam của con người, xét cho cùng bất luận con bán yêu này rơi vào tay người nào thì cũng không thoát khỏi kết cục đã định.

Mái tóc bạch kim được cột cao khẽ phát phơ trong gió, y bào hồng sam tung bay giữa không trung như một đoàn liệt hỏa, mặc dù mỉm cười nhưng qua động tác và ngôn ngữ đã có thể cảm giác hắc không kiên nhẫn. Các tộc cũng không phải chậm chạp dần dộn, biết vị Viêm chủ này đã thoáng khó chịu, bọn hắc không dám nhiều lời cũng không dám dây dưa, vội vã hướng lên con linh thú ở trên cao đài nhìn lại.

Bạch mao linh thú ngay dưới chân của quạ đen. Dạ Dục đã sớm quen với ánh mắt hàm chứa các loại dục vọng của con người, nó cũng không ngoài ý muốn khi nhìn thấy những gì trước mặt, những ánh mắt đó không phải hướng đến nó mà tất cả đều là đối với con bán yêu ở dưới chân.

Không phải Yêu tộc thuần túy cũng không phải linh thú, sinh ra là bạch thú, nếu hoàn toàn là Yêu tộc e rằng sẽ không có loại vẻ mặt này.

Đôi mắt trắng bạc hiện lên hào quang lạnh như băng, cúi đầu nhìn dưới chân. Linh thú ở dưới chân không biết là đang bị hù dọa hay có tính toán gì khác, nó không hề nhúc nhích, đôi mắt hồng phấn chăm chú nhìn đám người đang tiếp cận, cũng không hiện lên vẻ khiếp đảm.

Tuy là vô dụng nhưng cũng không tính là quá yếu, vẫn mang theo vài phần khinh thường. Dạ Dục liếc mắt nhìn nó một cái, lại bỗng nhiên giương rộng đôi cánh, động tác bất chợt làm cho đám người đang quan sát linh thú thoáng cả kinh, dừng lại cước bộ.

Dạ Dục đúng là một con ma vật tầm thường, là sủng vật của Viêm chủ, bọn hắc tuy ngại nó vương vãi nhưng cũng không dám đuổi nó đi, quay lại nhìn thấy vị Viêm chủ và tế ti ở cách đó không xa cũng không có phản ứng gì, lúc này mới yên tâm tiếp tục tiến lên phía trước.

Thấy hành động của Dạ Dục, Lăng Lạc Viêm khoát tay, “Lại đây.” Trong lòng cảm thấy thú vị, trên mặt vẫn thần nhiên bình tĩnh, Lăng Lạc Viêm triệu hồi Dạ Dục, liếc mắt nhìn con quạ đen đang đứng ở trên cánh tay vẫn thủy chung chăm chú nhìn lên chỗ cao đài, hắc ra hiệu cho Long Phạm, “Không sai biệt lắm, bắt đầu đi.” (Í, có người quan tâm)

Phát hiện Lăng Lạc Viêm cảm thấy hứng thú, vẻ mặt lạnh nhạt của Long Phạm hiện lên ý cười, tao nhã khom người, “Vâng,” Không nhanh không chậm bước đến gần, trong ánh mắt chờ mong của mọi người, y

mệ khẽ phất lên người linh thử.

Bạch y bào như mây trôi giữa trời, tỏa ra một hương thơm thanh đạm lạnh lùng. Trên cao đài, linh thử bị hóa thành nguyên hình phát ra một tiếng kêu, vàng hào quang kiêu diễm màu hồng phấn dần dần tản ra trong không khí.

Chăm chú nhìn lại, linh thử trên cao đài đang từ từ hóa thành hình người, đôi tai nhọn bị thu hồi, mái tóc trắng như tuyết xõa dài khắp người, thân thể xích lô trắng như ngọc được che giấu dưới mái tóc, không có ánh nắng mặt trời chiếu xuống nhưng lại lấp lánh tỏa sáng trong suốt như băng tuyết.

Những tiếng tán thưởng thấp giọng vang lên từ trong miệng của mọi người, ngoại trừ các tộc ở trên Chiêu Hách Lâu, đám người ở bên ngoài thông qua linh trận do Xích Diêm tộc tạo nên có thể nhìn thấy tình cảnh ở trên đỉnh Chiêu Hách Lâu đều lộ ra vẻ thán phục. Yêu tộc như thế mặc dù không hề có tác dụng nhưng chỉ với dung mạo như vậy đã khiến không ít người thêm ngưỡng mộ.

Nếu sinh ra đã có dung mạo bất phàm thì phải có năng lực tương ứng, bằng không sẽ chỉ rước họa vào thân. Tỷ như vị Viêm chủ của Xích Diêm tộc, mọi người đều biết hắn có dung mạo cùng phong thái vô song, nhưng không ai dám đối với hắn có bất cứ chủ ý gì. Một khi nắm trong tay lực lượng không mấy ai sánh được thì mặc dù tướng mạo xuất chúng, sự tồn tại của hắn đã đủ khiến cho tất cả mọi người kiêng kỵ.

Càng hướng chi bên cạnh hắn chính là tể ti Long Phạm.

Linh thử biến trở về hình người, thân thể xích lô hấp dẫn được che đậy dưới mái tóc hiện ra trước mặt tất cả mọi người, các tộc ở trên Chiêu Hách Lâu vì trước mắt chứng kiến mà hoa mắt say mê, người ở dưới lầu vây quanh không trực tiếp đối mặt vì vậy mị lực của Yêu tộc vẫn chưa trực tiếp ảnh hưởng đến bọn hắn, đa số mọi người nhìn thiếu niên Yêu tộc rồi lại quay sang nhìn một bên Xích Diêm tộc, trong lòng thầm tán thưởng tông chủ và tể ti của bọn hắn.

Bất luận tông chủ hay là tể ti đại nhân, còn có các trưởng lão, người của Xích Diêm tộc bọn hắn đều có dung mạo bất phàm, ngày thường không thể nhìn thấy nhưng hôm nay thật ra đã được như nguyện, đám người vì thế mà thảo luận, trong lúc này lại nhìn thấy tình cảnh ở trên lầu. Các tộc khác bỗng nhiên đưa tay sờ soạng trên người thiếu niên Yêu tộc kia.

Tươi đẹp như thế, hấp dẫn như thế, lại ở trước mắt thì có bao nhiêu người có thể kiềm lòng?

Thiếu niên Yêu tộc đại biểu hết thảy mị sắc cũng là nguyên nhân gây rối loạn tâm tư của bọn hắn, có một người chạm vào thì tự nhiên sẽ có người thứ hai, e sợ mình bị rút lại phía sau, hết đôi tay này đến đôi tay khác hướng lên thân thể của hắn.

Tiến lên đều là thủ lĩnh của các tộc, thủ hạ đi theo mặc dù không ở trên cao đài nhưng ánh mắt vẫn gắt gao nhìn chăm chú, trông mong con yêu vật này có thể lọt vào tay tộc của mình, kể từ đó sẽ có thể tăng cường linh lực, cố gắng của bọn hắn cũng sẽ có chút hy vọng. Nếu có được tuyệt sắc như thế, còn có thể tăng được linh lực, đây chẳng phải là một việc tốt đẹp hay sao.

Thiếu niên cuộn tròn thân mình xích lô ở trên cao đài, động tác không giống như sợ hãi mà như là đang quan sát. Đầu tiên là bàn tay đang đặt trên đầu vai, cũng có ở mắt cá chân, như là thử phản ứng của hắn, giống như dây leo đang chậm rãi lan ra. Thấy hắn không hề kháng cự, mọi người trong lòng mừng thầm, thậm chí có người tính toán có thể hay không cùng nhau sở hữu con yêu vật.

Nhưng vào đúng lúc này, thiếu niên đang ở trong tầm mắt của mọi người bỗng nhiên nhảy lên, giống như đã nhìn thấy mục tiêu, từ trên cao đài vọt xuống, nhảy vào lòng của một người.

142. Quyển 3: Chương 142: Điền Cuồng

Không người nào ngờ đến hắn lại đột nhiên có hành động này, ở trên cao đài nhìn như đã quy phục nhưng chỉ trong chớp mắt lại nhảy vào lòng của người nọ. Mặc dù bọn hắn nóng vội muốn đuổi theo, nhưng thấy thiếu niên kia đang dựa vào người nam nhân, tất cả chuẩn bị tiến lên thì không khỏi dừng lại cước bộ.

Thiếu niên toàn thân trong suốt như tuyết, mái tóc rối tung bạc trắng, chỉ có đôi mắt màu hồng phấn, cắn chặt đôi môi đỏ ửng tinh khiết, rúc vào trước ngực người nọ. Người nọ không phải ai khác mà chính là tể ti Long Phạm của Xích Diêm tộc.

Người được xem như thần nhân, linh lực sâu không thể lường.

Nếu hẳn chọn Long Phạm thì tất cả mọi người không thể nề hà, ai dám chống đối với tể ti Long Phạm?

Bạch y bào không nhiễm bụi trần, vẻ mặt thần nhiên trầm tĩnh, giống như đang nhảy vào lòng hẳn không phải yêu vật khiến mọi người say mê, mà chỉ là không khí hư vô. Nam nhân khép hờ đôi mắt, bất động không nói một câu, cũng không đưa yêu vật đẩy ra, mà là hướng sang người bên cạnh nhìn lại. (vớ phải cục lửa rồi)

Ở bên cạnh hẳn chính là Lăng Lạc Viêm, vốn đang nhàn nhã khoanh tay mà đứng, khi nhìn thấy hành động của thiếu niên thì tư thái trở nên thâm trầm. Điều khiến hẳn buồn bực nhất chính là ánh mắt Long Phạm nhìn hẳn lại suýt tí nữa không thể phát hiện ý cười.

Lúc trước hẳn cũng đã bị Long Phạm nhìn thấy khi ôm thiếu niên này, hẳn còn pha trò chế giễu phản ứng của Long Phạm mà bây giờ nhìn thấy Long Phạm và thiếu niên kia gần như vậy thì đến phiên hẳn không thể không chế đáy lòng cảm thấy khó chịu cùng tức giận, mà Long Phạm, cái tên nam nhân ác liệt này mỗi lần trong lòng không vui đều muốn hẳn cũng phải đồng cảm giống như thế.

Hai hàng lông mày hơi thoáng nhíu lại, đôi mắt gợi tình bị thay thế bằng sự sắc bén, dưới tầm mắt của Lăng Lạc Viêm, thiếu niên cảnh giác thối lui. Thân thể xích lõa như ngọc thạch thanh khiết, mái tóc dài che khuất một nửa tấm thân trần trụi đang gần sát bạch y bào nam nhân, hẳn dần dần lui ra phía sau vài bước, không hề đi xa mà dường như nhận ra được điều gì, ánh mắt hồng phấn nhìn Long Phạm trước mặt rồi bỗng nhiên chuyển sang Lăng Lạc Viêm.

Giống như đang lựa chọn và quyết định, cái loại ánh mắt thăm dò này khiến kẻ khác rõ ràng biết được thiếu niên Yêu tộc từ đầu đến cuối đều hiểu rõ tình cảnh của chính mình, nếu muốn bảo toàn bản thân thì người có lực lượng cực mạnh mới là sự lựa chọn tốt nhất.

Sững sốt với sự lường lự của thiếu niên, Lăng Lạc Viêm không biết lực lượng của Long Phạm đến tột cùng hao tổn bao nhiêu, lại tu bổ được bao nhiêu. Vì sao thiếu niên nhào vào lòng của Long Phạm mà lúc sau lại bắt đầu do dự, là vì linh phách của hẳn sau khi đầy đủ nên linh lực trở nên cường đại, hay là vì Long Phạm hao tổn linh lực quá độ, không còn là tể ti có linh lực gần ngàn năm, lúc nào cũng ở phía trên mọi người?

Nhìn thấy Long Phạm bị người ngoài tiếp cận, cảm giác khó chịu lại lui ra, ngược lại chính vì vấn đề của Long Phạm mà lo lắng không yên, hẳn vẫn chưa hỏi Long Phạm cận kề về điểm này.

Quay đầu lại, không hề nhìn vào thiếu niên Yêu tộc diễm lệ, mà lại nói với nam nhân đang đứng bên cạnh, “Chúng ta trở về.”

“Đi thư trai, ta có việc muốn hỏi ngươi,” Lăng Lạc Viêm không còn tâm trí đùa giỡn, mặc kệ là con bán yêu này hay là Phong Trần Tuyết, thậm chí cả các tộc khác, bây giờ đều không nằm trong mắt của hẳn.

Mỉm cười lắc đầu như đang trấn an, Long Phạm nhẹ nhàng nắm tay của Lăng Lạc Viêm. Dường như có một cỗ lực lượng làm yên lòng người đang truyền vào tay của hẳn, hương sen thoang thoảng quấn quanh cùng nhiệt độ ấm áp trong lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa dịu nỗi lo lắng của Lăng Lạc Viêm. Long Phạm nhìn thấy vẻ ưu tư trong đôi mắt kia, ý cười bên môi càng thêm rõ ràng.

Hẳn biết tính toán ban đầu của Lạc Viêm, nhưng hiện giờ vì lo lắng cho hẳn mà muốn thu tay lại, tình ý của Lạc Viêm như thế làm sao hẳn lại không vui cho được.

Nắm chặt tay Lăng Lạc Viêm, không hề buông ra, cũng không để ý lúc này đang ở nơi nào, Long Phạm nhin không được, liền kề sát người Lăng Lạc Viêm rồi khẽ hôn lên môi của hẳn.

Chỉ là nhẹ nhàng chạm vào môi liền rời đi, cũng không phải là một nụ hôn si mê, nhưng các tộc ở xung quanh lúc đầu vẫn đang chú mắt sang bên này đều nhìn thấy hết thấy, động tác rõ ràng như thế làm sao lại nhằm lẫn cho được. Không chỉ bọn hẳn mà ở dưới Hách Chiêu Lô, thông qua trận pháp hiện ảnh, tất cả mọi người đều nhìn thấy một màn này phát sinh ở trên lầu.

Giống như một bức họa, khi bạch y bào cùng thân ảnh hồng sam hòa vào nhau, giữa bầu trời trong xanh, hai đôi môi cùng chạm, mái tóc bạch kim đan xen cùng những sợi tóc đen huyền phất phơ trong làn gió nhẹ. Hình ảnh trước mắt như vĩnh viễn khắc sâu vào lòng của những người đang chứng kiến trong giờ khắc này.

Ngoại trừ tướng mạo xuất chúng còn có lực lượng khiến người ta kính sợ, vốn là hai người mà thiên hạ phải ngược nhìn, lại đứng như lờ đờ, không chỉ là quan hệ chủ tớ, một nụ hôn ngắn ngủi trong giây lát đã làm rung động lòng người. Chỉ có các trưởng lão Xích Diêm tộc đã từng chứng kiến tình cảnh ở Vọng Thiên Thai giờ khắc này vẫn còn một chút bình tĩnh, trong khi các tộc còn lại và những người đứng dưới lầu đều sửng sốt với hình ảnh trước mắt.

Nụ hôn nhẹ nhàng như thế cũng không có gì là quá đáng, nhưng đủ khiến kẻ khác kinh ngạc, cũng làm bùng tình tâm tình của các tộc bị thiếu niên mê hoặc, nghĩ đến thái độ xấu xa mới vừa rồi đối với thiếu niên như một trò hề trước mắt tất cả những người ở dưới lầu, mặc dù đều là những người có niên kỷ không thấp nhưng bọn hắn vẫn cảm thấy có chút lúng túng, khó trách có người thẹn quá hóa giận.

“Liếc mắt đưa tình không bằng đưa nhau quay về, đừng lãng phí thời gian của gia, nếu các ngươi không cần tiểu yêu này thì để cho gia!” Ánh mắt nhện không được vẫn du di trên người của thiếu niên, nam nhân nói chuyện là một linh giả có tướng mạo hiếm thấy, vừa không tuấn tú cũng không cường tráng, dáng người nhỏ gầy nổi bật một đôi mắt nhỏ hẹp vô thần, cũng không quá xấu xí cổ quái nhưng lại lộ ra hơi thở u ám thô tục khiến kẻ khác chán ghét.

Muốn nói kẻ si mê thiếu niên Yêu tộc nhất thì chính là người này. Bị sắc đẹp trước mắt làm mê mẩn tâm trí, hắn đã sớm quên giờ khắc này đang ở nơi nào, lúc này chỉ chăm chú nhìn vào thân thể trong suốt như tuyết trắng kia.

Vì lo lắng cho Long Phạm mà tâm tình không vui, nhưng Lăng Lạc Viêm lại thập phần hoan nghênh có người nói ra những lời này. Trong mắt hiện lên vẻ ám trầm, nụ cười nhẹ nhàng vang vọng giữa không trung làm cho người ta nhất thời sợ hãi run rẩy. Lúc này người vừa mới nói câu kia liền tỉnh ngộ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Viêm chủ đứng cách đó không xa đang khẽ cười một cách quỷ bí, mà tế ti bên cạnh của Viêm chủ lại quá phận bình tĩnh thản nhiên nhìn hắn chăm chú, làm cho hắn sợ tới mức trong đầu cảm thấy trống rỗng.

Trên người bỗng nhiên cảm thấy nặng nề, giống như bị vật gì đó áp chế, trong ngực trở nên khó chịu, ngay cả hô hấp cũng bị ngăn trở, một tay bám vào cổ họng, toàn thân cứng ngắc được đám thủ hạ vội vã đỡ lấy nếu không đã ngã sấp xuống đất, nắm chặt cổ họng của mình, giống như có một sợi dây thừng vô hình đang siết cổ của hắn, cố gắng ngăn cản cũng chỉ có thể duy trì không bị cổ lực lượng kia bóp chết.

Những người khác đang suy đoán hai vị này của Xích Diêm tộc sẽ phản ứng như thế nào thì nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền bắt đầu cả kinh, nghĩ đến người này ắt hẳn phải chết không còn nghi ngờ gì nữa thì đã thấy Lăng Lạc Viêm ngăn cản hành động tức giận tiến lên của các trưởng lão dưới tay, hắn liếc mắt nhìn tế ti Long Phạm đang đứng bên cạnh, như cười như không nhếch lên khóe miệng, cũng không làm gì đối với người nọ, mà là quay sang nhìn thiếu niên trước mặt, “Người thật ra cũng biết điều, muốn quy phục tộc ta?”

Mọi người đối với đáp án của vấn đề này đều rất khâm trọng, theo như thái độ của Viêm chủ thì bọn hắn nhìn không ra hắn có thực sự hứng thú đối với thiếu niên Yêu tộc này hay không, đem việc lúc trước vứt ra sau đầu, không ai quan tâm đến kẻ xui xẻo đang vật vã khổ sở, một lòng chờ thiếu niên trả lời. Trong chốc lát, bầu không khí trở nên đình trệ.

Đứng trước mặt Lăng Lạc Viêm, thiếu niên dường như không hề để ý thân thể xích lõa của mình, hay là không biết bộ dáng như thế rất hấp dẫn người khác. Hắn ngẩng đầu ngược nhìn, trước mặt là đôi mắt mang theo ý cười đầy mưu kế, chính là người này đã bắt hắn đến đây, trong đôi mắt của người này lại nhìn không thấy có bất cứ loại dục vọng nào giống như những kẻ khác.

Hồng y nam nhân có một dung mạo không hề thua kém Yêu tộc bọn hắn, linh khí lộ ra trên người lại thập phần cường đại. Giống như dựa vào bản năng để phán đoán, thiếu niên cơ hồ cân nhắc trong chốc lát liền gật đầu đối với Lăng Lạc Viêm, “Ta muốn chọn người.”

Giọng nói trong vắt cũng như bộ dáng của hắn, hồn nhiên tinh khiết pha lẫn mỉa mai hoặc, ngữ thanh mềm mại

còn hơn khi ở trong rừng đã từng nghe thấy, giữa không gian yên lặng như thế này lại càng có vẻ phi thường mê người, nghe xong lời này, các tộc vừa động tâm lại vừa đau lòng.

Động tâm với thiếu niên trước mắt, đau lòng chính là sau này hắn sẽ thuộc về Xích Diêm tộc, rốt cục không thể tùy tiện nhìn thấy, càng đừng nói động chạm như mới vừa rồi, còn về phần khác thì không cần phải nghĩ đến.

Ai chiếm được hắn mà có thể kiên nhẫn không đi ôm? Không cần hắn tăng cường linh lực cho chính mình? Một khi độc chiếm được thiếu niên này thì nhất định sẽ khóa vào trong phòng, không dễ dàng cho xuất hiện trước mặt người khác.

Các tộc nghe xong lời này đều thể hiện thần sắc khác nhau, cực kỳ đổ ڤy, lo lắng bất an, không cam tâm, tất cả các loại vẻ mặt đều có đủ. Kiền Kì tộc không nhúng tay vào việc này, đứng ở một chỗ hơi xa so với các tộc khác, ngoại trừ lúc trước còn nói vài câu, bây giờ nhìn thấy tình cảnh này mới phát ra một tiếng cười lạnh.

Tiếng cười ngắn ngủi vẫn chưa truyền đến tai những tộc khác. Các trưởng lão Kiền Kì tộc ở phía sau Phong Trần Tuyết lại cảm thấy nghi hoặc, tông chủ rõ ràng là muốn dẫn họa đến Xích Diêm tộc, làm cho các tộc vì thiếu niên này mà tranh giành với Xích Diêm, bọn hắn ở một bên làm ngư ông đắc lợi. Lúc trước tuy mọi chuyện tiến hành không thuận tiện nhưng hiện giờ thiếu niên đã chọn Xích Diêm tộc, việc này coi như sắp thành công, vì sao tông chủ không hề cao hứng mà ngược lại dường như đang tức giận xen lẫn hỗn loạn....lại có vài phần tán thưởng?

“Linh trận dưới lầu đã bị triệt bỏ.” Phong Trần Tuyết giải thích nghi hoặc của thủ hạ, cũng như đang tự nói với chính mình. Người của Kiền Kì tộc nghe xong chỉ cảm thấy càng thêm rối bời, Phong Trần Tuyết cũng không tiếp tục mở miệng.

Hắn không hề xem nhẹ ánh mắt Lăng Lạc Viêm liếc nhìn Long Phạm, trong đó ắt hẳn có ẩn ý khác, hắn rất xác định vị tông chủ Xích Diêm tộc này đang mưu tính một điều gì đó.

Hắn vẫn chưa quên hồng sam nam nhân trước mắt không phải Lăng Lạc Viêm ngày xưa, mà là tông chủ Xích Diêm tộc, là Viêm chủ Lăng Lạc Viêm thanh danh hiển hách khắp thể gian, đính ước cùng tể ti Long Phạm, cho tới bây giờ trong lòng không hề có hắn.

Trong khoảnh khắc, ánh mắt phức tạp khẽ khép lại, rồi sau đó đôi mắt thâm trầm sâu lắng một lần nữa nhìn vào bên trong đám người.

Từ khi thiếu niên Yêu tộc nói ra lời đó, phản ứng của các tộc thập phần tế nhị, thần sắc xem ra cũng không tốt lắm, mặc dù không cam lòng nhưng cũng đành phải chấp nhận, miễn cưỡng chúc mừng Lăng Lạc Viêm. Tuy nhiên trên mặt hồng sam nam nhân không hề thấy vui vẻ, người bên ngoài cầu còn không được trong khi hắn lại xem như một thứ phiền toái, ánh mắt khiêu khích đánh giá trên người thiếu niên, lại dựa vào tể ti Long Phạm ở bên cạnh, Lăng Lạc Viêm hỏi thiếu niên một câu.

“Nếu thu người, bản tông chủ có lợi ích gì?”

Nghi vấn vừa đặt ra, các tộc quả thực không biết nên lộ ra biểu tình nào mới hảo. Bọn hắn hận không thể cướp lấy mà vị Viêm chủ này lại như thập phần miễn cưỡng, lại đặt ra vấn đề như vậy, ích lợi của Yêu tộc chẳng lẽ còn phải nhất nhất nói ra? Ở đây người nào lại không biết!

Các trưởng lão Xích Diêm tộc nhìn thấy vẻ mặt vụn vẹo của bọn họ thì cảm thấy rất buồn cười. Các tộc khác không biết nhưng nhóm trưởng lão bọn hắn lại rất rõ ràng tông chủ và tể ti không hề có hứng thú với đặc tính của Yêu tộc.

Linh lực của tể ti tuy có hao tổn nhưng tông chủ cũng sẽ không dùng thiếu niên này để bổ sung linh lực cho tể ti, cũng như vậy tể ti nhất định sẽ không đáp ứng để cho tông chủ vốn thập phần có hứng thú với Yêu tộc thu giữ thiếu niên này bên người.

Thiếu niên hơi thoáng sững sốt đối với truy vấn của Lăng Lạc Viêm. Yêu tộc vốn có sở trường về mị thuật, hơi thở trên thân thể sẽ vô hình mê hoặc lòng người. Hắn chỉ biết từ khi mới sinh ra đã không ngừng trốn chạy, tựa hồ mỗi một người đều muốn chiếm được hắn. Hôm nay rốt cục hắn tìm được một người có được

cường đại lực lượng khiến hần an tâm nhưng người này lại không hề muốn có hần? (có con rồng đủ rồi, chuốt tinh như người thì quảng cho con quạ)

Như đang giễu cợt, nụ cười khe khẽ vang lên ở phía sau người nọ, giống như đứng thẳng trên mặt đất, con quạ đen đã từng bắt giữ hần đang lơ lửng giữa không khung, phát ra một tiếng cười lạnh nhạt đầy khinh miệt, dường như đang cười hần vô dụng.

Đôi mắt màu hồng phấn rốt cục lộ ra một chút lo lắng, “Ta tuy là bán yêu nhưng cũng là Yêu tộc, ta có thể giúp người tăng cường linh lực.” Hần không muốn rơi vào trong tay những kẻ đó, những ánh mắt dị thường luôn quan sát đánh giá trên người hần.

“Trên người của người ngoại trừ một đồng phiên phức cũng chỉ có một bộ dáng ưa nhìn, bất luận là phiên phức hay là thân thể của người, bản tông chủ đều không cảm thấy hứng thú. Nếu ta muốn lực lượng thì sẽ tự mình đạt được, còn người nếu muốn dựa vào người cường đại để bảo toàn bản thân thì đó là người tự mình quyết định. Ai chấp nhận người tuyển chọn? Ai cho phép người như nguyện?”

Trong lòng còn nhớ về vấn đề của Long Phạm, Lăng lạc Viêm cảm thấy không kiên nhẫn, liên tiếp hỏi ra những câu sắc bén không hề lưu tình, nâng khuôn mặt của thiếu niên lên, Lăng Lạc Viêm cười khe, “Ta chỉ thu nhận những thứ có hữu dụng, mà lúc này người đưa tới chỉ toàn phiên phức, bản tông chủ không nhìn thấy có gì ích lợi. Nếu người có thể chứng minh lực lượng của chính mình, ta có thể cân nhắc đem người lưu lại.”

Ánh mắt lạnh lùng đầy tà mị nhìn thiếu niên, không đợi hần kịp phục hồi tinh thần thì Lăng Lạc Viêm đã nắm hần ném vào bên trong đám người. (ác thật, hậu quả nhảy vào lòng con rồng)

Trong suốt như tuyết trắng lướt qua trước mắt mọi người, giống như một đoàn hào quang đầy cảm dỗ. Kinh hãi trước hành động đột ngột của Lăng Lạc Viêm, không người nào có thời gian đi suy nghĩ những thứ khác, bọn hần chỉ biết rằng Viêm chủ không cần thiếu niên. Theo bản năng, tất cả mọi người đều nhào đến thân ảnh hạ xuống của thiếu niên.

Long Phạm vòng tay ôm Lăng Lạc Viêm, trong mắt hiện lên ý cười. Mỗi khi Lạc Viêm lộ ra thần thái khinh cuồng phóng túng đầy tà khí như vậy thì hần đều tâm động không thôi. Chăm chú nhìn đám người hỗn loạn vì thiếu niên mà trở nên điên cuồng, nhìn thấy thiếu niên giãy dụa bên trong đám người, ý cười bên môi của Long Phạm càng thêm nhu hòa. (con rồng này cũng ác độc không kém =.=)

“Vừa lòng? Một lát trở về, nhớ rõ phải hảo hảo khai báo linh lực trên người của người là vì sao lại thế này.” Lăng Lạc Viêm nhú mi, hần làm sao lại không cảm giác được khi thiếu niên tự nguyện nói ra sẽ giúp hần tăng cường linh lực, lúc ấy Long Phạm đã “ghi hận trong lòng” đối với thiếu niên. (tóm lại hai anh đều là ác thú)

“Vừa lòng nên là Lạc Viêm mới đúng, thuận lợi như thế.” Dưới đáy mắt lấp lánh màu thanh lam, Long Phạm hơi thoáng nâng tay, một đạo linh quang thật nhỏ tỏa ra, khôi phục linh trận hiện ảnh ở dưới lầu.

Từ khi dân chúng đang vây quanh bên dưới Chiêu Hách Lâu nghe được thiếu niên nói ra câu kia, nghe hần lựa chọn Viêm chủ thì bọn họ đều không ngừng vui mừng nhảy nhót.

Nơi này là địa giới của Xích Diêm tộc, chỉ cần có ma vật làm hại thì các trưởng lão sẽ đưa người diệt đi ma vật. Trong thời buổi loạn lạc, oai danh cứu thế của Viêm chủ khiến không ít các dân chúng ở thành trấn khác cũng tới tập đến đây, muốn nói nơi nào ở trên đời an toàn nhất thì đương nhiên là thành trấn dưới chân núi Xích Diêm của bọn hần. Muốn hỏi bọn hần khâm phục nhất, kính sợ nhất người nào thì ngoại trừ tể ti Long Phạm đã bảo hộ Xích Diêm tộc mấy trăm năm qua, chính là tông chủ Lăng Lạc Viêm của bọn hần.

Thiếu niên Yêu tộc bị mọi người tranh giành chiếm đoạt chủ động thần phục Viêm chủ, làm cho bọn hần những người sống dưới chân núi cũng cảm thấy vinh dự.

Đang vui mừng thì linh trận hiện ảnh ở trên lầu lại bỗng nhiên bị triệt bỏ làm ọi người không ngừng sốt ruột, lúc này linh trận lại bỗng nhiên khôi phục, mọi người hoan hô thì vội vàng nhìn lại chỉ thấy cảnh tượng trong đó khiến người ta vô cùng khinh thường căm phẫn.

Ở trên đỉnh Hách Chiêu Lâu, thiếu niên đã nói muốn đi theo Viêm chủ lại bị các tộc khác cướp sang một bên, mặc dù hắn cực lực muốn trốn thoát nhưng tốc độ không thể chống lại quá nhiều người cùng một lúc, không thể tránh né hết thấy những người đang vây quanh, mà những người này uống thay là thủ lĩnh của các tộc, giờ khắc này lại lộ ra một bộ dáng xấu xí như một trò hề, tất cả đều có ý đồ tranh giành thiếu niên kia, muốn đưa hắn ôm vào trong lòng của mình.

Thông qua linh trận, cảnh tượng như thế hiện ra trước mặt tất cả mọi người ở dưới Chiêu Hách Lâu.

“Đê tiện vô sỉ! Hắn đã là người của tộc ta, những kẻ được gọi là tông chủ tộc trưởng mà lại vô sỉ như thế!” Có người buột miệng mắng chửi, lời nói của hắn khiến mọi người xung quanh đều tán đồng. Trong lúc nhất thời tiếng chửi rửa vang lên khắp tứ phía, hiển nhiên hết thấy những gì chứng kiến trước mắt đều làm cho tất cả dân chúng trở nên phẫn nộ. (hai anh đứng là cao chiêu)

Tiếng chửi rửa thậm chí mơ hồ vang lên đến đỉnh Chiêu Hách Lâu, nhưng những người đang một lòng chiếm đoạt thiếu niên hoàn toàn không phát hiện điều đó, trước mắt chỉ nhìn thấy một bộ dáng mê người, đôi mắt hồng phấn mịn hoặc như bông tuyết khiến kẻ khác trong lòng ngứa ngáy, hắn đại biểu cho linh lực vô tận lại làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

“Chủ nhân—” Dạ Dực đứng giữa không trung nhìn thiếu niên bị những người đó vây quanh trên cao đài, trong lòng có một loại cảm giác nói không nên lời, dường như đang tức giận nhưng lại không biết tức giận vì cái gì. (yêu, tiểu Dực bị động tâm)

Thật sự là đồ vô dụng. Đôi mắt lạnh như băng hiện lên huyết sắc đỏ ngầu, Dạ Dực một lần nữa lại xác định Yêu tộc chỉ là hư danh.

“Người muốn ta ngăn cản bọn hắn?” Khóe miệng khẽ nhếch, đôi mắt xảo quyệt mang theo thích thú, Lăng Lạc Viêm thần nhiên nhìn Dạ Dực.

143. Quyển 3: Chương 143: Yêu Hóa [hình Người]

Dạ Dực không trả lời chỉ nhìn xung quanh cao đài, đám người xúm lại càng lúc càng nhiều, thân ảnh thiếu niên ở trong đám người mơ hồ cũng không thấy rõ, không biết tình hình như thế nào.

Lăng Lạc Viêm thấy nó không nói, hắn nhàn nhã dựa vào người Long Phạm, giống như đang thưởng thức một vở kịch hay, trong mắt tràn đầy hứng thú, ngữ điệu ung dung hỏi, “Người xem hắn có thể duy trì được bao lâu? Một khi rơi vào tay bọn người đó thì không biết sẽ như thế nào. Với bộ dáng cùng đặc tính của hắn thì chỉ sợ sẽ không bao giờ có được tự do.”

“Muốn sống trong thời buổi loạn lạc thì cần phải có lực tự bảo vệ, đáng tiếc bán yêu trên đời này thật hiếm có.” Ánh mắt Long Phạm thần nhiên, ngữ thanh nhu hòa bình ổn lộ ra vẻ thương xót, trong mắt lạnh lùng hờ hững không một tia gợn sóng.

Dạ Dực đứng giữa không trung chần chờ một lúc lâu, đang định tính toán mở miệng thì trên cao đài lại phát sinh biến hóa.

Thiếu niên bị đặt trên cao đài bỗng nhiên ngừng giãy dụa. Nhìn thấy hắn tựa hồ đang dự định thuận phục, một người đứng gần hắn nhất thoát hạ ngoại sam, tỏ rõ quyền sở hữu muốn ôm lấy hắn, ngay tại lúc này thiếu niên dường như phát hiện điều gì đó, lao thẳng vào một người trong đám đông.

Người nọ chính là nam nhân nói năng lỗ mãng từng bị linh lực áp chế siết chặt cổ họng, thấy thiếu niên lao đến, hắn vẫn chưa kịp vui mừng, chỉ trong nháy mắt liền đột nhiên ngã xuống.

Bên trong các tộc, sau khi hắn bị trừng phạt vì cái họa từ miệng mà ra thì hắn chính là người yếu nhất, nếu không phải thủ hạ diu dờ thì ngay cả đứng thẳng cũng thực miễn cưỡng, vốn đang hô hấp khó khăn đứng ở bên cạnh cao đài, hiện giờ lại phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết. Tiếng kêu như xé nát cõi lòng, ngay cả người ở dưới Hách Chiêu Lâu đều nghe được rõ ràng. Mọi người ở dưới lầu liền dừng lại tiếng chửi rửa, hoảng sợ nhìn chăm chú vào cảnh tượng hiện lên trong linh trận.

Tiếng kêu thảm thiết như bị xé rách tâm can, móng vuốt sắc bén chậm rãi rút ra từ thân thể của người nam nhân đang ngã xuống, kéo ra nội tạng dính đầy máu tươi, trên mặt đất lan tràn huyết tinh, uốn lượn chảy xuôi thành một mảng đỏ sẫm.

Thi thể của nam nhân rất nhanh bị mục rữa cũng giống như thi thể đã từng chứng kiến ở trong rừng, như một thân cây chết khô, dĩ nhiên không còn hiện rõ hình người.

Rốt cục còn có một chút bộ dáng của Yêu tộc, Dạ Dực mở rộng chiếc mỏ dài sắc nhọn, biểu tình kia không biết là đang chế nhạo hay là đang thỏa mãn. (chắc chắn là cái thứ hai)

Thiếu niên đứng dậy từ trên mặt đất, giẫm lên vũng máu đỏ tươi ở dưới chân, móng vuốt sắc nhọn từ năm đầu ngón tay chậm rãi thu về, đôi tai mềm mại như nhung dưới mái tóc tuyết trắng không biết hiển lộ từ khi nào, liếm ngón tay dính đầy máu, hắc hươg Lăng Lạc Viêm mỉm cười, “Người không cần linh lực của ta, ta có thể vì người giết người,” Hắc cũng không phải là kẻ vô dụng.

Giống như giết người đối với hắc mà nói bất quá chỉ là hai chữ rất bình thường, cùng với những chữ khác cũng không có gì khác biệt. Nói xong hắc không do dự hướng đến một chỗ khác nhảy đến, tốc độ so với lúc trước quả thực có thể phân như hai người.

“Yêu hóa!” Các tộc hoảng sợ. Yêu tộc một khi yêu hóa thì lực lượng trong nháy mắt sẽ gia tăng mãnh liệt, Yêu tộc thức tỉnh có thể tùy ý khống chế đặc tính yêu hóa của mình. Nhưng thiếu niên này rõ ràng đã bị Long Phạm kiểm soát, lúc trước bất quá chỉ lộ ra hai cái tai, nhưng hiện giờ lại....

“Viêm chủ, tề ti! Hắc....hắc đã yêu hóa! Lúc trước không phải....”

“Lúc trước như thế nào? Lực lượng của Yêu tộc cường đại, bất quá tộc ta chỉ tạm thời khống chế hắc mà thôi. Nếu không phải như thế thì cần gì lập ra kết giới, không phải là lo lắng hắc trốn thoát hay sao? Lúc trước mọi người đều đã bàn bạc rất ổn rồi mà.” Lăng Lạc Viêm thủy chung thờ ơ đứng nhìn, giống như không nghĩ tới có người sẽ đem vấn đề này ra hỏi.

Mỉm cười mang theo vài phần ác ý cùng tà khí, mái tóc bạch kim nổi bật trên y bào hồng sam, khuôn mặt vừa tuấn mỹ vừa lãnh khốc, thập phần đẹp mắt. Long Phạm thu hồi ánh mắt dừng trên người Lăng Lạc Viêm, hắc đối với một màn đang diễn ra trước mắt đã mất đi hứng thú, quay sang nói nhỏ một câu với các trưởng lão ở phía sau.

Trong đôi mắt trầm tĩnh hờ hững lộ ra ý cười, ung dung đưa ngón tay chỉ về phương hướng ở cách đó không xa, như đang nhắc nhở mọi người, “Nghe nói Yêu tộc một khi thức tỉnh bản năng yêu hóa, thì càng đánh càng mạnh, xem ra lời này không hề sai.”

Cách đó không xa, các tộc đang vây quanh thiếu niên lần lượt bị công kích, không ngờ lại chết thêm một người nữa, tính cả trong rừng thì thiếu niên Yêu tộc này đã giết ba người, hấp thu lực lượng của ba người rồi đem linh lực hóa thành yêu lực. Yêu lực càng mạnh thì muốn thuần phục hắc đã khó càng thêm khó.

Mọi người đều hiểu được điểm này nhưng không người nào có thể dễ dàng bắt hắc. Đến bây giờ thì thái độ của Xích Diêm tộc đã thể hiện rất rõ ràng. Các tộc đều nhìn ra vị Viêm chủ này và tề ti của hắc tuyệt đối sẽ không ra tay giúp đỡ, cũng tuyệt đối sẽ không hạ lệnh để các trưởng lão động thủ, muốn có được thiếu niên này thì chỉ có thể tự dựa vào sức của mình.

Trong lòng các tộc đều trở nên rối loạn, lúc này hồng sam nam nhân cùng bạch y bào tề ti bên cạnh hắc quả thật đúng như lời đồn đãi, chỉ vì dân chúng mà ưu tư, lo nghĩ cho sinh linh bá tánh trong thiên hạ. Bọn hắc tổn hại rất nhiều thủ hạ để cố gắng chiếm được thiếu niên Yêu tộc trong khi nhóm người Xích Diêm tộc không hề có bất cứ dấu hiệu nào.

Còn thiếu niên kia, câu nói của hắc rõ ràng là muốn quy phục Xích Diêm tộc, nếu không bắt hắc chỉ sợ cuối cùng lại rơi vào tay của Xích Diêm tộc. Uy danh của Xích Diêm tộc cực kỳ hưng thịnh, nếu có được hắc thì làm sao các tộc khác còn đường sống.

Trong lòng sinh ra oán khí, vốn đã tức giận cùng ghen tị đối với Xích Diêm tộc, lúc này hoàn toàn hóa thành cừ hận. Nhưng muốn chống đối Xích Diêm tộc thì không có bất luận bộ tộc nào có được thực lực như vậy, trừ phi đoạt được con bản yêu này thì tình thế sẽ thay đổi.

Bị dã tâm cùng dục vọng thôi thúc làm cho bọn hắn càng thêm điên cuồng truy bắt. Trên mảnh đất bằng phẳng rộng lớn, một vòng rượt đuổi lại diễn ra, chẳng qua lần này thiếu niên đã khôi phục lực chiến đấu, mặc dù biết đôi tai mềm mại kia là nhược điểm của hắn nhưng không người nào có thể tiếp cận.

Luân phiên đối phó với thiếu niên không hề có tác dụng, mỗi khi có người bị thương thì lực lượng của hắn sẽ tăng cường, hắn càng mạnh thì càng có nhiều người bị thương, thậm chí chết dưới tay hắn. Đợi đến khi các tộc phục hồi tinh thần thì thiếu niên trước mắt xem ra đã hoàn toàn bất đồng.

Lớp y bào mỏng manh nhiễm đầy máu tươi vừa được khoát lên người, lúc này đã bị xé rách, trên người có vài chỗ thương tích nhưng động tác của thiếu niên càng lúc càng nhanh nhẹn. Mỗi một lần nhảy lên, mỗi một lần giương móng đều không mang theo một chút sát ý, giống như đã thuần thục, đưa móng vuốt xẹt qua cổ của đám người, làm cho cánh tay xuyên thấu cơ thể lần lượt hấp thu linh lực, hóa thành yêu lực của hắn.

Khi phát hiện tình hình không đúng thì cái khó ló cái khôn, thủ lĩnh Phong Tê tộc ra hiệu cho thủ hạ, mấy người cùng hợp lực, trong phút chốc một tiếng nổ thật lớn đột ngột vang lên, mái ngói màu thanh lam của Chiêu Hách Lâu vỡ vụn khắp tứ phía, giữa bầu trời quang đãng, ánh nắng mặt trời chói chang bất thành linh chiếu xuyên qua lỗ hổng khổng lồ trên nóc nhà.

Một tiếng kêu bi ai vang lên, thiếu niên buông xuống đôi tay đang hấp thu linh lực, yêu lực trên mình chỉ có thể giúp hắn duy trì hình người, mà không thể tiếp tục ngăn cản những đôi tay đang lũ lượt hướng đến hắn.

Thiếu niên vô lực bị áp chế không còn sức giãy dụa, trong mắt đám người đang tụ lại đều lộ ra màu sắc dị thường, phát ra tiếng cười khẩy lạnh lùng, “Rốt cục cũng bắt được ngươi! Làm hại chúng ta tổn thất nhiều người như vậy, để xem ngươi bồi thường như thế nào, thật sự là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!”

“Dem hết thấy lực lượng hiển ra đi, chúng ta sẽ tha cho ngươi, những người đã chết đều là thủ hạ của chúng ta, vốn là lực lượng thuộc về chúng ta.”

“Không biết một lần ngươi có thể chuyển được bao nhiêu linh lực...Chúng ta có cần phải sắp xếp thứ tự hay không?” Hỗn tạp các loại ánh mắt mang theo dục vọng điên cuồng, đám người bao quanh thiếu niên, biểu tình vội vàng khiến các trưởng lão Xích Diêm tộc liên tục lắc đầu. Những gì xảy ra trước mắt không còn nghi ngờ gì nữa, đúng là Kiền Kỳ tộc đã lựa chọn, quả thật toàn những tông tộc dễ dàng bị nắm trong tay, lại thật sự làm cho người ta rất chán ghét.

Những người đang quan sát ở dưới lầu liền bắt đầu lớn tiếng chửi rủa, tình cảnh trước mắt cùng những tiếng mắng nhiếc vang lên giống như một tiết mục điên cuồng đang diễn ra. Các tộc tranh giành, trong mắt tràn đầy dục vọng dâm tà, cho dù có một chút lãnh tĩnh cũng bị không khí điên cuồng kia ảnh hưởng. Trong những tiếng chửi rủa, tất cả vì sợ rơi lại phía sau, sợ không được phân chia linh lực mà lộ rõ những hành động đê hèn đáng ghê tởm.

Chẳng lẽ đây chính là những linh giả được thế nhân sùng kính? Là các cường tộc lập hậu thế gian?

Thông qua linh trận hiện ảnh, đám người này không biết chính mình đang trở thành trò hề trước mặt thế nhân, hay có lẽ bọn họ không hề quan tâm. Trong lòng các tộc lúc này chỉ còn nghĩ đến thiếu niên Yêu tộc sắp sửa lọt vào tay mình, thậm chí phải có được hắn, những việc khác đều vứt ra sau đầu.

Đôi mắt đỏ ngầu bình tĩnh của Dạ Dục lộ ra hơi thở tử vong, nó chăm chú nhìn tình cảnh trước mắt, “Dục vọng của loài người so với ma vật của chúng ta cũng không có gì bất đồng, thậm chí còn đê tiện hơn.”

Ít nhất ma vật bọn hắn sẽ không che giấu dục vọng của chính mình, còn loài người thì ngụy trang tầng tầng lớp lớp, chờ đến khi bị vạch trần bộ mặt giả tạo thì sẽ hiện ra bản chất bên trong, chỉ sợ làm cho kẻ khác phải buồn nôn.

“Điểm này ta không phủ nhận, vì vậy từ trước đến nay ta luôn tuân theo dục vọng của chính mình. Chỉ là Dạ Dục nhà ngươi lại thế nào? Muốn cứu hắn, vì sao không tự mình đi cứu?” Tùy ý khinh cuồng cất lên tiếng cười, Lăng Lạc Viêm nhướng mi nhìn con quạ đen trước mặt.

Thiếu niên bị đè chặt trên mặt đất, các tộc không ngừng tranh chấp quyền sở hữu, hẳn là do mọi người cùng nhau bắt được vì vậy nên thuộc về ai quả là một vấn đề nan giải. Dạ Dực hừ lạnh một tiếng, nhìn chăm chú nơi đó, không biết đang tính toán cái gì.

Long Phạm thở dài, ngữ thanh ôn hòa nhẹ nhàng, mơ hồ lộ ra thương xót, “Năm đó Yêu tộc biến mất trên thế gian là vì dục vọng tham lam của nhân loại, hôm nay chuyện xưa lại tái diễn, bán yêu cuối cùng cũng bị uống phí trong tay các tộc, thật sự đáng tiếc.”

Trừng phạt như thế không biết có đủ hay không, một hồi được cứu thì bán yêu kia từ nay về sau tốt nhất đừng nên lỡ miệng nói bậy. Dưới đáy mắt hiện lên một ý cười vô cùng dịu dàng, hẳn nhìn chăm chú Lạc Viêm đang đứng bên cạnh, bỗng nhiên nhớ đến thiếu niên kia từng bị Lạc Viêm ôm vào lòng.

Lăng Lạc Viêm nhìn thấy ý cười trong mắt Long Phạm, hẳn biết nam nhân này cũng như hắn sẽ khoanh tay đứng nhìn, khiêu khích chủ ý và tâm tư mâu thuẫn của Dạ Dực, nhất thời vì thế mà cười nhẹ. Dạ Dực phát hiện vẻ mặt của hai người tựa hồ không hề để ý đến thiếu niên kia, cũng không hề có một chút nóng.

“Muốn đi thì cứ đi đi, chậm trễ chỉ sợ sẽ không còn kịp. Ta thấy những người đó không hẳn có thể nhận được đến khi quay trở về. Bọn hắn nhiều người, nếu là thay phiên nhau xuất trận, cho dù đó là Yêu tộc, chỉ sợ cũng không thể duy trì được trong bao lâu.” Lăng Lạc Viêm chậm rãi xoa cằm, những câu nói sau cùng như đang tự thì thầm lẩm bẩm, cân nhắc tính chất khả thi của sự việc.

Lời nói đó rõ ràng dừng bên tai của Dạ Dực. Chờ đến khi Lăng Lạc Viêm vừa cười vừa nhướng mắt nhìn đến chỗ Dạ Dực đang đứng thì không còn nhìn thấy bóng dáng của quạ đen đâu nữa. Trong không khí bỗng nhiên nồng nặc một màn sương mù dày đặc, mang theo hơi thở lạnh lùng như tử vong lan tỏa đến nơi đám người đang tụ tập.

Các tộc kinh dị nhìn thấy đoàn sương mù biến thành một con quạ đen lớn như chim ưng, bọn hắn vội vàng đè chặt thiếu niên đã gần như vô lực xuống đất, rồi hướng đến Xích Diêm tộc quát to, “Viêm chủ chẳng lẽ nói không giữ lời. Đã nói người nào có thể thuần phục hắn thì có quyền sở hữu, hiện giờ ngươi lại thả nó ra, đây là ý gì?”

“Cũng không phải là bản tông chủ thả nó ra, mà là nó có ý với thiếu niên kia, chẳng lẽ như thế cũng không được sao?” Lăng Lạc Viêm nhún vai, lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, chờ đến khi đám người muốn tiếp tục kháng nghị thì đã thấy ý cười bên môi của hắn chậm rãi hạ xuống, hóa thành một đường cong lạnh lùng như băng.

“Đừng quên, nơi này chính là Chiêu Hách Lâu của Xích Diêm tộc.” Bỗng nhiên nhướng mi, tuy vẫn đang mỉm cười nhưng không phải như ban đầu, mà là nghiêm khắc cảnh cáo, lộ ra một loại cảm giác áp bách uy nghi của vị quân chủ trong thiên hạ, đồng thời cũng ẩn ý uy hiếp bằng vũ lực.

Không thể tưởng tượng một con ma vật dưới dạng quạ đen lại muốn dùng thiếu niên này để làm gì, nhưng bọn hắn lại không khỏi kinh hãi cùng kiêng dè với lời nói của Lăng Lạc Viêm, vào lúc này thì chỉ nghe thấy tế ti lên tiếng, “Không sao cả, nó không phải là ma vật tầm thường, mà là hình người biến thành, nó cũng giống như chư vị.”

“Đừng bảo Viêm chủ và tế ti muốn lừa gạt chúng ta?” Trong những tiếng cười lạnh lùng, các tộc đều cảm thấy chính mình như đang bị đùa giỡn. Ma vật chỉ có khả năng nhập vào cơ thể người thì mới có thể hóa hình, chẳng phải mọi người đều biết điểm này hay sao.

Mỉm cười nhìn Dạ Dực, Lăng Lạc Viêm nhếch môi lên. Nếu Dạ Dực muốn cứu thiếu niên kia thì không thể không hóa hình người, đã từ lâu hắn rất tò mò đối với bộ dáng hóa hình của nó.

“Nhân loại” hừ lạnh một tiếng, Dạ Dực biết rõ mình đã bị tính kế, vị chủ tử này của hắn cùng tế ti sau khi đánh ước thì càng ngày càng giỏi che giấu ý tứ chân thật.

Từ giữa đi ra đúng là một đứa bé, bất quá chỉ bảy tám tuổi. Thoát hạ bộ y phục của một thi thể nằm trên mặt đất, tùy tiện mặc vào, xé rách những phần không cần thiết, khuôn mặt của đứa bé thủy chung không thay đổi. Động tác gơ tay nhắc chân không một tia dư thừa, bên trong thần thái lạnh lùng ẩn chứa một loại khí phách nào đó, cái loại khí phách này hiển lộ trên khuôn mặt hài nhi khó tránh có một chút không hài hòa, mặc dù như thế nhưng giờ khắc này không người nào dám cười nhạo. Sau khi nhìn thấy bộ dáng

của hắn, những người đang muốn chế giễu cũng bất giác phải ngậm miệng lại. (ta cũng câm nín không nói nên lời)

Hắn có một đôi mắt to dài, đồng tử lấp lánh lộ rõ màu đỏ ngầu đang lưu chuyển, giống như tất cả máu tươi trên mặt đất đều bị thu vào trong đó, phản chiếu ra nét thâm trầm không phù hợp với niên kỷ của tiểu hài nhi. Mái tóc đen huyền xõa dài sau lưng như bóng đêm u ám mà loài người sợ hãi, bộ y phục nhiễu máu tươi hiện lên màu đỏ sẫm tàn mát ra hơi thở hắc ám khiến kẻ khác cảm thấy bất an.

Giống như đến từ thánh địa bóng đêm, đứa trẻ bảy tám tuổi giẫm lên vũng máu tươi mà đi, lưu lại những dấu chân đỏ sẫm, từng bước hướng đến bọn hắn.

Mỗi một bước chân như đưa tử vong đến gần, không biết vì sao lại có cảm giác này, bọn hắn nhìn thấy đứa bé đi đến, toàn thân bỗng nhiên cảm thấy ớn lạnh, trước mắt rõ ràng chỉ là một tiểu hài nhi, nhưng tản mát hơi thở âm u lạnh lẽo giống như phải hủy diệt chiếm đoạt sinh mạng con người.

144. Quyển 3: Chương 144: Loạn Chiến

Các tộc nhất thời cảnh giác, bọn hắn biết rằng đứa bé trước mắt thật sự không phải một tiểu hài nhi tầm thường. Bọn hắn vẫn chưa quên, nó vốn là ma vật, chỉ là không biết con ma vật này sẽ ăn như thế nào. Được Viêm chủ mang theo trên người thì chắc chắn không phải sủng vật đơn giản như vậy.

Bầu không khí trở nên căng thẳng đầy quỷ bí, chỉ cần chạm vào liền bùng nổ, ngay tại lúc này thì nghe thấy một tiếng cười nhẹ nhàng vang lên, vốn là cười khế rồi sau đó thành cười to, bên trong tiếng cười tràn đầy chế nhạo, nhìn về hướng của Xích Diêm tộc thì thấy có một người không nhịn được cười, trong mắt tràn đầy giễu cợt và thích thú.

“Ta nói vì cái gì mà không chịu hóa thành hình người cho ta xem, nguyên lai là vì như vậy. Dạ Dục, không biết ma vật mấy trăm năm tuổi biến thành tiểu hài nhi thì có cảm giác như thế nào? Hình dáng của Dẫn Hồn tộc các ngươi không phải đều đáng yêu như thế chứ.” Nhấn mạnh hai chữ đáng yêu, Lăng Lạc Viêm lại tiếp tục cười nhạo, Dạ Dục có thể sớm hóa thành hình người nhưng chưa bao giờ hiển lộ cho hắn xem, hôm nay mới hiểu được vì sao mỗi khi nhắc đến hình người thì Dạ Dục đều không nói một câu liền biến mất dạng. (đám cười tiểu Dục của ta =.=)

Đứa bé nhú mi, ánh mắt lạnh như băng không nhìn Lăng Lạc Viêm mà chuyển hướng sang các tộc, nếu không phải bắt buộc dĩ thì hắn căn bản không tính toán hóa thành hình người. Từ trước đến nay hắn không hề có hảo cảm đối với nhân loại, tỷ như những người đang ở trước mắt.

Vốn định lợi dụng hấp thu hồn phách của đám người này để xem có thể thoát khỏi bộ dáng trẻ con hay không nhưng vị chủ nhân này của hắn lại có thái độ như vậy, dù sao trước mắt cũng không đúng thời điểm. Đôi mắt đỏ ngầu nhìn thiếu niên nằm trên mặt đất, đối mặt với đồng tử màu hồng phấn kia, Dạ Dục dừng lại cước bộ.

Mặc dù là bộ dáng hài nhi nhưng ánh mắt đỏ ngầu như máu lại khiến lòng người run sợ, các tộc nghe xong lời nói của Lăng Lạc Viêm thì đều nhất thời trở nên kinh hãi, “Hắn....hắn đúng là Dẫn Hồn tộc?” Dẫn Hồn tộc lấy hồn phách làm thức ăn, chẳng lẽ nó muốn cắn nuốt hồn phách của bọn hắn?

“Chuyện này và những gì đã nói lúc trước đều bất đồng! Yêu vật đã thuộc về chúng ta, Xích Diêm tộc các ngươi không thể nói một đằng lại làm một nẻo!” Bảo bối tới được trong tay cùng với an nguy của bản thân, có người vì sợ hãi mà nói ra ước định lúc trước để làm lợi thế.

“Long Phạm nhớ rõ ước định lúc trước là để cho Yêu tộc tự mình chọn lựa sẽ đi theo ai. Sau đó hắn đã quyết định chọn tông chủ của tộc ta. Như thế tính ra hiện giờ hắn nên thuộc về Xích Diêm tộc mới đúng.” Thần thái tao nhã lạnh nhạt, bạch y bào tề ti chậm rãi mở miệng, ngữ thanh bình thản mà ung dung, lời nói cất lên từ trong miệng của hắn có vẻ như là chuyện đương nhiên, thập phần có lý.

Bị ánh mắt trầm tĩnh ôn hòa trông lại, có người cảm thấy kinh sợ, có người lại không cam tâm, “Rõ ràng lúc trước các ngươi không cần hắn, lúc này chúng ta thuận lợi bắt được hắn thì lại muốn đổi ý, nghĩ muốn dùng ma vật này....Dẫn Hồn tộc này đến ép chúng ta chấp tay giao hắn ra? Không có cửa đâu!”

Người nô nói đến Dẫn Hồn tộc thì ngữ thanh run lên, nghĩ đến lực lượng sẽ đạt được khi có thiếu niên thì dục vọng tham lam lại dâng trào che khuất báo động an nguy dưới đáy lòng.

“Bản tông chủ có nói không cần hẳn? Vì sao ta không nhớ rõ, ta muốn hẳn chứng minh cho ta xem hẳn có lợi ích gì hay không, chỉ cần hẳn có thể chứng minh thực lực của mình thì làm sao Xích Diêm tộc lại không thu nhận hẳn? Chỉ sợ các vị đang hiểu lầm.” Ngữ thanh tràn đầy tiếc nuối, Lăng Lạc Viêm nhếch lên khoe môi, trong mắt mang theo ý cười lạnh lùng xảo quyệt, dường như đang mưu tính điều gì đó nhưng lại lộ ra vẻ tà mị mê hoặc lòng người.

Tuy hẳn không nói như vậy nhưng lúc trước rõ ràng hẳn đem con yêu vật này ném ra ngoài, “Ý của người là căn bản không phải người không cần hẳn?”

“Khi nào thì bản tông chủ nói rằng không cần hẳn? Dưới lầu còn có rất nhiều người, người có thể đi hỏi thử xem, bản tông chủ có từng nói không cần hẳn hay không.” Hẳn chưa từng nói không cần, thông qua linh trận hiện ảnh thì tất cả mọi người chỉ nhìn thấy thiếu niên Yêu tộc chọn lựa hẳn, rồi sau đó các tộc khác không có liên sỉ nhào vào tranh giành.

Dưới hàng lông mày đang nâng lên là một đôi mắt lấp lánh ánh lửa nhưng lại lạnh đến thấu xương, bên trong mang theo ý cười tà mị càng hiển lộ phong thái cùng khí phách của người nam nhân, Lăng Lạc Viêm hơi thoáng nâng lên y mê đỏ rực như lửa, vừa cười vừa hỏi Long Phạm, “Tế ti có nghe thấy bản tông chủ đã từng nói điều gì hay không?”

Đưa tay tách sợi tóc bị rối trên đầu vai của Lăng Lạc Viêm, sợi tóc màu bạch kim chậm rãi theo ngón tay trở nên ngay ngắn, Long Phạm lắc đầu, “Tông chủ không phải người thất tín, những gì đã nói và chưa từng nói thì mọi người ở dưới lầu đều có thể nghe rõ. Sự thật như thế nào cũng không cần phải nhiều lời.”

Dưới ánh mặt trời, sợi tóc quấn quanh đầu ngón tay lấp lánh nhan sắc mê người, nhìn không được Long Phạm hôn xuống, rồi sau đó bạch y bào tế ti ngẩng đầu lên đối mặt với các tộc, trong mắt tựa hồ trống trải không nhìn thấy bất cứ thứ gì, ôn nhu nói nhỏ, “Mưu toan cướp đoạt vật của người khác thì không biết phải làm thế nào.”

“Nếu không trả lại thì phải bị trừng phạt, bản tông chủ từ trước đến nay luôn thưởng phạt công minh.” Lời nói của Lăng Lạc Viêm nhất thời gây nên một trận rối loạn.

“Lăng Lạc Viêm....Người! Người khinh người quá đáng!”

“Bản tông chủ đúng là khinh người, các người có thể làm gì được ta?” Ngữ thanh vang vọng đáp lại bọn hẳn, trong ánh mắt tràn đầy ngông cuồng tà khí pha lẫn sắc bén áp bách. Giọng nói oai nghi như dời núi lấp biển như bão táp cuồng phong, giờ khắc này nam nhân toàn thân hồng sam tựa hồ một ngọn lửa đang bốc cháy mãnh liệt, dường như viêm hỏa đang hiện lên trước mắt thế nhân, chỉ cần một chút sơ suất liền bị hẳn hủy diệt trong nháy mắt.

Các tộc ghen lời, vì hẳn nổi lên cơn thịnh nộ mà cảm thấy sợ hãi. Dưới hồng sam y mê, bàn tay dần dần nâng lên, trên đầu ngón tay đột nhiên hiện ra những ngọn lửa vô cùng diễm lệ hoa mỹ, giống như đó chỉ là một món trang sức xinh đẹp, “Là ai không báo mà dám xâm nhập tộc ta, lại là ai ý đồ lăng nhục Yêu tộc? Các người có thể khi dễ kẻ khác, chẳng lẽ không cho phép bản tông chủ đáp trả một ít?”

“Hôm nay ta muốn các người nhớ rõ, Xích Diêm tộc không phải Xích Diêm tộc của ngày xưa, không phải muốn tới thì tới, muốn đi thì đi. Nếu muốn ở Xích Diêm tộc cướp lấy thứ không phải của các người thì phải trả giá đắt!”

Đám người ở dưới lầu nín thở chứng kiến hình ảnh trong linh trận, tất cả những gì đang diễn ra trước mắt khiến bọn họ bị chấn nhiếp, không thể nói nên lời. Những việc phát sinh ở trên lầu giống như đem xấu xí cùng hoa mỹ hiển lộ, trò hề của các tộc khiến người ta cảm thấy chán ghét, giờ khắc này Viêm chủ của bọn hẳn lại chói mắt uy nghi làm cho người ta không thể không khâm phục, cam tâm tình nguyện quỳ bái dưới chân của hẳn.

Viêm hỏa yêu dã diễm lệ toát ra từ bàn tay của hẳn khiến cho khuôn mặt tuấn mỹ càng thêm mị hoặc nguy hiểm, ngông cuồng tà khí, phong lưu gợi tình. Không biết trên đời này còn ai có thể giống như Viêm chủ đem đủ loại thần thái mị lực này dung hợp với nhau hay không.

Cảm khái cùng thán phục, trong khi Viêm chủ Xích Diêm tộc trong mắt mọi người càng khiến kẻ khác sùng kính hâm mộ, thì các tộc khác càng hiển lộ bản chất xấu xa ghê tởm khó mà chịu được.

Thu hồi linh thức, Long Phạm nâng mắt lên, hẩn thoáng gạt đầu với Lăng Lạc Viêm. Bố trí dưới lầu đã được an bài ổn thỏa, lúc này nên là thời điểm kết thúc.

Lăng Lạc Viêm hướng bàn tay toát ra ngọn lửa đến chỗ của các tộc, nhẹ nhàng tung ra chưởng lực, ngay khi đám người đang khấn trương căng thẳng thì lại nhìn thấy ngọn lửa không phải hướng đến bọn hắn mà lại bay lên người đứa bé quý dị kia.

Kẻ khác kinh hoàng chính là đứa bé không hề bị tổn thương, mà giống như toàn thân đang bốc cháy, đuôi tóc ở phía sau cũng rực lửa một cách quý bí, màu sắc không phải đỏ đậm điểm lẹ mà là u ám như bóng đêm bao phủ. Ngọn lửa thông thả dấy lên xung quanh hắn dường như có thể cắn nuốt hết thấy ánh nắng mặt trời, hiện ra một cảm giác âm u thâm trầm không đáy.

“Cho dù là ma vật Dẫn Hồn tộc thì có bao nhiêu bản lĩnh? Đừng quên chúng ta bên này vẫn nhiều người hơn so với hắn!” Có một người hô to, không biết là vì hăm dọa Dạ Dục hay là vì tiếp thêm can đảm cho chính mình, nhưng lời nói của hắn quả thật có tác dụng.

“Không sai, nếu đã đến bước này, xem ra lỗ phóng lao thì đành phải theo lao.” Trong miệng phát ra những tiếng hét cổ quái, Lang Tiềm tộc, Toan Lan tộc, còn có Phong Tê tộc cùng các tộc khác đều phát ra hiệu lệnh, người của bọn hắn cũng không phải chỉ có bao nhiêu đây, hôm nay phải liều một phen!

Dạ Dục đối với điều này cũng không hề bận tâm, hắn tiếp tục đến gần, không nhanh không chậm lần lượt đón nhận từng người đang có ý đồ giết hắn, bước chân vững vàng cơ hồ chưa hề dừng lại, mỗi một lần thân hình đều như u hồn bí ẩn tránh được những đòn công kích trí mạng, đồng thời nhẹ nhàng xuất thủ bắt lấy linh phách của đối phương hấp thu vào cơ thể.

Chỉ cần hắn khoát tay thì người ở trước mặt sẽ bị hồn phi phách tán. Quang cầu linh phách từ trong thân thể tràn ra bị hắn hấp thu. Không thể tin vào mắt mình, thủ pháp giết người khủng khiếp như thế khiến tất cả mọi người xung quanh vốn đang muốn xông lên rốt cục cũng không dám làm xằng.

“Chết tiệt, sao đám ngu xuẩn kia vẫn chưa đến!” Thủ lĩnh các tộc đều trở nên hoảng loạn, thủ hạ mang theo bên người đều là thân tín, cùng bọn hắn đi vào Chiêu Hách Lâu cũng không ít, nhưng vì để đảm bảo an toàn, cũng là vì đề phòng Phong Trần Tuyết nên bọn hắn đều giấu nhân mã của mình ở trong thành.

“Không cần chờ, tể ti của ta đã sớm chiêu đãi bọn hắn. Lúc trước bản tông chủ đã từng nói qua, các vị từ phương xa mà đến, không tiếp đãi chu đáo thì trong lòng của ta sẽ rất áy náy.” Ở trước mặt mọi người, nam nhân nói ra lời này cư nhiên có thể cười đến mức thâm tình, nhưng đôi mắt lạnh khốc nhìn bọn hắn lại tràn đầy sát khí.

“Chúng ta...thật sự xong rồi?” Đồng Thế của Lang Tiềm tộc mặt xám như tro tàn, thì thào tự nói, dưới chân không nhịn được mà trở nên mềm nhũn, suýt ngã ngồi xuống đất, trong lúc vô ý nhìn sang Phong Trần Tuyết đang đứng khoanh tay ở một bên, hy vọng vừa mới dấy lên thì lại nhìn thấy ánh mắt của hắn đang chăm chú nhìn một người, càng làm cho hy vọng trong lòng của Đồng Thế cấp tốc bị dập tắt.

Kiên Kỳ tộc bảo rằng không nhúng tay, bất luận nơi này xảy ra chuyện gì đều không hề bận tâm, ngay cả nửa điểm tiếng vang cũng chưa phát ra.

Trên đỉnh Chiêu Hách Lâu đã trở thành một đồng hồ hỗn độn, thi thể nằm ngổn ngang trên mặt đất, máu tươi lan tràn trải rộng. Một bên là người của Xích Diêm tộc, một bên là Kiên Kỳ tộc khoanh tay đứng nhìn, mà ở trên cao đài là thiếu niên Yêu tộc đang cuộn mình ngăn cản ánh mặt trời, lúc này hiển lộ ra làn da trong suốt như tuyết nhưng không thể gợi lên dục niệm điên cuồng của các tộc, bọn hắn đang lâm vào nỗi kinh hoàng của tử vong.

Mấy trăm người đứng dưới mái ngói bị vỡ nát, ánh mặt trời đang chiếu xuống từ phía trên đỉnh của mái hiên bị bọn hắn phá hủy, vốn là thời tiết âm áp nhưng bọn hắn lại cảm thấy toàn thân giá buốt, nhìn nhau đều thấy được trên mặt đối phương cũng hiện lên nỗi sợ hãi như mình. Bọn hắn nhiều người nhưng không một ai dám ra tay với con ma vật trong bộ dáng đứa bé. Một khi tiếp cận, đều phải chịu chết.

Liếc mắt nhìn nhau, các tộc vì tranh giành thiếu niên mà đã từng công kích lẫn nhau, lúc này vì để bảo toàn tánh mạng mà tính toán cùng chung tiến thoái. Trong mắt hiện lên một tia quỷ dị, đột nhiên mấy người thủ lĩnh nhảy vọt lên nóc nhà đã bị phá nát.

Vì phòng ngừa thiếu niên trốn thoát mà Xích Diêm tộc đã thiết lập kết giới giăng kín tứ phía, vì vậy nóc nhà là cơ hội duy nhất có thể thoát thân.

Hơn mười người không hẹn mà cùng nhau nhảy lên, vọt ra ngoài nóc nhà, mắt thấy cơ hội sống sót ngay tại trước mắt, chưa kịp vui sướng thì bỗng nhiên ở giữa không trung bọn hắn cùng nhau gào thét thảm thiết, tiếng kêu bi thương vang tận mây xanh.

“Ngu xuẩn.” Nham Kiêu lắc đầu, các trưởng lão vẫn đang ở xung quanh trụ đá, linh quang lấp lánh trong tay, từng trận ánh sáng lóe lên ở trên đỉnh Chiêu Hách Lâu, cả mái nhà ở nơi đây đã sớm bị kết giới bao trùm.

Giống như có cái gì đó xuyên thấu da thịt xương cốt, đem hồn phách từ bên trong đánh nát, bọn hắn không nghĩ đến kết giới có thể khiến bọn hắn trọng thương như vậy, linh phách bị hao tổn đau đớn làm cho khuôn mặt của bọn hắn vặn vẹo.

Bị kết giới làm tổn hại linh phách thì linh lực sẽ bị hao tổn, nếu không tu bổ nhất định sẽ chết ở nơi này, mà cho dù có thể rời đi thì những gì vốn có cũng toàn bộ bị mất sạch.

“Liều mạng cùng bọn hắn, tất cả lên hết cho ta!” Để cho thủ hạ hưởng đến đám người của Xích Diêm tộc, bọn hắn phải xông ra khỏi Chiêu Hách Lâu, giống như súc vật bị vây hãm phải đấu tranh vật lộn, bọn hắn hiển lộ bộ mặt dữ tợn đi đến bên cạnh thiếu niên.

Duy nhất chỉ có thể chiếm lấy linh lực từ trên người của hắn, chỉ cần có được hắn thì có thể bù lại linh lực đã bị mất!

Không thể chống cự dưới ánh nắng mặt trời, thiếu niên hơi thoáng nhíu mắt lại, y bào mỏng manh trên người bị xé rách, có người lại đưa tay vuốt ve trên người của hắn nhưng hắn không kháng cự, thuận thế dựa vào, không chút do dự đem thân thể ẩn náu dưới bóng râm.

Vài giọt máu dính trên khuôn mặt trắng như tuyết, cánh tay quỳ rũ nhiễm một màu đỏ thẫm, đôi mắt khép hờ nhàn nhạt lộ ra màu hồng phấn, vẫn trong suốt thuần khiết đến mức thấu triệt. Ngay trước mặt các tộc, hắn đang cuộn mình giấu thân thể dưới bóng râm.

Bọn hắn vẫn chưa kịp động thủ thì phía sau đã có hơi thở tử vong đang tiến đến gần.

Giống như đang gạt quả, lần lượt đem hồn phách của nhân loại trước mắt hấp thu, Dạ Dục không một chút hoang mang tiến đến gần, mỗi một bước chân đều chậm rãi, hắn thích cảm thụ nỗi tuyệt vọng của con người khi sắp đến bờ vực tử vong. Những người ở trước mắt làm cho hắn cảm thấy thỏa mãn thích thú.

Rõ ràng không thấy một chút biểu tình nhưng khi hắn đến gần thì các tộc đều có thể nhìn thấy ý cười âm u trên khuôn mặt của hắn. Đứa bé ở trước mặt đang dần dần biến hóa, giống như hấp thu chất dinh dưỡng, ngọn lửa âm u lẳng lặng thiêu đốt ở phía sau không ngừng bốc lên, khuôn mặt trẻ con bắt đầu thay đổi, thân hình dần dần cao lớn.

Mỗi một lần hấp thu linh phách thì hắn lại lớn lên thêm một chút, hơi thở tử vong âm u lạnh lẽo trên người càng lúc càng mãnh liệt. Lại một lần nữa tìm y phục thích hợp trên những thi thể ngổn ngang nằm dưới mặt đất, thiêu hủy thi thể bằng viêm hỏa mà chủ nhân của hắn đã truyền cho, mặc vào một bộ hắc y bào rộng rộng máu tươi, giống như vong hồn đang ngao du trên thế gian, bắt tay chiếm đoạt sinh mệnh con người.

“Nguyên lai Dẫn hồn tộc còn thích cướp đồ của người chết, chắc chắn, đáng tiếc là ta vẫn thích bộ dáng lúc trước của ngươi hơn, tiểu Dạ Dục....” Ngữ thanh ngả ngón vừa cười vừa nói, Lăng Lạc Viêm cũng không bận tâm bầu không khí lúc này dường như có một chút không thích hợp.

Cố ý trêu đùa Dạ Dục, nhưng Lăng Lạc Viêm lại thập phần tán thưởng bộ dáng hình người của Dạ Dục, bất luận là lớn hay là nhỏ, đều là ngoại hình mà hắn yêu thích, nhất là có chết cũng không mở miệng, điểm này phi thường khơi dậy hứng thú của hắn.

Thân ảnh cao lớn tối đen dừng lại, Dạ Dực nhíu mi, rút cục ngừng tay hướng đến vị chủ nhân của hắn nhìn lại, ngay lập tức liền thấy Long Phạm tiến lên phía trước vài bước, ngăn cản ánh mắt tràn đầy hứng thú của Lăng Lạc Viêm.

“Lạc Viêm muốn biết linh lực trên người của ta hao tổn như thế nào?” Bỗng nhiên hỏi như vậy, Long Phạm chậm rãi đứng trước người Lăng Lạc Viêm, ngăn cản ánh mắt của hắn cùng Dạ Dực trong lúc đó.

145. Quyển 3: Chương 145: Kinh Biển

“Nói mau.” Không còn tâm tình đùa giỡn, Lăng Lạc Viêm lập tức nhớ tới vấn đề vốn đang rất lo lắng, hạ xuống ý cười trên choker Dạ Dực, sắc mặt trầm xuống, liền tính toán kéo Long Phạm hướng dưới lầu mà đi, “Nơi này không phải chỗ, mau theo ta quay về.” Hắn phải xác định Long Phạm bình yên không có việc gì.

“Không muốn nhìn xem một chút?” Long Phạm giữ lại Lăng Lạc Viêm, so với vẻ mặt rõ ràng đang lo lắng bất an của Lăng Lạc Viêm thì đôi mắt thanh lam vẫn trầm tĩnh bình yên, ngay cả giọng nói cũng ôn hòa nhẹ nhàng, tùy tiện hỏi, dường như người bị hao tổn linh lực nghiêm trọng không phải là hắn.

“Còn có cái gì đáng để xem.” Liếc mắt nhìn phía sau, Nham Kiêu đang mang theo người phong tỏa lối đi xuống lầu, mà ở giữa cao đài vốn là một chỗ rộng lớn lại lấp đầy thi thể, hết thấy mọi việc xem như đã an bài ổn thỏa.

“Còn tưởng rằng Lạc Viêm muốn nhìn Dạ Dực hóa thành hình người nuốt linh phách như thế nào nữa chứ.” Thoáng mỉm cười, thần nhiên mà nói, cho dù Long Phạm bình tĩnh trả lời nhưng bất quá Lăng Lạc Viêm vẫn lập tức hiểu được hàm ý trong câu nói của Long Phạm. Hắn làm sao có thể quên tể ti của hắn là người cực kỳ hẹp hòi ích kỷ.

“Chẳng lẽ ngươi thực sự nghĩ rằng Dạ Dực có thể so sánh được với người hay sao?” Nghe Long Phạm nói như vậy, hắn không khỏi nhíu mày trầm mắt, vào lúc này thì tất cả mọi việc đều không quan trọng bằng cách giải quyết hiểm họa trên người của Long Phạm.

“Nếu quả thật như vậy thì rất gay go.” Lời nói chậm rãi nghe không ra có ẩn ý nguy hiểm trong đó, ánh mắt nhìn Dạ Dực hiện lên mấy phần ý cười, bị Long Phạm nhìn chăm chú như thế khiến vẻ mặt lạnh lùng của Dạ Dực rốt cục trở nên thận trọng.

Khi còn là quạ đen hắn đã từng bị Long Phạm cảnh cáo, hắn làm sao lại không biết tâm tư của vị tể ti này đối với chủ nhân của hắn là như thế nào. Cái loại độc chiếm không thể tiếp nhận bất luận sự vật gì tồn tại chen ngang vào quan hệ của hai người. Cho dù bị nguy trạng dưới đáng về tao nhã lạnh nhạt, thánh khiết thoát tục, nhưng những gì Long Phạm đã từng nói lại mãnh liệt đến mức làm cho hắn không thể không cẩn thận nhớ kỹ.

Không được phụ thuộc vào hồn phách bên trong của Lăng Lạc Viêm, không được cùng Lăng Lạc Viêm lấy hồn phách nói chuyện với nhau, không được hóa thành hình người.

Bản thân hắn đối với bộ dáng của loài người không hề có hảo cảm, huống chi là bộ dáng như đứa bé giống thế này, tất nhiên hắn liền đáp ứng. Nhưng hôm nay bị bắt hiện hình là vì chủ nhân của hắn đã tính kế, nam nhân kia cũng trợ giúp, là cố ý hay là tính toán nhân cơ hội này đem hắn trừ khử?

Hôm nay đối với Lăng Lạc Viêm mà nói, sự tồn tại của hắn đã không còn tất yếu như lúc trước.

Đều là vì chủ nhân của hắn dẫn đến tai họa, hàng lông mày càng thêm nhíu chặt, đôi mắt đỏ ngầu lạnh lùng hướng đến cao đài nhìn lại, thiếu niên đang tránh né ánh sáng dưới bóng râm cũng là đầu số gây nên việc này. (sắp bị con rồng nướng thịt quạ nên em nó giận cá chém thớt)

Hơi thở âm u lạnh lẽo nồng nặc khắp toàn thân, cơ hồ tản mát ra mùi thối nát của tử vong. Hắc y tóc đen, Dạ Dực giống như sứ giả đến từ thánh địa tử thần, đem bất mãn trong lòng phát tiết ra ngoài.

Hàng lông mày lười mác, ánh mắt đỏ ngầu toát ra không phải là sát ý, cũng không phải thịnh nộ. Tuy trong đôi mắt đỏ thẫm như máu tươi nhưng lại lạnh lùng giá buốt khiến hồn phách của con người đều đóng băng. Cẩn chặt môi, ngọn lửa âm u quán quanh mái tóc đen huyền, bất luận chạm vào kẻ nào thì người đó đều bị

viêm hỏa hóa thành tro bụi. Khuôn mặt thon gầy càng làm nổi bật hàng lông mày lưỡi mác. Mỗi khi hần vươn tay ra thì hồn phách của người ở trước mặt lại bị chiếm đoạt.

Chỉ cần có người chắn trước người thì hần không chút do dự bắt lấy hồn phách nuốt vào trong bụng, mặc dù đây là một buổi đại tiệc, linh phách vốn là thứ hần thích nhất nhưng đối với tâm tình không mấy tốt đẹp thì ăn uống cũng trở nên nhạt nhẽo.

Sau trận này không biết sẽ như thế nào, hần bị ép hóa thành hình người, không biết tể ti sẽ dành cho hần loại trừng phạt nào, trực tiếp đánh hần quay về cấm kỵ giới, có lẽ cũng không phải là không có khả năng.

“Tự mình dẫn đến tai họa lại cần người khác đến giải quyết, Yêu tộc quả nhiên vô dụng.” Cúi đầu nhìn thiếu niên ở dưới chân, Dạ Dực bắt lấy một nam nhân đang muốn đánh lên phía sau lưng hần, đem linh phách hấp thu vào trong tay rồi ném người đó văng ra khỏi kết giới, vừa chạm vào kết giới lại có một tiếng kêu thảm thiết có chút chói tai vang lên. Thiếu niên mỉm cười nhìn thấy người nọ bị kết giới tổn thương hồn phách, linh lực không thâm hậu thì kết quả chính là hồn phi phách tán.

“Ta chưa bao giờ trêu chọc ai, là bọn hần đến trêu chọc ta, ta chán ghét bọn hần.” Nói đến đây, khi thiếu niên nhìn thấy người kia bị hồn phi phách tán mà chết thì nụ cười càng thêm sáng lạn.

Dạ Dực cười lạnh lùng, “Là yêu vật mà nói, người không đủ tư cách.” Nếu không ra tay giết càng nhiều người thì làm sao xứng với danh xưng yêu ma mà nhân loại đã dành cho bọn hần? Nếu đã xem bọn hần là dơ bẩn, là tội ác, thì phải sống làm sao cho xứng với cái tên của mình.

Nâng tay lên, hần lại tiếp tục hấp thu hồn phách của một người, trải qua ngày hôm nay, có lẽ trong một thời gian ngắn hần không cần phải ăn.

Bởi vì Dạ Dực ra tay, nhân số bên trong đám người nhanh chóng giảm bớt, kết giới vốn được lập ra để phòng ngừa thiếu niên Yêu tộc trốn thoát, bây giờ lại trở thành công cụ cắt đứt con đường sống cuối cùng của các tộc. Nham Kiêu dẫn đầu các trưởng lão Xích Diêm tộc đang ở dưới lầu giao thủ cùng các tộc còn lại, vì chạy trốn chết mà sớm mất đi ý chí chiến đấu, trong lòng tràn đầy hoảng sợ, đương nhiên bọn họ không phải là đối thủ của Xích Diêm tộc, trận hỗn chiến sắp đến hồi kết thúc.

Đám người đang ở dưới Chiêu Hách Lâu chuyên tâm nhìn vào linh trận hiện ảnh, trong đó ngoại trừ hỗn loạn thì không biết phải dùng từ ngữ gì để hình dung, bọn hần chỉ nhìn thấy một màn giết chóc lóa mắt. Chứng kiến sự tình phát triển, trong đám người bất luận là dân chúng hay là các thế lực khác, cho dù nhìn thấy các tông tộc bị đuổi tận diệt tuyệt nhưng đối với màn giết chóc như vậy lại không hề phản cảm, bọn hần chỉ thấy đó chính là ác quả ác báo.

Những người này rõ ràng là gieo gió gặt bão. Nhân số Xích Diêm tộc không nhiều lắm nhưng lại chiến thắng áp đảo, lực lượng nắm trong tay của Viêm chủ rõ ràng hiển lộ oai nghi của Xích Diêm tộc.

Rất nhanh, hết thảy đều trở nên trấn định, cuộc chiến chấm dứt. Tàn cục trên đỉnh Chiêu Hách Lâu, ngoại trừ Kiên Kỳ tộc của Phong Trần Tuyết và Xích Diêm tộc thì không còn nhìn thấy những người khác.

Tiếng hoan hô hò reo truyền từ dưới lầu lên đến đỉnh Chiêu Hách Lâu. Đối với trận chiến ngày hôm nay rất nhiều người vẫn chưa hiểu hết nội tình, nhưng không người nào lại không biết các tộc khác xâm nhập địa giới Xích Diêm tộc, bọn hần còn chính mắt nhìn thấy các tộc mưu toan cướp đoạt yêu vật đã muốn thần phục Viêm chủ. Đối với cái chết của những người đó, không ai cảm thấy đồng tình, bọn hần thậm chí vì Xích Diêm tộc thắng lợi mà ăn mừng.

Lăng Lạc Viêm vốn muốn cùng Long Phạm đi xuống lầu, trong lúc hai người đang nói chuyện thì hỗn chiến càng lúc càng nghiêm trọng, mãi cho đến khi kết thúc, trong tiếng hoan hô hò reo thì bọn hần mới liếc mắt nhìn nhau, thu lại linh trận hiện ảnh. Lúc này định bước xuống dưới lầu thì bỗng nhiên phía sau truyền đến một câu.

“Xích Diêm tộc quả nhiên không phải Xích Diêm tộc của ngày xưa, nếu muốn có được thì thực sự không hề dễ dàng.” Không che giấu mưu đồ trong lòng đối với Xích Diêm tộc, người nói chuyện đúng là Phong Trần Tuyết.

Hần thủy chung thờ ơ nhìn cuộc chiến, quả thật giữ lời không hề nhúng tay, Lăng Lạc Viêm gật đầu, không thêm để ý, “Người thật ra biết giữ lời, hôm nay những người này là do người đưa đến, vì người biết giữ chữ

tín nên bản tông chủ tạm thời không tính toán với người.”

“Vốn định dẫn đến phiên toái, hiện giờ lại làm cho Xích Diêm tộc của người cả danh lẫn lợi đều đạt được. Viêm chủ nên cảm tạ ta, nếu không phải ta nhúng tay sẽ không có người Lăng Lạc Viêm, cũng sẽ không có Xích Diêm tộc ngày hôm nay.” Phong Trần Tuyết khoanh tay trước ngực mà đứng, theo như ý tứ của hắn, hắn không nghĩ đến sự việc trước kia lại dẫn đến “Lăng Lạc Viêm” khó đối phó như ngày hôm nay.

“Chung quy người cho rằng hết thảy những thứ này đều là công lao của người? Phong Trần Tuyết, chớ chọc bản tông chủ buồn cười, có người tự xưng thông minh, bắt quá ta chỉ thuận tiện lợi dụng mà thôi, hiện tại ta không có thời gian cùng người tán dóc, bản tông chủ còn có chuyện quan trọng trong người.”

Không kiên nhẫn cùng Phong Trần Tuyết dây dưa, Lăng Lạc Viêm muốn thừa cơ hội này để hỏi kỹ càng về chuyện của Long Phạm, thấy Dạ Dực đã quay trở về bên cạnh, hắn ngừng đầu ý bảo Dạ Dực hướng đến cao đài ở cách đó không xa, “Đem phiên toái mang đi, người cứu hắn thì tự mình mà giải quyết.”

Hắn nói chính là thiếu niên Yêu tộc, Dạ Dực lưỡng lự một chút, hóa thành hình người quả thật là vì cứu thiếu niên kia, nhưng mà mang về thì...

“Hắn muốn chứng minh ngoại trừ thân thể của mình thì vẫn còn tác dụng khác, hắn có thể giết người, như vậy đủ rồi.” Lời nói của Lăng Lạc Viêm rất ngắn gọn, không biết vì sao hắn lại cảm thấy trong mình nôn nao khác thường, tim đập bỗng nhiên nhanh hơn, một trận khó chịu dâng lên trong lòng, không muốn cùng bất luận kẻ nào nhiều lời.

“Không chỉ giết người, mà ta còn rất thích.” Thiếu niên bỗng nhiên đứng lên từ trên cao đài, ánh nắng mặt trời phía trên mái đình vỡ nát bị tầng mây che chắn, trên người loang lổ vết máu đã khô, khuôn mặt trong sáng bỗng nhiên mỉm cười nói ra cảm giác giết người, cái loại thuần khiết này thật giống như không biết giết người là một tội ác trên thế gian.

“Người thích máu? Vừa khớp bản tông chủ chán ghét máu tanh. Từ đây về sau người đi giết người cho ta.” Thuận miệng đáp lại, Lăng Lạc Viêm vẫn cảm thấy cái loại nôn nao trong lòng vẫn chưa nguôi, chẳng lẽ mùi máu tanh ở xung quanh quá nồng nặc mới khiến hắn cảm thấy khó chịu như vậy? Hắn muốn mau chóng rời khỏi nơi này.

Long Phạm bên cạnh vẫn chưa lên tiếng, đôi mắt khẽ khép lại không biết đang suy nghĩ chuyện gì, hai người vừa bước xuống bậc thang thì lại nghe giọng nói của Phong Trần Tuyết truyền đến, lúc này ngữ điệu giống như lần đầu tiên hắn gặp Phong Trần Tuyết, không hề che giấu vẻ ngang ngược hung tàn.

“Người quả thật rất mạnh, Lăng Lạc Viêm. Linh trận hiện ảnh khiến người trong thiên hạ đối với những tông tộc khác thất vọng, tăng lên uy danh cho Xích Diêm tộc của người. Thu phục Yêu tộc đồng thời diệt cỏ tận gốc đám tông tộc đang oán hận các người, tể ti của người cũng đã phái người ra bên ngoài truyền lệnh của Viêm chủ. Bất quá người đừng cao hứng quá sớm, những gì người có được, một ngày nào đó ta sẽ đoạt lại từ trong tay của người.”

Ngữ thanh mang theo hương vị huyết tinh thoang thoảng trong gió, lời nói của Phong Trần Tuyết giống như diêm xấu đâm máu. Ở sau lưng bọn hắn, Phong Trần Tuyết dùng loại ánh mắt nào để nhìn bọn hắn rồi nói ra những lời này, cho dù không quay đầu lại cũng có thể đoán được.

“Quả thật như lời người nói, bắt quá ai bảo Kiền Kỳ tộc của người tự mình dâng lên tận cửa, bản tông chủ không muốn lợi dụng cũng không thể. Phong Trần Tuyết, hôm nay là người tính sai, chúng ta chỉ là tương kế tựu kế. Có thể sử dụng thì cứ dùng, không muốn lãng phí tâm ý của Phong tông chủ. Nếu có trách, thì cũng là do người tự mình tìm đến tận cửa.” Lăng Lạc Viêm nghiêng đầu cười lạnh, liếc mắt nhìn nam nhân ở phía sau. Kiền Kỳ tộc thủy chung vẫn là một mối hiểm họa.

Hôm nay đến tột cùng kết quả thu được bao nhiêu? Dạ Dực đi theo phía sau, bên cạnh hắn là thiếu niên Yêu tộc cũng tự giác đuối kíp. Ngoại trừ những gì Xích Diêm tộc đoạt được theo như lời của Phong Trần Tuyết, ngoại trừ thiếu niên này, còn có hắn cũng bị tính vào trong đó.

Hai người này....một người được hắn xưng là chủ nhân cùng một người đã trải qua gần ngàn năm....

Cũng giống như suy nghĩ của Dạ Dực, các trưởng lão không ngừng bội phục. So với tâm tình của những người ở xung quanh mình, lúc này Lăng Lạc Viêm không hề vui sướng, mà ngược lại có chút không bình

tĩnh, cái loại nôn nao bất an làm tâm tư của hắn cảm thấy khó chịu.

“Chúng ta đi thôi.” Lăng Lạc Viêm thản nhiên nói nhỏ một tiếng, cùng Long Phạm đi xuống lầu. Phía sau, ánh mắt của Phong Trần Tuyết không hề rời khỏi hai người nửa bước. Từ miệng của Lăng Lạc Viêm nói lên hai chữ “Chúng ta”, trong mắt của Phong Trần Tuyết lộ ra vẻ phức tạp.

Đoàn người đi xuống lầu, những bậc thang uốn lượn vòng quanh, đi đến được nửa đường thì bỗng nhiên Lăng Lạc Viêm cảm thấy co rút trong lòng, mà đồng thời người nam nhân đang sánh vai cùng hắn bỗng nhiên ngã xuống.

Vội vàng đỡ lấy y mê thuận bạch, tiếp được thân hình ngã xuống của Long Phạm, trong ngực của Lăng Lạc Viêm đột nhiên thắt chặt, ngay cả hô hấp gần như cũng đình trệ, bên tai tựa hồ có thể nghe được tiếng tim đập loạn nhịp của chính mình.

Sắc mặt thoáng chốc trắng bệch, ôm chặt Long Phạm, hắn quả thật không dám tin Long Phạm lại có thể bất tỉnh ngay trước mặt hắn, thân thể ngã xuống lại chính là Long Phạm, tại sao lại như thế? Tại sao lại đến mức này?!

Có gần ngàn năm linh lực, cho đến bây giờ không hề biết bại dưới tay ai, giống như ngay cả thiên hạ cũng có thể bị Long Phạm hủy diệt, giờ khắc này lại ngay trước mặt hắn mà mất đi tri giác rồi ngã xuống....

“Long Phạm!” Bên tai đột nhiên nổi lên một trận ong ong, chỉ nghe thấy tiếng tim đập từng trận cuồng loạn, ngoại trừ như thế, hắn không còn cảm thấy bất cứ điều gì, dường như hết thảy tiếng vang đều bị ngăn cách, ngay cả tiếng quát của mình hắn cũng không thể nghe thấy, cũng không biết tiếng hét kinh hãi của hắn run rẩy đến mức nào, hắn chỉ biết giờ khắc này Long Phạm ngã xuống ngay trước mặt hắn.

146. Quyển 3: Chương 146: Khó Lường

Kiểm chặt bước chân nghiêng ngã của mình, Lăng Lạc Viêm không chế không được bản thân khiến đôi tay trở nên run rẩy, hắn có thể cảm giác được sức nặng trên cánh tay, điều này chân thật nhắc nhở hắn, việc phát sinh trước mắt không phải ảo giác cũng không phải đang chìm trong giấc mơ.

“Tề ti” Các trưởng lão trong nháy mắt đều biến sắc, việc phát sinh trước mắt khiến người ta không dám tin tưởng, tề ti Long Phạm, người được xem như thần nhân, như thế nào lại?

Giống như đột nhiên có một tia sấm sét đánh lên đầu bọn hắn, đang vui mừng thì trong khoảnh khắc tất cả đều bị đánh tan. Đám người Nham Kiều đang đứng ở phía sau Lăng Lạc Viêm không biết biểu tình của tông chủ như thế nào, bọn hắn chỉ nhìn thấy bóng dáng cứng đờ, giống như trong nháy mắt bị lấy mất thứ gì, cực kỳ chậm rãi từ từ ôm chặt tề ti.

Xung quanh là những trụ nhà màu đỏ bên cạnh những bức tường trắng xóa, những nấc thang màu ngọc thạch uốn lượn từ trên đỉnh Chiêu Hách Lâu dần dần đi xuống, phía trên tay vịn bậc thang có khắc những hoa văn hình ngọn lửa hé ra màu đỏ thẫm như đang quán quanh đoàn người. Bọn hắn chỉ có thể thất thần mà nhìn sự việc đột ngột phát sinh, không một dấu hiệu báo trước

Tiếng hoan hô hò reo của dân chúng thay nhau vang lên ở dưới lầu, có thể rõ ràng nghe thấy, càng làm những gì đang xảy ra trước mắt có vẻ không chân thật, tựa hồ bọn hắn đang ở trong một giấc mộng. Bị tiếng hò reo ầm ỉ làm bình tĩnh, bọn hắn rất cục phục hồi tinh thần.

“Tông chủ...” Nham Kiều tiến lên phía trước vài bước, đang muốn mở miệng thì lại bị bóng dáng trước người lan tỏa một luồng hơi thở thâm trầm áp bách, hắn chỉ có thể há miệng thở dốc không thể nói được lời nào.

Ôm Long Phạm, Lăng Lạc Viêm cắn chặt môi, hắn nghiêng răng, siết chặt đôi tay đang vòng quanh thân người Long Phạm, hung hăng chăm chú nhìn người trong lòng, “Kẻ lừa đảo.”

Nói cái gì là coi như thuận lợi, lộ ra vẻ mặt bình yên vô sự với hắn, hỏi hắn có muốn biết linh lực bị hao tổn như thế nào hay không, hiện giờ thì sao? Chẳng lẽ đây là kết quả, là đáp án cho hắn?!

Sớm biết như thế thì lúc trước hắn nên ép Long Phạm nói rõ ràng đến tột cùng linh lực bị làm sao.

Trong lòng phập phồng giống như sóng biển cuộn trào, cũng giống như ngọn lửa đang thiêu đốt. Trước mặt hắn chính là bộ dáng khi Long Phạm trả lời hắn, cái loại mỉm cười bình tĩnh đem hết thủy triều che giấu. Kiểm chế cảm thụ trong lòng không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, hắn hít một hơi thật sâu rồi chậm rãi ngoảnh đầu lại, “Về tộc, đi đường hầm của Chiêu Hách Lâu, việc của Long Phạm không thể để cho tộc nhân biết.”

Ngữ thanh lạnh lùng cứng rắn giống như bị cưỡng ép thoát ra từ trong cổ họng, cho dù là nghiêng nửa đầu nhưng Nham Kiêu vẫn kịp nhìn thấy đôi mắt kia, tựa hồ có viêm hỏa đang thiêu đốt trong đó, nhìn không thấy có nửa điểm mỉa mai hoặc thâm tình như ban đầu, mà giờ khắc này chỉ còn lo lắng và phần hận đan xen cùng một chỗ.

Tông chủ đang tức giận tể ti lúc trước không nói rõ nguyên nhân? Hay là tức giận chính mình không sớm phát hiện dị thường? Có lẽ nên là cái thứ hai.

“Tuân lệnh,” Nham Kiêu lĩnh mệnh, không dám nhiều lời, hắn không biết tâm tình của tông chủ giờ khắc này như thế nào, hắn cũng đoán không ra. Trong lòng của các trưởng lão đều rối loạn, càng hướng chỉ quan hệ không hề đơn giản giữa tông chủ và tể ti.

Nham Kiêu dẫn đường, ở phía sau hắn là Lăng Lạc Viêm đang ôm Long Phạm. Từng bước đi xuống bậc thang, đoàn người đi vào đường hầm, Lăng Lạc Viêm thủy chung nhìn nam nhân trong lòng ngực, dưới chân không hề dừng bước, không biết đi được bao lâu cho đến khi xương quai hàm co rút đau đớn thì hắn mới phát hiện từ đầu đến cuối hắn vẫn đang cắn chặt răng, dường như nếu không làm như vậy thì hắn liền đem tất cả bất an cùng phần nộ không thể kiểm chế phát tiết ra ngoài.

Cước bộ nhanh hơn, hắn ngẩng đầu hỏi phía trước, “Đường hầm dài bao nhiêu, vì sao còn chưa tới?” Chết tiệt! Đã đi bao lâu rồi? Thế nhưng vẫn chưa thấy lối ra.....

Lăng Lạc Viêm nhíu mày, giọng nói vang lên trong đường hầm tối tăm, trầm thấp mà đầy áp lực, hắn chưa từng để ý các trưởng lão ở phía sau có thể nghe ra trong đó sự nôn nóng cùng trầm trọng, dường như đang kiểm chế một cơn cuồng phong bão táp, nôn nóng sốt ruột như thế không chỉ là bất mãn mà càng mang nhiều ý tứ chất vấn đầy nguy hiểm.

“Bẩm tông chủ, đường hầm từ trong thành thông qua tổng điện dưới chân núi, cũng gần sắp đến.” Nham Kiêu không dám chần chừ vội vàng trả lời, hắn sợ chỉ cần do dự trong chốc lát sẽ dẫn đến hậu quả khó lường.

Sau khi Nham Kiêu trả lời thì tông chủ không còn phản ứng gì khác, các trưởng lão hơi thoáng thả lỏng tâm tình, nhưng gánh nặng trong lòng vẫn chưa giảm bớt. Vấn đề của tể ti chưa được giải quyết, vì sao lại như vậy thì bọn hắn không biết rõ, không chỉ có tông chủ, bọn hắn cũng thật sự rất lo lắng.

Tiếng bước chân dồn dập vang lên trong đường hầm tối tăm, đoàn người không hề mở miệng, vừa đến chân núi, đám người vận dụng linh lực nhảy lên, bỗng nhiên một thân ảnh màu đỏ lướt qua, tông chủ của bọn hắn đã ôm tể ti bay lên đỉnh núi.

Bọn hắn vội vàng đuổi theo, đến khi vào được tổng điện thì nghe người bẩm báo tông chủ đã ôm tể ti quay về Xích Viêm cung.

Quyết Vân và những người ở lại trong tộc cũng nghe thấy tin tức mà chạy đến, một đám nhìn nhau chăm chú, cũng không dám chờ đợi ở trước cửa Xích Viêm cung, giờ khắc này tể ti đột nhiên như thế, nếu bọn hắn không giữ bình tĩnh thì tộc nhân nhất định sẽ bất an.

Đối với Xích Viêm tộc từ trên xuống dưới, cho dù là bất luận kẻ nào thì chuyện phát sinh ngày hôm nay đều không thể tưởng tượng, khiến người ta khó có thể tin được, cũng làm cho người ta bất an lo lắng, chỉ mong tể ti mau chóng chuyển biến tốt đẹp.

Không biết tông chủ có biết nội tình trong đó hay không, tể ti....đến tột cùng làm sao lại như thế?

Đặt Long Phạm lên trên chiếc giường mà hai người hằng ngày vẫn cùng nhau nằm ngủ, trong Xích Viêm cung, Lăng Lạc Viêm nhìn khuôn mặt bình yên như đang ngủ say của người nam nhân trước mắt, nắm chặt tay, hận không thể nhìn xuyên thấu khối thân thể này, xem đến tột cùng còn những chuyện gì Long Phạm vẫn chưa nói rõ với hắn.

“Tên hồn đản này, tính gặt ta đến khi nào?” Khê thì thầm đối với nam nhân đang nằm trên giường, bỗng nhiên hắn cảm thấy mình thật vô lực, Long Phạm chưa bao giờ để lộ ra nửa điểm với hắn rằng vấn đề đã nghiêm trọng đến mức này, nghiêm trọng đến mức đột nhiên hôn mê ngay trước mặt hắn.

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến trên người của Long Phạm sẽ xuất hiện tình trạng ngoài ý muốn như vậy, đây là hậu quả hao tổn quá mức linh lực? Là vì Long Phạm hai lần ba lượt cứu hắn, vì để tập hợp hồn phách của hắn đưa về thế giới bên kia, lại tự mình đi đến đó dẫn hắn quay về, vì hết thấy những điều đó mà phải trả giá?

Nghĩ đến việc này cơ hồ làm cho hắn cảm thấy tim mình đang ngừng đập, không có cách nào kiểm chế nỗi kinh hoàng dưới đáy lòng. Mặc dù biết rõ giờ khắc này Long Phạm chỉ hôn mê mà thôi, hắn đã xác định cũng khẳng định chính mình sẽ không đoán sai, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày thì Long Phạm sẽ tỉnh lại, nhưng cho dù là như thế thì bất an trong lòng của hắn vẫn cuộn cuộn dâng trào như sóng to gió lớn không thể bình ổn.

Long Phạm là vì hắn nên mới bị như thế, khi nhận ra điểm này thì trong ngực hắn như có vật gì đó đâm vào, giờ khắc này vẫn còn âm ỉ đau đớn, làm cho hắn không thể bình yên chờ đợi Long Phạm tỉnh lại. Hắn phải làm cái gì đó, phải hỏi cho rõ ràng.

“Ngải...” Hắn gọi ngân hồ.

Ngải nhất định sẽ biết một vài việc mà Long Phạm giấu diếm, một vài việc mà Long Phạm chưa từng nói với hắn, những chuyện lúc trước hắn không biết, tỷ như Long Phạm vì cứu hắn mà phải hao tổn bao nhiêu linh lực, khi hắn không ở trong tộc thì chuyện gì đã phát sinh, Long Phạm nếu là vì linh lực hao tổn quá mức thì tại sao đi thư trai tu luyện mấy ngày mà vẫn không thấy có gì chuyển biến, hay là phải nói loại hôn mê này xem như quá mức không ổn?

Thân là thượng cổ linh thú, đã từng nhận Lăng Lạc Viêm làm chủ, Ngải rất nhanh xuất hiện trước mặt Lăng Lạc Viêm, nhìn thấy bộ dáng của Long Phạm, nó không hề bất ngờ.

“Tể ti cũng có ngày hôm nay, thật sự là hiếm thấy. Biết rõ như thế nhưng lúc trước không hề do dự, có thể thấy được hắn coi trọng người như thế nào.” Giọng nói của Ngải mang theo một chút tán thưởng, nhưng lời nói từ trong miệng của nó lại ẩn chứa một điều cổ quái không thể phát hiện, nó thủy chung vẫn đối với Long Phạm có chút dè dặt.

Mặc dù trong lòng Lăng Lạc Viêm không hề bình tĩnh nhưng hắn sẽ không xem nhẹ bất cứ một chữ nào theo như lời của Ngải, “Ý của ngươi là sao? Linh lực của hắn thật sự hao tổn đến mức độ như vậy?” Đây là điều mà hắn không thể xác định.

“Ngươi đã từng kiểm tra qua? Bằng không nhất định sẽ không hỏi ta, cảm thấy được gì?” Tiểu ngân hồ xinh xắn lơ lửng trước mặt Lăng Lạc Viêm, liếc mắt nhìn Long Phạm một cái, ánh mắt của Ngải như có chút đăm chiêu.

Nó thủy chung không thể nhìn thấu triệt Long Phạm. Những việc tể ti làm ra đều là vì Lăng Lạc Viêm, nó đã từng chính mắt chứng kiến rất nhiều điều, bất luận là ở trên Vọng Thiên Thai hay là khi Lăng Lạc Viêm rời khỏi thế giới này. Nhưng vì như vậy mà nó cảm thấy canh cánh trong lòng, ở trên thế gian không có người nào mà nó không thể nhìn thấu, ngoại trừ Long Phạm.

Lăng Lạc Viêm nghe nó nói xong thì vẻ mặt trở nên cổ quái, Long Phạm đã dạy hắn rất nhiều phương pháp sử dụng linh lực, hắn đúng là chiếu theo cách đã học được để kiểm tra linh lực của Long Phạm, mà kết quả lại làm cho hắn cảm thấy thập phần kinh dị.

Hắn không thể tra ra linh lực của Long Phạm.

Linh lực của Long Phạm bị hao tổn nhưng cũng không phải là mất đi toàn bộ. Lúc trước, ngay trên Chiêu Hách Lô, Long Phạm còn dùng linh lực để lập ra trận pháp, như thế thì làm sao mất đi tất cả linh lực? Thật sự là mất đi, hay là hắn không thể tra được linh lực trong cơ thể Long Phạm?

“Như thế nào? Có phải cảm thấy rất giật mình?” Ngải có thể nhìn ra vẻ mặt nghi hoặc đang che giấu bất an của hắn, “Yên tâm, linh lực của hắn vẫn chưa mất hết, chỉ là ngươi không thể kiểm tra được mà thôi. Tể ti Long Phạm quả thật như tất cả mọi người đều biết, cao thâm khó lường, ngay cả ta lúc trước cũng

không thể nhìn ra linh lực của hắn sâu cạn như thế nào, thậm chí hắn còn biết sử dụng linh chú thuật mà không người nào biết được, chính là vì vậy mới có thể đi đến dị thể đem người quay về.”

Đem từng việc khi Lăng Lạc Viêm không ở trong tộc kể ra, Ngải không hề che giấu nghi hoặc của nó đối với Long Phạm, vị tể ti này làm cho nó càng ngày càng không thể nhìn rõ, chỉ có duy nhất một điều nó có thể xác định là hắn sẽ không tổn thương Lăng Lạc Viêm.

Về những mặt khác, thân phận quá khứ, linh lực và đủ loại liên quan đến Long Phạm, hể thấy không người nào biết được, cũng không có ai có thể phán định.

“Không ai biết trước khi hắn đi vào Xích Diêm tộc đã làm cái gì, ta chưa từng hỏi qua, cũng không muốn biết, những điều này đã là quá khứ, hiện giờ không còn quan hệ đến hắn, điều ta muốn chính là người nam nhân ở trước mặt.”

Đứng bên giường, Lăng Lạc Viêm nói không một chút do dự, dưới hàng lông mày đang nhíu lại, đôi mắt lấp lánh hào quang đầy kiên định. Đứng sau lưng Lăng Lạc Viêm, mặc dù Ngải không thể nhìn thấy vẻ mặt nhưng lại nghe ra hàm ý trong lời nói của hắn.

Thở ra một hơi, áp chế pháp phòng trong lòng, hắn dời mắt khỏi người Long Phạm, quay đầu nhìn Ngải, ánh mắt trở nên sắc bén, “Ngải, người nói với ta những việc đó là ý gì? Chẳng lẽ người muốn nói Long Phạm hiện giờ hôn mê không phải chỉ vì hao tổn linh lực mà còn vì quan hệ đến quá khứ của hắn?”

“Có quan hệ hay không thì ta cũng không xác định, người có thể chờ hắn tỉnh lại rồi tự mình hỏi hắn. Theo tình hình lúc này thì bất quá hắn sẽ hôn mê nhiều nhất từ ba đến năm ngày.” Nó cũng muốn biết lúc sau sẽ như thế nào.

“Đừng quên, cho dù hắn tỉnh lại thì cũng không có nghĩa hắn đã khôi phục. Lúc trước vì cứu người mà hết thấy những việc hắn đã làm quả thật hao phí một lượng linh lực khổng lồ không thể tưởng tượng. Ta không biết linh lực của hắn sâu cạn thế nào vì vậy không thể xác định việc này ảnh hưởng đến hắn bao nhiêu, hết thấy chỉ có thể chờ hắn tỉnh lại rồi người tự mình hỏi hắn...”

“Tuổi gần ngàn năm, phải chăng ngàn năm linh lực đã gần hao hết, hay là vì tạm thời tiêu hao quá độ khiến linh lực không kịp bổ sung, hai giả thiết này có vẻ không khác biệt quá lớn. Đối với linh giả mà nói, điều này giống như thiên địa xoay chuyển, hơn nữa hắn lại là linh giả tu luyện gần ngàn năm, nếu thật sự hao hết mà muốn lấy lại lực lượng như dĩ vãng cũng không phải là việc dễ dàng.”

Lời nói của Ngải làm i tâm của Lăng Lạc Viêm trở nên đau đớn, giống như không có người để cho hắn ôm, khiến hắn mất ngủ dẫn đến chứng đau đầu lại tiếp tục tái phát. Từ khi sống cùng Long Phạm thì hắn không còn bị như thế, nhưng hiện giờ cơn đau đầu lại cuộn cuộn trỗi dậy, mặc dù lúc này hắn không hề thiếu ngủ.

Ngải biến mất tại chỗ, Lăng Lạc Viêm một mình đứng trước giường nhìn Long Phạm đang ngủ say, chịu đựng từng trận co rút đau đớn, hàng lông mày nhíu chặt, hẳn cuối người hôn lên đôi môi hắn luôn yêu thích.

Hôm nay hắn cùng Long Phạm tương kế tựu kế mưu tính hết thấy, đến khi đạt được thành quả thì không còn ý nghĩa.

“Người đến tốt cùng là làm sao vậy, Long Phạm...” Chạm vào đôi môi của hắn, Lăng Lạc Viêm nằm xuống bên cạnh hắn, thở dài một hơi, “Ta muốn người tỉnh lại, đây là mệnh lệnh của bản tông chủ.”

Như hắn đã lường trước, nam nhân ngủ say không hề phản ứng, tự giễu cợt, hắn khẽ cười. Lăng Lạc Viêm ôm chặt Long Phạm, hắn cần nghỉ ngơi, cũng chỉ có Long Phạm mới có thể bình ổn nỗi đau trên người của hắn lúc này, “Nếu ba ngày sau người không tỉnh, ta sẽ làm cho người hối hận vì không chịu nghe lệnh.” Thì thảo bên tai Long Phạm, hắn thoát hạ y bào của mình và của cả Long Phạm, vẫn như ngày thường, ôm chặt Long Phạm đi vào giấc ngủ

147. Quyển 3: Chương 147: Ích Kỷ

Từ khi Long Phạm đột nhiên hôn mê đến nay đã hai ngày.

Hiệu lệnh triệu tập các tộc trong thiên hạ đã sớm được gửi đi, Xích Diêm tộc vốn nên toàn tâm vì chuyện này mà an bài ổn thỏa, phân phối người thủ ở Lôi Lạc thành để chuẩn bị các việc có liên quan, nhưng bỗng nhiên trong lúc đó thì tể ti Long Phạm lại vô cớ lâm vào hôn mê.

Các trưởng lão không ngừng lo lắng, tin tức về chuyện này được ém nhem rất kỹ, trong tộc từ trên xuống dưới hết thấy mọi người vẫn như trước, nhưng bầu không khí lại luôn lộ ra thâm trầm lo lắng khiến người ta phiền muộn, không thể hô hấp thông thoáng.

Hiện giờ mới quá hai ngày nhưng không khí lo âu như vậy lại khiến người ta không thể thở nổi. Trong cung điện, bước chân của tất cả mọi người đều vội vàng, nhưng mỗi khi đi qua một nơi thì đều không thể tự chủ mà dừng lại.

Đang giữa trưa, làn gió nóng ẩm nhẹ nhàng lướt qua, lá trúc khua vào nhau vang lên tiếng xào xạc, Xích Viêm cung tọa ở chỗ cao nhất trên đỉnh núi, đứng trước đại môn Xích Viêm cung nhìn lên, ngoại trừ màu xanh biếc của rừng trúc, bọn hắc chỉ nhìn thấy tầng tầng lớp lớp thị vệ đang canh giữ trước cửa đại môn.

Đứng ở đây không thể nhìn thấy bóng người bên trong cung, hiển nhiên cũng không nhìn thấy tông chủ và tể ti của bọn hắc, tuy nói là như thế, nhưng mỗi khi bọn hắc có việc phải đi ngang qua nơi này thì vẫn không nhịn được phải dừng chân ngóng vào.

Tể ti ở trong Xích Viêm cung vẫn chưa tỉnh lại, tông chủ cũng thủ ở trong đó hai ngày, không rời nửa bước. Hôm nay sáng sớm lại sai người triệu thiếu niên Yêu tộc kia đến Xích Viêm cung, đã gần nửa ngày mà vẫn chưa thấy đi ra.

“Người tên gì?” Trong Xích Viêm cung lặng yên không một tiếng động, giọng nói của Lăng Lạc Viêm vang lên trong phòng, âm thanh vọng lại như sóng gợn lăn tăn, ngồi ở bên giường, hắc chỉ không nhìn thiếu niên trước mặt, ánh mắt thủy chung dừng trên người bên cạnh, dừng trên người nam nhân đang nhắm mắt ngủ yên.

Lòng ngực phập phồng dưới lớp nội sam, hô hấp bình ổn....cũng giống như lúc trước, không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Không biết đây là lần thứ mấy hắc chỉ nhận nam nhân nằm trên giường đang nhắm hai mắt, khuôn mặt bình thản xem ra chỉ là hơi mệt, chỉ cần nghỉ ngơi thì có thể tỉnh lại, cũng giống như dĩ vãng. Nhưng hôn mê liên tục như thế suốt hai ngày, hai ngày hắc chỉ thủy chung ở bên cạnh cũng không thấy Long Phạm cử động dù chỉ một chút, ngay cả lông mi cũng không hề chớp giạt.

“Lăng chính là Lăng, là đồng bọn của ta, bị loài người giết chết, nàng nói nàng vốn nên là thê tử của ta, là bọn hắc an bài như vậy, rồi sau đó nàng mang ta trốn đi...” Thiếu niên hồi tưởng ký ức còn lưu lại trong đầu, có rất nhiều việc cho đến bây giờ hắc chỉ không còn nhớ rõ, từ khi mới sinh ra hắc chỉ luôn phải lẩn trốn, mà đồng loại duy nhất ở bên cạnh chính là Lăng.

Thiếu niên trả lời rành mạch, giọng nói trong veo vô cùng dễ nghe vang lên giữa căn phòng im lặng. Lăng Lạc Viêm chăm chú nhìn bộ dáng ngủ yên của Long Phạm, nghe được thiếu niên Yêu tộc trả lời, ngữ thanh như truyền đến từ một nơi xa xôi, mang theo tiếng vọng trống trải.

Thật lâu sau mới lý giải được ý tứ trong lời nói của thiếu niên, Lăng Lạc Viêm gật đầu, cũng không tiếp tục hỏi. Hai ngày mất ngủ, thân thể của hắc chỉ vẫn còn có thể chịu đựng, nhưng cơn đau đớn đang tra tấn trong đầu lại khiến suy nghĩ của hắc chỉ trở thành một mảnh hỗn loạn, cơ hồ bị đình trệ.

Từ ngày thứ nhất hắc chỉ ôm Long Phạm đi ngủ, nhưng sau đó lại không an tâm nằm xuống, mỗi một lần luôn lo sợ trong lúc ngủ sẽ phát sinh điều gì đó.

Ngải nói phải cần ba đến năm ngày thì mới có thể biết kết quả, hiện giờ đã gần đến ngày thứ ba.

Đưa tay ấn vào giữa trán vài cái, dưới mái tóc bạch kim, đôi mắt lặng yên đang nhìn chăm chú rốt cục lộ ra vài phần nôn nóng cuồng loạn, Lăng Lạc Viêm hít vào một hơi thật sâu, quay đầu đi, cũng không tiếp tục hỏi lại những việc hắc chỉ không có hứng thú, đột nhiên nói, “Về sau gọi người là Linh Thư.”

“Người có thể hóa hình thành linh thú, linh thú hài âm đó là linh thư, nên có một cái tên để xưng hô cho tiện.” (hài âm = âm đọc giống hoặc gần giống)

Thiếu niên gật đầu, đối với việc này hắn cũng không có ý kiến, kỳ quái nhìn người nam nhân đang ngồi bên giường. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy đục vọng trong mắt của người này, mỉm cười vô cùng hồn nhiên đối với người nam nhân mà hắn đã quyết định đi theo, hắn nghi hoặc mở miệng, “Người muốn ta?”

Đôi mắt kia đang nhìn hắn, cùng với lúc trước bất đồng, cái loại nhìn chăm chú kỳ dị cùng ánh mắt nóng rực lại khác biệt so với những người khác, hắn muốn cái gì?

Lăng Lạc Viêm nâng tay lên, “Người lại đây”

Linh Thư đến gần, thân ảnh màu trắng đứng dưới bóng râm thận trọng chậm rãi bước đến, không đợi hắn dừng lại thì giọng nói kia lại tiếp tục vang lên, “Đem y phục thoát hết, tất cả, toàn bộ.”

Kẻ khác đoán không ra ý tứ trong ngữ điệu, không giống lời nói bình thường mà dường như đang ra lệnh, đồng thời bao gồm cả ánh mắt đang dừng trên người của Linh Thư, trong bầu không khí tĩnh mịch đến mức quỷ dị, Linh Thư gật đầu, không chút do dự thoát hạ hết thấy y phục trên người của mình xuống, “Người muốn cái gì? Nếu muốn linh lực thì ta cần phải giết thêm mấy người nữa để đoạt được linh lực từ bọn hắn.”

Thiếu niên Yêu tộc vừa nói vừa lộ ra nụ cười đặc trưng, ý cười vừa hồn nhiên lại mỉa mai, trong sáng đến mức có thể nhìn thấu triệt, cũng giống như hai mắt của hắn phản chiếu ra hết thấy những gì đang nằm trong đó, tựa hồ không hề tồn tại bất cứ điều gì, thuần khiết không biết tội ác là thế nào, nhìn hết thấy mọi thứ như chuyện đương nhiên.

Lăng Lạc Viêm khẽ nhếch khóe miệng, giết người không phải tội ác, vì mạng sống mà dâng hiến thân thể cũng không hề hổ thẹn, Yêu tộc như vậy....

Ánh mắt đánh giá trên thân thể xích lô của Linh Thư, từ đầu ngón tay lên đến mái tóc, bất cứ chỗ nào cũng không bỏ sót, giống như đang kiểm tra tham cứu, cân nhắc một khả năng nào đó, ánh mắt không hề mang theo đục vọng, thậm chí có vài phần lạnh lùng lướt trên người của Linh Thư.

Trong phòng thực yên tĩnh, dường như có thể cảm giác thời gian đang chậm chạp trôi qua từng khắc, Linh Thư cứ như vậy mà đứng, Lăng Lạc Viêm ngồi ở bên giường, ánh mắt ổn định nhìn thiếu niên trước mặt. Thân thể của thiếu niên trắng như tuyết đứng dưới bóng râm lộ ra vàng hào quang nhàn nhạt, giống như viên ngọc trai được gọt dũa tỉ mỉ....

Ánh mắt từ lạnh lùng hóa thành nóng rực, cái loại nóng rực này không giống như người khác hay nhìn Linh Thư, ánh mắt sáng rực như muốn nhìn xuyên qua hắn, đem khối thân thể này xé nát, dường như màu đỏ trên thân hồng sam hóa thành viêm hỏa lan vào đôi mắt đang hừng hực thiêu đốt. Lăng Lạc Viêm một câu vẫn chưa nói, bàn tay đang đặt trên người Long Phạm đang dần dần siết chặt.

Ánh mắt nóng rực cùng băng lãnh dung hòa vào một chỗ, đã sớm mất đi sự bình tĩnh như ban đầu, thủy chung nhìn thiếu niên như vậy, lâu đến mức Linh Thư cảm thấy từ nghi hoặc chuyển dần sang hoang mang, ánh mắt cứ tiếp tục vẫn chưa thu hồi.

Những tia nắng còn hắt lại bên song cửa sổ dần dần phai nhạt, mặt trời đang lặn về phía tây, bầu không khí nặng nề ủ bí trong phòng vẫn chưa tiêu tán. Thiếu niên thoát hạ hết thấy y phục đang khó khăn đứng thẳng. Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Lăng Lạc Viêm, hắn thật sự không hiểu suy nghĩ trong đầu của người nam nhân mà hắn đã quy phục, trong nháy mắt hắn cảm giác được sát ý trong đôi mắt đó.

Nếu như muốn hắn chết thì tại sao còn cho phép hắn đi theo?

“Lui ra ngoài đi.” Dường như rốt cục đã xác định được điều gì đó, Lăng Lạc Viêm nhíu mi nhưng lại lộ ra ý cười, “Bản tông chủ không cần bất luận thứ gì, người có thể lui xuống.”

Không biết từ khi nào đã có một người đang đứng thẳng trước cửa, hắc y tóc đen, hai mắt trắng bạc, vừa nghe Lăng Lạc Viêm nói xong thì thân ảnh của hắn chợt xuất hiện ở trong phòng, cầm lấy bạch sam Linh Thư thoát hạ trên mặt đất rồi lôi kéo Linh Thư ra ngoài.

“Dạ Dục, là người cứu hắn, đừng quên những gì ta đã nói lúc trước, từ đây về sau trông coi hắn chính là chức trách của ngươi, còn có....ta không muốn nhìn thấy hắn mặc y phục giống như vậy.” Ngữ thanh làm chậm lại cước bộ của Dạ Dục, Lăng Lạc Viêm ngẩng đầu, ngón tay khẽ nhúc nhích, bộ y phục thuần bạch

trong tay của Dạ Dực thoảng chốc bốc cháy trong lửa đỏ, thiêu đốt giữa không trung hóa thành tro bụi rơi xuống mặt đất, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

“Đã biết.” Dạ Dực gạt đầu, không ngừng lôi kéo Linh Thư rời đi. Hắn là Dẫn Hồn tộc, mà thiếu niên này là huyết mạch cuối cùng của Yêu tộc, đều là một người cuối cùng còn sống trong tộc, cho dù phiền toái này khiến hắn không vừa mắt, nhưng hắn cũng chỉ có thể chiều cố Linh Thư mà thôi.

Ánh nắng hoàn toàn biến mất trong phòng, màn đêm dần dần buông xuống, Lăng Lạc Viêm không thấp sáng những viên linh châu trên vách tường, trong bóng tối u ám, hắn cầm lên bàn tay mà hắn vẫn thủy chung nắm chặt, “Nếu ba ngày hay năm ngày mà người vẫn không tỉnh, thậm chí mười ngày hay hai mươi ngày....”

Nói lên giả thiết như vậy, giọng nói của Lăng Lạc Viêm trở nên căng thẳng, “Nếu thật sự là như thế, có thể dùng thiếu niên kia để giúp cho người khôi phục?” Dùng một chút, trong lời nói thì thầm lại bắt đầu lộ ra ý cười, “Vốn rất đơn giản, linh dược tốt như thế đang ở ngay bên người, chỉ cần làm cho thân thể của người có phản ứng, dùng Linh Thư có thể giúp người khôi phục linh lực, nhưng ta làm không được, Long Phạm....”

“Cho dù mười năm hay hai mươi năm người vẫn không tỉnh lại, ta cũng chỉ có thể để cho người nằm như vậy. Người nên biết từ trước tới giờ ta không phải người hào phóng, mới vừa rồi ta đã cố gắng thử qua, nhưng mà ta chỉ có thể xác định, ta quả thực rất ích kỷ, bất quá người cũng đã sớm biết điều này.” Chỉ cần tưởng tượng hình ảnh Linh Thư cùng Long Phạm thân mật tiếp xúc, thiếu chút nữa hắn liền nhịn không được đã toát ra viêm hỏa.

Trong bóng tối, không ai nhìn thấy ý cười mỉa mai hoặc pha lẫn thần thái điên cuồng phóng túng, Lăng Lạc Viêm nhếch môi lên, đôi mắt khép hờ lộ ra hào quang âm u đầy nguy hiểm, “Ta sẽ không ủy khuất chính mình, rõ ràng không muốn, mà vì cứu người lại bắt buộc chính mình cho phép Linh Thư cùng người thân cận. Phiền toái của người thì tự mình người đi giải quyết. Tể ti của ta, bản tông chủ đã từng nói, nếu ba ngày sau người không tỉnh lại thì ta sẽ làm cho người hối hận. Những lời này không phải nói đùa, trước mắt ta muốn đi tắm rửa, thay đổi y phục, trong chốc lát còn muốn đi tìm người giúp ta, người cũng biết nếu không có người để ôm thì ta ngủ không được, hai ngày không chớp mắt, ta mệt.”

Mới hai ngày mà hắn đã mất kiên nhẫn, cứ ở trong này thì hắn sẽ sớm phát điên.

Nhìn Long Phạm nằm ở trước mặt, không biết bao giờ mới tỉnh lại, cái loại cảm giác này không thể hình dung. Thân ảnh của Long Phạm như thời thời khắc khắc đang nhắc nhở hắn đây chính là cái giá phải trả vì đã cứu hắn.

Hai ngày qua hắn thường xuyên chịu đựng cơn nhức đầu cùng sự dằn vặt đau đớn, dưới đáy lòng như có giọng nói khuyên bảo hắn không thể tiếp tục như thế này.

Trước mắt là thời điểm quan trọng, không thể để Xích Diêm tộc bị hủy trong tay của hắn và Long Phạm, đây là nơi bọn hắn cùng sở hữu, hắn tin tưởng Long Phạm sẽ bình yên vô sự.

Hắn phải tin tưởng người nam nhân mà hắn đã lựa chọn, hắn nhất định phải tin, bởi vì người hắn yêu không phải người nào khác, mà chính là Long Phạm.

“Không muốn ta đi ôm người khác thì người phải nhanh chóng tỉnh lại cho ta, ngày mai là kỳ hạn cuối cùng.” Kề sát bên tai Long Phạm, ngữ thanh trầm thấp tràn đầy uy hiếp. Ngải nói phải ba đến năm ngày, hoặc là không xác định bao nhiêu ngày, nhưng tính kiên nhẫn của hắn có hạn. Ba ngày, đây là cực hạn của hắn.

Nói xong những lời này, hắn mở cửa bước đi. Thiết lập kết giới bên ngoài cửa phòng, Lăng Lạc Viêm không quay đầu lại, hắn nhìn lên ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng giữa bầu trời đêm, hơi thoảng thở dài.

Cơn đau đầu tựa hồ có chút lắng dịu, nhưng hai ngày không ngủ, thần kinh lúc nào cũng ưu tư căng thẳng quá mức khiến hắn cảm thấy chóng mặt. Đau đầu cùng chóng mặt đáng lý không thể phát sinh trên thân thể đã có linh lực thâm hậu, nhưng vì tâm tình khẩn trương lo lắng cho Long Phạm mà hắn không thể kiềm chế chính bản thân mình, bệnh cũ này của hắn có lẽ là chứng bệnh tinh thần.

Vừa rồi nói rằng muốn ôm người khác để chớp mắt an giấc, chẳng qua nếu không phải Long Phạm, hắn không biết mình có thể ôm người khác để đi ngủ hay không.

Thật ra trước đây hắn đã có thử qua, nhưng lúc ấy hắn chưa xác định tâm ý của mình đối với Long Phạm, đó là thời điểm hai người vẫn còn nhập nhằng ái muội, nhưng hắn đã quen Long Phạm ôm hắn. Lúc ấy hắn vào Liên Ngọc các để tìm một thiếu niên, khi ôm thiếu niên kia thì hắn không thể nào đi vào giấc ngủ, dường như hắn đã quen với Long Phạm, hắn không thể đem người khác làm vật thế thân cho Long Phạm.

Cho nên hắn từng cảm thấy là vì Long Phạm mà tật xấu của hắn càng ngày càng nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức hắn không thể ngờ đến mức độ như vậy.

Hắn không biết lần thử nghiệm đó Long Phạm có phát hiện hay không, thiếu niên bị đem ra làm thử nghiệm không biết ra sao.....Hắn cũng không tìm hiểu, sau đó cũng lãng quên chuyện này, đến giờ nghĩ lại thì dường như kể từ đó về sau không còn gặp lại thiếu niên kia. (rồi, bị thủ tiêu =.=)

Hồng y thân ảnh đứng dưới ánh trăng mờ lung, quanh thân như tỏa ra một tầng hào quang lấp lánh ánh bạc phản chiếu lên mái tóc bạch kim được cột cao, thân ảnh chậm rãi bước ra khỏi Xích Viêm cung làm cho những người đang âm thầm chờ đợi bên ngoài kinh ngạc không thôi.

Bọn hắn không nghĩ đến tông chủ xuất hiện lại mang theo ý cười như vậy, giống như đang trầm tĩnh suy nghĩ, khóe miệng thoáng nâng lên, tựa hồ đang hài lòng đối với điều gì đó, giữa hai hàng lông mày vẫn còn chút ưu tư, xem ra so với mấy ngày trước đã bình tâm hơn một ít.

Hiện giờ nên đem việc kia bẩm báo với tông chủ....

Trong lòng không yên, đám người lưỡng lự trong chốc lát. Trưởng lão Lâm Sở đi ra phía trước, do dự hướng Xích Viêm cung liếc mắt một cái, “Tông chủ, tể ti có việc gì hay không, không biết khi nào thì có thể tỉnh lại?”

“Làm sao vậy?” Nhìn thần sắc của đám người này, xem ra đã có việc gì đó phát sinh, Lăng Lạc Viêm lại cảm thấy cơn đau đầu tiếp tục kéo đến mãnh liệt.

“Không biết tin tức làm sao lại bị rò rỉ ra ngoài, có người đồn đãi tộc ta phát sinh đại họa, ngay cả tể ti Long Phạm cũng không thể chống đỡ, sinh tử không rõ.” Nham Kiều hung hăng trả lời, việc này đã được ém nhẹm nhưng không biết vì sao lại bị tiết lộ, tin đồn nhất định rất nhanh chóng sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với Xích Viêm tộc.

148. Quyển 3: Chương 148: Độc Chiếm

“Nhất định là Kiền Kỳ tộc, là Phong Trần Tuyết, lúc ấy hắn ở ngay trên Chiêu Hách Lâu vẫn chưa rời đi, có lẽ đã nhìn thấy rồi cố ý phái người tung tin đồn thổi.” Nói ra suy nghĩ trong lòng tất cả mọi người, Nham Kiều hận không được muốn lập tức mang người đi tìm Phong Trần Tuyết đánh một trận, đương nhiên đây chỉ là ý tưởng của hắn, mọi người đều biết trước mắt không thể làm xằng.

Việc triệu tập các tộc trong thiên hạ đang ở ngay trước mắt, Yêu tộc đột nhiên xuất hiện, cao dao thượng cổ chỉ ra đáng cứu thế chính là tông chủ của bọn hắn. Cho đến bây giờ, Xích Viêm tộc đã trở thành tâm điểm trong mắt thế nhân, hiện giờ không còn đường lui, cũng không thể phân tâm dây dưa cùng Kiền Kỳ tộc.

“Cho dù là bọn hắn thì cũng không thể làm gì được.” Quyết Vân lắc đầu, sự tình đã phát triển đến bước này, chung quy bọn hắn không thể lấy một câu của người khác để đi tìm Phong Trần Tuyết đối chất.

“Ai nói không thể làm gì được, chỉ cần Long Phạm tỉnh lại thì hết thấy đều có thể giải quyết. Về phần Phong Trần Tuyết và Kiền Kỳ tộc, sau này còn rất nhiều cơ hội, không bằng hiện giờ các trưởng lão bắt tay làm tốt phận sự, không cần phải quản những chuyện khác.” Lăng Lạc Viêm khoát tay, như muốn xua đi phiền toái căng thẳng trước mắt, lúc này hắn không muốn đi lo lắng chuyện bên ngoài, Long Phạm chưa tỉnh, việc triệu tập ở Lôi Lạc thành đang được thu xếp, bất luận khi nào Long Phạm tỉnh lại thì vẫn phải tiến hành những việc đã quyết định từ trước.

Vì sao khi ra khỏi Xích Viêm cung thì thái độ của tông chủ xem ra có biến hóa? Chẳng lẽ hắn không lo lắng cho tể ti?

Các trưởng lão đối với thái độ như vậy của Lăng Lạc Viêm cảm thấy rất nghi hoặc, nhưng bọn hắn không dám kháng lại mệnh lệnh của tông chủ. Mọi người mang theo lo lắng trong lòng rồi bước đi. Lâm Sở vẫn

đứng tại chỗ, tông chủ tuy cười nói như không có việc gì, xem ra đã bình tâm nhưng trong ánh mắt lại có chút âm trầm, đôi mắt bình thường vẫn vui cười tràn đầy mị hoặc dường như đã mất đi thần thái ban đầu.

Không dám nhìn thẳng Lăng Lạc Viêm, Lâm Sở do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn theo các trưởng lão khác rời đi.

Quyết Vân đi sau cùng, hẳn xem hết thấy mọi thứ ở trong mắt, dưới đáy lòng thở dài. Tề ti gặp chuyện, tông chủ lo lắng, việc này cũng khiến mọi người không ngừng ưu tư, cũng giống như một sợi dây xích, nếu một mắc xích gặp vấn đề thì cả sợi sẽ không còn nguyên vẹn.

Tông chủ và tề ti, sự tồn tại của hai người bọn hắn giống như trụ cột của Xích Diêm tộc, nếu một trong hai bị sụp đổ, thì bên kia còn có thể duy trì được bao lâu.

Xích Diêm tộc còn có thể bảo trì được sự an bình trong bao lâu?

Hỗn loạn phát sinh, không ai có thể thoát khỏi.

Cứ như vậy một đêm lại trôi qua, Xích Viêm cung vẫn như trước lặng yên không một tiếng động, người ngủ say trong đó vẫn chưa tỉnh lại, khi mặt trời ló dạng thì đã là ngày thứ ba.

Lăng Lạc Viêm ở trong phòng, bị những tia nắng mặt trời bỗng nhiên làm tỉnh giấc, cử động cánh tay gác trên ghế đã bị tê dại, lúc này hắn mới phát hiện mình cứ ngồi như vậy cả một đêm, nhìn thấy nữ tử thân hình mềm mại mang theo mùi hương thơm ngát đang nằm trên giường chờ hắn đã lâu. Trong đầu trống rỗng, không biết đang mơ hay đang tỉnh, mãi cho đến khi phát hiện sắc trời bên ngoài cửa sổ đã bừng sáng, lúc này mới phục hồi tinh thần, khi tỉnh giấc thì một đêm đã trôi qua.

“Tông chủ....” Nữ tử nằm trên giường có khuôn mặt rất xinh đẹp, giọng nói êm ái quả thực chọc người triu mến, thấy nam nhân ngồi bên cửa sổ rốt cục quay đầu lại, không khỏi nhẹ nhàng gọi khẽ một tiếng.

Mặc dù tông chủ đã sớm nói qua chỉ muốn tìm người ở bên cạnh mà thôi, sẽ không làm việc gì khác, nhưng nàng vẫn ôm một vài tia hy vọng, không nghĩ đến cả một buổi tối tông chủ cứ nhiên ngay cả chạm cũng chưa chạm vào người nàng một chút, đừng nói đến đồng giường cộng chăn, ngay cả một góc y phục cũng chưa đụng vào.

“Lui xuống đi.” Lăng Lạc Viêm đứng dậy duỗi thẳng tay chân, “Không còn việc của người nữa, còn đứng đó làm gì?”

Nàng đứng bên giường, vẫn mặc trên người y sam mỏng manh dính sát vào thân thể, hàng chân mày lá liễu nhanh chóng nhú lại, bộ dáng muốn nói lại thôi, không biết phải làm như thế nào. Tông chủ cứ như vậy ngồi bên cửa sổ một đêm, nàng cũng một đêm không dám chớp mắt, hiện giờ lại bảo nàng cứ như vậy mà trở về?

Ai lại nguyện ý buông tha cơ hội tiếp cận tông chủ? Thiếu nữ cúi đầu đứng yên ở bên giường, dùng động tác thông thả mặc vào y phục, khoát y bào lên người, thắt lại đai lưng rồi tiếp tục xỏ vào cấm hài, từng phần chậm rãi, cho đến khi nàng mặc vào hoàn chỉnh cũng không thấy tông chủ có bất cứ phản ứng gì.

Nam nhân ngồi bên giường vẫn thủy chung nhìn ra ngoài cửa sổ, từ nơi này nhìn lại, cách đó không xa chính là Xích Viêm cung.

“Sao vẫn chưa đi?” Nhận thấy ánh mắt chăm chú của nàng, Lăng Lạc Viêm thu hồi tầm mắt, nhìn lại phía sau, thiếu nữ đỏ mặt cúi đầu, chỉ cách đó vài thước, tông chủ vẫn ngồi lặng yên, tuy không hề làm bất cứ điều gì, chỉ là nhìn nàng nhưng nàng lại nhịn không được có chút thẹn thùng.

Nghĩ đến việc được nghe nói mấy ngày nay, nàng đánh bạo đi qua vài bước, “Tông chủ nếu muốn tìm người cung phụng, Tiểu Nhã có thể ở lại nơi này....”

Lời của nàng còn chưa nói xong thì đôi mắt đang thẹn thùng bỗng nhiên trừng lớn, từ ẩn ý gợi tình hóa thành kinh ngạc, thậm chí sợ hãi. Trước cửa có một người nam nhân đang đứng, một đôi mắt bình thần lạnh nhạt chăm chú nhìn nàng, đáy mắt hơi thoáng ánh lên màu thanh lam, đồng tử vốn mang nhan sắc tao nhã nhưng giờ khắc này lại trở thành một ánh mắt khiến kẻ khác hoảng sợ, tựa như nàng đã làm nên một việc gì khiến mình vô cùng hối hận.

“Tế...tế ti đại nhân...” Ngử thanh không khỏi run rẩy, lui về phía sau vài bước, bị cái loại ánh mắt này nhìn chăm chú, dưới chân của nàng mềm nhũn, té ngã lên trên giường.

Lăng Lạc Viêm đang chuyên tâm nhìn về hướng Xích Viêm cung, ngóng trông có thể nhìn thấy thân ảnh quen thuộc từ trong đó đi ra hay không, hắn không nghĩ đến ở bên tai lại nghe thấy một tiếng lấp bắp đầy kinh hãi. Nàng nói cái gì? Tế ti?

Đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy trước mắt là một thân bạch y quen thuộc, màu trắng sáng rực như thể phá vỡ hết thấy bóng đêm hỗn độn, xuất hiện trong tầm mắt của hắn. Mái tóc đen huyền được cột chỉnh tề không một tia rối loạn, đôi mắt hàm chứa ý cười lướt trên người hắn, rồi lại hướng sang thiếu nữ ngã ngổ trên giường, cái loại ánh mắt chuyên chú này khiến kẻ khác thật phần không thoải mái.

Không sai, đó là Long Phạm, là tế ti của hắn, nhưng cái loại ánh mắt này nghĩa là sao? Đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, cứ nhiên lại nhìn người khác như vậy?

“Người...tên hỗn đản này...” Xong lên phía trước bắt lấy nam nhân đang đứng trước cửa, Lăng Lạc Viêm hung hăng ôm chặt Long Phạm, cắn răng gầm nhẹ, “Đáng chết, khi nào thì người tỉnh lại? Vì sao không phải đi ra từ Xích Viêm cung? Người có biết người đã hù dọa ta hay không? Có biết ta lo lắng cho người đến mức nào hay không? Nhìn cái gì, người nên nhìn chính là ta!”

Hàm chứa thịnh nộ cùng lo lắng, ngữ thanh tràn đầy trách cứ oán giận, nhưng lại càng vô cùng vui mừng. Lăng Lạc Viêm trong miệng thì mắng nhưng khoe môi lại không thể không chế mà nhếch lên, gắt gao ôm lấy Long Phạm, siết chặt bạch y bào trong lòng bàn tay, nhiệt độ cơ thể ấm áp của Long Phạm làm cho tinh thần căng thẳng của hắn rốt cục có thể bình tĩnh trở lại.

“Còn Lạc Viêm thì thế nào, vì sao lại ở cùng người khác trong một phòng? Còn xiêm y trên người nàng, vì sao không chỉnh tề? Người nói ba ngày sau sẽ làm cho ta hối hận, hiện giờ chưa quá ba ngày đã chờ không kịp? Ta thấy nàng và người mất hứng, các người sống chung một đêm thì ta phải làm sao?” Ngử thanh thần nhiên mang theo ý cười, dường như hai ngày trước không hề phát sinh bất cứ chuyện gì, thu hồi ánh mắt đang quan sát, Long Phạm chất vấn ngược lại, sắc mặt bình tĩnh mỉm cười, hai tay đưa Lăng Lạc Viêm ôm vào trong lòng, lực đạo mạnh đến mức cơ hồ muốn đưa hắn nhập vào trong cơ thể, để an ủi bù lại hai ngày đã làm cho hắn trải qua hết thấy lo lắng bất an.

Long Phạm đều nghe thấy những gì Lăng Lạc Viêm đã nói. Dùng ngữ khí như thế để cảnh cáo uy hiếp, quả thật là cách của Lạc Viêm, từ trước đến nay Lạc Viêm luôn biết mình nên làm cái gì, dùng loại thủ đoạn nào để đạt được hiệu quả tốt nhất, cũng bởi vì vậy mà hồn phách của hắn không thể không tỉnh lại, nếu muốn một chút, hắn quả thật không thể xách định tông chủ của hắn có y theo lời đã cảnh cáo, sẽ đi ôm người khác?

Làm sao hắn có thể cho phép Lạc Viêm đi ôm người khác?

Hắn chỉ muốn hoàn toàn độc chiếm Lạc Viêm....

Hai người đứng trước cửa tha thiết ôm nhau, thiếu nữ ngã ngổ trên giường lúc này mới hoảng hốt nhớ đến quan hệ của hai người, chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy, mãi cho đến ngày hôm nay, ngay tại trước mắt nàng, tông chủ và tế ti không còn là bộ dáng mà tộc nhân bọn hắn vẫn thường nhìn thấy. Cái loại cảm giác này không thể hình dung, nguyên lai tông chủ và tế ti cũng biết hiển lộ ra vẻ mặt như thế.

Đang suy nghĩ như vậy thì một ánh mắt khiến người ta không thể xem nhẹ, giống như thủy triều cuộn cuộn, mang theo nhiệt độ lạnh giá đang dừng trên người của nàng, ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt thanh lam trầm tĩnh mà ôn hòa đang thần nhiên nhìn nàng, trong đồng tử không thấy vẻ lạnh lùng băng lãnh, nhưng nàng không thể tự khống chế chính mình mà trở nên run rẩy.

Ngay khi tế ti vừa đến, dường như nàng đã nói điều gì đó....

“Người ôm nàng?” Tựa hồ chỉ thuận miệng chào hỏi buổi sớm, ngữ thanh nhẹ nhàng ôn hòa, trong mắt của Long Phạm thậm chí còn mang theo ý cười, thoáng thả lỏng lực đạo, khẽ vuốt bên hông của Lăng Lạc Viêm. Vừa tỉnh lại liền nhìn thấy cảnh tượng này khiến hắn rất dễ tâm.

“Người nói xem?” Điều này còn phải hỏi? Lăng Lạc Viêm nhướng mi, “Người không thấy ta đã hai đêm chưa chớp mắt, đang rất khó chịu hay sao? Vốn muốn ôm người khác để ngủ, ai ngờ trừ người ra, ta không

còn muốn ôm người nào khác.”

Thản nhiên nói ra cảm giác của chính mình, nghe hắn nói những lời này, dưới đáy mắt của Long Phạm hiện lên ý cười hài lòng. Lăng Lạc Viêm nhìn thấy Long Phạm mỉm cười thì lại nhớ đến hai ngày qua hắn phải khổ sở khó chịu như thế nào, không khỏi hừ lạnh một tiếng, “Đừng cao hứng quá sớm, nếu ba ngày sau người thật sự không tỉnh lại thì bản tông chủ cũng không khách khí mà đi ôm người khác. Dù sao trong Liên Ngọc các vẫn còn rất nhiều người, chung quy có thể tìm được một người hợp ý.”

“Nếu là như thế, người bị người ôm nên được ban thưởng mới đúng, thay ta giúp người ngủ yên, Long Phạm không thể không cảm tạ.” Nở nụ cười bên môi, ánh mắt ôn nhu dịu dàng, nhưng thiếu nữ ngồi ở bên giường nghe hắn nói câu này thì trong lòng lại tiếp tục run rẩy.

Nàng không dám tưởng tượng nếu đêm qua được tông chủ sủng ái thì nàng sẽ như thế nào, hôm nay sẽ có kết quả gì. Nàng cũng biết cái gọi là ban thưởng của tể ti, không phải người nào cũng có thể chịu được.

Lui xuống giường, chỉ thấy hai người đang đứng bên cửa sổ nhìn nhau mà cười, kẻ sát đối phương rồi sau đó hôn lên môi, dưới ánh mặt trời, hai bóng người dường như dung hòa thành một, nụ hôn kịch liệt giống như hận không được ngay cả hô hấp cũng đều đoạt đi.

Những tia nắng phản chiếu lên y bào của hai người, đỏ thắm hòa cùng bạch sắc tạo thành một màu hồng nhạt ánh kim, như một bức họa thật đẹp, nhưng nàng không có can đảm quan sát, cúi đầu thì thào lời nói xin cáo lui, chạy nhanh ra khỏi cửa, giống như phía sau có vật gì đang đuổi theo, nàng thủy chung có thể cảm nhận được ánh mắt đáng sợ đang dán sát sau lưng của nàng, mãi cho đến khi nàng rời xa khỏi gian phòng đó.

Gắt gao ôm nhau, hung hăng hôn lên môi, Lăng Lạc Viêm kéo sát cổ của Long Phạm vào mình, đầu lưỡi quần quanh trao đổi hô hấp của nhau. Khi Long Phạm hôn mê, hắn từng ôm Long Phạm như vậy ở trên giường, nhưng cảm thụ so với giờ khắc này hoàn toàn bất đồng. Hắn phi thường xác định hắn vẫn càng yêu người nam nhân ở trước mắt đang dùng ôn nhu để nguy trang sự bá đạo độc chiếm của mình, Long Phạm yên lặng ngủ say ở trên giường lại làm cho hắn có chút bất an.

Không muốn thừa nhận nhưng cũng là sự thật, bởi vì Long Phạm đột nhiên hôn mê làm cho hắn không thể không chế mà mất đi bình tĩnh.

Hắn yêu Long Phạm, vì vậy chỉ có thể bị tình cảm khống chế, việc này hắn đã sớm biết rõ.

“Trên người của Lạc Viêm không có mùi hương của nữ nhân.” Phi thường hài lòng, Long Phạm buông hắn ra, không đợi Lăng Lạc Viêm kịp phản ứng, Long Phạm kéo hắn hướng đến Xích Viêm cung. Trước ánh mắt kinh ngạc của tộc nhân, hai người đi vào trong phòng.

“Ta không ôm nàng nên không có mùi hương của nàng, nếu có thì chính là từ trên người của người.” Sau khi Long Phạm hôn mê rồi tỉnh lại, tâm trạng của hắn giống như có một tảng đá đè nặng trong lòng, rất cục cựa cũng có thể thả lỏng, nhìn thấy Long Phạm thay hắn thoát hạ y bào, Lăng Lạc Viêm vừa cười vừa hỏi, “Làm gì đó? Hai ngày không gặp, tể ti chờ không kịp?”

Long Phạm mỉm cười, hắn biết Lạc Viêm không ôm thiếu nữ kia, nếu trên người của Lạc Viêm có một chút hương vị của nữ nhân, hắn sẽ không dễ dàng để cho nàng rời đi như thế.

Nhưng mà nửa câu sau....lắc đầu thở dài, Long Phạm có chút dở khóc dở cười, “Chẳng lẽ trong mắt của Lạc Viêm ta là người háo sắc như vậy sao? Ta đã ngủ nhiều rồi, Lạc Viêm vẫn chưa nghỉ ngơi, bây giờ nên đi ngủ một chút.” (Ủa...thế không phải là vậy à, sắc Long?)

“Trước khi ngủ, người phải nói rõ ràng với ta một chuyện.” Bị Long Phạm ôm đến bên giường nằm xuống, Lăng Lạc Viêm thả lỏng tâm tư căng thẳng, cái loại đau đầu này rất cục cựa đi rất nhiều, xoay người kê đầu lên vai Long Phạm, hắn nhìn đôi mắt kia rồi thu hồi vẻ cười đùa, ngữ khí tràn đầy chất vấn.

Bên trong đôi mắt thanh lam lẳng lặng lộ ra vẻ trấn an đầy ôn nhu, Long Phạm vẫn mỉm cười, “Nếu là không nói, chỉ sợ Lạc Viêm sẽ không chịu ngủ,” So với bất cứ người nào khác thì hắn rất rõ ràng, một khi đã muốn biết, vị tông chủ của hắn tuyệt đối sẽ không cho phép hắn giấu diếm bất cứ điều gì.

“Muốn ta hảo hảo nghỉ ngơi thì người phải nói inh bạch, đến tột cùng là vì sao lại như thế này.” Dùng bản thân mình để uy hiếp, Lăng Lạc Viêm truy hỏi như chuyện đương nhiên, chỉ cần Long Phạm lo lắng cho hắn thì sẽ không thể không nói.

Long Phạm và Lăng Lạc Viêm nhìn nhau. Trước đôi mắt mị hoặc lòng người đang che giấu sự mệt mỏi, cũng che giấu rất nhiều ưu tư, hết thấy đều là vì hắn.....

“Xem ra không nói cũng không được, mệnh lệnh của tông chủ, Long Phạm không dám kháng lại.” Nhẹ nhàng mỉm cười, Long Phạm nghĩ đến việc mình đột nhiên ngã xuống đã làm cho Lạc Viêm lo lắng bất an như thế nào, hắn cảm thấy trong lòng vừa đau lại vừa xót. Hôm nay không nói ra việc này, chung quy về sau Lạc Viêm cũng sẽ biết.

149. Quyển 3: Chương 149: Linh Ấn

Lăng Lạc Viêm nhìn thấy vẻ mặt của Long Phạm liền biết việc sắp sửa nói ra hết sức quan trọng, nóng vội muốn biết tình trạng thân thể của hắn, trầm giọng hỏi, “Rốt cục là như thế nào, linh lực của người đâu?”

“Linh lực của ta vẫn còn, chỉ là sắp hao hết. Khối thân thể này đã trải qua gần ngàn năm, một khi mất đi linh lực, không lâu sau sẽ giống như thường nhân, qua một thời gian sẽ như Quan Mỗ lúc trước, nhanh chóng già yếu mà chết đi.” Thần sắc bình tĩnh không hề biến hóa, dường như Long Phạm không phải đang nói về việc liên quan đến mình, mà là đang nói đến sinh tử của người khác, giọng nói trầm tĩnh nhưng người nghe lại cảm thấy trong ngực như bị một nhát đao đâm xuyên vào, trong nháy mắt tiếng tim đập cũng phải đình chỉ.

“Người nói cái gì? Lặp lại lần nữa!” Nằm trên người Long Phạm, gắt gao siết chặt vạt áo của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm trừng lớn hai mắt không dám tin vào những gì mình đang nghe thấy, hắn luôn cho rằng Long Phạm sẽ vô sự, tuyệt đối không nghĩ đến đáp án này.

Long Phạm tiếp tục nói “Ngủ say là vì thân thể không thể khống chế được linh lực, ta càng ngày càng giống như thường nhân, phải ăn uống và nghỉ ngơi thì mới có thể....”

Đột nhiên đôi môi bị hôn xuống, ngăn cản lời nói của hắn, Lăng Lạc Viêm đè chặt Long Phạm trên giường, mãnh liệt cuồng hôn, tàn sát bữa bãi lên môi của hắn, đầu lưỡi thâm nhập vào trong khoang miệng, vội vàng chiếm đoạt, trong mũi chỉ còn hơi thở của nhau, mùi hương thoang thoảng lạnh lùng vây quanh toàn thân. Hết thấy những thứ này đều chứng minh Long Phạm vẫn khỏe mạnh. Làm sao lại sắp hao hết linh lực, làm sao lại có thể chết?

Long Phạm đáp lại nụ hôn của hắn, đưa tay ra sau lưng ôm chặt hắn, nhẹ nhàng an ủi, sau đó dời môi kề sát bên tai Lăng Lạc Viêm, không một chút hoang mang tiếp tục nói, “Đừng nóng vội, vẫn có thể cứu. Dù sao ta không thể để cho tông chủ của ta một mình sống trên đời.” Trước kia khi chưa gặp Lạc Viêm, hắn căn bản không hề để ý đến sinh tử của chính mình, chẳng qua hiện giờ đã thay đổi.

Hơi thở ngưng lại một chút, Lăng Lạc Viêm khẽ khép mắt lại, bên trong đôi mắt như có ngọn lửa toát ra, tràn đầy nguy hiểm, “Dọa ta rất thú vị? Hay người nghĩ rằng nói như vậy ta sẽ cao hứng? Long Phạm, người có biết mấy ngày qua ta cảm thấy như thế nào không? Hiện giờ người tỉnh lại trước tiên là nói mình sẽ chết, rồi sau đó lại bảo có thể cứu, người bảo ta....” phải làm sao bây giờ?

Câu nói cuối cùng vẫn chưa nói ra, bàn tay nắm lấy đầu vai của Long Phạm càng siết chặt, lúc này tâm tình của hắn quả thực giống như đang trôi dạt giữa không gian bất tận. Hắn thật sự tưởng tượng không ra có một ngày Long Phạm phải chết. Hắn vẫn luôn nghĩ rằng nam nhân này sẽ tiếp tục cường đại như vậy, mặc kệ hắn phóng túng tùy tiện hành sự như thế nào thì Long Phạm luôn ở phía sau làm hậu thuẫn cho hắn, trở thành sự sống mà hắn có thể dựa vào.

Nhưng mới vừa rồi Long Phạm lại nói cho hắn những điều này, những việc hắn chưa bao giờ nghĩ đến có thể phát sinh.

“Lạc Viêm thực lo lắng cho ta.” Ngồi dậy, Long Phạm thoát hạ nội sam trên người, đem Lăng Lạc Viêm ôm vào thân thể xích lửa của mình, bên môi nhếch lên.

Lời nói mang theo ý cười làm cho Lăng Lạc Viêm hận không thể một quyền đâm vào người Long Phạm, “Là vô cùng lo lắng, đến lúc này ngươi còn tâm tư dọa ta, ngươi không thể đem hết thấy mọi chuyện nói ra một lần được hay sao?” Hắn thật sự chịu không được, người nam nhân này vì muốn xem hắn lo lắng đến thất thố mà đem sự việc nghiêm trọng như vậy chia ra vài lần để nói, thậm chí đến bây giờ vẫn chưa nói cho rõ ràng.

Bất mãn với thái độ của Long Phạm, nhưng hai tay vẫn vờn quanh trên thân thể xích lửa mê người ở trước mặt, Lăng Lạc Viêm kiềm chế cảm xúc của chính mình, “Nói đi, rốt cục là làm sao lại thế này, với linh lực ngàn năm của ngươi làm sao có thể hao tổn đến mức này?”

“Không biết bắt đầu từ khi nào thì ta phát hiện linh lực trong người không thể tăng lên, nói cách khác đó là không thể tiếp tục tu luyện, linh lực tích tụ trước đây có thể cho ta tùy ý vận dụng, nhưng giống như một ly nước, càng ngày càng tiêu hao, trong chén lưu lại càng ngày càng ít, cho đến một ngày có thể nhìn thấy đáy. Cũng may tích lũy trong ngàn năm qua cũng đủ sử dụng, từ đây đến ngày hao hết thì vẫn còn một đoạn thời gian.”

Ngữ thanh của Long Phạm trước sau vẫn ổn định, giọng nói vang lên bên tai Lăng Lạc Viêm, hô hấp thoang thoang hương sen thanh khiết, toàn thân bị hơi thở của Long Phạm vờn quanh, tâm tư hỗn loạn hoang mang lúc trước rốt cục được bình ổn, Lăng Lạc Viêm tỉnh táo trở lại, “Là vì ta.”

Ngẩng đầu nhìn nam nhân bên cạnh, hắn nhú mi, “Ngươi là vì ta mới hao phí linh lực. Trận chiến ở Vọng Thiên Thai, vì đem hồn phách của ta tụ hợp rồi đuổi ta về dị thế, sau đó lại dùng linh chú đưa ta quay trở lại, những việc này hao phí một lượng linh lực khổng lồ, tiểu Ngải đã nói cho ta biết.”

Long Phạm chậm rãi gật đầu, nâng khuôn mặt hắn lên, “Là vì ngươi nhưng cũng là ta tự nguyện.”

Ngữ thanh vừa thông thả vừa nghiêm túc, nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh ôn nhu của Long Phạm, ý tứ trong lời nói làm cho Lăng Lạc Viêm hoàn toàn hiểu rõ nguyên nhân vì sao lúc trước Long Phạm không chịu đem nội tình nói ra. Khép mắt lại làm cho tâm tư của mình ổn định, hắn biết giờ khắc này điều mình cần chính là bình tĩnh, nếu hắn tiếp tục tự trách bản thân thì đã uống phí hết thấy những gì Long Phạm đã làm vì hắn.

“Không sai, đây là ngươi tự nguyện, ta sẽ không nói lời cảm tạ đối với ngươi, ta cũng không cảm thấy áy náy, mấy ngày qua ta đã tiêu hao hết thấy tâm tư vì lo lắng. Lúc này ta muốn biết làm sao mới có thể vẫn hồi? Làm sao mới có thể cứu ngươi?” Lăng Lạc Viêm hít sâu một hơi, mở to hai mắt, hắn chăm chú nhìn Long Phạm, ánh mắt sáng rực.

Trong đôi mắt không còn lo âu mà giờ khắc này hiện lên chính là kiên định và sắc bén khiến Long Phạm không thể dời mắt. Làm việc quyết đoán, có thể nhìn thấy thấu triệt hết thấy mọi việc, đây chính là người mà hắn quyết tâm bảo hộ.

Khẽ cười, Long Phạm nghiêng người ôm chặt Lăng Lạc Viêm vào lòng, nhẹ nhàng hôn xuống cổ của hắn, “Không cần quá nghiêm trọng, vẫn còn hơn một tháng ta mới có thể hao hết linh lực, chúng ta còn cả một tháng thời gian để tìm cách giải quyết, chỉ cần phá vỡ linh ấn trên người của ta thì mọi vấn đề có thể giải quyết dễ dàng.”

“Linh ấn? Sở dĩ ngươi không thể tu luyện linh lực là vì trên người của ngươi bị phong ấn?” Lăng Lạc Viêm kinh ngạc, liên tiếp những chuyện từ trong miệng Long Phạm nói ra đều khiến hắn vô cùng sửng sốt. Đến lúc này hắn mới phát giác chính mình quả thật vẫn chưa hiểu rõ người nam nhân này, hắn hoàn toàn không hề biết một chút gì về quá khứ của Long Phạm.

Khi đã nói ra, Long Phạm không dự định giấu diếm, nhớ lại chuyện mấy trăm năm trước, hắn thản nhiên nói, “Lúc ấy tu luyện linh lực đến một cấp độ nhất định thì ta rốt cục phát hiện thân thể của mình không thể cất chứa quá nhiều lực lượng, có một tầng linh ấn hạn chế hấp thu linh lực, cho dù tu luyện như thế nào cũng không thể sử dụng số linh lực đó, lúc ấy ta đã ở trong tộc, cơ hội ra tay không nhiều lắm vì vậy cũng không để ý, rồi sau đó cũng mặc kệ.”

Không để ý rồi mặc kệ? về mặt của Lăng Lạc Viêm trở nên cổ quái nhìn chăm chăm Long Phạm, “Ngươi cũng biết lực lượng của ngươi khiến bao nhiêu người e ngại, bây giờ ngươi lại nói với ta lực lượng của ngươi vẫn chưa hoàn toàn thi triển, tất cả đều bị hạn chế bởi phong ấn?” Không biết những người chết dưới tay

của Long Phạm có cảm thấy không hề oan uổng hay không, những người luôn xem Long Phạm như thần nhân nghe xong lời này thì sẽ mang biểu tình như thế nào.

Long Phạm gạt đầu mỉm cười, “Không sai, chỉ cần cởi bỏ phong ấn thì lực lượng của ta có thể khôi phục.”

“Vay mau cởi bỏ đi, chẳng lẽ tể ti muốn bản tông chủ đích thân bảo hộ người hay sao?” Thoảng thả lỏng tâm tình, Lăng Lạc Viêm nhướn mi, vẻ mặt tà khí ngả ngớn, kề sát trên người Long Phạm, há miệng cắn lên môi hắn, rồi kéo dài xuống dưới cằm, bắt đầu nhẹ nhàng cắn lên cổ họng của Long Phạm.

“Lạc Viêm nếu không muốn nghỉ ngơi thì cứ tiếp tục.” Trong miệng nhắc nhở Lăng Lạc Viêm, Long Phạm đưa tay mơn trớn lên vết cắn ở trên cổ của mình, mỉm cười ôn nhu nhưng lại hàm chứa ẩn ý ái muội, trong đôi mắt thanh lam thần nhiên hiện lên gợn sóng âm u.

Trong nháy mắt Lăng Lạc Viêm liền tỉnh ngộ, nhớ lại nam nhân dưới thân tuy nhìn có vẻ lãnh tĩnh biết kiềm chế nhưng căn bản hoàn toàn tương phản, dừng lại bàn tay đang vuốt ve trước ngực Long Phạm, hắn nghiêng người nằm sang một bên, khe hôn bên tai của Long Phạm một chút, “Ta sẽ không hỏi người làm sao có phong ấn, là ai đã đặt vào trên người của người. Tóm lại đừng quên mau chóng đem nó cởi bỏ, bằng không....”

“Bằng không thì thế nào?” Long Phạm nghiêng người đem toàn thân của Lăng Lạc Viêm ôm chặt vào lòng, lại nghe bên tai vang lên ngữ thanh nhẹ nhàng vừa cười vừa nói, “Bản tông chủ sẽ đem toàn bộ những gì trước kia nhận được từ trên người của người trả lại.”

Hắn sẽ làm cho Long Phạm cũng ném trải mùi vị bị người ta đào sâu trong cơ thể, không thể khống chế, chỉ có thể trầm luân cảm thụ đối phương. (em nó lại thêm o_o)

Trả lời xong, Lăng Lạc Viêm nhắm mắt lại, cảm giác được hơi thở của Long Phạm vây quanh làm cho hắn an tâm, nhiệt độ ấm áp cùng xúc cảm quen thuộc khiến hắn nhanh chóng chìm vào giấc mộng.

Ánh mắt yêu thương chăm chú nhìn Lăng Lạc Viêm, Long Phạm vì lời nói uy hiếp của hắn mà lộ ra nụ cười ung dung tao nhã. Nguyên lai từ trước đến giờ Lạc Viêm vẫn chưa buông tha, như thế xem ra về sau phải càng cố gắng làm cho hắn quên đi việc này mới được. (dễ dãi gì)

Một ngày yên lặng lại trôi qua tại Xích Viêm cung, chẳng qua sự yên lặng hôm nay không còn áp lực phiền muộn, có người đã thấy tể ti xuất hiện, cũng thấy tông chủ và hắn cùng đi về Xích Viêm cung. Nghe được hồi báo, các trưởng lão đều yên tâm, tảng đá đè nặng trong lòng cũng được tháo bỏ.

Chỉ cần tể ti vô sự, bất luận lời đồn ở bên ngoài như thế nào đều có thể bị dập tắt, việc tiếp đón các tộc trong thiên hạ tại Lôi Lạc thành vào một tháng sau cũng sẽ không bị ảnh hưởng. Ngay lúc này, bọn hắn quả thật rất sợ có chuyện gì xảy ra, bất luận là tể ti hay là tông chủ, hết thảy đều phải thận trọng mới được.

Phái thêm người canh gác, các trưởng lão không dám tìm hiểu vì sao tể ti đại nhân lại đột nhiên ngã xuống rồi hôn mê, việc này tông chủ và tể ti không nói thì bọn hắn cũng không cần biết, trước mắt còn rất nhiều việc đang chờ bọn hắn giải quyết.

Từ khi Xích Diêm tộc triệu tập thiên hạ cùng chung ứng phó thiên kiếp, các tộc nghe được việc này đều bắt đầu có phản ứng. Bằng quan mặc kệ cũng có, nghe lệnh tiến đến cũng có, dù sao sự tình liên hệ đến an nguy của mỗi người, phần lớn các tộc đều phái người trước tiên đến Lôi Lạc thành để tìm hiểu. Hơn nửa tháng trôi qua, lúc này các tông tộc đã tụ tập đông đảo trong Lôi Lạc thành.

Bảy mươi hai gia tộc trong Xích Diêm không dám chậm trễ sơ suất, sớm phái người tiến đến tiếp ứng. Các trưởng lão cũng từ khắp nơi quay về, thường xuyên đem tin tức bẩm báo từ Lôi Lạc thành về tổng điện Xích Diêm tộc.

Trong mấy ngày này, Lôi Lạc thành và Xích Diêm tộc trở thành tâm điểm trong mắt tất cả mọi người. Trước khi các tộc tiến đến buổi triệu tập đã nghe đủ loại tin đồn, trong đó cũng bao gồm cả việc Yêu tộc xuất hiện trên thế gian.

Đặc thù của Yêu tộc cũng được loan truyền, vốn không biết nhưng hiện giờ người nào cũng rõ, ai có được Yêu tộc thì sẽ có được linh lực vô tận, mà lúc này thiếu niên Yêu tộc lại thuộc về Xích Diêm tộc. Bất luận tin tức đồn đãi Xích Diêm tộc gặp họa, tể ti Long Phạm bị thương có thật hay không, thì rõ ràng vị Viêm

chủ Lăng Lạc Viêm đã có được thiếu niên Yêu tộc. Một mình hắn đã đủ khiến kẻ khác kiêng kị, bây giờ lại càng không có người nào dám mưu đồ này nọ.

Ai cũng biết hơn mười tông tộc vì cướp đoạt Yêu tộc mà xâm nhập địa giới Xích Diêm đều đã bị tiêu diệt. Không quá vài ngày, lực lượng của các tộc này đều bị Xích Diêm tộc thu nạp, địa bàn phân phối ở khắp nơi cũng bị Xích Diêm tộc chiếm cứ. Hiện tại, ngoại trừ thanh danh, ngay cả lực lượng, có thể đứng ngang hàng với Xích Diêm tộc cũng không nhiều lắm.

Kiên Kỳ tộc có lẽ nằm trong số đó, còn có Ngân Diệu tộc đã ẩn tích từ rất lâu. Danh vọng trên hàng các tông tộc khác, kể thừa Đồ Lân lực, theo truyền thuyết kể lại thì Ngân Diệu tộc sở hữu một bảo vật hết sức quý báu, đây chính là một trong ba bảo vật được nhắc đến trong câu ca dao, có thể cùng Xích Diêm tộc cứu vãn thiên kiếp.

Chẳng qua Ngân Diệu tộc đã sớm biến mất khỏi thế gian mấy trăm năm nay, không biết là mai danh ẩn tích hay là bị tiêu diệt, không còn truyền nhân sống trên thế gian, nếu không có Ngân Diệu tộc thì thiên kiếp lần này phải làm thế nào?

Duy Hách Vũ tự Đồ Lân, ba vật hợp một, cứu thế khả thành. Hiện giờ mọi người đều nhớ kỹ câu ca dao này.

Bên ngoài đủ chuyện rối rắm thay phiên xuất hiện, trong tộc vẫn chưa kịp chuẩn bị, một tháng thời gian rất nhanh đã trôi qua hơn phân nửa, lúc này Lăng Lạc Viêm rốt cục không thể tiếp tục chờ đợi, quyết định xuất phát khởi hành.

“Gọi người chuẩn bị, ngày mai khởi hành đến Lôi Lạc thành.”

Nghị sự tại Lâm Tiêu điện, các trưởng lão ngồi ngay ngắn ở hai bên, lúc này cơ bản đều đến đông đủ, trên ghế chủ tọa có hai người sóng vai mà ngồi. Một người hồng y tóc bạch kim, ánh mắt sắc bén lộ ra khí thế mãnh liệt bách nhân lại mang theo vài phần tà khí mỉa mai, đặt truyền thư trong tay xuống bàn, nói ra những lời này rồi liếc mắt nhìn người bên cạnh một cái.

Người ngồi bên cạnh hắn chính là tể ti Long Phạm, xem ra ôn hòa như ngày thường, dung mạo vẫn ung dung trầm tĩnh, lúc này nâng lên ánh mắt lạnh nhạt bình thản đảo qua các vị trưởng lão đang ngồi ở bên dưới, “Chuyến này nhất định sẽ đối mặt cùng Kiên Kỳ tộc, các vị trưởng lão hãy cẩn thận ngôn hành của chính mình, nếu gây ra tranh chấp rắc rối thì đối với tộc ta cũng không có ưu đãi.”

Lời này ám chỉ ai thì các trưởng lão trong lòng đều rõ ràng, ánh mắt đồng loạt hướng lên người Nham Kiêu đánh giá. Hành động của Kiên Kỳ tộc đúng là vì khơi dậy chiến tranh, hiện giờ loạn thế mới chính là điều mà Phong Trần Tuyết mong muốn, đục nước béo cò, thừa dịp làm loạn là thủ đoạn quen thuộc mà Kiên Kỳ tộc hay sử dụng.

“Kiên Kỳ tộc tung tin đồn thổi hòng lay động lòng người, nếu không cho bọn hắn biết tay thì không biết còn có thể làm ra chuyện gì, dã tâm của người kia không chỉ có như thế.” Nham Kiêu kích động không thể kiềm chế liền đứng bật dậy, từ trước đến nay hắn luôn chủ trương muốn giải quyết Kiên Kỳ tộc.

“Việc này không vội, đến Lôi Lạc thành, không lo sẽ không thể tìm thấy cơ hội cho bọn hắn biết tay. Nham Kiêu, ngươi ngồi xuống.” Lăng Lạc Viêm thần nhiên ngẩng đầu ra hiệu, Nham Kiêu đang muốn tiếp tục lên tiếng thì lại nghe thấy ngữ thanh của tể ti truyền đến, “Việc này vẫn chưa xác định đó là do hắn làm, nếu là Phong Trần Tuyết, hắn sẽ khiêu khích ngay trước mặt, thậm chí thừa cơ hội gây thêm rắc rối.”

Chỉ là hiện giờ vẫn chưa thấy gì.

Long Phạm nhắm mắt lại như có chút đắm chiêu. Theo như lời của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm cũng cảm thấy có chút kỳ quái, chẳng lẽ trong tộc có người đem việc này truyền ra ngoài? Nhiều người nhiều miệng, cho dù tin tức có bị rò rỉ thì cũng không quá kỳ quái, nhưng lời đồn đãi Xích Diêm tộc gặp đại họa, ngay cả Long Phạm cũng không thể ngăn cản, thì rõ ràng người tung tin đồn cố ý đối phó với Xích Diêm tộc.

Là ai truyền ra lời ấy? Các trưởng lão đang ngồi? Hay là các truyền sử dưới tay bọn hắn? Hay là các tộc nhân.....

Đang suy đoán thì cảm giác bàn tay đặt trên bàn bị bao phủ bởi một nhiệt độ ấm áp, Lăng Lạc Viêm nắm lại tay của Long Phạm, hiểu được ý tứ của Long Phạm, hấn dứt bỏ những suy đoán trong lòng. Cho dù mất đi linh lực, hấn vẫn tin tưởng người nam nhân này, cho dù vấn đề phiền phức đến đâu thì cứ giao cho tể ti của hấn giải quyết.

Nghị sự kết thúc, đến ngày thứ hai, đoàn người Xích Diêm tộc đang trên đường đến Lôi Lạc thành.

Dọc đường đi, trải qua một vùng đất trống ở bìa rừng, mọi người xuống ngựa nghỉ ngơi. Trước mặt Dạ Dực bỗng nhiên xuất hiện thân ảnh bạch y bào.

Đôi mắt trắng dã chợt co rút nhanh, hấn lập tức nhớ đến lời cảnh cáo của nam nhân này dành cho hấn.

150. Quyển 3: Chương 150: Huyền Thú

Long Phạm đi đến trước mặt Dạ Dực, nhìn chăm chú Dạ Dực đã hóa thành hình người, vẻ mặt không hề pháp phòng, đôi mắt vẫn ôn hòa trầm tĩnh như trước. Nhưng bị ánh mắt lạnh nhạt không rõ hàm nghĩa nhìn chăm chú thì dù là Dẫn Hồn tộc, trong lòng của Dạ Dực không khỏi trở nên cảnh giác.

Thân là ma vật, Dạ Dực luôn nhìn loài người bằng con mắt khinh thường, nhưng từ khi gặp Lăng Lạc Viêm, hấn không thể xem tất cả nhân loại như những món mĩ thực làm no bụng, tỷ như chủ nhân của hấn Lăng Lạc Viêm, hay như tể ti Long Phạm ở trước mắt, chỉ sợ không có một con ma vật nào dám xem hai người bọn hấn là mĩ thực mà ngược lại chỉ có thể dùng đến hai chữ nguy hiểm để hình dung.

Lúc này hấn dường như đang cảm thấy như vậy.

Hấn hóa thành hình người mà bây giờ vẫn chưa khôi phục hình dáng ban đầu của mình, tể ti sẽ làm gì hấn?

Các tộc nhân ở xung quanh đều tự tản ra tìm chỗ nghỉ ngơi, khắp nơi truyền đến những tiếng trò chuyện, làm cho hai người đang đứng đối mặt nhìn nhau càng thêm phi thường im lặng. Bằng bản năng của Dẫn Hồn tộc, Dạ Dực có thể nhìn thấy linh quang quanh thân của Long Phạm đã suy yếu, nhưng kỳ dị chính là cái loại uy nghi áp bách giống như tự thân vốn có vẫn tồn tại như trước.

Nỗi sợ hãi đối với thần thái của Long Phạm không phải xuất phát từ trong lòng mà xuất phát từ bản năng

“Người ắt hấn là đã nhìn thấy lực lượng của ta đang suy nhược.” Nhìn ra sự thận trọng của Dạ Dực, Long Phạm mỉm cười, tựa hồ đang làm cho hấn cảm thấy an tâm. Nhưng nụ cười cùng lời nói này ở trong mắt Dạ Dực cũng không khác gì so với một loại cảnh cáo. Lực lượng đang suy nhược nhưng vẫn tồn tại loại cảm giác áp bách như thế, tể ti Long Phạm đến tốt cùng có thân phận gì, sẽ tính toán xử trí hấn như thế nào....

Chưa bao giờ lo lắng cho an nguy sinh tử của chính mình, nhưng đây là lần đầu tiên hấn bắt đầu cảm thấy bất an. (ô ô thật là đáng thương mà....suốt ngày bị hù =.=)

“Sắp tới, ngươi phải luôn theo sát bên cạnh hấn, bất cứ thời điểm nào cũng không thể rời đi.”

Ngoài dự kiến của Dạ Dực, lời nói trong miệng của Long Phạm không phải là uy hiếp dọa dẫm. Ngoảnh đầu nhìn chăm chú thân ảnh của người nọ ở cách đó không xa, tể ti lẳng lặng đứng thẳng trước mặt hấn, không thể nhìn ra Long Phạm đang suy nghĩ điều gì, giống như tất cả tâm tư đều bị người kia chiếm cứ.

Thân ảnh như lửa đỏ đưa lưng về nơi này đang cùng trưởng lão Quyết Vân nói chuyện, chính là chủ nhân của hấn Lăng Lạc Viêm.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của hai người, Lăng Lạc Viêm quay lại, liếc mắt nhìn tư thế đứng thẳng của hai người, hấn bước đến gần, “Tể ti đang làm gì sau lưng của ta? Còn mấy ngày nữa là đến Lôi Lạc thành, vẫn còn rất nhiều việc, lúc này cũng không phải thời điểm để ngươi cảnh cáo Dạ Dực, huống chi hấn còn phải chiếu cố tiểu khả ái mà hấn mới thu nạp. Người nói xem, có phải hay không tiểu Dạ Dực...”

Chậm rãi nói ra ba chữ, ý tứ vô cùng trêu chọc, biểu tình của Dạ Dực càng lộ ra vẻ băng lãnh, Lăng Lạc Viêm cười đến mức đắc ý. Long Phạm ở bên cạnh nhìn chăm chú, nâng lên khuôn mặt tà khí đầy phóng túng, không nói một câu liền hôn xuống.

“Tông chủ không cho phép Long Phạm mỉm cười với người khác, nhưng bản thân mình thì lại không câu nệ.” Ngừ thanh ôn hòa nhẹ nhàng cất lên từ đôi môi đang kề sát của hai người, hơi thở của Long Phạm đem hân vây quanh, tuy linh lực suy lui nhưng tính độc chiếm của người nam nhân này lại không hề giảm chút nào.

Là vì hân cười ? Hay là vì hân đang nói giúp cho Dạ Dực....

Lăng Lạc Viêm cong môi lui ra phía sau vài bước rồi dựa vào thân cây. Quen với việc có Dạ Dực ở bên cạnh, hân cũng không để ý, đưa hai tay vờn quanh ôm cổ Long Phạm, khi nâng mặt lên thì đã mang một loại thần sắc khác, “Trước khi nói về ta thì tể ti nên nói rõ ràng với bản tông chủ việc kia phải giải quyết như thế nào?”

Khóe miệng mỉm cười, động tác ái muội, nhìn thấy hai người đang thân mật ôm hôn thì các tộc nhân đều tự giác quay đầu đi, Long Phạm chăm chú nhìn người trước mặt, đã thấy trong đôi mắt của Lăng Lạc Viêm tràn đầy nghiêm túc, thậm chí là hơi thoáng tức giận.

“Một tháng đã sắp hết, không còn bao nhiêu ngày, đến khi nào thì người mới chịu giải quyết cái phong ấn kia? Người muốn ta phải chờ tới khi nào thì mới có thể hoàn toàn yên tâm ? Lôi Lạc thành ngay tại trước mắt, đến lúc đó xảy ra chuyện gì thì không ai biết, ngộ nhỡ có người nghe xong lời đồn đãi rồi nhằm vào người...”

“Với linh lực hiện giờ trong tay của ta vẫn chưa đến mức rơi vào tình cảnh bị người khác xâu xé, Lạc Viêm đừng quá lo lắng.” Cắt ngang lời của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm mang theo bộ dáng bình yên ung dung, ánh mắt ôn nhu nhìn người trước mặt, khẽ mỉm cười đưa tay vén sợi tóc qua bên tai của Lăng Lạc Viêm, chậm rãi hôn lên môi rồi dần dần đi xuống.

“Uy, người muốn làm cái gì?” Lăng Lạc Viêm đẩy người nam nhân đang hôn vào bên trong vạt áo của hân, thả lỏng hàng mi dài đang nhú lại, ánh mắt dao động, lộ ra vài phần xảo quyết cùng mỉa mai, “Thân thể của tể ti không khỏe, ngộ nhỡ trêu chọc lại dẫn đến phát hỏa thì phải làm sao. Ta thấy có một số việc tạm thời không nên làm, miễn cho bản tông chủ lại vì người mà lo lắng, chờ người giải quyết xong vấn đề thì tùy người muốn làm thế nào cũng được.”

“Tùy ta muốn làm thế nào cũng được? Lời này Long Phạm sẽ nhớ kỹ, tông chủ cũng không được nuốt lời.” Đầu ngón tay mơn trớn lên dấu vết mình lưu lại, ánh mắt của Long Phạm vẫn lưu luyến trên cần cổ trắng ngần dưới lớp hồng sam vô cùng mỉa mai, vừa cười vừa nhướng mắt nhìn Lăng Lạc Viêm, rồi hướng đến đám người đi đến.

Nhìn Long Phạm xoay lưng rồi đi, Lăng Lạc Viêm trở nên hối hận. Tuy hân tính toán dùng cách này để Long Phạm sớm ngày cởi bỏ linh ấn, nhưng tưởng tượng đến lúc sau phải đáp ứng cái gì thì nhện không được liền cảm thấy hoài nghi có phải mình đã hứa hẹn một việc thật sự không nên hứa hay không.

Dạ Dực thủy chung vẫn đứng bên cạnh. Tộc nhân không biết nội tình nhưng hân có thể nhìn thấy rõ ràng, hai người cũng không giấu diếm đối với hân. Hân không thể ngờ chính là Long Phạm không nhắc lại lời cảnh cáo lúc trước mà chỉ muốn hân phải bảo hộ tốt Lăng Lạc Viêm.

Rõ ràng ngay cả dưới hình dạng là quạ đen mà Long Phạm còn không dung tha cho hân, nhưng hiện tại hân hóa thành hình người thì lại muốn hân bất cứ lúc nào cũng phải đi theo bên cạnh Lăng Lạc Viêm. Xem ra vấn đề này không hề đơn giản, phong ấn kia cũng không thể dễ dàng cởi bỏ.

Đồng thời có thể làm cho tể ti kiểm chế tính độc chiếm, cho phép hân đi theo bên người Lăng Lạc Viêm, điều này chứng tỏ so với cảm giác của chính mình thì an nguy của người nọ vẫn quan trọng hơn, mặc dù người nọ—chủ nhân của hân, tông chủ Xích Diêm tộc, căn bản không thiếu lực tự bảo vệ mình.

Sau khi linh lực của tể ti Long Phạm suy yếu thì lực lượng cường đại nhất trong tộc nhất định là chủ nhân của hân – Lăng Lạc Viêm. Người như vậy mà cần hân phải bảo hộ ? Dạ Dực quay đầu nhìn hồng y nam nhân vẫn còn đứng dưới tàn cây.

Nam nhân mặc hồng sam đang sửa sang lại y bào, với tư thái vừa phóng túng vừa tiêu sái lại ngang ngược dựa vào thân cây, khẽ nhướng mi, nâng tay lên ra hiệu đối với hân, “Chiều cổ hảo vật nhỏ của người, ở Lôi Lạc thành có bao nhiêu người thêm thương thì bản tông chủ không thể quản, nếu bị người khác cướp đi thì người nên biết phải làm thế nào.”

“Hắn không phải của ta, hắn thuộc về người, cùng ta vô can.” Nhớ tới đôi mắt màu hồng phấn, Dạ Dực mở miệng nói thẳng, hắn chỉ là thay thế trông coi mà thôi.

Lăng Lạc Viêm nhếch lên khóe miệng. Đến bây giờ mà vẫn còn cãi bướng như thế, Dạ Dực quả thực vẫn là loài chim, đến lúc đó nếu thực sự xảy ra chuyện, không biết hắn còn có thể khoan tay đứng nhìn mà nói ra những lời này nữa hay không.

Uể oải duỗi thắt lưng nhìn xem sắc trời, Lăng Lạc Viêm quyết định tạm thời không tiếp tục thảo luận cùng Dạ Dực. Qua khỏi cánh rừng là đến thành trấn, sau đó là Lôi Lạc thành. Đã nhiều ngày lộ trình, mỗi lần đều vội vàng chạy đi cho đến khi bầu trời tối đen thì mới tìm một chỗ trong thành để dừng chân nghỉ tạm.

Sau khi nghỉ ngơi xong, các tộc nhân đều tự quay về vật cưỡi của mình để tiếp tục lên đường. Chờ đoàn người của Xích Diêm tộc đi vào khu rừng thì lại xảy ra một việc ngoài ý muốn, nhưng việc ngoài ý muốn này lại rõ ràng kỳ quái.

Trong rừng, so với đi trên đường cái thì tất cả mọi người đều trở nên thận trọng hơn vài phần, vừa vào khu rừng thì trên đỉnh đầu bị những cành lá sum suê đang xen vào nhau che đi không ít ánh mặt trời, vốn đang chấp choạng hoàng hôn thì trong thoáng chốc khu rừng trở nên âm u. Tiếng bước chân của vật cưỡi đạp lên những chiếc lá khô tạo thành âm thanh vỡ vụn xào xạc vang lên khắp khu rừng.

Trong tiếng xào xạc tựa hồ còn có động tĩnh của một thứ gì đó, như là tiếng bước chân, lại như là tiếng gió, theo từng đợt gió bay đến, luôn luôn đi theo, như hình với bóng ở trong khu rừng u ám càng trở nên đặc biệt quỷ bí.

Xích Diêm tộc đều không phải thường nhân, cảm giác tất nhiên so với thường nhân càng thêm linh mãnh. Phát hiện có điều bất thường vì vậy Nham Kiêu mang người đi trước, hướng xung quanh thăm dò, đội nhân mã còn lại vẫn tiếp tục đi theo đường cũ.

Lăng Lạc Viêm hiển nhiên nghe được tiếng động kia, nhưng hắn càng cảm thấy hứng thú chính là phản ứng của Linh Thư. Đi dưới bóng cây, thiếu niên thoát hạ áo choàng màu đen rộng thùng thình trên người, lộ ra làn da trong suốt như tuyết trắng, nghe thấy tiếng vang kia, trên mặt hiện lên vẻ sửng sốt, biểu tình có chút nghi hoặc, cũng có chút vui mừng.

“Chuyện gì xảy ra?” Thấp giọng hỏi Long Phạm, Lăng Lạc Viêm muốn biết tiếng vang này đại biểu cho cái gì lại có thể làm cho Linh Thư lộ ra vẻ mặt như vậy.

Long Phạm nắm lại dây cương, trong mắt như mang theo hồi ức, tựa hồ tiếng vang này gợi lên điều gì đó, vẻ mặt như thế của Long Phạm quả thật là hiếm thấy, Lăng Lạc Viêm nhất thời để ý một chút, nhưng không tiếp tục truy vấn, tiếng vang càng lúc càng gần, vốn không hiểu rõ lắm về tiếng vang nhưng có thể hình dung được cảnh tượng đó, tiếng bước chân hóa ra mang theo một tiết tấu nhịp nhàng.

Tiếng bước chân như xuyên qua từ trong rừng cây, xuyên qua tiếng gió mang theo một loại âm hưởng độc đáo, cái loại nhịp điệu tràn ngập dã tính có thể kích thích dục vọng, làm cho người ta muốn hòa cùng tiếng vang kia đi làm một chút gì đó.

Ngay khi tất cả mọi người đang xuất thần thì tiếng vang đột ngột đình chỉ, sau đó lại nghe thấy tiếng hô to của Nham Kiêu truyền đến, “Tông chủ, ta bắt được rồi.”

Bóng người nhảy ra, Nham Kiêu không đợi thủ hạ cùng nhau quay về, mà đã cầm lấy một vật trong tay chạy đến trước mặt mọi người. Ở trên tay hắn là một loại thú cũng không phải thú đang bị hắn nắm chặt, không rõ là loại động vật nào, không phải linh thú thông thường, cũng không phải ma vật, mà là một loài sinh vật kỳ quái có đôi mắt rất to, cả người mềm mại không có móng, toàn thân đầy lông thập phần xinh đẹp.

Chiều dài tứ chi so với nhân loại thì rất nhỏ xinh, khuôn mặt cũng không giống người, cũng không phải thú, một đôi mắt xanh biếc lấp lánh ánh sáng trong bóng tối chấp chờ, phi thường linh động, miệng mũi của nó đều rất nhỏ, trên mặt phủ những sợi lông tơ mềm mại, bộ lông ngũ sắc trên thân thể cho dù ở nơi âm u như thế này vẫn hiện lên vẻ hoa mỹ dị thường. “Huyền thú?” Dạ Dực đi theo ở phía sau Lăng Lạc Viêm, dựa vào trí nhớ mấy trăm năm trước của hắn, thứ này quả thật là huyền thú.

Ngay khi tất cả mọi người vẫn còn đang kinh ngạc nhìn chăm chú, tề ti Long Phạm lại xác định lời nói của Dạ Dực, “Xem ra đúng là như vậy, huyền thú chính là một loại thú của Yêu tộc, nhưng trong thời gian ngắn có thể hóa thành hình người.”

“Ta chưa từng thấy nó, nhưng ta cảm giác có thể cùng nó trao đổi, tiếng vang kia....” Linh Thư nghĩ đến tiếng vang cổ quái lúc trước thì nhịp tim không thể tự chủ mà đập nhanh hơn, giống như gặp được đồng loại.

“Từ khi có người phát hiện huyền thú cho tới nay thì chỉ thấy nó xuất hiện cùng Yêu tộc. Nó cũng giống như Yêu tộc có sở trường mê hoặc lòng người, hơn nữa am hiểu biến hóa thành hình người để mê hoặc nhân loại cùng nó giao hợp, nhưng đặc tính của nó ngược lại với Yêu tộc, nó sẽ hấp thu linh lực của người khác cho đến khi đối phương hao hết linh lực mà chết.”

Lời nói của Long Phạm làm cho Lăng Lạc Viêm cảm thấy có chút hứng thú, hần thì thầm, “Vạn vật trên thế gian quả nhiên được cân bằng. Yêu tộc được xưng là Dạ Mị mang theo đặc tính kia, còn huyền thú xuất hiện cùng Yêu tộc lại mang đặc tính ngược lại, nhưng thật ra thập phần thú vị. Nói như thế, chẳng lẽ lân cận còn có Yêu tộc xuất hiện?”

Lời thì thầm trong không gian yên tĩnh ở đây lại được tất cả mọi người đều nghe thấy. Các trưởng lão thoảng có chút buồn rầu. Đã có một con bán yêu ở trong tộc, nếu là thêm một cái nữa thì e rằng các tộc khác không khỏi đổ mắt vì ghen tị Xích Diễm tộc gặp may. Có ai biết vị tông chủ Xích Diễm tộc của bọn hần đối với con bán yêu kia không hề có hứng thú, báu vật mà mọi người tranh nhau cướp đoạt đang ở trong tộc của bọn hần đã trở thành vật trang sức bên người của ma vật Dạ Dực. (có cần phải so sánh như vậy không =.=)

Mà món trang sức này bởi vì vẻ mỹ hoặc mà nhiều người không dám tùy tiện dòm ngó, vì thế ngay cả tác dụng của món trang sức này như thế nào cũng không rõ ràng. Nếu hiện tại lại thật sự xuất hiện một Yêu tộc khác, bọn hần phải làm sao bây giờ ?

Các tộc khác gặp được sẽ vui mừng như điên, trong khi đến tay Xích Diễm tộc thì lại trở thành vấn đề đau đầu của các vị trưởng lão. Không chờ bọn hần lo lắng phải làm thế nào thì chợt nghe lời nói của Lăng Lạc Viêm vang lên, “Thả nó ra”.

Nham Kiều nghe lệnh mà làm theo, “Tông chủ muốn xem nó trở lại nơi nào?”

“Vừa lúc thuận đường thôi, xem là ai nuôi nó, nếu thật sự là Yêu tộc thì có thể tìm cho Linh Thư một người bạn cũng không tồi.” Lăng Lạc Viêm điềm nhiên trả lời, cổ ý liếc mắt nhìn sang bên cạnh, Dạ Dực vẫn lạnh lùng không nói một tiếng.

Mọi người nhìn thấy huyền thú vọt vào rừng cây, hướng vào bìa rừng bên kia mà đi, hiển nhiên người nuôi dưỡng huyền thú đang ở ngay bên bìa rừng.

“Đi thôi, sắc trời không còn sớm, phía trước chính là Bách Sắc thành, chúng ta lưu lại nơi đó một đêm, thuận tiện nhìn xem người nào đã nuôi dưỡng con huyền thú này.” Qua Bách Sắc thành thì sẽ đến Lôi Lạc thành, có lẽ không ít tông tộc đã tới nơi.

Lăng Lạc Viêm giục ngựa đi trước, nhìn chăm chú Long Phạm cũng đang cưỡi ngựa ở bên cạnh, ánh mắt vẫn bình thản trầm tĩnh như trước, không hề thấy có gì đặc biệt. Chẳng lẽ vẻ mặt khác thường của Long Phạm mà hần bắt gặp khi nghe thấy tiếng vang của huyền thú phát ra chỉ là ảo giác của hần ?

Về mặt mang theo hồi ức về điều gì đó, chính là nhớ lại xuất xứ của huyền thú, hay là còn có việc gì khác....

Từ khi nghe Long Phạm nói về phong ấn trên người, Lăng Lạc Viêm cảm giác như đang đối mặt với một đoàn sương mù. Sau lớp sương mù là quá khứ của Long Phạm, hiện giờ hần đang bị bao phủ trong đó. Vốn không để ý cũng không muốn đi tìm hiểu nhưng rốt cục hần phải tự tay đánh tan đoàn sương mù này, đã đến lúc đem hết thấy mọi việc làm cho rõ ràng.

Đi ra khỏi khu rừng, sắc trời bên ngoài đã trở nên u ám, trên đường đi đến Bách Sắc thành không thấy một bóng người. Cửa thành đã đóng, nhưng chỉ cần xác thực thân phận thì các nơi sẽ đều đón tiếp linh giá, bọn hần không vì thế mà lo lắng, chẳng qua muốn tìm một chỗ rộng rãi đủ chứa tất cả bọn hần thì chỉ sợ các khách điểm cần phải mất một ít thời gian để sắp xếp.

Long Phạm phái truyền sử tiến vào trong thành để thu xếp trước. Đoàn người vẫn hướng vào trong thành mà đi, đến nửa đường, bỗng nhiên cây cối ven đường phát ra âm thanh kỳ lạ, trong bóng đêm u ám, đột ngột có một người ngã xuống.

Trong bóng tối mịt mờ, động tác co quắp cổ quái, giống như phải bắt lấy vật gì đó. Dưới ánh trăng mờ lung có thể nhìn thấy một nửa khuôn mặt, bên khóe miệng như mang theo ý cười trong một giấc mộng đẹp.

Dưới ánh trăng, thi thể đột nhiên từ trong cây cối ngã xuống, đường cong bên khóe môi hết sức quý dị. Càng có vẻ cổ quái hơn chính là không thấy được nửa điểm vết thương, nhưng lại mỉm cười mà chết khiến kẻ khác nhìn không được cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

151. Quyển 3: Chương 151: Dạ Mị

Thấy thi thể, mọi người đưa mắt nhìn nhau, đang muốn lật hắt lại để cẩn thận kiểm tra thì tử thi nằm trên mặt đất bị thổi rữa rất nhanh.

Tứ chi cứng đờ, khuôn mặt tiêu tụy khô héo, chỉ trong khoảnh khắc cả thi thể bị cháy đen không thể nhìn ra hình người, giống như một gốc cây khô bị thiêu đốt, chỉ còn bụi than sót lại, bị gió thổi qua liền tiêu tán trong không trung.

Gió đêm thổi đi những mảnh tro tàn còn sót lại trên mặt đất, chỉ là trong giây lát, một cỗ thi thể ngã xuống mặt đất không còn lưu lại bất cứ một dấu vết gì. Nếu không phải chính mắt nhìn thấy sự biến hóa trước mắt, không người nào biết được nơi này đã từng xảy ra chuyện gì, cái chết như thế không khỏi làm cho người ta cảm thấy nghi ngờ.

Không ít người từng gặp qua một kiểu chết tương tự như thế này, đó là khi Linh Thư xuất thủ, người của Kiền Kỳ tộc cũng chết giống như vậy, chẳng qua không nhanh như mới vừa rồi, cũng không phải không lưu lại dấu vết. Như vậy lần này bọn hắc quả thật gặp được một Yêu tộc khác? Nhưng lại là một cái có đầy đủ yêu lực, là Yêu tộc chân chính?

“Lăng! Nhất định là Lăng! Lăng vẫn chưa chết!” Linh Thư kéo xuống chiếc mũ áo choàng trùm đầu, sợi tóc bạc trắng như ánh trăng trong sáng xòa xuống bờ vai, dưới mái tóc lộ rõ khuôn mặt đang thập phần vui sướng, mọi người đều có thể nhìn ra hắc mùng rở như thế nào đối với sự xuất hiện của Lăng.

Lăng Lạc Viêm đã từng nghe Linh Thư nhắc đến Lăng, nhưng khi đó không hỏi tỉ mỉ, nhưng vẫn nhớ rõ Lăng là đồng bọn đã chết của Linh Thư, “Người nói chính là Lăng, người vốn nên trở thành thê tử của người? Dẫn người trốn thoát rồi lại bị người khác giết chết?” Lúc này hắc mới nhớ đến vẫn chưa nắm rõ lai lịch của Linh Thư. Yêu tộc lúc trước ở nơi nào, lại vì sao mà đột nhiên xuất hiện....

Linh Thư gật đầu, đôi mắt trong suốt lấp lánh trong bóng đêm, “Lăng từng nói nàng là Yêu tộc cuối cùng còn sống trên thế gian, ta tuy là bán yêu nhưng cũng là đồng bọn duy nhất của nàng, chỉ cần nàng không chết, bất luận ở nơi nào thì nàng cũng sẽ đến để dẫn ta đi.”

“Người đang ở nơi này, người mới giết người cũng nên ở gần đây, nếu là đúng như vậy vì sao không thấy nàng đi ra gặp người?” Dạ Dục xưa nay kiêu lời, lúc này đột nhiên mở miệng, nhìn lên mặt đất vốn từng lưu lại cỗ thi thể, đôi mắt trắng dã hơi thoáng hiện lên màu đỏ ngầu. Nếu thật sự là Lăng, nàng giết người để làm gì?

“Con huyền thú kia chẳng lẽ chính là Lăng nuôi dưỡng...” ung dung nhìn lên mặt đất không còn lưu lại một chút dấu vết của cỗ thi thể, Lăng Lạc Viêm đối với chủ nhân của huyền thú thập phần hiếu kỳ.

“Đi lên một chút nữa sẽ rõ, chỉ cần còn ở trong thành thì nhất định có thể gặp được.” Trong mắt của Long Phạm không thấy có bất luận nửa điểm lo lắng. Hắc phái thủ hạ đi phía trước thăm dò, rồi lại ra hiệu ọi người tiếp tục lên đường.

Chưa từng nghĩ đến dọc đường lại phát hiện thêm hơn mười cỗ thi thể, tất cả đều ở những nơi kín đáo, cũng giống như mới vừa rồi đã chứng kiến, tuy vẫn chưa bị gió thổi tiêu tán nhưng đã bắt đầu khô héo, y phục trên người của những cỗ thi thể này vẫn hoàn hảo không thấy có dấu hiệu giao hợp, nhất định không phải

do huyền thú gây ra, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười quý bí như đang mơ thấy một giấc mộng đẹp khiến kẻ khác cảm thấy kinh dị.

Liên tục phát hiện những cổ thi thể kỳ quái như thế làm cho người ta không khỏi dâng lên một dự cảm không may tốt đẹp.

Các trưởng lão nhìn thấy cửa thành ở cách đó không xa, nhìn xa thêm một chút, chỉ cách Bách Sắc thành một đoạn là đến Lôi Lạc thành. Trước đây bọn hắn đi qua Bách Sắc thành không hề dừng chân lưu lại, lúc này nhiều người nên lộ trình cũng có chút trì hoãn, vốn định lưu lại trong thành một đêm, nhưng những gì vừa chứng kiến khiến bọn hắn cảm thấy hành trình lần này không quá mức thuận lợi.

Dọc theo đường lớn đi đến phía trước cửa thành đang rộng mở, nhưng bên trong không thấy bất luận một người nào, từ nơi này nhìn vào có thể thấy bóng đêm thâm trầm hắc ám, trong thành ngay cả một nửa ngọn đèn dầu cũng không thể nhìn thấy.

“Vẫn chưa đến Lôi Lạc thành mà não nhiệt đã tự tìm tới trước cửa.” Lăng Lạc Viêm giục ngựa đi đến trước cửa thành, chỉ cần đứng bên ngoài mà hắn đã cảm giác bên trong có điều bất thường. Có thành trấn nào mà ngay cả một thị vệ cũng không nhìn thấy, trong thành lại lặng yên không một tiếng người, thật sự là không bình thường.

Về mặt hứng thú, thậm chí là không thể chờ đợi, thần thái của Lăng Lạc Viêm quả thật theo như lời nói, nghênh đón việc ngoài ý muốn như một trận não nhiệt, cười hết sức thoải mái.

Ở bên cạnh Lăng Lạc Viêm, Long Phạm thật lâu nhìn chăm chú khuôn mặt đang tươi cười của hắn, trong mắt hiện lên một tia phức tạp.

Hồng y thân ảnh ở trong bóng đêm vẫn có thể thu hút hết thảy ánh mắt của mọi người, cùng với nụ cười kia thập phần tương xứng. Hắn thích Lạc Viêm hành sự tùy tính, không để bất cứ thứ gì ở trong lòng, bộ dáng tươi cười phóng túng, đó chính là Lạc Viêm mà hắn yêu. Chẳng qua không biết khi đến Lôi Lạc thành hắn vẫn chưa cởi bỏ phong ấn, lúc đó tông chủ của hắn còn có thể vui cười được nữa hay không.

Lạc Viêm có lẽ sẽ rất tức giận....

Thu hồi ánh mắt dừng trên người Lăng Lạc Viêm. Bóng đêm trong thành khiến địa phương bọn hắn phải trải qua như một cái động tối đen, bọn hắn đi vào tựa như bị bóng đêm cắn nuốt. Mãi cho đến khi đi trên đường cái, không ai có thể nhận rõ đây là một tòa thành lớn. Vốn là một nơi nên thấp đầy hỏa đăng, nhưng lúc này lại không nhìn thấy một chút ánh sáng nào, giống như một tòa thành chết.

“Thủ hạ của người đâu?”

Lăng Lạc Viêm ngồi trên lưng ngựa, trong bóng đêm quay đầu sang Long Phạm đang ở bên cạnh, lúc trước có sai truyền sử đi vào thành để thu xếp chỗ ở, bọn hắn có lẽ sẽ biết được điều gì đó.

Bạch y mẹ nâng lên, Long Phạm đang muốn triệu đám người truyền sử của hắn quay về, Lăng Lạc Viêm bỗng nhiên bắt lấy cổ tay của hắn, “Để cho Quyết Vân”

Lui xuống ý cười lúc trước, ánh mắt nhìn Long Phạm vô cùng thận trọng, vẻ thận trọng này không phải đối với điều bất thường đang diễn ra ở trong thành mà là lo lắng cho linh lực đang suy nhược của Long Phạm. Hắn không nỡ để Long Phạm phải phí sức vì những chuyện râu ria không quan trọng.

“Vẫn chưa đến mức suy nhược đến như thế.” Long Phạm đáp lại nhưng vẫn buông tay xuống để cho Quyết Vân đi mang người trở về. Sau đó bỗng nhiên hắn vươn người bay ra phía sau Lăng Lạc Viêm, “Nguyên lai linh lực suy nhược cũng có lợi như vậy, Lạc Viêm mấy ngày gần đây thật sự quan tâm đến ta.”

“Chẳng lẽ ngày thường ta đối với ngươi rất lạnh nhạt hay sao?” Lăng Lạc Viêm tức giận ngoảnh đầu vừa cười vừa mắng, nắm lấy bàn tay của Long Phạm đang ôm bên thắt lưng của hắn, nhìn không thấy biểu tình của người ngồi ở phía sau nhưng có thể cảm giác được hơi thở nóng rực lướt qua bên tai, mang theo hương sen thanh đậm quen thuộc, dường như không phải chân chính tồn tại trên thế gian này mà là từ một nơi xa xôi truyền đến khiến kẻ khác hoàn toàn an tâm.

“Chỉ là lo lắng mà thôi....” Nhìn ra nơi xa, lời nói của Long Phạm mang theo tâm tư khó hiểu.

Từ phía sau truyền đến câu trả lời không rõ hàm nghĩa, Lăng Lạc Viêm chế nhạo, “Người đang lo lắng bản tông chủ sẽ đem tể ti bị suy nhược linh lực đá ra khỏi tộc hay sao? Nếu người lo lắng điều đó, không bằng lo lắng làm cách nào để cởi bỏ phong ấn trước khi đến Lôi Lạc thành đi....Bản tông chủ đã từng nói, người cũng đừng quên.”

Nắm lấy bàn tay đặt bên hông đưa lên môi, khẽ hôn xuống những ngón tay đã lưu lại vô số dấu vết trên người của hắn. Lăng Lạc Viêm đưa đầu lưỡi lướt qua kẽ hở giữa những ngón tay, nhẹ nhàng xuyên vào như mang theo ám chỉ nào đó, vừa uy hiếp vừa cám dỗ, Lăng Lạc Viêm thì thầm, “Bằng không người cứ từ từ mà cởi bỏ phong ấn cũng được, dù sao cũng là cơ hội hiếm có, tể ti chẳng lẽ không muốn thử?”

Long Phạm cười khê, không trả lời, cúi đầu hôn xuống bên cổ của Lăng Lạc Viêm, đến khi ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Quyết Vân đã về đến.

Tộc nhân ở phía sau đã sớm bối rối không biết nên làm như thế nào, tông chủ và tể ti đang thân mật ngay trước mắt bọn hắn, xem cũng không được, không xem cũng không được. Nhìn thấy thân ảnh từ xa xa mà về thì so với những gì đang chứng kiến, bọn hắn lại cảm thấy thật cao hứng.

Phía sau Quyết Vân là truyền sử của Long Phạm, một hàng người về đến cũng không thấy vẻ mặt sợ hãi mà chỉ lộ ra thần sắc nghi hoặc, “Bẩm tông chủ, tể ti đại nhân, trong thành không có gì cổ quái, chỉ là mấy ngày gần đây thường xuyên phát sinh những việc kỳ lạ. Cứ đến ban đêm thì lại có người vô cơ mất tích, mọi người đều nói là vì ma vật xuất hiện, dân chúng trong thành đều sớm trở về nhà, sắc trời vừa chập choạng tối thì trong thành không hề có người đi lại. Thị vệ trông coi cửa thành cũng đã sớm trốn ở trong nhà. Lúc này loạn thế cũng không có người đi quản những việc này.”

Là ma vật hay là yêu vật hoành hành? Những người mất tích có phải là những thi thể mà bọn hắn đã nhìn thấy? Liên tiếp những nghi vấn xuất hiện cùng lúc trên mặt các trưởng lão, Lăng Lạc Viêm để cho bọn họ lui xuống, biết rõ lúc này sợ rằng không thể tìm được một nơi để tá túc.

“Xuất phát, trực tiếp đến Lôi Lạc thành, đến đó rồi nghỉ ngơi.”

Giọng nói từ phía trước vang lên trong bóng đêm yên tĩnh, Xích Diêm tộc từ trên xuống dưới cúi đầu nghe lệnh. Đối với linh giả bọn hắn mà nói một ngày không ngủ cũng không có gì đáng ngại, ngày thứ hai nghỉ ngơi một chút thì có thể khôi phục.

Lăng Lạc Viêm không phải người đi tìm hiểu chuyện gì đã phát sinh ở nơi này, dựa vào Long Phạm, hai người tiếp tục cùng cưỡi ngựa tiến lên phía trước. Từ đây đến Lôi Lạc thành nếu có chuyện gì xảy ra thì muốn tránh cũng tránh không được, chi bằng cứ nghênh đón, hắn không muốn hao phí tâm tư ở thời khắc quan trọng như thế này, hắn phải bảo đảm Long Phạm không được tiêu hao quá nhiều linh lực.

Tiếng bước chân lại vang lên trên đường phố trống trải tại Bách Sắc thành, không biết ban ngày ở nơi đây có náo nhiệt giống như lúc trước hay không, mọi người chỉ nhìn thấy ban đêm ở Bách Sắc thành yên lặng không một bóng người, ánh trăng bị mây đen che khuất trở nên u ám mờ mịt. Trong tiếng bước chân chậm rãi, mọi người trong lòng đều tự cảnh giác, lúc này nếu có chuyện gì xảy ra thì có lẽ không người nào cảm thấy bất ngờ.

Không bao lâu sau, một cơn gió lạnh đột nhiên thổi đến, mây mù giữa không trung bị thổi tan, trong không khí tràn ngập một mùi hương ngọt ngào thoang thoảng, giống như nụ hoa đang nở rộ, cây trái đang kết quả, hương thơm thanh ngọt lúc này có vẻ hết sức đột ngột, mùi hương tuy dễ ngửi nhưng người nào dám hít vào nhiều.

Đột nhiên xuất hiện một mùi hương quá mức cổ quái.

Từ lúc trong lòng dự liệu sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn thì bây giờ quả thực xuất hiện, Xích Diêm tộc từ trên xuống dưới không cần phân phó, tất cả đều kéo lại dây cương, cùng nhau hướng ra phía xa nhìn lại.

Từ xa xa đi đến một thân ảnh màu trắng, nhẹ nhàng mờ ảo, dường như chỉ cần một làn gió thổi qua thì có thể phiêu tán. Một tiếng cười khe khẽ vang lên, người nọ dần dần đến gần, có thể nhìn ra là một nữ tử, không thấy rõ dung mạo, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy lớp lụa mỏng quấn quanh thân nàng như sương mù bao phủ, phát phơ trong gió như mây trôi trên trời, trầm bổng mơ ảo như ngân quang nhợt nhạt.

“Lăng?” Linh Thư tiến lên phía trước một bước, chuẩn bị chạy đến bên kia, phía sau đột nhiên có một đôi tay đem hấn kéo trở về, giọng nói lạnh lùng của Dạ Dực vang lên, “Nhìn rõ lại đi, nàng không phải đồng bọn của người.”

Đôi mắt từ trắng dã chuyển sang đỏ ngầu nhìn nữ tử ở nơi xa xa, hấn có thể nhìn ra người nọ không phải đồng bọn của Linh Thư, mà nàng cũng không giống như Linh Thư.

Nữ tử càng lúc càng tiến đến gần, hương thơm ngọt ngào cũng càng lúc càng nồng nặc, giống như trái cây chín mọng nhưng không gây ra ảnh hưởng, không người nào xuất hiện dị trạng. Nàng đứng trước mặt tất cả mọi người, trong mắt dường như không nhìn thấy bất cứ điều gì khác, chỉ chăm chú nhìn một người đang ngồi trên lưng ngựa.

“Phạm.....” Tiếng kêu như đang thở dài lại mang theo vui mừng tựa hồ đã trông mong từ rất lâu, rốt cục chờ được đến giờ khắc này, chỉ là một từ nhưng khiến người ta nghe xong lại dâng lên một nỗi chua xót.

Ánh mắt bỗng nhiên đông lại, thân hình đang ngồi trên lưng ngựa của Lăng Lạc Viêm lập tức cứng đờ. Hấn có thể dựa vào phản ứng của Long Phạm để khẳng định hai người quả thật có nhận thức, Long Phạm đang nhìn người đứng trước mặt bọn hấn.....nàng.

Đây là cái loại ánh mắt gì? Lăng Lạc Viêm không nhìn thấy ở phía sau, hấn chỉ nhìn nữ tử ở trước mặt.

Dưới ánh trăng, bên ngoài lớp y phục lộ ra một làn da ngăm đen, cái loại ngăm đen này không phải đen sạm mà là đã tính đầy hấp dẫn, đứng dưới ánh trăng lại như đang tắm nắng, có một đôi mắt to tròn long lanh, chiếc mũi cao xinh xắn, đôi môi mọng như một đóa hoa lấp lánh giọt sương mai, mang theo màu trắng nhợt nhạt cũng giống như màu của mái tóc dài bồng bềnh đến mắt cá chân, sáng bóng như màu ngọc trai.

Nước da ngăm đen, đôi môi lấp lánh như viên trân châu cùng một mái tóc sáng bóng xỏa dài, đôi mắt xanh biếc như được ngọc lưu li điểm xuyên trong đó. Nàng rất đẹp, vẻ đẹp mị hoặc mà lại đặc biệt, không giống một mỹ nhân tầm thường, lớp lụa mỏng đơn bạc quấn quanh trên người lại toát lên một nét yêu đã kỳ lạ, mím môi mà cười, giống như một ngọn lửa tình mịch trong bóng đêm, hấp dẫn ánh mắt của người khác lưu luyến trên người nàng.

“Phạm, ta chờ người đã lâu.” Đi lên phía trước, nàng không nhìn bất luận kẻ nào, chỉ nhìn Long Phạm ở phía sau Lăng Lạc Viêm. Ngẩng đầu lên, hương thơm ngọt ngào của trái chín lại lan tỏa trong không gian, lời nói như mang theo oán trách, có chút ngây thơ đáng yêu, cũng có vài phần phóng túng điệu ngoa.

Về điệu ngoa vừa khớp lộ ra sự cao quý mà lại đáng yêu, nét đã tính cùng sự dịu dàng chỉ vì một người mà hiển lộ dung hợp với nhau trên người nàng. Giả sử nếu nàng không gọi cái từ kia, giả sử nếu Lăng Lạc Viêm vẫn còn ở dị thế, đối với tình cảnh như vậy, hấn sẽ không chần chừ mà ôm nàng siết chặt vào lòng, làm cho nàng chỉ có thể gọi tên của mình, rốt cục vô lực suy nghĩ đến chuyện khác.

Nhưng giả thiết này làm sao có thể tồn tại, trên thực tế, giờ khắc này những gì hấn muốn lại hoàn toàn tương phản.

Nắm chặt dây cương, Lăng Lạc Viêm không mở miệng, ở phía sau hấn, Long Phạm cũng không trả lời. Dạ Dực nhìn thấy nữ tử kia, một chút cũng không bất ngờ vì sao Linh Thư lại nhận lầm người, “Dạ Mị, Yêu tộc.”

Trên đời đến tốt cùng còn bao nhiêu Yêu tộc? Các trưởng lão có chút thất thần. Nói là Yêu tộc đã bị diệt tuyệt, cực kỳ hiếm thấy nhưng vì sao Xích Diễm tộc bọn hấn lại luôn gặp được? Vốn là nên cao hứng nhưng bọn hấn nghe thấy lời của nàng thì không người nào cảm thấy cao hứng.

Nàng gọi chính là đích danh của tể ti, bởi vậy có thể thấy được quan hệ của hai người không hề đơn giản, tông chủ sẽ như thế nào? Quyết Vân cũng nhìn thấy nàng, còn hơn bất luận kẻ nào, về mặt của hấn trở nên nặng nề.

Là nàng.....Quyết Vân biết mình không nhận lầm, hấn quả thật đã từng gặp qua nàng.

Đội nhân mã dừng trên một ngã tư đường trông trải tối tăm, nữ tử cản đường mang theo một mùi hương ngọt ngào kiều diễm, xuất hiện đột ngột, cho dù mọi người đã sớm chuẩn bị tinh thần nhưng đến lúc này lại có chút trở tay không kịp.

Đoàn sương mù lúc tụ lúc tán, nàng đứng phía trước ngựa cười của Lăng Lạc Viêm và Long Phạm như đang chờ đợi câu trả lời.

Lăng Lạc Viêm quay đầu, hẳn muốn biết phản ứng của Long Phạm, ngay tại lúc này thì bỗng nhiên nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng thở dài. (khổ anh rồi anh ơi)

“Thạch Lưu, người không nên xuất hiện ở đây.”

“Vì sao? Ta ở đây chờ người, ta biết người sắp đến, người có nhìn thấy ven đường không? Ta đã giết chết những người thiết kế mai phục người. Ta biết linh lực của người đang suy nhược, có đúng không? Không sao, Phạm, ta đến bảo hộ người.” Nàng mỉm cười, cũng như tên của nàng, như một quả lựu chín mọng, trong bóng đêm tỏa ra hương vị ngọt ngào vừa yêu dị vừa mê hoặc lòng người.

Ánh mắt của Lăng Lạc Viêm trở nên run rẩy, trong lòng như có cái gì đang dao động, rồi đột nhiên trầm xuống. Nàng cũng biết linh lực của Long Phạm bị suy nhược, nàng còn biết được điều gì? Nàng còn biết bao nhiêu điều mà hẳn không biết?

Đôi cánh tay từ phía sau vờn quanh đem hắn ôm chặt vào lòng, lời nói của Long Phạm ngay tại bên tai, “Lạc Viêm, tin ta.”

Không có bất cứ lời giải thích nào khác, chỉ như vậy một câu. Lăng Lạc Viêm nhẹ nhàng cười, ngoảnh đầu trả lời, “Như vậy người chứng minh cho ta xem.”

“Phạm, hẳn là ai vậy?” Đường như rốt cục phát hiện đến sự tồn tại của người khác, nữ tử nhú mi lộ ra sự bất mãn, đôi mắt cảnh giác giống như một con miêu đang quan sát đánh giá trên người Lăng Lạc Viêm.

“Thạch Lưu, người không nên ở chỗ này, quay về đi.” Giọng nói của Long Phạm rất nhẹ nhàng như đang dỗ dành một đứa bé, có chút bất đắc dĩ, cũng có chút thương hại.

“Vì sao muốn ta quay về, ta thật vất vả mới có thể nhìn thấy người...” Trong ánh mắt ủy khuất mơ hồ lộ ra những giọt nước lấp lánh.

“Người đã chết.” Ngữ thanh thản nhiên chính là câu trả lời của Long Phạm, giống như đáp án như thế vẫn chưa đủ khiến kẻ khác kinh dị, hắn chậm rãi nói thêm một câu...

“Là chính tay ta giết người.”

Đứng trước mắt bọn hắn không phải là yêu, mà là quỷ.

152. Quyển 3: Chương 152: Khóa Linh Ấn

Đường như không muốn nghe đến lời này, Thạch Lưu bịt kín lỗ tai, nàng liên tục lui về phía sau. Lăng Lạc Viêm cũng kinh ngạc, nàng là quỷ? Vốn là bị Long Phạm giết chết?

Trong lòng có vô số nghi vấn, hắn quay đầu lại thì chỉ nhìn thấy một vầng sáng mờ lung từ trên đầu ngón tay của Long Phạm hiện lên, nhẹ nhàng lơ lửng bay vào giữa không trung, vầng sáng tản ra, màn sương mù quần quanh nữ tử cũng lui ra từng bước, đột nhiên phiêu tán theo mùi hương ngọt ngào kiều diễm đang tỏa ra từ trên người nàng.

Trong không khí mất đi mùi hương ngọt ngào của hoa quả. Lúc này mọi người nhìn lại thì mới phát hiện phía sau của nàng có một lớp hắc khí như đoàn sương mù dày đặc không tiêu tán, đó là oán linh quần quanh thân thể của nàng, là kết quả do ác niệm tạo thành.

Lâm Sở từng bị oán linh khống chế vì vậy đối với điểm này có phản ứng khá mạnh, nhìn thấy tình cảnh kia, không khỏi thấp giọng kinh hô, “Không biết đã giết bao nhiêu người mới có nhiều oán khí như thế?”

“Bị giết đều là những sinh linh vô tội vì vậy oán khí mới nặng như thế. Nàng giết người để lấy linh lực nhưng không đem những oan hồn này tẩy rửa sạch sẽ.” Dạ Dục đã sớm nhìn thấy bộ dáng của nàng, Dẫn hồn tộc có khả năng nhìn thấu triệt, mà hắn mới vừa rồi nhìn thấy chính là oán linh quần quanh người nàng.

Long Phạm đối với bộ dáng của nàng cũng không cảm thấy bất ngờ, ngữ thanh vẫn nhẹ nhàng như trước, thậm chí mang theo vài phần ôn nhu thương hại, “Lúc trước vì người tự ý làm việc nên ta mới lấy mạng của người, lúc này người lại xuất hiện trước mặt ta, bảo ta nên làm sao bây giờ? Để ta đem người quay về có được hay không?”

Hoàn toàn tương phản với giọng nói ôn nhu, trong chớp mắt linh quang như những sợi tơ quấn quanh đem nàng buộc chặt, theo biểu tình của nàng thì có thể nhận ra những sợi linh quang không chỉ đơn giản trói buộc thân thể, mà đoàn sương mù ở phía sau nàng cũng đang giãy dựa quấn quai, giống như vật sống, mơ hồ có thể nhìn ra những khuôn mặt hình người không ngừng lộ ra vẻ thống khổ.

“Phạm...” Thạch Lưu không giãy dựa, về ai oán si mê lúc trước dần dần lui ra, trong miệng đau khổ thở dốc, nhưng trên mặt lại lộ ra chiếc lúm đồng tiền vừa xinh đẹp vừa kiêu hãnh, “Lúc trước người giết ta nhưng ta không hề oán người. Hiện giờ ta trở về chúng ta vẫn có thể ở bên nhau, vì sao người không cần ta? Vì để gặp người mà mấy ngày nay ta không dám rời đi, ở tại nơi này chờ đợi rất lâu...”

“Đủ rồi.” Mở miệng cắt ngang lời nàng là Lăng Lạc Viêm, vì không vui mà ánh mắt lộ ra nguy hiểm, hẩn thuận tay tìm tòi, nắm lên một bóng đen đang trốn ở góc đường rồi ném xuống đất, “Nó chính là của người?”

Bóng đen hiển lộ dưới ánh trăng, toàn thân phủ đầy một lớp lông tơ ngũ sắc, tứ chi mềm mại, ánh mắt linh động, đúng là huyền thú mà bọn hắn bắt được rồi thả đi. Thấy chủ nhân ngay tại bên người thì nó liền ngoan ngoãn hướng đến bên cạnh Thạch Lưu, đối mặt với mọi người cũng không hề chạy trốn.

“Nó là của ta.” Nàng tiếp tục mỉm cười, dường như đau đớn trên người không hề quan hệ đến nàng, buông xuống ánh mắt yêu thương nhìn con tiểu thú, “Nếu không có nó hấp lấy linh lực của những người đó thì ta không thể duy trì hình dạng hiện giờ. Từ chết mà sống lại, quả thật không dễ dàng.”

Từ chết mà sống lại? Lăng lạc Viêm vẫn chưa hiểu rõ ý tứ của nàng thì phía sau Long Phạm đã nói với hắn, “Nàng vốn là Yêu tộc, sau khi chết thì hồn phách nên tán đi, hiện giờ lại hội tụ, trong thời gian ngắn chưa được luyện hóa mà muốn trở thành hình người thì không phải dễ dàng. Nàng không giống Miểu Lan, không cần dùng máu người để dung hợp mà phải dựa vào hấp thu linh lực để sống, hiện giờ nàng không phải là người cũng không phải quỷ, mà là người bán tử.” (bán tử = nửa sống nửa chết o_o)

Chỉ vì hồn phách ngưng tụ không đủ, muốn duy trì hình người thì nàng chỉ có thể tiếp tục giết người.

Hiểu được ý tứ trong lời nói của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm lại không có nửa điểm đồng tình với nàng. Nhíu mi tung ra chưởng lực, viêm hỏa trong tay đem huyền thú vờn quanh, không mất bao lâu, con dị thú hiếm thấy trên đời bị viêm hỏa yêu dã xinh đẹp thiêu đốt thành tro bụi, phiêu tán trong gió, không còn lưu lại nửa điểm dấu vết.

Không nghĩ đến hắn lại làm như vậy, Thạch Lưu vừa thương tâm vừa lo lắng kêu lên sợ hãi, “Nó là của ta, người dựa vào cái gì mà giết chết nó, người cũng biết nó là con huyền thú duy nhất còn tồn tại trên đời...”

“Câm miệng.” Lăng Lạc Viêm trầm mặt, nhìn thấy linh quang đang quấn quanh trên người nàng, từng sợi linh quang là do Long Phạm tung ra, không biết Long Phạm đã hao phí bao nhiêu linh lực, nhẩn nại xúc động muốn quay đầu lại hét to, hẩn hừ lạnh một tiếng, “Dựa vào cái gì? Dựa vào lực trong tay ta, dựa vào ý muốn của bản tông chủ, không biết như thế có đủ không? Nếu là không đủ thì dùng cái này.”

Nâng tay lên, ánh sáng của viêm hỏa phản chiếu đường cong bên khoe môi không hề mang theo ý cười, đánh tan linh quang trên người nàng, ngọn lửa bùng cháy đem nàng vây hãm trong đó.

“Coi chừng, không nên cử động, nếu là dính một chút thì người cũng biết sẽ như thế nào.” Lóe lên ý cười lãnh khốc dưới đáy mắt, Lăng Lạc Viêm biết rõ trong lòng mình có bao nhiêu phần nộ, bao nhiêu đồ kỵ. Cho dù nữ nhân trước mặt đã chết, cho dù không tính là còn sống nhưng sự tồn tại của nàng đại biểu cho quá khứ của Long Phạm, là quá khứ mà hắn không biết, cũng không quan hệ đến hắn.

Áp lực nặng nề cùng cơn thịnh nộ lộ ra trên thân ảnh hồng sam, cũng giống như viêm hỏa khiến kẻ khác bất an, có thể cảm giác được sự nguy hiểm hết sức rõ ràng. Các trưởng lão ở phía sau hắn đều không dám nhiều lời, việc này xử lý như thế nào thì bọn hắn chỉ có thể nhìn tông chủ hành sự, dù sao thì sự tình liên quan đến tế ti.

“Phạm, cứu ta.” Thạch Lưu ngẩng mặt lên nhìn thấy Long Phạm vẫn ngồi yên trên lưng ngựa, không một chút cảm động. Hắn dường như không nhìn đến tình cảnh của nàng, hai tay vờn quanh trước người nam nhân mặc hồng y, tựa hồ đang lộ ra ý cười ôn nhu, không biết vì sao lại cười đến thập phần vui mừng như vậy, mặc dù là nụ cười lạnh nhạt nhưng so với những gì nàng đã từng thấy thì hoàn toàn bất đồng.

“Lúc ấy ta đã cảnh cáo người nếu tùy tiện hành động thì chỉ có thể chết, đáng tiếc người không tin, hiện giờ người lại tiếp tục như thế, lúc này ta vẫn sẽ nói với người như vậy thì người có tin hay không?” Lời nói ôn nhu quả thật đầy thương xót, dùng ánh mắt bình thản dịu dàng nhìn chăm chú nữ tử ở cách đó không xa, nụ cười lạnh nhạt của Long Phạm vẫn chưa lui ra.

Nhưng nàng có thể nhìn thấy ý cười dưới đáy mắt đã tan biến, nụ cười ôn nhu bên môi cũng không giống như đã dành cho hồng y nam nhân, mà là thương hại người sắp chết.

“Người nhẫn tâm giết ta thêm một lần nữa?” Thạch Lưu không dám đến gần ngọn lửa ở xung quanh, ngẩng đầu lên cố gắng nhìn thân ảnh bạch y, nàng cười một cách tự tin.

Theo như lời của nàng, mọi người đều có thể đoán được quan hệ lúc trước của nàng và tể ti Long Phạm. Bất luận lúc trước vì sao mà chết thì lần này tựa hồ nàng không thể không chết.

Cuồng sát người vô tội, bị oan hồn quán thân, sử dụng huyền thú cướp lấy tánh mạng của linh giả trong thành. Cho dù nàng nói những người đó là mai phục ở ngoài thành, giăng bẫy mưu toan gây bất lợi cho bọn hắn, là nàng đã giết chết những người đó, nhưng có ai biết rõ chuyện này thực hư như thế nào, cho dù là thật, bọn hắn cũng có thể tự mình đối phó, nàng bắt quá chỉ tìm cái cớ để tự bào chữa mà thôi.

Nửa người nửa quỷ, đem hồn phách linh lực làm thức ăn, duy trì hình người không bị tiêu tan, hiện giờ nàng cũng giống như ma vật.

Long Phạm vẫn chưa trả lời, các trưởng lão trong lòng đều có suy tính, bọn hắn đã đoán được tể ti sẽ quyết định như thế nào. Quyết Vân nhìn nàng, lại nhìn Long Phạm ở phía sau Lăng Lạc Viêm, ưu tư dưới đáy mắt càng lúc càng trầm trọng.

“Người sẽ biết đáp án.” Không như mọi người dự liệu, Long Phạm dường như đang lo lắng dùng cách nào mới không hao phí linh lực, mới không khiến người nọ sinh giận, ánh mắt thần nhiên nhìn ra nơi xa, không thấy nửa điểm do dự.

“Trước tiên đưa nàng dẫn đi, bản tông chủ tạm thời không muốn nàng chết.” Kẻ khác bắt ngờ chính là sau khi tể ti trả lời thì tông chủ lại nói ra một câu như vậy, vẻ mặt xem ra không vui nhưng không biết vì sao lại quyết định như thế.

“Tông chủ?” Bọn hắn không dám tin, nếu là ma vật bình thường, yêu tà bình thường thì tông chủ đã sớm sai người đem nàng trừ khử, vì sao nàng đã từng có giao tình với tể ti mà tông chủ lại đem nàng lưu lại?

Trộm nhìn tể ti, không thấy hắn có phản ứng, Nham Kiêu đành phải chờ viêm hỏa lui ra rồi lệnh thuộc hạ đem nàng quán thúc, kéo ra phía sau đoàn người.

Việc này đến thật đột ngột, kết cục ngoài dự đoán của mọi người, không có ai đoán ra lý do vì sao Lăng Lạc Viêm lưu lại nàng, nhưng mọi người đều nhớ rõ lời nói lúc trước của nàng, linh lực của tể ti đang suy nhược, mà tông chủ và tể ti đều không có phản ứng.

Trải qua việc này, bầu không khí trên đường càng trở nên tế nhị, không thể nói rõ là khẩn trương hay là áp lực. Hai người cùng cưỡi một ngựa, cũng không tách ra, vẫn là một người ngồi trước một người ngồi sau, không hề có kỵ người khác, nhưng các vị trưởng lão ở phía sau vẫn có thể cảm giác trong đó có điều khác thường, dọc đường đi tông chủ không hề mở miệng.

Cứ như thế trải qua một đêm, đến khi trời sáng thì bọn hắn đã đến Lôi Lạc thành.

Vốn lộ trình cũng không tính là quá dài, nhưng mọi người lại cảm thán vì rốt cục đã đến nơi, lúc này nhện không được mà liền nhẹ nhõm thở dài một hơi, chỉ là vì phải trông chừng Thạch Lưu từ Dạ Mị biến thành quỷ khiến bọn hắn hao phí toàn bộ tinh thần, không dám có chút thả lỏng.

Sự tồn tại của nàng quan hệ đến tông chủ và tể ti, cũng có nghĩa quan hệ đến cả Xích Diêm tộc. Lôi Lạc thành đã từng bị hủy, hiện giờ hơn phân nửa là thành trống, trong thành chỉ còn duy nhất Vọng Thiên Thai

đứng ở giữa. Sau đó Viêm Lạc cung được kiến tạo, trong thành không còn nhìn thấy sấm sét, cung điện được xây dựng thuộc về Xích Diêm tộc của bọn hắn, vì vậy đã lấy chữ “Viêm” để đặt tên. (= Lãng Lạc Viêm, Viêm Lạc cung, Xích Viêm cung)

Không ít người từ các tộc đã sớm đến đây, tộc nhân của Xích Diêm tộc cũng đã sớm tiếp đón chu đáo mấy ngày qua. Trong thành tuy trống trải nhưng cũng dần dần trở nên náo nhiệt. Một vài tiểu tộc không có tư cách tiến vào Viêm Lạc cung thì dựng những cư ốc ở bên ngoài ở tạm. Thiên hạ to lớn, các tông tộc tuy không phải quá nhiều nhưng cũng tuyệt đối không ít, không có khả năng toàn bộ đều tiến vào Viêm Lạc cung.

Khi đoàn người của Lãng Lạc Viêm tiến vào thì tất cả mọi người ở trong thành đều đi ra nghênh đón.

Rốt cục bọn hắn cũng nhìn thấy vị Viêm chủ nổi danh khắp thiên hạ, đồng thời cũng nhìn thấy bạch y bào tề tề cùng cưỡi ngựa với hắn, thủy chung ngồi ở phía sau ôm hắn, không người nào lại không biết thanh danh của tề tề Long Phạm, cũng không ít người nghe thấy lời đồn đãi hai người có quan hệ không bình thường. Hiện giờ có cơ hội, bọn hắn tất nhiên muốn biết Viêm chủ có thể khiến tề tề Long Phạm nhìn bằng cặp mắt khác, đến tột cùng là người như thế nào.

Ngồi trên lưng thú, toàn thân hồng y dường như có một ngọn lửa phản chiếu lên khuôn mặt tuấn mỹ, ý cười thâm tình không giống như lời đồn đãi, khóe miệng khẽ nhếch lên lại hiển lộ một khí thế bách nhân.

Ba phần thâm tình phóng túng, bảy phần lạnh lùng ngông cuồng, khuôn mặt gợi tình thờ ơ, ngay khi ánh mắt lướt qua lại hiện lên thần sắc băng lãnh. Phong thái mâu thuẫn như thế khiến tất cả mọi người nhìn chăm chú, dường như là khó chịu lại tựa hồ đang mất kiên nhẫn đối với những ánh mắt sáng rực của mọi người, hơi thoáng gật đầu ra hiệu. Đám người vây quanh hành lễ trộm nhìn dung mạo của hắn thì lúc này hắn đã giục ngựa tiến vào trong cung mà đi.

“Dem nàng nhốt vào biệt uyển, phái người canh giữ.” Từ trên ngựa nhảy xuống, Lãng Lạc Viêm trước tiên phái người an bài nữ tử kia, sau đó không hề nói thêm điều gì. Các tộc nhân không dám chậm trễ trì hoãn, lập tức có người tuân lệnh làm việc.

Không nói một câu, một mạch đi theo tộc nhân dẫn đường vào trong phòng, sắc mặt thâm trầm của Lãng Lạc Viêm không hề dịu xuống, chờ đến khi phía sau vang lên tiếng đóng cửa, hắn đột nhiên quay người lại, “Người có thể bắt đầu nói.”

Giọng nói ẩn chứa uy hiếp, trong mắt như có viêm hỏa đang chuyển động, ngữ thanh rõ ràng thể hiện trong lòng của Lãng Lạc Viêm có bao nhiêu tức giận. Long Phạm tiến lên vài bước, vỗ về đưa hắn ôm vào lòng, mỉm cười yếu ớt mang theo tiếng thở dài, “Lạc Viêm lúc trước không hỏi nên ta mới không nói. Nàng vốn quả thật cùng ta...”

“Ai hỏi quan hệ của ngươi và nàng? Quan hệ của các ngươi như thế nào chẳng lẽ ta lại không biết?” Cắt ngang lời nói của Long Phạm, ngữ thanh của Lãng Lạc Viêm trở nên lạnh lùng, không đẩy Long Phạm ra, ngược lại hắn kê sát vào người Long Phạm rồi thì thầm, “Ta muốn biết là đến tột cùng thì khi nào ngươi mới chịu cởi bỏ phong ấn? Hay là ngươi muốn nói cho ta ngươi giải không được? Đồng thời, vì sao nàng lại biết linh lực của ngươi suy yếu? Nói cho ta.”

Ba chữ cuối cùng tràn đầy nguy hiểm, cơ hồ là găm nhẹ, cơ thịnh nộ cùng bất mãn kiềm nén dưới đáy lòng toàn bộ được phát tiết. Trong vòng tay của Long Phạm, Lãng Lạc Viêm nắm chặt đầu vai của hắn, không thể xác định đến tột cùng mình đang sinh khí vì cái gì.

“Lạc Viêm đang ghen bởi vì nàng biết quá khứ của ta.” Lời nói của Long Phạm không phải là nghi vấn, mỉm cười vui vẻ đem người trong lòng ôm chặt, hắn thật cao hứng vì Lạc Viêm để ý đến hắn, nhưng cũng không muốn Lạc Viêm vì thế mà sinh giận, “Nàng biết linh lực của ta suy nhược là vì nàng biết phong ấn của ta.”

“Năm đó ngươi đã nói cho nàng biết?” Lời giải thích của Long Phạm khiến trong lòng của hắn càng thêm khó chịu. Lãng Lạc Viêm nghĩ đến tình cảnh khi Long Phạm ở trước mặt mình ngã xuống, lúc ấy hắn đã khiếp sợ và bất an như thế nào, vậy mà nữ nhân kia đã sớm biết việc này, còn biết trước cả hắn, trong lòng giống như có một vật sắc bén thoáng chọc đâm vào.

Chậm rãi ngừng đầu, hắn nhíu mi, “Long Phạm, nếu ngươi muốn chính là ta, lúc trước ta đã từng nói, người

ta muốn chỉ có thể thuộc về một mình ta. Nếu ở trong lòng người, ta không phải là người quan trọng nhất, hoặc là người lừa gạt giấu diếm ta, tình cảm này ta có thể vứt bỏ.”

Ánh mắt của Long Phạm chợt lóe, nhìn chăm chú Lăng Lạc Viêm, hần khẽ nói, “Chẳng lẽ Lạc Viêm vẫn còn hoài nghi? Từ khi người đi vào thế giới này cho đến nay, người nên biết ta đối với người như thế nào, làm sao lại có thể không phải là quan trọng nhất.”

Thả lỏng hàng lông mày đang nhíu lại, Lăng Lạc Viêm tự chế giễu, hần đương nhiên sẽ không hoài nghi tình cảm Long Phạm dành cho hần, “Bởi vì ta tin tưởng nên mới nói như vậy với người. Còn không mau giải thích, vì sao nàng biết phong ấn của người?”

Vẫn ôm hần, Long Phạm nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời hiện lên màu xanh lam u ám, tựa hồ cũng đem đậy mắt của hần nhuộm đậm, màu thanh lam dần dần thâm trầm, “Năm đó phát hiện phong ấn của ta chính là nàng. Yêu tộc đối với linh lực quả thật nhạy cảm hơn thường nhân, rồi sau đó mới biết phong ấn này tên là khóa linh.”

Khóa linh ấn? Là nàng phát hiện phong ấn....Nghĩ đến việc nàng phát hiện phong ấn như thế nào thì Lăng Lạc Viêm không khỏi hồi hận khi đã hỏi Long Phạm vấn đề này.

Hần biết rất rõ quan hệ của nàng và Long Phạm như thế nào, nhưng lúc này hần lại không thể không để ý, hần thật sự không muốn tưởng tượng hình ảnh Long Phạm cùng nàng thân mật.

153. Quyển 3: Chương 153: Nhân Quả

Nữ tử Thạch Lưu kia là ở khi nào, dưới loại tình huống nào phát hiện phong ấn này, hần không muốn tiếp tục truy vấn.

Hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên áp sát người nam nhân trước mặt, hung hăng hôn lên môi Long Phạm, dường như muốn phát tiết hết thấy bất mãn trong lòng, muốn giao triền cắn nuốt môi lưỡi, thâm nhập thật sâu, cắn xuống thật mạnh, mãi cho đến khi đầu lưỡi nếm được mùi vị máu tươi thì lúc này hần mới dừng lại, đang muốn bỏ ra thì lại bị một nụ hôn ôn nhu nhẹ nhàng đặt lên môi.

Mùi máu tươi nhàn nhạt ở trong miệng hai người tản ra, Long Phạm không nhanh không chậm liếm đi, vô cùng dịu dàng ôm Lăng Lạc Viêm, “Lạc Viêm sinh giận, chuyện kia ta không nói nữa. Bất luận quá khứ như thế nào thì hiện giờ ta và nàng không còn quan hệ.”

Theo lời nói của hần, hai cánh môi nhẹ nhàng chạm vào nhau, Long Phạm vỗ về trấn an bất mãn của Lăng Lạc Viêm. Nhưng cho dù hần không nhắc đến những chuyện khác thì bao nhiêu dây đã đủ khiến Lăng Lạc Viêm không vui.

“Đủ rồi, ta biết những việc này đều là quá khứ của người, nhưng người không cảm thấy lúc này nàng đột nhiên xuất hiện quả thật kỳ quái hay sao?” Khép hờ hai mắt, Lăng Lạc Viêm cũng cảm thấy bất mãn với chính bản thân mình, rõ ràng nên đi tìm hiểu Thạch Lưu kia từ đâu mà đến, muốn làm cái gì, nhưng trong lòng của hần lại vì sự tồn tại của nàng mà nảy sinh tức giận.

“Đáng lý nàng đã chết mấy trăm năm trước, hồn phách của nàng sớm nên tiêu tán, trừ phi lúc ấy có người tề tụ hồn phách của nàng để lưu lại cho đến bây giờ.” Long Phạm khẽ nhắm mắt, giọng nói trầm thấp, trong sự bình thản không thể cảm giác một chút khác thường.

“Bảo quản trong mấy trăm năm, hiện giờ mới phát huy tác dụng. Người này quả thật rất kiên nhẫn.”

Nghe Long Phạm nói như vậy, Lăng Lạc Viêm xác định trong đó thật sự có điều cổ quái, sự xuất hiện của nàng quá mức đột ngột, giống như Yêu tộc hiện thế, dường như có một thể lực vô hình nào đó ở phía sau điều khiển. Hiện tại, ngoại trừ thiên kiếp trong câu ca dao đang chờ bọn hần đối phó, còn có những điều bí ẩn từ một nơi nào đó đang từng bước tiếp cận bọn hần.

Không muốn những việc khác quấy rầy, hần để cho Long Phạm đi xử lý tộc vụ. Sắc mặt của Lăng Lạc Viêm có phần dịu đi, lần này người đến Lôi Lạc thành không ít, Viêm Lạc cung vừa mới được kiến tạo vì vậy còn rất nhiều việc cần phải chuẩn bị, tất cả những việc này hần đều giao cho Long Phạm, hần còn chuyện khác quan trọng hơn cần phải làm.

Bên trong biệt uyển đã được thu dọn dẫu ra dấy, nữ tử Thạch Lưu được an bài ở chỗ này, nơi đây không có phòng ngủ, cũng không có hành lang được thiết kế tinh xảo đẹp mắt. Tuy tên là biệt uyển nhưng kì thật lại là nơi để trông coi những người khả nghi, chỉ là một căn phòng trống trải, không có bất luận thứ gì khác. (như vậy mới xứng với em nó)

Tiếng bước chân vang vọng khắp không gian yên tĩnh, khi Lăng Lạc Viêm đến trước cửa thì nhìn thấy Thạch Lưu đang si ngốc nhìn ngoài cửa sổ.

Thạch Lưu, cái tên này thật kỳ lạ, nhưng Lăng Lạc Viêm lại cảm thấy nó rất hợp với nàng. Cách một tầng kết giới, hần tùy tiện ngồi xuống trên bậc thềm, phong thái thản nhiên, “Nghe nói hương vị của ngươi cũng giống như quả lựu, không biết có đúng hay không.”

Hạt quả lựu có hương thơm ngọt ngào nhưng khi ăn vào lại mang theo một chút dư vị tanh sống, màu sắc của nó giống hệt như máu thịt của con người.

“Có muốn ném thử một chút hay không?” Thạch Lưu cười khê, nụ cười chói mắt nhìn không ra nửa điểm bản thân nàng không phải là người, thậm chí ngay cả quỷ cũng không phải, “Vì sao ngươi không đi hỏi Phạm, xem hần cảm thấy như thế nào.”

Sau lưng nụ cười diễm lệ là màn sương mù dày đặc hàm chứa vô số oán khí, những khuôn mặt trong đó tụ lại rồi tán đi, khiến cho nụ cười vốn diễm lệ lại có vẻ âm trầm mà quỷ dị.

Lăng Lạc Viêm nhìn nàng, ánh mắt chuyên chú, bên môi vẫn mang theo nụ cười thâm tình đầy khiêu khích, “Ta chỉ muốn biết vì sao ngươi đến đây.”

“Bởi vì nhớ hần mà đến. Ngày tháng ở cùng bên nhau trước kia quả thật khiến người ta khó quên, Thạch Lưu tuy bị hần giết chết nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa từng oán hần, hiện giờ đã trở lại, tất nhiên muốn tới tìm hần.” Trong lúc vô tình, mỗi một câu đều cố ý bóng gió về những mật ngọt trước kia, Thạch Lưu nhìn người nam nhân ngoài cửa, nở một nụ cười đầy ngọt ngào.

“Hần vì sao lại giết ngươi?” Ngoài dự kiến của nàng, Lăng Lạc Viêm không hề có phản ứng gì khác, mà giống như đang nghe một chuyện không quan hệ đến hần. Dựa lưng vào bên khung cửa, tựa hồ đang cùng nàng nói chuyện phiếm, hần nhìn lên bầu trời, dường như đang thanh thản hưởng thụ một buổi trưa nhàn nhã.

Chẳng lẽ hần không phải như nàng đã suy nghĩ, là người mà Long Phạm hiện giờ đang yêu? Thạch Lưu nghi hoặc, không cam lòng, nàng thoáng bĩu môi, “Bởi vì ta không nghe lời hần, muốn giết người để cướp lấy linh lực giúp hần cởi bỏ phong ấn, sau đó theo hần đến Xích Diêm tộc.”

Ánh mắt của Lăng Lạc Viêm trở nên đông lại, dưới đáy lòng bỗng nhiên dâng lên một nỗi bất an, nàng là vì Long Phạm cởi bỏ phong ấn nhưng Long Phạm lại giết chết nàng? Là vì nàng cuồng sát người vô tội hay là vì không muốn nàng giải trừ phong ấn? Phong ấn kia rốt cục đến từ đâu?

“Tông chủ.....” Một tiếng gọi khe khẽ lưng lự giống như truyền đến từ một nơi rất xa, Lăng Lạc Viêm chậm rãi quay đầu lại thì nhìn thấy Quyết Vân đã ở ngay trước mặt.

“Chuyện gì?” Sương mù trước mắt càng lúc càng dày, hần giống như đang đứng ở một nơi then chốt nhất, rất nhanh có thể giải đáp bí ẩn. Lăng Lạc Viêm có chút đắm chiêu khi nhìn thấy Quyết Vân, ảo giác như trước mắt có một thân ảnh màu trắng lướt qua ở phía sau.

Quyết Vân muốn nói lại thôi, trộm nhìn Thạch Lưu bên trong cánh cửa, rốt cục mở miệng nói, “Quyết Vân có việc phải bẩm báo, là về tể ti.”

Nâng lên một ngón tay khép lại tầng kết giới trước cửa phòng, Lăng Lạc Viêm đứng dậy, “Nói.”

Hồng quang lấp lánh trước cửa phòng ngăn cách tầm mắt của Thạch Lưu, cũng ngăn cách tất cả âm thanh nói chuyện. Bên ngoài phòng, Lăng Lạc Viêm nhìn Quyết Vân, dự cảm chuyện sắp nói nhất định có liên hệ đến quá khứ của Long Phạm.

“Quyết Vân từng gặp qua nữ tử Thạch Lưu kia, trên một bức họa ở trong thư phòng của tể ti.” Nói ra những gì hần đã từng nhìn thấy, Quyết Vân không biết việc này có gây ảnh hưởng đến quan hệ của tông chủ và tể ti hay không, nhưng nếu không nói thì hần cảm thấy không yên. (rõ ràng là đổ dầu vào lửa)

“Năm đó khi nhìn thấy bức họa, Quyết Vân tuổi vẫn còn nhỏ, nhớ mang máng phía trên có đề một bài thơ, thư pháp đường như của nữ nhân, rồi sau đó không còn nhìn thấy bức họa kia nữa....” Hần thủy chung nhớ rõ bức họa mà tể ti đặt trong thư phòng chính là chân dung của một nữ tử Yêu tộc, hiện giờ nhìn thấy Thạch Lưu, hẳn xác định nữ tử trên bức họa chính là nàng.

“Người có tận mắt gặp qua nàng xuất hiện ở tộc ta hay chưa?” Lăng Lạc Viêm nhắm mắt lại, không biết đang suy nghĩ cái gì, chỉ hỏi Quyết Vân như vậy.

“Chưa từng, ngoại trừ bức họa lúc trước đã nhìn thấy, sau này vẫn chưa gặp qua.” Quyết Vân nhớ lại quá khứ, hẳn rất xác định câu trả lời của mình, lúc này nghĩ đến bức họa, hẳn là do Thạch Lưu tự mình đem tặng tể ti.

“Được rồi, người lui xuống đi.” Lăng Lạc Viêm chỉ cảm thấy trong đầu tựa hồ có cái gì đang trở dậy, phát tay để Quyết Vân lui ra, hẳn nghĩ đến vấn đề mấu chốt.

Quyết Vân thở dài, hẳn tin tưởng tể ti là thật tâm với tông chủ bởi vậy mới nói ra việc này, chỉ hy vọng sự thật chính xác như những gì hắn đã suy nghĩ.

Khi hắn lui ra, quay đầu lại thì nhìn thấy hồng y nam nhân đang đứng trước cửa, đôi mắt sắc bén lộ ra sự lợi hại, cái loại ánh mắt này giống như muốn xuyên thủng cánh cửa trước mặt. Mái tóc bạch kim được cột cao ở phía sau lấp lánh ẩn hiện màu sắc đỏ rực.

Ngọn lửa thoáng hiện dưới cái nắng ban trưa. Nhìn qua có thể thấy ngay, so với nét mặt lạnh tĩnh thì trong lòng của tông chủ lúc này dường như không hề bình yên.

Quyết Vân ly khai, Lăng Lạc Viêm khoanh hai tay đứng trước cửa, hắn vẫn chưa mở nó ra, phía sau cửa là Thạch Lưu, là đáp án về quá khứ của Long Phạm, về khóa linh ấn trên người của Long Phạm.....

Mở cửa ra, hắn chậm rãi bước vào.

“Nói cho ta biết, phong ấn kia là như thế nào?” Lăng Lạc Viêm đè nén hết thảy suy nghĩ rối loạn xuống dưới đáy lòng, hẳn hoài nghi Long Phạm lúc trước giết chết Thạch Lưu có lẽ không phải vì nguyên nhân giống như nàng đã nói.

Đứng bên cửa sổ, đầu ngón tay chạm vào những sợi tơ đan thành kết giới, nhìn thấy linh quang trước mặt lẫn lộn như những ngọn sóng, Thạch Lưu nghiêng đầu, xoay người lại, trong đôi mắt xanh biếc hơi thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, “Nguyên lai hắn cũng không nói cho người biết, ta còn tưởng rằng người là đặc biệt, hóa ra cũng chỉ như vậy.”

Lăng Lạc Viêm nhếch môi khẽ cười, “Muốn thăm dò? Hay là tính toán nói như vậy để làm ình cảm thấy được cân bằng? Tự cho là được Long Phạm yêu, kết quả lại bị hắn giết chết, có phải thực không cam tâm? Ta là đặc biệt, không cần người tới bình phẩm, ta chỉ cần câu trả lời của người.”

Sát ý lạnh lùng đầy sắc bén bách nhân hiển lộ trên nụ cười nhẹ nhàng, Thạch Lưu cắn môi, rốt cục thay đổi sắc mặt. Hắn dựa vào điều gì mà lại có thể tự tin như thế, một chút cũng không bị nàng dao động? Ánh mắt lóe lên, nàng bỗng nhiên tiến đến, “Gần đây ta thật vất vả mới biết được việc này. Người thả ta đi, ta sẽ nói cho người biết, có được hay không?”

Đôi môi màu ngọc trai nhẹ nhàng mở ra, lời nói thì thâm hấp dẫn. Dạ Mị trời sinh đã có sở trường mê hoặc lòng người. Mỗi một lời nói, mỗi một cử động của nàng đều là quyến rũ xuất phát từ bản năng, làn da màu mật ong dưới ánh nắng mặt trời phản chiếu sắc vàng nhạt, giọng nói của Thạch Lưu thì thâm ngay tại bên tai.

Dưới đáy mắt của Lăng Lạc Viêm lưu chuyển đủ mọi suy đoán, tâm tư rối loạn lúc này bỗng nhiên toàn bộ đều trở nên lắng dịu.

Mặc kệ nàng biết chính là cái gì, hắn chỉ biết Thạch Lưu một khi đến gần thì lại làm cho hắn nghĩ đến nhiều việc khiến hắn không vui. Nhìn màn sương mù một cách nghi hoặc, căn bản không thể so sánh với tính độc chiếm của hắn dành cho Long Phạm.

“Chắc, kết quả vẫn là bị kéo đi.” Không cam tâm nói ra một câu, Lăng Lạc Viêm bỗng nhiên đưa tay áp sát Thạch Lưu vào tường, vuốt ve khuôn mặt của nàng, trong đôi mắt lạnh lùng vẫn mang theo sự thờ ơ khinh

thường như trước, “Vì chộc bản tông chủ bực mình, ta thay đổi chủ ý. So với đi hỏi người, không bằng ta trực tiếp hỏi hân. Người không cần phải nói điều gì cả, người cũng không được đi.”

“Thật sự không cần ta nói? Ta còn tưởng rằng người rất muốn biết quá khứ của chúng ta. Đừng nhìn vẻ ngoài của Phạm, hân tuy thực lãnh đạm nhưng kỳ thật...” Thạch Lưu rất tự tin với dung mạo của mình, đối với chuyện cũ năm đó nàng lúc nào cũng nhớ mãi không quên, đang muốn tiếp tục nói thì nam nhân trước mặt lại lộ ra một nụ cười tà khí lạnh lùng khiến nàng nhất thời run rẩy, bất giác ngậm miệng lại.

“Kỳ thật như thế nào? Vì sao không nói tiếp?” Trong đôi mắt âm u dần dần hiện lên ngọn lửa đỏ rực, đồng tử đen kịt cũng bị màu đỏ thẩm xâm chiếm. Xinh đẹp như hỏa, tàn khốc như băng, khiến người nào nhìn thấy đôi mắt này cũng đều bất giác rùng mình sợ hãi.

154. Quyển 3: Chương 154: Trọng Sinh Trọng Tử

Mơn trớn khuôn mặt nữ tử trước mắt, hân đem Thạch Lưu ném xuống đất, ngọn lửa bốc lên từ đầu ngón tay của Lăng Lạc Viêm, nhẹ nhàng lướt lơ như một màn sương màu đỏ vờn quanh thân thể của nàng.

“Để cho ta xem sở thích trong quá khứ của Long Phạm, nữ nhân hân từng ôm có gì đặc biệt. Người muốn làm ta tức giận có phải không? Muốn nhân cơ hội trốn thoát? Bản tông chủ cho người cơ hội, chỉ cần người làm ta hài lòng, ta sẽ thả người đi, như thế nào?”

Ung dung dựa vào bên song cửa sổ, nhìn viêm hỏa hủy đi toàn bộ y phục trên người Thạch Lưu, lớp voan mỏng biến mất giữa không khí như mây mù tiêu tán, lộ ra cảnh đẹp mê người ẩn nấp trong đó.

Dáng người lả lướt xinh đẹp, làn da màu mật ong lấp lánh như ánh kim khiến người ta mỗi một chỗ đều muốn chạm vào, mái tóc xõa dài như thác nước, sợi tóc sáng bóng màu ngọc trai uốn lượn trên thân thể như ẩn như hiện đầy mê người.....

Cảnh trí có thể khiến tất cả nam nhân phải động lòng, toàn bộ hiện ra trước mặt Lăng Lạc Viêm.

Ánh mắt xem xét lướt từ khuôn mặt Thạch Lưu rơi xuống trên người nàng, cái loại ánh mắt thăm dò nghiên cứu này không hề giống như đang nhìn một mỹ nhân xích lô, mà là một vật chết, không thấy cảm xúc phập phồng, chỉ có ánh mắt lạnh lùng dò xét từ trên xuống dưới.

Thạch Lưu cứ nằm nửa người như vậy, hai tay chống trên mặt đất không dám đứng dậy, hơi thở trong phòng khiến nàng sợ hãi, ánh mắt của Lăng Lạc Viêm làm cho nàng bất an. Nụ cười của nàng rút cục lui xuống không còn nữa điểm, càng đừng nói đến việc hấp dẫn người nam nhân trước mặt, làm cho hân động lòng.

“Tông chủ...” Nhưng vào lúc này thì ngoài cửa lại truyền đến giọng nói mà cả hai đều quen thuộc.

Lăng Lạc Viêm nâng mắt lên, không nói một câu. Cánh cửa bị đẩy ra, nam nhân mang theo phong thái thoát tục trầm tĩnh bước vào, nhưng sau khi ánh mắt thâm thúy bình thần nhìn thấy cảnh tượng trong phòng thì đột nhiên trầm xuống.

“Lạc Viêm....” Bước gần đến hân, Long Phạm không nhìn Thạch Lưu đang nằm trên mặt đất, thoáng có chút lo lắng vội vàng ôm người đang dựa vào song cửa, “Vô luận người muốn biết việc gì liên quan đến ta, đều không cần phải hỏi nàng. Chỉ cần là người, bất cứ chuyện gì ta cũng sẽ chính miệng nói cho người nghe.”

“Ta chỉ muốn biết lúc trước người thích mỹ nhân như thế nào. Hiện giờ xem ra, quả nhiên...không tồi...” Dò xét một lượt trên thân thể xích lô của Thạch Lưu, ngũ thanh dường như mang theo một ít ghen tuông, Lăng Lạc Viêm khẽ cười chế giễu, hân tiến đến gần Thạch Lưu, không chút để ý đưa tay đùa nghịch trên người của nàng.

Giống như đang đùa nghịch một vật, đầu ngón tay của hân lướt trên khuôn mặt của nàng rồi lại dọc theo bên cổ dần dần đi xuống, vừa mới chạm đến ngực thì bàn tay của hân đã bị Long Phạm giữ chặt, đột nhiên kéo hân vào lòng, màu thanh lam dưới đáy mắt trở nên thâm trầm, ngũ thanh oán trách, “Lạc Viêm làm sao có thể ở trước mặt ta chạm vào người khác.”

“Như thế nào mà lại là người khác? Đây chẳng phải là người mà người đã từng yêu hay sao?” Đầu ngón tay treu đùa sợi tóc ở bên cổ của Long Phạm, hắn nhìn Thạch Lưu đang nằm ở phía sau Long Phạm, ngữ thanh lạnh lùng tràn đầy chế giễu.

Long Phạm đưa tay điểm ra phía sau, một đạo linh quang trối lại cử động của Thạch Lưu, cũng che đi cảnh tượng mà Lăng Lạc Viêm đang nhìn chăm chú, không nhanh không chậm bổ sung, “Là từng, nhưng không phải là yêu.”

“Bức họa mà Quyết Vân đã nhìn thấy là nàng tự mình đưa đến, bày tỏ nguyện ý phục tùng, bức họa kia đối với ta mà nói cũng không hề có ý nghĩa. Nàng tùy tiện hành động, vì để giúp ta giải trừ phong ấn mà đi cướp đoạt linh lực của người khác, lại đi tìm hiểu những việc mà ta đã cảnh cáo không được xen vào, vì vậy ta mới lấy đi tánh mạng của nàng.” Hắn biết Quyết Vân đã nói chuyện gì, hắn cũng không tính toán giấu diếm Lạc Viêm.

“Là chuyện gì quan trọng mà không thể để cho nàng biết? Còn phong ấn kia là từ đâu mà đến, làm sao cởi bỏ?” Lăng Lạc Viêm truy vấn, trước đây hắn không để ý đến quá khứ của Long Phạm, nhưng những gì đang phát sinh lại làm cho hắn hốt hoảng hoàn toàn rối loạn. Trong lúc nhất thời hắn chỉ cảm thấy có điều gì đó không thích hợp, nhưng không có tâm tư đi tra xét inh bạch.

Thạch Lưu giãy dụa trong những sợi tơ đang quấn quanh thân thể. Nàng cũng mới tìm hiểu được vấn đề mà Lăng Lạc Viêm đang hỏi, nàng biết rõ đáp án là gì.

“Chúng ta quay về có được không? Ta sẽ đem tất cả nói ra cho Lạc Viêm.” Chăm chú nhìn người trong lòng, Long Phạm nâng tay điểm về hướng Thạch Lưu.

Linh quang từ màu trắng hóa thành màu xanh, bỗng nhiên bùng sáng. Thạch Lưu ở bên trong vầng hào quang phát lên tiếng kêu rên rĩ, phí công giãy dụa, nhìn thấy thân ảnh đang rời đi của hai người, nàng chỉ được một ánh mắt mang theo ý cười lạnh nhạt của bạch y bào tế ti.

“Nơi này không phải chỗ để người lưu lại. Cũng như năm đó, người lại làm chuyện không nên làm, Thạch Lưu vẫn không chịu nghe lời, hại ta đành phải giết người thêm một lần nữa.” Ngữ thanh thương hại rơi vào bên tai của nàng, nàng chỉ cảm thấy trên người phi thường đau đớn, vô số hồn phách cùng linh lực quấn quanh trên người bị linh quang tẩy sạch.

Đôi mắt thản nhiên nhìn nàng chỉ có thương hại, bạch y bào tế ti quay người sang chỗ khác, ôm lấy hồng y nam nhân ở trong lòng, ánh mắt nhìn Lăng Lạc Viêm tràn đầy ôn nhu tình ái, hắn bước đi không hề quay đầu lại.

Ánh mắt này....hắn chưa bao giờ dùng ánh mắt này để nhìn nàng dù chỉ một lần, chẳng lẽ hồng y nam nhân này thật sự quan trọng đối với hắn như thế? Thạch Lưu nàng so ra lại kém một người nam nhân! Đau đớn trên người đánh nát hồn phách ra khỏi thân thể của nàng, cũng đánh nát tự tin vốn có của nàng. Những oan hồn từ phía sau mang theo hận khí rống lên một tiếng, oán linh khắp tứ phía xé rách cơ thể nàng, dần dần biến mất bên trong vầng hào quang lấp lánh.

Trước khi chết, nàng chỉ biết bọn hắn đã sai rồi, lần này nàng vốn không nên quay về....

“Người lại giết nàng thêm một lần nữa.” Trở về phòng, Lăng Lạc Viêm biết rõ vầng hào quang kia sẽ lấy đi hết thủy sinh linh bị Thạch Lưu hấp thu, mất đi những oan hồn, nàng vốn là bán người bán quỷ sẽ lập tức bị tiêu tán.

“Bản thân nàng vốn không còn tồn tại, không phải người sống, nàng đáng lý phải chết. Lạc Viêm không nên thương hoa tiếc ngọc đối với nàng.” Kéo Lăng Lạc Viêm ngồi xuống, Long Phạm đối với tình cảnh vừa mới chứng kiến vẫn canh cánh trong lòng, cho dù Thạch Lưu đã từng có quan hệ với hắn, lần này thấy nàng, không nghĩ đến quá khứ như thế nào, hắn chỉ để ý ánh mắt Lạc Viêm nhìn nàng.

Cho dù là ghen, cũng quá mức chuyên chú.

“Không nên nhìn nàng như vậy, Lạc Viêm nên nhìn chính là ta, lúc này ta hao phí linh lực nhưng người lại không hề nổi giận.” Bên trong đôi mắt thanh lam hiện lên những gợn sóng thâm trầm, lời nói của Long Phạm làm cho Lăng Lạc Viêm hừ lạnh một tiếng, “Đó là phiền toái của người, người đến giải quyết là việc

hiển nhiên. Nàng vì người mà đến, không phải vì ta.” Thật ra lúc ấy hắn không kịp ngăn cản Long Phạm ra tay.

“Không phải vì người, vậy mà người lại nhìn nàng tỉ mỉ như thế.” Long Phạm không chịu bỏ qua vấn đề này, giọng nói trầm tĩnh, nụ cười lạnh nhạt, nhưng tất cả đều làm cho Lăng Lạc Viêm biết rõ Long Phạm vì thế mà đổ kỵ.

Chính là vì hắn làm cho nàng xích lõa? Nhìn đến tột cùng?

Liếc mắt một cái, Lăng Lạc Viêm nhin không được nghiêng người qua, mang theo ý cười, khẽ hôn bên môi của Long Phạm. Hắn để ý đến nữ nhân trong quá khứ của Long Phạm, Long Phạm lại vì những gì hắn vừa làm ra mà ghen tuông, xem như bọn hắn huê nhau.

Vốn là nụ hôn nhẹ nhàng nhưng vì Long Phạm đáp lại mà không thể khống chế, đến khi Long Phạm đưa tay tìm kiếm trên thân thể của hắn thì Lăng Lạc Viêm rốt cục mới thở dốc phục hồi tinh thần, “Từ từ, người vẫn chưa nói rõ về phong ấn của người.”

“Người đã nói sẽ giải thích với ta, sẽ đem tất cả nói cho ta biết.” Đứng dậy, Lăng Lạc Viêm liếm đi dấu vết ẩm ướt bên môi, so với động tác khiêu khích thì đôi mắt lại lộ ra sự sắc bén nguy hiểm, nhìn chằm chằm người nam nhân đang bình yên ngồi bên cạnh hắn.

Không muốn nghĩ đến quá khứ nhưng lúc này nhất định phải rõ ràng. Long Phạm vừa than thở vừa mỉm cười, hắn lẳng lặng đứng dậy trước mặt Lăng Lạc Viêm, “Lạc Viêm có nhớ hay không, lúc trước ta đã từng nói quá khứ có rất nhiều chuyện ta không còn nhớ rõ? Nếu muốn biết toàn bộ thì phải từ từ nhớ lại hết thấy mới được.”

“Không sai, bây giờ tính thế nào? Chẳng lẽ người muốn nói với ta, người đã hoàn toàn quên hết chuyện dĩ vãng?” Nhướng mi, ngữ thanh đùa cợt. Ai có thể tin tưởng? Mà chuyện này cũng tuyệt đối không có khả năng.

Ánh mắt chăm chú nhìn Long Phạm không một chút lơ lửng, vẻ lăm liết trong mắt khiến người nam nhân đứng trước mặt Lăng Lạc Viêm biết rõ lần này tông chủ của hắn nhất định sẽ hỏi cho bằng được, không để cho hắn có nửa điểm giấu diếm.

“Đã đáp ứng sẽ nói hết thấy với Lạc Viêm thì nhất định không lừa gạt, chẳng qua việc của quá khứ thật sự còn rất nhiều chuyện không thể nhớ rõ, khóa linh ấn dường như đã che đi một phần trí nhớ, làm cho ta mơ hồ cảm giác vẫn chưa đến thời điểm để giải trừ phong ấn. Thời điểm chưa đến thì không thể làm vậy.”

“Cho nên người trì hoãn không cởi bỏ phong ấn?” Ánh mắt nguy hiểm khẽ nâng lên, trầm giọng hỏi, “Người có biết rốt cục là ai đã thêm vào phong ấn trên người của người hay không, lại là vì sao phải làm như vậy?” Long Phạm làm sao lại có thể đối với an nguy của bản thân mà nửa điểm cũng không hề để ý?

Nhìn ra bất mãn của hắn, Long Phạm cười khê, đưa tay kéo hắn vào lòng rồi gắt gao ôm chặt, “Sau khi gặp được Lạc Viêm thì ta mới bắt đầu để ý, vì người ta sẽ bảo toàn bản thân, sẽ không xem nhẹ an nguy của mình, như thế người yên tâm chưa?”

“Người nên nhớ rõ những gì đã từng nói.” Lăng Lạc Viêm liếc mắt nhìn hắn, rồi đột nhiên nghĩ đến điều gì đó thì lại nhíu mi, “Việc Thạch Lưu tự tiện tìm hiểu chẳng lẽ là có liên quan đến phong ấn trên người?”

“Vì sao Lạc Viêm vẫn còn nghĩ đến nàng, nàng đã chết, là vì sao mà chết cũng không quan trọng.” Nữ nhân xích lõa nằm trước mặt Lăng Lạc Viêm khiến Long Phạm nhớ tới liền cảm thấy không thoải mái, đôi mắt mị hoặc này chỉ được phép nhìn một mình hắn.

Nâng lên khuôn mặt dưới mái tóc bạch kim, Long Phạm ôm lấy Lăng Lạc Viêm đi đến bên giường, đến khi thoát hạ hồng sam thì chỉ nghe Lăng Lạc Viêm oán trách một câu, “Uy, bây giờ là ban ngày, bên ngoài còn rất nhiều việc chưa giải quyết...”

“Ân, một hồi Long Phạm sẽ đi an bài, tông chủ không cần lo lắng.” Kèm theo một nụ hôn, Long Phạm nghiêm túc trả lời, hai tay lại bắt đầu từ ngực của Lăng Lạc Viêm mà đi xuống, thoát hạ thất lưng bên hông của hắn.

Ngẩng đầu đáp lại nụ hôn của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm cũng đưa tay chạm vào lồng ngực bên trong bạch y bào. Câu oán trách của hắn mới vừa rồi cũng chỉ là nói cho có mà thôi, việc bên ngoài như thế nào thì đã có các trưởng lão thu xếp, nếu phải chờ tể ti của hắn đi an bài, chỉ sợ đến lúc đó sắc trời đã là hoàng hôn.

Thoát hạ y bào, hai thân hình xích lửa giao triền, toàn bộ tâm tư của Long Phạm đều đặt lên người ở dưới thân, không ngừng hôn lên cơ thể của Lăng Lạc Viêm, hắn nhớ tới đáp án lúc trước vẫn chưa nói.

Phong ấn kia, tựa hồ.....là chính hắn gây nên.

155. Quyển 3: Chương 155: Sấm Sét

Lăng Lạc Viêm cuối cùng vẫn chưa biết rõ quá khứ của Long Phạm đến tột cùng là như thế nào, phong ấn kia là từ đâu mà đến, nam nhân muốn nói cho hắn toàn bộ những việc này thì lại mơ hồ không nhớ rõ, không nói mình bạch hết thấy. Rồi sau đó hai người không thể kiềm chế tình sự triền miên khiến tất cả nghị vấn của hắn đều bị cắt ngang.

Tuy vậy vẫn không có cách nào quên được chuyện này, mặc dù theo như lời của Long Phạm thì thời điểm chưa đến, nhưng Lăng Lạc Viêm vẫn chưa hoàn toàn yên tâm với cái phong ấn kia. Hắn cũng có chút bất an đối với quá khứ của Long Phạm, chẳng qua trong lòng vẫn tin tưởng tể ti của hắn nhất định có thể giải quyết hết thấy mọi việc.

Cùng lúc đó, những tông tộc mà hắn triệu tập cũng đã đến gần đông đủ, là tông chủ Xích Diêm tộc, hắn không thể suốt ngày ở trong phòng cùng Long Phạm nghiên cứu cái phong ấn, sau đó lại tiếp tục lên giường nghiên cứu. (=.= bó tay)

Ngày thứ hai, hắn bắt đầu đón tiếp tông chủ của các tộc.

Các tông tộc trong thiên hạ đều kéo về Lôi Lạc thành tề tụ, các khách vãng lai từ khắp nơi cũng lục đục tiến đến đây. Phàm là kiêng kỵ đối với diệt thế và hạo kiếp, đều muốn tự cứu mình thì không người nào dám chậm trễ kì hẹn triệu tập lần này. Khắp nơi đều tề tụ về Lôi Lạc thành, ở đây đúng như lời đồn đãi đã sớm bị hủy đi bởi viêm hỏa khuynh thành, chỉ còn lại duy nhất chính là Vọng Thiên Thai.

Lôi Lạc thành không còn là Lôi Lạc thành lúc trước, tiếng sấm không còn, trời quang mây tạnh, so với các nơi khác thì sắc trời ở đây xem ra còn sáng sủa hơn bình thường một chút. Trong thành ngoại trừ Vọng Thiên Thai thì nổi bật nhất chính là Viêm Lạc cung.

Những trụ cột màu đỏ được chạm khắc tinh tế, phía trên bao phủ bằng mái ngói màu xanh biếc, cách Vọng Thiên Thai một khoảng khá xa. Cung điện lấy tên là Viêm như một dị thú đang canh giữ trong thành, tầng tầng lớp lớp lầu các, trang nghiêm lại lộ ra khí thế bách nhân, mọi người vừa vào thành liền bị khí thế của nó gây chấn nhiếp, ngay lập tức sẽ nhớ đến sự việc đã từng phát sinh ở nơi đây.

Viêm hỏa có thể đem cả tòa thành hủy diệt, bọn hắn không chính mắt nhìn thấy cảnh tượng trời long đất lở vào ngày ấy, nhưng cũng xem như là may mắn không nhìn thấy, bằng không giờ khắc này chỉ sợ không còn cái mạng để ngồi ở đây. Nhìn lên hồng y nam nhân đang ngồi ở phía trên, giống như toàn thân được viêm hỏa phủ lấy, nụ cười mỉa hoặc không người nào dám nhìn thẳng vào mặt Viêm chủ.

“Chư vị đường xá xa xôi mà đến, bản tông chủ tiếp đón không được chu toàn, nếu có chút thất lễ, các vị hãy bỏ qua cho.” Trong miệng nói ra lời khiêm tốn khách sáo, nhưng nam nhân ngồi trên ghế chủ tọa lại mang theo tư thái phóng túng. Một thân hồng y tầng tầng lớp lớp rõ ràng được mặc hoàn hảo, không biết vì sao lại khiến người khác cảm thấy có chút hỗn độn, mái tóc bạch kim cột cao vẫn còn vài sợi rơi ngay bên cổ, càng làm tăng thêm một chút rối loạn trên thân hồng y, trong ánh mắt đang liếc xuống mang theo thần thái phong lưu ngang ngược nhưng tràn đầy thâm tình.

Tay cầm chén rượu, hắn vừa cười vừa nâng chén đối với mọi người, những người ngồi ở phía dưới vội vàng ngó ý không dám.

Trước mắt chính là đẳng cấp thể trong câu ca dao, lại khiến cho Xích Diêm tộc từ suy bại dần dần trở nên hưng thịnh, cho đến ngày hôm nay thanh danh như mặt trời giữa ban trưa. Bất luận câu ca dao kia là thật

hay giả, chỉ cần dựa vào những việc hắn đã làm cho Xích Diêm tộc, cùng với viêm hỏa lực mà hắn nắm trong tay cũng đủ khiến người khắp thiên hạ vừa kính sợ vừa bội phục, không thể không thận trọng mà đối đáp.

“Tin rằng các vị tông chủ đều nghe đến câu ca dao kia, vì thế chủ của ta đã thỉnh mọi người đến đây để thương thảo đối sách.” Bên cạnh hồng y Viêm chủ, tể ti một thân bạch y bào chậm rãi mở miệng, y phục trắng như tuyết, mái tóc đen huyền chỉnh tề, hàng lông mày thon dài, gơ tay nhắc chân một cách khoan thai đầy tự nhiên.

Không thể dùng xinh đẹp hoặc tuấn mỹ để hình dung tướng mạo của hắn, so với vẻ bề ngoài quá mức đẹp mắt, còn có hơi thở trầm tĩnh ôn hòa, đôi mắt thâm thúy lãnh đạm đang nhìn mọi người, dường như không có bất cứ thứ gì phản chiếu trong ánh mắt trầm ẩn thương hại chúng sinh, chỉ là như vậy đã khiến mọi người không dám bắt kính ở trước mặt hắn.

Trong thiên hạ, không người nào lại không biết thanh danh của tể ti Long Phạm, hắn đại biểu cho niên kỷ gần ngàn năm, mang theo lực lượng không người nào có thể sánh bằng. Ngay cả gần đây nghe đồn Xích Diêm tộc gặp đại họa, tể ti Long Phạm bị trọng thương, nhưng nhìn trước mắt thì không thể tìm ra một chút dấu hiệu nào, càng huống chi có ai dám dựa vào lời đồn đại để chất vấn tể ti Long Phạm.

Từ khi sinh ra đã nghe thấy uy danh của tể ti Long Phạm, trong lòng tất cả mọi người đều tồn tại sự sùng kính cùng sợ hãi đối với vị tể ti này.

“Lời của tể ti đại nhân chúng ta đều đã rõ, hôm nay có thể ở đây cùng tụ hội, tộc của ta cảm thấy thật vinh hạnh.”

“Đúng vậy, vì để cứu thiên hạ thương sinh, một khi có đối sách, tộc của ta nhất định sẽ dốc toàn bộ sức lực.”

Các tộc sôi nổi nâng chén, biểu đạt thành ý.

Có được ngàn năm linh lực như tể ti Long Phạm, nắm trong tay viêm hỏa lực mà Hách Vũ lưu lại như Viêm chủ, hai người này ở trong Xích Diêm tộc đã khiến các tộc khác vừa đổ kị vừa hâm mộ uy danh càng ngày càng hưng thịnh của Xích Diêm tộc, đồng thời cũng không ai dám tùy tiện đụng vào.

Trong cung điện rộng lớn tụ hội rất nhiều các tông tộc trong thiên hạ, không người nào dám lộ ra sự bất kính. Các trưởng lão Xích Diêm tộc quan sát cảnh tượng trước mắt đều thập phần xúc động. Đến ngày hôm nay Xích Diêm tộc rốt cục đã tái hiện vinh quang của ngày xưa.

Lăng Lạc Viêm nhìn thấy các tộc chào hỏi lẫn nhau, hắn nhấp một ngụm rượu, nam nhân bên cạnh nghiêng người giúp hắn châm rượu rồi đưa tay sửa sang ngoại sam chưa hoàn toàn chỉnh tề, đem hết thủy che giấu cẩn thận.

Cũng không biết là ai đó khi giúp hắn thay y phục lại phát tình đối với hắn, làm hại hắn chưa kịp xuyên y chỉnh tề. Bốn phận của tể ti phải tận lực vì chúng sinh thì không chịu làm tốt, trong khi lại đi quẩn xiêm y của hắn chưa được che đầy cẩn thận.

Lăng Lạc Viêm như cười như không liếc mắt nhìn Long Phạm một cái, cho dù hắn không nói ra nhưng Long Phạm cũng biết hắn muốn nói cái gì, thay hắn rót đầy chén rượu, tể ti vẫn bình thản nở nụ cười nhàn nhạt điềm nhiên như không có việc gì, an tọa ngồi nhắm mắt, vẫn là bộ dáng đoạn tuyệt thất tình lục dục, thần nhiên lãnh đạm.

Thu hồi ánh mắt đang chăm chú nhìn hắn, ý cười bên môi của Lăng Lạc Viêm dần dần lui ra. Long Phạm trông có vẻ như vẫn bình thường, nhưng đối với hắn mà nói, khóa linh ấn thủy chung vẫn là một tảng đá đang đè nặng trong lòng của hắn. Long Phạm có thể không vội nhưng hắn lại không thể không vì Long Phạm mà lo lắng.

Ngoài ra còn sự tình liên quan đến Thạch Lưu, Yêu tộc đột nhiên xuất hiện, tin tức trong tộc vô cơ rò rỉ ra bên ngoài, những việc này tựa hồ đều có quan hệ đến Long Phạm, hết thấy giống như một màn sương mù dày đặc đang bao phủ trong lòng của hắn. Bằng bản năng, hắn biết trong đó có điều bất thường nhưng không biết đến tột cùng là ở chỗ nào.

Hắn muốn hoài nghi nhưng trong lòng lại không nguyện ý đi hoài nghi người nam nhân mà hắn tin tưởng.

Đủ loại suy đoán khiến hần phiền lòng nhưng lúc này vẫn phải đón tiếp các tông tộc, dù sao đây chính là hội nghị do hần triệu tập.

Ngay khi hần muốn mở miệng thì ở bên ngoài Lâm Sở vội vàng chạy vào, “Tông chủ...”

Lâm Sở tuy không trầm tĩnh như Quyết Vân nhưng ngoại trừ lần bị oán linh xâm nhập thân thể thì chưa bao giờ thất thố như thế, lúc này lại vận dụng linh lực nhảy lên rơi xuống bên cạnh Lăng Lạc Viêm, ghé vào lỗ tai của hần nói nhỏ vài câu.

Tất cả mọi người nhìn thấy thần sắc khác thường của trưởng lão Xích Diêm tộc, nhưng không nghe được hần nói cái gì, bọn họ chỉ nhìn thấy sau khi vị trưởng lão kia nói xong thì Viêm chủ lộ ra vẻ kinh ngạc, ngay cả tế ti ngồi cạnh bên cũng trở nên khác thường.

“Không nghĩ đến hôm nay lại mời được khách quý...” Lăng Lạc Viêm trước tiên là kinh ngạc, sau đó lại cảm thấy thú vị, ra hiệu cho Long Phạm giúp hần châm rượu, hần vừa cười vừa nói với mọi người, “Chỉ dẫn trong câu ca dao cứu thế, hôm nay rốt cục đã đến đông đủ.”

Chỉ dẫn trong câu ca dao đã đến đông đủ là ý gì? Tất cả mọi người chỉ nhớ rõ mẩu chốt trong câu ca dao....Duy Hách Vũ tỵ Đồ Lân, ba vật hợp một, cứu thế khả thành. Lời nói của Viêm chủ....

Chẳng lẽ?

“Ngân Diệu tộc, Lam Đằng bá kiến tông chủ!” Một thân áo giáp màu xanh đen, bên trong là trang phục màu xanh biếc, phía sau người nam nhân có bước đi trầm ổn là một đội nhân mã, ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm lướt qua mọi người, nhìn chăm chú trên ghế chủ tọa, lời nói hiên ngang kéo theo đoàn người ở phía sau cùng đồng thanh cất cao giọng.

“Bá kiến tông chủ!” Âm thanh hùng hồn vang vọng từ trong cung điện ra đến bên ngoài, khuấy động tạo thành tiếng vang tràn đầy khí thế áp bách. Không bao lâu, bên ngoài đã tụ tập rất đông một đại đội nhân mã bao vây trước cửa Viêm Lạc cung cùng giương co với người của Xích Diêm tộc, tình hình như thế tuyệt đối không phải chỉ vì làm khách mời mà đến.

Nam nhân tự xưng là Lam Đằng quỳ xuống đất dập đầu bá lạy, động tác điêu luyện như đã làm không biết bao nhiêu lần, chỉ trong khoảnh khắc, bầu không khí bên trong cung điện đột nhiên biến hóa. Tất cả đều nhìn chăm chăm vào hần, Ngân Diệu tộc đã mất tích khỏi thế gian từ rất lâu nhưng bây giờ lại hiện thân?!

Hần vừa mới nói cái gì? Bá kiến tông chủ?

Có người đang nghi ngờ không biết có phải hần đang xưng hô lầm lẫn hay không thì đã thấy hần đứng dậy, trịnh trọng đi đến trước mặt một người, vẻ mặt lạnh lùng ngạo nghễ hiện lên thần sắc vô cùng kích động, lại tiếp tục thật mạnh quỳ xuống, “Lam Đằng mang theo toàn thể tộc nhân nghênh đón tông chủ trở về!”

Hần quỳ bá không phải Lăng Lạc Viêm, lời nói lúc trước cũng không phải là xưng hô lầm lẫn, người hần quỳ bá mặc một thân bạch y bào, đang ngồi bên cạnh Viêm chủ Lăng Lạc Viêm, chính là tế ti Long Phạm của Xích Diêm tộc.

Tế ti Long Phạm từ trước đến nay một lòng bảo hộ Xích Diêm tộc, mấy trăm năm qua chưa bao giờ thất chức, lại giúp đỡ Viêm chủ chấn hưng Xích Diêm tộc lấy lại vinh diệu năm xưa.

Chuyện này....không phải đang đùa chứ? Tế ti Xích Diêm tộc làm sao lại trở thành tông chủ Ngân Diệu tộc? Tông tộc đã biến mất khỏi thế gian từ rất lâu, đã trở thành truyền thuyết? Tông chủ Ngân Diệu tộc lại đến Xích Diêm tộc để trở thành tế ti, cung phụng một người....chẳng phải đây đúng là điều nực cười nhất thiên hạ hay sao?

Đáng tiếc mọi người ở đây không thể cười thành tiếng, toàn thể Ngân Diệu tộc không biết có bao nhiêu người, mấy trăm hay là hơn một ngàn? Bọn hần được Lam Đằng dẫn dắt đến đây vì để nghênh đón tông chủ của bọn hần trở về hay là còn mục đích khác? Vì sao lại chọn lúc này mà xuất hiện?

Chọn ngay thời điểm các tộc trong thiên hạ tề tụ về đây....

Vô số nghi vấn xuất hiện trong đầu, nhưng mọi người nhìn thấy tình cảnh này thì đều trở nên khiếp sợ. Theo lời nói của Lam Đằng, Ngân Diệu tộc từ bên trong ra đến bên ngoài cất cao ngữ thanh vang vọng đến

tận mây xanh, như sấm sét cắt ngang bầu trời quang đãng....

“Chúng thần nghênh đón tông chủ trở về!”

156. Quyển 3: Chương 156: Ngân Diệu Vương Quay Về

Trong Lôi Lạc thành không còn nghe thấy tiếng sấm, viêm hỏa đã được dập tắt, nhưng lời này lại giống như một tiếng sét lôi đình giáng xuống làm chấn động tâm tư của tất cả người, trong đó cũng bao gồm cả Lăng Lạc Viêm.

Giống như tất cả sương mù chỉ trong nháy mắt toàn bộ được đánh tan, sự thật hiển lộ ngay trước mặt, hắn lại càng thêm suy đoán, xâu chuỗi tất cả tình tiết lúc trước để nối lại thành một kết quả thì sẽ biết được đáp án là gì.

Lam Đằng dập đầu bái lạy dưới chân Long Phạm, Lăng Lạc Viêm chậm rãi nghiêng đầu qua, người nam nhân an vị bên cạnh hắn giống như đối diện với hết thảy trước mắt cũng không có gì bất ngờ, không biết có phải hay không đã chờ đợi giờ khắc này từ rất lâu, hay là đối với những thứ này căn bản hoàn toàn không hề để ý, Long Phạm vẫn bình yên an tọa, thậm chí còn quay sang mỉm cười trấn an đối với hắn.

Đôi mắt thâm thúy lộ ra màu thanh lam nhợt nhạt, vẫn lẳng lặng như xưa, tâm tư của Lăng Lạc Viêm dần dần trầm xuống.

“Người nói thời điểm chưa đến thì không thể động vào phong ấn, người chờ chính là giờ khắc này?” Ý cười đã sớm thối lui, đường cong bên khóe môi chỉ còn lạnh lùng sắc bén, mái tóc bạch kim bắt đầu hiện lên màu đỏ nhàn nhạt, mọi người nhìn thấy mái tóc lấp lánh ánh kim ở sau lưng hắn tự động tung bay, màu đỏ thẫm từ dưới đuôi tóc dần dần lan tràn mãnh liệt, đó là viêm hỏa hiện lên.

Lăng Lạc Viêm không muốn suy đoán, hắn chỉ muốn biết đáp án, hắn muốn nghe chính miệng Long Phạm nói ra cho hắn.

“Nói cho ta biết chuyện này là thế nào?” Không phải nghi vấn mà là mệnh lệnh, ngữ thanh thâm trầm vang lên trong điện, tiếng hò reo của Ngân Diệu tộc ở bên ngoài cũng đã lắng dịu khiến vẻ tĩnh mịch bên trong càng thêm yên ắng. Trong sự im lặng, Lăng Lạc Viêm đứng dậy, đối mặt với người nam nhân mà mới đây không lâu vẫn còn ở trong phòng cùng hắn thân mật đùa giỡn, hắn chỉ biết những gì trước đây Long Phạm nói với hắn tuyệt đối không phải là tất cả.

“Nếu ta nói cũng không hoàn toàn nắm rõ hết thảy những điều này, Lạc Viêm có thể tin tưởng?” Long Phạm đứng trước mặt hắn, ánh mắt nhìn hắn ôn nhu như nước, cái loại ôn nhu này lại làm cho Lăng Lạc Viêm càng nắm chặt hai tay dưới lớp y mẹ.

Hắn thật sự không thể tin Long Phạm không hề biết toàn bộ sự tình.

Kiểm nén đủ loại tâm tư phức tạp xuống đáy lòng, hắn nhìn thẳng đôi mắt thâm thúy nhợt nhạt màu thanh lam, “Vậy người nói cho ta biết trên đời này có ai có bản lĩnh như thế, có thể thêm vào khóa linh ấn trên người của người? Là ai lúc trước không cho Thạch Lưu tìm hiểu phong ấn từ đâu mà đến, rồi sau đó lấy đi tánh mạng của nàng? Lại là ai không để cho nàng có cơ hội nói ra nội tình mà giết nàng lần thứ hai?”

“Long Phạm, người tự phong ấn chính mình rồi đi vào Xích Diêm tộc. Đến tột cùng người có mưu đồ gì?” Tiếng quát đầy chất vấn đối với Long Phạm, Lăng Lạc Viêm không muốn hoài nghi nhưng không thể không xé mở màn sương mù trước mắt, ngữ thanh lạnh lùng vừa dứt, bên miệng đã nhếch lên một nụ cười tràn đầy chế giễu, “Cũng đừng nói là vì ta, lúc ấy ta vẫn chưa ở đây.”

Nụ cười lạnh lùng như một lưỡi kiếm sắc bén có thể khiến kẻ khác bị thương, nhưng người đầu tiên đau lòng lại chính là hắn. Hắn không muốn ở đây cùng Long Phạm đối chất, hắn không quên những gì Long Phạm đã làm vì hắn, cũng bởi vì như thế hắn càng không muốn trốn tránh.

“Nói cho ta biết, đây là mệnh lệnh của bản tông chủ, tể ti Long Phạm...” Xưng hô như thế, chất vấn như thế, Lăng Lạc Viêm kiểm nén cơn cuồng nộ, hắn hy vọng Long Phạm có thể đưa ra đáp án giúp hắn bình ổn hết thảy sự hỗn loạn dưới đáy lòng.

Nam nhân nhìn hần vẫn bình yên, trầm tĩnh đảo mắt một lượt, liếc nhìn Lam Đằng của Ngân Diệu tộc đang quỳ dưới chân, cuối cùng ánh mắt của Long Phạm dừng trên người hồng y nam nhân trước mặt, nhìn thật sâu, thật chăm chú, rồi cực chậm rãi mở miệng đáp, “Khóa linh ấn trên người Long Phạm quả thật là tự mình gây nên.”

Long Phạm vừa dứt lời, ánh mắt của Lăng Lạc Viêm liền trở nên sắc bén, không hề cảm thấy bất ngờ nhưng hần muốn biết Long Phạm âm mưu điều gì? Hần muốn đáp án từ chính miệng của Long Phạm. Tộc nhân và mọi người ở đây không có cách nào mà không hoảng sợ và kinh ngạc. Theo như lời của tế ti, chẳng phải có nghĩa là hần cố ý tự phong ấn để đi vào Xích Diêm tộc hay sao?!

Lực lượng của tế ti Long Phạm vốn đã khiến người ta sợ hãi, nếu cởi bỏ phong ấn thì sức mạnh sẽ như thế nào? Thậm chí có thể hủy thiên diệt địa? Ngân Diệu tộc! Hần là tông chủ Ngân Diệu tộc, lúc này Ngân Diệu tộc đột nhiên xuất hiện cùng giằng co với Xích Diêm tộc. Theo tình hình thì bọn hần những tông tộc đến đây sắp sửa gặp đại nạn!

Một bầu không khí ngằm ở xung quanh bắt đầu khởi động, những ánh mắt kinh hoàng không ngừng đánh giá hai người ở phía trên. Lăng Lạc Viêm dường như không hề phát hiện những ánh nhìn chăm chú này, đôi mắt sáng rực chăm chăm nhìn trước mặt, hần muốn biết người nam nhân đã khuyh tình cùng hần rốt cục lừa hần nhiều hay ít? Lại giấu diếm hần bao nhiêu chuyện?

Quá khứ trải qua đủ loại làm cho hần tin tưởng mình vẫn chưa đến mức yêu lắm người.

Cho nên hần muốn một cái đáp án.

“Việc phong ấn không thể làm cho người khác tìm hiểu nguyên nhân, vì vậy năm đó ta mới lấy mạng Thạch Lưu. Những gì ta đã nói lúc trước với Lạc Viêm không hề lừa gạt....” Trước mặt tất cả mọi người, bạch y bào tế ti trả lời với tông chủ của hần như thế, ngữ thanh thản nhiên, phảng phất mang theo tiếng thở dài, ánh mắt chuyên chú tựa hồ xem tất cả mọi người ở xung quanh đều không tồn tại. Hần giải thích, hần chăm chú, chỉ đối với một người đang đứng trước mặt, cho dù người này đang dùng ánh mắt sắc bén thiêu đốt để nhìn hần. Vốn là hai người cùng ngồi bên nhau, hiện giờ lại như cực diện hai bên nhân mã ở ngoài điện, giằng co mà đứng.

“Không hề lừa gạt? Người rõ ràng nhớ được chính mình đã tự thêm khóa linh ấn, vì sao không nói cho ta biết? Ngăn cản Thạch Lưu nói ra nội tình, chẳng lẽ không phải là vì người cố ý? Người thấy ta vì phong ấn của người mà lo lắng, lại đem sự tình giấu diếm. Tính cả thân phận thật sự của người! Long Phạm—người nợ ta một lời giải thích.”

Viêm hỏa vừa diễm lệ vừa yêu dã nhưng không thể dễ dàng tiếp xúc, lan tràn từ phía sau Lăng Lạc Viêm, từ đuôi tóc đến đầu vai, lẫn xuống cả hai tay. Màu đỏ viêm hỏa dung hòa thành một thể cùng hồng sam trên người. Mái tóc bạch kim tung bay thoát khỏi dây cột tóc, một màu đỏ thắm từ trong viêm hỏa rơi xuống, lồng ngực rung động, Lăng Lạc Viêm bất giác nhìn xuống mặt đất.

Đó là tự tay người trước mặt cột lên cho hần.

Long Phạm thở dài, cúi người nhặt nó lên, đặt ở trong tay. Đoạn dây cột tóc đỏ thắm như máu đang nằm trong lòng bàn tay của hần, chính là hằng ngày hần đều đem nó quấn quanh trên mái tóc bạch kim như tơ.

Cúi đầu nhìn vật trong tay, Long Phạm cơ hồ đang do dự, ánh mắt nóng rực như viêm hỏa đang dừng trên người của hần tựa hồ muốn đem hần thiêu đốt. Lăng Lạc Viêm không biết hần chần chờ cái gì, nhưng vào lúc này thì Lam Đằng của Ngân Diệu tộc bỗng nhiên mở miệng, “Phong ấn đang lay động, đã đến lúc tông chủ phải vinh quy. Thỉnh tông chủ giải ấn!”

“Thỉnh tông chủ giải ấn!”

Theo sau lời nói của Lam Đằng, tiếng hò reo như sấm rền vang, xuyên tận mây xanh. Trong tiếng hô hào hùng hồn, mọi người trong điện đều biến sắc, Ngân Diệu tộc tinh hoa đứng mảnh như thế, mai danh ẩn tích mấy trăm năm, há có thể không có mưu đồ?

Lam Đằng đang quỳ dưới đất, ngẩng đầu nhìn lên thân ảnh bạch y bào ở cách đó không xa, “Tông chủ! Mấy trăm năm qua tộc của ta từ trên xuống dưới đã chờ đợi ngày hôm nay, tông chủ từng nói một khi phong ấn

cởi đi thì đó là thời điểm người quay về. Mấy ngày gần đây linh tinh trong tộc có phản ứng, tộc nhân vạn phần vui sướng, thời điểm đã đến, chỉ cần tông chủ cởi đi phong ấn thì hết thấy có thể rõ ràng!”

Cởi đi phong ấn, an bài mấy trăm năm trước, mấy trăm năm theo lệnh làm việc, bị phong ấn linh lực cùng trí nhớ, toàn bộ trở về, nghênh đón tông chủ của bọn hắn, người gần như thần nhân của thế gian, người mà bọn hắn sùng kính như thần, Ngân Diệu vương Long Phạm.

“Xem ra, quả thật đã đến lúc phải cởi bỏ hết thấy, sau đó người có thể nói cho ta tất cả đáp án.” Lăng Lạc Viêm nhếch môi lên, lộ ra nụ cười lãnh đạm, đôi mắt mị hoặc thâm tình chỉ còn lại lạnh lùng băng giá, kiềm nén hết thấy rung động pháp phông mãnh liệt dưới đáy lòng.

Không thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng của Long Phạm. Giờ khắc này, Lăng Lạc Viêm bỗng nhiên không muốn cởi bỏ cái phong ấn kia.

Sau khi cởi bỏ phong ấn, Long Phạm biết được hết thấy quá khứ...Hắn thật sự không thể đoán trước việc gì sẽ xảy ra.

“Nếu Lạc Viêm cũng nói như vậy thì chỉ có thể làm như thế.” Nhìn chăm chú sợi dây cột tóc đỏ thẫm trong lòng bàn tay, Long Phạm đưa tay còn lại vào người lấy ra một viên ngọc châu, khi hắn đem nó giơ lên, các trưởng lão Xích Diêm tộc không khỏi thất thanh kinh hô.

“Trạc Hồn châu!”

Trên tay của Long Phạm không phải vật gì khác mà chính là Trạc Hồn châu đã có được ở Li Dạ thành. Nhất thời lòng ngực siết chặt, viên Trạc Hồn châu kia vốn là hắn đặt trên người Long Phạm, giao cho Long Phạm bảo quản.

“Từ ngày có được Trạc Hồn châu, phong ấn đã bắt đầu lay động, ta cũng bắt đầu nhớ lại rất nhiều chuyện của quá khứ, bắt quá đối với ta mà nói cũng không quan trọng, ta vẫn là tể ti Long Phạm của Xích Diêm tộc.” Long Phạm tiếp tục thở dài, ánh mắt nhìn Lăng Lạc Viêm vẫn ôn nhu trầm tĩnh như là muốn giải thích. Nhưng lời nói của hắn, Lăng Lạc Viêm nghe không lọt vào tai.

Hắn chỉ biết bắt đầu từ ngày ấy Long Phạm đã biết phong ấn tồn tại, nhớ rõ thân phận là tông chủ của Ngân Diệu tộc, mà những việc này Long Phạm lại chưa từng đề cập với hắn.

Lăng Lạc Viêm chợt biến sắc, Xích Diêm tộc từ trên xuống dưới không còn người nào có thể bảo trì bình tĩnh. Ngân Diệu tộc đột nhiên xuất hiện, không chỉ là một tia sấm sét mà là một sự đả kích giáng xuống thật mạnh vào lòng tất cả mọi người, tể ti bọn hắn toàn tâm tin tưởng, vô cùng tôn sùng lại là tông chủ của một tộc khác?!

Lam Đằng dẫn dắt tộc nhân đang quỳ dưới đất, lúc này nghe vậy liền nhin không được, “Tông chủ có thể nào làm tể ti của tộc khác? Há có thể quỳ bái dưới chân người khác? Lam Đằng thỉnh tông chủ mau cởi bỏ phong ấn!”

Một khi cởi bỏ phong ấn, tông chủ có thể theo như lời nói năm đó khiến Ngân Diệu tộc tái hiện thế gian, thu về thiên hạ, bề nghề chúng sinh.

“Thỉnh tông chủ cởi bỏ phong ấn.”

Một tiếng hô hào, tất cả đều là Ngân Diệu tộc cuồng nhiệt chờ đợi, trong khi mỗi một người trong Xích Diêm tộc lại cảm thấy lạnh lẽo như sương đêm, nhin không được đều trở nên run rẩy. Tất cả tâm mắt của mọi người đều tập trung về bạch y bào nam nhân như thần tiên thoát tục.

Hắn vốn là tể ti cao cao tại thượng, nhìn xuống chúng sinh bằng cặp mắt trác ải, gần như thần nhân, giờ khắc này sắp sửa mở ra một con đường thần bí.

Ngân Diệu tộc từng lấy huyết sát làm thủ đoạn, một lần cùng Xích Diêm tộc hợp tác, ở thời thượng cổ đã từng cùng chung khống chế các tộc trong thiên hạ, thảo phạt các bộ tộc ma vật, thủ đoạn như sấm sét, đối với ma vật không có nửa điểm nhân nhượng. Đồ Lân lực là tịnh hóa hết thấy tội ác của thế gian, Ngân Diệu tộc kế thừa Đồ Lân lực đem hết thấy tịnh hóa diệt trừ triệt để. (huyết sát=tàn sát đầm máu o_o)

Ngân Diệu tộc có một lịch sử như thế, mấy trăm năm trước mai danh ẩn tích, lúc này lại tái hiện trên thế gian, kế tiếp bọn hắc sẽ nghênh đón là cái gì?

Trạc Hồn châu trong tay Long Phạm, vàng ánh sáng lơ mờ màu trắng chợt nhiên sáng lên, bạch quang lấp lánh, màu xanh đen càng trở nên đậm đặc. Trong điện, ngoại trừ viêm hỏa nóng rực, một cảm giác lạnh lẽo như băng và ướt át như nước dần dần ngưng tụ trong không khí. Như sóng biển cuộn trào, trong chớp mắt Trạc Hồn châu bừng sáng, hiện lên vầng hào quang dị thường giống như sóng biển, từ màu băng lam từng chút một hóa thành màu mặc lam thâm trầm. (băng lam = màu xanh như băng tuyết, mặc lam = màu xanh đen)

“Sóc Thủy!” Xích Diêm tộc từng nhìn thấy Lăng Lạc Viêm sử dụng, trước mắt chính là sóc thủy nổi danh cùng viêm hỏa, duy nhất có thể diệt đi viêm hỏa lực.

Trong suốt như mặt nước hồ, thêm vào vài giọt mực đen, không chỉ tạo thành một màu ám trầm mà còn dẫn đến những cơn sóng đang cuộn trào mãnh liệt. Long Phạm đứng thẳng bên trong ngọn sóng hội tụ linh lực, vẻ mặt thản nhiên, mái tóc đen huyền dần dần chuyển thành màu thanh lam, rồi sau đó nhạt dần cho đến khi bạc trắng như tuyết. (ô ô, đầu bạc của ta, xin lỗi, ta hơi kích động)

Như linh quang của đại dương, từng trận nảy lên, phong ấn sắp được mở ra.

Mọi người trong điện không thể bình tĩnh, kết cục chưa được xác định, bọn hắc cũng không có lực để ngăn cản hết thấy những chuyện này. Ở xung quanh mọi người, dường như băng và hỏa đồng thời đan xen vào nhau, viêm hỏa nóng rực thiêu đốt, sóc thủy cuộn trào mãnh liệt, bọn hắc đang ở giữa hai thế lực có thể làm cho người ta sợ hãi, chỉ có thể lặng yên đứng nhìn, trong đầu trở nên trống rỗng.

Có người sợ hãi run rẩy, cũng có người vui sướng điên cuồng, Ngân Diệu tộc nhìn thấy sóc thủy liên kích động không thôi, tông chủ của bọn hắc sắp quay về....

Rốt cục hết thấy tán đi, linh quang của sóc thủy lắng dịu cho đến khi thu vào trong một bàn tay thon dài, Ngân Diệu tộc ngẩng đầu nhìn chăm chú thân ảnh bạch y bào đang khoanh tay đứng trước mặt bọn hắc.

“Toàn thể Ngân Diệu tộc nghênh đón tông chủ trở về!” Lam Đằng dập đầu sát đất, phía sau hắc, từ trong điện ra bên ngoài, Ngân Diệu tộc cùng nhau khấu đầu bái lạy, đồng loạt cất cao giọng, tiếng vang của trăm nghìn người vang vọng xuyên thấu tận mây xanh.

“Giải khóa linh ấn! Ngân Diệu vương quay về! Chúng thần chờ nghe hiệu lệnh của tông chủ!”

157. Quyển 4: Chương 157: Đáp Án

Trăm nghìn người cùng nhau hò reo, trăm nghìn người kỳ vọng chờ đợi. Hôm nay bọn hắc rốt cục có thể nghênh đón tông chủ của bọn hắc trở về. Thân ảnh bạch y cao ngất đứng thẳng, mái tóc đen huyền vốn được cột gọn chỉnh tề lúc này đang tung bay rồi dần dần hạ xuống, vầng hào quang của sóc thủy từ màu xanh lam hóa thành màu trắng nhợt nhạt, ngoại trừ luồng linh lực mãnh liệt dâng trào khắp toàn thân thì người nam nhân đang lặng lẽ đứng trước mặt mọi người xem ra so với lúc trước cũng không có gì khác biệt.

Bộ dạng không thay đổi, nhưng tất cả đều biết người nam nhân đang đứng trước mặt bọn hắc không phải tể ti của Xích Diêm tộc, hắc là người nắm giữ sóc thủy kế thừa Đồ Lân lực, tông chủ Ngân Diệu tộc, Long Phạm.

Lăng Lạc Viêm đứng trước mặt hắc, nhìn thấy hắc cởi bỏ phong ấn, mái tóc từ đen huyền dần hóa thành màu xanh nhợt, người nam nhân mà hắc phi thường quen thuộc giờ khắc này lại vô cùng xa lạ. Đôi mắt lộ ra màu thanh lam nhợt nhạt khiến hắc nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy long Phạm, như ngôi sao ở phía chân trời, thâm thúy xa xăm, tựa hồ mang theo vô số điều bí ẩn, cũng có chút tính mệnh chán nản, thần sắc thản nhiên đang quay lại nhìn hắc, dường như có chút dăm chiêu.

Tựa như hết thấy đều lui trở về thời điểm bọn hắc lần đầu tiên gặp mặt, hắc mới đến nơi này, mà Long Phạm là tể ti trong lòng đầy mưu tính nhưng lại toàn tâm che chở bảo hộ hắc, khiến hắc không thể không yêu.

Đáng tiếc, chỉ trong khoảnh khắc mà hết thấy như vật đổi sao dời. Hắn vẫn là hắn, nhưng Long Phạm không còn là Long Phạm của ngày xưa.

Nhéch lên khoe môi, Lăng Lạc Viêm bật lên một tiếng cười khê, dưới đáy mắt tràn đầy giễu cợt. Đi hết một vòng hóa ra lại quay về chỗ cũ, hắn cùng Long Phạm trải qua hết thấy mọi việc, bây giờ tất cả đều trở thành quá khứ, hoặc có lẽ đã bị người nam nhân trước mặt này lãng quên?

Cho dù chưa từng quên nhưng có được cường đại lực lượng như thế, dưới tay có rất nhiều tộc nhân tinh anh, Long Phạm nằm đó tự phong ấn chính mình để đi vào Xích Diêm tộc, làm sao lại không có mục đích? Hiện giờ Long Phạm nhớ lại hết thấy, mấy trăm năm chờ đợi cuối cùng thời khắc huy hoàng đã đến. Hắn, Lăng Lạc Viêm có thể làm được điều gì?

Giống như có cái gì vỡ nát, một âm thanh trong trẻo vang lên, từng mảnh vụn rơi xuống.

Đôi mắt lạnh lùng cúi nhìn, đó là chén rượu hắn nắm chặt trong tay, mới vừa rồi, cách đây không lâu, tể ti của hắn còn đích thân rót đầy rượu vào trong đó bằng đôi tay đã từng gắt gao ôm hắn.

Tiếng cười vừa khinh cuồng chế nhạo vừa thâm trầm nặng nề càng lúc càng vang vọng, phát ra từ hồng y nam nhân đang đứng bên trong viêm hỏa, bao gồm cả âm thanh vỡ vụn của chén rượu vọng lại trong cung điện tạo thành từng trận buốt giá lạnh lẽo. Những mảnh thủy tinh bị nghiền nát trong lòng bàn tay hóa thành bột phấn rồi tiêu tan trong viêm hỏa.

Máu tươi nhiều xuống từ lòng bàn tay, Lăng Lạc Viêm nâng mắt lên, đôi mắt xinh đẹp như viêm hỏa nhưng lại mang theo thần sắc lạnh lùng lãnh đạm, chỉ có người nam nhân mặc bạch y bào đang đứng trước mặt hắn mới nhìn ra được sự phẫn nộ và sự giằng co trong nội tâm của hắn, đôi mắt kia đang chăm chú nhìn thẳng vào hắn. Lăng Lạc Viêm phát ra tiếng cười cuồng loạn trên đôi môi mỏng manh nhợt nhạt, tràn đầy giễu cợt, không biết là đang cười nhạo chính mình hay đang chế giễu hết thấy mọi việc phát sinh ở trước mắt.

Trong mắt Long Phạm, mái tóc bạch kim xõa dài sau lưng hồng sam đã bị viêm hỏa nhiễm thành màu đỏ ửng, vốn đang tung bay cuồng loạn nhưng giờ khắc này lại trở nên bất động, đỏ thẫm như máu tươi cũng như sợi dây cột tóc đang nằm trong lòng bàn tay của hắn

Sợi dây lụa tơ tằm màu đỏ thẫm mà mỗi ngày hắn đều tự tay vì người nọ thắt lên mái tóc, đôi mắt thanh lam nhìn vào vật trong lòng bàn tay, ánh mắt của Lăng Lạc Viêm cũng bất giác rơi vào nơi đó.

Tiếng cười dừng lại, kẻ khác bị dày vò bên trong sự yên lặng tĩnh mịch, Lam Đăng của Ngân Diệu tộc quỳ gối một bên chờ đợi tông chủ của hắn đem hết thấy kết thúc trong ngày hôm nay. Người của Xích Diêm tộc giống như nhịp tim đã ngừng đập, nín thở nhìn thân ảnh đang đứng ở phía trên.

Long Phạm nhìn chăm chú vật ở trong tay, ánh mắt thản nhiên lộ ra ý cười, nhẹ nhàng nắm chặt sợi dây đỏ đậm vào lòng bàn tay.

Hắn sẽ không quên hắn đã động lòng như thế nào khi nhìn thấy màu đỏ thẫm giữa những ngón tay quấn quanh từng vòng trên mái tóc bạch kim, sợi tóc như tơ xẹt qua lòng bàn tay, màu đỏ đan xen màu bạch kim diễm lệ, đôi mắt mị hoặc lòng người tràn đầy thâm tình che giấu sự cảnh giới trong đó, cũng như người trước mặt đã từng không cam tâm khi bị hắn ôm vào lòng ngực, lần lượt bị hắn yêu cầu chiếm đoạt, rốt cục thừa nhận tình ý đối với hắn, tình cảnh này đã sớm khắc sâu vào trong lòng, mãi mãi sẽ không bao giờ phai nhạt.

“Tông chủ——” Lam Đăng nóng lòng ngắt đầu, phong ấn của tông chủ đã giải, vì sao vẫn chưa hạ lệnh, chẳng lẽ là lực lượng vẫn chưa hoàn toàn dung hợp?

Tiếng gọi của Lam Đăng đánh thức Lăng Lạc Viêm khỏi hồi ức đầy ắp kỷ niệm. Nhìn sợi dây cột tóc, hắn cư nhiên lại nhớ đến nhiều việc như vậy, Long Phạm vì hắn mà quỳ xuống, Long Phạm vì hắn mà giết người cướp lấy hồn phách giúp hắn khắc chế ma tính khi cùng Dạ Dực dung hợp, thời khắc phùng ma cùng tiến cùng lui, ứng phó tử chú trên Vọng Thiên Thai, suýt nữa gây nên thiên kiếp khi hắn bị vỡ nát hồn phách, vì để bảo toàn hồn phách của hắn mà sử dụng linh chú thuật khiến linh lực suy yếu, ngay cả tánh mạng của tộc nhân cũng không hề tiếc rẻ....

Mãi cho đến bây giờ, vì hấn mà làm hết thấy mọi việc, để cuối cùng linh lực bị cạn kiệt phải cởi bỏ phong ấn, nhưng rốt cục những điều đó đã sớm nằm trong dự đoán của người nam nhân này, kể từ ngày bắt đầu có được Trạc Hồn châu.

Nhìn Long Phạm, nhìn thấy màu đỏ đậm trong tay của hấn, Lăng Lạc Viêm thiếu chút nữa liền nhịn không được mà xông lên phía trước để chất vấn, hấn rốt cục nên tin tưởng hay là hoài nghi? Tông chủ Ngân Diệu tộc có phải là Long Phạm mà hấn biết? Người nam nhân mưu tính hết thấy những việc này đến rốt cục muốn làm cái gì?

Không có cách nào không chế, hấn không thể chống lại những tiếng kêu gào ầm ĩ dưới cội lòng, đưa tay nắm chặt vạt áo trên thân bạch y bào, “Nói cho ta, tể ti Long Phạm, kế tiếp chính là cái gì, ngươi muốn thần phục ta hay là.....phản bội?”

Hai chữ chậm rãi vang lên, đôi mắt tựa hồ bị viêm hỏa ăn mòn, lạnh lùng như băng giá pha lẫn mãnh liệt như lửa thiêu, sắc bén không cho thối lui, xưng hô chính là tể ti Long Phạm, muốn chính là một cái đáp án, hấn lấy tư cách là tông chủ Xích Diễm tộc đang chất vấn tể ti của hấn, tiếng quát hỏi giống như ẩn chứa bão táp cuồng phong, viêm hỏa bùng nổ, thổi tung hết thấy cả tòa cung điện.

Trong tiếng thở dài, nam nhân mặc bạch y bào thả lỏng bàn tay, tất cả ánh mắt của mọi người dừng trong tay của hấn, nhìn thấy sợi dây cột tóc màu đỏ thẫm lững lờ rơi xuống đất, một cơn gió nhẹ thổi qua, sợi dây bị hủy đi, giống như bị đại dương bao phủ, tiêu tán vô tung giữa những cơn sóng biển thẳng tắp.

Mỗi một ngày ôm hôn, xuyên y cột tóc, mỗi một lần màu đỏ thẫm quấn quanh sợi tóc bạch kim, những ngón tay khẽ vuốt xuyên qua làn tóc óng ánh như tơ, hết thấy đều đã tan vỡ.

Đây là đáp án? Lăng Lạc Viêm siết chặt hai tay, lui ra sau từng bước, giống như trong nháy mắt bị đánh mất thứ gì đó, đầu óc trống rỗng thê lương nhưng trong lòng lại bình tĩnh không một chút gợn sóng, hấn không biết nên lộ ra loại biểu tình nào, là điên cuồng cười nhạo chính mình đã tự vọng tưởng, hay là nổi giận oán hận lần này đã yêu lầm người.

Ít khi gặp phải cảnh ngộ phản bội là vì vô tâm vô tình, nhưng lần này hấn nên dùng lý do gì để thuyết phục chính mình, tất cả tình ái triền miên, tất cả ôn nhu ôm hôn đều không phải là giả, chỉ là vận khí của hấn không tốt đã chọn lầm người?

“Cho dù ngươi thân là truyền nhân của Hách Vũ thì có tư cách gì muốn chủ của ta phải cúi đầu thần phục?” Lam Đằng cười có chút khinh miệt, quay đầu chỉ về phía sau tất cả tộc nhân đang quỳ dưới đất, “Ngươi có thể thấy lực lượng của tộc ta so với Xích Diễm tộc chỉ có mạnh hơn chứ không hề kém. Chủ nhân của ta linh lực ngàn năm lại càng không có bất luận kẻ nào có thể so sánh. Lăng Lạc Viêm ngươi dựa vào cái gì mà dám tự cao ngạo mạn như thế? Dám bắt chủ nhân của ta thần phục ngươi?”

Đôi mắt hỗn loạn phức tạp bỗng nhiên đông lại, như một mũi tên sắc nhọn hướng thẳng Lam Đằng mà bắn đến, Lăng Lạc Viêm trong lòng tràn đầy thịnh nộ cùng đau đớn đến chết lặng, trong nháy mắt tất cả đều bùng nổ, càng là đau đớn không cam tâm thì lửa giận càng mãnh liệt trở dậy, đôi mắt mị hoặc lộ ra tàn khốc, trong đáy mắt lan tràn màu đỏ thẫm như máu tươi, “Ngươi là ai? Chuyện của ta và hấn từ khi nào đến phiên ngươi xen vào? Muốn nói ta dựa vào cái gì? Thì dựa vào ta là Lăng Lạc Viêm, dựa vào ta tùy thời đều có thể đem ngươi hủy diệt khỏi thế gian——”

Y phục hồng sam nâng lên, viêm hỏa thẳng đẳng bốc cháy, ngọn lửa yêu dã không một tiếng động hóa thành linh thú giương cánh chao liệng giữa không trung trong cung điện, kéo dài chiếc đuôi liệt hỏa đỏ ửng rực lửa. Mọi người kinh hô một tiếng rồi chợt nhiên phát hiện viêm hỏa lướt qua thân thể nhưng bọn hấn vẫn bình yên vô sự, Viêm chủ Lăng Lạc Viêm có thể tùy tâm khống chế viêm hỏa đến mức này hay sao?

Viêm hỏa mang theo nhiệt độ trí mạng cuốn cuộn hướng đến Lam Đằng, trước khi hấn kịp ứng phó thì một vầng hào quang màu thanh lam chặn ngang bước tiến của viêm hỏa — Viêm hỏa có thể hủy đi hết thấy vạn vật của thế gian ngoại trừ không thể chống lại sức thủy của Đồ Lân lực.

Long Phạm đánh tan đoàn viêm hỏa đang muốn cắn nuốt Lam Đằng, nhìn người thủ hạ từ trước đến nay luôn trung thành đang quỳ dưới chân của hấn, nâng lên một nụ cười lạnh nhạt, khi Lam Đằng trong lòng tràn đầy vui sướng cảm kích thì lại nghe phía trên truyền đến một lời nói nhẹ nhàng ôn nhu, “Hấn không cần dựa vào bất cứ điều gì, chỉ cần dựa vào ta yêu hấn”

Ngũ thanh điệu dàng chậm rãi, trong bầu không khí khản trương căng thẳng cùng áp lực nặng nề vang lên giữa Viêm Lạc cung, mọi người đã sẵn sàng nghênh đón hai tộc sắp sửa nổi dậy chiến loạn, viêm hỏa cùng sóc thủy sẽ đem hết thủy hủ đi trong khoảnh khắc, nhưng không người nào nghĩ rằng phía trên lại truyền xuống một câu như vậy.

Một thân bạch y bào, cử chỉ ung dung, nụ cười lạnh nhạt thoát tục, lại ở trước mặt tất cả mọi người chậm rãi cúi thân, quỳ gối xuống mặt đất, đem hai tay vẫn còn nắm giữ viêm hỏa của người trước mắt đặt vào lòng bàn tay, vết thương do bóp nát chén rượu cùng viêm hỏa đỏ bừng đan xen vào nhau, chỉ trong khoảnh khắc liền biến mất dưới nụ hôn nhẹ nhàng của hắn.

“Ta Long Phạm, nguyện phụng người làm chủ, cả đời không li khai...” Lặp lại lời nói lúc trước, Long Phạm mỉm cười nhìn vào đôi mắt mị hoặc đang tràn đầy kinh ngạc, “Chẳng lẽ Lạc Viêm nghĩ rằng ta sẽ phản bội lời thề của chính mình?”

Là hắn chính miệng nói với Lạc Viêm hắn sẽ không phản bội. Đúng đây, Long Phạm mỉm cười, nâng tay khẽ vuốt lên sợi tóc đỏ rực, Lăng Lạc Viêm cảm thấy hô hấp của chính mình như đang ngừng lại.

Ở trước mặt hắn vẫn là Long Phạm trước kia? Lúc này lại nói ra những lời đó, lại một lần nữa quỳ dưới chân hắn, vì sao người nam nhân này lại có thể hành động tự nhiên như vậy, tựa hồ vẫn là tể ti của Xích Diêm tộc. Nhưng hắn rõ ràng có một người thuộc hạ đã thiết kế hết thủy, đủ loại hồi ức dĩ vãng của hai người bọn hắn cùng sợi dây cột tóc hiển nhiên cũng bị người này hủy đi...

Trong điện, chỉ có nam nhân mặc bạch y bào đứng trước mặt Lăng Lạc Viêm vẫn còn có thể bình tĩnh.

Tất cả mọi người chờ đợi sửng sốt, ngũ thanh ôn nhu kia, lời thề hứa hẹn kia, cứ nhiên lại cất lên từ miệng của người nam nhân vốn nên ngạo nghễ đứng trên thế gian, được người người thờ phụng kính trọng như thần nhân.

Giờ khắc này không còn là tể ti Long Phạm lúc trước, mà là Ngân Diệu vương Long Phạm, là tông chủ Ngân Diệu tộc, thân phận như thế lại ở trước mặt người khác thề nguyện cả đời không phản bội, cả đời sẽ phụng Lăng Lạc Viêm của Xích Diêm tộc làm chủ?

158. Quyển 4: Chương 158: Phản Bội

Người của Xích Diêm tộc không thể nói rõ cảm giác dưới đáy lòng, vừa được cứu vớt từ địa ngục thì trong nháy mắt lại có cảm giác như được thăng tiên. Ngân Diệu tộc quỳ trên mặt đất bỗng nhiên ngẩng đầu, bọn hắn quả thực không dám tin những gì mà mình vừa nghe thấy.

“Tông chủ!” biểu tình của Lam Đằng tựa như người bị đâm một nhát dao, giống như viêm hỏa lúc trước đang thiêu sống hắn, sắc mặt trắng bệch, ngũ thanh run rẩy, “Tông chủ chẳng lẽ đã quên, lúc trước từng nói...” Phải có được Xích Diêm....

Một vầng sáng màu thanh lam sắc bén như lưỡi kiếm đột nhiên xuyên qua trước ngực Lam Đằng, lần này không phải viêm hỏa mà là sóc thủy từ trong tay của Long Phạm, “Ta chưa từng quên, ta còn nhớ rõ ta vẫn chưa cho phép người tự tiện làm việc, hồi sinh Thạch Lưu, bí mật cài người vào Xích Diêm tộc, những điều này không phải ý tứ của ta, Lam Đằng, vì sao người phải khiến ta thất vọng?”

Nhìn chăm chú người đã từng là thuộc hạ đắc lực nhất của mình, ánh mắt trầm ẩn nhìn Lam Đằng ngã xuống.

Lam Đằng giãy dụa mở miệng, “Thạch Lưu.....là sau khi tông chủ tự thân phong ấn.....thích nhất.....ta tưởng rằng...” Hắn tưởng rằng lúc trước tông chủ giết Thạch Lưu là vì bất đắc dĩ, hắn muốn tông chủ sớm ngày quay về, cởi bỏ phong ấn, vì thế hắn một lần nữa đã đưa đến nữ tử mà tông chủ thích nhất.

“Người tưởng rằng...” Long Phạm lắc đầu, vẫn nắm chặt tay của Lăng Lạc Viêm, nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, đôi mắt rực lửa mị hoặc lòng người đang dùng một loại vẻ mặt khó hiểu nhìn hắn, Long Phạm cũng nhìn sâu vào mắt của Lăng Lạc Viêm, ngũ thanh chậm rãi trịnh trọng mở miệng, “Bất luận người nào dám khinh thường chủ của ta, mưu đồ bất lợi đối với chủ của ta, Long Phạm sẽ làm cho hắn biết chính mình đã phạm bao nhiêu sai lầm.”

Những lời này là lấy tư cách tế ti Long Phạm của Xích Diêm tộc mà không phải tông chủ Ngân Diệu tộc, là hấn nói với Lam Đằng cũng là cảnh cáo với tất cả tộc nhân của Ngân Diệu tộc.

Ngân Diệu tộc đang quỳ ở phía sau Lam Đằng nhất thời sợ hãi, cho dù đã qua mấy trăm năm nhưng bọn hấn sẽ không bao giờ dám quên uy nghi của tông chủ.

Cái chết của Lam Đằng ở trước mặt là cảnh cáo cho bọn hấn, bất luận quá khứ như thế nào thì hiện giờ Xích Diêm tộc tuyệt đối không phải bọn hấn có thể khinh thường, có thể thất lễ. Bằng không kết cục sẽ giống như Lam Đằng, ngay cả là tâm phúc đắc lực nhất của tông chủ cũng sẽ không được nửa điểm khoan hồng.

Lam Đằng có ý đồ nói ra chuyện trước kia, lại bất kính với Viêm chủ, thì tông chủ liền lấy mạng của hấn. Mấy trăm năm qua, cảnh còn người mất, chẳng lẽ tông chủ của bọn hấn thật sự không muốn chiếu theo kế hoạch năm xưa, cho đến bây giờ Ngân Diệu vương vẫn luôn xem nhẹ tình ái hồng trần lại khuyh tâm chỉ vì một người?

Mấy trăm năm chờ đợi để đổi lấy một hồi vui mừng, một hồi quý dị, giải khóa linh ấn, Ngân Diệu vương quay về, nhưng rốt cục bọn hấn không thể chờ được hiệu lệnh của tông chủ. Quỳ trên mặt đất ngẩng đầu nhìn lên, người nam nhân nắm giữ lực lượng không ai có thể chống lại, lãnh đạm thoát tục, cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh, đang xoay người lại, không hề liếc mắt nhìn bọn hấn mà chỉ chăm chú nhìn thân ảnh đỏ rực ở trước mặt.

“Lạc Viêm, tin ta.”

Đứng trước mặt Lăng Lạc Viêm, người nam nhân nói câu này đang nâng mặt hấn lên, thật sâu nhìn chăm chú vào đôi mắt ấy, màu thanh lam nhợt nhạt quen thuộc mang theo sự bất đắc dĩ, ánh mắt ôn nhu, hương sen thanh đậm tràn ngập trong hô hấp của hai người, gọi lên vô số ký ức xưa kia.

Nếu là vì người, cho dù hao hết tất cả cũng không đáng tiếc....tất nhiên sẽ không lưu người lại một mình, như vậy ta làm sao có thể yên tâm....ta sẽ ở trong tầm mắt của Lạc Viêm.

Long Phạm đã từng nói những lời đó, hấn vẫn còn rõ ràng ở bên tai. Đôi mắt đang chăm chú nhìn hấn xem ra vẫn không hề thay đổi, cũng biết hết thảy là vì hấn nhưng làm sao có thể xem như chưa từng phát sinh chuyện gì? Lời thề ngày xưa Long Phạm vẫn chưa quên, nhưng hiện giờ đứng trước mặt hấn không còn là Long Phạm trước kia mà là tông chủ của Ngân Diệu tộc.

Long Phạm thật sự muốn vứt bỏ tộc nhân của mình, ở trong Xích Diêm tộc nghe lệnh của hấn? Thân là tông chủ Ngân Diệu tộc kế thừa Đồ Lan lực, Long Phạm thật sự cam tâm như thế?

“Nói cho ta biết đáp án của người.” Ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào Long Phạm, rút ra bàn tay đang bị giữ chặt, động tác của Lăng Lạc Viêm dứt khoát không hề do dự, ánh mắt mị hoặc tà khí, viêm hỏa vẫn chưa lui ra, vẫn sắc bén ác liệt không một chút lưu tình.

Đối với vật hấn thật sự muốn, hấn không cho phép có bất kỳ một tỳ vết. Hấn chính là người như vậy, quyết liệt dứt khoát đến mức tàn nhẫn đối với chính mình.

Hấn muốn người nam nhân này chính miệng nói ra những lời đó, lúc này nếu Long Phạm không thể hoàn toàn khuyh tấn tất cả để yêu hấn, thì hấn có thể buông tay, thà rằng làm địch.

Trả lời hấn chính là một nụ cười thần nhiên lãnh đạm, linh quang màu thanh lam hội tụ trong bàn tay thon dài ổn định, đồng thời một ngọn viêm hỏa do hấn điều khiển ở giữa không trung cũng bị chiếm lấy, được sức thủy cuốn cuộn vây quanh, ngọn lửa đỏ rực dần dần ngưng tụ, Trắc Hồn châu bay vào trong đó, trong tiếng kinh hô đau lòng của mọi người, một mảnh thủy tinh trong suốt lấp lánh hiện lên mang theo hào quang màu xanh đen lúc ẩn lúc hiện.

Long Phạm bước đến gần hấn, nhẹ nhàng chạm vào mái tóc xòa dài trên thân hồng sam. Đôi tay kia vẫn như hằng ngày, đầu ngón tay lướt qua làn tóc mượt mà như tơ, khẽ vuốt cho ngay ngắn, từng sợi tóc bạch kim trở nên suông thẳng. Hơi thở nóng ấm phả vào sau gáy của Lăng Lạc Viêm, hồng quang của viêm hỏa dần dần lắng dịu, mái tóc bạch kim óng ánh rực rỡ được cột cao, quấn quanh không phải là sợi dây đã bị tiêu hủy mà là mảnh thủy tinh đỏ rực lấp lánh linh quang.

Nhìn thấy nam nhân tựa như thiên thần tự mình thay Viêm chủ cột tóc, lúc này tất cả mọi người đều biết, bọn hắn nhìn thấy không phải là Ngân Diệu vương Long Phạm mà là tể ti Long Phạm của Xích Diêm tộc. Đến khi món trang sức màu đỏ thắm được cố định trên mái tóc bạch kim, Ngân Diệu tộc đều hiểu rõ mấy trăm năm chờ đợi để đến đây nghênh đón tông chủ của bọn hắn, nhưng rốt cục không đợi được hiệu lệnh thiên hạ như lời nói năm xưa.

Đáp án là gì đã hiện lên trước mặt tất cả mọi người, đây là sự lựa chọn của Long Phạm.

Hắn lựa chọn phản bội tộc nhân của mình.

Lăng Lạc Viêm cảm thấy lồng ngực cứng lại, đôi mắt màu thanh lam nhợt nhạt chăm chú nhìn hắn thật sâu, ôn nhu như mặt nước hồ khiến hắn cơ hồ không thể hô hấp, dường như vỗ về an ủi hết thảy nghi vấn, phần nộ, đau xót dưới đáy lòng của hắn. Đôi tay kia đã từng chạm vào mỗi một chỗ trên người của hắn cực kỳ chậm rãi nâng lên, tựa hồ đang thăm dò, nhẹ nhàng vờn quanh đưa hắn ôm vào trong lòng, rồi lại không cho hắn có một chút kháng cự, gắt gao ôm chặt lấy hắn.

Ban đầu dừng trên môi là nụ hôn ôn nhu dịu dàng, đến khi hắn bắt đầu có nhận thức, người nam nhân trước mặt kiên nhẫn đợi hắn thoáng đáp lại liền dây dưa bá đạo chiếm đoạt hết thảy phản ứng trong miệng của hắn.

Cũng giống như dáng vẻ của người nam nhân này, tao nhã mà khoan thai, bề ngoài đoạn tuyệt thất tình lục dục, nhưng bên trong tất cả đều là mưu đồ cùng bá đạo, một khi đã xác định thì sẽ khuyên tận hết thảy chỉ vì tình ái, tựa hồ muốn đem hắn ăn mòn, muốn sở hữu chiếm đoạt tất cả.

Từ bên trong ra đến bên ngoài Viêm Lạc cung, Xích Diêm tộc, Ngân Diệu tộc cùng tất cả các tông tộc khác, mỗi một người đều nín thở nhìn hai người trước mặt. Cho dù sự thật đang diễn ra trước mắt nhưng đến giờ khắc này bọn hắn vẫn không dám tin tưởng, vốn là tể ti của Xích Diêm tộc, từng là tông chủ của Ngân Diệu tộc, Long Phạm lại bỏ qua thân phận Ngân Diệu vương của chính mình, cam nguyện ở lại Xích Diêm tộc để trở thành tể ti?

Mặc dù thân phận là tể ti cũng đủ khiến người trong thiên hạ kính sợ, làm cho tộc nhân thần phục, nhưng dù sao vẫn là trên vạn người dưới một người, làm sao có thể so sánh cùng thân phận tông chủ của Ngân Diệu tộc?

Ngân Diệu tộc biến mất khỏi thế gian đã mấy trăm năm, đủ loại truyền thuyết thần bí, tuyệt đối không hề mất đi cường đại, kể thừa Đồ Lân lực, khi linh lực của các tộc khác lần lượt suy yếu chỉ có duy nhất Ngân Diệu tộc vẫn như trước chưa hề thấy suy tàn. Trong truyền thuyết, Ngân Diệu tộc đang ở giai đoạn cường thịnh nhất thì trong khoảnh khắc liền mất tích. Tất cả tộc nhân, toàn bộ cung điện đều biến mất bí ẩn trong tầm mắt của thế nhân, không thể tìm ra tung tích.

Lúc này Ngân Diệu tộc trở về, lực lượng mà bọn hắn chứng kiến quả nhiên là cực mạnh khiến tất cả mọi người đều sợ hãi. Tất cả tộc nhân hoặc nhiều hoặc ít đều có linh lực mấy trăm năm, nếu hiệu lệnh của Ngân Diệu tộc là mưu đồ thống trị thiên hạ thì bọn hắn căn bản không cần ra tay, hiện giờ trên đời ngoại trừ Xích Diêm tộc, và Kiền Kỳ tộc có lẽ vẫn còn lực để liều mạng, các tông tộc khác chỉ có thể trối tay thúc thủ nghe lệnh.

Nếu không có Viêm chủ, nếu không phải là hắn thì kết cục ngày hôm nay như thế nào, quả thật khó có thể xác định.

Theo như lời của câu ca dao, Viêm chủ là đáng cứu thế, không biết Hách Vũ truyền lại câu ca dao này có đem những chuyện vừa xảy ra cũng tính vào trong đó hay không? Tâm tư pháp phông, mọi người khó có thể bình tĩnh, toàn thể Ngân Diệu tộc cũng không biết phải làm sao, bị tông chủ vứt bỏ, bọn hắn phải làm thế nào?

Mấy trăm năm chờ đợi, chẳng lẽ đây chính là kết quả?

Nhưng sự thật đã ở ngay trước mắt, người đang gắt gao ôm Viêm chủ Xích Diêm tộc thật sự là tông chủ của bọn hắn. Ngân Diệu vương dường như không muốn buông tay, ôm chặt thân ảnh hồng sam, nụ hôn sâu sắc đầy tình ý, vẻ mặt xót xa ân hận, từ trước cho đến nay chưa bao giờ xuất hiện trên thân sắc lạnh đậm lạnh lùng của tông chủ.

Tông chủ của bọn hắc trước sau như một chỉ có lạnh nhạt và bình thản, hoàn toàn khác biệt so với thủ đoạn huyết sát. Ôn nhu là sát ý, cười nói là nguy hiểm, ung dung tao nhã nhìn xuống chúng sinh là mưu đồ tính toán.

Về mặt lúc này, bọn hắc chưa bao giờ gặp qua.

Cả Viêm Lạc cung trở nên yên lặng, bị đủ loại ánh mắt mang theo tâm tư phức tạp đang chăm chú vờn quanh, Lăng Lạc Viêm dờn môi, cũng đẩy người nam nhân trước mặt ra, che giấu nỗi lòng rối loạn trong đôi mắt đang khép lại.

Viêm hỏa sớm bị thu hồi, sóc thủy cũng không còn uy hiếp, Viêm Lạc cung yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, thậm chí có thể nghe thấy tiếng ma sát của y phục, hồng sam cùng bạch y đan xen vào nhau, trước ánh mắt chăm chú của tất cả mọi người, Viêm chủ xoay lưng lại, ngửa thanh trầm tĩnh cất lên, “Lệnh người của người lui ra.”

Ý tứ của hắc ám chỉ người nào thì không cần nói rõ cũng biết, Ngân Diệu tộc nhao nhao đứng dậy, theo lệnh của Long Phạm mà rời khỏi cung.

Người của Ngân Diệu tộc ở ngoài cửa cũng bắt đầu thối lui, trong Lôi Lạc thành trống trải, ngoại trừ Viêm Lạc cung vẫn còn rất nhiều đất trống, khắp nơi đều có thể dung thân, chẳng qua bất luận chỗ nào cũng không có tông chủ mà bọn hắc chờ đợi đã lâu, nam nhân vứt bỏ tộc nhân vẫn đứng trong Viêm Lạc cung, nhìn chăm chú thân ảnh đỏ rực không chịu đổi mặt với hắc. (khổ, bị vợ giận rồi rỗng ơ là rỗng)

“Hôm nay như vậy thôi, ngày mai sẽ mở tiệc chiêu đãi các vị, mời mọi người lui về.” Dường như tất cả mọi việc mới vừa rồi vẫn chưa hề phát sinh, diễm nhiên hướng đến mọi người liếc mắt một cái, vẫn là ánh mắt thâm tình mà lại lạnh đậm, xoay người bước đi, thuận miệng phân phó, “Lâm trưởng lão thay ta tiếp đón mọi người.”

Cho dù cố che giấu nhưng hắc vẫn có thể nhìn ra dưới sự bình yên trầm tĩnh là một trận sóng to gió lớn. Long Phạm không nói một câu, cũng không cần người trước mặt nói thêm điều gì nữa, bám sát theo sau Lăng Lạc Viêm hướng về phía hành lang. Chuyện này nên nói thế nào mới có thể bình ổn cơn thịnh nộ của Lạc Viêm....

Hắc vẫn chưa quên cách đây không lâu tông chủ của hắc đã từng nói với hắc— Nếu ở trong lòng người, ta không phải là người quan trọng nhất, hoặc là người lừa gạt giấu diếm ta, tình cảm này ta có thể vứt bỏ.

Lăng Lạc Viêm bước nhanh mà đi, nhìn thân ảnh cương trực trước mặt, Long Phạm bất giác thở dài. Từ đầu đến cuối, trong lòng của hắc chỉ có Lạc Viêm là người quan trọng nhất, thế nhưng hắc đã lừa dối quá nhiều.

159. Quyển 4: Chương 159: Chứng Minh

Tộc nhân tràn đầy lo lắng nhìn chăm chú hai người một trước một sau đi về hướng phòng ngủ. Trong phòng thật yên tĩnh, cũng giống như vừa rồi ở đại điện của Viêm Lạc cung, nặng nề tĩnh mịch mà lại áp lực ngột ngạt.

Thân ảnh hồng sam ngay trước mặt Long Phạm, đứng bên cạnh chiếc bàn trong thư phòng, lặng yên bất động, việc này đối với tông chủ của hắc mà nói cũng không bình thường. Người khiến hắc động tâm giống như một ngọn lửa nóng rực, một khi trong lòng bất mãn sẽ bùng nổ vô cùng kịch liệt, khiến hắc cam tâm tình nguyện thừa nhận cơn thịnh nộ của người nọ, bị mị sắc như liệt hỏa làm si mê chấn động cả tinh thần.

Mà cơn thịnh nộ lúc này rõ ràng bất đồng so với dĩ vãng, trên thực tế, chuyện lần này không phải dễ dàng nói dăm ba câu mà có thể minh bạch. Nhớ tới lần đầu tiên lừa gạt cùng giấu diếm, Long Phạm còn nhớ rõ lúc ấy Lăng Lạc Viêm đã ở trước mặt mọi người mà chỉ trích hắc như thế nào, lần trách mắng đó cho dù đến ngày hôm nay hắc vẫn không thể nào quên.

Lạc Viêm từ trước đến nay chưa bao giờ nói sai.

“Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào....Ta là người, không phải là thần.” Rũ mắt xuống, Long Phạm đứng thẳng, hắc không bước lên, hàng lông mày cau lại dường như đang nhớ đến chuyện dĩ vãng, ngửa thanh giải

thích mang theo tiếng thở dài, nhưng những lời này của hắn lại giống như một tảng đá thật nặng rơi xuống làm kích động cơn sóng cuộn cuộn mà Lăng Lạc Viêm đã kiềm chế dưới đáy lòng.

“Không sai! Là người thì có thể ích kỷ, là người thì cần bản sẽ có tham vọng huyền hoặc, có thể lừa gạt giấu diếm! Người đang muốn nói cho ta là người bất đắc dĩ mới gạt ta?! Hay là muốn nói Trạc Hồn châu và người không có quan hệ, người không dự đoán được Thạch Lưu xuất hiện là do tộc nhân của người xếp đặt? Phong ấn đã sớm lay động, người đã sớm nhớ rõ quá khứ, nhưng rốt cục lại làm cho ta ở trên diện từ miêng người khác biết được thân phận thật sự của người!”

Bỗng nhiên xoay người, trong đôi mắt như có ngọn lửa thiêu đốt đang thẳng tắp nhìn vào đáy mắt Long Phạm, dường như muốn đào móc, khai quật hết thảy để xem rõ ràng có bao nhiêu lợi hại. Đôi tay đang siết chặt, run rẩy toát ra ánh sáng đỏ rực của viêm hỏa.

Cứ như vậy đứng trước mặt Long Phạm, gần đến mức hơi thở của hai người như dung hòa vào nhau. Lời nói của Lăng Lạc Viêm như ngọn lửa lạnh giá, vừa tràn đầy thịnh nộ, vừa lạnh lùng tàn nhẫn, tựa hồ muốn thiêu sống đối phương, “Tự phong ấn chính mình, mấy trăm năm qua che giấu không lưu lại nửa điểm dấu vết, giành được sự sùng bái kính sợ của tộc nhân, quả nhiên thật tốt đẹp. Nếu người đã có mưu đồ, như vậy vì sao năm đó không sớm động thủ?! Vì cái gì không tính toán đem Xích Diêm tộc thu vào trong tay? Việc này đối với người mà nói cũng không hề khó khăn, có đúng hay không, tể ti Long Phạm-?”

Gần từng tiếng, hai chữ tể ti không chỉ bao hàm lạnh lùng và chế nhạo mà còn ẩn chứa sự thịnh nộ cùng đau đớn vì bị lừa gạt, Long Phạm vẫn chưa làm ra bất cứ chuyện gì có lỗi với Xích Diêm tộc nhưng đối với hắn chẳng khác nào là một sự phản bội.

Long Phạm phản bội tình cảm cùng niềm tin mà hắn đã toàn tâm trao gửi.

“Lạc Viêm....” Long Phạm không biết hôm nay là lần thứ mấy mà hắn thở dài. Người hắn yêu vẫn quật cường như trước, bất đắc dĩ nhìn Lăng Lạc Viêm, hắn vươn tay ra, Lăng Lạc Viêm cắn răng trừng mắt nhìn hắn, rốt cục không thể khắc chế mà xoay lưng rồi đâm một quyền lên tường, ngữ thanh trầm thấp ẩn chứa sự đấu tranh kịch liệt bên trong nội tâm, “Long Phạm, đừng ép ta vứt bỏ quá khứ của chúng ta.”

Cười khổ, Long Phạm buông xuống hai tay, đôi mắt khẽ nhắm lại. Nếu trước kia Lạc Viêm không xuất hiện ngoài ý muốn như vậy, có lẽ Xích Diêm tộc đã không phải là Xích Diêm tộc, đây là điều hắn chưa bao giờ dự đoán được, lại khiến hắn cam lòng buông tha cho ý đồ lúc trước, vứt bỏ Ngân Diệu tộc.

“Khóa linh ấn phong bế linh lực của ta, cũng áp chế một phần trí nhớ, thân là tể ti Long Phạm ở Xích Diêm tộc, quả thật đối với Xích Diêm tộc toàn tâm toàn ý, chưa từng mưu đồ bất luận điều gì....”

Từ sau lưng Lăng Lạc Viêm truyền đến giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi, bắt đầu thuật lại những chuyện năm xưa, hắn không nhìn thấy biểu tình của Long Phạm khi nói ra những lời này, nhưng có thể nghe ra một sự hoài cổ nào đó, chính là Long Phạm mà hắn không biết, mấy trăm năm trước dẫn dắt Ngân Diệu tộc, là Ngân Diệu vương thân bí không người nào có thể sánh kịp.

Ánh nắng xế chiều rơi xuống bên song cửa sổ, lời nói nhàn nhạt như một cơn gió nhẹ lúc ẩn lúc hiện, khép hờ đôi mắt màu thanh lam nhợt nhạt, nam nhân mặc bạch y bào nói xong hết thảy những hồi ức trước đây.

Sau khi tự phong ấn chính mình, kỳ thật những chuyện hắn lãng quên cũng không nhiều lắm, ngoại trừ thân phận ban đầu, chỉ có linh lực bị hạn chế, việc này đối với hắn cũng không có gì đáng ngại. Tự phong ấn bản thân quả thật khiến hắn trở thành tể ti tận tâm với trách nhiệm, một lòng một dạ ở trong Xích Diêm tộc, lấy được tín nhiệm của tộc nhân. Rồi sau đó cố ý đưa sinh linh từ dị thể đến đây, việc này là vì tông chủ Xích Diêm tộc, đặc biệt là làm rất tốt. Đối với hắn lúc ấy không hề biết thân phận thật sự của mình thì đây là một chuyện phi thường ngoài ý muốn.

Cho đến khi có được Trạc Hồn châu, dần dần nhớ lại quá khứ, nhưng những việc này hắn làm sao có thể nói với Lạc Viêm?

“.....Lạc Viêm đem Trạc Hồn châu đặt trên người của ta để bảo quản, Trạc Hồn châu mang theo sức thủy lực làm ảnh hưởng đến tác dụng của khóa linh ấn, phong ấn lay động khiến ta bắt đầu nhớ đến thân phận trước kia. Nhưng như lời của người đã từng nói, ta cũng không phải là thần....” Long phạm lặp lại câu này

lần thứ hai, Lăng Lạc Viêm nghe được ngữ thanh truyền đến từ phía sau mang theo một tiếng than thở cười khổ.

Tiếng bước chân vang lên, nam nhân ở sau lưng đang tiến đến gần, ngữ thanh ầm ập lướt qua bên tai của hắn, giọng nói trầm ổn trước sau như một tiếp tục vang lên, “Là người sẽ ích kỷ, điểm này Lạc Viêm nói đúng rồi, ta là người, tất nhiên cũng sẽ ích kỷ, thậm chí cũng sẽ sợ hãi....”

Đùa sao, Long Phạm có thể sợ cái gì? Nhếch môi chế giễu, Lăng Lạc Viêm đang muốn quay lại để mĩa mai, thì người nọ ở sau lưng thừa dịp lúc này bỗng nhiên vòng tay ôm chặt hắn vào lòng, giọng nói ghé vào bên tai phả ra hơi thở tràn đầy ôn nhu ầm ập, “Ta cũng chưa bao giờ nghĩ đến, ta Long Phạm cũng có một ngày phải sợ hãi. Nhưng chỉ cần tưởng tượng, nếu phải đem hết thấy sự tình nói ra cho người biết thì người sẽ đối xử với ta như thế nào, ta quả thật không thể không hoảng sợ.”

Ngược lại với ngữ thanh ôn nhu chậm rãi, đôi tay vờn quanh trên người không cho hắn có bất cứ một khe hở nào để nhúc nhích, lời nói dịu dàng thì thâm bên tai như muốn làm hắn tan chảy, “Sợ rằng Lạc Viêm sẽ hoài nghi, sợ người quyết định vứt bỏ tình cảm của chúng ta, còn sợ quan hệ của chúng ta sẽ trở nên giống như bây giờ, người sẽ nghi ngờ tình ý của ta đối với người, cũng như hết thấy những gì chúng ta đã trải qua. Vì vậy ta đành phải giữ im lặng.”

Giải thích như vậy.....Giải thích như vậy chẳng lẽ là Long Phạm đã sớm suy tính mọi chuyện thật tốt, để đến bây giờ mới nói cho hắn nghe? Lăng Lạc Viêm nhíu chặt mi, cảm giác không cam tâm dao động trong lòng. Nghe những lời này từ Long Phạm, người nam nhân được mọi người xem như thần nhân, thờ ơ lãnh đạm với hết thấy mọi thứ cũng biết sợ hãi. Khi cơn thịnh nộ vẫn chưa lui ra thì hắn lại bắt đầu cảm thấy động lòng.

“Lạc Viêm đừng giận nữa, có được không? Ngân Diệu tộc là quá khứ của ta, hiện giờ cùng ta không còn quan hệ, nhưng lực lượng khổng lồ như thế mà bỏ đi cũng đáng tiếc, vì sao không thu vào trong tay? Nếu người muốn thì nó là của người.” Giống như đang thì thầm dỗ ngọt, lời nói trấn an đầy ôn nhu, một nụ hôn nhẹ nhàng rơi vào bên gáy của Lăng Lạc Viêm, hắn rút cục thả lỏng hàng lông mày, sau đó cười lạnh một tiếng vì tức giận rồi mạnh mẽ thoát khỏi cái ôm ngay sau lưng. (con rồng thất bại =.)

“Người muốn dùng Ngân Diệu tộc để đổi lại được ta tha thứ? Người nghĩ rằng quan hệ của ta và người là như thế? Chỉ cần lấy được lợi ích thì có thể bỏ qua hết thấy mọi chuyện mà người giấu diếm ta trước đó? Xem như hết thấy đều chưa hề phát sinh?”

Đường cong bên môi không mang theo ý cười, trong mắt Lăng Lạc Viêm hiện lên sự lạnh lùng tà khí, “Không cần phải trao đổi, Ngân Diệu tộc sẽ không dễ dàng rời đi, cho dù người phản bội tộc nhân thì bọn hắn vẫn là lực lượng của người, cuối cùng vẫn sẽ lọt vào trong tay của ta.”

Hắn sẽ không vì việc này mà buông tha cho lực lượng ở ngay trước mắt, hưởng chi vẫn là lực lượng nổi danh cùng Hách Vũ, do Đồ Lân lưu lại.

Long Phạm mỉm cười nhìn chăm chú người trước mặt. Đây chính là tông chủ của hắn, người đã khiến hắn động tâm, làm cho hắn tự nguyện vứt bỏ quá khứ chỉ mong được lưu lại bên cạnh Lạc Viêm. Cho dù khi thịnh nộ cũng không mất đi lý trí, có thể nhìn thấu bản chất của mọi sự việc. Đồng thời trong lời này còn mang theo một ý nghĩa khác, không biết Lạc Viêm có tự mình phát hiện hay không.

Là của hắn cũng là của Lạc Viêm. Lời nói này chính là bọn hắn vẫn thuộc về nhau.

Lăng Lạc Viêm chỉ nhìn thấy nụ cười không rõ hàm nghĩa trên mặt Long Phạm, cái loại ý cười này khiến hắn nhớ lại lời nói mới vừa rồi, rốt cục chỉ trong chớp mắt liền tỉnh ngộ, hắn cảm thấy thật chặt vật khi hiểu rõ lời nói của mình đã tiết lộ chân ý dưới đáy lòng. (yêu, ta có thể tưởng tượng nụ cười nham nhở lúc này của Long ca)

Một lần nữa tiếp tục phần nộ tức giận, nhưng nam nhân này đã quỳ gối dưới chân hắn trước mặt người khác để nói lên lời thể không bao giờ phản bội, hắn làm sao lại không bị dao động, còn có lời nói mới vừa rồi của Long Phạm, tâm ý dành cho hắn như thế nào, hắn sẽ không thể không cảm giác được. Nhưng việc này há có thể đơn giản bị triệt tiêu như vậy. Đối với sự phản bội và lừa dối, cái cảm giác này so với bất luận thứ gì khác đều làm cho hắn khó có thể lãng quên, không có cách nào để xóa bỏ.

Chẳng qua chỉ trong khoảnh khắc lung lay liền bị Long Phạm nắm giữ, tựa hồ đã sớm chờ đợi, không cần thanh minh mà ngay lập tức tiến lên đem Lăng Lạc Viêm ôm chặt vào lòng, thật mạnh hôn xuống, nụ hôn cực nóng gọi lên dục vọng đã bắt đầu nảy mầm, sớm quen thuộc phản ứng trên thân thể của nhau, bọn hắn đều biết lần tranh luận này sẽ dẫn đến cái gì.

Lăng Lạc Viêm kiềm chế rồi loạn xuống đáy lòng, đưa tay đẩy người nam nhân ở trước mặt vào sát tường rồi hung hăng hôn lên môi Long Phạm, nhướn mi lên, ngữ thanh trầm thấp vừa áp lực vừa uy hiếp, “Muốn ta quên việc này thì phải trả giá. Đứng đầu Ngân Diệu tộc, được tộc nhân tôn thờ sùng kính, lần này Ngân Diệu vương cũng nên biểu hiện thành ý.”

“Lạc Viêm thật sự muốn—” Long Phạm thì thầm cười nhạt, hắn đương nhiên biết Lạc Viêm không phải là người cam tâm nằm dưới thân kẻ khác, chỉ bất quá hắn không nghĩ đến Lạc Viêm lại nhân cơ hội lần này mà đề ra yêu cầu như thế, thật đúng là người hắn đã lựa chọn, luôn biết lợi dụng cơ hội triệt để.

“Cho hay là không cho?” Giống như thúc ép, Lăng Lạc Viêm đề ra không phải là van cầu mà là thăm dò. Từ trước đến nay không tin tưởng lòng người khiến hắn có bản năng nghi ngờ hết thảy mọi việc. Vị tế ti tâm cơ thâm trầm này lại một lần nữa lừa gạt khiến hắn muốn Long Phạm chứng minh tình cảm thật sự đối với hắn. Hắn không muốn tiếp tục đi hoài nghi.

Nếu Long Phạm nguyện ý hạ hạ ở dưới thân hắn trong tình huống đã nhớ lại thân phận của chính mình thì hắn mới có thể hoàn toàn yên tâm.

160. Quyển 4: Chương 160: Tin Tưởng

“Nếu là như thế mới có thể khiến người an tâm...” Long Phạm dường như hiểu được suy nghĩ trong lòng của hắn, đưa tay sờ trên trán người của hắn, trong miệng đáp lại, “Ta đáp ứng, nhưng hoãn lại một ngày được không?”

Nụ hôn nhẹ nhàng như nước ngay tại bên tai của hắn, cái loại dịu dàng pha lẫn hương sen thoang thoảng trong nụ hôn có thể khiến hắn tĩnh tâm trở lại, xoa dịu hết thảy mọi việc không vui, nhưng lần này....Sau khi Long Phạm vừa dứt lời thì Lăng Lạc Viêm cũng đột nhiên dừng lại động tác, giữ chặt hai tay của Long Phạm đang đưa vào bên trong vạt áo của hắn, Lăng Lạc Viêm đột nhiên thối lui thân thể, trong đôi mắt vẫn ẩn chứa nhiệt độ nóng rực lộ ra sự tàn khốc cay nghiệt, “Long Phạm, đừng luôn dùng cách này để che giấu suy nghĩ của người, hay là người vẫn chưa thật lòng đối với ta.”

Xoay người cười lạnh, hắn làm sao có thể quên được trong lòng của Long Phạm cất giấu bao nhiêu bí ẩn. Lần trước cũng như vậy, bị lôi kéo sang vấn đề khác, không cho hắn dò hỏi về phong ấn, dùng tình ái triền miên để chuyển đi chú ý của hắn, mà lúc nào hắn cũng bất giác bị Long Phạm khơi dậy dục vọng, sau đó quên đi hết thảy mục đích ban đầu, lần này chẳng lẽ Long Phạm lại muốn giở trò cũ?

Hoãn lại một ngày? Lúc này nếu không đáp ứng thì có nghĩa Long Phạm căn bản không muốn đáp ứng. Lăng Lạc Viêm nhìn xuống chiếc bóng của hai người đang giao vào nhau trên mặt đất, tức giận phất tay chặn lại, “Người lui xuống đi, nếu không phải hôm nay, nếu người đối với ta vẫn chưa toàn tâm toàn ý, thì bản tông chủ sẽ chờ đến khi người cân nhắc kỹ lưỡng mới chiều người.”

Hắn không quên biểu tình của Lam Đăng khi chết dưới tay của Long Phạm ở trên đại điện, cũng còn nhớ rõ thời điểm Long Phạm giết chết Lam Đăng. Hắn thử Long Phạm vốn là để thuyết phục chính mình không nên đi hoài nghi.

Long Phạm dựa vào tường, nhìn thấy bóng lưng đỏ rực, trong mắt hiện lên sự tán thưởng, mặc dù Lạc Viêm không tin tưởng hắn, nhưng Lạc Viêm như thế lại khiến hắn rung động không thôi, hơi thoáng lắc đầu, hắn đi ra phía trước, “Lạc Viêm vẫn không tin ta.”

Hít sâu vào một hơi, Lăng Lạc Viêm chăm chú nhìn lên dấu vết trên tường mà mới vừa rồi một quyền của hắn đã lưu lại, một lần nữa trong lòng bị gọi lên cơn tức giận, “Không phải ta không tin người. Long Phạm, người có bao giờ làm cho ta tin tưởng? Lúc trước hỏi người mục đích vào Xích Diêm tộc nhưng người vẫn chưa nói rõ ràng với ta, vì để chiếm trọn niềm tin của tộc nhân, ngay cả bản thân mình cũng có thể đem đi

phong ấn, sẵn sàng vứt bỏ thân phận như vậy? Bây giờ người không làm một chút gì đó thì bảo ta làm sao dám đi tin tưởng? Chẳng lẽ chuyện đó khó có thể chấp nhận đến như vậy hay sao?”

Người ở phía sau tựa hồ không thể trả lời, thật lâu cũng không nói thêm tiếng nào, chỉ có hơi thở mang theo hương sen thoang thoảng đang tiến đến gần tựa hồ muốn bào mòn ý chí của hắn. Tâm phiền ý loạn, khi Lăng Lạc Viêm muốn rời đi thì phía sau lại truyền đến giọng nói nhẹ nhàng yếu ớt.

“Không phải không thể chấp nhận, chỉ là lực lượng vẫn chưa hoàn toàn dung hợp, nếu Lạc Viêm muốn.....e rằng phải chờ thêm vài ngày...”

Ngữ thanh suy yếu lại từ trong miệng của Long Phạm nói ra? Lăng Lạc Viêm bỗng nhiên quay lại, tiếp được Long Phạm đang ngã về phía hắn. Người nam nhân dựa vào cơ thể hắn lộ ra đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam, khe thở dài, “Lạc Viêm hiểu lầm.”

Không phải cố ý từ chối, mà bởi vì linh lực của Long Phạm vẫn chưa hoàn toàn dung hợp?! Lăng Lạc Viêm nhìn thấy Long Phạm đã khôi phục mái tóc màu đen huyền, khuôn mặt có vẻ tái nhợt. Nhớ tới tình cảnh khi mình dung hợp linh lực, trong cơ thể như có cái gì đó bị xé rách rồi đau đớn hợp lại, lúc này Long Phạm đang trải qua cảm giác đó. Lăng Lạc Viêm trong lòng nhất thời đau nhói, vừa tức giận vừa tự trách.

“Tại sao người không nói sớm?!” Nhịn không được khẽ trách mắng một câu, hắn đỡ Long Phạm đi đến bên giường. Cơn thịnh nộ chưa hoàn toàn phát tiết cùng với nỗi xót xa dành cho Long Phạm pha lẫn vào cùng một chỗ. Ở trước mặt hắn, Long Phạm chưa bao giờ lộ ra bộ dáng suy yếu đến mức này.

Long Phạm căn bản là cố ý! Chọn lựa lúc này khi cơn tức giận của hắn vẫn chưa tiêu lui thì lại lộ ra bộ dáng yếu đuối hiểm thấy như vậy, hắn làm sao có thể tiếp tục phần nộ như lúc trước.

Lộ ra thần sắc phức tạp, Lăng Lạc Viêm để cho Long Phạm nằm xuống, hắn vừa mới buông tay thì y mê liền bị giữ chặt.

“Lạc Viêm muốn bỏ ta một mình?” Không biết có phải là Long Phạm đã nhìn ra tâm tư của hắn hay không, nam nhân đang nằm trên giường nắm lấy tay của hắn, đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam lảng lảng nhìn hắn, lộ ra sự trầm tĩnh cùng ôn nhu khiến kẻ khác không thể cự tuyệt. (o_o không nhéo vợ)

Hắn căn bản là định ăn Long Phạm. Lăng Lạc Viêm cắn chặt răng, chỉ có thể nghiêm mặt, thoáng do dự một chút rồi nằm xuống bên cạnh Long Phạm.

Vẫn như ngày thường, Long Phạm làm cho Lăng Lạc Viêm tới gần trước ngực, chờ đợi lực lượng trong cơ thể dung hợp, đôi mắt thanh lam thật sâu nhìn chăm chú người bên cạnh rồi sau đó chậm rãi khép lại, dưới đôi mắt xẹt qua một tia ý cười.

Cái ôm quen thuộc, hơi thở quen thuộc, thật giống như người nam nhân này vẫn là tể ti Long Phạm trước kia, bọn hắn cho đến bây giờ vẫn chưa từng lừa gạt giấu diếm gì nhau....Lăng Lạc Viêm tùy ý để người bên cạnh ôm chặt hắn, đôi mắt mị hoặc dò xét một vòng trên khuôn mặt tái nhợt của Long Phạm, nở một nụ cười mang theo vài phần nguy hiểm.

Hắn làm sao lại nhìn không ra, cho dù dung hợp lực lượng có chút gian nan nhưng đối với Long Phạm mà nói cũng không phải vấn đề quá lớn. Ngay cả linh lực khổng lồ cần phải có chút thời gian, mấy ngày không thể động vào linh lực, nhưng cũng không suy yếu đến mức như vậy.

Tỏ ra yếu đuối cũng là Long Phạm cố ý, ai mà chẳng biết đến khổ nhục kế. Hắn quả thật đau lòng khi thấy Long Phạm như vậy. Nhưng chỉ tiếc, muốn hắn hoàn toàn tha thứ cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Hai người mang theo tâm tư khác nhau dần dần chìm vào giấc ngủ. Trải qua một hồi phong ba nhưng dư âm để lại vẫn chưa hoàn toàn lắng dịu. Ngân Diệu tộc đột nhiên xuất hiện, tông chủ lại là tể ti Long Phạm của Xích Diêm tộc, chuyện này thật sự khiến thiên hạ vô cùng khiếp sợ.

Kể từ khi Xích Diêm tộc có Lăng Lạc Viêm kế thừa Hách Vũ lực, tể ti Long Phạm của hắn lại là Ngân Diệu vương kế thừa Đồ Lân lực. Đã sớm nghe đồn quan hệ của hai người không phải đơn giản, lúc này lại ở trước mặt mọi người mà thần nhiên biểu lộ tâm ý. Hơn nữa với uy danh từ trước đến nay của Long Phạm, hai người này một khi liên thủ thì kẻ khác không biết nên vui hay nên buồn.

Kẻ mạnh mới có thể làm vua, các tộc khác chỉ duy nhất có một cách chính là không thể trêu chọc hai tông tộc này, tốt nhất là nghe lệnh mà hành sự.

Vì thương thảo đối sách để cứu thế mà đến đây, dựa vào câu ca dao cứu thế đã nói “Hách Vũ tỵ Đồ Lân, ba vật hợp một”, như vậy đã có hai vật, chỉ còn kém một vật không biết là cái gì. Bởi vì Ngân Diệu tộc đột nhiên xuất hiện đã giúp làm giảm bớt công phu tìm kiếm Đồ Lân lực.

Long Phạm chọn Lăng Lạc Viêm mà bỏ qua tộc nhân, nhưng hơn một ngàn người của Ngân Diệu tộc vẫn chưa rời đi, bọn hắn vẫn ở trong Lôi Lạc thành dựng liều trại, đối với bọn hắn mà nói, tông chủ chỉ có một người.

Mai danh ẩn tích, đoạn tuyệt với nhân thế, nếu không có niềm tin mãnh liệt thì bọn hắn căn bản không thể kiên nhẫn. Mà niềm tin kia cho đến bây giờ đã phát triển thành tín ngưỡng, cho dù vương của bọn hắn lựa chọn Xích Diêm tộc thì bọn hắn vẫn sẽ tiếp tục chờ đợi, đợi cho đến ngày tộc nhân của bọn hắn được tiếp nhận mới thôi.

Trong Viêm Lạc Cung, Lăng Lạc Viêm đặt xuống tình báo do tộc nhân đưa đến. Không ngừng tán thưởng Ngân Diệu tộc, mặc dù hắn không chính miệng nói cho người nào đó, nhưng trong lòng quả thật vô cùng bội phục người nam nhân kia đã có thể dạy dỗ ra những thủ hạ như vậy.

“Yến tiệc đã thịnh, Đồ Lân lực cũng đã có, chủ nhân còn có kế hoạch gì?” Dạ Dực đứng bên cạnh cửa sổ, toàn thân một màu tối đen, đôi mắt trắng đã phản chiếu màu vàng kim của ánh nắng mặt trời. Mỗi khi Lăng Lạc Viêm nghe từ trong miệng của Dạ Dực hai chữ chủ nhân, hắn lại cảm thấy như hàm chứa ý tứ chế giễu, khiến hắn cảm thấy rất muốn hảo hảo dạy dỗ con quạ đen hóa thành hình người này giống như Long Phạm đã dạy Ngân Diệu tộc mới được.

“Tiểu Dạ Dực a, vì sao không thấy Linh Thư bên người của ngươi? Buổi tối bảo hắn đến gặp ta, bản tông chủ có chuyện muốn hỏi hắn, lần trước tế ti...” Tựa lưng vào ghế, nam nhân mặc hồng sam trêu chọc xưng hô như vậy đối với Dạ Dực, nói một nửa thì lại quen thói mà nhìn sang bên cạnh, nhưng sau đó cảm thấy không được tự nhiên, hắn quay đầu điem nhiên như không có việc gì rồi tiếp tục nói, “Yêu tộc vốn không còn tồn tại trên thế gian, Thạch Lưu là do Ngân Diệu tộc gây nên, nhưng theo như lời của Linh Thư thì Lăng cũng không phải từ nơi đó mà ra.”

Hắn thủy chung có chút để ý đối với điểm này, khi đó tình huống đặc biệt, hắn căn bản không kịp hỏi kỹ lưỡng, có lẽ việc này có quan hệ đến Kiền Kỳ tộc....

Xuất thần cầm thư tín trong tay, lại trong lúc vô ý nhắc đến hai chữ tế ti, Dạ Dực nhìn chăm chú Lăng Lạc Viêm đang suy nghĩ đến mức ngẩn ngơ, hắn rốt cục hiểu rõ vì sao lúc trước tế ti muốn hắn thường xuyên đi theo bên cạnh chủ nhân.

Hiện giờ linh lực của tế ti vẫn chưa dung hợp, lại bị chủ nhân của hắn ruồng bỏ, không cho xuất hiện trong đại diện nghị sự, chiến tranh lạnh đã được mấy ngày, xem ra tế ti long Phạm lúc đó đã sớm dự đoán được tình cảnh này nên mới bảo hắn thời thời khắc khắc phải đi theo Lăng Lạc Viêm.

Đối với vị Viêm chủ vốn không cần phải bảo hộ, người nam nhân kia giờ nên được xưng là Ngân Diệu vương hoặc Long chủ hình như cũng không ngại mang tiếng là bảo hộ quá mức, nhất là còn lệnh hắn phải luôn luôn ở bên cạnh không cho người khác tùy ý đến gần chủ nhân của hắn.

Mấy ngày gần đây, ngoại trừ các trưởng lão trong tộc thì thật ra không có ai đến gần nơi này, duy nhất có Ngân Diệu tộc hết lần này đến lần khác tới cửa cầu kiến, chẳng qua giữa hai người, bất luận người nào cũng không chịu gặp mặt Ngân Diệu tộc. Không biết chiến tranh lạnh sẽ tiếp diễn đến bao giờ.

“Tông chủ, Lâm Sở cầu kiến.” Ngoài cửa, trưởng lão Lâm Sở không biết từ khi nào đã dâng lên bàn ăn, cúi đầu chờ đợi, đến khi được cho phép thì mới thận trọng đi vào. Thói quen nhìn trộm lên trên, nhìn thấy chiếc ghế bên cạnh trống trơn khiến vẻ mặt của hắn thoáng hiện lên biểu tình phức tạp.

“Thỉnh tông chủ dùng bữa.” Đặt thức ăn lên bàn, Lâm Sở không dám nhìn hồng sam nam nhân đang quan sát hắn. Ánh mắt của tông chủ luôn tồn tại như một mũi kim pha lẫn thâm tình như khiêu khích trêu chọc, khiến hắn không biết nên làm thế nào cho phải, nếu không mang tâm tư gì thì cũng không sao, nhưng hắn lại....

Lâm Sở cúi đầu đang muốn lui ra thì bỗng nhiên Lăng Lạc Viêm lại hỏi hần, “Kiền Kì tộc đang ở trong Viêm Lạc cung?”

Hỏi Kiền Kì tộc chính là hỏi Phong Trần Tuyệt.

Tông chủ chẳng lẽ muốn đi gặp người nam nhân nguy hiểm kia....Trong lòng tuy lo lắng nhưng Lâm Sở vẫn gật đầu đáp lại, “Vâng, Kiền Kì tộc quả thật đang ở trong Viêm Lạc cung, số tộc nhân còn lại cũng được thu xếp ở bên ngoài.” Lúc này Phong Trần Tuyệt là tự mình tiến đến, sự tình phát sinh trên đại điển ắt hẳn cũng đã nhìn thấy, khiếp sợ uy danh của Ngân Diệu tộc nên không dám manh động.

Nghĩ đến sự tình phát sinh vào mấy ngày trước, trong lòng Lâm Sở lại trở nên phập phồng hỗn loạn, lại tự nhắc nhở chính mình không được ảo vọng về người nam nhân ở trước mặt. Tất cả tâm tư của tông chủ đều đặt trên người của tể ti, người đã vì tông chủ mà ngay cả tộc nhân của mình cũng có thể phản bội.

Tuy tông chủ không cho tể ti tham dự nghị sự nhưng vẫn chưa nói Long Phạm không còn là tể ti của Xích Diêm tộc. Tể ti Long Phạm vẫn là tể ti Long Phạm như trước đây.

“Được rồi, người lui ra đi.” Lăng Lạc Viêm nhíu mày nhìn thức ăn đặt trên bàn, không thể không nghĩ đến người nam nhân vốn nên ngồi bên cạnh hần, cùng hần dùng bữa. (nhớ chồng, tội nghiệp quá)

Lần đầu tiên nhìn thấy Long Phạm dùng bữa, hần đã rất kinh ngạc, mỗi một cử chỉ đều trang nhã thanh tao đến mức khiến kẻ khác không muốn dời mắt. Năm tháng đã tạo nên một Long Phạm như vậy, chỉ đáng hận Long Phạm đã làm cho hần yêu rồi sau đó vẫn lừa gạt hần nhiều như vậy!

“Ngân Diệu tộc lại đến đây, chủ nhân có muốn tiếp kiến?” ánh mắt của Dạ Dực từ bên cửa sổ liếc xuống, không biết đây là lần thứ mấy hần nhìn thấy Ngân Diệu tộc thương lượng cùng thủ vệ trước đại môn.

161. Quyển 4: Chương 161: Tuyên Cáo

Lăng Lạc Viêm đang hồi tưởng chuyện xưa, nghe Dạ Dực nói đến Ngân Diệu tộc thì lập tức hơi thoáng trầm ngâm, như có như không nhíu lên khóe môi, “Để cho bọn hần tiến vào,” Đã chết một cái Lam Đằng, những tộc nhân khác vẫn toàn tâm toàn ý trung thành với người nọ, quả thật làm cho hần muốn mở mang tầm mắt một phen.

Dạ Dực ra hiệu cho thủ vệ mở cửa, Ngân Diệu tộc đến Viêm Lạc cung không dưới mười lần, lần nào cũng không thể như nguyện, lúc này nghe nói vị Viêm chủ nguyện ý tiếp kiến, không khỏi cảm thấy bất ngờ. Đám người của Ngân Diệu tộc đi đến trước cửa, nhớ đến mấy ngày trước đã từng chứng kiến và nghe thấy, trong lòng đều có một loại cảm xúc khó có thể diễn tả.

Thật vất vả mới chờ được đến ngày tông chủ quay về, nhưng hết thảy mọi kế hoạch lại vì vị Viêm chủ này mà hoàn toàn thất bại. Giờ khắc này nhớ đến tình cảnh của ngày hôm đó mà bọn hần vẫn cảm giác như còn nằm trong giấc mộng, thật sự không thể tin tưởng tông chủ của bọn hần lại lựa chọn ở lại Xích Diêm tộc làm tể ti mà không muốn quay lại Ngân Diệu tộc để thống lĩnh tộc nhân.

Đi vào trong phòng, chỉ thấy người nam nhân một thân hồng y đang ngồi bên án thư, phong thái thản nhiên, thậm chí có thể nói là hơi thoáng lười nhác. Bỗng nhiên đi vào, đối mặt với hần như thế, nhưng không người nào có thể không chế chính mình bị bộ dáng lười nhác như vậy hấp dẫn. Vị Viêm chủ được thể nhân truyền tụng cũng giống như ngày hôm đó ở trên đại điển, dùng cái loại ánh mắt vừa tà khí lạnh đậm lại vừa mỉa hoặc thâm tình nhìn về phía bọn hần. (án thư = bàn)

Mái tóc bạch kim được cột cao lấp lánh rực rỡ dưới ánh mặt trời, phía trên là món trang sức cột tóc màu đỏ ửng trong suốt, rõ ràng chính là ngày ấy tông chủ của bọn hần đã dùng linh lực đem Trạc Hồn châu luyện thành. Ngay cả Trạc Hồn châu đại biểu cho Đồ Lân lực cũng có thể dễ dàng hóa thành một món trang sức cài tóc cho người nọ. Vị Viêm chủ này ở trong lòng của tông chủ quan trọng như thế nào thì bọn hần không cần phải hỏi cũng đã rõ.

Chính là người này đã khiến tông chủ của bọn hần thay đổi.

Bất giác cau mày, người dẫn đầu đám người này thoáng chút chần chừ, nhưng vẫn cung kính hành lễ đối với hồng sam nam tử đang ngồi ở phía trên, “Ngân Diệu tộc, diệu sư Hoài Nhiễm đưa tộc nhân đến bái kiến Viêm chủ.”

Mọi người đều nhớ rõ hậu quả mà Lam Đằng đã gánh lấy khi bất kính đối với người này, không người nào dám vô lễ đối với vị Viêm chủ ở trước mặt.

Diệu sư – thân phận có lẽ giống như trưởng lão của hân, Lăng Lạc Viêm khẽ gật đầu, hân chậm rãi quan sát Ngân Diệu tộc, cho dù bọn họ cố tình che giấu như thế nào thì thái độ địch ý tinh vi này vẫn không qua được cặp mắt của hân, chỉ cần nghĩ đến cũng biết, hân giống như đang cướp đoạt chủ tử của bọn họ, những người này liên tục đến đây là để thuyết phục hân thả người nọ quay trở về.

Nhượng mi, hân đùa nghịch thư sách đang cầm trên tay, “Các người muốn hân quay về thì tự mình đi nói với hân, bản tông chủ không có thời gian để giải quyết việc trong tộc của các người. Về chuyện thiên kiếp, chắc các người cũng biết, nếu như các người có thể điều tra được vật thứ ba trong câu ca dao thì ta sẽ cho các người gặp hân.”

“Hân” trong miệng hân chỉ chính là người nào thì mọi người đều biết rõ. Ngân Diệu tộc nhất thời sững sờ.

Không thấy có bất luận lời hỏi han khách khí nào, ngay lập tức đi thẳng vào vấn đề. Hồng y nam nhân ngồi sau án thư đáp lại, không chỉ là phóng túng mà thậm chí còn mang theo thái độ ngông cuồng, đúng là tính toán muốn dùng tông chủ để lợi dụng bọn hân làm việc?!

Vị Viêm chủ này quả thật đúng như lời đồn đãi, không hề dễ dàng đối phó.

Vốn dự định hạ mình để cầu xin được gặp tông chủ của bọn hân, không nghĩ đến vị Viêm chủ này không cho bọn hân một chút cơ hội để mở miệng mà lại trước tiên đề ra điều kiện như vậy.

Diệu sư Hoài Nhiễm cùng người của Ngân Diệu tộc ở phía sau đều không cam lòng, nhưng lại không dám biểu lộ thái độ. Bọn hân đã sớm rõ ràng mình bạch sự tình xảy ra vào ngày hôm đó ở trên đại điện, thậm chí cho dù tông chủ của bọn hân không coi trọng người này thì bằng lực lượng cùng địa vị, Viêm chủ đề ra điều kiện như vậy thì bọn hân cũng đành phải chịu, chỉ có thể tuân theo.

Ai bảo tông chủ của bọn hân tình nguyện ở lại nơi này, ai bảo vị Viêm chủ nắm trong tay Hách Vũ lực nổi danh cùng Đồ Lân lực. Đám người của Hoài Nhiễm hiện lên vẻ mặt bất đắc dĩ, muốn mở miệng nhưng không biết làm sao mới có thể thuyết phục được vị tông chủ Xích Diêm tộc mặc hồng sam đang ngồi ở trước mặt với tư thái nhiếp nhân như viêm hỏa.

Lăng Lạc Viêm nhìn thấy sắc mặt khó coi của bọn hân, nụ cười bên khóe môi càng thêm rõ ràng. Hân muốn lực lượng của Ngân Diệu tộc nhưng không thể hoàn toàn dựa vào uy tín của Long Phạm, nếu chiếm được lực lượng không triệt để thuộc về hân, mà nhất là bọn họ lại trung thành với Long Phạm thì khó có thể chấp nhận hân đứng trên long Phạm, xem ra phải dùng một chút thủ đoạn thì mới có thể thu gom cổ lực lượng này vào trong tay.

Lăng Lạc Viêm đang cân nhắc biểu tình của đám người Ngân Diệu tộc, suy nghĩ làm sao mới có thể khiến những người này cam tâm thần phục, thì Dạ Dục đang đứng bên cạnh bỗng nhiên quay đầu hướng ra ngoài, Lăng Lạc Viêm theo ánh mắt chăm chú của hân thì nhìn thấy một người vốn không nên xuất hiện vào lúc này.

“Bản tông chủ hình như vẫn chưa triệu kiến người, tể ti có việc gì?” Đột nhiên đứng dậy, Lăng Lạc Viêm đem hết thấy mưu tính vút ra sau đầu, người đến đây không phải người nào khác mà chính là nam nhân đã nhiều ngày qua hân vẫn làm mặt lạnh, tể ti Long Phạm của hân.

Cũng chính là tông chủ của những người này, Ngân Diệu vương Long Phạm. Nhìn lướt qua biểu tình vui sướng bất ngờ của Ngân Diệu tộc, Lăng Lạc Viêm như có chút đắc chiêu nhìn bạch y bào nam nhân đang bước đến gần. Hân không cho Long Phạm tham dự nghị sự trong tộc, Long Phạm cũng không đi vào nghị sự điện, nhưng lúc này lại cố tình xuất hiện khi hân đang gặp mặt Ngân Diệu tộc, muốn nói Long Phạm không phải cố ý thì hân không thể nào tin tưởng.

Tuy ngày hôm đó Long Phạm đã ở trước mặt tất cả mọi người thể hiện rõ ràng tâm ý của mình, tình nguyện ở lại Xích Diêm tộc để làm tể ti của hân, nhưng đột nhiên lại chọn lúc này để xuất hiện, khiến hân không

khỏi có chút đắn đo suy nghĩ.

Một khi trong lòng đã có hoài nghi thì bất cứ chuyện gì cũng không thể dễ dàng tin tưởng, tế ti của hắn là người mưu mô xảo quyệt như thế nào thì hắn là người rõ ràng nhất.

“Tông chủ” Giống như không hề nhìn thấy sự tồn tại của Ngân Diệu tộc, bạch y bào tế ti chậm rãi bước đến gần, hắn hành lễ dưới ánh mắt chăm chú hiện lên thần sắc đầy phức tạp của Lăng Lạc Viêm, rồi sau đó mới lạnh nhạt liếc mắt nhìn thoáng qua đám người đang đứng thẳng.

Người nam nhân vốn nên được thể gian quỳ bái sùng kính lại hành lễ đối với người khác! Còn xưng người nọ là chủ nhân! Mặc dù đã sớm chuẩn bị tinh thần nhưng Hoài Nhiễm và các tộc nhân ở phía sau nhìn thấy động tác của Long Phạm lại có cảm giác giống như ngày đó ở trên đại điện, tất cả bọn hắn đều trở nên ngốc lảng, không muốn tiếp nhận tình cảnh trước mắt.

Nhưng dường như tông chủ của bọn hắn đang cố ý làm cho bọn hắn nhìn thấy, không chỉ hành lễ mà lại còn đến gần vị Viêm chủ kia, liếc mắt nhìn thức ăn đặt trên bàn, ngữ thanh nhẹ nhàng thờ dài.

“Lạc Viêm cho dù giận ta cũng không thể không cần dùng bữa.” Long Phạm lẳng lặng đứng bên cạnh, nhìn chăm chú người trước mặt, đôi mắt màu thanh lam như có như không lại một lần nữa liếc nhìn đám người Hoài Nhiễm.

Như ở chỗ không người, Long Phạm thì thầm nói nhỏ, biểu lộ sự quan tâm chăm sóc. Lăng Lạc Viêm không bỏ qua ánh mắt chăm chú của Long Phạm, dường như có cái gì chợt lóe rồi biến mất. Lòng ngực đột nhiên co rút, bàn tay đang cầm thư tín dần dần siết chặt, hắn chỉ cảm thấy nhịp tim càng lúc càng đập nhanh.

Long Phạm quả nhiên là cố ý chọn lúc này để xuất hiện, căn bản là đến đây gặp mặt tộc nhân? Hay là tính toán làm cái gì khác?

“Người cũng rất biết tưởng tượng, bản tông chủ làm sao lại có thể vì thế mà không cần dùng bữa? Nhưng còn người, không được sự cho phép của ta mà dám tự tiện đến nơi này—” Nhếch môi lên, hàng lông mày giương cao như đang giễu cợt, trong mắt lộ ra thần sắc nguy hiểm, một tay khiêu khích khuôn mặt của Long Phạm, mang theo tức giận cùng phần nộ đột nhiên hôn lên môi.

Không hề báo trước, nụ hôn vô cùng kịch liệt như một ngọn lửa nóng rực, những người đang đứng ở trong phòng đều có thể cảm nhận được cái loại nhiệt độ này. Đám người Hoài Nhiễm nhìn thấy tông chủ của bọn hắn không hề kháng cự mà lại nuông chiều mỉm cười đón nhận, đôi mắt thâm thúy trầm tĩnh hướng bọn hắn lướt qua, dường như đang hài lòng chuyện gì đó, dưới đáy mắt hơi thoáng hiện lên một màu sắc kỳ dị.

Long Phạm ôm chặt người trước mặt, hạ xuống ánh mắt mập mờ, nếu không phải những người này thì không biết đến khi nào Lạc Viêm mới có thể cho phép hắn tới gần, đã nhiều ngày qua Lạc Viêm đều thờ ơ lạnh nhạt đối với hắn, tuy ban đêm vẫn đồng giường cộng chăn nhưng thái độ không còn như lúc trước, hiển nhiên là vẫn chưa nguôi cơn giận.

Hồng sam cùng bạch y bào đan xen vào nhau, để cho Ngân Diệu tộc trông nhìn một cách rõ ràng, vì vậy Lạc Viêm hôn hết sức ái muội, đầu lưỡi ẩm ướt giao triền trong hơi thở nóng rực, tuy chỉ là một nụ hôn nhưng lại khiến đám người Hoài Nhiễm đang nhìn chăm chú cảm thấy mặt đỏ tai hồng.

Không nghĩ đến vị Viêm chủ này lại đột nhiên có hành động như vậy, giống như đang tuyên cáo. Nhưng làm cho bọn hắn càng giật mình chính là tông chủ lại ôm chặt người nọ mà nhiệt tình đáp lại, một tay khẽ vuốt sau lưng hồng sam nam nhân, cử chỉ vừa ôn nhu vừa độc chiếm giống như hận không thể đem người trước mặt nhập vào trong ngực, bọn hắn chưa bao giờ nghĩ đến tông chủ vốn xem đạm thất tình lục dục lại có một ngày nhiệt tình như vậy đối với người khác.

Kinh ngạc nhìn chằm chằm cảnh tượng trước mắt, nhiệt độ trên mặt của bọn hắn bỗng nhiên thối lui, trong nháy mắt bất thành linh tinh ngộ, cho dù phong ấn được cởi bỏ, khôi phục hết thủy lực lượng thì đối với Ngân Diệu vương của bọn hắn mà nói, kế hoạch lúc trước không còn quan trọng nữa, giờ khắc này trong lòng của tông chủ chỉ có duy nhất một mình vị Viêm chủ này.

“Ai cho phép người tự tiện đến đây? Nếu người đã chọn ở lại trong tộc thì phải nghe lệnh của bản tông chủ.” Dời môi, Lăng Lạc Viêm nói với người trước mặt như thế, ánh mắt lại đảo qua đám người của Ngân Diệu tộc, giống như cảnh cáo, tràn đầy khí thế áp bách chấn nhiếp.

Long Phạm bình tĩnh nhìn người trước mặt, gật đầu trả lời, “Chỉ cần vẫn còn ở trong tộc một ngày thì ta vẫn là tể ti Long Phạm.”

Lại cảm nhận được mong đợi của bọn hắn không thể trở thành hiện thực, Hoài Nhiễm bất đắc dĩ cảm thán, “Xem ra chủ nhân của ta thật sự không dự định...” Nói ra lời này thì đột nhiên nhớ đến lúc trước vì sao Lam Đằng bị giết chết, hẳn nhất thời ngậm miệng lại.

Long Phạm thản nhiên liếc mắt một cái, Hoài Nhiễm vội vàng cúi đầu, nhưng Lăng Lạc Viêm không hề xem nhẹ lời nói trong miệng của Hoài Nhiễm, cho dù chỉ là nửa câu cũng đủ để hắn khẳng định suy đoán trong lòng của mình, hừ lạnh một tiếng, hắn bắt lấy vạt áo của Long Phạm rồi cắn răng nói, “Người đi theo ta!”

Phất tay xoay người, dưới đáy lòng suy nghĩ hỗn loạn làm cho hắn không thể duy trì bình tĩnh, quay đầu nhìn lại, thân ảnh bạch y nghe lệnh của hắn mà đi theo, xem ra vẫn trầm tĩnh thản nhiên như trước. Đã nhiều ngày chiến tranh lạnh, tuy hắn không muốn tha thứ cho Long Phạm, nhưng hắn cũng không cam tâm khi phát hiện người càng ngày càng bị ảnh hưởng cư nhiên lại là hắn.

Đã sớm biết tể ti của hắn có thiên phú nhìn thấu mọi thứ, cũng có sở trường giấu diếm tài tình, nhưng chưa bao giờ khiến hắn phẫn nộ như thế này. Hắn giận long Phạm, rồi lại không thể hoàn toàn tha thứ nhưng lại bị cử chỉ tỏ vẻ suy nhược của Long Phạm gây tác động, kết quả ngày ngày bị giày vò vẫn chính là hắn.

Hôm nay hắn đã lưu ý đến từng chi tiết của Ngân Diệu tộc khiến hắn không ngừng hoài nghi và suy đoán, trong lòng dao động muốn xác định thứ gì đó. Đợi người ở phía sau đi vào cửa phòng, hắn xoay lưng, đập một cái thật mạnh đóng lại cửa phòng.

“Mới vừa gặp tộc nhân của ngươi, có cái gì muốn nói với ta?” Đối mặt với Long Phạm, Lăng Lạc Viêm trầm giọng quát hỏi, “Người thật sự tính toán buông tay như vậy, cam tâm tình nguyện trở thành tể ti của ta?”

“Lạc Viêm ngày đó đã từng hỏi qua, hiện giờ chẳng lẽ vẫn còn chưa tin? Ở trong lòng ta những thứ này không hề quan trọng, bất luận là tể ti hay là tông chủ Ngân Diệu tộc thì ta vẫn là Long Phạm. Từ khi nào thì tông chủ của ta lại để ý đến thân phận như vậy?” Giống như có thể nhìn thấu bất an của hắn, ngữ thanh ôn hòa chậm rãi mang theo ý cười của Long Phạm đến gần bên tai của hắn, “Lạc Viêm mới vừa rồi đã ở trước mặt bọn hắn tuyên cáo ta là người của ngươi, như thế vẫn còn chưa yên tâm?”

Hắn hết sức hài lòng đối với hành động của Lạc Viêm, đã nhiều ngày qua tuy Lạc Viêm lạnh nhạt với hắn nhưng suy cho cùng vẫn là để ý.

“Đừng tưởng rằng ngươi phối hợp với ta thì những chuyện trước kia được bỏ qua, bản tông chủ vẫn chưa tính toán tha thứ cho ngươi. Mấy ngày trước ngươi vẫn chưa trả lời, nhưng ta cũng biết khi đó ngươi giết chết thủ hạ Lam Đằng của ngươi là vì cái gì, lúc trước ngươi tự phong ấn đi vào trong tộc là vì mục đích muốn có được Xích Diễm tộc, mãi cho đến ngày hôm nay mà ngươi vẫn còn cố ý giấu diếm việc này. Ngươi bảo ta làm sao có thể tin tưởng?”

Từ đầu đến cuối vẫn bất mãn, cũng bởi vì không thể bỏ qua việc này, tựa như sự bình yên trong lòng không ngừng bị xáo trộn, càng là để ý thì càng không thể dung tha Long Phạm cố tình giấu diếm lừa gạt. Lăng Lạc Viêm bước đến gần nam nhân mặc bạch y bào, vẻ mặt xem ra bình thản nhưng trong lòng lại tràn đầy tâm cơ mưu mô, ngữ thanh của Lăng Lạc Viêm hàm chứa oán hận.

Hắn không cam tâm chính là, cho dù để ý việc này nhưng trong lòng của hắn vẫn vướng bận Long Phạm.

“Lạc Viêm nói là không tin ta vì sao khi linh lực của ta chưa dung hợp thì lại không cho ta xuất hiện ở trong tộc? Trong Viêm Lạc cung có nhiều người hỗn tạp, e sợ có người sẽ phát hiện tình trạng khác thường của ta mà gây bất lợi cho ta, tâm ý như thế...” Nói đến đây, Long Phạm không khỏi lộ ra ý cười, nhưng lời nói của Long Phạm lại làm cho Lăng Lạc Viêm hừ nhẹ một tiếng, Long Phạm có thể đoán được tâm tư của hắn, quả thật hắn không thể lừa được người nam nhân này.

“Lạc Viêm đừng nên giận nữa, có được hay không?” Làm cho thân thể của hai người kề sát vào nhau, Long Phạm vừa hôn bên cổ của hắn vừa nói, “Về nguyên nhân trước kia khi ta đi vào Xích Diễm tộc, ta đã sớm biết nếu nói ra ngươi sẽ rất tức giận, kết quả cuối cùng vẫn giống như nhau, một khi đã như vậy, bây giờ Long Phạm nhận sai với tông chủ. Lạc Viêm muốn thế nào mới có thể bỏ qua chuyện này?”

“Muốn ta bỏ qua? Người nên biết phải làm thế nào.” Lăng Lạc Viêm không né tránh nụ hôn của Long Phạm, đã nhiều ngày chiến tranh lạnh làm cho hân đối với sự tiếp xúc thân thể của hai người quả thật không thể kháng cự, nhưng duy nhất đối với việc kia hân vẫn kiên trì đến cùng.

Biết hân muốn chính là cái gì nhưng Long Phạm vẫn không dừng lại nụ hôn bên môi, một tay chậm rãi tìm kiếm bên trong y phục của hân, “Chẳng lẽ Lạc Viêm không thể thông cảm cho thân thể của ta chưa lành?”

“Nếu không phải như thế thì ta há có thể như nguyên, thật muốn nhìn thấy bộ dáng của tể ti ở dưới thân của bản tông chủ...” Nếu không thừa dịp này thì hân phải chờ đến khi nào mới được như ý, trong miệng nói thân thể chưa lành mà đôi tay của Long Phạm lại đang trượt dần xuống hạ thân của hân, như vậy xem ra, hân căn bản không cần lo lắng tình trạng cơ thể của Long Phạm.

162. Quyển 4: Chương 162: Thiên Nộ

Thiên Nộ = Giận cá chém thớt

Hai tay của hai người đều thăm dò trên thân thể của đối phương, Long Phạm chính là nhân cơ hội để làm dịu Lăng Lạc Viêm, còn Lăng Lạc Viêm lại muốn triệt để chiếm đoạt để trấn an nghi ngờ dưới đáy lòng.

Mấy ngày qua dù đồng giường cộng chẩm nhưng hai người không gần nhau, lúc này bản năng của thân thể lại phản ứng nhanh hơn so với tâm ý, đã sớm biết rõ tất cả những điểm mẫn cảm trên người của Lăng Lạc Viêm, bàn tay của Long Phạm đang hướng vào trong lớp hồng sam, chỉ khoảng nửa khắc đã khơi dậy dục niệm của Lăng Lạc Viêm.

“Nguyên lai Lạc Viêm khát khao thân thể của ta như thế, thật sự làm cho ta thụ sủng nhược kinh.” Nhẹ nhàng mỉm cười, đồng tử của Long Phạm dần dần đen kịt, hai tay đẩy ra trường bào trên người Lăng Lạc Viêm, nắm chặt hạ thân nóng như lửa đốt của Lăng Lạc Viêm khiến hân lập tức kêu lên một tiếng đau đớn. Lăng Lạc Viêm giữ lấy vạt áo thuần bạch trước mặt, không tự chủ được mà kẻ sát vào người Long Phạm. (thụ sủng nhược kinh = được sủng ái mà lo sợ)

Đáng giận! Thân thể của hân vội vàng còn hơn hân đã suy nghĩ, đã nhiều ngày lạnh nhạt làm cho tình dục càng bị khiêu khích, đôi mắt thâm tình đang chăm chú nhìn hân, còn có hương sen thoang thoảng bao vây khắp người, hết thấy đều làm cho dục vọng đang xôn xao dưới đáy lòng của hân càng thêm mãnh liệt.

Người nào có thể khống chế khát khao dục vọng của chính mình, làm cho đối phương vì mình mà trầm luân đắm chìm thì người đó là kẻ chiến thắng.

Bên môi nhếch lên một nụ cười mỉa mai, biểu lộ phong thái tràn đầy tà khí gợi tình, y mê đắm thả đưa hai tay xâm nhập vào vạt áo của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm khẽ vuốt lên cơ lý pháp phòng, không chút do dự xé rách toàn bộ bạch sam trên người Long Phạm.

Lòng ngực rắn chắc vô cùng quyến rũ hấp dẫn hiển lộ ngay trước mặt hân, bờ môi nóng rực vội vàng hôn lên vẻ đẹp hoàn mỹ trước mắt, vừa mút vào vừa khiêu khích, Lăng Lạc Viêm hài lòng cảm nhận được nhịp đập trong lòng ngực của Long Phạm càng lúc càng nhanh.

Nhắc đến phương diện kinh nghiệm, hân chưa hẳn là bại dưới tay của người nào đó.

Dĩ vãng cũng không ngại bị Long Phạm khiêu khích trên giường, bị chiếm đoạt triệt để, cùng nhau khai thác những điểm mẫn cảm trên cơ thể, hưởng thụ khoái cảm tình sự. Nhưng lần này hân không cam lòng thỏa hiệp như vậy, trong miệng đáp ứng nhưng động tác lại tương phản, hân biết rõ vị tể ti này của hân, vẫn mang tâm cơ thâm trầm lại vô cùng ác liệt, muốn dùng thủ đoạn ôn nhu dụ dỗ để che giấu bản tính bá đạo của mình đồng thời xoa dịu cơn thịnh nộ của hân.

“Bất quá mới mấy ngày mà tể ti của ta hình như cũng không nhịn được nữa.” Trong miệng trêu chọc, đầu lưỡi của Lăng Lạc Viêm hết sức khiêu khích.

Hân không phải là người hào phóng độ lượng, cũng thù dai nhớ kỹ, lòng dạ hẹp hòi, bất an của hân cùng tất cả hoài nghi chỉ có thể thông qua một loại phương thức mới có thể bình ổn. Giả sử Long Phạm không phải Long Phạm, giả sử Long Phạm không chấp nhận nằm dưới thì ngay cả cơ hội này hân cũng sẽ không cấp cho Long Phạm.

Vô hình chung trở thành một cuộc đại chiến ngay tại trước mắt, mặc kệ ai thắng ai thua, cuối cùng ai sẽ chiếm thế thượng phong, giờ khắc này đều bị lửa tình nhen nhóm, không người nào rảnh đi bận tâm, thoát hạ tầng phần trang phục của đối phương, vội vàng muốn dùng nhiệt độ nóng rực của thân thể người nọ để thỏa mãn khát vọng dưới đáy lòng.

Tóc bạch kim rối tung xõa dài ra sau lưng, màu đen huyền cũng quăn quanh bám theo sau, kịch liệt ôm nhau, nộ hỏa nóng rực, hai người loạn choạng bước đi rồi té ngã lên giường. Lăng Lạc Viêm đang muốn xoay người bỏ đi trôi buộc ở dưới thân thì bỗng nhiên cánh tay lại chạm phải một vật mềm mại ở trên giường.

“Linh Thư?!” Bàn tay đang đặt trên lưng bỗng nhiên dừng lại, hần trờng mắt nhìn thiếu niên trong bộ dáng yêu hóa đang chiếm cứ chiếc giường, đôi tai mềm mại hơi rung rung, trong cặp mắt màu hồng phấn lộ ra sự căng thẳng và đề phòng.

“Bọn hần đến tìm ta, chỉ có nơi này là an toàn nhất.” Giống như đang giải thích, Linh Thư nằm sấp, tựa người lên cạnh giường, đôi mắt linh động trờng trờng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Long Phạm hiềm khi lộ ra thái độ tức giận rõ ràng như vậy, trong đôi mắt đen kịt vẫn chưa lui ra dục vọng, chằm chằm nhìn trên giường, không biết từ khi nào thiếu niên đang trốn ở trong phòng đã thu lại hết thảy hơi thở, mấy ngày gần đây hần không thể động vào linh lực, lại bị Lạc Viêm lấy đi tất cả thần trí nên không lưu ý đến sự tồn tại của Linh Thư.

Khôi phục lại bình tĩnh, dưới đáy mắt lấp lánh màu thanh lam, ánh mắt quá mức ôn hòa lại ẩn chứa nguy hiểm đang nhìn chằm chú thiếu niên trên giường. Lăng Lạc Viêm không một chút nghi ngờ, nếu không phải linh lực chưa hoàn toàn dung hợp, nếu không phải Linh Thư xuất hiện cổ quái thì thiếu niên trước mắt đã sớm bị Long Phạm ném ra ngoài cửa sổ.

Tựa như giờ khắc này hần muốn làm như vậy.

“Người nói bọn hần là ai?” Giọng nói trầm thấp lạnh lùng vẫn mang theo ngữ thanh khàn đục vì dục vọng, một thân hồng sam hỗn độn, tóc bạch kim rối tung, biểu tình lúc này của Lăng Lạc Viêm là bị đánh gãy chuyện tốt khiến hần phi thường khó chịu.

Mũi tên đã sẵn sàng ở trên dây cung, vậy mà Linh Thư lại đột nhiên xuất hiện, dưới thân sưng tấy khiến hần hận không được muốn lập tức làm cho thiếu niên ở trước mắt biến mất rồi sau đó mới tiếp tục tình sự, để cho người nam nhân với một thân y phục bất chỉnh đang ở bên cạnh biết rõ thủ đoạn của hần.

Nhiệt độ trong phòng đang từ nóng rực lại trở nên lạnh lẽo, Linh Thư dường như không hề phát hiện điều này, hần cảnh giới ẩn thân trên chiếc giường rộng lớn, trốn phía sau trường mạn, không hề đáp lại câu hỏi của Lăng Lạc Viêm.

Lăng Lạc Viêm ngồi bên giường buồn bực không thôi, hồng y trên người của hần đã sớm hỗn độn, thiếu chút nữa đã thoát hạ toàn bộ, tể ti ở bên cạnh cũng mất đi bộ dáng lạnh nhạt trầm tĩnh, bạch y bào rộng mở để lộ lồng ngực hoàn mỹ tràn đầy dấu vết mà hần đã lưu lại, hai người chỉ kém chút nữa đã biến chiếc giường này thành chiến trường. Bị đối phương lấy đi hết thảy lực chú ý, kết quả là chênh mảng không hề để ý trong phòng đã có thêm một người.

Nhìn bộ dáng trên người của nhau, Long Phạm không nói một câu, đưa tay sửa sang lại hồng sam.

Lăng Lạc Viêm đã quen với động tác của hần, nhưng bây giờ lại bỗng nhiên nghĩ đến sự kiên trì lúc trước, nhanh chóng chụp lấy hai tay của Long Phạm, “Đừng nghĩ rằng cứ như vậy là xong, việc này vẫn chưa hết đâu, tể ti đại nhân của ta.”

Mỗi khi tông chủ của hần tức giận thì sẽ châm biếm xưng hần là “tể ti đại nhân”, đáng tiếc còn thiếu một chút nữa.....

Màu thanh lam dưới đáy mắt lẳng lặng như nước, Long Phạm chằm chú nhìn thiếu niên vốn không nên tồn tại ở trên giường, nếu lúc trước không lưu lại Linh Thư, hoặc sớm để Dạ Dục nuốt nó vào trong bụng thì giờ khắc này có lẽ Lạc Viêm đã bị hần ôm vào lòng, hai bên triển miên chiếm đoạt lẫn nhau, đem hết thảy mọi chuyện không vui lãng quên.

Sớm biết như thế....đôi mắt quý quýet lưu chuyển trong yên tĩnh rồi thản nhiên hạ xuống, bạch y bào tề ti lại trở về với bộ dáng trầm tĩnh lãnh đạm như ban đầu. (xém chút nữa con quạ bị góa vợ =.)

Lăng Lạc Viêm tất nhiên biết rõ bên trong bộ dáng lãnh đạm thờ ơ của Long Phạm kỳ thật cũng như hần, bạch y bào như tuyết trắng đang che đậy một bộ phận nóng rực trướng đại mà hần đã sớm tự mình xác nhận, giờ khắc này Long Phạm đang phi thường không vui, hai người bọn hần đều đồng cảnh đồng thuyền.

Nghiêng người bắt được thiếu niên trên giường, hần không còn kiên nhẫn, “Hỏi người bọn hần là ai vì sao không chịu đáp? Nếu không nói thì bản tông chủ sẽ đem người ném ra ngoài.” Trong tình huống bị đánh gậy chuyện tốt thì người nào cũng đều trở nên nóng nảy.

Khi Linh Thư đang do dự thì y mẽ rực lửa nâng lên, mở ra cửa sổ làm cho ánh nắng chiếu vào, “Một khi đã như vậy—”

Ánh mắt tà khí ẩn chứa bất mãn, thâm tình hoá thành lạnh lùng, không hề thương tiếc nắm thiếu niên đưa ra ánh nắng mặt trời, “Không nói cũng có thể, nhưng dám tự tiện tiến vào phòng của bản tông chủ thì không thể dễ dàng tha thứ.”

Linh Thư tránh né ánh nắng, rốt cục mở miệng đáp lại, “Ta chỉ biết Lăng dẫn ta từ nơi của bọn hần chạy ra, những chuyện khác toàn bộ đều không biết, bất quá ta có thể cảm giác bọn hần đã đuổi theo đến đây, ngay tại trong thành này.”

“Vốn là muốn hảo hảo hỏi người một câu, người và Lăng rốt cục chạy ra từ nơi nào?” Đứng đến nam nhân đang bất mãn thì khó tránh khỏi bị thịnh nộ, câu hỏi của Lăng Lạc Viêm tuyệt đối không hề hòa nhã, Long Phạm yên lặng ở bên cạnh, thần sắc lạnh nhạt nhưng xem ra bên trong lại thập phần vui vẻ khi nhìn thấy Linh Thư giãy dụa yếu ớt dưới ánh mặt trời.

Không biết bởi vì mình xuất hiện không đúng lúc, quấy rầy việc không nên quấy rầy, Linh Thư khiếp sợ nhìn về mặt tàn khốc của Lăng Lạc Viêm, hần không nghĩ đến người nam nhân vốn luôn mỉm cười thâm tình lại có thể ác liệt như vậy, hần nhanh trí không hề chần chừ, “Đại mặc, Lăng mang ta từ phương Bắc mà đến, nơi đó là đại mặc, chúng ta thất lạc ở đó rồi lúc sau ta nghe nói Lăng rơi vào tay nhân loại,” Sau đó nữa thì nghe nói Lăng đã chết. (đại mặc = vùng sa mạc lớn)

“Đại mặc ở phương Bắc? Nơi đó căn bản không có tông tộc.” Chẳng lẽ còn có tông tộc nào ẩn thế ở nơi đó? Không có nước, cho dù là linh giả cũng không thể sinh tồn trong một thời gian dài như vậy, chẳng lẽ đám người kia là một loại tộc khác....

Bị lời nói của Linh Thư gây nên hứng thú, Lăng Lạc Viêm ném Linh Thư xuống đất, “Dạ Dục—”

Thân ảnh hắc y tóc đen quý mị xuất hiện, đợi đến khi nhìn thấy tình cảnh trong phòng thì Dạ Dục không khỏi nhíu mi thăm mắng một câu, làm sao lại có một con Yêu tộc ngu ngốc như thế.

Hần thật sự không hiểu vì sao Yêu tộc rõ ràng là sinh ra từ dục vọng, thế nhưng Linh Thư lại xuất hiện trong tình huống như thế này. Mới cảm thấy may mắn khi chủ nhân của hần cùng tề ti trở nên tốt đẹp, cũng giảm bớt phiền toái cho hần, không nghĩ đến chỉ trong chốc lát công phu liền bị gọi về, nhìn thấy tình cảnh trước mắt thì người nào cũng biết chủ nhân của hần mới vừa rồi chuẩn bị cùng tề ti làm cái gì, lại là vì sao mà không tiếp tục.

Ánh mắt chuyển động, phát hiện thần sắc của Dạ Dục, Lăng Lạc Viêm lộ ra vài phần ác ý cùng xảo quyệt, “Tiểu Dạ Dục cũng biết Linh Thư đã làm sai chuyện gì rồi chứ, vì để trừng phạt hần, bản tông chủ muốn giao hần cho người dạy dỗ. Vốn là vì dục vọng của nhân loại mà sinh ra, nhưng thuần khiết như thế quả nhiên không xứng với hần.”

“Ý tứ của chủ nhân là gì?” đôi mắt trắng dã của Dạ Dục hiện lên một tia đỏ tươi, nhìn Linh Thư dưới chân, hần phi thường xác định trong trận phong ba bão tố lần này của chủ nhân và tề ti thì hần cùng con yêu vô dụng đều bất hạnh bị giạn cá chém thớt.

Ngón tay tao nhã lướt qua cổ áo, chậm rãi tự điều chỉnh lại bạch y bào của chính mình, người nam nhân bên cạnh Lăng Lạc Viêm với vẻ mặt không nhiễm bụi trần, ôn hòa đáp lại, “Ý tứ của tông chủ chính là, không thể nhìn ra được các loại dục vọng của nhân loại thì làm sao sinh tồn trên hậu thế. Đều là huyết mạch cuối

cùng của Dân Hồn tộc và Yêu tộc, người so với hân vẫn hiểu biết nhiều hơn. Cho người cơ hội dạy dỗ hân, bằng không cũng sẽ có một ngày hân chết trong tay của nhân loại, nếu là như vậy thì quá mức đáng tiếc.”

Ngữ thanh trầm ẩn mang theo tiếng thở dài, Dạ Dực nghe như vậy thì hoàn toàn hiểu được ý tứ của vị tể ti này. Linh Thư bất cứ lúc nào cũng có thể chết trong tay nhân loại, hơn nữa đôi tay đang ung dung tạo nhả kia có thể dễ dàng làm cho Linh Thư chết một cách triệt để.

“Thế nào, Tiểu Dạ Dực? Nếu người không làm thì có thể lựa chọn những người khác đến làm, ta nghĩ sẽ có rất nhiều người phi thường vui mừng làm cho con bán yêu này hoàn toàn hiểu được tình dục là gì.” Lăng Lạc Viêm nhướng mi, đường cong bên khóe môi tràn đầy tà khí và ái muội, ý cười dưới đáy mắt rõ ràng mang theo ác ý trêu chọc.

Người làm sai thì theo lý phải bị trừng phạt, càng huống chi giờ khắc này cảm xúc của hân thập phần ác liệt, cho dù Linh Thư vận khí không tốt bị hân giận cá chém thớt thì Dạ Dực cũng chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo. Nếu Dạ Dực không cần Linh Thư thì cứ thẳng thắn mà vứt bỏ.

Dạ Dực đứng trước mặt hai người, cảm thấy bất hạnh khi gặp phải một vị chủ nhân như thế, bất đắc dĩ cúi đầu nhìn đôi mắt trong suốt màu hồng phấn, đang do dự thì bỗng nhiên Linh Thư bị một đoàn viêm hỏa vây quanh, đợi đến khi độ nóng lui ra thì thiếu niên đã bị ném ra ngoài cửa sổ. (ác thật =.=)

“Nếu người chậm một chút thì người cũng biết kết quả sẽ như thế nào, trong Viêm Lạc cung không chỉ có mỗi một mình Xích Diêm tộc của chúng ta.” Hoặc là Linh Thư có thể tránh đi ánh nắng mà giết chết những người có mưu đồ đối với Yêu tộc, những người xem nhẹ Linh Thư có chết cũng không quan hệ đến Xích Diêm tộc.

Một vài người chết sẽ dẫn ra náo loạn, như vậy khách đến từ đại mạc ẩn nấp trong thành có thể có động tĩnh. Thờ ơ nhìn Dạ Dực từ cửa sổ bay xuống, Lăng Lạc Viêm nhếch môi lên, nếu Dạ Dực cứu Linh Thư quá nhanh thì rối loạn sẽ không thành, nhưng xem như giao Linh Thư cho Dạ Dực trừng phạt vậy.

Tóm lại đã nhiều ngày qua trong lòng của hân đều không thực thoải mái, nên tìm một chút việc để làm.

“Phân phó người của người mau điều tra vật thứ ba là gì, ta đi gặp Kiền Kỳ tộc trước.” Lăng Lạc Viêm liếc mắt nhìn Long Phạm, bị mất hứng khiến hân lúc này chỉ muốn đi tìm người khác để gây phiền toái.

“Lạc Viêm....” Long Phạm đi lên vài bước, đang muốn nói điều gì đó thì người trước mặt bỗng nhiên quay lưng, đôi mắt dưới mái tóc bạch kim nhú lại, có chút lãnh đạm, rồi lại có thể che đầy hoàn toàn nhiệt độ nóng rực trong đó, nhìn Long Phạm một lúc lâu rồi mới lên tiếng, “Bản tông chủ lệnh người ở trong tộc thu thập tin tức từ khắp nơi, không được tự tiện đi ra ngoài.”

Nếu Phong Trần Tuyết biết Long Phạm chưa hoàn toàn dung hợp linh lực thì không biết sẽ như thế nào.

Lại ngẩng đầu trừng mắt cảnh cáo Long Phạm, Lăng Lạc Viêm xoay người rời đi. Ở phía sau hân, tể ti của hân đương nhiên phát hiện ra sự lo lắng của hân, mỉm cười nhìn hân ly khai.

Sau khi Phong Trần Tuyết mất đi huyền hỏa thì đột nhiên linh lực lại tăng lên, Long Phạm hơi thoáng khép mắt lại, dưới đáy mắt trở nên thâm trầm.

Trên thực tế, hân cũng không muốn Lạc Viêm tiếp xúc quá nhiều với Phong Trần Tuyết, ngoại trừ đã tâm đối với Xích Diêm tộc thì ánh mắt Phong Trần Tuyết nhìn Lạc Viêm còn có ý tứ khác.

163. Quyển 4: Chương 163: Đồ Lân Di Bí

Đồ Lân Di Bí = Bí ẩn Đồ Lân lưu lại

Nhìn chăm chú bóng dáng rời đi của Lăng Lạc Viêm, trong lòng của Long Phạm lại suy nghĩ đến chuyện khác.

Kiền Kỳ tộc hỗn tạp các loại tộc, Phong Trần Tuyết phải chăng còn biết được chuyện đó.....hay là vì chấp nhất với Lăng Lạc Viêm trước kia.....Nhắm mắt tĩnh tâm, màu thanh lam nhạt nhạt mơ hồ lóe lên dưới thân sắc bình yên ung dung.

Từng nắm giữ huyền hỏa ngay trong thành này, lúc trước thanh thế của huyền hỏa như sấm sét bách nhân, rồi sau đó bị viêm hỏa cắn nuốt dung hợp, quy về trong tay một người, đúng như lời nói trong truyền thuyết ‘Viêm hỏa không hiện, huyền hỏa bất diệt’.

Huyền hỏa và viêm hỏa vốn là cùng một thể, hiện giờ huyền hỏa đã tiêu tán, nhưng quan hệ của Phong Trần Tuyết người từng nắm giữ huyền hỏa trong tay và Xích Diêm tộc vẫn chưa chấm dứt.

Có rất nhiều việc khi nhớ đến khiến người ta cảm thấy khó chịu, thà rằng không biết còn hơn..... Long Phạm nhắm mắt xoay người. Bên trong sự trầm tĩnh thản nhiên, không người nào có thể nhìn ra dưới đáy lòng của bạch y bào tề ti đang nổi lên những gợn sóng phập phồng.

Theo như lời của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm phân phó Ngân Diệu tộc điều tra vật thứ ba trong câu ca dao. Khi tiếng bước chân chậm rãi truyền đến, đám người Hoài Nhiễm đang chờ ở bên ngoài quả thực kinh hãi khi nhìn thấy Long Phạm quay lại. Ngoại trừ truyền đạt sự phân phó của vị Viêm chủ kia, Ngân Diệu vương năm xưa của bọn hắn bỗng nhiên nhắc đến——“Các ngươi hẳn còn nhớ rõ Đồ Lân lưu lại.....”

Hoài Nhiễm gật đầu, tộc nhân ở phía sau cũng cúi đầu không dám mở miệng, thần sắc cung kính. Thần nhân Đồ Lân lưu lại, bọn hắn làm sao dám quên.

“Quả nhiên chưa từng quên, như vậy thì quên đi có được hay không?” Chưa từng nghĩ đến, đáp lại bọn hắn chính là một câu như vậy, tựa hồ đang cùng bọn hắn thương lượng, tề ti một thân bạch y bào với phong thái ôn hòa lạnh nhạt đang đứng trước cửa sổ hỏi bọn hắn như thế.

Hoài Nhiễm sửng sốt há hốc mồm, chỉ có thể cất lên những âm tiết vô nghĩa.

Ánh mắt thản nhiên dừng trên người bọn hắn, hương sen thoang thoảng trong không khí như từ một nơi xa xôi nhẹ nhàng truyền đến. Ngay ở trước mắt bọn hắn, tông chủ vứt bỏ hết thấy tộc nhân, thậm chí phản bội cả thần nhân Đồ Lân?!

Đối mặt với bạch y bào nam nhân, mấy trăm năm tôn sùng khiến Hoài Nhiễm không dám đưa ra bất cứ một lời chất vấn nào, chỉ có thể cứng đờ im lặng mà gật đầu. Dưới ánh mắt bình thản trầm tĩnh đang chăm chú nhìn bọn hắn, tất cả mọi người đều suy sụp thối lui.

“Ngươi lại giấu diếm hắn chuyện gì?” Một con ngân hồ thật lớn hiện ra giữa không trung, không biết đã ẩn nấp ở trong phòng từ khi nào, đôi mắt lấp lánh ánh kim không nhìn Long Phạm mà nhìn lên giữa không trung, tự nói một mình, “Lúc trước Hách Vũ đem lực lượng cấp cho Xích Diêm tộc, còn Đồ Lân thì lựa chọn Ngân Diệu. Xích Diêm tộc đã kế thừa tâm nguyện của Hách Vũ, không biết Đồ Lân đã lưu lại cho Ngân Diệu là cái gì.”

Ngửa đầu, lắc lắc chiếc đuôi thật dài ở phía sau, cũng như lúc xuất hiện đột ngột, ngân hồ một lần nữa vô tung vô tích biến mất giữa không trung. Long Phạm dường như không hề có cảm giác đối với lời nói của nó, nâng bàn tay trống không lên trước mặt, thần sắc phức tạp.

Hách Vũ lưu lại cho Xích Diêm tộc một sợi diễm vũ, một câu ca dao cứu thế. Còn Đồ Lân lưu lại cho Ngân Diệu tộc chính là.....

Thở dài cười khẽ, Long Phạm buông tay, cũng đem vật vô hình trong lòng bàn tay buông xuống, hắn xoay người rời đi.

Ở một nơi khác, Lăng Lạc Viêm hoàn toàn không biết việc này, hắn đang muốn gặp Phong Trần Tuyết của Kiền kì tộc. Mặc dù không nghĩ đến lúc này đơn độc đối mặt Phong Trần Tuyết thì nam nhân kia sẽ có thái độ như thế nào. Nhưng hắn làm sao cũng không ngờ, khi vừa tiến vào phòng liền nhìn thấy một màn trước mắt.

Âm thanh thân thể chạm vào nhau cùng tiếng rên rỉ của thiếu niên vang lên, tiếng thở dốc của người nam nhân lúc này tràn đầy tình dục, động tác hung bạo bộc phát lửa tình, trong căn phòng lấp kín nhiệt độ ẩm ướt nóng rực, hơi thở nồng nặc tình dục lan tỏa trong không khí cũng đủ khiến kẻ khác mặt đỏ tim đập, dục vọng dưới đáy lòng cũng bị dao động.

Đối với người cũng vừa mới bị đánh gãy chuyện này, thật sự là một đả kích không nhỏ cũng không lớn. Lăng Lạc Viêm nhìn thấy tình cảnh trước mắt, hắn cảm thấy hơi ngoài ý muốn, thoáng nhíu mi rồi lập tức mang

theo vài phần ý cười, thản nhiên đi vào.

Phong Trần Tuyết đang đặt thiếu niên trên án thư, y phục của hắn vẫn hoàn hảo, ngoại trừ dục vọng trên mặt thì còn mang theo một vẻ hung tàn nào đó, như là đang phát tiết bất mãn, tựa hồ phải đem thiếu niên ăn tươi nuốt sống, động tác cuồng dã khiến thiếu niên hô khóc không ra tiếng, cũng không ngừng nghên hợp, sớm đối với việc ngoài thân hoàn toàn mất đi cảm giác.

Ánh mắt của Lăng Lạc Viêm không hề e dè, mang theo hứng thú đánh giá trên người Phong Trần Tuyết cùng thiếu niên kia, “Không báo một tiếng mà đã đến đây, bản tông chủ dường như đến không đúng lúc.”

Trong miệng nói như vậy nhưng hắn đã ngồi xuống ghế, bắt chéo hai chân thưởng thức tình cảnh trước mặt, ánh mắt dò xét trên thân thể hai người, rốt cục khiến Phong Trần Tuyết không thể tiếp tục.

Thối lui thân, Phong Trần Tuyết để cho người hầu đem thiếu niên vẫn còn đang mê man lui xuống. Theo ánh mắt đánh giá của Lăng Lạc Viêm, Phong Trần Tuyết nhìn xuống y hạ bị lấy dính một đồng hỗn độn, hắn sửa sang lại y phục rồi điềm nhiên đi đến trước mặt Lăng Lạc Viêm.

“Viêm chủ đại giá không biết là vì chuyện gì?” Ánh mắt sáng rực giống như dục vọng lúc trước vẫn chưa kịp lui ra. Sau khi mất đi huyền hỏa, đồng tử trong mắt của Phong Trần Tuyết vẫn còn pha lẫn lồi hỏa khí. Ánh mắt nhìn Lăng Lạc Viêm vẫn trước sau như một mang theo một điều gì đó khó có thể giải thích.

“Muốn đến hỏi Phong tông chủ có tìm được manh mối gì hay không. Kiền Kỳ tộc cũng là một trong những đại tộc đương thời, không có khả năng đối với vật liên quan đến thiên kiếp mà không hề biết một chút gì.” Cho đến lúc này, hắn càng cảm thấy cái gọi là thiên kiếp, cái gọi là ca dao cứu thế tựa như một vở diễn sớm được người khác an bài chu đáo. Hắn thật phần có hứng thú đối với người nào đã an bài những việc này.

“Không có manh mối.” Phong Trần Tuyết không hề suy nghĩ mà quả quyết trả lời, hắn xoay lưng cười lạnh, “Không nghĩ đến Viêm chủ cũng có một ngày phải đi nhờ vả người khác, Xích Diêm tộc bất quá chỉ như thế, chẳng lẽ trong tộc không còn người nào hay sao?”

“Xích Diêm tộc bất quá chỉ như thế, mà người Phong Trần Tuyết không phải cũng muốn có được hay sao, đừng nói cho ta rằng người đã hết hy vọng đối với tộc của ta như vậy.” Lăng Lạc Viêm giễu cợt, dã tâm của Phong Trần Tuyết chưa bao giờ lui ra, ‘Lăng Lạc Viêm’ trước kia cũng bởi vì vậy mà gián tiếp phải chết.

“Không sai, ta Phong Trần Tuyết của Kiền Kỳ tộc chưa bao giờ che giấu ý đồ, tế ti của người thì không phải như thế, thân là Ngân Diệu vương ở trong Xích Diêm tộc mấy trăm năm, cho dù xưng thần đối với người nhưng không biết có thể đợi được đến bao lâu. Ngân Diệu tộc, chỉ sợ phải hợp lại hai tộc của người và ta thì mới có thể kháng cự. Người nghĩ rằng hắn sẽ vì người mà vứt bỏ một cường đại lực lượng như thế?”

“Phong Trần Tuyết, nếu người đang cố ý muốn ám chỉ cái gì thì ta khuyên người có lẽ nên tỉnh lại thì hay hơn.” Lăng Lạc Viêm đứng dậy, lời nói của Phong Trần Tuyết đúng là đã đánh trúng nhược điểm của hắn, đã nhiều ngày chiến tranh lạnh cũng bởi vì hắn giận Long Phạm cố ý giấu diếm, nhưng..... “Chuyện của ta và hắn không đến phiên người xen vào, đừng quên ta không phải Lăng Lạc Viêm trước kia. Nói với ta những thứ này, không bằng nói cho ta biết làm thế nào người có thể lấy lại lực lượng đã bị mất trước đó?”

Hắn không phải Lăng Lạc Viêm trước kia.....Phong Trần Tuyết trầm mặt, điểm này hắn đương nhiên biết.

Nhìn chăm chú một thân hỏa sắc, hắn lại nhớ đến ở Vọng Thiên Thai lúc trước, suýt nữa chết trong tay hắn, viêm hỏa bùng cháy rực rỡ, thu lấy huyền hỏa trong tay của hắn rồi dung hợp, sau đó hồi sinh hậu thế, bỏ đi dung mạo thiếu niên, trở thành một người như trước mất.....

“Nhìn ta như vậy, đừng bảo là nhìn lầm ta thành hắn? Nhưng bản tông chủ thì không nhìn lầm, bộ dáng của thiếu niên mới vừa rồi thật ra cũng có chút tương tự với bộ dáng thiếu niên trước đó của ta. Ngay cả trên giường, người cũng phải tìm một người tương tự so với Lăng Lạc Viêm trước kia, đủ để chứng minh cho đến ngày hôm nay người vẫn chưa quên hắn, hơn nữa ta tin rằng người thủy chung vẫn chưa buông tha Xích Diêm tộc của ta.”

Lăng Lạc Viêm cười khê một tiếng, không biết nên khen Phong Trần Tuyết si tình hay là giễu cợt Phong Trần Tuyết đang tự lừa gạt bản thân. Ánh mắt của Phong Trần Tuyết lúc nào cũng như đang tìm kiếm bóng dáng thiếu niên trên người của hắn, tìm kiếm Lăng Lạc Viêm lúc trước.

“Nếu ta nói mới vừa rồi là chiếu theo bộ dáng của ngươi mà tìm thì sao?” Bỗng nhiên đến gần, đôi mắt thâm thúy của Phong Trần Tuyệt như lan ra nhiệt độ thiêu đốt, hắn nói một câu như vậy.

Chỉ tiếc, bất luận tìm bao nhiêu người tương tự cũng không thể có được vẻ mị hoặc như người ở trước mắt.

Nhớ lại dĩ vãng, dưới đáy mắt của hắn rốt cục lộ ra đau xót, mà phần đau xót kia lại hiển lộ cùng với sự tàn nhẫn cay nghiệt.

Một lần nữa trải qua sinh tử, từ chết mà sống lại, bị viêm hỏa luyện hóa, thân thể trải qua thống khổ đau đớn là thuộc về thiếu niên kia của hắn. Bị phong ấn sinh trưởng, thiếu niên luôn dùng vẻ lạnh lùng ngạo mạn để che giấu sự yếu ớt, cho dù hồn phách không còn tồn tại thì chuyện này thủy chung sẽ không thay đổi.

“Lăng Lạc Viêm, mặc kệ hồn phách của ngươi từ đâu mà đến, khối thân thể này vẫn là của hắn. Ta không thể tìm được hắn, cũng giết ngươi không được, như vậy hắn lưu lại khối thân thể này, hết thấy những gì hắn để lại ở thế gian này đều phải thuộc về ta!”

Ánh mắt thẳng tắp như mũi tên sắc bén, hơi thở nặng nề mà hung bạo kéo đến, những lời này đột nhiên làm cho ánh mắt của Lăng Lạc Viêm nhất thời run rẩy.

Lời này của Phong Trần Tuyệt đồng nghĩa với tuyên chiến, cho đến tận hôm nay mới xé rách sự yên bình sau trận chiến ở Vọng Thiên Thai, tất cả kính cẩn cùng thuận theo lúc trước của Phong Trần Tuyệt đều là vì che giấu và trì hoãn, rốt cục hắn đã xác định được điểm này.

“Kẻ giết một con Yêu tộc còn lại chính là ngươi?” Lăng Lạc Viêm bỗng nhiên nâng mắt lên, thần nhiên vừa mỉm cười vừa nói, “Đồng bọn của Linh Thư, Lăng. Có được nàng thì sẽ có được linh lực vô tận, ngươi chiếm được nàng cũng lợi dụng nàng để khôi phục linh lực, thậm chí còn mạnh hơn lúc trước. Rồi sau đó lợi dụng Linh Thư để làm cho tộc ta đại loạn. Chỉ tiếc ngươi tính sai, cuối cùng gây ông mà đập lưng ông.”

Cuối cùng chiếm được ưu đãi vẫn là Xích Diêm tộc của hắn, lúc ấy nhận thấy Phong Trần Tuyệt khác thường thì hắn và Long Phạm đã hoài nghi sự xuất hiện đột ngột của Phong Trần Tuyệt.

“Vốn tưởng rằng ngươi đi tìm Yêu tộc, hiện giờ xem ra hắn là đã có ý đồ khác. Đối với Yêu tộc vô cùng hiểu biết, thậm chí thủy chung giấu diếm tung tích những người ẩn dật đó, ắt hẳn bọn họ đến từ phương Bắc. Thời khắc phùng ma ngươi vội vàng mà đi chính là vì cùng những người đó gặp mặt, việc này ta không nói sai chứ?”

Ánh mắt của Phong Trần Tuyệt dần dần thâm trầm, không hề phủ nhận, thậm chí vừa cười vừa đáp, “Không sai, ngươi nói đúng hết rồi, chỉ tiếc cũng đã muộn, nữ nhân Yêu tộc kia đã chết. Muốn nhanh chóng khôi phục lực lượng thì ta chỉ có thể không ngừng sử dụng nàng, quả thật hiệu quả cũng không tồi.”

Hung bạo điên cuồng, tàn nhẫn quyết tuyệt, đây mới chính là Phong Trần Tuyệt mà lúc trước hắn đã gặp qua.

Lăng Lạc Viêm nhếch môi, quả nhiên như hắn dự đoán, hôm nay hắn đến đây chính là để xác minh suy đoán của mình, ở phía sau Kiền Kỳ tộc còn có người khác... “Ngươi muốn Xích Diêm tộc? Hảo, không bằng chúng ta cứ chờ xem, kế tiếp ai thắng ai thua, bản tông chủ thật muốn biết ngươi làm cách nào để chống lại lực lượng của hai tộc.”

Viêm hỏa tràn lan trên mái tóc bạch kim, ngũ thanh sắc bén bách nhân vang lên giữa không gian nặng nề. Đối với lời nói của hắn, Phong Trần Tuyệt chậm rãi nâng lên khóe miệng, tiếng cười thâm trầm mà lại điên cuồng tựa như hắn đã nói sai điều gì đó, đợi đến khi tiếng cười lắng dịu, nam nhân một thân hắc y lộ ra vài phần quỷ bí.

“Lăng Lạc Viêm, ngươi quá sai lầm, ngươi có từng nghĩ tới vì sao ta lại nắm giữ huyền hỏa lực, nếu là Hách Vũ lưu lại viêm hỏa vì sao lại chia ra làm hai cổ lực lượng. Huyền hỏa phải bị diệt đi thì viêm hỏa mới được sinh ra?”

Lăng Lạc Viêm ngăn người, việc này hắn chưa bao giờ nghĩ đến.

“Kiền Kỳ tộc cho tới bây giờ đều không phải địch nhân của ngươi. Hai tộc của chúng ta đã sớm có quan hệ sâu xa. Lúc trước Hách Vũ đem lực lượng chia thành hai phần, Xích Diêm tộc ở ngoài sáng, Kiền Kỳ tộc ở

trong tối. Huyền hỏa lực chính là viêm hỏa lực, Xích Diêm tộc và Kiền Kì tộc vốn là quang và ảnh, quang ảnh phải hợp chung, cuối cùng người đứng trên thế gian này không phải là người, mà là ta.”

Lời nói thâm trầm quỷ bí phiêu tán, lưu lại dấu vết giống như bị thiêu đốt, tựa hồ ngay cả không khí cũng bị lửa nóng lan tràn, Phong Trần Tuyết nói ra lời này tuyệt đối không phải trò đùa.

“Những việc này từ đâu mà ngươi biết?” Đường cong bên khóe môi không còn mang theo ý cười. Dưới đáy mắt của Lăng Lạc Viêm xẹt qua một tia sắc bén đầy nguy hiểm. Chẳng lẽ Phong Trần Tuyết đến nay chấp nhất đối với Xích Diêm tộc không phải chỉ vì dã tâm?

“Không chỉ như vậy, ta còn biết chuyện khác...” Sắc mặt của Phong Trần Tuyết bỗng nhiên trở nên nghiêm trọng, cực kỳ chậm rãi mở miệng nói, “Ca dao cứu thế là Hách Vũ lưu lại, thiên kiếp là do Đồ Lân mưu tính. Kế thừa Hách Vũ lực chính là ngươi, nhất định muốn tiêu diệt thế gian chính là vị tể ti kế thừa Đồ Lân lực của ngươi, có cần ta nhắc nhở Đồ Lân lực đại biểu cho điều gì không?”

Đồ Lân, sức thủy lực chính là để tịnh hóa, tịnh hóa hết thảy những vật không thuần khiết của thế gian.

Một khi oán khí ở nhân gian nổi lên khắp tứ phía, oán linh tàn sát bừa bãi, yêu ma hoành hành, tất cả phải hoàn toàn bị hủy diệt, hết thảy quay trở về ban sơ.

Hách Vũ lưu lại một sợi diêm vũ và câu ca dao cứu thế, Đồ Lân lưu lại chính là.....lực lượng dùng để hủy đi hết thảy thế gian.

Giải khóa linh ấn, Ngân Diệu Vương quay về, chúng thần chờ nghe hiệu lệnh của tông chủ —— lời nói của Ngân Diệu tộc, hiệu lệnh bọn hắn chờ đợi chính là thiên kiếp diệt thế, là hiệu lệnh hủy diệt chúng sinh khắp thiên hạ.

Việc này làm sao Long Phạm không biết, như thế nào lại không biết?

Hạ xuống đường cong bên khóe môi, huyết sắc trên mặt Lăng Lạc Viêm thản nhiên thối lui, trong đầu trở nên hỗn loạn. Long Phạm, người bảo ta làm sao có thể tin người?

164. Quyển 4: Chương 164: Chiến Tranh Lạnh

Nghiến răng kiềm nén, nhưng những cảm thụ phức tạp nổi lên cuộn cuộn ở trong lòng không thể dễ dàng khống chế, dường như chỉ trong khoảnh khắc đã bị dòng lũ nhấn chìm, không biết thân xác trôi giạt về đâu. Toàn tâm tin tưởng chỉ đổi lấy một tiếng sụp đổ âm ầm rền vang. Bất ổn dao động trong lòng vừa mới được trấn an thì chân tướng thật sự lại bị vạch trần, tựa như sóng lớn cuộn trào mãnh liệt cơ hồ nhấn chìm hẳn xuống lòng đại dương sâu thẳm.

Long Phạm thân là tể ti cũng là người kế thừa Đồ Lân lực, nam nhân kia đã ở trước mặt tất cả mọi người để chứng minh lòng trung thành với hắn, biết rõ hắn hận nhất chính là bị lừa gạt, vì sao lại còn muốn giấu diếm?

Mấy ngày nay chưa hoàn toàn dung hợp linh lực ngàn năm, thậm chí còn vượt ra ngoài dự tính, trong đó còn bao hàm lực lượng của thần nhân Đồ Lân lưu lại, có được lực lượng như vậy nhưng lại ở trước mặt hắn trên đũa tính kế, tỏ ra suy nhược, dùng ái ngữ khiến hắn động tâm không thôi. Long Phạm như vậy, đến tột cùng là chân thật hay là giả dối?

Giả sử Long Phạm chính là Long Phạm, chưa bao giờ mang thân phận Ngân Diệu vương, chưa bao giờ có được lực lượng mà Đồ Lân lưu lại, hắn làm sao lại có thể hỗn loạn đến mức này?

Không biết chính mình bằng cách nào mà rời đi, chờ đến khi Lăng Lạc Viêm phục hồi tinh thần thì đã đứng trước cửa phòng của hắn.

Nửa ngày trước hắn vẫn còn ở trong đó, thiếu chút nữa đã cùng nam nhân mặc bạch y bào ôm nhau rồi giao triền, dùng đôi môi nóng bỏng cùng hai tay thiêu đốt thân thể lẫn nhau. Nhưng lúc này, dưới ánh nắng ầm áp giữa bầu trời quang đãng, đáy lòng của hắn lại trống rỗng không còn một chút nhiệt độ. Trong khoảnh khắc bỗng nhiên cảm thấy vô lực đến mức cả tức giận cũng không còn nữa.

Trong đầu là một mảnh mờ dần, từ lúc nghe Phong Trần Tuyết nói những lời đó, hoàn toàn vạch trần hết thấy những bí ẩn của Hách Vũ và Đồ Lân, hẳn biết những điều đó không phải giả dối, nhưng cũng không thể không đi chứng thật.

“Ngải....” Hắn vừa lên tiếng thì ngân hồ liền xuất hiện trước mặt. Nó lưu ý hắn không còn xưng nó là “Tiểu Ngải”,

“Nói cho ta biết....” Ý cười lạnh lùng cùng thâm tình đã sớm lui ra, khuôn mặt tuấn mỹ tà khí giờ khắc này chỉ còn sót lại thần sắc mờ mịt mông lung. Ngải nhìn vào đôi mắt mị hoặc như lửa, chỉ nhìn thấy một màu u ám nặng nề, che giấu hết thấy phập phồng xuống đáy lòng.

Nguyên lai hắn đã biết đến việc mà người kế thừa Đồ Lân không muốn cho hắn biết. Ngải giật mình, không cần hắn hỏi lại, nó bắt đầu tự thuật những chuyện thời thượng cổ.

Thân là linh thú của Hách Vũ, nó biết không ít chuyện, nhưng cũng không hoàn toàn rõ ràng. Bị phong ấn trong Phù Sinh Cảnh, chức trách của nó vốn là trông coi ma vật bị phong ấn trong đó, bắt quá nó hiểu, vị chủ nhân ở trước mặt muốn biết không phải chỉ đơn giản như vậy.

Theo lời Ngải, thời gian bắt đầu xoay chuyển, lùi về ngàn vạn năm trước, thời thượng cổ như nước chảy xuôi dòng. Trong lúc tự thuật, ánh tà dương đã bắt đầu thâm trầm. Giải đáp của Ngải đã nghiệm chứng lời nói của Phong Trần Tuyết.

Lăng Lạc Viêm phát tay làm cho nó lui ra, đem những gì biết được chấp vá thành một mảnh hoàn chỉnh. Dưới ánh nắng hoàng hôn, thân ảnh hồng sam lẳng lẳng đứng thẳng, những rặng mây đỏ của buổi chiều tà làm sắc trời trở nên đỏ rực, không gian xung quanh dường như đang quay về với thời quá khứ xa xôi.

Hách Vũ Đồ Lân vì một lần cứu vãn thiên kiếp mà hao hết tâm lực, sau đó đem linh lực truyền lại cho hậu nhân, cuối cùng lực tấn mà tiêu tán khỏi thể gian. Nhưng nhân loại so với hạo kiếp chưa bao giờ có sự biến chuyển, lòng người cho đến bây giờ vẫn không thay đổi.

Cũng vì vậy mà ơn thần sau đó bị tiêu tán, ác niệm nổi dậy khắp tứ phía, hậu quả là tự hủy diệt. Kết cục đã sớm được an bài rất tốt, trước khi thiên kiếp chân chính giáng xuống, đem hết thấy thể gian hoàn toàn diệt trừ để cứu vãn vạn vật sinh linh.

Hách Vũ và Đồ Lân đã sớm trải qua hạo kiếp diệt thể, dùng lực của bản thân để vãn hồi chúng sinh trên thể gian, đồng thời cũng an bài sẵn một con đường. Hách Vũ lưu lại một câu ca dao, Đồ Lân lưu lại là lực diệt thể. Cái gọi là thiên kiếp đã nằm trong tính toán của hai người, sinh hay tử, sử dụng Hách Vũ lực và Đồ Lân lực như thế nào, hẳn và Long Phạm ngay từ khi bắt đầu đã đứng ở hai phe đối địch.

Hắn nên biểu lộ thái độ như thế nào? Là cười to hay là giận dữ?

Biết hết thấy, chi bằng không biết. Nếu vứt bỏ những thứ này, hắn vẫn là hắn, Long Phạm cũng chỉ là Long Phạm, thiên kiếp cứu thể nguyên lai chỉ là một vở diễn, một kịch bản đã được người ta viết rất tốt mấy ngàn vạn năm trước, chỉ có thể chiếu theo an bài mà diễn thật tốt. Hắn và Long Phạm đã sớm bị sắp xếp, thiên địa và vạn vật cũng sớm bị tính kế.

Hách Vũ Đồ Lân, thần nhân của thể gian. Giễu cợt, phát ra một tiếng cười lạnh, tất cả cảm xúc bùng nổ đến cực hạn cuối cùng quay trở về bình ổn, Lăng Lạc tỉnh táo lại, cảm thấy thật buồn cười khi quá khứ hắn cũng từng là diễn viên, tốt xấu gì cũng có quyền được lựa chọn kịch bản. Nhưng đến nơi này, nắm được quyền lợi cùng lực lượng mà khó có người có thể đối địch, thế nhưng lại bị hai người đã chết tính kế.

Còn có Long Phạm, tế ti của hắn——“Hảo tâm” giấu diếm hắn, hắn phải làm thế nào để hồi báo?

Cẩn chặt môi, phát ra một tiếng hừ nhẹ, thân ảnh hồng sam dưới ánh hoàng hôn hiện lên một màu đỏ rực, chờ đến khi xuất hiện trước mặt Long Phạm, dưới mái tóc bạch kim không còn là vẻ điềm nhiên như trước, chỉ còn sự lạnh lùng hiển lộ rõ ràng.

“Tế ti, bản tông chủ có nên cảm tạ người hay không? Nghe Ngải nói, người vì ta mà phản bội cả thần nhân Đồ Lân. Nhưng cho dù người làm cho Ngân Diệu tộc quên đi trách nhiệm mà Đồ Lân lưu lại, thì trên người của người vẫn còn Đồ Lân lực. Như vậy cũng không thay đổi được chuyện người lại một lần nữa lừa ta.”

Ngữ thanh mang theo ý cười cũng giống như đôi mắt đang nhìn Long Phạm, bên trong mị sắc tà khí chính là lạnh lùng chế nhạo. Tựa như mới đến từ nơi dị thế, toàn thân phòng bị lại tràn đầy lửa nóng mê người.

Đối mặt với một đôi mắt như vậy, nghe Lăng Lạc Viêm xưng hô, nét trầm tĩnh bình yên của bạch y bào nam nhân cuối cùng cũng bị phá vỡ. Từ trên mặt của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm có thể biết rõ Phong Trần Tuyết quả thật như hắn đã suy nghĩ, biết được một ít chuyện không nên biết, lại đem toàn bộ nói cho người trước mặt.

“Lúc này ta sẽ không giải thích, cho dù là giải thích thì e rằng Lạc Viêm cũng không chấp nhận. Ta quả thật là cố ý giấu diếm, Lạc Viêm tính toán thế nào, cùng ta tiếp tục hay là buông tay ở đây?”

Lăng Lạc Viêm có được một câu trả lời không phải giải thích cũng không cần giải thích mà là một vấn đề như vậy. Ở trước mặt hắn, sự trầm tĩnh thần nhiên của Long Phạm hoàn toàn không thể tìm thấy, tựa hồ ẩn chứa vài phần ưu tư, nhưng trong ánh mắt thâm tình không hề có áy náy cùng xin lỗi. Thật sâu nhìn hắn chăm chú, lúc này hỏi chính là muốn một đáp án từ hắn.

Hai người đối mặt, ánh mắt giao nhau khiến cho không khí dường như cũng pha lẫn giữa tình ý ái muội và lạnh lẽo nghi ngờ. Từng bị phản bội vì vậy đối với lòng người chưa bao giờ gửi gắm hy vọng, chỉ hiểu được phải nắm bắt bảo toàn lực lượng của chính mình. Đến hôm nay, hắn rốt cục không thể không đối diện với sự lựa chọn.

Là lựa chọn hoàn toàn tin tưởng hay là quay lưng bỏ đi, từ nay về sau là địch.

Một người kế thừa Hách Vũ lực có chức trách cứu thế, một người kế thừa Đồ Luân lực đảm đương nhiệm vụ diệt thế. Đây là một trò đùa?

Đối với hết thảy những việc này cùng với ý đồ cố tình giấu diếm của Long Phạm, hắn vốn tưởng rằng sẽ có được một đồng giải thích, không nghĩ đến nam nhân xảo quyết này không hề nói bất luận điều gì, trong tình huống như vậy lại bắt hắn làm ra quyết định.

Lăng Lạc Viêm xông lên phía trước, nắm chặt y bào của Long Phạm, ngữ thanh ác liệt, “Chỉ cần lực lượng của ngươi hoàn toàn dung hợp, khôi phục Đồ Luân lực thì có khả năng hủy thiên diệt địa, tùy thời đều có thể mang người rời khỏi Xích Diêm tộc, mỗi một tộc nhân của ngươi đều đang chờ đợi hiệu lệnh của ngươi, vậy mà ngươi còn hỏi ta?!”

Long Phạm cầm chặt hai tay của Lăng Lạc Viêm trên cổ áo của hắn, nụ cười hơi hợt mang theo vài phần bất đắc dĩ cũng ẩn chứa hàm nghĩa khó có thể giải thích, nhẹ giọng hỏi, “Chuyện của ta và Lạc Viêm bắt đầu từ khi nào thì có quan hệ đến Hách Vũ và Đồ Luân?”

Lăng Lạc Viêm bị Long Phạm ôm chặt, giữa hương thơm thoát tục nhàn nhạt vây quanh, hắn không thể nhìn thấy Long Phạm dùng loại vẻ mặt nào để nói ra lời này, chỉ nghe thấy ngữ thanh mềm nhẹ ngay tại bên tai đang vang lên, “Lạc Viêm vốn không xem việc cứu thế ở trong mắt, chẳng lẽ thật sự để ý đến lực lượng mà chúng ta kế thừa như vậy hay sao? Từ khi biết thân phận của ta thì ngươi đã giận ta vì giấu diếm, quả thật là ta sai, nhưng đến nay Lạc Viêm vẫn chưa thôi tức giận, thật sự chỉ là vì ta đã lừa gạt ngươi?”

Hắn tức giận thật sự chỉ vì Long Phạm cố ý giấu diếm? Giọng nói ôn nhu mang theo một tiếng sấm nổ giáng xuống đáy lòng, đồng tử của Lăng Lạc Viêm đột nhiên thu lại, hắn lui về sau từng bước, “Ngươi...”

Long Phạm có thể nhìn thấu hắn?

Tâm tư thâm trầm xảo quyết gian trá, lại dùng ôn nhu tao nhã khoan thai để che giấu, Long Phạm, tế ti của hắn đã sớm biết hắn tức giận không phải chỉ vì Long Phạm cố ý giấu diếm, không phải chỉ vì lực lượng của cả hai là đối lập. Cho dù biết được Đồ Luân lực dùng để diệt thế, nhưng đây lòng phật phùng dao động cũng không phải bởi vì thân phận cùng lực lượng của hai người bọn hắn.

“Lạc Viêm...” Tiếng gọi nhẹ nhàng của Long Phạm ôn nhu đến khắc cốt ghi tâm, nhưng hắn lại rõ ràng nghe được trong đó đang che giấu ý cười, cái loại trầm tĩnh có thể nhìn thấu hết thảy. Cũng như trước kia, Long Phạm đã sớm hiểu rõ hắn.

“Câm miệng!” Lăng Lạc Viêm quay đầu đi, tiếng cười khê dục dần đến tận xương cốt vẫn chưa lắng dịu, tức giận dưới đáy lòng làm cho hắn thịnh nộ trừng mắt, đem đôi môi đang hiện lên ý cười cắn nuốt vào

miệng.

Tàn sát bữa bãi trên môi Long Phạm, hơi thở dồn dập nóng như lửa, cuồng loạn khiêu khích. Đôi môi không dày cũng không mỏng, hình dáng hoàn mỹ cùng mùi hương gợi dậy dục vọng ham muốn, cực kỳ thích hợp để ôm hôn, hương vị hoàn mỹ đến mức khiến hấn không muốn thả ra. Nhưng chủ nhân của đôi môi này lại làm cho hấn hận đến mức thiếu chút nữa đã muốn hung hăng cắn xuống.

Môi và lưỡi không ngừng dây dưa cọ sát vào nhau, Long Phạm hoàn toàn không kháng cự nụ hôn ngang tàn bạo ngược của Lăng Lạc Viêm, ngược lại hấn lại rất hoan nghênh. Đầu lưỡi nhấm nháp được hương vị huyết tinh, cho đến khi nụ hôn kịch liệt không có dấu hiệu thối lui, hấn nhẹ nhàng gọi tên Lăng Lạc Viêm, không ngừng thì thầm bên tai tình nhân, “Lạc Viêm.....cho dù người ở bên cạnh ta....đã nhiều ngày qua ta vẫn nhớ người....”

Long Phạm đang ôn nhu hoan hỷ đưa hai tay du di trên người Lăng Lạc Viêm thì bị hấn đẩy ra. Lăng Lạc Viêm liếm đi huyết sắc ở bên môi, sửa sang lại ngoại bào trong lúc bất tri bất giác đã bị buông lỏng, nâng lên đôi mắt lạnh khốc đầy tà mị, “Bản tông chủ bảo người câm miệng!”

Hấn phần nộ xoay người rời đi, đã nhiều ngày đến tột cùng tính làm cái gì, nam nhân này đã sớm nhìn thấu hấn nhưng lại phối hợp diễn xuất với hấn? Bất luận hấn tha thứ hay là không tha thứ, để ý hay là không để ý, đã sớm bị nhìn ra hết sức thấu triệt, quả thực là....

Hít sâu một hơi, nuốt xuống lời chửi mắng đang muốn tuôn ra khỏi miệng, hấn lạnh lùng nói với người ở sau lưng, “Truyền lệnh ta, ngày mai triệu tập các tộc đến nghị sự điện, ta có việc cần nói.”

“Ân, Long Phạm tuân lệnh.”

Giọng nói từ phía sau truyền đến vẫn ung dung như trước, thậm chí là đang mỉm cười. Cái loại hiểu rõ hấn làm cho hấn thẹn quá hóa giận, mỗi khi một mình đối mặt với hấn thì tế ti của hấn sẽ thường xuyên kéo xuống lớp nguy trang bên ngoài, để lộ ra bộ mặt không người nào biết, tất cả tâm cơ ác liệt đều không hề che giấu, cũng như mới vừa rồi.

Rốt cục nhện không được đành phải thấp giọng mắng một câu, Lăng Lạc Viêm phát tay rời đi, tư vị dưới đáy lòng khó có thể dùng ngôn từ để hình dung. Đối với người nam nhân này, dạo gần đây hấn thường xuyên có loại cảm giác cực kỳ yêu cũng cực kỳ hận.

Ai cũng không thích đáy lòng bị người khác hoàn toàn nhìn thấu, nhưng người này lại chính là Long Phạm, hấn có thể làm gì bây giờ?

Sau khi hấn rời đi, bạch y bào tế ti thản nhiên nhìn chăm chú. Đã nhiều ngày qua tông chủ đối với hấn quá mức lạnh nhạt. Thiếu chút nữa hai người đã quay trở về lúc bắt đầu, hấn thật không muốn làm cho Lăng Lạc Viêm biết đến sự tình bị người khác nói ra, khiến tâm tư của hấn cũng chỉ có thể phập phồng lên xuống.

Lạc Viêm ngoại trừ giận hấn giấu diếm còn có bất an, hấn làm sao lại không thể nhìn ra. Hấn vốn muốn tận lực an ủi, đáng tiếc tông chủ của hấn không cho hấn cơ hội....

Như thế, chiến tranh lạnh tiếp tục, bất quá nguyên nhân lần này rất tế nhị.

Mãi cho đến ngày thứ hai, Viêm chủ của Xích Diễm tộc cũng không nói một câu với tế ti của hấn, mệnh lệnh của hấn được truyền đạt, các tộc tụ hợp trong Viêm Lạc cung, những người có mặt đều là thủ lĩnh các tộc. Phong Trần Tuyết của Kiền Kỳ tộc nhìn thấy chiếc ghế trống không bên cạnh Lăng Lạc Viêm liền lộ ra ý cười lạnh lùng không rõ hàm nghĩa, các tộc khác không biết nội tình nên chỉ nhìn lên hồng y nam nhân đang ngồi trên ghế chủ tọa.

“Ma vật hoành hành tứ phương, cứ tiếp tục như thế này cho dù thiên kiếp chưa giáng xuống thì thế gian cũng đã đại loạn. Mọi người đều là linh giả, đã đến lúc phải bảo hộ sinh linh thiên hạ....”

Giống như trưng cầu ý kiến của mọi người, nam nhân mặc hồng y với mái tóc bạch kim hướng đến mọi người trông lại, đôi mắt tà khí mang theo ý cười, lời nói thờ ơ như đang tán gẫu, nhưng các tộc đối với thái độ của hấn như vậy cũng không dám lộ ra nửa điểm bất mãn, vội vàng gật đầu.

165. Quyển 4: Chương 165: An Tâm

“Viêm chủ nói rất đúng, linh giả chúng ta vốn nên bảo vệ an nguy của bách tính, lần này tụ hợp cũng là vì tìm kiếm kế sách lâu dài đối với việc này, xem như an bài lực lượng của các tộc.” Nhìn thấy trên mái tóc bạch kim lấp lánh ánh sáng màu đỏ, nhớ lại ngày ấy chứng kiến trên đại điện, có người liền vội vàng bày tỏ thái độ.

Các tộc khác cũng giống như vậy, sôi nổi tỏ vẻ nguyện ý được phân công nhiệm vụ.

Vị Viêm chủ này vốn là đấng cứu thế trong câu ca dao, lại có viêm hỏa lực, Lôi Lạc thành từng bị hấn dùng viêm hỏa khuynh thiên để hủy diệt, hiện giờ trống trải như tử địa. Có được lực lượng đáng sợ như vậy, người nào dám không tuân theo ý tứ của hắn.

Càng huống chi còn có vị tể ti kia. Tể ti Long Phạm không chỉ đại biểu ngàn năm linh lực không người nào có thể đối địch, còn có trăm ngàn dân của Ngân Diệu tộc phục tùng. Tuy hai tộc không nói rõ sẽ hợp thành một, nhưng theo tình huống ngày ấy thì hai cổ lực lượng dường như đã nằm trong tay của vị Viêm chủ Xích Diêm tộc, điểm này không còn gì để nghi ngờ.

Dưới tình thế như vậy, có người nào ngu xuẩn đến mức đi phản bác ý kiến của hắn?

Cảm thấy hài lòng đối với phản ứng của các tộc, Lăng Lạc Viêm tiếp tục nói, “Nếu mọi người đều nghĩ như vậy thì bản tông chủ quyết định lấy Lôi Lạc thành làm chỗ liên lạc, các tộc nhân phái người đến các thành trấn điều tra tung tích ma vật, đem tình hình lúc này thu thập báo cáo, tộc ta sẽ phái người của các tộc đến tương trợ, các vị cảm thấy thế nào?”

Tai họa ngay trước mắt, người nào lại không muốn được cường tộc trợ giúp, làm như vậy thì đối với tất cả mọi người mới có lợi, không ai có thể khẳng định trong tộc của mình không có ma vật. Hiện giờ thế đạo hỗn loạn, nhất thời trong lúc đó đều có thể phát sinh bất cứ chuyện gì, nếu mọi người có thể đoàn kết, không phải là chuyện rất tốt hay sao.

“Tùy theo Viêm chủ định đoạt,” Thủ lĩnh của các tộc đang ngồi xung quanh đều không phải những kẻ dấn độn, biết giờ khắc này nên làm cái gì, vì vậy bọn hắn sẽ không bắt chước những tông tộc mưu toan chiếm đoạt Yêu tộc, ngu xuẩn đến mức đi khiêu chiến Xích Diêm tộc, kết quả cuối cùng như thế nào thì tất cả mọi người đều đã rõ.

“Vậy cứ theo như quyết định. Các người có thể tự do xuất nhập Viêm Lạc cung, bất quá một khi phát hiện có người mưu đồ bất chính, đừng trách bản tông chủ hành sự mà không báo trước.” Bộ dáng lười nhác đứng lên, lời nói nhẹ nhàng băng quơ, nhưng trước mặt các tộc lại cảm thấy có một chút tà khí gợi tình, vừa dứt lời thì ánh mắt xẹt qua chỗ ngồi bên cạnh, thần sắc có chút ảm đạm.

Vị tể ti kia không xuất hiện, chẳng lẽ hai người có hiềm khích. Nhìn ánh mắt của Lăng Lạc Viêm, trong lòng tất cả các tộc đều suy nghĩ như vậy. Nhưng ngày ấy chứng kiến cũng không giống như có xích mích, lời thề cùng nộ hôn đó....

Đến nay bọn họ vẫn kính nể đối với tể ti Long Phạm, hơn nữa sau khi mọi người biết được thân phận thật sự của hắn, thì không người nào có thể tưởng tượng nếu hai bên cãi nhau thì sẽ như thế nào.

“Không biết vì sao không thấy Long chủ?” Có người nghi hoặc hỏi.

Ở Xích Diêm tộc, tể ti Long Phạm vẫn là tể ti Long Phạm, nhưng hiện giờ các tộc khác đã xưng hắn là Long chủ.

Vốn tưởng rằng Viêm chủ ở trên ghế chủ tọa sẽ trả lời, nhưng không ngờ chỉ nghe thấy một tiếng hừ lạnh, rồi xuất môn ly khai, lưu lạc các tộc ngơ ngác nhìn nhau. Một vị trưởng lão trong Xích Diêm tộc vội vàng giải thích, “Tể ti có chuyện khác quan trọng cần phải làm, dù sao Ngân Diệu tộc...”

Ngân Diệu tộc vẫn ở trong thành chưa rời đi, an bài như thế nào vẫn là một vấn đề đau đầu, Quyết Vân lộ ra vẻ mặt khó xử, Nham Kiêu thiếu chút nữa đã cảm thán. Tông chủ xem ra vẫn đang chiến tranh lạnh với tể ti, nhưng người chịu khổ chính là đám trưởng lão bọn hắn, việc này làm sao mà giải thích với các tộc khác.

Các tộc lưu lại để thương thảo kế sách cụ thể ứng phó với ma vật. Lấy nơi đây làm điểm liên lạc, đều tự phái người đi đến các thành trấn, khi phát giác có ma vật làm hại thì sẽ lập tức trừ đi, nếu số lượng quá nhiều không thể tự mình đối phó thì sẽ thông qua Lôi Lạc thành để phái thêm người từ khắp nơi đến tương trợ, việc này rốt cục được quyết định.

Hôm nay các tộc đến đây đều cam đoan dân chúng ở phạm vi xung quanh sẽ được an toàn, những chỗ xa hơn không có người đi, hoặc các tông tộc ở những nơi đó không đến đây thì chỉ có thể tự cầu bình an nhiều phúc, không ai lại hảo tâm đi lo lắng sinh tử của các tộc khác.

Xích Diêm tộc đến lúc này xem như trở thành thủ lĩnh của các tộc. Phong Trần Tuyệt của Kiền Kỳ tộc lại thủy chung không hề phản đối, các tộc không rõ nội tình nhưng thật ra đối với việc này lại cảm thấy nhẹ nhõm.

Lăng Lạc Viêm một mình ly khai nghị sự điện. Viêm Lạc Cung là một tòa cung điện được vôi vàng kiến tạo, nhưng Lâm Sở phụ trách thập phần cẩn thận, không có chỗ nào chưa được an bài thỏa đáng. Trong lòng cảm thấy hài lòng, đứng ở chỗ cao trong thành nhìn xuống, ngoại trừ Vọng Thiên Thai thì không còn bất kỳ tòa kiến trúc nào khác, giữa bầu trời mênh mông hiện lên màu xanh lam khôn cùng bát ngát.

Đúng là cái loại màu xanh thâm thúy làm cho người ta muốn trầm luân.....

Tâm tình vốn nên khoan khoái nhưng lúc này hẳn thật sự không hề cảm thấy dễ chịu. Đã một ngày không nói chuyện với Long Phạm, thậm chí cũng chưa gặp mặt, không biết vị tể ti của hắn như thế nào.....

“Tông chủ, trong thành có điều bất thường, người của Ngân Diệu tộc vô cớ mất tích....” Tiếng bước chân vôi vàng mà đến, vẻ mặt của Lâm Sở tràn đầy lo lắng. Lăng Lạc Viêm nghe hắn nói như vậy nhưng không hề lộ ra bất cứ cảm giác nào, những người đó đều có thực lực phi phàm, làm sao có thể gặp chuyện?

“Biết.” Thờ ơ trả lời, trong ánh mắt dưới mái tóc bạch kim chỉ có hứng thú và lãnh đạm. Ngân Diệu tộc vốn là lực lượng hắn muốn nắm trong tay, nhưng bản thân hắn lại không thích tông tộc này.

Lâm Sở chần chờ, hắn không nghĩ rằng tông chủ lại không hề bận tâm đến Ngân Diệu tộc, lời nói tiếp theo không biết có nên nói ra hay không, do dự một chút, hắn thấp giọng nói, “Người của Ngân Diệu tộc mất tích không nhiều lắm, chỉ là có chút kỳ lạ, cho nên tể ti...”

“Hắn làm sao?” Đột nhiên đến gần, trong đôi mắt như có một ngọn lửa đang thiêu đốt, Lăng Lạc Viêm không đợi Lâm Sở nói xong mà đã cắt ngang lời hắn. Thái độ vôi vàng dường như có một chút bất an.

Lâm Sở cúi đầu, che giấu nụ cười đau khổ xuống đáy mắt, cung kính trả lời, “Tể ti đi đến chỗ tập hợp của Ngân Diệu tộc,” Phản ứng đối với những lời này so với câu trước kia hoàn toàn bất đồng, sự khác biệt trong đó rõ ràng là vì Lâm Sở nhắc đến hai chữ “Tể ti”.

“Hắn đi từ khi nào? Có nói bao giờ trở về?” Từng câu như là ép hỏi, hồng sam phát phơ trong gió quả thực rất giống ngọn lửa đang thiêu đốt mãnh liệt, ánh mắt sắc bén thiếu chút nữa đã làm cho Lâm Sở phải thối lui từng bước, “Tể ti nói đi một lát rồi quay về.”

Ánh mắt sắc bén đột nhiên trầm xuống, cước bộ xem ra là muốn bước ra ngoài, nhưng bỗng nhiên dừng lại, thật lâu sau mới phát tay nói với Lâm Sở, “Người lui xuống đi.”

Dưới đáy lòng thở dài, Lâm Sở lui ra, thần sắc tràn đầy ưu tư. Hẳn thật sự không biết đến tột cùng tông chủ và tể ti đang xảy ra chuyện gì, nhưng hắn có thể xác định vô luận như thế nào thì hẳn đều không có cơ hội.

Hồng y như hỏa, tận cùng bên trong đôi mắt cũng có ngọn lửa bừng cháy mãnh liệt. Lăng Lạc Viêm đứng một mình đứng trên lầu nhìn chăm chú bên ngoài Viêm Lạc cung, ánh mắt bất định, các loại thần sắc luân phiên phập phồng. Từ xa xa nhìn lại, chỉ có thể thấy một thân ảnh trầm tĩnh đứng thẳng, nhưng khi đến gần mới phát giác có bao nhiêu vật vờ cùng thịnh nộ.

Loại tức giận này chính là vì những lời nói của bạch y bào nam nhân, hoàn toàn không phải vì sự lừa gạt của người nọ.

Hắn bất an, đồng thời cũng biết mình đang bất an cái gì, sở dĩ hắn chỉ có thể tràn đầy tức giận là vì không muốn thừa nhận. Nhưng giờ khắc này hắn rất rõ ràng tình cảm hắn dành cho Long Phạm đã đến mức nào.

(con rồng mà biết được, nó sẽ cười đến rách mang tai)

Nội tâm giằng xé không biết có nên đi tìm Long Phạm hay không, nhớ đến linh lực của người nọ vẫn chưa hồi phục, hần rút cục bước đi, lúc này mới phát hiện sắc trời cư nhiên đã chập choạng hoàng hôn.

Hần cũng không biết rút cục hần đã đứng ở nơi này bao lâu. Thủ vệ trong Viêm Lạc cung nhìn thấy tông chủ khác thường cũng cảm thấy kỳ lạ, thấy hần bỗng nhiên đi tới thì vội vàng hành lễ.

“Tể ti đã quay trở lại chưa?” Đường cong bên khóe môi không có ý cười chỉ có sắc bén, thủ vệ không dám nhìn thẳng, cũng không biết phải trả lời như thế nào, đang muốn tìm người để hỏi thì bị ánh mắt đáng sợ dừng ở trên người, cái loại ánh mắt này dường như muốn đem hần xuyên thủng, khiến hần vội vàng run giọng trả lời, “Bẩm tông chủ.....thuộc hạ.....thuộc hạ không biết.”

Không biết đã thất thần bao lâu, Lăng Lạc Viêm nắm chặt tay, một ngọn viêm hỏa bùng lên, lan can bằng đá cẩm thạch đột nhiên bị thiêu đốt thành một màu đỏ yêu dã lộng lẩy, không lâu sau thủ vệ mới lấy lại tinh thần trong nỗi kinh hoàng, mà hồng y nam nhân trước mặt đã sớm không còn nhìn thấy bóng dáng.

Lăng Lạc Viêm đi một mạch vào phòng ngủ của hần. Phòng ngủ của hần cũng là chỗ ở của tể ti, ngoại trừ hôm qua, bọn hần hai người ngủ riêng hai phòng, hần một đêm mất ngủ, còn Long Phạm không biết trải qua một đêm như thế nào.

Cùng sống trong Viêm Lạc cung, cũng cùng một gian phòng, chỉ là khác phòng ngủ, ngoài ra một ngày vẫn chưa gặp mặt cũng như chưa nói gì. Nghĩ đến việc này rất bình thường nhưng hiện giờ cảm thụ trong lòng không phải như thế.

Mới một ngày mà hần thật sự cảm thấy rất nhớ, tựa như khi Long Phạm ôm lấy hần, ghé vào tai hần nói những lời đó....mặc dù đang ở bên cạnh nhưng....

Bất luận là khát khao nhiệt độ thân thể hay là mong muốn bình ổn nội tâm, lúc nào đáy lòng của hần cũng kêu gào tên người nọ.

Đẩy cửa ra, hần không chút do dự bước vào, nhưng đến khi ở trong phòng thì mới bắt đầu sinh ra đủ loại suy nghĩ, cước bộ cũng bắt đầu trì hoãn.

Vài tên tộc nhân của Ngân Diệu tộc vô cớ mất tích, Long Phạm tiến đến, đã dự tính buông tha cho bọn họ vì sao còn muốn tiến đến hỏi thăm? Long Phạm quả thật đi một lát rồi quay về liền?

“Lạc Viêm”

Bạch y thân ảnh đập vào mắt, giọng nói quen thuộc vẫn bình thản dịu dàng, Lăng Lạc Viêm đột nhiên ôm chặt lấy bạch y bào nam nhân đang đứng trước mặt, “Người...”

Hần muốn hung hăng mắng nhưng chỉ phun ra một từ rồi gắt gao ôm chặt, dùng hết toàn lực, nhưng vẫn không đủ để biểu đạt cơn tức giận cùng sự mâu thuẫn phức tạp trong lòng, hần muốn bình tĩnh nhưng kết quả lúc này lại làm cho hần càng thêm bất an.

Nhìn thấy Lăng Lạc Viêm chặt vật, thần sắc trầm tĩnh thản nhiên của Long Phạm lui ra, bên môi hiện lên một nụ cười, “Người nghĩ rằng ta sẽ bỏ đi?”

Ôm chặt Lăng Lạc Viêm, Long Phạm cười vô cùng thoải mái, Lăng Lạc Viêm nghe hần hỏi xong liền giống như bị đổ thêm dầu vào lửa, trong khoảnh khắc cơn thịnh nộ bùng phát, “Người biết rồi còn hỏi? Bản tông chủ ra lệnh cho ngươi! Từ đây về sau không được phép rời đi!”

“Ân, không rời đi!” Bạch y bào tể ti rất biết cách phối hợp.

“Nhớ kỹ, ngươi là của ta! Người của Ngân Diệu tộc tự quản sinh tử của bọn hần, ngoại trừ bên cạnh ta, bất luận ở đâu ngươi cũng không được phép rời đi ~” Kéo hần đến gần, gần từng tiếng nguy hiểm, Lăng Lạc Viêm lạnh giọng thì thầm, băng và hỏa lấp lánh dung hợp dưới đáy mắt, lạnh khốc lạnh lùng như băng, điểm lệ thịnh nộ như hỏa, làm cho người đang thủy chung nhìn hần chăm chú càng lộ rõ nụ cười bên môi.

Thấy Long Phạm còn có thể cười như vậy, hần càng cảm thấy bất mãn, “Xem ta bất an ngươi thật vui vẻ hử? Tể ti đại nhân của ta? Không phải ngươi đã sớm biết ta lo lắng điều gì? Người biết rõ nỗi lo của ta mà vẫn đi ra ngoài gặp Ngân Diệu tộc, chẳng lẽ không phải ngươi đang cố ý hay sao?”

Long Phạm giấu diếm tạo thành cơn thịnh nộ, nhưng từ lúc quỳ gối rồi nói lên lời thề, sau đó còn xin lỗi thì hẳn đã nguôi cơn giận. Hẳn bậc chính là mình, hẳn chưa bao giờ bất an như thế, nhưng lúc này lại vì thân phận của Long Phạm.

Ngân Diệu tộc có ngàn vạn dân đang đợi Long Phạm, trên người còn có Đồ Lân lực, chỉ cần Long Phạm nguyện ý thì tùy thời đều có thể rời khỏi Xích Diêm tộc.

Chỉ cần một khắc thay đổi ý niệm thì tế ti của hắn sẽ trở thành Ngân Diệu vương. Cho dù chỉ là rời đi mấy ngày, chỉ là gặp Ngân Diệu tộc một chút, hắn đều lo lắng Long Phạm sẽ đổi ý.

Đều là nam nhân, hắn biết không có ai lại cam lòng chịu hạ thân dưới kẻ khác, Long Phạm có được lực lượng cùng thân phận như thế, chẳng lẽ thật sự nguyện ý buông tay những thứ này, chỉ ở bên cạnh hắn làm tế ti? Lúc trước hắn đã từng hỏi qua, nhưng sau khi biết được lực lượng mà Đồ Lân lưu lại thì tâm tư tiếp tục bị dao động.

Mà những thứ này đều bị người nam nhân trước mặt hoàn toàn nhìn thấu. Cũng như lúc trước, bây giờ lại ép hắn nhận rõ rồi tin tưởng,

“Ân, là ta cố ý, nếu không phải như thế thì Lạc Viêm làm sao lại đến đây gặp ta nhanh như vậy. Ta muốn nói cho người biết, tất cả những gì người lo lắng đều là vô vị. Ngân Diệu tộc hoặc Đồ Lân lực không bao giờ có thể so sánh được với người.” Ngược lại với cơn tức giận của hắn, Long Phạm thủy chung vẫn cười nhàn nhạt, ngữ thanh bình thản chậm rãi ghé vào bên tai hắn rồi nhẹ nhàng hôn xuống, “Ta muốn người, Lạc Viêm...”

Vì sao hắn lại luôn bị Long Phạm nhìn thấu, luôn bị Long Phạm tính kế. Cũng không hài lòng đối với nụ hôn bên tai, Lăng Lạc Viêm ôm chặt Long Phạm rồi hung hăng đặt lên môi một nụ hôn thật sâu, đem tất cả tức giận cùng không cam tâm toàn bộ phát tiết. Sự thịnh nộ trong lòng vì những lời này mà một lần nữa lại bị đánh tan.

Hoàn toàn tương phản so với vẻ bề ngoài, người nam nhân này thật sự là một tên hỗn đản! Vừa đáng chết vừa làm cho người ta không thể buông tay!

Dây dưa cùng đầu lưỡi của đối phương, hắn xé rách bạch y bào, hai người vừa ôm vừa giao triền bước đến bên giường. Nếu không thể bỏ được thì dứt khoát sẽ không bao giờ buông tay.

“Người gạt ta, lại tính kế ta. Chẳng phải người muốn làm cho ta không còn lo lắng người rời đi? Lần này ta cho người cơ hội làm cho ta an tâm....” Viêm hỏa hiện ra, lúc này cũng không phải mãnh liệt thiêu đốt, mà là dùng hình dáng yêu dã quần quanh thân thể của người nam nhân đã bị hắn xé rách bạch y bào đang nằm ở trên giường.

“Linh lực của ta vẫn chưa khôi phục, Lạc Viêm quả thật đành lòng....” Long Phạm cười có chút bất đắc dĩ.

“Không đành lòng, nhưng nếu không phải vẫn chưa khôi phục thì ta làm sao là đối thủ của người. Nếu chê ta dè tiện thì không bằng nhớ lại lần đầu tiên chúng ta ở trên giường, tế ti đại nhân của ta lúc đó chẳng phải cũng làm như thế đối với ta hay sao?” Lăng Lạc Viêm nở nụ cười mỉa hoặc đầy tà khí, ái muội nhếch môi lên, cúi người nhẹ nhàng hôn xuống lồng ngực rắn chắc hoàn mỹ của Long Phạm.

166. Quyển 4: Chương 166: Độc Chiếm

Nụ hôn sâu cạn không đồng nhất, đầu lưỡi chậm rãi lướt qua cơ lý pháp phòng trước lồng ngực, cái loại thờ ơ nhưng tràn đầy khiêu khích này đang tuyên chiến ý chí của Long Phạm. Đôi môi chạm vào đầu nhũ rồi dần dần đi xuống, từng chút một hướng đến bụng của hắn, hồng sam nam nhân trước mặt hiển nhiên không hề tính toán cho hắn có cơ hội xoay chuyển tình thế.

Bờ môi ướt át hôn đến bên đùi hắn rồi dừng lại, dường như là có ý định lướt qua chỗ nào đó, Long Phạm rớt cục nhử mi, “Nếu Lạc Viêm thật sự muốn, không bằng nhanh một chút?” Lạc Viêm thân mật hắn cầu còn không được, chẳng qua muốn hắn nhẫn nại không chạm vào thì thật sự quá khó khăn.

“Lúc này là do ta định đoạt, đã nhiều ngày qua người nhìn thấy ta chặt vật có phải rất khoái trá hay không? Khó có được cơ hội, ta há có thể không hỏi báo? Tế ti của ta, người cứ chờ cho ta.” Liếm môi, Lăng Lạc

Viêm cúi người, đôi mắt khê nhắm mang theo ý cười tràn đầy nguy hiểm, dường như đang khoái trá vì được trả thù.

Hắn cũng là người thù rất dai. Tất cả lừa gạt, tính kế, biết mà không nói, hết thấy không thể dễ dàng quên đi như vậy.

Lăng Lạc Viêm không một chút do dự mà xé rách bạch y bào trên tay, động tác hung bạo làm cho Long Phạm xác định lúc này cơn thịnh nộ của Lăng Lạc Viêm quả thực không nhẹ. Mặc dù Lạc Viêm tức giận hằn như thế nhưng hắn thật sự rất vui mừng.

“Ta thật cao hứng vì Lạc Viêm không muốn buông tay.” Mỉm cười, tuy bị vây ở phía dưới nhưng Long Phạm không hề hiển lộ lo lắng, tình huống lúc này hắn đã sớm đoán được, bất quá hắn càng để ý chính là tâm ý của Lạc Viêm.

“Đời này kiếp này đừng hòng ta buông tay. Tể ti đại nhân của ta, cho dù người kế thừa Đồ Luân lực, cho dù người muốn tiêu diệt thế gian thì người chỉ có thể là tể ti của ta, chỉ có thể ở bên cạnh ta!”

Đầu lưỡi liếm một vòng vào tai của Long Phạm, trầm giọng trả lời, hô hấp của Lăng Lạc Viêm nóng rực, tựa hồ toàn thân đang bị thiêu đốt, giọng nói vừa hàm chứa tức giận vừa mang theo ý tứ cảnh cáo.

“Nguyên lai Lạc Viêm vẫn đang còn ghen” Nghe thấy lời nói hàm chứa tức giận cùng bất an, cũng như phi thường độc chiếm của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm chỉ cười nhẹ. Lăng Lạc Viêm cũng không phản bác, hừ lạnh một tiếng.

Khê cắn bên tai Long Phạm, hơi thở mang theo nhiệt độ nóng rực thổi sâu vào bên trong, “Ta chính là đang ghen, ngươi là tể ti của ta, bọn người Ngân Diệu tộc đã có được quá khứ của ngươi, từ đây về sau ngươi chỉ có thể thuộc về ta! Ngươi là người của ta!...” (Long ca có thằng vợ bá đạo thấy ớn)

“Làm cho ta an tâm là trách nhiệm của ngươi, ta không cần lực lượng của Ngân Diệu tộc, ta chỉ cần ngươi, ngươi dâng hiến chính mình cho ta. Long Phạm, ta muốn ngươi.” Thừa nhận ý muốn chân chính trong lòng của mình, đôi môi thật nóng của Lăng Lạc Viêm hôn lên đường cong cơ lý rắn chắc của Long Phạm, thật sâu mút vào, cho đến khi trong miệng nếm được hương vị ngọt ngào của máu tươi. (=.= qua lễ halloween rồi nha)

Không sai, lúc trước không hề để ý đến quá khứ của Long Phạm là vì Long Phạm thủy chung thuộc về Xích Diêm tộc, như vậy chung quy cũng thuộc về hắn, hoàn toàn không có khả năng thứ hai. Nhưng từ khi vạch trần quá khứ của Long Phạm, vạch trần thân phận thật sự, cùng sự sùng kính phi thường của đám người Ngân Diệu tộc, hắn không thể không để ý đến điểm này.

Sau khi hắn nguôi cơn giận thì tiếp theo là bất an, hắn lo lắng Long Phạm sẽ rời đi, hắn cũng đổ kỵ Ngân Diệu tộc, bọn họ và Long Phạm có cùng sứ mạng thực hiện mệnh lệnh của Đồ Luân lưu lại, cho dù Long Phạm vứt bỏ những người đó thì cũng không thể thay đổi tể ti của hắn từng là Ngân Diệu vương, từng thuộc về Ngân Diệu tộc.

“Ta không cần bọn hắn nhìn ngươi như vậy, ngươi là của ta.” Long Phạm chỉ có thể là tể ti của Xích Diêm tộc.

Đầu lưỡi ẩm ướt liếm qua trước ngực Long Phạm, mỗi một nơi đều lưu luyến không thôi, nụ hôn khắc sâu như để an ủi những bất an trong lòng, cũng như muốn phát tiết hết thấy độc chiếm. Mái tóc bạch kim xòa xuống, che đi đôi mắt hàm chứa ái niệm mãnh liệt. Long Phạm nhìn chăm chú hồng sam tán loạn, hắn có thể cảm nhận được những lời này của Lạc Viêm mang theo bao nhiêu tình ý.

Hắn hiểu rõ những lời này, hiện giờ Lạc Viêm đang cảm nhận được những gì hắn từ trước đến nay phải chịu đựng, ở Xích Diêm tộc có bao nhiêu người dùng cái loại ánh mắt sùng kính tôn thờ nhìn chăm chú tông chủ của hắn. Thân là tể ti, hắn thủy chung ở bên cạnh Lạc Viêm, vì vậy hắn có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Ta biết Lạc Viêm muốn ta nhiều bao nhiêu.” Long Phạm bị lời nói của Lăng Lạc Viêm mà không thể khống chế tình niệm của chính mình. Sự độc chiếm của Lạc Viêm đối với hắn khiến hắn vô cùng hoan hỷ. Nụ hôn ẩm ướt trước ngực khiêu khích dục vọng của hắn, nhìn thân ảnh đỏ rực gần trong gang tấc khiến màu thanh lam dưới đáy mắt dần dần trở nên đen kịt.

Màu đen như bóng đêm lan tràn che lấp tất cả nhan sắc nhợt nhạt, Lăng Lạc Viêm đối mặt với ánh mắt này vừa cảm thấy tràn đầy tình ý vừa trỗi dậy dục vọng mãnh liệt, cổ họng bất giác căng thẳng, nhiệt độ trên người lan ra giống như bị thiêu đốt. Bỏ đi viêm hỏa trói buộc trên người Long Phạm, dùng thân thể gắt gao áp chế nam nhân ở dưới thân, hắn muốn làm cho Long Phạm cảm thụ được dục vọng đã sớm thăng đứng của hắn.

Cùng cứng rắn, cùng nóng bức, hai bên chạm vào nhau, thoáng chốc bùng nổ một cơn khoái cảm khó có thể nói nên lời. Ôm chặt Lăng Lạc Viêm, cảm nhận được sự hưng phấn của hắn, Long Phạm không thể khống chế dục vọng mãnh liệt trong người, ấn hạ thắt lưng của Lăng Lạc Viêm xuống, làm cho lửa nóng của hai người chặt chẽ kề sát.

Y phục vẫn chưa hoàn toàn thoát hạ, xiêm y mỏng manh trên người dần dần trở nên ướt át, từng tiếng thổ dốc cùng âm thanh của vải tơ tằm cọ vào nhau vang lên trong trường mạn ở trên giường, làm dấy lên một bầu không khí nóng rực. Lăng Lạc Viêm thở gấp xé rách mảnh y phục cuối cùng trên người Long Phạm.

Bạch y bào rộng mở đan xen cùng màu đỏ sẫm của hồng sam, dưới động tác gấp rút của hai người mà bị ném sang một bên, giờ khắc này không người nào muốn chờ đợi.

Y phục bị xé rách, nhẹ nhàng rải rác rơi ngay bên giường. Hơi thở nóng rực đã sớm lan tỏa, thoát hạ tất cả y phục, thân thể xích lõa giao triền, có thể rõ ràng cảm nhận được dục vọng của nhau. Lăng Lạc Viêm vội vàng thăm dò một chỗ trên người của Long Phạm, hắn đã muốn người nam nhân này từ rất lâu, bây giờ mặc kệ là vì hắn tức giận cũng tốt, hay là vì tính độc chiếm của hắn cũng thế, lúc này hắn chỉ muốn hoàn toàn giữ lấy Long Phạm.

“Đừng nhìn ta như vậy, ngộ nhờ ta không thể không chế được thì đừng trách ta làm đau người.” Lăng Lạc Viêm oán trách, chỉ là một ánh mắt mà Long Phạm lại làm cho dục vọng dưới hạ khổ của hắn tưởng đau không thôi, có trời mới biết hắn muốn Long Phạm nhiều bao nhiêu. (chúng ta cũng biết o_o)

Lời oán trách của hắn đổi lại vài tiếng âm trầm cười nhẹ, dưới bóng đêm mờ lung, ánh sáng trong phòng khiến cho khuôn mặt của người trên giường xem ra càng thêm mị hoặc. Long Phạm bị hắn áp chế ở dưới thân nhưng không hề kháng cự, vẫn như bình thường đưa tay vuốt ve trên những điểm mẫn cảm của Lăng Lạc Viêm. Long Phạm phối hợp làm cho dục hỏa của Lăng Lạc Viêm càng thêm mãnh liệt, cơn trớn trên cơ lý rắn chắc của Long Phạm, hắn bị kích động đến mức thiếu chút nữa đã nhịn không được mà ngay lập tức muốn tiến vào trong cơ thể của Long Phạm.

“Còn không làm, Lạc Viêm không nên chậm rãi như vậy?” Đưa tay ra hạ thân ở phía sau của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm kéo hắn xuống rồi hôn lên môi, cơ thể của cả hai đều đã thấm ướt mồ hôi, bị dục vọng dày vò, mỗi một lần thân thể chạm vào nhau đều làm cho tình dục bị kích thích như dã thú muốn thoát khỏi giam cầm.

“Ta đừng không được, ta muốn người, Long Phạm...” Chỉ cần suy nghĩ người nam nhân này ngay tại dưới thân mình, bị mình hoàn toàn chiếm đoạt, Lăng Lạc Viêm liền không thể khống chế hưng phấn cùng thỏa mãn dưới đáy lòng. Liếm đi chất dịch ẩm ướt bên môi, hắn cúi người đem dục vọng thăng đứng ở trước mắt nuốt vào miệng.

Vừa nóng rực vừa cứng rắn lại tản mát một mùi hương của dục vọng khiêu khích dục niệm sắp thất khống của hắn, mỗi một lần liếm mút đều có thể cảm nhận được mạch đập đang rung động từng hồi, tiếng nước trong miệng vang lên theo quy luật, trong không gian yên lặng chỉ có hơi thở dồn dập của hai người càng tăng thêm sức quyến rũ đầy dâm mỹ. Long Phạm thỏa mãn thở ra một hơi thật dài mang theo sung sướng cùng khoái cảm làm cho Lăng Lạc Viêm không thể chống chế mà tăng nhanh động tác.

Chỉ cần hơi thoáng cúi đầu nhìn xuống thì Long Phạm có thể thấy được những sợi tóc bạch kim thấm ướt mồ hôi rơi bên cổ cùng sống lưng của Lăng Lạc Viêm, đôi môi mỏng manh không ngừng nuốt vào rồi nhả ra dục vọng của hắn, sắc môi nhợt nhạt đã trở nên ẩm ướt và nóng rực, bên môi tràn ra chất lỏng hỗn hợp từ trong miệng của Lạc Viêm cùng dục vọng của hắn.

Cảnh tượng như thế làm cho hắn không thể nhẫn nại, dưới ánh sáng mờ lung phản chiếu trên giường, Lạc Viêm trước mắt quả thực đang đập nát ý chí của hắn, hắn làm sao có thể khống chế chính mình không chạm vào Lạc Viêm.

“Đủ rồi,” Ngăn cản Lăng Lạc Viêm tiếp tục, Long Phạm đột nhiên ngồi dậy đem người trước mặt ôm chặt, hô hấp nóng bừng dừng bên tai Lăng Lạc Viêm, Long Phạm liếm đi chất lỏng tràn ra bên cánh môi của hắn. Lăng Lạc Viêm nhướng mi, giờ khắc này làm sao có thể dừng lại, “Vẫn chưa đủ, lần này không thể thuận theo ý người.”

“Lại đây,” Trả lời hắn chính là một nụ cười của Long Phạm, đôi mắt hàm chứa dục vọng vẫn đen kịt. Long Phạm kéo Lăng Lạc Viêm đến trước mặt, rồi xoay lưng Lăng Lạc Viêm về phía mình. (=.= ta biết khó hiểu, nhưng cố đọc thêm 1 chút sẽ hiểu đây là tư thế gì)

Lăng Lạc Viêm lập tức hiểu ý, cúi thân xuống, bán quỳ gối trên người Long Phạm. Giờ khắc này dục vọng của hắn đang ở trước mặt Long Phạm, cơ hồ có thể cảm giác được ánh mắt chăm chú của Long Phạm mà trở nên nóng rực như hỏa thiêu, “Lạc Viêm muốn ta làm như thế nào?”

Một tay vuốt ve trên ngạnh vật nóng như lửa đốt của Lăng Lạc Viêm, ngũ thanh khăn dục của Long Phạm vừa mang theo ý cười vừa như đang kiềm chế áp lực. Đối với câu hỏi của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm nhếch môi lên, đồng tử nhất thời trở nên tối sẫm, thân thể vì sắp đạt được khoái cảm mà trở nên run rẩy, “Nuốt lấy nó, cùng ta làm giống như vừa rồi.”

Long Phạm cười khế, ngẩng đầu nhìn chăm chú dục vọng nóng rực ngay tại trước mặt, đây là Lạc Viêm muốn hắn chứng minh, “Như người mong muốn.”

Dục vọng dưới thân được nhập vào khuôn miệng ướt át, bị nhiệt độ ẩm áp bao vây làm cho Lăng Lạc Viêm chột hít vào một hơi, rên rỉ đem chính mình hạ xuống, đồng thời cũng cúi đầu nuốt vào ngạnh vật thẳng đứng của Long Phạm, vừa liếm vừa mút thật sâu, thỏa mãn cảm nhận được lửa nóng dưới thân cũng đang được Long Phạm nuốt xuống. (hiểu tư thế gì chưa o_o)

Trên giường, hai thân ảnh đan xen vào nhau, lần lượt nuốt vào nhả ra lửa tình, khiến cho dục hỏa không ngừng bốc cháy. Dưới thân của hai người bị nước bọt cùng chất dịch thấm ướt, đầu ngón tay mơn trớn kéo ra từng sợi chỉ bạc, rốt cục nhẫn nại đến cực hạn, Lăng Lạc Viêm không thể không chế mà nhả ra ngạnh vật ở trong miệng, xoay người rồi đem Long Phạm đặt ở dưới thân, nếu không làm được chuyện kia thì hắn nhất định sẽ bị bùng nổ. (chỉ bạc o_o, nó nhờn nên nó giống sợi chỉ bạc =.=, ta diễn tả hết sức bậy bạ)

“Cho ta, Long Phạm.” Không biết là mệnh lệnh hay là yêu cầu, dĩ nhiên đã nhẫn nại đến cực hạn, giọng nói khàn khàn của Lăng Lạc Viêm run lên nhẹ. Long Phạm hủy đi vệt nước bên khóe môi của hắn rồi ôm chặt hắn vào lòng, “Lạc Viêm muốn ta nhiều như vậy?”

“Ta muốn người!” Lăng Lạc Viêm kiên định nhìn Long Phạm, lúc này không hề chờ Long Phạm trả lời, làm cho Long Phạm nghiêng người sang một bên, đưa tay mang theo chất dịch hướng xuống giữa hai chân của Long Phạm rồi ấn vào.

Chất dịch chảy xuống, thấm thấu giữa hai chân khiến cho động tác của hắn cũng không quá khó khăn, chẳng qua lửa nóng ở bên trong siết chặt đến mức làm cho tim của hắn cơ hồ phải ngừng đập, tưởng tượng đến lúc đem chính mình tiến vào trong cơ thể của Long Phạm khiến hắn không thể kiềm chế được kích động dưới đáy lòng.

“Đều là người làm cho ta thất vọng.” Nghĩ đến việc hắn chưa từng đối với người nào như thế, trong quá khứ bất luận là ai thì hắn luôn luôn là người khiêu khích chọc ghẹo, rồi sau đó làm cho đối phương ở dưới thân hắn phải quên hết thấy mọi việc ngoài thân. Nhưng đối với Long Phạm, chỉ cần nghĩ đến thì hắn đã không thể khống chế mà trở nên vội vàng cấp bách.

“Lạc Viêm....” Long Phạm cười nhẹ, cảm nhận được vật cứng đang gắt gao kề sát ở sau lưng mình, hắn có thể xác thực tông chủ của hắn cũng không thể nhẫn nại lửa tình, kiềm chế ý muốn chạm vào dục vọng của Lăng Lạc Viêm, hắn tiếp tục tùy vào động tác của người ở phía sau.

Từ phía sau, Lăng Lạc Viêm ôm chặt Long Phạm, dùng bàn tay mang theo chất dịch ẩm ướt hướng đến cửa khẩu kiểm tra qua lại. Lăng Lạc Viêm biết rõ nếu không phải là hắn thì người nam nhân này căn bản sẽ không làm cho người khác chạm vào nơi này. Ngón tay của Lăng Lạc Viêm không ngừng hướng vào bên trong thăm dò, mặc dù bản thân đang bị kích động, khó khăn ức chế nhưng cũng chưa đến nỗi mất đi lý trí, hắn muốn Long Phạm, hơn nữa hắn còn muốn Long Phạm cũng cảm nhận được khoái cảm cùng sung sướng mà trước kia Long Phạm luôn dành cho hắn.

“Ta muốn hết thấy của người, bất luận người mang thân phận gì thì người chỉ là Long Phạm, chỉ có thể thuộc về ta.” Giọng nói khàn đục trầm thấp. Tế ti Long Phạm ôn hòa trầm tĩnh, xuất trần thoát tục, thanh tâm quả dục, cho dù chỉ là hình tượng giả tạo, cho dù che giấu bên trong chính là tâm cơ thâm trầm, nam hiểm xảo quyệt, hắn cũng muốn nhìn thấy bộ dáng lạnh nhạt bình thản của Long Phạm bị hắn phá vỡ, nam nhân cường đại như thế chỉ có thể thuộc về một mình hắn.

Đem dục vọng của chính mình đột nhiên tiến vào, Lăng Lạc Viêm nghe được Long Phạm thấp giọng rên rỉ, tiếng thở dài giống như đang kiềm nén điều gì đó, đưa tay đến trước người Long Phạm, cùng vuốt ve dục vọng của Long Phạm, hắn cắn răng hỏi một câu, “Long Phạm?” Hắn đang nhẫn nại, bị siết chặt như vậy khiến hắn cảm thấy chính mình sắp sửa phát điên.

“Lạc Viêm không cần kiềm chế, nếu người vất vả thì trên người của ta không đau mà lòng ta lại đau.” Ngàn năm qua, đây là lần đầu tiên có cảm giác dị thường như thế, Long Phạm hơi thoáng nhíu mi lại, nghiêng đầu lộ ra nụ cười nhàn nhạt hướng ra sau trả lời, từng sợi tóc bạch kim rơi trên đầu vai hắn, quần quanh thân thể của hắn cũng như người nam nhân đang gắt gao ôm chặt lấy hắn. Thịnh nộ đòi hỏi chiếm đoạt chính là vì tình ý dành cho hắn, muốn hoàn toàn giữ lấy tâm của đối phương, về điểm này thì hắn rất rõ ràng so với bất luận người nào khác.

Hắn cũng như vậy, mãnh liệt muốn giữ lấy hết thấy những gì thuộc về Lạc Viêm, ngay cả tầm mắt cũng không muốn Lạc Viêm hạ xuống trên người những kẻ khác, chỉ có thể chăm chú nhìn một mình hắn.

“Bất luận ở đâu cũng không được phép ly khai, quên đi Ngân Diệu tộc, quên đi những chuyện trước khi gặp ta, ta muốn người chỉ nhớ rõ một mình ta!” Chậm rãi tiến vào, hung hăng chiếm đoạt, Lăng Lạc Viêm không ngừng nói ra yêu cầu, mệnh lệnh, bất luận là loại nào thì hắn đều biết chính mình đã lún sâu vào tình ái của Long Phạm. Ôm chặt thân thể hoàn mỹ khiến hắn vô pháp kháng cự, chỉ có thể lần lượt cảm thụ nhiệt độ nóng rực đang cắn nuốt toàn bộ dục vọng của hắn.

“Hảo....”

Đối với đòi hỏi kịch liệt của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm cơ hồ gần như phóng túng. Giữ chặt bàn tay của Lăng Lạc Viêm ở trước người, cả hai cùng vuốt ve dục vọng dưới thân của hắn, phía sau không ngừng va chạm cùng tiến vào, mang theo tình ái mãnh liệt cùng dục niệm cực nóng.

Lăng Lạc Viêm thỏa mãn cất lên vài tiếng rên rỉ, bên trong vô cùng siết chặt cùng nóng rực đang kích thích hắn càng lúc càng tiến vào thật sâu. Mỗi một lần nghe thấy tiếng thở dốc trầm thấp của Long Phạm đều làm cho hắn càng muốn giữ chặt lấy Long Phạm. Nam nhân được thiên hạ nhìn lên, có được lực lượng không người có thể chống lại, vì hắn mà phóng túng dục vọng, ở nơi chưa bao giờ bị kẻ nào chạm vào lại đang tiếp nhận sự xâm nhập của hắn. Từng nghĩ đến vô số lần, hiện giờ rốt cục đạt được sự khoái cảm cùng sung sướng khó có thể nói nên lời.

“Long Phạm, người thật sự rất....” Lăng Lạc Viêm thấp giọng, không biết phải hình dung cảm giác có được từ trên người của Long Phạm như thế nào, gắt gao siết chặt hòa cùng nhiệt độ nóng rực khiến hắn gần như tan chảy.

“Xem ra, Lạc Viêm thật vừa lòng....” Một lần nữa bị va chạm vào chỗ sâu mà kêu lên một tiếng đau đớn, Long Phạm nhíu mi, thở ra một tiếng trần đầy tình dục.

“Đâu chỉ vừa lòng, người làm cho ta sắp điên.” Lăng Lạc Viêm ở sau lưng hắn lại một lần nữa đem chính mình thật sâu nhập vào bên trong cơ thể của Long Phạm.

Trước mắt là mái tóc đen huyền suông thẳng đang dây dưa tán loạn trên mặt của hắn, thân hình hoàn mỹ bị hắn lần lượt tiến nhập chiếm đoạt, lồng ngực rắn chắc khiến hắn mỗi một lần chạm vào đều không muốn buông tay. Cơ lý pháp phòng thấm ướt mồ hôi đang chảy dài xuống thân thể, Lăng Lạc Viêm cảm thấy chính mình quả thật đang bị nhấn chìm vào bể tình tràn đầy khoái cảm.

Cắn mút bên tai Long Phạm, hắn có thể nhìn thấy đôi mắt đen kịt bị dục vọng ăn mòn của Long Phạm, bên trong pha lẫn nhẫn nại cùng sung sướng, mỗi một lần hắn tiến vào lại hỗn hển thở ra, cho dù tiếng rên rất nhỏ cũng đủ khiến tình niệm của hắn càng thêm bốc hỏa.

Hồng sam cùng bạch y bào bị ném tán loạn ở một bên, bị mồ hôi và chất dịch thấm ướt loang lổ đầy dấu vết, trường mạn thuần bạch dường như cũng bị phản chiếu màu sắc tình dục đầy diễm lệ.

Ôm chặt, đòi lấy, hôn môi, mồ hôi cùng chất dịch thấm thấu vào đệm giường dệt bằng vải gấm, âm thanh ướt át cùng tiếng thở dốc tràn đầy khoái cảm quần quanh trên giường. Tình dục cùng đổ kỵ dung hòa vào một chỗ lại có thể trở thành mị được tình ái mãnh liệt chiếm lấy lòng người.

Lăng Lạc Viêm không biết hần muốn bao nhiêu lần, có thể là một hoặc hay lần, hần chỉ biết hần muốn người nam nhân này hoàn toàn thuộc về hần. Bất luận sau này vị tể ti có lòng dạ hẹp hòi sẽ dùng cách nào để hồi báo, thì bây giờ hần cũng sẽ không dễ dàng buông tha Long Phạm.....

Hần kiểm chế không được dục vọng của chính mình.

“Nhớ kỹ Long Phạm, ta là của người nhưng người cũng hoàn toàn thuộc về ta.” Sau đó lại một lần nữa bùng nổ, Lăng Lạc Viêm cúi đầu nhìn người dưới thân, đối diện với đôi mắt thâm thúy dường như muốn nhấn chìm hần trong đó, ý cười thần nhiên hiện lên bên môi của Long Phạm, đưa tay ôm chặt Lăng lạc Viêm vào lòng, Long Phạm khẽ hôn bên môi của hần, “Àn, tông chủ của ta, Lạc Viêm...”

Vén sợi tóc bạch kim ẩm ướt ra sau tai, nhìn trường mạn thuần bạch trên giường, bên trong đôi mắt đen kịt thoáng hiện màu thanh lam nhợt nhạt. Hần hiểu được tình ý của Lạc Viêm dành cho hần, hần cũng sẽ làm cho Lạc Viêm biết hần yêu Lạc Viêm nhiều bao nhiêu, bất quá không vội, ngày sau còn dài...Khóe miệng mang theo ý cười, Long Phạm chậm rãi hạ xuống một nụ hôn thật ôn nhu lên bờ môi của Lăng Lạc Viêm.

167. Quyển 4: Chương 167: Liên Lụy

Vô luận một đêm có bao nhiêu thăng trầm thì chung quy cũng qua đi, cho dù không tình nguyện cũng phải nghênh đón ánh ban mai. Rốt cục được đền bù như ý nguyện, thậm chí đối với vị tông chủ có chút không biết thỏa mãn mà nói nếu sắc trời này có thể giữ nguyên màn sương mù mỏng lung, thậm chí mặt trời đừng bao giờ xuất hiện thì mới là tốt nhất.

Thỏa mãn thở ra một hơi, ôm chặt người nam nhân bên cạnh, Lăng Lạc Viêm mở mắt tiếp tục hôn xuống thân thể của vị tể ti trước mặt. Đôi mắt gợi tình tràn đầy tà khí ngả ngớn, đưa tay sờ trớn trên lồng ngực hoàn mỹ đang hấp dẫn hần, trên đó có những dấu vết do hần lưu lại, đang cảm thấy hài lòng với điều này thì bàn tay của hần bỗng nhiên bị giữ chặt.

“Tâm tình của Lạc Viêm không tồi, không hề giận ta?” Hôn lên những đầu ngón tay của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm cúi nhìn trước lồng ngực của mình, nâng đôi mắt như có ẩn ý trong đó, “Hay là vẫn chưa đủ?”

Ý cười nhàn nhạt như nước, ánh mắt thâm thúy tựa hồ giấu diếm một hàm nghĩa nào đó, Lăng Lạc Viêm liếc mắt một cái, nghĩ đến đủ loại đêm qua, đôi môi cong lên lộ ra nụ cười nhẹ nhàng chế giễu, trong mắt lại hiện lên ý tứ ái muội, “Hai lần căn bản vẫn không đủ để ta quên đi việc lúc trước, người nên biết như thế nào mới có thể khiến bản tông chủ hoàn toàn hài lòng....”

Hai thân thể xích lõa vẫn còn lưu lại dư âm tình sự đang gắt gao siết chặt, Lăng Lạc Viêm lại có một chút rung động, Long Phạm thần nhiên hiểu rõ, cũng không ngăn cản, đợi đến khi Lăng Lạc Viêm trườn lên người của hần, đưa tay vờn quanh thân thể của hần rồi hướng xuống phía sau mà đi, hành động kế tiếp lại vượt ngoài dự đoán của mọi người.

“Người đang làm cái gì?” Lăng Lạc Viêm nhú mày, dưới thân thoáng chốc cứng đờ, bị Long Phạm áp chế chặt chẽ, hần chỉ có thể cảm giác được một bàn tay đang cực kỳ thông thả sờ trớn dọc xuống thắt lưng, nhẹ nhàng vuốt ve hạ thân ở phía sau của hần, là cái loại cảm xúc mà hần rất quen thuộc, pha lẫn giữa bình thần cùng khiêu khích đụng chạm, giống như biểu tình ở trước mắt, xem ra là nụ cười diễm nhiên nhưng động tác lại hoàn toàn tương phản.....

“Ta đang làm cái gì, chẳng lẽ Lạc Viêm lại không biết? Ta đang thị phụng tông chủ của ta.” Long Phạm không nhanh không chậm khiêu khích sờ trớn, nụ cười lạnh nhạt hiện lên trong đôi mắt lấp lánh màu thanh lam đang bị bóng đêm bao phủ, dần dần trở nên đen kịt.

Lăng Lạc Viêm đột nhiên tỉnh ngộ, muốn sử dụng viêm hỏa để chế ngự, nhưng thân thể lúc này lại không thể nhúc nhích.

“Người khôi phục từ khi nào?” Câu hỏi vừa có kinh vừa có hỉ, đã nhiều ngày qua tuy Long Phạm khiến hần không ngừng tức giận, nhưng hần cũng lo lắng cho Long Phạm vẫn chưa dung hợp được lực lượng.

“Lạc Viêm nghĩ rằng ta cần bao nhiêu ngày để khôi phục linh lực? Từ khi người đi về từ chỗ của Phong Trần Tuyệt thì ta đã hoàn toàn dung hợp với Đồ Lân lực,” Nói lên cái tên người nọ, trong mắt Long Phạm lại hiện lên điều gì đó, bàn tay vuốt ve mơn trớn trên thân thể của Lăng Lạc Viêm vẫn chưa dừng lại, thậm chí là càng trở nên kịch liệt.

Lăng Lạc Viêm sửng sốt. Nói như vậy chẳng phải tối hôm qua khi hần chế ngự Long Phạm thì lực lượng của Long Phạm đã khôi phục?! Hần nghĩ rằng Long Phạm sẽ không cam tâm bị hần thương, kết quả là đêm qua Long Phạm đã cố ý tác thành?

“Người——” Đột nhiên giật mình, những điểm mẫn cảm trên người đã bị Long Phạm dùng hai tay khống chế, hần muốn tiếp tục hỏi nhưng nghênh đón lại là một trận hồi báo tràn đầy thịnh ý.

“Ngay cả chuyện này cũng phải tính kế, người là cái đồ tể ti đạo đức giả, xảo quyệt, hỗn trưởng....” Thân thể bị Long Phạm nắm trong tay, Lăng Lạc Viêm gằn giọng mắng một câu, nhưng dưới đáy mắt không có bao nhiêu oán trách, tóm lại hần đã sớm biết tể ti của hần là loại người nào.

“Tông chủ nói đúng rồi, Long Phạm tự nhận sai, lấy toàn tâm toàn ý thị phụng coi như đền bù có được hay không?” Long Phạm trả lời như thế, nụ cười nhàn nhạt ôn hòa, động tác lại chiếm đoạt không cho hần kháng cự.

“....Trong chốc lát sẽ cùng người tính sổ.” Lăng Lạc Viêm vòng tay qua cổ Long Phạm rồi hôn lên môi hần.

Sắc trời dần dần sáng tỏ, trong cơn sóng tình đang cuộn trào mãnh liệt, hai người vì chiến tranh lạnh mấy ngày trước đây mà càng muốn chiếm đoạt trên người của đối phương. Bất luận là Lăng Lạc Viêm có cam tâm bị tính kế ba lần bảy lượt hay không, thì ở trên giường hần sẽ không ủy khuất chính mình, bất luận là thương hay hạ thì dù sao cùng Long Phạm hoan lạc vẫn khiến hần rất nhanh bị chìm vào bể tình dục vọng.

Khi mặt trời lên cao, các tộc nhân đều đang bận rộn sự vụ, trong phòng ngủ của Viêm chủ ở Viêm Lạc cung vẫn lặng yên tĩnh mịch, trưởng mạn thuần bạch vẫn tràn ngập hơi thở ẩm ướt đầy kiều diễm, chần dệm trên giường bị hai người dây dưa thành một mảnh hỗn độn. Lăng Lạc Viêm vẫn bị vây trong suy nghĩ mông lung, thoáng có chút hỗn loạn. Hần rốt cục chiếm được Long Phạm, nhưng khắp nơi trên thân thể của hần cũng bị khắc đầy dấu vết của Long Phạm, lúc này đến tột cùng phải tính như thế nào?

“Bây giờ người nên hảo hảo nói rõ ràng cho ta.” Rốt cục cũng bình tâm, nghĩ đến mấy ngày qua những chuyện ngoài ý muốn liên tiếp xảy ra, Lăng Lạc Viêm thật sự không muốn phá hư tâm tình của chính mình, hơn nữa hần cuối cùng cũng đã chiếm được Long Phạm như ý nguyện.

“Kể từ khi biết thân phận thật sự của ta thì Lạc Viêm thủy chung không hề bình tĩnh, hiện giờ thật sự ổn rồi? Không còn tức giận ta?”

Long Phạm vuốt mái tóc bạch kim của hần, tựa giường mà ngồi, nhớ đến nguyên nhân thật sự của việc giấu diếm, màu thanh lam bên trong đáy mắt trở nên thâm trầm u ám.

“Người dùng phương pháp như vậy để làm cho ta nguôi giận, ta làm sao có thể tiếp tục giận được. Chẳng qua người vẫn còn nợ ta rất nhiều lời giải thích.” Hần trước kia vẫn luôn cho rằng một người nam nhân có cường đại lực lượng và quá khứ phi thường như vậy thì sẽ không dễ dàng làm cho hần như nguyện, không ngờ mới vừa rồi hần tự nghĩ rằng mình biết nắm bắt cơ hội tốt, kết quả là do Long Phạm cố tình tác thành.

“Ngân Diệu tộc tiến đến, còn có quá khứ của ta, Lạc Viêm chẳng lẽ không phải vẫn luôn bất an đối với ta, nếu không phải như thế thì sợ rằng người vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng ta.” Cho dù Lạc Viêm đối với hần chỉ có một chút không tin tưởng thì hần cũng không thể chịu được.

Hần biết hần yêu người quá mức quật cường mạnh mẽ, những gì đã trải qua trong quá khứ khiến Lạc Viêm không thể dễ dàng tin tưởng lòng người cũng như tình cảm. Quan hệ của bọn hần cho đến nay vẫn luôn dựa vào thân phận tể ti của hần và lời thề vĩnh viễn không phản bội.

Càng để ý đến tình cảm của bọn hắc thì Lạc Viêm càng không cho phép có bất kỳ một chút tí vết nào. Đây là nguyên nhân vì sao khi Ngân Diệu tộc xuất hiện thì hắc liền vứt bỏ quan hệ với bọn họ.

“Lúc trước giấu diếm thân phận là vì sợ người không tin ta. Ta đã muốn giải thích về phần Đồ Lân lực....” Nói đến đây, đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam hạ xuống, thần sắc của Long Phạm hiển nhiên đang nghĩ đến chuyện không vui.

“Chính là việc này, vì sao người không nói với ta? Ta từ Phong Trần Tuyết mới biết nguyên lai Đồ Lân lưu lại đúng là lực lượng diệt thế, hóa ra Xích Diêm tộc và Kiền Kì tộc còn có quan hệ sâu xa.” Lăng Lạc Viêm nghĩ đến cảm giác lúc ấy khi hắc biết được chuyện này, bây giờ lại thấy rằng đêm qua hắc trừng phạt vị tế ti này vẫn chưa đủ.

Long Phạm hơi thoáng nhíu mi không trả lời, sau một lúc lâu mới vén những sợi tóc đang rơi trên đầu vai của Lăng Lạc Viêm sang một bên, thần nhiên hỏi, “Hắc còn nói cái gì?”

Dò xét biểu tình của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm truy vấn, “Chẳng lẽ ngoại trừ việc đó còn có cái khác? Kiền Kì tộc cùng tộc ta đến tột cùng còn dính dáng đến cái gì?”

“Kiền Kì là tối, Xích Diêm là sáng, không phải Lạc Viêm đã sớm biết hay sao?” Thái độ của Long Phạm dường như không muốn nói thêm, nhưng hắc càng như thế thì Lăng Lạc Viêm càng xác định Long Phạm còn có chuyện chưa nói.

“Nếu chỉ đơn giản như vậy thì người gạt ta chẳng lẽ chỉ để làm cho ta bất an?” Theo hiểu biết của hắc thì Long Phạm sẽ không làm chuyện vô nghĩa. Quan hệ của Kiền Kì tộc và Xích Diêm tộc ắt hắc còn có liên lụy đến chuyện khác.

Nâng lên đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam, thần sắc không vui vẫn chưa lui ra, Long Phạm mơn trớn trên đầu vai của hắc, hỏi ra một câu như vậy, “Lạc Viêm chẳng lẽ nghĩ rằng ta đối với việc này không hề quan tâm, để cho người một mình lo lắng?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Lăng Lạc Viêm nhướn mi lên mang theo một chút bất mãn. Long Phạm ở bên cạnh bỗng nhiên mỉm cười nhưng cái loại ý cười này lại là một dấu hiệu nguy hiểm, cũng không phải cái loại chỉ hiện ra khi hai người ở riêng, điểm này Lăng Lạc Viêm có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Thật sự không muốn cho người biết.” Nói đến đây thì liền trầm mặc một hồi lâu, sau đó Long Phạm mới rốt cục mở miệng, “Đồ Lân lưu lại là lực diệt thế, kế thừa Hách Vũ lực lại muốn cứu thế. Nếu không phải chúng ta sớm đính ước thì nên là quan hệ đối địch. Người và hắc, Phong Trần Tuyết....” Vốn là nên ở bên nhau.

Nghĩ đến lúc trước Lăng Lạc Viêm hấp thu huyền hỏa lực, cùng với liên hệ của Lăng Lạc Viêm và Phong Trần Tuyết, Long Phạm liền nhíu chặt mi. Cho dù chỉ là một chút liên hệ không đáng kể, nhưng việc này vẫn khiến hắc hết sức khó chịu.

Nếu không phải người ở trước mắt bất ngờ đến từ dị thế khiến hắc động tâm động tình, thì sau khi lực lượng thức tỉnh, hắc sẽ dùng lực lượng để diệt thế, còn tông chủ của hắc và Phong Trần Tuyết sẽ bắt tay đối phó với địch nhân, mà kẻ địch không phải người nào khác mà chính là hắc.

Đây là việc đã sớm được an bài, đồng thời cho nhân loại một cơ hội cứu thế, cũng như diệt trừ tất cả mọi mầm mống nguy hiểm. Nếu dùng vật thứ ba mà câu ca dao nhắc đến để kết hợp cùng Hách Vũ và Đồ Lân lực thì hết thấy mới có thể bình ổn.

Hiểu được ý tứ của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm cũng nhướn mi suy nghĩ một lúc lâu. Hai người thượng cổ đã chết quả thật cũng tính kế không ít, đáng tiếc không tính đến chuyện xấu trong lúc đó của hắc và Long Phạm. Vừa giễu cợt vừa nhếch môi, hắc bật lên một tiếng cười nhạo, kẻ sát người vào thân thể của Long Phạm, “Nói như vậy, người chính là muốn giấu diếm chuyện này? Không muốn cho ta biết ta và Phong Trần Tuyết còn có liên lụy?”

“Phong Trần Tuyết đáng phải chết.” Thần nhiên trả lời, Long Phạm cúi đầu hôn lên môi Lăng Lạc Viêm. Hắc không chấp nhận có bất kỳ nửa điểm bất trắc, cả ngàn năm qua Lạc Viêm là người duy nhất có thể thật sự khiến hắc động tâm. Bất luận kế hoạch ban đầu của Hách Vũ và Đồ Lân là cái gì thì cũng không thể thay đổi được sự thật rằng Lạc Viêm đã thuộc về hắc.

Vị tế ti này của hắn có lòng dạ hẹp hòi, ngay cả chuyện không thể thành sự thật cũng phải để ý, Lăng Lạc Viêm cười nhẹ rồi đẩy Long Phạm ra, “Đừng bảo với ta người là vì chuyện này mà ăn dấm a?”

“Cho dù chỉ là như vậy thì ta cũng không thể bỏ qua.” Đáp lại lời trêu chọc của hắn, Long Phạm không hề phủ nhận. Bên trong đáy mắt nhợt nhạt màu thanh lam tràn đầy ý cười nhẹ nhàng tao nhã, “Hiện giờ ta đã biết Lạc Viêm để ý đến ta nhiều bao nhiêu, muốn ta nhiều bao nhiêu....”

“Như thế ta cũng an tâm.” Giọng nói dịu dàng ôn nhu ở bên tai Lăng Lạc Viêm, mang theo hơi thở ấm áp dần dần rơi xuống cần cổ trắng ngần, rồi du di lên môi, nụ hôn thật sâu như một hồi hoan ái mới vừa rồi, lộ ra hết thảy điên cuồng chiếm đoạt.

“Uy, cả đêm rồi...” Lăng Lạc Viêm muốn hỏi Long Phạm có muốn ăn chút điểm tâm hay không rồi mới tiếp tục, nhưng lại nhớ đến Long Phạm đã khôi phục linh lực, cuối cùng nuốt xuống lời nói ngay tại bên môi. Mà Long Phạm căn bản cũng không để cho hắn có cơ hội mở miệng, mới dời môi liền tiếp tục xâm nhập tiến vào, cuồng nhiệt như thế khiến hắn hoài nghi có phải hay không mấy ngày trước lãnh đạm trầm tĩnh đều là giả vờ.

“Nguyên lai người cũng có lúc để ý đến thiên mệnh.” Hết thảy đã sớm được an bài, Long Phạm biết rõ điều này, hơn nữa là vì thế mà lòng tràn đầy khó chịu, chỉ vì định mệnh của hắn chính là Phong Trần Tuyết mà không phải Long Phạm, Lăng Lạc Viêm bỗng nhiên hiểu được điểm này.

“Sự tình liên quan đến người, ta há có thể không để ý, vẫn là có một chút bất an, nghĩ đến Lạc Viêm vốn nên thuộc về Phong Trần Tuyết thì ta liền muốn giết hắn ngay lập tức.” Nâng khuôn mặt của Lăng Lạc Viêm lên, lời nói của Long Phạm thật sự nghiêm túc, màu đen kịt dưới đáy mắt dường như muốn tràn ra, cho dù đang cố gắng kiềm chế từng cơn sóng phập phồng trong đó, nhưng vẫn có thể rõ ràng nhìn thấy sát ý điên cuồng.

“Nếu thiên mệnh là như thế thì ta sẽ hủy thiên. Lạc Viêm cảm thấy thế nào?” Mỉm cười hỏi một cách tùy ý, giống như đang nói đến một món đồ bé nhỏ không đáng kể, Long Phạm cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi hắn.

Hắn có thể diệt thế vì Lạc Viêm.

168. Quyển 4: Chương 168: Trùng Hợp

Với người luôn giữ thần sắc trầm tĩnh bình thản nhưng lại nói ra những lời điên cuồng quyết tuyệt thì người nghe sẽ có cảm giác như thế nào?

Lăng Lạc Viêm chỉ cảm thấy thực hài lòng, hắn cực kỳ thích khi Long Phạm vì hắn mà lộ ra bộ mặt tối tăm u ám, dỡ xuống biểu tình ung dung bình thản, bỏ đi thái độ trầm tĩnh ôn hòa, vì hắn mà trở nên thâm trầm, vì hắn mà mất đi bình tĩnh, đó là Long Phạm mà chỉ duy nhất một mình hắn mới có thể nhìn thấy.

Hắn muốn chính là Long Phạm như thế. Từ khi biết được thân phận thật sự của Long Phạm cho đến nay thì phiền toái rốt cục bị loại trừ. Khi Long Phạm nhớ lại quá khứ trong ngàn năm qua, hắn thủy chung bất mãn với biểu hiện thần nhiên ung dung của Long Phạm.

Mà lúc này, hắn rất thích khi cảm nhận được tình ý của Long Phạm dành cho hắn.

“Nếu người muốn hủy thiên diệt thế thì nhớ lưu lại tánh mạng của tộc nhân, trong tay không có người nào thì bảo ta làm tông chủ còn có ý nghĩa gì.” Tựa như đang trả lời một chuyện không hề đáng giá được coi trọng, Lăng Lạc Viêm hướng mắt nhìn Long Phạm, vừa chế giễu vừa cười tà mị, “Nếu không đứng dậy thì sẽ quá ngo, chẳng lẽ người tính cả ngày nằm ở trên giường?”

Còn tưởng rằng Long Phạm sẽ có chút không khỏe, kết quả hắn mới phát hiện là không cần phải lo lắng về vấn đề này, tế ti của hắn đã sớm dùng hành động để chứng minh căn bản không có chuyện không khỏe. (đúng là rỗng, thật là cường tráng a)

Nam nhân nằm ở trên giường rốt cục buông tay để hắn đứng dậy, Lăng Lạc Viêm nhìn xuống hạ phúc của mình rồi xoay người nhìn thấy thân hình hoàn mỹ đang nằm trên giường, phía trên còn rải rác những dấu hôn mà hắn lưu lại, cũng còn rất nhiều vết tích tình sự, mảnh vải lụa tùy ý che đậy nơi thất lung, Long

Phạm chẳng qua chỉ nằm phóng túng nhưng hần lại cảm thấy tư thế phóng túng tao nhã như vậy lại vô cùng khiêu khích trên người.

“Lạc Viêm muốn tiếp tục?” Lưu ý đến ánh nhìn chăm chú của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm nâng tay lên, vừa cười vừa hỏi. Mái tóc đen huyền xõa dài trước ngực và sau lưng, trên lồng ngực xích lô khắc đầy các loại dấu vết, Lăng Lạc Viêm thiếu chút nữa đã nhìn không được mà bị hấp dẫn.

Từ khi khôi phục lực lượng và thân phận thật sự thì hơi thở siêu phàm thoát tục của Long Phạm càng thêm rõ ràng, nhìn như đoạn tuyệt thất tình lục dục nhưng lại hiển lộ sự cảm dỗ quyến rũ đầy ái muội, càng làm cho hần khó có thể kháng cự. (giờ ta mới biết con rồng hấp dẫn như thế)

“Đừng tiếp tục tính kế ta.” Cúi đầu kẻ sát người Long Phạm rồi nói nhỏ, Lăng Lạc Viêm nhéo một chút trước ngực của Long Phạm, “Còn không mau đứng lên, người của Ngân Diệu tộc vô cơ mắt tích ở trong Lôi Lạc thành, dù sao bản tông chủ cũng phải đến hỏi thăm một chút mới được.” Kiểm chế không được cảm dỗ thì kết quả sẽ mất một ngày ở trong phòng, cho dù tế ti của hần vui lòng tình nguyện, nhưng với tư cách là tông chủ như hần cũng không thể không để ý đến thể diện của chính mình.

Kéo qua sam y đã sớm bị nhuộm đầy các loại dấu vết tình sự ở trên giường, lau đi những vết tích đã gần như khô dính ở hạ phúc và giữa hai chân. Hần đang dự định gọi người chuẩn bị tắm rửa thì bỗng nhiên Long Phạm đứng dậy ôm chặt thân mình xích lô của hần, nâng tay lên, một vầng ánh sáng màu xanh lam u trầm như gợn nước dịu dàng đem thân thể của cả hai bao trùm.

Lăng Lạc Viêm nhìn thấy những gợn sóng đang cuộn cuộn trở mình, xóa bỏ tất cả dấu vết ở trên người. Như cười như không, hần đưa tay chạm vào vầng ánh sáng của sóc thủy, “Đây là sóc thủy có thể tịnh hóa chúng sinh? Là lực lượng diệt thế mà Đồ Lân lưu lại?”

Nếu có người nhìn thấy tế ti mà bọn hần vô cùng sùng kính đang ở trong tình cảnh này, dùng sóc thủy diệt thế để tắm rửa, chính xác là tẩy đi dấu vết tình sự của hai người, không biết có người nào bị bất tỉnh ngay tại chỗ hay không.

“Nếu là nước thì đương nhiên dùng để tẩy rửa.” Trả lời theo lý thường, thậm chí biểu tình cũng chưa thay đổi nửa phần. Cho dù không mặc vào y bào thuần bạch, cho dù cả thân thể xích lô cùng tư thế ái muội thì nét mặt của tế ti Long Phạm vẫn bình thản ung dung như trước, chỉ có ý cười dưới đáy mắt là vì người trước mặt mà hiện lên ôn nhu.

Sóc thủy lực đối với hần mà nói bất quá chỉ là một loại linh lực tầm thường, nó tượng trưng cho diệt thế, nói cách khác cũng bởi vì vậy mà khiến cho hần và Lạc Viêm phải đứng ở hai phương đối lập. Loại lực lượng này bất luận là có công dụng như thế nào thì hần không hề bận tâm, cho dù là biến mất thì hần cũng không cảm thấy đáng tiếc.

Cuối cùng cũng không phát sinh thêm chuyện gì ngoài ý muốn, hai người đứng dậy dùng bữa. Sau giờ Ngọ mới thấy tông chủ và tế ti xuất hiện, đối với các trưởng lão mà nói, việc hai người thỉnh thoảng cùng nhau mất tích không còn là chuyện quá kỳ quái.

Quyết Vân nhẹ nhõm thở ra, Nham Kiêu đối với việc này hoàn toàn bình thường, Lâm Sở trong lòng có chút chua xót phức tạp nhưng cũng cảm thấy an tâm. Trong Viêm Lạc cung, các trưởng lão đã sớm biết quan hệ của hai người đã đến mức nào, người ngoài không biết nhưng bọn hần rất rõ ràng giữa tông chủ và tế ti nếu một người xảy ra chuyện, hơi có chút sơ xuất thì sẽ dẫn đến tai họa hủy thiên diệt địa.

Bất luận là viêm hỏa khuynh thành hay là linh lực phát tiết phá hủy vạn vật, nhóm trưởng lão bọn hần đã sớm tự mình chứng kiến cũng như trải qua những việc này.

Hiện giờ trong Ngân Diệu tộc có người li kì mất tích, chuyện này phát sinh ở trong Lôi Lạc thành tất nhiên sẽ khiến cho nhiều người chú ý. Ngân Diệu tộc cường đại như vậy nhưng tộc nhân lại không minh không bạch mà mất tích, hơn nữa ở vào thời điểm này nếu không điều tra rõ ràng thì khi có họa lớn xảy ra sẽ không có ưu đãi cho bất luận kẻ nào.

Lăng Lạc Viêm lại nhớ đến “Bọn hần” mà Linh Thư đã từng nói qua. Những người đến từ dị vực của vùng đại mạc, không biết là loại tộc nào.

Từ Viêm Lạc cung đi ra, hần dẫn theo tộc nhân hướng đến chỗ ở của Ngân Diệu tộc cách Vọng Thiên Thai không xa. Ngân Diệu tộc tự xây dựng nơi tá túc, hơn một ngàn dân không biết là có đủ ở trong đó hay không. Liếc mắt một cái có thể nhìn thấy những thạch ốc san sát nối tiếp nhau, tất cả đều được làm bằng những viên đá màu trắng, khắc chạm rất tỉ mỉ, có thể nhìn ra đã hao tổn tâm tư không ít, chắc là tính toán chờ đợi trường kì ở nơi đây. (thạch ốc = nhà bằng đá)

“Long chủ” Nhìn thấy vương của bọn hần một lần nữa lại tiến đến nơi đây, Ngân Diệu tộc không quá vui sướng, lúc này thật ra hiểu được, vì vậy không hề xưng hô tông chủ, miễn làm cho Long Phạm khó chịu.

Long Phạm ở ngay bên cạnh Lăng Lạc Viêm, thấy bọn họ hành lễ nhưng hần không hề có một chút phản ứng nào. Người dẫn đầu chính là Hoài Nhiễm đã từng cầu kiến Lăng Lạc Viêm, thấy tình hình như vậy liền vội vàng chữa lại, “Hoài Nhiễm mang theo tộc nhân bái kiến Viêm chủ.”

Lăng Lạc Viêm thấy bọn họ thận trọng như thế liền không khỏi cảm thấy thú vị, đưa tay lôi kéo Long Phạm ở bên cạnh đi vào phía trong, “Ngân Diệu tộc xảy ra chuyện nhưng lại muốn tế ti của Xích Diễm tộc đến quán.” Dừng một chút, hần hướng ra sau liếc mắt một cái, “Ngân Diệu tộc chẳng lẽ chỉ có năng lực như thế?”

Hỏi một cách điềm nhiên như không, trong lời nói lại mang theo ý tứ khinh thường, Hoài Nhiễm muốn phản biện nhưng cũng không dám ở trước mặt bạch y nam nhân mà cãi lại vị Viêm chủ này, chỉ có thể cúi đầu ngậm miệng. Lăng Lạc Viêm hừ lạnh một tiếng rồi đi vào nội đường, tự động ngồi xuống vị trí chủ tọa, “Nói cho bản tông chủ biết đã xảy ra chuyện gì?”

Dựa vào ghế, hồng sam nam nhân nâng cằm lộ ra ánh mắt tràn đầy hứng thú hướng đám người Ngân Diệu tộc nhìn lại. Hoài Nhiễm thoáng do dự, lại nhìn sang Long Phạm đang nhắm mắt bất động, hần bất đắc dĩ mở miệng, “Vốn cũng không có gì bất thường, sau khi diện kiến Viêm chủ rồi quay về, ta để cho tộc nhân tự sửa sang và thu dọn nơi đây, sau đó triệu tập các diệu sư để nghị sự, lúc này mới phát hiện có người không trình diện, đi vào phòng của bọn hần để xem xét cũng không thấy có gì cổ quái, chẳng qua không tìm thấy bóng dáng của bọn hần ở bất cứ nơi nào.”

Nói cho chính xác, hần triệu tập nghị sự là vì quan hệ đến lực lượng diệt thế mà Đồ Lân lưu lại. Ngân Diệu vương của bọn hần vì vị Viêm chủ này mà buông tha cho tất cả kế hoạch ban đầu. Thân là diệu sư, hần cảm thấy cần phải thương thảo việc này một lần nữa, đem ý kiến của tộc nhân nói cho Long Phạm, chưa từng nghĩ rằng lại xảy ra chuyện.

“Không biết mất tích mấy người?” Quyết Vân cảm thấy kỳ lạ, Ngân Diệu tộc có cao thủ nhiều như mây, tất cả đều là người có linh lực thâm hậu, làm sao lại có người vô cớ mất tích. (lần đầu tiên ta nghe thuật ngữ ‘nhiều như mây’)

“Sáu người, tất cả đều là cao thủ trong tộc.” Hoài Nhiễm trả lời, trên mặt tràn đầy nghi hoặc.

“Nếu không ở trong tộc thì đã tìm đến những nơi khác ở trong thành hay chưa?” Lâm Sở nghĩ rằng những người đó có lẽ đi đến những nơi khác.

“Nói không chính xác là chính mình tự rời đi, hà tất phải kinh ngạc như thế.” Nham Kiêu đứng phía sau Lăng Lạc Viêm và Long Phạm thờ ơ nhận xét.

Hoài Nhiễm nhất thời trợn mắt, trong lòng tràn đầy khó chịu đối với Xích Diễm tộc, nhìn thấy Ngân Diệu tộc chưa bao giờ phải chịu ủy khuất như vậy, không nhịn được mà lớn tiếng đáp lại, “Tộc ta không giống các tiểu tộc, mọi chuyện đều có quy củ phép tắc, thân là diệu sư làm sao ra ngoài mà không thông báo một tiếng cho tộc nhân? Huống chi căn bản không ai nhìn thấy bọn hần xuất môn, trong đó nhất định có điều khả nghi!”

Giọng nói của Hoài Nhiễm vang vọng khắp phòng, sắc mặt của Ngân Diệu tộc trở nên trầm trọng. Nham Kiêu cũng biết chính mình đã thất ngôn, kiêng kị đặc thù của Ngân Diệu tộc nên hần không dám tùy tiện nói tiếp. Lăng Lạc Viêm vẫn điềm nhiên khoát tay, “Có chuyện gì khả nghi thì chỉ cần tra rõ là được, ở chỗ này sốt ruột có ích lợi gì?”

Nhìn về phía Hoài Nhiễm, ngữ thanh sắc bén tràn đầy ý tứ trách mắng, phong thái tuy vẫn ngạo mạn nhưng chỉ một cái liếc mắt lại làm cho Hoài Nhiễm không dám nói tiếp, bỗng nhiên nhớ lại viêm hỏa cũng như sắc

thủy vốn là thần nhân lưu lại, xem ra vị Viêm chủ ở trước mặt tuy thái độ ngả ngớn cuồng ngạo nhưng vẫn là đáng cứu thế kế thừa Hách Vũ lực.

Nói cách khác, giờ khắc này hai người đang sống vai mà ngồi vốn là quan hệ đối địch, mà không phải như những gì bọn hắn nhìn thấy trước mắt, vương của bọn hắn lại vì Viêm chủ mà châm trà bưng nước.....

Đường như tất cả những gì xảy ra lúc này không hề quan hệ đến hắn. Long Phạm đem chén trà ở trên bàn đặt vào tay của Lăng Lạc Viêm. Một đêm thì thăm triền miên, tông chủ của hắn có lẽ cảm thấy khát nước. (o_o)

Lăng Lạc Viêm hiểu được ý tứ ái muội của hắn liền liếc mắt một cái, thần nhiên tiếp nhận, cũng không cảm thấy có gì bất ổn. Hoài Nhiễm cùng các đệ tử ở phía sau lại bắt đầu nhú mi, vẻ mặt thập phần cổ quái, giống như nhìn thấy thần nhân của bọn họ bị chà đạp, vô cùng ủy khuất.

Ngày ấy ở bên ngoài Viêm Lạc cung, Diệu sư của Ngân Diệu tộc một thân áo giáp với tư thế oai hùng bất phàm, nhưng giờ khắc này vẻ mặt lại nhân nhượng một cách gượng ép.

Đám người của Quyết Vân có thể hiểu rõ tâm tư của Ngân Diệu tộc. Nhớ đến lúc trước bọn hắn nhìn thấy tế ti tự mình hầu hạ sinh hoạt hằng ngày của tông chủ thì bọn hắn cũng vô pháp thừa nhận, nhưng sự thật chứng minh tông chủ xứng đáng như vậy. Bất luận là nhìn như thế nào thì hồng sam nam nhân như viêm hỏa chói mắt này nên đứng trên đầu thiên hạ, nắm trong tay hết thảy. Những gì tông chủ của bọn hắn đã làm đều khiến bọn hắn cam tâm tình nguyện phục tùng.

Chỉ mong không bao lâu sau cũng có thể làm cho Ngân Diệu tộc cũng cam tâm như vậy.

Một người dâng nước, một người tiếp nhận, nhưng chỉ chốc lát thần sắc của mọi người trong phòng liền biến đổi mấy lượt. Lăng Lạc Viêm cũng xem như chưa từng nhìn thấy, hắn không hề để ý ở trước mặt Ngân Diệu tộc mà tỏ rõ Long Phạm là tế ti của Xích Diêm tộc, không còn là Ngân Diệu vương lúc trước.

Tế ti thị phụng tông chủ cũng là việc cần phải làm, uống một ngụm trà rồi đặt xuống bàn, vẻ mặt của hắn tràn đầy châm chọc nhìn về phía Ngân Diệu tộc, “Những tộc nhân mất tích dù sống hay chết cũng phải đến một nơi, lục soát toàn bộ Lôi Lạc thành thì sẽ tìm thấy. Người của Ngân Diệu tộc không ít, không chia nhau đi tìm mà lại ở đây lãng phí thời gian, căn bản là làm chuyện vô bổ.”

“Có lẽ bọn hắn không thật sự lo lắng.” Long Phạm thần nhiên nói, Lăng Lạc Viêm đồng ý gật đầu, “Lời của tế ti không sai, một khi đã như vậy thì bản tông chủ cũng không hà tất phải xen vào việc của người khác.” Nói xong liền đứng dậy.

Hắn cũng biết tâm tư của Ngân Diệu tộc, bọn họ muốn dùng việc này để làm cho Long Phạm chú ý. Đường nhiên việc tộc nhân mất tích nhất định là sự thật, suy cho cùng bọn họ cũng không có lá gan lớn đến mức dám giở thủ đoạn lừa gạt Long Phạm.

Lăng Lạc Viêm đứng dậy, người của Xích Diêm tộc chuẩn bị rời đi, bạch y bào tế ti ở bên cạnh hắn hiển nhiên cũng đi theo, Hoài Nhiễm thấy tình hình như vậy liền vội vàng tiến lên, “Viêm chủ, khoan đã!”

Lăng Lạc Viêm dừng bước, đang muốn châm biếm vài câu thì bỗng nhiên một trưởng lão của Xích Diêm tộc từ bên ngoài chạy vào, “Tông chủ——đại sự không tốt!”

“Chuyện gì mà không tốt đến mức như vậy? Nói nghe xem.” Lăng Lạc Viêm dừng bước, đã nhiều ngay qua hắn không chờ mong có chuyện tốt phát sinh.

“Trong Viêm Lạc cung phát hiện mấy cổ thi thể, không phải người của tộc ta, xem ra là người lạ, cũng không phải người của các tộc khác trong Viêm Lạc cung.”

“Trong cung có nhiều người, chẳng lẽ người có thể nhớ rõ từng người một? Còn không mau đi tra rõ thân phận.” Lăng Lạc Viêm cười nhạo một tiếng, nơi này có mấy người mất tích, bên kia lại có vài cổ thi thể, lần này thực đúng là luân phiên, vừa nghĩ đến đây thì ý cười trên môi của hắn bỗng nhiên dừng lại.

Long Phạm nhìn hắn, cả hai đều biết bọn hắn đang nghĩ đến cùng một chuyện.

Ngân Diệu tộc ở đây có người vô cớ mất tích, liền có người ở Viêm Lạc cung tử nạn một cách bí ẩn..... Chẳng lẽ chuyện này là trùng hợp?

Vội vàng chạy về cung, Lăng Lạc Viêm dẫn theo các trưởng lão đến một hành lang gấp khúc hẻo lánh, thấy mấy người đã chết, vài vị diệu sư của Ngân Diệu tộc nhất thời biến đổi sắc mặt.

169. Quyển 4: Chương 169: Mập Mờ

“Đúng là bọn hần, nhưng mà.... làm sao lại có thể như thế....” Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, đối với đám người của Hoài Nhiễm mà nói thì đây là một sự đả kích rất lớn, mặc dù mức độ không thể so sánh với mấy ngày trước vương của bọn hần quỳ gối trước mặt Viêm chủ, nhưng cũng đủ khiến bọn hần thù người ra tại chỗ.

Sáu người, sáu thi thể đầy đủ, sắp hàng chỉnh tề, giống như một đội ngũ, ngay cả động tác đều là đồng loạt, y phục trên người vẫn hoàn hảo ngay ngắn, giống như chuẩn bị tham gia vào một buổi thịnh yến, khuôn mặt trang nghiêm bình ổn.

Nhưng ngược lại với biểu tình bình thản như đang ngủ yên chính là bên cổ của bọn hần bị rách một mảnh thật lớn, máu tươi từ trong miệng vết thương đang chảy ra vẫn chưa hoàn toàn đông lại, mặt đất nhuộm đỏ một màu, hóa thành một bãi đỏ sẫm kỳ quái, như một bức họa yêu dị đang hiện lên trước mắt mọi người.

“Người của Ngân Diệu tộc chết trong Viêm Lạc cung.” Lăng Lạc Viêm cười lạnh một tiếng, “Chẳng lẽ muốn khơi dậy hiềm khích giữa hai tộc chúng ta? Dùng thủ đoạn này quả thật có hơi chút kém cỏi.”

Nếu có người cố tình làm ra chuyện này thì cũng quá mức lộ liễu. Quyết Vân quan sát mấy cổ thi thể, trầm ngâm nói, “Trong đó nhất định có nguyên nhân, mấy vị diệu sư công lực không tầm thường, không đến mức dễ dàng bị người khác giết chết như thế.”

Địa vị của Ngân Diệu tộc ở trong Lôi Lạc thành có chút tế nhị, vì có quan hệ đến tể ti Long Phạm mà khiến cho những người khác nghĩ rằng Ngân Diệu và Xích Diễm là cùng một nhà. Nếu là vì vậy mà trở thành nguy cơ cho các tộc khác thì có người âm mưu làm ra một chút chuyện để chia rẽ cũng không phải là không có khả năng.

Chỉ cần Ngân Diệu tộc không ngu ngốc đến mức nghĩ rằng người của Xích Diễm tộc làm ra chuyện này thì sẽ không có hậu quả quá mức nghiêm trọng.

Thân là diệu sư, hiển nhiên sẽ không quá mức ngu xuẩn, đám người Hoài Nhiễm cũng không nghĩ nhiều, bọn hần nhìn chăm chú mấy cổ thi thể một hồi lâu rồi cảm thấy nghi hoặc trong lòng càng lúc càng nhiều, “Bọn hần vì sao lại chết ở đây, cho dù là bị người khác giết chết cũng không có ai có thể làm cho diệu sư của tộc ta cùng chết một lúc? Việc này căn bản không có khả năng.”

Nơi này là một hành lang gấp khúc hẻo lánh trong Viêm Lạc cung, là nơi nối tiếp giữa hai tòa cung điện, có hai tông tộc cũng có thanh danh không tồi ở tại đây, nhưng hai tộc giao tình không quá sâu nặng, cũng có chút hiềm khích nên không đi lại với nhau. Hành lang này ngày thường ngoại trừ đám người hầu thì cơ hồ không có ai qua lại.

Hành lang không người qua lại thì tất nhiên không có đại đội nhân mã, không có đại đội nhân mã thì căn bản không có ai có khả năng cùng một lúc đối phó với sáu vị diệu sư. Sáu người bọn hần cũng không thể tự mình đến nơi này rồi vô duyên vô cớ đồng thời tử nạn, chuyện này đến tột cùng là như thế nào?

Nghi vấn không ngừng xoay quanh trong đầu nhưng không người nào có thể trả lời. Bây giờ là ban ngày, hai tòa cung điện cách nhau một khoảng, nhưng hành lang ở nơi đây không có ánh nắng mặt trời chiếu xuống, sáu cổ thi thể kỳ quái đang ở trước mặt mọi người, dường như muốn dùng máu tươi nhuộm đậm nơi này thành một màu đỏ sẫm, huyết sắc đang chảy xuôi trên mặt đất, càng lúc càng lan rộng.

Dị động ở tại đây cũng dẫn đến các tộc khác vây xem, xúm lại bên ngoài hành lang gấp khúc, bọn hần đều nhìn thấy sáu cổ thi thể nằm ngay ngắn, máu tươi văng lên trên tường rồi chảy xuống mặt đất phủ kín một nửa hành lang, dùng máu chảy thành sông để hình dung cũng không đủ.

Máu tươi đang đông lại, tản ra mùi vị tử vong. Đặc biệt mãnh cảm đối với loại mùi vị này, Lăng Lạc Viêm nhú mày, hần chán ghét thủ pháp giết người không hề mỹ cảm như vậy. (giết người mà cũng cần phải đẹp sao =.=)

“Bọn hần là tự sát mà chết.” Một giọng nói lạnh nhạt ồm ồm vang lên từ bên cạnh hần, lời nói của Long Phạm khiến kẻ khác đột nhiên cả kinh cũng làm cho hần cảm thấy hứng thú.

Tự sát mà chết? Lăng Lạc Viêm nhìn xuống vũng máu tươi, nói với Nham Kiêu ở phía sau, “Qua nhìn một cái đến tột cùng bọn hần chết như thế nào.”

Thủy chung chán ghét máu tanh, mặc dù hơi thở của Long Phạm ở bên cạnh khiến hần hơi thoáng dịu đi, nhưng sáu người chết làm cho không khí càng trở nên nồng nặc, mùi tanh cứ liên tiếp xộc vào mũi làm cho hần cảm thấy phi thường khó chịu.

Nhưng vào lúc này có một bóng trắng lướt qua, một đôi cánh tay ở phía sau vờn quanh người hần, y mê thuần bạch nâng lên ngăn cản mùi máu tanh đang khuếch tán trong gió.

Lăng Lạc Viêm nghiêng đầu thì nhìn thấy một đôi mắt thâm thúy nhợt nhạt màu thanh lam, Long Phạm ôm hần sát vào người một chút, ghé vào bên tai hần, “Không bằng chờ Nham Kiêu tra xét rõ ràng rồi hỏa thiêu bọn hần để tránh mùi tanh khuếch tán ra ngoài.”

Long Phạm tuyệt đối không chịu được trong Viêm Lạc cung có loại mùi này phiêu tán. Lăng Lạc Viêm dựa vào trước ngực của Long Phạm, vừa nhíu mi vừa cười lạnh rồi trả lời, “Chỉ mong hần tra xét nhanh chóng, miễn cho ta nhịn không được mà động thủ.”

Tất cả mọi người ở xung quanh đang chăm chú nhìn Nham Kiêu đến gần mấy cổ thi thể, không có ai lưu ý đến một bên của Xích Diêm tộc. Đám người của Hoài Nhiễm mặc dù quan tâm đến kết quả khám nghiệm tử thi nhưng thủy chung cũng không quên chú ý đến Ngân Diệu vương của bọn hần, nhìn thấy hai người đang dựa vào nhau thì bọn hần không khỏi lộ ra vẻ mặt sầu khổ.

Ngày xưa, ngay cả người thị tẩm cũng đều do bọn hần tính ngày để đưa lên, xem tâm tư của vương như thế nào. Nhưng bây giờ lại đối với vị Viêm chủ kia như vậy, dường như quá mức thân mật, mọi việc đều vì vị Viêm chủ mà chuẩn bị chu đáo.

Nếu là quên đi dĩ vãng thì cũng được, nhưng rõ ràng đứng trước mặt bọn hần lại làm như không nhìn thấy, chỉ quan tâm chăm sóc cho vị Viêm chủ. Quả thật đây có phải là Ngân Diệu vương vốn nên nhìn xuống thiên hạ, mưu tính sinh tử của thế nhân, đem hết thảy nắm trong tay hay không.

Trước mắt vẫn là đôi tay kia, nhưng lại vì Viêm chủ của Xích Diêm tộc mà châm trà bưng nước, che chắn máu tanh trong gió...

Vì những gì đang chứng kiến trước mắt mà đám người Hoài Nhiễm nhất thời phân tâm, cảm xúc pháp phòng ứ đọng, thiếu chút nữa đã quên mất còn có mấy cổ thi thể của tộc nhân đang nằm bên cạnh. Nham Kiêu đi qua vũng máu, âm thanh của tiếng đế hài đạp lên chất lỏng sền sệt trên mặt đất vang lên lập tức làm cho bọn hần hồi phục tinh thần, hướng đến chỗ kia nhìn lại thì Nham Kiêu đã đứng bên cạnh một cổ thi thể.

Xoay lại cần cổ đã cứng ngắc, đẩy ra mái tóc để dễ dàng khám nghiệm, một miệng vết thương rất kỳ quái lộ ra, Nham Kiêu quan sát một lúc lâu rồi dùng ngón tay luồn vào tra xét vài lần, cứ như thể sáu cổ thi thể đều được khám nghiệm cẩn thận, rốt cục hần quay đầu lại.

“Tông chủ, miệng vết thương này rất kỳ lạ, tất cả đều không phải bị đánh vào, cũng không có dấu hiệu của binh khí làm tổn thương, mà là từ bên trong hướng ra bên ngoài, dường như thân thể của bọn hần tự bạo phát mà tạo thành miệng vết thương như thế.”

“Linh lực tự bạo phát ở cổ họng cũng là nơi trí mạng, miệng vết thương hướng ra ngoài giống như có một vật sắc bén từ bên trong bị bùng nổ, cắt đứt cơ hội sống, mất máu quá nhiều mà chết.” Long Phạm đem nguyên nhân cái chết của mấy người này giải thích qua một lần, lời nói nhẹ nhàng đối với Lăng Lạc Viêm ở trước ngực, giống như chỉ giải thích ột mình hần nghe.

Giọng nói rất nhẹ, chỉ nói cho Viêm chủ nghe, nhẹ đến mức dường như bị gió thổi tán đi, nhưng một khi tế ti Long Phạm mở miệng thì có người nào lại không muốn nghe hần nói cái gì, vì vậy những lời này đều được mọi người nghe thấy.

Sáu người này là tự sát mà chết. Nếu không phải như thế thì không thể lý giải vì sao bọn hắc lại chết đồng loạt như vậy, xem ra ngay cả thời gian cũng giống nhau.

Diệu sư của Ngân Diệu tộc cố ý vào Viêm Lạc cung của Xích Diễm tộc, sau đó bạo phát linh lực để tự sát....

“Những vị diệu sư muốn tự sát vì sao phải chết trong Viêm Lạc cung của chúng ta?” Lâm Sở thì thào tự hỏi, khuôn mặt sắc bén của Nham Kiêu cũng lộ ra thần sắc nghi hoặc.

So với nghi vấn của mọi người, Hoài Nhiễm càng muốn biết chính là vì sao bọn hắc phải tự sát?

Lăng Lạc Viêm nghe xong lời giải thích của Long Phạm, xác định những người này là tự mình lựa chọn cái chết, cũng không thể nghĩ ra nguyên nhân, “Các vị diệu sư đừng nói với bản tông chủ là mấy người này phụng mệnh đến đây để tự sát?”

Vừa mỉm cười vừa hướng về phía đám người Hoài Nhiễm, lời nói như đang đùa giỡn nhưng ngữ thanh lại lạnh giá đến mức muốn phá hủy xương cốt của kẻ khác, hiểu được ý tứ của Lăng Lạc Viêm, Hoài Nhiễm tức giận phát y mê, “Viêm chủ chẳng lẽ tưởng rằng chúng ta muốn bọn hắc đến nơi này tự sát để làm cho Long chủ chú ý? Biểu đạt thái độ bất mãn đối với quyết định của Long chủ?”

“Chẳng lẽ không đúng?” Lăng Lạc Viêm đẩy ra đôi tay của Long Phạm đang chắn trước mặt, tiến lên vài bước rồi chưởng đi một ngọn viêm hỏa.

Trong khoảnh khắc, ngọn lửa đỏ tươi diễm lệ bùng cháy rực rỡ, giống như tất cả những gì ở nơi đây không phải máu tươi, vốn chỉ là một ngọn lửa hóa thành chất lỏng, rồi đến bây giờ lại khôi phục hình dạng yêu dã, cũng là một màu đỏ thẫm, lăng lạng thiêu đốt từ trên mặt đất đến giữa không trung.

Mùi tanh nồng nặc trong không khí dần dần dịu đi, thi thể của sáu người cũng bị viêm hỏa thiêu táng. Diệu sư của Ngân Diệu tộc nhìn chăm chú ngọn lửa đỏ đậm quỷ lệ trong không trung đến mức quên cả mở miệng để phản bác. Các tộc khác cũng ngẩng đầu nhìn lên, quên mất lý do vì sao đến đây, giống như nguyên bản đến đây chỉ để nhìn xem cảnh đẹp của viêm hỏa, tất cả đều bị viêm hỏa rực rỡ ở trước mắt đoạt lấy tâm hồn.

Đợi đến khi ánh lửa tan hết thì mọi người mới lấy lại tinh thần, lúc này nhìn về phía Xích Diễm tộc, vị Viêm chủ chói mắt mị hoặc lòng người như viêm hỏa đang tùy ý dựa vào trên người bạch y bào tề ti, dường như có chút đắm chiêu nhìn vào bờ tường.

“Đi xem đó là cái gì.” Phân phó như thế với Lâm Sở đang đứng cách đó không xa, Lăng Lạc Viêm phát hiện ở góc tường có vài điểm trong suốt lấp lánh, hủy đi thi thể cùng huyết tinh, ở giữa khe hở của góc tường hiện lên một điểm rõ ràng.

Lâm Sở thật cẩn thận tiến lên, hành lang bị viêm hỏa tẩy sạch, trên mặt đất không còn lưu lại bất kỳ một vết tích nào, cả thi thể lẫn máu tươi đều bị thiêu rụi, nhưng trên khe hở của góc tường lại có cái gì đó.

Chậm rãi cúi sát người nhặt lên vật đó, đặt ở trong lòng bàn tay rồi quan sát tỉ mỉ một lần, Lâm Sở quay lại trước mặt Lăng Lạc Viêm, “Bẩm tông chủ, là mấy hạt cát.”

“Đưa đây cho ta xem” Y mê đỏ đậm như hỏa nâng lên, Lâm Sở đang muốn tiến đến để giao qua cho Lăng Lạc Viêm thì một bàn tay ở bên cạnh đã chắn ngay trước mặt, “Đưa ta.”

Lâm Sở dừng cước bộ một chút, Lăng Lạc Viêm cười rộ lên, ánh mắt vừa thâm tình vừa hồ hững lướt qua người Lâm Sở một vòng, rồi sau đó tất cả đều trở thành ý cười hài hước, chẳng qua nụ cười này vì cái gì mà sinh, lại vì ai mà sinh thì Lâm Sở hiểu rất rõ.

Đưa vật ở trong tay cho Long Phạm, Lâm Sở lại lui ra, ánh mắt thản nhiên của bạch y bào tề ti đảo qua Lâm Sở đang cúi đầu, rồi sau đó hạ xuống màu thanh lam nhợt nhạt dưới đáy mắt. Tiếp theo liền đem tông chủ của hắc kéo trở lại trước mặt.

Nhìn thấy Long Phạm chậm rãi truyền đến một ánh mắt, Lăng Lạc Viêm xem như không phát hiện ý tứ cảnh cáo hoặc là khó chịu ở trong đó, hắc vẫn điềm nhiên nhướng mi, bàn tay bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng, hóa ra Long Phạm đang nắm chặt tay hắc, “Tông chủ suy đoán có quan hệ đến bọn hắc, xem ra không sai.”

“Có đúng không, quả thực là như thế?” Không một chút để ý, đầu ngón tay của Lăng Lạc Viêm vẽ vài vòng trong lòng bàn tay của Long Phạm, ngay tại lúc này thì đột nhiên lại nghe một giọng nói nhẹ nhàng ở bên tai, “Nếu Lạc Viêm muốn tiếp tục thì ta sẽ tháp tùng.”

Những lời này không hàm chứa bất cứ ẩn ý gì khác, giống như chỉ là một loại nhắc nhở. Lăng Lạc Viêm không cần tiếp tục hỏi, hắn vẫn chưa nghĩ đến việc đó vào lúc này, dù sao bọn hắn mới đi ra khỏi phòng không bao lâu.

Ho nhẹ một tiếng, hắn dừng lại động tác ở đầu ngón tay, bây giờ mới thật sự quan sát.

“Mặc dù Viêm Lạc cung mới được kiến tạo chỉ trong thời gian ngắn, nhưng mỗi một nơi đều được quét dọn thập phần chu toàn, mấy hạt cát này tuyệt đối không phải trong quá trình kiến tạo mà có, nhất định là trên người hoặc để hài của kẻ nào đó rơi xuống, hạt cát tuy rất nhỏ nhưng lại vô cùng khác biệt.”

“Tông chủ đã nhìn ra” Long Phạm mỉm cười, trong nụ cười dường như có vài phần đáng tiếc, màu thanh lam nhợt nhạt lóe ra, tầm mắt lại nhìn xuống ngón tay của Lăng Lạc Viêm ở trong lòng bàn tay.

Hạt cát có quan hệ đến cái gì? Có gì đặc biệt?

Không rõ hai người đang ám chỉ đến điều gì, cũng không ai hiểu được ý tứ của những lời này, chỉ nhìn thấy một nam nhân chói mắt trong đám người đang khều những hạt cát bé nhỏ trên tay của tể ti. Chẳng lẽ Viêm chủ biết rõ sự việc kỳ lạ này, nín thở chờ đợi, không người nào dám cắt ngang hai người nói chuyện.

Vê tròn những hạt cát từ lòng bàn tay của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm nâng tay lên để ánh nắng mặt trời chiếu vào, vốn chỉ là một hạt bụi nhưng lại lấp lánh ánh vàng, không giống như một hạt cát tầm thường mà là một vật xinh đẹp được làm thành hình dạng như thế.

Đây là một hạt cát? Nhìn vào vật trên tay của Lăng Lạc Viêm, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào những hạt cát bé nhỏ lấp lánh ánh vàng, chỉ thấy hồng sam phát qua, một ngọn lửa diễm lệ bao lấy những hạt cát trên đầu ngón tay tạo thành vòng quang lấp lánh đầy tinh tế, rõ ràng là cát nhưng lại giống như những ngôi sao, phiêu tán trong gió như những mảnh kim tuyến rực rỡ đang rơi xuống.

“Đại mặc, bọn hắn đến từ đại mặc.” Dưới cơn mưa phùn lấp lánh ánh kim, hồng y thân ảnh đứng thẳng giữa bầu trời quang đãng bỗng nhiên xoay người, trong miệng nói ra một lời như vậy. Bọn hắn là ai? Đại mặc chẳng lẽ còn có tộc khác? Có người mở miệng muốn hỏi nhưng Lăng Lạc Viêm đã nói với các trưởng lão của Xích Diêm tộc, “Đi tìm Linh Thư lại đây.”

170. Quyển 4: Chương 170: Không Theo Thì Chết

Người người mơ ước có được Yêu tộc mà không thể, cuối cùng rơi vào tay của vị Viêm chủ Xích Diêm tộc. Ở đây có không ít người chưa từng nhìn thấy con bán yêu kia, nghe Viêm chủ muốn gọi hắn ra, tất cả các tộc đều háo hức mong chờ.

Một vị trưởng lão phụng mệnh mà đi, không bao lâu sau thì quay trở lại, thần sắc có chút lo lắng, bẩm báo với Lăng Lạc Viêm, “Tông chủ, không tìm thấy Linh Thư.”

“Không phải có Dạ Dực trông coi hay sao? Như thế nào lại không tìm thấy?” Lăng Lạc Viêm nhớ đến lúc trước đã phân phó cho Dạ Dực, bất giác bắt đầu hoài nghi, chẳng lẽ Dạ Dực dấy dỗ quá mức thành công nên Linh Thư tức giận bỏ đi?

Nhưng Linh Thư căn bản không phải là loại người này, cho dù rất thuần khiết nhưng hắn vẫn là một con yêu không hề có cảm giác đối với máu tươi và tử vong, khi hắn giết người thì tuyệt đối sẽ không nương tay.

“Chẳng lẽ con bán yêu kia cũng...” Có người không khỏi suy đoán. Trước tiên là vài vị diệu sư của Ngân Diệu tộc bị mất tích rồi sau đó lại phát hiện toàn bộ đã tự sát, chẳng lẽ tình huống giống như vậy cũng xuất hiện ở Xích Diêm tộc?

Long Phạm nâng lên đôi mắt đang khép hờ, suy nghĩ trong chốc lát rồi bảo với Lăng Lạc Viêm, “Thử gọi Dạ Dực về, hắn không thể không biết tình hình nếu Linh Thư mất tích.”

Tùng cùng Dạ Dực dung hợp hồn phách nên Lăng Lạc Viêm có thể tùy thời tùy chỗ mà gọi về. Trước kia Dạ Dực luôn xuất hiện ngay lập tức trước mặt hắn, nhưng lúc này đã đợi một hồi lâu mà Dạ Dực vẫn chưa hiện thân.

Diệu sư tự sát ở trong Xích Diễm tộc, Linh Thư mất tích, ngay cả Dạ Dực cũng không hồi báo. Lăng Lạc Viêm vốn cũng không xem việc này quá mức nghiêm trọng, nhưng đến bây giờ lại không khỏi xâu chuỗi tất cả sự tình để suy xét thêm một lần nữa.

“Sáu người đến tột cùng là vì sao lại tự sát vào lúc này, các vị diệu sư có manh mối hay không?”

Hồng y nam nhân xoay người đứng trước mặt Hoài Nhiễm, không hề kiêng dè mà dựa vào bạch y bào tề ti đang đứng bên cạnh, dưới mái tóc bạch kim phẳng phất như có viêm hỏa là đôi mắt lạnh lùng vô cùng mỉa mai hoặc đang gắt gao nhìn chăm chú bọn hắn.

Hồng y tóc bạch kim với thái độ phong lưu tiêu sái, ánh mắt lơ đãng bách nhân đầy thủ đoạn, người như vậy nếu không phải bởi vì vương của bọn họ khuynh tâm vì hắn thì Ngân Diệu tộc từ trên xuống dưới nên tán thưởng phong thái tài hoa như thế, nhưng cũng chính là hắn đã làm cho người vốn được thế gian thờ phụng như thần nhân lại cam tâm tình nguyện trở thành một vị tề ti.

Hoài Nhiễm nghĩ đến nguyên nhân hậu quả, ngữ thanh trả lời không khỏi hàm chứa một chút oán hận, “Sáu người kia đúng là những vị diệu sư phụng mệnh điều tra câu ca dao cứu thế. Ba vật hợp một, cứu thế khả thành, không dám làm trái lệnh của Viêm chủ nên bọn hắn đã đi điều tra, không biết có tìm thấy kết quả hay không nhưng cuối cùng lại chết ở nơi này.”

“Chẳng lẽ là tra ra cái gì mới tự sát ở đây? Nhưng cũng không đúng, mặc kệ tra ra cái gì cũng không cần thiết phải tự sát, nhất là cùng một lúc sáu người.” Nham Kiêu nhìn trên mặt đất trống trải, hắn thật sự không hiểu vì sao lại như thế.

“Bọn hắn điều tra được tộc kia đến từ đại mạc, đây chính là chứng cứ.” Chỉ xuống những hạt cát trên mặt đất, Lăng Lạc Viêm mỉm cười đầy hứng thú, “Thật sự không tệ, sáu người tự sát cùng một lúc, còn chọn trong Viêm Lạc cung, không thể không nói những người đó đã hao phí không ít tâm tư. Mặc kệ những hạt cát này là do người nào lưu lại, đây chính là tin tức các vị diệu sư tìm được, tất cả đều chứng minh việc này có quan hệ đến ngoại tộc.”

“Ba vật hợp một. Vật thứ ba đến tột cùng là thứ gì thì xem như đã có một chút manh mối.” Long Phạm rút ra kết luận đối với cái chết của những vị diệu sư, ý tứ trong lời nói chính là cái chết của bọn họ đều có giá trị.

Lăng Lạc Viêm gật đầu, “Bọn hắn quả thật không chết oan uổng.” Cái chết của bọn hắn xác định tông tộc thân bí kia muốn bịt đầu mối.

“Chẳng lẽ không chết oan là đủ rồi? Bọn hắn đến tột cùng là chết như thế nào, vì sao phải tự sát? Nhất là lại chết trong Viêm Lạc cung.” Hoài Nhiễm nhớ đến chính mình đã phân phó cho sáu người bọn họ điều tra việc này, hại bọn họ tự sát một cách bí ẩn, đây là một nỗi đau khó nói nên lời.

Đồng tâm hiệp lực trong mấy trăm năm, cùng nhau chờ đợi tông chủ của bọn hắn trở về, kết quả chỉ gần vương của bọn hắn trong gang tấc mà phải tự sát như vậy, nếu không phải cái chết đã được xác định thì hẳn cơ hồ nghĩ rằng bọn họ tự sát là vì chứng tỏ bất mãn, chứng tỏ quyết tâm của tộc nhân.

“Bọn hắn quả thực là tự sát, tộc ta cũng có hai người đột nhiên mất tích, sinh tử không rõ, việc này cần phải điều tra thì mới có thể khẳng định, chẳng lẽ các vị diệu sư vẫn chưa hiểu? Hay là cần bản tông chủ phải giải thích lại một lần nữa?” Lăng Lạc Viêm nhìn ra phần hận trong lòng của bọn họ, ngoại trừ cái chết của mấy người này thì bạch y bào tề ti đang đứng bên cạnh hắn cũng là một nguyên nhân.

Giống như hắn không cam tâm và đổ kị, Ngân Diệu tộc bây giờ cũng mang tâm tư như vậy. Bọn họ cũng như hắn cố gắng kiềm chế nỗi lòng nhưng hắn còn có Long Phạm để phát tiết cảm xúc, còn những người này thì không thể chờ được ngày Ngân Diệu vương của bọn họ trở về, bây giờ lại đối mặt với cái chết của đồng sự thì rất cực không thể tiếp tục ức chế bức xúc dưới đáy lòng.

“Không dám, Hoài Nhiễm không dám buộc Viêm chủ phải giải thích, nếu không phải Viêm chủ phân phó thì tộc ta sẽ không có người vô cớ chết đi như vậy.” Lời nói của Hoài Nhiễm tràn đầy ý tứ chế nhạo, mọi

người ở đây đều nghe được rõ ràng.

Mắt thấy một màn tử vong li kỳ sắp trở thành một trận chiến mâu thuẫn giữa hai đại cường tộc, cho dù biết việc này không phải do Xích Diêm tộc gây nên nhưng Ngân Diệu tộc cũng không khỏi bất mãn đối với việc này, huống chi còn có Ngân Diệu vương phản bội bọn hắn để làm tể ti cho Xích Diêm tộc đang đứng ở bên cạnh, tâm tình của bọn hắn như thế nào thì tất cả mọi người đều có thể hiểu rõ.

“Các người oán hận đối với việc này?” Trả lời Hoài Nhiễm không phải là Lăng Lạc Viêm mà là tể ti đang đứng bên cạnh hồng y nam nhân. Ánh mắt không lạnh không nhạt, ngữ thanh ôn hòa ảm áp như bình thường, nhưng thời gian Hoài Nhiễm ở trong Ngân Diệu tộc không ngắn, làm sao hắn lại không biết đây là biểu hiện thái độ không vừa lòng.

Ngay lập tức Hoài Nhiễm cúi đầu không nói. Lòng hắn có oán giận nhưng cũng không dám trách cứ bạch y bào nam nhân. Vị diệu sư của Ngân Diệu tộc cũng không dám mở miệng, diệu sư Hoài Nhiễm đã nói ra suy nghĩ trong lòng của bọn hắn nhưng bọn hắn đều biết, ngay cả vương của bọn hắn cũng nguyện ý quỳ xuống xưng thần đối với người này, vị Viêm chủ ở trong mắt của vương quan trọng như thế nào thì tất nhiên không cần nói cũng biết. Cho dù bọn hắn đối với vị Viêm chủ này có chút khinh thường cùng oán hận thì cũng không đến mức quá ngu xuẩn mà làm xằng.

Cái chết bí ẩn của sáu người lại dẫn đến tranh chấp giữa hai tộc, bởi vì câu hỏi của Long Phạm mà diệu sư của Ngân Diệu tộc trầm mặc. Vốn là vì điều tra nguyên nhân cái chết mà mọi người tụ tập ở đây, lúc này lại nhớ đến tình cảnh trong Viêm Lạc cung ngày ấy.

Long Phạm phản bội chính tông tộc của mình, quả thực không muốn dính dáng đến Ngân Diệu tộc? Viêm chủ của Xích Diêm tộc đối đãi với vị tể ti có thân phận tinh diệu này như thế nào? Trong quan hệ chủ tớ, chỉ cần có nửa điểm hoài nghi thì sẽ không thể khôi phục lại như trước.

Theo lời đồn đãi của mọi người, tể ti Long Phạm và Viêm chủ của hắn có quan hệ ái muội, dính dáng đến hai tộc, cũng liên hệ đến việc cân bằng thế lực của các tông tộc trong thiên hạ. Chỉ cần vô ý một chút thì cục diện sẽ trở thành đối lập. Trong thời kỳ đặc biệt như thế này thì thập phần nguy hiểm, có thể khiến cho tình huống càng thêm tồi tệ.

Nhận ra điểm mấu chốt trong đó, những người vốn đến đây để xem náo nhiệt cũng bắt đầu nín thở, chỉ là một vấn đề nho nhỏ lại khiến cho bầu không khí trở nên căng thẳng. Ngân Diệu tộc, Xích Diêm tộc, nếu không được thống lĩnh dưới tay một người thì chỉ có thể trở thành một nhóm tro tàn phiêu tán thế gian.

Diệu sư của Ngân Diệu tộc không hề mở miệng khiến bầu không khí có chút lắng dịu.

“Tốt lắm.” Đối với phản ứng của đám người Hoài Nhiễm, bạch y bào tể ti chỉ mỉm cười nhàn nhạt, giống như một ý cười tán thành.

Hương sen thoang thoảng phiêu tán theo làn gió nhẹ, dưới ánh mặt trời, tất cả mọi người ở đây có một loại cảm giác khó nói nên lời. Rõ ràng trời quang mây tạnh, vốn nên cảm thấy ảm áp nhưng bọn hắn không hiểu vì sao lại cảm thấy rét buốt, giống như sự sợ hãi đến từ bản năng, ngay cả bọn hắn vẫn chưa tự mình phát hiện thì đáy lòng đã trở nên run rẩy.

Một tiếng cười bỗng nhiên nhẹ nhàng vang lên, vừa có chút tà mị lại có chút ái muội, bầu không khí căng thẳng như bất thành linh bị phá vỡ, sự sợ hãi kỳ lạ của bọn hắn đột nhiên biến mất, theo tiếng cười nhìn lại thì người bật cười chính là vị Viêm chủ của Xích Diêm tộc.

Hồng sam càng tô điểm khuôn mặt tuấn mỹ chói mắt đang hiện lên một đường cong mị hoặc bên khóe môi, không biết vì sao trong ánh mắt lại tràn đầy màu sắc khiêu khích xảo quyệt, dường như hoàn toàn không nhận thấy bầu không khí căng thẳng khác thường mới vừa rồi, ánh mắt đảo qua từng người một, mang theo phong thái điềm nhiên tự đắc.

“Có oán cũng không kỳ quái, ai bảo ta chiếm lấy Ngân Diệu vương của bọn hắn. Cái gì có thể chiếm đều đã chiếm, các người có thể làm được gì?” Như là đang khoe khoang, hồng sam dựa trên thân bạch y bào, ngay trước mắt Ngân Diệu tộc, Lăng Lạc Viêm dùng đầu ngón tay quần quanh sợi tóc đen mượt rơi trên đầu vai của Long Phạm, nhếch môi lên rồi dùng tư thế vô cùng ngả ngớn nghiêng người qua.

Hắn không để ý đến cái chết của sáu người kia, hắn muốn lực lượng của Ngân Diệu tộc nhưng cũng thủy chung không có hảo cảm đối với tông tộc đã từng chiếm cứ quá khứ của Long Phạm. Lần trước bọn họ vẫn chưa nhìn thấy thấu triệt, hiện giờ nhiều người như vậy nhưng hắn cũng không để ý ở trước mặt đám đông mà tuyên cáo chiếm giữ.

Sự thật không sai, tể ti của hắn quả thật đã hoàn toàn triệt để thuộc về hắn.

“Các vị diệu sư có thể nhìn thấy, vương của các ngươi, chủ của các ngươi, Long Phạm, bất luận hắn mang thân phận nào thì cũng là người của ta. Các ngươi không cần mộng tưởng, cho dù tất cả mọi người của Ngân Diệu tộc tự sát thì hắn cũng không quay trở về. Hắn đã thuộc về Xích Diêm tộc.” Nụ cười thâm tình kèm theo một đôi mắt lạnh đậm, nụ cười lạnh nhạt lại tràn đầy mỉa mai, Lăng Lạc Viêm chậm rãi ôm chặt Long Phạm đang đứng ở bên cạnh, cũng giống như tư thế hai người vẫn thường ôm nhau ở trên giường, khẳng khí đến mức không thể phân ly.

Long Phạm mỉm cười hài lòng khi nghe Lăng Lạc Viêm nói những lời này, ngay cả hắn cũng không thể kháng cự khi được một người có mị sắc mãnh liệt cùng phong thái bách nhân như thế quyến rũ. Những người khác lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Viêm sẽ có cảm giác như thế nào thì hắn thập phần rõ ràng, Lạc Viêm như thế khiến hắn không thể không trầm luân si mê.

Các diệu sư tận mắt nhìn thấy bạch y bào cùng hồng sam đan xen vào nhau, tận mắt nhìn thấy dưới mái tóc bạch kim lộ ra ý cười tà khí trên khuôn mặt tuấn mỹ đang tiến sát gần vương của bọn hắn, đôi môi của hai người chạm vào nhau, lần lượt giao triền, chỉ hơi chạm vào một chút, đầu lưỡi nhẹ nhàng lướt qua bờ môi của đối phương, lưu lại một vệt nước rất nhỏ. Không phải là một nụ hôn sâu nhưng ái muội đến mức tận cùng, cũng tình sắc đến mức cực điểm.

Tuyên cáo ở trước mặt rất nhiều người như vậy, dùng phương thức như thế, vương của bọn hắn cư nhiên không ngăn cản, không có nửa điểm tránh né, lại tùy theo động tác của người nọ. Ngày xưa cao cao tại thượng, một mình đứng trên thiên hạ, Ngân Diệu vương siêu phàm thoát tục lại cho phép người khác làm như vậy?!

Vô luận nhần nại như thế nào thì bọn hắn vẫn là diệu sư của Ngân Diệu tộc, niềm kiêu hãnh không cho phép bọn hắn nhìn thấy cảnh tượng như thế, vương của bọn hắn đại biểu cho tôn nghiêm cùng vinh diệu, nếu không có Lăng Lạc Viêm thì Ngân Diệu tộc vốn nên quét sạch hết thảy vạn vật sinh linh trên thế gian này.

Rốt cục áp lực kiềm nén cũng bị bùng nổ, trong Ngân Diệu tộc có một diệu sư không dám tin những gì đang diễn ra ở trước mắt, hắn bước lên từng bước rồi lớn tiếng, “Đến tột cùng ngươi có ý gì?”

“Vẫn chưa hiểu được?” Lăng Lạc Viêm thoải mái cười đùa, trong mắt tràn đầy ý tứ ái muội, “Ý của bản tông chủ là, vương của các ngươi đã là người của ta, từ trong ra ngoài, mỗi một tác mỗi một phân đều là của ta, bất luận hắn mang thân phận nào, bất luận các ngươi tính toán ra sao thì cũng không thể trở về như xưa.”

Lời nói mang theo ý tứ ám chỉ thậm chí là bộc lộ rõ ràng, ngữ thanh chậm rãi không hề che giấu sự thật. Người mặc bạch y bào vẫn bình yên như lúc ban đầu, hơi thoáng nhíu mày đối với lời nói của hắn rồi lập tức mỉm cười một cách khó hiểu, cư nhiên vẫn không hề phản bác.

Ngân Diệu vương của bọn hắn là người của vị Viêm chủ này? Tại sao lại có thể ở trước mặt tất cả mọi người mà nói ra những lời không tôn trọng đối với chủ nhân của bọn hắn?! Chẳng lẽ đây chính là sự thật.

Còn hơn cảnh tượng lần trước nhìn thấy Long Phạm quỳ gối đã khiến bọn hắn bị đả kích rất lớn, lần này tuy chỉ ngắn ngủi trong khoảnh khắc, lời nói cũng đơn giản nhưng lại làm cho vẻ mặt của đám diệu sư xám ngắt như tro. Mấy trăm năm chờ đợi để được kết quả như vậy, còn hơn ngày ấy đã chứng kiến càng làm cho bọn hắn vô pháp thừa nhận.

Nhìn sắc mặt của bọn họ, Lăng Lạc Viêm nhếch môi cười lạnh. Long Phạm đang bị hắn ôm, đưa tay lên khẽ vuốt vài cái bên hông của hắn. Lăng Lạc Viêm ngoảnh đầu nhìn thấy thần sắc trong đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam, hắn lập tức hiểu ý.

Các tộc khác, thậm chí là người của Xích Diêm tộc vẫn còn đang xác nhận có phải mình đã nghe lầm hay

không, còn đang cố gắng tiêu hóa câu nói hàm chứa ý tứ đầy kinh ngạc của Lăng Lạc Viêm, thì lại nhìn thấy y mẹ hồng sam như hỏa đang nâng lên.

Mái tóc bạch kim dần dần hóa thành màu đỏ sẫm, cũng như viêm hỏa trong lòng bàn tay, vừa chói mắt vừa yêu dã đến cực điểm, càng làm nổi bật vẻ đẹp diễm lệ đầy mê người nhưng lại trí mạng. Ngọn lửa vờn quanh hồng y nam nhân đang nhẹ nhàng mỉm cười nhưng giọng nói lại lạnh lùng ác liệt, “Vốn không muốn ép các ngươi nhanh như vậy, nhưng hôm nay là các ngươi tự mình nhắc đến, theo hay không theo cũng do chính các ngươi quyết định. Các ngươi nếu muốn theo hần thì phải nghe lệnh của bản tông chủ. Bằng không, Xích Diêm tộc cũng không ngại đối địch với Ngân Diệu tộc~”

Đôi mắt nhìn như đa tình nhưng lại hiện lên thần sắc lãnh khốc bách nhân, ngữ thanh không chỉ mạnh mẽ đả kích Ngân Diệu tộc mà còn chấn nhiếp tất cả những người đang đứng xung quanh. Sau khi Lam Đẳng bị xử quyết thì Hoài Nhiễm là diệu sư có thân phận cao nhất, lúc này trong lòng của hần cũng không khỏi cảm thấy rung mình

“Nếu không theo.....thì như thế nào?”

“Không theo, thì chết.”

Ngữ thanh thông thả, gần từng tiếng lộ ra sự tàn khốc cay nghiệt, giống như viêm hỏa đang vờn quanh thân thể, trông thật rực rỡ chói mắt nhưng từng đợt nhẹ lại có thể đem người ta ăn mòn đến khi không còn lưu lại một chút dấu vết.

Ngắn ngủn bốn từ, giống như hơi nóng đang cuộn cuộn bốc lên, trong đó mang theo ý tứ cảnh cáo đầy nguy hiểm, tất cả mọi người đều nghe thấy rất rõ ràng, không người nào lại không cảm thấy kinh hãi.

Xích Diêm tộc, Ngân Diệu tộc sắp tiến đến tranh chấp. Theo hay không theo, một bên dùng ngữ thanh run rẩy để chất vấn, trong lòng mang theo ý tứ thăm dò, một bên vừa cười vừa trả lời ngắn gọn, từng chữ lạnh như băng, không hề lưu tình. Ai mạnh ai yếu thì căn bản không cần phải tiếp tục so sánh.

Các tộc khác nhìn thấy cảnh này đều trở nên lú lẫm, bọn hần sớm nghe nói Viêm chủ là người phong lưu cuồng ngạo, có dung mạo mỹ hoặc cũng có thủ đoạn kinh người, như thế xem ra quả nhiên không sai. Tuyên cáo chiếm giữ tể ti Long Phạm là đối với Ngân Diệu tộc cũng là có ý báo với các tộc khác.

Tể ti Long Phạm có được Đồ Luân lực, bây giờ đã thuộc về Xích Diêm tộc và cũng chỉ có thể thuộc về vị tông chủ Lăng Lạc Viêm có được Hách Vũ lực. Hai cổ lực lượng cường đại sẽ không đối lập mà quy về trong tay một người, điều đó cũng có nghĩa người đó sẽ nắm trong tay hết thảy thiên hạ.

Trước tiên nhìn thấy là tình cảnh kiều diễm động lòng người, sau đó là cảm nhận được ý tứ sâu xa trong đó. Bất luận vị Viêm chủ này thật sự chỉ vì cảnh cáo Ngân Diệu tộc hay là sớm có ý định nhân cơ hội này để nhắc nhở các tộc khác, thì mục đích của hần đều đã đạt được.

Xích Diêm tộc và Ngân Diệu tộc, hai bên tông chủ đi đến với nhau, nhất định không thể có hai chủ, vì vậy một bên cúi đầu xưng thần, Ngân Diệu tộc nếu không quy phục nghe lệnh thì chỉ có thể đối địch, các tộc trong thiên hạ nếu không phục tùng thì kết quả cũng bị xem là kẻ địch, duy nhất chỉ có một lựa chọn.

Không theo thì chết!

171. Quyển 4: Chương 171: Thành Tâm

Lời như vậy cũng đã nói ra, các diệu sư làm sao dám đáp lại, Ngân Diệu tộc có được một lực lượng cường đại nhưng bây giờ đã trở thành tể ti của Xích Diêm tộc. Nếu vương không cần thì bọn hần có thể làm được gì. Mấy trăm năm qua bọn hần chỉ có một vị Ngân Diệu vương ở trước mắt, đến khi bị vứt bỏ thì trong lòng vừa oán lại vừa đau, nhưng cũng không dám bất kính với Long Phạm.

Về phần vị Viêm chủ, lời nói đó tựa như một lưỡi dao sắc bén không thể tránh được, giống như đang xảy ra trước mặt bọn hần, lui cũng không thể lui, lựa chọn chỉ có hai.

Thuận theo Xích Diêm tộc, nghe lệnh của hắn, hoặc chỉ có thể trở thành kẻ địch, hai tộc tranh chấp. Trước tiên không nói đến lực lượng mạnh yếu của nhóm thuộc hạ mỗi bên, chỉ cần hai người đang sống vai mà đứng cũng đủ làm cho Ngân Diệu tộc từ trên xuống dưới không dám động thủ.

Viêm hỏa lực không người có thể kháng cự, duy nhất có thể sáng ngang chính là người thủy chung đang đứng sau lưng của hắn, bạch y bào mờ ảo, ánh mắt trầm tĩnh thậm chí ẩn chứa ý cười.

Thủy có thể khắc hỏa, hỏa cũng có thể chế thủy. Khi hai lực lượng hợp thành một thì người nào có thể kháng lại, người nào dám đối địch?

Lại càng không nói bọn hắn là diệu sư, cũng là người của Ngân Diệu tộc, không có người nào dám động thủ đối với vương của bọn hắn. Cho dù đã trải qua mấy trăm năm, Long Phạm vẫn là người mà bọn hắn tôn sùng như thần nhân, vẫn là người mà bọn hắn kính sợ. Đừng nói đến động thủ, cho dù chỉ là một chút suy nghĩ trong đầu cũng không dám.

Sắc mặt của Hoài Nhiễm hết trắng lại chuyển sang xanh, các diệu sư ở sau lưng hắn cũng không tốt hơn là bao. Sự tình đã đến bước này thì không còn đường lui. Hồng sam nam nhân ở trước mặt thật sự như một ngọn viêm hỏa, khi bọn hắn chưa hề chuẩn bị, không kịp phòng ngự thì bỗng nhiên bùng nổ lan tràn thành một nhan sắc diễm lệ đầy bách nhân khiến người khác vừa tán thưởng vừa sợ hãi, làm cho bọn hắn trong lòng không tình nguyện nhưng không thể không bị chấn nhiếp bởi phong thái uy nghi như thế.

“Các người đã quyết định rất tốt.” Long Phạm nheo mắt lại. Không cần phải hỏi, hắn rất rõ ràng khi đối mặt với Lạc Viêm như thế thì người khác sẽ có phản ứng cùng cảm giác ra sao. Lúc trước các trưởng lão trong tộc là như vậy, hiện giờ những vị diệu sư cũng tuyệt đối không có gì khác biệt.

Hoài Nhiễm cùng các vị diệu sư nhìn nhau, bọn hắn đều biết không cần phải thương nghị, nên làm như thế nào thì đã quá rõ ràng.

Hơn mười vị diệu sư đại biểu cho Ngân Diệu tộc đồng loạt quỳ bái dưới chân Lăng Lạc Viêm. Trong Viêm Lạc cung, trước những ánh mắt chứng kiến của các tộc khác, bọn hắn cúi đầu quy phục, “Chúng thần tuân lệnh.”

“Từ nay về sau, Ngân Diệu tộc từ trên xuống dưới xin nghe theo mệnh lệnh của Viêm chủ, không dám làm trái.” Đang lúc ban ngày, dưới ánh nắng mặt trời chói chan, người của Ngân Diệu tộc quỳ bái, đồng thanh hô to lời thề xuyên thấu tận mây xanh, lần này không phải quỳ bái Ngân Diệu vương của bọn hắn mà là người đang khoanh tay đứng bên cạnh, nam nhân một thân hồng y sáng ngời đẹp mắt.

Mái tóc bạch kim phát phơ sắc đỏ, nụ cười mang theo vài phần tà khí vài phần thâm tình mỉa hoặc, có được một đôi mắt diễm lệ đoạt lòng người, nghe những gì bọn hắn vừa nói, khí sắc lãnh khốc cay nghiệt lui ra, hiển lộ thần thái thỏa mãn hài lòng, “Tốt lắm, ta cũng không muốn hai tộc có tranh chấp. Các vị diệu sư, thỉnh đứng lên.”

Đám người Hoài Nhiễm đứng dậy, sắc mặt trở nên cung kính. Cho dù Viêm chủ dùng Ngân Diệu vương uy hiếp ép buộc bọn hắn, nhưng bọn hắn lại không thể không tuân lệnh làm việc. Đây là một loại cảm xúc phức tạp, vừa oán hận vị Viêm chủ này lại vừa cảm thấy khâm phục. Bọn hắn nương tựa vào kẻ mạnh, cho dù không cam tâm tình nguyện nhưng vẫn hiểu được hồng y nam nhân như viêm hỏa chính là người được vương của bọn hắn xem trọng.

Chẳng qua vương lại cho phép hắn.....

Nhớ lại lời nói vừa rồi của Lăng Lạc Viêm, bọn hắn đều trở nên uất ức, thật sự muốn chấp nhận hết thảy thì cần phải có thời gian.

Thờ ơ đảo mắt nhìn Ngân Diệu tộc, Lăng Lạc Viêm xoay người khoát tay, “Các vị đều lui về đi, việc hôm nay nhất định sẽ điều tra chân tướng rõ ràng, khi nào có kết quả sẽ báo ọi người.”

“Được được, chúng ta xin phép cáo lui. Còn có ma vật chưa diệt trừ, phải thu xếp chu đáo.” Các tộc vội vàng gật đầu, trong miệng đáp ứng. Bọn hắn không nghĩ đến cái chết của sáu vị diệu sư lại dẫn ra cục diện chuyển biến như thế này. Hiện giờ hồng sam nam nhân dường như so với lúc trước có một chút bất đồng.

Vị Viêm chủ này không chỉ đại biểu cho Xích Diêm tộc mà còn đại biểu cho Ngân Diệu tộc. Thu phục diệu sư ở trước mặt tất cả mọi người, nếu nói hẳn không phải cố ý, thì hẳn không phải là Viêm chủ được thể nhân xưng tụng. Thủ đoạn như thế, lại có trợ lực cường đại, trên đời này chỉ sợ không có người nào có thể so sánh với hẳn.

Mỗi người đều mang theo tâm tư mà rời đi, cùng một cảm xúc, vừa đố kị nhưng cũng vừa kính sợ. Viêm chủ là đáng cứu thế theo như câu ca dao, chỉ cần hẳn muốn thì e rằng diệt thế cũng không hề khó khăn.

“Tông chủ....” Các trưởng lão Xích Diêm tộc vốn nghĩ rằng chuyện này sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của hai tộc, thế nhưng chỉ trong một lát thì cục diện đã xoay chuyển. Ngân Diệu tộc thuộc về tông chủ, bọn hẳn ngỡ ngàng đến mức suýt nữa thì quên cả việc vui sướng.

“Dẫn các diệu sư đi vào nội đường, để cho tộc nhân của Ngân Diệu tộc tiến vào Viêm Lạc cung. Tăng cường thủ vệ, phái người đi tìm tung tích của Dạ Dực và Linh Thư. Bản tông chủ không muốn nhìn thấy lại có người xảy ra chuyện.”

Nói cho cùng, trong một cục diện rối loạn, ai có thủ đoạn thuyết phục lòng người thì kẻ đó chiến thắng. Quá trình không phải không quan trọng, nhưng quan trọng hơn chính là kết cục.

Sau khi thuận miệng phân phó thì xoay người rời đi, thân ảnh hồng sam nổi bật dưới bầu trời trong xanh, bạch y bào nam nhân đi theo ngay phía sau, giống như những tộc nhân của Ngân Diệu tộc không hề quan hệ đến hẳn, tựa hồ việc này vốn nên là như thế, y mẹ thuần bạch mờ ảo tung bay trong gió.

Chăm chú nhìn đôi thân ảnh đang bước đi khoan thai, mặc dù mới vừa rồi hai tộc phát sinh chuyện không vui nhưng các trưởng lão của Xích Diêm tộc lại cảm thấy thập phần vui vẻ. Có được tông chủ và tể ti như thế thì còn gì phải lo lắng. Hiện giờ Ngân Diệu tộc đã thuộc về tông chủ, việc kế tiếp phải làm là điều tra vật thứ ba trong câu ca dao.

Chẳng qua có diệu sư vì chuyện này mà vô cớ tự sát, trong đó nhất định có cổ quái, bọn hẳn phải điều tra thật cẩn thận.

Lăng Lạc Viêm đi một mạch về phòng, Long Phạm ở phía sau không nhìn thấy vẻ mặt của Lăng Lạc Viêm như thế nào, nhưng hẳn biết tâm tình của Lạc Viêm không tồi. Đi được nửa đường, Long Phạm cước bộ nhanh hơn, y mẹ thuần bạch nâng lên, chiếm lấy mị sắc đỏ sẫm trước mặt.

“Làm cái gì?” Lăng Lạc Viêm mới vừa chậm lại cước bộ thì bị một lực đạo kéo lại, thân thể bỗng nhiên ngã về phía sau, thuận thế dựa vào, hẳn ngửa đầu nhìn nam nhân ở sau lưng.

“Nắm bắt cơ hội để cho bọn hẳn chịu sự chi phối, tông chủ tính toán vừa khốp.” Đưa tay vờ quanh thân thể của Lăng Lạc Viêm, trong giọng nói thì thâm trầm đầy tán thưởng, dừng một chút, không nhanh không chậm tiếp tục mở miệng, “Trước mặt người khác lại nói ra những lời đó....”

“Ta ở trước mặt kẻ khác nói ra những lời đó chẳng lẽ không đúng sự thật? Tể ti đại nhân của ta, bản tông chủ cũng đâu nói sai chuyện gì, bất quá dùng việc này để làm cho bọn hẳn nhanh chóng nhận rõ.” Cắt ngang lời Long Phạm, Lăng Lạc Viêm ngoảnh đầu cười ái muội rồi quay người lại, “Chỉ có người tính kế ta, chẳng lẽ ta không thể tính kế người?” Một khi trong lòng bình yên, hẳn sẽ không bị vị tể ti ác liệt xảo quyệt này giăng bẫy.

Mỉm cười giảo hoạt, lời nói mang theo khoái ý, Long Phạm chăm chú nhìn người trước mặt, khẽ cười rồi lắc đầu, xem ra Lạc Viêm vẫn nhớ đến việc trước kia hẳn giấu diếm và tính kế, bất quá hẳn không hề để ý thủ đoạn trừng phạt như vậy, “Chỉ cần người không còn giận ta thì tốt rồi.”

Thở dài bất đắc dĩ, nụ cười ôn nhu hiện lên bên môi, che giấu tất cả tâm cơ xuống đáy lòng, tể ti của hẳn chính là người như thế, dễ dàng làm cho kẻ khác lơ đãng phòng, đáng tiếc hẳn lại rất yêu người nam nhân có biểu tình bất đồng này, Lăng Lạc Viêm vừa cười tà vừa nhú mi, “Người thật ra không thêm để ý bị lợi dụng, ủy thân cho ta để khiến tộc nhân của người biết rõ chuyện này, thật ra đối với bọn hẳn cũng là một đả kích không nhỏ.”

Trêu chọc nói ra hai chữ ủy thân, ý cười trên môi tràn đầy ngả ngớn, Long Phạm nghe như vậy chỉ lẳng lặng liếc mắt một cái, bên trong đôi mắt màu thanh lam nhợt nhạt như có gợn sóng đang lăn tăn, “Nếu là

như thế mới có thể khiến Lạc Viêm quên chuyện trước kia thì làm cho bọn hắn biết cũng không thành vấn đề, việc này ta cũng không để ý.” Hắn để ý chính là chuyện khác.

“Nếu là không hề để ý vậy người ở đây đang làm cái gì?” Lăng Lạc Viêm nắm bàn tay đang khẽ vuốt dọc sống lưng rồi đi xuống dưới hạ thân ở phía sau của hắn, liếc mắt một cách đầy tà khí, “Đừng quá phận, lúc này người để cho ta toại nguyện, ta cũng không gây bất lợi đối với người. Chung quy cũng là người làm nhiều hơn so với ta.”

Hắn vẫn có chút ô môn đối với việc này, nhưng tế ti của hắn căn bản không cho hắn có cơ hội xoay chuyển tình thế. Chỉ mới hoan hỷ trên thân thể của Long Phạm được đúng vài lần không kém một ly thì lại bị Long Phạm hoàn toàn hồi báo một trận.

“Lạc Viêm muốn hoàn toàn chiếm lấy tâm ý của ta, ta đã hiểu được, về sau không cần phải tiếp tục chứng minh, ta sẽ làm cho người an tâm.” Nhẹ nhàng ôm Lăng Lạc Viêm, giọng nói của Long Phạm ôn nhu đến chí cực. Bị sự dịu dàng như thế mê hoặc, nhưng nghĩ đến bộ mặt thật sự của Long Phạm thì Lăng Lạc Viêm khẽ cười giấu cợt một tiếng. Hắn hiểu được lúc nào cần phải thu tay, tạm thời quyết định chờ cơ hội lần sau.

“Đừng nghĩ rằng người tự nguyện để cho ta ôm vài lần thì có thể xóa bỏ chuyện trước kia. Lấy công chuộc tội vẫn chưa chấm dứt. Lại đây giúp ta ngủ trưa, đêm qua mệt, người có thể không ăn không uống nhưng ta phải dùng bữa rồi đi nghỉ ngơi.” Nhớ đến những màn mây mưa kịch liệt vào đêm qua, Lăng Lạc Viêm nhếch môi, y mê hồng sắc duỗi thẳng hai tay, thản nhiên tiếp tục bước về phía trước. Nhìn thấy những sợi tóc bạch kim bóng mượt lướt qua trước mắt, đáy lòng của Long Phạm đột nhiên nóng lên.

Lăng Lạc Viêm mới đi được vài bước thì bờ môi bất thành linh bị chiếm lấy, giống như phải đoạt đi hết thảy hô hấp của hắn. Cảnh vật trước mắt trong khoảnh khắc liên thay đổi, chờ đến khi hắn thở hổn hển khôi phục tinh thần thì hai người đã ở trong phòng, dưới thân là nhuyển tháp, nam nhân trên người là Long Phạm.

“Lại làm sao vậy?” Đẩy Long Phạm ra, Lăng Lạc Viêm tùy tay xoa tung mái tóc, hắn không đứng lên mà ngồi dựa vào nhuyển tháp, nhướng mi nhìn bạch y bào nam nhân ở bên cạnh, nét bình thản ôn hòa lúc trước của Long Phạm dần dần chuyển sang thâm trầm. Chậm rãi tiến đến gần Lăng Lạc Viêm, Long Phạm cúi thân xuống, lần này không phải đột nhiên ôm hôn mà là nhíu mi nhìn chăm chú.

“Có biết mới vừa rồi những người đó dùng loại ánh mắt nào để nhìn người hay không?” Thả lỏng hàng lông mày đang nhíu chặt, nhớ đến mới vừa rồi những người đó nhìn thân ảnh hồng y như thế nào, Long Phạm chỉ thản nhiên mà cười, câu hỏi chất vấn như mang theo một sự nguy hiểm khiến kẻ khác không yên.

Đã sớm quen với việc này, Lăng Lạc Viêm đương nhiên hiểu rõ che giấu dưới bộ dáng ôn hòa bình thản chính là lòng dạ hẹp hòi cùng đố kỵ, tùy thời tùy chỗ đều có thể bùng nổ tính độc chiếm kinh người.

“Bọn hắn nhìn ta như thế nào? Đừng bảo với ta, người nghĩ rằng sẽ có người dám làm chuyện này đối với ta giống như người?” Nói lên lời này, khuôn mặt tuấn mỹ dưới mái tóc bạch kim tràn đầy chế nhạo, thậm chí còn có chút châm biếm.

Đỉnh ước đã lâu, hai người đã dây dưa trên giường không biết bao nhiêu lần, ngoại trừ lần trước thì hắn luôn luôn là người bị thương. Nhớ lại ngày xưa, hắn mới là người trêu chọc đùa bỡn kẻ khác, làm cho người ta phải khóc lóc phóng túng dục vọng vì hắn, nếu không có Long Phạm thì cũng sẽ như trước, nhưng không nghĩ rằng khi đến nơi này lại gặp gỡ một người như Long Phạm.

“Không cam tâm?” Long Phạm cúi thấp đầu, đưa tay mơn trớn trên mái tóc xõa dài của Lăng Lạc Viêm.

“Đến hôm nay mới hỏi, không phải là trễ quá hay sao? Ta không phải là người tự ủy khuất chính mình, làm nghĩa là làm. Nếu ta nói không tình nguyện, chẳng lẽ người sẽ buông tay?” Nói lên hai chữ này, Lăng Lạc Viêm không khỏi nghĩ đến lời chất vấn trước đó của Long Phạm, khi hắn đang buồn phiền bất an thì Long Phạm lại bắt hắn phải tự mình lựa chọn.

Vừa dứt lời, ánh mắt trông lại hiển lộ sự không vui, biết rõ Lăng Lạc Viêm đang nhớ đến điều gì, Long Phạm an ủi khẽ hôn lên bờ môi trước mặt, “Cho dù Lạc Viêm vứt bỏ thì ta cũng sẽ không cho người buông

tay. Cuộc đời này người sẽ vĩnh viễn là tông chủ của ta, ở bên cạnh ta. Mặc kệ người có tình nguyện hay không thì người chỉ có thể thuộc về ta.”

Ngữ thanh lãnh đạm nhẹ nhàng, dường như đang tuyên bố một chuyện hết sức hiển nhiên. Nếu không phải là Lăng Lạc Viêm, e rằng không người nào có thể biết lời nói này hàm chứa bao nhiêu độc chiếm khiến kẻ khác phải run rẩy, bên trong đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam đang tồn đọng một nhan sắc ám trầm làm cho người ta kinh hãi.

Bất quá đối với việc này, nam nhân mặc hồng sam với mái tóc bạch kim đang nằm trên nhuyễn tháp rất vui vẻ khi nhìn thấy Long Phạm như thế.

“Còn gì nữa?” Lăng Lạc Viêm nhướng mi. Dưới ánh mắt đang nhìn chăm chú, bạch y bào tế ti lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, “Àn, ta cũng thuộc về người. Như vậy, về sau người phải tin tưởng ta. Chúng ta không nên có chiến tranh lạnh nữa, có được hay không?”

Đột chiến tranh lạnh lần trước đương nhiên là vì Long Phạm giấu diếm, giờ khắc này lại yêu cầu hắn không nên như thế, không biết là ai đã gây ra chuyện này, hừ lạnh một tiếng, Lăng Lạc Viêm nhếch môi lên, “Ta thấy người kể từ khi nhớ ra thân phận của mình thì lúc nào cũng ung dung thản nhiên, chỉ biết ép ta tự nhận rõ tâm ý của chính mình, bây giờ người lại nói ra những lời này?”

“Ta chưa bao giờ để ý đến thân phận của mình, người loạn tâm, nếu ta cũng lo âu thì chúng ta sẽ như thế nào?” Long Phạm than nhẹ một tiếng, bàn tay dầy dứa trên mái tóc bạch kim bắt đầu trượt dần xuống. Không dùng linh lực mà dùng hai tay chậm rãi xoa nhẹ trên đầu vai và thắt lưng của Lăng Lạc Viêm, giúp hắn thả lỏng cơ thể.

Dừng tay lại, khẽ hôn vào bên tai của Lăng Lạc Viêm, “Nhớ lại mỗi chi tiết trong ngàn năm qua, biết người và ta vốn nên đứng ở hai phương đối lập, ta thật sự không muốn cho người biết. Người nghĩ rằng ta ung dung bình thản nhưng có biết trong lòng ta cũng trăm mối ngổn ngang tơ vò?”

“Chuyện này từ khi nào, sao ta không nhìn thấy.” Lăng Lạc Viêm khép hờ mắt, nắm lấy bàn tay đang xoa nhẹ dưới thắt lưng của hắn, mười ngón tay lần lượt đan vào nhau, có thể cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của đối phương. Hắn nhớ đến tế ti của hắn đã từng trải qua gần một ngàn năm, nếu Long Phạm muốn che giấu tâm tư gì đó thì hắn thật sự khó có thể phát hiện.

Long Phạm đưa bàn tay của Lăng Lạc Viêm lên bờ môi, rồi nhẹ nhàng hôn xuống, “Khi đó ta đột nhiên ngủ say, đó là vì lực lượng bị suy lui do phong ấn lay động, lúc ấy đã nhớ lại không ít chuyện, rồi sau khi hoàn toàn cởi bỏ phong ấn thì mới biết được quan hệ của người và Phong Trần Tuyết.”

Khi hắn nhớ đến quá khứ, biết định mệnh của Lạc Viêm vốn nên là Phong Trần Tuyết, thiếu chút nữa hắn đã nhận không được mà lập tức lấy mạng của Phong Trần Tuyết.

Nhưng Phong Trần Tuyết tạm thời không thể chết, hắn là một phần cứu thế được che giấu trong câu ca dao, nếu tùy tiện diệt trừ thì không biết sau này có ảnh hưởng gì đến Lạc Viêm hay không.

Nói đến người nọ, Lăng Lạc Viêm thực rõ ràng cảm giác được giọng nói của Long Phạm bỗng nhiên trở nên thâm trầm, không hề che giấu sát ý lãnh khốc ở trước mặt hắn, đôi mắt nhìn hắn vẫn nhợt nhạt màu thanh lam, tĩnh mịch một cách bình thản lạnh lùng, “Nếu không phải là hắn thì ta sẽ không cố ý gạt người. Lúc này Lạc Viêm đã nguôi giận, về sau phải cách xa hắn ra, nếu hắn lại tiếp tục nói với người điều gì đó thì ta sẽ lập tức giết chết hắn.”

“Bởi vì hắn có quan hệ đến ta mà người đi ăn đấm, lại giấu diếm để ta phải lo lắng bất an.” Ngữ thanh ôn oán, kéo Long Phạm nằm sát trên người mình, bên môi nhếch lên nụ cười nguy hiểm, nói ra ngữ thanh uy hiếp, “Đồ nam nhân ác liệt giáo hoạt, đến khi nào thì mới có thể hoàn toàn giao suy nghĩ trong tâm tư nói ra cho ta biết?”

“Lần này thì toàn bộ nói ra cho người biết.” Long Phạm chậm rãi lộ ra ý cười bình thản tao nhã, Lăng Lạc Viêm chỉ nhìn thấy màu thanh lam nhợt nhạt đang lấp lánh trước mặt, đột nhiên liền bị Long Phạm ôm chặt vào lòng, chỉ trong khoảnh khắc hai người liền thay đổi tư thế.

Đưa hắn đặt trên người rồi ấn chặt vào ngực, Long Phạm nâng mặt hắn lên, nói một cách nghiêm túc, “Người thân là tông chủ, nhưng ta không muốn người đứng trước mặt tất cả mọi người. Tộc nhân ngược

nhìn, các tộc khác hâm mộ, còn có dân chúng, tất cả thiên hạ. Ta tình nguyện để bọn hắc bị thiên kiếp giết chết, nếu thật sự có một ngày thế gian bị hủy diệt thì nhất định là vì ta không thể chịu được bọn hắc nhìn người như vậy.”

Dưới lớp bạch y bào thoát tục luôn tỏ vẻ từ bi trầm ẩn, Long Phạm lại nói ra những lời quyết tuyệt như thế này càng làm cho tim của Lăng Lạc Viêm trở nên loạn nhịp, cổ họng căng thẳng, ngữ thanh hơi thoáng khàn khàn dừng bên tai của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm khẽ cười, “Bọn hắc nhìn ta như thế nào mà người không thể chịu nổi?”

“Ngay mới vừa rồi người dùng bộ dáng chấn nhiếp mọi hoặc đối với nhóm diêu sư. Thật sự ta chỉ muốn một mình ta có thể nhìn thấy. Nếu không phải vì người tính toán nhân cơ hội này để thu phục bọn hắc thì ta sẽ không cho phép người lưu lại nơi đó.” Bình thần ôn hòa trả lời Lăng Lạc Viêm, nhưng lời nói lại cho hắc biết nếu lúc ấy Long Phạm không thể kiềm chế thì tình hình sẽ như thế nào, thật sự là một chuyện khó nói.

“May mắn tể ti của ta vẫn còn có thể khống chế ngôn hành của mình.” Nhẹ nhàng cười một cách ái muội, Lăng Lạc Viêm nâng mắt lên, lúc này hắc nhớ đến một sự kiện, “Hiện giờ người đã nhớ lại toàn bộ quá khứ, như vậy có nhớ rõ ở phương Bắc còn có tông tộc nào hay không?”

Những hạt cát đỏ chứng minh “bọn hắc” có liên quan đến đại mặc. Hách Vũ lưu lại câu ca dao ám chỉ một vật thứ ba, không chừng manh mối có thể ở nơi đó. Người đời không biết nhưng Long Phạm có lẽ sẽ biết.

“Đại mặc ở phương Bắc có một tộc thần bí, quả thật trước kia đã từng nghe thấy, so với trí nhớ của ta còn lâu hơn, sợ là phải ngược dòng thời gian quay trở về thời Hách Vũ Đồ Lân.” Long Phạm hồi ức lại quá khứ.

“Tộc đó có gì đặc biệt mà có thể khiến người ta phải tự sát?” Lăng Lạc Viêm muốn biết phải chăng trên đời thật sự có lực lượng thần bí như thế.

Long Phạm vẫn chưa trả lời thì ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, “Tông chủ, tể ti, toàn bộ người của Ngân Diêu tộc đã vào Viêm lạc cung, chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Bất mãn vì có người đánh gãy lúc này, Lăng Lạc Viêm cất cao giọng.

Ngoài cửa chính là Lâm Sở, tựa hồ có thể cảm giác được bầu không khí trong phòng dường như có một chút kiêu diễm, hắc không dám tùy tiện đi vào, cẩn thận trả lời, “Khi an bài chỗ ở, bên trong đội ngũ phát hiện có thêm một vị diêu sư.”

“Là người nào?” Lần này người hỏi chính là tể ti Long Phạm, nghe ngữ thanh cũng biết là đang bất mãn với sự xuất hiện đột ngột của hắc.

Lâm Sở không dám chậm trễ, vội vàng trả lời, “Diêu sư Lam Đằng,” Một người đã chết.

172. Quyển 4: Chương 172: Tiết Lộ

“Một người đã chết?” Phản ứng đầu tiên của Lăng Lạc Viêm cũng giống như suy nghĩ của Lâm Sở. Nghĩ đến Thạch Lưu lúc trước sống lại như thế nào, hắc đứng dậy rồi hỏi, “Lam Đằng có gì khác so với lúc trước hay không?”

Ở ngoài cửa, Lâm Sở bắt đầu hồi tưởng, “Hắc giống như có chuyện muốn nói rồi lại có chút kỳ quái, xem ra đúng là diêu sư Lam Đằng, nhưng cũng không giống diêu sư Lam Đằng lúc còn sống.”

“Rốt cục là chết hay sống?” Bị lời nói của Lâm Sở làm rối loạn, cánh cửa chợt mở ra, Lăng Lạc Viêm đứng trước cửa, “Nói rõ ràng cho ta biết Lam Đằng có phải là Lam Đằng lúc trước nhìn thấy hay không? Hay là bị ma vật nhập vào, hoặc là không giống như thường nhân, phải dựa vào hấp thu sinh linh để sống?”

Miêu Lan được Long Phạm luyện hóa từ hồn phách cho đến hình người, ngoại trừ phải dựa vào linh khí của hoa cỏ mà sống thì hết thảy mọi thứ còn lại vẫn giống như thường nhân. Thạch Lưu là nửa người nửa quỷ, được chuyển hóa từ vong linh, bị oán linh quán thân, giống như người nhưng không phải người. Còn Lam Đằng lúc này đến tột cùng sẽ là thứ gì?

Lâm Sở ngẩng đầu đang muốn trả lời, vốn định nói điều gì đó nhưng bỗng nhiên lại quên mất, nhất thời không nói nên lời.

Hồng sam lỏng lẻo, mái tóc bạch kim xõa dài, khoanh tay đứng dựa vào cạnh cửa, hồng y nam nhân ngay trước mặt hắn mang theo thái độ lười nhác, nhíu mi chất vấn, cảnh tượng như thế dường như rất quen.

Nhưng lần này tông chủ của hắn còn mang theo một phong thái nhiếp nhân sắc bén, đồng thời vẫn chưa lui ra nét ôn hòa kiêu diễm, ngay cả màu đỏ trên người cũng là một nhan sắc kinh tâm động phách, uy nghi bách nhân, mị hoặc lòng người, đồng thời hiển lộ vẻ mặt mà vốn chỉ có tế ti mới có thể nhìn thấy.....

Bỗng nhiên lui ra phía sau từng bước, hắn cúi đầu không dám nhìn lên, không cần phải nói cũng biết thân ảnh bạch y bào đang đi đến. Hắn biết những gì vừa nhìn thấy phải bị xóa sạch ở trong đầu. Không thể hy vọng xa vời cũng không dám hy vọng, hắn hiểu rõ thân phận của chính mình.

“Bẩm tông chủ, diệu sư Lam Đằng xem ra có một chút dị thường.” Nói là dị thường, nhưng hắn không nói rõ dị thường như thế nào, có lẽ chỉ chính mắt nhìn thấy thì mới biết Lam Đằng giờ khắc này đến tột cùng là cái gì.

“Không bằng đi xem một chút.” Long Phạm đi đến phía sau Lăng Lạc Viêm, giúp hắn vuốt lại mái tóc buông dài ở trên đầu vai, rồi sửa sang vạt y bào bị hai người dây dưa làm cho hỗn loạn, chờ đến khi tất cả đều chỉnh tề ngay ngắn, thì Lâm Sở vẫn còn đứng ở ngoài cửa cách đó không xa, đang cúi đầu chờ đợi.

Hắn thủy chung không ngẩng đầu lên. Hắn không dám cũng không thể. Tế ti Long Phạm tuy chưa nói gì với hắn nhưng hành động đến gần thân ảnh hồng sam chính là một lời cảnh cáo.

Lâm Sở hiểu rõ điều này. Hắn thủy chung tuân thủ chức trách, không dám nảy sinh tư tâm, biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, chưa từng ảnh hưởng đến tâm tình của tông chủ và tế ti, nếu không phải như thế thì giờ khắc này hắn nhất định không còn đứng ở nơi này.

“Đi thôi.” Lăng Lạc Viêm ra hiệu cho Lâm Sở dẫn đường, Long Phạm đi theo bên cạnh. Mặc dù nhìn không ra Long Phạm có đang khó chịu hay không, nhưng hắn biết rõ vị tế ti này của hắn chưa bao giờ có hảo cảm đối với Lâm Sở trưởng lão, thậm chí không thích nhìn Lâm Sở xuất hiện. Lý do vì sao thì e rằng trong tộc không người nào là không biết.

Vì sao hắn vẫn để cho Lâm Sở đi theo, cho đến nay hắn vẫn chưa nói cho Long Phạm biết nguyên nhân. Long Phạm cũng chưa bao giờ yêu cầu loại bỏ Lâm Sở. Đối với quyết định này, suy nghĩ của hai người bọn hắn có lẽ giống như nhau.

“Hắn ở nơi nào?” Đi ra ngoài, Lăng Lạc Viêm nhìn thấy phương hướng đang đi chính là nghị sự điện, các tộc đều có người ở nơi này để trao đổi tình báo, thuận tiện an bài nhân mã ra khỏi thành giúp ứng phó với các nơi có ma vật xuất hiện.

“Đang chờ ngay trong nội đường, các diệu sư cũng không dám tùy ý xử trí. Diệu sư Lam Đằng từ chết mà sống lại, tuy có chút kỳ quái nhưng vẫn chưa đả thương ai.” Lâm Sở bước nhanh hơn cước bộ.

Lăng Lạc Viêm nghĩ đến những sự kiện phát sinh mấy ngày gần đây, hắn biết có cái gì đó đang muốn tiếp cận bọn hắn. Diệu sư tự sát, Lam Đằng từ chết mà sống lại, Dạ Dục và Linh Thư mất tích, việc này thật sự kỳ lạ, hơn nữa lại là liên tiếp phát sinh.

Trong đại sảnh, các diệu sư đang trông coi Lam Đằng. Chiều theo tình hình lúc này, từ chết mà sống lại tuyệt đối không phải là chuyện tốt, thậm chí là rất xấu. Không ai nghĩ rằng khi kiểm kê nhân số thì cư nhiên lại nhìn thấy thi thể của Lam Đằng vốn được đặt bên ngoài Viêm Lạc cung nhưng bây giờ lại sờ sờ đứng trước mặt bọn hắn.

Nghe các diệu sư trình bày, Lăng Lạc Viêm và Long Phạm đứng bên trong đám người cùng nhau nhìn chăm chú Lam Đằng đang đứng thẳng bất động.

Ngày ấy hắn dẫn theo tộc nhân xuất hiện, tuy ngạo mạn vô lễ nhưng xem ra hắn đối với Ngân Diệu tộc và Long Phạm tuyệt đối không mang hai lòng, hiện giờ từ chết mà sống lại, không biết là ai đã làm ra chuyện này.

“Tông chủ, diệu sư Lam Đằng, hắn....” Quyết Vân tiến lên vài bước, không biết nên dùng từ gì để hình dung Lam Đằng lúc này. Các tộc ở xung quanh vẫn chưa rời đi, trong lòng cũng tràn đầy suy nghĩ, tình cảnh trước mắt quả thật rất quỷ dị.

Vẫn đang mặc chiến giáp của ngày hôm đó, máu trên miệng vết thương ở trước ngực đã đông lại, vết máu khô hiện lên màu nâu trầm, thậm chí mơ hồ tản mát mùi thối rửa. Sắc mặt của diệu sư Lam Đằng tái nhợt, không có một chút huyết sắc, khuôn mặt cứng ngắt lạnh như băng, không lộ ra bất cứ biểu tình nào, tựa như tình trạng vốn có của hân – chỉ là một cỗ thi thể.

Nhưng cỗ thi thể này đang đứng trước mặt mọi người, đôi môi khô nứt co rút đang phát ra tiếng vang khanh khách, giống như muốn nói điều gì đó nhưng hai tay lại gắt gao siết chặt cổ họng, tựa hồ muốn bóp chết chính mình, cứ duy trì tư thế quỷ bí như vậy.

Mái tóc khô xơ, đôi mắt vô thần, chỉ có tư thế đứng thẳng cùng động tác ở cổ họng có thể nhìn ra hân khác biệt với một cỗ thi thể đã chết. Lam Đằng đứng ở nơi đó, nếu nói rằng hân là một người chết được hồi sinh thì không bằng nói hân vẫn là một cỗ thi thể, một cỗ thi thể biết cử động.

Mọi người tụ tập trong đại sảnh, bọn hân có thể ngửi được mùi thối rửa phiêu tán trong không khí, không phải mùi hôi mà là một mùi già nua mục nát.

Giống như cây cối điêu tàn, năm tháng lưu chuyển, bụi bặm bám dày, như bóng đêm mù mịt, tuyệt đối không phải ma vật nhập xác, lại càng không phải một người được luyện hóa hồn phách. Diệu sư Lam Đằng quả thật đã chết, nhưng cũng thật sự lại một lần nữa đứng trước mặt bọn hân.

Lăng Lạc Viêm rốt cục đã rõ vì sao Lâm Sở không nói rõ là chết hay sống.

“Hân đang làm cái gì?” Lăng Lạc Viêm muốn biết rõ ràng vì sao Lam Đằng lại ở đây. Thạch Lưu là bị Lam Đằng khống chế, là Ngân Diệu tộc sử dụng để làm cho Long Phạm nhớ lại quá khứ, giúp Long Phạm khôi phục thân phận trước kia. Hiện giờ Lam Đằng cũng từ chết mà sống lại, mặc kệ là ai thao túng, thao túng vì cái gì thì tất cả cũng phải có mục đích.

Đối với câu hỏi của Lăng Lạc Viêm, các diệu sư và trưởng lão đều lắc đầu, “Từ khi phát hiện dị trạng của diệu sư Lam Đằng thì hân đã như thế.”

Long Phạm thủy chung đứng bên cạnh không mở miệng, động tác của Lam Đằng làm cho hân có loại cảm giác kỳ dị, nhắm lại hai mắt, bỗng nhiên hân lên tiếng, “Bất luận là lực lượng nào khiến hân như thế thì đây cũng không phải là chuyện tốt, Hoài Nhiễm——”

Đây là lần đầu Long Phạm đối với Ngân Diệu tộc, hay nói khác hơn là hạ mệnh lệnh cho Ngân Diệu tộc của Xích Diễm. Không nói mình bạch nhưng Hoài Nhiễm có thể hiểu rõ ý tứ trong lời nói. Mặc dù đối với việc này cảm thấy vui sướng nhưng phải giết diệu sư Lam Đằng thêm một lần nữa lại làm cho hân thoáng có chút lưỡng lự.

Ngay trong lúc chần chừ thì Lam Đằng lại mở miệng, “Ngân Diệu tộc từ trên xuống dưới.....nghe mệnh lệnh của tông chủ.....giải linh ấn.....Ngân Diệu vương quay về.....hiệu lệnh thiên hạ.....Đồ——”

Trong khoảnh khắc, sắc mặt trắng bệch hiện lên sự thống khổ, còn chưa nói ra thì đã bị thay thế bằng tiếng vang khanh khách. Lăng Lạc Viêm bỗng nhiên hiểu được động tác của Lam Đằng đại biểu cho điều gì. Lam Đằng đang muốn ngăn cản lời nói sắp toát ra khỏi miệng!

Siết chặt cổ họng của chính mình, Lam Đằng giống như bị giằng xé giữa hai thế lực, có điều gì đó muốn thông qua hân để nói ra một ít bí mật mà cả Lăng Lạc Viêm và Long Phạm đều biết, cũng không cố ý giấu diếm tộc nhân...

“....Đồ Lân lực.....hủy diệt sinh linh.” Hai tay vô lực hạ xuống, lời nói rốt cục đã ra khỏi miệng.

Viêm hỏa rực cháy trên bàn tay của Lăng Lạc Viêm, nhưng đã không kịp.

Chỉ trong khoảnh khắc, ngăn ngừa mấy từ vọng lại trong nội đường yên tĩnh không một tiếng động, như là lời nói của u hồn, ngữ thanh trống không nhưng lại khiến cho tất cả mọi người khiếp sợ ngay lập tức. Các tộc vẫn chưa rõ Lam Đằng đang muốn nói điều gì, mãi cho đến khi nghe được mấy từ cuối cùng.

Đồ Lân Lực, hủy diệt sinh linh.

“Đồ Lân diệt thế?!” Trong nháy mắt, các tộc đều biến sắc. Mặc kệ người mở miệng là một cỗ thi thể đã chết, lời nói đó toát ra từ miệng của diệu sư Ngân Diệu tộc, làm sao có thể là giả?

Lam Đăng đột nhiên ngã xuống, cổ họng gần như bị bóp nát nhưng những lời đó rốt cục đã nói ra, các điệu sư đều nhớ rõ mấy ngày trước vương của bọn hắn yêu cầu——quên đi Đồ Lân lực, quên đi kế hoạch diệt thế, vì vậy bọn hắn không dám phát ngôn.

Có ai ngờ rằng việc này lại thốt ra từ trong miệng của Lam Đăng, một người đã chết.

Các tộc lui về phía sau từng bước, biểu tình cảnh giác cùng kinh hãi. Bên trong nội đường rộng lớn, chỉ trong chốc lát lại chia thành hai phương. Một bên là thủ lĩnh của các tộc, bên còn lại là trưởng lão Xích Diêm tộc và điệu sư Ngân Diệu tộc. Ở giữa, nổi bật hai thân ảnh hồng y và bạch y bào đang sóng vai mà đứng.

“Lời của hắn không phải giả, có đúng hay không? Năm đó Ngân Diệu tộc đột nhiên biến mất khỏi thế gian, bây giờ quay lại là để diệt thế!” Các tộc đã bắt đầu rối loạn, bọn hắn không nghĩ đến thiên kiếp là do con người tạo nên, là Ngân Diệu tộc kế thừa Đồ Lân lực vạch ra kế hoạch. Nói như vậy, tể ti Long Phạm của Xích Diêm tộc phải chăng chính là người diệt thế?

Vật y bào thuần bạch hơi thoáng phát phơ tạo ra một mùi hương thoang thoảng phiêu tán trong không khí, tiếng thở dài dường như bắt nguồn từ một nơi xa xôi mà đến, nhẹ nhàng hạ xuống, Long Phạm chậm rãi mỉm cười đối với người bên cạnh, “Xem ra có người trăm phương ngàn kế muốn ta và ngươi phải đối lập.”

Lăng Lạc Viêm nhíu mi nhưng ngay lập tức lại nhếch môi, “Người nào đó đã an bài rất tốt, chúng ta cứ chiếu theo mà hành sự.”

Nắm tay nhau mà đứng như thế trước mặt không có người, căn bản không đem lời nói của Lam Đăng đặt vào trong tai. Trước mắt mọi người, tể ti Long Phạm vẫn tao nhã thoát tục như trước, tựa hồ ám chỉ của Lam Đăng không hề quan hệ đến hắn. Mà bên cạnh hắn, Viêm chủ Lăng Lạc Viêm vốn nên kinh ngạc, nhưng cư nhiên lại có thể bình thản ung dung như vậy, chỉ có tà khí cuồng ngạo hiển lộ bên khóe môi. Lời đối thoại rõ ràng chứng tỏ hai người đã sớm biết việc này.

“Viêm chủ, ngươi——” Tiến lên phía trước một bước, có kẻ không dám tin, một người là đáng cứu thế, một người có lực diệt thế, làm sao Lăng Lạc Viêm lại không hề để ý? “Chẳng lẽ Viêm chủ không quan tâm đến sinh tử của người trong thiên hạ hay sao? Hắn chính là người diệt thế. Đồ Lân lực hủy diệt sinh linh. Nói cách khác đó chính là tể ti của ngươi, vì sao Viêm chủ còn không bắt hắn!”

“Vì sao ngươi không lại đây?” Nhẹ nhàng bâng quơ nâng tay lên, chỉ vào Long Phạm đang đứng bên cạnh, Lăng Lạc Viêm làm ra động tác thỉnh mời, “Nếu ngươi muốn cứu người cứu thế như vậy thì tại sao không tự mình động thủ? Hắn đang ở trước mặt các ngươi. Đồ Lân diệt thế, tể ti Long Phạm quả thật có lực lượng diệt thế của Đồ Lân, các ngươi còn chờ gì nữa?”

Nhường mi, vừa cười vừa hỏi, bên trong đôi mắt khép hờ hiện lên một sự tàn khốc cay nghiệt, ánh mắt thâm tình mỉa mai hoặc đảo qua từng người một đang vây xung quanh, mặc dù khuôn mặt tuấn mỹ mang theo ý cười, nhưng bị ánh mắt kia liếc nhìn thì tất cả mọi người lại đột nhiên cảm thấy rùng mình.

Ai dám động thủ với tể ti Long Phạm. Cho dù giờ khắc này biết hắn chính là người diệt thế nhưng không có ai nghĩ rằng bạch y bào tao nhã lại liên quan đến hai từ diệt thế điên cuồng. Nhưng Viêm chủ đã thừa nhận, tể ti Long Phạm cũng không phản bác, Đồ Lân diệt thế tuyệt đối không phải giả, chiếu theo đoạn đối thoại lúc trước thì căn bản hai người ở trước mặt đã sớm biết việc này.

“Chư vị muốn bắt Long Phạm?” Lặng lặng mà đứng, phong thái trang nhã thanh tao, Long Phạm dường như đã mơ hồ phát hiện Lam Đăng lúc trước muốn nói ra điều gì, nhưng lại không kịp ngăn cản.

Từ khi chân chính có được người hắn muốn, bất luận những thứ khác trong mắt hắn đều trở nên vô vị, tánh mạng sinh linh đối với hắn không hề đáng giá. Muốn nói đến một ngày hắn sẽ diệt thế, cũng không phải không có khả năng. Chẳng qua hắn nghĩ rằng, nếu ngày đó thật sự xảy ra thì hắn chỉ biết đó là vì một người duy nhất đang đứng bên cạnh.

Các tộc lặng im nhưng bầu không khí căng thẳng vẫn chưa hòa hoãn, dường như pha lẫn một chút tình diệu trong đó.

Lời nói khiêm tốn nhã nhặn, ngữ thanh ôn hòa bình thản tản ra theo hương sen thoang thoảng mờ ảo, trầm tĩnh đứng yên, bạch y bào thuần khiết tựa như cách ly trần thế, tất cả dơ bẩn đen tối đều không thể lấy

dính.

Hắn cứ đứng ở nơi đó trước mặt bọn họ, tựa như đang đứng ở một nơi xa xôi, cần phải cực lực trông về phía xa thì mới có thể thấy rõ, cho dù cố gắng vươn tay nhưng cũng không thể chạm vào, hẳn là tể ti Long Phạm, cơ hồ tất cả mọi người vừa sinh ra đều nghe được cái tên này, đáy lòng đã sớm kính sợ, không phải chỉ trong khoảnh khắc thì có thể đánh tan.

Mọi người không thể tin tưởng người như vậy lại muốn diệt thế, nhưng không ai dám đối diện với tể ti mà đồng thủ. Ngay bên cạnh tể ti Long Phạm, Viêm chủ vốn là hy vọng của bọn hắn, lúc này lại như đang ở chỗ không người, phóng túng mà dựa vào bạch y bào tể ti.

Giống như đang xem một vở diễn đặc sắc, một tay còn đang khiêu khích lộn tóc trên bờ vai của Long Phạm, những sợi tóc đen huyền quấn quanh đầu ngón tay rồi sau đó được buông lỏng. Đôi mắt mị hoặc lãnh đạm như có viêm hỏa diễm lệ lướt qua, mang theo một màu sắc vô cùng quý dị.

Hy vọng sống sót và sợ hãi cái chết. Hai thế lực ở ngay trước mặt bọn hắn, không phải đối địch mà là kẻ vai sát cánh, nương tựa vào nhau.

173. Quyển 4: Chương 173: Chinh Phục

Đối mặt với tình hình như vậy, các tộc đều không biết phải làm thế nào, bọn hắn vừa lo lắng vừa khiếp đảm, còn có một loại phần nộ khó nói nên lời.

“Nói như vậy, Viêm chủ vẫn muốn giúp hắn, không ngại mạo hiểm đến tánh mạng của người trong thiên hạ? Ngân Diệu tộc xuất hiện chính là để diệt thế, người dám cam đoan việc này sẽ không phát sinh?” Trong đám người có một vị thủ lĩnh đứng dậy, ở phía sau hắn, tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung vào hai người ở giữa nội đường.

Đến lúc này, quan hệ của Xích Diễm tộc và các tộc khác đã lâm vào cục diện bế tắc. Lời nói trong miệng của người chết có khi so với người sống càng khiến kẻ khác tin tưởng hơn, huống chi việc này vốn là sự thật. Lăng Lạc Viêm cũng không muốn phủ nhận, đối với chất vấn của bọn họ, hắn trả lời không cần suy nghĩ.

“Bản tông chủ sẽ không cam đoan bất cứ điều gì với các ngươi. Hách Vũ Đồ Lân lưu lại lực lượng như thế, ta có thể làm được gì.” Nhún vai bất đắc dĩ, đầu ngón tay quấn lấy sợi tóc đen mượt, ánh mắt của hắn đánh giá đám người đang vây quanh.

Bỗng nhiên thiên kiếp mờ mịt dừng ở trước mặt bọn hắn, nói cho bọn hắn rằng sự tình sẽ phát sinh trong tay của người nọ. Sắc mặt của bọn hắn khó coi cũng không khó lý giải, bởi vậy mới có thể thấy được địa vị của Hách Vũ và Đồ Lân ở trong tâm và trong mắt của mọi người quan trọng như thế nào.

Long Phạm vẫn chưa nói một tiếng nào, cùng với Lăng Lạc Viêm lướt nhìn đám người ở xung quanh, đôi mắt quyen tĩnh bình yên vẫn chưa biến sắc, với lực lượng của hắn, muốn tiêu diệt tất cả những người nghe được lời nói của Lam Đằng cũng không hề khó khăn. Nếu việc hắn sở hữu Đồ Lân lực khiến Lạc Viêm bị nhiều người tức giận thì hắn sẽ nghĩ ra một cách giải quyết hoàn toàn triệt để.

“Nguyên lai đúng là như thế.....” Các trưởng lão Xích Diễm tộc cũng giống các tộc khác, bọn hắn không biết một chút gì về thiên kiếp diệt thế, hiện giờ lại còn dính dáng đến quan hệ của tông chủ và tể ti, đang lúc bối rối thì lại nhìn thấy hai người sóng vai mà đứng, bỗng nhiên bọn hắn cảm thấy an lòng. Chỉ cần tông chủ tin tưởng tể ti thì Xích Diễm tộc cùng một lúc có được lực lượng diệt thế và cứu thế cũng không có gì là không tốt.

“Chủ của ta được chỉ định là đáng cứu thế, các vị không cần hoảng loạn, việc này còn có thể thương lượng.” Đây là lần đầu tiên Quyết Vân nghe thấy chuyện này, sau khi kinh hãi thì bắt đầu trở nên bình tĩnh, “Sự tình còn chưa trở thành sự thật, lúc này ma vật ở trong phù sinh cảnh thoát ra, tàn sát bừa bãi khắp tứ phương. Theo ta thấy, việc cấp bách hiện nay là giải quyết ma vật một cách thỏa đáng.”

“Còn nói ma loạn cái gì, ma loạn thì có thể bình định nhưng thiên kiếp diệt thế không phải dễ dàng xóa bỏ! Viêm chủ phải cho chúng ta một cái công đạo.” Có người mất đi bình tĩnh với lời nói của Quyết Vân, hắn vừa dứt lời, đám người lập tức hưởng ứng.

Trong nội đường trở nên hỗn loạn, các tộc không dám hô to, âm thanh đàm thoại chỉ vừa vãn đủ nghe. Trách móc, ôm oán, chửi rủa, khẩn cầu, tất cả đều có đủ. Mặc dù nội đường hỗn loạn nhưng không có ai dám tiến lên động thủ.

Mọi người xúc động phần nộ, lại vì sợ hãi kiêng kỵ nên phải kiềm chế, nếu trước mặt không phải là hai người này thì chỉ sợ hiện giờ đã sớm động thủ.

“Đủ rồi, sự thật như thế nào thì các người đã rõ, muốn lưu lại hay muốn bỏ đi là do các người tự mình quyết định.” Một câu rõ ràng quyết đoán đột nhiên vang lên, áp chế tất cả hỗn loạn trong nội đường.

Người lên tiếng chính là Lăng Lạc Viêm, cảm thấy không kiên nhẫn với một màn trước mắt, hần tiến lên vài bước, đi đến trước mặt các tộc rồi nhíu mi, “Muốn một lời công đạo? Bản tông chủ không có kiên nhẫn giải thích với các người, nếu không phục thì làm địch.”

Nói vô cùng thoải mái, tựa như bất quá chỉ là một chuyện cực kỳ đơn giản, không phục thì làm địch. Người nói ra những lời này với thái độ phóng túng, khoe mắt lộ ra mị sắc quyến rũ, dưới đáy mắt hiện lên băng hàn lãnh khốc đang chậm rãi đánh giá trên người bọn hắn, rõ ràng hoàn toàn không ngại phải đối địch với các tộc khác.

Đám người lại im lặng, một lúc lâu sau mới có người mở miệng, “Hay là việc này chúng ta thương nghị lại rồi sau đó mới quyết định, dù sao thì sự tình cũng trọng đại...”

Những người khác đều tán thành, giờ khắc này ở nơi đây, cùng một lúc đối mặt với hai người khiến bọn hắn gần như không thể thở nổi. Vì sự tình liên quan đến sinh tử tồn vong nên bọn hắn phải hảo hảo suy nghĩ.

Mọi người rời khỏi nội đường, mang theo thái độ thận trọng và một ít địch ý, khi ly khai vẫn không ngừng cân nhắc được mất. Cho dù là địch cũng sẽ không chọn ở trong Viêm Lạc cung, không ai ngu xuẩn mà động thủ như vậy.

Bầu không khí giằng co đầy căng thẳng dần dần lắng dịu, nhưng sự nặng nề vẫn còn tồn tại ở nghị sự điện.

Tâm tình của các vị diệu sư Ngân Diệu tộc rất phức tạp, đối với bọn hắn mà nói thì việc này không thể thôi lui. Vốn là liên quan đến bản thân, nhưng mới một khắc trước bọn hắn đáp ứng về sau nghe lệnh vị Viêm chủ này, thật sự là có chút không cam tâm tình nguyện, chỉ là bị ép buộc bất đắc dĩ, tâm tình vẫn chưa được hóa giải thì một lúc sau lại được Viêm chủ bảo hộ, thử hỏi bọn hắn làm sao kham nổi.

Ánh mắt của những người đó như thế nào thì bọn hắn đều nhận thấy rõ ràng, các tộc sẽ không dễ dàng quên đi như vậy. Sự sợ hãi thiên kiếp đã bị châm ngòi, hơn nữa là quan hệ của Viêm chủ và Ngân Diệu vương của bọn hắn càng thúc giục điểm này. Thử nghĩ nếu hy vọng duy nhất để cứu thế lại có quan hệ thị phi với người diệt thế thì kẻ nào còn có thể bảo trì bình tĩnh

“Long chủ, chúng ta——” Hoài Nhiễm thận trọng tiến lên, hiện giờ tình cảnh của Ngân Diệu tộc rất tế nhị, nếu là vì bình ổn cảm xúc của các tộc thì bọn họ không nên chuyển vào Viêm Lạc cung để tránh trêu chọc Viêm chủ, khiến người bên cạnh hắn không vui.

“Không cần nói, việc này là do tông chủ quyết định” Biết Hoài Nhiễm muốn nói cái gì, Long Phạm theo Lăng Lạc Viêm ngồi xuống ghế chủ tọa, đầu ngón tay khẽ nâng, một vầng hào quang màu băng lam như nước quán lấy thân thể của Lam Đăng. Lúc trước giết Lam Đăng là vì ngăn cản sự tình về Đồ Lân bị tiết lộ, nhưng không ngờ cuối cùng vẫn bị Lam Đăng vạch trần,

“Các người đã là tộc nhân của ta, phạm là những gì thuộc về ta thì không chấp nhận kẻ khác khoa tay múa chân, tất cả đều ngồi xuống cho ta.” Nâng một ngón tay lên, Lăng Lạc Viêm làm cho các trưởng lão và diệu sư phân ra ngồi hai bên, lời nói lạnh lùng mang theo ý cười vang vọng khắp nội đường, “Chẳng lẽ Ngân Diệu tộc các người không phải đã sớm chuẩn bị chu đáo để đối địch với cả thế gian này hay sao? Bất quá hôm nay chỉ bị người khác biết sự thật mà thôi, như vậy thì có gì đáng ngại?”

“Các người là Ngân Diệu tộc kế thừa Đồ Lân lực, thân là thủ hạ của Long Phạm, đã tuyên thệ phải hủy diệt thiên hạ. Một khi đã như vậy thì còn sợ gì cùng người khác đối địch? Ăn tích hậu quả chờ đợi mấy trăm năm, ta muốn Ngân Diệu tộc phải tuốt ra khỏi vỏ kiếm, không phải là đồ sợ đầu sợ đuôi!”

Đôi mắt chất vấn đầy sắc bén, làm cho người ta nhìn chăm chú một cách sợ hãi, ngữ thanh khiến trách khinh thường. Các điệu sư trong lòng phần nộ nhưng nhất thời không người nào có thể mở miệng. Đôi mắt mị sắc mê hoặc lòng người lại hiện lên sự quyết đoán khiến người ta kinh hãi. Bị Lăng Lạc Viêm trách mắng như thế, nhưng khi bọn hắn tức giận thì trong lòng lại dâng trào một khí thế sôi sục mạnh mẽ.

Bọn hắn đương nhiên không phải là đồ sợ đầu sợ đuôi, “Chúng ta là lo lắng cho Xích Diêm tộc.....” Hoài Nhiễm vừa mở miệng thì ngay lập tức bị cắt ngang.

“Xích Diêm tộc là của bản tông chủ, ta không lo lắng bị liên lụy thì các người lo cái gì? Ngân Diệu tộc đã thuộc về ta, các người đi hay lưu lại thì chỉ có thể do ta quyết định. Ta lệnh các người lập tức tiến vào Viêm Lạc cung. Nếu bọn hắn không phục, như ta đã nói, cùng lắm thì làm địch. Chiến!”

Lời nói kịch liệt, từng chữ tràn đầy châm chọc chế giễu, nhưng ý tứ trong lời nói lại làm cho đám điệu sư kích động không thôi. Mấy trăm năm chờ đợi cùng kế hoạch được an bài chu đáo lại bị người này phá hỏng, khiến Ngân Diệu vương khuyh tâm, giờ khắc này tuy nói ra những lời khinh miệt trào phúng, nhưng nghe xong lại khiến lòng người phập phồng như thủy triều cuộn cuộn. Chỉ trong một ngày, bọn hắn bỗng nhiên hiểu được vì sao ngay cả vương của bọn hắn cũng bị người này mê hoặc. (làm như yêu tinh không bằng)

Vị Viêm chủ này cho dù chỉ ngồi ở nghị sự điện nhưng ngôn ngữ nói ra lại có thể kích động nhân tâm, chỉ bằng ánh mắt cũng có thể chấn nhiếp lòng người, không biết trên đời còn có ai có thể đối mặt với người như thế mà không bị hấp dẫn, không bị mị lực của hắn chinh phục. Tựa hồ vốn nên đứng trên đầu thế nhân, vốn nên được mọi người bái lạy. Giờ khắc này hiển lộ phong thái uy nghi sắc sảo, so với vương của bọn hắn thì bất đồng, nhưng lại giống ở điểm khiến người ta phải khâm phục, cam tâm tình nguyện quỳ bái dưới chân của hắn.

“Chúng thần nghe lệnh tiến vào Viêm Lạc cung, xin tuân theo mệnh lệnh của Viêm chủ——”

Không hẹn mà cùng đứng dậy, nhóm điệu sư đều quỳ xuống bái lạy, câu này không phải bị ép buộc, cũng không có nửa điểm không tình nguyện, ngữ thanh trịnh trọng chậm rãi vang lên. Đem mấy trăm năm chờ đợi giao thác cho người mà vương của bọn hắn đã lựa chọn, cũng là người làm cho bọn hắn cam tâm thần phục.

“Lam Đằng tuân lệnh, xin nghe theo mệnh lệnh của Viêm chủ.” Trong nhóm điệu sư bỗng nhiên vang lên một giọng nói.

Xác chết của Lam Đằng bị sóc thủy hủy diệt, một hình người như làn khói mờ ảo đang quỳ trên mặt đất, lời nói âm u lạnh lẽo như vọng đến từ một nơi xa xôi. Hồn phách của Lam Đằng đã tán đi thế nhưng lúc này lại xuất hiện trước mặt mọi người.

“Hắn là oán linh, là vong hồn biến thành mà không phải hồn phách tâm thường. Ta đã luyện hóa hắn, từ nay về sau hắn vẫn là tộc nhân, lấy việc này bù đắp cho sai lầm lúc trước của hắn.” Long Phạm thu hồi sóc thủy, chỉ vào Lam Đằng ở phía dưới nhưng ánh mắt lại thủy chung ở trên người Lăng Lạc Viêm.

Hào quang trên người của Lạc Viêm không thể che giấu, sớm quen với việc này nhưng mỗi lần nhìn thấy vẫn khiến hắn nhin không được mà nhú mày. Tộc nhân dùng vẻ mặt kích động cùng ánh mắt sùng kính chăm chú nhìn Lạc Viêm khiến hắn bỗng nhiên có chút hối hận khi để cho Lạc Viêm nói ra những lời đó.

Sự trầm tĩnh bên ngoài đang che giấu tất cả tâm tư đổ kỵ ở trong lòng. Bạch y bào vẫn bình thản an tọa như lúc trước. Lăng Lạc Viêm chưa phát hiện tâm tư của người bên cạnh đang mơ hồ sắp sửa nổi lên một trận sóng gió, hắn vẫn chăm chú đánh giá Lam Đằng.

Thân thể bị người khống chế mà sinh ra oán hận, hay là vì nói ra lời không nên nói nên trong lòng chất chứa hàm oán. Căm hận đến mức hóa thành hình người, có thể thấy được Lam Đằng có chấp nhất mãnh liệt như thế nào đối với Ngân Diệu tộc và Long Phạm, nhớ tới ánh mắt cuồng nhiệt ngày đó của Lam Đằng, Lăng Lạc Viêm cũng không thấy kỳ quái vì sao Lam Đằng đã chết hai lần mà vẫn có thể bị luyện hóa thành hình người.

“Lam Đằng bị người khác khống chế nói ra bí mật trong tộc, tội đáng muôn chết.” Như một làn khói mù không ngừng chuyển động, mơ hồ không thể nhìn thấy bộ dáng đã chết của Lam Đằng, thần sắc tràn đầy

áy này phần hận.

Hận chính mình đã gây ảnh hưởng cho Ngân Diệu tộc, hận chính mình đã liên lụy đến Ngân Diệu vương giống như thần nhân mà bình thường người khác không dám bắt kính. Đủ loại oán khí hội tụ, chiếm đoạt các linh hồn khác, bị sóc thủy luyện hóa mới thành một Lam Đằng như thế. Thân là vong hồn bước vào địa giới âm phủ, hẳn có thể tùy ý không chế vong linh u hồn, nguyện lấy việc này để bù đắp mọi sai lầm đã gây nên.

Lăng Lạc Viêm nhìn Lam Đằng đang quỳ trên mặt đất ở cách đó không xa, đang suy nghĩ đến việc tế ti của hắn đến tột cùng là vì lợi dụng triệt để phế vật, hay là vì Lam Đằng nói ra lời không nên nói làm cho hắn và Xích Diêm tộc cũng bị giận lây, cho nên cố ý làm cho Lam Đằng ngay cả chết cũng phải chết một cách không thanh thản. Trước đó là bị giết rồi bị người không chế, sau đó lại bị Long Phạm luyện hóa. Dằn vặt dày vò nhiều lần, Lam Đằng quả thật có chút đáng thương.

“Tông chủ.....” Tiếng gọi nhẹ nhàng vang lên bên tai, Lăng Lạc Viêm lơ đãng đáp lại. Các diệu sư nhất định rất cảm kích khi Long Phạm làm cho Lam Đằng sống lại, nhưng e rằng không người nào có thể biết được ý đồ thật sự của Long Phạm là như thế nào.

“Lạc Viêm.....” ngữ thanh càng lúc càng mềm nhẹ đang ở bên tai, Lăng Lạc Viêm phục hồi tinh thần thì nhìn thấy tộc nhân đang tra hỏi Lam Đằng có nhớ rõ tình hình sau khi chết cùng với việc có biết ai là người đã không chế y hay không? Mà bên cạnh Lăng Lạc Viêm, tế ti của hắn đang nhìn hắn rồi chậm rãi mỉm cười.

“Suy nghĩ chuyện gì mà xuất thần như vậy?” Hơi thoáng lộ ra ý cười, đôi mắt màu thanh lam nhợt nhạt nổi lên những gợn sóng nhấp nhô, Lăng Lạc Viêm biết rõ sự ôn nhu trong đó chính là một dấu hiệu nguy hiểm.

“Nghĩ đến tế ti của ta quả thật có thủ đoạn phi phạm, hết thủy sinh tử của con người đều bị người nắm ở trong tay.” Hắn biết biểu tình của Long Phạm lúc này là vì chuyện gì, nâng mắt lên, Lăng Lạc Viêm cười một cách ái muội, đầu ngón tay vuốt nhẹ trên mái tóc đen mượt rồi chuyển dần sang gò má, hắn khẽ thì thầm bên tai của Long Phạm, “Lực không chế của tế ti hắn là không kém, chịu không nổi cũng phải đợi giải quyết xong việc trước mắt rồi mới tính sau.”

Đứng dậy, hắn nói với các vị trưởng lão và diệu sư đang ngồi ở nội điện, “Ngày mai bắt đầu cảnh giác, quan sát động thái của các tộc rồi hồi báo, nếu có gì bất thường thì lệnh tộc nhân chuẩn bị.....”

Mọi người gật đầu, đang chờ Lăng Lạc Viêm tiếp tục nói thì đã thấy vị tế ti bên cạnh hắn bỗng nhiên đứng dậy.

“Đáng tiếc ta chờ không được.” Giọng nói nhẹ như sương khói dừng bên môi của Lăng Lạc Viêm, nụ hôn hoàn toàn tương phản với ngữ thanh dịu dàng ôn nhu. Những lời chưa kịp nói ra đều bị nuốt vào trong miệng của Long Phạm, vừa giống như trừng phạt lại giống như phát tiết, nụ hôn triển miên dần dần chuyển từ bên môi trượt xuống bên cổ rồi đến xương quai xanh. Nhớ lại Long Phạm đã từng nói khó có thể chịu được ánh mắt của tộc nhân dành cho hắn, Lăng Lạc Viêm bỗng nhiên phát hiện tế ti của hắn dường như đã mất đi lực tự chủ.

Ngay trước mặt mọi người, nụ hôn triển miên vừa kịch liệt vừa nóng rực khiến những người đang chứng kiến đều loạn nhịp tim, các trưởng lão cùng các vị diệu sư trừng mắt nhìn thấy tế ti với bộ dáng khoan thai bỗng nhiên ôm chặt tông chủ, dường như đang bắt màn chuyện gì đó. Bọn hắn chỉ có thể cúi đầu nhắm mắt không dám tiếp tục chứng kiến tình cảnh trước mặt.

Sau một lúc lâu, trong nội đường yên tĩnh, những tiếng thở gấp kịch liệt cùng âm thanh giao triền cọ sát giữa môi lưỡi rất cục lắng dịu, lúc này bọn hắn mới dám ngẩng đầu lên.

“Ngày mai bắt đầu cảnh giác, quan sát động thái của các tộc rồi hồi báo, nếu có gì bất thường thì lệnh tộc nhân chuẩn bị giao chiến. Lôi Lạc thành rất lớn, cũng không cần phải lo lắng sẽ tổn hại đến thứ gì.” Dù sao cũng đã sớm bị hủy diệt hoàn toàn, thêm một lần nữa cũng không thành vấn đề. Liếm môi mang theo ý cười, Viêm chủ với một thân hồng y rất cục tiếp tục lời nói vừa bị gián đoạn, phong thái thần nhiên tựa hồ lúc trước chưa từng phát sinh chuyện gì. (dám cá là bản mặt hai lão này dày bằng Vạn Lý Trường thành)

“Lui ra đi.” Ở bên cạnh Lăng Lạc Viêm, bạch y bào phát phơ theo làn gió nhẹ, bộ dáng vẫn khoan thai như trước. Long chủ, Ngân Diệu vương, ngoại trừ đối với tông chủ của hắn thì lúc nào cũng giữ dáng vẻ lạnh

nhật, không hề cảm thấy một màn kịch liệt nóng bỏng mới vừa rồi có gì là không ổn.

So với thái độ điềm nhiên của hai người thì các trưởng lão Xích Diêm tộc có thể miễn cưỡng xem như vẫn còn trấn tĩnh, trong khi đám điệu sư lại ngốc lảng gật đầu. Mấy chục người với khí chất hiên ngang cùng tư thế bất phàm đều hiện lên vẻ mặt sững sờ chờ đợi.

Từ trong nội đường đi ra, các điệu sư vẫn chưa phục hồi tinh thần. Nham Kiêu và Quyết Vân đi ở phía sau đều nhớ tới tâm tình lúc trước khi nhìn thấy những màn tương tự như vậy, hơi thể hiện dáng vẻ tiền bối, Nham Kiêu đi ra phía trước vỗ vỗ lên vai của một vị điệu sư. “Dần dần rồi sẽ quen, ở trước mặt tông chủ thì tế ti rất khác thường.” Bất quá chỉ giới hạn ở trước mặt tông chủ mà thôi.

“Ta đã nhìn ra, Long chủ quả thật đối với Viêm chủ của các người tình sâu ý nặng, cũng khó trách lại rời bỏ tộc nhân mà đi.” Rốt cục thừa nhận điểm này, đến bây giờ thì các điệu sư đã chấp nhận sự thật hai tộc hợp một, không ngờ lại có người phản bác lời nói của hắn.

“Đâu chỉ có tình sâu ý nặng, những gì tế ti làm cho tông chủ không chỉ có như vậy, nếu tông chủ có bề gì thì chỉ sợ tất cả đều sẽ bị hủy đi dưới cơn thịnh nộ của tế ti, việc này chúng ta đã sớm trải qua...” Lâm Sở thở dài một tiếng. Đang ở Lôi Lạc thành, hắn luôn nhớ đến cảnh tượng lúc trước, tin rằng tất cả mọi người cho đến nay vẫn còn sợ hãi.

“Thịnh nộ? Long chủ hình như chưa bao giờ từng tức giận chuyện gì.” Các điệu sư đối với những gì vừa nghe được cảm thấy bất ngờ, bắt đầu truy vấn. Bọn hắn chưa bao giờ nhìn thấy vương nổi giận, chỉ là không vui cũng đã đủ khiến bọn hắn kinh hãi, không biết khi thịnh nộ sẽ như thế nào. (thử một lần đi, rồi sẽ biết)

“Không phải chỉ có thịnh nộ mới làm cho người ta sợ hãi.” Các trưởng lão bắt đầu thuật lại hết thảy những gì đã xảy ra lúc trước, nhóm điệu sư ở bên cạnh chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng lại cảm thấy mình thật may mắn, nếu là lúc trước bất mãn với Viêm chủ mà làm ra chuyện ngu xuẩn, ngoại trừ Lam Đăng, không biết sẽ còn bao nhiêu người phải gánh chịu cơn thịnh nộ như vậy. (mấy bác nhiều chuyện chẳng thua gì ta)

“Lực khống chế của tế ti càng lúc càng tệ, đừng bảo về sau phải bắt tộc nhân che mắt đi gặp ta.” Bên trong nội đường, Lăng Lạc Viêm dựa vào trước người Long Phạm, khẽ khép mắt lại, tiếp nhận món điểm tâm đưa đến bên môi, nửa thật nửa giả vừa oán trách vừa cười nhạo.

“Bọn hắn nếu là nhanh trí thì sẽ biết khi nào nên xem khi nào không nên xem. Cũng chỉ vì tông chủ rất phóng túng, khiến kẻ khác không thể không ngược nhìn.” Hôn đi mảnh vụn bên môi của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm nhẹ nhàng thì thầm. Người ở trong lòng của hắn thích đứng trước mặt thế nhân, khi nắm lấy quyền lực cũng như lực lượng thì hiển lộ vàng hào quang chói lóa không người nào có thể với tới, phóng túng mị lực của mình ở trước mặt kẻ khác nên mới có thể dẫn đến bao nhiêu ánh mắt của nhân loại.

“Tộc nhân của người xem như rất thức thời.” Lời nói của Lăng Lạc Viêm hàm chứa ẩn ý.

“Bọn hắn đã là tộc nhân của người.” Nhắc nhở như thế, Long Phạm hiểu được ý tứ trong lời nói của Lăng Lạc Viêm, “Người sớm biết bọn hắn sẽ không rời đi nên mới bức bách bọn hắn. Các điệu sư không cam lòng cũng chỉ có thể đáp ứng. Bất quá trải qua việc vừa rồi thì bọn hắn đã bị người thu phục. Về sau không cần phải lo lắng, bọn hắn nếu đã theo người thì sẽ không thay đổi.”

Lời nói của Long Phạm rất bình thản nhưng Lăng Lạc Viêm có thể nghe được trong đó một sự tự tin. Một tay dẫn dắt tộc nhân, không người nào có thể hiểu rõ Ngân Diệu tộc hơn Long Phạm.

Kế tiếp, nếu các tộc liên thủ nhằm vào Ngân Diệu tộc và Long Phạm, thì hắn phải có một lực lượng có thể tùy ý để hắn ra lệnh, cũng như thủ hạ phải nghe lệnh phục tùng thì mới có thể khiến hắn an tâm. Hai tộc tuy thuộc về một nhưng nếu bất hòa thì khi giao chiến sẽ gây ra ảnh hưởng rất lớn đối với đại cục.

Đúng như hai người đã dự đoán, ngày hôm sau các tộc quả thật có động tĩnh. Lúc đầu nhân số không nhiều lắm, rồi sau đó càng lúc càng có nhiều người thường xuyên tiến vào Viêm Lạc cung. Nhưng không bên nào giúp bên nào, bọn hắn chỉ tính toán bảo toàn tông tộc của chính mình.

Mất thấy một hồi hỗn loạn sắp bắt đầu.

Các trưởng lão và điệu sư ở Viêm Lạc cung không biết có phải đã được chỉ thị hay không, đối với việc này lại không có phản ứng. Mãi cho đến khi các tộc khác liên thủ, mấy ngày sau bắt đầu vây quanh bên ngoài

Viêm Lạc cung, người cầm đầu rõ ràng là Phong Trần Tuyết của Kiền Kì tộc.

174. Quyển 4: Chương 174: Giao Chiến

Mặc dù Phong Trần Tuyết cầm đầu đám người nhưng xem ra không muốn lên tiếng, ngược lại, bên cạnh hắn lại có người mở miệng trước.

“Viêm chủ, Ngân Diệu tộc muốn hủy thiên diệt thế, Xích Diêm tộc kế thừa Hách Vũ lực đương nhiên phải thuận theo thiên ý. Khẩn cầu Viêm chủ giao ra Ngân Diệu tộc!” Bên cạnh Phong Trần Tuyết, Trầm Hậu tộc thay mặt các tộc, cười linh thú bước ra phía trước đám người.

Trầm Hậu tộc cũng là một trong những cường tộc đương thời, tông chủ của Trầm Hậu tộc có thái độ làm người bình tĩnh quyết đoán được các tộc kính trọng, lúc này dường như hắn không phải bị Phong Trần Tuyết khong chế mà là tự hạ quyết tâm, vì thể nhân, cũng là vì an nguy của bản thân mình mà cầu xin được bảo hộ.

Lăng Lạc Viêm dẫn tộc nhân đi đến chỗ cao nhất của Viêm Lạc cung quan sát phản ứng của mọi người ở phía dưới. Nhìn thấy bên dưới đông nghìn nghịt người, Lâm Sở bắt đầu lo lắng, “Tông chủ, có cần phái người báo về tổng điện để cho Lăng Vân tông chủ dẫn thêm người đến đây?” Lôi Lạc thành cách tổng điện của Xích Diêm tộc cũng không xa, nơi này nhân số cũng không ít, nhưng nếu cùng các tộc giao chiến thì chỉ sợ vẫn không đủ.

“Không cần.” Trả lời Lâm Sở chính là tể ti Long Phạm, thần sắc thản nhiên, nhìn không ra có một chút gì lo lắng đối với tình cảnh trước mắt. Lăng Lạc Viêm dường như cũng hoàn toàn không bận tâm, gật đầu đồng ý với lời nói của Long Phạm, “Không cần gọi Lăng Vân, cứ để hắn tiếp tục ở trong tộc đồ dành Miểu Lan. Lúc này nếu triệu hắn đến đây e rằng hắn sẽ đem toàn bộ tộc nhân đi theo, bằng không thì hắn sẽ không yên tâm để Miểu Lan một mình ở trong tộc.”

Nghe nói đến nay Miểu Lan vẫn chưa cho hắn gần người, nói như vậy lúc này Lăng Vân vẫn đang vò đầu bứt tóc đồ dành Miểu Lan. Nơi này có việc, nếu hắn muốn đến cũng sẽ không đến một mình.

“Chờ Lăng Vân chuẩn bị thỏa đáng để tiến đến đây thì mọi việc đã sớm được giải quyết.” Lăng Lạc Viêm nói một cách tùy tiện. Các trưởng lão xem ra lần này tông chủ và tể ti đã sớm có chuẩn bị, cho dù không chuẩn bị thì khi trực tiếp giao chiến bọn hắn cũng không sợ những người đó.

Bọn hắn ở đây, trong tộc có Lăng Vân trông coi, đa số đều là hảo thủ đi theo tông chủ đến Lôi Lạc thành, chỉ tiếc ngay cả cơ hội ra tay cũng rất ít, bây giờ có thể nhân dịp này mà thao luyện. Từ ngày Xích Diêm tộc khôi phục danh dự và vinh quang thì không ít người đều nóng lòng muốn giao chiến, nhất là Nham Kiêu, hắn ước gì lúc này có thể từ trên đây nhảy xuống, hảo hảo làm cho bọn người không hiểu tốt xấu biết lợi hại của Xích Diêm tộc bọn hắn.

“Viêm chủ—giao ra Ngân Diệu tộc, chúng ta sẽ không tiếp tục gây khó dễ.” Lôi Quyện của Trầm Hậu tộc khẩn thiết nói, ngôn từ cũng không có gì bất kính với Xích Diêm tộc, vẫn tôn xưng Lăng Lạc Viêm như lúc trước.

Mặc kệ nói như thế nào thì Xích Diêm tộc không phải dễ dàng có thể đắc tội, Viêm chủ Lăng Lạc Viêm vẫn là hy vọng cứu thế. Bọn hắn không dám quên Hách Vũ lực, về phần tể ti Long Phạm đó là vấn đề ngay cả nhắc cũng chưa dám nhắc.

Đứng ở trên cao, tất cả mọi người đều nghe rõ lời nói của Lôi Quyện, nhìn rõ thái độ của bọn người ở bên dưới, Quyết Vân không khỏi cảm khái, “Bọn hắn biết tể ti không phải là người bọn hắn có thể đối địch, vì vậy đem tất cả sợ hãi chuyển lên đầu Ngân Diệu tộc, nghĩ rằng trừ đi Ngân Diệu tộc thì có thể giảm bớt một ít nguy hiểm, nhưng bọn hắn không biết hiện giờ Ngân Diệu tộc cũng xem như người một nhà với Xích Diêm.”

Các diệu sư đều nghe thấy lời nói của Quyết Vân, trong lòng có một cảm giác thật khó nói nên lời. Mới không lâu lúc trước, hai tộc của bọn hắn vẫn là quan hệ đối lập, hiện giờ vì hai người đứng đầu mà trở thành một nhà. Thái độ của các trưởng lão như thế làm ột vài vị diệu sư đang còn lo lắng cảm thấy hoàn toàn an tâm, đồng thời cũng có một chút áy náy.

“Viêm chủ, hãy để chúng ta xuất cung!” Hoài Nhiễm bị khơi dậy phần hận trong lòng, bọn hắn không muốn vì chuyện này mà liên lụy Xích Diêm tộc. Lúc đầu bọn hắn sợ Long chủ không vui khi thấy bọn hắn gây phiền hà cho Viêm chủ, cho nên không muốn liên lụy Xích Diêm tộc, nhưng cho đến bây giờ là xuất phát từ thật tâm. Có thể nói mị lực của vị Viêm chủ này quá lớn, bọn hắn cố kháng cự nhưng vẫn không thể tự chủ mà thần phục, muốn nhân cơ hội này để chứng minh cho Viêm chủ thấy được lực lượng của chính mình.

“Ta có nói là không cho các người ra ngoài hay sao? Đừng nóng vội.” Nhíu mi một cách ngả ngớn, Lăng Lạc Viêm nghiêng người dựa lên vai của Long Phạm, truyền xuống dưới một câu, “Ngân Diệu tộc đang ở trong Viêm Lạc cung. Trước tiên nói cho ta biết, trong các người ai là người định đoạt?”

Từ bên dưới hướng lên có thể nhìn thấy màu đỏ sẫm ở trên lầu, mái tóc bạch kim tung bay, thân ảnh thuần bạch bên cạnh hắn là ai thì không cần hỏi cũng biết. Các tộc ngẩng đầu, không biết nên ứng phó như thế nào với những lời này của Lăng Lạc Viêm. Lúc đầu Xích Diêm tộc mới xứng đáng là tông tộc đứng đầu thiên hạ.

Mà hôm nay.....mọi người nhìn nhau không nói gì. Lôi Quyện của Trầm Hậu tộc hỏi ý tứ của mấy người bên cạnh, rồi hướng sang Phong Trần Tuyết vẫn đang lặng im không nói một câu, “Phong tông chủ cảm thấy làm như vậy quả thật có đúng hay không? Tể ti Long Phạm tuy có lực lượng diệt thế nhưng thân là tể ti của Xích Diêm tộc, có Viêm ở bên cạnh thì chưa hẳn sẽ làm ra chuyện này. Ngân Diệu tộc rất nguy hiểm nhưng lúc này cũng không cần nóng lòng đem bắt bọn hắn.”

“Các người không dám?” Phong Trần Tuyết cười lạnh, liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư của các tộc. Sau khi phần nộ thì nỗi sợ hãi sẽ chiếm thế thượng phong, hắn đã sớm đoán được việc này. Đôi mắt hung tàn như chim ưng nhìn chăm chăm lên thân ảnh đỏ sẫm ở trên Viêm Lạc cung, lộ ra một ý cười khó có thể phân biệt.

“Chúng ta dẫn nhiều người đến đây để liên thủ, lúc này nhân số chỉ có hơn chứ không thua Xích Diêm tộc, làm sao lại không dám?” Thủ lĩnh của một tộc khác ở phía sau Lôi Quyện tiến lên, thập phần bất mãn với lời nói của Phong Trần Tuyết.

Lôi Quyện không lên tiếng. Hai bên giao chiến làm sao có thể chỉ nhìn nhân số nhiều hay ít, kinh thường liếc mắt người nọ một cái, hắn ngược nhìn lên trên Viêm Lạc cung, thương lượng với hồng y nam nhân, “Viêm chủ không cần hỏi ai là người định đoạt, việc này là quyết định của tất cả tông chủ các tộc. Ngân Diệu tộc có quan hệ đến diệt thế, thỉnh Viêm chủ đưa bọn hắn giao ra....”

“Nếu là không giao thì sao?” Lăng Lạc Viêm vẫn lộ ra bộ dáng nhàn nhã giống như đám người ở dưới chỉ là những món đồ trang trí, ngữ thanh vừa truyền xuống thì đám người ngay lập tức trở nên huyền não xôn xao. Bọn họ đều biết cách thức hành sự của vị Viêm chủ này, nhưng đến bây giờ hắn lại điềm nhiên như không có việc gì, quả thực không đem bọn họ để vào trong mắt.

“Hà tất phải như thế, người mới thu phục bọn hắn không bao lâu, chẳng lẽ có quan hệ đến tể ti Long Phạm thì người đều phải bảo toàn?” Phong Trần Tuyết trả lời, lúc này ánh mắt nhìn thẳng vào Long Phạm. Đối với vị tể ti tao nhã trầm tĩnh này, hắn luôn khó có thể khống chế ác cảm cùng hận ý trong lòng.

Thân ảnh thuần bạch đứng thẳng ở trên lầu vẫn bất động, “Người nên suy nghĩ làm sao để tự bảo toàn chính mình, Phong tông chủ.”

Xung hô chính là Phong tông chủ, lời nói như có thiện ý nhắc nhở. Mọi người nhìn lên bóng trắng mờ ảo ở trên cao, ngay khi câu nói vừa ra khỏi miệng thì sắc trời bỗng nhiên tối sầm lại, không biết có phải là ảo giác hay không, nhưng trong lòng lại không khỏi cảm thấy run rẩy.

Bọn hắn chỉ muốn vây hãm Ngân Diệu tộc chứ không muốn trêu chọc tể ti Long Phạm. Một người không vui sẽ dẫn đến thiên kiếp, chẳng phải như vậy là tự tìm đường chết hay sao!

“Người đang nói cái gì, chẳng lẽ người bị điên?” Lôi Quyện của Trầm Hậu tộc không khỏi trở nên hoảng loạn, nghiêng răng cảnh cáo Phong Trần Tuyết.

Bọn hắn dưới sự xúi giục của Phong Trần Tuyết mà bao vây nơi này, vốn là để đe dọa chứ không phải thật sự muốn gây âm ỉ với Xích Diêm tộc. Nhưng Phong Trần Tuyết lại lôi cả tể ti Long Phạm dính vào chuyện này. Đến bây giờ không thể không hoài nghi đến tột cùng mục đích của Kiền kì tộc là cái gì.

Muốn nói kẻ nào muốn nhìn thấy các tộc hỗn loạn nhất, ở bên trong hỗn loạn tìm thời cơ để đánh ra đòn trí mạng, cuối cùng đem hết thấy thôn tính, nhất định đó là Kiền kì tộc.

“Tể ti của ta đương nhiên ta phải bảo toàn. Tộc nhân của ta cũng không thể chấp nhận có người nói giao hay không giao. Phong Trần Tuyết, nếu người dám xúi giục các tộc đối địch với ta thì việc tiếp theo không phải do người định đoạt nữa.” Lăng Lạc Viêm nhếch lên nụ cười lạnh lùng bên khóe môi, hắn luôn hoài nghi việc Lam Đằng bị người khác khống chế có quan hệ đến Phong Trần Tuyết.

Rất muốn hắn và Long Phạm đối lập, chẳng phải đây là việc mà Phong Trần Tuyết mong đợi hay sao. Cơ hội lần này là do Phong Trần Tuyết tự mình đưa đến, không lợi dụng thật tốt thì hắn cảm thấy rất lãng phí.

“Ta chỉ muốn hết thấy đều quay trở về quỹ đạo, người nói có phải hay không, tể ti?” Lời nói tràn đầy ám chỉ, ánh mắt âm lãnh của Phong Trần Tuyết lóe lên một màu u ám dị thường. Lúc này đáng lý phải là hắn cùng “Lăng Lạc Viêm”, còn bên đối lập là Long Phạm và Ngân Diệu tộc.

Hiện giờ hết thấy đều sai lầm, phải quay trở về quỹ đạo.

“Không phí lời với người.” Lăng Lạc Viêm mất đi tính kiên nhẫn, hắn không muốn nhìn thấy các tộc nhằm vào Long Phạm, tùy ý vung tay lên, một đoàn lửa đỏ lan tràn từ trên cao bay xuống giữa không trung, mãnh liệt bùng cháy một cách diêm lệ rực rỡ.

“Lạc Viêm từ từ, người không cần ra tay.” Long Phạm mỉm cười với hắn, nụ cười vừa hạ xuống thì sắc trời bỗng nhiên trở nên tối sầm, không trung dường như đang bị xé nát. Các tộc đứng trước Viêm Lạc cung nhìn thấy bầu không gian bị những vầng ánh sáng bóp méo trở nên vặn vẹo, mọi người lập tức kinh hãi lui về phía sau mấy trượng.

Bầu trời trong xanh quang đãng bị liệt hỏa đỏ rực thiêu đốt, những gợn sóng màu thanh lam cuộn cuộn nổi lên. Hỏa sắc cùng thủy quang đồng thời hiện ra, chưa có người nào nhìn thấy dị tượng như thế, cho dù biết rằng không phải dễ dàng có thể chạm vào hai cỗ lực lượng kia, nhưng vẫn có người nhìn thấy viêm hỏa và sóc thủy mà trở nên ngốc lăng đến mức quên cả việc phải tránh né, chờ đến khi phục hồi tinh thần thì nhất thời không thể thở được, lại càng cảm thấy phi thường hoảng sợ.

“Lăng Lạc Viêm, người vốn nên là đáng cứu thế, nhưng bây giờ lại liên thủ với lực lượng diệt thế. Chẳng lẽ người muốn dồn chúng ta vào chỗ chết? Muốn cùng thiên hạ đối địch?” Những câu chất vấn mang theo sợ hãi, đó là tiếng lòng của các tộc, không ai muốn sự tình lại loạn đến mức này.

“Là các người muốn đối địch với ta. Đừng trách bản tông chủ không nhắc nhở, nơi đây là Lôi Lạc thành, đã bị ta hủy đi một lần, ta không để ý sẽ hủy nó lần thứ hai.” Tiếng cười tà khí lạnh lùng vang lên, ngũ thanh mang theo uy hiếp, Lăng Lạc Viêm không hạ xuống viêm hỏa mà để đám lửa tiếp tục lượn lờ thiêu đốt giữa không trung.

Bằng lực của hai người bọn hắn thì nơi này có thể dễ dàng bị san bằng, giác ngộ diêm này, các tộc hoảng sợ tiếp tục lui về phía sau, bắt đầu oán hận Phong Trần Tuyết, nhưng lúc này đã thấy hắn nhìn về một phương khác.

Tổng điện Xích Diêm tộc.

Phía trên Viêm Lạc cung, tiếng bước chân dồn dập đang vang lên, “Tông chủ, sáng sớm hôm nay có tộc khác xâm phạm tổng điện, mới vừa rồi có người đến báo tin, là Kiền Kì tộc, tộc nhân có thể ngăn cản nhưng nhân số không đủ, sợ là không thể duy trì được lâu.”

“Trách không được người ít như vậy.” Lăng Lạc Viêm không hề khẩn trương, cúi đầu nhìn xuống Phong Trần Tuyết ở bên dưới, phát hiện nhân số ở phía sau Phong Trần Tuyết không nhiều lắm, hiển nhiên tất cả đều đi đến tổng điện của Xích Diêm tộc.

“Phải người đi chi viện.” Long Phạm thần nhiên phân phó, ý bảo các trưởng lão đi theo. Đám người Quyết Vân do dự, tình hình nơi này cũng cực kỳ cấp bách, làm sao có thể dễ dàng rời đi, cho dù tông chủ và tể ti có thể ngăn cản các tộc nhưng làm gì có đạo lý để cho hai người bọn hắn phải động thủ. Thân là tộc nhân, không thể cứ lần nào cũng phải để tông chủ và tể ti bảo hộ.

“Chúng ta không đi.” Nham Kiêu trừng mắt nhìn đoàn nhân mã ở phía dưới, thầm muốn lao xuống đánh với Kiền Kỳ tộc một trận.

“Các trưởng lão có thể đi trước, có Ngân Diệu tộc chúng ta ở đây sẽ không để cho những người đó tổn hại đến Viêm Lạc cung dù chỉ nửa điểm.” Hoài Nhiễm cam đoan như thế, rồi quay lại quỳ xuống trước mặt hai người, “Tộc của ta chính là kiếm ra khỏi vỏ trong tay của Viêm chủ và Long chủ, thỉnh Viêm chủ hạ lệnh!”

“Bọn hần muốn chứng minh chính mình, Lạc Viêm cứ để cho bọn hần đi đi! Đã thuộc về người thì phải có hữu dụng.” Tùy tay thu hồi sức thủy, Long Phạm ôn hòa mỉm cười. Lăng Lạc Viêm nhếch môi lên, cũng thu hồi viêm hỏa. Nhớ đến suy tính trước kia.

“Nham Kiêu, phái người đi chi viện tổng điện, nơi này không cần thêm người. Hoài Nhiễm, để cho ta nhìn thấy bản lĩnh của Ngân Diệu tộc các người, để cho ta nhìn thấy thanh kiếm trong tay của ta có thật sự sắc bén như trong truyền thuyết hay không, đi đi!” Một ngón tay chỉ xuống đám người dưới lầu, y mẹ nâng lên một màu đỏ sẫm như liệt hỏa xẹt qua phía chân trời.

Các tộc ở phía dưới coi như là một lần luyện binh, hần rất muốn nhìn thấy Ngân Diệu tộc thuộc về Long Phạm có lực lượng thế nào.

“Dạ! Chúng thần tuân lệnh!” Hoài Nhiễm ôm quyền đứng dậy, các diệu sư Ngân Diệu tộc ở phía sau cũng phần chần không thôi. Mấy trăm năm ẩn tích làm cho bọn hần muốn một lần nổi trận lôi đình, biểu hiện oai nghi của Ngân Diệu tộc, hiện giờ rốt cục đã có cơ hội.

Các diệu sư thân mặc chiến giáp dẫn theo người hướng ra ngoài cung mà đi. Đứng trên Viêm Lạc cung, Lăng Lạc Viêm nhìn chăm chú một màn sắp được trình diễn ở dưới chân, hần cười khoái trá, “Các người muốn Ngân Diệu tộc. Được thôi, bản tông chủ giao người cho các người.”

Ngữ thanh vừa truyền xuống, các tộc đang lo lắng bất an thì chỉ nhìn thấy từ trong cung đột nhiên mấy trăm người ào ào lao ra, tất cả đều là người của Ngân Diệu tộc. Cách thức giao người như thế này tuyệt đối không phải bọn hần mong muốn.

“Thực phần khích.” Lăng Lạc Viêm nhìn một màn hỗn chiến ở dưới lầu, trong miệng cất lên lời tán thưởng. Ngân Diệu tộc không hổ là thủ hạ của Long Phạm, thế nhưng lúc này vẫn còn biết chừng mực, vẫn chưa tổn hại đến tánh mạng của các tộc khác. Bọn hần đạt đến trình độ chỉ tung ra một chiêu, lóe lên linh quang làm cho người ta bị thương nhưng hoàn hảo không chết.

“Không chỉ có như vậy, còn phần khích hơn nữa. Lạc Viêm nhìn kỹ.” Long Phạm ôm lấy Lăng Lạc Viêm từ sau lưng, hần chỉ xuống bên dưới.

Trong đám người, một màn sương mờ ảo vừa tụ lại rồi tản ra, giống như bị gió cuốn thổi, đang hướng đến Phong Trần Tuyết mà đi.

Màn sương mù kia không phải là thứ gì khác, mà chính là Lam Đăng.

175. Quyển 4: Chương 175: Ngân Diệu Uy

Thân hóa thành oán linh, như mây như khói, hết tụ lại rồi tản ra ở giữa không trung, một trận gió thổi tới sẽ xóa tan hình người, phảng phất vụn vụn giữa không gian, trong nháy mắt có thể bị chuyển xa ngàn dặm, rồi ngay lập tức lại xuất hiện ở nơi được triệu hồi. Người tuy chết nhưng ý niệm không tiêu tan, Lam Đăng chấp nhất đối với Ngân Diệu tộc, sùng kính cuồng nhiệt đối với Long Phạm, khiến hần trở thành người đầu tiên trên thế gian cảm nhận được bản thân có linh thể thuần khiết.

Cùng với những sinh linh khác bất đồng, không tiêu tán khỏi thế gian mà bằng oán hận để tiếp tục tồn tại, tiếp tục dốc toàn bộ sức lực vì người mà hần tin tưởng và tôn sùng.

“Phong Trần Tuyết, là người không chế ta? Khiến ta làm trái với mệnh lệnh của chủ ta?” Không có thân thể vì vậy sẽ không có nhược điểm, tất cả linh lực chưởng đến để xóa tan Lam Đăng đều không có tác dụng. Lam Đăng bán hư bán thực trôi nổi trước mặt Phong Trần Tuyết, lớn tiếng chất vấn.

“Hóa ra người không biết là ai không chế người.” Mái tóc đỏ sậm hỗn độn dài đến bả vai tung bay trong gió, Phong Trần Tuyết không ngừng cười lớn, “Ngay cả địch nhân là ai cũng không biết, cho dù người thành vong hồn thì có thể làm được gì?”

Ngẩng đầu lên, hân hướng đến chỗ cao hét lớn, “Lăng Lạc Viêm, Long Phạm, các người đều sai cả rồi. Những gì Phong Trần Tuyết ta muốn thì sẽ có được, những gì ta đã làm thì ta sẽ không phủ nhận, nếu ta có thể không chế người chết thì giờ khắc này thiên hạ làm sao còn có những tộc khác.”

“Người sẽ có được? Chẳng lẽ người sẽ có được Xích Diêm tộc? Ở đây vây hãm chúng ta, sai người âm thầm xâm nhập tổng điện Xích Diêm, trong lòng của người vẫn là muốn có Xích Diêm tộc, người muốn không chế ta.” Lăng Lạc Viêm cười lạnh, đám người ở dưới chân vẫn không ngừng hỗn chiến, cũng khơi dậy chiến ý của hắn. Phong Trần Tuyết cùng các tộc trong thiên hạ đối địch với hắn và Long Phạm, hắn đang cân nhắc có nên xuống dưới để triệt để kết thúc tất cả mọi chuyện hay không.

“Thế cục là như vậy, bất quá ta chỉ nhân tiện mà làm, nếu người không thể dẫn dắt Xích Diêm tộc chống lại lực lượng diệt thế thì cứ để cho ta!” Linh hỏa đỏ sậm đột nhiên bùng cháy giữa không trung, hắc y tóc đỏ, toàn thân được linh hỏa vây quanh, Phong Trần Tuyết nâng tay lên chưởng về phía Lam Đằng.

Màn sương mù tiêu tán, Lam Đằng rống lên một tiếng, hình người thoáng chốc tan biến trong không trung, vài điểm ánh sáng màu xám rơi ra, chưởng lực có chứa linh khí tập kích nên oán linh bị cắn nuốt khiến Lam Đằng bị tổn thương.

Hừ lạnh một tiếng, Phong Trần Tuyết xoay người chỉ huy tộc nhân tránh sang một bên, Kiền Kỳ tộc không nằm trong kế hoạch giao chiến lần này, tận mắt nhìn thấy trưởng lão Xích Diêm tộc rời đi, giờ khắc này hắn đang chờ đợi chính là hồi báo từ tổng điện của Xích Diêm tộc.

Phía trên lầu, Long Phạm và Lăng Lạc Viêm quan sát thế cục ở bên dưới, nhìn thấy Lam Đằng tiêu tán nhưng không người nào có phản ứng quá lớn.

“Không phải chỉ có như vậy.” Nhẹ nhàng ôm lấy Lăng Lạc Viêm, đôi mắt màu thanh lam dưới mái tóc đen huyền lộ ra ý cười nhàn nhạt, vừa dứt lời, vong hồn bị đánh tan ở dưới lầu càng mang theo khí thể âm u lạnh lẽo, cuộn trào mãnh liệt mà đi.

Bước vào địa giới âm phủ, Lam Đằng chính là vong hồn có thể hấp thu ác niệm ở thế gian, nếu thiên địa chỉ có tốt lành an bình thì hắn sẽ dần dần tiêu tán, nhưng hiện giờ người và ma hỗn loạn, ác niệm không ngừng phát sinh trên thế gian, bất cứ khi nào, bất cứ ở đâu có vong hồn oán linh thì sẽ trở thành lực lượng của Lam Đằng.

Sắc trời giữa không trung hiện lên một màu ảm đạm, bầu trời trong xanh quang đãng hóa thành một màu tro lam, giống như sắp sửa có một trận mưa xối xả trút xuống, nhưng kéo đến không phải là mưa mà là một buổi thịnh yển của người chết.

“Kẻ nào đối địch với Ngân Diệu tộc, ta sẽ không dung tha...” Lời nói lạnh như băng mang theo một cỗ âm hàn thê lương. Trước đây chưa từng có ai nghe thấy âm thanh của người chết rõ ràng như vậy. Đường như tất cả màu sắc của thiên địa trong lúc đó đều bị che phủ, mây đen giăng kín, vong hồn ở khắp mọi nơi đồng thời tập hợp xung quanh Lam Đằng, oán linh hội tụ thành một đoàn rồi dần dần lớn mạnh.

Tựa hồ có vô số sương mù dày đặc tập hợp. Những oan hồn vô hình vô thể trôi giạt ở trên thế gian bấy lâu nay, rốt cục có thể ở dưới thanh thiên bạch nhật nói cho con người biết rằng, thù hận, oán giận của bọn hắn vẫn chưa tiêu tán khỏi thế gian.

Kiền Kỳ tộc vừa tránh vừa lui, chiến cuộc lúc này cũng không nằm trong tay của Phong Trần Tuyết. Binh khí giao nhau, nghênh đón chưởng lực, dưới Viêm Lạc cung những nơi trống trải đều là hỗn chiến giữa các tộc và Ngân Diệu tộc. Chuyển này đến đây, các tộc không phải mang theo tất cả thuộc hạ, nhưng Ngân Diệu tộc lại dốc toàn bộ sức lực, khí thể mãnh liệt như một thanh kiếm sắc bén, phá tan hoàn toàn thế cục liên thủ của các tộc.

Lôi Lạc thành từng bị viêm hỏa hủy diệt toàn bộ, giờ khắc này lại trở thành một bãi chiến trường.

Không có gì để che đậy và ẩn nấp, cũng không còn đường thoái lui, Kiền Kỳ tộc trở thành mục tiêu của vong hồn. Các tộc một bên ngăn cản khí thể tấn công của Ngân Diệu tộc, đồng thời cũng cảm thấy kinh sợ với

những gì đang diễn ra trước mắt. Nơi này giống như bị thiên kiếp giáng xuống, cho dù không có ma vật hoành hành, tiếng gầm thét vang trời của oan hồn có thể khiến con người bị đoạt đi hồn phách. Một khi bị oan linh xâm nhập, cho dù chỉ là một phần linh hồn thì thần kinh sẽ bị rối loạn, như một cái xác không hồn mất đi ý thức.

“Khốn kiếp, bị Phong Trần Tuyết giở trò rồi, chúng ta đang đâm đầu vào chỗ chết!” Một quyền ngăn cản chưởng lực kinh hồn đang tiến đến, có người nghe thấy Lăng Lạc Viêm đối thoại với Phong Trần Tuyết liền cảm thấy không đúng, tỉnh ngộ lại thì đã muộn, lực lượng của vong hồn và oán linh vốn rất khó ngăn cản, lúc này đang hướng về Kiền Kì tộc, tiếp theo cho dù bọn hắn có thắng được Ngân Diệu tộc cũng không thể tránh được oán linh của Lam Đăng.

“So với chúng ta, bọn hắn không tốt hơn được bao nhiêu, nhưng nếu so sánh ai là kẻ chết trước thì chưa hẳn là chúng ta.” Lôi Quyện của Trầm Hậu tộc lau đi mồ hôi trên trán, tranh thủ nhìn thoáng qua Vọng Thiên Thai. Giao đấu cùng Ngân Diệu tộc hẳn có thể nhìn ra Viêm chủ không muốn lấy mạng của bọn hắn, nhưng Kiền Kì tộc ở bên kia thì khó có thể nói được.

Bởi vì lời nói của Lôi Quyện mà mọi người dấy lên hy vọng, các tộc cũng bắt đầu bình tĩnh một chút. Ngân Diệu tộc được Hoài Nhiễm dẫn dắt cũng bắt đầu trì hoãn khí thế tấn công. Chiến cuộc không còn điên cuồng như lúc ban đầu, hai bên giao đấu chậm rãi, không phải giằng co mà là tìm lý do để dừng tay, chấm dứt một màn khôi hài ngay trước mắt.

“Hoài Nhiễm——” Nhưng vào lúc này, trên lầu truyền xuống một ngữ thanh giống như phiêu du từ phía chân trời mà đến, giọng nói thanh thoát tao nhã tựa hồ có thể an ủi hết thảy nôn nóng sợ hãi, tất cả mọi người đều ngược nhìn lên cao, đều thấy được thân ảnh của tể ti Long Phạm đang đứng cùng Viêm chủ, được thủ hạ của Xích Diêm tộc vây quanh tựa như hai vị thần nhân.

Hoài Nhiễm lập tức dừng tay, Lôi Quyện đang cùng hắn giao thủ cũng vội vàng ra hiệu cho tộc nhân, các tộc khác cũng nhao nhao dừng động tác.

Chỉ mới vừa rồi vẫn còn là một bãi hỗn chiến, bởi vì hai chữ mà trong khoảnh khắc trở nên yên lặng đến mức tịch mịch, ngay cả tiếng gió thổi qua cũng có thể nghe thấy rõ ràng. Theo gió mà đến chính là tiếng kêu thảm thiết của Kiền Kì tộc, của oan hồn gầm thét, chiến cuộc dưới chân Vọng Thiên Thai vẫn đang tiếp tục, càng khiến bên này trở nên đột ngột tĩnh lặng.

Giống như tất cả mọi người đang chờ đợi giờ khắc này, vẫn chưa có người nào tiếp tục động thủ.

Lăng Lạc Viêm dựa vào lan can trên lầu, nhẹ nhàng cười rộ lên, tiếng cười từ trên cao truyền xuống, dừng lại giữa bầu không khí tĩnh mịch, “Căn nguyên tai họa đã tìm được, Kiền Kì tộc mới là ngọn nguồn xúi giục trận hỗn chiến này, mặc kệ diệt thế hay cứu thế, trước mắt ma loạn mới là nhiệm vụ hàng đầu, các vị còn muốn tiếp tục tái chiến?”

Long Phạm chỉ gọi lên một tiếng thì mọi người liền dừng tay, trừ phi là mắt bị mù, tai bị điếc, bằng không bọn hắn không ngu xuẩn mà muốn tái chiến. Lăng Lạc Viêm biết rõ nhưng lại cố hỏi, giọng nói tràn đầy giễu cợt nhạo báng.

Các tộc không có ai bị giết, nhưng cơ hồ mỗi người đều bị thương, nghe như vậy liền vội vàng lắc đầu. Sớm biết Ngân Diệu tộc lợi hại, các thủ lĩnh nhất thời bị Kiền Kì tộc xúi giục, giờ khắc này lại không ngừng hối hận. Bọn hắn nghĩ rằng liên thủ các tộc để bức bách thì có thể làm cho Ngân Diệu tộc kiêng kị, nhưng Ngân Diệu tộc trước đây từng được tể ti Long Phạm dẫn dắt, bọn hắn cho dù có liên thủ cũng không thể dễ dàng đánh bại, mà ngược lại còn suýt dẫn đến một trận tai họa khủng khiếp.

Xích Diêm tộc và Ngân Diệu tộc xem như đã hợp thành một, chuyện lần này không khơi dậy tranh chấp giữa hai tộc mà lại khiến các tộc tự rước họa vào thân. Ngân Diệu tộc đã muốn lưu lại cho bọn hắn đường sống, người nào còn muốn tiếp tục giao đấu thì chỉ có chết.

Không theo thì chết, những lời này không người nào dám quên.

Hoài Nhiễm có chút tiếc nuối khi lệnh tộc nhân chỉnh đốn lại đội ngũ, vẫn chưa đánh hết sức thì trận chiến đã chấm dứt, lực lượng của Ngân Diệu tộc căn bản vẫn chưa dốc ra toàn bộ, nhìn hai người ở cách đó không xa, bọn hắn xếp thành hàng, khom lưng bái lạy rồi đứng sang một bên.

Đến tận lúc này, chiến sự đã được dẹp loạn, mặc kệ các tộc có tâm phục với lực lượng của Xích Diêm tộc và Ngân Diệu tộc hay không thì sự thật đã xảy ra ở trước mắt. Nếu có người thực sự muốn diệt thế thì bằng lực lượng của bọn hắn căn bản không thể cứu vãn, hy vọng duy nhất chính là vị Viêm chủ đang đứng ở trên cao.

“Long Phạm quả thật có lực lượng diệt thế là do Đồ Lân lưu lại.” Ở trên lầu bỗng nhiên tiếp tục truyền xuống một giọng nói, ngẩng đầu nhìn lên, thân ảnh thuần bạch đứng ngay bên cạnh Viêm chủ, vẫn là bộ dáng thần nhiên trầm tĩnh giống như vốn nên được thể nhân ngược nhìn, duy nhất chỉ có nơi hắn đứng là bầu trời vẫn trong xanh như cũ.

Dưới chân hỗn loạn đủ các loại tộc, thần sắc khác nhau, Long Phạm mỉm cười nhìn chăm chú, ngữ thanh thần nhiên, “Ta tuy không có ý diệt thế, nhưng nếu người nào tổn hại đến chủ của ta thì thế gian cho dù bị ta hủy diệt cũng không cảm thấy đáng tiếc. Vạn vật sinh linh trên thiên hạ cũng không thể so sánh được với hắn, nếu lúc trước vẫn chưa nói rõ thì hôm nay ta sẽ cho các người biết....”

Lăng Lạc Viêm không nghĩ rằng Long Phạm lại có thể ở đây nói ra những lời này, nghiêng đầu nhìn thấy đôi mắt đang chăm chú nhìn hắn, dưới đáy mắt thâm trầm một màu xanh biếc như làn nước hồ thu, bên trong ôn nhu lại mang theo u ám quỷ bí, đưa tay đặt bên cổ của hắn, hai người nhìn nhau, “Các người lo lắng vì thiên kiếp, cũng biết làm sao sẽ tạo nên thiên kiếp?”

Những lời này chính là dành ọi người ở bên dưới, nhưng lại chỉ nhìn mỗi một mình Lăng Lạc Viêm, “Đối với ta mà nói, chỉ có một người mới là quan trọng nhất. Cho dù chỉ có hơi chút tổn thương, ta cũng phải bắt sinh linh vạn vật đến bồi thường.”

Lời nói bình tĩnh, ở trong tai của Lăng Lạc Viêm là ôn nhu đến tận xương tủy, ở trong tai các tộc bên dưới là oanh lời kinh tâm động phách, “Đây là thiên kiếp của các người, cũng là cảnh cáo cho các người. Đi nói với người trong thiên hạ, ta Long Phạm mang lực lượng diệt thế của Đồ Lân, kẻ nào dám bắt lợi đối với Xích Diêm tộc, với Viêm chủ của ta thì chỉ có chết.”

Đứng ở trên cao, lời nói mờ ảo như truyền đến từ nơi chân trời, ý tứ lại có quan hệ đến sinh tử của thiên hạ. Tế ti Long Phạm, người gần như thần nhân, từ bi trầm ẩn, bình thần khoan thai, lời nói như mang theo hương sen thoang thoảng nhưng lại có ý tứ cảnh cáo uy hiếp chúng sinh.

“Tế ti Long Phạm, thế nhân có tội hay sao? Chẳng lẽ người thực sự vì Viêm chủ mà diệt thế?” Có người kinh hãi, không khỏi mở miệng chất vấn, cho tới bây giờ không người nào muốn bắt lợi đối với Viêm chủ, nhưng lời nói của tế ti Long Phạm lại như một tia sấm sét giáng xuống, khắc thật sâu trong đầu của bọn hắn. Tất cả đều kinh ngạc, sợ hãi, không dám tin lời này do chính tế ti nói ra.

Hắn là tế ti Long Phạm, từ trước đến nay dốc hết lòng vì Xích Diêm tộc, sau khi vạch trần thân phận thì lại vì Viêm chủ mà ở lại Xích Diêm tộc. Bọn họ đã sớm biết được tình cảm của hai người nhưng không có ai lại nghĩ rằng đã sâu sắc đến mức này.

Ngoại trừ người của Xích Diêm tộc đã sớm tỉnh ngộ thì đang cúi đầu mỉm cười, trong khi Ngân Diệu tộc chỉ biết nhìn nhau mà cảm thán, những tộc khác thì không thể tưởng tượng được. Ở trong mắt trong lòng bọn hắn, tế ti Long Phạm vẫn là người có ngàn năm linh lực, không nhúng tay vào việc trần thế, chỉ trung thành vì Xích Diêm tộc, một lòng thị phụng Viêm chủ. Vì vậy khi bọn hắn biết Đồ Lân lưu lại lực lượng diệt thế thì tất cả chỉ nhằm vào Ngân Diệu tộc mà không dám quá mức liên lụy đến tế ti Long Phạm, thật ra cũng là vì nguyên nhân này.

Nhưng ngay tại trước mắt, tế ti Long Phạm lại có thể nói ra lời uy hiếp thế nhân. Chỉ cần tổn hại đến Viêm chủ dù chỉ một chút thì hắn sẽ dẫn đến thiên kiếp diệt thế.

Các tộc ngơ ngác mà đứng, một thân chật vật vì trận chiến vừa rồi, nhìn lên Viêm Lạc cung, nơi đó có hai thân ảnh đang đối mặt với nhau. Bạch y bào nam nhân đứng trước gió ôm lấy Viêm chủ Lăng Lạc Viêm, nghe thấy có người hỏi như vậy thì quay đầu lại rồi mỉm cười, “Long Phạm chưa bao giờ thương tiếc sinh tử của thế nhân, vì sao các người lại không tin?”

Lời nói được truyền xuống, tầng mây trên cao trở nên u ám, bỗng nhiên tất cả ánh nắng bị che khuất. Ở dưới chân Vọng Thiên Thai, Lam Đẳng dẫn dắt vong hồn hấp thu hồn phách của Kiền Kỳ tộc. Tiếng kêu

thảm thiết không ngừng vang lên, giống như tiếng sấm rền vang trước kia ở Lôi Lạc thành, lôi điện sấm sét cùng nhau giáng xuống, đây chính là lực lượng diệt thế của Đồ Lân.

Gợn sóng cuộn cuộn màu xanh biếc bay vọt lên giữa không trung, bao phủ toàn bộ Lôi Lạc thành, Kiền Kỳ tộc ở dưới chân Vọng Thiên Thai bị vong hồn xâm chiếm hầu như không còn sót lại một người nào. Một lời cười nói trong lúc đó giống như cả thiên địa đều nghịch chuyển, khiến người khác vô cùng kinh hãi. Dưới cuồng phong cùng tiếng kêu thê lương của hồn ma, thân ảnh ở trên cao vẫn giữ nguyên phong thái tao nhã trầm tĩnh.

Trong đầu trống rỗng, tựa như thiên kiếp đang giáng xuống, có người rời lưng ngựa, có người run rẩy quỳ xuống đất. Tế ti ở trước mắt không còn là tế ti ban đầu, đó là thủ lĩnh Ngân Diệu tộc có thủ đoạn ma thần, Ngân Diệu vương!

Ngày đó chỉ nhìn thấy bạch y bào nam nhân cúi đầu xưng thần, lựa chọn làm tế ti Long Phạm của Xích Diêm tộc, vứt bỏ Ngân Diệu tộc. Bọn họ còn nghĩ rằng hắn vẫn là tế ti Long Phạm của ngày xưa, nhưng tất cả đều đã quên, bất luận hắn lựa chọn thân phận nào, bất luận hắn có phản bội tộc nhân hay không thì hắn vẫn là người mà ngàn năm trước đã dẫn dắt Ngân Diệu tộc hiển hách thế gian, Ngân Diệu vương.

Tế ti Long Phạm chỉ là thân phận ở trước mặt Viêm chủ Lăng Lạc Viêm.

Ngân Diệu vương sẽ không thương tiếc thế nhân. Sốc thủy vốn là vì diệt trừ hết thảy mọi tội ác dơ bẩn của thế gian. Đối với người có dung mạo như thần linh, lại có được lực lượng ma thần mà nói, diệt thế chỉ là một ý niệm mà thôi.

Dị tượng giữa bầu trời vẫn không ngừng xoay chuyển, ngoại trừ phía trên Viêm Lạc cung, bên ngoài tràn đầy lôi điện giáng xuống, tiếng sấm oanh vang, mặt đất rung chuyển, sốc thủy vờn quanh khắp Lôi Lạc thành. Đứng bên trong bãi chiến trường hỗn độn, các tộc lộ ra thần sắc sợ hãi khác nhau. Ở trên lầu, Long Phạm thản nhiên nhìn chăm chú xuống một màn hỗn loạn ở phía dưới, đáy mắt dần dần hiện lên một màu đen kịt. Người bên cạnh bỗng nhiên mạnh mẽ dùng lực kéo hắn đến ngay trước mặt.

“Chọn ngay lúc này nói những lời đó, mục đích của ngươi là gì?” nhặt lấy một lọn tóc đen mượt trên đầu vai của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm kẻ sát mặt của hắn, chỉ còn kém một chút thì bờ môi của hai người có thể chạm vào nhau.

Long Phạm mỉm cười, màu đen dưới đáy mắt chuyển động một cách u ám đầy quỷ bí, ý cười bên khóe môi vẫn thản nhiên không thay đổi, “Vì Ngân Diệu tộc mà khiến Lạc Viêm gặp phải một ít phiền phức, đây là cảnh cáo đối với bọn hắn.” Mặc dù vì vậy mà Lạc Viêm lại biểu hiện khí phách và thủ đoạn để chinh phục tất cả tộc nhân, nhưng hành động lần này của các tộc vẫn làm cho hắn có chút không thoải mái.

“Sai rồi, mục đích của ngươi không phải như vậy.” Lăng Lạc Viêm lại kẻ sát Long Phạm một ít, nhìn chăm chú đôi môi ở trước mặt, ánh mắt mang theo ý cười, thì thầm nói nhỏ, “Căn bản là ngươi muốn làm cho ta hôn ngươi. Ngay khi nghe được những lời này thì ta phải cố gắng kiềm chế rất lâu mới không phá hỏng một màn tế ti của ta cảnh cáo người khác. Bây giờ làm sao bồi thường cho ta đây?”

“Chỉ là hôn thì sợ không đủ.” Long Phạm thành thật trả lời, duỗi tay ra ôm chặt Lăng Lạc Viêm. Hai bờ môi chạm vào nhau, đầu lưỡi khuấy động bên trong khoang miệng của Lăng Lạc Viêm. Hai người hoàn toàn không hề để ý tình hình trước mắt là như thế nào.

Lôi điện cùng tiếng sấm vẫn giáng xuống giữa bầu trời, còn có đông đảo nhân mã đang ở dưới lầu kinh hoàng sợ hãi. Hoài Nhiễm dẫn dắt Ngân Diệu tộc quay trở vào Viêm Lạc cung. Giờ khắc này bọn hắn đều biết, cho dù đi theo Viêm chủ, xưng hô vương của bọn hắn là tế ti, nhưng bạch y bào nam nhân ở trên lầu đang ôm hôn Viêm chủ vẫn là vương của bọn hắn.

Ngân Diệu vương, Long Phạm.

176. Quyển 4: Chương 176: Hành Tung

Các tộc bị xúi giục nổi loạn, trận giao chiến cùng Ngân Diệu tộc rốt cục được bình ổn. Bên trong cuộc hỗn chiến, các tộc đều không bị tổn thất.

Hoài Nhiễm là diệu sư của Ngân Diệu tộc, từng là thuộc hạ của Long Phạm nên hẳn thập phần thấu hiểu cục diện của thế trận, không để cho tộc nhân ra tay quá nặng, các tông tộc khác mặc dù bị thương nhưng không đến mức ảnh hưởng nghiêm trọng đến tánh mạng.

Đôi khi không có người chết cũng là một chuyện tốt. Sau trận chiến, các tộc ít khi xuất nhập Viêm Lạc cung, có một số ít phải dưỡng thương mấy ngày liền không thể đứng dậy nổi. Tuy không có ai mất mạng, nhưng cũng không có nhiều người vẫn còn nguyên vẹn lành lặn.

Lần này người hiển lộ uy nghi không chỉ là tể ti Long Phạm, còn chứng tỏ lực lượng của Ngân Diệu tộc vẫn cường đại như lời truyền lưu của thế gian, không còn là tông tộc ẩn tích bị thất truyền trong quá khứ. Mọi chuyện đều thiết thực xảy ra ở trước mắt.

Đồng thời Viêm chủ Lăng Lạc Viêm trở thành tông chủ của cả Xích Diêm tộc và Ngân Diệu tộc, còn có tể ti Long Phạm ở bên cạnh hẳn. Hai người ở Lôi Lạc thành, vừa ôm hôn vừa nói lên lời cảnh cáo thiên hạ ngay trên đỉnh Viêm Lạc cung. Từ đó về sau, chuyện này trở thành một giai thoại được thế nhân lưu truyền.

Cho dù thế sự kỳ quái như vậy, nhưng khi biết được chân tướng sự thật của thiên kiếp, thì nỗi sợ hãi diệt thế cũng bắt đầu được xoa dịu.

Chỉ khi con người không nắm rõ vận mệnh của chính mình thì mới cảm thấy bất an lo lắng.

Cũng như trước mắt, chỉ cần không người nào đi trêu chọc Xích Diêm tộc và Ngân Diệu tộc thì có thể tránh khỏi tai họa diệt thế. Mặc dù vẫn có người còn lo lắng câu ca dao Hách Vũ lưu lại sẽ trở thành sự thật, đến một ngày nào đó cũng không thể tránh né, nhưng sự sùng kính và tôn thờ đối với tể ti Long Phạm lại khiến mọi người không muốn chấp nhận suy đoán như vậy.

Dân chúng thờ phụng linh giả như thần linh. Tể ti Long Phạm còn trên cả thần linh, khổng chế sinh tử của người trong thiên hạ, chuyện này đã được đồn đãi khắp thế gian. Chỉ cần không gây bất lợi cho Viêm chủ và Xích Diêm tộc thì sẽ không có thiên kiếp diệt thế, chuyện này đã rõ ràng ngay tại trước mắt, chỉ cần làm được như vậy thì mọi người đều sẽ an toàn.

Xích Diêm tộc chưa bao giờ làm hại thế nhân, thậm chí Viêm chủ không chỉ một lần cứu vãn tai họa cho dân chúng bách tính. Thanh danh của Viêm chủ được lưu truyền khắp thiên hạ, tất cả những lời truyền tụng đều là về cứu thế, cứu dân. Người nào lại muốn đối địch với hắn? Hay nói cho chính xác, đối địch với hắn thì cũng có nghĩa sẽ trở thành địch nhân của cả thiên hạ.

Trải qua việc này, Lôi Lạc thành lại một lần nữa bị viêm hỏa khuynh thành khiến thế nhân khiếp sợ, rồi sau đó lại vì lời nói của tể ti Long Phạm mà làm cho lòng người vô cùng chấn động. Lúc này ở trong Viêm Lạc cung, người được thế nhân truyền tụng, Viêm chủ Lăng Lạc Viêm lại không ngồi ở trên đại điện để thương nghị về việc ứng phó ma loạn như mọi người vẫn suy nghĩ.

“Lần này là lần thứ mấy rồi, vẫn chưa đủ hay sao?” Đẩy ra mái tóc ẩm ướt mồ hôi, Lăng Lạc Viêm kéo xuống bàn tay đang khê vuốt ở hạ thân ngay phía sau lưng của hắn, nhíu mi nhìn người nam nhân ở bên cạnh, “Bản tông chủ không tiếp tục tháp tùng, để lần sau đi.”

Vén tấm chăn mỏng rồi đứng dậy, hồng y của hắn cùng bạch y bào nằm vung vãi trên mặt đất, từng mảnh lẻ rơi từ trên bàn kéo dài đến chân giường, nhặt lên ngoại sam rồi khoát vào người, hắn lấy chén trà ngả lông lốc trên bàn để uống nước, lại quay đầu nhìn tể ti của hắn đang nằm trên giường. (thật là ái muội....từ trên bàn đến giường, tự hiểu, tự tưởng tượng)

Sau khi xong tình sự thì Long Phạm như là hai người khác hẳn so với lúc trước. Vẻ mặt còn lưu lại tình sắc, mái tóc đen mượt hỗn độn dừng ở đầu vai, bộ dáng trầm tĩnh lạnh nhạt lại làm nổi bật đôi mắt đầy ma mỵ, nụ cười hơi hột bên môi lộ ra một cảm giác hấp dẫn khó nói nên lời, không biết Long Phạm có tự cảm thấy được điều này hay không.

“Lạc Viêm đang nhìn cái gì?” Long Phạm ngồi dậy. Lạc Viêm đang đứng trước mắt ở góc độ vừa khớp có thể nhìn thấy đường cong mơ hồ lộ ra dưới lớp hồng sam, không hoàn toàn mặc vào mà chỉ tùy tiện khoát lên người, làm cho hắn rất muốn vuốt ve sự mềm mại mịn màng khiến hắn không muốn buông tay.

“Tể ti của ta ngay tại trước mắt thì ta còn có thể nhìn ai?” Lăng Lạc Viêm đưa chén trà kề sát bờ môi, khoe miệng nhếch lên một nụ cười mỉa mai. Cứ như vậy, một thân hồng sam rộng mở đầy khiêu khích, ánh mắt

của người ở trên giường càng lúc càng trở nên đen kịt. Long Phạm vừa nhìn chăm chú, vừa bước đến gần Lăng Lạc Viêm rồi cúi đầu hôn xuống. (mỗi khi anh ấy phát tình là mắt lại đen thui thui lù lù o_o)

Nước trà đã nguội lại càng trở nên mát lạnh bị truyền vào trong miệng của Long Phạm, nhắm nháp hương vị vừa lạnh như băng vừa nóng như hỏa, hai tay của Long Phạm mãi nguyên thâm nhập vào bên trong hồng sam rộng mở. Ngay khi bàn tay trườn xuống rồi mơn trớn trên dấu vết còn lưu lại ở dưới hạ thân thì lập tức cảm giác được thân thể của Lăng Lạc Viêm trở nên buộc chặt, tiếp theo là nhiệt độ trên môi dần dần lui ra.

“Hôm nay không được, đừng quên có trưởng lão hồi báo đã phát hiện hành tung của Dạ Dực” Dời môi, Lăng Lạc Viêm che lại hồng sam ở trên người, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ lãng phí thêm một ngày.

Mấy ngày qua phát sinh nhiều việc vẫn chưa được giải quyết. Không thể cho phép bất cứ người nào ở trên địa bàn của hắn mà muốn làm gì thì làm, việc này phải điều tra rõ ràng. Hách Vũ và Đồ Lân còn an bài chuyện gì, tung tích của Phong Trần Tuyết như thế nào, Linh Thư có từng nhắc qua tông tộc bí ẩn đến từ đại mạc, còn có diệu sư tự sát, Lam Đằng bị khống chế...

“Nói là nhìn ta mà đôi mắt như hỏa lại đang nhìn ở nơi nào?” Long Phạm ôm Lăng Lạc Viêm đang dựa vào người mình.

Hồng sam rộng mở tràn đầy vết tích hắn lưu lại, khe hôn lên dấu ấn đỏ ửng, sắc mặt thản nhiên trầm tĩnh khôi phục lại như xưa, tế ti hơi thoáng nhếch môi lên, nụ cười khoan thai ở trong mắt của Lăng Lạc Viêm chỉ có thể hình dung bằng hai chữ cảm thú.

Từ khi các tộc bắt đầu gây hấn, Long Phạm nói ra những lời đó làm cho lòng hắn cảm thấy phập phồng, nhất thời động tình liền lôi kéo Long Phạm giẫy vò trên giường, nhưng tế ti của hắn lại quá mức phóng túng, kết quả là mấy ngày qua hắn chỉ có thể thoáng rời đi một chút để nghe trưởng lão hồi báo sự vụ, hết thấy thời điểm nhàn nhã còn lại đều bị cái tên ác liệt xảo trá này tận dụng triệt để.

“Ta quả thực nên hoài nghi mục đích mà người nói ra những lời đó là làm cho ta động tâm rồi động tình, hay là người đã sớm chờ ta ban thưởng cho người.” Đưa tay khều nhẹ khuôn mặt Long Phạm, Lăng Lạc Viêm nheo mắt lộ ra vẻ mặt nguy hiểm, tỉ mỉ tra xét trái phải, muốn tìm ra dấu vết đang che giấu tâm cơ cùng mưu mô trên khuôn mặt này.

Dưới đáy mắt đen kịt nổi lên gợn sóng nhợt nhạt màu thanh lam, Long Phạm để cho Lăng Lạc Viêm tiếp tục đánh giá, hắn chỉ mỉm cười lắc đầu, “Chẳng lẽ Lạc Viêm nghĩ rằng tất cả mọi chuyện ta đều phải tính toán? Tâm ý của ta đối với người thật sự tính không được.”

“Tâm ý ta xin nhận.” Vòng tay quanh cổ Long Phạm rồi khe hôn lên bờ môi hoàn mỹ trước mặt, Lăng Lạc Viêm thì thầm, nụ hôn nhẹ nhàng từ trên môi trượt dần xuống trước ngực của Long Phạm. Hắn biết tâm ý của Long Phạm, cho dù hắn không thiếu lực tự bảo vệ chính mình, cũng không có kẻ nào dám đi trêu chọc hắn, nhưng tế ti của hắn vẫn muốn đẹp sạch tất cả phiền phức quấy rầy đến hắn.

Lần này các tộc khác nhằm vào Ngân Diệu tộc lại trở thành một cơ hội để làm cho thiên hạ biết rằng hai tộc đang nằm trong tay của ai, có được lực lượng như thế nào. Tin rằng cho đến bây giờ, bất luận kẻ nào muốn âm thầm làm chuyện mờ ám, hoặc từng ghen tị với địa vị của Xích Viêm tộc mà có ý đồ đen tối, thì cũng hiểu rõ có một số chuyện vĩnh viễn không thể làm được.

Đứng ở bên cạnh giường vẫn là quá mức nguy hiểm, Lăng Lạc Viêm phát hiện lồng ngực của Long Phạm đang dần dần đập nhanh, hắn lập tức ngừng hôn, “Tế ti đại nhân của ta gần đây dường như lực khống chế càng ngày càng kém.”

Đôi mắt tà khí hiện lên ý cười chế nhạo, cánh môi mỏng nhạt vẫn còn mang theo màu sắc của tình sự, đó là dấu vết lưu lại sau khi bị hôn quá mức kịch liệt. Nghĩ đến chuyện gì đó, Long Phạm đưa ngón tay mơn trớn trên bờ môi của Lăng Lạc Viêm rồi mỉm cười, “Lúc trước không phải Lạc Viêm vẫn còn nghi ngờ ta kiểm soát bản thân quá tốt, quá bình tĩnh, bây giờ hối hận chỉ sợ là quá muộn rồi, hay là bởi vì hôm qua ta làm người mệt?”

Ngón tay ở trên môi lướt sang gò má, Long Phạm nói về chuyện gì thì hắn rất rõ ràng. Giờ khắc này hắn vẫn có thể hồi tưởng được hương vị cùng ngan nhát nóng rực thuộc về Long Phạm. Trước mặt người khác,

tế ti của hắn xem ra thanh cao thánh khiết, nhưng không kẻ nào biết được tế ti Long Phạm sau khi thoát hạ bạch y bào lại bá đạo và phóng túng như thế nào.

Bá đạo chiếm đoạt hết thảy, ăn mòn ý chí của hắn, dưới vẻ ngoài ôn nhu đoạn tuyệt thất tình lục dục là phóng túng đến cực hạn, dùng tình sắc khiêu khích hấp dẫn hắn rồi mãnh liệt lôi kéo hắn trầm luân vào bể tình của dục vọng, khiến hắn quên đi hết thảy mọi việc ngoài thân.

“Ta làm sao lại hối hận, bộ dáng của người làm cho ta điên cuồng khiến ta rất thích thú.” Liếm môi, Lăng Lạc Viêm cười khê, mấy ngày liền hưởng thụ hoan ái cũng không hề ngừng lại, nhưng đến lúc này mới nhớ đến một việc, hắn không thể không lo lắng cho Dạ Dục và Linh Thư một chút, thuận tiện đem tông tộc bí ẩn thủy chung vẫn che giấu tung tích để điều tra rõ ràng.

“Hôm qua có trưởng lão cầu kiến? Tầm hơi của Phong Trần Tuyết có người tìm thấy hay chưa?” Lúc này mâu thuẫn của các tộc và Xích Diêm tộc cùng Ngân Diệu tộc là bị Phong Trần Tuyết khơi dậy, nhưng cũng là vì Lam Đằng bị người khác khổng chế nói ra chân tướng. Mặc kệ có phải đúng như lời nói của Phong Trần Tuyết rằng Lam Đằng bị khổng chế không quan hệ đến hắn hay không, thì thủ đoạn lần này của hắn quả thật đã thất bại thảm hại.

“Vẫn như vậy, không người nào nhìn thấy hắn. Ở dưới chân Vọng Thiên Thai, khi Lam Đằng điều khiển vong hồn tấn công Kiền Kỳ tộc thì không nhìn thấy Phong Trần Tuyết trong đó.” Long Phạm nhắc tới ba chữ kia, dưới đáy mắt bắt đầu nổi lên gợn sóng cuộn cuộn, nhưng chỉ trong nháy mắt lại trở nên lặng yên tĩnh mịch.

Đó là sát ý trong lòng của Long Phạm, đối với việc này thì Lăng Lạc Viêm thập phần rõ ràng. Tung tích của Phong Trần Tuyết không rõ, cho dù từ nay về sau Kiền Kỳ tộc biến mất khỏi thế gian thì đối với Long Phạm mà nói cũng vẫn không đủ.

Lần này tổn thất của Kiền Kỳ tộc có thể nói là vô cùng nghiêm trọng. Đa số nhân mã âm thầm xâm nhập tổng điện Xích Diêm tộc đều bị tiêu diệt, đám người còn lại ở Lôi Lạc thành thì bị Lam Đằng điều khiển vong hồn cắn nuốt. Người tính lại bị kẻ khác tính. Lăng Lạc Viêm sai người dọn sạch bãi chiến trường, trên mặt đất lấp đầy thi thể nhưng không tìm thấy Phong Trần Tuyết. Những thi thể bị vong hồn cắn nuốt làm cho các tộc khác cảm thấy sợ hãi.

Chỉ có thể nói khi đối mặt với một cường đại lực lượng thì bất luận âm mưu hay ý đồ đen tối đều trở nên vô dụng.

“Trước tiên cứ mặc kệ Phong Trần Tuyết, nếu hắn muốn làm chuyện gì thì tự nhiên sẽ xuất hiện, đến lúc đó thì lại tiếp tục giải quyết hắn. Nghe nói có kẻ nhìn thấy có người giống như Dạ Dục ở trên đường hướng về phương Bắc, xem ra Linh Thư đã gặp chuyện,” Lăng Lạc Viêm nhặt lên bạch y bào ở dưới đất rồi đưa cho Long Phạm, hai người chuẩn bị tắm rửa, sau đó còn đi tìm các trưởng lão để hỏi tường tận chuyện này.

Lần trước Lâm Sở bẩm báo là lúc hắn không lắng nghe cẩn thận, căn bản vẫn chưa nghe được câu nói tiếp theo. Liếc mắt nhìn Long Phạm đang xuyên y, hắn thực xác định vị tế ti có lòng dạ hẹp hòi này nhất định là vì người bẩm báo chính là Lâm Sở cho nên mới khiêu khích khiến hắn không thể chuyên tâm.

Bọn hắn chỉ cần những thuộc hạ trung thành không thay lòng đổi dạ, thậm chí cho dù có một chút tâm tư không nên có, tỷ như sự cuồng nhiệt của Lam Đằng hay tình ý của Lâm Sở thì vẫn có thể chấp nhận.

Những người tuyệt đối không phản bội có khi lại là lợi ích, bởi vì vậy nên Long Phạm mới không làm gì Lâm Sở. Nhưng cho dù là như thế thì tế ti của hắn vẫn có chút để ý, thường xuyên lộ ra biểu hiện khó chịu với Lâm Sở.

Lâm Sở là kẻ thức thời lại biết cách cư xử, chỉ cần không hề biểu hiện tình cảm không nên có thì quả thật là người có thể dùng được. Lợi dụng hết thảy những gì có thể dùng, thậm chí cho phép thuộc hạ của mình tồn tại tâm tư không nên có. Ý nghĩ như thế này có lẽ rất tàn nhẫn nhưng lại hiệu quả. Dù sao thì hắn và Long Phạm cũng không phải loại người nhân từ.

Chờ bọn hắn tắm rửa xong, rồi triệu các trưởng lão ở bên ngoài đến tra hỏi tường tận thì đã quá giờ Ngọ. So với dùng sức thủy để tẩy rửa thì có đôi khi hắn và Long Phạm vẫn thích bước vào nước để tắm rửa hơn.

Hai người ngồi xuống. Trước tiên Lăng Lạc Viêm hỏi về tình hình của các tộc trong thành, biết được lời nói của Long Phạm vào mấy ngày trước đây đã bắt đầu có tác dụng thì cảm thấy thập phần hài lòng. Sau khi làm ra quyết định, hẳn quả thật hy vọng tình thế ở đây có thể bình ổn trở lại.

“Đã tìm được hành tung của Dạ Dực, như vậy có tiến triển gì nữa hay không?”

Các trưởng lão khó có dịp được triệu tập cùng nhau, biết tông chủ nhất định là có chuyện cần phải nói. Nghe được câu chất vấn của Lăng Lạc Viêm, Lâm Sở là người đầu tiên đáp lại, “Đã tra xét rõ ràng, quả thật Dạ Dực đi về hướng Bắc, dọc đường đi có dấu vết ẩu đả. Kỳ dị chính là không tìm thấy thi thể người, không biết là đã bị xử lý hay đã trốn thoát.”

“Dẫn Hồn tộc một khi đã ra tay thì ít có người sống sót.” Ánh mắt đang khép hờ của Long Phạm thần nhiên nâng lên, nhưng không nhìn Lâm Sở mà là nói với Lăng Lạc Viêm ở bên cạnh.

Ý tứ chính là người cùng Dạ Dực giao đấu thì khó có cơ hội trốn thoát, suy đoán của Lâm Sở là không chính xác.

“Không thấy thi thể thì cũng không nhất định bị Dạ Dực ăn. Hắn ăn hồn phách nhưng không ăn thi thể, trừ phi nơi đó có Thửu ma xuất hiện đem thi thể xem như mĩ thực.” Lăng Lạc Viêm nhớ đến lần trước gặp thửu ma thích ăn thi thể lại cực kỳ yêu xác chết thối rữa. Nếu thời thể đang có ma loạn thì trong đó có thửu ma cũng không hề kỳ quái.

“Chúng ta biết bao nhiêu chuyện về phương Bắc.” Nhắc đến đại mạc ở phương Bắc thì Lăng Lạc Viêm không khỏi nghi ngờ. Lúc trước chưa bao giờ nghe nói có tông tộc nào ở nơi đó, ngay cả những nơi gần đại mạc cũng có ít người sinh sống. Dạ Dực hướng về phương Bắc, hiển nhiên là giống như lời của Linh Thư, những người đó đến từ đại mạc phương Bắc.

177. Quyển 4: Chương 177: Truyền Thuyết Cực Bắc

Phương Bắc là một mảnh đất chưa từng có người đặt chân đến, trong trí nhớ của các vị trưởng lão thì tựa hồ nơi đó đã trở thành vùng đất hoang vu hàng vạn năm qua, không ai nhớ rõ về nơi đó, hiểu biết thì lại càng ít.

Quyết Vân suy nghĩ trong một lát rồi đáp lại Lăng Lạc Viêm, “Bẩm tông chủ, nơi đó thiếu nước lại ít thức ăn, cũng không có nhiều người lại vô cớ đi đến đó. Ngoại trừ những tông tộc ở lân cận thì căn bản ở đó không có dấu hiệu của sự sống.”

Có một vị trưởng lão rất hứng thú đối với những việc thời thượng cổ, đã từng nghiên cứu về chuyện này, thần sắc có vẻ bí ẩn, “Ta từng tra duyệt điển tịch, bắt luận những gì ghi chép về cực Bắc đều miêu tả rất ít. Tương truyền nơi đó cất giấu bảo vật, ngàn năm trước có không ít người đã đến đó tìm kiếm, sau này lại mất đi tung tích, không biết là vì tìm được bảo vật nên che giấu, hay là đã xảy ra việc ngoài ý muốn. Theo năm tháng trôi qua, đủ mọi lời đồn rớt cục cũng dần dần lắng dịu, sau đó không còn người nào nhắc đến.”

Lăng Lạc Viêm ngồi nghe các trưởng lão trả lời, nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, nếu muốn hỏi chuyện ở thời xa xưa thì đương nhiên sẽ có một người có thể giúp hắn giải đáp, “Lúc trước chưa kịp nói xong, về tông tộc tồn tại ở đại mạc, tể ti biết được mấy phần?”

Lúc trước Lăng Lạc Viêm có hỏi qua nhưng sau đó lại bị cắt ngang. Long Phạm hồi tưởng lại quá khứ mà hẳn đã biết, chậm rãi nói, “Ngàn năm trước, quả thật từng có truyền thuyết nói về một vật có thể giải cứu sinh linh bá tánh, người có được nó sẽ có được thần lực tối cao, đó là lực lượng tương quan cùng Hách Vũ và Đồ Lân. Nhưng thế nhân cũng không có nhiều hiểu biết về cực Bắc. Theo ta được biết, nơi đó quả thật có tông tộc khác, đã tồn tại từ thời ban sơ của Hách Vũ và Đồ Lân.”

Tể ti đã nói như vậy thì nhất định không sai. Các trưởng lão thấp giọng bàn luận, tất cả đều cảm thấy nơi cực Bắc có cất giấu một thứ bí ẩn nào đó.

Ngoại trừ các trưởng lão, các diệu sư cũng được triệu tập, so với các trưởng lão Xích Diêm tộc thì tuổi thọ của bọn hắn còn cao hơn, đối với những bí ẩn thời thượng cổ cũng biết được một chút, trong số đó có một

người không khỏi suy đoán, “Viêm chủ còn nhớ rõ trong câu ca dao có nói đến ba vật hợp một, như vậy bảo vật ở đó có lẽ chính là vật thứ ba?”

“Có thể là như vậy.” Lăng Lạc Viêm nói xong thì quay sang nhìn Long Phạm, đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam đang khép hờ như có chút đăm chiêu, nhận thấy ánh mắt chăm chú của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm chậm rãi nâng mắt lên rồi mỉm cười nhìn hắn, “Nếu Lạc Viêm đã quyết định thì hà tất phải hỏi lại. Không cần lo lắng đến Hách Vũ và Đồ Lân, cứ chiếu theo tâm ý của người mà hành sự.”

Ngữ thanh thản nhiên, mỉm cười ôn nhu, lời nói không hề có nửa điểm tôn kính đối với hai vị thần nhân. Những lời này cùng nụ cười kia chính là vì tông chủ mà lộ ra. Nhìn thấy tế ti trước mắt, các trưởng lão đều tự giác xem như chưa từng nhìn đến, những vị diệu sư mấy ngày gần đây cũng dần dần tiếp thu, lúc đầu không dám tin rồi sau đó cũng trở thành thói quen, ánh mắt chưa từng dời đi nửa phần.

“Tâm tư của ta quả nhiên không thể gạt được người.” Chỉ thấy nam nhân mặc hồng y với mái tóc bạch kim đang nhướng mi rồi cười khê, tựa hồ cảm thấy rất hài lòng, sau đó nghiêng người sang một bên, rồi tiếp theo là một cái.....hôn?

Các diệu sư kinh ngạc, Viêm chủ không kiêng kỵ thì thôi, vương của bọn hắn cũng không hề để ý bị hôn môi như vậy, nhìn thần sắc của các trưởng lão ở xung quanh dường như cũng không quá ngạc nhiên. Chẳng lẽ quả thật là do năm tháng đã thay đổi, hay là bọn hắn chuyện nhỏ xé ra to? (là do các bác bị lỗi thời, cố mà học tập mấy bác trưởng lão đi)

Lăng Lạc Viêm thưởng thức hương vị của Long Phạm, đồng thời cũng tránh không được bị Long Phạm nhắm nháp, hắn không chút để ý mà đáp trả, sau đó mới nhớ tới có tộc nhân vẫn đang ngồi chờ, rất lực liếm môi quay đầu đối với các trưởng lão và các vị diệu sư đang lộ ra biểu tình kỳ dị, “Truyền xuống dưới, mấy ngày sau chúng ta khởi hành về tộc, chuẩn bị trong vòng nửa tháng, bản tông chủ muốn đi hưởng bác xem thử một phen.”

Điềm nhiên mà hạ lệnh, các trưởng lão cúi đầu đáp lại, chỉ có các diệu sư ở bên cạnh vẫn có chút không tự nhiên, nhưng lại nhìn thấy vương của bọn hắn vẫn giữ thái độ bình thản như trước, lúc này mới miễn cưỡng trấn định, đang tỏ vẻ sẽ đi cùng thì lại bị Lăng Lạc Viêm bác bỏ.

“Các người lưu lại Lôi Lạc thành, nơi này còn có việc chưa giải quyết. Các tộc khác muốn phái người ứng phó ma loạn, bản tông chủ ly khai thì sẽ không có người trấn giữ. Hoài Nhiễm, người và các vị diệu sư ở lại Viêm Lạc cung để đề phòng có chuyện gì xảy ra. Các trưởng lão theo tay quay về. Xích Diễm tộc bị Kiềm Kỳ tộc đột nhập, trong tộc cần thêm người.”

Từ khi Kiềm Kỳ tộc âm thầm tấn công tổng điện của Xích Diễm tộc, các trưởng lão vội vàng mang người quay về chi viện, bình ổn được mấy ngày thì lại chạy về đây. Có thể thấy được ở trên đời này, linh giả trung thành đối với tông tộc của mình như thế nào. Bất quá giống như Lam Đằng đã chết mà phải hóa quỷ để đi theo chủ nhân thì ắt hẳn là rất ít.

Đợi mọi người linh mệnh rồi lui ra, Lăng Lạc Viêm bảo Long Phạm gọi Lam Đằng. Thân thể hóa thành hồn phách của Lam Đằng đã được luyện hóa để có thể xuất hiện dưới ánh nắng mặt trời. Giữa đại điện, một hình người mờ ảo trong suốt hiện ra trước mặt hai người.

“Lam Đằng khấu kiến Viêm chủ và vương của ta.” Cung kính hành lễ, hiện giờ muốn nói so với trước khi chết thì Lam Đằng có gì khác biệt, ắt hẳn chính là đem sự sùng kính đối với một người tăng lên hai người. Thân thể hóa thân thành vong hồn, hắn đương nhiên cũng nhìn thấy rõ tình ý của vương đối với Viêm chủ. Vì thế cho dù bây giờ đã chết, nhưng hắn sẽ không nói sai hoặc làm sai bất cứ chuyện gì.

Có một chút hiếu kỳ, Lăng Lạc Viêm chăm chú đánh giá Lam Đằng, hắn muốn biết cảm giác sau khi thay đổi sự sống thì sẽ như thế nào, đang muốn đặt câu hỏi thì người bên cạnh bỗng nhiên truyền đến một ánh mắt khiến hắn không thể xem nhẹ. Theo ánh mắt của Long Phạm thì hắn có thể nhìn ra tế ti của hắn đang cảm thấy bất mãn với cách hắn đánh giá Lam Đằng.

“Tông chủ muốn biết chuyện gì thì có thể bắt đầu hỏi.” Mỉm cười xưng hô tông chủ, ánh mắt lảng lảng nhìn chăm chú Lăng Lạc Viêm, lời nói của Long Phạm vẫn ôn hòa như trước, nhưng Lăng Lạc Viêm làm sao lại không biết hàm nghĩa trong đó. Như cười lại như không, hắn liếc mắt một cái, ánh mắt tràn đầy chế nhạo, tế ti của hắn lại không hề để ý đến sự giễu cợt của hắn.

Long Phạm từ lâu đã hy vọng đôi mắt mị hoặc lòng người này chỉ nhìn mỗi mình hắn, có thể nhìn thấy Lạc Viêm rõ nhất cũng chỉ có hắn, nhưng Lạc Viêm của hắn lại chói mắt như thế, hấp dẫn vô số người, không riêng gì tộc nhân, thậm chí cả thiên hạ đều khuyh đảo thần phục. Lúc trước hắn giúp Lạc Viêm đến được bước này, nhưng hiện giờ hắn phải thừa nhận chính mình đã tự tạo ra phiền phức.

Dưới đôi mắt màu thanh lam bình thần chính là sự phiền muộn mà không người nào có thể phát hiện. Lăng Lạc Viêm quay đầu lại rồi hỏi Lam Đăng, “Khi đó ngươi bị người khác khống chế nhưng lại không hề có cảm giác?”

“Bẩm Viêm chủ, khi ta có cảm giác thì cũng là lúc đã mất đi tự chủ, biết bản thân đã chết nhưng chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn chính mình nói ra việc bất lợi đối với vương của ta. Thỉnh Viêm chủ trách phạt.” Thân ảnh bán hư bán thực quỳ trên mặt đất, ánh nắng mặt trời xuyên thấu qua khuôn mặt của Lam Đăng, thần sắc tràn đầy tức giận cùng oán khí tựa hồ ngay cả ánh nắng cũng trở nên lạnh lẽo.

Chết hai lần rồi hóa thân thành vong hồn, Lam Đăng như thế thì không biết làm sao có thể trách phạt. Lăng Lạc Viêm nhịn không được mà muốn cười, Lam Đăng lúc trước tuy nói năng lỗ mãng, nhưng hiện giờ xem ra sự chấp nhất cùng lòng trung thành của hắn quả thật rất xứng đáng để được tán thưởng.

“Đứng lên đi, bản tông chủ luôn luôn thưởng phạt phân minh. Ngươi lúc trước đã từng phạm sai lầm, nhưng sau đó cùng Kiền Kỳ tộc giao chiến cũng tính là có công. Ta muốn hỏi ngươi chính là khi giao thủ cùng Phong Trần Tuyết có cảm thấy khác thường hay quen thuộc, hoặc là lực lượng khống chế ngươi lúc trước có quan hệ đến hắn hay không?”

Long Phạm nghe được ba chữ kia thì trong mắt đột nhiên xẹt qua một màu thâm trầm. Lam Đăng nghe Lăng Lạc Viêm hỏi xong thì cố gắng hồi tưởng, trong khi giao đấu với Phong Trần Tuyết, hắn không phát hiện có gì khác thường, “Người này lúc trước chưa bao giờ gặp qua, ngày đó cũng không cảm thấy quen thuộc.”

Lam Đăng vừa dứt lời, Lăng Lạc Viêm có chút nhớ lại lời nói của Phong Trần Tuyết vào hôm đó. Không chế Lam Đăng nói ra bí mật Đồ Lân cũng không phải là Phong Trần Tuyết mà là người khác. Có thể khống chế người đã chết lại khơi dậy các tộc nổi loạn, mặc kệ mục đích là gì thì hiển nhiên không phải thiện ý.

Nhìn thấy Lam Đăng biến mất giữa không khí, Lăng Lạc Viêm trầm mặt, hừ lạnh một tiếng rồi bưng lên ly rượu ở trên bàn.

“Lạc Viêm đang hoài nghi lực lượng ở cực Bắc, là tông tộc ở nơi đó nhúng tay vào chuyện này?” Long Phạm nhìn thấy Lăng Lạc Viêm khó chịu, hắn biết tông chủ của hắn không thích bị người kiềm chế ở trong tay. Hiện giờ việc cứu thế không còn trọng yếu, khiến cho Lạc Viêm quan tâm chính là tông tộc cùng lực lượng bí ẩn đột nhiên xuất hiện.

Ngàn vạn năm qua cũng không xuất hiện trước mặt thế nhân, chỉ nghe lời đồn mơ hồ làm cho người ta biết bọn hắn có tồn tại. Để lại những hạt cát, khiến diệu sư vô cơ chết đi, mặc khác còn có được lực lượng thần bí có thể khống chế người đã chết. Cho dù sự tình có liên quan hay không, phương Bắc cất giấu thứ gì thì kế hoạch lần này đến nơi đó là để điều tra cho đến cùng.

“Chung quy cũng phải chấm dứt việc này. Thủ hạ của ta không thể chết oan ức. Hách Vũ Đồ Lân đến tột cùng lưu lại cái gì thì cũng phải lời ra cho rõ ràng. Một khi đã như vậy, tự mình đi một lần để điều tra thì sẽ thấy mọi chuyện thực đơn giản. Dù sao bên cạnh ta lúc nào cũng có tế ti, sẽ không xảy ra việc gì.” Nụ cười tà khí lạnh liệt hiện lên trên khóe môi, Lăng Lạc Viêm nghiêng đầu nhìn Long Phạm, lãnh ý lại hóa thành ý cười.

Hắn sẽ không bao giờ quên lời nói của Long Phạm vào ngày đó ở trên Viêm Lạc cung, cho dù hắn có thể tự bảo toàn an nguy cho chính mình, thậm chí thập phần chờ mong có người có thể cùng hắn đại chiến, nhưng chỉ sợ tế ti của hắn sẽ không cho hắn có cơ hội này. (cứ lời con rồng ra mà đánh, nó chỉ có mạnh hơn chứ không có yếu hơn anh đâu, đừng lo phải làm *độc cô cầu bại*)

“Bất luận là ai, dám trêu chọc Lạc Viêm thì chung quy sẽ có một ngày phải hối hận.” Long Phạm lẳng lẳng mỉm cười, đầu ngón tay quần lấy một lọn tóc bạch kim rồi khê hôn xuống, giọng nói bình thần trầm ổn, vẫn khoan thai trước sau như một, nhưng Lăng Lạc Viêm có thể nhìn thấy một màu tối đen ở dưới đáy mắt của hắn.

“Chẳng lẽ trước đây ngươi không trêu chọc ta, có từng cảm thấy hối hận?” Cố ý ép Long Phạm phải đáp lại, hắn khẽ sát mặt vào Long Phạm, lời nói vừa tràn đầy giễu cợt lại thập phần nguy hiểm. Muốn nói không nên trêu chọc vào người nào nhất thì có lẽ chính là tể ti của hắn, bằng không thì làm sao hắn có ngày hôm nay.

“Hối hận vì không thể sớm đưa Lạc Viêm mang đến đây.” Hôn đi từ dịch còn lưu lại trên môi của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm vừa cười vừa kéo Lăng Lạc Viêm vào lòng. Nụ hôn mang theo hương vị của rượu khiến người ta tựa hồ cảm thấy bị trêu chọc. Người trước mắt quả thật làm cho hắn rất động tâm.

Giữa không gian khoáng dã trong phòng nghị sự vang lên tiếng ma sát rất nhỏ của y phục cùng tiếng hít thở của môi lưỡi đang giao triền. Không thể dễ dàng buông ra như vậy, Long Phạm ôm Lăng Lạc Viêm thiếu chút nữa lại lãng phí thêm một buổi chiều, cuối cùng cả hai đều nhớ rõ còn có sự vụ phải xử lý, mặc dù biết là như thế nhưng hai thân thể đang gắt gao kề sát cũng phải mất một khoảng thời gian mới chịu tách ra.

Đến ngày thứ hai, trong Lôi Lạc thành đều biết Viêm chủ chuẩn bị ly khai, lần này chỉ lưu lại Ngân Diệu tộc trấn giữ ở đây. Các tộc có tộc nhân còn đang cần tịnh dưỡng một thời gian lại cảm thấy không có tư cách ở lại, cho đến nay khi đối mặt với Xích Diêm tộc và Ngân Diệu tộc thì bọn hắn đều có chút hổ thẹn. Lúc đầu bị xúi giục rồi sau đó bại trận, hiện giờ chặt vật cũng là tự mình rước họa vào thân.

Áy náy sẽ cảm thấy hổ thẹn, Lăng Lạc Viêm đã sớm biết rõ tâm tư của bọn họ vì thế hắn mới buông tha những người đó. Trừ phi các tộc có thực lực cùng hắn tranh đấu, bằng không cả đời bọn họ phải nhớ kỹ bài học này, Kiền Kỳ tộc bị diệt vong ở ngay trước mắt.

Trên thực tế, hắn có chút chờ mong đối với việc sắp đi phương Bắc. Chuẩn bị quay trở về tổng điện Xích Diêm tộc, hắn an bài tộc nhân rồi lập tức xuất phát.

Mấy ngày sau, bọn hắn đang trên đường quay trở về Xích Diêm tộc. Biết rõ tông chủ quyết định đi phương Bắc, các tộc nhân đều có chút lo lắng. Chờ đến khi đoàn người của Lăng Lạc Viêm về đến tổng điện, rất nhiều thứ đã được chuẩn bị kỹ lưỡng, người cầu kiến cũng không ít, trong đó có cả Lăng Vân và Miểu Lan. (lâu ngày mới gặp lại hai vợ chồng bây)

“Ngươi hoài nghi câu ca dao ám chỉ vật thứ ba là ở nơi đó, nhưng nếu đã không có thiên kiếp diệt thế thì tại sao còn muốn đi lên phương Bắc?” Lăng Vân xem ra không còn phiền muộn như lúc trước, có Miểu Lan ở bên cạnh, đối với Lăng Lạc Viêm và Long Phạm đã cho hắn thêm một lần cơ hội thì hắn cũng có chút quan tâm lo lắng cho hai người bọn họ.

Hiện giờ Xích Diêm tộc đã là nơi cư ngụ của hắn và Miểu Lan, hắn không muốn có biến cố gì xảy ra, mấy trăm năm qua hắn cũng từng nghe đồn về phương Bắc, chỉ là không liên hệ đến câu ca dao cứu thế. Lúc này lại được nghe nói như vậy, trực giác phán định việc này sẽ không quá mức suông sẻ.

“Hai vị thần nhân lưu lại một vở diễn thật là hay, ta đương nhiên phải làm inh bạch.” Đem những chuyện cổ quái phát sinh ở trong Lôi Lạc thành lần lượt kể ra, Lăng Lạc Viêm không hề dao động với quyết định của mình, “Nửa câu ca dao là người nói cho ta. Vật thứ ba trong đó vẫn chưa điều tra rõ ràng, đi thăm dò việc diệu sư tự sát, để lại vài hạt cát, có thể thấy được tông tộc ở đại mạc phương Bắc có quan hệ đến chuyện này.” Còn có Linh Thư, manh mối từ trong lời nói của hắn cũng có liên quan đến nơi đó.

“Trong điển tịch, lưu truyền từ thời thượng cổ đến nay, đời tông chủ thứ nhất kế thừa Xích Diêm tộc của Hách Vũ có ghi chép lại, niên kỷ cũng đã rất xa xưa. Trong lời nói rõ ràng chỉ nhắc đến hai sự vật khác biệt, có lẽ bản ghi chép có sai sót, vật thứ ba không hẳn đã có, nếu tìm không được thì các ngươi không cần phải quá mức chấp nhất, cứ thuận theo thiên ý là được.”

Ngay khi Lăng Vân biết được Long Phạm là người đứng đầu Ngân Diệu tộc thì hắn không ngừng kinh ngạc, người kế thừa Đồ Lân lực lại ở trong Xích Diêm tộc, nếu không phải vì Lăng Lạc Viêm thì thiên kiếp lần này có lẽ khó mà tránh được.

Hiện giờ xem ra bất luận hai vị thần nhân an bài ra sao thì thiên ý đã định sẵn là như thế. Nếu muốn hai người ở trước mặt đối lập giao chiến thì tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện đó, cho dù lực lượng cường đại như thế nào cũng không thể thay đổi. Bởi vậy thiên kiếp tự nhiên sẽ bị loại trừ, cũng không cần thiết phải nghĩ cách cứu thế, chỉ cần trừ đi ma loạn thì có thể bình ổn thiên hạ.

Ở bên cạnh Lăng Vân, Miểu Lan bĩu môi với hần, “Tông chủ muốn đi thì tất nhiên là có lý do. Việc này đổ lên đầu của tộc chúng ta thì đương nhiên không thể dễ dàng buông tha. Miểu Lan chỉ cầu mong tông chủ và tể ti đại nhân bình an quay về.”

Hần rất khâm phục và yêu mến vị tông chủ này, ở trong tộc vẫn thường xuyên nghe được tin tức từ bên ngoài truyền đến, mỗi một lần đều làm cho hần không ngừng phấn chấn. Chuyện trước kia hần không còn nhớ rõ, hần chỉ hy vọng Xích Diêm tộc có thể tiếp tục cường thịnh, uy danh của tông chủ và tể ti có thể lưu truyền khắp thiên hạ.

178. Quyển 4: Chương 178: Ẩn Ngôn

Miểu Lan dù sao cũng không còn là Tiêu Tự lúc trước, không hề có chút oán ý đối với Xích Diêm tộc. Lăng Vân ở bên cạnh nhìn thấy Miểu Lan như vậy thì vừa vui mừng mà cũng vừa phiền não. Hần muốn làm cho Miểu Lan quên đi hết thấy khổ sở để hai người bắt đầu một lần nữa, bây giờ Miểu Lan quả thật không còn nhớ rõ chuyện dĩ vãng nhưng hần lại lo lắng Miểu Lan có còn giữ nguyên tình ý như lúc trước đã dành cho hần hay không. Lúc này hần lại muốn Miểu Lan chưa từng quên đi chuyện trước kia trong quá khứ của hai người, nếu được như thế thì tốt biết mấy.

Bất luận chiếm được hay không thì đều làm cho lòng hần khổ não. Đối mặt với Miểu Lan, hần vẫn là Lăng Vân lúc trước, đáng tiếc Miểu Lan đã hoàn toàn mất đi trí nhớ.

Lăng Vân nhìn Miểu Lan đến mức xuất thần. Lăng Lạc Viêm có thể thấy rõ, nhưng hần đã thành toàn cho hai người, kế tiếp như thế nào thì chỉ có thể dựa vào Lăng Vân. Hần không hảo tâm đến mức đi lo lắng cho tình cảnh của người khác. Những gì lúc trước hần đã làm chính là vì cảm thông ối chân tình của Lăng Vân, chuyện sau này phát triển như thế nào thì không còn quan hệ đến hần.

“Không cần lo lắng, ta sẽ dẫn theo đủ người. Và lại có Long Phạm ở bên cạnh thì nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì.” Nếu có chuyện gì xảy ra thì nên là người khác mới đúng. Sau khi dứt lời, Lăng Lạc Viêm không khỏi nghĩ như vậy, liếc mắt nhìn Long Phạm một cái thì thấy tể ti của hần đang mỉm cười nhìn hần.

“Nghỉ ngơi thêm mấy ngày để chuẩn bị ổn thỏa rồi sau đó có thể xuất phát.” Vừa quay trở về tổng điện, còn cần lựa chọn các trưởng lão để dẫn theo, Long Phạm cũng không muốn lãng phí thời gian cùng Lăng Vân và Miểu Lan vào lúc này, cho dù Lạc Viêm không cảm thấy vất vả, nhưng hần vẫn muốn Lạc Viêm phải hảo hảo nghỉ ngơi vài ngày.

Nghe được lời nói của Lăng Lạc Viêm, Lăng Vân cũng biết việc này đã được quyết định. Mà vị tông chủ này quả thật nói cũng không sai, chỉ cần có tể ti Long Phạm ở bên cạnh thì tin rằng bất luận phiền phức như thế nào cũng có thể hóa giải.

Chẳng qua phải làm thế nào mới có thể hóa giải được bức tường vô hình giữa hần và Miểu Lan? Lăng Vân cảm thấy có một chút chua xót khi suy nghĩ như vậy. Chờ đợi mấy trăm năm, cuối cùng cũng chờ được tình yêu của hần quay trở lại. Chỉ bất quá, cho dù Miểu Lan có tình ý với hần, nhưng có lúc thì xa cách, có lúc lại gần gũi, hần không biết nên làm như thế nào mới có thể cùng Miểu Lan khôi phục như lúc trước. (tới giờ vẫn chưa cửa đổ được em nó sao o_o, tệ quá, xách dép đi học con rồng hay con quạ kia)

Hết người này đến người khác cầu kiến rồi lại rời đi, Lăng Lạc Viêm đều xử lý ổn thỏa. Lăng Vân ở bên cạnh bấm báo sự vụ mấy ngày gần đây ở trong tộc, chờ đến khi giải quyết xong xuôi thì cũng đã mất một ngày.

Mấy ngày sau đó, Lăng Lạc Viêm đều bị tể ti của hần bức bách, hai người mỗi ngày đều tranh thủ thời gian, nhưng thật ra đem hơn phân nửa sự vụ trong tộc đều giao cho Lăng Vân. Lăng Vân từng rời bỏ tộc nhân mà đi, hiện giờ giống như đang phát tiết mọi buồn khổ ở trong lòng, hần thập phần tích cực đối với sự vụ của Xích Diêm tộc.

Từng báo cho tộc nhân chuẩn bị trong vòng nửa tháng, nhưng từ khi nhận được mệnh lệnh của tông chủ, các vị trưởng lão không dám chậm trễ. Thời hạn nửa tháng chưa đến nhưng nước uống, lương khô, y phục, tắm rửa và tất cả những thứ có thể mang theo để sử dụng trên đường đi đều đã được chuẩn bị chu đáo. Đợi đến khi Lăng Lạc Viêm đứng trước đồng hành lý thì hần chỉ có thể nhượng mắt một cách sững sờ.

“Là người nào đã an bài?” Hấn chuẩn bị đi thăm dò bí ẩn ở đại mạc phương Bắc, đi tìm phiên phúc cho kẻ khác, nhưng nhìn đồng hành trang ở trước mắt lại giống như hấn đang chuẩn bị đi du sơn ngoạn thủy. (nói cho chính xác là đi hưởng tuần trăng mật)

Cửa sổ kẻ ô được chạm trổ hoa văn tinh tế, bên trong xe ngựa được lót thảm bông mềm mại, không gian thoáng đãng rộng rãi. Ngay cả rượu, nước, điểm tâm cũng đều có đủ, nếu không phải hấn không có hứng thú đối với âm luật thì sợ rằng ngay cả huân hương đàn tranh cũng đều được đặt vào. (huân hương = cái lò để xông hương)

“Nếu tá túc ở ngoài trời hoang dã thì dù sao có xe ngựa để an thân so với không có vẫn tốt hơn rất nhiều.” Trả lời hấn chính là Long Phạm, thản nhiên đi đến, tay vẫn đang dắt linh thú mà bọn hấn thường hay sử dụng khi đi xa, bên trong đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam hiện lên mấy phần ý cười.

Có lẽ đối với tể ti của hấn thì chuyến xuất hành lần này quả thật so với du sơn ngoạn thủy cũng không khác biệt gì mấy. Lăng Lạc Viêm liếc nhìn vào bên trong xe ngựa, dường như có phần quá rộng, đầm chiêu một chút, hấn nhếch môi cười một cách tà khí rồi ái muội liếc mắt nhìn Long Phạm.

Muốn hấn tin tưởng nụ cười lạnh nhạt bình thản của Long Phạm giờ khắc này không có bất cứ ẩn ý gì khác thì thật sự quá khó khăn, chẳng qua đối với việc này hấn cũng có một chút mong đợi.

“Muốn thử hay không?” Vừa cười khế, vừa bước đến gần Long Phạm, Lăng Lạc Viêm kề sát vào người Long Phạm rồi thì thầm. Lời nói ái muội dừng ở bên tai, bạch y bào tể ti hơi thoáng gật đầu, sau đó cũng thì thầm đáp lại, “Dù sao cũng không thể bắt ta phải nhẫn nại không được chạm vào người.”

Ngữ thanh mang theo ý cười, mặc kệ trong lời nói hàm chứa bao nhiêu tình sắc ái muội thì vị tể ti này vẫn giữ nguyên vẻ mặt thánh khiết tao nhã. Nghiêng đầu liếc mắt nhìn Long Phạm một cái, Lăng Lạc Viêm nhin không được liền hôn lên cánh môi đang khẽ cười của Long Phạm, rồi sau đó xoay người nói với tộc nhân đang đứng ở phía sau, “Bản tông chủ quyết định xuất phát trước thời hạn. Mọi người đi chuẩn bị đi, ngày mai khởi hành.”

Vẫn chưa bao giờ làm chuyện đó ở trong xe ngựa, trước kia đã thử qua ở xe hơi, cảm giác quả thật cũng không tệ, bất quá việc này tể ti của hấn không biết vẫn là tốt nhất. (o_o trác táng)

“Lạc Viêm không chờ được nữa rồi.” Cảm thấy không đủ đối với nụ hôn kia, ánh mắt của Long Phạm vẫn còn dừng trên bờ môi của Lăng Lạc Viêm, lời nói trong miệng tất nhiên là ám chỉ một ý tứ khác.

Long Phạm quay đầu lại, ánh mắt thản nhiên đảo qua các tộc nhân đang cúi đầu ở sau lưng của bọn hấn. Hấn mặc kệ chuyến đi này có thu hoạch được gì hay không, nhưng có thể ở bên ngoài du ngoạn một thời gian thì cũng không tồi, miễn cho ngày ngày phải khó chịu khi nhìn thấy ánh mắt của các trưởng lão dành cho Lạc Viêm.

Các tộc nhân đi ở phía sau hai người thì hoàn toàn không biết tâm tư của tể ti như thế nào, bọn hấn chỉ nhìn thấy tông chủ và tể ti đánh giá xe ngựa một lượt rồi thì thầm to nhỏ, sau đó thì quyết định xuất phát sớm hơn dự định.

Không rõ nguyên nhân là vì sao, nhưng bọn hấn vẫn kiểm tra lại một lần nữa để xem còn sót thứ gì hay không. Ngoại trừ cỗ xe ngựa này, thì còn có vài cỗ xe chuyên chở vật phẩm để dọc đường đi cần phải dùng đến, vàng bạc các loại thì tất nhiên không thể thiếu.

Về cử chỉ thân mật của hai người thì bọn hấn đã sớm cúi đầu, có người biết rõ không thể xem nhiều, có người thì lại không muốn xem. Lâm Sở tiếp nhận phân phó, cúi đầu lui ra để chuẩn bị, hấn cũng là một trong những người đi theo chuyến này, ngoại trừ hấn thì còn có Nham Kiêu, trong khi Quyết Vân bị an bài ở lại tổng điện.

Sau khi công đạo ổn thỏa, ngày thứ hai, Lăng Lạc Viêm và Long Phạm chuẩn bị xuất phát. Trước khi lên đường, bên trong đội ngũ đưa tiễn ngoại trừ Lăng Vân và Miểu Lan, thì còn nhìn thấy một người khiến hấn cảm thấy ngoài ý muốn, Trữ Hình.

Mấy ngày trước đây hấn đã gặp qua Trữ Hình rồi bảo nàng không cần đưa tiễn, lúc này nàng lại xuất hiện, bất giác cảm thấy có một chút kỳ quái. Khuôn mặt tinh xảo không tỳ vết, trước mặt phủ một lớp khăn màu đỏ. Trữ Hình đột nhiên được thị nữ dìu đến khiến tất cả tộc nhân nhìn chăm chú.

“Lạc Viêm, Trữ Hinh có chuyện muốn nói với người, rất quan trọng.” Do dự hết lần này đến lần khác, nàng không biết có nên đem cảm giác của mình nói ra cho hắn biết hay không. Nàng cũng không xác định việc kia sẽ trở thành sự thật. Cho đến nay, nàng vẫn không thể tin tưởng, đây là lần đầu tiên nàng hoài nghi những gì mà mình đã nhìn thấy.

Mặc dù Trữ Hinh ở trong tộc nhưng rất ít khi xuất hiện trước mắt người khác. Làn da trắng như tuyết làm nổi bật lớp vải đỏ thẫm ở trên mặt. Lần này nàng xuất hiện có vẻ không phải chuyện tầm thường. Đường như có một chút lo lắng, nàng đi đến trước mặt Lăng Lạc Viêm, lúc này lại không hề kiêng kỵ có Long Phạm đang ở bên cạnh, xưng hô đích danh của hắn, có thể thấy được nàng có chút bất an.

Bước đến gần rồi nhón chân đưa môi kề sát bên tai của Lăng Lạc Viêm, thấp giọng thì thầm để không người nào nghe thấy. Sau khi nàng dứt lời, Lăng Lạc Viêm bắt giắc nhíu mi, ánh mắt đảo qua trên đám người Nham Kiêu và Lâm Sở. Lời nói của Trữ Hinh cho đến bây giờ đều không phải nói đùa. Những gì nàng nhìn thấy đều đã trở thành sự thật.

“Ta sẽ nhớ rõ.” Cho dù nghi hoặc nhưng hắn vẫn nhớ kỹ lời của nàng.

Trữ Hinh xoay người rồi đi, đi được vài bước rồi lại ngoảnh đầu ra phía sau, bên dưới lớp vải lụa màu đỏ, nàng có thể nhìn thấy hai làn khí tụ lại ở một nơi. Rõ ràng đang quán lấy nhau, làm sao lại có thể xuất hiện một màn mà nàng đã nhìn thấy? Nàng vẫn chưa đem hết thấy những gì mà mình đã chứng kiến nói ra cho Lạc Viêm. Chỉ có một câu kia, hy vọng có thể giúp ích được cho Lạc Viêm.

“Xuất phát——” Lăng Lạc Viêm giục ngựa đi trước, hắn không giải thích với Long Phạm, lời nói của Trữ Hinh có lẽ người bên ngoài không biết nhưng Long Phạm có thể đã nghe thấy. Dem nghi hoặc đặt vào lòng, hắn sai người chính thức khởi hành. Cùng đi theo có hơn mười mấy vị trưởng lão, ngoài ra còn có các truyền sử của bọn họ, nhân số xem ra không nhiều lắm nhưng tuyệt đối không hề ít. Bọn hắn trước tiên sẽ đến Lôi Lạc thành để dẫn theo Ngân Diệu tộc, sau đó sẽ hướng về phía bắc đi theo tung tích của Dạ Dực.

Dọc đường đi xem như tất cả đều thuận lợi, quả thật so với du ngoạn cũng không khác biệt gì mấy. Nghe nói Viêm chủ xuất hành, các thành đều thập phần hoan nghênh, một phần là vì tế ti Long Phạm, mà mười phần là vì cẩn thận. Cứ như vậy, bọn họ đã trải qua không ít ngày. Đêm nay muốn dừng chân ở bên ngoài, trong xe ngựa, Long Phạm vừa dùng sức thủy để tẩy rửa dấu vết trên nội sam của hai người. Bọn hắn dựa vào bộ lông cừu được trải bên trong xe ngựa rồi nói về việc của Trữ Hinh.

“Lạc Viêm cảm thấy lời nói của Trữ Hinh như thế nào?” Càng là về phương Bắc thì ban đêm thời tiết càng rét buốt, Long Phạm đưa tay ôm lấy người ở bên cạnh, lúc này lại nhớ đến vẻ cổ quái của Trữ Hinh khi bọn hắn sắp khởi hành. Hắn hơi thoáng nhíu mi, quá khứ của Trữ Hinh và Lạc Viêm đã là thứ yếu, hắn để ý chính là lời nói của nàng.

“Không biết nàng nhìn thấy cái gì mà lại nói với ta những lời đó.” Lăng Lạc Viêm nhớ đến lời nói của Trữ Hinh rồi lạnh lùng nhếch môi lên, hắn nhìn ra bóng đêm ở bên ngoài song cửa, “Bất luận là người nào, một khi phản bội thì ta sẽ không thủ hạ lưu tình.”

Hắn nói nhỏ một cách thờ ơ, nhưng trong đó lại tràn đầy quyết đoán. Mái tóc bạch kim óng ánh giữa bóng đêm lạnh lẽo, vài sợi tóc dừng trước khuôn ngực xích lửa, còn có đôi mắt đang nhìn chăm chú ngoài cửa sổ. Giờ khắc này Lạc Viêm giống như một ngọn lửa lạnh khốc, đôi mắt mị sắc vẫn thâm tình như trước, nhưng chỉ với một câu nói nhẹ nhàng lại hiện lên sự vô tình tàn nhẫn.

“Lạc Viêm lại trêu chọc ta.” Câu này không phải nghi vấn mà chính là tiếng lòng của tế ti. Người hắn yêu chưa bao giờ là một người nhân hậu. Quả thật cứ như một ngọn lửa, cứng rắn quyết đoán, bất cứ thời điểm nào cũng tản mát ra hào quang chói mắt mê người. Lạc Viêm cũng rất biết cách để làm cho hắn mất đi lực tự khống.

Nói ra lời khiển trách, ý cười bên môi lại biểu hiện sự khoái trá trong lòng của vị tế ti này. Đôi mắt thâm thúy giữa bóng đêm mờ ảo, lại dùng vẻ ôn nhu cùng xảo quyết mà Lăng Lạc Viêm không thể kháng cự để tiếp cận hắn, nụ hôn không ngừng đi xuống. Lăng Lạc Viêm thoát hạ y sam rộng mở, đem Long Phạm đẩy xuống dưới thân.

“Nếu đã trêu chọc thì không bằng tiếp tục....” Ngữ thanh khăn khăn, Lăng Lạc Viêm chỉ xuống giữa hạ khớp của mình rồi ngả ngón liếm môi, “Người biết ta muốn cái gì, đúng không?”

“Cũng giống như Lạc Viêm biết ta muốn cái gì.” Long Phạm mỉm cười, đối với phần thưởng như thế này thì hẳn tất nhiên sẽ không cự tuyệt, cúi người xuống rồi chậm rãi mở miệng.

Bên trong xe ngựa rộng rãi, tiếng thở dốc bật ra từ bờ môi của Lăng Lạc Viêm, ngựa đầu nắm chặt mảnh lụa trắng trên người, hẳn hưởng thụ khoái cảm mà Long Phạm đang tạo ra cho hắn, lúc này lại nhớ đến lời nói của Trữ Hinh.

Lưu ý người bên cạnh của người. Lạc Viêm, nhớ rõ lời nói trước kia mà ta đã từng nói, tùy tâm mà hành sự thì hết thảy sẽ ổn thỏa, trên đường cẩn thận....

Người phải lưu ý là ai, là các trưởng lão trong tộc, là Nham Kiêu, Lâm Sở, hay là các diệu sư? Mấy ngày tiếp theo, nghi vấn này liền bị vứt ở sau đầu. Bất luận là ai, cho dù có phản bội thì cũng không ảnh hưởng gì đến hắn.

Lúc này hắn vẫn chưa biết rõ hàm nghĩa trong lời nói của Trữ Hinh, mãi cho đến sau này hắn mới hiểu được Trữ Hinh nhìn thấy chính là chuyện gì. Cũng là sau này Trữ Hinh mới được hắn kể lại việc này đúng như nàng đã ám chỉ, chẳng qua sự thật lại không đơn giản như những gì nàng đã nhìn thấy.

Cứ như vậy, đoàn người càng lúc càng đi xa, trên đường cũng không gặp chuyện gì khác thường, chỉ có thỉnh thoảng lại phải người đi giải quyết ma vật làm loạn, cũng cơ bản không cần Lăng Lạc Viêm hoặc Long Phạm phải ra tay. Không ngừng hướng về phương Bắc, rất nhiều tông tộc chưa từng nhìn thấy thì cuối cùng cũng được chiêm ngưỡng vị Viêm chủ và tể ti Long Phạm của hắn. Không biết có phải là vì lời đồn về Long Phạm hay không, mà không người nào lại không biết những chuyện được truyền tụng về Xích Diêm tộc.

Một ngày nọ, bọn hắn đến một thành trấn lớn, nghe nói Viêm chủ và tể ti Long Phạm đã đến, thành chủ thể hiện thái độ vô cùng nhiệt tình. Đoàn người của Lăng Lạc Viêm được thỉnh vào phủ đệ của thành chủ, tất nhiên cũng được chiêu đãi tửu yến rất nồng hậu. Chờ đến khi ăn uống tán gẫu xong xuôi rồi chuẩn bị đứng lên thì bên ngoài lại vang lên những tiếng hoan hỷ vui mừng. Thành chủ Hề Trú nở ra khuôn mặt tươi cười rồi hơi hờn trả lời, “Viêm chủ không biết, hôm nay là lễ hội ở đây, tên là ‘Cầu Toàn’”.

“Tại sao lại là Cầu Toàn? Tên này nghe ra cũng thật thú vị, không bằng Hề thành chủ giải thích một phen.” Lăng Lạc Viêm liếc nhìn ra những ngọn đèn hoa đăng được giăng đầy bên ngoài, bây giờ đã là đêm khuya mà vẫn còn náo nhiệt, bất giác cảm thấy tò mò, lúc này mọi người vẫn chưa về nhà mà lại càng ngày càng tụ tập đông đúc ở bên ngoài, chẳng lẽ đêm nay là đêm lễ hội?

Trước khi Hề Trú trả lời, Long Phạm đã tiếp nhận ly rượu cạn của Lăng Lạc Viêm, giúp hắn châm rượu rồi nâng ngón tay chỉ ra vầng sáng lấp lánh ở bên ngoài, “Cầu Toàn là phong tục tập quán ở nơi đây. Tương truyền mỗi một người được sinh ra ở trên đời vốn không được đầy đủ, phải cầu để có được bộ phận bị khuyết thì mới có thể được xem là hoàn thiện. Nếu có thể cầu được toàn vẹn thì sẽ được ân huệ mà thần nhân đã lưu lại — người đó sẽ có được linh lực, hưởng thọ ngàn năm.”

Đó là ơn thần đã lưu lại ngàn vạn năm trước, sau đó dần dần biến mất khỏi thế gian.

“Tể ti đại nhân nói không sai, đương nhiên đây chỉ là phong tục lễ hội, không người nào lại dám hy vọng xa vời. Chẳng qua là do tổ tiên lưu truyền cho đến nay vì để có một ngày ăn mừng mà thôi, bây giờ lễ hội này cũng được gọi là lễ Hoan Hỷ, thật ra lại thu hút đa phần là những người trẻ tuổi.” Hề Trú ra hiệu để người hầu châm rượu cho các trưởng lão và các vị diệu sư, trong miệng tiếp tục nói lên chỗ thú vị của lễ hội Hoan Hỷ này.

Nơi đây khá xa so với những địa phương khác, Lăng Lạc Viêm cũng không biết nhiều lắm về tập tục ở đây, chỉ cảm thấy thú vị. Ngay tại lúc này bỗng nhiên có một người hầu vội vàng tiến vào, đang cúi đầu muốn nói điều gì đó với Hề Trú thì liền bị Hề Trú ngăn cản, “Nơi đây có Viêm chủ và tể ti đại nhân đang thượng tọa, còn có các trưởng lão và diệu sư, có chuyện gì lại không thể nói rõ?”

“Bẩm báo thành chủ, đã xảy ra chuyện!” Tên người hầu không dám trì hoãn, thần tình lo lắng nói tiếp, “Dưới Hoan Hỷ thụ có hơn phân nửa người bị hôn mê, bất tỉnh nhân sự. Những viên ngọc châu có chứa linh lực được treo trên cành đều bị nuốt chửng!”

179. Quyển 4: Chương 179: Liệt Không

*Liệt Không = bầu trời bị xé rách

Hề Trú nhảy dựng lên, “Ngoại trừ bất tỉnh nhân sự thì có người nào chết hay không?”

Thần sắc mới vừa rồi vẫn còn đang vui cười, nghe xong hạ nhân hồi báo thì sắc mặt trở nên đại biến, vị thành chủ này thật sự là quan tâm cho dân chúng bách tính hay là lo lắng vì chuyện khác? Long Phạm chậm rãi nâng đĩa, gấp thêm vài miếng thức ăn vào chén cho Lăng Lạc Viêm. (thật là sủng vợ...thằng vợ chỉ biết tận hưởng ăn uống, thiếu điều là đứt cho ăn luôn =.=)

“Toàn bộ đều hôn mê, người khác gọi như thế nào cũng không tỉnh lại. Cứ tiếp tục như vậy thì cho dù không chết cũng sẽ xảy ra chuyện, Tiểu đại nhân hẳn...” người bẩm báo vốn là tâm phúc bên cạnh Hề thành chủ, nói đến một nửa thì lập tức tỉnh ngộ rồi cầm miệng.

Lăng Lạc Viêm vẫn điềm nhiên tiếp tục ăn, bên tai nghe được ba chữ Tiểu đại nhân. Linh giả trên đời có hàng nghìn người, trong đó những người có linh lực cao thâm được xưng là đại nhân, vị Tiểu đại nhân này nhất định là một linh giả.

Hề thành chủ bắt đầu trở nên hoang mang lo sợ, căn bản không còn lắng nghe hạ nhân giải thích này nọ. Hắn đang lo lắng ngộ nhỡ xảy ra đại sự thì hắn làm sao đảm đương cho nổi. Lau đi mồ hôi trên trán, hắn nhìn lên Lăng Lạc Viêm và Long Phạm ngồi ở trên ghế chủ tọa, chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời.

Ngay tại đây có hai vị linh lực thần thông, cố gắng thỉnh cầu có lẽ sẽ có tác dụng.

“Viêm chủ, tể ti đại nhân, Hề Trú có một thỉnh cầu quá đáng, trông mong có thể được chấp thuận.” Cung kính đi đến trước mặt hai người, Hề Trú quỳ trên mặt đất rồi cúi đầu, sắc mặt tràn đầy lo âu và hy vọng.

Tên người hầu nhìn thấy chủ tử quỳ xuống thì cũng lập tức quỳ gối bên cạnh, nghĩ đến lời phó thác của vị Tiểu đại nhân lúc trước thì trong lòng không ngừng kêu khổ, bây giờ bọn hắn thật sự gặp chuyện không may, sớm không đến muộn không đến, lại cố tình đến ngay lúc này.

Các trưởng lão và điệu sư đang ngồi ở xung quanh đều đặt chén rượu ở trong tay xuống bàn, hướng đến Hề Trú đang quỳ trên mặt đất, hơi thoáng nhíu mày, hiện giờ còn có chuyện gì lại có thể làm cho tông chủ và tể ti động thủ, chuyện gì lại nghiêm trọng đến mức này?

“Người không nói là chuyện gì thì bảo ta làm sao có thể chấp thuận. Trước tiên nói rõ ràng xem là chuyện gì đã xảy ra.” Tiếp nhận chiếc khăn tay Long Phạm chuyền qua, Lăng Lạc Viêm lau đi tửu dịch ở bên môi. Thành chủ có thể không được tính là một chức vị quá cao, nhưng tuyệt đối không hề thấp, nơi này phú quý sung túc, hẳn lại là chủ nhân ở đây, có thể xem là nhất hô bá ứng. Hề Trú lại đột nhiên quỳ xuống như vậy, có lẽ chính là vì vị Tiểu đại nhân kia. (nhất hô bá ứng = được nhiều người ủng hộ)

Đối với một vị thành chủ mà nói, dân chúng bị bọn họ quản thúc, nhưng địa vị của linh giả lại ở phía trên bọn họ. Thờ phụng linh giả như thần linh, cầu an ổn thái bình chính là tín ngưỡng sinh tồn của thường nhân.

“Mấy ngày trước, Tiểu đại nhân của Trầm Hậu tộc ở cách đây không xa có đưa tiểu công tử của nhà hắn đến đây, nói rằng tiểu công tử nhiều bệnh, thân thể từ nhỏ đã vốn suy nhược, ít khi xuất môn. Đạo này nghe nói có lễ hội ăn mừng nên muốn đến đây xem náo nhiệt.....” Hề Trú nói đến một nửa thì bị Lăng Lạc Viêm cắt ngang.

“Trầm Hậu tộc?” Nếu nhớ không lầm, lần trước bao vây phía trước Viêm Lạc cung, trong đó dường như cũng có Trầm Hậu tộc. Nghi vấn bắt đầu trở thành hứng thú, đầu ngón tay của Lăng Lạc Viêm sờ dưới cằm vài cái rồi cất lên tiếng cười.

Y mê thuần bạch ở một bên nâng lên, ly rượu trước mặt được đổi thành ly nước, Long Phạm đưa ly nước chuyền qua, “Lôi Quyện là thủ lĩnh của Trầm Hậu tộc, tông chủ đã từng gặp hắn.” Ý tứ của lời này chính là xác định đảm chiêu ở trong lòng của Lăng Lạc Viêm.

Lúc trước kêu gọi đầu hàng chính là Lôi Quyện, sau đó lại nhanh chóng tỉnh ngộ để thủ hạ không bị tổn thất quá nặng nề, chỉ là bị thương hơn phân nửa mà thôi. Không nghĩ rằng Trầm Hậu tộc lại ở một nơi hẻo

lánh như vậy, Lăng Lạc Viêm nhớ rõ Lôi Quyện có thể xem như là người thức thời, ngày đó vẫn chưa làm ra chuyện quá mức ngu xuẩn.

“Viêm chủ cũng biết Trầm Hậu tộc?” Hề Trú vừa nói ra khỏi miệng thì lập tức nhớ đến mấy tin đồn gần đây, hần thềm mắng chính mình nhiều lời.

Các tộc nghe nói tể ti Long Phạm sở hữu lực lượng diệt thế của Đồ Lâm, rồi bị xúi giục để đi áp chế Ngân Diệu tộc. Kết quả như thế nào thì lúc này mọi người trong thiên hạ đều biết, hần lại ngốc nghếch đi hỏi Viêm chủ phải chăng cũng biết Trầm Hậu tộc, nếu vì thế mà bị giận lây, chọc cho Viêm chủ không vui, không chấp thuận trợ giúp thì không biết nên làm thế nào cho phải.

Hề Trú cảm thấy bất an, cẩn thận hướng lên phía trên nhìn lại. Hồng y nam nhân vẫn lộ ra ánh mắt đa tình, phản chiếu màu bạch kim lạnh lùng của mái tóc, bên môi nhếch lên nụ cười không rõ hàm nghĩa, rồi bắt đầu mở miệng, “Hề thành chủ vì sao lại không nói, vị tiểu công tử kia như thế nào?”

Hề Trú bị Lăng Lạc Viêm hỏi như vậy, lập tức nhớ đến lo lắng ở trong lòng, “Tiểu đại nhân và tông chủ Lôi Quyện là huynh đệ kết bái, tiểu công tử tính ra cũng là con cháu của tông chủ Lôi Quyện, ngày thường rất được sủng ái, lúc này hần xuất môn, Tiểu đại nhân dặn dò Hề Trú phải chiếu cố tiểu công tử, đợi lễ hội trôi qua thì đến đón người, nhưng hôm nay....”

Tâm phúc của Hề Trú lập tức tiếp lời, “Hiện giờ ở dưới Hoan Hỷ thụ, trong đám người hôn mê bất tỉnh còn có vị tiểu công tử kia. Mấy ngày trước vẫn còn hoàn hảo, ai ngờ đến ngày lễ hội lại xảy ra việc như thế này. Thành chủ lệnh tiểu nhân thời thời khắc khắc phải đi theo, không ngờ đột nhiên có một trận gió lạ kéo đến, người ở dưới tàng cây đều toàn bộ ngã xuống, ngay cả viên ngọc châu của Tiểu công tử cũng không nhìn thấy.”

“Nói đi nói lại, người chính là muốn ta giúp người thoát thân, làm cho Trầm Hậu tộc không gây phiền phức cho các người.” Lăng Lạc Viêm đùa nghịch chiếc ly ở trong tay, hần chỉ cảm thấy hứng thú đối với việc có người vô cớ bị hôn mê. Con người nếu bị thiếu hồn phách thì sẽ hôn mê bất tỉnh.

Chẳng lẽ là Dạ Dực đói lòng sung chút cũng ăn?

Con đường này đúng là chiếu theo hành tung của Dạ Dực mà đi, mấy ngày trải qua những địa phương có lưu lại dấu vết ấu đả, nếu Dạ Dực xảy ra chuyện gì, không thể khống chế bản năng của mình mà tùy tiện cắn nuốt hồn phách thì cũng không có gì là kỳ quái.

“Cầu Viêm chủ giúp chúng ta, nếu có thể cứu được vị tiểu công tử kia thì Hề Trú vô cùng cảm kích, còn nếu không thể cũng xin Viêm chủ ở trước mặt Lôi Quyện tông chủ và Tiểu đại nhân nói một câu để bảo toàn bình an cho tiểu nhân.” Hề Trú quỳ xuống đất khấu đầu, hoàn toàn là tình nguyện. Mặc dù hần mang thân phận là thành chủ, nhưng so với Viêm chủ ở trước mặt thì quả thực như một ngọn đèn đom đóm so sánh cùng ánh trăng đêm rằm.

Nghe hần xưng tiểu nhân, lại nhún nhường như thế, Long Phạm thần nhiên nói, “Chẳng lẽ hiện nay Trầm Hậu tộc ở đây lộ hành nên Hề thành chủ mới kiêng kị như thế.” Nếu không phải cực kỳ sợ hãi thì sẽ không như vậy.

Hề Trú liên tục lắc đầu, “Không phải Lôi Quyện tông chủ mà là vị Tiểu đại nhân kia. Tính tình của hần nóng nảy, rất hay lấp liếm việc sai trái của mình, công tử nhà hần mà xảy ra chuyện thì sẽ trách tội tiểu nhân....”

“Đứng lên đi.” Lăng Lạc Viêm đứng dậy, liếc mắt nhìn những ngọn đèn hoa đăng lung linh trong bóng đêm ở bên ngoài, “Cứ đi xem thử Hoan Hỷ thụ như thế nào, những người đó xảy ra chuyện gì.”

Hề Trú nghe như vậy liền không ngừng kinh hãi, lập tức phái thuộc hạ đi chuẩn bị xe ngựa. Không bao lâu sau thì Lăng Lạc Viêm đã ở trên đường, nơi hần đang hướng đến chính là địa phương có treo đầy đèn hoa đăng mà hần đã nhìn thấy.

Bên ngoài giăng đầy những ngọn đèn hoa đăng rực rỡ, nơi nơi đều là những người mặc hoa phục đi dạo trên phố. Tầm thường dân chúng cũng có, linh giả cũng có, Tất cả đều lộ ra thần sắc phấn khởi. Lễ Cầu Toàn, cầu xin được trọn vẹn, có thể được ân huệ của thần nhân lưu lại. Nói như vậy, ngày hội này so với

dân chúng bình thường thì càng có ý nghĩa đối với linh giả. Nhưng không ai biết, việc này căn bản không có khả năng.

“Viêm chủ, tể ti đại nhân, đã đến nơi, đó chính là Hoan Hỷ thụ.” Mới hướng ra ngoài ngẩng nhìn một lát thì lời nói của Hề Trú đã truyền đến, Long Phạm trước tiên ôm lấy người bên cạnh rồi khẽ hôn lên môi, sau đó đẩy ra rềm xe, “Lạc Viêm nhớ đừng chạm vào mấy viên ngọc châu.”

Có ý tứ gì? Lăng Lạc Viêm cảm thấy khó hiểu, hần liếc mắt nhìn Long Phạm một cái rồi bước xuống xe. Những ngọn hoa đăng lấp lánh giữa bóng đêm, một cây đại thụ tên là Hoan Hỷ đứng ở cách đó không xa giống như đang duỗi thẳng tứ chi, cành lá sum xuê tận lực vươn ra bên ngoài, trên những nhánh cây lấp lánh nhiều điểm sáng. Dưới ánh trăng mờ ảo có thể nhìn thấy những viên ngọc châu được treo lủng lẳng ở phía trên.

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, chiếu xuống vàng hào quang mông lung làm cho cây đại thụ thêm phần huyền ảo, giống như căn bản không tồn tại ở trên đời này mà vốn đến từ một thế giới khác. Đứng trước mặt nó, chính mắt nhìn thấy nó, nhưng dường như không thể với tới.

Những viên ngọc châu đang đong đưa theo gió, cành lá sum xuê nhẹ nhàng lay động, những điểm sáng không ngừng lấp lánh trên nhánh cây. Dưới ánh trăng mờ ảo đang bao lấy toàn bộ thân cây, những tia sáng xuyên qua từng kẽ lá rơi xuống mặt đất, quang và ảnh chưa bao có sự kết hợp hoàn mỹ như thế.

Đây là Hoan Hỷ thụ.

Lăng Lạc Viêm bước đến gần. Ở dưới tàng cây có khoảng bảy người đang nằm trên mặt đất, bọn họ đều là vì ngày hội mà đến nhưng cũng đột nhiên hôn mê cùng một lúc. Tuy cây đại thụ gọi lên cảm giác kỳ dị nhưng những người này mới là trọng điểm.

“Người nào là công tử của tên họ Tiểu kia?” Cúi đầu nhìn trên mặt đất, Lăng Lạc Viêm hỏi Hề Trú, người mà đang đứng ở một góc xa, không dám đến gần.

Nghe được câu ‘tên họ Tiểu kia’, Hề Trú không dám lộ ra biểu tình khác thường. Danh tiếng của Trảm Hậu tộc rất lớn, mỗi khi có ma vật hoành hành đều phải dựa vào sự bảo hộ của Trảm Hậu tộc. Tông chủ Lôi Quyện không ở trong thành, chỉ có Tiểu đại nhân là có thể dựa vào, người nào lại dám bất kính? Cũng chỉ có vị Viêm chủ này mới có tư cách xưng hô như vậy.

Hề Trú ra hiệu cho tâm phúc ở phía sau, người nọ thật cẩn thận bước đến gần, liếc mắt nhìn trên mặt đất rồi chỉ vào một trong những người đang nằm ở đó. “Hắn chính là công tử của Tiểu đại nhân, Tiểu Niệm Vân. Lúc trước vẫn còn rất khỏe vậy mà chỉ trong khoảnh khắc...”

Chỉ trong khoảnh khắc lại gục trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự. Nhếch môi lộ ra thần sắc hứng thú, Lăng Lạc Viêm nói với một vị trưởng lão đi theo ở phía sau, “Nham Kiêu, đi xem chuyện gì đã xảy ra.”

Gần đây Lạc Viêm sử dụng Nham Kiêu càng ngày càng nhiều, ít khi gọi Lâm Sở, Long Phạm nâng mắt lên, nhìn thấy nam nhân đang đứng bên cạnh của hắn. Màu bạc lạnh lẽo của ánh trăng phủ kín trên lớp hồng sam rực rỡ, e rằng không biết trong mắt của kẻ khác thì Lạc Viêm đứng dưới tàng cây Hoan Hỷ thụ là loại đáng vẻ nào.

Ánh mắt trầm tĩnh ôn nhu lại mang theo vài phần xảo quyết, Lăng Lạc Viêm làm sao lại không thể phát hiện, quay đầu nhìn Long Phạm, hần nhướng mi rồi cười khẽ, “Thế nào, như vậy vẫn chưa vừa lòng? Chẳng lẽ tể ti muốn đích thân bước qua xem xét.”

Long Phạm chậm rãi lắc đầu, vẻ mặt bình thản lộ ra một nụ cười ẩn ý, “Ta chỉ cần quan tâm một mình tông chủ, những người khác không quan hệ đến ta.” Xoay người lại, ánh mắt thần nhiên đảo qua đám người ở phía sau. Lâm Sở đang nhìn chăm chú một điều gì đó, nhận thấy ánh mắt làm cho người bất an đang dừng ở trên người, hần liền lập tức cúi đầu.

Các trưởng lão và diệu sư cũng đang nhìn hai người bọn hắn. Ở trước mắt tất cả mọi người, thân ảnh đồ thẩm cùng nam nhân mặc bạch y bào đang đứng dưới gốc cây đại thụ, đó là một hình ảnh phi thường đẹp mắt. Cùng sở hữu lực lượng của thần nhân, cùng xuất sắc phi phàm, chỉ cần có hai người ở ngay trước mắt thì cho dù thiên kiếp có giáng xuống cũng sẽ không xảy ra đại sự.

Đối mặt với cảnh tượng ở trước mắt, các tộc nhân không khỏi cảm thấy có một chút rung động. Nam Kiêu ở bên kia đường như đã có kết quả tra xét, hắn quay sang trả lời Lăng Lạc Viêm, “Tông chủ, hồn phách của hắn quả thật bị tổn thương, hắn cũng có linh lực nhưng rất yếu.”

Hồn phách tổn thương, như vậy không phải Dạ Dục gây nên. Dẫn Hồn tộc cho tới bây giờ chỉ biết hấp thu sạch sẽ hồn phách. Long Phạm và Lăng Lạc Viêm liếc mắt nhìn nhau liền biết rằng trong đó có chuyện cổ quái, bỗng nhiên cảm giác được điều gì đó, Long Phạm hướng lên trên cây đại thụ, Lăng Lạc Viêm thấy hắn ngẩng đầu thì cũng ngược mắt nhìn lên.

Trên ngọn cây vốn trống không, lúc này bỗng nhiên còn sót lại một viên ngọc châu treo lủng lẳng ở nơi cao nhất, viên ngọc châu này rất khác biệt so với những viên khác, nhìn kỹ lại thì có thể thấy được những đường vân có họa tiết giống như ngọn lửa đang quán quanh cùng với những cơn sóng cuộn cuộn giữa lòng đại dương, thủy và hỏa dung hòa vào nhau, ánh sáng mờ ảo màu thanh lam và màu đỏ yên chi không ngừng lưu chuyển ở nơi giao tiếp.

Viêm hỏa súc thủy, Hách Vũ tự Đồ Lân..... dường như có cái gì xẹt qua trong đầu của Lăng Lạc Viêm. Hắn đột nhiên bay lên phía trên, hái xuống viên ngọc châu.

Long Phạm muốn ngăn cản nhưng đã không kịp, bay lên bên cạnh Lăng Lạc Viêm, nhìn thấy viên ngọc châu trong tay hắn, Long Phạm thở dài rồi nhủ mi lại, hướng xuống Hề Trú đang đứng ở dưới tàng cây, “Đây là của người nào?”

Biểu tình của Hề Trú cũng thập phần kỳ dị, chỉ chỉ Tiểu Niệm Vân ở trên mặt đất, “Là của Tiểu công tử.” Ai chẳng biết Viêm chủ và tể ti đại nhân có quan hệ gì, lúc này Viêm chủ lại đi lấy viên ngọc châu kia, thử hỏi phải làm thế nào cho phải.

“Trước tiên đem người mang về đi.” Tể ti Long Phạm vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng như trước, đôi mắt bình thản thậm chí là ôn hòa đang lướt trên người của Tiểu Niệm Vân, lúc này lại hiện lên một vẻ thâm trầm khó phát hiện. Hắn có chút hối hận vì mới vừa rồi chưa kịp nói rõ ràng với Lạc Viêm vì sao không thể chạm vào viên ngọc châu kia.

Lăng Lạc Viêm cầm viên ngọc châu ở trong tay, phát hiện Long Phạm dường như có một chút khác thường, liên hệ đến lời nói lúc trước thì cũng không khó đoán có bao nhiêu phiền toái. Không vút đi viên ngọc châu ở trong tay, hắn thu vào trong lồng ngực rồi kéo Long Phạm từ trên cây bay xuống dưới.

“Phiền Hề thành chủ đem người ở nơi này mang về đi.” Trong miệng phân phó, lời nói của hắn không hề lộ ra một chút ý tứ làm phiền. Hề Trú gật đầu rồi sai người an bài, hiểu được sự tình lúc này có liên lụy lớn, có thể sẽ rước họa vào thân. Viên ngọc châu kia không hiểu từ đâu lại xuất hiện, nhất là cổ tình lại dừng ở trong tay của Viêm chủ, không cần phải nói cũng biết trong lòng của tể ti nhất định rất khó chịu.

Trộm nhìn bạch y bào nam nhân một cái, Hề Trú vẫn không dám nhìn thẳng sắc mặt của Long Phạm. Bất luận ở chỗ nào thì tể ti Long Phạm vẫn là thần nhân từ bí trắc ẩn, nhưng hôm nay mọi người đều biết tể ti mang trong người một lực lượng diệt thế của ma thần, Hề Trú vẫn không muốn tự mình đi tìm phiền toái.

Đám người đang chuẩn bị quay trở về thì đột nhiên ở phía sau lại truyền đến một âm thanh kỳ dị. Đó là tiếng vang của một thứ gì đó đang bị xé rách, phẳng phất hòa cùng tiếng sấm, theo sau là từng trận âm thanh va chạm kịch liệt.

Quay đầu nhìn lại, tất cả mọi người đều bị cảnh tượng ở trước mắt dọa ngây người. Ngay cả Lăng Lạc Viêm cũng không nghĩ đến chỉ trong chớp mắt lại xuất hiện một sự biến hóa khủng khiếp như vậy.

Hoan Hỷ thụ bị ánh trắng bao phủ, thân cây duỗi rộng rồi vươn dài ra, cành lá chẳng chịt đan xen vào nhau. Trên đỉnh cây đại thụ lại nứt ra một đường thật dài, không phải thân cây bị chẻ đôi mà là bầu không trung ở phía trên bị xé rách, giống như mở ra một cửa khẩu khổng lồ đang trút xuống một đồng hỗn độn.

Đồng hỗn độn chính là huyết tinh, những thi thể nhuộm đầy máu như những vật vô dụng bị vứt bỏ, liên tục rơi xuống từ trong cửa khẩu bị xé rách, giống như một trận mưa xác chết rơi trên đỉnh đại thụ. Từng thi thể hạ xuống lại bị cành lá lần lượt quán lấy, lơ lửng giữa không trung. Có nơi thì xác chết đan xen vào nhau, có nơi lại trùng trùng điệp điệp chất thành đồng, càng làm cho Hoan Hỷ thụ chỉ trong khoảnh khắc từ cảnh đẹp mơ ảo kiêu diễm trở thành một cơn ác mộng.

180. Quyển 4: Chương 180: Thi Thụ Kinh Tình

Mây mù mờ ảo trong bóng đêm u ám, ngay cả ánh trăng cũng bị lây dính thành màu hoàng hôn đỏ rực. Giữa không trung như có một đường may vô hình bị nứt ra nhưng chỉ trong chốc lát lại khôi phục nguyên trạng. Những thi thể trên cây vẫn chưa biến mất, suy cho cùng đây không phải là một giấc mộng, tất cả những gì đang chứng kiến ở trước mắt đều là chân thật.

Những cỗ thi thể có cả người già lẫn người trẻ, nam có mà nữ cũng có, mùi thối rửa bắt đầu lan tràn khắp xung quanh, sắc mặt sống động giống như những người đó vẫn đang còn sống, tựa hồ bọn họ vốn được sinh trưởng ở trên nhánh cây. Đủ loại kiểu chết làm cho người ta có cảm giác như đang tham dự một buổi yến tiệc người chết. Ở trước mắt mọi người hiện lên một cảnh tượng tràn đầy hương vị thối rửa của máu tanh.

Vô số ánh sáng mờ mờ lung lutz thật nhỏ vẫn còn lấp lánh bên trong những khe hở của nhánh cây, đó là hào quang phản chiếu của ngọc châu, nhan sắc mê ly càng làm nổi bật cảnh tượng ở trước mắt. Mùi thối rửa theo gió bay đến, những cỗ thi thể đột nhiên xuất hiện càng khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Cảnh tượng ở trước mắt chấn động tất cả mọi người, có lẽ phải nói là đại đa số mọi người, ngoại trừ Lăng Lạc Viêm và Long Phạm. Tế ti Long Phạm dường như có một chút đăm chiêu nhìn về phía chân trời, Lăng Lạc Viêm lại đang quan sát những cỗ thi thể, hiếm khi gặp được cảnh tượng quý bí đầy kích thích như vậy, hần cơ hồ không cần suy nghĩ mà lập tức xác định lộ trình mấy ngày sắp tới sẽ tuyệt đối không hề nhầm chán.

“Viêm chủ...” Ngữ thanh của Hề Trú trở nên run rẩy. Chỉ mới một khắc mà giống như đang ở hai thế giới, Hoan Hỷ thụ vẫn là Hoan Hỷ thụ, nhưng bất cứ người nào đứng ở nơi này sẽ không thể nhận ra đó chính là Hoan Hỷ thụ ban đầu, giờ khắc này nghiễm nhiên hóa thành một gốc cây Thi Thể thụ.

Hề Trú lão đảo lui về phía sau, người hầu đi theo bên cạnh đã trở nên biến sắc, có thể nghe thấy tiếng vang của đoàn người ở những nơi xa xa đang càng lúc càng tiến đến gần. Nếu cảnh tượng này bị nhìn thấy thì nhất định sẽ khiến cho thiên hạ đại loạn, Lăng Lạc Viêm lập tức quyết định cách ly nơi này.

Long Phạm sai khiến thuộc hạ, Hoài Nhiễm dẫn theo người đi ngăn cản dân chúng đang tiến đến gần. Thuộc hạ tâm phúc của Hề Trú vẫn chưa phục hồi tinh thần, có vài người hầu ở sau lưng hắn đã sớm không thể nhẫn nại mà chạy đến một chỗ xa xa rồi thì nhau nôn mửa.

“Lúc này mặc kệ mấy cỗ thi thể là từ đâu mà đến, đi xem xét khắp xung quanh...” Lăng Lạc Viêm ngưng thần, tập trung lắng nghe trong gió, ngoại trừ tiếng lá cây xào xạc thì tựa hồ còn có một thứ gì khác.

“Ở nơi đó!” Lâm Sở chỉ vào phía sau Hoan Hỷ thụ, tựa như một màn mây mù đang tập hợp dưới ánh trăng mờ ảo lạnh lẽo. Lúc trước tâm phúc của Hề Trú từng nói đã có một cơn gió thổi đến rồi những người ở dưới tàng cây đều bị hôn mê bất tỉnh, ngược lại hiện giờ xem ra càng giống như một vầng mây đen đang hạ xuống trên mặt đất.

“Lam Đằng” Thần sắc của Long Phạm vẫn thần nhiên liếc nhìn vầng mây mù ở trước mặt, chỉ là hai chữ, giống như trời lên từ dưới mặt đất, hư ảnh như sương như khói tụ thành bộ dáng của Lam Đằng, không cần Long Phạm phân phó thì lập tức hướng ra phía sau cây đại thụ mà đi.

Các trưởng lão cho đến bây giờ vẫn chưa gặp qua vật ở trước mắt, chỉ thấy Lam Đằng thu thập oán linh ở xung quanh rồi tập kích vào vầng mây mù ở sau gốc cây. Long Phạm xoay người rồi nói với Lăng Lạc Viêm, “Thứ kia vốn ở thế giới cực lạc, không nên tồn tại ở trên đời, cũng không thể lấy lực lượng của con người để đối phó với nó. Nó tên là Hư, nó đến đây là vì truyền thuyết của Hoan Hỷ thụ vào ngày lễ Cầu Toàn.”

“Chẳng lẽ nó là linh thú ở trong truyền thuyết?” Lăng Lạc Viêm liếc mắt nhìn Hư đang giao đấu với Lam Đằng, đoàn mây đen không ngừng biến hóa, mơ hồ có thể nhìn thấy rõ từ đầu cho đến cuối, Lam Đằng đang thao túng vong hồn để chia rẽ nó.

“Vì để cầu cho được trọn vẹn, muốn có được thần lực mà thần nhân ban ơn, có loại linh thú chuyên thu thập hồn phách của con người, không phải để ăn mà là để tìm một bộ phận thích hợp với mình, nếu không hợp ý thì sẽ phun ra hồn phách đã hấp thu rồi đi tìm cái khác để thế chỗ, nếu phù hợp thì sẽ ăn vào.” Long Phạm nhìn thấy Hư đang cố gắng thoát thân, hần điểm ra một vầng sáng hướng đến nó.

Hư bị đoàn hào quang giữ chặt, Lam Đằng không một chút do dự, từng đợt vong hồn không ngừng liên tục đánh vào Hư. Dị thú bị mây đen bao phủ đang phát ra tiếng hú bị thảm giống như bị kéo căng rồi đột ngột nổ tung. Ngay dưới cây Thi Thể thụ vô cùng quý báu, vô số những quang cầu trong cơ thể của Hư phiêu tán giữa không trung.

“Đó chính là những hồn phách bị nó hấp thu nhưng vẫn chưa kịp phun ra.” Lăng Lạc Viêm nhìn thấy những đoàn quang cầu tung bay trong gió, hấn quay sang phân phó với các trưởng lão, “Những mảnh nhỏ hồn phách này nếu để lâu trong không khí thì nhất định sẽ bị tiêu tán, làm cho chúng trở về vị trí cũ đi.”

“Đáng tiếc cho những người có linh lực, hồn phách một khi bị hấp thu thì linh phách sẽ bị tổn thương, sau này chỉ có thể giống như thường nhân.” Có thể nghe thấy sự thương tiếc trong lời nói của Long Phạm, nhưng ánh mắt đánh giá trên người của Tiểu Niệm Vân lại không hề nhìn thấy nửa điểm thông cảm. Hấn vẫn còn nhớ rõ viên ngọc châu trong ngực của Lạc Viêm, việc này phải xử trí như thế nào thì phải chờ đến khi thiếu niên này tỉnh lại mới có thể quyết định.

Nghe Long Phạm nói như vậy thì ngay lập tức hai chân của Hề Trú trở nên mềm nhũn rồi ngã ngồi xuống đất, “Ý của tể ti đại nhân là linh lực trên người của Tiểu công tử về sau sẽ.....sẽ biến mất?” Từ linh giả trở thành thường nhân, người bên ngoài cho dù ảo não căm hận thì chung quy cứ xem như quay trở về ban đầu, nhưng thiếu niên này mới mười sáu mười bảy tuổi mà lại suy nhược lắm bệnh, phải dựa vào linh lực để duy trì sinh mạng, nếu như vậy thì.....

“Viêm chủ, tể ti đại nhân, tiểu nhân khẩn cầu...” Hề Trú vẫn chưa dứt lời thì bạch y bào nam nhân đã quay đầu lại, y nhẹ nhàng phát phơ trong gió làm lan tỏa hương sen thoang thoảng, ngữ thanh vẫn lãnh đạm, Long Phạm chậm rãi mở miệng, “Làm cho hấn quên đi việc của viên ngọc châu.”

“Chuyện đó là nhất định! Tất nhiên phải như vậy!” Hề Trú liên tục gật đầu, viên ngọc châu tuy không phải là vật trang trọng được linh giả sử dụng trong lễ lập khế, nhưng nó cũng mang ý nghĩa đính ước, là chứng minh hai người có duyên. Viêm chủ lấy viên ngọc châu của Tiểu Niệm Vân, mà mọi người đều biết quan hệ của Viêm chủ và tể ti Long Phạm, nếu muốn bảo mệnh thì vị Tiểu công tử này tất nhiên phải quên đi hàm nghĩa của viên ngọc châu kia.

Lăng Lạc Viêm ở bên cạnh dường như không lắng nghe đoạn đối thoại của Long Phạm và Hề Trú, hấn nghiêng người dựa vào Long Phạm nhưng thân thể lại hơi thoáng lung lay. Ở sau lưng Lăng Lạc Viêm, các trưởng lão chỉ nhìn thấy tông chủ của bọn hấn đang run rẩy dựa vào bạch y bào của tể ti, rồi sau đó lại vang lên một tràng tiếng cười khúc khích dường như đã cố gắng áp chế từ rất lâu, nhưng cuối cùng vẫn phải phì cười ra ngoài.

Chỉ vì một viên ngọc châu không đáng giá mà tể ti của hấn lại dùng vẻ mặt thánh khiết để đi uy hiếp kẻ khác, hay nói chính xác chính là vì lòng dạ ghen tuông của Long Phạm, “Chỉ là một viên ngọc châu mà thôi, Long Phạm.....” Lăng Lạc Viêm nhin không được, hấn nhếch lên khóe miệng, đưa tay dựa trên đầu vai của Long Phạm rồi khẽ sát người vào gần tể ti của hấn, “Ta nói, đứa nhỏ kia vẫn chưa có tỉnh lại, mà ngươi lại nôn nóng tẩy sạch quan hệ giữa ta và hấn?”

Đôi mắt tà khí của Lăng Lạc Viêm mang theo ý cười trêu chọc. Ngay trong tầm mắt của Long Phạm, chỉ cần hấn ngoảnh đầu thì có thể hôn lên bờ môi mềm mại kia, một sợi tóc bạch kim rơi xuống bên trán, đường cong mê người hiển lộ trên khóe miệng.....

“Tốt nhất vẫn cứ nói cho rõ ràng, tông chủ nghĩ thế nào?” Hơi thoáng quay đầu lại, tầm mắt dừng trên đường cong quyến rũ ở ngay khóe miệng của Lăng Lạc Viêm, vẻ mặt của tể ti vẫn bình thản hỏi ý kiến tông chủ. Trầm ổn lạnh nhạt như nước nhưng trong mắt lại hiện lên mấy phần ý cười, khi ý cười hiển lộ trên khóe miệng của hấn thì bờ môi mà hấn đang muốn chạm vào đã ở ngay trước mắt.

“Bản tông chủ nghĩ rằng.....nơi đây không quá thích hợp.....nhưng hình như nhin không được....” Bị hương sen thoang thoảng vờn quanh thân thể, hai bờ môi chạm vào nhau quả thực là đang cảm dỗ hấn thâm nhập vào bên trong. Cánh môi của Long Phạm chỉ là khẽ chạm, nhưng lại nhẹ nhàng khiêu khích chọc ghẹo hấn, làm cho hấn chỉ có thể đưa tay vòng quanh cổ của Long Phạm để hoàn toàn làm sâu thêm nụ hôn.

Dưới tàng cây thi thể quý dị, ở trước mặt Hề Trú, cùng cảnh tượng không hề phù hợp khiến kẻ khác không biết nên dời mắt hay nên cố gắng nhìn rõ hình ảnh ở trước mặt. Các trưởng lão và điều sư đã quen với việc

này nên chỉ lẳng lẳng cúi đầu. Những người vừa được phục hồi hồn phách đang dần dần tỉnh lại thì lập tức bị hình ảnh ở trước mắt khiến cho đầu óc trở nên hồ đồ.

Dưới ánh trăng mờ ảo có hai người đang ôm hôn, tựa như thu hút hết cả ánh trăng đang từ trên cao chiếu xuống, một nam nhân với mái tóc bạch kim mặc hồng sam rực rỡ, vờn quanh hắn là một người mặc bạch y bào, mái tóc đen mượt đang đung đưa trong gió, như là từ cõi thần tiên hạ xuống phạm trần. Mùi hương thoang thoảng không biết từ nơi nào đang phiêu tán trong không gian, vừa khoan thai mà lại xa xăm. Như ở nơi không người, hai thân ảnh đang thân mật ôm hôn, chỉ có tiếng lá cây xào xạc cùng âm thanh tí tách rơi trên mặt đất.....

Là cái gì đang rơi tí tách? Có người vừa tỉnh lại sau khi được khôi phục hồn phách, ngược đầu nhìn lên phía trên.

Một tiếng kêu kinh hoàng vang lên, tiếng hét thảm thiết hoảng sợ vọng khắp tứ phương, cũng làm cho bầu không khí tĩnh mịch chỉ trong khoảnh khắc bị vỡ òa thành một mảnh huyền não hỗn loạn, đám người nhao nhao ngẩng đầu nhìn thấy những thi thể lủng lẳng phủ kín Hoan Hỷ thụ.

“Chẳng lẽ là mộng?” Bên trong đám người đang hỗn loạn, Tiểu Niệm Vân từ dưới đất đứng lên, trừng lớn hai mắt nhìn thẳng trước người, Hề Trú nhìn thấy hắn đứng dậy thì vội vàng cuống quýt đến gần, “Công tử không có việc gì chứ? Có cảm thấy có chỗ nào khó chịu hay không? Hề mỗ phái người đưa người quay về.”

“Từ từ.” Tiểu Niệm Vân đẩy Hề Trú sang một bên, hai mắt vẫn chăm chăm nhìn vào một chỗ, Hề Trú theo tầm mắt của hắn nhìn lại, bên trong đám người đang hỗn loạn bỏ chạy, cây đại thụ xinh đẹp lại làm cho người ta cảm thấy phi thường sợ hãi, ngay cả liếc mắt một cái cũng nhịn không được mà trở nên run rẩy.

“Đừng nhìn về nơi đó,” Hề Trú phái người ngăn cản trước mặt Tiểu Niệm Vân, “Chuyện này không quan hệ đến công tử, Viêm chủ đã sai người giải quyết, chúng ta nên...”

“Quả nhiên không phải nằm mơ.” Tiểu Niệm Vân đẩy ra đám người hầu đang chắn ngay trước mặt, vội vàng đi đến cây Hoan Hỷ thụ mà không người nào dám ngược nhìn. Hề Trú quát to ở sau lưng hắn, nhưng hắn lại bình thản như chưa hề nghe thấy, tựa hồ có một ý niệm nào đó đang ra sức lôi kéo hắn bước đi, thân thể mới khôi phục lão đảo hướng về phía trước.

“Còn không mau ngăn hắn lại!” Hề Trú ra lệnh cho đám người hầu lập tức ngăn cản, hắn gấp đến độ mồ hôi tuôn ra như mưa mùa hạ. Thân thể của vị công tử này vốn rất suy nhược, hắn mới gặp phải kiếp nạn, không biết chính mình đã mất đi linh lực, rồi bây giờ lại giống như bị trúng tà, cứ thẳng tắp đi về hướng cây đại thụ, ngộ nhỡ có chuyện gì lại xảy ra thì e rằng hắn chỉ có thể tự sát ngay tại chỗ.

Đám người hầu nhận lệnh cản lại Tiểu Niệm Vân vẫn còn đang kinh hoàng chưa kịp khôi phục lại, phản ứng tất nhiên chậm hơn một chút, lúc này thiếu niên với thân thể suy nhược đã chạy đến trước cây Hoan Hỷ thụ.

“Là người! Người chính là Viêm chủ?” Sắc mặt thiếu niên có một chút trắng bệch, nhìn chăm chăm vào thân ảnh hồng sam ở trước mắt. Ngoài dự đoán của mọi người, hắn không nhìn vào cây đại thụ đang chất ột núi thi thể, cũng dường như không nhìn thấy Long Phạm đang ở bên cạnh Lăng Lạc Viêm, đôi tay gầy yếu xanh xao đang gắt gao nắm chặt y mệnh của chính mình tựa hồ chỉ như thế thì mới có thể tiếp tục cầm cự.

Hàm trên bị đầu lưới của Long Phạm liếm qua, một cảm giác nhồn nhột khiến hắn cảm thấy run rẩy, Lăng Lạc Viêm thở gấp, đang muốn phản kích thì lại nghe thấy một giọng nói quấy nhiễu ở bên cạnh. Ngữ thanh của thiếu niên ở thời kỳ đang trưởng thành, giọng nói trong trẻo pha lẫn một chút âm thanh khàn khàn. Ánh mắt đang dừng trên người của Lăng Lạc Viêm mãnh liệt đến độ khiến hắn không thể xem nhẹ.

Lưu luyến đời môi, hai người quay sang nhìn thiếu niên không hề sợ hãi cảnh tượng khủng khiếp ở trước mắt, ánh mắt nhìn chăm chú Lăng Lạc Viêm, màu sắc hồng sam đang phản chiếu trong đôi mắt của hắn làm cho đôi mắt dường như cũng bị nhiễm thành một màu đỏ sẫm.

“Tiểu công tử, Tiểu Niệm Vân.” Lăng Lạc Viêm liếc mắt nhìn hắn một cái, có chuyện muốn hỏi hắn, nhưng cũng có một chút không kiên nhẫn khi bị hắn cắt ngang nụ hôn mới vừa rồi. Ánh mắt của Lăng Lạc Viêm rà soát trên thân sắc của Long Phạm rồi liếm môi, sau đó lấy ra viên ngọc châu từ trong lòng ngực.

“Đây là cửa người? Từ nơi nào mà người có được?” Đơn giản rõ ràng, dưới tình huống nụ hôn mới vừa rồi bị cắt ngang, thì hẳn cảm thấy rất khó bảo trì kiên nhẫn, hẳn chỉ muốn biết lai lịch của viên ngọc châu này.

Tiểu Niệm Vân không trả lời nhưng ánh mắt đang nhìn Lăng Lạc Viêm vẫn không hề dịch chuyển, sắc mặt trắng bệch bắt đầu trở nên ửng hồng. Long Phạm không nói một tiếng nào, ánh mắt thản nhiên đảo qua, trong lòng có một chút khó chịu mà người khác có thể đoán được.

“Người chính là Viêm chủ! Ta không nhận lầm có đúng hay không? Người lấy viên ngọc châu của ta?” Về mặt của thiếu niên trở nên kích động giống như Lam Đằng lúc trước tìm được Long Phạm, hay lúc Lâm Sở bị oán linh xâm nhập để khống chế, đem tất cả tâm tư che giấu trong lòng bộc lộ ra bên ngoài, đó là cảm xúc kinh ngạc vui mừng hòa cùng thần sắc sùng bái ngưỡng mộ.

Đối với loại ánh mắt này thì Lăng Lạc Viêm phi thường quen thuộc, từ trước đến nay hẳn luôn bị những ánh mắt như vậy chăm chú vờn quanh, hẳn vẫn còn nhớ rõ nữ nhân ở trên thế giới kia đã dùng cái chết để uy hiếp hẳn phải chấp nhận nàng, nàng cũng có loại ánh mắt này, sau đó lại vì hẳn mà tự sát, rồi dẫn đến tỷ tỷ của nàng dùng bom để trả thù, lúc ấy Long Phạm cũng ở đó.

Cầm trong tay viên ngọc châu, Lăng Lạc Viêm nhìn sang Long Phạm, nếu sớm biết như vậy thì hẳn đã để cho Lâm Sở đi lấy viên ngọc châu này, bây giờ dường như đang gặp phải chuyện phiền toái, tế ti của hẳn chắc chắn sẽ nổi giận.

“Đáng tiếc Lạc Viêm lại quên lời của ta.” Long Phạm chậm rãi nở một nụ cười với Lăng Lạc Viêm, ánh mắt không lạnh không nhạt hướng sang thiếu niên đang đứng ở bên cạnh nhìn lại.

Thân thể của Tiểu Niệm Vân vốn suy nhược, lúc trước nhìn thấy thân ảnh hồng y thì vẫn hoài nghi chính mang đang nằm mơ, nhưng lúc này lại kinh ngạc vui mừng, vì quá xúc động mà không thể tiếp tục cầm cự, hẳn xụi lơ nghiêng người về phía trước rồi ngã vào lòng của Lăng Lạc Viêm.

181. Quyển 4: Chương 181: Si Mê

Ở cách đó không xa, Hề Trú nhìn thấy Tiểu Niệm Vân không phải hướng về phía thi thể thụ thì liền nhẹ nhõm thở ra, nhưng các trưởng lão và điều sư lại có một dự cảm không tốt, thiếu niên kia đang nằm ở trong lòng của tông chủ. Trải qua một đoạn thời gian, nếu không biết tâm tư của tế ti thì bọn hẳn sống cũng uống phí mấy trăm năm.

Đôi mắt thanh lam nhợt nhạt khẽ lướt trên người của Tiểu Niệm Vân, ngoài dự đoán của mọi người, tế ti không hề có bất cứ hành động nào khác. Hương sen thoang thoảng mờ ảo như lúc trước, tế ti Long Phạm chỉ nâng tay lên rồi để cho Nham Kiều tiếp nhận người.

Mới một khắc trước còn quyết tuyệt không cho hẳn có bất cứ dính dáng gì đến Tiểu Niệm Vân, lúc này lại bình tĩnh giống như vô sự. Lăng Lạc Viêm nhìn về mặt của Long Phạm nhưng không đoán ra đến tột cùng đang suy nghĩ điều gì. Vị tế ti này của hẳn bề ngoài rất tao nhã thoát tục nhưng thật ra lại thập phần hẹp hòi, lúc này Long Phạm quả nhiên không hề bận tâm đến việc hẳn vừa mới ôm thiếu niên kia?

Vẫn còn đang cảm thấy kỳ lạ, không đợi hẳn mở miệng thì bên hông bỗng nhiên căng thẳng, vừa mới tỉnh ngộ thì đã bị Long Phạm kéo bay lên giữa không trung, lực đạo đang ghì chặt ngay bên hông của hẳn lại hoàn toàn không tương xứng với ý cười ở trên môi. Bạch y bào tung bay trong gió như đang lướt trắng mà đi, những người ở bên dưới chỉ có thể ngẩn ngơ nhìn tế ti của bọn hẳn đang đỡ lấy tông chủ bay lên bầu trời.

Tốc độ của tường thiên thuật không phải người khác có thể đuổi kịp, cũng không có người nào đuổi theo, các trưởng lão và điều sư đều bị bỏ lại. Đám hạ nhân của Hề Trú vẫn gốc lẳng đứng tại chỗ, không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

“Còn không mau đưa người tiếp nhận.” Nham Kiều nóng nảy nhìn thoáng qua thiếu niên ở trên tay rồi ném cho Hề Trú.

“Đây là.....” Hề Trú không hiểu rõ, liên tiếp đủ chuyện ngoài ý muốn xảy ra làm cho hẳn không kịp phản ứng.

Hắn vẫn còn chưa biết phải làm sao để xử lý cây Hoan Hỷ thụ bị thi thể lấp đầy, trong khi Viêm chủ và tể ti đại nhân lại cứ như vậy mà lộ khai.

Lâm Sở cười khổ rồi giải thích với hắn, “Bất luận vị Tiểu công tử này có thân phận như thế nào, muốn tông chủ hoặc tể ti ra tay cứu giúp thì e rằng rất khó khăn. Hề thành chủ cũng đã nhìn thấy tình cảnh mới vừa rồi, vị công tử này dường như đối với Viêm chủ có...”

Dường như có cái gì thì hắn không nói tiếp nhưng mọi người đều có thể nhìn ra. Tiểu Niệm Vân như vậy lại làm cho hắn nhớ lại lúc trước khi hắn bị oán linh nhập thể.

Hề Trú nghe Lâm Sở nói như thế liền lập tức trở nên khẩn trương, “Tiểu công tử ngày thường quả thật rất thích nghe người ta kể chuyện thể sự, xem ra hắn thập phần ngưỡng mộ Viêm chủ, nhưng hắn chỉ là một đứa nhỏ không hơn không kém, chẳng lẽ ngay cả hắn mà tể ti cũng không thể khoan dung?” Dưới mắt Hề Trú thì Tiểu Niệm Vân bất quá chỉ là một tiểu công tử được sủng ái, cần bản làm sao có thể uy hiếp được chuyện gì.

“Đó là điều mà người khác không được hy vọng xa vời.” Hy vọng xa vời điều gì thì Lâm Sở không nói rõ, ánh mắt nhìn ra ở phía xa xa, thân ảnh ở trong bóng đêm đã sớm biến mất, nhưng dường như Lâm Sở vẫn có thể nhìn thấy một đôi thân ảnh ở nơi đó.

“Nói như vậy chẳng lẽ tể ti đại nhân không hài lòng?” Hề Trú hết lần này đến lần khác muốn xác nhận, hắn thật sự nhìn không ra suy nghĩ ở trong lòng của tể ti. Tể ti Long Phạm với một thân y bào thuần bạch cùng thần sắc lạnh nhạt, giống như ngoại trừ Viêm chủ thì bất luận kẻ nào cũng không thể dễ dàng tiếp cận.

“Chuyện này còn phải hỏi.” Nham Kiêu tức giận trả lời, đối với người bên ngoài thì hỉ nộ của tể ti rất khó phân biệt, nhưng mỗi lần nhìn thấy thì sẽ có người gặp chuyện không may, lúc này chỉ có thể xem Tiểu Niệm Vân có vận khí tốt hay không.

Lời nói của Lâm Sở và Nham Kiêu làm cho Hề Trú bắt đầu trở nên lo lắng, bất quá trong mắt hắn, so với tánh mạng thì viên ngọc châu duyên phận kia chẳng có gì đáng quan trọng, Tiểu công tử hiển nhiên có thể hiểu rõ việc này. Chỉ cần khuyến bảo, nhắc nhở Tiểu công tử xem như chưa có chuyện gì xảy ra là được.

Cái gọi là ngọc châu chính là một vật hình cầu mà mọi người thường đem theo trong người, đa số là những viên ngọc châu quý báu. Ở lễ Cầu Toàn, mọi người sẽ ném nó lên Hoan Hỷ thụ để cầu lương duyên, nếu người nào trong tâm đã sớm có đối tượng mà mình yêu thích thì đến ngày hội sẽ đến dưới tàng cây chờ đợi, khi thấy ngọc châu của đối phương thì sẽ lấy xuống.

Nếu chỉ là vì náo nhiệt thì cũng có người tùy tâm mà hái xuống, nếu chủ nhân của viên ngọc châu ý hợp tâm đầu với mình thì sẽ tiếp tục, cũng có người chỉ vì một đêm vui vẻ rồi sau đó không còn quan hệ với nhau. Có thể nói, ngọc châu là một vật se duyên.

Ở buổi tiệc lúc trước, Hề Trú đang nói đến tập tục này, vẫn chưa nói xong thì bị cắt ngang, Lăng Lạc Viêm cũng không biết rõ ràng, sau đó lại xem nhẹ lời nói của Long Phạm, trong lúc bất cẩn đã hái xuống viên ngọc châu kia.

Những viên ngọc châu có chứa linh lực đều bị con linh thú nuốt lấy nhưng lại vừa khớp còn sót một viên của Tiểu Niệm Vân, muốn nói là trùng hợp thì quả thật vừa khéo, cũng vì sự trùng hợp này mà có người rất mất hứng.

“Tể ti đang làm cái gì?” Lăng Lạc Viêm nhìn thấy Long Phạm dẫn hắn quay trở về phòng, bắt đầu giúp hắn thoát hạ ngoại y, hắn hỏi Long Phạm một cách đầy hứng thú.

Động tác trên tay của Long Phạm vẫn không dừng lại, tiếp tục cởi bỏ ngoại bào của Lăng Lạc Viêm, đem hồng sam thoát hạ, ngữ thanh bình thản trả lời, “Đang giúp tông chủ thay y phục, đừng vào đồ vật dơ bẩn thì phải thay cho sạch sẽ.”

“Còn tưởng rằng người không quan tâm, hôm nay xem ra vận khí của Tiểu Niệm Vân cũng không tồi.” Đầu ngón tay trêu chọc khiêu khích trên khuôn mặt của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm khẽ cười, thần sắc tràn đầy tà khí. Hắn còn tưởng rằng Long Phạm quả thật không quan tâm, nhưng không ngờ vẫn là như vậy. Ngoại y của hắn chẳng qua chỉ bị chạm một chút khi Tiểu Niệm Vân ngã vào người của hắn mà thôi.

“Vận khí của hần không tồi? Lạc Viêm nên chờ thêm một chút rồi hần quyết định nói những lời đó.” Cầm lấy tay của Lăng Lạc Viêm rồi hôn lên, Long Phạm ném đi hồng sam của hần xuống đất.

Đưa tay vờn quanh Lăng Lạc Viêm ở trước người, nụ cười trên mặt không còn vẻ thánh khiết trầm ẩn vẫn thường hiển lộ trước mắt kẻ khác, thần sắc thản nhiên trở nên âm u quỷ bí, “Người có chuyện muốn hỏi hần về viên ngọc châu kia?”

“Bởi vì ta có chuyện muốn hỏi hần nên người mới tạm thời buông tha cho hần? Dù sao thì tể ti đại nhân sẽ không thực sự hẹp hòi như vậy chứ?” Lăng Lạc Viêm biết rõ đáp án nhưng vẫn cố hỏi, lộ ra vẻ mặt trêu chọc, hần khẽ sát vào người Long Phạm rồi cố nhịn cười mà lắc đầu, “Biểu tình như vậy tốt nhất vẫn không nên để cho tộc nhân nhìn thấy.”

Biểu tình như thế nào? Long Phạm không thèm để ý, hần chỉ biết hần không thích nhìn thấy Lạc Viêm bị người khác chạm vào, bất luận là kẻ nào cũng không được.

Đôi mắt này, nụ cười này, bất luận là đầu ngón tay hay mỗi một sợi tóc, từng phân từng tấc chỉ có hần mới có thể chạm vào, cho dù là vật y bào cũng không được. “Ta quả thật nhỏ mọn ích kỷ, lòng dạ hẹp hòi, Lạc Viêm không phải đã sớm biết hay sao? Nếu không đưa người rời đi, mà ở lại nơi đó thì ta không cam đoan hần còn có thể trả lời vấn đề của người hay không.”

Ngữ thanh mang theo ý cười, Long Phạm chậm rãi trả lời. Về ngoài tao nhã thoát tục lại ẩn chứa một sự đồ kỵ kinh người. Trong đôi mắt thâm thúy như mặt nước hồ lại trở nên sâu lắng như đại dương vô tận, khi nâng mắt lên chỉ còn lại thần sắc lạnh lùng bí ẩn.

Đó là sự độc chiếm mãnh liệt. Đã khá quen với những cơn ghen tuông của Long Phạm, nhưng dạo gần đây Lăng Lạc Viêm cảm thấy vị tể ti này của hần càng ngày càng mất đi lực tự chủ, trong khi tính độc chiếm dần dần có xu hướng đang tăng cao.

“Người trông chừng ta sát sao như vậy, chẳng lẽ còn lo lắng ta đi trêu chọc người khác?” Từ khi thân phận của Long Phạm bị vạch trần, sau một hồi chiến tranh lạnh thì tể ti của hần dường như càng lúc càng không thể khoan dung ánh mắt chăm chú của người khác dành cho hần. Sau khi Long Phạm khôi phục tất cả lực lượng và trí nhớ thì hần vẫn lo lắng không biết sự thay đổi này có khiến tình cảm của Long Phạm dành cho hần bị phai nhạt một chút nào hay không. Nhưng hoàn toàn ngược lại, dường như càng ngày càng thêm mãnh liệt.

“Hà tất phải đi trêu chọc, tông chủ của ta chỉ cần đứng trước mặt kẻ khác thì sẽ dẫn đến vô số ánh mắt dừng ở trên người.” Hơi thoáng oán giận, lại có một chút phiền não, thần sắc thản nhiên trầm tĩnh dần dần biến mất. Tể ti Long Phạm nhướn mi rồi lấy ra một bộ hồng y mới toanh, không biết là đang cười hay là đang thờ dài, giúp Lăng Lạc Viêm xuyên y, Long Phạm cúi người thắt lại đai lưng ở bên hông của Lăng Lạc Viêm.

Nhìn thấy Long Phạm không vui mà mất đi bình tĩnh như thế, Lăng Lạc Viêm phì cười, “Không phải là người đã sớm biết sẽ có ngày hôm nay, hiện giờ oán giận thì đã muộn rồi. Bất quá chỉ là một đứa nhỏ, hần vẫn còn có giá trị để lợi dụng. Dạo này tể ti đại nhân của ta ăn dấm chua hơi nhiều.”

Kéo lấy đôi tay của Long Phạm vờn quanh ở sau lưng của hần, trong mắt tràn đầy vẻ mỉa mai, “Lại đây, để bản tông chủ bồi thường cho người.” Ái muội nói nhỏ, nâng lên bờ môi vẫn còn lưu lại dấu vết của nụ hôn vừa bị cắt ngang lúc này.

“Bồi thường như vậy vẫn không đủ,” Ngón tay của Long Phạm lướt trên cánh môi của Lăng Lạc Viêm, ánh mắt dán chặt trên sự mềm mại ở dưới ngón tay, “Lạc Viêm, ta phải làm sao đây.....Thân là tể ti, ta không muốn nhìn thấy tông chủ của ta được tộc nhân tôn sùng. Đi theo bên cạnh, ta không thể cho phép người khác gần người. Mặc dù biết hần có giá trị lợi dụng nhưng lại suýt nữa đã ra tay giết hần. Thân là tể ti nhưng ta thấy mình dường như không xứng đáng với chức trách. Lúc trước nếu không rời đi thì thiếu niên kia nhất định sẽ bị hôn phi phách tán. Người nên biết, ta không màng đến sinh tử của kẻ khác.....”

“Giờ khắc này nghĩ đến ánh mắt của thiếu niên kia nhìn người thì ta liền hối hận lúc trước vì sao lại dẫn người rời đi. Cho dù biết người muốn lợi dụng hần để tra hỏi lai lịch của viên ngọc châu nhưng ta vẫn muốn giết hần.” Hơi thoáng mỉm cười, ngữ thanh cực kỳ chậm rãi, lời nói dường như mang theo một sự tiếc nuối nào đó dành cho sinh linh bị tiêu tán trong tay của mình. Đối với sinh linh bị chính hần hủy diệt thì tể ti Long Phạm luôn lộ ra vẻ mặt từ bi trầm ẩn của một vị thần nhân.

Hủy đi những gì khiến hấn cảm thấy khó chịu, không cho những người đó tiếp tục chịu đựng đau khổ trên thế gian này, đó gọi là ban thưởng một cái chết khoan hồng.

Lời nói mang theo hương sen phiêu tán khắp gian phòng, không có một chút sát ý, nụ cười vừa ôn hòa tao nhã vừa vô hạn thâm tình cùng sự độc chiếm gần như điên cuồng.

Lời này chính là tiếng lòng của Long Phạm, hấn cảm thán vì ngay cả một đứa nhỏ không có một chút uy hiếp mà hấn cũng không thể khoan dung. Đối với hấn mà nói, thân phận tể ti dường như đã trở nên vô nghĩa, hấn không còn cách nào để tiếp tục kiểm soát đại cục, hấn chỉ có thể bị thân ảnh đỏ rực ở trước mặt giam hãm cũng như tác động đến tâm tư của hấn.

Lăng Lạc Viêm dường như đang nghe được từng nhịp đập đang nảy lên trong lồng ngực. Mỗi một câu của Long Phạm đều khiến tim của hấn trở nên phập phồng. Có lẽ nhớ đến những việc trong một ngàn năm trước đã làm cho Long Phạm quả thật thay đổi, ký ức một ngàn năm cùng những tháng ngày tịch mịch, chẳng qua quá khứ của Long Phạm chỉ thể hiện một nửa bản chất, hiện giờ mới là hoàn chỉnh.

Một Long Phạm hoàn chỉnh sẽ tràn đầy tình ý đối với hấn, dưới bề ngoài lạnh nhạt hờ hững là một tình yêu mãnh liệt đến mức có thể khiến người ta cảm thấy ngọt ngào. Nhưng tình cảm như vậy lại chính là điều mà hấn cần. Hấn muốn một Long Phạm như thế, một Long Phạm chỉ dành tất cả tình cảm ột mình hấn, vì hấn mà mất đi bình tĩnh, vì hấn mà trở nên thất khống.

Trừ phi không cần. Nếu đã muốn, thì phải muốn toàn bộ, tất cả, hết thảy.

Nâng lên đôi mắt mị sắc như hỏa, Lăng Lạc Viêm đưa lưỡi liếm qua đầu ngón tay của Long Phạm, sau đó hấn hỏi một cách thờ ơ, “Người muốn giết hấn? Bởi vì hấn nhìn ta, chạm vào y phục của ta như vậy?”

“Tông chủ có chấp thuận?” Đầu ngón tay dần dần đi vào bên trong khoang miệng ẩm ướt mềm mại. Bạch y bào tể ti có dung mạo như thần linh, nhưng lại ẩn chứa tâm tư của ma quỷ nhẹ nhàng đặt câu hỏi. Nụ cười nhàn nhạt ung dung cùng mái tóc đen mượt và bạch y bào không nhiễm bụi trần như toát lên một sự căm dỗ đầy khiêu khích ái muội.

Ngón tay thon dài bên trong khuôn miệng ẩm ướt, âm thanh của tiếng nước bọt tràn đầy tình sắc kiều diễm. Trong miệng ngậm lấy ngón tay của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm đưa lưỡi cuốn lấy rồi nhẹ nhàng khê cắn, ngón tay rời khỏi khoang miệng mang theo chất dịch kéo đến bên môi. Lăng Lạc Viêm nhìn vào đôi mắt của Long Phạm, hấn dừng dừng nhún vai, “Vì sao lại không chấp thuận, sinh tử của hấn không quan hệ đến ta. Nếu hấn làm ra chuyện gì khiến tể ti của ta không vui thì chỉ có thể trách hấn tự rước họa vào thân.”

Thiếu chút nữa đã quên, cho dù là một đứa nhỏ thì cũng không nhất định là người vô tội. Cho dù vô tội nhưng nếu thực sự phạm sai lầm thì cũng phải bị trừng phạt. Chẳng qua là do tể ti của hấn động thủ thì so với người bên ngoài nghiêm khắc hơn một chút mà thôi

Trong đôi mắt đa tình hiện lên thần sắc lạnh lùng tàn nhẫn, ánh mắt như mị hỏa thiêu đốt, nhưng tùy thời lại lộ ra sự lạnh lẽo buốt giá. Đây không phải là lần đầu tiên Lăng Lạc Viêm xem thường sinh tử của người khác. Đối mặt với Lăng Lạc Viêm như vậy thì cho đến bây giờ Long Phạm không thể nào kháng cự.

Hôn lên đôi môi mỏng nhạt ẩm ướt ở trước mặt, tâm tư cảm thấy hài lòng, bạch y bào tể ti nở một nụ cười ôn hòa khiến kẻ khác an tâm, nhưng bên dưới ý cười âm u chính là sự độc chiếm và thỏa mãn vì được đền bù như ý nguyện.

Đối với hấn mà nói, giết đi một sinh linh thì bất quá chỉ giống như nâng lên một ngón tay. Nếu Tiểu Niệm Vân còn dùng ánh mắt đó nhìn Lạc Viêm một lần nữa thì chắc chắn thiếu niên kia sẽ biến mất khỏi thế gian này.

Nhưng xem ra, vị Tiểu công tử chưa hấn sẽ biết lựa chọn giữa tánh mạng và viên ngọc châu thì cái nào mới là quan trọng.....

Đến ngày thứ hai, bên trong phủ đệ của Hề thành chủ, đối diện với biệt viện của Xích Diêm tộc là một gian phòng được bài biện lịch sự tao nhã, thiếu niên đột nhiên bật dậy từ trên giường.

“Viêm chủ ở nơi nào? Ta không có nằm mơ, ta thật sự nhìn thấy hấn!” Khuôn mặt thanh tú yêu kiều có hơi chút tái nhợt, thân thể gầy yếu đang ngồi ở trên giường, đôi mắt lại sở hữu một thần sắc tiêu sái của

nam nhi, nếu không phải vì bệnh mà cảm thấy Tiểu Niệm Vân có vẻ hơi ít tuổi thì ắt hẳn cũng là một công tử thanh lịch tao nhã trong mắt của người khác.

Hề Trú thủy chung ở bên cạnh đang lo lắng chờ đợi, hẳn vẫn không dám sai người đi thông báo cho vị Tiểu đại nhân của Trầm Hậu tộc, lúc này nhìn thấy Tiểu Niệm Vân tỉnh lại thì không ngừng vui mừng, rồi nghe thấy Tiểu Niệm Vân vừa thức tỉnh thì ngay lập tức lại hỏi về Viêm chủ, trong lòng nhất thời trở nên hồi hộp.

Hắn vẫn đang hối hận không sớm báo với Viêm chủ về tầm quan trọng của viên ngọc châu đối với dân chúng ở nơi đây. Ngày hội này tuy là một dịp ăn mừng náo nhiệt nhưng cũng có nghi thức dân gian được truyền từ xưa cho đến nay. Trừ phi cả hai bên đều không tin vào tướng số, còn nếu không thì viên ngọc châu sẽ được xem là chứng cứ, cho dù không liên lụy với nhau nhưng hai bên vẫn có quan hệ gần hơn so với những người khác một chút.

Ngoại trừ gắn kết nhân duyên, có người cũng kết bái thành tỷ muội huynh đệ. Nhưng theo thái độ của Tiểu công tử đối với Viêm chủ thì căn bản thuộc về tình cảm ngưỡng mộ.

Sùng bái ngưỡng mộ cũng không có gì là sai, sai chính là đã chọn lầm người, mà chọn lầm người cũng không sao, chẳng qua hắn lại chọn thời điểm không thích hợp mà biểu lộ ra ngoài. Nếu chọc giận tể ti đại nhân thì tánh mạng của hắn sẽ khó bảo toàn, còn liên lụy đến Hề Trú bị Tiểu đại nhân của Trầm Hậu tộc oán hận.

Hề Trú nghe hắn hỏi xong thì không dám thành thật trả lời, “Viêm chủ và tể ti đại nhân tất nhiên không ở đây, các đại nhân của Xích Diêm tộc ở một gian khác trong phủ đệ. Công tử nếu đã nghỉ ngơi đầy đủ thì không bằng chúng ta thỉnh đại phu đến xem thử, hình như....nghe nói linh lực trên người của người đã bị....mất.” Ngập ngừng nói ra khỏi miệng, Hề Trú chờ hắn nổi giận, không ngờ Tiểu Niệm Vân chỉ gật đầu, quả thật không hề để ý mà lại lộ ra sắc mặt vui mừng, “Ta nhớ rõ Viêm chủ lấy viên ngọc châu của ta có đúng hay không? Ta nghe trong tộc kể chuyện về Viêm chủ, chỉ cần có hắn thì ta sẽ vô sự.”

Từ lúc còn nhỏ, thân thể vốn yếu ớt, suốt ngày nằm trên giường bệnh, hắn chỉ biết đến thế gian ở bên ngoài từ trong miệng của những người khác. Tể ti Long Phạm được thế nhân kính sợ, thanh cao thánh khiết như thần nhân nhưng hắn không cảm thấy kính nể, chỉ có Viêm chủ có thể sử dụng tể ti Long Phạm mới là người mà hắn tôn sùng ngưỡng mộ.

“Viêm chủ thật sự giống như lời đồn đãi....” Tiểu Niệm Vân nhớ lại cảnh tượng như thể một giấc mơ, ngữ thanh tràn đầy si mê.

Ngay gốc cây đại thụ phủ kín thi thể, dưới ánh trăng mờ ảo, một thân hồng y, mái tóc bạch kim lấp lánh mà ánh trăng rực rỡ không thể sánh bằng. Đó là Viêm chủ ở trong trí tưởng tượng của hắn, thậm chí so với hắn đã suy nghĩ thì càng thêm chói mắt. Trong bóng đêm, dưới những ngọn hoa đăng lung linh nổi bật một đôi mắt thâm tình mị hoặc, có chút lãnh đạm ngạo nghễ, hồng sam tung bay trong gió.....

Nhìn Tiểu Niệm Vân ở bên cạnh, Hề Trú không khỏi cảm thấy vô cùng lo sợ. Hắn vốn nghĩ rằng vị Tiểu công tử này có thể quên đi viên ngọc châu, chỉ cầu cho thân mình khỏi bệnh, nhưng lúc này Tiểu Niệm Vân lại bị mê muội, mê muội Viêm chủ, cho dù có chết thì hắn cũng sẽ không buông tha cho ý nghĩa tượng trưng của viên ngọc châu.

“Theo như lời đồn thì bản tông chủ là người thế nào?” Xa xa truyền đến tiếng bước chân, ngữ thanh trong lời nói tràn đầy hứng thú, dường như còn có chút giễu cợt.

Hề Trú vừa mừng lại vừa hoảng, Tiểu Niệm Vân ở trên giường giống như vừa tỉnh lại từ một giấc mộng, khuôn mặt tràn đầy chờ mong, ánh mắt sùng bái cùng si mê ái mộ nhìn ra trước cửa phòng, tim của hắn đập dồn dập cho đến khi thân ảnh hồng sam xuất hiện ngay trước cửa.

Y phục đồ rực nhưng kiểu dáng lại khác biệt so với hôm qua, bên cạnh hắn là tể ti mặc bạch y bào. Hai người cùng nhau bước đến, một người đi trước, một người theo sau. Không biết như thế nào nhưng dường như mỗi bước chân của hai người đều mang theo một tiết tấu và luật điệu nhịp nhàng. Một người đi đến, người còn lại liền theo sau, tựa hồ như đang bảo hộ, tuyên cáo sự chiếm hữu.

Tình cảm ẩn ý, hai người cùng nhau bước vào cửa. Tiểu Niệm Vân có thể cảm giác được một bầu không khí bất đồng so với những kẻ khác đang chuyển động xung quanh hai người. Ít khi xuất môn, hắn dùng cảm

giác để phán định hết thấy mọi sự việc ở trên đời, vì vậy khi so với thường nhân thì hắn càng đặc biệt nhạy cảm đối với quan hệ giữa người và người.

“Viêm chủ....” Về kích động bị che giấu xuống đáy mắt, Tiểu Niệm Vân khẽ gọi một tiếng, hắn biết bệnh của hắn có thể khiến người khác muốn bảo hộ và thông cảm.

182. Quyển 4: Chương 182: Công Tử Niệm Vân

Mười sáu tuổi đã gần trưởng thành nhưng Tiểu Niệm Vân xem ra vẫn còn là bộ dáng của một thiếu niên. Bệnh tật làm cho hắn có vẻ gầy yếu, sắc mặt tái nhợt, giọng nói mỏng manh, dường như có một loại khí thế cao quý.

Chỉ liếc mắt một cái thì Lăng Lạc Viêm liền nhận ra tâm tư của Tiểu Niệm Vân. Không đến gần, hắn đứng cách đó không xa rồi mỉm cười nói với Tiểu Niệm Vân, “Theo lời đồn thì bản tông chủ như thế nào, người nhìn thấy lại như thế nào?”

Vừa cười vừa hỏi, dáng điệu phong lưu tiêu sái, Tiểu Niệm Vân ngẩng đầu nhìn nhìn lên, trên mặt trở nên đỏ ửng, cố gắng trấn định đáp lại, “Viêm chủ so với lời đồn càng làm cho người ta khâm phục, nghe Hề thành chủ kể lại rằng Viêm chủ đã cứu ta.”

Hạ lệnh chính là Long Phạm, ra tay là Lam Đăng, nhưng đến miệng Tiểu Niệm Vân thì lại thành hắn đã cứu y. Lăng Lạc Viêm nhíu mi, cũng không phản bác, hắn vẫn còn muốn hỏi về viên ngọc châu không rõ lai lịch của Tiểu Niệm Vân

“Nếu người nói rằng bản tông chủ đã cứu người thì ta đây muốn hỏi một chút, người tính dùng cái gì để báo đáp?” Khóe miệng khẽ nhếch, vô ý lộ ra vẻ thâm tình mỉa mai hoặc, những lời này không biết ẩn chứa bao nhiêu hàm nghĩa.

Bị Lăng Lạc Viêm dùng ánh mắt như thế liếc qua, lại liên tưởng đến ý tứ trong lời nói thì ai có thể kháng cự được. Tiểu Niệm Vân cúi đầu, trong lúc nhất thời không thể nói nên lời, khuôn mặt tái nhợt hiện lên một màu đỏ ửng như bị hỏa thiêu.

Ngữ thanh cười đùa, hỏi một cách tùy ý làm cho bầu không khí trong phòng đột nhiên trở nên ái muội. Đứng ở bên cạnh, Hề Trú cảm thấy vô cùng kinh ngạc, tể ti đại nhân lại không hề có phản ứng đối với lời này của Viêm chủ. Hắn khẽ liếc trộm một cái, quả nhiên nhìn thấy dưới lớp hồng sam có một bàn tay đang đặt ngay thắt lưng, không biết làm cái gì mà lại khiến nam nhân mặc hồng sam khẽ nhíu mi.

Lúc trước khóe miệng vẫn còn hiện lên ý cười thì bây giờ đã trở nên cứng đờ. Lăng Lạc Viêm không cần quay đầu lại cũng biết lời nói của hắn đã làm cho Long Phạm khó chịu. Bàn tay ở bên hông bắt đầu siết chặt lực đạo, một bàn tay khác của Long Phạm lại du di ở phía sau mông của hắn. Trong lúc này, Hề Trú và đám người hầu đang ở xung quanh, Long Phạm dùng bạch y bào để che giấu hành động nhắc nhở mà không người nào nhìn thấy.

Nhắc nhở hắn không được quá phận trêu chọc Tiểu Niệm Vân.

Bàn tay ấn vào mông của Lăng Lạc Viêm, một thân thuần bạch, nam nhân có khuôn mặt thánh khiết vẫn bình thản vô sự, lẳng lặng đứng ở sau lưng hắn, ánh mắt cố định không hề thay đổi, bàn tay đang tăng thêm lực đạo du di ở bên ngoài hồng sam, đầu ngón tay dường như có thể xuyên thấu qua mấy lớp y phục để hướng vào bên trong, Lăng Lạc Viêm trở nên căng thẳng, không khỏi ho nhẹ một tiếng.

Tiểu Niệm Vân đang cúi đầu, vẻ mặt vẫn còn đỏ ửng, nghe được âm thanh thì lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thấy sắc mặt của Lăng Lạc Viêm có chút kỳ lạ, hắn hỏi một cách quan tâm, “Viêm chủ làm sao vậy?”

“Không có việc gì, chỉ là muốn đến đây để hỏi người về lai lịch của viên ngọc châu, cứ xem như là đền ơn cho ta.” Trả lời Tiểu Niệm Vân nhưng Lăng Lạc Viêm lại quay đầu về phía sau rồi liếc mắt một cái, ý tứ trong mắt chính là cảnh cáo.

Hắn không muốn ở đây phô diễn trước mắt mọi người, tể ti của hắn có lẽ không thèm để ý đến hình tượng của mình nhưng lúc này hắn không thể để cho Tiểu Niệm Vân suy đoán linh tinh. Hắn cố ý trêu chọc là

muốn sớm hỏi ra lai lịch của viên ngọc châu, Long Phạm hiển nhiên biết rõ nhưng lại chọn ngay lúc này để bày tỏ bất mãn.

“Viên ngọc châu đó đại biểu cho điều gì thì ắt hẳn Viêm chủ cũng biết.” Giống như sự kích động mới vừa rồi vẫn chưa từng xuất hiện, Tiểu Niệm Vân nói ra lời này với bộ dáng của một vị công tử thế gia, không trực tiếp trả lời mà lại hỏi như vậy.

Một tiếng ho nhẹ vang lên kèm theo âm thanh va chạm của y phục, vẫn chưa có người nào phát hiện sự cổ quái trong đó, nhưng Tiểu Niệm Vân có thể cảm giác được bầu không khí giữa Viêm chủ và vị tể ti kia, đó chính là tình dục ái muội thuộc về những người đã trưởng thành.

Hơi hạ mắt xuống, nói xong câu này thì Tiểu Niệm Vân không tiếp tục lên tiếng.

Lăng Lạc Viêm vẫn chưa có phản ứng thì Hề Trú đã nhảy dựng lên, “Công tử, Tiểu đại nhân muốn ta phải hảo hảo chiếu cố người, Hề mỗ không làm được, hiện giờ Viêm chủ cứu người, rồi muốn hỏi lai lịch của viên ngọc châu kia, cơ hội hôm nay thật sự là hiếm thấy.”

Viêm chủ muốn một vật trên người của Tiểu Niệm Vân quả là một chuyện hiếm có, bắt lấy cơ hội cầu hai vị này giúp đỡ, không chừng còn có thể chữa khỏi bệnh tật ở trên người, lấy lại được linh lực, như vậy chuyện xấu lại trở thành chuyện tốt, hẳn ở trong thành này cũng có thể bình an vô sự.

Chủ ý của Hề Trú là hảo tâm, hàm nghĩa trong lời nói cũng rất rõ ràng, nhưng có người không cảm kích. Tiểu Niệm Vân cúi đầu, lờ đi lời nói của Hề Trú, một lòng chờ đợi Lăng Lạc Viêm trả lời.

Đáng tiếc tâm tư của hồng y Viêm chủ lại không ở trên người của Tiểu Niệm Vân, tất cả suy nghĩ của hắn đều bị tể ti ở sau lưng chiếm đoạt. Ánh mắt cảnh cáo lúc trước đối với Long Phạm không có nửa điểm tác dụng, động tác của bàn tay ở phía sau thậm chí càng trở nên kịch liệt.

“Tể ti, giao viên ngọc châu cho ta.” Lăng Lạc Viêm quay đầu, nâng tay lên trước mặt Long Phạm rồi truyền đi một ánh mắt ám chỉ.

Những vật xinh đẹp quan trọng phải được bảo quản kỹ lưỡng. Lần trước, khi nói xong với Lăng Lạc Viêm thì Long Phạm không muốn đồ vật thuộc về người khác nằm trong ngực của Lăng Lạc Viêm, vì vậy mà hắn thay Lạc Viêm cất giữ.

Lúc này bàn tay đang đặt ở phía sau của Lăng Lạc Viêm rốt cục cũng dời đi, biểu tình lạnh nhạt như thể chưa từng xảy ra chuyện gì, tể ti Long Phạm vẫn là bộ dáng thanh cao trong mắt của tất cả mọi người. Không biết Long Phạm lấy từ đâu ra viên ngọc châu đặt trước mặt Lăng Lạc Viêm, tựa hồ người mới vừa rồi cố ý làm ra việc đó đối với Lăng Lạc Viêm cũng không phải là hắn.

Lăng Lạc Viêm tiếp nhận, khóe môi mỏng nhạt nhếch lên một nụ cười tà khí. Đối với hành vi của Long Phạm như thế, nếu hắn không hỏi báo thì không phải là hắn.

Nghiêng người hôn lên môi của Long Phạm, phương thức trừng phạt như thế đối với tể ti của hắn mà nói là cầu cũng không được. Hai người hôn nhau như ở chỗ không người, giống như đám người ở xung quanh cùng Tiểu Niệm Vân đang ngồi trên giường và Hề Trú ở bên cạnh đều không tồn tại.

Chờ hắn buông Long Phạm ra, nâng viên ngọc châu ở trong tay hướng đến bên giường nhìn lại thì đã thấy thiếu niên không giống như Hề Trú đang lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, mà dường như thủy chung vẫn nhìn hắn hôn môi Long Phạm, trong ánh mắt của Tiểu Niệm Vân hiện lên một sự bi ai chua xót, “Viêm chủ muốn cho ta biết cho dù ngươi lấy đi viên ngọc châu thì cũng không có ý tứ gì khác, có đúng hay không?”

“Niệm Vân muốn như thế nào?” Lăng Lạc Viêm thờ ơ vẻ tròn viên ngọc châu, hắn dự định hảo hảo dụ dỗ Tiểu Niệm Vân nhanh chóng trả lời, hiện giờ lại bị Long Phạm treu ghẹo làm cho hắn nhất thời xao nhãng, đem tất cả tính toán vứt ra sau đầu.

Tiểu Niệm Vân nghe như vậy thì miễn cưỡng mỉm cười, vừa bất an vừa thấp giọng hỏi, “Ta có thể...đi theo bên người của Viêm chủ được hay không?” Lời nói thăm dò thật cẩn trọng, lại liếc mắt nhìn bạch y bào tể ti bên cạnh hồng y nam nhân, bộ dáng của Tiểu Niệm Vân như thể có người sẽ gây bất lợi cho hắn.

“Không thể! Nếu công tử mà đi thì ta phải nói thế nào với Tiểu đại nhân?!” Hề Trú lúc này quả thực hối hận, sớm biết như thế thì hắn đã không đáp ứng chiếu cố Tiểu Niệm Vân, miễn cho phải rước họa vào thân.

Đắc tội với Trầm Hậu tộc không nói, đảng này còn chọc giận cả Viêm chủ và tể ti đại nhân.

Trầm Hậu tộc liên quan đến an nguy của bản thân, còn Xích Diệm tộc lại liên quan đến toàn thiên hạ. Cả hai bên, bên nào hấn cũng không thể đắc tội.

Hề Trú vẫn còn đang cảm thán tình cảnh thật sự thê thảm của chính mình thì Tiểu công tử ở trên giường lại nhẹ giọng lên tiếng, “Ta đang cầu Viêm chủ.”

Ý tứ chính là không cần người phải đa sự.

“Không bằng hỏi tể ti của ta, nếu hấn chấp thuận thì bản tông chủ cũng không hề gì” Nhìn viên ngọc châu ở trong tay, Lăng Lạc Viêm tỉ mỉ tra xét những đường vân ở trên đó, rồi thuận miệng trả lời.

Theo thái độ của Tiểu Niệm Vân cũng không khó nhìn ra tâm tư của vị thiếu niên này, muốn giành được sự đồng cảm nên mới miễn cưỡng nhân nhượng. Như cười như không, Lăng Lạc Viêm liếc mắt một cái, ánh mắt của hấn dừng trên người của Tiểu Niệm Vân, trong lòng của thiếu niên thoáng chốc trở nên run rẩy, bỗng nhiên cúi thấp đầu.

Giống như tâm tư bị nhìn thấu, lồng ngực của Tiểu Niệm Vân càng lúc càng đập mạnh, bàn tay dần dần siết chặt tám chân trên giường, đôi mắt vẫn giữ nguyên vẻ chấp nhất cùng sự khuyh mộ mãnh liệt khó có thể dao động.

Màu thanh lam nhợt nhạt dưới đáy mắt chậm rãi đảo qua một vòng trên người của Tiểu Niệm Vân, Long Phạm cười lạnh nhạt. Hấn biết Lạc Viêm cố ý, việc này không cần phải hỏi, bọn hấn hai người đều hiểu rõ ràng. Bây giờ điều hấn muốn chính là làm sao để thiếu niên này đánh mất tình ý trong lòng, đánh mất tư đồ đối với Lạc Viêm, thậm chí là hoàn toàn biến mất khỏi thế gian này.

“Người muốn đi theo hấn?” Giọng nói nhẹ nhàng ôn hòa, dịu dàng đến mức có thể làm lòng người yên ổn, bạch y bào tể ti hỏi như vậy với thiếu niên ở trên giường,

Tiểu Niệm Vân nâng mắt nhìn lại, trong lòng không hiểu vì sao lại cảm thấy sợ hãi, không phải giả vờ sợ hãi như lúc trước mà là chân thật hoảng sợ. Từ ánh mắt bình thản của Long Phạm, hấn có thể cảm giác được sát ý như vực sâu không đáy ở trong đó.

Lui vào bên trong cạnh giường, Tiểu Niệm Vân không ngừng kinh hãi. Ngày thường vẫn được nghe kể nhưng hôm nay mới tận mắt chứng kiến tể ti Long Phạm như thế, còn có người mà hấn vô cùng ngưỡng mộ đang đứng trước mặt hấn ở cách đó không xa. Hấn cắn chặt răng, gật đầu.

Cái gật đầu này sẽ quyết định vận mệnh của hấn. Tể ti thở dài một tiếng, giống như vì chuyện gì đó mà cảm thấy thương tiếc.

Hương sen thoang thoảng mờ ảo phiêu tán khắp gian phòng, trong mắt của Long Phạm hiện lên ý cười, nếu như vậy thì những thứ chướng mắt có thể biến mất khỏi thế gian, hấn không có lý do phải buông tha. (ta nghi bác Long chờ em nó gật đầu để có cơ giết em ấy thôi, còn bày đặt thở dài....)

“Nếu hấn không đáp ứng thì người sẽ không nói ra lai lịch của viên ngọc châu này, có phải hay không?” Tiếp tục đặt câu hỏi, Long Phạm không hề vội vàng, từ từ dẫn thiếu niên ở trước mắt đi đến kết cục cuối cùng.

Tiểu Niệm Vân chần chờ một lát rồi ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lăng Lạc Viêm đang đùa nghịch viên ngọc châu, hấn mở miệng van xin, “Chỉ cần Viêm chủ chấp thuận cho ta đi theo thì muốn làm gì cũng được, ta nhất định sẽ bảo đảm căn cứ về lai lịch của viên ngọc châu này.”

Muốn làm gì cũng được? Lăng Lạc Viêm dời mắt khỏi viên ngọc châu ở trên tay, hấn dựa vào người của Long Phạm rồi nghiêng đầu thì thầm, “Uy, người ta ưng thuận bản tông chủ muốn làm gì cũng được, tể ti thấy thế nào?”

“Hóa ra Lạc Viêm cảm thấy những gì ta làm vẫn còn chưa đủ.” Thản nhiên trả lời, ý tứ của Long Phạm hiển nhiên mang theo hàm nghĩa khác. Chỉ cần nhìn thấy ý cười trong đôi mắt âm u của Long Phạm thì Lăng Lạc Viêm có thể đoán được những lời này của hấn sẽ dẫn đến kết quả như thế nào.

Nhẹ giọng thì thầm, nhỏ đến mức không thể nghe thấy, mọi người có thể nhìn rõ tư thế của hai người, thì thầm thân mật một cách công khai, tựa hồ không hề bận tâm đến yêu cầu của Tiểu Niệm Vân, viên ngọc

châu kia dường như cũng không còn quan trọng như mọi người vẫn suy nghĩ, giờ khắc này ngay cả Hề Trú cũng không thể xác định được điều này.

Yêu cầu của Tiểu Niệm Vân quả thật có thể bảo toàn sinh mệnh cũng có thể thỏa mãn tâm nguyện của hần, đáng tiếc cho dù có làm như thế nào mà Viêm chủ và tể ti đại nhân không chấp thuận thì cũng vô dụng. Nếu viên ngọc châu không trọng yếu như vậy thì lúc này e rằng Tiểu công tử quả thật là mất công dã tràng.

Nhìn thấy hai người lơ hần, Tiểu Niệm Vân cắn chặt răng, vẻ mặt bi thương ủy khuất, mỗi lần hần làm như vậy thì đều có người đáp ứng yêu cầu của hần, nhưng lần này người hần muốn lại chính là vị Viêm chủ kia, cho dù khó một chút cũng phải làm cho bằng được, chỉ cần hần bám riết không tha thì có thể đi theo bên cạnh Viêm chủ, như vậy vẫn có cơ hội khác.

Lăng Lạc Viêm đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Long Phạm, muốn nói tể ti của hần có phải đã làm quá đủ hay không thì đáp án này tuyệt đối không thể nghi ngờ. Đối với vấn đề này căn bản không cần tranh luận, cũng không hề trêu lại Long Phạm, Lăng Lạc Viêm nâng viên ngọc châu lên, hần đang định mở miệng thì thiếu niên ở trên giường bỗng nhiên gào thét một cách thống khổ.

Trên trán toát ra mồ hôi, khuôn mặt thoáng chốc trở nên trắng bệch, Tiểu Niệm Vân ngã về phía sau, hần không ngừng run rẩy, một tay bắt lấy mép giường, thân thể gầy yếu tựa hồ không thể thừa nhận sự đau đớn quá mức chịu đựng, cho dù đã đến lúc này mà hần vẫn còn hy vọng về Lăng Lạc Viêm, một tay vươn ra phía trước, “Viêm chủ.....Niệm Vân cầu người, cứu ta.....”

“Thân thể của Tiểu công tử yếu ớt, từ nhỏ đã bị bệnh đau ngực, chữa trị như thế nào cũng không khỏi, phải dựa vào linh lực để bảo hộ, lúc này đã mất linh lực, một mai phát bệnh thì sẽ gặp nguy hiểm!” Hề Trú đầu đầy mồ hôi, hần sai người lập tức đi tìm đại phu, chậm một bước thì Trầm Hậu tộc sẽ bắt hần phải đền mạng, nhưng hần đền không nổi.

Trong phòng trở nên rối loạn, nhìn thấy thiếu niên đang thống khổ giãy dụa trên giường, trong tay của Lăng Lạc Viêm vẫn còn cầm viên ngọc châu, bề mặt mơ hồ loang loáng, đó chính là linh lực yếu ớt còn sót lại trong viên ngọc châu sau khi bị con dị thú nuốt lấy, hiện giờ có thể nhìn thấy những đường vân ở trên bề mặt.

Những đường vân này có hoa văn giống như các bức họa của Xích Diêm tộc và Ngân Diệu tộc, quả thật chính là viêm hỏa và sóc thủy. Viên ngọc châu này vốn là một vật trang sức, không biết từ nơi nào mà đến, lại làm sao lọt vào tay của Tiểu Niệm Vân.

Hần muốn biết lai lịch của nó, có lẽ có quan hệ đến Hách Vũ và Đồ Lân. Hần luôn suy nghĩ đến vật thứ ba trong câu ca dao. Muốn nói là nó trọng yếu thì mối hiểm họa diệt thế đã không còn ảnh hưởng. Muốn nói là không trọng yếu thì nó lại quan hệ đến tông tộc thần bí. Dám ở sau lưng tính toán gây chia rẽ quan hệ của hần và Long Phạm, muốn tạo nên mâu thuẫn giữa Xích Diêm tộc và Ngân Diệu tộc, hần không dễ dàng buông tha cho thế lực đã giết giậy những chuyện đó.

Lần này xuất hành là vì đi tìm phiên toái cho người nợ, manh mối ngay tại trước mắt, bằng mọi cách phải tra hỏi cho đến cùng.

“Nói cho ta biết, người lấy được vật này từ nơi nào?” Đến gần bên giường, hơi cúi người xuống, hiển lộ trước mắt Tiểu Niệm Vân là một khuôn mặt tươi cười, cũng giống như hồng sam ở trên người, đó là nụ cười thâm tình mỉa mai hoặc như hỏa, bị ánh mắt như vậy nhìn chăm chú thì sẽ có loại ảo giác đang được sủng ái. Tiểu Niệm Vân thống khổ thở dốc, trong mắt hiện lên niềm hy vọng, “Viêm chủ....đáp ứng cho ta....cho ta đi theo?”

Đôi tay đang bám vào mép giường run rẩy bắt lấy vật y bào đỏ sẫm tươi đẹp ở trước mắt,

“Vẫn không muốn nói hay sao? Như vậy thì có hơi chút khó khăn.” Thì thào tự nói, Lăng Lạc Viêm đứng dậy, không nhìn đôi tay gầy yếu trên vật y bào, phía sau vang lên tiếng bước chân, theo hương sen thanh thoát phiêu tán trong không khí, một nụ hôn nhẹ nhàng hạ xuống bên cổ.

“Để cho ta.” Long Phạm ở phía sau hần, bước đến gần bên giường.

Hề Trú đang cuồng quýt an bài người hầu chiếu cố Tiểu Niệm Vân ở trên giường, lúc này lại nhìn thấy Lăng Lạc Viêm và Long Phạm vẫn muốn ép bức Tiểu Niệm Vân nói ra lai lịch của viên ngọc châu, nhìn không

được liền nhú mảy, trong lòng trở nên oán giận. Nhưng nhìn thấy tề ti đến gần trước mặt Tiểu Niệm Vân thì hần cũng không dám tiến lên ngăn cản.

Thân ảnh bạch y bào đứng trước giường, hơi thoáng cúi đầu, lộ ra ánh mắt quan tâm vô cùng ôn nhu dịu dàng, nhìn thiếu niên đang giãy dụa thống khổ trên giường, hần thở dài một tiếng, lời nói thản nhiên nhẹ nhàng phiêu tán khắp gian phòng, “Người muốn giả vờ đến khi nào?”

183. Quyển 4: Chương 183: Tâm Hữu Linh Tê

Hề Trú đang cầm những viên đan dược, nghe như vậy thì liền trượt tay, chỉ trong thoáng chốc tất cả đan dược rơi vung vãi trên mặt đất, hần trừng lớn mắt nhìn Tiểu Niệm Vân ở trên giường. Nếu không phải tề ti Long Phạm nói như vậy thì hần quả thật không dám tin rằng Tiểu công tử lại đang giả bệnh? Không phải là thật sự phát bệnh?

Thân thể đang co quắp của Tiểu Niệm Vân bỗng nhiên cứng đờ, khuôn mặt thanh tú vốn tái nhợt không còn một chút sinh khí thì bây giờ lại càng trở nên xanh méc. Long Phạm liếc mắt nhìn hồng sam đang bị Tiểu Niệm Vân cầm lấy, ngón tay nâng lên, động tác giống như nước chảy mây trôi không một chút đình trệ lướt qua màu sắc đỏ rực ở trước mặt.

Một tiếng vèo lướt qua, mảnh vải của y phục tung bay lên giữa không trung rồi hạ xuống thành từng mảnh nhỏ.

Mảnh còn lại vẫn đang nằm trong tay của thiếu niên, Long Phạm buông tay một cách tao nhã, “Trong chốc lát sẽ hầu hạ tổng chủ thay y phục.”

Nếu không phải Lạc Viêm không thích nhìn thấy máu thì hạ xuống sẽ không phải những miếng vải màu đỏ như ở trước mặt. (như vậy sẽ là....từng khối thịt rơi xuống)

Thân thể đang run rẩy của Tiểu Niệm Vân lúc này đã cứng đờ, nhìn thấy mảnh vải màu đỏ ở trong tay, hần thả tay ra, rồi lại đột nhiên gắt gao bắt lấy, “Viêm chủ ta không phải...”

“Không phải cái gì? Không phải cố ý hay là muốn nói không phải giả vờ?” Ánh mắt của Lăng Lạc Viêm tràn đầy chế giễu, muốn ở trước mặt hần diễn trò, đứa nhỏ này suy nghĩ quá ngây thơ. Hần không lập tức vạch trần là vì vẫn còn vài điều muốn hỏi, bất quá chiếu theo tình hình này thì hần và Long Phạm đều đã mất đi tính kiên nhẫn.

Vẻ mặt chực khóc, cắn chặt môi, Tiểu Niệm Vân ra sức lắc đầu, “Ta chỉ muốn đi theo bên cạnh Viêm chủ, ta quả thật có bệnh, không phải giả vờ, vừa rồi chỉ là...”

“Chỉ là muốn làm cho Viêm chủ chú ý.” Ủy khuất cúi đầu, nói ra ý tứ chân thật trong lòng, bộ dáng cùng ngữ khí như vậy quả thật khiến kẻ khác cảm thấy thương yêu, đáng tiếc người ở trước mặt hần lại chính là Lăng Lạc Viêm. Phong thái ung dung đứng một bên nhìn Tiểu Niệm Vân, nam nhân mặc hồng y với mái tóc bạch kim không hề có nửa điểm xúc động.

“Muốn đạt được một thứ gì đó mà mình mong muốn cũng không phải là điều dễ dàng, chẳng lẽ ngươi nghĩ rằng bởi vì ngươi cố ý đau bệnh mà tất cả mọi người sẽ đồng cảm thương tiếc cho ngươi? Bây giờ thì như ngươi mong muốn, ngươi đã làm cho ta chú ý. Long Phạm, tiếp tục.” Lạnh lùng cười, Lăng Lạc Viêm chưa bao giờ đối với loại người như Tiểu Niệm Vân có nửa điểm thông cảm.

Dùng bệnh tật yếu đuối để làm vũ khí, cũng xem như một cái cớ để mọi người ở xung quanh cảm thấy mắc nợ hần, phải chiều cố sẵn sóc, toại nguyện hết thảy những gì hần muốn. Suy nghĩ như thế này quả thật là quá tương bỏ. Muốn trêu chọc một người mưu trí thì cũng phải có thực lực tương ứng để có thể thừa nhận hậu quả.

“Tiểu công tử có nguyện ý khai báo lai lịch của viên ngọc châu cho chúng ta biết?” Ngữ thanh của bạch y bào tề ti vẫn thản nhiên, vừa dứt lời thì một bóng đen như màn sương mù ngưng tụ thành hình người ở trong phòng, trong tiếng la hét hoảng sợ của đám người Hề Trú, Lam Đăng đã quỳ dưới chân của Lăng Lạc Viêm và Long Phạm.

Nói hay là không nói.....Tiểu Niệm Vân vẫn còn đang giằng xéo nội tâm thì bị sự xuất hiện của Lam Đằng gây kinh hãi, hấn hoảng sợ hét lên một tiếng rồi lui về phía sau, lúc này thì thật sự dẫn đến tâm bệnh.

Tim đập kịch liệt giống như không thể tự chủ, khi nhanh khi chậm, ngay cả hô hấp cũng cảm thấy khó khăn, ần chặt trước ngực, mảnh vải đỏ sậm vẫn còn ở trong tay của Tiểu Niệm Vân. Hấn nhìn Lăng Lạc Viêm và Long Phạm ở trước mặt, chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt lạnh đậm lạnh lùng của hai người.

“Viêm chủ, cứu ta.....” Lòng hấn tràn đầy ủy khuất, vì sao Viêm chủ đối với hấn không có nửa điểm thương tiếc.

Ở Trầm Hậu tộc, phàm là những gì hấn muốn thì không người nào không dám nghe theo. Một khi hấn phát bệnh thì có thể đột tử, người nào lại cam lòng để cho hấn chết đi như vậy. Viêm chủ muốn vài thứ thuộc về hấn, cơ hội lần này một khi bỏ qua thì có lẽ sau này sẽ không thể nhìn thấy Viêm chủ.

Được sung ái trở thành thói quen, nhưng hấn không biết trên đời cũng có người rất lãnh huyết, lại càng không biết tính độc chiếm quá độ của vị tể ti Xích Diêm tộc, mỗi một câu, mỗi một động tác của hấn càng dẫn hấn đến gần cái chết nhanh hơn. Lăng Lạc Viêm không đáp lại tiếng kêu gào của Tiểu Niệm Vân, duy nhất đáp lại hấn chính là oán linh đang quán quanh thân thể của hấn.

Kinh hoàng thất thổ, hấn ôm ngực đưa tay hướng ra bên ngoài, không biết đang muốn bắt lấy cái gì, dưới sự ủy khuất oán hận, cặp mắt cơ hồ sắp đổ lệ, Tiểu Niệm Vân nhìn thẳng bạch y bào tể ti ở bên giường, “Người vì sao....muốn hại ta.....Ta bất quá chỉ là thích hấn....”

Cho dù đến lúc này hấn vẫn oán trách người khác, bởi vì ốm đau, khiến hấn phát bệnh là lỗi của tất cả mọi người.

“Bất quá chỉ là thích?” Long Phạm không hề lộ ra thần sắc khó chịu, nhìn thấy thiếu niên đang phi thường thống khổ, cùng với giọng nói bi thương, ánh mắt nhợt nhạt màu thanh lam lại tràn đầy âm u đen tối, “Người có thể vì hấn mà trả giá được bao nhiêu? Người có nguyện ý vì hấn mà buông tha hết thảy? Thậm chí là tánh mạng của người? Tình cảm của người sâu nặng như thế nào? Nếu người có thể chứng minh thì ta sẽ chấp thuận cho người ở bên cạnh hấn.”

Tiểu Niệm Vân vội vàng gạt đầu, thở hổn hển một cách đau đớn, hấn phách trên người bị oán linh tập kích, thân thể suy nhược gần như không thể cầm cự được nữa. Lam Đằng đứng ở bên giường, từng đợt u hồn trên thân thể của hấn tán ra rồi lại quán quanh Tiểu Niệm Vân.

“Chẳng lẽ chỉ có người được phép thích, người bên ngoài không được hay sao.....Tể ti.....ta cũng có thể, Niệm Vân luôn luôn thích Viêm chủ.” Chỉ cần có thể đi theo bên cạnh Viêm chủ thì vô luận là linh lực hay là tánh mạng đều sẽ vô sự, mà nhất là hấn lại có thể ở bên cạnh người mà hấn ngưỡng mộ, như thế chẳng phải là một chuyện hạnh phúc hay sao. Hấn có thể vì như vậy mà buông tha cho hết thảy. Trầm Hậu tộc so với Xích Diêm tộc chẳng đáng là gì.

“Như vậy thì làm cho ta nhìn thấy tình ý sâu đậm của người.” Cúi đầu nhìn Tiểu Niệm Vân tựa như nhìn xuống một sinh linh mù quáng vô tri, tể ti Long Phạm nâng tay lên.

Lam Đằng mang theo vô số vong linh oan hồn đánh lên người Tiểu Niệm Vân, thiếu niên gào thét thảm thiết, tiếng kêu vang vọng khắp phòng. Lòng ngực đau đớn cùng hấn phách không ngừng bị ăn mòn khiến hấn chỉ muốn lập tức chết đi, nhưng oán linh dường như đang cố tình che chở tâm mạch cho hấn, khiến hấn phải chịu đựng đau đớn thống khổ nhưng cũng không đến mức lấy đi tánh mạng của hấn.

“Viêm chủ.....” Chưa từ bỏ ý định, Tiểu Niệm Vân tiếp tục quát to, hấn cố gắng giãy dụa cho đến cùng, “Người.....vì sao không cần ta.....”

“Bởi vì người không phải là Long Phạm.” Như đang xem một vở diễn hay, Lăng Lạc Viêm nâng tay gác lên vai của bạch y bào nam nhân, đem hết sức nặng trên người dựa vào Long Phạm. Lăng Lạc Viêm trả lời tùy ý giống như đây là một việc hiển nhiên, không hề bận tâm đến sự đau đớn của Tiểu Niệm Vân.

Cơ hồ không thể nghe rõ câu trả lời của Lăng Lạc Viêm, Tiểu Niệm Vân bắt lấy trụ giường, đưa đầu đập vào, sự đau đớn trên người so với những lần hấn phát bệnh còn nghiêm trọng hơn gấp trăm lần. Thân thể như bị xé rách, hợp lại rồi lại bị xé rách thêm một lần nữa. Cho tới bây giờ luôn được mọi người săn sóc bảo hộ, chưa từng chịu quá nhiều thống khổ như vậy, cơn đau làm cho hấn quên đi hết thảy, bao gồm tất

cả khuynh mộ sùng bái, si mê lưu luyến, vọng tưởng hão huyền, hết thấy đều không còn quan trọng bằng chính bản thân mình.

“Đừng làm ta đau.....ta.....ta không thích Viêm chủ.....không bao giờ muốn nữa.....Ta nói! Ta nói!” So với cơn đau đớn thống khổ trên thân thể thì những thứ khác đều có thể buông tha.

Mới một khắc trước vẫn còn thể nguyên sắt son, đến lúc này rốt cục không thể tiếp tục vượt qua, nhưng lời nói của Tiểu Niệm Vân lại không thể lập tức được đánh đổi bằng sự giải thoát mà hắn mong chờ, nỗi thống khổ vẫn còn đang tiếp diễn. Hắn ở trên giường quay cuồng gào thét. Hiển nhiên so với việc hắn không muốn tiết lộ bí mật thì làm cho hắn nếm trải mùi vị đau đớn càng khiến vị tể ti này cảm thấy hài lòng.

“Tình cảm của người bất quá chỉ là như thế.” Lời nói tựa hồ mang theo tiếc nuối, ngữ thanh vẫn lạnh nhạt như lúc trước, thân ảnh thuần bạch ở bên giường vẫn thanh cao thánh khiết như vậy, thậm chí còn mang theo vẻ mặt từ bi trầm ẩn, bên trong đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam lại hiện lên sự lạnh lùng lãnh đạm giống như một tảng đá kiên cố.

Hề Trú run rẩy kinh hãi, hắn vội vàng lau đi mồ hôi trên trán, “Tể ti đại nhân, hắn chỉ là một tiểu hài tử.....” Mặc dù có một chút kiêu căng ngạo nghễ.

“Trong mắt Long Phạm, sinh linh ở trên đời đều là ngang hàng, bất quá chỉ là những hồn phách không có gì đặc biệt,” Nếu nói đặc biệt thì chỉ duy nhất có một người. Nghĩ đến đây thì thần sắc lạnh lùng của Long Phạm bắt đầu tan chảy, trở nên ôn nhu như mặt nước hồ thu.

Dựa vào đầu vai của hắn, khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc, nâng lên không một chút do dự, Long Phạm nhẹ nhàng hôn xuống.

Tể ti nói ra câu này giống như một vị thần nhân siêu phàm thoát tục, ngữ thanh thần nhiên cùng hương sen thanh khiết tựa như được truyền đến từ một nơi rất xa. Những người nghe thấy lời này thì trong lòng bất giác nảy sinh kính sợ. Mà nụ hôn tiếp sau đó lại làm cho người ta bỗng nhiên có loại cảm giác giống như đang đối đãi với một món trân bảo.

Vô luận người nào muốn phá hư mối ràng buộc giữa hai người thì đều phải trả giá. Nam nhân được thể gian xem như thần nhân lại có thể hủy diệt hết thấy thiên hạ sinh linh chỉ vì Viêm chủ, ngay cả thân phận địa vị cũng đều vứt bỏ, đó chính là tể ti Long Phạm.

Cho dù chỉ là một tiểu hài tử áp ủ tâm tư đối với Viêm chủ cũng không được phép tồn tại. Nếu đặt sự sùng bái mù quáng ngang hàng với loại tình cảm mãnh liệt đến mức có thể hủy thiên diệt địa thì quả thật rất ngây thơ và buồn cười.

Hề Trú vô lực nhếch lên khóe miệng, mồ hôi trên trán đã ngừng lại, hắn không còn bận tâm đến sinh tử của Tiểu Niệm Vân, cúi đầu đứng một bên, cứ như vậy mà lắng nghe tiếng kêu gào đau đớn của vị thiếu niên kia.

Hề Trú cũng là người đứng đầu của một thành, không phải là người có mắt không trông, hắn rốt cục hiểu rõ cho dù viên ngọc châu quan trọng, nhưng nếu so sánh với tình cảm không nên có của Tiểu công tử thì nó rất nhỏ nhặt không hề đáng kể.

“Hề Trú! Hài nhi của ta xảy ra sự mà người dám gạt ta!” Tiếng kêu gào thảm thiết của Tiểu Niệm Vân vang ra ngoài cửa, xa xa có người đang vội vàng tiến đến, tiếng quát tháo của người nam nhân ở độ tuổi trung niên truyền đến, cước bộ nhanh hơn, hắn vừa rộng to vừa tiến vào phòng.

Căn phòng rối loạn, đám người hầu đều không phải hoang mang bỏ chạy mà chỉ ngăn người đứng tại chỗ cùng với thần sắc vô cùng hoảng sợ, oán linh không ngừng lượn lờ khắp phòng, tạo nên một mảnh hỗn loạn.

Bị màn sương mù bao phủ, sắc mặt của thiếu niên ở trên giường trắng bệch không còn một giọt máu, hồn phách bị vong linh cắn nuốt cơ hồ không còn thuộc về hắn, trên trán chảy máu, trong tay đang nắm chặt một mảnh vải hồng y bị xé rách, trụ giường bằng gỗ mộc vẫn còn lưu lại vết máu cùng những vết cào cấu của mười đầu ngón tay.

Phụ thân của Tiểu Niệm Vân, Tiểu Thủ Niên nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì lập tức trở nên thịnh nộ, hắn gầm lên giận dữ, đang định một chương giết chết Hề Trú thì đột nhiên nhìn thấy hai người đang đứng

ở đầu giường.

“Viêm chủ? Tế ti Long Phạm?” đang xông lên phía trước thì bỗng nhiên ngừng lại. Vẻ mặt tức giận của Tiểu Thủ Niệm vẫn chưa lui ra, lúc này lại pha lẫn bất an. Lôi Quyên đi Lôi Lạc thành, mỗi lần tin tức báo về đều nhắc nhở không thể trêu chọc hai người ở trước mặt.

Viêm chủ Lăng Lạc Viêm và tế ti của hắn.

Nghe đồn hai người đã rời khỏi Lôi Lạc thành, có ai ngờ lúc này bọn họ lại xuất hiện ở đây. Tiểu Thủ Niệm cả kinh đến mức quên cả tình cảnh của Tiểu Niệm Vân, chờ đến khi Hề Trú ở trước mặt hắn hành lễ thì lúc này mới phục hồi tinh thần, như thể không nhìn thấy Hề Trú, hắn vội vàng bái lễ Lăng Lạc Viêm và Long Phạm.

“Trầm Hậu tộc Tiểu Thủ Niệm bái kiến Viêm chủ, bái kiến tế ti đại nhân.”

Hề Trú nhìn thấy vị Tiểu đại nhân khom người hành lễ đối với hai người ở bên giường một cách nhún nhường, hắn không khỏi cảm thán. Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, Trầm Hậu tộc ở đây thanh danh hiển hách, được người người quý bái, nhưng khi thấy hai vị này của Xích Diêm tộc thì cũng phải cung kính như những người khác. Tiểu đại nhân ngày thường ngạo mạn như vậy mà bây giờ ngay cả đứa con đang kêu gào thảm thiết ở trước mặt cũng phải làm lơ như không nghe thấy.

“Người có biết viên ngọc châu này từ đâu mà đến?” Xoay người lại, Lăng Lạc Viêm nâng viên ngọc châu ở trong tay lên. Mặc kệ Long Phạm xử lý Tiểu Niệm Vân như thế nào thì đối với hắn mà nói cũng không quan trọng, lai lịch của viên ngọc châu mới là điều mà hắn bận tâm.

Tiểu Thủ Niệm vẫn chưa hiểu rõ chân tướng sự tình ở đây, nhưng Viêm chủ đã hỏi thì hắn làm sao lại dám không trả lời, Tiểu Thủ Niệm lập tức gật đầu đáp lại, “Dạ bẩm Viêm chủ, có biết.”

Tiểu Thủ Niệm tỏ vẻ biết rõ, Long Phạm ra hiệu cho Lam Đằng dừng lại, tiếng gào thét thê lương của thiếu niên vẫn còn đang tiếp diễn, vốn nghĩ rằng hắn đã mất đi thần trí nhưng không ngờ lúc này lại bỗng nhiên mở miệng.

“Cha.....để cho ta.....để cho ta nói.....cầu người buông tha ta.....tế ti đại nhân.....” Cuối cùng hiểu được tình cảnh của chính mình, Tiểu Niệm Vân không muốn bị cướp đi cơ hội, hắn run giọng cầu xin.

Vẫn là giọng nói ôn hòa nhẹ nhàng, giống như màn tra tấn trừng phạt này không phải xuất phát từ ý kiến của hắn, tế ti Long Phạm mở miệng, “Người nói.”

“Đó là.....khi xuất môn.....trong lúc vô ý thì nhặt được.....chưa từng lưu ý.....” Bờ môi của Tiểu Niệm Vân đã bị cắn nát, khuôn mặt tràn đầy thống khổ, hô hấp khó khăn, hắn tiếp tục bằng giọng nói khàn đục, “Ta trả lại cho hắn.....hắn nói tặng nó cho ta....”

“Bộ dáng của người nọ như thế nào, từ nơi nào mà đến”

“Rất đẹp, không giống như những người khác.....Hắn nói.....hắn đến từ Linh Tê tộc.....” Với giọng nói đứt quãng, Tiểu Niệm Vân vừa dứt lời thì rốt cục chịu không được liền ngã xuống bất tỉnh nhân sự.

Có được đáp án, Lăng Lạc Viêm lập tức xoay người đi ra ngoài, không hề dừng lại một bước, hiển nhiên bạch y bào tế ti đi theo ngay bên cạnh. Hề Trú giật mình nhớ đến cây thi thể thụ vô cùng đáng sợ vẫn chưa được giải quyết, hắn vội vàng đuổi theo trước khi hai người bước ra khỏi cửa, “Cái cây kia phải làm sao bây giờ, Viêm chủ và tế ti chẳng lẽ cứ như vậy mà rời đi?”

Lam Đằng không biết từ khi nào đã biến mất, màn sương mù bắt đầu tan biến, sinh tử của thiếu niên vẫn không rõ, Hề Trú quay đầu nhìn về phía sau rồi lại nhìn sang trước mắt, không biết nên làm thế nào mới hảo.

Nếu Tiểu Niệm Vân chết, vị Tiểu đại nhân này chắc chắn không dám gây phiền phức cho Viêm chủ và tế ti, như vậy thì sẽ đến phiên hắn phải chịu khổ.

“Hắn vẫn chưa chết.” Nhìn thấy Hề Trú đang lo lắng, Lăng Lạc Viêm hảo tâm trả lời hắn, “Nhưng về sau có lẽ sống cũng không bằng chết.” Trầm ngâm tự nói, Lăng Lạc Viêm thờ ơ đáp lại, Hề Trú không khỏi phi thường hối hận khi nghe thấy những lời này.

Nếu Tiểu đại nhân nghe được thì về sau chắc chắn sẽ tìm đến hắc gây phiền phức.

Trộm nhìn Tiểu Thủ Niên ở bên giường, hắc tính toán không biết có nên đi tìm một trong bảy mươi hai gia tộc của Xích Diêm để xin được bảo hộ hay không.

“Thân thể của hắc vốn đã mất đi linh lực, khi bệnh phát tác thì sẽ chết, hiện giờ Lam Đằng lưu lại linh lực trên người của hắc, về sau sẽ không có việc gì.” Theo như lời của tể ti Long Phạm thì đây chính là sự thật, Tiểu Niệm Vân được ngoại lực tương trợ để che chở tâm mạch thì sẽ không chết.

Chẳng qua, Lam Đằng chỉ lưu lại lực lượng của oan hồn mà thôi.

“Bảo toàn mạng sống là tốt rồi, bảo toàn mạng sống là tốt rồi.....” Tiểu Thủ Niên thì thảo nói nhỏ, giống như đang tự an ủi chính mình.

Nhi tử vốn được sủng ái từ nhỏ, bây giờ lại trở thành người không ra người, mà quỹ cũng chẳng ra quỹ, phải dựa vào oán linh để duy trì sinh mạng. Hắc không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng biết có liên quan đến Viêm chủ, lại nhớ rõ lời nói của Lôi Quyên nên cũng không dám manh động.

Mặc dù như vậy nhưng trong lòng vẫn không cam tâm, nhìn thấy Hề Trú đuổi theo hai người đi ra ngoài, hắc há miệng thở dốc, nhớ đến lời nói mà người nọ muốn hắc truyền đạt, Tiểu Thủ Niên do dự trong chốc lát, sắc mặt trở nên trầm tĩnh rồi đem lời nói nuốt xuống đáy lòng.

Cứ như vậy đi, con của hắc đã thành như thế này, vị Viêm chủ và tể ti kia chung quy cũng phải trả giá, dù sao đối với bọn họ chỉ là một chút phiền toái mà thôi.

184. Quyển 4: Chương 184: Đường Sá

Lăng Lạc Viêm và Long Phạm bước ra ngoài cửa phòng, Hề Trú liền đi theo ngay phía sau, không dám tiến đến gần. Hắc nghĩ đến những thi thể trên cây Hoan Hỷ thụ, sắc mặt trở nên khổ não, “Viêm chủ và tể ti đại nhân rời đi thì ta không biết phải làm thế nào để giải thích với dân chúng, từ trước cho đến nay cây Hoan Hỷ thụ vẫn là biểu tượng của thành này, có thể.....”

Biết Hề Trú lo lắng điều gì, Lăng Lạc Viêm ra hiệu cho hắc không cần nói tiếp, “Được rồi, việc này chúng ta sẽ giải quyết, một lát nữa đi xem cũng được.”

Ở đó xuất hiện điều cổ quái, hắc và Long Phạm vốn cũng dự tính đi xem xét một chuyện.

Hề Trú nghe hắc nói như vậy thì rất cục yên tâm.

Nơi đó đã phải người bao vây không cho dân chúng đến gần, nhưng những nhánh cây của Hoan Hỷ thụ lại um tùm sum xuê, phi thường cao lớn, đứng từ nơi xa xa đã có thể nhìn thấy. Hiện giờ trên cây chông chát đủ loại thi thể, cho dù đã bị cách ly nhưng cũng không thể ngăn được miệng lưỡi của người khác, càng huống chi những người lúc trước đã sớm nhìn thấy cảnh tượng của Hoan Hỷ thụ đã đem việc này lan truyền.

Nghĩ đến cảnh tượng đêm qua, Hề Trú không khỏi cảm thấy rung mình, “Bầu trời bị rách một mảng lớn như vậy, những thứ kia lại rơi xuống...Viêm chủ, việc này.....có liên quan đến thiên kiếp hay không?” Cố gắng lấy lại bình tĩnh, hắc hỏi một cách run rẩy.

Cho dù Long Phạm không dùng lực lượng diệt thế thì thiên kiếp cũng sẽ giáng xuống? Lăng Lạc Viêm vừa lắc đầu vừa nhún vai, “Mặc kệ là chuyện gì đã xảy ra, chung quy sẽ có một ngày được phơi bày ra ánh sáng, đúng hay không đúng thì bản tông chủ cũng sẽ điều tra rõ ràng.”

Lời này không phải nói với Hề Trú, mà là suy nghĩ trong lòng của hắc từ trước cho đến nay. Hách Vũ Đồ Lân là cái gì, lưu lại linh lực và mệnh lệnh thì như thế nào, những việc đó không hề quan trọng. Hắc chỉ biết kẻ nào dám trêu chọc hắc thì sẽ phải trả giá.

Hề Trú có được những lời này của Lăng Lạc Viêm thì cảm thấy vô cùng an tâm, hắc sai người chuẩn bị xe ngựa để đưa bọn họ đi tra xét cây Hoan Hỷ thụ, tuy ban ngày nhìn không thấy khủng bố như ban đêm nhưng cũng đủ khiến người ta kinh hãi, tốt nhất vẫn sớm nên đi xử lý.

“Lạc Viêm, con dị thú Hư đã sớm tuyệt tích từ rất lâu, cũng giống như Yêu tộc, lúc này lại xuất thế.” Đợi Hề Trú rời đi, Long Phạm nói như vậy với Lăng Lạc Viêm, ý tứ trong lời nói chính là nhắc nhở.

Lăng Lạc Viêm dừng lại cước bộ một chút, như có chút dăm chiêu, hắn nhìn ra phía xa xa, thần thái vô cùng hứng thú, “Thứ đã sớm tuyệt tích lại xuất hiện, một rồi lại hai, hai rồi lại ba. Xem ra có người chờ không kịp, muốn cho chúng ta biết sự tồn tại của bọn hắn.” Linh Thư và Dạ Dực mắt tích nhất định có liên quan đến thế lực này.

Hướng hắn nhìn đến chính là phương Bắc, cứ tiếp tục đi về phía đó, rời khỏi thành trấn, đến nơi không người, tất cả manh mối đều hướng về nơi đó.

Thu hồi ánh mắt, Lăng Lạc Viêm tung viên ngọc châu lên không trung rồi lại rơi vào lòng bàn tay của hắn, nhìn viên ngọc xoay tròn lấp lánh lần lượt bay lên rồi lại hạ xuống, nhìn kỹ những đường vân ở trên bề mặt, hắn lơ đãng suy nghĩ, “Theo như câu ca dao ám chỉ đến vật thứ ba, nói không chừng có thể tìm được ở Linh Tê tộc, không biết đối phương có nguyện ý giao ra hay không.”

Viên ngọc hạ xuống lại tiếp tục được tung lên rồi xoay tròn thành hai vòng, không chờ hắn tiếp được thì một bàn tay đã chậm rãi duỗi ra, nhìn rất thông thả nhưng lại vô cùng chuẩn xác bắt lấy viên ngọc châu sắp rơi xuống tay hắn.

Người đón lấy hiển nhiên là tể ti của hắn, Long Phạm

“Vật này để ta bảo quản.” Tỳ tay thu hồi, Long Phạm không hề che giấu tâm tư của hắn, “Vật của người khác không cần mang theo bên người, ta không muốn nhìn thấy những vật như thế này chạm vào thân của người.” Từng thuộc về Tiểu Niệm Vân, lại là một vật mang ý nghĩa như vậy, nhìn thế nào cũng đều cảm thấy rất chóng mặt.

“Ngay cả như vậy mà cũng để ý, dù sao thân thể của ta thì người cũng đã sớm chạm vào, đặt ở trên người của người thì cũng như thế.” Ngữ thanh chậm rãi, nâng lên đôi mắt cười giống như đang trêu chọc, khoe miệng khe khẽ, Lăng Lạc Viêm bước đến gần, nhẹ nhàng liếm lên môi của Long Phạm.

Đầu lưỡi bị tể ti của hắn há miệng giữ chặt, lại chậm rãi ngậm vào giống như muốn nuốt xuống. Lăng Lạc Viêm vốn dự định trêu ghẹo một chút rồi dời đi, lúc này có muốn thối lui cũng không kịp.

Nâng khuôn mặt Lăng Lạc Viêm lên để chuyên tâm vào nụ hôn, Long Phạm mang theo hô hấp nóng rực ở ngay bên môi của Lăng Lạc Viêm, “Đêm nay tông chủ có chấp thuận Long Phạm tiếp tục chạm vào một chút?”

“Chưa có lần nào ta nói là không được.” Liếm đi nước bọt ở bên môi, Lăng Lạc Viêm cũng thì thầm một cách ái muội.

Hai người đứng ở một hành lang vắng vẻ, người lui đến rất ít, xa xa chỉ có một hai hạ nhân bắt gặp cũng vội vàng lánh mặt, trong lúc nhất thời lại trở thành nơi yên tĩnh không một bóng người.

“Tối hôm qua người nói muốn giết Tiểu Niệm Vân.” Dựa vào tường, hai người thì thầm ôm hôn cho đến khi cảm thấy thỏa mãn thì Long Phạm mới thay hắn chỉnh lại hồng sam. Lúc này Lăng Lạc Viêm lại nhớ đến thiếu niên ở trong phòng. (hôn thôi mà...sao phải chỉnh lại áo o_o)

Những dấu hôn môi đỏ ửng rõ ràng hiện lên từ trên cổ, kéo dài xuống dưới hồng sam bị mở rộng, đầu ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn trên làn da trắng ngần lưu lại những vết tích đỏ sẫm, ngữ thanh của Long Phạm không nhanh cũng không chậm, “Hắn muốn sống thì phải chịu đựng oan hôn quá nhiều, nhưng nếu là hắn có thể tiếp tục chịu được...”

“Hắn chịu không được.” Lăng Lạc Viêm tiếp lời của Long Phạm, mỉm cười, hắn đã biết đáp án là thế nào.

Chỉ cần nhìn biểu tình của Long Phạm lúc này thì có thể biết rõ. Dưới vẻ bình thản hiển lộ sự thỏa mãn, ý cười quỷ bí hiện lên trong đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam.

Tiểu Niệm Vân chịu không được thì kết quả sẽ như thế nào? Tiểu công tử vốn an hưởng cuộc sống sung sướng, mọi chuyện đều có người khác lo lắng thay cho hắn, đến khi bệnh tật đã được tiêu trừ thì lại bị oán linh quấy nhiễu, ngày ngày bất an, sống không bằng chết, hắn còn có thể làm được cái gì?

Long Phạm không đích thân giết hấn, nhưng kết cục cũng không hề khác biệt.

Vết hôn bị hồng sam che đậy, Long Phạm cùng Lăng Lạc Viêm vừa đi vừa nói. Trước khi xuất môn, bọn hấn phân phó các trưởng lão chuẩn bị khởi hành, hai người bọn hấn trước tiên đi đến cây Hoan Hỷ thụ nhìn một chút, những người còn lại chuẩn bị ổn thỏa thì lập tức đuổi theo.

Ngồi trên ngựa cười do Hề Trú chuẩn bị, Lăng Lạc Viêm giục ngựa đi đến trước tàng cây Hoan Hỷ thụ.

Lúc này cẩn thận xem xét một vòng, ngoại trừ những thi thể vô cùng quỷ dị lấp đầy trên cây thì không nhìn thấy có gì đặc biệt, cũng giống như tối hôm qua đã chứng kiến, quả thực chính là một cơn ác mộng.

Chẳng qua cơn ác mộng này vẫn còn để lại vết tích ngay tại trước mắt, thời thời khắc khắc nhắc nhở bọn hấn đêm qua ở giữa không trung phía trên đỉnh cây đại thụ quả thật từng nứt ra một cửa khẩu khổng lồ, đem những thứ đó trút hết xuống dưới.

Không có hứng thú đi xem xét những cỗ thi thể này, Viêm chủ chỉ đơn giản dùng viêm hỏa thiêu rụi hết thấy rồi sau đó để cho tể ti Long Phạm dùng sóc thủy tịnh hóa hoàn toàn.

Chỉ trong một lát thì cây Hoan Hỷ thụ được khôi phục giống như ban đầu với vẻ đẹp huyền ảo. Những tia nắng xuyên thấu qua từng cành lá chiếu xuống tàng cây, khúc xạ ánh sáng rực rỡ, giống như những cỗ thi thể lúc trước chưa từng xuất hiện ở đây. Những viên ngọc châu vẫn còn lác đác giắt trên nhánh cây, nhẹ nhàng lay động trong gió.

Mặc kệ sau này có thể không còn người nào dám đến đây, thì như trước mắt đang chứng kiến, Hoan Hỷ thụ đã khôi phục nguyên trạng.

Hề Trú đứng ở nơi xa xa nhìn thấy hai người không tổn một chút hơi sức mà đã giải quyết hết thấy phiền toái, hấn tiến lên không ngừng bái tạ, cảm kích đến rơi cả nước mắt, “Đa tạ Viêm chủ, đa tạ tể ti đại nhân!”

“Hôm nay chúng ta sẽ khởi hành, không cần đưa tiễn.” Lăng Lạc Viêm không lắng nghe lời nói của Hề Trú, hấn vẫn đang chăm chú nhìn Hoan Hỷ thụ, đập vào tầm mắt là bầu trời trong xanh thăm thẳm ở phía trên, tìm không thấy có một chút dấu vết rạn nứt.

Dị thú sớm đã tuyệt tích, bầu trời đột nhiên nứt ra, chẳng lẽ trong đó có liên hệ?

Hề Trú nhìn thấy sự tình đã được giải quyết, tiếp tục ở lại nơi này chỉ có thêm phiền phức, sau khi khom người hành lễ và một lần nữa nói lời tạ ơn thì hấn liền dẫn người rời đi.

Long Phạm nhìn thấy ánh mắt xuất thần của Lăng Lạc Viêm, liền đứng trước mặt hấn, rồi nhìn theo phương hướng mà hấn đang dõi mắt về nơi đó, “Đi qua thêm hai thành trấn là đến nơi đã tìm thấy tung tích của Dạ Dực, ta đã sai người đi tra rõ, hấn mất tích ở nơi đó.”

“Đợi mọi người tập trung đầy đủ thì chúng ta lên đường đi đến đó,” Lăng Lạc Viêm xoay người rồi leo lên linh thú, chờ tộc nhân tiến đến.

Long Phạm không ngồi trên lưng linh thú của mình mà lại nhảy ra sau lưng của Lăng Lạc Viêm, vòng tay ôm thắt lưng của hấn, “Người lo lắng cho Dạ Dực?”

Lăng Lạc Viêm cười giễu cợt, “Tiểu Dạ Dực là Dẫn Hồn tộc, căn bản không cần ta lo lắng, chỉ cần không gặp phải người giống như tể ti của ta thì hấn không chết được.” Lăng Lạc Viêm ngoảnh đầu thì nhìn thấy một đôi mắt trầm tĩnh thâm thúy, bên trong đáy mắt bình thản xa xăm có thể nhìn thấy một thần sắc vừa âm u vừa hài lòng khe lười qua.

“Quả thật không cần phải vì hấn mà lo lắng.” Tâm tư của Lạc Viêm chỉ cần ở trên người của hấn là đủ rồi. Nâng tay kiểm chặt dây cương, kỳ thực người nam nhân xem ra vô cùng thánh khiết cao quý lại muốn nói rằng, cho dù Dạ Dực thật sự đã chết thì cũng không cần thiết phải bận tâm. (dã man vô nhân đạo, T__T)

“Trong lòng của Lạc Viêm chỉ cần nghĩ đến ta là đủ rồi.” Không biết là đang yêu cầu hay là đang ép buộc, lời nói ôn hòa nhẹ nhàng vang lên, bàn tay ở bên hông lại gắt gao kéo hấn về phía sau, Lăng Lạc Viêm nghe thấy giọng nói nỉ non ở bên cổ của mình, hấn dịch chuyển ra sau một chút.

Lúc này hấn cảm giác được một chỗ bị hấn chạm vào đang dần dần cứng rắn, hấn vừa cười tà vừa nói, “Chẳng lẽ ta nghĩ đến người vẫn chưa quá nhiều?”

“Lúc này nghĩ đến nơi nào?” Lời nói của Long Phạm thì thầm ở bên tai, ngữ thanh trầm thấp, thản nhiên mà ôn hòa, tựa như đang hỏi hần chuẩn bị đi đến nơi nào, mà không phải ám chỉ đến hàm nghĩa đầy khiêu khích và căm dỗ.

Hỏi như vậy nhưng tế ti của hần vẫn có thể bảo trì ngữ điệu tao nhã thanh thoát.

Mỗi khi Long Phạm nói ra những lời tình ý, dùng vẻ mặt và ngữ khí như vậy, thì sẽ khiến cho hần có cảm giác bị kích thích mãnh liệt. Mặc kệ có phải tế ti của hần cố ý hay không, nơi đó ở giữa hai chân của Lăng Lạc Viêm nhất thời trở nên nóng rực cũng như hần có thể cảm giác được độ cứng ở phía sau.

“Tông chủ, tế ti, chúng ta đã chuẩn bị ổn thỏa, bây giờ có thể khởi hành?” Tiếng bước chân từ phía xa xa truyền đến. Nham Kiêu vẫn chưa phát hiện không khí khác thường giữa hai người, khi chưa tiến đến gần đã mở miệng hô to.

Chỉ có Lâm Sở là nhìn ra, hần chậm lại tốc độ một chút. Hoài Nhiễm dẫn theo nhóm đệ tử ở phía sau, hần vẫn còn lo lắng cho tộc nhân đang ở lại Lôi Lạc thành, căn bản chưa từng lưu ý đến Lăng Lạc Viêm và Long Phạm. Bọn hần dẫn theo nhân mã tiến đến rồi tụ tập xung quanh hai người.

“Đến khá sớm a.” Ngồi ở trên linh thú, hồng y nam nhân đáp lại mọi người, thần sắc xem ra có một chút khó chịu, tế ti ở phía sau hần vẫn giữ nguyên phong thái bình yên, bộ dáng lãnh đạm không thay đổi, chỉ là chậm rãi liếc mắt một cái.

Một cái liếc mắt khó có thể hình dung, mọi người bất giác nín thở, ngay cả linh thú ở dưới thân cũng cảm giác có điều dị thường, bọn chúng đối với nguy hiểm thường nhạy cảm hơn rất nhiều so với con người.

“Xuất phát.” Hai chữ thản nhiên vang lên, không thấy sự phập phồng trong đó, cũng không có cảm giác khó chịu, nhưng hai tiếng của tế ti vừa dứt thì hơn phân nửa các trưởng lão và đệ tử lập tức giục ngựa chạy đi.

Hai người cùng đội ngũ tiến về phía trước, Long Phạm thở dài, Lăng Lạc Viêm nghe thấy tiếng thở dài liền bật cười ha hả, vẫn chưa kịp cười xong thì cùng với sự phập phồng lên xuống của linh thú đang cười ở dưới thân, bỗng nhiên có một chỗ dính sát vào phía sau. Giờ khắc này mặc dù cách lớp y phục của hai người, nhưng hần vẫn có thể cảm giác được sự nóng rực cùng độ cứng đang chĩa thẳng vào sau lưng của hần.

“Qua đêm nay thì có thể đến được thành trấn kia.” Nâng tay chỉ về hướng Bắc, giọng nói của Long Phạm vô cùng nghiêm túc, nhưng bàn tay đặt ở bên hông Lăng Lạc Viêm vẫn không có nửa điểm thả lỏng. Linh thú ở dưới thân bắt đầu băng nhanh về phía trước, cảnh vật lần lượt thối lui, Lăng Lạc Viêm chỉ cảm thấy ở phía sau ngay dưới thắt lưng có một ngạnh vật đang không ngừng va chạm rồi ép vào người của hần.

Buông mắt xuống, Lăng Lạc Viêm khẽ cười rồi nhíu mi hướng ra sau liếc mắt một cái, “Dù sao thì không thể chỉ có một mình ngươi được thoải mái.” Nắm lấy bàn tay của Long Phạm đang ôm ở bên hông rồi đưa xuống một chỗ nóng rực của hần, “Nơi này.”

Dùng y mê che giấu động tác của bàn tay ở giữa hai chân của hần, Lăng Lạc Viêm nhìn thẳng về con đường ở phía trước, ngạnh vật ở sau lưng lần lượt cọ sát càng lúc càng nóng. Bàn tay ở dưới hạ thân của hần không chỉ vuốt ve ở nơi mẫn cảm mà còn đem hần kéo sát về phía sau. Hô hấp ở ngay bên cổ dần dần nặng nề, hơi thở nóng rực thỉnh thoảng lướt qua bên tai của Lăng Lạc Viêm.

Xung quanh vẫn có rất nhiều người, ngạnh vật ở phía sau vẫn cứ rắn nóng rực, không hề có chút lắng dịu, thậm chí bạch y bào nam nhân càng thêm ngang nhiên cọ sát trên người của hần. Lăng Lạc Viêm nghiêng đầu có thể nhìn thấy biểu tình của Long Phạm ở phía sau. Bạch y bào nam nhân khẽ khép mắt lại, giống như đang trầm tư, duy nhất chỉ có ở góc độ của hần thì mới có thể nhìn thấy màu thanh lam nhợt nhạt đang chậm rãi nâng lên, dưới đáy mắt tràn đầy dục vọng.

“Lạc Viêm dường như rất thích làm thế này trước mặt tộc nhân?” Giọng nói ẩn chứa ý cười, giống như có nghĩ vẫn muốn được giải đáp, Long Phạm cực kỳ thông thả mỉm cười, Lăng Lạc Viêm có thể nhìn thấy vài phân xảo quyet cùng ác liệt trong đó.

Ai có thể nghĩ đến tế ti vô cùng thánh khiết cao quý lại nhin không nổi phải lập tức làm ra việc bỉ ổi với hần ngay trên lưng ngựa như thế này. Bất quá hần cũng không hề bận tâm, thậm chí còn cảm thấy có một chút kích thích. (o_o vô sỉ như nhau)

“Đừng để cho người khác phát hiện là được.” Quét mắt nhìn tộc nhân ở xung quanh, phát hiện không có ai khác thường, Lăng Lạc Viêm nhẹ nhõm thở dài một tiếng, dự vọng thẳng đứng ở ngay hạ khổ đang bị Long Phạm vượt ve vẫn chưa lắng dịu, mà càng thêm rõ ràng, xem ra khi đến thành trấn ở phía trước phải giải quyết mới được.

Từng trận tiếng chân của linh thú vang lên, tộc nhân mãi mê giục ngựa chạy đi, bọn hắn lo sợ lúc trước tế ti và tông chủ dường như không được vui, vì vậy không dám nhiều lời, mãi cho đến sau giờ Ngọ thì bọn hắn đã đến được địa phương mà hoàn toàn mất đi tung tích của Dạ Dực.

Vài tộc nhân được phái đi trước để tìm hiểu đã quay trở lại đội ngũ, nói với Nham Kiêu vài câu. Sau đó Nham Kiêu ghìm cương ngựa rồi quay lại, hướng đến hai người đang cùng cưỡi ngựa ở trong đội nhân mã, hắn nâng lên một vật ở trên tay, “Tông chủ, phía trước có người nhìn thấy vật này của Dạ Dực.”

185. Quyển 4: Chương 185: Sa Thành

“Ân”, Lăng Lạc Viêm cắn răng chỉ nói một tiếng rồi ngậm miệng lại, bên dưới y phục đang che giấu một nơi then chốt, hắn làm sao còn tâm tư để nghe Nham Kiêu nói cái gì.

Nham Kiêu chờ đến chờ lui vẫn không thấy đáp lại, hắn chỉ có thể tiếp tục nói, “Đây là ở địa giới của Sa thành tìm được, ở trên một khu đất trống, xung quanh cũng có dấu vết ẩu đả, nhưng không nhìn thấy thi thể.....”

Ở ngay sau lưng Lăng Lạc Viêm, tế ti đang nhắm mắt an tọa lại tiếp tục chuyển động trong tay thêm vài cái, Lăng Lạc Viêm cố gắng nhấn nạt giấu điếm biểu tình khác thường, trước những ánh mắt nghi hoặc đang nhìn chăm chú của tộc nhân, hắn phóng thích trong tay của Long Phạm, lúc này mới thỏa mãn thở hắt ra.

Các trưởng lão và diệu sư chỉ nhìn thấy tế ti đang ôm tông chủ, hai người vẫn chưa đáp lại lời nói của Nham Kiêu, tất cả đều cảm thấy rất kỳ lạ.

“Nếu Lạc Viêm không đáp lại thì sẽ bị người khác hoài nghi.” Hơi thở nóng rực lướt qua bên tai, Lăng Lạc Viêm có thể cảm giác được ngành vật cứng rắn vẫn đang kề sát ngay sau thắt lưng của hắn, lời nói của Long Phạm truyền đến bên tai lại trầm ổn như trước.

Không cần quay đầu lại thì cũng biết biểu tình của Long Phạm lúc này nhất định vẫn là thần nhiên trầm tĩnh, khóe miệng khẽ nhếch, hắn điềm nhiên lắng giọng hỏi Nham Kiêu, “Tìm được cái gì?”

Trong mắt mang theo ý cười, hồng y nam nhân ngồi trên linh thú hơi nghiêng người dựa vào phía sau, xem ra vô cùng lui nhác. Lúc này tâm tình của tông chủ tựa hồ không tồi, Nham Kiêu cũng không rõ nguyên nhân, chỉ có thể trả lời, “Là một sợi hắc vũ của Dạ Dực, có lẽ bị rơi xuống khi Dạ Dực hóa thành nguyên hình” (hắc vũ = sợi lông vũ màu đen) (mới được giải quyết, vui vẻ là phải rồi)

Tiếp nhận vật mà Nham Kiêu dâng lên, Lăng Lạc Viêm xác định quả thật đây là sợi lông vũ khi Dạ Dực hóa thành bộ dáng quạ đen. Nó lớn hơn so với các loại chim tầm thường một chút, bên trong màu đen ám trầm lộ ra một màu xanh thẫm, khi lay động thì lấp lánh sắc đỏ, đó là dấu vết của viêm hỏa lưu lại sau khi cùng hắn dung hợp.

“Tìm thấy ở nơi nào, phái người dẫn đường.” Vứt đi sợi hắc vũ, Lăng Lạc Viêm hạ lệnh cho tộc nhân, tế ti ở sau lưng hắn thủy chung không nói một câu, nhưng nhiệt độ nóng rực ở ngay sau lưng lại không thể xem thường.

“Ngay tại Sa thành, ở phía trước cách đây không xa, qua khỏi Sa thành là đại mạc.” Nham Kiêu phái người tiếp tục dẫn đường, nghe nói sắp đến đại mạc thì người của Ngân Diệu tộc đều trở nên phấn chấn, các trưởng lão tính toán sai người tìm một chỗ tốt ở trong thành, gần đến đại mạc, có rất nhiều thứ phải chuẩn bị.

Thong thả giục ngựa bước đi, Lăng Lạc Viêm nâng y phục lên, dưới hạ khổ đã dính đầy một mảng bạch dịch của chính mình, phía sau còn có ngành vật vẫn kề sát vào người của hắn. Chất dịch nhầy nhụa ở giữa hai chân đang nhắc nhở lúc trước hắn và Long Phạm ở trên đường đã làm cái gì.

“Nếu để người khác phát hiện thì thanh danh một đời của tể ti sẽ bị hủy hoàn toàn.” Lăng Lạc Viêm cười tà, hần nghĩ đến lúc xuống ngựa, có người nhìn thấy trên thân bạch y bào của tể ti có một chỗ lộ ra, không biết biểu tình sẽ như thế nào.

Long Phạm dường như đã biết suy đoán trong lòng của Lăng Lạc Viêm, đầu ngón tay vờ tròn chắt dịch nhầy nhụa, rồi thờ ơ trả lời, “Chẳng lẽ Lạc Viêm nghĩ rằng người khác đối với ta còn có ý nghĩa gì hay sao? Với ta mà nói, thể nhân từ sớm chỉ là cát bụi.” Từ khi nhớ lại một ngàn năm trước càng làm cho hần hiểu được sinh linh trên đời chỉ là phù du, giống như cát bụi.

Trước đây hần đã từng có loại cảm giác này nhưng vì trí nhớ mơ hồ không hoàn toàn rõ ràng, đến bây giờ hần càng cảm giác mãnh liệt hơn, sợ dĩ người kế thừa Đồ Luân lực chính là hần có lẽ cũng bởi vì như vậy. Nếu muốn hần hủy diệt thể gian thì hần tuyệt đối không có một chút chần chừ, nếu hủy diệt hết thấy mà có thể mang đến sự kinh hãi và khác biệt thì hần tất nhiên sẽ động thủ.

Nhưng đến hôm nay, nếu hần muốn diệt thể thì chỉ có thể vì Lạc Viêm, không diệt thể cũng là vì Lạc Viêm.

Có Lạc Viêm tồn tại thì hần làm sao có thể đem thể gian này hủy diệt. Tông chủ của hần muốn cao cao tại thượng, đứng trên đầu thể nhân, có thể tùy tâm điều khiển tất cả, không để bất luận kẻ nào kiềm hãm.

“Vậy mặc kệ người khác nghĩ như thế nào? Người có muốn giải quyết một chút hay không?” Linh thú tiếp tục đi về phía trước, Lăng Lạc Viêm ngoảnh đầu ra sau hỏi Long Phạm. Ngạnh vật cùng nhiệt độ nóng rực vẫn không có một chút dấu hiệu lắng dịu, chỉ có như vậy thì quả thật không thể làm cho Long Phạm thỏa mãn. (rồng tinh mà =.=)

“Trừ phi Lạc Viêm khiến cho ta toại nguyện, bằng không thì cứ đến trong thành rồi nói sau.” Cánh tay Long Phạm đang ôm Lăng Lạc Viêm vẫn chưa buông ra. Đối mặt với bất cứ nam nữ có dung mạo tuyệt sắc như thể nào thì hần đều có thể tùy tâm không chế dục vọng của bản thân, thậm chí không hề rung động. Nhưng đối mặt với Lạc Viêm thì cho dù chỉ là một va chạm rất nhỏ cũng có thể khiến hần bùng nổ dục vọng, ngay cả hần cũng không thể tự khống chế chính mình.

Ngàn năm tịch mịch đối lấy tình yêu của Lạc Viêm, nhẫn nại trong chốc lát so với quá khứ dài lâu thì quả thực không đáng để nhắc đến.

Đi theo các tộc nhân ở phía trước, đoàn người của bọn hần rốt cục cũng vào thành, nhìn thấy cảnh tượng vượt ngoài dự kiến, dân chúng trong thành rất thưa thớt, chỉ có ít ỏi vài người, tất cả đều mang theo tay nải để chuẩn bị rời đi, trà quán tửu lâu đều đóng cửa, xem ra không phải vẫn chưa mở cửa mà là không dự định sẽ mở cửa.

Tìm người để hỏi thì bọn họ đều nói nơi này có ma vật xuất hiện, không người nào có thể ngăn cản. Đạo này Trầm Hậu tộc có phái người đến đây mấy lần nhưng không có bất cứ linh giả nào có thể đối phó được với con ma vật kia. Thời gian trôi qua rốt cục không còn người nào có thể tiếp tục chờ đợi, dân chúng đều chuẩn bị ly khai, thỉnh thoảng nếu phải đi ngang qua nơi này thì đều đi bằng đường vòng.

Dạ Dực lưu lại sợi hắc vũ chính là ở trong tòa Sa thành này.

Sa thành, lấy sa làm tên, chỉ vì đây là nơi gần đại mạc nhất, mỗi lần có gió nổi lên thì cát bụi sẽ cuộn cuộn không dứt. Dân chúng đã quen ở đây thì không biết cảm thấy như thế nào, bọn hần vừa đến thì đã nhìn thấy sắc trời u ám, cho dù là ban ngày thì ánh mặt trời cũng bị che khuất, không có cảm giác đang là buổi trưa.

“Đi tìm chỗ nghỉ ngơi, an bài hành lý ổn thỏa rồi đi đến nơi phát hiện tung tích của Dạ Dực tra xét một phen.” Lăng Lạc Viêm phân phó với Lâm Sở, tình trạng của hần và Long Phạm vào lúc này thì thật sự không thích hợp để tùy tiện xuống ngựa.

Trong thành có hơn phân nửa hộ dân đã rời đi, có thể tùy tiện tìm một chỗ để tá túc, bọn hần dừng chân ở một tửu quán rộng lớn, ngoại trừ không có tiểu nhị và người hầu thì những thứ còn lại đều khiến mọi người hài lòng. Các trưởng lão và điệu sư thu xếp vật phẩm. Bọn hần không hề lưu ý, đến khi muốn bẩm báo thì mới phát hiện tông chủ và tể ti không biết đã đi đâu, bây giờ không còn nhìn thấy bóng dáng.

Lăng Lạc Viêm và Long Phạm dùng tường thiên thuật bay đi, hai người bọn hần tìm được một gian phòng tắm. Sử dụng linh lực để tạo ra nước cũng không khó, lúc này hai người đang ngâm mình vào trong nước,

y phục bị lây dính dấu vết tình sự đã được thoát hạ.

Mặc dù dùng sóc thủy có thể tẩy rửa dấu vết nhưng cũng không thể ở trên đường tùy tiện sử dụng trước mặt tộc nhân. Cũng giống như viêm hỏa, lực lượng của sóc thủy mỗi khi sử dụng thì sẽ xuất hiện những gợn sóng màu xanh lam mãnh liệt, thập phần đẹp mắt nhưng cũng thập phần nổi bật, quá mức gây chú ý.

Y phục vừa được thoát hạ thì phía sau liền bị một nhiệt độ nóng rực ập đến, lúc này không còn thứ gì ngăn cách, cảm giác ở dưới hạ thân phi thường rõ ràng.

Lăng Lạc Viêm căn bản chưa kịp tẩy đi dấu vết ở dưới thân thì đã bị tế ti của hắn gắt gao ôm lấy. Hoàn toàn ngược lại với dự vọng nóng rực vội vã ở phía sau, mỗi một lần Long Phạm làm chuyện đó với hắn thì đều khiêu khích cực kỳ chậm rãi, cho đến khi cả hai không thể không chế được tình dục thì mới bắt chợt xâm nhập vào thân thể của hắn.

Hiện giờ cũng giống như vậy, huống chi vừa rồi đã sớm giao hẹn, lúc này đến được một nơi thích hợp thì tất nhiên sẽ không kiêng kị. Chờ Long Phạm mang theo nụ cười tao nhã trầm tĩnh, động tác thông thả lại cực kỳ khiêu khích hôn qua toàn thân của hắn, thậm chí cũng hôn lên bạch dịch ở giữa hai chân mà hắn vẫn chưa kịp tẩy rửa, lúc này Lăng Lạc Viêm rốt cục không thể nhẫn nại được nữa.

Hắn chủ động đáp lại để đối lấy một hồi dục hỏa khuynh thiên, hai người dây dưa ở trong nước cho đến khi nước trong dục dừng trở nên nguội lạnh thì mới đứng dậy rồi đến bên giường tiếp tục. Chờ đến khi hai người tận hưởng thỏa mãn, thay đổi y phục sạch sẽ để chuẩn bị ra ngoài thì sắc trời đã trở nên u ám.

Đi ra cửa phòng có thể nghe thấy tiếng nói chuyện từ xa xa truyền đến, tộc nhân đang chờ hai người bọn hắn xuất hiện, sắc trời tối tăm, không biết hiện giờ đã là canh mấy, chiều hôm ảm đạm u ám, Lăng Lạc Viêm cất bước ra ngoài, lúc này Long Phạm lại kéo hắn đến trước người.

Một lần nữa chỉnh lại y phục đã xuyên vào hoàn hảo, xác định không có chỗ nào mà hắn không muốn cho người khác nhìn thấy bị lộ ra ngoài, lúc này Long Phạm mới vừa lòng buông tay, “Ăn vài thứ đi, trong xe còn có mấy món mà Hề Trú biểu tặng.”

“Còn người?” Hai người ở trong tộc vẫn thường xuyên cùng nhau dùng bữa, nhưng dọc đường đi thì Long Phạm lại rất ít khi ăn uống, không biết có phải là cảm thấy phiền phức hay không.

Bạch y bào tế ti chậm rãi lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, “Ta vừa ăn xong.” Mái tóc đen mượt không có một tia rối loạn được cột chỉnh tề ở sau lưng, dùng khuôn mặt vô cùng tao nhã thoát tục để nói lên lời này, rồi lại mở miệng bổ sung, “Ngay mới vừa rồi.”

Bốn chữ vừa dứt, người nói nên những lời này vẫn lạnh nhạt trầm tĩnh, trong mắt lại tràn đầy ái muội, Lăng Lạc Viêm vì những lời này mà nhú mi, đồng thời nhin không được mà nhếch lên khóe miệng.

Tiếng cười vang lên, các tộc nhân nghe thấy tiếng cười vội vàng tìm đến thì lại nhìn thấy tông chủ đang kéo tế ti, cũng không hề để ý bọn hắn đang tiến đến, hôn lên môi tế ti như ở chỗ không người.

“Tâm tình của chủ nhân quả thật không tồi, dường như không hề lo lắng đã xảy ra chuyện gì.” Một bóng đen đột nhiên xuất hiện, cánh chim màu đen như chiều hôm đang buông xuống, lặng lẽ hiện lên trên bờ tường.

Lăng Lạc Viêm buông Long Phạm ra, quay đầu nhìn thân ảnh đang đứng ở trên bờ tường, “Yêu, tiểu Dạ Dục đã trở lại, bản tông chủ quả nhiên không đoán sai. Gặp được người thì coi như kẻ khác xấu số, chỉ là không biết người làm sao lại rụng lông như thế? Sợ hãi vũ kia.”

Dạ Dục từ trên tường bay xuống, vẻ trấn tĩnh trên sắc mặt lạnh lùng vẫn như trước, hơi thoáng nhú mi với cách xưng hô của Lăng Lạc Viêm, mở miệng nói nhưng không phải oán trách mà là về Linh Thư, “Người bắt Linh Thư đi là từ hướng Sa thành mà đến, ta tìm đến đây thì mất tung tích của bọn hắn, hóa thành nguyên hình để tiện truy đuổi dấu vết và hành tung của bọn hắn.” Trong bộ dáng quạ đen thì hắn sẽ nhạy cảm hơn đối với hồn phách.

Ngày đó Linh Thư tự mình xuất môn, hơn nữa vẻ mặt có chút cổ quái, hắn đuổi theo thì đến được Sa thành, rồi rốt cục không tìm thấy dấu vết của bọn họ, tựa hồ cứ như vậy mà biến mất.

Nghe những gì Dạ Dực kể lại, Lăng Lạc Viêm hỏi, “Tộc nhân điều tra có người cùng người giao thủ, là người nào, thi thể ở đâu?”

“Cùng ta giao thủ là người đã bắt Linh Thư. Có vài người, linh lực cũng thâm hậu.” Dạ Dực trả lời, rồi sau đó tỏ vẻ nghi hoặc với vấn đề của Lăng Lạc Viêm, “Vì sao phải hỏi thi thể. Ta ăn hồn phách của bọn hán, không có hứng thú đối với thi thể.”

“Thi thể của bọn hán không hề lưu lại, ở những chỗ có dấu vết ấu dả của người thì không nhìn thấy thi thể.” Long Phạm nói cực kỳ thông thả, gần từng tiếng giống như đang suy đoán điều gì đó, vừa nói vừa chậm rãi hướng bầu trời nhìn lại.

Bầu trời hiển nhiên là nhìn không ra có gì đặc biệt, nhưng trong lòng đã bắt đầu có suy đoán.

Trên đỉnh Hoan Hỷ thụ nứt ra một cửa khẩu khổng lồ, trút xuống đủ loại thi thể, không biết là trong đó có bao nhiêu người mà Dạ Dực đã gặp qua, đáng tiếc thi thể đã bị hủy, bằng không thì có thể xác định trong đó có người mà Dạ Dực đã giết chết hay không.

“Mấy ngày gần đây trong thành có không ít người chết, hình như cũng không nhìn thấy thi thể.” Dạ Dực không bận tâm đến những chuyện không quan hệ đến hán nhưng hiện giờ nghe tể ti Long Phạm nói như vậy thì mới bắt đầu nhớ lại.

Những người bị giết chết trong thành là do ma vật làm hại, nhưng đến giờ khắc này bọn hán vẫn chưa nhìn thấy tung tích của ma vật, càng tiếp cận đại mạc thì càng có nhiều chuyện cổ quái lại phát sinh.

Lăng Lạc Viêm đang muốn hỏi tiếp thì Dạ Dực bỗng nhiên lên tiếng, “Hồn phách của những người đó thực đặc biệt.”

Tất nhiên là hán đang nói đến những người cùng hán giao thủ, là người đã dẫn Linh Thư đi. Đặc biệt như thế nào mà lại làm cho Dạ Dực nói như thế? Lăng Lạc Viêm ra hiệu cho hán tiếp tục.

“Những hồn phách mà trước đây ta hay ăn thường ẩm ướt và ẩm áp rất hợp khẩu vị, còn của bọn hán thì lạnh ngắt lại khô cứng như cát đá. Tuy là linh phách nhưng không có độ ẩm, lại rất khó nuốt.” Nếu không phải muốn giết bọn hán thì cái loại linh hồn này căn bản ngay cả chạm hán cũng không muốn chạm vào.

Các trưởng lão và diệu sư chưa bao giờ nghe Dẫn Hồn tộc kể về cảm giác của hồn phách, lúc này nghe Dạ Dực nói như vậy thì biểu tình đều trở nên rất tế nhị. Nghĩ đến linh phách trên người của bọn hán ở trước mặt Dạ Dực là một món cao lương mỹ vị vừa ẩm áp vừa ngon miệng thì liền nhịn không được mà lộ ra thần sắc kỳ dị. (con quạ thật lợi hại)

Dạ Dực vẫn nghiêm mặt lạnh lùng, còn có một chút lo lắng khó phát hiện bị Lạc Viêm nhìn thấy, Dạ Dực có biểu tình như vậy đương nhiên là vì Linh Thư, mặc dù chưa từng biểu lộ nhưng có thể làm cho Dạ Dực truy đuổi đến tận đây, muốn nói trong đó không có gì đặc biệt thì quả thật không có khả năng.

“Tông chủ, nếu Dạ Dực đã ở đây thì không bằng ngày mai chúng ta đến đại mạc thăm dò trước,” Ban đêm trong Sa thành vẫn nổi lên những cơn bão, từng trận gió lớn thổi đến giống như trên mặt bị đao cắt qua, Lâm Sở tiến lên vài bước rồi đề nghị như thế.

Lăng Lạc Viêm gật đầu, đang muốn chấp thuận thì giữa ban đêm lại bỗng nhiên truyền đến một tiếng hát kỳ dị. Tiếng hát hòa cùng bão cát cuộn cuộn, không biết ở nơi nào, cũng không biết là nam hay nữ, loáng thoáng truyền đến.

“Có ma vật biết ca hát?” Lăng Lạc Viêm là người đầu tiên nghĩ đến đó là ma vật đang hoành hành ở trong Sa thành, nếu ma vật có thể biết hát thì hán quả thật rất muốn thưởng thức.

Long Phạm lắc đầu, không chờ hán nói là cái gì thì xa xa lại vang lên một tiếng rống khác thường, lúc này tiếng kêu mới giống của một loại dị thú, cũng càng giống với ma vật hơn một chút.

“Tòa thành này đến tột cùng có bao nhiêu điều cổ quái.” Thân ảnh màu đỏ bay lên trên bờ tường, từ xa xa nhìn lại, bên trong cát bụi ở hướng bắc hẻo lánh mơ hồ có một bóng dáng, nhìn thấy dáng điệu xem ra quả thật là một loại dị thú nào đó.

“Muốn đi xem?” Long Phạm đứng bên cạnh Lăng Lạc Viêm, biết rõ tông chủ của hắn đã bị gọi lên hứng thú.

“Nếu có họa loạn hoành hành thì bản tông chủ há có thể không quan tâm.” Nhếch môi đầy giễu cợt, lời nói của Lăng Lạc Viêm như đang trêu đùa. Có lẽ trong mắt của thế nhân thì hắn là vị Viêm chủ vì dân chúng, vì sinh linh thiên hạ mà trừ yêu diệt họa. Nhưng Long Phạm biết rõ, Lạc Viêm của hắn tuyệt đối không phải vì thương tiếc cho thế nhân, hay vì phải bảo vệ ai mà mới làm việc này.

Lạc Viêm thích những việc kích thích, cũng thích cảm giác nắm trong tay sinh mệnh của kẻ khác.

Khóe miệng khẽ nhếch một cách đầy hứng thú, thân ảnh hồng sam bay lên, hướng về phía phát ra tiếng gầm rú.

Nhan sắc đỏ đậm ở bên trong bão cát như mang theo huyết sắc, vô số gợn sóng cuộn cuộn nổi lên, tộc nhân vẫn chưa kịp phản ứng đối với biến hóa đột ngột ở trước mặt, ngẩng đầu lên thì chỉ nhìn thấy ở xung quanh Lăng Lạc Viêm nở ra một đóa hoa hồng bằng lửa tràn đầy diễm lệ và yêu dã. Những hạt cát theo gió cuộn cuộn đang tung bay giữa không trung chỉ trong khoảnh khắc đều bị thiêu đốt.

Mỗi một hạt cát là một đốm lửa nhỏ, nhiều đốm lửa bắt đầu có xu thế cháy lan ra, vẫn chưa kịp chớp mắt thì đã hóa thành một biển lửa kiêu diễm đang bùng cháy giữa không trung, khiến kẻ khác cảm thấy ngạt thở.

Chỉ một ngón tay nâng lên thì tùy ý thiêu đốt nhuộm đỏ cả một bầu trời, tộc nhân nhìn thấy hồng sam đang tung bay của tông chủ giống như viêm hỏa yêu dã diễm lệ cũng tràn đầy nguy hiểm. Lướt đi về nơi xa xa, ở bên cạnh hắn, bạch y bào tế ti nhẹ nhàng bay theo, không hề bị viêm hỏa ảnh hưởng, xung quanh tế ti nổi lên những vầng sáng màu xanh lam nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi.

Viêm hỏa yêu dã hoa lệ chuyển động bên trong màu thanh lam của sóc thủy, sắc trời vốn u ám ảm đạm nhưng chỉ trong khoảnh khắc lại trở nên chói mắt diễm lệ, giống như đang bước vào một thế giới khác, các trưởng lão và đệ tử cơ hồ khó có thể dời mắt, rốt cục vẫn còn nhớ rõ phải đuổi theo, lúc này mới miễn cưỡng không nhìn về nơi chân trời đầy huyền ảo, tất cả bọn hắn đều hướng về nơi đó mà đi.

Trong tửu quán khôi phục về yên tĩnh, lúc này có một thân ảnh bỗng nhiên thoáng hiện, nhìn về nơi xa xa, hắn cũng bắt đầu đuổi theo.

186. Quyển 4: Chương 186: Kịch Biến

“Ở nơi đó.” Lăng Lạc Viêm chỉ vào một cái bóng ở dưới chân, đứng giữa không trung có thể nhìn thấy dấu vết của một loại thú ở cách đó không xa, từ miệng của nó phát ra một tiếng rống.

Bọn hắn đã đến biên giới ở giữa Sa thành và đại mạc, nơi này cực kỳ hẻo lánh, bước qua khỏi biên giới sẽ là sa mạc. Vào ban đêm, phương Bắc như một hang động tối đen thật lớn, khó phân biệt được đâu là trời đâu là đất, ngay cả không khí cũng mang theo hương vị của bão cát bụi bặm.

“Đó là Mãng, cũng giống như Hư, mấy trăm năm trước đã tuyệt tích khỏi thế gian.” Long Phạm trầm ngâm nói, bóng đen ở dưới chân bọn hắn khó có thể phân biệt đâu là đầu còn đâu là đuôi, trên người phủ đầy lớp vảy, thân hình to lớn dị thường, há mồm làm động tác cắn nuốt, chậm rãi tiến về phía trước.

Trong miệng dị thú phát ra những tiếng kêu kỳ lạ, Lăng Lạc Viêm cẩn thận xem xét, rốt cục không nghe thấy tiếng hát lúc trước, “Tiếng hát kia không biết từ đâu mà đến, còn con Mãng này đang cắn nuốt cái gì, thức ăn của nó là gì?”

“Nó ăn không khí.” Ngữ thanh của Long Phạm thản nhiên, trong đôi mắt màu thanh lam nhợt nhạt lại hiện lên vẻ thận trọng và trầm tư. Từ không trung hạ xuống, hắn kéo Lăng Lạc Viêm ra sau lưng rồi thả người tới gần con dị thú.

Linh quang của sóc thủy hiện lên giữa màn đêm, giống như bầu trời được mạ lên một màu thanh lam thâm thủy, gợn nước nhìn thật ôn hòa dịu dàng, nhưng lại bao vây con dị thú đang gầm rú rồi ra sức cắn nuốt chôn vùi.

Cứ như thế đứng giữa không trung, không nhanh không chậm điều khiển sóc thủy, Long Phạm tiếp tục nói, “Thức ăn của Mãng chính là không khí. Vạn vật trong thiên địa luôn được cân bằng, một khi không khí bị cắn nuốt quá nhiều thì sẽ mất cân đối.”

“Mất cân đối thì sẽ thế nào?” Lăng Lạc Viêm đứng trên một mỏm núi, thưởng thức Long Phạm giao đấu cùng Mãng.

Mái tóc dài đen huyền vẫn suông thẳng như trước, trường bào thuần bạch của tế ti dưới bầu trời đêm càng đặc biệt nổi bật, trắng tinh như vàng mây phiêu lãng từ nơi chân trời bay xuống phàm trần. Bất luận người nào nhìn thấy cũng không nghĩ rằng đây là một màn giao chiến.

Đầu ngón tay chỉ chuyển động rất nhẹ thì có thể khiến dị thú gào thét quay cuồng, người đang thần nhiên mà đứng với phong thái lạnh lùng. Nhìn thấy Mãng bị sóc thủy ăn mòn, giống như vật dơ bẩn đang bị tẩy rửa, ánh mắt có vẻ rất thương hại nhưng Lăng Lạc Viêm không cần lý giải cũng có thể khẳng định kỳ thực bên trong chỉ có thờ ơ lãnh đạm.

Rất ít khi nhìn thấy Long Phạm ra tay, việc này có thể giao cho tộc nhân giải quyết nhưng bây giờ lại vội vàng động thủ tiêu diệt con Mãng này, không biết là vì lý do gì.

“Vì sao không trả lời?” Đến bên cạnh Long Phạm, lòng bàn tay chưởng đi một ngọn viêm hỏa, Lăng Lạc Viêm nhìn thấy Long Phạm thần nhiên đưa con dị thú đến gần cái chết, rốt cục nhìn không được có chút ngứa tay.

Hắn tuy có viêm hỏa lực nhưng không người nào nguyện ý giao đấu cùng hắn. Thứ nhất là vì thân phận, thứ hai lại có thể sử dụng viêm hỏa, hơn nữa lần trước Long Phạm đã tuyên cáo, lúc này muốn tìm người cùng hắn giao thủ thì căn bản không có khả năng, hiện giờ chỉ có con dị thú này dùng để luyện tay một chút.

Dù sao cũng là linh thú sớm tuyệt tích trên thế gian, sóc thủy đem nó nhấn chìm ăn mòn, viêm hỏa thiêu đốt phần đuôi của nó, con Mãng vẫn chưa chết, nhưng cho dù có là linh thú cường đại như thế nào thì cũng không thể kháng cự nổi với hai cỗ lực lượng của bọn hắn. Mãng gầm lên giận dữ rồi ngã xuống đất, giãy dụa một lần cuối, xem như cũng đã sắp chết.

Viêm hỏa trong tay của Lăng Lạc Viêm vừa mới được chưởng ra thì bạch y bào bỗng nhiên xoắn tới đem hắn kéo đến bên người, dường như không muốn hắn tiếp cận với con Mãng kia, Long Phạm siết chặt tay hắn, chặt đến mức Lăng Lạc Viêm phải nhíu mày, nghiêng đầu thì nhìn thấy bên trong đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam hiện lên một sự sợ hãi.

Cầm lấy tay Lăng Lạc Viêm rồi kéo hắn đến trước người, Long Phạm ôm hắn thật chặt, sau đó chậm rãi nói, “Một khi mất cân đối thì không gian sẽ bị bóp méo, sinh ra một khe nứt hút hết tất cả những thứ ở xung quanh, những thứ nào bị hút vào đó sẽ rơi xuống một nơi vô danh, cho dù không chết nhưng sẽ biến mất khỏi trần đời, thất lạc ở trong không gian của khe nứt.”

Gắt gao ôm Lăng Lạc Viêm, chặt đến mức cơ hồ khiến kẻ khác cảm thấy ngạt thở, nghĩ đến sự sợ hãi mà hắn vừa nhìn thấy trong đôi mắt màu thanh lam thì Lăng Lạc Viêm bỗng nhiên hiểu được vì sao Long Phạm phải vội vàng diệt trừ con Mãng.

“Chẳng lẽ ta vẫn chưa đủ mạnh đến mức có thể làm cho người an tâm? Lúc trước dùng lực lượng diệt thế để uy hiếp người trong thiên hạ, bây giờ chỉ có một chút chuyện vụn vặt cũng phải đích thân đi tiêu diệt con Mãng. Ta còn tưởng rằng không có chuyện gì có thể làm cho người hoảng sợ.” Bĩu môi, Lăng Lạc Viêm như đang chế giễu Long Phạm, nhưng giọng nói lại bất giác mang theo ý cười.

Long Phạm lắc đầu, vẫn ôm chặt Lăng Lạc Viêm vào lòng, đôi mắt màu thanh lam khẽ nâng lên, bên trong lộ ra thần sắc lạnh lùng nhìn về con dị thú ở nơi xa xa, giọng nói mang theo một chút thở dài, “Điều ta sợ duy nhất chính là người. Chỉ cần chuyện gì liên quan đến Lạc Viêm thì ta sẽ không dám sơ suất, mùi vị biệt ly lúc trước đã nếm quá đủ, con Mãng này sẽ phá hủy làm cho không gian bị bóp méo, cho dù khả năng chỉ có một phần vạn, nhưng cũng phải thật cẩn trọng.”

Không gian bị bóp méo sẽ sinh ra khe nứt rồi nuốt vào toàn bộ những thứ ở xung quanh. Đó là vì sao trên cây Hoan Hỷ thụ đột nhiên xuất hiện một cửa khẩu khổng lồ, trút xuống một núi thi thể, còn những người

chưa chết thì không biết đã lưu lạc về phương nào.

Hắn làm sao có thể để ột thứ nguy hiểm như vậy đến gần Lạc Viêm. Không phải là lực lượng của bất luận kẻ nào mà là lực của tự nhiên, ai có thể cam đoan không có chuyện ngộ nổ. Một lần ly biệt quả thực đã đủ làm cho hắn phát cuồng, nếu thêm một lần nữa thì sợ rằng hắn sẽ nhịn không được mà hủy diệt toàn bộ thiên hạ.

“Lực lượng của Lạc Viêm bây giờ thì đã có thể ngang hàng với ta, đương nhiên không hề yếu, mà là rất cường đại. Nhưng với ta mà nói, vẫn là không thể cho phép có bất cứ nguy hiểm nào đến gần người, huống chi là loại nguy hiểm như thế này, nếu bị hút vào bên trong khe nứt, dịch chuyển đến một không gian khác thì ta nên làm thế nào bây giờ? Ta cũng ích kỷ, ta chịu không nổi nếu phải mất người.”

Thoáng thả lỏng vòng tay, những lời này của Long Phạm làm cho Lăng Lạc Viêm không thể nói nên lời. Muốn nói có thể ngang hàng thì chung quy cũng không phải là đối thủ của Long Phạm. Hắn cường đại cũng có công lao của Long Phạm, cho dù hắn có mạnh mẽ thì Long Phạm vẫn không ngừng lo lắng cho hắn.

Hít vào một hơi, dưới mái tóc bạch kim là đôi mắt mị sắc thâm tình cùng ý cười bất đắc dĩ, Lăng Lạc Viêm lắc đầu, “Làm sao lại mất ta? Chẳng phải từ lâu đã nói sẽ không ly khai.”

Khi các trưởng lão và diệu sư chạy đến thì đã nhìn thấy thi thể của một con dị thú vô cùng to lớn đang nằm trên mặt đất. Bởi vì cát bụi mà khiến bầu trời ban đêm trở nên mờ mịt, ở phía bên kia, hồng sam và bạch y bào giao thoa, hai người lẳng lặng ôm nhau làm cho người ta không dám tùy ý tiếp cận, giống như chỉ quấy rầy một chút là đã phạm phải sai lầm, sẽ quấy nhiễu bầu không khí kiêu diễm tràn đầy nhu tình ở trước mặt.

Đó là vẻ mặt của tể ti chỉ hiển lộ trước mắt của tông chủ mà chưa có người nào từng được nhìn thấy, trong phong thái lãnh đạm siêu phàm thoát tục là một sự ôn nhu cùng tình yêu sâu đậm làm rung động tâm tư của tất cả mọi người.

Mà tông chủ cũng không còn giữ lại vẻ mặt đa tình mị hoặc như ngày thường, đường cong bên khóe môi không còn sắc bén và lạnh lùng như xưa. Hai người ôm nhau, rõ ràng ngay tại trước mắt nhưng tựa hồ lại phi thường cách xa tất cả mọi người.

Dạ Dực đứng ở sau lưng đám người, nhìn thấy Long Phạm và Lăng Lạc Viêm đang ôm nhau, từ trước đến bây giờ cũng đã nhìn thấy rất nhiều lần, nhưng lúc này trong lòng lại bỗng nhiên có một loại cảm giác khác thường, giống như đang bị xúc động, khiến hắn khó có thể bảo trì thần sắc lạnh lùng vô cảm như lúc trước.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến một cái tên khiến hắn không ngại đường xa vạn dặm truy đuổi đến Sa thành, thiếu niên được hắn phụng mệnh “giáo huấn”, từ ngoan ngoãn đến giãy dụa ở dưới thân hắn.

Cảnh tượng ở trước mắt khiến tâm tư của kẻ khác phập phồng rung động. Nhưng lúc này Lâm Sở nhìn thấy hình ảnh như vậy lại không hề lảng tránh, mà cứ si mê đứng nhìn hết sức thận trọng, mãi cho đến khi ở xa xa có tiếng xé gió đột nhiên tiếp cận.

“Lăng Lạc Viêm, ngươi không chịu nghe lời cảnh báo của ta mà vẫn đi đến nơi này.” Cùng với tư thế như phong lôi rơi xuống mặt đất, người đến có mái tóc đỏ sậm ngấn đến vai tung bay trong gió, lộ ra đôi mắt âm u lạnh lẽo và sắc bén như chim ưng, cư nhiên là người đã lâu không hiện thân, trước giờ vẫn mất đi tung tích, Phong Trần Tuyết.

Nhìn thấy hai người đang ôm nhau trên mảnh đất trống, hoàn toàn không đặt hắn vào mắt, trong đồng tử sắc bén lại càng lộ ra lãnh ý mãnh liệt, trầm giọng nói, “Chớ trách ta không nhắc nhở các ngươi không nên đến nơi này.”

“Bản tông chủ cũng quên nhắc nhở Kiền Kỳ tộc đã sớm bị hủy diệt, ngươi hiện giờ là tự mình tìm đến cửa, chẳng lẽ là muốn đi theo tộc nhân của ngươi?” Lăng Lạc Viêm xoay người, có một chút nghi hoặc đối với lời nói của Phong Trần Tuyết, “Còn ngươi nói cái gì mà cảnh báo, ngươi có chuyện gì có thể cảnh báo cho ta?”

Từ khi Phong Trần Tuyết xuất hiện thì trong mắt của Long Phạm đã lui ra thần sắc nhu tình, màu thanh lam lóe lên dưới đáy mắt, chính là đang suy nghĩ nên lấy đi tánh mạng ở trước mặt hay phải lưu lại. Phong

Trần Tuyết có liên lụy đến Hách Vũ, Kiền Kì tộc tuy đã bị tiêu diệt nhưng quan hệ giữa hần và Xích Diêm tộc vẫn chưa bị triệt tiêu.

Dù sao hần từng là người có được huyền hỏa lực.

Điểm này làm cho Long Phạm không thể tùy tiện giết Phong Trần Tuyết, nhưng cũng chính là vì điểm này mà khiến hần phi thường muốn trừ khử Phong Trần Tuyết. Đôi mắt của Long Phạm nổi lên những gợn sóng màu thanh lam, chung quy vẫn không động thủ, Phong Trần Tuyết vẫn chưa dứt lời.

“Xem ra người nọ không truyền đạt lời của ta cho người. Ta sai người của Trầm Hậu tộc truyền lời, nếu các người không muốn thế gian này xuất hiện điều ngoài ý muốn thì ngay lập tức rời khỏi đại mạc ở cực Bắc.” Phong Trần Tuyết nhìn chăm chú về phương Bắc, không người nào nhìn thấy biểu tình của hần khi nói chuyện, nhưng bọn họ lại có thể rõ ràng hiểu được hàm nghĩa của những lời này.

Lúc này Lăng Lạc Viêm mới biết vì sao Tiểu Thủ Niên của Trầm Hậu tộc lại đột nhiên xuất hiện, rồi cũng vì sự cố phát sinh trên người của Tiểu Niệm Vân mà cố ý che giấu lời cảnh báo của Phong Trần Tuyết. Bất quá cho dù có truyền lời thì hần cũng sẽ không nghe theo, vì đây là Phong Trần Tuyết truyền lời mà không phải là tế ti của hần.

“Tiểu Thủ Niên chắc là không sợ chết.” Lăng Lạc Viêm thoáng nhếch môi, “Lôi Quyện coi như lúc trước biết thức thời mà tiến lui, huynh đệ kết bái của hần cũng không thua kém.”

“Nham Kiêu, thay ta nhớ rõ, lúc sau trở về xử trí Trầm Hậu tộc.” Phân phó một câu là đã quyết định vận mệnh sau này của Trầm Hậu tộc.

“Dạ!” Nham Kiêu xưa nay vẫn hiếu chiến, việc này giao cho hần thì nhất định sẽ không quên, hần còn nhớ rõ lúc trước vẫn chưa có cơ hội cùng các tộc giao thủ, lại để cho Ngân Diệu tộc ở trước mặt người khác thể hiện oai phong, đến nay hần vẫn còn cảm thấy tiếc nuối.

“Người có nghe ta nói hay không? Không thể đi đến đại mạc ở cực Bắc, dừng ở đây, không thể đi tiếp!” Mất đi tộc nhân, hiện giờ chỉ còn lại một mình, khí thế ngông cuồng cùng lạnh lùng của Phong Trần Tuyết xem ra vẫn không có nửa điểm thay đổi.

“Người nói không thể thì liền không thể hay sao? Phong Trần Tuyết, người nghĩ mình là ai? Việc mà bản tông chủ đã quyết định thì không có người nào có thể cản ta!” Ngữ điệu mãnh liệt, bão cát ở xung quanh bắt đầu nổi lên, Lăng Lạc Viêm cười khẩy rồi bước ra phía trước.

Lúc này y phục lại bị giữ chặt, Long Phạm dường như biết hần muốn làm cái gì, nhưng không ngăn cản mà chỉ vô cùng nhẹ nhàng nói ra hai chữ, “Giết hần.”

Lăng Lạc Viêm quay đầu nhướng mi rồi nhếch môi lên, “Ta biết.” Sự tồn tại của Phong Trần Tuyết vẫn là việc mà Long Phạm luôn để ý ở trong lòng. Phong Trần Tuyết đại biểu ột cỗ lực lượng khác mà Hách Vũ lưu lại, cùng hần có quan hệ sâu xa, hơn nữa dường như giữa hai người bọn hần luôn có một chút liên lụy không rõ.

Nếu đã không rõ thì chi bằng cứ chặt đứt, mặc kệ là tình hay là oán, là yêu hay là hận, dùng cái chết của Phong Trần Tuyết để kết thúc tất cả.

“Còn chưa nói lời cảm tạ người vì lần trước đã tổ giác chuyện của bản tông chủ, quả thật hữu dụng, cho nên Kiền Kì tộc không thể tồn tại trên đời này, người cũng như vậy.” Vừa dứt lời thì hồng ảnh nổi lên như một ngọn lửa, đột nhiên tiến đến trước người của Phong Trần Tuyết, đưa chuồng lực đánh tới cổ họng của hần.

Né tránh về phía sau, nam nhân có mái tóc đỏ sẫm như máu bắt đầu âm trầm nghiêm mặt, kiềm nén cơn thịnh nộ cùng vài phần phức tạp trên thần sắc, hần đánh trả lại Lăng Lạc Viêm, giữa bầu không trung tối tăm, lói hỏa đen huyền được chuồng ra bám lấy vô số cát bụi, “Lăng Lạc Viêm, người không nghe lời cảnh báo của ta thì đừng hối hận!”

“Hôm nay nếu không thể giết người thì ta mới hối hận.” Bên môi nhếch lên nụ cười lạnh lùng, Lăng Lạc Viêm tiếp tục chuồng ra một đoàn viêm hỏa, ngọn lửa thiêu đốt bùng cháy cả bầu trời đêm. Hần vẫn chưa quên lời nói của Phong Trần Tuyết, mặc dù đó là sự thật, nhưng Phong Trần Tuyết tiết lộ chân tướng của hần và Long Phạm cũng đã khiến hai người bọn hần nổi lên một trận phong ba.

Hôm nay đã đến lúc phải hảo hảo hồi báo.

Viêm hỏa tung bay rồi chảy xuống như thác nước, giống như dây leo mang theo ý thức quần quanh thân người của Phong Trần Tuyết, tựa hồ một đóa hoa yêu đã nở rộ giữa màn đêm, mỗi một lần nở ra đều có thể hủy diệt tất cả những thứ chạm vào thành tro bụi.

Phong Trần Tuyết tránh né có một chút chật vật, hẳn phải dùng trường kiếm để ngăn cản, hiện giờ cùng hẳn giao thủ không phải là thiếu niên lần đầu tiên gặp mặt ở Vọng Thiên Thai, sau khi có được viêm hỏa lực hoàn chỉnh, hẳn quả thật không phải là đối thủ của Lăng Lạc Viêm.

Đứng một bên quan sát, biểu tình của Long Phạm thủy chung thực hài lòng, lực lượng của Phong Trần Tuyết không còn có thể uy hiếp được Lạc Viêm, cũng vì như vậy mà hẳn mới yên tâm để Lạc Viêm đích thân ra tay.

Bất luận Phong Trần Tuyết có tâm tư như thế nào đối với Lạc Viêm thì cứ để Lạc Viêm tự mình đem hết thấy gạt bỏ, đó là cách thích hợp nhất. Khoanh tay mà đứng, tế ti Long Phạm nhìn hai người giao chiến, mặc dù yên tâm tông chủ của hắn có thể tự mình đối địch nhưng hắn vẫn lo lắng, khiến hắn không thể dời mắt dù chỉ nửa điểm.

Hai người giao chiến đã gần tiếp cận đến đại mạc, từ biên giới Sa thành đuổi dần vào sâu bên trong. Càng hướng vào bên trong thì sắc trời càng thâm trầm u ám, nếu không phải những người ở đây đều có linh lực thì e rằng sẽ không thể nhìn rõ quan cảnh ở xung quanh. Giờ khắc này, giữa màn đêm nổi bật những vầng hào quang đỏ sẫm, lúc ẩn lúc hiện.

Rốt cục trường kiếm có ẩn chứa linh lực bị viêm hỏa đỏ đậm thiêu đốt hóa thành tro bụi. Phong Trần Tuyết nâng chưởng đánh trả, biết rõ linh lực của hắn không thể ngăn cản được viêm hỏa trong bao lâu, nghĩ đến lý do vì sao mình ở đây, hắn cắn răng gầm lên giận dữ, “Có thể hay không nghe ta nói cho hết lời? Ta sẽ nói cho các người biết về Linh Tê tộc, bọn hắn...”

Một tiếng nổ vang lên, viêm hỏa như mũi nhọn sắc bén đánh vào linh lực đen sẫm của Phong Trần Tuyết làm rung chuyển mặt đất khiến cát bụi tung bay mù mịt, Phong Trần Tuyết vẫn chưa dứt lời, Lăng Lạc Viêm nghe hắn nói tới đây thì dừng lại lực đạo ở trong tay, chỉ kém một chút nữa thì Phong Trần Tuyết đã chết dưới chưởng của hắn.

“Người nói đi.” Chỉ cần Phong Trần Tuyết vẫn còn tin tức hữu dụng thì hắn không ngại kéo dài mạng sống của Phong Trần Tuyết thêm một chút.

Thần sắc âm trầm trong mắt của Phong Trần Tuyết càng thêm nghiêm trọng, sắp phải mở miệng là lúc vẻ mặt hiện lên mâu thuẫn và phức tạp, việc này đối với Phong Trần Tuyết cũng không có nửa điểm ưu đãi nhưng hắn lại đến đây vốn là vì việc này.

Ngay khi hắn đang lưỡng lự thì mọi người bỗng nhiên cảm giác được mặt đất đang rung chuyển. Lúc này mọi người đã ở bên trong sa mạc, bãi cát ở dưới chân đột nhiên trùng xuống. Lúc trước màn đêm tối đen nhìn không thấy thiên nhật thì chỉ trong khoảnh khắc lại bùng sáng một cách quỷ dị, cát bụi tản ra như những màn sương mù. Bên trong hỗn loạn, mọi người ngẩng đầu nhìn lên, ánh trắng bạc treo lơ lửng ở trên cao nhưng xem ra lại gần trong gang tấc.

“Lạc Viêm cẩn thận——” Long Phạm tiến đến sát bên cạnh Lăng Lạc Viêm, theo ánh mắt chăm chú của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm có thể nhìn thấy ở phía sau nứt ra một cửa khẩu thật lớn giống như một hang động tối đen.

Mãng đã chết, tại sao không gian lại bị bóp méo?! Căn bản chưa kịp tự hỏi, dưới chân bắt đầu lún xuống, chỉ trong khoảnh khắc dường như thiên địa bị đảo ngược, căn bản không thể tránh né.

Dưới ánh trắng bạc sáng ngời một cách yêu dị, thân ảnh màu đỏ nhảy lên, cát bụi dưới chân cuộn cuộn, nhưng chưa kịp bay lên giữa không trung thì lại bị thứ gì đó kéo xuống, ngay cả hắn cũng cảm thấy có một sức nặng vô cùng mãnh liệt đang đè ép, không cho hắn rời khỏi vùng đất ở dưới chân.

Long Phạm đã đến bên cạnh, nắm lấy tay của hắn, ở giữa không trung nhìn lại thì đã thấy tộc nhân sớm ngã xuống đất, không thể phân biệt thiên địa rõ ràng, chỉ nhìn thấy ánh trắng bạc ở trên cao, giống như

khoảng cách giữa thiên địa trong lúc đó bị một lực lượng đè ép, cửa khẩu bị nứt ra càng lúc càng khuếch rộng đến vô hạn.

“Đây không phải là không gian bị bóp méo, đây là kết giới, mau rời đi!” Long Phạm nắm lấy tay Lăng Lạc Viêm rồi kéo lên trên, nhưng Lăng Lạc Viêm lại cảm thấy có cái gì đó đang hãm chân của hắn, tựa hồ có một cỗ lực lượng không thể kháng cự khiến hắn khó khăn bước đi.

“Tông chủ——tề ti——” Tiếng gọi ầm ĩ của tộc nhân ở cách đó không xa, mặt đất rung chuyển không ngừng sụp xuống phía dưới, mọi người đều đột nhiên không nghĩ đến ngay lúc này lại gặp phải một chuyện quỷ dị như vậy, giữa sắc trời bừng sáng như ban ngày lại nứt ra một cửa khẩu như vực sâu không đáy, phát ra những tiếng xé rách nghiền nát.

Ngay tại lúc này, hết thảy bỗng nhiên yên lặng.

Bãi cát ở dưới chân không còn sụp lún, thiên địa không còn rung chuyển, ánh trăng bạc lấp lánh hào quang quỷ dị dần dần trở nên ảm đạm, quay về với bầu không gian u ám, trọng lực lún xuống đột nhiên biến mất.

Tĩnh mạch một cách đột ngột, yên lặng một cách quỷ bí, tất cả mọi người đều đang nghi hoặc thì Long Phạm lại hô to một tiếng, “Đi mau!”

Ngay khi hắn vừa nói ra hai tiếng thì dị biến bỗng nhiên nổi lên.

Cực hạn yên tĩnh chính là cực hạn cuồng bạo, những hạt cát hung thần từ nơi chân trời mãnh liệt dâng lên, ánh trăng ảm đạm không còn một chút hào quang, không có tường thiên thuật nên mọi người bị lún xuống, chỉ có thể giãy dụa giữa sa mạc. Trên không trung, Lăng Lạc Viêm và Long Phạm lại bị vô số bão cát cuốn lấy, không thể đứng thẳng.

Bão cát càng lúc càng lớn, những hạt cát nổi lên như một cơn lốc xoáy đem tất cả mọi người cuốn lấy.

Bất luận là ở trên mặt đất hay ở giữa không trung, mỗi một chỗ trong thiên địa giống như đều bị che khuất, kịch liệt rung chuyển. Không ai có thể nhìn thấy tình cảnh ở trước mắt, ánh trăng mất đi nhan sắc chỉ còn một màu tối tăm, bão cát mãnh liệt đem tất cả hút vào bóng đêm hắc ám.

Cửa khẩu kia không biết đã biến mất từ khi nào nhưng lúc này không có ai phát hiện, trước mắt chỉ có vô số hạt cát bụi bặm, đập vào mắt là bóng đêm đen kịt, bên tai là tiếng cát xào xạc vang lên. Lăng Lạc Viêm và Long Phạm đột nhiên bị một lực lượng khổng lồ xoắn tới kéo ra hai phía, hắn chỉ cảm thấy cả người tựa hồ bị rơi vào biển cát vô tận, chờ đến lúc hắn phát hiện thì bàn tay đang nắm chặt của hắn và Long Phạm đã bắt đầu buông lỏng.

“Long Phạm——” Hắn hô to, nhưng ngay cả hắn cũng không thể nghe thấy tiếng hét của chính mình. Bùng nổ một âm thanh long trời lở đất, vô số hạt cát chôn vùi bọn hắn, đang muốn sử dụng viêm hỏa nhưng trên người lại mất đi tất cả khí lực, tinh thần bắt đầu trở nên hoảng loạn.

Cơn lốc xoáy cuộn cuộn nổi lên cuốn lấy hết thảy, tất cả đều bị trọng lực kéo vào giữa không trung, giống như thiên địa bị hoán đổi nghịch chuyển. Trong bão cát cuồng bạo, tất cả đều bị chôn vùi.

Chờ đến khi cuồng phong bão cát chậm rãi lắng dịu, ánh trăng treo lơ lửng ở giữa không trung lại một lần nữa rực rỡ chói sáng, tất cả cát đá đều rơi xuống trở về nguyên vị, không còn lưu lại bất cứ dấu vết nào, tựa hồ chưa từng xảy ra chuyện gì.

Chỉ là trên sa mạc đã không còn một bóng người.

187. Quyển 4: Chương 187: Yêu Hận

Nặng nề, âm u, lạnh lẽo, không thể nhúc nhích. Khi Lăng Lạc Viêm tỉnh lại thì cảm giác ở trên người thiếu chút nữa làm cho hắn nghĩ rằng mình đã chết, nhưng chuyện này đương nhiên không có khả năng, có tề ti của hắn ở bên cạnh thì hắn làm sao có thể dễ dàng chết như vậy.

Long Phạm sẽ không làm cho hắn xảy ra chuyện gì, điểm này hắn chưa bao giờ nghi ngờ, cũng bởi vì như vậy mà hắn mới có thể phóng túng không hề kiêng kị đi làm những việc mà hắn muốn.

“Long Phạm.....”Mở miệng gọi một tiếng, ngữ thanh khàn đặc khô khốc cơ hồ khó có thể nhận ra đây chính là giọng nói của hắn, nâng tay lên, hắn phui đi những lớp đất cát ở trên người, rốt cục biết rõ vì sao hắn lại cảm thấy nặng nề và lạnh lẽo.

Lớp cát trên thân thể đã bị hất sang một bên, hắn vươn người ra khỏi vũng cát, mở mắt ra, hắn đang muốn yên tâm ôm người nam nhân ở bên cạnh thì đột nhiên động tác lại đình trệ.

“Phong Trần Tuyệt?” Đôi mắt đang mang theo ý cười bất chợt đông cứng, bên trong đôi mắt mị hoặc xẹt qua một tia sắc bén, đứng lên từ vũng cát, Lăng Lạc Viêm bất động nhìn người nam nhân cũng đang chặt vật giống như hắn.

“Làm cho người thất vọng, ta không phải tể ti của người.” Trong mắt của Phong Trần Tuyệt như tụ tập những vàng mây đen, thần sắc tràn đầy lo lắng, “Nhờ ơn người ban tặng, tộc nhân của người, còn có ta đều đến địa phương quý quái này.”

“Nơi này là ở đâu?” Đang giao chiến với Phong Trần Tuyệt được một nửa thì đột nhiên xảy ra dị biến, mọi người đều không ngờ đến.

Không để ý đến cát bụi đang bám ở trên người, Lăng Lạc Viêm đưa mắt ngược nhìn khắp xung quanh.

Trước mắt là một biển cát vô tận, từ dưới chân kéo dài thẳng tắp đến một nơi rất xa không nhìn thấy biên giới, bầu trời lúc trước vẫn còn ảm đạm u ám thì bây giờ lại sáng chói như ban ngày. Mảnh trăng tròn ở nơi chân trời tỏa ra vàng hào quang nhu hòa êm dịu, phản chiếu xuống mặt đất làm cho những hạt cát trở nên lấp lánh giống như ngân sa. (ngân sa = cát bạc)

Nắm lấy một nhúm cát ở dưới chân, từng hạt cát chảy xuống khỏi lòng bàn tay như một dòng thác đổ, những hạt cát này xem ra không lớn giống như những loại bình thường.

“Nơi mà người muốn đến, chỉ có vào không có ra, đại mạc cực Bắc.” Có thể nghe thấy một loại ý tứ không rõ ràng trong câu trả lời của Phong Trần Tuyệt.

“Nơi này chính là cực Bắc, là nơi mà người không nên tiến đến. Kết giới đã bị linh lực của chúng ta tác động làm xuất hiện vết nứt. Hiện tại chúng ta không còn ở biên giới Sa thành nữa, mà là đang ở trong cực Bắc.” Phong Trần Tuyệt chậm rãi nói, ngữ thanh có một chút phập phồng, nhìn thấy Lăng Lạc Viêm ở trước mặt, trong mắt xẹt qua một tia âm trầm, cũng có vài phần phức tạp.

“Người lúc trước vẫn chưa nói xong, hiện giờ có thể nói tiếp, tỉ mỉ càng tốt.” Hít vào một hơi, phui đi cát bụi ở trên người, Lăng Lạc Viêm bình tĩnh trở lại. Long Phạm tuy không ở bên cạnh hắn, nhưng với lực lượng của Long Phạm thì nhất định không xảy ra vấn đề gì.

“Nói hay không cũng không còn tác dụng. Ở ngoài đại mạc cực Bắc có một kết giới cách ly với thế gian, chúng ta xuyên qua kết giới rồi đến đây, sớm muộn sẽ bị người của Linh Tê tộc phát hiện, mục đích của bọn hắn đã gần đạt được.” Phong Trần Tuyệt vẫn không nói rõ ràng, tựa hồ theo như lời của hắn thì mọi việc đã quá muộn.

Bước từng bước đến trước mặt Phong Trần Tuyệt, Lăng Lạc Viêm nheo mắt một cách nguy hiểm, “Ca dao ám chỉ vật thứ ba đang ở trong tay của Linh Tê tộc. Còn những người đã giết các diêu sư ở trong Lôi Lạc thành và bắt Linh Thư đi, tất cả đều là người của Linh Tê tộc. Người và bọn hắn đã sớm có quan hệ.”

Đây không phải là nghi vấn mà là kết luận, Phong Trần Tuyệt trầm mặc nhìn hắn, không hề phủ nhận.

Đã dí thân vào trong đó, kể tiếp bất luận là chuyện gì xảy ra thì hắn đều chuẩn bị tinh thần để đón nhận, đã sớm tính toán như vậy, Lăng Lạc Viêm nhếch môi, “Người sớm biết rằng bên ngoài cực Bắc có kết giới, như vậy vì sao phải ngăn cản ta?”

Phong Trần Tuyệt không trả lời, cứ đứng như vậy nhìn ra phương xa, tiếng cười âm trầm vang lên, bỗng nhiên quay đầu lộ ra một vẻ mặt quỷ bí, “Lăng Lạc Viêm, không bằng chúng ta tái quyết đấu để phân thắng bại. Ta và người đều có quan hệ đến Hách Vũ, vận mệnh của chúng ta tương hỗ lẫn nhau, nhưng người không chấp thuận Kiền Kì tộc, đương nhiên cũng không chấp thuận ta. Thế nào, có muốn chiến một trận?”

“Hiếm thấy có người còn muốn chết.” Lăng Lạc Viêm phất hồng sam ở trên người, “Người có thể không phải là đối thủ của ta.” Sau khi hắn có được đầy đủ lực lượng thì Phong Trần Tuyệt rất khó ỷ hiếp đến hắn.

“Người chiếm lấy thân thể của hần, đạt được địa vị của hần, có được hết thảy những gì hần nên có. Nếu cảm thấy ta phiền toái thì người cũng phải chấp nhận cả điều phiền toái này!” Nụ cười lạnh lẽo vang lên, Phong Trần Tuyết lộ ra khí sắc cuồng bạo tàn nhẫn đột nhiên đánh tới, chỉ cần mỗi lần nhắc đến “Hần” thì ngữ điệu của Phong Trần Tuyết liền thay đổi.

“Ai lại sợ người? Ta nói bao nhiêu lần rồi, ta không phải Lăng Lạc Viêm của lúc trước! Nếu cứ tiếp tục dây dưa thì kết quả cũng chỉ như thế!” Bỗng tới một chướng, cát bụi tung bay đầy trời, Lăng Lạc Viêm cảm thấy khó chịu, hần chán ghét bị người khác xem là vật thể thân. Phong Trần Tuyết vẫn chấp nhất với “Lăng Lạc Viêm”, ngoại trừ cảm tình thì còn có nguyên nhân khác.

“Nếu ta không xuất hiện trên đời này thì người sẽ có được Lăng Lạc Viêm, Kiền kì tộc và Xích Diêm tộc hợp một, sẽ do người thống lĩnh, nắm trong tay thiên hạ ứng phó với thiên kiếp. Đáng tiếc chính là vì lúc trước Lăng Lạc Viêm bị người đánh trọng thương, cũng bởi vì ta xuất hiện mà hần biến mất khỏi thế gian, cũng từ khi đó mà sự tình bắt đầu vượt khỏi tầm kiểm soát, người chấp nhất đối với Xích Diêm tộc cũng bởi vì như vậy, nhưng đừng quên, người có liên lụy với người là hần chứ không phải ta.”

Bị Phong Trần Tuyết dây dưa khiến hần cảm thấy khó chịu, ánh mắt mang theo tức giận lộ ra ý cười lãnh khốc, “Nên làm một cái kết tại đây, tuy lúc trước bị đứt đoạn, bất quá bây giờ vẫn có thể tiếp tục.”

Chướng phong sắc bén mang theo cát bụi xẹt qua giữa không trung phát ra những âm thanh chói tai, Phong Trần Tuyết nghe được những lời hần nói nhưng cũng không phản bác một câu nào, nâng tay đón chướng, tiếng nổ rền vang truyền khắp sa mạc, bị chấn động của chướng lực phản lại, hai người lui về sau vài bước.

Đứng ở trên sa mạc, dưới chân đều là những hạt cát nhuyễn mịn, khó có thể đứng thẳng, so với Phong Trần Tuyết thì Lăng Lạc Viêm thối lui nhiều hơn nửa bước, ánh mắt tràn đầy lãnh liệt, hần nhất thời trở nên cẩn thận.

“Xích Diêm tộc vốn nên là của ta, tính cả chủ nhân của khối thân thể này! Mà người không nên xuất hiện ở đây, chính bởi vì người mà hôm nay mới loạn đến mức này!”

Đôi mắt sắc bén như chim ưng, vẻ mặt âm trầm, mái tóc ngắn đỏ sẫm tung bay trong cát bụi, như là hiện lên một màu huyết sắc cuồng loạn, Phong Trần Tuyết đột nhiên nhảy lên, chướng lực quỷ dị mang theo linh quang hắc ám, cuốn thành một cơn lốc xoáy đánh thẳng tới thân ảnh hồng sam.

“Đừng đem tất cả tính toán sai lầm của người đổ lên đầu của ta.” Cười lạnh một tiếng, Lăng Lạc Viêm không hề tránh né mà nâng chướng nghênh đón.

Chỉ trong vài câu ngắn ngủi, vài lần giao chiến, Lăng Lạc Viêm từng bước lấn ép, nhưng Phong Trần Tuyết cũng không hề nhân nhượng. Trên sa mạc trống trải không một bóng người, tựa hồ cả thế giới chỉ có hai người bọn họ đang giao chiến. Ngoại trừ chướng phong và tiếng xé gió thì chỉ có cát bụi cuộn cuộn nổi lên tung bay khắp một vùng sa mạc.

Lăng Lạc Viêm tránh đi một đòn công kích của Phong Trần Tuyết, ngửa người hướng ra phía sau, ngay khóe mắt bỗng nhiên phát hiện một bóng đen từ nơi xa xa đang lướt đến rất nhanh, một đôi cánh thật lớn làm nổi lên cuồng phong cát bụi, một tiếng rống vang trời đã gần ngay bên tai.

Không kịp né tránh, một con dị thú cực lớn giang đôi cánh che khuất ánh nắng mặt trời sà xuống, những mảnh vảy hình răng cưa trên đôi cánh khổng lồ cắt ngay bả vai của Lăng Lạc Viêm, máu tươi nhất thời tuôn ra.

Tốc độ giống như quỷ mị, con dị thú cư nhiên không một tiếng động, che miệng vết thương, Lăng Lạc Viêm nghiêng người né tránh, lúc này Phong Trần Tuyết đã nhảy đến bên cạnh, bị hương vị của máu tươi kích thích, con dị thú không hề liếc mắt nhìn Phong Trần Tuyết, nó thẳng tắp vươn móng vuốt sắc bén hướng đến Lăng Lạc Viêm.

Máu tươi nhiễm ướt hồng y, móng vuốt nhọn hoắt đang ở ngay trước mắt, Lăng Lạc Viêm không trốn cũng không tránh, nắm quyền đánh thẳng vào ngực của con dị thú làm huyết quang văng ra tung tóe. Bị hần công kích, đôi mắt của con dị thú càng thêm đỏ ngầu, nó rú lên một tiếng rồi há mồm mổ xuống.

Ngã xuống đất, Lăng Lạc Viêm chỉ có thể đánh trả, mắt thấy chiếc mỏ thật dài của con thú đang mổ đến trước mặt, ngay tại thời điểm máu chốt, Oanh—một tiếng nổ âm vang khiến máu tươi văng đầy trời, văng

hào quang đen sẫm lóe lên rồi dập nát con dị thú thành từng mảnh nhỏ.

Máu tươi văng tung tóe như mưa xối xả, Lăng Lạc Viêm cau mày chán ghét, nhìn Phong Trần Tuyết ở cách đó không xa đang thu hồi chưởng lực.

“Vì sao phải cứu ta, đừng nói là ngươi muốn đánh một trận công bằng, không muốn làm giàu đồ bìm leo, nói như vậy ta cũng không thể tin.” Đầu vai đã bị thương, Lăng Lạc Viêm cho dù chán ghét huyết tinh nhưng đối với vết thương của mình cũng không thể bỏ mặc, ấn chặt đầu vai để cầm máu, hần chậm rãi đứng dậy.

Phong Trần Tuyết không phải loại người tự mình là nghĩa hiệp, lại càng không dễ dàng buông tha cơ hội ở ngay trước mắt.

Đứng trước mặt hần, Lăng Lạc Viêm có chút khó hiểu, cho đến nay những gì Phong Trần Tuyết làm đều là chống đối và phục thù, “Ngươi muốn Xích Diêm tộc, ngươi cũng muốn ta biến mất khỏi thế gian này, ngươi muốn hết thầy trở về nguyên vị, trở về quỹ đạo, đáng tiếc việc này cũng không thể toại nguyện, cho dù ta có chết cũng không thể thay đổi sự thật. Chẳng lẽ ngươi không nắm chắc cơ hội vì Lăng Lạc Viêm của ngươi mà báo thù hay sao?”

Nam nhân ở cách đó không xa vẫn chưa đáp lại, ánh mắt sắc bén âm trầm nhìn Lăng Lạc Viêm, bên trong di chuyển thần sắc khó có thể lý giải, Phong Trần Tuyết chậm rãi nói, “Hóa ra ngươi không thể sử dụng viêm hỏa.”

Thân thể cứng đờ, Lăng Lạc Viêm cười khê, “Quả nhiên vẫn không thể thoát khỏi mắt của ngươi. Như thế nào, muốn giết ta hay sao?”

So với vết thương nghiêm trọng trên vai thì càng làm cho hần khó lý giải chính là hần cứ nhiên không thể sử dụng viêm hỏa lực. Nếu không phải như vậy thì con dị thú đột nhiên xuất hiện không có khả năng gây tổn thương cho hần. Hần đã muốn che giấu nhưng rốt cục vẫn bị Phong Trần Tuyết nhìn ra.

Ánh mắt của Phong Trần Tuyết vừa âm u lạnh lẽo lại vừa nóng rực như ám hỏa thiêu đốt, “Mặc kệ là vì nguyên nhân gì mà ngươi mất đi viêm hỏa lực, không có tể ti kia ở đây thì ta muốn giết ngươi cũng không khó. Giết ngươi xong thì Long Phạm ắt hẳn sẽ diệt thế, thiên kiếp sẽ giáng xuống, Xích Diêm tộc rốt cục sẽ không còn được thể nhân ca tụng.”

Như là tự nói với chính mình cũng như là nói cho Lăng Lạc Viêm, Phong Trần Tuyết chậm rãi bước đến nhưng động tác lại nhanh như tia chớp, chỉ trong khoảnh khắc đã bắt lấy cổ họng của hồng sam nam nhân, siết chặt năm ngón tay, hần nhìn thấy Lăng Lạc Viêm bị hần đè ngã xuống đất, máu tươi thấm ướt cả bả vai, cũng đem những hạt cát dưới mặt đất bị nhuộm thành một màu đỏ thẫm, nhưng đôi mắt đang nhìn hần cứ nhiên vẫn sắc bén lạnh lùng, thậm chí như đang cười nhạo.

Giống như giờ khắc này tánh mạng đang ở trong tay hần không phải là Lăng Lạc Viêm, giống như hai người thay đổi vị trí cho nhau. Cho dù thống khổ đau đớn nhưng đôi mắt mị hoặc thâm tình ở trước mặt vẫn hiện lên thần sắc lạnh lùng giễu cợt.

Nhìn đôi mắt này, biểu tình của Phong Trần Tuyết trở nên vặn vẹo, dường như đang đấu tranh nội tâm, năm ngón tay siết chặt cổ họng Lăng Lạc Viêm, nhưng đến khi đôi mắt kia chậm rãi khép lại thì hần bắt giắc thả lỏng bàn tay.

Lâm vào hôn mê mờ mịt, Lăng Lạc Viêm ho khan thở hổn hển, bàn tay của Phong Trần Tuyết vẫn còn trên cổ của hần, lực đạo tuy đã thả lỏng, nhưng cổ họng vẫn còn bị Phong Trần Tuyết nắm trong tay. Phong Trần Tuyết bất động, Lăng Lạc Viêm cũng vẫn nằm yên như vậy.

Tinh mạch đến mức quỷ dị, Phong Trần Tuyết cứ như vậy mà nhìn hần chăm chú cho đến khi Lăng Lạc Viêm chậm rãi nâng mắt lên.

Hần bỗng nhiên hiểu được tính tình thất thường của Phong Trần Tuyết, lộ ra vẻ mặt tỉnh ngộ, đôi môi mỏng nhạt nhếch lên ý cười, giọng nói khàn đặc tựa hồ đang trêu đùa, “Mạng của ta đang ở trong tay ngươi, ngươi cứ nhiên lại không cần. Phong Trần Tuyết, ngươi yêu ta?”

Phong Trần Tuyết lập tức biến sắc, năm ngón tay đang thả lỏng đột nhiên siết chặt, hung tợn tàn nhẫn nhìn vào đôi mắt mị hoặc ở trước mặt, càng tăng thêm lực đạo ở trong tay, hần chậm rãi gằn từng tiếng,

“Không sai, ta yêu người.”

Giống như đèn ép nói ra từng từ, nói chính là yêu nhưng từng câu từng chữ lại tràn đầy hận ý. Đó là nỗi hận thấu xương, hận đến vô tận.

Đập vào mặt là một hơi thở cuồng bạo mãnh liệt, nụ hôn nóng rực như lời hỏa đang bùng ở trên môi của Lăng Lạc Viêm.

Thần sắc của Phong Trần Tuyết trở nên u ám, siết chặt cổ họng Lăng Lạc Viêm, nụ hôn mang theo tức giận cùng oán hận tàn phá bên trong miệng của hắn. Nếu nói đó là hôn thì không bằng nói đó là một loại cắn xé, đưa tay nắm chặt lên đầu vai bị thương của Lăng Lạc Viêm, lực đạo mãnh liệt không hề khoan dung làm áo tước không ngừng chảy ra.

Nụ hôn không quan hệ đến tình dục cũng không quan hệ đến tình yêu, đó là một loại hận. Trên môi chỉ có cảm giác đau đớn, thậm chí vết thương trên vai cũng không ngừng nhức nhối. Lăng Lạc Viêm dùng lực đánh trả lại, cắn xuống thật mạnh.

Giống như dã thú, chỉ có cắn xé, người bị hôn và người cưỡng hôn như đang đo sức, cho đến khi máu tươi từ khe miệng của Lăng Lạc Viêm chảy xuống thì Phong Trần Tuyết đột nhiên buông hắn ra, “Ta yêu chủ nhân của khối thân thể này, nếu người là Lăng Lạc Viêm thì phải thừa nhận hậu quả mà mình đã gây ra.”

Lăng Lạc Viêm cắn chặt răng, máu tươi trong miệng hòa cùng hơi thở tanh nồng mùi máu khiến hắn muốn nôn mửa, nghiêng đầu khạc ra một ngụm máu, hắn liếm môi, “Hậu quả gì? Người muốn giết ta hay là muốn ôm ta?” (=.= con lạy ông, tự chui đầu vào miệng cọp)

“Không bằng ta ôm người trước rồi mới giết người, người nghĩ thế nào?” Khe miệng của Phong Trần Tuyết cũng rướm máu, lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Cổ họng bị siết chặt, hô hấp khó khăn, Lăng Lạc Viêm khẽ cười một cách đứt quãng, khép mắt lại, hắn không lo lắng tánh mạng của mình, hắn đã có thể nhìn thấu Phong Trần Tuyết, há mồm cố gắng hít thở, lúc này đây hắn đang nghĩ đến chính là người không ở bên cạnh hắn, Long Phạm.

Nếu Long Phạm ở đây thì Phong Trần Tuyết ắt hẳn đã bị giết, nếu Long Phạm ở đây thì sẽ biết vì sao hắn không thể sử dụng viêm hỏa.

Không biết bắt đầu từ khi nào mà hắn đã thập phần tin cậy Long Phạm, trước kia hắn chán ghét nhất chính là ỷ lại vào người khác, làm cho chính mình bị kiềm hãm. Nhưng hôm nay, hình như việc ỷ lại vào Long Phạm đã trở thành thói quen. Vì vậy dưới tình hình này, người hắn nhớ đến chính là Long Phạm.

“Không có tể ti Long Phạm, mất đi viêm hỏa lực, người chẳng là thứ gì cả.” Dường như đang nhìn ra tâm tư của Lăng Lạc Viêm, Phong Trần Tuyết cứ như vậy mà chế ngự Lăng Lạc Viêm, giọng nói gằn nhẹ mang theo hận ý cùng tức giận, dưới tình huống không người nhìn thấy, đáy mắt của hắn rốt cục hiện lên một thần sắc không thể phân biệt, đó là yêu hòa lẫn với hận, phức tạp đến mức chính hắn cũng không thể nhận rõ cảm giác trong lòng của mình.

Đột nhiên hôn lên bờ môi đang mở ra, Phong Trần Tuyết muốn giết người trước mặt nhưng động tác trong tay lại không ngừng xé rách hồng y trên người của Lăng Lạc Viêm.

Khối thân thể này vốn thuộc về thiếu niên của hắn, hồn phách thay thế đã dùng thủ đoạn ác liệt để chiếm đoạt. Cuồng ngạo tự đắc, lợi dụng hết thấy những lực lượng có thể lợi dụng được, ngay cả mưu đồ ích kỷ cùng phong thái kiêu căng ngạo mạn vẫn có thể chói mắt đến như vậy.

Hồng y nam nhân ở trước mặt chính là một tai họa, hắn hận không thể ngay lập tức xé rách Lăng Lạc Viêm.

Hồng sam bị vạch trần để lộ ra vô số vết tích hoan yêu, nhiều dấu ấn màu đỏ kéo dài từ bên cổ trượt dần xuống thắt lưng, giống như có thể kéo dài đến tận bên trong...Hai tay mơn trớn trên những dấu vết này, đôi mắt của Phong Trần Tuyết trở nên đỏ ngầu.

Trên cổ không còn áp lực siết chặt, Lăng Lạc Viêm có thể chậm rãi hô hấp như bình thường. Không hề ngăn cản, giống như người vừa trải qua kiếp nạn sinh tử không phải là hắn. Một mối nằm trên bãi cát, mặc cho tất cả hôn ân mà Long Phạm lưu lại trên người hiển lộ dưới ánh trăng sáng ngời.

“Để hấn biết thì người sẽ chết.” Hảo tâm nhắc nhở, Lăng Lạc Viêm thờ ơ lộ ra một nụ cười lạnh lùng, “Với lại, nếu người nói ta chẳng là thứ gì cả, vậy tại sao không giết ta?”

“Ta sẽ giết người sau khi ôm người.” Phong Trần Tuyết cởi ra đai lưng ở bên hông của Lăng Lạc Viêm, đột nhiên lúc này Lăng Lạc Viêm giữ chặt tay của hấn, “Trước khi làm chuyện đó, người hãy xác định Lăng Lạc Viêm mà người muốn chính là người nào? Người nói người yêu chủ nhân của khối thân thể này, nhưng Phong Trần Tuyết, việc mà người đang làm cũng không phải như thế.”

“Người muốn giết ta nhưng sau đó lại cứu ta, người căn bản không dám nhận rõ tâm ý của chính mình, người hiểu rồi chứ? Nếu người muốn chính là Lăng Lạc Viêm trước kia thì người có thể tiếp tục, làm xong thì giết ta thay hấn báo thù. Nhưng nếu không phải thì người yêu chính là ai? Người thực sự có thể giết được ta?”

Ngũ thanh như đang trêu đùa, ánh mắt có thể nhìn thấu hết thấy, miệng vết thương trên bả vai vẫn còn chảy máu, hiển lộ những dấu vết do người khác lưu lại trên thân thể. Nam nhân ở trên người hấn nghe xong mấy câu này tựa hồ như bị sấm sét đánh trúng, thật mạnh giáng xuống tâm tư của Phong Trần Tuyết.

Hấn yêu chính là ai? Người hấn yêu hiển nhiên là thiếu niên lúc trước, người hấn hận chính là hồn phách chiếm cứ khối thân thể này, điều hấn muốn làm là đoạt lại hết thấy những gì hấn đã mất.

Nhưng mới không lâu lúc trước, hấn lại đi ngăn cản Lăng Lạc Viêm tiến vào kết giới này, ngay mới vừa rồi còn cứu Lăng Lạc Viêm thoát khỏi móng vuốt của dị thú, có cơ hội giết Lăng Lạc Viêm nhưng cuối cùng lại không giết, đến tột cùng hấn đang làm cái gì? Ôm Lăng Lạc Viêm xong rồi mới giết? Chẳng lẽ việc này không phải là hấn đang tự mình viện cớ?

Hấn muốn Lăng Lạc Viêm, loại ước muốn này không phải là báo thù cũng không phải là chấp nhất, ngay khi nhìn thấy những dấu hôn ở trước mặt thì ngọn lửa nổi lên ở trong lòng chính là tức giận và đố kỵ. Chẳng lẽ hấn đã yêu “Lăng Lạc Viêm” này?

Bất luận là vì ảnh hưởng của ái tình hay là vì đôi mắt mù hoặc này quyến rũ, hấn chỉ đang tìm một cái cớ để giữ lại Lăng Lạc Viêm, hấn căn bản không thể giết được Lăng Lạc Viêm....

Hấn đang thuyết phục chính mình, hấn chấp nhất chính là thiếu niên trước kia, nhưng giờ đây mỗi khi hồi tưởng thì hấn chỉ có thể nhớ đến một đôi mắt mù hoặc pha lẫn thâm tình cùng lạnh lùng dung hợp vào một chỗ, khí thế sắc bén khi đứng trước mặt thể nhân, sắc bén đến mức có thể nhìn thấu hết thấy lòng người, giống như lúc này.

Cho đến nay hấn luôn tận lực khắc chế tâm tư rối loạn và mâu thuẫn của chính mình. Hấn tính kế Xích Diêm tộc, hấn muốn trả thù, hấn muốn đạt được hết thấy. Mỗi khi hấn nhìn thấy Lăng Lạc Viêm và Long Phạm cùng nhau xuất hiện thì trong lòng luôn tràn đầy hận ý, rồi cố tình tiết lộ chân tướng về Đồ Lân cho Lăng Lạc Viêm thì lúc ấy lại cảm thấy vui sướng và khoái trá. Những việc này, cứ nhiên tất cả đều là vì yêu.....

Lăng Lạc Viêm đứng lên không một chút hoang mang, liếc nhìn vết thương ở trên vai, hấn không tiếp tục kích động thần trí bất định của Phong Trần Tuyết, mục đích của hấn chính là làm cho Phong Trần Tuyết bị hỗn loạn để hấn có thể toàn thân thoát lui.

Tâm tư của Phong Trần Tuyết đang bị rối loạn, đứng tại chỗ, thần sắc cổ quái nhìn chăm chú thân ảnh hồng sam ở trước mặt, sau khi nhận rõ tình cảm của chính mình thì tâm tư của hấn vẫn phức tạp như trước.

Lăng Lạc Viêm cũng không bận tâm đến việc này, tình cảm của người khác không quan hệ đến hấn. Hấn muốn Phong Trần Tuyết ở đây tự đối mặt với tình cảm của chính mình để hấn có thể đi tìm Long Phạm. Hiện giờ hấn không thể sử dụng viêm hỏa, lại bị thương, cùng Phong Trần Tuyết ở một chỗ cũng không an toàn.

Ánh trăng ở trên đỉnh đầu của bọn hấn sáng ngời một cách dị thường, giống như ánh nắng mặt trời rực rỡ màu trắng bạc, khắp sa mạc bị chiếu sáng giống như ban ngày, liếc mắt nhìn không thấy một bóng người, hấn biết rõ khi tiến vào kết giới thì cổ lực lượng kia đã tách rời hấn và Long Phạm, muốn tìm đến tề ti của hấn thì phải tiếp tục đi về phía trước của sa mạc.

Nhìn thấy Phong Trần Tuyết đứng yên bất động, hắn liền chọn một phương hướng, mới đi chưa được vài bước thì bỗng nhiên nghe thấy một tiếng hát.

Đó là tiếng hát mà ở ngoài kết giới đã nghe thấy, vào đến đây lại càng rõ ràng hơn, nhưng vẫn mờ ảo, lúc ẩn lúc hiện khó có thể phân biệt, không biết là nam hay là nữ, tiếng hát từ một nơi nào đó đang truyền đến.

“Người đi đâu?” Phong Trần Tuyết giữ chặt y phục của hắn, Lăng Lạc Viêm quay đầu nhìn thấy y mệnh bị xé rách, tựa hồ lúc trước chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì, cũng không cần biết tâm tư của Phong Trần Tuyết như thế nào, hắn nhướn mi hỏi “Không cảm thấy tiếng hát này kỳ quái hay sao?”

Ở trước mặt Phong Trần Tuyết mà nói rằng đi tìm Long Phạm thì không biết sẽ dẫn đến hậu quả gì, ắt hẳn Phong Trần Tuyết sẽ không làm cho hắn cảm thấy dễ chịu. Nếu Long Phạm cũng nghe thấy tiếng hát này thì sẽ hướng đến nơi đó mà đi, bất quá cứ xem như đây là tọa độ.

Phong Trần Tuyết buông tay ra, cùng với Lăng Lạc Viêm đi đến phương hướng truyền ra tiếng hát, trong lòng của hắn cho đến lúc này vẫn còn rối bời. Nhìn xuống dấu chân của mình, hắn bước theo sau thân ảnh hồng y ở trước mặt.

Bả vai của Lăng Lạc Viêm đang bị thương, hắn mượn Phong Trần Tuyết chủ thủ để cắt lấy một phần y bào rồi tùy tiện buộc lại ở miệng vết thương.

Máu bắt đầu ngừng chảy, nhưng mùi máu tanh vẫn khiến hắn cảm thấy rất khó chịu, trong miệng vẫn còn vết thương mà Phong Trần Tuyết khi hôn đã tạo ra, không biết tế ti của hắn mà nhìn thấy sẽ nghĩ như thế nào, chỉ sợ có người sẽ biến mất khỏi thế gian này.

Ngay khi đang nghĩ như vậy, hắn lết đi đến phía trước, tiếp cận tiếng hát bị gián đoạn, không biết chính mình đã bước đi được bao lâu, trước mắt bỗng nhiên trở nên sáng rực, ở sau một đụn cát, hắn nhìn thấy được thân ảnh quen thuộc.

188. Quyển 4: Chương 188: Sát

Khó có thể phân biệt thiên địa bên trong sa mạc, thân ảnh mặc bạch y bào đứng giữa đám người có vẻ hết sức nổi bật, dưới ánh trăng sáng ngời như ban ngày, tầng tầng lớp lớp bạch y như có hào quang bao phủ.

Đối với người bên ngoài mà nói thì rất xa xôi không giống người phạm trần, nam nhân ở trước mặt hắn lúc nào cũng ôn nhu cũng ác liệt lại bá đạo đang khoanh tay mà đứng, ánh mắt trầm tĩnh xa xăm dường như không có gì bất thường.

Lăng Lạc Viêm nhíu mày, cước bộ thoảng ngừng lại.

Không có gì bất thường mới là điều bất thường, Long Phạm và hắn bị thất lạc mà lại có thể trầm tĩnh như vậy? Hắn đã sớm nhìn thấy bộ dáng điên cuồng của Long Phạm vì hắn mà mất đi bình tĩnh, vì hắn mà thất khống, hắn thích Long Phạm như vậy.

Nhướm mi, lại tiến thêm vài bước. Phong Trần Tuyết ngay sau lưng hắn nhìn thấy thân ảnh ở nơi xa xa thì ánh mắt bỗng nhiên trở nên sắc bén, “Người đang tìm hắn.”

Đầu vai bị nắm chặt, miệng vết thương đã được cầm máu lại tiếp tục chảy ra màu đỏ sẫm, Lăng Lạc Viêm nhíu mi, khước miệng nhếch lên, quay đầu lại rồi giễu cợt, “Ta đương nhiên là đi tìm hắn. Tế ti của ta còn có tộc nhân của ta đều ở nơi đó, ngươi có muốn đi cùng với ta hay không?”

Vết thương ở đầu vai không ngừng chảy máu ở trong tay của Phong Trần Tuyết, lực đạo vẫn đang siết chặt, Lăng Lạc Viêm thản nhiên nhìn hắn, hắn chán ghét bị người quản chế, cầu cứu cũng không phải là cách thức mà hắn thích làm.

Khước mắt liếc nhìn thân ảnh bạch y bào, Lăng Lạc Viêm bất giác chuyển mắt sang nơi đó. Thần sắc của Phong Trần Tuyết trở nên lạnh lùng, mãi cho đến khi máu tươi ướt đầm bàn tay thì hắn mới giật mình nhìn thấy sắc mặt của Lăng Lạc Viêm đã tái nhợt, bỗng nhiên thu tay lại, hắn nắm chặt huyết dịch trong lòng bàn tay, nhìn thấy Lăng Lạc Viêm hướng đến đám người đang ở nơi xa xa, trong lòng nổi lên một tư vị khó có thể nói nên lời.

Lăng Lạc Viêm hướng thẳng đến đám người, không hề quay đầu lại, hắn đưa lưng về phía Phong Trần Tuyết, biểu tình vô cảm hiện lên một ý cười, sắc mặt tái nhợt bắt đầu khôi phục lại bình thường. Muốn không chế lòng người cũng không hề khó khăn, nhất là sau khi biết rõ tâm tư của Phong Trần Tuyết.

Giẫm lên bãi cát ở dưới chân, từng bước đi lún xuống trên cát trùng, trải qua cồn cát ở trước mặt thì sẽ gặp được tể ti của hắn, nhìn thân thể chật vật của chính mình, khoe miệng của Lăng Lạc Viêm càng hiện lên ý cười rõ ràng, hắn phi thường thích thú nhìn thấy Long Phạm vì hắn mà thất thố.

Đi đến cồn cát, hắn đang muốn tiến nhanh cước bộ thì ở cách đó không xa truyền đến tiếng nói chuyện khiến hắn ngập ngừng dừng bước.

“Hồi bẩm vương ta, tất cả các trưởng lão của Xích Diêm tộc đã bị bắt giữ, vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của Lăng Lạc Viêm, có lẽ rơi xuống chỗ khác.” Đây là giọng nói của Hoài Nhiễm, cung kính mà cẩn thận.

“Tiếp tục đi tìm, nếu đã rơi vào đây thì không cần lo lắng hắn sẽ đi nơi khác, hắn sẽ không có việc gì, chỉ cần còn ở bên trong kết giới thì có thể tìm được.” Ngữ thanh thản nhiên, mỉm cười ôn hòa, cũng có một chút thờ dãi, hàm nghĩa trong lời nói khiến kẻ khác kinh hãi.

Người nói chuyện không phải là ai khác mà chính là Long Phạm.

Một thân bạch y bào vẫn giữ nguyên vẻ bình thản, cảm thán tựa như đang thương xót tiếc nuối, thờ dãi không phải vì vận mệnh của người khác mà chính là hắn?! Dùng ngữ khí thản nhiên để nói ra những lời như vậy, biểu lộ sự thương cảm khi sắp sửa dìm một người vào chỗ chết để nói về hắn?!

Nói cái gì mà các trưởng lão đã bị bắt, còn có Hoài Nhiễm xưng hô đích danh của hắn chứ không phải Viêm chủ, mà ngữ khí của Long Phạm khi nhắc đến hắn....cước bộ của Lăng Lạc Viêm hoàn toàn thu hồi, hắn là người hiểu rõ Long Phạm nhất, hắn đương nhiên biết ngữ điệu như vậy là đại biểu cho điều gì.

“Tộc của ta nhẫn nại chịu đựng bao nhiêu năm, rốt cục chờ được đến ngày hôm nay, chính là Lăng Lạc Viêm.....” Hoài Nhiễm có chút chần chừ.

“Lăng Lạc Viêm như thế nào? Hách Vũ và Đồ Lân, chung quy chỉ có thể chọn một mà không phải toàn bộ. Ngân Diệu và Xích Diêm không thể tránh khỏi một bên phải bị tiêu diệt. Hoài Nhiễm chẳng lẽ cam tâm cúi đầu để hắn sai khiến?” Nam nhân cất lên lời này với vẻ mặt trầm tĩnh ôn hòa, giọng nói không nhanh không chậm xem ra đang cảm thấy nghi hoặc, câu hỏi phi thường hòa nhã,

Hoài Nhiễm vội vàng lắc đầu, xem ra đối với nghi vấn hòa nhã như vậy lại vô cùng kinh hãi, hắn vội vàng biện bạch, “Đương nhiên không phải! Vương của ta có được Đồ Lân lực, lãnh đời mấy trăm năm, ẩn thân nơi Xích Diêm tộc đương nhiên không phải để người ở đó sai khiến, đó là sự vũ nhục đối với vương của ta, cho dù có được Hách Vũ lực thì Lăng Lạc Viêm cũng không xứng đáng.”

“Lăng Lạc Viêm sở dĩ có thể cuồng vọng như vậy là bởi vì có vương của ta ở bên cạnh, nếu không phải như thế thì hắn đã sớm chết không biết bao nhiêu lần. Làm cho vương của ta phải quỳ xuống xưng thần, cho dù chỉ là một tuồng kịch cũng xem như đã nể mặt của hắn. Ngân Diệu tộc của chúng ta mới xứng đáng là đại cường tộc ở trên thế gian này, vương của ta mới là vương chủ nắm trong tay toàn bộ thiên hạ.”

Bóng người bán hư bán thật giống như tùy thời có thể phiêu tán theo gió chính là Lam Đằng đang đứng cung kính ở một bên, nói lên những lời này cùng với vẻ mặt giống như ngày đó ở Viêm Lạc cung. Khinh miệt, xem thường, đồng thời còn ngạo nghễ cùng thách thức.

“Không cần nói cái gì đại cường tộc, những việc đó với ta mà nói cũng không quan trọng, Đồ Lân lực lưu lại trong tay, nếu không thể sử dụng thì cũng cảm thấy đáng tiếc.” Mở ra lòng bàn tay, Long Phạm nhìn vào nơi đó rồi lắc đầu, “Đáng tiếc cho sinh mạng của thể nhân, bọn hắn còn tưởng rằng Xích Diêm tộc và Lăng Lạc Viêm có thể cứu vãn sinh linh.”

Một tiếng thờ dãi, hương sen phiêu tán trong gió, đó là phong thái xuất trần thoát tục, cao cao tại thượng lộ ra thần sắc thánh khiết từ bi, nam nhân nói ra những lời này vẫn với vẻ mặt lạnh nhạt, nhắc tới ba chữ Lăng Lạc Viêm cũng như nhắc tới những thứ bình thường, tựa hồ “Lăng Lạc Viêm” bất quá chỉ là “Lăng Lạc Viêm” mà thôi, cũng chỉ là ba âm tiết trong một câu nói bình thường, không hề mang theo ý nghĩa gì khác.

Lăng Lạc Viêm chỉ cảm thấy bị chấn động kịch liệt giống như có cái gì đang nổ tung ở trong lòng, dưới chân mềm nhũn, cuối cùng hắn không thể đứng vững, chỉ có thể vịn vào cùn cát ở kế bên người, trong tai không ngừng vang lên từng trận ong ong, những gì đang diễn ra ở trước mắt tựa hồ không phải sự thật.

Trong đầu không ngừng vang lên những lời nói cùng nét mặt thánh khiết kia, đó chính là tể ti của hắn, Long Phạm.

“Nguyên lai tể ti Long Phạm cũng không phải là tể ti Long Phạm ở trong mắt của người.” Phong Trần Tuyết không biết từ khi nào đã bước đến phía sau của Lăng Lạc Viêm, nhìn đám người ở cách đó không xa. Chẳng lẽ là lão thiên gia trêu đùa, đi hết một vòng rồi lại đảo về chỗ cũ, người nhất định muốn diệt thế chính là Long Phạm, mà hắn và Lăng Lạc Viêm lại cùng nhau cứu thế.

Lăng Lạc Viêm nhìn chăm chú nơi đó, một lời vẫn chưa nói. Phong Trần Tuyết ở sau lưng hắn chỉ có thể nhìn thấy thân thể tái mét của hắn, miệng vết thương ở đầu vai vì bị dùng sức quá độ mà khiến máu tươi thấm ướt đỏ thẫm cả lớp hồng sam, mái tóc bạch kim càng trở nên bạc phơ khiến kẻ khác kinh hãi.

“Người...” Mở miệng, Phong Trần Tuyết muốn nói cái gì đó, nhưng lúc này hắn còn có thể nói được điều gì? Vốn định mỉa mai khiêu khích, muốn châm ngòi gây chia rẽ, nhưng khi nhìn thấy màu tóc bạc phơ hiện lên ở trước mặt thì hắn bỗng nhiên không thể lên tiếng được.

Cũng không cần phải lên tiếng.

Đưa lưng về phía Phong Trần Tuyết, hồng sam bị máu tươi thấm đẫm hơn phân nửa, thân hình thật sự cứng đờ, bàn tay vịn lấy cùn cát đang run rẩy, những hạt cát mịn nhuyễn được nắm chặt trong lòng bàn tay đang chậm rãi chảy xuống, khuôn mặt trắng bệch dần dần trở nên đỏ bừng vì tức giận.

Nghe thấy động tĩnh, người ở bên kia hướng đến nơi này đi tới, nhìn thấy Lăng Lạc Viêm đang đứng sau cùn cát, nam nhân mặc bạch y bào nhất thời kinh ngạc, lập tức lộ ra vẻ mặt vô cùng mừng rỡ như điên cuồng, đó là biểu tình khi bị mất thứ gì đó rồi có lại, kinh hãi khi nhìn thấy trận bão đến mức si mê.

“Lạc Viêm!” cái ôm vô cùng ôn nhu dịu dàng, cẩn thận tránh khỏi miệng vết thương, Long Phạm ôm chặt Lăng Lạc Viêm vào lòng, “Người lạc đến nơi nào? Ta phái người đi tìm nhưng không thấy tung tích của người, thương thế của người sao lại thế này? Chuyện gì đã xảy ra?”

Sắc mặt vui mừng nhưng bên trong hàm chứa lãnh ý, nâng lên đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam quét về hướng Phong Trần Tuyết.

Đó là sát ý, Phong Trần Tuyết lui về sau, hắn biết thủ đoạn của vị tể ti ở trước mắt này, cũng thấy rõ bộ mặt lật lọng của Long Phạm, hắn không biết Lăng Lạc Viêm sẽ làm như thế nào.

Lăng Lạc Viêm ngăn cản Long Phạm tiến về phía Phong Trần Tuyết, “Không cần giết hắn.” Nhìn thấy y phục bị giữ chặt, Long Phạm nhíu mày rồi xoay người, “Lạc Viêm chẳng lẽ muốn bao che cho hắn? Việc người nên làm là phải giết hắn.”

Đối mặt cùng Long Phạm, trong đôi mắt âm u lạnh lẽo hiện lên ý cười, bên trong thâm tình vô hạn lộ ra thần sắc lãnh khốc quyết tuyệt, “Đúng, ta là muốn giết.”

Phốc——vừa dứt lời, chủ thủ xuyên đến tận tim, máu tươi bắn tung tóe trên thân hồng y, đôi mắt lạnh như băng tràn ngập lửa giận. Giống như trong nháy mắt có thể khiến đồng tử đen láy và thâm thúy bị thiêu đốt thành màu đỏ rực. Đao mạnh chủ thủ, động tác dứt khoát cũng tựa như lúc trước cắt lấy vật y bào, không một chút do dự càng đâm sâu vào lồng ngực.

Máu tươi chảy xuống ngọn chủ thủ, thấm ướt bạch y bào. Bạch y không nhiễm một hạt bụi bị huyết sắc lan tràn. Long Phạm không ngờ đến, nhìn chủ thủ cắm ngay trước ngực mà không dám tin, dưới đáy mắt tràn đầy đau lòng cùng nghi hoặc, “Lạc Viêm, vì sao...”

Lăng Lạc Viêm nắm chặt chủ thủ đâm mạnh vào trong ngực, dưới đáy mắt lộ ra lửa giận ngút trời, sắc mặt không hề thay đổi.

Lưu ý người bên cạnh người.....Ngay lúc này, trong đầu của hắn vang lên lời nói của Trữ Hinh.

Ám chỉ người bên cạnh không phải Lâm Sở, cũng không phải Nham Kiêu, càng không phải các trưởng lão và tộc nhân khác, mà lại chính là Long Phạm. Trữ Hình muốn nói lại thôi, thần sắc phức tạp, ánh mắt lo lắng nhìn hẩn....

Nguyên lai nàng nhìn thấy chính là cảnh này.

Đây là điều mà thánh nữ đã đoán được——

Trộm nghe được một màn vừa diễn ra khiến thần trí trở nên hỗn loạn, bão cát mù mịt nổi lên trong sa mạc, các điệu sư hoảng hốt sợ hãi vây quanh thành một vòng. Hồng y đỏ rực cùng mái tóc bạch kim tung bay theo gió, sắc mặt tràn đầy thịnh nộ, dưới ánh trăng bạc đang chiếu rọi, Lăng Lạc Viêm đem lưỡi dao sắc bén đâm sâu vào tim của Long Phạm.

Máu tươi tuôn ra như mưa, bỗng nhiên thông qua chủ thủ bắn tung tóe trên mặt của Lăng Lạc Viêm. Bên trong đôi mắt mị hoặc như viêm hỏa, giờ khắc này ngoại trừ phần nộ chính là tịch mịch, cái loại tịch mịch đã từng thuộc về Long Phạm.

Phong Trần Tuyết cũng giật mình, một nhát đao tàn nhẫn dứt khoát, không lưu lại một chút cơ hội sống sót, là một đao trí mạng, lạnh lùng ác liệt nhưng cũng tràn đầy thịnh nộ.

Yêu càng nhiều thì hận cũng càng sâu. Hiện giờ Lăng Lạc Viêm có thể nào phân biệt được hẩn đối với Long Phạm là yêu hay là hận hay không?

Đầu tiên là thân phận bị bại lộ rồi sau đó là giấu diếm Đồ Luân lực, đến bây giờ là một màn chân thật đang diễn ra ở trước mặt. Quan hệ của hai người rất cục lại đi đến mức này, nhìn thấy như vậy, Phong Trần Tuyết muốn cười cũng cười không được.

Hẩn nên vui sướng nhưng biểu tình trên mặt của Lăng Lạc Viêm lại khiến hẩn không thể cảm thấy vui mừng. Long Phạm ngã xuống, sát ý của Lăng Lạc Viêm cùng mùi máu tươi trên y phục đỏ sẫm hòa lẫn vào nhau cùng phiêu tán trong không khí. Cái loại sát ý này là thất khống, muốn đem tất cả đều cuồng sát đắm máu.

Lăng Lạc Viêm vẫn chưa thể sử dụng viêm hỏa, nhưng mất đi viêm hỏa thì hẩn tuyệt đối không phải là kẻ yếu, hẩn chán ghét huyết tinh không phải bởi vì hẩn không dám nhuộm máu, mà bởi vì đã từng bị lây dính quá nhiều, khi đắm chìm trong đó thì hẩn sẽ quên đi hết thảy, chỉ có giết chóc.

Vùng lên ngọn chủ thủ sắc bén ở trong tay, hẩn phóng thích tất cả sát ý cuồng bạo cùng khát vọng mãnh liệt với máu tươi

Một khi bàn tay đã nhuộm máu thì dường như trước mắt hết thảy đều trở thành màu đỏ, trong mũi chỉ còn mùi máu tanh, bị hương vị này vờn quanh thì hẩn không thể dừng tay. Khuôn mặt tuấn mỹ dính máu giống như Tu La, xuất chiêu không một chút do dự, nhảy lên tránh khỏi đòn công kích rồi đem chủ thủ sắc bén đâm thẳng vào, tuyệt đối không sử dụng nhiều hơn một động tác, cũng tuyệt đối không lãng phí một chút sức lực. Phong Trần Tuyết thậm chí vẫn chưa kịp ra tay thì trên mặt đất đã lấp đầy thi thể. Ánh trăng sáng như ban ngày, máu tươi đỏ sẫm chậm rãi thấm thấu trên sa mạc trắng xóa, giống như hấp thu dưỡng chất, tựa hồ một bức họa diễm lệ đắm máu, màu đỏ lan tràn trên sa mạc như dòng suối hồng chảy xiết.

Người đứng ở nơi đó đang thở hổn hển, như đang ngâm mình trong một bể máu, toàn thân ướt đẫm, mái tóc bạch kim nhỏ từng giọt máu xuống bãi cát, ánh mắt lạnh lùng, đôi môi đỏ ửng, khuôn mặt trắng bệch lấm lem huyết sắc, đôi mắt mị hoặc hiện lên sự lãnh khốc tuyệt tình.

“Hãy đi theo ta.” Phong Trần Tuyết bước lên phía trước, Lăng Lạc Viêm lại một lần nữa mạnh mẽ chiếm đoạt hết thảy tâm mắt của hẩn. Nhìn thấy một màn trước mặt khiến hẩn không thể không bị Lăng Lạc Viêm hấp dẫn.

“Phong Trần Tuyết, ngươi dừng lại. Lần đầu tiên gặp mặt thì ngươi liền muốn giết ta, cho dù không có Long Phạm thì người ta muốn cũng không phải là ngươi.” Hủy đi vết máu trên mặt, bởi vì hao hết sức lực mà giọng nói khàn đặc vừa có chút quỷ mị vừa bán hư bán thật, “Đối với ta mà nói, ngươi không có giá trị lợi dụng, hơn nữa ta sẽ không động tình với người gây bất lợi cho ta.”

“Long Phạm đối với người có lợi nên người liền yêu hắn. Hắn lợi dụng người mà người cũng đang lợi dụng hắn? Người đang tự lừa gạt chính mình?” Phong Trần Tuyết nhin không được mà nói ra lời mỉa mai.

Lăng Lạc Viêm chậm rãi nghiêng đầu lại, ánh mắt vô cùng cổ quái nhìn Phong Trần Tuyết, thế nhưng lại rõ ràng mang theo ý cười, “Ta có nói như vậy hay sao? Ta làm sao lại tự lừa gạt chính mình? Đương nhiên là ta yêu hắn.”

Nhìn thấy máu tươi lan tràn đầy sa mạc, người nói đến câu này lộ ra vẻ mặt quỷ bí, Phong Trần Tuyết nhất thời không biết nên nói tiếp như thế nào mới hảo. Giống như từ khi nhận rõ tình cảm của chính mình thì hắn không thể che giấu tâm ý muốn có được Lăng Lạc Viêm, nhưng những lời này của Lăng Lạc Viêm lại làm cho lòng hắn nổi lên một trận cuộn cuộn.

Cho đến bây giờ, Lăng Lạc Viêm vẫn thừa nhận còn yêu Long Phạm?!

“Đừng nỗ lực làm bất cứ điều gì.” Giơ lên chủy thủ nhuộm đầy máu tươi, mở miệng một cách phi thường chậm rãi, Lăng Lạc Viêm đưa lưỡi dao sắc nhọn đặt ngay trên cổ của Phong Trần Tuyết, “Lúc này tâm tình của ta đang rất tệ, đừng trêu chọc ta, bằng không, chúng ta cả hai cùng chết.”

Nhú mi, tùy tiện mở miệng, ánh mắt lạnh lùng quyết đoán, trong đó vẫn còn hiện lên màu đỏ ửng đầy chết chóc, cơn thịnh nộ vẫn chưa lắng dịu, cho dù không thể sử dụng viêm hỏa nhưng đôi mắt mị hoặc lòng người vẫn sắc bén như trước, bên trong toát lên ngọn lửa mãnh liệt đang bùng cháy.

Phong Trần Tuyết lui ra sau vài bước, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú trên thân ảnh hồng sam ở trước mặt, bất luận là nhiễm đầy máu tươi hay là do nhan sắc trên người, hồng y nam nhân với khí thế chấn nhiếp đầy quỷ dị đã trói buộc tâm tư của hắn.

Lăng Lạc Viêm buông tay xuống, vết thương ở trên bả vai bị toác ra do một màn giết chóc mới vừa rồi, có lẽ là mất máu quá nhiều khiến dưới chân trở nên mềm nhũn, toàn thân hư nhược, duy nhất chỉ có tế ti của hắn mới có thể chữa khỏi vết thương này cho hắn, linh lực ngàn năm có thể làm ọi vật trở lại như ban sơ, sức thủy lực có thể tẩy rửa hết thấy máu tanh trên người của hắn.

Nhìn thấy một thân bạch y bào nằm trong vũng máu, giờ khắc này hắn chỉ muốn có viêm hỏa để có thể đem hết thấy ở trước mắt hủy đi.

Phong Trần Tuyết vẫn đứng ngay sau lưng hắn, nhìn thấy hắn cầm chặt chủy thủ đứng yên bất động, rốt cục nhin không được mà lên tiếng, “Người không hối hận vì đã giết hắn?”

“Vì sao phải hối hận?” Thần sắc của Lăng Lạc Viêm trở nên thâm trầm, xoay người lại rồi nhìn Phong Trần Tuyết, ánh mắt lạnh như băng mang theo phần nộ dần dần hiện lên ý cười, “Hắn không phải là Long Phạm.”

Ngay khi Phong Trần Tuyết đang cảm thấy kinh ngạc thì sau lưng bỗng nhiên có một cổ lực lượng cực đại phóng thẳng tới, mãnh liệt đến mức không thể ngăn cản, ngay trong ranh giới sinh tử, hắn chỉ có thể bị cổ lực lượng đó đẩy mạnh ra xa, phát tay chưởng ra phía sau để triệt tiêu một phần lực lượng nhưng vẫn không thể hoàn toàn tránh né.

Hộc máu rồi ngã xuống đất, hắn quay người lại, đứng thẳng trước mặt hắn chính là người đã chết, tế ti Long Phạm. Ngay mới vừa rồi, hắn tận mắt nhìn thấy Lăng Lạc Viêm giết chết Long Phạm!

“Lạc Viêm.” Trong tay nắm chặt một phần y mệ màu đỏ bị xé rách, nam nhân mặc bạch y bào dẫn theo các trưởng lão và diệu sư chạy đến, ngũ thanh có một chút run rẩy, bạch y bào thoát tục không nhiễm bụi trần lại dính đầy cát đất, mái tóc đen mượt suông thẳng đã thoát khỏi sợi dây cột tóc, trở nên hỗn độn tung bay trong gió, sớm mất đi vẻ ung dung, khí chất tao nhã thanh thoát không còn nữa điểm, thần sắc tức giận hòa cùng kinh hãi, còn lại chính là an tâm và tình ý sâu nặng như đại dương vô tận.

Vứt đi chủy thủ, Lăng Lạc Viêm bắt đầu cất bước, không đợi hắn đến gần, Long Phạm đã nhin không kịp mà phóng người bay đến ôm chặt hắn vào lòng, đáy mắt còn mang theo thần sắc điên cuồng hỗn loạn, “Người vẫn còn ở đây, người vẫn còn...”

Không ngừng nỉ non bên tai Lăng Lạc Viêm, hiện lên sự sợ hãi mà người bên ngoài không thể phát hiện. Lăng Lạc Viêm nhớ đến không lâu lúc trước Long Phạm đã từng nói những lời đó, hiểu được tế ti của hắn

đang lo sợ điều gì, “Người ở đây, ta làm sao có thể không ở.”

Không thể khắc chế kích động dưới đáy lòng, Lăng Lạc Viêm hôn lên đôi môi ở trước mặt, đem toàn thân hư nhược dựa vào trên người Long Phạm, mở ra bờ môi để nghênh đón sự ôn nhu chiếm đoạt mà hắn từng quen thuộc. Long Phạm ôm hắn một cách mãnh liệt khiến hắn cảm thấy ngạt thở, đầu lưỡi tấn công trong miệng không phải ôn nhu khiêu khích mà là trút hết tất cả tình ái cùng si mê cuồng loạn.

Vỗ về thân thể ấm áp của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm nhớ lại không lâu lúc trước bị thất lạc Lăng Lạc Viêm. Mặc dù chỉ là trong một lát nhưng hắn lại cảm thấy vô cùng dài lâu, quả thực khiến hắn muốn trở nên điên loạn, hắn biết bất quá nơi đây chỉ là một kết giới, Lạc Viêm và hắn cùng nhau rơi xuống thì sẽ không cách nhau quá xa, cũng tuyệt đối không rơi vào chỗ khác.

Nhưng hắn vẫn không ngừng suy đoán hướng đi của Lạc Viêm, không ngừng hối hận vì sao lúc trước không giữ chặt Lạc Viêm, không ngừng tưởng tượng nếu Lạc Viêm lại rời khỏi thế giới này, nếu bị cuốn vào một khe hở không gian khác thì hắn phải làm thế nào bây giờ....

Đủ loại suy đoán làm cho hắn gần như thất thố.

Mãi cho đến lúc này, đi theo tiếng hát, đi theo hương vị huyết tinh, hắn rốt cục lại có thể ôm Lạc Viêm vào trong lòng.

Nụ hôn kịch liệt như ở chỗ không người, tình ý nồng nàn quanh quẩn khắp tứ phía. Từ trước cho đến nay luôn tránh né cảnh tượng như vậy, nhưng trải qua mới vừa rồi, nhìn thấy tế ti gần như điên cuồng cùng phi thường thất thố, các trưởng lão và diệu sư chỉ có thể thập phần vui mừng nhìn thấy hai người đang ôm hôn, không ai muốn dời mắt.

189. Quyển 4: Chương 189: Ca Linh Huyền Cảnh

Bọn hắn thật sự không muốn trải qua một lần kinh khủng giống như ngày ấy, tìm không được tông chủ thì tế ti sẽ như thế nào, trong lòng của các trưởng lão xem như đã chuẩn bị sẵn sàng. Đây cũng là lần đầu tiên các diệu sư chân thật cảm nhận được ý tứ mà ngày trước những vị trưởng lão Xích Diêm tộc đã thuật lại.

Bọn hắn không dám tưởng tượng nếu Viêm chủ thật sự xảy ra bất trắc thì sẽ dẫn đến thảm họa như thế nào, cũng may chỉ là thất lạc, Viêm chủ vẫn bình an vô sự.

Trên sa mạc hoang vắng, dưới bầu trời mệnh mông bát ngát, ánh trăng sáng tỏ như ban ngày, những thi thể nằm trong vũng máu vẫn không hề ảnh hưởng đến hai người đang ôm nhau. Thất lạc rồi gặp lại cùng nụ hôn nồng nàn khiến người bên ngoài nhìn vào cũng cảm thấy xúc động.

Phong Trần Tuyết hủy đi vệt máu ở bên môi rồi chậm rãi đứng dậy, nhìn chăm chú cảnh tượng ở trước mặt, ánh mắt u ám quỷ quyệt, đồng thời cũng ẩn chứa vài phần thất bại.

Mặc kệ mới vừa rồi hắn và Lăng Lạc Viêm nhìn thấy cái gì, so với những gì hắn chứng kiến thì Lăng Lạc Viêm ngay từ đầu có lẽ đã nhìn ra đó không phải là Long Phạm.

Ngay cả bộ dáng ngữ điệu độc nhất vô nhị của Long Phạm cũng hoàn toàn chuẩn xác, một màn được bố trí xem ra không hề có một chút sơ hở, nhưng Lăng Lạc Viêm vẫn không tin tưởng. Hắn không tin đó là Long Phạm bởi vì đã thập phần quen thuộc, quen thuộc đến mức không có bất luận người nào có thể ở trước mặt hắn mà giả dạng Long Phạm, hay bởi vì hắn đã phi thường tin tưởng Long Phạm sẽ không bao giờ phản bội hắn?

Bất luận là nguyên nhân nào thì cũng bởi vì yêu.

Tựa như hắn nói hắn yêu Long Phạm, cái loại yêu này khiến hắn không chút do dự mà thẳng tay một đao xuyên tim kẻ giả mạo, một đao quyết đoán hàm chứa vô vàn phần hận, lúc ấy Phong Trần Tuyết nghĩ rằng Lăng Lạc Viêm là vì oán hận Long Phạm phản bội, hiện giờ mới biết chính là vì tức giận đối với kẻ giả mạo.

Hóa ra hắn đã rất tin tưởng Long Phạm tuyệt đối không bao giờ phản bội.

Lại học ra một ngụm máu, Phong Trần Tuyết nhắm mắt lại, không hề nhìn hai người đang ôm hôn. Nếu không phải hắn đã cắn bớt một phần cường lực của Long Phạm thì giờ khắc này có lẽ hắn đã chết. Vết thương ở ngực dường như rất nặng, hắn cảm thấy trước ngực trở nên đau buốt.

Lúc này hắn đã có thể đoán được kẻ giả mạo đến từ nơi nào, bất quá hắn cũng không muốn nói.

Ánh mắt âm u lạnh lẽo chuyển sang nơi khác, nhìn đến thân ảnh hồng sam mà kém một chút nữa thì hắn đã có được, dưới đáy mắt của Phong Trần Tuyết xẹt qua một màu u ám, nếu Long Phạm biết hắn đã làm chuyện gì thì kết cục dành cho hắn sợ là sẽ không quá lý tưởng.

Long Phạm ôm chặt Lăng Lạc Viêm, máu tươi đầm đìa trên hồng sam lây dính lên bạch y bào. Ôm chặt cả người đầy máu của Lăng Lạc Viêm, hai tay không một chút thả lỏng, hoàn toàn không hề để ý đến ánh mắt của tộc nhân đang đứng xung quanh, chỉ cần Lạc Viêm bình an vô sự ở trong vòng tay của hắn thì những chuyện khác đối với hắn mà nói đều hoàn toàn vô nghĩa.

Dùng nụ hôn để trấn an tâm tư, để làm cho hắn xác định người trong lòng không có việc gì, bỗng nhiên ánh mắt nhợt nhạt màu thanh lam trở nên thâm trầm, đầu lưỡi chạm vào một chỗ khác thường ở trong miệng, “Đây là thế nào?” Những chuyện khác đều vô nghĩa nhưng nếu có liên quan đến Lạc Viêm thì lại ngoại lệ.

Hắn nếm được mùi máu tươi ở trong miệng của Lạc Viêm, lúc trước tưởng rằng đó là hương vị bị hồng sam nhiễm máu lây dính, hiện giờ mới phát hiện quả thật đến từ miệng của Lạc Viêm, ngoại trừ mùi máu tươi còn có vết thương bị cắn phá ở bên trong, nhìn lại y phục của Lạc Viêm, dưới màu đỏ thẫm của hồng sam căn bản là một mảnh hỗn độn, còn có miệng vết thương này?!

Có người hôn Lạc Viêm. Trước khi bị cơn ghen tuông nhấn chìm, Long Phạm cố gắng kiềm chế đáy lòng đang nổi lên từng trận sóng lớn, sử dụng sức thủy tẩy đi hết thấy vết máu ở quanh mình, Long Phạm nhủ thầm, cẩn thận giúp Lăng Lạc Viêm khép lại miệng vết thương, “Là ai tổn thương người?”

Lời chất vấn nghe có vẻ rất bình thường, nhưng lại tiềm ẩn một trận gió lốc hung bạo khiến kẻ khác sợ hãi.

“Không phải Phong Trần Tuyết, bất quá hắn có hôn ta.” Thẳng thắn nói ra không hề giấu diếm, Lăng Lạc Viêm điều chỉnh hô hấp, tựa vào trên người Long Phạm, mới vừa tàn sát một trận khiến hắn cảm thấy thật không ổn, nụ hôn của Phong Trần Tuyết cũng thực không ổn, hắn biết tế ti của hắn sẽ vì chuyện này mà tính sổ với Phong Trần Tuyết.

Kỳ thật cho dù hắn không cần nói ra cái tên kia thì Long Phạm cũng đã sớm đoán được, đôi mắt thanh lam nổi lên sát ý mãnh liệt hướng đến nơi Phong Trần Tuyết ngã xuống. Lạc Viêm bị người khác hôn môi, thậm chí còn lưu lại dấu vết ở trong miệng....

Từng cơn sóng lớn không ngừng dâng lên khiến bầu không khí ở xung quanh trở nên bất an, kẻ khác thấp thỏm lo lắng, tất cả mọi người đều cuồng quýt nhìn theo tầm mắt của Long Phạm.

Trên bãi cát nơi Phong Trần Tuyết ngã xuống không nhìn thấy một bóng người, không biết Phong Trần Tuyết đã rời đi từ khi nào. Mới vừa rồi tất cả mọi người đắm chìm trong cảm giác kinh hãi khi gặp lại Lăng Lạc Viêm. Các trưởng lão và đệ tử đều xúc động vạn phần, vô cùng vui sướng, tông chủ và tế ti ôm nhau mà hôn, ngay cả bọn hắn cũng bị tình ý mãnh liệt như thế cuốn hút, không còn ai lưu tâm đến Phong Trần Tuyết. (xem sướng mắt quá mà)

Lúc này phát hiện hắn đã rời đi thì mới nhất thời kinh ngạc, Nham Kiều muốn dẫn người đuổi theo thì đã thấy bạch y bào tế ti khẽ nhếch môi rồi cất lên giọng nói thản nhiên, “Không cần đuổi theo, chỉ cần hắn còn ở trong kết giới....”

Chỉ cần còn ở trong kết giới. Lời nói vẫn chưa dứt nhưng ngữ thanh thản nhiên cùng thần sắc tịch mịch đều ọi người biết rõ hàm nghĩa thật sự dưới vẻ trầm tĩnh lặng yên như thế này chính là điều gì.

Ôn nhu là sát ý, mỉm cười là nguy hiểm, các đệ tử làm sao có thể quên, đồng thời còn có một loại thần sắc vô cảm giống như mặt nước bình thản, còn hơn cả nụ cười nguy hiểm, nó khiến người khác cảm thấy run sợ.

Tựa như đại dương thâm trầm trước khi nổi lên sóng thần sẽ có một đoạn thời gian phẳng lặng, trước khi bão táp ập đến cũng sẽ yên tĩnh khác thường, giờ khắc này bạch y bào tế ti chính là như thế, các trưởng

lão không biết lúc trước Ngân Diệu vương là như thế nào, nhưng hiện giờ bọn hắn chỉ nhớ đến cảnh tượng khi hồn phách của tông chủ bị vỡ nát.

Lúc ấy trước khi tế ti thất không chẳng phải cũng bình yên như vậy hay sao.

Có người run rẩy lui về phía sau từng bước, bọn hắn cho đến lúc này vẫn còn sợ hãi đối với cảnh tượng trước kia, nếu hôm nay vì Phong Trần Tuyệt hôn tông chủ mà khiến chuyện xưa tái diễn thì không cần phải nói, bọn hắn căn bản sẽ không còn đường sống.

Lâm Sở lắc đầu đối với Nham Kiêu, hắn vẫn đứng yên bất động. Hắn tin tưởng chỉ cần tông chủ còn ở đây, tông chủ vô sự thì tế ti sẽ không đến mức phải tái diễn tai họa ngày ấy.

Lăng Lạc Viêm hiển nhiên cảm giác được sát ý của Long Phạm, cho dù bên ngoài vẫn trầm tĩnh bình thản nhưng hắn có thể cảm nhận được tất cả sát ý ở trong lòng của Long Phạm đối với Phong Trần Tuyệt, bất quá lúc này hắn không có tâm tư suy nghĩ đến hành tung của Phong Trần Tuyệt, “Xem nơi đó.”

Hắn chỉ chính là những kẻ giả mạo đã bị hắn giết chết, trong mắt lộ ra sự mỉa mai lạnh lùng đầy phần nộ, cho dù đã giết chết hết thảy những kẻ đó nhưng hắn vẫn không thể tha thứ cho người nào đã dùng thủ đoạn như vậy để làm cho hắn hoài nghi Long Phạm.

“Vì sao không dùng viêm hỏa?” Long Phạm nhìn thấy thi thể lấp đầy trên mặt đất, lúc này bãi cát đã bị lan tràn thành một màu đỏ tươi, dùng máu chảy thành sông để hình dung cũng không đủ. Cơn ghen tuông ngập trời cùng sát ý đối với Phong Trần Tuyệt tạm thời bị sự lo lắng bất an của hắn lấn xuống, Lạc Viêm rõ ràng chán ghét huyết tinh, làm sao có thể chịu được như thế này?

Lăng Lạc Viêm lắc đầu, nâng ngón tay lên, một ngọn lửa toát ra, quả thật là viêm hỏa, là viêm hỏa mà lúc trước hắn không thể sử dụng, cảm thấy cổ quái, hắn thử lại một lần nữa thì lúc này lại không thể sử dụng như trước kia, cũng giống như khi rơi vào kết giới thì hắn đột ngột không thể sử dụng được viêm hỏa, không hề có một dấu hiệu báo trước.

“Nếu không phải không thể sử dụng như bình thường thì cũng không đến phiên có người bên ngoài đến cứu ta.”

Long Phạm nghe như vậy liền cảm thấy lo lắng, vội vàng nâng tay của Lăng Lạc Viêm lên để kiểm tra linh lực trong cơ thể, tuy nhiên hết thảy đều bình thường, “Linh lực của Lạc Viêm nhất định là bị một lực lượng nào đó ảnh hưởng nên mới không thể tự nhiên sử dụng, chỉ cần tìm được thứ đó rồi trừ đi ảnh hưởng thì có thể khôi phục.” Long Phạm kết luận như thế. Khi đang kiểm tra linh lực của Lăng Lạc Viêm thì bàn tay còn lại của hắn vẫn thủy chung vuốt ve trên lưng của Lăng Lạc Viêm,

“Bây giờ mặc kệ đó là lực lượng gì, trước tiên phải giải quyết mấy thứ này,” Có Long Phạm ở bên cạnh thì hắn cũng không lo lắng linh lực của mình, mấy thi thể ở cách đó không xa càng khiến hắn cảm thấy khó chịu.

Lăng Lạc Viêm nâng tay chỉ về phía mấy thi thể, “Người có thể nhìn thấy rõ ràng bộ dáng của bọn hắn.”

Những thi thể vẫn còn nằm đây, tiếng hát vẫn còn vang lên, chỉ là càng lúc càng mờ ảo, tiếng hát đứt quãng, dường như sắp sửa tan biến, Long Phạm hướng đến nơi đó rồi lập tức nói ra bốn chữ, “Ca Linh Huyền Cảnh..”

Đưa hai ngón tay đến bên môi, hào quang của sóc thủy xẹt qua đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam đang khẽ nhú lại, trong miệng niệm lên một loại thần chú mà không người nào hiểu được, Long Phạm đưa ngón tay lướt qua giữa không trung, giống như phá vỡ thứ gì đó, theo đầu ngón tay của hắn, ở giữa không trung hiện lên một dấu vết thật dài. Dị quang bỗng nhiên bùng sáng, tiếng hát đột ngột biến mất.

Thủy chung kiểm chế sát ý dưới đáy lòng, chỉ cần tưởng tượng đến vết thương trong miệng của Lạc Viêm thì hắn cảm thấy chính mình sắp bị cơn ghen tuông thiêu đốt, lực lượng kích động không có chỗ để bùng phát, hắn đơn giản trút hết vào sóc thủy, không ngừng lực sát bầu không gian ở xung quanh.

Các tộc nhân nín thở đứng bên cạnh, đã có thể cảm giác được linh lực đang dâng lên mãnh liệt, cẩn thận nhìn chăm chú, chỉ thấy ngón tay của tế ti bỗng nhiên nâng lên, ở phía xa xa có cái gì đó đang bị kéo ra, chính là một cái bóng màu đen.

Nham Kiêu vội vàng đem vật đó bắt giữ, Lăng Lạc Viêm không hề nhìn sinh vật đã bị chế ngự. Ở trước mặt hắn, sức thủy lóe lên ánh sáng như những ngọn sóng lớn đang cuộn trào mãnh liệt, tất cả thi thể ở trên mặt đất cũng bắt đầu biến hóa, hiện lên một bộ dạng khác.

“Si mị?!” Hắn tuyệt đối sẽ không nhận lầm, đó là si mị đã từng bị hắn giết chết, bộ dáng quỷ dị như thế tuyệt đối chính là si mị.

“Bọn hắn là si mị vương.” Nhìn thấy một thi thể có bộ dáng giống với hắn, còn có các điệu sư cũng bị si mị hóa thành, Long Phạm dường như có chút đăm chiêu.

Lúc này Lăng Lạc Viêm mới hiểu được, đồng thời cũng cảm thấy kỳ quái “Si mị vương có sở trường biến hóa, trên đời chỉ có một cái đã bị ta giết chết, nơi này lại có nhiều như vậy” Si mị vương có thể dịch hình, có thể nhìn rõ lòng người, vì vậy bọn hắn căn cứ suy nghĩ trong lòng của hắn để hóa thành bộ dáng của Long Phạm là điều hoàn toàn dễ hiểu.

“Trong điển tịch ở thời thượng cổ đã từng ghi chép có một loại ma vật có giọng hát thiên phú, lấy tiếng hát để mê hoặc lòng người khiến kẻ khác sinh ra ảo giác rồi bước vào tử địa. Nếu có người lợi dụng ma vật như vậy để làm thần chú thì có thể sử dụng ma thuật phối hợp với những thứ khác tạo thành ảo cảnh, khai thác những nhược điểm trong lòng người để lợi dụng, tạo thành một trận pháp không người nào có thể phá được, đó chính là Ca Linh Huyền Cảnh.” Long Phạm nhớ lại.

Ca Linh Huyền Cảnh, khai thác những việc mà lòng người không dám đối mặt, dẫn ra nỗi sợ hãi khôn cùng, trình diễn một cảnh tượng mà con người không muốn nhìn thấy. Nếu là người có tâm hồn trong trắng thanh sạch thì sẽ nhìn thấy đủ loại cảnh tượng dâm ô không thể chịu nổi, nếu là người chung thủy thì sẽ nhìn thấy cảnh tượng bị phản bội, sợ chết thì sẽ thấy mình bị sát hại, sợ thủy sẽ gặp phải cảnh chết đuối....

“Lạc Viêm nhìn thấy điều gì?” Ca Linh phối hợp với si mị vương hóa thành hắn và các điệu sư, Lạc Viêm nhìn thấy chính là loại cảnh tượng nào?

“Ta giết bọn hắn.” Lăng Lạc Viêm không hề nhiều lời, mặc dù hắn vẫn chưa bắt tỉnh vì bị mất máu quá nhiều, nhưng mùi tanh trong hơi thở lại làm cho hắn cảm thấy có chút buồn nôn. Kiểm chế cho đến bây giờ, chỉ có hương thơm trên thân thể của Long Phạm mới làm cho hắn cảm thấy dễ chịu một chút.

Về phần hắn nhìn thấy điều gì thì kỳ thật nửa điểm hắn cũng không muốn nghĩ đến, đem thứ kia giết chết là phương pháp trực tiếp nhất, nhưng chỉ cần nhớ đến cảnh tượng tàn sát mới vừa rồi, máu tươi nhầy nhụa trong tay, còn có bộ dáng khuôn mặt của Long Phạm ở trước mắt thì hắn liền nhịn không được mà nổi cơn thịnh nộ.

Nhặt lên thanh chủy thủ mà hắn đã vứt đi lúc trước, hướng đến nơi đó, hắn hung hăng đâm xuống thi thể ở trước mặt, nhìn chăm chú si mị vương đã hiện nguyên hình, không còn là khuôn mặt của Long Phạm thì hắn mới cảm thấy cơn tức giận được tiêu trừ một chút.

Long Phạm nhìn Lăng Lạc Viêm nhưng không tiếp tục chất vấn. Theo hắn thấy, tình trạng của Lạc Viêm cũng không tốt, thậm chí có chút hỗn loạn.

“Tế ti....” Nham Kiêu muốn nói về con ma vật đang bị hắn bắt giữ thì Long Phạm đã khoát tay ngăn cản.

Lúc này nam nhân mặc bạch y bèo bọt bị lây dính huyết sắc không còn tâm tư đi quản Nham Kiêu đang bắt giữ thứ gì, người ở trước mắt mới làm cho hắn càng thêm lo lắng. Sắc mặt như vậy, hiển nhiên cảnh tượng nhìn thấy lúc trước đã khiến Lạc Viêm vô cùng tức giận, không còn cách nào duy trì bình tĩnh. Hắn từng nếm đến mùi vị sợ hãi lo lắng vì bị chia lìa, mà những gì Lạc Viêm đã chịu đựng ở đây cũng tuyệt đối không mấy thoải mái.

“Long Phạm, ngươi có biết lúc trước hắn giả mạo bộ dáng của ngươi đã nói những gì hay không?” Từng nhát đao rạch nát thi thể của si mị vương, thần sắc tàn khốc ác nghiệt, Lăng Lạc Viêm lạnh lùng nhếch môi, đôi mắt như băng nhưng một thân hồng y dính máu lại nóng rực như hỏa, khí thế nhiếp nhân vì tức giận cùng sát ý ác liệt theo mùi tanh của máu tươi ngùn ngụt bốc lên.

Nhìn tông chủ như vậy khiến các trưởng lão cảm như hén, tông chủ vẫn mặc trên người một thân hồng y, nhưng màu đỏ trên hồng sam không phải là nhan sắc của y phục mà là do máu tươi hoàn toàn thấm ướt. Đôi mắt kia vẫn mị hoặc như trước, nhưng lại lạnh lùng tàn nhẫn như quỷ mị.

“Thứ đó cứ nhiên lại giả mạo người....” Chưa dứt lời, cả người của Lăng Lạc Viêm giống như đang ở trong biển máu, màu đỏ nhầy nhụa cùng bãi cát hấp thu máu tươi đang ở ngay xung quanh hắn, bầu không khí tanh nồng khiến hắn nhíu mi, rốt cục nhìn không được mà ném đi chủy thủ rồi bắt đầu nôn mửa.

Long Phạm thấy như vậy thì làm sao còn có thể bình tĩnh đứng yên, vội vàng tiến lên rồi ôm hắn vào lòng, đưa tay vỗ về trấn an Lăng Lạc Viêm, “Người giết không phải là ta, không phải là ta, Lạc Viêm”

“Ta biết, cho nên ta mới hận! Thứ đó lại dám giả mạo bộ dáng của người để làm cho ta giết chết!” Hắn đã cố gắng kiềm chế tâm tư khi đứng trước mặt Phong Trần Tuyết, nhưng hiện giờ là ở trước mặt Long Phạm thì hắn không cần tiếp tục che giấu, cho dù đó là giả, cũng biết đó không phải là Long Phạm nhưng khi hắn đâm chủy thủ xuyên vào tim thì ở trước mắt hắn vẫn chính là khuôn mặt của Long Phạm.

Cảm giác này căn bản không thể hình dung được.

Máu tanh cùng cảm thụ trong lòng khiến dạ dày của hắn co rút mạnh mẽ, hắn cảm thấy ngũ tạng lục phủ của mình dường như đều bị đảo ngược. Đẩy Long Phạm ra, hắn chạy đến một bên rồi liên tục nôn mửa, hắn còn nhớ rõ cảm giác khi chủy thủ xuyên vào lồng ngực, máu từ bên trong tuôn ra nhuộm đỏ cả bàn tay.

“Lạc Viêm, nhìn ta” Long Phạm ép Lăng Lạc Viêm quay đầu lại, “Ta không có việc gì, ta vẫn còn ở đây.” Trong lòng tràn đầy ưu tư, hắn ôm lấy Lăng Lạc Viêm toàn thân đầy máu, cảm thấy vô cùng xót xa.

Đến tận lúc này hắn đương nhiên đoán được Lạc Viêm đã nhìn thấy điều gì, Ca Linh Huyền Cảnh vốn nhằm vào lòng người, làm cho đám si mị vương thực hiện một cảnh tượng hoàn mỹ nhất, Lạc Viêm nhất định đã nhìn thấy hắn phản bội.

Nhưng khiến hắn vui mừng chính là tông chủ của hắn không hề có nửa điểm hoài nghi đối với hắn, chẳng qua một màn tàn sát đã làm cho Lạc Viêm vốn chán ghét máu tanh bị tra tấn đến mức này.

Nhìn thấy khuôn mặt của Long Phạm gần trong gang tấc, nhìn chăm chú đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam tràn đầy lo lắng, được hương sen thanh khiết vây quanh, Lăng Lạc Viêm dần dần bình tĩnh trở lại, khoe môi khẽ nhếch, ngữ thanh khàn đặc, hắn chậm rãi mở miệng, “Bất luận là kẻ nào đã làm ra chuyện này thì ta bắt hắn phải trả giá đắt.”

Đôi mắt hơi thoáng lộ ra sự mệt mỏi vẫn sắc bén như trước, giọng nói không nhanh không chậm đang tuyên cáo tràn đầy tàn nhẫn quyết liệt, nhìn thấy Lăng Lạc Viêm ở trong lòng của mình, Long Phạm mỉm cười gật đầu rồi ôn nhu đáp lại, “Không vội, ở bên trong kết giới này còn rất nhiều người phải đền tội cho những gì bọn hắn đã làm.”

Giống như phán quyết của thần linh, chỉ một câu là đã xác định vận mệnh của tất cả những người ở bên trong kết giới, giống như sóng biển không ngừng xô bờ, nhẹ nhàng khiến kẻ khác an tâm, nhưng nghe xong lời này thì tất cả tộc nhân đều biết hàm nghĩa bên dưới ngữ thanh ôn hòa tuyệt đối không phải như những gì đã nghe thấy.

Thận trọng gật đầu, bọn hắn đều đã hiểu rõ ý tứ của tế ti.

Long Phạm ôm Lăng Lạc Viêm, để cho hắn dựa vào trên người của mình, rồi sai người đi tìm một nơi để dừng chân, cho dù trước mắt là sa mạc nhưng chưa hẳn sẽ không có nơi để nghỉ ngơi.

Lâm Sở dẫn người đi dò xét một vòng, Lăng Lạc Viêm nhắm mắt tĩnh tâm, có thể cảm giác được ánh mắt vừa ôn nhu vừa lo lắng đang dừng trên người của hắn, nhớ đến lúc trước trải qua đủ chuyện, hắn cảm thấy chính mình cần phải được bồi thường, “Ta muốn người, Long Phạm”

“Lạc Viêm muốn ôm ta?” Long Phạm dịu dàng hôn lên trán hắn, rồi bảo Hoài Nhiễm mang túi nước đến, “Người mới nôn xong, trước tiên súc miệng rồi ăn uống một chút có được hay không?” Ngậm vào một ngụm nước, sau đó Long Phạm chuyển vào miệng của Lăng Lạc Viêm. (anh tưởng anh là thụ hả o_o)

Hoài Nhiễm ở bên cạnh nghe hai người nói chuyện, đôi tay nhận lấy túi nước lại bắt giác ngáp ngừng một chút, cho đến bây giờ bọn hắn cũng không muốn để ý đến chuyện này, mặc kệ vương của bọn hắn và Viêm chủ ở chung như thế nào, tình cảm của hai người đã sớm gắn bó không thể chia cắt, bọn hắn là thuộc hạ, căn bản không có tư cách xen vào chuyện này.

Chẳng qua chưa từng nghĩ đến Viêm chủ không hề che giấu, ngay tại lúc này, ở trước mặt mọi người lại đề ra yêu cầu như vậy, mà vương của bọn hắn cũng không hề bận tâm.

Các tộc nhân ở cách đó không xa, phàm là nghe xong đoạn đối thoại như vậy thì biểu tình bắt đầu trở nên mất tự nhiên, cực lực giả vờ như chưa từng nghe thấy điều gì.

Lăng Lạc Viêm cũng không để ý ở trước mặt người khác nói ra lời nói như vậy, thần sắc vẫn thản nhiên, mở miệng nhận lấy ngụm nước mà Long Phạm chuyển vào, súc súc miệng rồi lại phun ra, sau đó vòng tay quanh cổ của Long Phạm, dùng ngữ thanh khiêu khích đầy ái muội mà Long Phạm rất quen thuộc, ghé vào bên tai của hắn rồi thì thầm, “Làm cho ta cảm giác người, chẳng phải đây là sở trường của người hay sao, ôm ta, cho đến khi ta quên đi hết thấy.”

“Ta lo lắng cho thân thể của người, Lạc Viêm nên biết.....” Hắn rất khó không chế chính mình không thể tận tình đi ôm Lạc Viêm, một khi hắn bị Lạc Viêm đẩy lên dục vọng thì hắn không thể kiềm chế chính bản thân mình.

Long Phạm tuy thập phần vui sướng nhưng không thể không cảm thấy lo lắng, bị mất máu rồi sau đó còn tận lực tàn sát, vết thương cho dù đã được khôi phục nhưng phần máu đã bị mất thì không thể nhanh chóng bồi bổ trở lại, Lạc Viêm có thể chịu được đòi hỏi của hắn ?

Nhìn Long Phạm băn khoăn, Lăng Lạc Viêm nhướng mi, “Không bằng thử xem” Hắn vẫn chưa nhượng đến mức đó.

190. Quyển 4: Chương 190: Tác Cầu

“Hảo.” Long Phạm đáp ứng, bên trong ánh mắt đang nhìn chăm chú Lăng Lạc Viêm hiện lên màu thanh lam nhợt nhạt, đồng tử thâm thúy dường như có thể nhìn thấu hết thấy.

Hắn hiểu rõ tâm tư của Lạc Viêm

Lăng Lạc Viêm nghe xong lời đáp thì một chút cũng không thấy bất ngờ, Long Phạm tuyệt đối sẽ không cự tuyệt, cho dù hiện giờ hắn đang bị mất máu, cần có thời gian để hồi phục, nhưng việc mà hắn và Long Phạm đang nghĩ đến cũng không phải tình trạng thân thể của hắn.

Lâm Sở đã quay trở lại, nắm bảo phía trước có một khu phế tích, xem ra niên đại cũng đã rất lâu, phi thường cũ kỹ, nhưng cũng đủ rộng lớn để cho bọn hắn dừng chân.

Theo Lâm Sở dẫn đường, đoàn người hướng đến tòa kiến trúc vừa được phát hiện, Nham Kiều vẫn còn nắm giữ con ma vật mà Long Phạm lôi ra từ giữa không trung, nhưng trải qua một hồi thăng trầm, khi rơi xuống kết giới thì tất cả mọi người đều sử dụng toàn sức để kháng cự với lực lượng tự nhiên kia, vì vậy bọn hắn đều cảm thấy có một chút mệt mỏi, không còn ai có lòng dạ đi quản con ma vật này như thế nào, nếu nó có liên quan đến Ca Linh Huyền Cảnh thì kết quả dành cho nó chỉ có thể là sinh không bằng tử.

Đến được nơi mà Lâm Sở đã nói, các trưởng lão và đệ tử vẫn còn đang quan sát địa hình, trong lúc này thì Long Phạm đã ôm Lăng Lạc Viêm bay lên trên cao, hắn phát hiện phía sau tòa kiến trúc có một nguồn nước thiên nhiên.

Đợi đến khi tộc nhân phát hiện thì đã không thấy bóng dáng của tông chủ và tể ti, bất quá mọi người đều không lo lắng vì việc này, tông chủ thẳng thắn nói rõ muốn cùng tể ti làm chuyện gì đó, bọn hắn lúc trước giả vờ như không nghe thấy, bây giờ cũng cứ giả vờ xem như không biết là được, tất cả đều tự tìm nơi thích hợp để tịnh dưỡng nghỉ ngơi.

Long Phạm ôm Lăng Lạc Viêm từ trên cao hạ xuống nguồn nước phía dưới, bên trong sa mạc luôn luôn có ốc đảo, tòa kiến trúc này chính là dựa vào nơi đây.

Đây là một hồ nước, mặt nước trong xanh, thậm chí bên hồ còn có một vài loại thực vật hiếm thấy, nhưng hai người bọn hắn cũng không chú ý quang cảnh ở xung quanh, bởi vì điều quan trọng nhất đang ở trước mắt bọn hắn.

Lăng Lạc Viêm được Long Phạm đặt vào trong nước, y phục nhiễm đầy máu tươi bị nước hồ thấm ướt, nhất thời mặt nước nổi lên những gợn sóng lăn tăn màu đỏ sẫm, Lăng Lạc Viêm vội vàng muốn đem một thân y phục này thoát hạ, hần cơ hồ là đang xé rách.

Long Phạm cũng bước vào trong nước, giữ chặt tay của hần, chậm rãi giúp hần thoát hạ từng lớp hồng sam bị dính đầy máu tanh, “Trước tiên là tẩy rửa huyết tinh trên thân thể của Lạc Viêm, rồi sau đó người ăn uống một chút.”

“Người nghĩ rằng sau khi ta giết người thì còn có thể nuốt nổi thứ gì hay sao?” Lăng Lạc Viêm nhếch môi trêu đùa, tự tay thoát ra bạch y bào ở trước mặt, hần đã gấp đến độ không kịp đợi.

“Đó cũng không phải là ta, chẳng phải so với kẻ khác thì Lạc Viêm rất rõ hay sao? Vết thương ngay chỗ trí mạng, chỉ vì kẻ đó không phải là ta nên người mới xuống tay không một chút do dự,” Máu thanh lam dưới đáy mắt nhẹ nhàng như nước, mơ hồ nổi lên những gợn sóng lăn tăn, bạch y bào dính máu bị Lăng Lạc Viêm thoát hạ, Long Phạm ôm hần dựa vào thân thể xích lỏa của mình rồi nâng mặt hần lên.

Lăng Lạc Viêm nhìn thẳng vào mắt hần, nhớ đến tình cảnh lúc trước, sắc mặt lộ ra giận dữ cùng bất mãn, nhú mi nhưng đáy mắt lại hiện lên ý cười, “Trải qua đủ mọi chuyện, ta có thể nào lại tin tưởng tể ti của ta sẽ phản bội. Người vì ta mà vứt bỏ tất cả, ta làm sao lại có thể nghi ngờ? Ta chỉ không tin lòng người, nhưng ta tin người, vì người là Long Phạm.”

Mới đầu là hần khiếp sợ, nhưng sau khi khiếp sợ thì tất cả đều là phẫn nộ, bất luận những người đó là ai thì hần chỉ biết bọn họ đã phạm sai lầm, “Chọn nhân vật không thích hợp để sắm vai, đó là tự đi tìm đường chết.”

Ý cười sắc bén lãnh khốc, càng là thịnh nộ thì càng muốn được bồi thường và an ủi, Lăng Lạc Viêm vì một màn tàn sát mà khiến dục vọng dưới đáy lòng trở dậy mãnh liệt, hần cần Long Phạm hủy diệt tất cả ký ức không vui trong đầu của hần.

“Ta thật cao hứng vì Lạc Viêm đã tin ta, nhưng vết thương....” Long Phạm nghe Lăng Lạc Viêm nói những lời đó thì nhẹ nhàng mỉm cười, đôi mắt trầm tĩnh như bị phản chiếu bởi những gợn nước lăn tăn trên mặt hồ, dần dần trở nên đen kịt, ôn nhu dịu dàng ôm lấy người trước mặt, nâng cằm của Lăng Lạc Viêm lên, đầu ngón tay lướt qua bờ môi ẩm ướt màu hồng nhạt.

Đồng tử trở nên thâm trầm, tể ti sau khi thoát hạ bạch y bào càng hiển lộ sự đồ kị rõ ràng, “Phải xóa đi dấu vết của người khác.”

Ngữ thanh vẫn ôn nhu như trước, nhưng lại hàm chứa lãnh ý khiến kẻ khác kinh hãi, giống như nước biển ngưng kết, bên dưới lớp băng là những cơn sóng không ngừng cuộn trào mãnh liệt, đầu ngón tay chậm rãi mơn trớn vết thương ở trên vai, rồi lại đưa ngón tay xâm nhập vào trong miệng của Lăng Lạc Viêm, đảo mấy vòng bên trong khuôn miệng ướt át, lúc này mới nhận ra còn có thêm nhiều vết thương khác.

Đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam đang nổi lên những gợn sóng lăn tăn thì bất chợt trở nên đen kịt. “Hần còn làm gì nữa?”

“Hần hôn ta, thiếu chút nữa đã muốn ôm ta, trong miệng của ta vẫn còn mùi vị của hần.” Giống như đang cố ý nói ra những lời như vậy, bàn tay của Lăng Lạc Viêm vuốt ve trên lồng ngực cường tráng và rắn chắc của Long Phạm, đầu lưỡi liếm qua ngón tay ở trong miệng, khoe môi nhếch lên, càng để lộ nhiều vết thương khác nhau.

Chỉ trong thoáng chốc, một câu này của Lăng Lạc Viêm lại làm cho Long Phạm như bị thiêu đốt, bỗng nhiên một nụ hôn áp đến cùng bàn tay không ngừng bóp chặt dưới thắt lưng của hần, giống như sóng biển có thể nhấn chìm tất cả, trong nháy mắt đem hần cuốn trôi.

Vết thương ở trong miệng được liếm sạch, đầu lưỡi tổn thương lại bị Long Phạm cắn mứt, giống như muốn hủy diệt tất cả dấu vết, một lần nữa tàn phá bờ bãi ở bên trong khoang miệng, một lần nữa lại không ngừng khiêu khích. Nụ hôn dịu dàng ôn nhu hoàn toàn bất đồng so với nụ hôn khiêu khích đầy ác liệt, sự thịnh nộ cùng độc chiếm khiến toàn thân như bị thiêu đốt.

Long Phạm bóp chặt dưới hông của hần, gần như không thể khống chế cảm giác dưới đáy lòng, chỉ vì một câu nói mà sự kiềm chế đồ kị cùng lửa giận lại bùng nổ đến mức không thể tự động điều khiển, hần cơ hồ

không thể không chế chính mình. Thân thể của Lạc Viêm, mỗi một phân một tấc đều là của hắn, làm sao có thể lưu lại dấu vết của kẻ khác.

Nụ hôn nóng rực đang tàn phá bên trong miệng của Lăng Lạc Viêm, liếm qua mỗi một vết thương, đảo qua những nơi mềm mại ẩm ướt, từ răng lưỡi cho đến hàm trên, mỗi một chỗ mẫn cảm đều bị hung hăng bởi móc, bàn tay đặt ở dưới hông của hắn dần dần chuyển đến khe hở ở giữa hai chân mà len vào, ngón tay nhờ nước mà trở nên trơn tru, động tác chậm rãi nhưng kiên quyết, không ngừng xâm nhập vào bên trong.

“Ta sẽ thay người triệt để xóa bỏ hết thấy, mặc kệ là hương vị của người khác hay là trong lòng của Lạc Viêm không vui.” Bên tai vang lên lời nói của Long Phạm, ngữ thanh ôn hòa trầm tĩnh lại mang theo tức giận và phi thường đồ kỵ. Phía sau của Lăng Lạc Viêm bất giác co rút chặt chẽ, ngăn cản dị vật xâm nhập, nhưng ngón tay của Long Phạm không hề đình trệ, tiếp tục hướng sâu vào bên trong.

“Đúng, mau nữa đi Long Phạm.....ân.....a.....” Lăng Lạc Viêm khó khăn nhẫn nại mà bắt đầu cau mày, khẽ rên rỉ trên đầu vai của Long Phạm.

Ngón tay thon dài của Long Phạm không ngừng thâm nhập vào cơ thể, kịch liệt khuấy động ở bên trong, nhưng chỉ như thế vẫn chưa phải là điều hắn muốn, hắn đưa hai chân tách ra rồi vòng quanh thắt lưng của Long Phạm “Vẫn chưa đủ, làm cho ta rõ ràng cảm giác được người.”

Hồ nước bị máu tươi vậy bản không còn trong xanh như lúc trước, ánh mắt cực nóng của Long Phạm chăm chú nhìn người ở trước mặt, ngâm mình trong nước để lộ ra biểu tình bị tình dục khống chế, thân thể xích lô trắng ngần bị nước hồ thấm ướt trở nên lấp lánh rực rỡ khiến cho lòng người dễ dàng bị mê hoặc.

Mái tóc bạch kim đỏ ửng màu máu bị nước hồ thấm ướt, từng sợi tóc rơi trước trán. Đang dựa vào vai của hắn, nhưng bởi vì động tác của ngón tay mà Lăng Lạc Viêm rên rỉ ngưỡng đầu ra phía sau, hạ thân thẳng đứng đang dán chặt trên người của hắn cũng đã trưởng đại cứng rắn giống như hắn.

“Đây chính là Lạc Viêm tự mình trêu chọc, nếu chịu không nổi thì có thể bảo ta dừng lại,” Ngữ thanh của Long Phạm khàn đặc vì bị dục vọng lấn áp, Lạc Viêm ở trước người hắn giống như đang đắm mình bên trong biển máu, thân thể rộng mở để cho hắn tùy ý động tác, không hề che giấu khoái cảm của chính mình, Lạc Viêm có loại mị hoặc cảm dỗ khó có thể nói nên lời, khiêu khích dục vọng mà hắn đã sớm không thể nhịn nổi.

“Ta sẽ không bảo dừng lại,” Lăng Lạc Viêm kềm sát trước người Long Phạm, thở hổn hển, làm cho ngạnh vật cực nóng đang giương thẳng của hắn và Long Phạm chạm vào nhau, “Làm cho ta quên đi hết thấy, đến khi ta không thể duy trì cũng không sao. Long Phạm, ta muốn người....”

Mỗi một lời nói đều cực kỳ khiêu khích, Lăng Lạc Viêm ôm lấy Long Phạm, hôn lên mái tóc đen mượt ẩm ướt của hắn, Lăng Lạc Viêm há mồm ngậm lấy vành tai của hắn, đầu lưỡi không ngừng thâm nhập cắn mút, kẹp chặt hai ngón tay bên trong cơ thể, bờ môi dật ra những tiếng rên rỉ thổ dốc đầy mê người, hơi thở nóng rực như lửa đốt phả vào bên tai của Long Phạm. Đã sớm không thể kiềm chế, hắn hiểu được Lạc Viêm muốn chính là điều gì.

“Cố ý làm cho ta thất khống, ta sẽ cho người toại nguyện.” Cứ ôm Lăng Lạc Viêm như vậy, Long Phạm nâng thân thể của Lăng Lạc Viêm lên, làm cho ngạnh vật hiện ngang của chính mình để ở ngay cửa khẩu, nhưng chỉ cọ sát bên ngoài, vẫn chưa tiến vào.

Ánh mắt u ám mang theo ý cười, giọng nói tràn đầy dục vọng trở nên khàn đặc, ngữ thanh nỉ non dừng bên tai của Lăng Lạc Viêm, “Bất quá, người không ngừng nhắc nhở việc người bị người khác đụng chạm, vì vậy Lạc Viêm cũng phải trả giá, để cho ta xem người muốn ta nhiều bao nhiêu.”

Lăng Lạc Viêm khẽ cười, đúng là hắn cố ý, hắn cố ý khiêu khích, cố ý làm cho tính độc chiếm của Long Phạm phát tác, hắn muốn Long Phạm thất khống, hắn cần một màn kịch liệt hoan yêu để có thể làm cho đầu óc của hắn trở nên trống rỗng.

“Lạc Viêm muốn thì ta sẽ làm cho người quên đi hết thấy, mặc kệ là trong ảo cảnh đã nhìn thấy thứ gì, hay là bị người khác cưỡng hôn, tất cả đều không thể lưu lại. Đến đây, nuốt nó vào đi.” Long Phạm mở rộng hai chân của Lăng Lạc Viêm, hai tay vòng qua trước người, hôn lên cổ của Lăng Lạc Viêm, dục vọng thẳng

đứng ngay trước cửa khẩu đã được khuếch trương của hắn, ngạnh vật ẩm áp mang theo dục vọng hơi thoáng rung động ngay trước khe hở nóng rực.

Nụ hôn cực nóng ở ngay cổ giống như muốn thiêu đốt Lăng Lạc Viêm, ngữ thanh chậm rãi nhẹ nhàng tràn đầy tình sắc, nam nhân thánh khiết cao quý lại nói ra lời nói đầy dục vọng đậm mĩ, Long Phạm tựa hồ là cố ý cám dỗ hắn, bảo hắn làm sao có thể ngăn cản? Mà hắn căn bản cũng không muốn ngăn cản.

Lăng Lạc Viêm tách ra hạ thân của chính mình, nhếch lên nụ cười tà khí đầy mị hoặc, trong đôi mắt thâm tình pha lẫn lạnh lùng chỉ nhìn người nam nhân ở trước mặt, tình ý càng lúc càng sâu đậm, lạnh lùng sớm dung hòa cùng lửa nóng của dục vọng, theo động tác của Long Phạm, thân thể của hắn chậm rãi hạ xuống.

Cửa khẩu bị chính mình tách ra, ôm lấy đỉnh dục vọng cứng rắn của Long Phạm, sẵn sàng cho cự vật trưởng đại chuẩn bị tiến vào.

Long Phạm nhìn thấy động tác của Lăng Lạc Viêm như vậy, nhìn thấy người ở trước mặt mình đang cố gắng nhẫn nại, tách ra hạ thân để nuốt hết dục vọng của hắn. Ánh mắt của Long Phạm đột nhiên trở nên đen kịt, giống như bị bóng đêm bao phủ, ăn mòn tất cả lực tự khống chế cùng những gợn sóng màu thanh lam nhợt nhạt còn sót lại dưới đáy mắt.

Đôi tay đang nâng Lăng Lạc Viêm lên bỗng nhiên buông ra, Long Phạm làm cho thân thể của Lăng Lạc Viêm đột ngột hạ xuống.

“A——” Giống như bị xuyên thủng, mặt nước trong xanh dập dềnh tạo nên những gợn sóng lẫn tẩn, ngạnh vật cực đại tiến vào bên trong cơ thể, cảm xúc nóng rực và cứng rắn nương theo trọng lượng của thân thể đang hạ xuống để hoàn toàn tiến nhập vào bên trong.

“Toàn bộ đi vào....” Lăng Lạc Viêm cắn răng gọi khẽ, trong cơ thể bỗng nhiên bị lấp đầy bởi dục vọng cứng rắn và cực nóng của Long Phạm, khoái cảm hòa lẫn cùng đau đớn khiến hắn đột ngột bị hoa mắt, nhiệt độ lan truyền đến toàn thân, hồ nước mát lạnh làm cho nơi giao hợp của hắn và Long Phạm càng thêm nóng rực đến mức không thể hình dung.

Không chờ cho hắn kịp trấn định tinh thần, Long Phạm đã đưa hai tay siết chặt thắt lưng của hắn rồi bắt đầu chuyển động, từng chút một xuyên sâu vào bên trong làm cho Lăng Lạc Viêm rên rỉ thở dốc, ngạnh vật như hỏa thiêu kịch liệt đào móc cơ thể hắn, giống như muốn xuyên thấu đem hết thủy lấp đầy vào bên trong.

Mỗi một lần chậm rãi rời khỏi thì sau đó đều dẫn đến một lần tiến vào thật kịch liệt, cảm giác ẩm nóng hết sức rõ ràng, lần lượt chèn ép làm ặt nước ở xung quanh nổi lên những gợn sóng dập dềnh, phát ra những âm thanh va chạm với sóng nước.

“Ta cảm giác được Lạc Viêm hút vào thật chặt, hay là vẫn cảm thấy chưa đủ?” Cắn xuống trước ngực của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm liếm mút đoá nhũ hồng đang nổi lên.

Bên trong của Lạc Viêm đang cắn nuốt siết chặt dục vọng của hắn, hắn nhớ đến có người cũng ham muốn Lạc Viêm sẽ hiển lộ vẻ mị hoặc như thế này thì liền không thể kiềm chế được. Hắn muốn làm ối một chỗ trên thân thể của Lạc Viêm từ bên trong cho đến bên ngoài đều lưu lại dấu vết của hắn, làm cho tất cả mọi người đều biết Lạc Viêm đã sớm thuộc về hắn.

“Không đủ, tiếp nữa đi, nhiều thêm một chút...” Giọng nói khàn đặc không hề che giấu, Lăng Lạc Viêm nắm chặt vai của Long Phạm, mái tóc đen mượt bị hồ nước thấm ướt trở nên vô cùng suông thẳng, lồng ngực rộng lớn cùng cơ lí rắn chắc của Long Phạm đang chìm ngập ở trong nước chính là một loại cực phẩm hoàn mĩ mà chưa người nào từng được nhìn thấy, cùng với dục vọng càng lúc càng cứng rắn và trưởng đại không ngừng ma sát ở bên trong, khiến cơ thể của hắn như bị hỏa nhiệt thiêu đốt.

Bị dục vọng điều khiển, bị ghen tuông của Long Phạm cắn xé, Lăng Lạc Viêm càng muốn hưởng thụ nhiều hơn.

Hắn vừa dứt lời thì thân thể bỗng nhiên bị đặt lên bờ, chỗ giao hợp của hai người vẫn gắt gao dính chặt như trước, ngạnh vật trưởng đại trong cơ thể vì động tác nhảy lên từ dưới nước của Long Phạm mà đâm mạnh vào bên trong, nhiệt độ cực nóng ma sát vào nội vách, bị khoái cảm lẫn át lý trí, Lăng Lạc Viêm liên tục rên rỉ.

Trên khu phế tích hoang tàn, dưới thân của bọn hắc là y bào ướt sũng, nhìn lên ánh trăng bạc treo lơ lửng giữa không trung cùng sa mạc mênh mông vô tận, hắc lại lâm vào sự tra tấn ngọt ngào, đòi hỏi như thế nào cũng vẫn không đủ, dục vọng tiến xuất trong cơ thể hắc, nộ hỏa đoạt lấy hết thảy hô hấp, chiếm trọn tất cả suy nghĩ của hắc.

Dường như thiên địa chỉ còn lại hai người bọn hắc, khoái cảm cùng tiếng rên rỉ thở dốc phiêu tán dưới ánh trăng. Theo mỗi một lần xâm nhập, hơi thở đầy tình dục khiến cho bầu không khí giống như bị thiêu đốt, dục vọng lửa nóng ở trước người của Lăng Lạc Viêm chảy ra chất nhờn hòa lẫn cùng nước hồ ảm ướt tạo thành một mảnh nhầy nhụa trên hạ phúc. (hạ phúc = bụng)

Đưa lòng bàn tay lau đi chất nhờn ở phía trên, Long Phạm nắm lấy dục vọng của hắc rồi bắt đầu môn trôn vuốt ve, tiếng nước ảm thấp vang lên rõ rệt dưới ánh trăng tĩnh mịch, mỗi một lần xoa nắn chuyển động đều làm cho Lăng Lạc Viêm không thể kiềm chế mà nâng cao thất lưng.

Nắm chặt bạch y bào ở trên mặt đất, hắc ngưỡng đầu thở dốc, trước người cùng phía sau đồng thời đều bị Long Phạm kịch liệt đòi hỏi, hắc không thể kiềm chế khoái cảm đang trào dâng mãnh liệt, nhưng nam nhân đang cúi người hôn lên ngực của hắc lại dường như vẫn tiếp tục vĩnh viễn chiếm đoạt.

Lại thêm một lần va chạm cuồng nộ, Long Phạm thở hổn hển, đem dục vọng càng tiến nhập sâu vào thân thể đang được nâng cao của hắc, Lăng Lạc Viêm rốt cục không thể chịu nổi mà bắn ra bạch dịch lên trước ngực, chất nhờn cùng những dấu hôn đỏ ửng đan xen vào nhau vẽ nên một cảnh tượng vạn phần hấp dẫn, mái tóc bạch kim xòa dài trước ngực cũng bị lấy dính.

Long Phạm nhìn trên người Lăng Lạc Viêm trải rộng dấu vết tình dục và bạch dịch, dưới ánh trăng, thân thể xích lõa bị chất nhờn lấy dính lộ ra một cảnh đẹp vô cùng hấp dẫn, mà đôi mắt mị hoặc lòng người đang hiển lộ khoái cảm tình dục, dùng ánh mắt nóng rực như hỏa thiêu nhìn hắc.

Bỗng nhiên tăng nhanh tốc độ, đối mặt với Lăng Lạc Viêm như thế luôn khiến hắc muốn hưng hăng chiếm đoạt người ở dưới thân, “Bất luận nơi nào trên người của Lạc Viêm cũng là của ta, từ ngoài vào trong, còn có nơi này cũng...”

Đầu ngón tay quệt lấy một phần bạch dịch rồi đưa đến bên môi của Lăng Lạc Viêm làm cho hắc cảm thấy trong khoang mũi chỉ còn ngửi thấy hương vị đậm mỹ của tình dục, không đợi hắc kháng cự thì Long Phạm đột nhiên hôn xuống rồi mút vào. Trong giây lát, chất nhờn ở bên môi bị liếm sạch. Nộ hỏa dây dưa tràn đầy hương vị của hắc còn có hơi thở mang theo hương sen thanh đạm bị dục vọng lấn áp của Long Phạm.

“Từ nay về sau sẽ không bao giờ buông Lạc Viêm ra nữa, không bao giờ muốn tiếp tục sợ hãi, người không được phép rời khỏi ta.” Vừa bá đạo cưỡng ép, vừa ôn nhu khẩn cầu, Long Phạm nhẹ nhàng nói lên những lời đó ở ngay bên môi của Lăng Lạc Viêm, dưới thân lại cuồng bạo tiến nhập làm cho Lăng Lạc Viêm chỉ có thể nắm chặt đầu vai của hắc, trong cơ thể không ngừng bị khuấy động.

Rốt cục, cảm giác được một trận rung động kịch liệt, chất lỏng nóng rực dừng mãnh bắn sâu vào trong cơ thể, Lăng Lạc Viêm thở hổn hển, phía sau co thắt chặt chẽ, vì khoái cảm dâng lên cùng lúc mà khiến hai người dật ra những tiếng rên rỉ sung sướng.

Long Phạm nhìn hắc, bên trong đáy mắt vẫn đen kịt u ám, “Lạc Viêm muốn quên đi hết thảy những việc phát sinh lúc trước, chỉ là như thế thì vẫn chưa đủ, ta sẽ làm cho người chỉ nghĩ đến một mình ta, chỉ có thể gọi tên của ta...”

Lăng Lạc Viêm chỉ nhìn thấy ngạnh vật trường đại rút ra từ bên trong cơ thể, màu sắc ảm ướt lướt qua trước mắt hắc, ngay lập tức dục vọng trên người của hắc bỗng nhiên bị Long Phạm đưa vào miệng, nuốt hết tất cả dấu vết mà hắc đã bắn ra lúc trước. Long Phạm vừa môn trôn vừa liếm trên dục vọng của Lăng Lạc Viêm, tay còn lại vẫn không ngừng khiêu khích khe hở đang hơi thoáng co rút do dư âm tình sự còn lưu lại.

Giang rộng chân, hắc ấn Long Phạm xuống dục vọng của chính mình, đồng thời cũng hiển lộ cửa khẩu mà Long Phạm từng tiến vào không biết bao nhiêu lần, rồi nhếch môi lên, “Vậy đến đây đi.” Hắc đã sớm chuẩn bị tốt chính mình sẽ bị triệt để lâm vào điên cuồng, hắc cũng muốn làm cho Long Phạm vì hắc mà thất khống.

Hắn chưa bao giờ có thể khống chế bản thân mình đối với Lạc Viêm, lúc này lại càng không thể khống chế. Làm cho Lăng Lạc Viêm xoay lưng lại, Long Phạm tiếp tục điên cuồng đẩy mình vào bên trong khe hở chật kín, làm cho chất dịch mà hắn lưu lại mới vừa rồi bỗng nhiên bị chèn ép ra ngoài, lan tràn ngay nơi giao hợp của hai người, rồi chậm rãi nhiều xuống đồng y phục đã sớm hỗn độn ở trên mặt đất.

Âm thanh nhầy nhụa cùng với tiếng va chạm kịch liệt khi Long Phạm tiến vào bên trong cơ thể của hắn không ngừng vang lên rồi phiêu tán trong gió. Lăng Lạc Viêm tận lực phóng túng dục hỏa, hắn gọi to tên của Long Phạm, cho đến khi không còn sức để tự hỏi, khoái cảm không ngừng dâng lên đoạt đi tất cả ý thức của hắn.

Trên sa mạc mênh mông vô tận, phía sau khu phế tích hoang tàn, bên bờ hồ, hai thân thể giao triền không hề bận tâm giờ khắc này đang ở nơi nào, tiếng thở dốc rên rỉ mơ hồ phiêu tán trong gió, dưới ánh trăng sáng tỏ như ban ngày, hai thân hình xích lô dây dưa gần bó.

191. Quyển 4: Chương 191: Phế Tích Oai Vệ

Không biết qua bao lâu, cho đến khi Lăng Lạc Viêm cảm thấy mệt mỏi vì bị đòi hỏi vô độ, thân thể từng bị mất máu rất cực không thể tiếp tục duy trì, lúc này Long Phạm mới ôm hắn đến bên hồ để tẩy rửa tất cả dấu vết trên thân thể của hai người.

Nước hồ vì bị huyết sắc xâm nhập lúc trước mà nổi lên một màu đục ngầu, được lực lượng của sức thủy tinh hóa mà trở nên trong xanh như ban sơ. Lăng Lạc Viêm nhắm mắt để Long Phạm giúp hắn khôi phục thể lực, nhớ đến việc không thể khống chế viêm hỏa, nhưng hắn lại không cảm thấy lo lắng.

Theo lí mà nói, hắn phải phi thường để ý, từ lúc ban đầu hắn chính là vì đạt được quyền lực và địa vị nên mới có thể ở lại Xích Diễm tộc, mà hôm nay lực lượng của hắn bị ảnh hưởng nhưng hắn dường như không hề có cảm giác.

“Có người bảo rằng ta mất đi viêm hỏa thì không là thứ gì cả, còn có người nói rằng ta quá mức cuồng vọng, nếu không phải có người thì ta đã sớm bị giết chết.” Dựa vào trước người của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm nhắc lại lời nói của Phong Trần Tuyệt và màn kịch của si mị vương. Những lời đó nói rất đúng, cũng không hề sai lầm.

“Ta thích Lạc Viêm cuồng vọng.” Ở trong nước, đưa tay vuốt lên mái tóc bạch kim, Long Phạm ôm hắn rồi tựa lưng vào bờ hồ, ánh mắt chăm chú nhìn bên mặt của Lăng Lạc Viêm, lời nói chậm rãi mang theo ý cười.

“Mới đầu, ngươi vẫn chưa có viêm hỏa, chỉ là một thiếu niên không có bất cứ thứ gì, khi đó thì ngươi đã phi thường chói mắt. Người có thể làm cho Long Phạm động tâm, đương nhiên có tư cách để cuồng vọng.” Giống như đó là lẽ dĩ nhiên, giọng nói trầm ổn của Long Phạm đang phản bác lại ý kiến của những kẻ đó, mái tóc đen huyền sũng nước, lồng ngực xích lô rắn chắc vẫn còn lưu lại những dấu vết cào cấu khi Lăng Lạc Viêm bị thất khống.

Mơn trớn trên những dấu vết ở trước ngực, Lăng Lạc Viêm nhếch môi lên, hắn cũng không nhớ rõ từ khi nào thì hắn và Long Phạm bắt đầu, rồi khi nào thì kết thúc một màn hoan yêu kịch liệt mới vừa rồi. Quả thật như hắn đã yêu cầu, tế ti của hắn làm cho hắn quên đi hết thảy, giờ khắc này trong đầu của hắn chỉ còn lưu giữ những hình ảnh mãnh liệt cuồng bạo va chạm trong cơ thể, còn có vô vàn khoái cảm mà Long Phạm đem đến cho hắn.

Nụ cười ái muội tràn đầy tà khí, Lăng Lạc Viêm đưa ngón tay lướt trên khuôn mặt của Long Phạm, rồi trêu đùa giễu cợt, “Có phải rất đặc ý hay không? Bọn hắn nói không sai, không có người thì không có ta ngày hôm nay, bởi vì biết rằng có người ở bên cạnh nên ta không lo lắng bất cứ điều gì.” Điểm này hắn không phủ nhận, cũng bởi vì vậy mà cho dù không thể sử dụng viêm hỏa thì hắn cũng không hề bận tâm.

“Bất luận ngươi muốn vật gì, quyền lực, địa vị, lòng người, thiên hạ, chỉ cần là ngươi muốn thì cứ tùy tâm hành sự, tông chủ của ta muốn bất cứ thứ gì cũng đều không quá phận.” Chăm chú nhìn Lăng Lạc Viêm, cho dù thoát hạ bạch y bào thì tế ti cũng vẫn cao quý thánh khiết như trước, mang theo một thân tràn đầy dấu vết tình dục nhưng ánh mắt vẫn ôn hòa xa xăm.

“Ta rất cảm động, bất quá ta muốn người nhận lấy sự cảm tạ của ta, ân?” Lăng Lạc Viêm như cười lại như không, hẩn nhượng mi rồi đưa tay trườn xuống, kéo ra bàn tay của Long Phạm đặt ở phía sau của hẩn.

Trong cơ thể của hẩn tràn đầy chất dịch mà Long Phạm lưu lại, Long Phạm giúp hẩn rửa sạch, sau khi hoàn tất vẫn đặt ngón tay vào bên trong, tâm tư của Long Phạm như thế nào thì căn bản hẩn không cần phải suy đoán.

Long Phạm không đáp lại, chỉ điềm nhiên mỉm cười, bàn tay đặt phía dưới hông của Lăng Lạc Viêm chuyển dần lên thắt lưng. Là hẩn để cho Lạc Viêm không cố kị bất cứ điều gì, cũng là sự tồn tại của hẩn làm cho Lạc Viêm tùy ý hành sự, hẩn phi thường hài lòng đối với điểm này, vì đây là minh chứng cho việc Lạc Viêm toàn tâm toàn ý tín nhiệm hẩn.

“Nếu Lạc Viêm muốn tùy tâm thì ta sẽ cho người lực lượng để tùy tâm, Lạc Viêm cần gì phải so đo người khác nói như thế nào.” Nói một cách bình thản nhưng màu thanh lam trong đáy mắt mơ hồ lại lạnh như băng. Hẩn muốn Lạc Viêm y vào hẩn, nếu có người khiến Lạc Viêm chấp nhất việc này, ý đồ chia rẽ bọn hẩn thì khiến hẩn cực kỳ khó chịu.

“Ta làm sao lại đi so đo những việc đó, nếu nói như vậy thì ta đã sớm bị giết chết. Lực lượng của người chính là của ta, điểm ấy ta rất rõ ràng. Ta dựa vào lực lượng của người để áp chế thiên hạ, bọn hẩn có năng lực làm được gì.” Mang theo dư âm tình sự cùng vài phần trêu đùa ngả ngớn, Lăng Lạc Viêm nhếch môi, hẩn dựa vào người Long Phạm, hoàn toàn không hề để ý mà thừa nhận điểm này.

Sở dĩ hẩn muốn có được lực lượng như vậy, chẳng phải chính là vì để cao cao tại thượng, không bị kẻ khác điều khiển trong tay? Nếu đã đạt được mục đích thì hà tất phải bận tâm quá trình như thế nào. Hẩn có được viêm hỏa, lại có được sức thủy của Long Phạm, thân ở Xích Diêm tộc nhưng vẫn có thể ngạo nghễ thế gian, những gì hẩn muốn đều đã đạt được.

Hẩn y lại vào Long Phạm, điểm ấy hẩn cũng không hề che giấu, nói như vậy thì Long Phạm đã sớm nhìn ra. Nâng mắt nhìn người nam nhân ở trước mặt, Lăng Lạc Viêm thỏa mãn cười khê. Ai lại có thể nghĩ đến, ngoài ý muốn đi vào thế giới này rồi gặp được một vị tể ti như vậy.

Long Phạm nghe Lăng Lạc Viêm nói những lời đó thì phi thường thỏa mãn, đôi mắt ở trước mặt không biết vì sao lại lộ ra ý cười, mái tóc bạch kim sũng nước bên dưới ánh trăng kỳ dị lại lấp lánh sáng ngời, đôi mắt mị hoặc như tràn đầy thâm tình nhưng cũng mơ hồ lộ ra sự vô cảm lạnh lùng, lợi dụng hết thảy tất cả mọi thứ, không hề che giấu dã tâm cùng cuồng vọng của chính mình, Lạc Viêm trong mắt hẩn lúc nào cũng phi thường chói mắt. (fanboy chính hiệu là rồng con nhà ta)

“Thân thể như thế nào?” Khê hôn lên mái tóc bạch kim, Long Phạm nhẹ nhàng hỏi, Lăng Lạc Viêm mỉm cười nhìn hẩn, bên trong ánh mắt ái muội như có chút chế nhạo, “Người hỏi thân thể của ta khôi phục hay là hỏi nơi đó?” Tể ti của hẩn đã giúp hẩn khôi phục thể lực, chẳng qua hẩn vẫn chưa thể sử dụng viêm hỏa.

“Lạc Viêm nói nơi đó là chỗ nào?” Nam nhân ở trước mặt Lăng Lạc Viêm giống như không phải đang xích lô ngâm mình trong hồ nước, cũng không phải dùng cách thức điên cuồng kịch liệt muốn hẩn như mới vừa rồi, vẻ mặt lại lộ ra một chút nghi hoặc nhưng bên trong ánh mắt ẩn chứa ý cười xảo quyệt, xem ra quả thực vô cùng thánh khiết.

“Đừng tưởng rằng ta không biết người đang suy nghĩ điều gì, tể ti đại nhân của ta.....” Ngữ thanh cực kỳ chậm rãi, kẻ sát vào bên tai của Long Phạm, mấy từ xưng hô mang theo ý tứ căm dỡ, hẩn và Long Phạm vẫn còn xích lô, nhưng thật ra thoát hạ y phục cũng giảm bớt một chút vướng víu.

Hai thân hình xích lô kẻ sát ở dưới nước, Lăng Lạc Viêm tà mị dựa vào vòng tay của người nam nhân ở trước mặt, người có mái tóc đen huyền tùy ý để hẩn hôn lên trước ngực, phong thái ung dung tao nhã dựa vào bờ hồ, ánh mắt mang theo ý cười, một tay lại trườn xuống rồi vuốt ve trên thân của hẩn, mái tóc của hai người quấn lấy nhau ở trong nước, màu bạch kim lấp lánh hòa lẫn cùng màu đen huyền ánh xanh, cho dù trong lúc đó vẫn chưa làm ra động tác nào quá mức thân mật cũng đủ khiến kẻ khác tim đập kịch liệt.

Bất chợt dừng lại cước bộ, nhìn thấy cảnh tượng ở trước mặt thì người vừa đến liền vội vàng xoay lưng, đang muốn rời đi thì phía sau truyền đến một giọng nói giữ chân hẩn lại.

“Lâm Sở trưởng lão, có chuyện gì?” Lăng Lạc Viêm thờ ơ không để ý đến người vừa đến, trong khi Long Phạm lại lộ ra thần sắc khó chịu, hần ngẩng đầu hỏi Lâm Sở như vậy.

Lâm Sở muốn xoay người trả lời nhưng nhớ lại cảnh tượng mới vừa chứng kiến thì lập tức dừng ngay động tác ở dưới chân, “Không, không.....không có gì, chỉ là không biết hành tung của tông chủ và tể ti nên có chút lo lắng.”

Đáp lại rất nhanh, giống như muốn rời đi, câu trả lời có chút lấp bắp, từ phía sau cơ hồ có thể nhìn thấy hai lỗ tai trở nên đỏ ửng, Lâm Sở lại có thể ngây thơ như vậy? Lăng Lạc Viêm cảm thấy rất thú vị, bật lên tiếng cười khúc khích, tiếng cười từ hồ nước dần dần vang xa, mang theo âm thanh khàn khàn do dư âm của tình sự.

Nghe thấy giọng cười như thế thì Lâm Sở vội vàng cúi đầu, hoàn toàn quên mất chính mình vì sao lại đến đây, vì sao lại đi tìm hai người.

Ngay khi hần cố gắng kiềm chế muốn trấn tĩnh tinh thần thì tiếng cười ở phía sau bỗng nhiên dừng lại, không hề có dấu hiệu báo trước, giống như bị cái gì đó lấp kín, bị cắn nuốt, ngoại trừ tiếng hít thở cùng vài tiếng động câu dẫn rất nhỏ, thì không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào khác.

Lâm Sở không cần quay đầu lại thì cũng biết giờ khắc này đang diễn ra tình cảnh gì, cúi đầu không dám rời đi nhưng lại càng không dám xoay người sang chỗ khác, chỉ có thể một lòng nhớ đến lý do vì sao mình lại tiến đến đây, làm cho chính mình không đi tưởng tượng bộ dáng xích lô ở phía sau như thế nào.

Lâm Sở muốn đi nhưng lại không dám đi, còn trong hồ nước thì Lăng Lạc Viêm lại đang hưởng thụ nụ hôn của Long Phạm.

Tể ti của hần tuyệt đối là cố ý muốn giữ chân Lâm Sở, đối với điểm này thì hần vô cùng xác định. Lực đạo siết chặt bên hông cùng nụ hôn kịch liệt không cho hần kháng cự, quả thực muốn đoạt đi tất cả hô hấp của hần, trong mũi chỉ còn hương sen trên người của Long Phạm, ở dưới nước lại càng rõ ràng tản mát ra hương vị ghen tuông và chiếm đoạt.

Nhẹ nhàng cắn lên đầu lưỡi của Lăng Lạc Viêm rồi rời khỏi một chút, rốt cục Long Phạm mới buông hần ra, vẫn siêu phàm thoát tục như trước, ngữ thanh vô cùng ôn hòa nhẹ nhàng nói với Lâm Sở đang xoay lưng về phía bọn hần, “Vui lòng đi, các trưởng lão đều biết ta và tông chủ có chuyện quan trọng.”

Ý tứ là gì thì người khác đều biết, làm sao hần lại không thể hiểu? Lâm Sở nghe xong thì cũng hiểu được sự cảnh cáo trong lời nói của tể ti, nhưng lúc trước hần dẫn người đi tìm chỗ dừng chân, vì vậy căn bản là không biết.....

Giải bày cũng vô nghĩa, hần vội vàng nói, “Lâm Sở muốn bẩm báo với tông chủ, ma vật mà tể ti bắt được có chút khác thường, giống như không được tốt lắm.”

“Đúng rồi, lúc ấy bắt được vật đó là thứ gì vậy, ta vẫn chưa nhìn kỹ.” Lăng Lạc Viêm lúc này mới nhớ đến, nhìn lên sắc trời, trăng sáng vẫn nhô cao ở phía trên, sáng ngời như ban ngày, những hạt cát ở xung quanh đều bị ánh trăng phản chiếu thành một màu trắng xóa, mà phía sau nơi Lâm Sở đang đứng là khu phế tích, tựa hồ đã từng có những năm tháng huy hoàng.

Lúc trước hần không lưu ý chính mình làm sao lại đến nơi này, chỉ biết oán hận si mị vương mà hoàn toàn lãng quên những việc khác, càng không nhìn đến bộ dáng của con ma vật kia là như thế nào.

Ý bảo Long Phạm lấy ra y phục, Lăng Lạc Viêm liếc nhìn trên thân thể của Long Phạm rồi ngẩng đầu nhìn lại tình hình lúc này, lấy tay chạm lên người tể ti của hần, mỉm cười vô cùng ái muội, “Chuyện quan trọng của ta và tể ti hay là để dành cho lần sau, chung quy cũng không thể làm cho các trưởng lão đợi lâu.”

Mặc dù ngữ thanh rất nhỏ nhưng lúc này người nào lại không nghe được. Nói lên chuyện quan trọng như vậy, cũng không có người nào lại không biết là chuyện gì.

Lâm Sở cúi đầu không dám mở miệng. Hần không biết có nên hay không nên nói với tông chủ rằng các trưởng lão và diệu sư đã chờ rất lâu, Dạ Dục không thể kiên nhẫn nên đã tự mình rời đi thăm dò tình hình ở xung quanh.

“Người lui xuống đi, chờ ta thị phụng tông chủ xuyên y thì chúng ta sẽ đến.” Đây là lời của tể ti, còn có tiếng nước vang lên với động tác đứng dậy, theo sau đó là âm thanh sột soạt của y phục, cùng với vài tiếng thì thầm cười khê. Theo bước chân rời đi của Lâm Sở, lời nói càng lúc càng nhỏ đến khi không còn nghe thấy rõ ràng.

Những tiếng thì thầm cười khê ở sau lưng đang nói về việc gì thì Lâm Sở cũng không nghĩ đến. Hai từ thị phụng trong lời của tể ti là điều mà hắn vĩnh viễn không bao giờ dám vọng tưởng.

Hắn hiểu rõ địa vị của chính mình, cũng biết chuyện gì nên, chuyện gì không nên, càng biết rõ nếu lúc ấy khi hắn đột nhiên nhìn thấy hai người đang ôm nhau mà không lập tức xoay người, hoặc xoay người chậm hơn một chút rồi nhìn thấy bộ dạng của tông chủ trong lòng tể ti, thì giờ khắc này có lẽ hắn đã không còn mạng trở ra ngoài.

Đội Lâm Sở đi xa, Lăng Lạc Viêm đã đứng ở trên bờ hồ, Long Phạm giúp hắn xuyên lên người một bộ hồng sam vừa được khôi phục, lúc trước hắn chỉ biết so với lực lượng phá hủy thì lực lượng dùng để khôi phục nguyên trạng vật bị tổn hại phải cường đại hơn rất nhiều, hiện giờ xem ra quả nhiên cũng không tồi.

Cho dù viêm hỏa của hắn có thể đối địch với sóc thủy, nhưng linh lực của hắn vẫn chưa đạt đến ngàn năm như Long Phạm. Hắn chỉ có thể hủy diệt mà không thể tái tạo. (vợ phá chồng xây, quá đủ)

Ở trước mặt, tể ti của hắn đang xuyên y, hắn thật sự rất yêu thích bộ dáng của Long Phạm khi xuyên y cho hắn mà thân thể vẫn còn xích lửa, dáng người của Long Phạm là sự kết hợp giữa hoàn mỹ và lực lưỡng. Khi khoác lên người bạch y bào thì hiển lộ phong thái vừa lạnh lùng trầm tĩnh vừa siêu phàm thoát tục. Nhưng kỳ dị chính là, cho dù trên thân hoàn toàn xích lửa thì cảm giác này vẫn không có một chút thay đổi.

Ngón tay thon dài ở trước mặt đang khép lại y phục, hạ khó che giấu một nơi đã vô số lần lưu lại dấu tích trên người của hắn, bên trong y bào là tư thế oai hùng bất phàm, xuyên vào một thân thuần bạch lại hoàn toàn hiển lộ phong thái mờ ảo thần bí, giống như từ trên thiên giới hạ xuống phàm trần, trầm tĩnh lạnh lùng, ung dung xa cách.

“Lạc Viêm đang nhìn cái gì?” Biết rõ nhưng vẫn cố hỏi, Long Phạm thắt lại mái tóc của chính mình, động tác tùy ý nhưng lại vô cùng tao nhã làm cho Lăng Lạc Viêm thở dài một tiếng, “Ta đang nhìn xem một tên yêu nghiệt ngàn năm xuyên y cột tóc như thế nào, cố ý hấp dẫn ta ra sao...”

Ngữ thanh nhẹ nhàng, vừa nói xong lời cuối cùng thì hắn đã hôn lên môi của Long Phạm, rồi từ trên môi trượt dần xuống bên cổ, cố ý lưu lại một dấu vết đỏ ửng ở nơi đó, lúc này mới hài lòng nhếch môi rồi xoay người.

“Hóa ra là Lạc Viêm muốn xem ta xuyên y, đáng tiếc ta càng muốn Lạc Viêm thích nhìn bộ dáng thoát y của ta hơn.” Mơn trớn trên dấu hôn ở bên cổ của mình, Long Phạm mỉm cười, không nhanh không chậm bước đến gần. Lăng Lạc Viêm uể oải duỗi thắt lưng rồi nghiêng đầu lườm hắn một cái, “Không bằng người cứ thoát y rồi theo ta ra ngoài?” (rồi máu mũi chảy thành sông)

Thân thể bỗng nhiên bị kéo về phía sau, lời nói trêu chọc bị trừng phạt bằng một nụ hôn. Lăng Lạc Viêm cũng không bất ngờ, hắn đương nhiên là đùa cợt, tể ti của hắn chỉ cần duy trì vẻ thánh khiết cao quý trước mặt của người khác là quá đủ. Mỉm cười ôn nhu, điên cuồng chiếm đoạt, mất đi vẻ trầm tĩnh, trở nên thất khống, tất cả những điều này chỉ có thể hiển lộ để cho hắn thấy, và nhất là thân hình gợi cảm dưới lớp bạch y bào cũng chỉ duy nhất một mình hắn mới được chiêm ngưỡng.

Vừa cười vừa nói, cả hai đi vào bên trong khu phế tích hoang tàn cho đến khi đặt chân lên đại môn của tòa kiến trúc đồ sộ. Đứng xa một chút thì hắn mới có thể hoàn toàn nhìn rõ cảnh quang ở nơi đây.

Cát trắng chồng chất thành vô số đụn nhỏ nằm rải rác trên sa mạc vô tận, ở nơi mệnh mông trống trải lại có một tòa cung điện như vậy, mặt trước của tòa kiến trúc trải dài, hai bên hông có những lầu các trập trùng vờn quanh, nổi bật nhất chính là một tòa tháp được xây cao ngất, dưới ánh trăng quỹ dị, cho dù đã đổ nát hoang tàn cũng vẫn hiển lộ khí thế vô cùng oai vệ.

Nhưng cho dù có oai vệ thì giờ đây vẫn chỉ là một đống phế tích, bên trong cung điện đã sớm đổ nát, giờ khắc này, dưới ánh trăng như ban ngày, những tia sáng màu bạc xuyên thấu vào bên trong, chỉ có tiếng cát

đá sột soạt giữa bầu không gian tĩnh mịch không một tiếng động, tạo nên một cảm giác huyền bí đầy tang thương.

“Vì sao bên trong kết giới lại có một nơi như thế này?” Chỉ cần có nghi vấn thì hắn sẽ hỏi Long Phạm, đa phần đều có được đáp án.

“Nơi này là cực Bắc, tầng kết giới ngăn cách ở đây và thế gian bên ngoài, nếu nơi này có các tông tộc khác thì mấy tòa cung điện xuất hiện ở đây cũng không quá kỳ quái.” Đứng bên cạnh hắn, Long Phạm nhìn lên một hoa văn ở trên cao, nét mặt lộ ra vẻ trầm tư.

“Hoa văn này đã bị mờ nhạt, bắt qua xem ra cũng có điểm tương tự như viên ngọc châu của Tiểu Niệm Vân.” Lăng Lạc Viêm nâng tay hỏi Long Phạm về viên ngọc kia, tế ti của hắn lại nói với hắn, “Lạc Viêm nghĩ rằng khi ở cùng với người thì ta còn có thể nhớ rõ phải hảo hảo giữ gìn thứ kia hay sao.”

Lăng Lạc Viêm giật mình, sau khi trải qua trận bão cát ở bên ngoài kết giới, bị thất lạc rồi gặp lại, thoát hạ y phục, ở trong nước dây dưa, thì Long Phạm làm sao còn có thể đặt món đồ kia ở trên người, vật đó đã sớm không biết ở nơi nào, mặc kệ có phải tế ti của hắn là cố ý đánh mất hay không thì cũng không thể tìm trở lại.

Nhún vai, hắn xem như mình chưa từng hỏi qua, hắn đã sớm biết từ lúc Long Phạm muốn giữ viên ngọc châu đó, thì cũng không tính toán sẽ giao nó ra trước mặt hắn một lần nữa, “Điểm quan trọng là hoa văn trên vật kia xem ra cũng giống như ở đây, chẳng lẽ nơi này chính cung điện của Linh Tê tộc? Bị đổ nát như vậy, xem ra từ lâu đã không còn ai ở nơi này.”

Các trưởng lão và diệu sư ở trong khu phế tích đều tự tìm nơi sạch sẽ để nghỉ ngơi, khi biết hai người xuất hiện thì lục tục đi ra, trong đó duy nhất có Nham Kiêu là nhú mi, thần sắc nóng vội, “Ta còn tưởng rằng ma vật lợi hại như thế nào, không nghĩ rằng cũng chỉ là một thứ phiền toái, không biết tông chủ muốn xử trí ra sao?”

Ở trong tay Nham Kiêu, so với sự hung tàn đáng sợ của các loài ma vật khác thì bộ dáng run rẩy của con này lại hoàn toàn bất đồng, giống như một miếng vải bố, toàn thân đen sẫm, có một đôi mắt to tròn sáng quắc, lỗ tai tròn, thân cũng tròn, tứ chi thấp bé, bộ lông cuộn khúc, rõ ràng chỉ là một con tiểu xỉ hùng. (xỉ=răng, hùng=gấu)

192. Quyển 4: Chương 192: Manh Mối

Xỉ hùng cũng là một loại linh thú, không làm hại người, từ khi sinh ra đã có răng năng sắc bén, ăn một loại thực vật đặc biệt để sinh tồn. Tương truyền từng có những con xỉ hùng có thể nói chuyện, nhưng tất cả những con linh thú hiện nay đều là những loại bình thường, mặc dù có thể hiểu lòng người, có mang theo một chút ít linh lực mỏng manh, thiên về ẩn náu, ngoại trừ như vậy ra thì không còn gì đặc biệt.

Nhưng thứ này lại có quan hệ gì đến Ca Linh Huyền Cảnh?

Tỉ mỉ ngắm nhìn thứ nằm trong tay của Nham Kiêu, Lăng Lạc Viêm nhìn không ra con ma vật này có cái gì đặc biệt, “Nó có vẻ không ổn.” Ngoại trừ ánh mắt và thần sắc thì các cử động còn lại đều thập phần khó khăn, cho dù Long Phạm không kéo nó ra thì e rằng nó cũng sẽ chết ở trong sa mạc.

“Cứu ta....” Con xỉ hùng ở trong tay của Nham Kiêu bỗng nhiên mở miệng nói chuyện, đôi mắt nhìn chăm chú Lăng Lạc Viêm không giống ánh mắt của các loài linh thú, căn bản không khác gì ánh mắt của nhân loại.

“Tiếng hát đó là do nó phát ra, nó là Nhĩ.” Long Phạm dường như biết rõ điều này, ánh mắt nhìn con ma vật vẫn thản nhiên trầm tĩnh, nhưng Lăng Lạc Viêm lại phát giác trong đó có một chút thay đổi.

“Nhĩ, hình dáng giống như xỉ hùng, có thể nói tiếng người, hóa thành hình người, sở trường là ca hát, tiếng hát của nó thật sự mê hoặc lòng người, sinh ra trên vùng sa mạc, lấy giọng hát quyến rũ thể nhân khiến người ta lạc đường, nó dựa vào lương khô và nước uống mà con người mang theo để sống, thức ăn cũng không khác biệt so với nhân loại. Nhưng những người bị tiếng hát của nó mê hoặc rồi chết đi vì lạc đường

ở trong sa mạc cũng không phải là ít, mặc dù không giết người nhưng số người vì nó mà chết cũng không hề ít hơn so với ma vật tầm thường.”

Ca Linh Huyền Cảnh lúc trước chính là tiếng hát của nó tạo thành, là nó phối hợp cùng lực lượng của si mị vương, tiếng hát mê hoặc lòng người làm cho Lạc Viêm tìm đến nơi mà si mị vương đã sớm chờ đợi, kết hợp cùng tiếng hát của nó tạo thành một trận thể Ca Linh Huyền Cảnh mà không người nào có thể phá vỡ, nếu lúc ấy không phải Lạc Viêm không tin những gì đã chứng kiến thì....

Đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam vẫn trầm tĩnh, nhưng lại trầm tĩnh đến mức không thấy một chút phập phồng, mọi người ở bên cạnh bạch y bào tế ti có thể cảm giác được cái loại cực hạn tịch mịch này. Ánh mắt bình thản ôn hòa mang theo một thần sắc u ám tử tịch tràn đầy nguy hiểm, mặc dù không rõ ràng nhưng cũng đủ làm cho tất cả mọi người cảm thấy bất an.

Lăng Lạc Viêm làm sao lại không cảm giác được Long Phạm nảy sinh sát ý đối với ma vật, giống như đang thường thức một vật trang trí, tùy ý đưa tay mơn trớn trên đầu của nó, “Huyền cảnh không thể không có tiếng hát, tiếng hát chính là nó phát ra, nói như vậy thì sau lưng của nó nhất định có người điều khiển.”

Tùy ý vuốt ve trên bộ lông của ma vật, ngữ thanh cười đùa, vẻ mặt điềm nhiên, tông chủ vẫn có thể vui vẻ nói về con ma vật nhận lệnh ám hại mình, khiến các trưởng lão thật sự cho rằng hẳn không hề bận tâm đến con Nhĩ này.

Mặc dù tông chủ luôn phóng túng khinh cuồng, không hề cố kỵ bất cứ điều gì, cũng luôn luôn dùng ngôn ngữ vô cùng ngả ngớn nói với tế ti ở trước mặt bọn hắn, nhưng bên dưới phong thái mị hoặc thâm tình chính là thủ đoạn ác liệt như lời đình.

Giống như cảm giác được nguy hiểm đang rình rập, Nhĩ suy yếu mở miệng để thương lượng, “Cứu ta.....ta có thể giúp các ngươi.....tìm được bảo vật....”

Ngàn năm trước đã có người đến cực Bắc để tìm bảo vật, một đi không quay lại, nghe con ma vật nói ra những lời này, mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ, chẳng lẽ lúc trước những người đó là vì rơi xuống kết giới mới không thể trở về, hay là sau khi đến kết giới bị tiếng hát trong sa mạc mê hoặc nên mất phương hướng?

Xem ra vô hại, thậm chí còn khiến người khác yêu thích, nhưng nếu con ma vật này chính là con ở thời thượng cổ thì nó nên có được lực lượng ngàn năm, cho dù không có bất cứ năng lực nào khác nhưng tiếng hát của nó cũng đủ trở thành một công cụ giết người khủng khiếp.

“Tông chủ, bảo vật mà nó nói không chừng chính là vật được ám chỉ trong câu ca dao, cũng là thứ trong truyền thuyết đã nhắc đến dùng để giải cứu sinh linh, nếu có được nó thì sẽ có được thần lực vô biên.” Vị trưởng lão có chút am hiểu về thời thượng cổ vô cùng phấn chấn, sợ dĩ bọn họ ở đây cũng chính là vì để điều tra vật thứ ba trong câu ca dao.

Nham Kiều lắc lư con ma vật ở trong tay, nghe nó phát ra một tiếng gào thét thì nhíu mi, “Thứ này làm sao biết bảo vật ở đâu? Nơi này ngay cả nửa bóng người cũng không thấy, thả nó ra vạn nhất nó lại ca hát thì làm sao bây giờ?”

Tiếng hát chính là năng lực của nó, tùy thời tùy chỗ đều có thể mê hoặc lòng người, tông chủ và tế ti có thể nhận biết đâu là ảo cảnh đâu là sự thật, còn bọn hắn thì không có bản lĩnh lớn như vậy.

“Nó đã sắp chết, nghe tiếng nói chuyện của nó thì có lẽ giọng hát đã bị tổn thương, đó là năng lực duy nhất mà nó có được, cũng là nhược điểm, một khi bị tổn thương thì sẽ không còn sống được bao lâu.” Thời gian mà Hoài Nhiễm ở Ngân Diệu tộc không ngắn, cũng biết được nhiều việc, ngoại trừ không dám tìm hiểu nhiều lắm về chuyện của vương bọn hắn và Viêm chủ thì đối với những chuyện khác, ít nhiều hắn cũng biết một chút.

“Chẳng trách nó lại suy yếu như vậy.” Lăng Lạc Viêm mơn trớn bộ lông trên đầu của Nhĩ, nghĩ đến Linh Thư, nghe nói Dạ Dực lại đi tìm hắn, không biết tình hình lúc này thế nào, còn con ma vật này nên làm cho nó chết hay là lưu lại....

Bàn tay thờ ơ đang vuốt ve thì bỗng nhiên bị giật lại, rơi vào trong tay của một vị tế ti. Đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam lãnh đạm nhìn về phía Nhĩ, ánh mắt giống như đang nhìn thấy một vật chết, “Thật đáng thương, thôi thì làm cho nó ít chịu khổ một chút, Lạc Viêm cảm thấy thế nào?”

Giọng nói ôn hòa, ý tứ trong lời nói của tể ti Long Phạm chính là từ bi trắc ẩn nhưng các tộc nhân ở bên cạnh lại có thể hiểu được hàm nghĩa thật sự của tể ti là gì, không người nào dám xen vào quyết định của hai người.

Lăng Lạc Viêm liếc nhìn bàn tay đang bị siết chặt, hẳn chỉ vì cảm thấy thú vị với bộ dáng của Nhĩ nên mới sờ soạng vài cái mà thôi, nhếch môi lên, hẳn điềm nhiên gạt đầu, “Nếu người cảm thấy thương hại nó thì làm cho nó không cần tiếp tục chịu đựng đau khổ cũng được.” Sự từ bi của Long Phạm chính là đem sinh linh giết chết.

Các tộc nhân đứng bên cạnh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, lúc trước bởi vì si mị vương giả mạo thành bộ dáng của tể ti đã khiến cho tông chủ bắt đầu nảy sinh sát ý điên cuồng, con ma vật này chính là một trong những thủ phạm gây nên, tông chủ làm sao lại có thể buông tha. Lúc này tông chủ đưa ra quyết định tựa hồ có vẻ hơi hệt, nhưng xem ra cũng không phải tùy ý như vậy.

Nghe thấy hai người đối thoại với nhau, dường như đã có quyết định, Nhĩ ở trong tay của Nham kiêu cố gắng giãy dụa, quơ tay quơ chân, “Các người muốn tìm Tụ linh chi.....ta biết.....ta biết nó ở nơi nào.....” Thanh âm của nó quả thật có chút khác thường, lúc trước tưởng rằng bị suy yếu, hiện giờ nó quỳnh lên thì mới nghe rõ cũng không phải là suy yếu mới bị đứt quãng như vậy.

“Trước khi lo lắng về việc bản tông chủ có thả người ra hay không, thì bất quá người nên biết rằng, cho dù có thả người thì người cũng sống không được bao lâu.” Lăng Lạc Viêm nhướng mi một cách hứng thú, ý bảo Long Phạm khoan động thủ, đối với thứ mà con ma vật này vừa nói thì không người nào lại không cảm thấy hứng thú.

Tụ linh chi, thứ này là lần đầu tiên hẳn mới được nghe thấy.

“Tụ linh chi chính là vật thứ ba trong câu ca dao!” Có trưởng lão nghe thấy Nhĩ nói như vậy liền kích động không thôi, “Hách Vũ tự Đồ Lân, Hách Vũ “Tụ” Đồ Lân, đúng vậy, trong đó có một chữ tụ, chẳng phải chính là ám chỉ Tụ linh chi hay sao!”

Tương truyền ở cực Bắc có bảo vật, nhưng không người nào biết bảo vật đó là thứ gì, hiện giờ ngoài ý muốn lại biết được từ miệng của một con ma vật thời thượng cổ, nó nói biết Tụ linh chi ở chỗ nào, không biết là thật hay là giả.

Tộc nhân vừa kích động vừa kinh ngạc, tông chủ của bọn hắn lại cảm thấy thú vị, bạch y bào tể ti đứng bên cạnh thì dường như có chút dăm chiêu.

Nếu thật sự là vật trong câu ca dao thì Tụ linh chi ắt hẳn có một lực lượng rất lớn, Long Phạm tạm thời thu hồi lực đạo trong tay, “Người điều khiển người dùng tiếng hát để tạo ra huyền cảnh cũng biết đến Tụ linh chi, vì sao người lại có thể nói cho chúng ta biết chỗ của nó?”

Nếu là có người biết thì đương nhiên đã sớm bị lấy đi, làm sao có thể lưu lại cho kẻ khác. Được Long Phạm nhắc nhở, các trưởng lão và diệu sư đều trở nên cảnh giác, nếu đây là một cái bẫy thì manh mối trong lời nói của con ma vật này chính là mồi nhử, hoàn toàn không thể tin.

“Bọn hắn lấy không được, Tụ linh chi.....ở trong tay của Ý Toàn vương Linh Tê tộc.....” Nhĩ nói đến cái tên này thì bỗng nhiên lộ ra một sự tin cậy không gì sánh được, ngay cả ngữ thanh suy yếu cũng được tăng thêm vài phần khí lực.

Linh Tê tộc, Tiểu Niệm Vân nói rằng hẳn có được viên ngọc châu từ người của Linh Tê tộc, Ý Toàn vương theo như lời của Nhĩ có lẽ là thủ lĩnh của Linh Tê tộc.

“Người cũng là người của Linh Tê tộc?” Lăng Lạc Viêm hỏi như vậy, ma vật này xem ra không lớn nhưng lại có cảm giác cũng không còn nhỏ, nếu ngay cả nó đã sống quá ngàn năm thì người của Linh Tê tộc sẽ có lực lượng cường đại như thế nào.....

“Đúng vậy, Ý Toàn vương là chủ nhân của ta....” Nhĩ đáp lại, nói tới đây thì dường như không thể tiếp tục, những giọt lệ vô thức rơi xuống, ngay trong lúc nói chuyện thì bề ngoài giống như xỉ hùng lại bỗng nhiên phát sinh biến hóa, Nham Kiêu nhắc lên con ma vật ở trong tay rồi nhìn kỹ, không còn nhìn thấy hình dạng của linh thú, mà lại trở thành bộ dáng thiếu niên khoảng mười ba mười bốn tuổi.

“Hắn là chủ nhân của người, nói như thế có nghĩa là người nghe theo sự sai khiến của hắn để đến đây.” Long Phạm như đang trần thuật, ngữ thanh ổn định không hề phập phồng, nhưng lại khiến kẻ khác cảm thấy vô cùng áp bách, cho dù ma vật hóa thành bộ dáng thiếu niên thì đối với vị tể ti này mà nói, nó chỉ là một sinh linh không hơn không kém.

Trên người của thiếu niên không có một mảnh vải, nhưng xem ra cũng không cảm thấy ngượng ngùng. Nhìn bộ dáng giống như thiếu niên nhưng ánh mắt lại không hề đơn thuần, mà lại chất chứa một loại ưu tư buồn bã, còn có một chút vội vã, “Chủ của ta không phải là người xúi giục, ta là bị người khác ép buộc....”

Nói một cách khản trương, hắn liên tục ho khan, giọng nói khản đục, cái loại khản đục này giống như bị thứ gì đó xé rách, theo hơi thở từ trong miệng phát ra, nửa điểm cũng không giống tiếng hát trước kia, tựa hồ có chút khó nghe.

“Bất luận là ai ép người làm, xem ra không tính toán chữa trị cho người. Ca Linh Huyền Cảnh lần trước chính là lần cuối cùng người có thể hát?” Ngữ thanh trong lời nói của Lăng Lạc Viêm không nghe thấy có nửa điểm đồng tình, nét mặt khi nói chuyện cũng chỉ có ý cười, hồng sam nâng lên, một tay gác trên đầu vai của tể ti đang đứng bên cạnh, đầu ngón tay vuốt nhẹ dưới cằm của mình, biểu tình ra vẻ cân nhắc.

Muốn hắn đồng tình với một thiếu niên vô tội thì có thể, nhưng muốn hắn cảm thông với ma vật ngàn năm ở trong kết giới hại chết bao nhiêu mạng người, lại là thủ phạm đã tạo ra ảo cảnh thì thật sự quá khó khăn, quả thực không có khả năng.

“Thật lâu trước kia, ta đã bị thương.....lần này là bọn hắn ép ta.....dẫn các người đến....” Nén chặt cổ họng của chính mình, Nhĩ ở trong bộ dáng của thiếu niên nhắc đến ‘bọn hắn’ với thái độ tràn đầy hận ý và vô cùng sợ hãi.

Ngữ khí như thế này rất giống với Linh Thư trước kia khi nhắc đến ‘bọn hắn’. Nhìn thấy bộ dáng khó chịu của Nhĩ, Lăng Lạc Viêm tính toán gọi Dạ Dực quay về, người bắt đi Linh Thư ắt hẳn cũng là người khiến Nhĩ e ngại.

“Trước tiên là nói về Tụ linh chi, đến tột cùng thì nó ở nơi nào? Bọn hắn lại là ai?” Có trưởng lão ở bên cạnh chờ tới chờ lui, bắt đầu sốt ruột, không thể đợi Nhĩ nói ra Tụ linh chi cụ thể ở nơi nào, phải biết rằng đây là sự tình có liên quan đến lực lượng của Hách Vũ và Đồ Lân.

Giống như bị lời nói của vị trưởng lão này nhắc nhở, thiếu niên trở nên hoảng hốt, “Tụ linh chi ở trong Linh Tê tộc.....ta dẫn các người đi.....bằng không bọn hắn sẽ.....” Vẫn chưa dứt lời thì tất cả âm thanh đã bị tiếng ho khan gây trở ngại, xem ra vô cùng chật vật

“Linh Tê tộc, có phải lấy nước và lửa làm biểu tượng hay không?” Long Phạm không để ý đến sự đau đớn của hắn, ngữ thanh vẫn thản nhiên vang lên.

Nhĩ liên tục gật đầu, sắc mặt nghẹn đỏ dường như không thể nói nên lời, chỉ có thể đáp lại như vậy.

Lăng Lạc Viêm ngẩng đầu nhìn lại hoa văn ở phía trên, ngay tại trước mắt, lửa và nước dung hòa, cuộn cuộn bốc lên, mãnh liệt thiêu đốt, cung điện đồ sộ này chính là nơi ở của Linh Tê tộc.

193. Quyển 4: Chương 193: Tung Tích

Các tộc nhân cũng hướng lên trên nhìn lại, đều thấy được hoa văn kia.

“Người gặp Ý Toàn vương đã bao lâu rồi? Ở đây chính là Linh Tê tộc! Đã bị phá hủy như thế này! Làm sao còn có người?” Vị trưởng lão đối với vật ở trong câu ca dao cảm thấy thực hứng thú, có được manh mối nhưng không thể tìm được, nhất thời vừa nôn nóng vừa bức tức.

“Nói không chừng thì tất cả mọi người đều đã chết, đều đã thành quỷ, cho nên ở đây trước sau đều không có một bóng người, người muốn dẫn chúng ta đi tìm tìm quỷ để lấy Tụ linh chi?” Nham Kiều mỉa mai cười rửa, hắn vẫn không quá tin tưởng lời nói của Nhĩ.

Những dòng lệ rơi đầy trên mặt thiếu niên, đó là những giọt lệ chua xót cùng phần nộ, bị người chế ngự, lại giống như đã sớm không hề đếm xỉa đến sinh tử của chính mình. “Chủ của ta chưa chết! Nếu không phải

vì ta thì hấn làm sao lại rơi xuống tình cảnh ngày hôm nay? Đều là ta, đều là tại ta đã hại hấn! Mấy trăm năm trước thì tổng diện của Linh Tê tộc đã không còn ai, hấn dẫn theo tộc nhân đi đến nơi khác để trốn tránh, nếu không phải bởi vì ta....”

Lúc trước vẫn khó khăn mở miệng, nghe xong lời nói của Nham Kiêu, vì để phản bác mà giọng nói khàn khàn rồi cục phát ra âm thanh, nhưng những lời này lại không giống như phát ra từ miệng của thiếu niên.

Ngữ thanh vốn trong veo nhưng lúc này mỗi một lần nói ra lại giống như ở bên trong cổ họng đang bị xé rách, đó là tiếng vang rạn nứt mang theo huyết tinh.

Nói xong lời cuối cùng thì hấn rồi cục siết chặt cổ họng của mình, máu tươi trong miệng khó có thể nuốt xuống, bắt đầu tràn ra nơi khoe môi, dường như chỉ vì bảo vệ chủ nhân của hấn mà vẫn tiếp tục giãy dụa giải thích, “Là ta bị bắt làm hại tộc nhân chịu khổ.....Chủ của ta vì ta.....mà không thể động thủ.....bạn hấn dùng tánh mạng của ta để uy hiếp.....”

Xem ra là bộ dáng thiếu niên lại nói lên những lời chua xót bị thương, từng câu từng chữ đều mang theo máu tươi, mỗi một lần mở miệng đều hao tổn sinh mạng của hấn, Lăng Lạc Viêm nhìn thấy hấn như vậy thì thần sắc trở nên khó phân biệt.

“Vậy còn ngươi, tánh mạng bị đe dọa cho nên bị ép buộc, bắt đắ dĩ giúp đỡ bạn hấn để đối phó với bản tông chủ? Làm như vậy thì đối với ngươi cũng không có nửa điểm ưu đãi, hát xong rồi thì ngươi cũng phải chết?” Lăng Lạc Viêm đối với hình ảnh đã nhìn thấy ở huyện cảnh vẫn còn canh cánh trong lòng, nhìn chăm chú Long Phạm ở bên cạnh, câu nói tiếp theo là nói với thiếu niên nhưng ánh mắt lại thủy chung dừng trên khuôn mặt của Long Phạm, “Cho dù thật sự là vô tội thì cũng phải trả giá cho những gì đã làm lúc trước.”

“Làm hại ta nhìn thấy cảnh tượng như vậy.” Nhíu mày, Lăng Lạc Viêm oán hận nói nhỏ, hấn không cần hỏi thì cũng biết người giật giẩy ở sau lưng đang tính toán làm điều gì, bàn tay gác trên đầu vai của Long Phạm vỗ nhẹ vài cái, ngữ thanh ngả ngớn lộ ra mấy phần lãnh ý, “Tể ti đại nhân của ta, ngươi nói bản tông chủ nên làm sao bây giờ? Có người muốn chia rẽ quan hệ của chúng ta, không muốn thấy chúng ta ân ái.”

Có thể khiến Lăng Lạc Viêm để tâm đến tận bây giờ, thậm chí lúc trước còn yêu cầu và đòi hỏi kịch liệt như vậy, thì cũng biết những gì nhìn thấy trong huyện cảnh đã khiến hấn kích động phần nộ như thế nào. Long Phạm nhìn thần sắc của hấn thì lập tức biết rõ trong lòng của hấn đã có sẵn tính toán, “Bất luận tông chủ muốn thứ gì thì Long Phạm sẽ phối hợp, bao nhiêu lần cũng đều có thể, làm cho bạn hấn hối hận vì những gì đã gây nên.”

“Lạc Viêm nghĩ như thế nào?” Đáp lại ánh mắt của Lăng Lạc Viêm, lời nói của Long Phạm âm trầm mà thông thả, ngữ thanh mang theo ý cười nhẹ nhàng, các tộc nhân ở bên cạnh đều cảm thấy có chút hả hê đối với địch thủ ở trong chỗ tối, trên ai không trên, lại đụng đến tông chủ và tể ti của bạn hấn.

Bao nhiêu lần cũng đều có thể? Phản ứng của Lăng Lạc Viêm lại bất đồng so với các tộc nhân, ánh mắt lướt qua đầy ái muội.

Lời nói của Long Phạm có ám chỉ, nhưng các tộc nhân nghe được cái gì thì hấn cũng có thể đoán ra. Chỉ là không người nào biết rõ vị tể ti có bề ngoài vô cùng trầm tĩnh khi nói lên câu này, thì bên trong ánh mắt màu thanh lam đang bình thản nhìn hấn lại cất giấu bao nhiêu tâm tư không thích hợp để tuyên cáo trước mặt mọi người.

“Tông chủ tính toán xử trí hấn thế nào, ta có thể bỏ hấn xuống được không?” Nham Kiêu nhìn thấy hai người không để ý đến con ma vật mà lại nhìn nhau mỉm cười một cách kỳ quái, hấn thập phần không hiểu, hấn chỉ muốn sớm được ném con ma vật ở trên tay xuống.

Các trưởng lão và diệu sư đều đang nghiên cứu con ma vật này, mặc dù thiếu niên không lập tức bị xử quyết nhưng bạn họ đều biết rõ mỗi một lần hấn mở miệng thì lại tổn hại đến thọ mệnh, không cần động thủ thì hấn cũng sắp phải tử vong.

Chỉ là không biết đến lúc nào sẽ tử vong, nhưng trước đó thì nhất định phải tìm được Tụ linh chi. Vẫn là vị trưởng lão kia, xoa xoa tay, thần tình lo lắng, “Người nói Linh Tê tộc đã dời đi? Ý Toàn vương của người có Tụ linh chi ở trong tay? Bạn hấn chuyển đến nơi nào chắc người cũng biết?”

Lăng Lạc Viêm nghe Nham Kiêu hỏi, ánh mắt lơ đãng dời khỏi người nam nhân ở bên cạnh, “Giao hấn cho Tiễn trưởng lão đi, để cho hấn dẫn chúng ta đi tìm Ý Toàn vương. Chẳng lẽ mấy trăm năm trước các tông tộc đều xưng vương?” Câu hỏi sau cùng là hỏi Long Phạm.

Ngân Diệu vương chẳng phải cũng là vương, tể ti của hấn được Ngân Diệu tộc xưng hô chính là “Vương của ta”.

Long Phạm gật đầu, không hề nhiều lời. Lăng Lạc Viêm ở bên cạnh lại phát giác được một điều, so với ngày xưa thì hiện nay rất bất đồng. Các tông tộc lúc trước oai phong một cõi, hiện giờ Xích Diêm tộc tuy đã ngạo nghễ thiên hạ, nhưng so với những linh giả thời xưa thì không thể sánh bằng. Bây giờ chỉ còn một tộc là cường thịnh, cảnh tượng lúc trước là như thế nào thì hiện giờ cũng không thể tái diễn.

Vị Tiễn trưởng lão thủy chung nghĩ đến Tụ linh chi, nghe xong lời phân phó của tông chủ thì vô cùng vui sướng, lập tức gọi người mang đến xiêm y đưa cho thiếu niên mặc vào. Nham Kiêu giống như phũ tay, ném đi một vật phiền toái cho người khác.

Trong lúc này, thiếu niên thủy chung không giãy dụa cũng không có ý đồ bỏ trốn. Nhìn những hạt cát trên mặt đất, thần sắc bị thương càng trở nên nặng nề.

“Ta dẫn các ngươi đi.....tìm Tụ linh chi.....không cần giết ta.....thì ta cũng.....sẽ.....lấy cái chết để tạ tội.....” Nói ra từng chữ một, nước mắt không ngừng tuôn trào, vẻ mặt đau khổ của thiếu niên không phải là để tranh thủ sự đồng tình, mà là vạn phần áy náy bất an, cái loại áy náy này làm cho người ta một lòng muốn chết.

“Ngươi muốn lấy cái chết để tạ tội là vì Ý Toàn vương của ngươi và tộc nhân. Mấy trăm năm qua chỉ vì một mình ngươi mà toàn tộc đều bị liên lụy, ta muốn nhìn xem Ý Toàn vương kia làm chủ nhân như thế nào mà ngay cả người của mình cũng bảo hộ không xong, còn nói cái gì là vương?” Lăng Lạc Viêm thờ ơ đưa ngón tay quần lấy lọn tóc đen mượt, lời nói tựa như đang trêu đùa, “Nếu tể ti bị bắt thì bản tông chủ sẽ không thỏa hiệp.”

Vài sợi tóc đen mượt được cột ngay ngắn rơi xuống trên thân bạch y bào, bị hồng sam nam nhân quần lấy trong tay, theo câu nói kia, một lọn tóc đã được bện thành hình dạng xoắn vòng.

“Lạc Viêm.” Long Phạm gọi một tiếng, cúi đầu nhìn thấy lọn tóc trong tay của Lăng Lạc Viêm, mỉm cười bình thản cũng có nghĩa là nguy hiểm, Lăng Lạc Viêm làm sao lại không biết, chuyển đến một ánh mắt trấn an, lấy đầu ngón tay tháo ra lọn tóc bị xoắn vòng rồi khê hôn một chút, sau đó Lăng Lạc Viêm nói tiếp, “Nếu ta bị bắt thì ngươi sẽ làm thế nào?”

“Muốn biết?” Ánh mắt ôn nhu của Long Phạm không hề biến đổi, ý cười vẫn như trước. Lăng Lạc Viêm liếc mắt nhìn hấn rồi liếm môi một cách tà khí, “Quên đi, miễn cho lại dọa đến mọi người thì cũng không tốt lắm.” Đáp án lúc này căn bản là gì thì không cần phải suy đoán.

Các tộc nhân ở xung quanh nghe hai người đối thoại như vậy thì biểu tình đều thập phần phấn khích, bọn hấn cảm thấy buồn cười đối với vấn đề này. (một lũ fanboy)

Tể ti bị bắt, căn bản là một trò cười, cần gì tông chủ phải thỏa hiệp. Giả sử nếu thực sự trên đời có người có thể bắt được tể ti thì bọn hấn chỉ biết là tể ti cố ý bị bắt, mà không phải thật sự bị người chế ngự. Tộc nhân bọn hấn không cần làm bất cứ điều gì, chỉ cần chờ tể ti diệt đi hết thấy địch nhân, làm cho những người đó nếm đến mùi vị đau khổ, vĩnh viễn không thể siêu thoát.

Về phần tông chủ, nếu thực sự có một ngày có người ở trước mặt tể ti lấy tánh mạng của tông chủ để uy hiếp, thì cả thế gian này cũng nhanh chóng sẽ bị hủy diệt, toàn bộ thiên hạ và hết thấy nhân loại đều sẽ bị chôn cùng.

Mà tông chủ cũng tuyệt đối không phải đối tượng có thể tùy ý để cho người khác lợi dụng uy hiếp, thực sự nếu có người làm như vậy thì kết cục chính là sinh không bằng tử, sẽ hối hận vì đã sống ở trên đời này.

Hai thân ảnh đỏ rực và thuần bạch sóng vai mà đứng, tựa sát vào nhau rồi cùng trêu đùa vài câu, thỉnh thoảng lại nhìn nhau, trong đó rõ ràng lưu chuyển tình ý và sự phối hợp hoàn hảo, những giọt lệ trên mặt của thiếu niên vẫn chưa khô ráo, ánh mắt bị thương nhìn hai người đối thoại, “Đáng tiếc ta không phải Viêm chủ, cũng không phải là Ngân Diệu vương.....”

“Biết thân phận của chúng ta, có thể thấy được những người đó quả thật là hướng đến chúng ta, bọn hần là ai?” Lăng Lạc Viêm sớm quen với việc bị những ánh nhìn chăm chú dừng trên người của hần và Long Phạm, quay đầu đón nhận tầm mắt của thiếu niên.

Thiếu niên một lòng nhận sai, thậm chí muốn chết, lúc này lại không trả lời, cúi thấp đầu, vẻ mặt thống khổ càng thêm trầm trọng, “Ta....trước tiên ta dẫn các người đến gặp Ý Toàn vương....Chủ của ta sẽ nói cho các người biết hết thấy....”

Lăng Lạc Viêm không tỏ rõ ý kiến, ánh mắt đánh giá trên người của Nhĩ, thật lâu lúc sau mới nhú mi rồi mỉm cười, rốt cục mở miệng nói, “Vậy thì đi thôi, dẫn chúng ta đến gặp Ý Toàn vương của Linh Tê tộc cùng Tụ linh chi của hần.”

Phân phó tộc nhân chuẩn bị xuất phát, hần nhìn lại tòa cung điện một lần nữa, dưới tia sáng của ánh trăng rơi vãi trên mặt đất, mơ hồ có thể nhìn thấy những hạt bụi phiêu diêu trong không khí. Mấy trăm năm đối với đại đa số nhân loại mà nói, chính là những ngày tháng dài lâu khó có thể đếm hết, đối với linh giả thì cũng không hề ngăn ngại.

Những nếu là một tòa kiến trúc....

Long Phạm ở bên cạnh hần, thần nhiên thu hồi ánh mắt đánh giá, cùng hần nhìn nhau, bên trong đáy mắt màu thanh lam bình tĩnh xẹt qua một tia u ám. Mấy trăm năm cũng không đến mức làm cho tòa cung điện đổ nát như thế này.

Giống như từng có một lần đại chiến, toàn bộ hủy đi tất cả huy hoàng, chỉ còn lại tang thương, tràn đầy dấu vết tổn hại. Có thể tài năng lấy đá để kiến tạo nên tòa cung điện này, trong đó từng từng một tòa tháp cao, tất cả đều có dấu vết năm tháng lưu lại, bão cát thổi qua, ánh trăng chiếu sáng, ngày lại qua ngày, đem nó luyện thành cảnh tượng trước mắt.

Đây không chỉ là một tòa cung điện rộng lớn mấy trăm năm không có người ở, mà là một nơi tràn ngập tử khí, lấp đầy bụi bặm, lưu lại vô số dấu vết. Đây là một tòa phế tích.

Cần bao lâu thì mới có thể làm ột tòa kiến trúc hùng vĩ oai vệ như vậy để trở thành một tòa phế tích hoang tàn? Đối với một tòa kiến trúc mà nói, mấy trăm năm thời gian có thể biến thành bộ dáng như thế này hay không?

“Tụ linh chi a.....” Tiếng than thở như đang trêu đùa, hồng y nam nhân như ở chỗ không người ôm lấy tế ti ở bên cạnh hần, nhìn thấy thiếu niên ở cách đó không xa đang chỉ Tiên trưởng lão phương hướng, hần nhếch môi, mỉm cười ái muội, “Đừng nói cái gì là Tụ linh chi, ở chỗ này muốn tìm một vật cũng không phải dễ dàng. Cái tên tiểu Dạ Dực, uống thay cho hần có bộ mặt lạnh như băng, có Linh Thư liền quên chủ tử.”

Hần không gọi được Dạ Dực, không biết Dạ Dực có truy tìm được người đã bắt Linh Thư hay chưa.

“Long Phạm sẽ không quên chủ của mình, tông chủ có phải hay không nên ban thưởng nhiều một chút?” Nghe hần nhắc đến Dạ Dực, Long Phạm để cho hần ôm, gương mặt lăng lạng nhìn chăm chú, không đợi Lăng Lạc Viêm trả lời thì Long Phạm đã hôn lên môi của hần.

Nói cái gì mà ban thưởng, vừa rồi làm bấy nhiêu cũng quá đủ để ban thưởng, nếu không phải thể lực của hần tốt, thì chỉ sợ lúc này đây hần đã không đứng dậy nổi. Trong lòng của Lăng Lạc Viêm oán thầm tế ti của hần nói một đằng làm một nẻo, mặc dù Long Phạm lo lắng cho vết thương của hần, nhưng những gì nên làm hay không nên làm đều hoàn toàn giống nhau, vẫn kịch liệt như vậy, làm cho hần cảm thấy đầm đìa thỏa thích.

Đáp lại nụ hôn trên môi, khi các tộc nhân đang kiểm tra nhân số để chuẩn bị khởi hành thì có một vị tông chủ nào đó lại hành sự không hề cố kỵ, bởi vì dư âm hoan lạc và vui sướng lúc trước mà lại tiếp tục cùng tế ti của hần ở trước mặt người khác trình diễn một màn ôm hôn đầy thân mật mà không người nào dám xem nhiều.

Thiếu niên kinh ngạc khi thấy hai người hành sự một cách lớn mật, hần không nghĩ đến Ngân Diệu vương lúc trước và hiện giờ lại có sự bất đồng lớn như vậy. Tuy thân ở bên trong kết giới, nhưng từ Ý Toàn vương mà hần cũng biết không ít việc của thế gian.

Ngân Diệu vương chẳng phải là cao cao tại thượng, đứng trên đầu chúng sinh, xem hết thấy như phù du bụi trần, vô bi vô hỷ, vô oán vô hận, chỉ cần nâng một ngón tay sẽ hủy diệt hết thấy mọi thứ thành tro bụi hay sao?

Mà Viêm chủ vốn nên là một người đa tình, tình đến tình đi, phong lưu tiêu sái, đứng ngạo nghễ trên thế gian, thống lĩnh Xích Diêm tộc cũng thống lĩnh toàn bộ thiên hạ, vì sao hiện giờ hai người lại tình thâm đến mức này?

Trách không được bọn hắc lại thất thố như vậy.

Tất cả mọi thứ đều rối loạn.

Dưới sự chỉ dẫn của thiếu niên, đoàn người của Lăng Lạc Viêm bắt đầu lên đường, ngay trong lúc này Dạ Dực cũng đang hướng đến một nơi. Hiện về nguyên hình, chỉ còn nhìn thấy một con quạ tối đen như bóng đêm lướt trên không trung, dưới ánh trăng tròn, hắc hướng đến một nơi trên sa mạc mà bay đi.

Hắc biết Linh Thư ở nơi nào.

Cái con tiểu yêu không biết nghe lời, hắc nói Linh Thư không được rời đi, nhưng chỉ vừa quay người một chút thì không còn nhìn thấy bóng dáng của Linh Thư. Lần này không biết như thế nào, những người đó dự định sẽ làm gì Linh Thư....

Đôi mắt trắng bạc dị thường sáng ngời dưới ánh trăng lấp lánh, dần dần hóa thành đỏ ngầu, giang rộng đôi cánh màu đen, phát ra âm thanh quỷ dị, Dạ Dực tăng tốc bay về phía trước.

Giống như vĩnh viễn không thể nhìn thấy biên giới bên trong sa mạc, bóng đen yên lặng dừng trên một tòa kiến trúc cao ngất.

194. Quyển 4: Chương 194: Khách Nhân

Dạ Dực còn nhớ rõ bộ dáng của Linh Thư ở trong phòng chờ hắc. Sau khi tắm rửa, cái loại hoang mang cùng với mị thái của yêu tộc bất giác hiển lộ, trên khuôn mặt vô cùng thuần khiết lại hiện lên biểu tình kỳ quái, không biết đang suy nghĩ điều gì, đó chính là lần cuối cùng hắc nhìn thấy Linh Thư, khoảnh khắc ấy đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng của hắc.

Yêu tộc làm sao lại có một con bán yêu như vậy, Dạ Dực lơ đãng nhíu mi, từ trên đỉnh mái hiên nhảy xuống dưới, theo góc độ của hắc có thể thấy một thính đường rất lớn, hắc nhìn vào bên trong cửa sổ.

Ở trong có người đang nói chuyện, tất cả mọi người đều mặc y phục tương tự nhau, tựa hồ đây là một buổi hội nghị quan trọng, đám người ngồi vây xung quanh, vẻ mặt nghiêm túc, kỳ quái chính là ghế chủ tọa lại không có ai, không biết chỗ đó dành cho người nào.

Nhìn thoáng qua, bên trong hiển nhiên không có Linh Thư, bóng đen giống như một màn sương mù từ trên cao nhẹ nhàng hạ xuống, tiến vào bên trong tòa kiến trúc, rồi sau đó lại chuyển sang một gian phòng khác, hắc có thể cảm giác được sự tồn tại của Linh Thư, loại cảm giác này rất nhỏ, hắc chỉ mơ hồ biết Linh Thư đang ở nơi đó.

“Là ai?” Khi lướt qua đại môn, bóng đen đã khiến thủ vệ chú ý, giống như một trận gió mang theo cát bụi thổi đến, nếu không nhìn kỹ thì cơ hồ không thể phát hiện.

Các thủ vệ khác lập tức cảnh giới, bọn hắc đều biết hội nghị ở bên trong quan trọng như thế nào, nếu có gì bất trắc thì bọn hắc không thể đảm đương.

“Là ai?” Lại có người hỏi, lúc này ngữ khí đã trở nên khấn trương, tất cả mọi người đều nhìn thấy bóng đen ở trong góc, không ai dám tùy tiện tiến lên, sau đó, rốt cục có tiếng đáp lại, “Là ta.”

Hai chữ lạnh lùng tựa như đến từ âm phủ, vừa dứt lời, màn sương mù bắt đầu hóa hình, ở trước mặt thủ vệ bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh cao lớn giống như sứ giả đến từ địa ngục, bọn hắc đồng loạt xuất chiêu, chưa kịp báo động cho những người khác thì Dạ Dực đã nâng tay.

Động tác giống như chiêu hồn, nhìn rất thông thả nhưng chỉ trong nháy mắt đã ở trước mặt bọn hắn. Chỉ là nâng tay mà thôi, nhưng linh giả tầm thường làm sao có thể kháng cự ma tính của Dẫn Hồn tộc.

Không người nào còn cơ hội mở miệng, hồn phách bị vỡ thành những đoàn quang cầu phi tán trong không khí, rồi lần lượt bị Dạ Dực hấp thu. Không cần đợi lâu, các thủ vệ ở trước cửa đồng loạt ngã xuống, hình ảnh cuối cùng còn lại trong đầu chính là một đôi mắt đỏ ngầu lóe lên trong bóng đêm, đôi mắt đó ngoại trừ lạnh lùng khát máu còn có một chút nôn nóng và chán ghét.

Hương vị này khiến Dạ Dực cơ hồ phải nôn ra, cũng giống như lần trước, người ở trong kết giới không biết ăn thứ gì mà có được một loại lực lượng nào đó. Hắn từng ném qua hương vị hồn phách của các loại ma vật, linh giả, thậm chí là thường nhân, ngon cũng có mà không ngon cũng có, nhưng trong đó không có thứ nào giống như ở đây, những người này tựa hồ bị bỏ đói không biết bao nhiêu lâu, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó nuốt.

Chẳng qua hiện tại cũng không phải lúc hắn bắt măn đối với hương vị, thủ vệ ngoài cửa bị giết chết, một khi người bên trong phát hiện thì sẽ không ổn, hắn còn phải đi tìm Linh Thư.

Giống như bóng ma hiện lên, ngay khi thân ảnh của hắn vừa biến mất thì đại môn bỗng nhiên mở ra, người mở cửa chính là một người trông có vẻ lớn tuổi, nhìn thấy thi thể thì chợt biến sắc, “Có người đột nhập!”

Sau cánh cửa, mấy người lục tục đi ra, trong đó có một người nhìn thi thể trên mặt đất, thần sắc dường như không hề khấn trương, “Khách nhân sắp đến, còn không mau phái người dọn dẹp sạch sẽ nơi này.”

Lời nói giống như đây chỉ là một đồng rác rưởi, trước khi khách quý đến thì phải hảo hảo chuẩn bị sẵn sàng.

Nghe lời phân phó, mấy người hạ nhân không biết từ nơi nào đi ra, chỉ trong chốc lát, rác rưởi trên mặt đất đã được dọn dẹp sạch sẽ, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Không hề lưu lại một chút dấu vết, người vừa lên tiếng xem ra là một người có địa vị khá cao ở nơi này, những gì hắn nói cũng không có người nào dám phản bác.

Khách nhân là ai thì không cần phải hỏi, tựa hồ mọi người đều biết nhưng không nói ra. Khách nhân là ai, bọn hắn tính toán chiêu đãi như thế nào, thuyết phục ra sao, lúc trước đều đã được bàn bạc kỹ lưỡng.

Chỉ còn giương mắt chờ người đến.

“Linh Tê tộc rốt cục đợi được cho đến ngày hôm nay.” Tiếng cười thì thầm, mặc dù xem ra có chút lo lắng nhưng vẫn rất chắc chắn, hoa văn thủy hỏa uốn lượn trên vạt y bào lấp lánh ánh quang, không biết là dùng loại vật liệu nào để thêu lên. Những người ở xung quanh hắn đều giống nhau, hơn mười người đứng thẳng, cùng lúc mỉm cười.

Khách nhân? Quạ đen đậu ở trên mái đỉnh mái hiên, lặng yên không một tiếng động, đôi mắt đỏ ngầu nhìn xuống chăm chú, Dạ Dực thật không ngờ bọn người cổ quái này lại không truy cứu về những thủ vệ mà hắn đã giết, giống như còn có chuyện khác quan trọng hơn làm cho bọn họ không đi để ý đến cái chết của mấy tên thủ vệ. Biết rõ có địch nhân đột nhập mà vẫn còn trấn tĩnh như vậy, hay nơi này căn bản là một cái bẫy?

Khách nhân bọn hắn nói đến chính là ai?

Ở nơi này để quan sát tình hình, xem cho đến tột cùng hay là đi tìm Linh Thư, vấn đề này ở trong đầu Dạ Dực chợt lóe lên rồi lập tức biến mất. Không cần hắn tự trả lời, bản năng đã nhanh hơn phản ứng.

Dọc theo khe hở trên đỉnh mái hiên, bóng đen đột nhiên biến mất.

Trong đám người dẫn đầu, có một người bất chợt ngẩng lên, ngay ở phía sau lại có thuộc hạ bấm bảo, “Thần sử, khách nhân sắp đến.”

Trên sa mạc lấp lánh ánh bạc, đoàn người không nhanh không chậm rãi bước hướng về phía trước.

Sa mạc ở nơi đây không giống với các nơi khác, không quá nóng bức cũng không rét lạnh, ngoại trừ bão cát hung hãn, nguồn nước hiếm hoi thì quả thực không giống là đang đi trong sa mạc. Cũng may lúc trước tất cả mọi người đều ăn uống đầy đủ, bên người cũng có túi nước, xem ra cũng không thành vấn đề.

Lăng Lạc Viêm để cho Nhĩ dẫn đường, từ phương hướng đến nơi Linh Tê tộc mà Tiền trưởng lão nhìn thấy đã đi được nửa ngày đường, ngoại trừ sa mạc càng lúc càng mênh mông vô tận, vầng trăng cũng càng lúc càng to tròn, thì không nhìn thấy có một chút dấu vết của con người.

“Chúng ta đi được bao lâu rồi?” Nhìn sắc trời, Lăng Lạc Viêm hỏi.

“Ước chừng nửa ngày.” Người đầu tiên đáp lại câu hỏi của Lăng Lạc Viêm hiển nhiên chính là tể ti ở bên cạnh. Long Phạm bảo Hoài Nhiễm đưa túi nước cho hắn rồi chuyển đến bên môi của Lăng Lạc Viêm, “Khát hay không?”

“Không tồi, bất quá chúng ta đi nửa ngày mà vì sao chẳng thấy có gì khác biệt.” Chỉ lên bầu trời, Lăng Lạc Viêm tiếp nhận túi nước, uống xuống mấy ngụm rồi đưa cho Long Phạm, “Cho dù người có thể không ăn không uống nhưng cũng uống một chút cho ta.”

Ý tứ của lời này dĩ nhiên là mệnh lệnh, hắn biết Long Phạm không cần ăn uống vài ngày cũng vô sự. Nhưng vẫn như lúc trước, hắn không thích nhìn Long Phạm ở bên cạnh hắn sống không giống một con người chân chính, cho dù người bên ngoài xem Long Phạm là thần thì ở trong mắt hắn, Long Phạm chính là tể ti của hắn, là tể ti chỉ thuộc về một mình hắn.

“Hảo.” Một tiếng trả lời cùng nụ cười ở bên môi, Long Phạm tiếp nhận túi nước mà hắn vẫn chưa uống hết. Ở trước mặt bọn hắn, thiếu niên dẫn đường nghe hai người đối thoại thì không khỏi quay đầu lại rồi liếc mắt nhìn một cái. Dọc đường đi, không biết đã nhìn trộm bao nhiêu lần.

Lăng Lạc Viêm chỉ thiên rồi hỏi, các trưởng lão và diệu sư cũng ngẩng đầu hướng lên trên nhìn lại, trong lòng cũng có nghi hoặc. Bọn hắn đi vào nơi này không biết đã bao lâu, tính như thế nào thì có lẽ cũng phải một hai ngày, thậm chí là hai ba ngày. Nhưng lúc này xem ra, thiên địa vẫn như trước, ánh trăng vẫn sáng vàng vạc, hoàn toàn không hề biến hóa.

Không thấy mặt trời mọc, càng không có hoàng hôn, giống như từ xưa cho đến nay, ở nơi này chỉ tồn tại mặt trăng, không có ráng mây lững lờ, duy nhất chỉ có một vòng tròn quỹ đạo của ánh trăng vẫn thủy chung treo trên không.

“Chúng ta ở bên trong kết giới, so với sa mạc bên ngoài thì cũng không phải là một. Giống như trước kia Lạc Viêm tiến vào cấm kỵ giới cũng nhìn thấy một không gian khác. Cát ở nơi này không giống với những loại ở bên ngoài, ánh trăng đương nhiên cũng bất đồng, đó là do thiên địa tự tạo thành.”

Trong khi tất cả mọi người đang nghi hoặc thì bạch y bào tể ti đã giải đáp như thế. Nghe được Long Phạm giải thích ọi người, thiếu niên lại quay đầu nhìn thấy thân ảnh đỏ rực ở bên cạnh bạch y bào phiêu diêu mờ ảo, hai người không có bất cứ động tác thân mật nào khác, chỉ là sải bước tiến về phía trước. Thỉnh thoảng vị Viêm chủ bị lún chân xuống cát, không thể bước nhanh cước bộ, mỗi khi như thế thì tể ti Long Phạm sẽ dừng lại, kéo lấy tay hắn rồi chờ hắn bước lên bên người.

Bên trong sa mạc, cho dù là linh giả, mất đi linh thú để cưỡi thì cũng chỉ có thể cước bộ. Tuy rằng có linh lực nhưng không người nào lại muốn hao phí ột nơi không biết khi nào mới đến.

Thiếu niên biết rõ bọn họ vẫn còn đang cảnh giác. Quả thật, ở trong một kết giới đầy thần bí thì việc duy trì lực lượng đến mức độ cực hạn mới chính là thượng sách.

Mà bên trong đoàn người, toàn thân hồng y dưới ánh trăng màu bạc càng tăng thêm mấy phần diễm lệ. Viêm chủ Lăng Lạc Viêm xem ra cũng không hề nóng vội, điềm nhiên mỉm cười, cho dù dưới chân bước đi vất vả, nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên thần sắc phong lưu thâm tình, đôi khi lại nói với tể ti của hắn vài câu.

Nam nhân mặc bạch y bào như sương như khói sẽ mỉm cười nhìn Viêm chủ, cái loại ý cười khó có thể phân biệt hàm nghĩa, tựa hồ bên trong thâm trầm bình thản sẽ ẩn chứa một ý tứ nào khác, bởi vì mỗi khi hắn thấp giọng nói một câu gì đó thì hồng y nam nhân sẽ dùng ánh mắt trêu đùa chế nhạo đáp lại hắn, giọng cười cũng tràn đầy giễu cợt. (đầu óc thật đen tối)

Hai người như vậy lại chính là Viêm chủ và Ngân Diệu vương kế thừa Hách Vũ cùng Đồ Lân lực.....trong lòng nhắc đi nhắc lại vài lần, vẻ tang thương thống khổ dưới đáy mắt của thiếu niên hóa thành bất đắc dĩ.

Đến tột cùng là người tính không bằng trời tình, hay là trời tính không bằng người tính?

Lúc trước hai vị thần nhân tính đi tính lại, cuối cùng vẫn tính sai một lần.

“Người mất đi viêm hỏa.....có lẽ là bởi vì.....Tụ linh chi.....” Thiếu niên quay đầu lại, nhìn thấy hai người vẫn đang cùng nhau bước đi, giọng nói khàn khàn đứt quãng, bất giác mở miệng.

Hắn đột nhiên nói như vậy khiến tất cả mọi người chú ý, đi đến tận đây mà vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng của Tụ linh chi, lại càng không biết Linh Tê tộc ở nơi nào. Nếu không phải tánh mạng của thiếu niên vẫn còn nằm trong tay của bọn hắn, không đến mức dám tùy tiện lừa gạt thì các trưởng lão và diệu sư suýt cho rằng thiếu niên căn bản đang dẫn bọn hắn đi lòng vòng bên trong sa mạc.

“Lực lượng ảnh hưởng đến ta chính là Tụ linh chi? Có phải sắp đến rồi hay không, ta có thể cảm giác được khoảng cách với cổ lực lượng kia càng lúc càng gần.” Lăng Lạc Viêm tin tưởng lời nói của thiếu niên, từ khi Long Phạm đoán rằng có một cổ lực lượng ảnh hưởng đến hắn, sau đó lại nghe đến Tụ linh chi thì hắn mơ hồ đã có loại cảm giác này.

“Quả thật càng lúc càng gần.” Long Phạm cũng khẳng định.

“Tụ linh chi có liên quan đến Hách Vũ và Đồ Lân.....Lực lượng của các người.....sẽ bị cộng hưởng....” Thiếu niên đáp lại như vậy, lời nói của hắn xua tan tất cả nghi ngờ của những người khác.

Thảo nào tông chủ và tể ti để cho bọn hắn đi theo ma vật này, từ lúc lên đường cho đến bây giờ vẫn không hề nghi ngờ phương hướng mà thiếu niên chỉ dẫn, bọn hắn lại nghĩ rằng tông chủ và tể ti có phải quá mức dễ dàng tin tưởng thiếu niên này hay không, hiện giờ xem ra nguyên lai là muốn thử một lần.

Cho dù thiếu niên không dẫn đường, thì chỉ cần dựa vào sự cộng hưởng với Tụ linh chi, tông chủ và tể ti vẫn có thể tìm được nơi đó.

“Lực lượng của ta là vì bị Tụ linh chi ảnh hưởng nên mới không ổn định, còn người?” Người mà Lăng Lạc Viêm hỏi chính là Long Phạm, cùng kế thừa thần nhân lực, viêm hỏa của hắn đã bị ảnh hưởng, bất ổn định đến mức không thể sử dụng bình thường, không biết Long Phạm có cảm thấy khác biệt hay không.

Long Phạm bảo hắn không cần lo lắng, “Lạc Viêm có được viêm hỏa vẫn chưa được bao lâu, linh lực vẫn không đủ thâm hậu nên mới bị ảnh hưởng như vậy, còn ta thì không sao.”

“Thiếu chút nữa đã quên, tể ti của ta chính là yêu nghiệt ngàn năm.” Bất luận kẻ nào so sánh với Long Phạm thì linh lực luôn luôn không đủ thâm hậu, Lăng Lạc Viêm nhướn mi liếc mắt một cái, vẻ mặt cười đùa, hắn nói một cách vô tư thoải mái, không ít người nghe xong thì suýt nữa bước chân đã bị lún sâu vào cát mà không thể rút ra.

Tể ti có được linh lực ngàn năm nhưng làm sao lại có thể là yêu nghiệt? Có người nào lại gặp qua yêu nghiệt thánh khiết thoát tục như thế này hay chưa? Yêu nghiệt mà lại như vậy.....

Cẩn thận quan sát, bước chân cước bộ vẫn trầm ổn như trước, không hề có cảm giác nặng nề, thậm chí vẫn là nam nhân phiêu diêu thanh thoát như thần linh, mọi người thiếu chút nữa đã bị ảo giác hắn đang lướt đi trên biển mây, bao quanh toàn thân là vòng sáng của ánh trăng, bạch y bào phất phơ trong gió chính là hơi thở của tiên giới.

Yêu nghiệt làm sao lại như vậy.....Đang suy nghĩ nên dùng từ ngữ nào để hình dung tể ti ở trước mặt thì đã nhìn thấy hồng y nam nhân quay đầu lại, bên trong đáy mắt vẫn là ý cười nhưng dường như lại hàm chứa một loại nguy hiểm khó nói nên lời, “Không cần nhìn, tể ti đại nhân của các người chỉ hiện nguyên hình yêu nghiệt trước mặt bản tông chủ, không phải các người có thể nhìn thấy được.”

Giống như đang nói đùa, có chút chế nhạo giễu cợt, nhưng trong đôi mắt khê nhú vẫn không thấy đầy đủ ý cười. Lăng Lạc Viêm hừ lạnh một tiếng trong lòng, các trưởng lão và diệu sư quả thực càng ngày càng lớn mật, tôn thờ cung kính mà lại dám dùng cái loại ánh mắt này nhìn người của hắn. (Ồ có người ghen với fanboy)

Nhớ đến lúc trước, các tộc nhân không dám đánh giá Long Phạm như vậy, chính là đạo gần đây tể ti của hắn ở trước mặt người khác biểu hiện ra phong thái rất chiêu nhân, hay là những người này nghĩ rằng hắn và Long Phạm sẽ không để tâm?

Không ngại biểu hiện thái độ của mình trước mặt người khác, vị tông chủ họ không hề nói chuyện, bầu không khí nặng nề bắt đầu trở thành áp lực, mặc dù hắn không hề nói tiếp, nhưng không người nào lại không biết ý tứ của tông chủ, vì thế không còn ai dám tùy tiện đánh giá.

Trong bầu không khí rất tế nhị này, duy nhất chỉ có tế ti ở bên cạnh Lăng Lạc Viêm lại dường như chưa từng nghe thấy hay cảm giác được bất cứ điều gì, vẫn khoan thai bình thản như trước, tiếp tục bước đi, bên trong đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam lại nổi lên những gợn sóng lẫn lộn.

“Muốn cười thì cười đi, đừng tưởng rằng ta không biết trong lòng của ngươi đang đắc ý.” Lăng Lạc Viêm vừa nói vừa nhẹ nhàng mơn trớn bên cổ của Long Phạm, mặc dù người khác không dám tiếp tục tùy tiện đánh giá, nhưng một cái khẽ vuốt như vậy vẫn làm cho bọn hắn nhìn thấy ở bên cổ của vị tế ti như thần nhân hiện lộ một dấu vết vô cùng rõ ràng.

Hôn ấn, ở trên cổ của tế ti Long Phạm xuất hiện một dấu hôn ấn, là người nào lưu lại thì còn cần phải suy đoán hay sao? Đã sớm quen với quan hệ của hai người, ngoại trừ những động tác ôm hôn thân mật thì đây là lần đầu tiên các tộc nhân nhìn thấy trên người của tế ti Long Phạm xuất hiện một dấu vết tình dục được lưu lại.

Ngay khi các tộc nhân đang lộ ra biểu tình vô cùng ngoạn mục đối với dấu hôn, thì thiếu niên dừng lại cước bộ, “Chúng ta đã đến, ngay tại nơi này.”

Lập tức lấy lại tinh thần, mọi người nhìn khắp tứ phía, ngoại trừ cát thì chỉ có cát, làm gì có tòa cung điện nào ở đây, làm sao có cái gì là Tụ linh chi?

“Chính là nơi này, tộc của ta chỉ có một chỗ lánh nạn như vậy.” Nói ra hai chữ lánh nạn, biểu tình của thiếu niên vô cùng buồn ngủ, các tộc nhân vẫn không hiểu, Tiền trưởng lão vội vàng nắm lấy thiếu niên, “Ngươi nói đã đến, nhưng phạm vi xung quanh đều là cát, ngươi...”

Hắn chỉ muốn làm khó dễ, nhưng thiếu niên bỗng nhiên mỉm cười với hắn, “Nơi ngươi nhìn thấy chỉ là cát, nhưng còn nơi ngươi không thể nhìn thấy?”

Nơi không thể nhìn thấy? Đang nghi hoặc thì thiếu niên đã nâng tay lên, triển khai một tư thế cổ quái, giống như đang cúng bái, hướng về phía ánh trăng, sau đó đã xảy ra một màn kỳ dị.

Những câu nói cổ quái phát ra từ miệng của hắn, như là đang ngâm xướng nhưng cũng giống như đang đọc thần chú, ngữ thanh vô cùng khàn đặc, cứ tiếp tục không ngừng. Ánh trăng bỗng nhiên mờ mịt, giống như đem tất cả ánh sáng ngưng tụ thành một tia duy nhất xuyên thẳng vào mi tâm của thiếu niên.

Ánh trăng xuyên thấu qua mi tâm của hắn rồi dừng lại ở phía sau, bỗng nhiên hoàng hôn buông xuống, những hạt cát phẳng phất như dòng sông, tạo nên một vòng nước xoáy.

Tựa như mở ra một cái miệng thật lớn, cát trên mặt đất chảy như nước, kéo tất cả mọi người cùng nhau đi xuống.

Ngay khi thiếu niên mở miệng thì Long Phạm đã sớm nắm lấy tay của Lăng Lạc Viêm, lúc mặt đất bị trùng xuống, Lăng Lạc Viêm chỉ cảm thấy ở trước mắt trở nên mờ mịt, xung quanh tất cả chỉ có cát bao phủ, nhưng kẻ sát hắn chính là vòng tay mà hắn rất quen thuộc đang gắt gao ôm chặt hắn vào lòng.

Hương sen thanh thoát vờn quanh khiến kẻ khác an tâm, hắn biết hắn đang cùng Long Phạm rơi xuống, xung quanh tất cả đều là cát, hắn chỉ có thể từ từ nhắm mắt lại, ôm chặt Long Phạm rồi để cho chính mình bị trọng lực kéo xuống.

Rốt cục, giống như vĩnh viễn bị rơi xuống bỗng nhiên dừng lại, Lăng Lạc Viêm vẫn chưa mở mắt ra thì đã nghe thấy từ phía sau truyền đến tiếng nói của một người nam nhân vang vọng khắp tứ phía.

“Tuy không biết các ngươi muốn đến, nhưng Linh Tê tộc của ta đã chờ đợi từ rất lâu. Cung nghênh Viêm chủ và Ngân Diệu vương.”

195. Quyển 4: Chương 195: Linh Tê Tộc

Bên trong bóng đêm u ám, mấy chục người, thậm chí có hơn một trăm người đang đứng thẳng, người dẫn đầu xem ra tuổi vẫn còn trẻ, không khiếm nhường cũng tuyệt đối không cao ngạo, trong miệng vừa nói xong lời nghênh đón thì vẫn đứng yên tại chỗ.

Ngữ thanh rất dễ nghe, giống như tiếng vang của phong linh, có một cảm giác êm tai khó nói nên lời, Lăng Lạc Viêm vừa phải đi cát bụi dính đầy trên người vừa quay đầu hướng đến người kia nhìn lại. (phong linh = chuông gió)

Có lẽ vẫn còn liên kết với mặt đất ở phía trên, bên trong u ám thấp thoáng một vài tia sáng, có thể thấy được những hoa văn được thêu trên vật y bào của những người đó, thủy và hỏa cùng dung hòa, vừa như mây lại giống như lụa, phản chiếu hào quang bên trong bóng tối, người lên tiếng lúc trước ăn mặc cũng không khác biệt so với những người còn lại, nhưng bên trong đám người thì hẳn lại chính là kẻ đáng chú ý nhất.

Hắn thực trẻ tuổi, làn da trắng bệch, đó là một loại tái nhợt dị thường, kỳ lạ chính là không biểu hiện bệnh trạng, mà có vài phần diễm lệ, mỗi một bộ phận đều hoàn hảo, tuyệt đối không quá lộ cũng tuyệt đối hài hòa, đôi mắt tràn ngập một loại mị thái đầy yêu khí.

Cũng giống như ánh trăng ở bên ngoài vẫn treo lơ lửng trên bầu trời, không hề có một chút biến đổi, mơ hồ lộ ra một loại cảm giác yêu dị bất thường.

Trên mặt của hắn không có dấu vết của năm tháng, nhưng cũng giống thiếu niên kia, trong lúc vô ý lại biểu lộ sự ủ rũ mệt mỏi đầy tang thương. Lời nghênh đón dường như chân thật xuất phát từ sự vui mừng dưới đáy lòng, đồng thời ánh mắt lại chuyển sang một bên.

“Người cũng đã quay về, Nhĩ Sinh.” Nụ cười sáng lạn của hắn dường như có một chút bi thương, thần tình vui sướng, đỡ lấy ma vật hóa thân thành thiếu niên, nhưng lại thở dài một tiếng.

Các trưởng lão và diệu sư mới rơi xuống từ trong sa mạc, quả thực có một chút mơ hồ không thể phân rõ Nam Bắc, đến khi lấy lại tinh thần thì đã nhìn thấy mấy người này. Tiễn trưởng lão với một mái đầu đầy cát, chưa kịp để ý đến bản thân mình thì liền nín thở hướng đến đám người ở bên kia rồi mở miệng hỏi, “Nơi này chính là Linh Tê tộc? Nơi này có Tụ linh chi?” (bác này bị té xuống rồi động kinh à o_o)

Nham Kiêu quả thực muốn trợn trắng hai mắt, làm sao lại có người mê muội đến trình độ như thế này, mới đến địa bàn của người ta liền hỏi như vậy, cũng không nhìn xem tình hình ra sao, Linh Tê tộc là địch hay là bạn vẫn chưa thể xác định.

Bị các đồng liêu ở xung quanh nhìn chăm chú như vậy, Tiễn trưởng lão cũng phát hiện chính mình quá đường đột, một lòng nghĩ đến Tụ linh chi, hẳn quên mất ở đây không đến phiên hắn xen vào, muốn hỏi cũng nên là tông chủ và tể ti mới đúng.

Tiếp tục phải đi cát bụi ở trên người, Lăng Lạc Viêm căn bản không lưu ý Tiễn trưởng lão đang nói cái gì, phải đi những hạt cát chướng mắt trên đầu vai của Long Phạm, hắn chỉ cảm thấy toàn thân đều không được tự nhiên, một thân bạch y bào của Long Phạm giờ đây dính đầy cát bụi làm cho hắn cảm thấy rất khó chịu.

“Các người chẳng lẽ không còn biết cách nào khác để chiêu đãi khách nhân hay sao?” Lạnh lùng liếc mắt một cái, hồng y Viêm chủ dường như không hề để ý đến những lời hoan nghênh mới vừa rồi, trong mắt hiện lộ nghi hoặc cùng bất mãn.

Nhìn như tùy ý oán trách, nhưng Viêm chủ lại truyền đến một ánh mắt khiến kẻ khác kinh hãi, cho dù là bên trong bóng tối nhưng không người nào lại dám xem nhẹ cái liếc mắt như thế. Cho dù chỉ liếc nhìn một người nhưng những người còn lại cũng đều bị chấn nhiếp.

Cho đến bây giờ chỉ mới được nghe kỳ danh mà chưa từng được diện kiến, người mặc bộ y phục với hoa văn thủy hỏa rất cực có thể nhìn thấy phong thái của Viêm chủ Lăng Lạc Viêm, không chỉ có vẻ bề ngoài tuấn mỹ xuất chúng mà nghe đồn còn có thủ đoạn khiến kẻ khác phải tán thưởng, bên trong thâm tình mị hoặc lại toát lên lạnh lùng sắc bén, đứng bên cạnh Ngân Diệu vương lại không hề hiển lộ sự yếu thế.

Bị hắn vừa nhìn vừa hỏi như vậy thì có người bắt đầu nóng vội.

“Đừng trách vương của ta, ta chỉ biết duy nhất cách này, chỉ có thể dùng cách này để đưa các người tiến vào.” Nhĩ Sinh cướp lời, dường như đang cực lực làm cho thanh âm của mình dễ nghe một chút, nhưng cổ họng đã sớm bị tổn thương như vậy thì làm sao có thể nói chuyện như bình thường, cho dù không bị đứt quãng, nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy khó có thể lọt tai.

“Nhĩ Sinh người....” Người nam nhân có lẽ là Ý Toàn vương nghe được giọng nói như thế thì sự vui sướng mừng rỡ lúc trước đều tan biến, so với âm thanh êm tai dễ nghe của hắn thì giọng nói của thiếu niên lại bị thấm đến mức không đành lòng để nghe.

Bên này đang đoàn tụ hết sức xúc động, phía bên Lăng Lạc Viêm thì chỉ có một người nóng vội trong khi các trưởng lão và diệu sư vô cùng cảnh giác, mà hai người thân là tông chủ và tể ti lại giống như đang ở một nơi khác, không hề cảm thấy khẩn trương.

Long Phạm không lộ ra sự bất mãn giống như Lăng Lạc Viêm, đôi mắt màu thanh lam vẫn bình thản trầm tĩnh như trước, ánh mắt không lạnh không nhạt nhẹ nhàng lướt qua đám người đột ngột xuất hiện nghênh đón bọn hắn.

“Vẫn chưa sạch sẽ, chờ một chút.” So với ánh mắt bình thản nhưng khiến kẻ khác bất an, thì đôi tay phất lên thân hồng sam lại dịu dàng ôn nhu, vừa dứt lời thì bên trong bóng tối u ám bỗng nhiên bùng sáng một vòng hào quang êm dịu

Sóc thủy lực!

Người của Linh Tê tộc mở mắt nhìn thấy lực lượng vốn nên dùng để hủy thiên diệt thế, giống như sóng biển cuộn cuộn vĩnh viễn, có thể nhấn chìm tất cả, trừ đi hết thảy những thứ dơ bẩn. Giờ khắc này, lực lượng có thể đem thiên hạ hủy diệt khiến người ta sợ hãi, lại đang được sử dụng để tẩy rửa cát bụi.

Cũng giống như ánh mắt thản nhiên kia, sóc thủy lực nhẹ nhàng êm dịu khiến kẻ khác an tâm. Cho dù nhìn có vẻ ôn hòa ấm áp như vậy, nhưng bọn hắn đều biết không thể chạm vào, chỉ cần làm trái một chút thì sẽ dẫn đến tai ương khủng khiếp, cũng là lực lượng kế thừa từ Đồ Luân thần nhân mà người tầm thường không thể nào có được.

Nhìn chăm chú vòng hào quang của sóc thủy, ánh mắt của tộc nhân Linh Tê tộc bắt đầu biến hóa, dưới sự dẫn dắt của Ý Toàn vương, một đám người chậm rãi quỳ xuống, cũng không nói bất cứ điều gì, hết người này lại đến người kia, dùng ánh mắt kỳ dị nhìn chăm chú, dùng tư thế vô cùng thành kính để quỳ bái, cái loại trang trọng này dường như mang theo một chút kích động.

Chỉ là tẩy đi vài hạt cát, có cần thiết phải như vậy hay không? Lăng Lạc Viêm nhíu mi liếc mắt một cái. Cho dù là thần nhân lưu lại nhưng bất quá ở trong mắt hắn cũng chỉ là lực lượng mà Long Phạm sở hữu, hơn phân nửa thời điểm là dùng để trấn nhiếp người khác, còn lại thì dùng khi không có phương tiện tẩy rửa, để tẩy đi những dấu vết không thể làm cho kẻ khác nhìn thấy.

Chỉ là như thế mà thôi.

Các trưởng lão và diệu sư nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì cũng cảm thấy có một chút khó xử, đã sớm sẵn sàng chuẩn bị, nhưng Linh Tê tộc lại quỳ bái tể ti của bọn hắn như vậy.

Không ai ra lệnh, hơn một trăm người quỳ xuống, giống như xuất phát từ bản năng khiến bọn họ cam tâm quỳ bái vô cùng sùng kính.

Lúc này, người của Xích Diêm tộc đã bắt đầu thích ứng với bầu không gian ở nơi đây, có thể nhìn thấy hào quang từ trên cao hạ xuống, nhiều điểm lấp lánh giống như tinh tú giăng khắp nơi, đó là hào quang rực rỡ của những hạt cát hấp thu ánh trăng, nhiều điểm màu bạc lấp lánh giống như đang ở dưới bầu trời đầy sao bát ngát, hơn một trăm người quỳ gối trước mặt tông chủ và tể ti, trong bầu không khí trầm mặc, dần dần tràn ngập sự bí ẩn thê lương đầy ảm đạm.

“Ý Toàn khẩn cầu Ngân Diệu vương và Viêm chủ thứ tội, dùng cách này để tiếp kiến nhị vị, là Ý toàn không đúng, Linh Tê tộc tiếp đón sơ suất.” Sự cung kính này tuyệt đối không phải là giả, mà là xuất phát từ đáy lòng, Ý Toàn vương quỳ trên mặt đất, cúi đầu nói như vậy.

“Các người chính là Linh Tê tộc, hoa văn thủy hỏa cùng với Hách Vũ Đồ Lân có quan hệ gì?” Lăng Lạc Viêm không để cho bọn họ đứng lên, có người muốn lạy tể ti của hắn, hắn cũng hoàn toàn không để ý, dù sao trong mắt của thế gian thì Long Phạm vốn là người giống như thần nhân nên mới có thể khiến bọn họ quỳ xuống như vậy, “Không biết chúng ta muốn đến đây, rồi lại nói đã chờ từ rất lâu.” Long Phạm ở bên cạnh, nhắc lại lời nói của Ý Toàn vương lúc trước nghênh đón bọn hắn.

“Ta biết nhị vị chính là vì Linh Tê tộc mà đến, hôm nay Ý Toàn sẽ đem tất cả chân tướng giải thích rõ ràng, mời các vị đi theo ta.” Đứng dậy, Ý Toàn vương bảo tộc nhân tránh ra, tự mình dẫn đường, bên trong bóng tối mờ mịt, hắn hướng đến một nơi âm u bước đi.

Linh Tê tộc là địch hay là ta vẫn chưa thể phân biệt, không biết bọn họ muốn làm cái gì, Lâm Sở nhìn thấy bóng người biến mất, trong lòng cảm thấy lo lắng. Những việc xảy ra lúc trước ở Viêm Lạc cung không biết có liên quan đến những người này hay không, kết giới này là do ai tạo ra, vì sao mà tồn tại, Linh Tê tộc tại sao lại thần bí như thế?

Hắn muốn nhắc nhở thì đã nhìn thấy một bóng người hướng vào bên trong mà đi, nuốt xuống lời nói ngay cửa miệng, hắn bước theo các tộc nhân khác, đáy lòng cười khổ, mặc kệ hắn lo lắng như thế nào thì chỉ cần có tể ti ở đây, cho dù xảy ra việc gì thì vẫn sẽ bình yên vô sự.

Càng hướng chi, ngay cả hắn cũng đoán được việc này đáng lo ngại, lẽ nào tông chủ và tể ti lại không nghĩ đến?

Nghĩ thông suốt điểm ấy, hắn vứt bỏ hoài nghi, tiếp tục hướng phía trước bước đi, ánh mắt bắt giác dừng trên thân hồng y.

Bên trong bóng tối le lói vài tia sáng, một thân hồng y vẫn đặc biệt nổi bật, người mặc hồng y thỉnh thoảng hướng xuống y mê thuần bạch rồi nắm lấy tay của tể ti, chẳng biết đùa nghịch trêu chọc như thế nào mà bị tể ti gắt gao nắm chặt, không cho thu về, hồng y nam nhân cũng điềm nhiên như không, bắt đầu lắc lư cánh tay, vô tư bước về phía trước. (yêu, giống con nít ế)

Chỉ cần thường xuyên lưu tâm thì luôn luôn phát hiện rất nhiều điểm nhỏ mà người khác không thể phát hiện. Nào là vén gọn những sợi tóc vô tình rơi xuống trước trán, hay che đậy thân hồng sam rộng mở, còn có mỗi khi ngẫu nhiên nhìn thấy tể ti xuất hiện thì trong ánh mắt có một chút bất mãn rồi lại vô cùng ái muội....

So với các tộc nhân thì hắn luôn nhìn thấy nhiều hơn, mỗi lần đều thật cẩn thận, e sợ mãi mê nhìn đến mức quên đi tình cảnh hiện tại. Cũng chỉ có ở phía sau, ở trong bóng đêm u ám thì hắn mới dám nhìn thân ảnh hồng y như vậy, cho dù chỉ là nhìn một bóng lưng mà thôi.

Ngay khi Lâm Sở si ngốc ngẩn nhìn, thần trí vô thức bước đi, bạch y bào tể ti hơi thoáng quay đầu, thần nhiên liếc mắt một cái lại làm cho Lâm Sở đột nhiên tỉnh ngộ, toàn thân lập tức toát ra mồ hôi lạnh.

Hắn làm sao có thể quên, cho dù ở trong bóng tối thì đối với tể ti mà nói cũng không thành vấn đề, bất cứ ánh mắt nào nhìn chăm chú tông chủ thì tể ti Long Phạm đều có thể dễ dàng phát hiện.

Cúi đầu tăng nhanh cước bộ, hắn cơ hồ đã cảm giác được sự sợ hãi đang ăn mòn tâm tư của mình. Ánh mắt này tuyệt đối không phải biểu hiện tể ti đang vui vẻ.

“Đã đến nơi. Các vị, thỉnh an tọa.” Ý Toàn vương tự mình dẫn đường, bất chợt dừng lại cước bộ, những người của Linh Tê tộc ở phía sau hắn chia thành hai bên, không biết từ khi nào đã chuẩn bị sẵn quang đăng. (quang đăng = đèn sáng)

Lăng Lạc Viêm kéo Long Phạm đi vào, các trưởng lão và diệu sư cũng bước theo, khiến bọn hắn ngoài ý muốn chính là cho dù lúc này đang ở trong một thính đường nghị sự rộng lớn, trên bàn lại không có lưu li đăng hoặc là huyền châu dùng để thấp sáng, mà là những quả quang cầu đầy cát lấp lánh giống như những thứ trên tay của Linh Tê tộc đang cầm.

Cát ở nơi này thực sự đặc biệt. Ở trong kết giới, Lăng Lạc Viêm nhìn thấy những hạt cát sẽ hấp thu quang hoa của mặt trăng, sau đó tất cả đều trở nên lấp lánh ánh bạc, khiến hắn nhớ đến thời điểm các diệu sư chết trong Viêm lạc cung, bên cạnh thi thể của bọn họ thì còn lưu lại những hạt cát, dưới ánh mặt trời óng ánh vàng rực lại trở nên phi thường chói mắt.

Xem ra những hạt cát ở trong Viêm Lạc cung và ở nơi đây đều là cùng một loại đến từ bên trong kết giới, thậm chí có thể chính là đến từ Linh Tê tộc, trừ phi ở đây còn có tông tộc khác, nhưng xem ra hình như không có khả năng này.

Ỗ Toàn vương sau khi đợi hai người an tọa thì hắn cũng ngồi xuống, quang cầu trong tay đặt lên bàn phản chiếu một vầng hào quang màu bạc trên khuôn mặt của hắn, khuôn mặt trắng bệch diễm lệ dường như cất giấu vô số bí ẩn, muốn lập tức thốt lên nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu

“Linh Tê tộc muốn Đồ Lân lực hủy đi hết thủy thể gian.” Ngập ngừng trong chốc lát, hắn rốt cục mở miệng.

Nham Kiều kinh ngạc, bắt đầu cười lạnh, “Các người chính là Linh Tê tộc, các người dám ở trước mặt tông chủ yêu cầu tể ti diệt thế?”

Ỗ Toàn vương lắc đầu cười khổ, “Trên đời có hai Linh Tê.”

Ngay khi Lăng Lạc Viêm đang làm khách nhân ở một bên “Linh Tê tộc”, thì đồng thời Dạ Dục cũng đang ở trong một “Linh Tê tộc” khác, hắn rốt cục tìm được Linh Thư, thiếu niên bị trói chặt, toàn thân xích lỏng đang nằm trên mặt đất.

196. Quyển 4: Chương 196: Sứ Mệnh

Tóc dài xõa xuống bờ vai, chính là bộ dáng khi Linh Thư từ bên người hắn rời đi, đôi mắt màu hồng phấn nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết là ngăn người hay đang trầm tư điều gì đó. Khi nhìn thấy một đôi mắt như vậy, ngoại trừ có thể nhìn thấy vẻ mỉa mai hấp dẫn, rất ít người có thể nhận ra tâm tư đang che giấu ở bên trong, tất cả mọi người sẽ bị vẻ bề ngoài mê hoặc, bị đôi mắt này hút hồn.

Đây là một gian phòng trống rỗng, trong phòng thậm chí không có bất cứ một cái giường hay một cái ghế nào cả, ngoại trừ ở góc tường có đặt nước uống thì trên mặt đất chỉ được lót bằng thảm nhung.

Thân hình trắng như tuyết hơi co lại trên tấm thảm nhung màu tối, cả người không một mảnh vải che thân, ngoại trừ những dấu vết bị dây thừng trói chặt xem ra không còn gì khác, vì vậy Dạ Dục không vội vàng xuất hiện

Hắn vẫn còn đang quan sát, đồng thời cũng đang tự lý giải vì sao hắn nhìn thấy Linh Thư bình an vô sự thì lại thở phào nhẹ nhõm

Tiểu yêu vô dụng như vậy vốn sẽ làm cho hắn tiếp tục cười nhạo. Trước khi Linh Thư bị người bắt đi, chỉ vì phụng mệnh mà hắn đã làm chuyện đó với Linh Thư, chủ nhân ác liệt của hắn muốn ném thiếu niên xích lỏng qua cửa sổ. Dưới những ánh mắt tham lam của nhân loại, hắn đã mang Linh Thư đi, trực tiếp quay về phòng, làm một việc mà chủ nhân của hắn xưng là “giáo huấn”.

Rồi sau đó, đến khi tìm được Linh Thư, tiểu yêu vô dụng bị người bắt trói đang nằm xích lỏng trên mặt đất, nếu hắn không đến thì kế tiếp sẽ như thế nào? Nhíu mi, đôi mắt càng thêm đỏ ngầu trên khuôn mặt lạnh lùng, bóng đen đột nhiên xuất hiện trước mặt Linh Thư.

“Dạ Dục?” Linh Thư trừng lớn mắt, như là đã lâu lắm rồi mới có thể nhìn thấy ở trước mặt, mái tóc trắng như tuyết che phủ thân thể, bên trong đôi mắt màu hồng phấn hiện lên sự sửng sốt

Ngoại trừ kinh ngạc, đôi mắt kia không hề lộ ra một chút thần sắc mỉa mai hoặc của Yêu tộc, nhưng không biết vì sao chỉ cần nhìn thấy đôi mắt hiện lên màu hồng phấn nhợt nhạt thì người đối diện sẽ có một ảo giác bị mê hoặc.

Dạ Dục đến gần, vẫn chưa tháo ra dây trói trên người của Linh Thư, như là để lý giải nghi hoặc cũng như để hồi tưởng lại một lần nữa, hắn trực tiếp hôn Linh Thư.

Bờ môi của thiếu niên rất ngọt ngào, mang theo hương vị đặc biệt tươi mát đầy mỉa mai hoặc của Yêu tộc, cái loại mềm mại hòa cùng thanh ngọt làm cho hắn cảm thấy rất tốt, thậm chí có thể so sánh với những linh phách mỹ vị mà hắn đã từng nếm qua.

Có lẽ so với những linh phách mỹ vị mà hắn đã từng nếm qua thì còn ngon hơn một chút. Mới vừa rồi, nếm phải mùi vị hồn phách khiến cho người ta muốn buồn nôn, bây giờ đã được hòa tan, Dạ Dục hài lòng

tiếp tục thưởng thức, cảm thấy con bán yêu này cũng không phải vô dụng như vậy. (== vô sỉ y chang chủ nhân)

“Mang ta đi.” Đợi Dạ Dực nhăm nháp xong, Linh Thư bị buông ra, không có hỏi Dạ Dực ý nghĩa của nụ hôn này, đối với hắn mà nói, còn sống mới là điều quan trọng nhất, nhưng lúc này hắn đang ở một nơi mà Lăng đã từng cảnh báo với hắn tuyệt đối không thể lưu lại. Hắn đang muốn rời đi thì Dạ Dực đã tìm đến.

Dạ Dực bắt đầu giúp hắn cởi trói. Bất luận là yêu hay là ma, nhiều khi đều là bằng bản năng mà hành động, bản năng cứu sinh luôn được đặt ở điểm cao nhất, Linh Thư không thể trốn thoát là vì sợi dây thừng kỳ dị ở trên người. Nơi này không có ánh nắng cho nên yêu lực của Linh Thư vẫn còn tồn tại, nhưng hắn vẫn không thể cởi bỏ sợi dây thừng.

Dạ Dực cũng không thể.

Cố gắng tháo ra sợi dây trói ở trên tay, trên khuôn mặt lạnh lùng của Dạ Dực lộ ra một chút kinh ngạc, “Đây là vật gì?”

“Là vật chuyên dùng để đối phó với chúng ta. Chỉ có tác dụng đối với yêu ma.” Linh Thư trả lời, lắc lắc thân thể vận vẹo, từ trên mặt đất đứng lên, có một chút vội vàng, “Mang ta đi.”

“Bọn hắn muốn ngươi làm cái gì? Bảo ngươi không được rời đi, là ngươi tự mình xuất môn.” Dạ Dực nhìn thấy thân thể trong suốt như tuyết trắng ở trước mắt, thoát hạ ngoại y của mình rồi khoác lên người của thiếu niên, trong giọng nói lạnh như băng lộ ra sự bất mãn.

“Ta không chế không được chính mình.” Linh Thư thanh minh như vậy, lời nói nghe có vẻ cổ quái, Dạ Dực vẫn còn muốn tiếp tục hỏi thì bỗng nhiên cảm giác có người đang tiếp cận, tuy không nghe thấy tiếng bước chân nhưng hắn có thể cảm giác được mùi vị của nhân loại.

Dùng ngoại y quấn quanh thân thể Linh Thư, Dạ Dực nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, hướng từ nơi này đi xuống thì có thể bị phát hiện, phía dưới còn có người canh gác. Bỗng nhiên hắn nhìn thấy một người mà hắn đã từng gặp qua, người đó đang đi đến nơi này.

Phong Trần Tuyết, người đến đúng là kẻ đã gây phiền phức cho chủ nhân của hắn, khiến tể ti muốn mau chóng trừ khử.

Hóa ra theo như lời của quái nhân thì khách nhân chính là Phong Trần Tuyết, Dạ Dực không bận tâm Phong Trần Tuyết đến nơi này làm cái gì, hắn ở đây chính là vì Linh Thư, hắn không biết vì sao lại nóng lòng muốn đem Linh Thư quay về, hắn chỉ chiếu theo bản năng mà hành động.

Hắn muốn Linh Thư quay về.

Cúi đầu nhìn thiếu niên ở trong lòng, đôi mắt đỏ ngầu khôi phục thành màu trắng đã lạnh như băng, khuôn mặt vốn lạnh lùng lại hiện lên một chút ôn nhu, Linh Thư nhìn hắn như vậy nhưng không thúc giục, mặc dù Linh Thư đã nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài.

Ngay khi Dạ Dực và Linh Thư đang nhìn nhau, ngoại trừ tiếng bước chân ở trước cửa thì còn vang lên tiếng nói chuyện, “Đây là con Yêu tộc cuối cùng, tuy chỉ là bán yêu nhưng bất quá có thể dùng được, vẫn chưa thử qua, cứ thử một lần sẽ biết....”

Cửa mở, nam nhân đang nói chuyện nhìn thấy Dạ Dực ở trong phòng, hắn lập tức sững sờ, trong đám người cùng nhau bước vào ở phía sau thì có một kẻ vội vàng xoay người hướng ra ngoài hô to, “Người đâu, mau tới.”

“Thử một lần sẽ biết, hồn phách của các ngươi có phải đều khó nuốt như vậy hay không.” Lời nói lạnh như băng lộ ra hàn khí, chỉ cần nghĩ đến việc nếu hắn chậm một bước thì Linh Thư sẽ gặp phải điều gì thì đôi mắt đỏ ngầu càng hiện lên hào quang băng lãnh khát máu, mái tóc đen nhánh ở phía sau chậm rãi bay lên, trong nháy mắt, bầu không khí bắt đầu lan tràn hơi thở u ám từ âm ty địa phủ.

Từ khi u ám như vực sâu không đáy, tựa hồ một hang động tối đen thật lớn có thể nuốt lấy hết thấy, những người vội vàng chạy đến chợt cảm thấy rừng mình giống như trong nháy mắt bọn hắn đã chết một trăm lần.

“Dẫn Hồn tộc....” Có người nhìn thấy đôi mắt trắng đã chuyển sang màu đỏ ngầu của Dạ Dực thì liền nhận ra, ngũ thanh kinh hãi bắt đầu run rẩy, bọn hắn làm sao lại trêu chọc đến Dẫn Hồn tộc, mà Dẫn Hồn tộc vì sao lại có quan hệ với con bán yêu này?

Căn bản chưa kịp đặt câu hỏi thì thân ảnh tối đen ở trước mắt bỗng nhiên nhảy lên, ánh trăng xuyên thấu qua song cửa sổ, mở ra vật y bào như một đôi cánh to lớn màu đen, mang theo tử khí quỷ bí vô cùng lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi, chỉ trong nháy mắt đã đến trước mặt bọn hắn.

Ánh trăng tròn thật lớn chiếu sáng cả gian phòng, đôi cánh cực đại ở trước mắt giống như che phủ hết thảy, ở trên tường phản chiếu một bóng đen u ám. Tử vong, huyết tinh, hồn phách chia lìa, thi thể bị xé xác lan tràn đầy đất. Dưới ánh trăng quá phật sáng tỏ mà lại có vẻ quỷ dị, tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương phiêu tán ra ngoài cửa sổ....

“Hai Linh Tê?” Dưới lòng đất, bên trong Linh Tê tộc, Lăng Lạc Viêm lặp lại lời nói của Ý Toàn vương một lần nữa.

Trong thính đường nghị sự yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng châm rơi, cơ hồ tĩnh mịch một cách quỷ bí, mọi người nín thở. Cho dù biết bí mật của chính tộc mình nhưng người của Linh Tê tộc vẫn bất giác trở nên khẩn trương, sự tình này có quan hệ rất lớn đến sinh tử của bọn hắn.

“Ta tuy là vương ở nơi đây, nhưng Linh Tê tộc ở một chỗ khác lại không do ta quản thúc.” Ý Toàn vương nâng tay vuốt ve lên mái tóc của Nhĩ Sinh. Bộ dáng của thiếu niên có vẻ vô cùng từng trải, Nhĩ Sinh cúi đầu hết sức nhu thuận, lúc này xem ra mới phù hợp với tuổi tác bề ngoài của hắn.

“Vương của ta mới chính là vương của Linh Tê tộc! Điểm này sẽ không thay đổi, bọn hắn đều là những kẻ phản đồ!” Trên đầu được bàn tay ấm áp vuốt ve, hốc mắt của Nhĩ Sinh hơi thoáng đỏ lên, nói ra lời này, giọng nói khàn khàn vỡ nát lại toát ra oán khí đầy căm hận.

Người của Xích Diêm tộc cho đến bây giờ vẫn chưa hiểu rõ đến tộc cùng Linh Tê tộc ở trong kết giới đã xảy ra chuyện gì, đang nghi hoặc thì liền nghe thấy một lời nói thần nhiên lạnh nhạt như từ nơi xa xôi vang lên.

“Linh Tê tộc vì sao lại tồn tại?” Người nói chuyện chính là bạch y bào tề ti ở bên cạnh Viêm chủ, ngũ thanh trầm ổn có thể làm cho người ta an tâm, giống như chỉ cần trả lời hắn, chỉ cần nghe hắn chỉ thị thì tất cả mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết ổn thỏa.

“Đây mới là mấu chốt, mặc kệ Linh Tê tộc của ngươi có bao nhiêu cái, bản tông chủ muốn biết vì sao các ngươi lại tồn tại bên trong kết giới, lại còn ở dưới lòng đất. Linh Tê tộc mà ngươi nhắc đến có phải đã ra khỏi kết giới gây bất lợi đối với diệu sư của tộc ta hay không?” Cầm lấy một quả quang cầu ở cách đó không xa, Lăng Lạc Viêm ngấm ngấm những hạt cát ở bên trong, đôi mắt như mỉm cười lại xẹt qua một mũi dao tàn khốc.

Nói lên mấy chữ “diệu sư của tộc ta”. Hồng y nam nhân bên cạnh tề ti vô cùng thuận miệng mà nói. Của Long Phạm thì chính là của hắn, “Diệu sư tuy thuộc về Ngân Diệu tộc nhưng cũng là người của Xích Diêm tộc, nếu là thủ hạ của ta thì không thể vô duyên vô cớ bị người giết chết như vậy.”

Cũng không kích động, cũng không hàm chứa uy hiếp, vừa cười vừa nói, động tác tùy ý lấy ra những hạt cát bên trong quang cầu, xem ra không hề thấy tức giận, nhưng nhìn không ra tức giận lại càng khiến kẻ khác bất an. Mọi người ở đây có thể cảm giác được một ngọn lửa nóng rực đang sắp sửa thiêu đốt, Viêm chủ đang không vui. Bất luận là người nào làm ra việc này thì sẽ bị hồi báo, thậm chí là gấp trăm lần như vậy.

Ý Toàn vương sững sốt, hắn không nghĩ đến lại có chuyện như vậy, sắc mặt lập tức trở nên trầm trọng, trên khuôn mặt điềm lệ lại hiện lên thần sắc âm trầm, “Bọn hắn lại nương theo khe nứt của kết giới để đi ra ngoài. Nhiều năm trước rõ ràng ta đã vá lại vết rách, xem ra vẫn không thành công.”

Hắn thở dài, mang theo vẻ mặt tôn sùng, cảm thán nói, “Dù sao đây là kết giới do thần nhân thiết lập, Ý Toàn cho dù có làm như thế nào cũng đều không phải là lực lượng của thần nhân, hoàn toàn không có tác dụng đối với kết giới này.”

Nghe hắn nói như vậy, Lăng Lạc Viêm và Long Phạm đều có thể xác định viên ngọc châu trên người của Tiểu Niệm Vân quả thật chính là do Ý Toàn vương đưa cho, chẳng qua Linh Tê tộc này cũng không phải là

Linh Tê tộc mà bọn hần muốn tìm đến, những người mà theo lời của Nhĩ Sinh chính là những kẻ phản đồ. Về phần kết giới, thần nhân như Ý Toàn vương đã nói, đương nhiên chính là Hách Vũ hoặc Đồ Lân.

“Viêm chủ, Ngân Diệu vương, hôm nay Ý Toàn sẽ nói cho các người biết nguồn gốc của Linh Tê tộc cùng với sứ mệnh của tộc ta.” Làn da trắng bệch tựa hồ trong suốt, trên khuôn mặt lui ra vẻ ảm đạm. Nói lên những lời này, thần sắc của Ý Toàn vương hiển lộ sự thành kính đầy tôn sùng.

Người của Linh Tê tộc ở đây đều cúi đầu, quá khứ cùng với lịch sử quá lâu dài đã sớm khắc sâu vào lòng của mỗi một người bọn hần, nhưng chỉ cần Ý Toàn vương nhắc đến thì bọn hần sẽ vẫn thở dài xúc động, cảm thấy vô cùng vinh hiển, đồng thời cũng vô cùng nặng nề.

“Từ khi thần nhân Hách Vũ và Đồ Lân khai thiên lập địa, truyền thụ linh lực cho hậu thế, khiến thiên địa sinh ra thảo mộc, nhật nguyệt có tinh hoa, lúc ấy Linh Tê tộc của chúng ta đã tồn tại. Tộc của ta chịu trách nhiệm ghi chép lại tất cả biến đổi của thế gian, ngàn vạn năm qua lưu lại tất cả thay đổi của thế sự, trông coi thế gian này chính là sứ mệnh mà thần nhân giao cho tộc của chúng ta.”

Ngữ thanh của Ý Toàn vương êm tai như tiếng hát, nhưng trong lời nói lại pha lẫn vô số cảm thán, nói lên những lời này, ngữ khí vừa mang theo sùng kính vừa ẩn chứa một chút thống khổ.

Nhĩ Sinh ở bên cạnh lôi kéo y mẹ của hần, “Vương, để cho Nhĩ Sinh thay người nói.” Muốn nói người thống khổ nhất thì chính là vương của bọn hần, nhìn thấy khuôn mặt diễm lệ yêu đã hiện lên vẻ bi thương, cho dù chỉ là trong nháy mắt thì hần cũng không nguyện ý.

Ý Toàn vương nhìn hần rồi lắc đầu, “Nhĩ Sinh, đây là chức trách của ta, Linh Tê tộc đến mức này cũng là một phần trách nhiệm của ta, đem hết thảy bảm cho Viêm chủ và Ngân Diệu vương cũng là việc mà ta nên làm.” Vô nhẹ lên đầu vai của thiếu niên, hần nhìn chăm chú hai người đang an tọa.

“Linh Tê tộc là những người giúp thần nhân theo dõi việc của thế gian, không tham dự cũng không thể thay đổi, chiếu theo ý tứ của thần nhân mà ở lại bên trong kết giới, nếu có một ngày linh lực trên thế gian bị tiêu tán, ác ý cùng oán khí trời đất đến mức khó có thể cứu vãn, thì tộc của ta phải tìm cách làm cho nhân loại tự hủy để bảo vệ vạn vật sinh linh của thế gian. Đó chính là thiên kiếp.”

Ngàn vạn năm trông coi thế gian mà thần nhân Hách Vũ và Đồ Lân sáng lập, Linh Tê tộc chẳng phải đã sớm tồn tại từ rất lâu rồi hay sao? Lăng Lạc Viêm thán phục một tiếng, “Nếu bắt ta mỗi ngày đều trông coi một thứ giống như nhau, không thể đi ra ngoài, không cần nhiều, chỉ cần một hai năm thì ta sẽ bị điên. Không biết người là vương đời thứ mấy, tính kiên nhẫn của người quả thật cũng không tồi, như vậy mà vẫn còn tiếp tục chịu được.”

Ngữ khí của hồng y nam nhân là kinh ngạc nhưng cũng có chút giễu cợt, Ý Toàn vương không lưu tâm, hần gật đầu nói tiếp, “Linh Tê tộc quả thật đã muốn điên, cho dù ta còn có thể tiếp tục nhưng có người đã mất đi kiên nhẫn. Nơi này tuy là kết giới, là vì bảo hộ chúng ta nhưng cũng đem ngoại giới ngăn cách với chúng ta. Linh Tê tộc trông coi thế gian này, đồng thời cũng bị giam cầm ở nơi đây.”

Không điên, làm sao có thể tiếp tục sống.....

Năm tháng dài lâu, chỉ có thể ở bên trong kết giới thông qua linh thuật để quan sát sinh linh trên thế gian. Bọn hần sống trên đời nhưng so với chết cũng chẳng có gì khác biệt. Thế giới này tựa như bị ngưng tụ, không có linh hoa thảo mộc, không có tiếng chim riu rít, ngoại trừ những con ma vật thời thượng cổ thì chỉ có một vầng trăng tròn vẫn treo lơ lửng giữa không trung, mỗi người sinh ra cho đến khi chết đều chỉ nhìn thấy một màu trắng bạc của ánh trăng, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Đây là sứ mệnh của bọn hần cũng là một trách nhiệm đầy bi thương, hy vọng được tiếp cận với màu sắc của thế gian ở bên ngoài, nhưng chỉ có thể bị sứ mệnh nặng nề cùng kết giới ràng buộc.

“Chúng ta dựa vào hấp thụ tinh lực của thiên nguyệt mà sống, lực lượng của chúng ta có được chính là nhờ vầng trăng mà các người đã nhìn thấy, nguồn nước thì đào từ dưới lòng đất, thức ăn chính là các loại ma vật mà các người đã gặp qua, mặc dù ăn không ngon nhưng cũng là thức ăn duy nhất để chúng ta có thể duy trì sinh mạng.” Lần này nói chuyện là một người khác trong Linh Tê tộc, có một số việc nếu để Vương của bọn hần mở miệng thì thật sự làm cho người ta cảm thấy rất chua xót, những chuyện này nên để hần nói thì có lẽ vẫn tốt hơn.

Lăng Lạc Viêm nhíu mi, thảo nào cả đám người xem ra đều đăm chiêu ủ dột, giống như đã trải qua vô số tang thương cùng bị ai thống khổ, Linh Tê tộc cứ tiếp tục như thế thì sớm muộn cũng sẽ bị diệt tuyệt, có lẽ đây là nguyên nhân vì sao bọn họ lại nhún nhường đối với hắn và Long Phạm như vậy.

Hắn và Long Phạm mang trong người hai cỗ lực lượng khác nhau, nếu có thể mở ra kết giới, tạo nên ảnh hưởng, thì cũng chỉ có hai người bọn hắn mới có thể làm được.

“Người nói không biết chúng ta muốn đến, nhưng lại bảo đã đợi rất lâu, chính là vì chuyện này.” vén qua sợi tóc bạch kim rơi trước trán, ném đi những hạt cát xuống đất, hồng y nam nhân phủ tay, nghiêng người dựa lên bàn, chống cằm một cách lười nhác, hắn liếc mắt một cái rồi chậm rãi lên tiếng, “Như vậy, các người tính toán dùng thứ gì để trao đổi?”

Bỏ qua những gì không cần thiết, Lăng Lạc Viêm thẳng thắn nói vào trọng điểm, mặc kệ lợi dụng thần nhân để nhờ vả cũng được, hay là khổ nhục kế cũng thế, nói cho cùng vẫn là một màn giao dịch. Hắn có thể cảm thông cho bọn họ, nhưng cũng không thể trợ giúp không công, nếu quả thật như vậy thì thế nhân đều sẽ tìm đến để van cầu làm phiền, hắn và Long Phạm có muốn sống cũng sống không được yên.

“Viêm chủ nguyện ý trợ giúp chúng ta?” Ý Toàn vương vẫn muốn khẳng định một lần nữa, ánh mắt hướng đến tể ti ở bên cạnh hồng y nam nhân, Long Phạm thản nhiên nâng mắt lên, ngoảnh đầu nhìn nam nhân với một thân hồng sam rực rỡ, “Tông chủ đã đáp ứng.”

Ánh mắt chăm chú đầy ôn nhu, ý tứ của lời nói chính là chỉ cần Viêm chủ đáp ứng thì hắn sẽ đáp ứng. Ngân Diệu vương lại thật sự như lời đồn đãi, đã đối với Viêm chủ xưng thần mà còn cam tâm tình nguyện như thế này.

Ý Toàn vương cùng một đám người của Linh Tê tộc ở phía sau đều lộ ra biểu tình mà Nhĩ Sinh đã từng có, vừa cảm thán vừa bùi ngùi, lại có một chút phức tạp.

Trách không được những người đó lại nóng lòng, những kẻ phản đồ của Linh Tê tộc hay nói theo một cách khác thì bọn hắn mới chân chính là những người trung thành với hai vị thần nhân Hách Vũ và Đồ Lân....

“Xin hỏi Viêm chủ muốn thứ gì?” Hoảng hốt nhìn hai người sống vai mà ngồi, trong không gian mơ hồ toát lên một chút ôn nhu và kiêu diễm, Ý Toàn vương hỏi như vậy.

“Ta muốn trừ khử Linh Tê tộc kia, ta muốn các người giao ra những tộc nhân đã từng thuộc về các người, ta muốn bọn hắn phải trả giá.” Gần từng tiếng, trên môi hiện lên nụ cười chán nản, bên trong sắc bén lộ ra cảm giác áp bách đầy uy hiếp, hồng y nam nhân lại trả lời vượt ngoài dự kiến của tất cả mọi người.

Hoặc có lẽ nên nói rằng chỉ có một người không cảm thấy bất ngờ, tể ti ở bên cạnh hắn hơi thoáng nheo mắt lại, dưới đáy mắt thản nhiên hiện lên ý cười.

Hắn biết Lạc Viêm sẽ không cho bất cứ kẻ nào khát nợ, nếu có người tự dâng lên ‘đại lễ’ đến trước cửa, khiến bọn hắn chú ý như vậy thì đương nhiên không thể dễ dàng quên đi, hiện giờ đã tìm được kẻ chủ mưu, tông chủ của hắn nhất định sẽ báo đáp gấp bội.

“Thế nào? Không nữa?” Nam nhân với một thân hồng y liếc mắt một cách ngả ngón, bên trong đáy mắt tràn đầy lạnh lùng, một đường cong sắc bén nhếch lên bên môi, giọng nói giễu cợt giống như đang cảm dỗ khiến kẻ khác bất giác muốn đáp ứng.

Người của Linh Tê tộc nhìn hắn kinh ngạc, “Chẳng lẽ Viêm chủ không phải muốn Tụ linh chi hay sao?” Nhĩ Sinh cảm thấy nghi hoặc.

“Trước tiên chúng ta có thể dâng lên Tụ linh chi, còn về phần Linh Tê tộc....” Ý Toàn vương nhíu lại hàng lông mày xinh đẹp rồi cười khổ, “Chúng ta bị trục xuất khỏi nơi kia, phải xuống dưới lòng đất, cũng không phải là ý nguyện của chúng ta, nơi này là nơi mà chúng ta lánh nạn, cũng là tự giam cầm. Hai bên đã sớm giao chiến rất nhiều lần, nhưng lâu ngày bị vây dưới lòng đất, chúng ta không còn là đối thủ của bọn hắn.”

“Linh Tê tộc chia thành hai phái đã bao lâu rồi?” Lúc này người đặt câu hỏi chính là tể ti Long Phạm.

Ý Toàn vương đáp lại, “Từ khi ta có trí nhớ cho đến nay đã là như thế, quá mức dài lâu, lực lượng của bọn hắn rất cường đại, thỉnh hai vị cẩn thận.” Tuy biết rõ là không cần thiết nhưng hắn vẫn nói một câu như vậy. Thật sự hai người ở trước mắt so với những gì hắn đã suy nghĩ thì quá mức khác biệt.

Viêm chủ cùng Ngân Diệu vương vốn không nên như thế này.

Không nên có tình, lại càng không nên vì đối phương mà sinh tình. Phải chăng đây là thiên ý?

Dùng ánh mắt khó có thể phân rõ cảm xúc nhìn Lăng Lạc Viêm và Long Phạm, Ý Toàn vương đứng dậy, “Không bằng trước tiên đi xem Tụ linh chi, là thần nhân lưu lại, cũng là vật có liên quan đến hai vị.”

197. Quyển 4: Chương 197: Viêm Hỏa Khôi Phục

Ý Toàn vương muốn dâng tặng Tụ linh chi, bọn hắn đương nhiên không có đạo lý để cự tuyệt. Lăng Lạc Viêm nghĩ đến viêm hỏa của mình vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, không biết Tụ linh chi ảnh hưởng đến lực lượng của hắn là thứ gì, lập tức gật đầu, “Vậy trước tiên đi xem thần nhân lưu lại đến tột cùng có cái gì đặc biệt.”

Tụ linh chi là thánh vật trong tộc, người của Linh Tê tộc đều biết, nhưng chỉ có một số ít mới được nhìn thấy, chỉ có tộc nhân có địa vị ới có thể đi theo Ý Toàn vương đến nơi cất giữ Tụ linh chi, vì vậy lúc này nhân số tiến vào thánh địa cũng không nhiều.

Biết không thể có nhiều người tiến vào, không ít các trưởng lão và diệu sư vốn tính toán đi cùng để chiêm ngưỡng Tụ linh chi đều tự giác ở lại nghị sự điện, vừa là chờ đợi vừa là để âm thầm đề phòng Linh Tê tộc, lúc này xem ra là ta không phải là địch, nhưng tốt nhất vẫn nên cẩn thận đề phòng.

Tiến trưởng lão đã sớm mong nhớ đến Tụ linh chi, hiển nhiên nhất định phải đi, ngoại trừ hắn thì còn vài vị trưởng lão và các diệu sư khác. (.= cái bác này có bị ám đầu không)

Dưới sự dẫn đường của Ý Toàn vương, đoàn người bước đi bên trong địa đạo u ám, suy đoán không biết ở trên đỉnh đầu là thứ gì mà có thể làm cho bọn hắn nhìn thấy những hạt cát lấp lánh ánh sáng, biết chính mình đang đi dưới lòng đất, nhưng nhìn lên phía trên lại cảm thấy ảo giác như đang ở dưới bầu trời đầy sao.

Tiếng bước chân vang lên trong địa đạo âm u, Lăng Lạc Viêm cảm giác cổ lực lượng đang càng lúc càng đến gần.

“Đã đến.” Không đợi Ý Toàn vương dừng lại cước bộ, Lăng Lạc Viêm đã đứng ngay tại chỗ.

Ý Toàn vương ngoảnh đầu lại, vừa cười vừa thán phục, “Quả nhiên không thể qua mắt được Viêm chủ.” Trong địa đạo trống rỗng, không biết Ý Toàn vương ẩn hạ cơ quan như thế nào, chỉ nghe thấy một âm thanh kỳ dị vang lên. Giống như sinh ra từ trong bóng tối, một cánh cửa bỗng nhiên hạ xuống.

Cánh cửa xem ra đã phi thường cổ xưa, xuất hiện một cách đột ngột mà quý bí. Từ cánh cửa, tất cả mọi người có thể cảm giác được một hơi thở bụi bặm do năm tháng ăn mòn, cổ kính mà xa xôi, giống như từ ngày thiên địa mới được khai sinh thì đã tồn tại ở ngay nơi này, không biết Tụ linh chi phía sau cánh cửa có hình dạng như thế nào? Đó chính là đồ vật mà thần nhân lưu lại....

Tiến trưởng lão vừa hưng phấn lại vừa khẩn trương, Lâm Sở cũng có chút chờ mong, Hoài Nhiễm biết việc này có liên quan đến Viêm chủ và vương của bọn hắn nên sắc mặt có vẻ rất thận trọng, những người khác đương nhiên lại càng không cần phải nói.

Lăng Lạc Viêm muốn nâng tay nói cái gì đó, giật giật y mê, lúc này mới nhớ bàn tay của hắn đang bị nắm chặt, giống như từ sau khi tế ti của hắn bị kinh hách thì thường xuyên sẽ giữ chặt hắn như vậy, tựa hồ sợ hắn sẽ biến mất ở trong bóng đêm.

Nghiêng đầu nhìn người nam nhân ở bên cạnh, trong bóng tối chập chờn, đôi mắt thâm thúy như ánh sao hơi thoáng khép hờ. Không biết có phải vì bị động tác mới vừa rồi của hắn kinh động hay không, nhưng bàn tay nắm chặt hắn lại càng tăng thêm vài phần lực đạo, sức ép cùng độ ấm trong lòng bàn tay bất giác làm cho hắn nhớ đến một thứ khác.

Không biết có phải Long Phạm cũng đang suy nghĩ giống như hắn hay không, hay là đã đoán được suy nghĩ trong lòng của hắn, Lăng Lạc Viêm chỉ nghe thấy tiếng mở cửa vang lên, đồng thời bên tai nghe một tiếng cười khẽ, nhìn sang tế ti của hắn, Long Phạm vẫn giữ nguyên vẻ mặt thản nhiên như bình thường.

Ngay tại lúc này lại giễu cợt hần suy nghĩ vớ vẩn?

Rõ ràng có người là thủ phạm gây nên. Lăng Lạc Viêm điềm nhiên đi theo Ý Toàn vương, đầu ngón tay của hần chạm rãi xuyên qua những ngón tay của Long Phạm.

Luồn vào những khe hở, ngay khi Lăng Lạc Viêm đang thực hiện động tác co rút khiêu khích đầy ám chỉ, thì năm ngón tay bỗng nhiên bị chế ngự, bên tai hạ xuống một giọng nói nhẹ nhàng, “Lạc Viêm thật xác định muốn dụ dỗ ta vào lúc này?”

Động tác rõ ràng như vậy mà Long Phạm còn hỏi hần? Lăng Lạc Viêm nướng mi đầy khiêu khích, dù sao Long Phạm cũng không thể ở ngay tại đây cùng hần làm ra chuyện đó.

Bạch y bào tề ti mỉm cười, nhìn thấy nụ cười này thì Lăng Lạc Viêm thoáng chốc cảnh giác. Ngay lúc ấy, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, bóng tối mờ mịt xung quanh toàn bộ thối lui, hào quang chói lóa rực rỡ đem tắt cả bao phủ.

“Đây là Tụ linh chi?” Tiễn trưởng lão bị vật ở trước mắt chấn động, mấy người khác cũng bật lên những tiếng thán phục ca ngợi.

Ở ngay trước mặt, một gốc cây linh thảo hư ảo giống như được sinh ra từ vật gì đó, đang lan tỏa vàng hào quang nhu hòa, bị gốc cây hấp dẫn, tất cả mọi người đều hướng nhìn ở trước mặt. Trong cơn hoa mắt mê muội, không ai lưu ý đến tông chủ và tề ti đã dừng lại ở phía sau.

Đương nhiên ngoại trừ một người, chỉ có Lâm Sở lúc nào cũng chú ý đến một thân ảnh đỏ rực, chú ý đến một đôi thân ảnh như hình với bóng.

Quay đầu lại, hần cũng như các tộc nhân khác, nhìn thấy Tụ linh chi ở trước mắt đang nở rộ hào quang chói lóa, giống như san hô bảy màu, trong đầu khắc sâu cảnh tượng mới vừa nhìn thấy, mái tóc giao thoa, ánh mắt nhìn nhau, đôi môi kề sát, thì thầm trêu đùa điều gì đó, hần không muốn nghe, cũng không dám nghe.

Mặc dù hần biết mình không nên nhìn thấy cảnh tượng mới vừa rồi, chẳng qua hần có lưu ý đến một ánh mắt nhìn chăm chú, chợt lóe rồi biến mất. Đó là ánh mắt của tề ti, mặc dù khó có thể phát hiện nhưng làm sao có người nào bị tề ti Long Phạm nhìn chăm chú mà không hề có cảm giác?

Lâm Sở lơ đãng nhìn sang gốc cây giống như linh vật, rốt cục nghe được phía sau vang lên tiếng bước chân của hai người, cùng giọng nói vô cùng nhẹ nhàng thoải mái.

“Đây là Tụ linh chi? So với cây Hoan Hỷ thụ thật ra cũng có một chút tương tự.” Hồng y đỏ rực, nhan sắc bên môi cũng có một chút ửng đỏ, người nam nhân liếm môi rồi khoanh tay bước đến, đám người vội vàng tránh ra để cho tông chủ của bọn hần tiếp cận.

Gốc cây hư ảo với màu sắc không thể nói rõ đang phiêu diêu giữa không trung, nhìn không giống thực thể, dường như được tập hợp bởi những điểm sáng rực rỡ, giống như một giấc mộng huyền ảo, hơi chạm vào một chút sẽ vỡ vụn, ánh sáng bảy màu vừa mông lung vừa nhu hòa khiến bầu không gian trở nên đầy mê hoặc, ngay cả một hạt bụi trong không khí cũng hóa thành một phần của mộng đẹp.

Bọn hần đã nhìn thấy Hoan Hỷ thụ, chẳng phải cũng là cảm giác như vậy hay sao? Được Lăng Lạc Viêm nhắc nhở, đám người của Xích Diễm tộc liên tục gạt đầu.

Tiến trưởng lão là người duy nhất truy tìm căn nguyên, đối với điểm này hết sức nghi hoặc, không đợi hần chất vấn, Ý Toàn vương đã mở miệng, “Hoan Hỷ thụ được tạo thành là vì Tụ linh chi tiết ra linh lực thông qua khe nứt của kết giới. Lúc ấy ta nhìn thấy thì quả thật rất hoảng sợ, không nghĩ rằng lực lượng bên trong kết giới lại có ảnh hưởng lớn như vậy đối với thể gian ở bên ngoài.”

“Nhưng không chỉ có như vậy, ngoại trừ ảnh hưởng của Tụ linh chi thì bên trong kết giới còn có thượng cổ dị thú chạy ra ngoài hấp thu lực của tự nhiên khiến không gian bị bóp méo, đem những tử thi đều kéo đến nơi đó, trên cây Hoan Hỷ thụ từng có không ít thi thể rơi xuống, đó là do các người ở nơi này gây ra phiền phức.”

Lăng Lạc Viêm nói lên những điều này có một chút giễu cợt, Linh Tê tộc là vì trông coi thể gian mà tồn tại, đến hiện giờ bọn họ đã sớm mất đi ảnh hưởng, có lẽ chính vì vậy mà trở thành nguồn gốc của tất cả

phiền phức.

Nghe ra ý tứ của Lăng Lạc Viêm, Ý Toàn vương thở dài, những người khác của Linh Tê tộc cũng không thể cãi lại, đây là sự thật, bên trong kết giới đã sớm rối loạn, nếu không phải như thế thì bọn hắn làm sao lại đem tất cả hy vọng gửi gắm cho hai người này.....

Dưới hào quang chói lóa của Tụ linh chi, hồng sam đỏ rực diễm lệ như một ngọn lửa, nam nhân khoanh tay đứng trước mặt bọn hắn, còn có Ngân Diệu vương với một thân bạch y bào đang đứng bên cạnh, bất luận bọn hắn được thể nhân xưng hô như thế nào, quan hệ của bọn hắn ra sao, thì đây chính là hai người kế thừa lực lượng của hai vị thần nhân.

Chỉ có hai người mới có thể đem tất cả hỗn loạn ở trước mắt chấm dứt, bọn hắn vô cùng tin tưởng vào điểm này.

“Nghe nói Tụ linh chi là một trong những vật dùng để cứu thế?” Lăng Lạc Viêm vừa hỏi vừa duỗi tay ngắt lấy một cành của Tụ linh chi, trong những tiếng hút hơi thật mạnh, hắn đem nhánh cây sáng chói đặt vào lòng bàn tay, tựa như đang ngắm nghía một vật hết sức tầm thường, không ngừng lật qua lật lại trên tay nhiều lần để nghiên cứu.

Không biết bao nhiêu năm rồi, nhưng không ai dám tùy tiện chạm vào Tụ linh chi dù chỉ một chút, nhánh cây của Tụ linh chi như được tạo nên bởi vô số ánh sáng đang nằm bình yên trên tay của Viêm chủ ?

Người của Linh Tê tộc mới vừa rồi hít thật mạnh một hơi vẫn còn chưa thở ra, liền bị một màn trước mắt gây kinh hãi, nín thở nhìn thấy tụ linh chi lật đi lật lại trên những ngón tay thon dài trắng mịn, không ngừng mờ mẫm thăm dò, bọn hắn suýt chút nữa đã nghẹt thở mà chết.

Chờ đến khi những điểm sáng trên Tụ linh chi tán đi, đám người tràn đầy thán phục nhìn thấy hồng y nam nhân đưa cho Ngân Diệu vương ở bên cạnh, sau đó lại nghe hắn lên tiếng, “Chính là thứ này ảnh hưởng đến viêm hỏa, vừa rồi đặt ở trong tay giống như có lực lượng nào đó bắt đầu chuyển động, còn người?”

Tụ linh chi cho đến nay vẫn chưa có người nào dám chạm vào thì bây giờ lại được chuyển đến tay của một người khác.

Long Phạm tiếp nhận, cảm giác được cỗ lực lượng kia không phải sức thủy cũng không phải viêm hỏa mà mơ hồ có một chút quen thuộc, hắn khẽ lắc đầu. Ngay tại lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa dồn dập, còn có tiếng cấp báo, “Vương ! Tộc nhân điều tra có người ở bên ngoài đang tiếp cận!”

“Bao nhiêu người? Tiếp tục phái người đi thăm dò!” Sắc mặt của Ý Toàn vương đột nhiên lạnh ngắt, phân phó xong thì liền nghe thấy một loạt tiếng bước chân dồn dập, người của Linh Tê tộc nghe thấy có người bên ngoài xuất hiện thì cũng đều vội vàng chạy đi.

“Xem ra hôm nay ở đây rất náo nhiệt” Lăng Lạc Viêm như thể đang giễu cợt, thần sắc của Ý Toàn vương đầy nghi hoặc, hắn lắc đầu, “Bọn hắn cho đến nay vẫn chưa bao giờ trực tiếp đến đây để thăm dò”

Đối với người của Xích Diêm tộc đang tỏ vẻ khó hiểu, hắn giải thích, “Hai bên Linh Tê tộc của chúng ta có quan điểm bất đồng, phương pháp cũng bất đồng. Hai bên đối lập nhưng tộc của ta đã trốn xuống đất, không thể hấp thu linh lực của thiên nguyệt, có lẽ là cảm thấy chúng ta không còn đáng ngại, lại có Nhĩ Sinh làm con tin nên bọn hắn không sợ chúng ta sẽ làm ra chuyện gì, bọn hắn từ trước cho đến nay đều không làm những việc thăm dò lãng phí nhân lực một cách vô ích.”

Toàn bộ tinh thần cùng sức lực của những người đó đều đặt ở thế gian bên ngoài kết giới, tất cả mọi người đều không thể tùy ý xuất nhập nhờ vào vết nứt của khe hở, nhưng nhất định đã có người đi ra ngoài làm cái gì đó, mục tiêu của bọn hắn ắt hẳn chính là vì hai người này.....

Về mặt của Ý Toàn vương trở nên trầm trọng, nhưng Lăng Lạc Viêm không hề chú ý, hắn chỉ cảm thấy lực lượng của viêm hỏa bắt đầu khôi phục, giống như tỉnh lại từ một giấc ngủ say, vô cùng rõ ràng.

Long Phạm phát hiện dị trạng của hắn, nhìn xuống Tụ linh chi ở trong tay, “Lực lượng của Lạc Viêm đang khôi phục, lúc trước ắt hẳn là nó triệu hồi chúng ta, cảm thụ của người so với ta càng trực tiếp mãnh liệt hơn, hiện giờ bắt đầu khôi phục thì nhất định sẽ làm cho linh lực dao động, cảm thấy thế nào?”

Ở ngay tại nơi đây, không hề có kỵ, Long Phạm kéo hần lại gần, nâng mặt hần lên nhìn kỹ, không nhìn thấy thống khổ cũng như khó chịu, lúc này sắc mặt trầm lặng mới bắt đầu dịu xuống, “Ắt hẳn chỉ trong chốc lát là có thể ổn.”

“Ta biết....” Lăng Lạc Viêm gật đầu, không thể nói rõ cảm giác ở trên người là như thế nào, thật giống như được một thứ gì đó ấm áp vây quanh, lực lượng của viêm hỏa càng lúc càng tồn tại rõ ràng bên trong cơ thể của hần. Nếu muốn dùng ngôn ngữ để miêu tả thì chỉ có thể nói cảm giác tồn tại càng lúc càng mạnh.

198. Quyển 4: Chương 198: Lực Lượng Thần Bí

Tóm tắt đoạn bị thiếu: Lạc Viêm đang khôi phục viêm hỏa nên ở trong tình trạng mơ màng, cũng ngay lúc này thì bên ngoài có người tiếp cận, người tiếp cận chính là Dạ Dực và Linh Thư, vì vậy để tránh quấy rầy Lạc Viêm khôi phục viêm hỏa nên Long Phạm bảo mọi người đi ra nghị sự đường, bên trong chỉ còn lại một mình Lạc Viêm. Lúc này Linh Thư thuật lại chuyện đã xảy ra lúc trước. Khi ở trong phòng thì hần nghe thấy một tiếng gọi vang lên trong đầu, vì vậy đã nghe theo tiếng gọi mà xuất cung, rồi sau đó thì bị bắt đến kết giới. Tiếng gọi đó là gì? Vì sao lại có lực lượng mạnh đến mức đó? Có thể điều khiển con người làm theo tiếng gọi? Cái chết của 6 vị diệu sư trước kia cũng là do lực lượng này tạo nên....

Những thi thể sắp ngay ngắn chỉnh tề, quỷ dị đến mức không thể dùng lời lẽ bình thường để giải thích, cái chết của những vị diệu sư lại là do lực lượng khủng bố như thế này tạo thành?

Có người muốn Linh Thư đi thì hần chỉ có thể đi theo, có người muốn sáu vị diệu sư chết thì bọn hần chỉ có thể chết. Dùng ngôn ngữ để không chế người khác, đây là loại năng lực như thế nào mà lại đáng sợ như vậy?! Còn có Lam Đăng, ngay cả người đã chết cũng bị khống chế, ngay cả thi thể cũng bị loại lực lượng này nắm trong tay....

Chẳng lẽ là lực lượng của thần nhân? Giống như có một tiếng nổ oanh vang trong đầu, người của Xích Diêm tộc thất thần, vô cùng hoảng sợ.

Đi theo ta.....Giống như ba chữ kia mà Linh Thư đã nói vẫn còn vang vọng ở bên tai, bầu không khí phiêu tán một hơi thở quỷ bí lạnh lẽo. Bên trong nghị sự điện âm u, chỉ còn những ánh sáng heo hắt lạnh lạnh phát ra từ những ngọn sa đăng bên trong chén ngọc lưu li đặt ở trên bàn. (sa đăng = đèn cát)

Thân ảnh của mọi người ngồi ở xung quanh phản chiếu lên vách tường tạo thành những chiếc bóng thật lớn, giống như có một sức mạnh thần bí nào đó đang nhìn trộm, những chiếc cổ cứng ngắc chậm rãi chuyển động, đối mặt nhìn nhau. Không biết có phải vì ánh sáng ngân quang phản chiếu hay không mà bọn hần chỉ nhìn thấy những khuôn mặt tái nhợt trắng bệch.

Tất cả mọi người đều không nói nên lời, nhưng lúc này lại nghe được một tiếng thở dài hàm chứa ý cười.

“Ngôn linh.” Trong bầu không khí ngột ngạt ở thính đường nghị sự bỗng nhiên vang lên hai chữ một cách bình thản, phá vỡ sự âm u lạnh lẽo trong gian phòng, mọi người theo tiếng nói nhìn lại thì chỉ thấy bạch y bào tề ti chậm rãi nâng mắt lên, bên trong đôi mắt thâm trầm tĩnh lặng như đại dương không thấy một chút gợn sóng.

Nghe được hai chữ kia, lại nhìn thấy một đôi mắt như vậy, các trưởng lão thở ra không khí đã nghẹn nín ở trong miệng, cơ hồ cảm thấy dường như có thêm một chút dũng khí.

Có tề ti ở đây thì bọn hần còn sợ hãi điều gì nữa, mặc kệ đây là loại lực lượng gì, tề ti ở trong mắt bọn hần đã sớm giống như thần nhân, chẳng lẽ lại không thể ngăn cản loại yêu ma tà thuật này?

“Đó là ngôn linh thuật” Tựa hồ không nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của mọi người đã khôi phục lại như thường, tề ti Long Phạm thần nhiên nói, “Đó là một loại dị thuật đã có từ thời thượng cổ, vận dụng linh lực đặc biệt để sử dụng ngôn ngữ điều khiển người khác làm việc. Bất luận người nào sinh ra có hai tai, có thể nghe thấy âm thanh nói chuyện đều sẽ bị ngôn linh thuật khống chế, làm ra những việc không theo chủ ý của chính mình, thậm chí là tự sát.”

Không có hồng y nam nhân ngồi bên cạnh, bạch y bào tề ti với vẻ mặt lãnh đạm, nói ra những lời này lại hơi thoáng nhíu mắt lại, rồi rốt cục im lặng.

Những người khác nghe hẳn nói liền cảm thấy an tâm, nguyên lai cũng là dựa vào linh lực, việc này không cần lo lắng, nếu luận về linh lực thì còn ai có thể so sánh được với tể ti, các trưởng lão và diệu sư nhẹ nhàng thở ra, chỉ có Linh Tê tộc nghe xong thì vẻ mặt đột nhiên biến sắc.

Bọn hắn đều nghĩ đến năm đó, vị Linh Tê vương mang linh lực vô cùng thâm hậu đã chết như thế nào. Cũng là vào một ngày nọ, không hiểu vì sao lại tự sát, thậm chí cũng không lưu lại linh lực cho hậu nhân kế thừa.

“Bọn hắn nhất định là đã hại chết tiền nhiệm Linh Tê vương bằng cách này.” Ý Toàn vương không biết từ khi nào đã đứng trước cửa, hiển nhiên là nghe thấy lời nói của Long Phạm, cũng như tộc nhân của hắn, sắc mặt thập phần khó coi.

Ai cũng không nghĩ đến phần đồ của Linh Tê tộc lại có được một lực lượng như vậy, thậm chí đã sớm dùng loại năng lực này để hạ độc thủ đối với bọn hắn. Nguyên lai những kẻ đó không phải cảm thấy Linh Tê tộc không có uy hiếp nên đến nay vẫn chưa xuống tay, mà đã sớm diệt trừ tất cả uy hiếp có thể tồn tại, là những kẻ đó tạo thành một Linh Tê tộc suy bại của ngày hôm nay.

Ý Toàn vương cắn răng vô cùng căm hận, Linh Tê tộc trở nên kích động. Dạ Dực hướng ra ngoài nhìn xung quanh, chỉ thấy Nhĩ Sinh đi theo phía sau Ý Toàn vương, không thấy chủ nhân Lăng Lạc Viêm của hắn, không đợi hắn hỏi thì Long Phạm dường như đã phát hiện có điểm khác thường, hơi thoáng suy nghĩ rồi bất thành linh đứng dậy.

“Ngày đó khi chúng ta vào bên trong kết giới, có người nào đã từng đơn độc ly khai hay không?” Giọng nói âm trầm lạnh lẽo, không còn vẻ thản nhiên bình tĩnh như lúc trước, mọi người đang kinh ngạc khi nhìn thấy tể ti Long Phạm đột ngột đứng lên, tất cả đều cảm thấy hoảng hốt.

Giống như ở trước mắt chính là đại dương mênh mông vô tận sắp nổi lên phong ba bão táp, hiện giờ đang ở thời điểm nguy ngập, khiến mọi người bất giác trở nên khẩn trương. Hoài Nhiễm trước hết lấy lại bình tĩnh, suy nghĩ một chút rồi trả lời, “Lúc ấy tình hình hỗn loạn nên không thể lưu ý, bất quá....”

Không đợi hắn nói xong thì Nham Kiêu đã nhảy vào tiếp lời, “Tể ti đang lo lắng cái gì? Ngoại trừ Lâm Sở trưởng lão phụng mệnh dẫn người đi tìm nơi dừng chân, thì không có bất cứ người nào từng rời khỏi”

Bỗng nhiên bầu không khí giống như bị kiểm hãm, tất cả mọi người chỉ nhìn thấy sắc mặt của tể ti đột nhiên trầm xuống, “Lâm Sở đang ở đâu?”

Giọng nói bình lặng nhưng lại giống như một cơn sóng dữ, trong bầu không khí ngưng tụ bắt đầu cuộn cuộn nổi lên cảm giác áp bách đầy nguy hiểm, tất cả mọi người vội vàng đứng dậy, tựa hồ muốn xoa dịu và tránh né hơi thở khủng khiếp đang lan tỏa, đám người nhón nhau hướng sang trái phải nhìn lại.

Lâm Sở trưởng lão không có mặt ở đây ? Lúc trước hắn cũng đến xem Tụ linh chi, rồi sau đó....

Không người nào nhìn thấy.

Nhĩ Sinh ở phía sau Ý Toàn vương đột nhiên nhíu mi, “Vừa rồi hình như ta thấy Lâm Sở trưởng lão đi về hướng của Viêm chủ.”

“Lạc Viêm!” Bạch y như một hư ảnh chợt hiện lên, đến khi mọi người nhìn lại thì tể ti Long Phạm đã biến mất

Lao đến đại môn cất giấu Tụ linh chi, lồng ngực của Long Phạm không ngừng siết chặt, viêm hỏa của Lạc Viêm đang khôi phục, trong quá trình này nếu có gì bất trắc, nếu không thuận lợi, nếu có người cố ý hãm hại, hoặc là khi Lạc Viêm khôi phục sẽ sao nặng nguy hiểm ngoài thân....

Đôi mắt màu thanh lam trở nên đen kịt, linh lực phát tiết làm bung ra đoạn dây cột tóc, mái tóc đen huyền bay lên như ma mị, nếu giờ khắc này có người nào nhìn thấy tể ti Long Phạm như vậy thì chỉ có thể ví như ma vương mà không phải thần nhân khiến kẻ khác an tâm.

Chỉ vì người không ở trong nghị sự điện chính là Lâm Sở, nếu là người khác thì Long Phạm có lẽ sẽ không khẩn trương lo lắng như vậy.

Nhưng cổ tình lần này lại là Lâm Sở, một người trong lòng tràn đầy mến mộ đối với thân ảnh hồng y, một khi đã bị ngôn linh thuật khống chế, một khi đã bị thao túng, chỉ cần tăng thêm một chút ám chỉ thì hẳn sẽ làm ra chuyện gì?

Lúc này Long Phạm căn bản không còn lòng dạ nào để đi suy nghĩ, hẳn tin tưởng năng lực của Lạc Viêm, nhưng tâm tư lại không ngừng rối loạn.

199. Quyển 4: Chương 199: Một Tắc Khoảng Cách

Nhánh cây như san hô bảy màu đang tản mát vàng hào quang nhu hòa trong không gian âm u tĩnh lặng, không ngừng nhấp nháy theo một quy luật nhất định. Trên bàn, hồng sam như một ngọn lửa đỏ rực đang bùng cháy, phẳng phất như ánh lửa diêm lệ dưới hào quang lấp lánh, nam nhân với toàn thân hỏa sắc tựa hồ đang ngủ say, mái tóc bạch kim xõa dài khiến cho khuôn mặt tuấn mỹ càng tăng thêm vài phần mị hoặc lạnh lùng.

Không còn nhìn thấy vẻ ngông cuồng phóng túng như ngày thường, cũng không có thần sắc nhiếp nhân tàn khốc, tư thế ngủ một cách khoan thai thông thả, làm cho người ta cũng muốn ngủ thiếp đi cùng với hắn, không muốn tiếp tục cuộc bộ.

Lâm Sở cứ như vậy mà đứng trước mặt hồng y nam nhân, ánh mắt si mê, trong đầu dường như có một người liên tục thì thầm nói với hắn, lời nói mơ hồ đang thúc giục hắn tiến lên, không ngừng khiêu khích tâm tư dưới đáy lòng, khơi dậy điều mà hắn không dám hy vọng hão huyền.

Chỉ cần bước thêm vài bước thì hẳn có thể chạm được người ở trước mặt.....

Mến mộ trong lòng, toàn tâm toàn ý cung phụng, tất cả đều đang ở trước mắt. Mái tóc bạch kim, hồng y đỏ rực, đang đắm chìm trong giấc ngủ cũng không ảnh hưởng đến khí chất, tứ chi duỗi ra giống như một pho tượng thần đang nằm trước mặt hắn, là tông chủ của hắn, là người mà hắn cả đời này đều phải thần phục, tuyệt đối không muốn phản bội.

Chưa bao giờ đến gần như vậy, si ngốc nhìn trước mặt, ánh mắt của Lâm Sở trở nên mê mang, giống như có người khống chế hai chân của hắn, biết rõ không thể tiếp cận nhưng thân thể lại nghe theo tâm ý chân thật, tiếp tục bước về phía trước.

Lâm Sở càng lúc càng tiếp cận, hào quang của Tự linh chi vẫn chớp động, Lăng Lạc Viêm đang chìm trong giấc ngủ khôi phục viêm hỏa, dường như hoàn toàn không hay biết việc ngoài thân, bị viêm hỏa ám áp vây quanh, lúc này hắn đang lâm vào một loại trạng thái giống như thiền định.

Hồn phách từng bị vỡ nát, viêm hỏa từng bị thất khống, mặc dù thân thể có thể tùy ý thao túng lực lượng của viêm hỏa, nhưng lúc này bị Tự linh chi tác động khiến cho viêm hỏa cộng hưởng, cảm giác giống như có một cỗ lực lượng từ sâu bên trong đang bốc lên.

Cùng với Tự linh chi ở trong phòng, nam nhân nằm trên bàn đang ngủ say, người đứng thẳng vẫn còn suy nghĩ hỗn loạn. Lâm Sở cảm thấy cả người như bị phân ra làm đôi, một bên thanh tĩnh nhìn thấy chính mình càng lúc càng tiếp cận nhưng không thể ngăn cản, một bên lại kêu gào muốn tiến lên, đem tất cả tâm tư tình cảm chôn chặt trong lòng toàn bộ bộc lộ ra ngoài.

Từng bước chân cuối cùng dừng lại, Lâm Sở nhìn thấy người nam nhân gần trong gang tấc, nhìn thấy tông chủ của hắn, thần sắc bắt đầu tan rã. Ngay khi lý trí cùng tình cảm giằng co, ánh mắt rơi xuống trước mặt, đột nhiên nghiêng người. Mái tóc bạch kim cùng hồng y sáng chói, bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản.

Chẳng phải hắn có rất nhiều tâm ý muốn thổ lộ hay sao? Vì sao không bày tỏ, vì sao phải kiềm chế? Đúng rồi, hắn nên làm cho tông chủ biết rõ mới đúng, hắn nên thuận theo thanh âm dưới đáy lòng.

Đi thôi, làm cho tông chủ của ngươi biết.....Giọng nói mơ hồ không biết từ khi nào đã quanh quẩn bên tai, khắc sâu vào tâm trí của hắn.

“Tông chủ.....” Thấp giọng gọi một tiếng, Lâm Sở cúi người xuống.

Long Phạm vội vàng lướt đi, cho đến bây giờ thần sắc bình tĩnh trầm ổn đã hoàn toàn biến mất, đến trước đại môn cổ kính, đột nhiên đẩy cửa bước vào, sớm nghĩ đến tất cả mọi khả năng có thể xảy ra, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn làm cho hắn cảm thấy nao nao.

Lăng Lạc Viêm vẫn còn nằm trên bàn, vẫn giữ nguyên tư thế đang ngủ, miễn cưỡng nhìn Long Phạm tiến vào, nâng mắt lên, xem như đón tiếp, sau đó cả hai cùng nhau nhìn chăm chú một người khác ở trong phòng.

Lâm Sở ở ngay dưới chân Lăng Lạc Viêm, gần đến mức chỉ cần hướng về phía trước một chút là sẽ chạm được vào vật y bào của Lăng Lạc Viêm, nhưng hắn vẫn không chạm đến, mà chỉ quỳ gối cúi đầu bái lạy dưới chân Lăng Lạc Viêm, lòng bàn tay phân ra hai bên, giập trán thật mạnh xuống đất, cứ như vậy mà khấu đầu, giống như Lăng Lạc Viêm là thiên còn hắn là thần, là hắn không dám phạm thượng, không dám động chạm, không dám có một chút bất kính đối với chủ nhân của mình.

Nhìn thấy Lâm Sở như vậy, Lăng Lạc Viêm hạ xuống thói quen mỉm cười ngả ngón ở bên môi. Tâm ý của Lâm Sở như thế nào thì hắn rất rõ ràng, nhưng không nghĩ rằng đã phát triển đến mức như thế này.

Ở phía sau Long Phạm, các tộc nhân khác cũng vội vàng chạy đến, tất cả mọi người đều biết được Lâm Sở trưởng lão đã bị ngôn linh thuật quỷ bí khống chế, không biết hắn sẽ làm ra chuyện gì, mọi người đều vô cùng lo lắng chỉ vì ai cũng biết tâm tư của Lâm Sở trưởng lão đối với tông chủ là như thế nào.

Nhưng đến khi đuổi theo Long Phạm đến trước cửa, nhìn vào cảnh tượng bên trong thì tất cả trưởng lão và đệ tử đều sửng sốt.

Tế ti đã đi đến bên cạnh tông chủ, ánh mắt lẳng lặng rơi xuống trên người Lâm Sở trưởng lão, tông chủ cũng giống như tế ti, cũng nhìn chăm chú Lâm Sở. Trong bầu không gian yên tĩnh không một tiếng động, Lâm Sở trưởng lão dùng tư thái vô cùng tôn sùng thành kính quỳ bái dưới chân của tông chủ, bàn tay trên mặt đất cùng vật y bào của tông chủ chỉ còn kém một chút, nhưng ở trong mắt hắn, đó chính là khoảng cách mà hắn tuyệt đối không thể vượt qua.

Chỉ còn cách một tấc, phía trước là thiên, mà hắn ở trên mặt đất, chỉ có thể nhìn lên, không thể với tới.

Lại càng không thể sinh ra vọng tưởng.

Tâm ý của hắn đối với tông chủ là cả đời này đều sẽ trung thành khuất phục, có thể giao phó tánh mạng, có thể hiến dâng tất cả, hắn có thể vì tông chủ mà chết, cũng không hy vọng xa vời, hắn chỉ mong muốn tông chủ biết được tâm ý của hắn là như thế.

Giọng nói kia muốn hắn thuận theo tâm ý, muốn hắn đem tất cả tình cảm hiến dâng, cuối cùng hắn đã làm được.

“Lâm Sở” Lăng Lạc Viêm gọi một tiếng, người ở dưới chân liền ngẩng đầu lên, nhưng dường như vẫn còn đang chìm đắm trong ảo mộng, biểu tình của Lâm Sở làm cho người ta biết rõ lúc này hắn vẫn chưa thoát khỏi khống chế của ngôn linh thuật.

“Người đứng dậy đi” Lời nói tiếp theo làm cho hắn đứng dậy, ngữ khí của bạch y bào tế ti lại lãnh đạm như trước, không biết là hỉ hay là giận, chỉ mở miệng phân phó như thế.

Không cần phải hỏi ngôn linh thuật muốn khống chế Lâm Sở để làm điều gì, tất cả mọi người biết rõ Lâm Sở trưởng lão bị ngôn linh thuật làm hại, nhưng không ai nghĩ đến tâm ý của Lâm Sở trưởng lão lại chính là như vậy.....

Không thể nói rõ cảm xúc ở trong lòng vào lúc này. Lâm Sở trưởng lão toàn tâm toàn ý phó thác cho Xích Diễm tộc, giao sinh mạng của mình cho tông chủ, nhìn thấy hắn quỳ bái như vậy, tất cả mọi người đều tính mặt.

Bỗng nhiên bạch y bào tế ti nâng tay lên, một tia linh quang từ ngón tay hướng vào giữa mi tâm của Lâm Sở, thần sắc của hắn mở rộng, đứng trước mặt Lăng Lạc Viêm và Long Phạm như là mất đi tất cả cảm giác, nhưng trong lòng hắn lại rõ ràng nhận biết tình cảnh ở xung quanh.

Hay là tế ti muốn lấy mạng của hắn? Lý trí của Lâm Sở nói như vậy, giống như suy nghĩ thật sự bị phân ra làm đôi, thế nhưng hắn không hề cảm thấy sợ hãi, hắn đã làm được việc mà hắn mong muốn, mặc kệ tông chủ và tế ti xử trí hắn như thế nào thì hắn đều cam tâm tình nguyện.

“Không tốt! Có địch nhân tập kích!” Tiếng bước chân vội vàng vang lên ở bên ngoài, Xích Diêm tộc lúc này mới bắt đầu hỗn loạn, Linh Tê tộc vừa phát hiện địch nhân tập kích, không biết từ khi nào đã tiếp cận, đợi đến lúc phát hiện thì đã đến gần trước cửa, ở ngay phía trên bọn hắc.

Tiếng bước chân hỗn loạn dừng lại ở bên ngoài, Ý Toàn vương mang theo tộc nhân nhìn vào bên trong đại môn rồi lắc đầu, “Viêm chủ, bọn hắc đã đến trước cửa, ta dẫn người ra đó ngăn cản một lúc.”

Công đạo xong thì hắc liền vội vàng rời đi, các trưởng lão và đệ tử ở bên trong nghe được hỗn loạn thì đương nhiên cũng đều tự đề phòng, quay đầu nhìn lại, vốn tưởng rằng Lâm Sở nhất định sẽ bị trừng phạt, không biết tể ti sẽ xử trí như thế nào thì đã nhìn thấy Lâm Sở trưởng lão vẫn hạo hạo đứng ở nơi đó, ngay cả thần trí cũng đã khôi phục lại bình thường.

“Ta cho phép người ở lại trong tộc” Giọng nói thản nhiên ôn hòa, không lạnh cũng không nóng, mơ hồ khiến kẻ khác bất an, đây là cách nói chuyện của tể ti, nhưng Lâm Sở trưởng lão không bị xử trí đã là tể ti phá lệ khai ân, hiện giờ trên đời không có người nào lại không biết tình cảm của tể ti dành cho tông chủ, tể ti có thể khoan dung tâm ý của Lâm Sở trưởng lão đối với tông chủ cũng chính là vì Lâm Sở đã tự mình tạo nên.

Các trưởng lão nhìn thấy Lâm Sở như thế thì đều vô cùng xúc động, thậm chí có chút bội phục.

Bọn hắc cũng không dám cam đoan nếu bị ngôn linh thuật khống chế thì sẽ làm ra chuyện gì, trong lòng mỗi người đều cất giấu những việc không thể nói ra!

Ai dám khẳng định chưa từng có ý với tông chủ? Từ sự sùng bái mà chuyển thành lòng mến mộ?

Dù sao thân ảnh hồng y ở trước mặt vốn là một người xuất chúng, có đôi mắt mị hoặc thể nhân cùng khí phách chấn nhiếp lòng người.

Không dám xem nhiều cũng không dám nghĩ nhiều, tất cả đều tự cúi đầu chờ phân phó, các trưởng lão đứng trang nghiêm ở phía trước, Lăng Lạc Viêm cầm Tự linh chi, hắc cũng không cảm thấy bất ngờ khi Long Phạm không xử trí Lâm Sở.

Nếu không phải lúc trước Lâm Sở chưa từng làm chuyện gì, cũng chưa từng nói chuyện gì thì Long Phạm sẽ không cho phép Lâm Sở lưu lại cho đến ngày hôm nay. Nếu Lâm Sở biểu lộ rõ ràng, cho dù chỉ muốn lợi dụng năng lực của Lâm Sở, so với tính độc chiếm của vị tể ti nọ thì giá trị của Lâm Sở quả thực có thể xem là quá nhẹ.

Chỉ là không nghĩ đến ngày hôm nay Lâm Sở rốt cục cũng thổ lộ, cũng vẫn giữ nguyên tâm ý như vậy, lần này xem ra Lâm Sở bị khống chế nhưng lại làm cho hắc an toàn.

Liếc mắt nhìn Lâm Sở đang cúi đầu đứng thẳng, Lăng Lạc Viêm bước đến trước cửa.

“Địch nhân đã đến, còn không mau chuẩn bị ra trận?” Bên miệng nhếch lên ý cười, giống như trước mắt không phải bị kẻ thù tấn công mà chỉ là một trò chơi dây kích thích. Tông chủ của Xích Diêm tộc tựa hồ cảm thấy khoái trá, phát lên y mê đỏ đậm ý bảo các trưởng lão nghênh địch, tư thái như thế quả thật có một chút chờ mong.

Lên tiếng, hắc đem Tự linh chi đã trở nên vô dụng đối với hắc vứt cho Tiễn trưởng lão vẫn không ngừng thòm thòm, cùng Long Phạm bước ra ngoài, Dạ Dục và Linh Thư đã sớm chờ trước cửa, ngay khi bước qua, bàn tay dưới y mê đỏ đậm nâng lên, néo trên mặt Linh Thư một cái, “Lần sau nhớ đừng đi lạc, miễn cho tiểu Dạ Dục nhà ta sốt ruột”

Vừa cười vừa nói tràn đầy ái muội, vừa dứt lời, bàn tay còn đặt trên mặt Linh Thư đã bị kéo xuống, rơi vào trong tay của bạch y bào, cùng nhau đi về phía trước. Linh Thư bị Lăng Lạc Viêm hời hợt như vậy thì liền quay đầu nhìn Dạ Dục, lúc này trên khuôn mặt lạnh lùng dường như có một chút dấu hiệu ôn hòa, tựa như thời điểm Dạ Dục tìm được hắc, cũng dùng cái loại ánh mắt thực kỳ dị này nhìn hắc.

“Một lát nghênh địch phải ở bên cạnh ta, không được đi lung tung, có nhớ rõ chưa?” Nói ra một câu như vậy, Dạ Dục nhìn hai người đang sóng vai mà đi ở phía trước, hắc cũng nắm lấy tay của Linh Thư. (học nhanh thật)

Linh Thư không hiểu vì sao, hắc chỉ ngơ ngác gật đầu, nhìn đôi tay đang giao nhau, bỗng nhiên nhớ đến tình cảnh ở trong Viêm Lạc cung, “Ta vẫn muốn người tiếp tục ôm ta, đây là dục vọng?” Ngày ấy ở trên

giường, Dạ Dực cũng nắm lấy tay hắn như vậy.

Trong những tiếng bước chân hỗn độn đang vang lên, Dạ Dực đột nhiên nghe được một câu như thế, khuôn mặt lạnh lùng bất chợt ngẩn ra, lại hiển lộ một nụ cười không thể phát giác, tiếp tục lôi kéo Linh Thư tiến lên phía trước, hắn đáp lại, “Trở về rồi làm tiếp, ta sẽ dạy cho ngươi.” Suy nghĩ một chút lại bổ sung thêm một câu, “Bao nhiêu lần cũng được.” (o_o)

Theo như hắn đã quan sát, vị tế ti và chủ nhân của hắn thường xuyên ở trong phòng vài ngày như vậy mà không hề xuất môn.

Người của Linh Tê tộc đã sớm tề tựu ngay trước địa đạo mà trước kia đám người của Lăng Lạc Viêm đã rơi xuống, có cái gì đó phát lên tiếng vang mãnh liệt, tất cả mọi người vừa đuổi tới thì chỉ thấy nơi mà bọn hắn đã từng rơi xuống lại bị một cỗ lực lượng hút lên, ánh trắng màu bạc quý dị chiếu sáng một cửa khẩu đang dần dần mở ra.

Ở phía trên như một bầu trời đầy sao, giờ khắc này giữa không trung tựa hồ bị nghiền nát, những hạt cát phát ra ánh sáng không biết bị lực lượng nào đó khuấy nhiễu. Trong nháy mắt, địa chấn bắt đầu dao động.

“Bọn hắn đã đến đây.” Ý Toàn vương đứng bên trong đám người, khuôn mặt tú lệ yêu dã lại dị thường bình tĩnh. Hắn biết, đây sẽ là một trận quyết chiến.

200. Quyển 4: Chương 200: Chiến Cuộc

“Vương!” Một thiếu niên chạy ra từ bên trong đám người hỗn loạn, Nhĩ Sinh bước đến gần, giống như muốn bấm báo tình hình bên ngoài, vừa hé miệng ra, vẫn chưa kịp nói tiếp.

“Nhĩ Sinh?!” Ý Toàn vương nâng tay lên, nhìn thấy vết máu trên ngón tay của mình, khuôn mặt đột nhiên mất bình tĩnh, đến lúc này hắn mới phát hiện Nhĩ Sinh ngay cả mở miệng cũng đều khó khăn, bên môi của Nhĩ Sinh thể nhưng lại có máu!

“Hiện tại không phải là lúc để đau lòng, đối phương xuất hiện bất thành linh như vậy hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị, còn các ngươi?” Lăng Lạc Viêm ngừng đầu nhìn lên không trung, cửa khẩu ở trên đầu của bọn hắn đang mở rộng, trong lúc dao động có thể nhìn thấy một đoàn người phân ra thành hai bên, hiển nhiên là đã bày ra một trận pháp nào đó.

Ý Toàn vương vẫn chưa kịp nói điều gì, Nhĩ Sinh lau đi vết máu bên môi rồi lắc đầu đối với Lăng Lạc Viêm, ý tứ chính là không hề có bất cứ sự chuẩn bị nào, thấy hắn như thế, các trưởng lão và điệu sư không khỏi ngẩng đầu lên.

Linh Tê tộc bên ngoài đã lập trận chờ đợi, Linh Tê tộc bên đây vì ở lâu dưới lòng đất, không thể hấp thu tinh hoa của thiên nguyệt cho nên linh lực không thâm hậu, xem ra lúc này vẫn phải dựa vào bọn hắn.

Ổn định thân thể trong không gian đang rung chuyển, Nham Kiêu tiến lên phía trước thỉnh mệnh, “Tông chủ! Để cho ta tiên phong!” Mỗi khi gặp phải chuyện ngoài ý muốn, có tông chủ và tế ti ở bên cạnh thì bọn hắn đều không có cơ hội để động thủ, lúc này đông người, dù sao cũng nên đến phiên hắn phải ra tay.

Tế ti Long Phạm hơi thoáng nâng mắt lên, cửa khẩu ở phía trên đã được mở rộng, nếu không đi ra ngoài thì sẽ trở thành cơ hội cho đối phương, so với chờ đợi địch nhân liệt trận để bao vây, không bằng....

Lăng Lạc Viêm và Long Phạm có chung ý tưởng, “Tiên phong cái gì, ba lần bốn lượt muốn gây bất lợi cho Xích Diêm tộc của ta, chẳng lẽ còn muốn nói trước rồi mới đánh sau với bọn hắn?” Bên trong địa đạo âm u không ngừng rung chuyển, hồng y nam nhân ngêng đón ngân quang từ phía trên hạ xuống, từng sợi tóc cuộn cuộn tung bay, màu bạch kim lóa mắt cháy lên lửa đỏ.

Dưới chân rung chuyển, bão cát khuấy động như thác nước tuôn trào ở phía trên đỉnh đầu, tựa hồ tất cả đều bị điên đảo hỗn loạn, bên dưới lòng đất không ngừng chấn động, hồng y nam nhân ngạo nghễ mà đứng, bên trong đáy mắt lộ ra sát ý, “Chiến!”

Một tiếng vang dội, y mê đồ đậm phất lên như hỏa thiêu, một ngón tay chỉ thiên, cửa khẩu đang mở rộng đột nhiên bị nổ tung, vô số cát bụi như lưu tinh phi vũ phóng ra bên ngoài, mỗi một điểm là một đốm lửa,

bên ngoài vang lên tiếng kêu thảm thiết càng tăng thêm sát ý ngấm ngấm trong lòng của mọi người. (lưu tinh phi vũ = mưa sao băng)

Thân ảnh của các trưởng lão như lưu tinh bắn ra, các vị diệu sư cũng không cam lòng tụt lại ở phía sau, một đoàn người từ cửa khẩu phi thân nhảy lên, ngay trong lúc đó, lòng đất âm u tối tăm đột nhiên bùng sáng, hào quang do linh lực toát ra lấp lánh trên thân thể của những bóng người đang vọt lên, hồng y nam nhân cùng bạch y bào tế ti sóng vai đứng giữa hào quang chói lóa, hai người liếc mắt nhìn nhau, chỉ trong thoáng chốc viêm hỏa tung bay đầy trời, sóc thủy cuộn cuộn dâng trào. (lưu tinh = sao băng)

Màu thanh lam âm u như nước biển đại dương hòa cùng hồng quang yêu dã bùng sáng rực rỡ, cảnh tượng lúc này ở trên sa mạc không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả, chỉ thấy vô số hạt cát như những đốm lửa nhỏ đang bốc cháy rơi xuống mặt đất, nổ ra như những đóa hoa diễm lệ sắc sảo, trong khi ánh sáng màu thanh lam giống như sa mạc bất ngát vô tận, khó có thể nhìn thấy đường chân trời, nhất thời trước mắt chỉ còn nhìn thấy hồng quang sáng chói cùng thanh lam thâm trầm.

Trong ánh lửa cùng thủy sắc đang cuộn cuộn dâng trào, các trưởng lão và diệu sư thiếu chút nữa đã bị những gì xảy ra ở trước mắt hút hồn, quên đi còn có địch nhân ở xung quanh. Nhìn chung, chỉ có Nham Kiêu cho đến bây giờ vẫn không quên bản thân mình vẫn còn đang trong cuộc chiến, dưới tiếng quát đầy hưng phấn của hắn, một trận hỗn chiến bắt đầu triển khai.

Bên ngoài vòng chiến, có một đoàn người đang đứng thẳng, kiểu cách ăn mặc giống nhau như đúc, xếp thành hai hàng theo quy luật cổ quái, quan sát đám thuộc hạ đang bị tàn sát, khoanh tay đứng nhìn đối với những tiếng gào thét đầy thảm thiết.

“Đó là viêm hỏa.” Có người nhìn thấy ánh lửa đã nói như thế.

“Còn có sóc thủy.” Người đối diện nói tiếp lời hắn, rất khẳng định, bên trong còn mang theo cảm giác điên cuồng giống như hưng phấn.

Dạ Dực lôi kéo Linh Thư nhảy ra ngoài, liếc mắt một cái liền nhìn ra trong đó có một người mà hắn đã từng nhìn thấy, lúc này không phân ra địa vị của người nọ là cao hay thấp, cũng không cảm thấy quá khác biệt so với đám người đang đứng, nhưng thấp thoáng có vài phần bất đồng.

Nhưng bất đồng cũng chỉ là một phần rất nhỏ mà thôi, những người này giống như một chỉnh thể, có loại cảm giác rất khó phân biệt sự khác thường này. Trong lúc Dạ Dực đang đánh giá đám người, thì bọn họ cũng hướng đến hai người trông lại.

“Yêu tộc.”

“Ma vật...”

“Dẫn Hồn.” Ngược lại so với ngữ khí mới vừa rồi, lúc này bọn hắn đối với Dạ Dực và Linh Thư cũng không quá mức hứng thú, cho dù Linh Thư ngay tại trước mắt thì giờ khắc này cũng không có nhiều người liếc nhìn, chỉ lướt qua một chút rồi tầm mắt của bọn hắn lại chuyển sang phía trên cửa khẩu đang nghịch chuyển.

Đơn giản là vì nơi đó xuất hiện hai người càng hấp dẫn bọn hắn hơn.

Lăng Lạc Viêm và Long Phạm nhìn thấy tình hình giao chiến ở trước mắt thì rất hài lòng, các trưởng lão và diệu sư hoàn toàn chiếm thế thượng phong, ở phía sau bọn hắn, Linh Tê tộc dưới sự dẫn dắt của Ý Toàn vương cũng lần lượt đi ra, trước khi chuẩn bị gia nhập trận chiến thì không ít người bỗng nhiên dừng lại cước bộ.

Vầng trăng kia lại có thể sáng đến thế này....

Che mặt, khóe mắt cảm giác ươn ướt, từ giữa những ngón tay có thể nhìn thấy ánh trăng ở trên cao, cho dù đã sớm gặp qua vô số lần, sớm oán hận vầng trăng không chịu biến đổi, nhưng mãi cho đến lúc này, bọn hắn từ dưới lòng đất bước ra, đứng dưới ánh trăng, chợt cảm thấy cảnh tượng mà trước kia đã sớm chán chường lại có thể động lòng người đến như vậy.

Dường như không thể kháng cự ánh trăng yêu dị đến mức diễm lệ, những vệt nước nơi khóe mắt rốt cục thấm ướt y mê.

“Linh Tê tộc rất cục nhìn thấy thiên nguyệt——hôm nay——không chết sẽ không quay đầu!” Ý Toàn vương rất cục hạ quyết tâm, khuôn mặt càng hiện rõ nét đẹp yêu dã thanh lệ dưới ánh trăng, lộ ra nụ cười quyết tuyệt, cúi đầu nhìn Nhĩ Sinh ở bên cạnh, hần khê vượt trên đỉnh của thiếu niên, “Nếu hôm nay không chết thì vương nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho Nhĩ Sinh, nếu không thể...”

“Nhĩ Sinh sẽ cùng vương chết.” Thiếu niên ngẩng đầu, cơ hồ không thể nói nên lời, hần chậm rãi gần từng tiếng, trong lời nói mang theo dũng khí đầy cương quyết.

Ngay khi câu nói không chết sẽ không quay đầu của Ý Toàn vương vừa hạ xuống thì người của Linh Tê tộc cũng gia nhập cuộc chiến, tất cả mọi người đều nghe ra sự kiên quyết trong lời nói, bọn hần nhìn thấy thủ hạ của Viêm chủ và Ngân Diệu vương ngùn ngụt toát lên khí thế mãnh liệt, hai người sóng vai đứng cách đó không xa, phong thái ung dung thản nhiên nhưng không người nào có thể kháng cự, có hai vị kế thừa thần nhân lực ở bên cạnh, bọn hần còn sợ chuyện gì nữa?

“Sát——” Không biết là người nào dẫn đầu hô lên một tiếng. Trên lưng gánh nặng sứ mệnh trầm trọng, Linh Tê tộc rất cục khó có thể gánh vác, nhằm vào một bên “Linh Tê tộc” khác mà tấn công.

Ra sức hấp thu lực lượng của thiên nguyệt, tộc nhân Linh Tê tộc vứt bỏ kiềm nén buồn khổ lúc trước, bạo phát lực chiến đấu kinh người.

Ánh sáng của vàng trắng càng tô điểm màu đỏ rực của viêm hỏa cùng màu thanh lam thâm trầm của sóc thủy, còn có linh quang đủ loại màu sắc của các trưởng lão và diệu sư tạo nên một cảnh tượng phi thường đẹp mắt, chẳng qua phàm là rơi vào trong đó thì duy nhất chỉ có chết.

“Đúng là tông tộc mà Hách Vũ và Đồ Lân đã ủy thác trọng trách.” Lăng Lạc Viêm lấy tay vuốt cằm, có thể nghe thấy ý tứ tán thưởng trong lời nói.

Những kẻ quái nhân bị hần ngó lơ sang một bên bỗng nhiên mở miệng, “Thần nhân phó thác sứ mệnh chính là tộc của ta mà không phải những kẻ phản đồ này, Viêm chủ chớ có bị bọn hần làm cho hồ đồ.”

Dạ Dực thủy chung vẫn trông chừng bọn họ. Hần chưa động thủ nhưng những người khác không biết vì sao lại không dám đến gần, nếu đếm kỹ lưỡng thì có thể phát hiện trong trận có tổng cộng ba mươi sáu người ăn mặc giống y như nhau, cùng một biểu tình, tựa hồ bọn họ là một người, vừa đột ngột vừa quỷ dị, lập thành một trận thế bên trong cuộc chiến.

Không biết người vừa mới lên tiếng là kẻ nào, trong giọng nói như có ý nhắc nhở nhưng cũng lộ ra sự bất mãn.

Những người bị Ý Toàn vương xưng là phản đồ, lại nói ngược rằng Ý Toàn vương mới là phản đồ, sự thật đến tột cùng là như thế nào? Lăng Lạc Viêm tiến lên vài bước, đang muốn mở miệng thì liền bị người nam nhân ở bên cạnh kéo lại, “Lạc Viêm cẩn thận.”

“Làm sao lại có thể?” Bị Long Phạm nhắc nhở, Lăng Lạc Viêm tập trung định thần, lúc này mới phát hiện ba mươi sáu người lại giống nhau như đúc? Liếc mắt nhìn vài lần thì sẽ không thể nhớ được diện mạo như thế, vì vậy mới làm cho kẻ khác không lập tức phát hiện điểm cổ quái trong đó.

Chính là vì sự quỷ bí như vậy làm cho ba mươi sáu người ở trước mặt giống như một chỉnh thể của một người, kẻ khác cho dù không phát hiện điều dị thường nhưng trong tiềm thức sẽ cảm thấy có một loại nguy hiểm đang rình rập, đây là cảm giác vượt quá lẽ thường, làm cho người ta vô tình quên đi sự tồn tại của bọn hần.

Ba mươi sáu người bất động, vẫn đứng như vậy, chỉ cần bọn họ không chủ động ra tay thì mọi người đều sẽ lựa chọn các địch thủ khác để đối chiến, không ai muốn trêu chọc bất luận một người nào trong số đó. Một người bất động thì ba mươi lăm người còn lại cũng bất động, nhưng chỉ cần động một chút thì sẽ dẫn đến tai họa ngút trời.

Lúc này, Lăng Lạc Viêm có thể cảm giác như vậy.

Bọn họ không hề quan tâm đến cục diện trận chiến ở ngoài thân. Nếu người nào hơi thoảng phân tâm hoặc dừng tay thì có thể nhìn thấy tông chủ và tể ti của bọn hần đang đứng trước mặt những người đó. Hai bên

không nói một lời nào, so với khí thế ngất trời cùng linh quang không ngừng toát ra trong trận chiến, thì nơi đó giống như một thế giới khác.

“Nói bọn hần là phản đồ, có ý tứ gì?” Lăng Lạc Viêm là người đầu tiên mở miệng, hần không nghĩ rằng những người này sẽ chủ động giải thích, sau khi hần lên tiếng, Dạ Dực được Long Phạm ra hiệu bắt đầu cảnh giác, chiến trận ở xung quanh không còn cơ hội cho hần ra tay.

“Không có ý tứ gì cả, nghĩ rằng trốn xuống đất sẽ vô sự, trốn tránh trách nhiệm cùng sứ mệnh, chính là ý này, bọn hần là phản đồ, là phản đồ của Linh Tê tộc, từ mấy ngàn năm trước đã bắt đầu.” Lúc này người nói chuyện là một trong ba mươi sáu người đang đối mặt với Lăng Lạc Viêm.

“Thân là người kế thừa lực lượng của thần nhân, Viêm chủ và Ngân Diệu vương, vì sao phải trợ giúp phản đồ? Các người kế thừa Hách Vũ và Đồ Lân, vốn nên thuận theo ý tứ của thần nhân mới đúng.” Tựa hồ để xóa bỏ nghi hoặc dưới đáy lòng, có một người tiếp tục chất vấn.

Hóa ra tông tộc của Ý Toàn vương chỉ là phần phân chi, những người ở trước mắt mới chính là nguyên bản Linh Tê tộc, khó có thể đếm hết năm tháng, bọn hần tuân theo tâm nguyện của thần nhân lưu lại, tầm mắt chưa bao giờ rời khỏi thế gian.

Lăng Lạc Viêm nghe bọn họ nói như vậy, suy nghĩ một chút, không cảm thấy kỳ quái, “Muốn nói thuận theo kế hoạch của Hách Vũ và Đồ Lân để nhất nhất chấp hành, thì cho dù bọn hần là phản đồ cũng được, ta mặc kệ các người ai phải, ai không phải, các người không có tư cách xen vào quyết định của ta. Tất cả nghe rõ cho ta!”

“Các người phải trả giá cho những gì các người đã gây nên.” Ngữ thanh cười nhạo, lời này bất quá như một câu ân cần thăm hỏi, khéo miệng nhếch lên, cùng với ý cười bên môi chính là dấu hiệu của viêm hỏa, những ngọn lửa bùng cháy thiêu đốt trên sa mạc, như những sợi dây leo có ý thức, uốn lượn xung quanh đám người đang giằng co, tập kích đến ba mươi sáu người cổ quái kỳ dị.

Sợ có điều bất trắc, hào quang màu thanh lam của sóc thủy che phủ toàn bộ bầu trời, dưới ánh trắng sáng tỏ như ban ngày, sóc thủy hiện lên hào quang lạnh lùng sắc bén, không cho bất cứ thứ gì tiếp cận ngoại trừ viêm hỏa.

Linh lực của sóc thủy dao động nhẹ nhàng theo từng cơn gió trong không khí, ở sau lưng bảo hộ viêm hỏa, đó là vì hần không an lòng đối với tông chủ của hần, hiện giờ tế ti có thể bình tĩnh đối với bất cứ chuyện gì, duy nhất không muốn nhìn thấy chính là thân ảnh đỏ rực dần thân vào nguy hiểm.

Không muốn có điều bất trắc, nhưng sở dĩ được xưng là bất ngờ chính là vì ngoài dự kiến của tất cả mọi người, ngay khi viêm hỏa uốn lượn mà đi, thì ba mươi sáu người lại cùng nhau mở miệng.

“Phá!”

Viêm hỏa cuốn quanh bỗng nhiên bị dừng lại, chỉ trong nháy mắt lại tiếp tục khôi phục hướng tấn công, nhưng chỉ trong một khắc tạm dừng thì ba mươi sáu người đã bắt đầu vịnh xướng những từ ngữ quỷ dị.

201. Quyển 4: Chương 201: Ngôn Linh

Hào quang vô hình bừng sáng, lời vịnh xướng hồi vang trong thiên địa, hội tụ thành một cỗ ý niệm hướng đến Lăng Lạc Viêm.

Viêm hỏa trên đầu ngón tay đã xuất thủ, Lăng Lạc Viêm không nghĩ rằng có người có thể làm cho viêm hỏa của hần tạm dừng, chỉ trong một khắc bị âm thanh vịnh xướng vây quanh, những từ ngữ không ngừng lặp đi lặp lại, giống như có một cỗ lực lượng nào đó đang chui vào đầu hần, thâm nhập vào đáy lòng.

Ngôn linh thuật?! Long Phạm đã từng nói với hần về năng lực này sau khi phát sinh sự tình của Lâm Sở, trong lòng chấn động, nhớ lại lời nói của Long Phạm, hần không dám khinh suất, vận chuyển linh lực đánh về cỗ lực lượng kia.

Mặc dù hần kiêu ngạo nhưng chỉ khi nào hần hoàn toàn nắm chắc thời cơ trong tay của mình thì hần mới cuồng vọng. Đối với lực lượng có thể thao túng con người thì hần tuyệt đối sẽ không khinh thường.

Long Phạm phát hiện thấy có điểm không đúng, không hề nhiều lời, hần nâng tay dâng lên hào quang màu thanh lam của sóc thủy. Trong lúc này, linh quang đỏ rực bỗng nhiên trở nên bừng sáng, linh lực của Lăng Lạc Viêm đang cùng đánh nhau với cổ lực lượng vô hình của đối phương, rõ ràng không thấy có bất cứ thứ gì, nhưng trong không khí lại truyền đến một tiếng nứt toét của tơ lụa.

Bị xé rách không phải là thứ gì khác, mà chính là một trong ba mươi sáu người đang đối diện với Lăng Lạc Viêm, chỉ trong khoảnh khắc liền bị xé sống, giống như có một luồng không khí đánh xuống người hần, cả thân thể nổ tung thành hai mảnh, máu tươi đầm đìa như mưa, không đợi Lăng Lạc Viêm nhú mày, huyết vũ tinh phong ở trước mắt.....cư nhiên lại biến mất giữa không trung. (huyết vũ tinh phong = mưa máu gió tanh)

“Thân thể của bọn hần chỉ dùng để ngưng tụ linh thể, vì vậy mới có mấy chục người có cùng bộ dáng như vậy.” Long Phạm kéo hần đến gần bên người, để mặc linh lực của sóc thủy phiêu diêu giữa không trung, một tay giữ chặt cổ tay của Lăng Lạc Viêm.

Gần đây đã quen với việc Long Phạm thường xuyên quá mức lo lắng, hồng y nam nhân may mắn không bị một trận mưa huyết dừng ở trên người, hần nắm lấy tay Long Phạm tựa như đang trấn an, rồi miễn cưỡng dựa người vào, “Người nói những người này không phải là người?”

Âm thanh rền vang khắp một phương đã sớm kinh động những người đang giao chiến ở xung quanh, có người nhìn thấy một cụm mưa huyết, lại có người nhìn thấy từng mảnh vỡ nát như máu thịt biến mất giữa không trung, suýt nữa đã quên chính mình vẫn còn đang giao thủ cùng địch nhân, phát hiện những người này cổ quái, các trưởng lão càng động thủ ác liệt hơn.

“Nhanh lên, đem tất cả những thứ phiền toái này xử lý sạch sẽ!” Nham Kiêu quát lớn một tiếng, bổ đến một chưởng lên trước người của địch nhân đang giao thủ.

Ngoại trừ hiểu chiến, Nham Kiêu cấp bách là có ý khác. Lâm Sở gật đầu hiểu ý, khuôn mặt tao nhã cũng lộ ra sát khí lạnh như băng, hạ thủ không lưu tình. Tông chủ và tể ti đối mặt với địch nhân so với bọn hần không biết nguy hiểm hơn bao nhiêu lần, giờ khắc này, hần muốn tàn sát tất cả địch nhân ở trước mắt, chính là vì muốn đứng phía sau tông chủ của hần để cùng đương đầu đối địch.

Các đệ tử đã từng đi theo Long Phạm, vì vậy công lực chỉ có mạnh hơn chứ không hề kém các trưởng lão của Xích Diễm tộc, ngày thường đã mặc khôi giáp trên người, đến chiến trường lại càng không hề dung tình, những người có thể chết toàn thân trong tay của bọn hần đã là quá may mắn.

Chỉ thấy một vầng linh quang nhuốm đầy máu tươi, chỉ nghe tiếng gào thét thê lương vang vọng. Từ khi tái xuất thế gian, bọn hần vẫn chưa có cơ hội hảo hảo ôn lại vinh hiển năm xưa. Dùng thủ đoạn lời đình tàn sát hết thấy những vật nhơ bẩn, địch nhân ở trước mắt, không bận tâm bọn họ là Linh Tê tộc do thần nhân lưu lại để trông coi thế gian, nếu Viêm chủ đã có lệnh thì chính là lúc mà bọn hần phải thể hiện.

Hoài Nhiễm cơ hồ cũng bị chiến ý đầy hưng phấn của Nham Kiêu kích thích, quát lớn một tiếng, “Kiếm, ra khỏi vỏ——”

Các đệ tử sớm được xưng là trường kiếm ra khỏi vỏ ở trong tay Lăng Lạc Viêm, nhưng lúc này, câu nói của Hoài Nhiễm không chỉ mang hàm nghĩa như vậy. Trong nháy mắt, chiến giáp trên người của các đệ tử bỗng nhiên tiêu tán, theo sau đó là linh quang bừng sáng rực rỡ. Dưới những vầng hào quang chói lóa, bất thành linh trong tay của các đệ tử đều có thêm một thanh linh quang kiếm.

Vận dụng linh lực để tạo thành kiếm, phạm là chạm vào sẽ hồn phi phách tán, thân thể không chỉ tiêu tan, ngay cả hồn phách cũng không thể bảo toàn. Kiếm cầm trong tay, tiếng kêu thảm thiết nhất thời yếu đi một chút, một vài tiếng kêu chưa kịp bật ra khỏi miệng thì đã hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

Còn có Lam Đăng, bản thân có thể sử dụng u hồn, cho dù thủ hạ của Ý Toàn vương bị giết chết, hồn phách chưa kịp tiêu tán thì sẽ trở thành thủ hạ của hần. Có thể nói, ở trên chiến trường này, lực lượng của Lăng Lạc Viêm cơ hồ không hề suy nhược một chút nào.

Thắng bại ở trước mắt, được cục diện trận chiến kích lệ, người của Linh Tê tộc dưới sự dẫn dắt của Ý Toàn vương cũng không muốn tụt lại phía sau. Ngoại trừ không ai dám động vào ba mươi lăm người thì những kẻ khác đã sớm bị ba cổ lực lượng tiêu diệt gần hết.

Trưởng lão Xích Diêm tộc, diệu sư Ngân Diêu tộc và tộc nhân Linh Tê tộc đều chiêu đãi thập phần chu đáo đối với “Linh Tê tộc” tự động dâng mình lên trước cửa. Ngay khi Lăng Lạc Viêm đánh tan cổ lực lượng thành một trận huyết vũ, cũng không mất bao lâu, số lượng địch nhân trên chiến trường đã giảm đi rất nhiều.

Long Phạm cũng đáp lại, “Bọn hắc là người, chẳng qua....” Bên trong đáy mắt màu thanh lam hiện lên vài phần kinh ngạc, hắc đường như đã suy đoán được căn nguyên.

“Chẳng qua cái gì, chẳng lẽ là người chết còn sống? Hay là người sống đã chết?” Nhượng mi cười nhạo, Lăng Lạc Viêm chế giễu.

“Không hổ là Viêm chủ, không hổ là người kế thừa viêm hỏa lực của thần nhân Hách Vũ.” Đường như không hoàn toàn lắng nghe lời đối thoại của Lăng Lạc Viêm và Long Phạm, cũng tựa hồ không hề có cảm giác đối với đồng bọn vừa bị giết chết, trong ba mươi lăm người còn lại, có một người mở miệng tán thưởng như thế.

“Người đang cao hứng? Ngay mới vừa rồi, người bản tông chủ giết chính là huynh đệ của người.” Đứng thẳng bên cạnh Long Phạm, Lăng Lạc Viêm nhíu mi, vừa trêu đùa vừa trầm ngâm, tiếp tục lên tiếng, “Ta nghe ba mươi sáu người các người dùng linh thể để ngưng tụ thành cùng một bộ dáng, không biết bây giờ chết đi một người thì những kẻ còn lại có cảm giác gì? Không bằng nói một chút cho ta nghe thử?”

Vốn chỉ là đùa cợt, thế nhưng thật sự có người trả lời, “Cảm giác tốt lắm, đa tạ Viêm chủ, người đã chứng minh rằng người quả thật là người kế thừa viêm hỏa lực, như thế chúng ta cũng có thể yên tâm mà hành động.”

Lời này vừa ra khỏi miệng, trong lòng Lăng Lạc Viêm nhất thời trở nên cảnh giác, vừa mới giật mình thì trong đầu lại vang vọng một tiếng, giống như vô số linh lực đã sớm ẩn nấp khắp xung quanh để chờ đợi thời cơ, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ trút vào đầu của hắn.

“Lạc Viêm!” Long Phạm phát hiện có điểm khác thường, ánh mắt của Lăng Lạc Viêm bỗng nhiên dừng lại, nhãn thần mất đi mị hoặc thâm tình, bỗng nhiên lẳng lặng nhìn về phương xa, giống như hồn phách đã lìa khỏi thân thể.

“Ngôn linh....” Bắt lấy bàn tay đã hạ xuống của hồng y nam nhân, Long Phạm không dám buông lỏng dù chỉ một chút, “Các người thật sự vận dụng ngôn linh thuật đến cảnh giới như thế này.” Cố gắng bảo trì bình tĩnh, bên trong đáy mắt thâm trầm cuộn cuộn những gợn sóng màu thanh lam, hắc không biết ngôn linh thuật muốn thao túng Lạc Viêm làm chuyện gì, nếu là bắt Lạc Viêm giao ra sinh tử thì hắc tin tưởng Lạc Viêm sẽ vô sự.

Không người nào có thể đoạt đi bất cứ thứ gì thuộc về Lạc Viêm, từ lực lượng, sinh mệnh đến tôn nghiêm. Ngay từ ban đầu hắc đã biết tông chủ của hắc có sự kiên cường mà bất luận kẻ nào cũng không thể sánh bằng, bản năng sống sót mãnh liệt, muốn nắm lấy tất cả lực lượng, cao cao tại thượng đứng trên đầu chúng sinh.

Mặc dù tin tưởng như thế nhưng bàn tay nắm chặt Lăng Lạc Viêm vẫn không buông ra. Ngược lại với sự trầm tĩnh yên lặng của hắc, sóng thủy trong không trung cuộn cuộn mãnh liệt, giữa màu thanh lam vô hạn vô biên dần dần lan tràn cảm giác áp bách nhiếp nhân, tựa hồ chỉ trong khoảnh khắc thiên thượng sẽ sụp xuống.

Đến tận đây, chiến sự đã gần như ổn định, đa số mọi người đều đã giải quyết địch nhân ở trước mặt, làm cho đối phương trở thành người chết, không ít thi thể sẽ biến mất vô tung, Dạ Dục ở một bên hấp thu hồn phách đang tiêu tán, một chút cũng không hề thương tiếc.

Ngoại trừ những chỗ hẻo lánh còn lác đác vài người đang đánh nhau, trên sa mạc mênh mông vô tận chỉ có bầu không khí vẫn tràn đầy áp lực và quỷ bí. Trong sự căng thẳng nặng nề, linh quang của sóng thủy đang lơ lửng trên đỉnh đầu của mọi người, kẻ khác mơ hồ có ảo giác cổ lực lượng này sẽ tùy thời ép xuống, tất cả mọi người sẽ bị sóng thủy nhấn chìm tiêu diệt.

Nhìn vào giữa trận, bọn hắc phát giác bên trong có nguy hiểm, mặc dù đang chiến đấu nhưng bọn hắc vẫn chú ý tình thế ở bên đây, nhìn thấy Viêm chủ của bọn hắc khác thường, những người không còn động thủ

dần dần hội tụ sau lưng Lăng Lạc Viêm và Long Phạm, cùng với ba mươi lăm người hình thành cục diện giằng co.

Chênh lệch giữa địch và ta kém nhau khá xa, sự chênh lệch này có lợi cho bọn hắc, vốn nên an tâm nhưng sau khi biết rõ lợi hại của ngôn linh thuật, không người nào dám xem thường. Lăng Lạc Viêm nhìn ra nơi phương xa, mọi người cũng không biết hắc đã nghe thấy điều gì, những người đó muốn hắc làm chuyện gì.

Lúc này Lăng Lạc Viêm đang ở trong một trạng thái thực kỳ dị, giống như hắc đang tiến sâu vào linh hồn, hắc biết tất cả những gì xảy ra ở bên ngoài nhưng khoảng cách lại thật sự xa xôi, gần nhất chính là âm thanh vịnh xướng không ngừng vang lên.

Nhìn thấy tất cả mọi người chú ý Lăng Lạc Viêm, ba mươi lăm người tập kích thành công cũng không lộ ra vẻ đắc ý, mà là cùng nhau cười to phi thường cổ quái, khó có thể hình dung ba mươi lăm người với bộ dáng giống y như nhau, dùng một biểu tình cùng góc độ, đồng thời cười rộ lên. Cho dù nụ cười rất tầm thường nhưng kẻ khác không khỏi cảm thấy sợ hãi.

“Diệt——” Bọn hắc mở miệng

Vừa dứt lời, những người vẫn còn đang chiến đấu bỗng nhiên đình trệ, người của Linh Tê tộc bất ngờ nhìn thấy đối thủ ở trước mặt bỗng nhiên ngã xuống, không biết đã phát sinh chuyện gì.

Tiếp theo, bọn hắc lại nói, “Khởi——” Ba mươi lăm người cùng một khuôn mặt tươi cười, cùng nói lên một chữ, sau khi vừa dứt lời thì cát trên mặt đất bỗng nhiên phát ra những tiếng vang kỳ dị rồi dần dần chậm rãi dâng lên!

Ngay khi bọn hắc nói ra chữ đó thì mỗi một hạt cát phiêu diêu dao động rồi bay lên giữa không trung, giống như chúng nó có ý thức của riêng mình. Ngay tại dưới chân mọi người, ngay trong khu vực này, tất cả hạt cát hội tụ ngay trước mặt bọn hắc, giống như thị vệ chỉnh tề sắp hàng, chờ đợi mệnh lệnh.

“Thiên nộ! Cái này....cái này chẳng lẽ là lực lượng của thần linh?!” Ngữ thanh của Tiên trưởng lão run rẩy, ôm lấy Tự linh chi đứng giữa các tộc nhân, thủy chung không động thủ, bảo hộ thánh vật, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hắc rốt cục không thể kiềm chế sự kinh ngạc và sợ hãi.

Nếu không phải lực của thần linh thì làm sao có thể dùng ngôn ngữ để chấn động thiên địa vạn vật?! Chỉ bằng một câu thì thiên địa có thể nghịch chuyển, bọn hắc sẽ bị vùi lấp, mặt đất sẽ sụp đổ, cuồng phong nổi lên, giống như thần nhân sáng lập thế gian, thần nhân muốn thiên liên có thiên, muốn địa thì mặt đất phải hiện ra, muốn muôn thú chim chóc thì trên trời phải có dấu vết của cánh chim....

Lời nói của Tiên trưởng lão khiến tất cả mọi người ồ lên sửng sốt, đây chính là ngôn linh thuật? Ngôn linh thuật vốn kỳ dị như thế, ngôn ngữ không chỉ mê hoặc lòng người mà còn có thể nắm hết thủy vạn vật ở trong tay?!

“Ngân Diệu vương, thấy lực lượng của chúng ta như thế nào?” Lúc này không phải ba mươi lăm người cùng nhau mở miệng, mà chỉ là một người trong số đó.

Vật y bào thuần bạch phất phơ trong gió, mái tóc được cột ngay ngắn lại buông xuống bất động như nước, trong lúc đó, tất cả mọi người cảm thấy những gợn nước màu thanh lam cuộn cuộn ở phía trên không biết từ khi nào đã đình trệ, chỉ thấy tế ti gắt gao nắm chặt tay của tông chủ, hơi nâng mắt lên, “Các ngươi muốn dùng hắc để uy hiếp ta?”

Nói lên lời này, Long Phạm nhìn sang người bên cạnh, nhu tình trong mắt càng thêm sâu, màu thâm trầm dưới đáy mắt cũng càng thêm nồng đặc. Ngay khi nhãn thần đan xen giữa tình ý và sắc màu âm u, bên môi lại lộ ra một nụ cười lãnh đạm.

Nụ cười kia tuyệt đối không phải vì làm cho người ta an tâm, từng gặp qua ý cười như vậy, các trưởng lão đột nhiên lui về phía sau, diệu sư cũng bắt đầu trầm ngâm, bọn hắc đều biết, về mặt cùng ngôn ngữ như thể của tế ti Long Phạm đại biểu cho điều gì.

Có thể có người không biết, lúc này lại lộ ra vẻ mặt thật hài lòng, “Người nên biết, lực lượng trên người của người đến từ thần nhân Đồ Lân. Đồ Lân lực tồn tại chính là vì để diệt đi hết thủy vạn vật trên đời, hiện

giờ thể đạo hỗn độn, để tránh thiên kiếp chân chính giáng xuống, Ngân Diệu vương không thử sử dụng lực lượng này hay sao?”

Hắn nói lên hai chữ Đồ Lân rõ ràng mang theo tôn sùng, những lời tiếp theo lại lộ ra vài phần không cam lòng cùng bất mãn, tựa hồ không tính toán chờ đợi phản ứng của Long Phạm, người nọ lại nói tiếp, “Các người cũng biết Hách Vũ Đồ Lân lực tồn tại là vì điều gì, các người cũng biết tất cả lực lượng trên người của các người vốn là để dùng cho việc gì? Nhưng các người...”

“Uổng cho các người là người kế thừa thần nhân nhưng không có nửa điểm uy nghi của thần nhân.” Trong ba mươi lăm người có người nói tiếp.

“Các người không nên sa vào tư dục, bỏ mặc thể nhân.” Hơn phân nửa số người bắt đầu phụ họa.

“Các người nên nhìn xuống thương sinh, đoạn tuyệt tư tình,” ba mươi lăm người đồng thời hưởng ứng.

“Các người không thể rơi vào trần dục!” Ba mươi lăm người, ba mươi lăm thanh âm, ba mươi lăm khuôn mặt giống nhau, phát ra cùng câu nói “Các người nên làm thần nhân của thế gian, mà không phải như lúc này, vì tình ái si mê.”

“Thiên phạt, vong tình——” Câu này chính là đối với Lăng Lạc Viêm.

Vong tình, quên hết tất cả tình cảm thế gian, quên đi tình ái trong lòng, hết thấy tình ý trần tục, ái dục si mê, toàn bộ đều phải vứt bỏ, xóa đi hết thấy tình cảm không nên tồn tại. Như thế Ngân Diệu vương kế thừa Đồ Lân sẽ không còn lưu luyến, như thế mới chính là điều bọn hắn mong muốn.

“Ngân Diệu vương, Viêm chủ đã vong tình, người còn muốn si tâm vì hắn hay sao?” Thanh âm của ba mươi lăm người cùng nhau vang lên.

202. Quyển 4: Chương 202: Họa Khởi

Ầm vang một tiếng, không biết tiếng sấm bắt nguồn từ nơi nào, không thấy tia chớp, duy nhất chỉ có tiếng gầm vang như đang giáng xuống đỉnh đầu, âm thanh nổi lên, những hạt cát phiêu diêu giữa không trung giống như bị trọng lực áp chế, tự động cùng nhau rơi xuống mặt đất, lời vịnh xướng vang lên chỉ trong chớp mắt.

Lăng Lạc Viêm vẫn đứng ngay tại chỗ, bàn tay bị Long Phạm nắm chặt, hơi thoáng cúi đầu, không ai nhìn thấy biểu tình của hắn, nhưng tất cả mọi người có thể thấy tế ti Long Phạm đang nhìn tông chủ, sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

Sắc mặt đại biến tựa như đại dương yên lặng nổi lên sóng gió động trời, tựa như chỉ trong khoảnh khắc thì hết thấy thiên địa đều thất điên bát đảo, cuồng phong bão táp kéo đến, bạch y bào phát phới trong gió, nhưng mái tóc đen huyền xòa dài không thấy có một chút dao động. Trong lúc đó, tất cả lòng người đều dâng lên một dự cảm bất lành.

Chẳng lẽ tông chủ thật sự bị người khống chế, quả thực vong tình?

“Buông tay.” Hồng y nam nhân rốt cục nâng mắt lên rồi mở miệng.

Trong khoảnh khắc, hai chữ này đánh nát tất cả hy vọng của lòng người, đôi mắt mị hoặc trên khuôn mặt tuấn mỹ đúng là của tông chủ, nhưng không còn vẻ thâm tình khi nhìn tế ti mà bọn hắn đều rất quen thuộc.

Trong đôi mắt vẫn mang theo phong lưu cuồng dã, tà mị ngang ngược, thậm chí còn có ý cười, nhưng ý cười này rất xa lạ, giống như đối với mọi người đều không cần, đối với mọi người đều có thể thâm tình, ánh mắt nhìn tế ti nhưng so với nhìn bọn hắn lại không hề khác biệt!

“Lạc Viêm!” giống như có thứ gì đó đâm thật mạnh vào lồng ngực, Long Phạm nắm chặt người bên cạnh rồi kéo đến trước mặt.

Hắn đã phát hiện có điểm không đúng, biết rõ sẽ có biến cố, nhưng chính tai nghe thấy hai chữ này lại giống như bị một lưỡi dao sắc bén đâm xuyên tim, Lạc Viêm lại muốn hắn buông tay?!

“Ngân Diệu vương, không cần cố gắng thức tỉnh hần, cho dù thanh tỉnh thì hần cũng không thể kháng cự lại lực lượng của chúng ta, thậm chí sẽ vì như vậy mà hồn phách chia lìa phải chịu thống khổ. Lúc này không phải là lực của một người, hợp tất cả ngôn linh của chúng ta, cho dù là thần nhân cũng không thể dễ dàng thoát khỏi, người có muốn thử một chút? Người sẽ nhìn thấy hần bởi vì như vậy mà càng thêm thống khổ?”

“Các người là ai?” Đôi mắt nhợt nhạt màu thanh lam đã mất đi vẻ lãnh đạm, thần sắc ung dung khoan thai thay bằng yên lặng tử tịch.

Mọi người cảm thấy hô hấp đông cứng. Ngữ thanh vô tình không còn một chút ấm áp thốt lên từ miệng của tể ti Long Phạm, trên không trung chỉ nhìn thấy linh quang âm u đang cuộn cuộn mãnh liệt, giống như thiên địa nghịch chuyển, thủy sắc che khuất ánh trăng sáng ngời như ban ngày. Chỉ trong chốc lát, bầu trời bỗng nhiên tối sầm.

“Các người không phải Linh Tê tộc.” Bàn tay nắm chặt Lăng Lạc Viêm vẫn không buông ra, ngược lại càng siết mạnh, không đợi hồng y nam nhân tiếp tục mở miệng, Long Phạm che lại mi tâm của Lăng Lạc Viêm, bạch quang bùng sáng, thân ảnh đỏ ửng đột nhiên ngã xuống rồi được Long Phạm đỡ lấy vào lòng.

Hần khó có thể chịu được những lời nói khác từ trong miệng của Lạc Viêm. Chỉ cần hai chữ là đủ rồi, quả thật đã quá đủ.

Tiếng sấm thi thoảng lại vang lên, âm thanh vịnh xướng không biết từ khi nào đã dừng lại, hào quang màu thanh lam quay cuồng phía chân trời lại trở nên đen kịt, cũng giống như đôi mắt trầm tĩnh của tể ti Long Phạm, trước đây chưa từng có màu đen sẫm quỷ dị, nhưng bây giờ lại u ám đến mức không còn nhìn thấy một chút tạp sắc, giống như ngọc lưu li chuyển thành màu tối đen, bầu trời càng lúc càng âm u.

Từng sợi tóc màu đen huyền xỏa dài xuống bờ vai dần dần hiện lên màu trắng và xanh pha lẫn với nhau, giống như đem tất cả ánh sáng đều hấp thu vào nơi tâm tối, Long Phạm ôm thân ảnh đỏ rực vào lòng, trong đầu lại vang lên hai chữ kia.

Hần làm sao có thể buông tay? Hơi thoáng nhú mi, đáy mắt đen kịt hiện lên hào quang màu thanh lam, bầu trời âm u lập tức có một vầng sáng chói chang xẹt qua như tia chớp, ôm chặt Lăng Lạc Viêm, sắc mặt trầm lạnh của Long Phạm như tử tịch, bên trong trạng thái yên lặng đến cực hạn lộ ra hơi thở làm cho người ta sợ hãi, dần dần khuếch tán ra xung quanh.

Sa mạc vẫn là sa mạc như ban đầu, chưa bao giờ thay đổi nhiệt độ, chưa bao giờ tối tăm mờ mịt, cảnh tượng ngàn năm như một đến tận bây giờ rốt cục đã biến đổi đến mức không còn người nào nhận ra. Từ xa xa, cơn lốc cuộn cuộn thổi tung cát bụi bay thẳng lên trời, bầu không trung bị sọc thủy bao phủ trở nên âm đậm, khó có thể phân biệt đâu là thiên đâu là địa, không biết từ nơi nào mà đến, âm u lạnh lẽo như thủy triều dâng lên, trong không khí tràn ngập cát bụi sỏi đá.

Các trưởng lão lui về phía sau, nhóm diêu sư trở nên kinh hãi, Ý Toàn vương dẫn theo tộc nhân hoảng sợ tránh né, cảnh tượng trước mắt giống như thiên kiếp sắp sửa ập xuống, bất luận kẻ nào ở nơi đây đều sẽ theo bản năng sinh tồn mà hoảng loạn bỏ chạy.

Ba mươi mấy người vẫn ở trung tâm nguy hiểm nhất, đối mặt với Long Phạm nhưng căn bản không hề lo lắng cho tánh mạng của chính mình, bọn hần ngẩng đầu nhìn trời lộ ra vẻ mặt vui sướng, đáy lòng của mọi người nổi dậy một cảm giác kỳ dị, nhớ đến lúc trước Long Phạm hỏi cái gì thì cảm giác quái dị này càng thêm mãnh liệt.

Những kẻ quái nhân này không phải Linh Tê tộc thì lại là ai? Là ai mà có được lực lượng đáng sợ như vậy, ngay cả tông chủ cũng không thể ngăn cản, dùng ngôn ngữ nắm trong tay vạn vật thế gian, bọn hần đến tột cùng là ai?

Ba mươi mấy người với thần sắc tươi cười, cùng nhau ngẩng đầu nhìn bầu trời, bỗng nhiên quỳ xuống bái lạy, “Đây mới là thần nhân lực, đây mới là màu sắc của thiên địa, Ngân Diệu vương a, hãy cho chúng ta nhìn thấy Đồ Lân lực đi!”

Ba mươi mấy người đồng thời cùng mở miệng, ngữ thanh bên trong bão cát lộ ra sự sùng kính vô thượng. Tiếng cười ha hả cuồng loạn bên trong cát bụi mù mịt khiến người ta cảm thấy kinh hãi run rẩy. Tận mắt chứng kiến một màn trước mắt, không người nào còn có thể kiềm chế nỗi sợ hãi trong lòng.

Nham Kiêu rống to, “Các người điên rồi, các người muốn tìm cái chết, các người có biết lực lượng của tể ti có thể đem các người cùng nhau hủy diệt hay không. Hủy thiên diệt địa, chẳng lẽ các người không ở thế gian, các người muốn chết cũng phải kéo theo người khác, còn dám gây bất lợi với tông chủ?!” Phần nộ cùng kinh hãi làm cho Nham Kiêu mất đi lý trí, bỗng nhiên nhảy vọt lên.

Lâm Sở muốn ngăn cản nhưng đã không kịp, bên trong hỗn loạn cùng tiếng cười điên cuồng, Nham Kiêu bổ nhào vào ngay trước mặt những người đó, ngay tại thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, Dạ Dực lắc mình kéo hắn ra ngoài, “Ngu xuẩn! Bọn hắn không phải thường nhân!”

Sắc mặt lạnh lùng hiện lên vẻ thận trọng và lo âu, thân là Dẫn Hồn tộc, hắn rất cục hiểu được vì sao tể ti vẫn chưa động thủ.

“Hồn phách đồng hóa, ba mươi mấy người như một, không phải là Linh Tê tộc cũng không phải thường nhân.” Lời nói thâm thúy như từ nơi chân trời xa xôi truyền đến, đôi mắt đen kịt sắc bén, ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt của bạch y bào tể ti khó có thể phân rõ, “Thế nhân xưng các người là thần.”

Thần? Những người này lại là thần nhân? Không có từ gì có thể dùng để hình dung tâm tình của tất cả mọi người đang ở nơi đây, trong khoảnh khắc như bị mất đi thần trí, ngay cả chính mình đang trừng lớn mắt cũng không biết, địch nhân của bọn hắn cư nhiên lại chính là ba mươi mấy vị thần nhân?

Tiếng cười của ba mươi mấy người vẫn không hề có dấu hiệu lắng dịu, nhíu mày nhìn Long Phạm, “Thế nhân xưng chúng ta là thần, chẳng lẽ Ngân Diệu vương cũng tin chúng ta là thần? Cái gọi là thần nhân, ngoại trừ Hách Vũ và Đồ Lân thì tất cả còn lại đều chỉ là người mà thôi, chúng ta thị phụng thần nhân, nếu cần một cái xưng hô, đối với các người mà nói, ắt hẳn là thần phó.”

Thần phó so với thần nhân thì có gì khác biệt? Nham Kiêu đầm đìa mồ hôi lạnh, cuống quýt lui về phía sau. Cho dù lực lượng có cường thịnh, là linh giả thì làm sao có thể kháng cự với thần nhân? Hắn không phải là tông chủ, lại càng không phải là tể ti.

Đem tất cả hy vọng ủy thác vào thân ảnh thuần bạch ở trước mặt, tất cả mọi người chăm chú nhìn Long Phạm, không ai đi suy nghĩ có phải cùng thần phó đối lập là khôn ngoan hay không, bọn hắn chỉ biết nếu có người nào có thể thắng được những vị thần phó ở trước mắt thì người đó chính là tể ti Long Phạm.

Không biết có phải bởi vì bị vạch trần thân phận cho nên những người đó không còn che giấu vẻ ngạo mạn, cái loại kiêu căng ngạo mạn này không phải cố ý, mà là lâu dài đứng trên đầu thế nhân, năm tháng trôi qua dần dần tích lũy tư thái nhìn xuống sinh linh, bất giác tự cảm thấy mình ưu việt xuất chúng.

“Linh Tê tộc phụ lòng ủy thác, phân chia thành hai tộc, chúng ta trợ giúp bọn hắn, đáng tiếc không thể lưu lại cả hai cỗ lực lượng của Viêm chủ và Ngân Diệu vương cùng một lúc, một trong hai phải bị hủy đi.” Nói như vậy nhưng người nói chuyện không hề cảm thấy đáng tiếc, một trong ba mươi lăm người lại tiếp tục, “Những người đó rất yếu ớt, sống chỉ được khoảng hai trăm năm, chúng ta thêm vào linh lực khiến bọn hắn sống cho đến ngày hôm nay, đáng tiếc chính là lực lượng này.”

Ỗ Toàn vương rất cục hiểu được vì sao tộc nhân của mình không thể kháng cự với Linh Tê tộc bên kia, những người đó cho đến bây giờ vẫn chưa từng thật sự tử vong! Mà Dạ Dực cuối cùng cũng biết vì sao hồn phách của bọn họ lại khó nuốt đến như vậy.

Hồn phách trải qua mấy ngàn năm, tiêu tán rồi hội tụ, sau đó sẽ sống lại, chấp vạ linh phách bị vỡ nát có thể khiến bọn họ tiếp tục tồn tại nhưng không thể tăng cường lực lượng của chính mình.

Hồn phách như thế đã được trọng tụ vô số lần, Dạ Dực nghĩ đến việc hắn đã hấp thu những thứ này thì liền muốn nôn. Không biết đã chết đi bao nhiêu lần, lại chấp vạ thêm vào linh lực như thế.

“Ngân Diệu vương kế thừa Đồ Lân lực, người nên thuận theo ý của Đồ Lân, vạn vật sinh linh đều đang chờ đợi thể gian được tái thiết.” Ba mươi lăm người cùng nhau cất lên lời kỳ vọng mong đợi, cũng như uy hiếp dọa dẫm.

Cát bụi chợt dừng lại trong trận cuồng phong đang gào thét, tựa như thời gian bị đóng băng, bạch y bào ôm lấy thân ảnh đỏ thắm ở trong lòng. Dưới bầu trời u ám tối tăm, màu trắng thuần khiết như sương như tuyết, màu đỏ rực rỡ chói mắt như máu tươi, mái tóc yên lặng bất động trong khoảnh khắc đang đình trệ lại tung bay đầy trời.

“Các người dùng hấn để uy hiếp, dùng hấn để làm lợi thế. Các người quả thật lớn mật.” Ngữ thanh không còn bình thản trầm tĩnh, nghe không ra là oán hay là hận. Mái tóc đen huyền tung bay trong gió càng trở nên tối tăm u ám.

Rõ ràng ngay tại trước mắt nhưng đột nhiên lại khiến kẻ khác nảy sinh ảo giác. Tế ti đứng ngay tại nơi đó, nhưng dường như không ở trên thế gian này mà là đứng ở một không gian khác.

Nhìn người nằm trong lòng, nhân thần đen kịt hiện lên dị sắc cuồng loạn, nghĩ đến lúc trước Lăng Lạc Viêm nói ra hai chữ kia thì vòng tay của Long Phạm đang ôm Lăng Lạc Viêm lại khẽ run lên, rồi tiếp tục ôm chặt, chặt đến mức muốn đem người trước mặt nhập vào trong lòng để Lăng Lạc Viêm không còn cơ hội nói ra những lời như vậy nữa.

Vong tình, quên đi hết thấy tình cảm của thế gian, nhưng Lạc Viêm làm sao có thể quên mất tình cảm giữa bọn hấn? Hấn biết kháng cự ngôn linh thuật cũng không phải dễ dàng, huống chi là ba mươi mấy người cùng sử dụng ngôn linh, Lạc Viêm muốn ngăn cản cũng phải trải qua một hồi giãy dụa. Nhưng cho dù chỉ trong nháy mắt, chỉ là khoảnh khắc thì hấn cũng không thể chịu được.

Hấn không thể chịu được lời nói như vậy cất lên từ miệng của Lạc Viêm, không thể chịu được trong đôi mắt này xuất hiện biểu tình xa lạ, hấn chỉ có thể làm cho Lạc Viêm ngủ say.

Lạc Viêm, chờ người tỉnh lại thì có thể nhìn thấy những người đó phải trả giá đắt, ta không thể trách người vong tình, nhưng ta có thể làm cho những người đã khiến người vong tình biết rằng bọn hấn đến tột cùng đã làm sai chuyện gì.

Dường như chỉ trong khoảnh khắc, hồng sam đỏ ửng in sâu vào đáy mắt, trong nhân thần của Long Phạm lan tràn màu đỏ tươi, đó là màu của huyết sắc, thanh thoát tao nhã, ung dung lãnh đạm lập tức hóa thành tàn nhẫn ác liệt. Ánh mắt ôn nhu nhìn chăm chú Lăng Lạc Viêm, đến khi ngẩng đầu thì chỉ còn sát ý cuồng bạo.

“Các người muốn ta dùng sức thủy để diệt thế thì ta sẽ cho các người như nguyện, đây là Đồ Lân lực mà các người mong muốn——”

Một tiếng nổ rền vang cùng với lời nói mờ ảo, ngữ thanh nhẹ nhàng như nước chảy xuôi, nhưng sức thủy có thể đem tất cả đều nhấn chìm tiêu diệt. Mọi người hoảng hốt lui ra phía sau né tránh, đã từng trải qua tai họa tương tự vì vậy các trưởng lão không biết còn nơi nào để bọn hấn có thể tránh đi tai họa lần này, nhìn thấy cái hang động lúc trước, vội vàng kêu gọi mọi người chạy đến.

Chờ bọn hấn tiến vào hang động, dưới chân đã không thể đứng thẳng, cát đất ở bên ngoài vùi lấp cửa động, không người nào nhìn thấy cảnh tượng ở bên ngoài, bọn hấn cũng nên cảm thấy may mắn khi không nhìn thấy, chỉ vì giờ khắc này, trong thiên địa ngoại trừ cát bụi thì không còn bất cứ thứ gì khác, ánh trắng sáng tỏ đã sớm tan biến vô tung vô ảnh, linh quang của sức thủy thay thế sắc trời, lúc này xem ra thượng thiên muốn ập xuống, mặt đất không ngừng chấn động.

Ba mươi lăm người kề cận cái chết, tai ương diệt thế sắp giáng xuống, bọn hấn cư nhiên lại lộ ra ý cười, nhìn thấy sức thủy như nhìn thấy thần nhân Đồ Lân. Bọn hấn đã chờ đợi rất lâu, rốt cục đợi được đến ngày hôm nay.

Quỳ xuống bái lạy, hai tay giơ lên cao giống như tín đồ thành tín nhất, nghênh đón thiên kiếp đại họa.

Tùy tâm mà phát ra lực lượng đã sớm vượt khỏi tầm kiểm soát của Long Phạm, nhưng hấn cũng không muốn tiếp tục tự điều khiển lực lượng của chính mình, hấn chỉ chăm chú nhìn Lăng Lạc Viêm ở trong lòng.

Đôi mắt nhắm lại, không còn nhìn thấy vẻ mặt hờ hững, đôi môi khép kín cũng không còn nói ra những từ ngữ khiến hấn đau lòng. Ba mươi mấy người đã sai lầm rồi, nhưng cũng đã chọn rất đúng, nhược điểm duy nhất của hấn chính là Lạc Viêm.

Từ khi hấn hăm sâu vào tình ý đối với Lạc Viêm thì hấn không còn là tế ti Long Phạm vô địch trong mắt thế nhân, lại càng không phải là Ngân Diệu vương như thần linh trong mắt tộc nhân. Hấn có thể đối mặt với bất luận điều gì, nhưng độc nhất không dám đối mặt chính là Lạc Viêm lãng quên hấn.

Không biết có phải là vì không gian bị xé rách hay là lòng đất bị rạn nứt hay không, mặt đất không ngừng sụp lún, màu xanh lam trên không trung như muốn ập xuống, không biết nước từ nơi đâu mà đến, pha lẫn với cát bụi tạo thành sóng biển cuộn cuộn tán đi tứ phía

Cuồng phong như bão tố, cát bụi tung bay đầy trời, trong ba mươi mấy người đang sắp hàng ngay ngắn có người bị thổi lên vỡ thành từng mảnh, dấu vết chưa kịp tiêu tan, chỉ trong nháy mắt, những hạt cát hiện lên ánh xanh bắt đầu hấp thu màu đỏ tươi của huyết tinh.

Huyết sa càng làm điểm xuyên màu thanh lam lạnh liệt, gào thét điên cuồng, thiên địa đã sớm không thể phân biệt, duy nhất chỉ có thân ảnh đứng thẳng giữa tâm trận vẫn lặng yên bất động, cúi đầu khẽ hôn, giống như hết thủy ngoại thân đều vô can với hắn, thờ ơ đối với tai họa đang dần dần khuếch trương xung quanh mình. Giờ khắc này, ngoại trừ Lăng Lạc Viêm thì trên mặt của tể ti Long Phạm hiển lộ một biểu tình bất mãn sứt ruột mà chưa từng có người nào gặp qua. (Huyết sa=cát nhuộm máu)

Đến khi nào thì người mới tỉnh lại? Mới có thể đánh tan ngôn linh thuật? Tự hồi tỉnh chính mình? Lạc Viêm, người có biết hai chữ kia đã quá đủ để làm cho ta vì người mà diệt đi hết thủy thể gian, không cần bọn hắn uy hiếp, không cần bọn hắn bức bách, chỉ cần hai chữ kia, chỉ cần một ánh mắt xa lạ cũng đủ khiến ta thất khống. Người muốn nhìn ta vì người mà mất đi bình tĩnh, lúc này vì sao lại không nhìn?

Người xem, thiên địa sẽ vì người mà tiêu tán.

Trong cơn địa chấn, bỗng nhiên bùng nổ một trận âm vang, kết giới bị vỡ vụn.

203. Quyển 4: Chương 203: Ca Dao Diệt Thế

Không gian bị xé rách, kết giới vỡ vụn, hào quang đột ngột bùng sáng đến mức lóa mắt khiến mọi người không thể nhìn thẳng vào nơi héo lánh của Sa thành. Trên sa mạc hoang vu bỗng nhiên hiện lên một cảnh tượng khác. Thiên địa bên trong kết giới tĩnh mịch không biết đã tồn tại bao nhiêu lâu, sau khi kết giới vỡ nát, rốt cục có thể xuất hiện trên trần gian.

Ở trong kết giới, vàng trắng bạc dường như vĩnh viễn chưa bao giờ thay đổi, lúc này đã biến mất vô tung vô ảnh. Ánh dương quang vẫn còn chưa kịp chiếu rọi thì tai họa bên trong kết giới đã từng bước lan tràn ra bên ngoài.

Cát bụi sụp lở trong lòng đất, thủy sắc dâng trào mãnh liệt phía chân trời, trên bầu không trung lan tràn màu thiên thanh là cát bụi tung bay mù mịt, từ kết giới kéo dài đến Sa thành, lại dần dần khuếch tán ra bên ngoài.

Bên trong Sa thành đã sớm không còn người cư ngụ, mặc dù tai họa giáng xuống thành không nhà trống, nhưng có thể khiến bất luận kẻ nào cũng phải thối lui trong sợ hãi, chỉ trong chốc lát, hào quang bùng sáng đột nhiên khuếch đại.

Nếu có người đứng ở phía trên thì có thể nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ hãi đang phát sinh trong Sa thành, bị sóng thần mãnh liệt xô đẩy, pha lẫn với đất cát sắc bén như dao, hướng đến chỗ nào thì chỗ đó chỉ còn hoang tàn đổ nát. Chỉ trong nháy mắt công phu, tất cả những nơi bị tràn qua đều trở nên trống rỗng tử tịch.

Những cơn sóng thần cũng không phải là nước bình thường, đó là sức thủy lực mà Đồ Lân lưu lại, là lực lượng có thể tiêu hủy hết thủy, vốn là vì diệt thế mà tồn tại, hiện giờ quả thật trở thành dụng cụ để diệt thế.

Tai họa hình thành, hạo kiếp khó thoát. Trên mặt đất, linh lực quay cuồng tán ra tứ phía, thiên địa nghịch chuyển khiến lòng đất cũng không còn an toàn, mọi người bị cuốn vào bên trong bão cát, bị cuồng phong cuộn cuộn kéo lên rồi rơi vào Sa thành, nơi mà bọn hắn đã bỏ đi nhiều ngày, lúc này chỉ trong nháy mắt đã quay trở về, nhưng lần trở về thế này lại khiến kẻ khác không cảm thấy vui sướng, mà ngược lại chính là vô cùng hoảng sợ và kinh hãi

Bọn hắn sẽ như thế nào, thế gian sẽ ra sao, tai họa nơi này sẽ tiếp diễn đến đâu?

Cho dù có lo lắng thì bất quá chỉ là trong khoảnh khắc, sinh tử ở trước mắt, ai còn có thể phân tâm đi chiếu cố những việc khác. Bị cuồng phong cuốn bay, dưới bầu trời bị bão cát che khuất vàng thái dương, bọn hắn cố gắng bắt lấy hết thấy những gì có thể, giờ khắc này trong người mang linh lực cũng vô ích, cỗ lực lượng đáng sợ cơ hồ không phải là năng lực của con người. Tiếng nổ long trời lở đất, thiên địa chấn động không ngừng rung chuyển, như thủy triều dâng lên nơi đại dương. Một khắc trước ánh nắng vẫn còn ảm đạm u ám giống như để tránh né trận hạo kiếp lần này, nhưng có lẽ ngay cả trốn cũng trốn không thoát. Mặt đất sụp lở tạo ra vô số vết nứt cùng những vực sâu không đáy, trận hạo kiếp này sẽ còn tiếp tục lan tràn ra bên ngoài.

“Tề ti——”

“Tông chủ.....”

Tiếng hét huyên náo trong không gian đang rung chuyển long trời lở đất, đất cát tràn ngập khắp tứ phía, các trưởng lão và đệ tử dùng hết toàn lực để ngăn cản tai họa khó có thể tránh né, không biết từ khi nào mà chiến trường trên mặt đất đã bay lên giữa không trung. Trong bão cát đầy trời chỉ có một nơi lặng yên bất động, tĩnh đến mức quý bí mà lại áp bách nhiếp nhân.

Vòng tay ôm lấy hồng y nam nhân, hai mắt khẽ khép lại, giống như thần linh vô tình đắm mị nhìn xuống thế gian, tựa hồ hết thấy xung quanh đều không quan hệ đến hắn. Dưới chân của hắn, ba mươi mấy người chỉ còn lại chưa đến mười người, tận lực cầm cự duy trì với hạo kiếp đang diễn ra, nhưng vẻ mặt lại hết sức vui mừng hoan hỷ.

“Ngàn vạn năm chờ đợi, thần nhân a, chúng thần rốt cục không phụ lòng ủy thác khiến cho thế gian thanh tịnh lại như xưa——” Như ngâm xướng, từng câu từng chữ thốt ra từ miệng của chín người. Kỳ dị chính là đồng bọn chết đi càng nhiều thì khả năng chống lại cỗ lực lượng kia của những người này càng mạnh. Hiện giờ đứng trước mặt Long Phạm, bọn hắn gần giống như Long Phạm, không hề bị linh lực của sóc thủy ảnh hưởng.

Sau khi đồng hóa hồn phách thành cùng một người, có kẻ chết đi thì lực lượng của người đó sẽ quay trở về trên thân thể của những người còn lại. Hiểu được điểm này nhưng Long Phạm không tiếp tục nhắm vào bọn hắn, sóc thủy lực đã tung ra, còn lại chính là thời gian.

Giống như thiên địa thế sự không còn quan hệ đến hắn, bạch y bào trong cuồng phong tạo nên hình ảnh mờ ảo siêu trần thoát tục. Nếu lúc này Lăng Lạc Viêm mở mắt thì sẽ nhìn thấy bên trong đôi mắt lạnh nhạt chỉ còn một màu đen sẫm lộ ra thần sắc điên cuồng ác liệt.

Lạc Viêm, vì sao vẫn chưa tỉnh lại?

Thời gian trôi qua, Long Phạm bắt đầu không thể khống chế được sự nóng nóng trong lòng mình. Duy nhất chỉ có tiêu trừ ngôn linh thuật thì người ngủ say mới có thể thức tỉnh, mà nếu không tỉnh lại thì cũng có nghĩa Lạc Viêm vẫn xem hắn là người xa lạ, hắn và những người khác đều không có gì khác biệt, hắn không phải là tề ti của riêng một mình Lạc Viêm, đôi mắt mị hoặc thế nhân sẽ không chỉ nhìn một mình hắn....

Hắn làm sao có thể cho phép, hắn căn bản không muốn nghĩ đến khả năng này.

Nếu trên đời tất cả đều bị hủy đi, chỉ còn hai người bọn hắn thì trong mắt của Lạc Viêm sẽ chỉ còn một mình hắn.....

“Người không tỉnh lại thì thế gian sẽ bị hủy diệt, người luôn luôn không chịu thua, không bằng lúc này chúng ta thách đấu một lần có được hay không? Là ta hủy đi hết thấy thế gian hay là Lạc Viêm đánh tan cỗ lực lượng kia nhanh hơn.”

Vuốt ve khuôn mặt của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm mỉm cười, cùng với nụ cười ôn nhu dịu dàng là sóc thủy càng cuồng bạo ác liệt không ngừng lan tràn khắp tứ phía.

Dưới nhật nguyệt khó có thể phân biệt sắc trời, hồng sam vẫn chói mắt rực rỡ như trước, người ngủ say đương nhiên không trả lời.

Long Phạm thở dài, trong tiếng thở dài thì tai họa cũng dần dần càng trở nên kịch liệt. Nhưng cỗ lực lượng đáng sợ ở trong Sa thành bỗng nhiên tạm dừng, các trưởng lão và đệ tử phân tán ở khắp nơi có thể hít

thở được một chút, nhưng không người nào cảm thấy cao hứng vì bọn hắn rất rõ ràng, bắt quá lúc này chỉ là điềm báo ột trận hạo kiếp càng đáng sợ hơn sắp sửa giáng xuống.

Nhưng ngay lúc này, Tiền trưởng lão bỗng nhiên nhớ đến một chuyện, “Hách Vũ tự Đồ Lâm, tam vật hợp một, cứu thế khả thành! Chúng ta được cứu rồi! Được cứu rồi!” hét lớn một tiếng, hắn ném Tụ linh chi mà từ đầu đến giờ vẫn giữ chặt lên không trung.

Tam vật hợp một, cứu thế khả thành. Lúc này chẳng phải đây là hạo kiếp diệt thế hay sao. Có Tụ linh chi, có lẽ vẫn còn hy vọng!

Ngay khi Tiền trưởng lão chuẩn bị vận lực ném mạnh Tụ linh chi là lúc đôi mắt mị hoặc hết thấy thiên hạ chậm rãi mở ra.

Không người nào phát hiện, bọn hắn chỉ nhìn thấy một vật giống như san hô bị ném về phía xa xa, điều bọn hắn e sợ là chín vị thần phó kia sẽ chặn đường, diệt đi tất cả hy vọng của mọi người

Cũng may, Tụ linh chi vẫn bình yên rơi xuống trước mặt bạch y bào tể ti, dường như cảm ứng được cổ lực lượng của hai người, Tụ linh chi nhẹ nhàng dựng lên, phiêu diêu giữa không trung.

Linh quang của Tụ linh chi rơi vào bên trong màu thanh lam của sóc thủy, hỏa sắc đỏ rực cũng dần dần sáng lên.

“Người lại tiếp tục làm càn, chẳng lẽ không có bản tông chủ thì người không biết nên làm cái gì, chỉ có thể tiêu khiển bằng cách diệt thế?”

Giọng điệu trêu chọc chế nhạo, xem tai họa trước mắt như một trò đùa, trên đời ngoại trừ một người thì còn có ai có thể nói ra những lời này? Long Phạm căn bản không hề chú ý việc ngoài thân, hắn thủy chung chỉ nhìn chăm chú người trong lòng ngực, nhìn thấy đôi mắt kia nâng lên, nghe thấy lời nói này, nhân thần của hắn đột nhiên trở nên nhu hòa, lóe lên màu thanh lam của sóc thủy, chỉ trong khoảnh khắc, đôi mắt tối như bóng đêm hiện lên ý cười.

“Ta biết Lạc Viêm nhất định sẽ không chịu thua.” Đứng bên trong cuồng phong bão cát, sự nôn nóng của tể ti Long Phạm một khắc trước dường như chưa từng xuất hiện, cũng sớm quên mất linh lực bị thất khống lan tràn ra xung quanh đã bắt đầu trở nên kịch liệt.

Chỉ cần người trong lòng vô sự thì những chuyện khác lại có quan hệ gì.

“Biết mà còn nôn nóng như vậy?” Dưới mái tóc bạch kim, ánh mắt đang nâng lên tràn ngập ý cười tà khí.

Khóe miệng khẽ nhếch hàm chứa một chút ngả ngớn, gương mặt đảo qua linh lực bị thất khống trong không khí cùng hỗn loạn đang phát sinh ở dưới chân, Lăng Lạc Viêm nâng tay kéo Long Phạm đến trước mặt, “Không cần diệt thế, trong mắt của ta cũng chỉ có một mình ngươi. Về phần thắng thua, đương nhiên là bản tông chủ thắng.”

Nói xong câu này, hắn hôn lên bờ môi của Long Phạm, hoàn toàn không thèm để ý đến những việc đang xảy ra. Hắn biết chính mình đã nói ra hai chữ kia.

Buông tay.

Hắn muốn Long Phạm buông tay, nhưng cho dù Long Phạm thật sự nguyện ý buông tay thì hắn làm sao có thể cho phép? “Cuộc đời này cũng không được phép buông tay, đây là mệnh lệnh.”

Hai bờ môi kề sát, trong miệng nói ra lời đó, bất giác hiển lộ thần sắc vừa tà mị vừa gợi tình. Long Phạm buông Lăng Lạc Viêm ra, đôi tay vòng quanh thắt lưng của hắn vẫn chưa thả lỏng. Ôm lấy hông y nam nhân trước mặt, nhớ đến ngày ấy, Lạc Viêm cũng ra lệnh cho hắn như vậy, muốn hắn không được mỉm cười với người khác.

“Chẳng lẽ Lạc Viêm nghĩ rằng sẽ có một ngày ta muốn buông tay? Thiên địa có thể bị hủy diệt, duy nhất việc này tuyệt đối không thể trở thành sự thật. Chỉ có bắt đầu, không có chấm dứt. Lạc Viêm có nhớ rõ lời nói lúc trước của ta hay không?” Thân nhiên mỉm cười, bên trong thâm tình dần dần lộ ra vẻ xảo quyết, “Hiện giờ ngươi muốn ta phải buông tay. Người nói xem, nên tự phạt như thế nào?” (lại nữa)

Trong đáy mắt vẫn còn u ám lóe lên linh lực màu thanh lam, nhãn thần như ma mỵ xuất hiện trên khuôn mặt vô cùng cao quý thánh khiết của tể ti lại trở nên phi thường hấp dẫn, mà sự xảo quyệt cùng vui sướng trong đó vẫn chưa có người nào từng gặp qua. Đó là tình ý chỉ vì một mình Lăng Lạc Viêm mà hiển lộ.

Chỉ cần quan tâm đến việc của nhau, những chuyện khác không cần để ý, bọn hắn cho đến bây giờ không có đúng sai cũng không có thắng thua, Lăng Lạc Viêm cười một cách tà khí, thờ ơ nhún vai, “Sợ cái gì, lúc sau quay về muốn thể nào thì tùy người.”

Bên đây thoải mái trêu đùa, mây đen che kín bầu trời, trong khi ở dưới chân bọn hắn, đám người đang nhìn lên lại thủy chung bất an. Thấy Lăng Lạc Viêm vô sự, cũng như lời nói và hành động của Long Phạm đều khôi phục lại bình thường thì mọi người mới thả lỏng tâm tư một chút, nhưng vẫn không thể dễ dàng thả phào nhẹ nhõm.

Nhìn thấy linh quang đang dần dần lắng dịu, lực lượng của sóc thủy cũng được thu hồi, nhưng kỳ dị chính là những tên quái nhân không hề nôn nóng, mà lại lộ ra biểu tình vừa hài lòng vừa yên tâm.

Những người này hài lòng chẳng phải chứng tỏ bọn hắn sẽ gặp nguy hiểm càng lớn? Ngay khi đang lo lắng, Tụ linh chi trên không trung bỗng nhiên tỏa ra hào quang sáng rực, Lăng Lạc Viêm và Long Phạm biến đổi sắc mặt, ý cười hạ xuống, cả hai đều phát giác có điểm không đúng.

“Thương sinh phù hộ ta, đây là thiên ý, thiên ý a, ha ha ha ha ha...” Chín người giống như một người, ý cười sung sướng giống như giờ khắc này thiên địa đã bị diệt tuyệt, thậm chí không hề để ý đến Lăng Lạc Viêm đã khôi phục thần trí, bất giác có một chút hối hận, tiếng cười càng lúc càng điên cuồng, dần dần vang vọng khắp thiên địa tĩnh mịch.

Chín người ngồi xung quanh, dường như đang ngâm tụng một thứ gì đó, trong không khí tràn ngập cát bụi, ngữ thanh hưng phấn khàn khàn càng thêm vạn phần quý bí, “Ngàn vạn lần năm luân hồi, nhãn thần ma quỷ khó phân, thế đạo hỗn độn, hạo kiếp buông xuống, nhật nguyệt bị liệt hỏa hừng hực thiêu đốt, viêm hỏa cắn nuốt thân thể, tra tấn linh hồn đau đớn, người đạp hỏa mà về, mang thiên địa trọng sinh...”

Bọn hắn đang vịnh xướng câu ca dao cứu thế.

Trong sa mạc mênh mông vô tận, câu ca dao dần dần phiêu tán, tiếng ngâm xướng quý dị giống như từ trên thượng thiên truyền xuống, lại rơi vào vực sâu thăm thẳm, “.....trọng sinh về ban sơ, thiên kiếp bắt đầu, họa loạn hoành hành, si mị hàng sinh hậu thế, ma vật trùng trùng điệp điệp, thượng cổ cự nhân trở về, duy Hách Vũ tộ Đồ Lân, tam vật hợp một, cứu thế khả thành”

“Các người nghĩ rằng Tụ linh chi có thể ngăn cản thiên kiếp giáng thế? Các người có biết nữa câu ca dao này vốn là do chúng ta lưu lại hay không?” Lời nói vừa dứt, bầu không khí quý bí càng thêm dày đặc, bọn hắn cùng nhau cười lớn rồi nhìn về phía chân trời, “Duy Hách Vũ tộ Đồ Lân, tam vật hợp một, cứu thế khả thành—Các người có biết cứu thế nghĩa là gì hay không?”

Trong tiếng cười điên cuồng, Tụ linh chi tản mát ra ánh sáng chói mắt, giống như muốn đem hết thủy lực lượng đều hấp thu. Thanh lam của sóc thủy, đỏ rực của viêm hỏa, tinh hoa thiên nguyệt của Linh Tê, linh quang của các trưởng lão và diệu sư, tất cả lực lượng còn lưu lại trong thiên địa toàn bộ đều bị hấp thu, tựa hồ đang hút lấy chất dinh dưỡng, Tụ linh chi bắt đầu có biến hóa.

Dưới linh quang lấp lánh, mọi người tỉnh ngộ, sắc mặt tái nhợt, hai chân mềm nhũn đến mức muốn té ngã trên mặt đất. Cứu thế nghĩa là gì? Đó là trừ đi ác niệm trên thế gian, trừ đi hết thủy tội ác của nhân loại. “Cứu thế” không phải cứu vớt thể nhân, mà theo lời của những vị thần phò là làm cho thế gian hết thủy trở về ban sơ.

Nửa câu ca dao lại chính là cái bẫy đã thiết lập từ mấy ngàn năm trước, cơ mật mà tổ tiên Xích Diêm tộc lưu lại cho hậu nhân, tất cả đều đã sớm được an bài ổn thỏa?!

Theo như lời này, câu ca dao cũng là do bọn hắn bố trí? Si mị hàng sinh, họa loạn hoành hành, chú ngôn của thượng cổ thần nhân Thứ Tinh Di, những gì đã trải qua trước kia bỗng nhiên lần lượt hiện lên trong đầu, nhớ lại Thứ Tinh Di điên cuồng, lúc này xem ra đám người này cũng là tương tự!

Cái gọi là ca dao cứu thế, nguyên lai chỉ là vì diệt thế mà tồn tại?!

204. Quyển 4: Chương 204: Thịnh Thế Hạo Kiếp

Nói như vậy, sở dĩ Linh Thư bị bắt đi, ngay cả việc dùng ngôn linh thuật để làm cho nhóm diệu sư tự sát, tất cả đều là đám người này cố ý, mục đích chính là để dẫn bọn hắn tiến vào kết giới, mà Tụ linh chi của Linh Tê tộc sở dĩ lưu tồn lâu như vậy mà vẫn không bị người khác cướp đoạt là bởi vì bọn họ căn bản không tính toán chiếm đoạt

Bọn họ chờ chính là sóc thủy và viêm hỏa lực cùng Tụ linh chi, tam vật hợp một.

“Muốn chết!” Lăng Lạc Viêm tỉnh ngộ, hung hăng hừ lạnh, hẳn đương nhiên biết si mị vương hóa thân thành Long Phạm là vì nguyên nhân gì, còn có Yêu tộc và vô số ma vật đã sớm bị diệt tuyệt lại xuất hiện. Thường nhân không có năng lực nhẫn nại, nhưng những người này lại có bản lĩnh như thế.

Sóc thủy và viêm hỏa đã sẵn sàng, lực lượng của Tụ linh chi đến tận bây giờ mới được mở ra. Tất cả lực lượng vô tận ở trên đời hay bất luận một luồng linh lực nào đang di động trong không khí đều bị hấp thu hết thảy. Cảnh lá bắt đầu vươn dài, hình dạng san hô dần dần triển khai. Nghĩa của Tụ linh chi chính là cảnh lá tụ hợp linh lực.

Mỗi một lực lượng sẽ được phóng đại đến vô hạn.

Vầng hào quang bảy màu lóa mắt chiếu rọi thiên địa, trong dị cảnh phi thường diễm lệ, tất cả lực lượng của tự nhiên đều tỉnh giấc, không cần người điều khiển nhưng vẫn có thể làm trỗi dậy cơn thịnh nộ của thiên địa. Đất cát chấn động tán loạn, cuồng phong kịch liệt gào thét, tầng mây tích tụ chông chát, sấm sét không ngừng oanh tạc, trong lòng đất hở ra những lớp nham thạch hút lấy toàn bộ nhà cửa, sóng thần hướng đến Sa thành, mặc dù không phải sóc thủy nhưng thường nhân tầm thường làm sao có thể chống lại lực lượng của thiên địa ngũ hành?

Ngốc lăng nhìn cảnh tượng giống như ác mộng ở trước mắt, đầu óc mọi người dường như trống rỗng, ngay cả suy nghĩ phải trốn thoát cũng đều quên khuấy, nhưng vào lúc này thì chỉ nghe thấy một tiếng quát lớn, “Còn thất thần làm cái gì? Không mau chạy đi!”

“Tông chủ?!” Bọn hắn đi rồi thì chẳng lẽ phải lưu lại tông chủ và tế ti?

“Bản tông chủ từ trước cho đến nay chưa từng không chiến mà lui, muốn làm cho người trong thiên hạ phải chết? Ta càng muốn bọn hắn sống!” Ngạo nghễ đứng thẳng, khoan tay cười lạnh, hồng ảnh như mây phía nơi chân trời, ý cười lạnh lùng như lưỡi đao sắc bén, một câu cuồng liệt dâng trào như viêm hỏa. Mọi người ngược nhìn, không khỏi nín thở, trong lòng liên tục phập phồng.

“Đi đi tản dân chúng trong các thành trấn gần đây——” Chỉ ra phía xa, thân ảnh hồng y đứng bên cạnh bạch y bảo thân nhiên lãnh đạm, tế ti Long Phạm nhìn chăm chú Tụ linh chi ở trước mắt đang không ngừng sinh trưởng, vẻ mặt thận trọng vẫn trầm tĩnh bình yên như lúc trước.

Cho dù lúc này đang gặp nguy hiểm nhưng chỉ cần hai người sống vai mà đứng, thì không cần bất cứ lý do cũng có thể làm cho người ta tin tưởng cũng như phục tùng vô điều kiện. Nhìn lên trên cao, một nửa số người quỳ bái rồi sau đó đứng lên xoay người rời đi không một chút do dự, bọn hắn nhất định sẽ hoàn thành mệnh lệnh của tông chủ và tế ti.

Còn một số người vẫn ở nguyên tại chỗ, nhìn thấy lực lượng càng lúc càng rối loạn, sắc mặt trầm trọng nhưng lại lăm lăm không hề sợ hãi, “Ta ở đây cùng tiến cùng lui với tông chủ và tế ti.”

Linh Tê tộc ở phía sau nhìn chăm chú cảnh tượng ở trước mặt, bọn hắn cũng tỏ vẻ muốn ở lại cùng các trưởng lão và diệu sư.

“Vậy các ngươi cứ vận dụng linh lực để chống lại thiên địa lực, nhưng bản tông không cam đoan các ngươi có thể sống sót.” Bất luận lực lượng nào hiển lộ trong không khí đều sẽ bị Tụ linh chi hấp thu trở thành lực tự nhiên, có thể hủy diệt hết thảy thế gian. Nhưng muốn chống lại lực lượng của tự nhiên thì vẫn phải dùng linh lực để kháng cự.

Ngăn cản lực lượng của Tụ linh chi, đồng thời lực lượng của mình còn có thể bị hấp thu. Một khi hao hết linh lực, dưới tình hình này thì kết cục có lẽ là thập tử nhất sinh.

“Chúng ta hiểu rõ.” Lâm Sở dẫn đầu, nhìn chăm chú tai họa càng thêm kịch liệt ở trước mắt, hần trả lời không một chút do dự.

Tiếng vang long trời lở đất càng lúc càng đến gần, Tụ linh chi hấp thu linh khí trong thiên địa càng thêm lớn mạnh, tựa như bộ dáng của Hoan Hỷ thụ, sóng thần như dây leo lan tràn, mỗi một lần mặt đất chấn động thì ở phía dưới sẽ nứt ra vô số nham thạch.

Mỗi một vết nứt như vực sâu không đáy, sau những tiếng sấm vang dội không dứt là vô số tia sét đánh xuống. Lốc xoáy uốn quanh, sấm rung chớp giạt, đất đá sạt lở, lòng đất chấn động giống như có cự thú chiếm cứ, thiên địa nghịch chuyển càng lúc càng kịch liệt, tử vong sắp đến gần.

“Thế nào?” Lăng Lạc Viêm nhìn chăm chú mọi người kết trận ở dưới chân, bắt đầu vận lên từng luồng linh quang để ngăn cản tai họa của cổ lực lượng hội tụ thiên địa này, hần quay đầu hướng sang Long Phạm rồi hơi thoáng nhíu mi.

Đáp lại hần chính là một nụ cười nhạt nhẽo, đôi mắt thần nhiên bắt đầu lộ ra sát ý, nhảy lên không một chút do dự. Chỉ thấy hai thân ảnh một đỏ một trắng trên không trung hạ xuống như ráng mây phiêu diêu, phương hướng không phải Tụ linh chi mà là chín người xếp hàng theo một quy luật kỳ dị.

Viêm hỏa thiêu đốt đầy trời, như tinh hỏa rơi xuống, ngọn lửa lướt qua nơi nào thì nơi đó bị tiêu hủy không còn một vết tích, “Dám xuống tay đối với tộc nhân của ta, cho dù là thần nhân thì ta cũng sát không nương tay, huống chi các người chỉ là thần phó”

Chín vị thần phó ngẩng đầu nhìn trời, nghe như thế cũng không khỏi cảm thấy rung mình. Bọn hần không dám quên, nam nhân mặc hồng sam với một thân hỏa mị cũng chính là người kế thừa thần nhân, viêm hỏa của Hách Vũ...

“Viêm chủ cứu thế thật sự là vì an nguy của thế nhân?” Chín người dùng lực để ngăn cản, nhưng viêm hỏa vốn là do Hách Vũ lưu lại, bọn hần chỉ là thần phó thì làm sao có thể kháng cự được thần nhân lực, một câu vừa đáp thì lại có hai người mất mạng.

Lần này viêm hỏa cuốn quanh thân thể, ngay cả hồn phách cũng bị đốt cháy, thậm chí không chỉ hồn phách mà ngay cả linh lực cũng bị thiêu hủy, ngay cả một chút tro bụi cũng gần như không còn.

Mấy người còn lại rốt cục biến sắc, ngay lúc này thì lại nghe được lời nói truyền đến ở cách đó không xa, “Ta cứu thế là vì thế nhân hay là vì chính mình thì có quan hệ gì đến các người? Ta sẵn lòng, ta cao hứng cũng không thể được? Hay nói cho chính xác là....các người sợ ta cứu thế?”

Viêm hỏa trên những đầu ngón tay nở ra như độc hoa yêu dã, diễm lệ mị hoặc lòng người nhưng đồng thời cũng làm cho tất cả những thứ gì chạm vào nó đều tiêu tán khỏi thế gian. Giờ khắc này hồng y nam nhân đang đùa nghịch viêm hỏa mỉm cười nhướng mi, nếu có người nào ở bên cạnh thì sẽ nhận ra cái loại ý cười này cực kỳ giống tề ti của hần, vừa nhẹ nhàng vừa khiến kẻ khác vô cùng bất an, chứng tỏ hần đã phát hiện ra được điều gì đó.

Đáng tiếc không có người nhận rồi để quan sát cuộc chiến, tất cả mọi người đều cẩn thận tự khống chế linh lực của chính mình, không để Tụ linh chi hấp thu quá nhiều, đồng thời vẫn muốn ra sức chống cự. Chỉ là như thế mà lực lượng của Tụ linh chi cũng quá đủ để làm cho người ta sợ hãi.

Trong tiếng rền vang, phía chân trời tựa hồ đã muốn sụp xuống, ngẩng đầu nhìn lên nhật nguyệt ở trên cao, tầng mây chồng chồng chất chất, nhan sắc như máu tươi dày đặc, vàng thái dương hùng hực tản ra nhiệt độ nóng rực, bên cạnh là lãnh nguyệt chiếu xuống ngân quang lạnh lẽo đến mức buốt giá.

Lòng đất sụp lún, vô số vực sâu giống như địa đạo trải rộng khắp nơi, hơi sơ suất một chút sẽ ngã xuống những cái hố không đáy, ai cũng không biết nếu rơi xuống thì còn có cơ hội sống sót hay không, nhưng chẳng ai lại muốn nghĩ đến vấn đề này. Sấm sét giáng xuống trên đỉnh đầu, cuồng phong kéo đến như lưỡi đao sắc bén, còn có những cơn sóng không biết từ nơi nào nổi lên có thể cuốn trôi tất cả mọi người, chỉ như vậy cũng đủ làm bọn hần hao hết tâm lực.

Lâm Sở phân tâm một chút, nghe thấy giữa không trung truyền đến ngữ thanh thì trong lòng cảm thấy yên ổn. Tông chủ vô sự, còn có tề ti ở bên cạnh, hần hủy đi vết máu trên mặt mà mới vừa rồi bị cát bụi rạch đứt, hần cùng Hoài Nhiễm ở cách đó không xa cùng nhau liếc mắt nhìn lên giữa không trung.

Ở giữa không trung, tế ti Long Phạm không hề động thủ, nhưng linh lực màu thanh lam giống như đại dương vô tận đang trải rộng khắp xung quanh, chỉ cần ngón tay bên trong bạch y mê khê nâng thì không người nào nghi ngờ về việc đám thần phó có thể thoát được sức thủy lực hay không, bởi vì đáp án hiển nhiên quá rõ ràng.

Chết càng chậm trong tay tế ti thì càng thê thảm. Thủ pháp nhanh gọn dứt khoát là một loại ban ơn, nhưng những người này tuyệt đối sẽ không được hưởng nửa điểm khoan hồng.

Lúc này đám người thần phó hiển nhiên cũng biết nguy hiểm đang rình rập, biết rõ sự lợi hại trong đó nên không dám manh động, ánh mắt thủy chung nhìn Tụ linh chi giống như đang chờ đợi điều gì đó, bọn hắc không hề có phản ứng với lời nói của Lăng Lạc Viêm.

Nhưng theo như thái độ lảng tránh của bọn họ thì Long Phạm có thể xác định tông chủ của hắc không đoán sai, nửa phần của câu ca dao quả thật là do thần nhân lưu lại, trong đó có ám chỉ, “Không biết các người không thể nhìn thấy thế gian bị hủy diệt thì có cảm thấy tiếc nuối hay không. Cũng may, các người còn cơ hội để nhìn thấy bản thân mình bị giết chết.”

Dưới bạch y mê, đầu ngón tay hơi thoáng nâng lên, lam quang từ giữa không trung xẹt qua như mặt biển nổi lên những cơn sóng dữ dội, theo đầu ngón tay hạ xuống thì càng lúc càng khuấy động, động tác nhẹ nhàng của ngón tay lại có thể điều khiển sức thủy mãnh liệt khảm cự với Tụ linh chi. Khi sức thủy hướng đến đám người thần phó thì Tụ linh chi đột nhiên sáng rực, trong khi linh quang của sức thủy lại trở nên tối sẫm.

Đám người thần phó liền thừa dịp tiến hành lập trận, một trận thế cổ quái nhảy lên giữa không trung, mấy người hợp lực cùng ngăn cản thanh quang của sức thủy đang dừng mãnh kéo đến.

Lăng Lạc Viêm và Long Phạm nhìn thấy sức thủy tối sẫm thì cũng không cảm thấy kỳ quái, bọn hắc đều biết chỉ cần sử dụng linh lực, cho dù chỉ lộ ra một chút thì sẽ bị Tụ linh chi hấp thụ. Đây cũng là nguyên nhân tại sao trước khi hủy đi Tụ linh chi thì bọn hắc phải tiêu diệt đám người thần phó này, bởi vì bọn họ tuyệt đối sẽ không trở mặt đứng nhìn hai người động thủ.

Lúc trước viêm hỏa đã bị Tụ linh chi hấp thụ lực lượng, nhưng cũng đủ diệt đi mấy gã thần phó. Đến khi Long Phạm sử dụng sức thủy thì tất nhiên cũng đã có tính toán.

Chỉ nhìn thấy thủy quang tối sẫm lại rồi sau đó bắt đầu lượn quanh đám người ở trên bầu trời. Sức thủy lực bị Tụ linh chi hấp thụ một phần nhưng đồng thời cũng lợi dụng nước tự nhiên ở giữa không trung.

Sức thủy hỗn loạn trong không khí, không ngừng cuộn cuộn tập kích, lam quang đánh sâu vào xoáy nước tạo thành vũ khí sắc bén có thể phá vỡ hết thảy, phàm là bất cứ thứ gì chạm đến sẽ bị cuốn nhập vào bên trong, còn lại không phải là hài cốt mà ngay cả tro tàn cũng không dư thừa vết máu, huyết vũ rơi xuống làm cho cảnh tượng hạo kiếp còn hơn một cơn ác mộng, không khí lan tràn hơi thở huyết sát.

Huyết vũ đổ tơi ào ào rơi xuống trong cơn cuồng phong, lần này lại chết thêm hai người, giống như muốn làm cho bọn họ chính mắt nhìn thấy bản thân mình bị hủy diệt, Lăng Lạc Viêm và Long Phạm đều không nóng lòng động thủ. Viêm hỏa như dây leo, sức thủy như sóng đảo, vây quanh đám người còn sót lại ở cách đó không xa. (sóng đảo = sóng lớn)

Chỉ cần hơi có một chút manh động thì bọn hắc sẽ bị viêm hỏa cắn nuốt. Nếu bất động thì có lẽ sẽ không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng viêm hỏa thiêu đốt cùng sức thủy cuộn cuộn lại ở ngay trước mặt bọn hắc, như một bức họa trong cõi mộng diễm lệ đầy rực rỡ, mê hoặc người ta muốn chạm vào, nhưng không ai biết, chỉ cần hơi thoáng nâng tay thì sẽ hóa thành huyết vũ, hoặc là biến mất khỏi thế gian, không còn lưu lại nửa điểm dấu vết.

“Không, hãy để cho chúng ta nhìn thấy! Để cho chúng ta nhìn thấy hạo kiếp của thế gian! Thần nhân a, tôi tổ của người đang tận lực vì tâm nguyện của người, nhân gian phải bị hủy diệt, hãy để cho chúng ta được nhìn thấy đến tận cùng! Có chết cũng không oán!”

Không thể manh động, mỉm cười nhưng lại có vẻ thê lương, bọn hắc rống lên một tiếng như mang theo vô hạn điên cuồng. Bọn hắc biết trận pháp của chính mình căn bản không thể so sánh với hai người ở trước

mắt, biết bản thân sắp sửa bị tiêu diệt, ngẩng đầu nhìn trời, lại nhìn xuống mặt đất, thần tình kích động cùng chờ đợi.

Không biết có phải là do huyết sắc hay những tầng mây như máu vốn phải hạ xuống những cơn mưa hồng hay không, mà rặng mây ở nơi chân trời bắt đầu trút mưa. Trong trận hạo kiếp, nước mưa màu máu dừng bên trong lỗ xoáy và sấm sét, ngũ thanh hỗn loạn cùng tiếng cười điên cuồng không ngừng vang lên. Mặc dù cảnh tượng này là một cơn ác mộng quái đản nhất, nhưng cũng tuyệt đối không nên xuất hiện.

Sấm rung chớp giật, huyết vũ hỗn tạp trút xuống, những vết nứt trên mặt đất càng lúc càng lớn, khe hở của vực sâu như dị thú mở ra chiếc miệng khổng lồ cắn nuốt huyết thủy, tất cả tai họa đều phát sinh xung quanh Tụ linh chi.

Các trưởng lão diệu sư và người của Linh Tê tộc còn lưu lại đã sớm không thể kháng cự, chỉ có xung quanh Tụ linh chi mới có một chút an toàn. Càng là chỗ nguy hiểm thì càng an toàn, những lời đó lại được chứng thực ngay trong lúc này.

Chỉ là khi đến gần Tụ linh chi thì linh lực sẽ bị hấp thu càng nhiều. Không bị sấm sét đánh trúng, không bị cuồng phong cuốn lấy, sẽ không rơi xuống vực sâu, nhưng lại có khả năng bị Tụ linh chi hấp thu linh lực mạnh hơn, dẫn đến lực tẩn mà chết.

Tình huống hiển nhiên đang rất nguy cấp.

Lăng Lạc Viêm ngẩng đầu nhìn thấy huyết vũ từ trên trời rơi xuống, lúc này Long Phạm đã dùng sức thủy lập ra một vòng tròn kết giới để cách ly hai người bọn hắn với huyết thủy. Thông qua linh quang của sức thủy, Lăng Lạc Viêm nhìn thấy máu tươi trút xuống ở bên ngoài, hắn nhếch lên khóe miệng nhưng không mang theo ý cười, “Phiền toái nơi này đã lan rộng đến các địa phương gần đây. Có lẽ là những người ở thành trấn lân cận chưa kịp thoát thân, hay là ma vật bị cuốn vào bầu trời, sau đó chết đi hóa thành huyết thủy.”

Đối với hương vị máu tươi, hắn luôn luôn rất miễn cảm.

Phát hiện Tụ linh chi đã lan rộng đến mức như vậy, Lăng Lạc Viêm và Long Phạm không tiếp tục tính toán hỏi ra manh mối từ đám người thần phó điên cuồng, nhưng ngay khi bọn hắn muốn động thủ thì từ xa xa lại có một thân ảnh hướng đến nơi này.

Cùng một lúc, mấy người kia càng cất lên tiếng cười đắc ý hả hê, giống như chờ đợi đã lâu, kẻ khác nhất thời nhớ đến vẻ mặt bọn họ hiển lộ lúc trước, tựa hồ có cái gì then chốt đang hướng đến nơi này.

Ai lại xuất hiện ở đây vào lúc này, ai lại tự mình dẫn thân vào cơn ác mộng như vậy? Xa xa truyền đến những tiếng kêu thê thảm, ngoại trừ Sa thành, xung quanh cũng đã dính phải đại nạn, thậm chí hạo kiếp vẫn không ngừng lan rộng. Thời khắc này còn có người tính toán đến đây làm gì?

Bóng người tiếp cận, từng bước từng bước một, đứng bên trong huyết vũ, bên ngoài bao phủ một tầng linh quang đen sẫm, tránh được những vực sâu bị nứt ra ở dưới chân, hiện lên giữa cuồng phong bão cát, giống như không nhìn thấy lôi điện đang chớp nhoáng trên đỉnh đầu, không nghe thấy tiếng sấm rền vang bên tai, như mị ảnh thấp thoáng ẩn hiện, giống như chính là nguyên nhân then chốt dẫn đến tai họa.

Huyết vũ rơi xuống người hắn, khuôn mặt góc cạnh sắc sảo, dưới hàng lông mày rậm là một đôi mắt như chim ưng quỳ quyết lạnh lùng. Huyết thủy chảy xuôi xuống mái tóc đỏ sẫm, rơi đến khóe miệng đang lộ ra nụ cười hung tàn đầy bí hiểm.

“Lăng Lạc Viêm, hôm nay ta sẽ làm cho ngươi hoàn toàn nhớ kỹ ta”

Phong Trần Tuyết, người đến đứng là Phong Trần Tuyết sau khi tự mình trốn thoát vẫn chưa từng xuất hiện.

205. Quyển 4: Chương 205: Quang Ảnh

Nhìn thấy người đến là Phong Trần Tuyết, Lăng Lạc Viêm cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng không ngoài ý muốn. Hắn biết Phong Trần Tuyết ở trong kết giới, đương nhiên cũng đoán được Phong Trần Tuyết cùng

quân địch đã sớm có quan hệ, bằng không sẽ không ngăn cản khi bọn hắn muốn tiến vào kết giới, nhưng làm cho hắn kinh ngạc chính là đến tận lúc này Phong Trần Tuyệt mới xuất hiện.

Tựa như phải trải qua một hồi cân nhắc kỹ lưỡng mới làm ra quyết định, Phong Trần Tuyệt đang hướng đến nơi này với bộ dáng tựa như lần đầu tiên hắn đã nhìn thấy, hơi thở hung tàn cuồng bạo đầy người, Phong Trần Tuyệt bước đi trong huyết vũ, thân ảnh quỷ mị giống như u hồn, hỗn tạp mùi tanh trong gió cùng huyết sắc, vừa dứt lời, thân ảnh đã ở ngay trước mặt bọn hắn.

Không biết từ khi nào thì Phong Trần Tuyệt cũng có tường thiên thuật, không thể nghi ngờ gì nữa, lực lượng của hắn nhất định có liên quan đến đám thần phó này.

Lăng Lạc Viêm biết rõ thiếu nữ Lăng của Yêu tộc chính là chết trong tay của Phong Trần Tuyệt, lúc này hắn cũng không muốn đi suy đoán đám thần phó này còn có bao nhiêu cách cổ quái để tăng cường linh lực cho người ta.

“Lời thề chân thành như vậy là muốn làm cho ta nhớ kỹ người? Phong Trần Tuyệt, người đang làm điều dư thừa, từ trước cho đến nay ta chưa bao giờ quên người.” Dưới màu lam quang lấp lánh, hồng y nam nhân nhếch môi, Phong Trần Tuyệt dừng cước bộ một chút, trong khi bạch y bào tế ti ở bên cạnh lại néo thật mạnh ở thắt lưng của hắn một cái, Lăng Lạc Viêm lúc này mới nhướng mi, lộ ra ý cười lạnh như băng, “Ta làm sao có thể quên địch nhân của ta.”

Mấy tên thần phó còn sót lại sớm bị sóc thủy và viêm hỏa bao vây. Mặc dù có Tụ linh chi hấp thu linh lực trong thiên địa, nhưng với lực lượng của Lăng Lạc Viêm và Long Phạm thì nhất thời hai người vẫn chưa bị ảnh hưởng quá lớn. Lúc này Phong Trần Tuyệt bước đến rồi bình tĩnh đứng lại. Hạo kiếp ở dưới chân càng lúc càng nghiêm trọng, ở giữa không trung phủ kín cát bụi, sấm sét liên tiếp giáng xuống bầu trời, tựa hồ có một cỗ lực lượng vô hình quỷ bí đang điều khiển tất cả.

Lăng Lạc Viêm vừa dứt lời thì Phong Trần Tuyệt hừ lạnh một tiếng, hắn cũng không phản bác hai chữ địch nhân kia. Đôi mắt như chim ưng dừng trên thân hồng sam, rồi lại lướt nhìn bên cạnh hồng y nam nhân, hiển nhiên chính là bạch y bào tế ti, “Không người có thể kháng cự tế ti Long Phạm, không người có thể chống lại Viêm chủ Xích Diêm tộc, hôm nay rốt cục là lúc các người không thể tránh được.”

“Không thể tránh được? Bất quá chỉ là một gốc cây Tụ linh chi, chờ bản tông chủ giải quyết sạch sẽ các người thì chúng ta lại nhìn xem người nào mới chính là kẻ không thể tránh được!” Hồng y nâng lên một màu đỏ đậm điểm lệ, viêm hỏa bùng cháy bên trong linh quang của sóc thủy, không nhiều lời cùng Phong Trần Tuyệt, hắn biết càng kéo dài thì tình thế đối với bọn hắn càng bất lợi.

Viêm hỏa uốn lượn, cỗ viêm hỏa lại bị Tụ linh chi hấp thụ một phần, kết giới mà Long Phạm thiết lập ở bên ngoài để cách ly huyết vũ vẫn thủy chung không ngừng lấp lánh.

Nếu không phải hắn có được linh lực ngàn năm, nếu không phải hắn là tế ti Long Phạm thì e rằng không người nào còn có thể ở thời điểm như vậy dùng cách này, không tiếc hao phí linh lực, vì vị tông chủ của mình mà thiết lập kết giới chỉ để cách ly huyết vũ có thể rơi xuống trên người của Lăng Lạc Viêm.

Viêm hỏa bị hấp thu lực lượng nhưng vẫn giữ nguyên khí thế rạo rực như trước, mặc dù chỉ là một đốm lửa nhỏ cũng có thể đem hết thấy những gì chạm vào trở thành cát bụi tiêu tán khỏi thế gian. Phong Trần Tuyệt nhìn thấy viêm hỏa như lưu tinh bay thẳng vào mặt mình, nhưng hắn cũng không dùng lực để kháng lại mà chỉ tránh né.

Thấy Phong Trần Tuyệt như thế nhưng Lăng Lạc Viêm không hề nương tay, hắn đương nhiên sẽ không tin Phong Trần Tuyệt đến đây chỉ để xem náo nhiệt. Nhìn thấy biểu tình của đám thần phó, thì hắn biết rõ việc Phong Trần Tuyệt đến vào lúc này đã sớm nằm trong dự tính của bọn họ, thậm chí đã sớm được an bài ổn thỏa.

“Mau! Mau làm theo những gì chúng ta đã nói!” Một trong những tên thần phó từ sớm không thể nhúc nhích, chỉ có thể bị vây hãm ở giữa không trung, không để ý đến sinh tử của bản thân mình, mà vẫn ở một bên kêu gào âm ỉ, nhắc nhở Phong Trần Tuyệt về chuyện mà bọn hắn đã thương thuyết lúc trước.

Nghe tiếng hắn quát tháo, mọi người đều biết có điểm cổ quái.

Viêm hỏa đỏ đậm lan tràn đến nơi chân trời, làm cho cơn ác mộng quỷ bí ở trước mắt càng thêm diễm lệ. Phong Trần Tuyết tránh đi viêm hỏa như dây leo quấn quanh ở phía sau, thì trước mắt lại đón nhận một luồng linh quang màu thanh lam, đó là sức thủy lực!

Long Phạm tiếp tục bảo trì linh lực phía trên kết giới, không cần phải làm bất cứ động tác gì, thủy sắc màu thanh lam dập dềnh từ trong kết giới phóng ra bên ngoài, giữa không trung hiện lên linh quang như một gợn sóng cuộn cuộn khuếch tán ra tứ phía.

Vô luận như thế nào thì đó là lực lượng không thể tránh né, càng hướng chỉ có viêm hỏa nổ rục giữa không trung như độc hoa yêu dã, trước mắt bất luận là màu thanh lam hay màu đỏ sậm thì cũng không phải người bình thường có thể ngăn cản.

Cho dù lực lượng của Phong Trần Tuyết được tăng cường thì làm sao có thể cùng một lúc ứng phó với viêm hỏa và sức thủy?! Trên đời có ai dám đồng thời ngăn cản một kích của Long Phạm và Lăng Lạc Viêm? Tông chủ của Kiền Kỳ tộc trước kia cho dù có thủ đoạn tàn nhẫn và bản tính cao ngạo nhưng cũng không phải là hạng người ngu xuẩn.

Mái tóc đỏ sậm tung bay trong huyết vũ, thân ảnh hắc y dính máu đường như không thể đón nhận linh lực vờn quanh mình, không thể địch lại, thậm chí ngay cả đường lui cũng không có cơ hội, thế nhưng hắn lại hướng đến một phương mà không người nào có thể nghĩ đến.

Tụ linh chi!

Nhánh cây vươn dài, Tụ linh chi sum suê rậm rạp giống như một gốc cây đại thụ, mỗi một cành lá lại triển khai hấp thu linh lực phiêu diêu trong không khí, hấp thu viêm hỏa và sức thủy tuy có một chút trở ngại, nhưng đối với nó viêm hỏa và sức thủy mới chính là lực lượng hữu ích nhất.

Linh quang mờ lung tản ra như ảo mộng diễm lệ, trong trận hạo kiếp hỗn loạn đã trở thành một cơn ác mộng đem hết thấy Sa thành thậm chí cả những thành trấn ở xung quanh đều hủy diệt. Thiên kiếp đang dần dần lan rộng, làm nổi dậy sấm sét, lôi điện, huyết vũ và bão cát. Bên trong cảnh tượng hoang tàn đổ nát là Tụ linh chi đang che lấp tất cả linh quang, cành lá không ngừng đong đưa lay động, vô cùng xinh đẹp và quý dị.

Phong Trần Tuyết dường như biết rõ muốn tránh cũng không thể tránh, hắn nhảy lên hướng đến Tụ linh chi.

Các trưởng lão và diệu sư đang đứng dưới gốc cây Tụ linh chi để tránh né hạo kiếp, lúc này đã gần như vô lực duy trì, nếu không phải nhờ Lăng Lạc Viêm và Long Phạm dùng lực lượng để ngăn cản Tụ linh chi hấp thu hết thấy linh lực thì bọn hắn đã sớm kiệt sức mà chết, lúc này thấy Phong Trần Tuyết nhảy đến, tất cả đều sẵn sàng bày trận nghênh địch.

Không nghĩ đến thân ảnh kia không hạ xuống mà lại dừng trên đỉnh Tụ linh chi, thân ảnh đứng trên cây mặc dù tránh được viêm hỏa và sức thủy trực tiếp đánh vào người nhưng vẫn bị uy lực của hai cổ lực lượng này tác động. Vận lên huyền quang màu đen sẫm, ngăn cản hai cổ lực lượng đang tiến đến với một khí thế cuồng bạo, Phong Trần Tuyết hét lớn một tiếng, vào lúc này, dị tượng đột nhiên hiện lên.

Linh quang bảy màu trên Tụ linh chi đột ngột tối sầm lại. Dưới tàng cây, mọi người nhìn thấy tình hình như vậy thì bỗng nhiên kinh hãi, Lăng Lạc Viêm và Long Phạm nhìn thấy nhưng thần sắc không hề thoải mái, theo biểu tình trên mặt của mấy tên thân phó thì bọn hắn có thể đoán được điểm mấu chốt ở bên trong.

“Các người muốn hắn làm chuyện gì? Tụ linh chi còn có điều gì bí ẩn?” Cùng với lời nói tràn đầy cảnh cáo và sát ý là viêm hỏa bất thành linh tản ra, trong nháy mắt hóa thành vô số đốm lửa lấp lánh, ánh lửa rất nhỏ, so với kim châm còn nhỏ hơn, giăng đầy khắp không trung tạo nên cảnh tượng diễm lệ rục rịch khiến kẻ khác mê muội, nhưng một tên trong đám thân phó lại không có điểm phúc được nhìn thấy cảnh tượng này nhiều lần.

Vẫn chưa kịp trả lời, những đốm lửa nhỏ thoáng chớp phóng ra nơi khóe mắt, viêm hỏa có thể hủy diệt hết thấy mọi thứ trên thế gian, hướng chỉ chỉ là nhân thân của con người? Tiếng hét thê thảm vang lên, trên mặt người nọ lộ ra một lỗ hổng khiến người ta sợ hãi, những đốm lửa thiêu đốt một con mắt, lưu lại một

con với đầy tơ máu cùng kinh hoàng. Đến lúc này, cho dù là người điên cuồng cũng không thể tiếp tục cười ra tiếng.

Không đợi trả lời mà lại dùng đến thủ đoạn như thế, đe dọa trước rồi mới hỏi sau, cách thức như vậy dĩ nhiên là cảnh cáo, hồng y nam nhân ở trước mặt cho dù muốn bọn hắn chết cũng sẽ dùng phương thức thâm nhất để làm cho bọn họ cảm thụ được vạn phần thống khổ, rồi sau đó mới được phép chết.

Hốc mắt bị viêm hỏa cắn nuốt, chỉ để lại một lỗ hồng, giống như chưa bao giờ có con mắt ở nơi đó, trống rỗng đến mức có thể nhìn thấy những thứ ở phía sau tròng mắt. Chỉ còn một con mắt nhìn Phong Trần Tuyết ở trên Tụ linh chi, người nọ miễn cưỡng cử động khóe miệng, “Viêm chủ, đã muộn rồi.”

Tiếng cười trầm thấp vang lên từ miệng của đám người thần phó, có vẻ phi thường quý bí, khuôn mặt giống nhau như đúc lộ ra cùng một biểu tình, bên trong mang theo sự sợ hãi run rẩy, “Hách Vũ lực là hỏa, tức sẽ có quang và ảnh, mặc dù mắt đi viêm hỏa, nhưng quang ảnh vẫn có liên hệ như trước, Tụ linh chi đã có quang, há có thể khuyết ảnh?”

Nói xong câu này, giống như bọn họ đều không thể tưởng tượng lúc sau sẽ dẫn đến kiếp nạn và cảnh tượng tận thế như thế nào, trong lúc chờ đợi lại không khỏi cảm thấy vừa hưng phấn vừa sợ hãi.

“Hắn chính là ảnh lực.” Hiện giờ Long Phạm có một chút hối hận, hắn vốn nên sớm nghĩ đến điểm này, nhưng Phong Trần Tuyết có liên hệ đến viêm hỏa, cũng có liên hệ đến Lạc Viêm khiến hắn thủy chung không muốn suy nghĩ nhiều. Phong Trần Tuyết ở trong mắt hắn là kẻ đáng chết, không nên tồn tại trên thế gian, không nên lấy viêm hỏa để dính líu đến Lạc Viêm.

Hồng y nam nhân hiển nhiên chưa bao giờ để ý đến việc này, hắn thờ ơ khoát tay, “Mặc kệ hắn là quang hay là ảnh, không thể làm cho hắn khơi dậy lực lượng của Tụ linh chi, giết bọn hắn, đi——”

Không thể từ miệng của đám thần phó để hỏi ra manh mối, chỉ có giết bọn họ thì mới có thể chuyên tâm ứng phó Tụ linh chi cùng Phong Trần Tuyết.

Long Phạm đang muốn động thủ thì Tụ linh chi lại bỗng nhiên hiện lên dị tượng, linh quang bảy màu đang tối sầm thì bất thành linh sáng ngời, giống như mở ra màn sương mù ở bên ngoài Tụ linh chi, hình ảnh diễm lệ dưới bóng râm giống như một cảnh tượng trong giấc mộng đang trở thành sự thật, những nhánh cây không ngừng sinh trưởng thêm cành lá.

Cùng lúc đó, Lăng Lạc Viêm và Long Phạm đồng thời cảm giác được linh lực đang bị hấp thu, thối lui như nước thủy triều, hướng đến Tụ linh chi cùng cành lá sum suê. Lực lượng của bọn hắn bị hút lấy càng nhiều thì cành lá của Tụ linh chi càng thêm tươi tốt, khiến cho thiên tai họa kiếp càng thêm kịch liệt.

Lúc này Sa thành đã hoàn toàn thay đổi, căn bản không còn nhận ra bộ dáng của một thành trấn, thậm chí chu vi mấy trăm dặm đều không nhìn thấy dấu vết của sinh linh tồn tại, nếu cứ tiếp tục như vậy, tất cả lực lượng của thế gian sẽ bị Tụ linh chi hấp thụ thành dưỡng chất của nó, hết thảy sẽ bị tiêu diệt.

Lại nhìn xuống dưới Tụ linh chi, các trưởng lão diệu sư và Linh Tê tộc, mắt thấy bọn hắn sắp kiệt lực mà chết, ngay cả vẻ mặt của mấy tên thần phó cũng uể oải, hiển nhiên lực lượng của bọn hắn cũng là một trong những dưỡng chất của Tụ linh chi.

“Thu hồi kết giới.” Lăng Lạc Viêm nhíu mi nói. Hấp thu ám lực làm cho uy lực của Tụ linh chi càng thêm hung bạo, ngay cả hắn cũng cảm thấy chật vật, những người khác thì càng không cần phải nói, Long Phạm cho dù có ngàn năm linh lực nhưng có thể ngăn cản được bao lâu.

Biết Lăng Lạc Viêm không muốn làm cho hắn bị hao phí linh lực, Long Phạm lại lắc đầu, cũng không thu hồi kết giới, “Còn có thể duy trì.” Lạc Viêm không thích bị dính máu.

“Ta không sao, chỉ là vài giọt máu mà thôi, sẽ nhanh chóng kết thúc.” Kéo tay Long Phạm, ngăn cản hắn tiếp tục duy trì kết giới, Lăng Lạc Viêm nhìn thấy cây đại thụ ở dưới chân cách đó không xa đã trở nên sum suê rậm rạp, khóe miệng nhếch lên một cách lạnh lùng nghiêm nghị, “Không thể để cho Phong Trần Tuyết sống sót.”

Sốc thủy và viêm hỏa vây hãm mấy tên thần phó đã được thu hồi, lúc này cho dù hai người bọn hắn không động thủ thì lực lượng của những người đó cũng sẽ bị Tụ linh chi hấp thụ cho đến khi cạn kiệt rồi chết, Long

Phạm bị Lăng Lạc Viêm kéo xuống dưới, mục tiêu chính là Phong Trần Tuyết.

Ngay khi cùng nhau nhảy xuống, lực lượng của bọn hắn lại bị hấp thu không ít, Lăng Lạc Viêm cơ hồ khó có thể tin tưởng hắn sẽ bị hút lấy nhiều lực lượng như vậy, mức độ cũng giống như lần đầu tiên hắn gặp Ngải, bị thánh vật linh thạch hấp thu linh lực rồi làm cho Ngải thức tỉnh.

Nhưng khi đó hắn chỉ mới sử dụng linh lực không bao lâu, lúc này lại rất khác biệt, tựa hồ lực lượng càng mạnh thì bị hấp thu càng nhanh, nghĩ đến điểm này, hắn ngoảnh đầu thì chợt phát hiện sắc mặt của Long Phạm đã bắt đầu hơi tái, cũng không quá rõ ràng, người bên ngoài thậm chí khó có thể phát hiện.

Nhưng Lăng Lạc Viêm không phải người bên ngoài, vẫn chưa rơi xuống trên cây, hắn mạnh mẽ giữ chặt Long Phạm, “Người còn có thể duy trì được bao lâu?” Một câu ngắn gọn, ngay cả chất vấn cũng lược bớt, hắn căn bản không tin Long Phạm hoàn toàn vô sự.

Nghe ra sự lo lắng trong đó, Long Phạm thở dài rồi mỉm cười, biết rõ không thể che giấu, “Còn có thể duy trì trong chốc lát.”

Trong chốc lát là bao lâu, Lăng Lạc Viêm nhú chặt mi, nếu có người hỏi hắn thì hắn cũng sẽ trả lời có thể duy trì trong chốc lát, trong chốc lát có thể dài có thể ngắn, Long Phạm trả lời như vậy làm sao bảo hắn yên tâm.

“Các người muốn dây dưa đến khi nào, an nguy của thiên hạ, tánh mạng của tộc nhân, các người cũng không để ý hay sao?” Ngữ thanh lạnh lùng chế nhạo từ trên đỉnh Tụ linh chi truyền đến, người nói chuyện chính là Phong Trần Tuyết. Đứng trên Tụ linh chi, thân hình lơ lửng giữa không trung, đôi mắt âm u lạnh lẽo nhìn thẳng hai người đang dắt tay nhau bay xuống, ở dưới chân hắn có một cột sáng kết nối hắn với Tụ linh chi.

Tụ linh chi cũng đang hấp thu lực lượng của hắn, nhưng không biết là nhiều hay ít, cột sáng không có vẻ sáng ngời mà là một màu âm u, giống như có thể hút đi hết thấy ánh sáng ở xung quanh.

Nghe thấy lời nói của Phong Trần Tuyết, nhìn thấy tình cảnh như vậy, Lăng Lạc Viêm không vội phản bác, hắn từ từ nhếch môi lên, “Ta chỉ lo cho tể ti của ta, chỉ lo cho tộc nhân của ta, người trong thiên hạ phải xếp hàng sau đó. Hiện giờ bọn hắn đều ở bên người của ta, ta cần gì phải gấp. Đáp án như vậy, người có hài lòng hay không?”

206. Quyển 4: Chương 206: Quyết Chiến

“Tể ti của người, tộc nhân của người.....” Đôi mắt như chim ưng sắc bén đồng thời cũng lộ ra lệ khí quỷ dị. Giống như đang nhạo báng, Phong Trần Tuyết lặp lại lời nói của Lăng Lạc Viêm, linh quang không ngừng truyền xuống cột sáng, huyết vũ dần dần tanh bớt, hắn giũ đầu hất đi huyết thủy trên tóc, sợi tóc màu đỏ sậm mang theo huyết tinh, khóe môi nhếch lên nụ cười khẩy.

Nhìn thấy ý cười như vậy, ánh mắt của Lăng Lạc Viêm càng thêm lạnh lùng. Phong Trần Tuyết đến đây không có thiện ý, tình huống lúc này đối với bọn hắn thập phần bất lợi, linh lực của hắn và Long Phạm đều đã giảm bớt, nếu cứ tiếp tục như vậy thì đến lúc đó muốn liều mạng cùng Phong Trần Tuyết cũng không xong, đừng nói chỉ đến việc hủy đi Tụ linh chi.

Chỉ trong khoảnh khắc, ngoại trừ ở dưới Tụ linh chi, những nơi khác giống như địa ngục, bất luận kẻ nào ở trong trận hạo kiếp đều sẽ kinh hãi với lực lượng tự nhiên cực đại này, khi tất cả tai họa cùng nhau giáng xuống, lực lượng tự nhiên trở thành sức mạnh hủy diệt, có thể nhìn thấy chuyện này đáng sợ như thế nào! Hiện tại, tai họa càng thêm nguy kịch, thậm chí càng lúc càng lan rộng!

Thân ảnh của hai người cùng nhau hạ xuống, Long Phạm bình tĩnh dừng lại, nhìn chăm chú Phong Trần Tuyết, linh quang của sóc thủy hiện lên, ra tay không một chút do dự, mặc dù linh lực bị suy lui nhưng tể ti có được ngàn năm linh lực cũng không phải là người mà thường nhân có thể đối địch. Phong Trần Tuyết không dám sơ suất, lần này muốn tránh cũng không thể tránh, hắn chỉ có thể nâng chưởng nghênh đón.

Lam quang của thủy sắc cùng huyền quang u ám va chạm, nhưng cũng không phát ra âm thanh quá lớn, một tiếng sấm rền vang giáng xuống, bên trong ánh sáng của tia chớp có thể nhìn thấy huyền quang liên tục bị đẩy về phía sau, thanh quang lập tức đánh lên người Phong Trần Tuyết làm cho hắn phun ra một

ngệm máu tươi. Phong Trần Tuyết vẫn đứng yên tại chỗ, không lui nửa bước, cũng không tránh né, mặc kệ sóc thủy quần quanh người hắn.

Quý dị chính là sau khi sóc thủy lực đánh về phía Phong Trần Tuyết thì đột nhiên biến mất, Tụ linh chi lại đột ngột tỏa sáng, hào quang lóe lên, giống như cây đại thụ chọc trời hấp thu đủ nước khiến cành lá sum suê. Thấy tình hình như vậy, khuôn mặt lạnh lùng của Lăng Lạc Viêm thoáng chốc trở nên nổi giận, “Lợi dụng Tụ linh chi, quả thật đúng là thủ đoạn của người Phong Trần Tuyết!”

Mái tóc bạch kim dần dần hiện lên đỏ rực, hắn căn bản không hề để ý lực lượng bị Tụ linh chi hấp thu nhiều hay ít, viêm hỏa trong tay khuynh tấn toàn lực, chỉ thấy hỏa quang trong thiên địa cùng nhau toát ra, ngay cả ánh sáng của những tia chớp cũng bị nhiễm thành một màu đỏ rực. Sấm sét chớp tắt ở trước mắt chỉ còn nổi lên hồng quang, thiên địa đều bị ngập chìm trong màu sắc của viêm hỏa.

Nhìn thấy tình hình như vậy, Phong Trần Tuyết đương nhiên biết rõ sự lợi hại trong đó, ngay khi hắn muốn gỡ bài cũ thì một cỗ lực lượng không biết từ nơi nào đánh úp đến. Chính là sóc thủy mà hắn nghĩ rằng mình đã ngăn cản thành công?!

Lúc này cũng không chỉ làm cho hắn học máu đơn giản như vậy, trước mắt Phong Trần Tuyết trở nên tối sầm, chỉ cảm thấy lực lượng nhu hòa như gợn nước đang muốn xé rách ăn mòn hết thủy lực phủ ngũ tạng, giống như một cây kim châm đâm xuyên thấu vào da thịt của hắn rồi chờ đợi thời cơ, khi lực lượng được tích tụ càng lúc càng cường đại, lớn đến mức hắn nhận không được mà khiến móng tay đâm sâu vào trong da thịt ở lòng bàn tay, làm áu tươi không ngừng chảy xuống.

“Tề ti Long Phạm.” Cẩn rằng nói ra mấy chữ, Phong Trần Tuyết không ngờ đến lúc này lực lượng của Long Phạm vẫn còn có thể cường đại như thế, sóc thủy lực rõ ràng đã bị hấp thu, thế nhưng người nam nhân bên cạnh Lăng Lạc Viêm lại có thể tổn thương hắn đến mức này.

“Linh lực của ta chỉ bị suy lui, cũng không phải là không thể sử dụng. Quá khinh địch sẽ không có ưu đãi cho chính mình.” Giống như đang giải thích nghi hoặc, cũng mang theo một chút giễu cợt, lời nói từ trong miệng của Long Phạm như có thiện ý khuyên bảo cùng thương tiếc. Cho dù linh lực bị suy lui, tề ti Long Phạm cũng vẫn là tề ti Long Phạm như trước.

Lăng Lạc Viêm nhìn thấy tình cảnh như vậy thì thả lỏng tâm tư đang buộc chặt, nhưng đột nhiên nhú mi lại, nhận không được mà oán trách, “Người muốn lừa hắn hay là muốn dọa ta? Linh lực suy lui, có biết trong chốc lát của người làm cho ta...”

Lòng bàn tay bỗng nhiên bị nắm chặt, ngay tại phía sau, tề ti Long Phạm vẫn ung dung như vậy, vừa cười vừa nhìn hắn, “Chẳng qua là lợi dụng nhược điểm của kẻ địch. Ta không hề bịa đặt, chỉ có thể duy trì trong chốc lát, nhưng trong chốc lát có thể làm được rất nhiều việc.”

Quả thật trong chốc lát của Long Phạm cùng người khác bất đồng. Không biết đang nghĩ tới chuyện gì mà Lăng Lạc Viêm lại hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ bất mãn, nhưng rốt cục cũng yên tâm. Kể từ ngày hồi phục trí nhớ ngàn năm thì Long Phạm so với trước kia càng mạnh hơn, vượt ra ngoài dự tính của hắn. Biết Long Phạm cũng chỉ vì làm cho hắn an tâm nên hắn cũng không tiếp tục truy cứu.

Hai người nói với nhau vài câu, cũng không lo lắng Phong Trần Tuyết sẽ đánh lén, chỉ vì người bị sóc thủy tổn thương lại phải đối mặt với viêm hỏa thì căn bản không có khả năng tạo ra điều gì bất trắc, huống chi hiện tại Phong Trần Tuyết đang bị trọng thương.

Lúc này xem ra Phong Trần Tuyết vô cùng chật vật, hắn biết nếu bị viêm hỏa tập kích thì không người nào có thể sống sót trên đời, hắn chỉ có thể tránh né, nhưng thần sắc của hắn không hề lộ ra sợ hãi hoặc lo lắng, dưới ánh hoàng hôn, thân hình như mị ảnh nhảy vào bên trong các nhánh cây của Tụ linh chi.

Lăng Lạc Viêm và Long Phạm không đuổi theo, bọn hắn còn chuyện khác phải lo lắng, nhìn thấy Tụ linh chi đã sinh trưởng đến cực hạn, đang làm rung chuyển toàn bộ thiên địa, kiếp nạn long trời lở đất khó có thể cứu vãn. Hai người liếc mắt nhìn nhau, cùng đưa linh lực ở trong tay chưởng vào Tụ linh chi.

Tụ linh chi sum suê rậm rạp chớp động vài lần, hấp lấy hết thủy linh lực đang hướng về phía nó, nhưng Lăng Lạc Viêm và Long Phạm không hề dừng tay. Sóc thủy màu thanh lam như đại dương vô tận, viêm

hỏa hừng hực bốc cháy không ngừng thiêu đốt. Hai cỗ lực lượng đánh sâu vào Tụ linh chi, cùng một lúc hấp thu linh lực của hai vị thượng cổ thần nhân khiến Tụ linh chi không ngừng chớp động.

Một nửa lực lượng bị hấp thu, một nửa còn lại đang dừng ở phía trên Tụ linh chi. Cho dù nó là thánh vật, nhưng chung quy khó có thể ngăn cản sức thủy và viêm hỏa, cành lá sáng lên vài đốm lửa nhỏ, những chỗ bị sức thủy đánh đến cũng dần dần khô héo. Nhưng Tụ linh chi vẫn tiếp tục hấp thu linh lực ở ngoài thân. Nếu đây là một trận đấu thì bên nào kiên trì càng lâu bên đó sẽ chiến thắng.

Lăng Lạc Viêm và Long Phạm vận chuyển tất cả linh lực, hỏa sắc đầy trời, sóng xanh vô tận, từng đợt ập xuống Tụ linh chi. Nhưng cho dù là như thế thì Tụ linh chi vẫn không bị tổn thương nghiêm trọng, những chỗ bị viêm hỏa thiêu đốt đang ngưng thế lửa, cành cây bị khô héo cũng chỉ là vài nhánh lá vụn vặt. Tụ linh chi lại tiếp tục lấp lánh hào quang, hiển nhiên là nó đang gia tăng tốc độ hấp thu lực lượng.

“Đồ quỷ quái chết tiệt!” Lăng Lạc Viêm mắng một tiếng, hần bắt đầu cảm thấy linh lực trong cơ thể không còn thừa bao nhiêu, nói như vậy thì chắc chắn Long Phạm cũng không hơn, nhưng Tụ linh chi giống như một cái động không đáy. Nếu lực lượng của bọn hần không bị hấp thu, thì cho dù đó chỉ là một ngọn viêm hỏa nó cũng không thể ngăn cản được.

Mấy tên thần phó thủy chung thờ ơ đứng nhìn, bọn hần đứng thẳng cũng không xong, chỉ có thể miễn cưỡng không để chính mình bị rơi xuống, thấy tình cảnh như vậy, tiếng cười khàn khàn từ trong miệng của bọn hần cất lên, mặc dù đã gần như vô lực nhưng cả đám vẫn mở to hai mắt để chứng kiến ngày tận thế.

“Rốt cục lại ra nông nổi như thế này?” Không biết từ nơi nào vang lên một ngữ thanh, phiêu diêu giữa không trung, Lăng Lạc Viêm gầm lên một tiếng, “Bây giờ mới chịu xuất hiện, còn không mau đến đây hỗ trợ?”

Bộ lông màu bạc rậm rạp như áng mây phiêu diêu, ngân hồ khôi phục bộ dáng ban đầu, chiếc đuôi dài không biết kéo đến nơi nào, lơ lửng giữa không trung nhìn xuống tai họa đang phát sinh ở dưới mặt đất cũng như ở trên Tụ linh chi. Ngẩng nghe theo lời của Lăng Lạc Viêm, nó cũng bắt đầu chưởng lực vào, chỉ trong thoáng chốc, Tụ linh chi lại càng chiếu sáng kịch liệt.

“Chủ nhân, không cần giữ lại linh lực. Người cũng vậy, người kế thừa Đồ Lân, đem hết thủy lực lượng của người toàn bộ trút vào.” Ngải bỗng nhiên nói với hai người như vậy, vẻ mặt thận trọng không giống như đang nói đùa.

Lăng Lạc Viêm nghi hoặc, khi hần và Long Phạm vận chuyển linh lực để đánh vào Tụ linh chi, thì bọn hần cũng giữ lại một phần để có thể tiếp tục sinh ra linh lực, nếu toàn bộ đều trút vào thì sau này sẽ như thế nào?

Long Phạm liếc mắt nhìn Ngải một cái rồi hướng sang Lăng Lạc Viêm gật đầu, hai người quả nhiên làm theo như lời của Ngải, không hề giữ lại, đem toàn bộ linh lực trút vào Tụ linh chi. Cảm giác kiệt lực khó có thể miêu tả, hai chân của Lăng Lạc Viêm mềm nhũn, chỉ có thể nhờ Long Phạm dìu đỡ.

Tụ linh chi ở trước mắt không ngừng chớp tắt, lúc sáng lúc tối, cành lá đã sớm vươn dài lại càng sinh trưởng nhanh hơn. Thấy Tụ linh chi sum suê đến mức này, vẻ mặt của Ngải bắt đầu đông cứng, nó cũng đem toàn bộ lực lượng của chính mình trút vào, nhưng chỉ thấy hao kiệt càng thêm nguy kịch, vẫn chưa phát sinh ra tình huống mà nó đang mong đợi.

“Chẳng lẽ là ta đoán sai?” Ngải thấp giọng tự hỏi, Lăng Lạc Viêm nghe nó hỏi như vậy thì quả thực không biết nên nói cái gì cho phải. Ngay tại lúc này, lại thấy từ trên Tụ linh chi hiện lên một bóng người làm cho sắc mặt của hần đột nhiên trầm xuống.

Phong Trần Tuyết vẫn chưa chết, hần ở trong Tụ linh chi nhưng không bị hấp thu toàn bộ linh lực?!

“Ám lực, xem ra đó không phải là linh lực mà nó thích, cũng có thể là do chúng ta trút vào quá nhiều linh lực.” Long Phạm kéo Lăng Lạc Viêm ra sau lưng, Tụ linh chi đã hấp thu quá đủ lực lượng, nhờ vậy mà làm cho Phong Trần Tuyết tránh được nạn kiếp lần này, không thể không nói vận khí của hần rất hảo.

Phong Trần Tuyết đứng thẳng trên tụ linh chi, đối mặt với hai người, rồi hần nhìn sang ngân hồ, nhếch lên khóe miệng còn mang theo vết máu, “Lăng Lạc Viêm, ta nói rồi, hôm nay ta nhất định sẽ làm cho người nhớ kỹ ta, ta muốn người đặt ta ở trong lòng.”

Sấm sét giáng xuống làm lộ ra nụ cười quỷ bí trên khuôn mặt. Cho dù nơi đây không phải Lôi Lạc thành, lại càng không phải Vọng Thiên thai, nhưng âm thanh rền vang, từng tia chớp lôi điện giáng xuống cùng bão cát cuộn cuộn trong không trung lại làm cho tất cả mọi người nhớ đến lúc trước, khi đó cũng là tình cảnh giằng co như vậy.

Chẳng qua ngày ấy người bại chính là Lăng Lạc Viêm, nhưng cũng làm cho hắn có được hoàn toàn viêm hỏa lực, rồi sau đó trọng sinh trong viêm hỏa, Phong Trần Tuyết thì bị thương trong tay của tể ti Long Phạm. Còn lần này? Hai người đã kiệt sức nhưng Phong Trần Tuyết vẫn còn dồi dào linh lực, thậm chí có lẽ là người đã thi triển làm cho Tụ linh chi bạo phát. Lần này thì ai thắng ai thua?

Không biết có phải mưa vẫn còn dính máu hay là do sấm chớp phản chiếu viêm hỏa đánh xuống, một màu đỏ rực dừng trên đỉnh đầu của mọi người, không ai nhúc nhích. Phong Trần Tuyết vẫn dùng ánh mắt quỷ dị đánh giá Lăng Lạc Viêm và Long Phạm, mái tóc đỏ sậm ngấn đến cả vai đang tung bay trong cơn cuồng phong, hơi thở âm trầm khó lường, không ai biết rõ khi nào thì hắn sẽ ra tay.

Ngưỡng đầu lên, mọi người ở dưới Tụ linh chi đã dồn hết tâm tư ở phía trên, Tụ linh chi hiện giờ cơ hồ đã ngừng hấp thu lực lượng của bọn hắn, nói như vậy là nó đã hấp thu quá đủ linh lực của tông chủ và tể ti, nhiều đến mức có thể hủy diệt cả thiên hạ, làm cho hạ giới lan rộng, lấy đi hết thủy tánh mạng của sinh linh bá tánh.

Nó có được lực lượng càng mạnh thì tông chủ và tể ti cũng mất đi linh lực càng nhiều, trong tình hình này, nếu cùng Phong Trần Tuyết đối chiến thì phần thắng là bao nhiêu?

“Lời này ngươi đã từng nói, nhưng ta thật sự muốn nhìn xem ngươi sẽ làm như thế nào!” Lăng Lạc Viêm không muốn tiếp tục kéo dài, vừa dứt lời, dưới những trận sấm sét rền vang, thân ảnh màu đỏ đậm lập tức hướng đến Phong Trần Tuyết.

Long Phạm muốn ngăn cản nhưng không còn kịp, bạch y như vàng mây vội vàng bay theo, chưa kịp ngăn cản Lăng Lạc Viêm thì Phong Trần Tuyết đã nhảy lên cao, huyền quang che phủ toàn bộ Tụ linh chi.

“Làm như thế nào?” Phong Trần Tuyết mỉm cười, nụ cười vẫn quỷ bí mà âm u lạnh lẽo, huyền quang trong tay trút xuống, “Thì làm như vậy!”

Tiếng cười ngân vang, khí thế điên cuồng, mặc cho sấm nổ chớp giạt vẫn có thể rõ ràng cảm giác một chiêu này giống như ngay cả thiên địa cũng không để vào mắt, tất cả mục đích chỉ có một, đó là làm cho thân ảnh hồng y ở trước mắt, làm cho đôi mắt mị hoặc thể nhân này phải khắc sâu hình bóng của hắn vào lòng. Huyền quang hạ xuống, một tiếng nổ âm vang, ngay cả thiên địa cũng bị chấn động, mặt đất vẫn đang không ngừng rung chuyển thì ngay lúc này lại càng thêm kịch liệt. Đám người đứng dưới Tụ linh chi cực lực ngẩng đầu ngược nhìn, chỉ có thể thấy bạch quang cực sáng đến chói mắt, trong đó có một vài ám sắc như sương mù, nhưng bọn hắn không thể nhìn thấy hai thân ảnh vô cùng quen thuộc....

Tông chủ và tể ti——

Tất cả mọi người chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trong cơn địa chấn, bọn hắn vẫn tiếp tục tìm kiếm, nhưng vẫn chỉ nhìn thấy Phong Trần Tuyết còn đang đứng thẳng ở trên cao, một bên là ngân hồ đang chặt vật ổn định thân hình giữa cơn cuồng phong bão cát.

Không còn nhìn thấy thứ gì khác.

207. Quyển 4: Chương 207: Thần Hiện

Đám người ở phía dưới bất an sợ hãi, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn Tụ linh chi bùng sáng mãnh liệt, hào quang rực rỡ tỏa ra khắp tứ phía.

Mà lúc này Lăng Lạc Viêm và Long Phạm kỳ thật vẫn còn ở bên trong vầng hào quang chói mắt đến mức không người nào có thể nhìn thẳng. Bên hông bị siết chặt, Lăng Lạc Viêm chỉ cảm thấy có một cỗ lực lượng từ phía sau kéo hắn lại, bằng cảm giác quen thuộc, hắn không cần quay đầu cũng biết đó là tể ti của hắn.

Bị luồng khí đập vào mặt, hắn bắt lấy thân ảnh bạch y bảo vệ ổn định thân hình, xoay người ôm lấy Long Phạm, đến khi ngoảnh đầu ra phía sau thì nhìn thấy cảnh tượng khiến hắn ngoài ý muốn.

Cũng ngoài ý muốn giống như mới vừa rồi, một kích của Phong Trần Tuyết không hướng đến bọn hắn mà là đối với Tụ linh chi. Giờ khắc này, Tụ linh chi phát ra ánh sáng chói mắt ngay bên dưới huyền quang của hắn

Càng là chỗ có ánh sáng thì nơi đó bóng tối càng đậm, Phong Trần Tuyết đứng bên trong bóng tối, huyền quang trong tay của hắn không ngừng trút xuống Tụ linh chi, hắn ngẩng đầu lên, từ trong ánh sáng và bóng tối đan xen vào nhau, hắn nhìn chăm chú hai người. Ánh mắt vẫn quý quýet lạnh lùng như trước, nhưng lại toát lên thần sắc đặc ý.

“Lăng Lạc Viêm, cả đời này ngươi phải nhớ kỹ, là ta Phong Trần Tuyết giúp ngươi cứu thê! Ngươi là quang, ta là ảnh, đó là định mệnh—” Trong tiếng cười điên cuồng, huyền quang nhập vào ánh sáng, đôi mắt quý quýet lạnh lùng nhìn chăm chú thân ảnh hồng y ở cách đó không xa, cái loại cảm xúc mâu thuẫn phức tạp, yêu hận đan xen, theo tiếng cười điên cuồng xuyên thấu tận trời xanh.

Giống như ánh sáng bị vỡ toang càng làm cho Tụ linh chi tăng thêm bóng tối, sau khi tươi tốt đến cực hạn, thì còn lại chỉ là hoang tàn điêu linh.

Huyền quang bị Tụ linh chi hấp thu, giống như đã đạt đến cảnh giới cao nhất, cành lá vươn dài bắt đầu có dấu hiệu khô héo. Ở dưới Tụ linh chi, mọi người chỉ thấy ánh sáng đang cực thịnh thì bỗng nhiên tối sầm lại, thiên địa đang dao động kịch liệt lại đột ngột giảm tốc độ. Mà ở giữa không trung, Lăng Lạc Viêm và Long Phạm nhìn thấy chính là Phong Trần Tuyết đem tất cả linh lực trút vào Tụ linh chi.

Hấp thu tất cả lực lượng, Tụ linh chi rốt cuộc không thể tiếp tục đón nhận, giống như đã đạt đến một mức độ cực hạn, hào quang sáng chói bỗng nhiên trở nên suy yếu, cành lá điêu linh héo úa rơi xuống đất rồi tiêu tán thành linh lực. Dưới tàng cây, mọi người chỉ cảm thấy linh lực bắt đầu có dấu hiệu khôi phục.

Ngân hồ muốn bọn hắn trút vào tất cả lực lượng chính là vì thế. Có ai ngờ khi hai người bọn hắn trút hết thấy lực lượng vào, thì lại vừa đúng giới hạn mà Tụ linh chi có thể thừa nhận, chỉ còn kém một chút, nhưng một chút này lại chênh lệch một trời một vực.

Lực lượng của Phong Trần Tuyết bù vào một chút ít ỏi đó, trên thực tế linh lực còn thừa lại của hắn làm sao lại chỉ ít ỏi như vậy. Nhìn thấy huyền quang không ngừng khuếch trương, người đứng bên trong bóng đêm giống như đang đặc ý, tiếng cười ha hả vô cùng sảng khoái, nhưng ở bên kia lại có người không thể tin vào mắt mình, thậm chí rống lên một tiếng tràn đầy phẫn nộ.

“Phong Trần Tuyết! Việc này không phải như chúng ta đã giao hẹn! Mau rời khỏi cho ta!” Mấy tên thần phó cũng đang dần dần khôi phục lực lượng, nhưng bọn hắn tình nguyện cứ như vậy mà chết, cũng không muốn thất bại trong thời điểm mấu chốt.

“Các ngươi gia tăng linh lực của ta, ta giúp các ngươi mở ra Tụ linh chi, các ngươi làm được, mà ta cũng đã làm được, như vậy có chỗ nào không đúng? Ha ha ha ha——” Tiếng cười điên cuồng trong tiếng sấm rền vang như đao phong xẹt qua, mái tóc màu đỏ sậm trở nên ảm đạm, Phong Trần Tuyết vẫn không ngừng trút linh lực vào Tụ linh chi.

“Phong Trần Tuyết, ngươi muốn ta nợ ngươi?!” Lăng Lạc Viêm bị Long Phạm ôm chặt nên không thể tiến lên, hắn lạnh lùng hét lớn, không nghĩ tới việc Phong Trần Tuyết phải làm như vậy.

“Đối với ngươi, ta không thể chiếm được cũng hủy diệt không xong. Một khi đã như vậy, ta muốn ngươi cả đời này đều phải nhớ rõ tên ta, Phong Trần Tuyết!” Điên cuồng gào thét một tiếng, càng tăng thêm linh lực khiến cho Tụ linh chi nhanh chóng suy tàn.

Tiếng nổ vang dội bỗng nhiên giảm bớt, Tụ linh chi không thể thừa nhận được linh lực đang nhập vào, bắt thành linh vỡ tung.

Trong tiếng gào khóc của đám thần phó, tiếng cười điên cuồng của Phong Trần Tuyết cuốn theo gió, Lăng Lạc Viêm chỉ thấy đôi mắt như chim ưng đang hung hăng nhìn hắn chăm chú, vẫn nóng rực mạnh mẽ, cuồng bạo tàn nhẫn như lúc trước, nếu có khác biệt thì cũng chỉ là một nụ cười.

“Kiêu ngạo như ngươi sẽ không quên ngày hôm nay! Lăng Lạc Viêm, là ngươi nợ ta!” Trong mắt như có ám hỏa thiêu đốt, linh quang âm u tựa hồ đang lan tỏa nhiệt độ nóng rực, ý cười từ khóe miệng đến đáy mắt,

hắn dùng hết thủy lực lượng cuối cùng, tiếng cười điên cuồng không ngừng vang lên, toàn thân hắc y thả người vào Tụ linh chi.

Ngay tại lúc này, Tụ linh chi vỡ toang rồi văng ra khắp tứ phía, linh lực nổ tung lan tỏa giữa không trung, toàn bộ cành lá cùng thân cây nứt toác rồi dần dần sụp đổ. Lăng Lạc Viêm chỉ cảm thấy lực lượng trong cơ thể đang mãnh liệt dâng lên, bên tai nghe được lời nói của Long Phạm, “Cẩn thận khống chế, thân thể của ngươi không thể thừa nhận.”

Lăng Lạc Viêm hiểu rõ, tựa như giờ khắc này hắn cảm giác được linh lực đang khôi phục với tốc độ chóng mặt, đồng thời còn có một cỗ lực lượng khác cũng bị thân thể của hắn hấp thu. Mới vừa rồi trút hết toàn bộ linh lực khiến cơ thể trống trơn như chiếc hồ cạn nước, nhưng chỉ trong khoảnh khắc lại bị lấp đầy, thậm chí là càng nhiều, nếu không cẩn thận khống chế sẽ giống như Tụ linh chi bị nổ tung.

Linh lực dâng lên càng lúc càng mạnh, trong ánh sáng mờ mịt, hắn không còn nhìn thấy Phong Trần Tuyết, hắn vẫn nhớ rõ đôi mắt quyết liệt cũng như nụ cười kia. Phong Trần Tuyết tàn nhẫn với người khác nhưng đến chính mình cũng không hề lưu tình, dùng phương thức này để làm cho hắn phải nhớ kỹ?!

“Không được phân tâm!” Bên tai đột nhiên đau nhức, hắn nghe được lời nói của Long Phạm, bị chấn thật mạnh chính là cảnh cáo hắn, cũng là Long Phạm bắt hắn khi nhìn ra suy nghĩ ở trong lòng của hắn.

Long Phạm ôm lấy Lăng Lạc Viêm làm cho thân thể của hai người kè sát, cảm giác được linh lực cuộn trào kịch liệt đang quay về với khí thể dừng mãnh, ngay cả hắn cũng không thể thừa nhận nổi, hướng chỉ là Lạc Viêm, nhưng lúc này hồng y nam nhân ở trong vòng tay của hắn lại nghĩ đến Phong Trần Tuyết.

Lăng Lạc Viêm chỉ cảm thấy bàn tay vờn quanh ở phía sau càng tăng thêm lực đạo, khi Tụ linh chi vỡ tung làm cho linh lực đánh sâu vào trong cơ thể khiến hắn và Long Phạm suýt nữa thì khó có thể đứng vững, may mà Long Phạm vẫn chưa bao giờ buông tay, bằng không e rằng bọn hắn sẽ bị cơn lốc linh lực cuốn trôi đến nơi nào cũng không biết, mà giờ khắc này bàn tay ôm lấy hắn đang thi triển lực lượng rất mạnh, truyền đến chính là bất mãn và đổ kỵ.

“Lạc Viêm sẽ nhớ kỹ hắn?” Ôm chặt Lăng Lạc Viêm, không đợi hắn trả lời, màu thanh lam trong đáy mắt bắt đầu trở nên u ám, “Không được nhìn đến nơi đó!” Ngay khi thiên địa vẫn còn đang hỗn loạn, Long Phạm bỗng nhiên hôn xuống.

Trong trận hạo kiếp, bạch y bào tế ti hiển nhiên đã sớm bất mãn với sự tồn tại của Phong Trần Tuyết. Hắn tình nguyện cùng Phong Trần Tuyết đại chiến một trận mà không muốn nhìn thấy Phong Trần Tuyết dùng phương thức như vậy để lưu lại bất cứ dấu vết gì trong lòng của Lạc Viêm.

Nụ hôn nóng rực cũng mãnh liệt như linh lực đang tràn vào trong cơ thể, làm cho cả người của Lăng Lạc Viêm nóng lên. Hắn đáp lại cái ôm của Long Phạm, cảm giác lực lượng trong cơ thể càng lúc càng nhiều, những âm thanh ở xung quanh dường như đều bị cách ly, tất cả kinh thiên động địa đều rời đi rất xa. Lực lượng quay về khó có thể đếm hết, thậm chí vượt quá những gì hắn đã mất, trong đó có một phần, chẳng lẽ là lực lượng riêng của Tụ linh chi?

Hắn vẫn chưa kịp phân rõ cảm giác thì bỗng nhiên thân thể giống như bị xé rách, bên tai vang lên một tiếng ong ong, chung quanh đột ngột trở nên tĩnh lặng, tĩnh đến mức không nghe được một tiếng động, không cảm giác được nụ hôn của Long Phạm, cũng không cảm giác được vòng tay ở trên người, hắn thậm chí không thể cảm giác được sự tồn tại của chính mình.

Hắn đang ở nơi nào?

Trước mắt là một màu sắc không thể phân biệt rõ, hắn không thể cảm giác được bản thân mình, giống như chỉ có suy nghĩ đang phiêu diêu trong không gian quỷ dị này, kỳ lạ chính là trong lòng của hắn không cảm thấy nóng nực, cũng không lo lắng, giống như căn bản vốn nên là như thế, tựa hồ đây là một điều hiển nhiên.

Lạc Viêm.....

Có người kêu tên hắn, đó là Long Phạm, không phải bằng lời nói mà là bằng cảm giác, giống như lúc trước Dạ Dực nói chuyện với hắn, chỉ không giống ở điểm chính là hắn cảm giác được Long Phạm đang ở thực

gần, gần đến mức ngay sát bên người, giống như bọn hắc chính là hai luồng suy nghĩ ở cùng với nhau trong một không gian kỳ dị.

Long Phạm....

Hắn đáp lại, lúc này rõ ràng hắn không thể cảm giác được sự tồn tại của chính bản thân mình, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được vòng tay của Long Phạm, thậm chí so với việc dùng các xúc giác trên thân thể để cảm nhận thì còn thấu triệt rõ ràng hơn. Tiếp theo chính là hôn, hắn biết đó là hôn, cảm giác này quả thật chính là nụ hôn của Long Phạm.

Vừa nóng vừa mãnh liệt, từ nhẹ nhàng ôn nhu dần dần trở nên mê hoặc khiến đáy lòng của hắn xôn xao, không ai có thể đem một nụ hôn hơi hột nhạt nhẹ chuyển thành phi thường kịch liệt, ngoại trừ tế ti của hắn.

Truyền đến cùng nụ hôn chính là xúc cảm nóng bỏng thiết tha mà Long Phạm dành cho hắn, tất cả tình ý khó có thể miêu tả, khắc sâu đến mức người tầm thường không thể thừa nhận, hết thảy đều truyền vào trong lòng của hắn.

Chẳng lẽ mất đi cảm giác của thân thể thì sử dụng ý thức lại có thể rõ ràng hơn? Giống như hồn phách của hai người đang giao hòa. Sau nụ hôn kia, thậm chí hắn có thể cảm nhận được chính mình đang bị xuyên thấu, đó là một bộ phận của Long Phạm đang rõ ràng tiến vào hắn, mang theo tình ái cùng khát vọng mãnh liệt, tất cả độc chiếm cùng dục vọng, ngay cả những loại ý tưởng từng xuất hiện trong đầu của Long Phạm đều làm cho hắn có thể cảm giác vô cùng chân thật.

Cầm thú.

Hắn vừa cười vừa mắng, không thèm nghĩ đến giờ khắc này đang ở nơi nào, sau khi thân thể mất đi cảm giác, cái loại dung hợp đầy hoan du một cách khác thường này lại làm cho hắn có chút hưng phấn quá độ. Trong mơ hồ, hắn biết hắn và Long Phạm đã từng trải qua trạng thái giống như vậy, chính mình ở sâu trong hồn phách, nhưng khi đó là hắn được Long Phạm đưa đi từ dị giới, hiện giờ thì sao?

Chờ chúng ta tỉnh lại thì Lạc Viêm sẽ biết.

Long Phạm từ lâu đã cảm giác được Tụ linh chi có điểm cổ quái, chỉ là không nghĩ rằng lại nhanh như vậy.

Nhưng đối với việc này hắn cũng không cảm thấy bất mãn, trạng thái lúc này làm cho hắn rõ ràng cảm thụ được tình ý mà Lạc Viêm dành cho hắn. Vừa quật cường vừa kiêu ngạo, thích trêu chọc người khác lại vì hắn mà thất thần động tâm, kịch liệt đáp lại hắn như thế. Khi hắn yêu cầu đòi hỏi tất cả tình ý ái niệm, Lạc Viêm không hề kháng cự, thậm chí là hài lòng đón nhận tình yêu phi thường mãnh liệt của hắn.

Giao hợp không cần thân thể, cũng không cần động tác, càng không có cái gì là hạn chế, chỉ có chiếm đoạt và đòi hỏi đến mức tận cùng, tình ái và dục vọng, linh hồn và thể xác, giờ khắc này giống như toàn bộ đều hòa tan vào cùng một chỗ, Lăng Lạc Viêm cảm thấy chính mình là một phần của Long Phạm, đồng thời Long Phạm cũng là một phần của hắn. Cảm giác huyền diệu này rất khó để giải thích rõ ràng. Cả thiên địa, cả thế gian giống như chỉ còn hai người bọn hắn, sở hữu hết thảy đến vô hạn vô tận.

Các trưởng lão và diệu sư vốn vẫn còn ở dưới Tụ linh chi nhìn thấy cây đại thụ ở trên đỉnh đầu bị nổ tung, tiếp theo thì nhìn thấy tông chủ và tế ti của bọn hắn đang bị bao phủ bởi một vầng hào quang cực đại.

Giờ khắc này, linh lực giống như ngũ sắc hào quang không ngừng khởi động, trong đó có màu đỏ đậm của viêm hỏa, cũng có màu thanh lam của sóc thủy. Thân ảnh của hai người đang được vầng sáng che phủ, tựa hồ là đang ôm nhau, không biết có bị ảnh hưởng hay không mà thủy chung vẫn bất động không có phản ứng.

“Sao lại thế này? Tông chủ và tế ti...” Lâm Sở không khỏi lo lắng, chính mắt nhìn thấy hạo kiếp đã tiêu lui, tất cả tai họa cũng đã đình chỉ nhưng tông chủ và tế ti lại bị bao vây bởi lực lượng do Tụ linh chi bắn ra, không biết sẽ như thế nào.

Hoài Nhiễm từng trải hơn, vì vậy có vẻ thoáng bình tĩnh, “Chúng ta đều khôi phục linh lực, Viêm chủ và vương ất hắn cũng sẽ vô sự, có lẽ là đang chờ đợi tiếp nhận hoàn toàn lực lượng.”

Hoài Nhiễm đoán không sai, Ngải lúc này đang lơ lửng ở một bên cũng suy nghĩ như vậy, nó vẫn chờ đợi để nghiệm chứng sự hoài nghi từ trước cho đến nay của nó.

Bên kia, mấy tên thần phó đang tuyệt vọng đứng ở trên mặt đất, xung quanh tất cả đều đã hoàn toàn thay đổi, Sa thành không còn cát bụi, trên mặt đất chỉ có vô số vực sâu thăm thẳm, bầu trời không nhìn thấy nhật nguyệt, liếc mắt nhìn lại, không thấy đâu là đầu, đâu là cuối.

Không còn nhà cửa, không có cây cối, không có sinh mệnh, chỉ còn kém một chút là nguyện vọng của bọn hắn đã đạt được, ngay khi chuẩn bị hoàn thành sứ mệnh của thần nhân thì lại bị thất bại thảm hại chỉ trong một khắc?!

“Thần phó thẹn với chủ của ta——” Mấy người hô lớn, quỳ xuống đất ngược nhìn lên trên, trong lòng tràn đầy oán giận không cam tâm, giống như bị hối hận ray rứt làm cho hai mắt của bọn hắn đỏ ngầu, ngẩng đầu hét lớn, bọn hắn nguyện rửa Phong Trần Tuyệt cho dù có chết cũng phải lưu lại dấu vết trong lòng của Lăng Lạc Viêm, càng thống hận hai người kế thừa thần nhân lại phá hư trận thiên kiếp lần này.

Thân là người kế thừa thần nhân, nhưng lại không thuận theo ý tứ của thần nhân?!

“Thần nhân a——nhìn xem thiên hạ này đi——làm cho hạo kiếp tái hiện, làm cho Tụ linh chi sống lại! Diệt hết thiên hạ, làm cho thế gian trọng sinh!” Hướng lên trời bá lộ, ngữ thanh của mấy người vang vọng tận trời xanh, trong sự yên tĩnh sau khi kiếp nạn hoàn toàn bị tiêu lui lại trở nên vô cùng quỷ bí.

“Thần nhân a——chúng ta nguyện hiến dâng táng mạng, dùng bản thân luân hồi ngàn vạn năm để đánh đổi với thiên mệnh! Nguyện thừa nhận ngàn vạn lần thống khổ để đổi lấy cơ hội diệt tuyệt sinh linh!”

Ngữ thanh ngâm xướng mờ ảo vang lên, những tầng mây tích tụ dần dần thay đổi. Theo tiếng nói của bọn hắn, bầu trời bỗng nhiên hiện lên cảnh tượng kỳ dị, hai thân ảnh một đỏ một xanh giống như đến từ thế giới huyền ảo, trong tiếng vịnh xướng dần dần xuất hiện giữa nhân gian.

Mọi người trừng mắt, không ai còn có năng lực đi ngăn cản đám thần phó ngâm xướng. Khi bóng người xuất hiện, dường như có một sự uy nghi mà ngàn vạn năm trước đã từng tồn tại, tựa hồ tất cả sinh linh trên thế gian đều có thể cảm giác được cỗ lực lượng đầy uy hiếp có thể dễ dàng hủy diệt hết thảy, áp đảo cả thiên địa. Bóng người dần dần hiện lên rõ ràng, làm cho người ta cơ hồ mất đi khả năng hô hấp.

Đợi đến khi nhìn thấy rõ ràng, hô hấp của mọi người đều bị đình trệ, tựa hồ hồn phách đã bị chiếm đoạt, ngay cả Hoài Nhiễm là người bình tĩnh nhất cũng phải trừng lớn hai mắt, kinh ngạc đến mức há hốc mồm cũng không hề biết.

Thần nhân đang xuất hiện, rõ ràng lại chính là hai thân ảnh mà bọn hắn rất quen thuộc!

Quả thật chính là Lăng Lạc Viêm và Long Phạm. Khi mọi người chú ý đến đám thần phó thì không biết từ bao giờ linh lực đang vây quanh bọn hắn đã biến mất, lúc này hai người đứng ở nơi chân trời, xem ra so với ban đầu có một chút bất đồng.

208. Quyển 4: Chương 208: Trừng Phạt

Đứng ở nơi chân trời, mái tóc bạch kim của Lăng Lạc Viêm bị thiêu đốt thành màu đỏ đậm, sợi tóc tung bay như ngọn lửa bập bùng, hồng sam bị hỗn độn lại trở nên hoàn hảo như ban đầu. Vật y bào được thêu hình viêm hỏa như những vầng mây đang phiêu diêu trên bầu trời, có những hoa văn hình ngọn lửa nhẹ nhàng quanh.

Những hoa văn lại không giống như vật tĩnh, mà tựa hồ rất sống động, mỗi một ngọn lửa như có sinh mệnh, lấp lánh bùng cháy từ vật y bào cho đến y mệ, làm cho người ta không thể sử dụng ngôn ngữ để hình dung. Vốn là hồng y được may bằng vải gấm lông lấy, giờ khắc này lại càng thêm rực rỡ chói mắt với những ngọn lửa điểm xuyến khắp thân thể.

Nhưng không chỉ có thế, sau lưng hắn có một đoàn lửa đỏ giống như dị thú đang triển khai chiếc đuôi rực lửa khiến cả bầu không trung cũng bị thiêu đốt, nanh vuốt sắc bén, chiếc mỏ nhọn hoắt, đôi cánh to lớn đang vươn rộng làm cho những áng mây phía nơi chân trời cũng bị ngọn lửa thiêu đốt thành màu đỏ rực.

Bên trong một mảnh hừng hực lửa nóng là một người nam nhân đang mỉm cười, vẻ mặt xem ra cũng không khác biệt so với ngày thường, đôi mắt như cười như không, phong lưu mỉa mai hoặc, vừa như đa tình lại như vô tình, tư thái thờ ơ phóng túng. Trong những ánh nhìn chăm chú đang trợn mắt há hốc mồm của đám người ở bên dưới, hần thản nhiên đùa nghịch viêm hỏa trong tay.

Ngọn lửa ở trong tay hắn giống như một đóa độc hoa diễm lệ đang nở rộ. Giờ khắc này, ngoại trừ người đang đứng bên cạnh hắn, không ai dám tiến đến chạm vào ngọn lửa xinh đẹp nhưng lại nguy hiểm đến trí mạng.

Màu đỏ diễm lệ rực rỡ đủ để đoạt đi tất cả hô hấp của mọi người, càng trở nên nổi bật trong sóng nước dập dềnh ở bên cạnh hắn, bị màu thanh lam như đại dương đang vờn quanh, không nhanh không chậm dâng lên từng cơn sóng cuộn cuộn, thủy sắc chuyển động trong vàng hào quang mờ lung. Bạch y bào mờ ảo cùng với vẻ mặt thản nhiên, người nam nhân lảng lạng mà đứng, không hề nói một lời, nhưng có thể làm cho người ta cảm giác được sự thâm trầm sâu lắng đang trào dâng với khí thế mãnh liệt.

Đó là tể ti Long Phạm với một thân bạch y bào được thủy sắc bao phủ, màu trắng thuần khiết lưu chuyển trên màu thanh lam thâm trầm của sóng nước, như đại dương mênh mông vô tận, những gợn nước mơ hồ hiện lên những chiếc vẩy của dị thú, lượn quanh từ nam chí bắc, bạch quang cùng màu thanh lam của sóng nước đan xen vào nhau từ đầu đến đuôi, móng vuốt sắc như đao, râu dài vẩy nhọn, khó có thể phân rõ hình dáng cực đại.

Cánh chim đỏ rực bên cạnh bạch lân lấp lánh màu thanh lam, sau lưng hai người hiện lên dị thú chiếm trọn cả bầu không trung nơi phía chân trời, đó là cực hạn diễm lệ và uy nghiêm. Tất cả mọi người đều ngốc lăng ngược nhìn, bọn hắn đều nhận ra được đó là thứ gì, nhưng lúc này không có người nào còn năng lực để mở miệng mà gọi ra hai cái tên đó.

“Hách Vũ, Đồ Lân, quả nhiên ta không đoán sai.” Ngân hồ nhảy ra, thần sắc có chút linh hội, lúc này chỉ còn có nó mới có thể mở miệng, những người khác đã sớm thất thần, bọn hắn chỉ biết nhìn lên hai người ở trên cao, không biết là kinh hay là hãi.

Mấy tên thần phó quý trên mặt đất đã ngừng lại âm thanh ngâm xướng trong miệng, ánh mắt trừng lớn nhìn về phía xa xa nơi chân trời, dường như đang mất hồn, “Thần nhân.....Hách Vũ.....Đồ Lân.”

“Hách Vũ....Đồ Lân...” Không ngừng lặp đi lặp lại hai cái tên này, bọn hắn phục xuống đất nhìn trời, hai mắt trợn to nhìn chăm chú hai vị thần nhân mà bọn hắn vạn phần sùng bái cùng kính ngưỡng, trong đáy mắt tất cả chỉ còn lại khiếp sợ cùng tuyệt vọng. Bọn hắn gọi thần nhân, nhưng thần nhân trước mắt lại chính là người kẻ thù.

Giữa bầu trời đang bị thiêu đốt, nổi bật một thân ảnh hồng y phát phơ rực lửa, “Cái này chính là Hách Vũ và Đồ Lân của các người?” Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt cằm, ánh mắt khẽ nhíu lại, biểu tình của Lăng Lạc Viêm có hơi chút cổ quái.

“Xem ra đúng là như vậy.” Long Phạm thản nhiên gật đầu, từ khi hắn cảm giác lực lượng của Tụ linh cho có một chút quen thuộc thì đã mơ hồ hoài nghi. Hấp thu cổ lực lượng đến từ Tụ linh chỉ làm cho hồn phách ở bên trong của bọn hắn ‘tĩnh lại’, linh lực trên người có một chút biến hóa, sự biến hóa này khiến bọn hắn có thể tự nhiên sử dụng lực lượng nguyên bản của viêm hỏa và sức thủy. Ngọn lửa và thủy quang tự động hóa thành hai dị thú, cũng không phải là hư ảnh mà lúc trước viêm hỏa của Lăng Lạc Viêm hóa thành, lúc này là chân thật dùng lực lượng hóa thân thành dị thú.

Một người hỏi một người đáp, rốt cục đám người như bưng tỉnh từ trong giấc mộng, Ý Toàn vương dẫn theo Linh Tê tộc quý bái, các trưởng lão cùng diệu sư cũng mềm nhũn hai chân, bọn hắn lập tức quý xuống mặt đất.

Giờ khắc này, bọn hắn không thể diễn đạt tâm tình kích động của chính mình. Phía nơi chân trời truyền đến cảm giác áp bách, ngạo nghễ thương sinh cùng uy nghi mãnh liệt khiến cho tất cả mọi người không thể kháng cự, làm cho toàn thân của bọn hắn giống như không thể khống chế. Lực lượng nguyên thủy đến từ thiên địa khiến tất cả sinh linh trên thế gian phải xúc động quý bái.

Có lẽ đã bị hơi thở của cổ lực lượng này ảnh hưởng, không biết từ đâu mà đến, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, các loại linh thú trong thiên địa lần lượt hướng đến nơi này, tựa hồ đã bị hai cổ lực lượng uy hiếp,

lặng lẽ phủ phục xuống đất.

Ngón tay dưới bạch y mê khẽ điểm xuống, sóng nước màu thanh lam mênh mông vô tận bao phủ khắp mặt đất, san lấp các hố sâu thăm thẳm, xóa đi hết thảy các vết tích do trận hạo kiếp đã mang đến, tất cả đều biến mất vô tung dưới vầng hào quang màu thanh lam.

Bạch quang lấp lánh màu xanh của thủy sắc nhẹ nhàng chảy xuôi dưới chân của mọi người. Tiếp theo sau là ánh sáng của ngọn lửa như một đóa hoa yêu đã đang rơi xuống, thiêu đốt hừng hực trong hào quang của sóng nước. Kỳ dị chính là những vùng đất bị sóng thủy lướt qua rồi bị viêm hỏa thiêu đốt lại bắt đầu sáng rực, màu xanh lan tràn khắp mặt đất. Viêm hỏa vốn hủy diệt hết thảy nhưng giờ khắc này lại có năng lực tái sinh?!

Trợn mắt há hốc mồm nhìn thấy cảnh tượng đang biến hóa ở trước mắt, một khắc trước cỏ cây vẫn còn héo úa thì lúc này đã xanh ngắt tươi tốt trên mặt đất, đã lâu mới nhìn thấy được ánh sáng của nhật nguyệt, phía nơi chân trời có dấu vết của linh thú đang bay lượn. Mọi người hoảng hốt, hoài nghi chính mình đang ở trong mơ.

Nước và lửa là nguồn gốc của sinh mệnh, ngay khi hai người nâng tay điểm xuống thì cơ hồ một trận hạo kiếp hủy thiên diệt địa dường như cho đến bây giờ vẫn chưa từng phát sinh. Thảo mộc, điều thú tung hoành trên thế gian, hương khí hoa cỏ, tiếng kêu của chim muông thú rừng, vạn vật sinh linh được tái hiện, đây chẳng lẽ không phải là một giấc mơ?

“Ngàn vạn lần năm luân hồi, nhân thần ma quỷ khó phân, thế đạo hỗn độn, hạo kiếp bùng nổ, nhật nguyệt bị liệt hỏa hừng hực thiêu đốt, viêm hỏa cắn nuốt thân thể, tra tấn linh hồn đau đớn, người đạp hỏa mà về, mang thiên địa trọng sinh.”

Ngân hồ lơ lửng giữa không trung, ngữ thanh mang theo ý cười đang ngâm tụng bài ca dao, mỗi một câu lại mãnh liệt chấn động lòng người, những lời này bọn hắn đã sớm nghe rất nhiều lần, nhưng chưa có lần nào lại sâu sắc như thế, ngay cả tâm tư đang xúc động cũng khó tránh khỏi run rẩy.

Ngẩng nhìn chăm chú hết thảy những việc đang nảy sinh ở trước mắt, nhìn thấy ngón tay của Lăng Lạc Viêm lướt qua nơi nào thì nơi đó lại được trọng sinh, thần sắc dần dần trang trọng, bên trong lộ ra vô hạn cảm khái cùng kích động, “Ngẩng bái kiến chủ nhân, nghênh đón chủ nhân đã trở về——”

Bộ lông màu bạc phát ra hào quang chói mắt, đến khi ánh sáng bị đánh tan, quỳ dưới chân Lăng Lạc Viêm ở giữa bầu trời không còn là ngân hồ, mà là nam nhân trẻ tuổi khoác trên người một bộ cẩm y màu bạc.

“Người đã sớm biết ta là Hách Vũ nên mới nhận ta làm chủ, chỉ chờ đợi cho đến ngày hôm nay.” Lăng Lạc Viêm đánh giá Ngải ở dưới chân hắn. Ngân y tóc bạc, bộ dáng tuấn mỹ lộ ra ngạo khí kiêu kỳ, giờ khắc này lại thu hồi vẻ ngạo mạn, cúi đầu quỳ xuống đất. (nó mà còn chảnh nữa thì cứ làm thịt chồn 7 món cho ta)

Ngải cúi đầu thừa nhận, hắn kích động nhưng vẫn có thể khống chế, chỉ vì hắn đã sớm đoán được, trong khi những người đang quỳ bái vẫn còn khiếp sợ không thể khôi phục, không chỉ run rẩy ở trong lòng mà ngay cả toàn thân cũng trở nên kích động.

“Tông chủ là Hách Vũ, ai lại nghĩ đến tông chủ chính là Hách Vũ. Còn tể ti, tể ti lại là Đồ Lân?! Hách Vũ Đồ Lân, Hách Vũ Đồ Lân, tộc của ta lại có hai vị thần nhân...” Cảnh tượng của vạn vật sinh linh trên thiên địa đang trọng sinh khiến Lâm Sở bị chấn động, thì thào nói năng lộn xộn.

Mà Tiễn trưởng lão hối hận vì bị trúng kế của những tên thần phó khi ném lên Tụ linh chi tạo thành thiên kiếp đại nạn. Sau khi đấu tranh với sinh tử, đến lúc này tận mắt nhìn thấy thiên địa trọng sinh thì hắn cả kinh vui sướng đến mức thiếu chút nữa đã mất đi thần trí.

Hắn cứ như vậy quỳ trên mặt đất, ngược nhìn lên cao, thì thào lặp đi lặp lại, “Ngàn vạn năm trước, thiên địa hỗn độn, thần nhân sáng thế, thần nhân muốn thiên liên có thiên, muốn địa thì phải có địa, muốn muôn thú chim chóc thì trên trời phải có dấu vết của cánh chim....Thần nhân muốn cỏ cây sinh linh thì thế gian phải có cây xanh tươi tốt, vạn vật sinh sôi nảy nở...”

Đám thần phó nghe thấy câu ca dao đã được lưu truyền ngàn vạn năm trước, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch, nhìn thấy thiên địa hoang tàn đổ nát đang trọng sinh, vẻ mặt phức tạp bắt đầu trở nên vạn vạo. Quỳ

trên mặt đất, bọn hắc cũng đang run rẩy, run rẩy không phải chỉ vì kích động mà còn có vô hạn tuyệt vọng cùng hối hận.

Trên đời không có bất luận kẻ nào lại quen thuộc câu ca dao này hơn so với bọn hắc, cũng không có người nào có thể so với bọn hắc sùng bái kính ngưỡng thần nhân như vậy. Mà hôm nay, khi bọn hắc tự xưng là vì thành toàn tâm nguyện của thần nhân, bọn hắc thiếu chút nữa đã khiến thiên địa bị hủy diệt, thì lại xảy ra một sự thật như trước mắt——

Bọn hắc đối địch với thần nhân.

Bọn hắc làm sao có thể cùng thần nhân đối địch? Bọn hắc lại dám ngỗ nghịch mạo phạm thần nhân của bọn hắc? Tất cả những gì bọn hắc làm cư nhiên không phải ý tứ của thần nhân? Như vậy từ đầu đến cuối là bọn hắc đã sai lầm, người mà bọn hắc oán hận lại chính là thần nhân của bọn hắc?

Đây là một trọng tội!

“Thần nhân a——chúng ta có tội, chúng ta có tội!” Run rẩy phủ phục, mấy người liên tục dập đầu, vô cùng hối hận làm cho bọn hắc hận không thể ăn sạch máu thịt của chính mình để đền bù cho tội lỗi của bọn hắc. Bọn hắc không dám nghênh đón chủ nhân quay về, tội nghiệt của bọn hắc ngay cả chính bản thân mình cũng không thể tha thứ.

“Ai nhận thức các ngươi, bắt quá nếu các ngươi nói mình có tội thì ta cũng không phản đối.” Mái tóc bạch kim bùng cháy, Lăng Lạc Viêm nhìn chăm chú thiên địa đang trọng sinh ở dưới chân, hắc cảm thấy hài lòng với lực lượng của mình, ngoại trừ hủy diệt cũng có thể tái tạo giống như Long Phạm.

Hồng y nam nhân đứng giữa không trung hiển nhiên không cần sự tồn tại của bọn họ. Đối với Lăng Lạc Viêm mà nói, những người đó so với côn trùng sâu bọ cũng chẳng có gì khác biệt, lúc trước hắc còn muốn làm cho bọn họ trọng thương mà chết, giờ khắc này sự tồn tại của bọn họ giống như cát bụi, muốn lấy tánh mạng của bọn họ cũng dễ như trở bàn tay.

“Giết bọn hắc như thế thì rất đáng tiếc.” Nam nhân ở bên cạnh hắc nói như vậy, trong lời nói thần nhiên lại lộ ra sự thương xót cùng với hương sen đang phiêu tán trong không trung, giống như từ nơi xa xôi ở phía chân trời bay đến, hạ xuống nhân gian.

Mặc kệ người khác lý giải những lời này như thế nào, nhưng đối với Lăng Lạc Viêm chính là giết bọn hắc như vậy thì quá mức dễ dàng.

Hắc biết té ti của hắc kỳ thực cũng không để ý đến diệt thế hay thủ phạm tạo ra trận họa kiếp lần này, Long Phạm duy nhất canh cánh trong lòng chính là bọn họ dẫn ra Phong Trần Tuyệt, người mà chấp nhất muốn hắc phải nhớ kỹ ở trong lòng. Nếu Phong Trần Tuyệt vẫn còn ở ngay đây thì Long Phạm nhất định sẽ không buông tha, lúc này chỉ có thể làm cho đám người này gánh vác tất cả.

“Các ngươi có tội.” Giống như lời phán quyết từ phía chân trời hạ xuống, chỉ thẳng vào năm tên thần phó, hồng y phát lên màu sắc diễm lệ, màu hồng yêu đã phi thường rực rỡ chính là đại biểu cho sự tức giận cũng như chỉ trích.

“Chúng ta có tội——chúng ta có tội——thần nhân a——” Phủ phục trên mặt đất, không ngừng dập đầu, bọn hắc cũng hoàn toàn không để ý máu tươi chảy ra từ trên trán, giữa mặt gào to, tràn đầy oán hận, bọn hắc oán hận chính mình.

“Chúng ta có tội, đã mạo phạm chủ nhân, chúng ta có tội——” Liên tục quỳ bái, trong đó có một tên không biết từ nơi nào đã lấy ra chuỗi thủ rồi sau đó cắt lên thân thể, từng khối thịt rơi xuống nhưng hắc vẫn không hề dừng tay.

Mấy người khác cũng bắt đầu làm theo, bọn hắc dùng linh lực hóa thành lưỡi đao, mỗi một nhát xẹt qua huyết nhục là máu tươi lại phun ra, từng khối thịt lại tiêu tán trong không trung. Bọn hắc dùng ánh mắt kính sợ nhìn chăm chú lên hai người đang sóng vai mà đứng ở phía chân trời, mỗi nhát đao lại bỏ đi sự tồn tại của chính mình.

Bọn hắc nghĩ rằng hai người chỉ là người kế thừa, nhưng bọn hắc đã sai lầm. Bọn hắc nghĩ rằng thần nhân nhất định muốn diệt thế, bọn hắc cũng sai lầm. Bọn hắc tự xưng là thuận theo thiên ý nhưng hiện giờ mới

biết thiên ý đã sớm an bài sẵn kết cục, hiện giờ hối hận cũng không kịp, bọn hắc căn bản không xứng đáng được thị phụng hai vị thần nhân!

“Làm sao mới có thể khiến cho thần nhân tha tội...”

“Tội nghiệt của chúng ta không thể tha thứ...”

“Không nên tồn tại ở trên đời...”

Không biết là đang tự hỏi tự đáp, hay là đang đối thoại, năm người lập đi lập lại, hối hận làm cho bọn họ xuống tay với chính mình không một chút do dự, giống như đang cắt đi huyết nhục trên thân thể của kẻ khác, đám người quỳ trên mặt đất không còn nhìn ra hình dạng, như bộ xương khô lộ ra máu thịt bị hủy hoại, trong mắt hiện lên sự kính sợ cùng hận ý đối với bản thân mình, cả hai dung hòa thành sự cuồng nhiệt đầy quỷ bí.

Đây là bọn hắc tự trừng phạt.

Dưới ánh mắt kinh hãi của mọi người, mấy bộ xương khô rớt cục ngã xuống, hóa thành cát bụi tiêu tán vô tung.

Lăng Lạc Viêm nhắm mắt, không cần người động thủ thì đám thần phó lại chọn cái chết như vậy. Mặc dù tựa hồ hắc chính là Hách Vũ, nhưng hắc không biết đám người này đến tột cùng là như thế nào.

“Ngải.” Gọi một câu như vậy, nam tử tóc bạc đang ở dưới chân hắc lập tức đứng dậy, biết hắc muốn hỏi chuyện gì, Ngải liền đáp lại, “Theo ta được biết, bọn hắc chính là những người được hai vị thần nhân dùng linh lực để tạo ra từ mấy ngàn vạn năm trước, chuyên phụ trách trông coi việc thế gian.”

“Nói là Hách Vũ và Đồ Lân, nhưng ta không cảm thấy có cái gì khác biệt so với lúc trước.” Lăng Lạc Viêm kéo Long Phạm hạ xuống trước mặt mọi người.

“Chúng ta kế thừa lực lượng nguyên thủy của Hách Vũ và Đồ Lân, một phần lực lượng của Tụ linh chi cũng là do bọn hắc lưu lại.” Long Phạm nói đến Hách Vũ và Đồ Lân cũng như đang nhắc về những người bình thường, hắc chỉ biết người bên cạnh mới là người hắc muốn, những chuyện khác không quan hệ đến hắc.

“Lực lượng nguyên thủy là cái gì, muốn nói ta là Hách Vũ, chẳng lẽ ta tự tính kế chính mình?” Nhớ đến tất cả phiên toái và nguyên nhân, tất cả đều là từ hai cái tên thần nhân kia tạo ra, Lăng Lạc Viêm không khỏi cảm thấy vô cùng nực cười.

Cho đến bây giờ hắc không hề kính sợ đối với hai người gọi là thần nhân, lại càng không cảm thấy có cái gì đặc biệt hơn người, bất quá chỉ là hai kẻ có được lực lượng cường đại, dùng lực lượng đó làm cho người khác phải kính sợ xem như thần nhân, sau đó lưu lại một đồng phiên toái. Hiện giờ lại nói cho hắc biết, hắc chính là cái tên Hách Vũ đã từng bị chính mình sỉ vả vô số lần, chẳng phải đây là trò đùa đáng chê cười nhất thiên hạ hay sao.

Long Phạm biết rõ cảm thụ trong lòng của hắc, đang muốn mở miệng, thì xa xa đột nhiên phát sinh rối loạn.

Lăng Lạc Viêm ngược mắt thì nhìn thấy một con quạ đen ngậm lấy một con tiểu bạch thử đang bay đến chỗ này, chính là Dạ Dực và Linh Thư, phía sau bọn hắc còn có một đám tộc nhân nhận mệnh lệnh đi di tản dân chúng ở các thành trấn xung quanh, rốt cục bọn hắc đã chạy trở về với thần sắc đầy lo lắng.

209. Quyển 4: Chương 209: Hồi Tộc

Để tăng nhanh tốc độ, Dạ Dực hóa thành nguyên hình rồi ngậm Linh Thư ở trong miệng, lướt gió bay đi. Khi đến Sa thành thì không còn nhìn thấy hạo kiếp và một trận hỗn chiến như trong dự tính.

Con quạ đen thật lớn không biết có phải đã quên mất động tác vỗ cánh hay không, nó bất chợt rơi xuống mặt đất, cũng quên thả bạch linh thử ở trong miệng ra. Các tộc nhân ở xa xa đang đuổi đến cũng nhìn thấy cảnh tượng mà Dạ Dực và Linh Thư đang chứng kiến, chính bản thân mình dừng bước từ lúc nào mà cũng không hề hay biết, thần sắc lo lắng vẫn chưa kịp lui ra, một đám tựa hồ đông cứng thân thể, ngơ ngác nhìn trước mắt, hoài nghi có phải chính mình đang nằm mơ hay không.

Nếu không phải mơ thì vì sao lúc bọn hấn rời đi, nơi này vẫn còn như địa ngục mà bây giờ cỏ cây đã xanh ngắt một màu?

Bầu trời trong xanh, làn gió mang theo hơi thở tinh khiết, không còn một hạt bụi trong không khí, lại càng không nhìn thấy một chút huyết tinh, vực sâu trên mặt đất biến mất, không biết linh thú từ nơi nào chạy đến, trời cao đất rộng, cảnh sơn thủy như tranh thủy mặc ở trước mắt, đừng nói là tai họa, ngay cả một con ma vật hại người cũng không thể tìm thấy.

Thiên địa như được tịnh hóa, mỗi một lần hít thở đều cảm giác so với trước kia rất bất đồng, mỗi một màu sắc đều tươi sáng diễm lệ hơn so với bình thường. Bọn hấn biết bản thân vẫn còn đang ở trên nhân gian, nhưng lại nhìn không được mà hoài nghi có phải chính mình đang bước vào một thế giới hư ảo nào khác hay không, bằng không thì bọn hấn làm sao lại có thể nhìn thấy Hách Vũ và Đồ Lân?

Chiếc đuôi dài như liệt hỏa cùng lông cánh rực lửa xẹt qua phía chân trời, thanh quang bao phủ bạch lân đang tung hoành ngang dọc trong nước. Hách Vũ tại thiên, Đồ Lân ngự thủy. Đây chẳng phải chính là thần nhân hóa hình trong truyền thuyết hay sao?

Mà thần nhân không phải người nào khác lại chính là tông chủ và tể ti của bọn hấn! Hai thần vật xuất hiện sau lưng của hai người?!

“Ai nói cho ta biết rằng ta không phải đang nằm mơ...” Nham Kiêu thần thờ hỏi.

“Mơ thấy thiên địa trọng sinh, tông chủ và tể ti là thần nhân.....Nếu nằm mơ thì ngàn vạn lần đừng tỉnh lại...” Có tộc nhân tiếp lời của hấn, ngay cả mắt cũng không muốn chớp.

Cuối cùng là Lâm Sở đi đến trước mặt bọn hấn, trịnh trọng gật đầu rồi mỉm cười, “Tông chủ và tể ti của chúng ta chính là thần nhân, hạo kiếp đã qua, thiên hạ đã thái bình.”

Các tộc nhân chạy về đều không có người nào mở miệng, bầu không khí thật yên tĩnh, giống như các trưởng lão và diệu sư lúc trước tận mắt chứng kiến hết thảy biến hóa, trong một khoảng thời gian ngắn bọn hấn cũng không dám tin tưởng, chờ đến khi bọn hấn xác định chính mình không phải đang ở trong giấc mộng, bỗng nhiên vang lên một trận reo hò, tất cả đồng loạt quỳ bái.

Bất luận là tông chủ và tể ti đến tốt cùng hóa thành Hách Vũ và Đồ Lân như thế nào, thần nhân tái hiện trên thế gian, chỉ cần như vậy cũng đủ làm cho sinh linh thiên hạ quỳ bái thờ phụng.

Giống như trong nháy mắt đều quên hết thảy việc ngoài thân, tất cả mọi người quỳ xuống đất mà lạy, đó là sự sùng kính cùng vui mừng xuất phát từ nội tâm, làm cho bọn họ không cần hiệu lệnh của bất luận kẻ nào, cõi lòng tràn đầy kích động mà quỳ xuống dưới chân của hai người.

Được mọi người hành lễ, Lăng Lạc Viêm và Long Phạm đối với sự thay đổi của thân phận cũng không có cảm giác đặc biệt, bọn hấn tự nhận thấy không có gì bất đồng so với ban đầu, nhìn đám người quỳ dưới chân, rồi liếc sang Sa thành hiện giờ như được tái sinh, tất cả thành trấn ở xung quanh cũng quay trở về như xưa, hồng y phát lên một màu rực lửa, “Về tộc.”

Y mê lướt qua, chỉ thấy hỏa quang cùng thủy sắc lấp lánh chói mắt, bầu trời quang đãng bỗng nhiên bừng sáng. Lăng Lạc Viêm cùng Long Phạm bay lên giữa không trung, cánh chim rực lửa giương cao, bạch lân hé ra móng nhọn khuấy động thủy sắc rồi quán lấy thân ảnh bạch y bào, hai người nhẹ nhàng bay đi, mọi người thật lâu nhìn chăm chú cảnh tượng huyền ảo diễm lệ ở nơi chân trời, vẫn không hề đứng dậy.

Cho đến khi hai thân ảnh đã đi xa, rốt cục không thể nhìn thấy nữa điểm, thì bọn hấn mới lần lượt đứng dậy để chuẩn bị khởi hành trở về. Linh Tê tộc thật vất vả mới nhìn thấy thiên nhật, nhất thời vẫn chưa kịp thích ứng, dự định cùng mọi người đi một đoạn đường rồi mới tiếp tục tính toán.

Sau khi đám người tán đi, trong thiên địa trọng sinh tản ra một tiếng thở dài, có bóng người từ chỗ tối bước ra, nhìn về phía chân trời, rồi sau đó xoay người rời đi, không hề quay đầu lại.

Lăng Lạc Viêm và Long Phạm đang trên đường quay trở về, bọn hấn dùng tường thiên thuật chọn nơi hẻo lánh mà đi, tránh bay ngang những thành trấn náo nhiệt. Bọn hấn dùng phương pháp như vậy thì hiển nhiên không ít dân chúng ở trên đường xá cũng nhìn thấy.

Ai chẳng biết đặc điểm của thần nhân, ai lại không nhìn thấy cánh chim rực lửa cùng bạch lân thanh lam bay ngang qua đỉnh đầu? Dọc đường đi, bởi vì sự xuất hiện của bọn hắc mà dẫn đến vô số rối loạn, nhưng với bộ dáng của bọn hắc hiện giờ khi sử dụng linh lực thì cho dù bọn hắc không muốn gây chú ý cũng khó có thể làm được, càng huống chi là Lăng Lạc Viêm đang cố tình. (khoe mẽ =.=)

Cơ hồ không cần bao lâu, chỉ cần nửa ngày thì cảnh tượng thần kỳ đã được truyền lưu, bất luận dân chúng tầm thường hay linh giả của các tông tộc đều thảo luận thân phận thực sự của thần nhân, đều ngược nhìn lên không trung để mong chờ được nhìn thấy bộ dáng của thần nhân.

Thần nhân là ai?

Thần nhân ngay tại Xích Diêm tộc, hai vị thần nhân chính là Viêm chủ với thanh danh có một không hai trong thiên hạ, cùng tể ti không người có thể đối địch. Thần nhân cứu thế, tất cả bị hủy đi lại được trọng sinh trong tay của bọn hắc!

Chỉ trong phút chốc, thiên hạ hỗn loạn, dấy lên đủ loại tin đồn, trong khi hai người gây rối đã về đến tổng điện Xích Diêm tộc.

Từ khi thiên kiếp dẫn đến tai họa, cho dù ở rất xa thì khắp nơi đều có cảm giác, tộc nhân trên núi Xích Diêm phi thường nhận biết được có một cỗ lực lượng làm cho người ta sợ hãi, đừng nói là người, ngay cả thú rừng cũng cảm giác được sự khác thường này, dẫn đến tình cảnh phi thường hỗn loạn.

Mọi người nhận được tin tức về thiên kiếp giáng xuống, rồi hết thấy lại được bình ổn, sau đó lại nghe nói có người nhìn thấy thần nhân giáng thế, còn nghe nói thần nhân là tông chủ và tể ti của bọn hắc. Lúc này, ngay cả Quyết Vân cũng đánh rơi chén trà trên tay, lại càng không nói đến những người khác sẽ như thế nào.

Chờ đến khi Lăng Lạc Viêm và Long Phạm hạ xuống đại điện, các trưởng lão nghênh đón hai người kinh hãi đến mức không biết phải làm thế nào, trong khi tộc nhân ngây ngốc nhìn thấy hai người từ trên trời giáng xuống, quên mất phải hành lễ.

“Ngay cả các người cũng kinh ngạc đến mức này, xem ra sử dụng danh xưng của thần nhân quả thật cũng đủ để dọa người.” Lăng Lạc Viêm thu lại linh lực, xem như không nhìn thấy đám người đang hóa thạch ở phía dưới, hắc tùy tiện bước đến ghế chủ tọa rồi ngồi xuống.

Long Phạm vừa ngồi đến bên cạnh Lăng Lạc Viêm thì lại nghe thấy tông chủ của hắc ngoảnh đầu hỏi, “Còn chưa trả lời ta, đến tột cùng chúng ta tính làm cái gì? Hách Vũ Đồ Lân? Muốn nói chúng ta thật sự là thần nhân trong truyền thuyết thì tại sao nửa điểm ta cũng không nhớ rõ?”

Lăng Lạc Viêm cho đến nay vẫn chưa thể xác định, hắc chỉ nhớ rõ những việc ở nơi đây và ở thế giới bên kia, còn những thứ về thượng cổ hay linh lực tiêu tán là chuyện của Hách Vũ. Mặc dù nói hắc chính là Hách Vũ, nhưng hắc cũng không muốn thừa nhận chính mình là một trong hai tên thần nhân đã tạo ra thiên kiếp hỗn loạn như thế này.

“Hách Vũ và Đồ Lân là vì thế gian mà hao hết lực lượng rồi tiêu tán, bọn hắc tiêu tán nhưng không phải chết đi mà là luân hồi lực lượng. Bọn hắc phân tán lực lượng khắp nơi trong thiên địa, chúng ta có được chính là phần nguyên thủy nhất cũng là viêm hỏa và sóc thủy thuần túy, đó chính là bản thân của bọn hắc.” Long Phạm trả lời như thế.

Khi hắc nói ra những lời này thì tộc nhân rốt cục tỉnh ngộ, không kịp hành lễ thì lại bị hấp dẫn vì vấn đề này, bất giác lộ ra biểu tình mê mẩn. Theo như lời nói của Long Phạm, bọn hắc nghĩ đến năm xưa hai vị thần nhân cứu vớt thế nhân như thế nào, rồi tiêu tán và lưu lại lực lượng ra sao.

Như vậy đến tột cùng có được tính là thần nhân chuyển thế hay không? Hay chỉ là người kế thừa cỗ lực lượng thuần túy của Hách Vũ và Đồ Lân? Vấn đề này chỉ có mỗi một mình Lăng Lạc Viêm nghĩ đến, trong khi tộc nhân chỉ biết tông chủ và tể ti của bọn hắc là thần nhân, là thần linh giáng thế, là tông chủ và tể ti của bọn hắc, những chuyện khác thì có gì quan hệ?

Khi tộc nhân muốn hành lễ quỳ bái thì đã thấy tông chủ đứng dậy, hồng y đỏ rực như lửa, mái tóc bạch kim óng ánh, mỉm cười hỏi bọn hắc, “Các người quỳ bái người nào? Là Hách Vũ hay là ta?”

Là Hách Vũ hay là tông chủ, trong đó có cái gì khác nhau, mọi người đối mặt nhìn nhau.

Lăng Lạc Viêm khoát tay, “Các ngươi muốn chính là Hách Vũ, là người của thiên hạ, còn tông chủ của Xích Diêm tộc thì sao?”

Vừa nói vừa cười, trong đó đã mang theo ý tứ cao thâm khó lường, chọn ngay lúc này nói với tộc nhân, Long Phạm ở bên cạnh tất nhiên hiểu rõ tâm tư của Lăng Lạc Viêm, mỉm cười rồi ngoảnh đầu, trước mặt tất cả tộc nhân, hắn nâng lên khuôn mặt đang lộ ra ý cười lạnh lùng của Lăng Lạc Viêm.

Ngữ thanh thần nhiên cùng hương sen phiêu tán trong đại điện, Long Phạm là người đầu tiên trả lời, “Ta không biết Hách Vũ Đồ Luân là ai, ta chỉ biết những gì mong muốn trong cuộc đời này đã ở ngay trước mắt. Long Phạm thân là tể ti sẽ đi theo bên người tông chủ. Lạc Viêm chính là Lạc Viêm, Long Phạm cũng chỉ là Long Phạm.”

“Đáp thật là tốt.” Hắn vừa lòng cười khế, thế gian này chỉ có tể ti của hắn là người hiểu rõ tâm tư của hắn nhất.

Đón lấy hai bàn tay đang đặt trên khuôn mặt của hắn, hồng y nghiêng người dựa sát vào, cùng với tư thái phong lưu tiêu sái, Lăng Lạc Viêm mỉm cười rồi nhẹ nhàng hôn lên bờ môi ở trước mặt, rồi lập tức quay lại, nhướn mi đối với mọi người, “Mặc kệ hắn là thần nhân Hách Vũ trong truyền thuyết, hiện giờ thiên hạ chỉ có một Lăng Lạc Viêm!”

Ngữ thanh vang vọng trong đại điện. Thiên hạ chỉ có một Lăng Lạc Viêm, lời này vừa nói ra, giống như mang theo tiếng vọng xuyên thấu đến tận trời xanh. Nhìn thấy người ở trước mắt, tất cả tộc nhân hành lễ quỳ bái, trong miệng xưng hô chính là tông chủ, là tông chủ Xích Diêm tộc của bọn hắn.

“Chúng thần bái kiến tông chủ! Bái kiến tể ti!”

Giọng nói đồng loạt vang lên với khí thế vô cùng mãnh liệt, mọi người không thể kiềm chế nhiệt huyết đang sôi sục trong lòng. Thần nhân thì thế nào, Hách Vũ thì thế nào, bất luận hai người ở trước mắt có thân phận gì thì cũng là tông chủ và tể ti Xích Diêm tộc của bọn hắn. Không cần thanh danh của thần nhân, tự thân của hai người đã đủ để ngạo nghễ sinh linh trong thiên hạ.

Trong tiếng xưng tụng của tộc nhân, Lăng Lạc Viêm cười to rồi cùng Long Phạm xoay người rời đi.

Bất luận hiện giờ tộc nhân của Xích Diêm tộc thấy thế nào, thì thế gian vẫn vì chuyện này mà không ngừng xôn xao ầm ĩ.

Qua một thời gian ngắn, đám người Lâm Sở Nham Kiều Hoài Nhiễm cũng chạy về đến Xích Diêm tộc. Dọc đường đi, hết thấy những việc nghe thấy đều là chúc mừng, đều là xoay quanh tên của hai người. Đến khi bọn hắn trở lại tổng điện thì lại nghe thấy một chuyện khiến tất cả mọi người đều chấn động. Tông chủ và tể ti của bọn hắn muốn lập khế?!

210. Quyển 4: Chương 210: Bên Nhau

Lập khế là gì, đó là hai người quyết định sống cùng nhau, dùng máu của chính mình để ký kết khế ước. Từ đó về sau thì tuổi thọ sẽ được phân đều, nếu một người bị thương thì người còn lại sẽ có cảm giác, một khi lập khế thì sinh tử không chia lìa.

Lập khế khác với nam nữ xuất giá thú thê, không chỉ là sống cùng nhau, mà là ước định đồng sinh cộng tử. Thử hỏi ngay cả sinh mệnh cũng chia sẻ, thì còn có cái gì cao hơn thế? Cho nên ở trên đời này, đây là chuyện trịnh trọng nghiêm túc nhất, đó là người lập khế đem tánh mạng của mình cùng hết thảy mọi thứ phó thác cho đối phương.

Trong Xích Diêm tộc, tất cả tộc nhân đều biết quan hệ của Lăng Lạc Viêm và Long Phạm, nhưng không ai nghĩ rằng sau khi về tộc, tông chủ và tể ti của bọn hắn lại quyết định nhanh như thế, hình như cảm thấy sự xôn xao rối loạn mới đây vẫn chưa đủ, nếu tin tức lập khế bị lan truyền trong nhân gian thì không biết sẽ gây nên bao nhiêu phản ứng kinh thiên động địa.

“Phải biết rằng hiện giờ trong mắt của nhân gian, các người chính là hai vị thần nhân. Thần nhân lập kế chính là đại sự kiện.” Trong đại diện, Lăng Vân đang định thuyết phục hai người làm đủ nghi thức long trọng, hần nói thật vất vả trong khi hai người ở phía trên lại hoàn toàn để ngoài tai.

Một người thờ ơ đọc sách, một người nhắm mắt trầm tư, một lát sau người bên cạnh lại đặt vài nét bút lên trang sách, dường như hoàn toàn không nghe thấy lời nói của Lăng Vân, tập trung xử lý sự vụ trong tộc, thỉnh thoảng sẽ có vài câu nói nhỏ, đôi khi lại nghe thấy vài tiếng cười khúc khích không rõ hàm nghĩa. Không lâu sau, sổ sách đợi xử lý đều được giải quyết sạch sẽ.

“Khi chúng ta vắng mặt thật vất vả cho người. Quả nhiên người vương bận so với dĩ vãng thật bất đồng.” Sau án thư, hồng y nam nhân vừa cười vừa nói, tùy tay ném xuống quyển sách cuối cùng lên bàn, trong lời nói tán thưởng có hơn phân nửa là chế nhạo.

“Miểu Lan nếu cứ tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, thay vì dựa vào hấp thu linh khí của hoa cỏ, không bằng dựa vào ta.” Nói đến việc này, vẻ mặt của Lăng Vân rất nghiêm túc, “Ta cùng Miểu Lan lập kế thì mới có thể làm cho hần không bị kiểm chế, không bị quản thúc, ta không muốn hần mất tự do.”

Những ngày Lăng Lạc Viêm và Long Phạm rời đi, mọi sự vụ trong tộc đều do Lăng Vân đảm nhiệm. Miểu Lan sống trên đời là dựa vào linh khí, nhất định phải có kỳ hoa dị thảo, một khi rời xa hoa cỏ thì tánh mạng sẽ gặp nguy hiểm, vì thế Lăng Vân quyết định tiến hành nghi thức lập kế mà năm xưa vẫn chưa hoàn thành.

Đó là tâm nguyện từ đó cho đến nay của hần, cũng có thể giúp cho Miểu Lan không bị ràng buộc. Miểu Lan là Tiêu Tự nhưng cũng không phải là Tiêu Tự, hoàn toàn quên đi quá khứ đau khổ, cũng quên luôn cả hần, khiến hần thâm nghĩ sau này càng phải bù đắp nhiều hơn.

“Nói như vậy là người cũng đã được như nguyện?” Nhường mi một cách tà khí đầy ái muội, nửa người tựa vào ghế, nửa còn lại dựa lên người của Long Phạm, lưỡi nhấc nhếch lên khoe miệng, hần hỏi một cách tùy tiện nhưng Lăng Vân lại cứng họng, biểu tình trên mặt trở nên đình trệ.

Lăng Lạc Viêm biết chuyện Miểu Lan không cho Lăng Vân gần người, Miểu Lan đối với Lăng Vân vẫn có cảm giác nhưng thủy chung không muốn chấp nhận Lăng Vân. Đối với hai người này, hần chỉ khoanh tay ngồi xem kịch, nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa thấy có kết quả.

Xem biểu tình của Lăng Vân thì mọi người đều biết đáp án là gì.

“Nếu phải đợi năm tháng dài lâu thì mới chịu có trăng quên đèn, chẳng phải những thứ trân quý sẽ bị mất đi giá trị hay sao, đạo lý này ngay cả tiểu Dạ Dục cũng biết, còn người quá quan tâm nên không dám chạm vào hay là ngay cả ném thử cũng không dám? Về phần Miểu Lan, chỉ sợ hần nghĩ rằng người người muốn chính là Tiêu Tự trong quá khứ nên mới như vậy.” Lăng Lạc Viêm nhẹ nhàng nói, Lăng Vân nghe xong thì bỗng nhiên ngắc đầu, “Đây là khúc mắc của hần?”

“Nguyên lai người vẫn chưa nhìn ra.” Lăng Lạc Viêm bĩu môi rồi lắc đầu, “Sớm biết như thế thì ta không nên chỉ điểm, để nhìn xem đến khi nào người mới chịu tỉnh ngộ.”

Thần sắc của Lăng Vân giống như vừa lo vừa vui, nhìn hần như thế, hồng y nam nhân hoàn toàn dựa lên thân bạch y bào, bật lên tiếng cười khê, “Thật không hiểu làm thế nào mà người có thể khiến cho hần đáp ứng việc lập kế. Nếu đã muốn lập kế thì còn lo trước lo sau, không dám manh động để làm gì? Người nên học hỏi tế ti đại nhân của ta nhiều một chút, có người quả thật hoàn toàn không hề để ý đến tâm nguyện của ta, ép ta phải đáp ứng việc lập kế ngay lúc này.”

Giọng nói dần dần trầm xuống, mang theo ý tứ nguy hiểm cùng nhần nhện, liếc mắt nhìn Long Phạm, nghĩ đến việc sau khi về Xích Diễm tộc thì Long Phạm đã làm gì để khiến hần phải đáp ứng, Lăng Lạc Viêm điều chỉnh tư thế ngồi một chút, rồi nhin không được mà nhíu mày, “Với lực lượng của ta và người, còn cần cái gì tuổi thọ cùng chia, linh lực tương thông, lập kế để làm gì.”

Để làm cho hần đáp ứng, tế ti của hần quả thực đã dùng đủ loại thủ đoạn tồi tệ nhất, mãi cho đến giờ khắc này hần vẫn còn ảo giác có cái gì đó lạnh lẽo và nóng rực lần lượt thay đổi trong cơ thể. Thế mới biết, hóa ra sức thủy ngoại trừ dùng để tịnh hóa tẩy rửa thì còn có thể dùng ở một chỗ trên người.

“Vì làm cho người trong lòng không có người khác, để khi người không ở trong tầm mắt của ta thì ta cũng biết người không có việc gì.” Trả lời câu hỏi của Lăng Lạc Viêm, tể ti Long Phạm hơi thoáng mỉm cười. Hắn muốn làm cho người ở bên cạnh hắn lúc nào cũng cảm giác được sự tồn tại của hắn, không cho người khác có một chút kẻ hở.

Lăng Lạc Viêm nhếch môi, khẽ cười một tiếng rồi thản nhiên nói, “Ta còn tưởng rằng người lại ghen tuông quá độ.” Hắn làm sao lại không hiểu tâm tư của Long Phạm. Tể ti của hắn muốn hắn không được nhớ kỹ Phong Trần Tuyết, nhưng Long Phạm lại thủy chung để tâm hết thủy mọi chuyện.

“Lạc Viêm muốn nhắc nhở ta?” Bạch y bào tể ti lộ ra nụ cười nhạt như nước, Lăng Lạc Viêm tà mị liếc mắt, “Còn cần ta phải nhắc hay sao?” Sau khi trở về thì hắn đã quên, nhưng Long Phạm vẫn còn nhớ đến câu nói buông tay khi hắn bị khống chế, rồi sau đó hắn đáp ứng Long Phạm chuyện tự phạt...

Hắn nói thế nào thì tể ti của hắn quả thực làm đúng như vậy.

Nhẹ nhàng mỉm cười, lời nói cũng vô cùng ôn nhu, nhìn như thánh khiết, tựa hồ mấy ngày hôm trước làm ra chuyện kia với hắn cũng không quan hệ đến Long Phạm. Không ai biết mấy ngày trước đây, người nam nhân này đã đòi hỏi hắn quá độ như thế nào, nếu hắn chỉ là thường nhân thì chỉ sợ mấy ngày này dừng hòng bước xuống giường, mà cho dù hắn đã là người phi thường thì sau đó vẫn bị Long Phạm ôm đi tắm. (=.= quá sức....)

Dùng phương thức như vậy để bắt hắn đáp ứng lập khế, nam nhân xem thường hết thảy mọi thứ ở trên đời lại làm như vậy. Muốn hắn đồng sinh cộng tử, sống chết có nhau, lấy máu tuyên thệ cùng nhau lập sinh tử khế. Trong mắt của Long Phạm, không chỉ là sống bên nhau, mà đó là ước định.

Hiểu được điều Long Phạm muốn, vì vậy hắn đương nhiên đáp ứng. Lập khế khác với hôn thú nhưng cũng có vài điểm tương tự, đều có nghi thức, đều phải đãi khách, mở tửu yến. Với thân phận hiện giờ của bọn hắn trong mắt của thế nhân, vừa muốn chiêu cáo thiên hạ, vừa không muốn ồn ào náo nhiệt thì quả thật không có khả năng.

Theo như lời của Ngải, Hách Vũ và Đồ Lân lúc trước xác thực có thể được xưng là thần nhân. Tất cả mọi việc bọn họ làm đều được quyết định sau khi đã đặt tình cảm sang một bên, để miễn cho tai họa càng thêm trầm trọng, nên bọn họ muốn đem nhân loại diệt đi cũng là vì như thế.

Chẳng qua không nghĩ tới, sau khi bọn họ tiêu tán, hồn phách cùng lực lượng vẫn chưa hoàn toàn biến mất mà chỉ phiêu diêu trong thiên địa, rồi sau đó lực lượng phân tán được hội tụ, một lần nữa trọng sinh thế gian, đó chính là hắn và Long Phạm. Bất quá trải qua thế sự dương gian, thừa nhận tình cảm của nhân loại, hắn và Long Phạm rốt cục không còn là hai vị thần nhân lúc trước.

Có lẽ điều này Hách Vũ và Đồ Lân vẫn chưa nghĩ đến, thần nhân vô tình lại có thể hiểu được tình ái, hết thảy kế hoạch an bài lúc trước hoàn toàn vượt khỏi tầm kiểm soát, bọn họ không còn là Hách Vũ và Đồ Lân, mà lại chính là Lăng Lạc Viêm và Long Phạm.

Như thế tính ra hai người bọn hắn quả thật là thần nhân, cũng có thể nói không phải là thần nhân lúc trước, Lăng Lạc Viêm cũng không so đo việc này, hiện giờ hắn chỉ suy nghĩ về phản ứng của người trong thiên hạ sẽ như thế nào khi biết hắn và Long Phạm muốn lập khế.

Lăng Vân đã ly khai từ lúc hai người bắt đầu liếc mắt đưa tình, không biết là cảm thấy không thích hợp ở lại hay là vì vội vã tìm Miểu Lan để cởi bỏ khúc mắc, Lăng Lạc Viêm và Long Phạm vẫn ở lại trong điện để tiếp tục thảo luận về việc lập khế.

Vì việc này mà tộc nhân của Xích Diêm tộc vui mừng khôn xiết, đây là sự kiện trọng đại nhất sau trận thiên kiếp, nhưng hai vị đương sự vẫn hành xử như bình thường, mặc dù gần bó như hình với bóng nhưng cũng không thấy có vẻ quá mức vui sướng.

Lại nói về Trữ Hình, lúc này nàng đã định cư trong Xích Diêm tộc. Đối với nàng, việc Viêm chủ và tể ti lập khế chỉ là nghi thức mà thôi, dù sao bọn họ hai người đã sớm sinh tử có nhau.

Nhớ lại đủ chuyện trong quá khứ, không còn gì có thể tách rời hai người, nếu đã như thế thì hiện giờ bắt quả chỉ có thêm nhiều người chứng kiến, chứng kiến mỗi tình có thể khiến cho Xích Diêm tộc càng thêm

hùng mạnh, đồng thời, bởi vì tình cảm của hai người cũng khiến cho thiên hạ được an bình, đối với tất cả dân chúng và linh giả mà nói, mặc dù chỉ là một nghi thức lập khế đơn giản nhưng lại có ý nghĩa rất to lớn.

Rồi sau đó, rốt cục cũng đến ngày trọng đại của Xích Diêm tộc, đồng thời cũng dẫn đến sự chú ý của những người khác, hai vị thần nhân lập khế là một chuyện đại sự. Khi biết được tin tức, mọi người đã sôi nổi chạy đến dưới chân núi của tổng điện Xích Diêm tộc, mặc dù không thể lên núi nhưng cũng có rất nhiều người chờ đợi ở trong thành.

Các tộc hiển nhiên cũng đến, còn có Linh Tê tộc, từ khi giúp Ý Toàn vương chữa khỏi bệnh cho Nhĩ Sinh thì Linh Tê tộc nghiêm nhiên thuộc về Xích Diêm tộc, kể từ sau đó đã cư ngụ ở dưới chân núi trong thành.

Tổng điện của Xích Diêm tộc nằm phía trên đỉnh núi, nhìn lên lầu son có thể thấy được một thân ảnh màu đỏ đang lười nhác tựa vào thành lan can. Nghĩ đến những việc vất vả mấy ngày gần đây, Lăng Lạc Viêm liếc mắt nhìn xuống chân núi.

“Quả thật cũng không ít người đến đây.” Nhìn thấy biển người mà không khỏi cảm thấy buồn cười, nhớ đến cảnh tượng đứng dưới ánh đèn sân khấu trong quá khứ, cảm giác của việc lập khế lần này thật giống như một vở diễn trước ánh nhìn chăm chú của hàng vạn người.

Từ trên cao, hồng y phát phơ như mây, đột nhiên hần phát hiện một ánh mắt đang nhìn chăm chú, ánh mắt nóng rực như lời điện tựa hồ đã từng quen biết, là từ một nơi nào đó ở trong núi, chờ hần ngưng thần nhìn lại thì đã lạc mất dấu vết.

“Sao thế?” Long Phạm thấy Lăng Lạc Viêm thất thần dựa vào lan can, hần cũng bước đến bên cạnh rồi cùng nhau nhìn xuống.

Chẳng lẽ là ảo giác? Hần thu hồi tầm mắt.

“Người nói xem, đến khi vở diễn bắt đầu mà không tìm thấy diễn viên thì sẽ như thế nào?” Nheo mắt vô cùng tà khí xảo quyệt, nhìn chăm chú đám người đông đúc ở dưới chân, hồng y nam nhân như đang trên đùa, đem cảm giác mới vừa rồi vứt ra sau đầu, hần hỏi Long Phạm như thế.

Long Phạm nhìn Lăng Lạc Viêm, dần dần hiện lên ý cười nhàn nhạt nơi đáy mắt, “Đó là một vở diễn khác.” Hần không cảm thấy bất ngờ, tông chủ của hần luôn thích làm xằng như thế.

Lăng Lạc Viêm nhướng mi, cầm lấy một lọn tóc đen mượt đặt lên môi, nhìn chăm chú nam nhân trước mặt rồi chậm rãi hôn xuống nhẹ nhàng, “Lập khế phải dùng máu?”

“Đó là máu của ta, đối với Lạc Viêm mà nói, không giống với những người khác.” Nhìn sâu vào đôi mắt mị hoặc ngả ngớn, Long Phạm chậm rãi trả lời, nâng ngón tay đặt lên bờ môi mê người ở trước mặt.

Một hỏi một đáp, bạch y bào tề ti trầm tĩnh thần nhiên, dung túng hồng y nam nhân tùy tâm tùy ý. Ngón tay đặt bên môi giống như có suy nghĩ của riêng mình, động tác đầy cảm dỗ khiêu khích hoàn toàn không tương xứng với một thân bạch y bào khoan thai thoát tục, đôi khi lại nhẹ nhàng cợt sát.

Lăng Lạc Viêm nhếch môi, ngậm lấy ngón tay của Long Phạm rồi cắn xuống, hương vị máu tươi chảy vào trong miệng, sau đó hần nhả ngón tay của Long Phạm ra, liếm đi huyết sắc ở bên môi. Đến phiên ngón tay của hần bị nâng lên, nhìn thấy Long Phạm nhẹ nhàng cắn xuống như thế nào, lại cảm giác sự ẩm áp và ẩm ướt ở bên trong, ngay lập tức khiến một nơi trên người của hần liền trở nên nóng rực, “Nhanh lên.”

Ra lệnh hồi thực, ngữ thanh có một chút khàn khàn, hần thực xác định là Long Phạm cố ý, hần không cảm thấy đau mà ngược lại chính là cảm giác khiêu khích khiến lòng hần xôn xao

Cuối cùng, lời thúc giục của hần được đáp lại bằng một ánh mắt trấn an và một nụ cười đầy ôn nhu, ngón tay được nhả ra, hai vết thương chạm vào nhau, tiếp sau đó là một loạt linh ngôn, rồi ánh sáng kỳ dị lóe lên giữa điểm tiếp xúc của hai ngón tay.

Lăng Lạc Viêm không biết ngôn ngữ chú thuật được dùng khi lập khế là loại nào, hần chỉ nhìn thấy một chuỗi ký tự giống như biểu tượng của một loại ấn ký, dấu vết màu đỏ với hoa văn ngọn lửa khắc lên giữa mi tâm của Long Phạm, dấu vết càng ngày càng đỏ, cho đến khi thấm nhập vào bên trong rồi mới biến mất.

Mà ở trên trán của hắn cũng được khắc lên một dấu vết hình giọt nước, ở trong mắt của Long Phạm, dấu vết này xuất hiện trên khuôn mặt mịn hoặc được che phủ bởi một tầng gợn nước lấp lánh, dưới bầu trời quang đãng, trong cơn gió thoảng, vết máu bên môi càng khiến cho nam nhân ở trước mắt tăng thêm mị lực ma tính đầy mê người.

Long Phạm thủy chung cảm thấy ngay cả hắn cũng không thể kháng cự, vậy thì những người khác sẽ như thế nào, vì vậy tốt nhất vẫn không nên làm cho tông chủ của hắn xuất đầu lộ diện.

“Lập khế kết thúc, kế tiếp...” Long Phạm hôn lên vết máu bên môi của Lăng Lạc Viêm, rồi nhẹ nhàng thì thầm bên tai.

“Kế tiếp tể ti muốn làm cái gì?” Biết rõ nhưng vẫn cố hỏi, Lăng Lạc Viêm vừa cười vừa dựa người vào lan can ở phía sau, một tay xoa nhẹ trên thân bạch y bào, hướng vào bên trong tìm kiếm.

“Làm việc mà tông chủ muốn làm.” Thản nhiên mỉm cười, Long Phạm không ngăn cản bàn tay đang thăm dò ở trước ngực, mà là kéo bàn tay còn lại của Lăng Lạc Viêm trườn xuống một chỗ, “Lạc Viêm không phải muốn ta nhanh lên hay sao?”

Bàn tay chạm vào một chỗ ở dưới thân bạch y bào, Lăng Lạc Viêm cười khê, “Quả thật không chậm, phản ứng mạnh như vậy, bất quá trước khi ly khai cũng nên nói với tộc nhân một tiếng,” Miễn cho đến lúc đó mọi người đi tìm khắp nơi, quấy rầy đến việc khác.

Không đợi Long Phạm kéo hắn trở về phòng, hồng y như hỏa thiêu phát phơ trong gió, “Các vị nghe rõ, nghị thức lập khế của bản tông chủ và tể ti đã xong, kế tiếp tùy ý mọi người——”

“Tông chủ?!” Nghe được giọng nói của hắn, các trưởng lão và diêu sư từ khắp nơi vội vàng chạy ra, “Nghị thức bên ngoài mới được chuẩn bị, tông chủ và tể ti...như vậy...”

“Bản tông chủ và tể ti quay về phòng nghỉ ngơi.”

Không hề để ý đến tộc nhân, vừa dứt lời, một tràn tiếng cười sáng khoái vang vọng khắp đỉnh núi Xích Diêm, các tộc nhân hướng lên trên nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh bạch y cùng hồng sam chột lóe lên rồi biến mất, đi vào trong phòng ngủ.

Tiếng cười vẫn còn vang vọng trên đỉnh núi, mọi người nhìn nhau, cũng không tránh khỏi phải phì cười, tông chủ và tể ti muốn ‘trở về phòng nghỉ ngơi’, bọn hắn còn có thể tùy ý như thế nào? Không bằng đều tự đi làm chuyện khác.

Trong phòng, hồng sam đã được thoát hạ, mái tóc bạch kim rối tung, Lăng Lạc Viêm cởi bỏ từng kiện y phục, “Nếu đã lập khế, ngươi đã là người của ta, vì vậy không bằng lúc này tể ti đại nhân làm cho ta như nguyện?”

“Lạc Viêm có thể tiếp tục cố gắng,” Bạch y bào hạ xuống.

“Ta tin tưởng sẽ có một ngày ta có thể vượt qua ngươi.....khoan đã....chờ một chút...”

“Còn chờ cái gì nữa...” Bóng người giao triền, bên trong trướng mạn phát phơ theo gió đang truyền đến những tiếng hôn ướt át.

“Quả thật, chờ không được....vậy thì tiếp tục...”

“Nơi này như thế nào...” Tiếp tục động tác, tể ti ngẩng đầu, vừa cười vừa hỏi.

“Không tồi, tốt lắm,” Nâng thất lưng lên, tông chủ của hắn tỏ vẻ rất hài lòng.

Từ khi hắn bị cuốn vào thế giới này, gặp được người nam nhân ở trước mặt, hết thấy mọi thứ đều thật hoàn hảo

Lăng Lạc Viêm ngưỡng cổ, bật ra tiếng rên rỉ đầy khoái cảm, hắn kéo Long Phạm đang nằm trên người mình rồi hôn lên, “Ta sẽ không nói lời cảm tạ với ngươi, ngươi cũng biết...”

“Ta biết.” Long Phạm hôn xuống bờ môi của Lăng Lạc Viêm.

Bọn hắn đều biết từ nay về sau sẽ không bao giờ chia ly. Long Phạm là tể ti của hắn, cũng là người duy nhất mà hắn ủy thác hết thảy. Ngược lại, nếu không phải là hắn, cuộc đời này Long Phạm sẽ không quy phục bất cứ người nào.

Chỉ vì Lăng Lạc Viêm, nên Long Phạm trở thành tể ti của một người.

Chỉ vì Long Phạm, Lăng Lạc Viêm giao ra tất cả.

Bọn hắn là điều ngoài ý muốn đặc biệt nhất của nhau. Yêu thương, giữ chặt, không bao giờ chia lìa. Chỉ đơn giản như vậy, chỉ như thế mà thôi.

211. Quyển 4: Chương 211: Phiên Ngoại 1 - Yêu Ma

Hắn bị người đời xưng là ma vật. Cái gọi là ma vật đều là những thứ hại dân, ăn thịt hút máu người, hấp thu hồn phách, xâm nhập cơ thể người, làm hại nhân gian, tóm lại đối với nhân loại trên đời này mà nói tất cả ma vật đều đáng bị diệt trừ.

Đối với quan điểm này hắn không có cảm giác gì đặc biệt, nhân loại trong mắt hắn chính là thức ăn, ai lại đi để ý đến quan điểm của một vật bị ăn.

Mãi cho đến một ngày, hắn ở cấm kỵ giới bị phong ấn, gần như đã ăn hết tất cả những vật có thể ăn, cuối cùng vì để sinh tồn mà hắn bị ép phải lập ước định với một người, sau đó hắn còn có một cái tên — Dạ Dục.

Sau đó đủ loại xảy ra đều ngoài dự kiến của Dạ Dục. Người nọ quả nhiên trở thành chủ nhân của hắn, không chỉ khiến lực lượng của hắn tăng lên, còn làm ra rất nhiều chuyện mà không người nào có thể ngờ tới, làm cho cả thiên hạ đều trở nên khuynh đảo.

Mặc dù chủ nhân của hắn ngang ngược phóng khoáng, không chịu gò bó, phong lưu gợi tình, thích đùa nghịch kẻ khác, không để bất luận người nào ở trong lòng, dường như đối với chủ nhân của hắn tất cả mọi người đều không quan trọng. Nhưng sau đó lại làm ột người động tâm, người nọ chính là tể ti của Xích Diễm tộc, một người mà ngay cả hắn cũng bất giác sinh ra cảm giác sợ hãi và lo lắng cho tánh mạng của mình.

Sau khi chủ nhân và tể ti của hắn có quan hệ, hắn vốn nghĩ rằng sẽ có sự bất đồng, nhưng kết quả vẫn là giống nhau, tựa như trước mắt.....

“Thế nào, Tiểu Dạ Dục? Nếu ngươi không làm thì có thể lựa chọn những người khác đến làm, ta nghĩ sẽ có rất nhiều người phi thường vui mừng làm cho con bán yêu này hoàn toàn hiểu được tình dục là gì.”

Bên môi nhếch lên một đường cong ái muội, rõ ràng là ác ý trêu chọc, nhưng Dạ Dục biết loại trêu chọc này không phải trò đùa, nếu hắn cự tuyệt thì hồng y nam nhân trước mắt quả thật sẽ làm đúng như vậy, làm cho thiếu niên ngốc nghếch không biết gì về tình dục phải chịu đựng bao nhiêu lần thống khổ.

Cúi đầu nhìn vào đôi mắt trong suốt màu hồng phấn kia, hắn nghĩ đến chính là bộ dáng mờ mịt của thiếu niên bị khơi dậy tình dục ở trên người kẻ khác, thân là yêu, không biết lúc đó sẽ như thế nào? (.=, cái đầu đen tối)

Đang do dự, bỗng nhiên một đoàn viêm hỏa hiện lên, thiếu niên bị ngọn lửa thiêu sạch y phục trên người, một thân xích lô bị ném ra ngoài cửa sổ, “Nếu ngươi chậm một chút thì ngươi cũng biết kết quả sẽ như thế nào, trong Viêm Lạc cung không chỉ có mỗi một mình Xích Diễm tộc của chúng ta.”

Vừa cười vừa nói, dường như đây chỉ là một trò chơi, Dạ Dục lại nghe thấy dưới lầu truyền đến những âm thanh hít thở của mấy người, không hề lưỡng lự, hắn nhảy xuống, giang hai tay ôm lấy thân thể của thiếu niên sắp sửa rớt xuống đất.

Sắc mặt vốn đã lạnh như băng nhưng khi nhìn thấy đám người đang bu lại thì hàn ý càng trở nên lãnh liệt. Thân thể xích lô của thiếu niên bị hắn ôm ở trước người. Trốn dưới bóng râm trên người hắn, trong đôi mắt trong suốt tràn đầy cảnh giới, có người tiến lên muốn chạm vào thiếu niên thì ngay lúc ấy những móng vuốt sắc bén nhô ra, “Các ngươi muốn chết.”

Linh Thư vốn là Yêu tộc. Yêu tộc có dung mạo mê hoặc lòng người, có thể thông qua giao hợp để đem linh lực truyền cho người khác, nhưng không có nghĩa Yêu tộc chỉ dựa vào bề ngoài để quyến rũ con người, mà hoàn toàn ngược lại, đó là một trong những vũ khí của bọn chúng, hành động rất nhanh nhẹn, khi lòng người bị mê hoặc thì trong nháy mắt sẽ bị dí vào chỗ chết.

Nếu có người nào bởi vì dung mạo của bọn chúng mà khinh thường, nghĩ rằng bọn chúng chỉ trông vào sắc đẹp để mê hoặc lòng người thì hoàn toàn sai lầm, kết cục sẽ chỉ có chết, tình hình trước mắt đúng là như vậy. Đám người chỉ nhìn thấy thiếu niên từ trên trời giáng xuống, toàn thân trong suốt như tuyết trắng, đôi mắt màu hồng phấn long lanh như mặt nước hồ thu đang chuyển động, nhưng không người nào nhìn thấy móng vuốt sắc bén của hắn ở trong lòng hắc y nhân.

Không nhìn thấy thì chỉ có chết.

Khi móng vuốt xuyên qua thân thể một người, thiếu chút nữa đã lấy ra nội tạng thì đám người đang bu lại nhất thời bị hù dọa mà lùi về phía sau vài bước, nhìn thấy người kia ngã xuống đất, lúc này mới tỉnh ngộ. Vẻ đẹp mỹ hoặc như thế nhưng lại làm ra thủ đoạn khiến cho người ta sợ hãi, chẳng phải đó chính là con bán yêu mà mấy ngày trước đã dẫn đến phân tranh, được Viêm chủ thu phục lại khiến ấy tông tộc bị thảm sát hay sao?!

Vừa tỉnh ngộ, nhìn thấy sắc đẹp trước mặt mà hồn phách đang chu du nhất thời đã quay trở về, lại nhìn thấy hắc y nhân đang ôm thiếu niên. Khuôn mặt lạnh như băng không có một chút nhân khí, toàn thân toát ra hơi thở u ám của ma vật, giống như bước ra từ thánh địa tử thần, đôi mắt trắng dã dần dần chuyển sang màu đỏ, tựa hồ hút lấy hết thảy máu tươi vào trong đó, một thân lạnh lẽo mang theo hơi thở u ám tràn đầy sát khí, như là muốn đem bọn hắn cắn nuốt nhấn chìm vào bên trong bóng đêm.

“Đi mau!” Có người đối với người bên cạnh hô một câu, thụt lùi lại vài bước.

Đến lúc này hắn mới nhớ đến thân phận của hắc y nhân, đó chính là con ma vật được Viêm chủ sử dụng, Dẫn Hồn tộc!

“Nhưng lão Tam hắn...” Có người vẫn chưa tỉnh ngộ, nhìn thấy thi thể trên mặt đất, hiện giờ không phải vì sắc đẹp trước mắt mà là nhìn thấy đồng bọn bị giết chết nên cảm thấy không cam tâm. Bọn hắn đâu làm gì sai, người nam nhân nào nhìn thấy mỹ nhân mà lại không động tâm?

Vẫn chưa nói xong thì đã có người kéo đi, “Ngu xuẩn, đó là ma vật cùng bán yêu dưới tay Viêm chủ, hai thứ kia đều không phải để chúng ta trêu chọc, lão Tam chỉ có thể tự trách hắn có mắt không trông, chẳng lẽ người muốn đi tìm Viêm chủ để báo thù....Bán yêu kia....mấy ngày trước đây vì hắn.....mà bọn họ đều chết....người nghĩ rằng người có bản lĩnh...”

Ngay cả chào hỏi cũng không có can đảm, đám người vội vàng ly khai, động tác cơ hồ là hoảng hốt mà chạy, dọc đường còn có thể nghe được một người không ngừng cảnh cáo mang theo sự sợ hãi và kính nể.

Người nằm trên mặt đất vẫn còn chảy máu, nội tạng vỡ tan, da tróc thịt bong, gần như đã chết. Linh Thư nâng tay hấp lấy linh lực của người nọ, lại ngẩng đầu, vừa cười vừa nhìn Dạ Dục, “Tặng cho người?”

Hắn nói tặng, tất nhiên là yêu lực của chính mình, mà yêu lực chỉ có thể dựa vào một loại phương thức để chuyển giao. Đây là Yêu tộc thể hiện lòng thành với ma vật, Dạ Dục nhíu mày, thâm trầm không nói một câu nào rồi hấp đi hồn phách của người nọ. Bị móng vuốt xé rách, lại bị mất đi linh lực rồi tiếp theo bị đoạt mất hồn phách, thi thể trên mặt đất xem như hoàn toàn chết triệt để.

Nếu Dạ Dục không ôm Linh Thư, che chắn ánh sáng cho thiếu niên thì người này sẽ không bị Linh Thư tấn công, căn bản sẽ không có cơ hội chết trong tay Dẫn hồn tộc, hiện giờ thảm trạng như vậy, ngã xuống đất, nhưng không người nào dám đến liếc mắt một cái.

Người hầu trong Viêm Lạc cung đã sớm được phân phó, trong cung không được nhìn thấy máu, không khí càng không thể có một chút mùi máu tanh, đó là mệnh lệnh của tể ti đại nhân. Chỉ trong chốc lát đã có người tiến đến thu dọn thi thể, rửa sạch vết máu trên mặt đất. Một lát sau, nơi này lại bình thường như trước, tựa hồ chưa từng có chuyện gì phát sinh. (o_o con rồng chăm chút tỉ mỉ cho vợ đến thế sao, cảm động ghê)

Dạ Dực và Linh Thư đã sớm rời đi, ôm thiếu niên không một mảnh vải vào lòng, thân là Dẫn Hồn tộc hắc đang suy nghĩ Yêu tộc có thật sự cần hắc dạy dỗ hay không? Dù sao Linh Thư lúc trước vừa cười vừa muốn hắc nhận lấy yêu lực.

Linh Thư quả thật đơn thuần không biết dự vọng của nhân loại hay sao? Hoặc là quá mức hiểu rõ mới có thể không hề để ý, không hề cố kỵ mới dám đánh gãy chuyện tốt của chủ nhân và tế ti mà vẫn điềm nhiên như bình thường.

Bất giác cau mày lại, khuôn mặt lạnh lùng chuyển thành băng hàn, Dạ Dực đặt thiếu niên ở trong lòng xuống giường, nhìn thấy Linh Thư liếm máu tươi trên những móng vuốt vô cùng hưởng thụ, thân thể xích lõa bình yên ngồi ở trên giường, không biết là chờ đợi Dạ Dực đi làm cái gì hay là hấp dẫn Dạ Dực làm cái gì.

Yêu tộc quả thật không hổ danh là Yêu tộc, mái tóc trắng như tuyết, xõa dài trên làn da trong suốt, dưới bóng râm của trường mạn hiện lên một hình ảnh hấp dẫn kinh người. Bàn tay dính máu, móng vuốt đã được thu hồi, màu đỏ tươi dính trên đầu ngón tay càng điểm xuyên vẽ mị hoặc lòng người, bị đầu lưỡi ướt át liếm đi.

Dạ Dực tuy thân là ma vật nhưng giờ khắc này đã là hình người, đối với hình ảnh trước mắt tự nhiên sẽ không thể không có phản ứng, ngược lại phản ứng của hắc thực trực tiếp. Đi đến bên giường, đứng trước mặt Linh Thư, một nơi trên thân thể tản mát ra nhiệt độ nóng rực đối diện với Linh Thư đang ngồi ở trên giường, mặc dù cách một tầng y phục nhưng vẫn có thể nhìn thấy vật đó nhô lên rõ ràng.

Hai đôi mắt màu hồng phấn như hoa anh đào, lấp lánh như làn thu thủy trong không gian nửa sáng nửa tối. Cảm giác sự vật khác thường ở trước mắt, Linh Thư ngẩng đầu, đối diện với cặp mắt lạnh lùng lại tràn ngập màu đỏ ngầu của máu tươi, hắc nghi hoặc nâng tay lên, đặt trước vật phát ra nhiệt độ nóng rực ngay trước mặt hắc.

“Người muốn tặng ta Yêu lực?” Lời nói lạnh lùng của Dạ Dực từ phía trên truyền xuống, hoàn toàn ngược lại so với ngữ thanh lãnh đạm, Linh Thư cảm giác vật đang được hắc bao trùm dưới tay càng lúc càng nóng lên.

“Người có biết phải tặng như thế nào không? Có biết cách hay không? Người đã từng tặng lực lượng của mình cho bao nhiêu người?” Dạ Dực cúi đầu nhìn Linh Thư, giọng nói vẫn băng lãnh như trước, nhưng hắc không hề phát hiện điều này, ma vật không cần cảm xúc, bọn hắc chỉ cần dựa vào bản năng mà sống, mặc dù hóa thân thành người nhưng hắc tự nhận bản thân mình cũng không có gì thay đổi, vậy mà đứng trước mặt Linh Thư lại làm cho hắc có loại cảm xúc cổ quái xuất hiện ở trong đầu.

“Người không cần? Bọn hắc đều thích, người nào cũng đều muốn, vì sao người không cần?” Đôi mắt trong veo màu hồng phấn tràn đầy nghi hoặc, hắc thủy chung không hiểu vì sao đến nơi này, hắc vốn là vật mà mọi người đều muốn nhưng không ai nguyện ý thu nhận.

Hồng y nam nhân kia dường như hoàn toàn không cần đến lực lượng của hắc, thu nhận hắc nhưng không yêu cầu hắc phải làm bất luận điều gì, những người khác cũng như vậy. Thủ hạ của hồng y nam nhân tựa hồ đối với hắc tránh còn không kịp, ngay cả mắt cũng không liếc nhìn hắc một cái, chỉ có Dạ Dực trước mặt, tuy lúc nào cũng lạnh lùng nhưng lại thường xuyên giúp đỡ hắc.

“Bọn hắc đều thích vì sao người không cho bọn hắc?” Bàn tay của Linh Thư đang tiếp xúc ở dưới hạ thân, dường như là thăm dò, động tác chậm rãi, nhưng lại khiêu khích nhiệt độ ở nơi ấy càng dâng cao. Dạ Dực kéo tay còn lại của Linh Thư đặt ở dưới thân, nhìn thấy bàn tay còn dính máu đang vuốt ve bên ngoài y hạ của hắc.

Thiếu niên vẫn chưa cho hắc đáp án, hắc cũng không hỏi lại, bàn tay trắng như tuyết đang mơn trớn dưới hạ thân của hắc, so với chủ nhân của hắc và vị tế ti kia thì động tác của Linh Thư giống như một đứa trẻ đang đùa nghịch một món đồ chơi, mặc dù linh hoạt nhưng lại hơi ngây ngô. (con quạ xấu, dám nhìn lên Long Viêm o_o, sao ko cho ta xem ké)

“Lăng đã từng nói, nếu là không muốn thì bất luận có bao nhiêu người muốn lực lượng trên người của chúng ta đều không thể đáp ứng, Yêu tộc không phải dụng cụ để cho người khác tiết dục.” Trả lời hết sức tự nhiên, Linh Thư nhìn trước mắt, bộ phận nổi lên trên người của Dạ Dực thì hắc đã sớm nhìn thấy vô số lần, rất

nhiều người cũng có phản ứng giống như Dạ Dực, hẳn đã quen với việc này, nhưng không quen tự tay chạm vào để cảm giác, bất quá lúc này hẳn lại không hề cảm thấy chán ghét.

“Nếu là người thì ta có thể tặng lực lượng cho người.” Cằm cổ trắng như tuyết ngưỡng thành một đường cong, sợi tóc lấp lánh ở phía sau dường như cùng toàn thân tuyết trắng dung hòa thành một thể. Vừa dứt lời, thiếu niên vươn người đến, đem môi đặt lên nơi ngẩng cao nóng rực ở trước mặt.

Linh Thư không hiểu tình dục là gì nhưng cũng không có nghĩa hẳn không biết phải làm như thế nào. Thân là Yêu tộc, so với người khác thì bọn hắn hiểu rất rõ dục vọng của con người, bọn hắn chỉ là không hiểu dục vọng của nhân loại được chia ra rất nhiều chủng loại. Bản tính thuần khiết cùng tình cảm đơn giản khiến bọn hắn không phân biệt được sự khác nhau của những loại dục vọng này.

Cho nên Linh Thư thủy chung không hiểu vì sao hồng y nam nhân được xưng là Viêm chủ và bạch y bào tề ti lại khó chịu khi thấy hắn xuất hiện như vậy. Hiện giờ Yêu tộc không hề có “bọn hắn” mà chỉ có một mình hắn, hắn chỉ muốn hảo hảo tự bảo toàn bản thân mà thôi.

Dưới y hạ, sợi tóc của thiếu niên lấp lánh như ngọc, ngồi quỳ trên giường, ngậm vào bộ phận đang xuất hiện biến hóa của Dạ Dực, chậm rãi liếm lên, bỗng nhiên vật ở trong y hạ nhanh chóng thẳng đứng, dù che giấu dưới một lớp vải nhưng bộ phận bị nước bọt làm ướt át đang dần dần hiện rõ hình dáng.

Trên khuôn mặt lạnh như băng của Dạ Dực lộ ra sự biến hóa tinh diệu, màu đỏ trong mắt càng lúc càng đậm, cúi đầu nhìn thấy thiếu niên đang cố gắng liếm y khó của hắn, Dạ Dực cảm thấy cổ họng căng thẳng. Ngoại trừ hỗn phách, hiện giờ trong cơ thể lại dâng trào một nỗi khát khao kỳ dị.

Linh Thư hiểu được dục vọng là cái gì, nói như vậy chủ nhân muốn hắn dạy dỗ Linh Thư hiểu biết điều này thì tựa hồ đã là dư thừa. Trong lòng biết như vậy nhưng Dạ Dực không để cho thiếu niên dừng lại, hắn thoát xuống y hạ đang trở ngại khoái cảm của hắn. Dưới thân không còn thứ gì vướng víu, ngạnh vật rung động lưu lại một tia ẩm ướt bên môi của thiếu niên.

“Biết làm như thế nào hay không?” Phía trên truyền xuống một câu hỏi, Linh Thư giương mắt nhìn Dạ Dực đang đứng thẳng bên giường, nhìn thấy vẻ mặt khác thường của Dạ Dực, Linh Thư há mồm theo bản năng, đưa vật nóng rực ở trước mặt tiến vào khoang miệng.

212. Quyển 4: Chương 212: Phiên Ngoại 2- Yêu Ma – Đề Nhị Chương

Vào đến trong miệng thì mới phát hiện so với lúc trước bất đồng, không còn y phục ngăn cách, cái loại nhiệt độ này càng tăng lên gấp bội phần, hắn có thể cảm nhận được mạch đập của ngạnh vật trực tiếp ở trong miệng đang nảy lên liên hồi. Hơi thở thuộc về Dạ Dực phả vào mặt hắn, đó là hương vị lạnh lẽo cùng hắc ám đặc trưng của ma vật, lúc này lại sinh ra nhiệt độ nóng rực như vậy thì quả thật rất kỳ quái.

Hai tay vuốt ve xoa nắn, trong miệng bị ngạnh vật nhồi vào, lúc này Linh Thư đương nhiên không thể trả lời câu hỏi của Dạ Dực, cũng cần bản không cần trả lời. Vật hắn đang cảm nóng rực ở trong miệng, hắn lui về phía sau một ít, lại dùng đầu lưỡi liếm mút, thậm chí giương mắt nhìn phản ứng của Dạ Dực. Thân là Yêu tộc, hắn cũng không cảm thấy làm như vậy có cái gì không đúng, ngược lại hắn rất muốn làm thật tốt.

Đầu lưỡi mềm mại từ trong miệng của thiếu niên vươn ra, như là thăm dò, đảo qua ngạnh vật dựng đứng vừa đỏ bừng vừa ướt át của Dạ Dực. Từng chút một liếm vào, phát ra tiếng vang ẩm ướt, giống như đang nhấm nháp. Thiếu niên làm ra hành động mê người như vậy lại dường như không biết mình đang làm cho người ta huyết mạch sôi sục như thế nào, hắn vẫn cứ tiếp tục động tác của mình.

Đôi môi hồng hào khép mở mang theo chất dịch ướt át, nâng lên đôi mắt màu hồng phấn trong suốt như băng càng thêm mê hoặc lòng người, bất giác toát ra mị sắc của Yêu tộc. Bị đôi mắt kia nhìn chăm chú, dùng đôi môi ngậm lấy rồi khẽ liếm, trong đầu của Dạ Dực bị chấn động, chỉ cảm thấy cơ thể như bị thiêu đốt.

“Ngô——” phía sau đầu của Linh Thư bỗng nhiên bị dùng lực ấn vào, động tác liếm mút của hắn trở thành ngậm nuốt, trong miệng bị ngạnh vật nhồi nhét làm hắn hô hấp khó khăn, khoang miệng tràn đầy mùi vị của Dạ Dực, lui về phía sau rồi dùng đầu lưỡi để thúc đẩy, hắn đang muốn rời đi thì động tác như vậy lại khiến Dạ Dực khàn khàn thở dốc một tiếng.

Tiếng thở dốc này nghe rất hoan hỷ, hần lui về phía sau, không khỏi chìa đầu lưỡi ra liếm ở cạnh sườn của ngạnh vật, “Rất thoải mái sao?”

Đôi mắt trong suốt đang nâng lên như có chút chờ đợi, Dạ Dục nhìn thẳng vào hần, không có trả lời, hần không xác định ngoại trừ thoải mái thì hần còn có thể dùng cảm giác gì để hình dung. Thiếu niên ngồi quỳ ở trên giường nhìn hần, làm ra động tác rõ ràng tràn đầy mị lực như vậy, trong mắt vẫn trong suốt đến thuần khiết.

Bộ dáng như thế, cho dù người nào nhìn thấy cũng sẽ không ngừng xôn xao trong lòng. Dạ Dục động thân đem dục vọng hoàn toàn nhập vào trong miệng Linh Thư, thiếu niên bất ngờ không kịp phản ứng thì đã bị một cổ lực lượng úp đến, hần chỉ có thể giữ lấy thất lưng của Dạ Dục, nhưng không thể ngăn cản ngạnh vật nóng rực đang mạnh mẽ tiến vào trong miệng của hần, lần đầu tiên cảm giác được rõ ràng cái gì gọi là tình dục, đây là khát vọng của Dạ Dục?

Dạ Dục muốn lực lượng của hần, hần nên nỗ lực hết mình cho Dạ Dục, nghĩ như vậy, Linh Thư bắt đầu nghênh hợp, đem vật ở trong miệng nuốt sâu vào trong cổ họng.

Thiếu niên cố gắng nghênh hợp, đôi mắt màu hồng phấn cùng cặp môi vì ma sát mà trở nên ửng đỏ, khoe miệng mang theo chất dịch đang mút lấy hần, đầu lưỡi ở bên trong cố gắng khiêu khích liếm trên ngạnh vật. Trong lòng của Dạ Dục tựa hồ có cái gì đó đang biến hóa, ngoại trừ tràn đầy dục vọng còn có một thứ khác.

“Người làm tốt lắm.” Lời nói lạnh như băng, vì tình dục mà trở nên khàn đục, không hề mang theo cảm giác thương yêu, nhưng nghe được như vậy thì Linh Thư lại bất giác nâng lên đôi mắt lộ ra ý cười, Dạ Dục đang khen ngợi hần làm rất tốt.

Hần không phải không biết, tuy Dạ Dục luôn giúp đỡ hần nhưng lại thỉnh thoảng dùng ánh mắt khinh thường nhìn hần. Thân là bán yêu, hần cường đại hơn so với nhiều người, Yêu tộc vốn nên mạnh hơn so với ma vật, nhưng ở đây hần không phải là đối thủ của Dạ Dục.

Được một người cường đại hơn mình khen ngợi làm cho Linh Thư cảm thấy thật cao hứng. Hóa ra ngoại trừ giết người để làm cho hồng y Viêm chủ hài lòng thì còn có thể dùng cách này để thỏa mãn Dạ Dục. Hần muốn cho Dạ Dục yêu lực của mình, nhưng hần cũng không tự hỏi vì sao mình lại muốn lấy lòng ma vật trước mắt này. Bất luận là ma hay là yêu, đều là bằng bản năng mà hành động.

Lúc này bản năng của hần rất kỳ quái, ngạnh vật tiến vào trong miệng làm cho hô hấp của hần không thông cũng không hề thoải mái nhưng kỳ dị chính là thân thể của hần dường như hoàn toàn không thấy phản cảm. Dùng môi lưỡi bao vây bộ phận rõ ràng thuộc về Dạ Dục nhưng hạ thân của hần lại bất giác sinh ra phản ứng.

Đối với việc này cũng không bờ ngõ, Linh Thư không hề che giấu, đưa một tay đặt xuống hạ thân của chính mình, vừa nuốt vào nhả ra ngạnh vật ở trong miệng, vừa vuốt ve hạ thân. Dục vọng bị đẩy lên làm cho sắc mặt của thiếu niên trở nên ửng đỏ, thân thể trắng như tuyết dần dần chuyển sang một màu hồng nhàn nhạt, Dạ Dục đưa tay sờ lên, chỉ cảm thấy làn da mịn màng trơn bóng giống như môi lưỡi mềm mại đang bao lấy dục vọng của hần, khiến hồn phách tựa hồ bị thoát ly khỏi cơ thể.

Sự mềm mại làm cho người ta nhịn không được muốn đi tưởng tượng cảm giác nếu tiến vào nơi kia thì sẽ như thế nào. Dạ Dục đưa tay tìm kiếm ở phía sau của thiếu niên, theo thân thể ngồi quỳ của Linh Thư, đi dọc từ tấm lưng trắng ngần dần dần tiến xuống dưới, cho đến khi ngón tay của hần chạm vào một nơi đang rung động.

Ngạnh vật vẫn chưa hoàn toàn tiến sâu vào trong miệng nhưng vì động tác đột ngột của Dạ Dục mà Linh Thư không kịp phản ứng, bàn tay đặt ở sau đầu của hần làm cho hần không thể thối lui, chỉ có thể cực lực hít thở, hạ thân ở phía sau bị vuốt ve khiêu khích rồi sau đó bị tách ra, hần cảm giác có một vật khác thường đang tiến vào.

Đó là ngón tay của Dạ Dục, nhẹ nhàng mơn trớn ở trước cửa vào, không vội vã tiến nhập, nếu Dạ Dục làm như vậy thì chỉ sợ con bán yêu vô dụng này sẽ rất vất vả. Dạ Dục cố gắng kiềm chế, còn Linh Thư bởi vì đây là lần đầu tiên chuyển vận linh lực cho người khác mà cảm thấy vô cùng háng hái. Không ngừng nuốt xuống ngạnh vật, hần bán nằm sắp ở trên giường, phần hông ở phía sau nâng lên cao, một cơn gió nhẹ khẽ

lướt qua giữa hai chân đang tách ra, cảm giác mát lạnh làm cho nhiệt độ trên người Linh Thư càng thêm khô nóng.

Hô hấp dồn dập, sắc mặt đỏ ửng, tư thế nằm như vậy ở trên giường, bóng râm của trướng mạn che xuống tấm lưng trần của Linh Thư, toàn thân trong suốt như tuyết trắng hoàn toàn lộ ra, ngón tay của Dạ Dực vẫn tiếp tục động tác. Nhìn thấy cảnh tượng như thế, đôi mắt của Dạ Dực trở nên đỏ ngầu dường như muốn xuất huyết. (người ta chảy máu mũi, con quạ lại chảy máu mắt =.=)

Bàn tay đặt phía sau đầu của Linh Thư đột nhiên đè mạnh, trong miệng bị ngạnh vật trướng đại xâm nhập, hướng vào chỗ sâu trong cổ họng, thiếu niên ngưỡng cao đầu để lộ ra đường cong mê người của chiếc cổ thon dài. Dạ Dực nâng thất lưng ở phía sau của Linh Thư lên, thân thể trong suốt như tuyết trắng trên vật áo màu đen làm nổi bật hai màu hắc bạch thật đẹp mắt.

“Àn...” dục vọng nóng rực cứng rắn xâm nhập vào cổ họng, Linh Thư khó chịu muốn ho khan nôn mửa, nhưng phản ứng của thân thể lại hoàn toàn tương phản, thất lưng vận vẹo nghiêng hợp ngón tay vuốt ve khiêu khích ở phía sau hạ thân, nâng cao phần hông ở phía sau, để mặc cho ngón tay của Dạ Dực không ngừng nhấn vào cửa khẩu, thân thể run rẩy dường như bị một cảm giác xa lạ nào đó đang điều khiển.

Môi lưỡi cùng cổ họng vừa chật hẹp lại vô cùng ấm áp ướt át, Dạ Dực đặt mình vào trong đó, tiếng thở dốc dồn dập cùng âm thanh của chất dịch khi đẩy vào rồi rút ra tràn ngập trong gian phòng. Ra vào giữa đôi môi đỏ tươi thập phần mê người, Dạ Dực ấn nhanh khổ hạ của Linh Thư, thiếu niên chỉ có thể nắm chặt thất lưng của hắn, đưa đẩy đầu ra vào bên dưới y hạ của Dạ Dực, nâng cao thất lưng ở phía sau để chờ đợi ngón tay của Dạ Dực tiến vào.

Ngón tay đang điểm nhẹ ở bên ngoài bỗng nhiên ấn xuống thật mạnh, dục vọng thẳng đứng ở giữa hai chân của Linh Thư vì bị phản ứng kích thích đột ngột như thế mà chảy ra chất dịch, muốn hét lên một tiếng nhưng ngạnh vật trướng đại trong cổ họng lại bất thành linh rung động, không chờ cho hắn kịp lui về thì đã rút đầy bạch dịch nóng rực vào trong miệng.

Dạ Dực thối lui thân kéo theo một sợi bạch dịch tràn ra bên môi của thiếu niên, chất dịch chảy xuống, nhỏ giọt lên đầu nhũ màu hồng phấn đang dựng thẳng trước ngực, Linh Thư ho khan, theo thói quen dùng lưỡi liếm đi chất lỏng ở bên môi, mùi vị thật khác xa so với máu tanh. Hắn không biết bộ dáng ngốc nghếch hồn nhiên cùng động tác vô tư của mình sẽ dẫn đến một trận cuồng phong bão táp như thế nào.

Mâm mê đầu nhũ nổi lên trước ngực của thiếu niên, nghe được âm thanh khê rên của Linh Thư thì nhịp tim của Dạ Dực trở nên hỗn loạn. Con bán yêu ở trước mắt như mang theo vài phần ngây thơ lại lộ ra mị sắc đặc biệt, giống như đem vẻ tàn nhẫn khi giết người cùng dâm mĩ của yêu tính dung hòa vào nhau, bên trong thuần khiết lộ ra mị lực yêu dị, nếu là thường nhân thì nhất định sẽ trở nên điên cuồng.

Mà lúc này mặc dù Dạ Dực thân là ma vật cũng không thể kháng cự. Đưa hai ngón tay khuấy tròn trong miệng của Linh Thư, thiếu niên vô thức mút lấy ngón tay của Dạ Dực, nhìn thấy ngón tay kéo ra những sợi tơ bạch dịch đầy dâm mĩ, cảm giác của vào ở phía sau đang rung động, hai chân bị tách ra, ngón tay tiến nhập làm động tác khuếch trương. Giống như vôi vàng không còn kiên nhẫn, ngón tay tiến quân thần tốc đi vào, Linh Thư mở miệng thở dốc, liếm đi bạch dịch lưu lại ở bên môi, đưa tay vuốt ve lên xuống trên dục vọng thẳng đứng của chính mình.

“Dạ Dực—” Gọi tên Dạ Dực, giờ khắc này Linh Thư không hiểu được cảm giác của bản thân, trước ngực đau đớn nhưng hắn không muốn tránh né, ngược lại hắn càng muốn hơn, trong miệng tràn đầy mùi vị của Dạ Dực, hắn nuốt xuống một chút.

“Chờ.” Nhìn thân thể ướt át của Linh Thư, Dạ Dực tách ra cửa vào, ở nơi ấy nở rộ màu sắc mị hoặc lòng người đang khép mở hấp thu ngón tay của hắn, Dạ Dực đột nhiên thông qua ngón tay nâng thân thể của thiếu niên lên.

Tư thế bị quay ngược lại, Linh Thư nằm sấp trên giường, hai chân bị mở ra thật rộng, nửa thân trên giắt ở trên giường, đồng thời phía sau bị đè xuống.

“A——” Tiếng rên thật dài, không biết là thống khổ hay là hoan hỷ, bàn tay nắm chặt chắn đệm trên giường, trong cơ thể hắn dường như bị quấy rối, ngạnh vật thật lớn xuyên qua thân thể, nóng rực đến mức muốn thiêu đốt toàn thân của hắn.

“Thích?” Giọng nói của Dạ Dực từ phía sau truyền đến, một tay vờn quanh người Linh Thư, thân thể gắt gao đè hẳn xuống giường, tay còn lại không ngừng mơn trớn trước ngực, khơi dậy cảm giác khó nói nên lời của hắn.

“Ân.....Dạ Dực.....” Giống như đang mê mẩn, thiếu niên ngoảnh đầu lại, dưới đáy mắt tràn đầy sương mù, đôi môi hé mở cất lên những tiếng rên rỉ, Dạ Dực không biết vì sao lại muốn chạm vào. Hắn vốn đối với thức ăn đều không cảm thấy hứng thú, nhưng....

Cánh môi hé mở bị hắn cắn xuống rồi mút vào. Cảm giác thật thích thú khi đôi môi và bên trong cửa khẩu ở dưới thân Linh Thư co rút cùng một lúc, vừa mềm mại mượt mà vừa mang theo hương vị ngọt ngào. Cửa khẩu của Linh Thư tiếp tục nuốt vào nhả ra dục vọng của hắn, thiếu niên nằm sắp để lộ ra tấm lưng trắng ngần như tuyết, vì mồ hôi mà trở nên lấp lánh như ngọc trai, thắt lưng bị nâng cao, mái tóc ẩm ướt xỏa dài xuống giường....

“Yêu tộc phải chẳng đều mỹ vị như vậy?” Quả thực so với hôn phách thì mùi vị càng thêm mê người, giống như bị cảnh đẹp trước mắt cám dỗ, bị mỹ vị ở dưới thân mê hoặc, Dạ Dực lần lượt xuất nhập vào khe hở hút hồn ở dưới thân Linh Thư, nghe được thiếu niên rên rỉ, cuồng loạn kêu gào.

“Không.....không được.....Dạ Dực.....từ từ.....” Cảm giác khó chịu ban đầu dần dần trôi qua, Linh Thư bị khoái cảm mạnh mẽ xâm nhập, hắn không biết dục vọng lại có thể làm cho hắn hoàn toàn mất đi tự chủ như vậy. Động tác của Dạ Dực vô cùng mãnh liệt, thâm nhập một chút vào chỗ sâu, sau đó thì thối lui, hắn vẫn chưa kịp thở dốc thì đột nhiên lại tiến vào chiếm đoạt làm cho hắn thiếu chút nữa đã quên đi chuyện quan trọng nhất.

“A a.....dừng lại....ta phải đem linh lực.....a.....không thể.....” đầu nhũ trước ngực và dục vọng ở dưới hạ thân bị vuốt ve mơn trớn cùng một lúc, phía sau vang lên âm thanh va chạm của thân thể, cùng với chất dịch tràn ra tạo nên những tiếng vang nhỏ nhỏ. Hương vị tình dục cùng những tiếng vang đầy dâm mĩ không ngừng lan tỏa trong phòng. Linh Thư trợn to đôi mắt màu hồng phấn, nhìn thấy trưởng mạn lay động ở trước mặt, hắn hoàn toàn mất đi lực tự hồi, dục vọng bùng nổ làm cho hắn không ngừng rên rỉ, trong đầu trở nên trống rỗng.

Ánh sáng màu hồng nhạt lấp lánh trên thân thể thấm đầy mồ hôi của hắn, móng vuốt sắc bén vươn ra, Linh Thư bắt lấy chân đệm trên giường. Dưới vầng hào quang màu hồng nhạt, một đôi tai mềm mại như nhung dần dần hiện lên, hai chiếc tai màu trắng rung rung cũng lấp lánh sáng bóng, như đóa hoa nở rộ mang theo một hương vị ngọt ngào. Cái loại mật ngọt này làm cho người ta liên tưởng đến mùi vị tình dục, giống như bên trong bóng đêm che giấu một hương vị ngọt ngào bí ẩn, hết sức khiêu khích dục vọng của con người.

Dưới thân của Linh Thư là một mảnh hỗn độn, mồ hôi cùng chất dịch thấm ướt thân thể đang run rẩy vì không thể khống chế. Hắn đã quên trong quá trình phải kiểm soát linh lực của chính mình để thông qua giao hợp mà chuyển cho Dạ Dực, hắn muốn ngừng lại nhưng thân thể vẫn cứ tiếp tục nghiền hợp từng đợt tiến nhập của Dạ Dực. Cảm giác bên ngoài lẫn bên trong cơ thể cắn bản không hề để ý đến tiếng gào thét của hắn, như vậy thì làm sao hắn có thể dừng lại.

Thân là ma vật, Dạ Dực sẽ không buông ra mỹ thực đang ăn đang dở, càng huống chi Linh Thư lúc này bởi vì khoái cảm đã lên đến đỉnh mà bị yêu hóa. Toàn thân trong suốt như tuyết trắng phủ kín một vầng hào quang mê người, cửa khẩu cắn nuốt dục vọng của Dạ Dực đang kịch liệt co rút, khiến khát khao của hắn càng trở dậy mạnh mẽ.

Mỗi lần xuất nhập lại dẫn ra một ít bạch dịch trong cơ thể, những sợi tơ màu trắng đục kéo dài giữa chỗ giao hợp của hai người, âm thanh va chạm cùng tiếng nước ướt át vang lên. Linh Thư há mồm rên rỉ, thân thể vô lực duy trì bị Dạ Dực ôm chặt.

Bị lực va chạm đẩy về phía trước, hắn đưa móng vuốt kéo lấy trưởng mạn ở bên giường, hồn nhiên không biết hạ thân ở phía sau từ màu tuyết trắng bị Dạ Dực tiến nhập đang hóa thành ửng đỏ, bên trong lấp lánh chất lỏng, lần lượt cắn nuốt ngạnh vật đang tiến vào của Dạ Dực.

“Ân....Dạ Dực.....ta quên.....a” Há mồm muốn nói rằng hắn đã bỏ qua thời cơ chuyển giao lực lượng cho Dạ Dực thì ngạnh vật nóng rực lại tiến sâu vào trong cơ thể, tiếp tục thiêu đốt thần trí của hắn, Linh Thư thở

hồn hển, suy nghĩ bị rối loạn. Khoái cảm lên đến đỉnh vẫn chưa kịp lui ra thì lại tiếp tục bị cuốn vào nhiệt độ nóng rực, đôi tay mạnh mẽ ôm chặt hẳn làm cho hẳn không thể nói thành lời.

“Ta không cần yêu lực của người.” Ngữ thanh của Dạ Dục không hề khinh thường và lạnh băng như trước, lúc này lại bị lửa nóng của tình dục hòa tan, giọng nói vừa khàn đục vừa tràn đầy sáng khoái. Lúc này mà vẫn còn muốn cho hẳn lực lượng, con bán yêu này quả thật....khả ái!

Bàn tay đang vuốt ve ở trước ngực thiếu niên bắt đầu chuyển lên đôi tai mềm mại ở phía trên, bất ngờ dẫn đến một trận thổ dốc. Ngón tay mân mê trên đầu lỗ tai trắng như tuyết. Dục vọng trong người Linh Thư đang dần giảm bớt nhưng không ngờ lại tiếp tục có phản ứng, Dạ Dục chỉ cảm thấy bên trong khe hở lửa nóng ở dưới thân Linh Thư chợt nhiên căng thẳng, run rẩy siết chặt, toàn thân tuyết trắng bắt đầu chuyển sang đỏ rực.

Bất tri bất giác nở một nụ cười bên môi, Dạ Dục gầm nhẹ, tăng tốc tiến nhập vào thân thể Linh Thư, bàn tay vuốt ve trên lỗ tai mềm mại không hề dừng lại, thậm chí hẳn kề sát người mút lấy lỗ tai tuyết trắng vào trong miệng.

“A a a a ——dừng——dừng mà———” Tiếng kêu thất khổng vang lên, toàn thân của Linh Thư đang rung động, chiếc tai hiện ra màu đỏ ửng, trong đôi mắt thất thần lấp lánh những giọt lệ, âm thanh nức nở vừa mang theo kháng cự vừa hiển lộ khoái cảm vô cùng sung sướng.

Sau khi yêu hóa thì lỗ tai là nhược điểm của Yêu tộc, cũng là chỗ mẫn cảm nhất, khi giao hợp mà chạm vào thì sẽ làm cho Yêu tộc trở nên điên cuồng, càng huống chi Dạ Dục lại xâm nhập, không ngừng liếm mút cùng khe cắn như vậy.

Đệm giường tràn đầy mồ hôi và chất dịch, thân thể xích lô của Linh Thư tràn ngập dấu vết tình dục, hẳn lại một lần nữa phóng ra dục vọng ầm ụt khi bị Dạ Dục khiêu khích. Linh Thư vô lực bám vào cánh tay đang vờn quanh thân thể của hẳn, lúc này lại hoảng hốt nhớ lại mục đích ban đầu, thiếu niên bắt đầu trở nên giãy dụa.

“Dạ Dục.....ngừng lại.....ân.....a.....buông ta ra.....như vậy chỉ.....vô dụng.....” Rốt cục không thể chuyển lực lượng cho Dạ Dục, giao hợp như vậy không có ý nghĩa. Linh Thư đang muốn nói như vậy thì từng trận khoái cảm giống như ma túy lại trời dấy, hẳn mở miệng thật vất vả, rồi lại tiếp tục rên rỉ.

“Dừng kháng cự, tên tiểu yêu vô dụng này.” Dạ Dục cắn lên chiếc tai mềm mại màu hồng phấn, cảnh cáo như vậy khi Linh Thư sợ hãi kêu lên, ngữ thanh dừng bên tai của thiếu niên vẫn khinh thường như xưa nhưng lại mang theo một sự ôn nhu khó phát hiện.

Một cái là yêu, một cái là ma, hai người bọn hẳn không kẻ nào hiểu được cái loại ôn nhu này thật chất tên là sủng ái. Lúc này toàn bộ tâm tư của Dạ Dục đều dừng trên người thiếu niên ở trước mặt, không cho phép Linh Thư phản kháng, gắt gao áp chế thân thể của thiếu niên, hẳn chỉ muốn trí thân vào khe hở vừa nóng rực vừa mềm mại của Linh Thư.

Hẳn đương nhiên biết Linh Thư muốn nói gì, hẳn vốn cũng chỉ phụng mệnh dạy dỗ, nhưng cho đến lúc này hẳn lại muốn làm cho thiếu niên ở dưới thân nghiền hợp hẳn, làm cho hẳn càng thấy thật nhiều cảnh đẹp, nhắm nháp đến hương vị phi thường tuyệt diệu.

“Người chẳng lẽ vẫn chưa nghe thấy, lúc trước ta đã nói không cần lực lượng của người....” Ngữ thanh thổ dốc hàm chứa tình dục, Dạ Dục thì thâm ở bên cổ Linh Thư, đây là thái độ khó chịu, hẳn cắn bản khinh thường những thứ đó, hẳn chỉ cần thiếu niên ở trước mắt.

Bên trong vừa chặt vừa nóng bao lấy dục vọng của hẳn. Khi hẳn chạm vào, cửa khẩu nuốt vào nhả ra giống như đang cắn hút. Hẳn đè chặt thân thể đang giãy dụa muốn né tránh về phía trước của Linh Thư.

Trên người thiếu niên ầm ụt mồ hôi và bạch dịch tạo thành một vầng hào quang màu hồng phấn, lấp lánh như trân châu tựa hồ chỉ cần chạm nhẹ sẽ vỡ vụn. Khuôn mặt hiện lên màu sắc tình dục, trong lúc kháng cự cũng bất giác nắm lấy dục vọng của chính mình, Linh Thư ngửa đầu rên rỉ thổ dốc, mái tóc trắng như tuyết càng tô điểm thêm đôi mắt nhợt nhạt màu hồng phấn, bất luận kẻ nào nhìn thấy thì thần hồn cũng sẽ thất điên bát đảo.

“Vây.....ách a.....vây ngươi muốn cái gì....” Linh Thư không thể tránh né dục vọng của Dạ Dực đang liên tiếp tiến nhập. Trong lúc bị khoái cảm tình dục lấn áp làm cho Linh Thư nghi hoặc, rõ ràng giao hợp như thế này không có ý nghĩa nhưng vì sao hắn không muốn Dạ Dực rời khỏi cơ thể của mình?

Muốn ngươi, đáp án đã đến ngay cửa miệng nhưng vẫn không nói ra. Bản năng ma vật làm cho Dạ Dực muốn đem mỹ sắc mê người ở trước mắt hoàn toàn cắn nuốt, chẳng qua phương pháp ăn uống khác biệt so với bình thường.

Rút ra ngạnh vật trường đại từ hạ thân ở phía sau của Linh Thư, kéo theo những dòng bạch dịch ướt át. Ở nơi cửa khẩu xinh đẹp màu đỏ chưa khép kín đang co rút chặt chẽ, Dạ Dực chậm rãi phun ra càng nhiều bạch dịch.

Đem thiếu niên ôm ngồi trên người mình, làm cho cửa khẩu ướt át của Linh Thư hoàn toàn cắn nuốt dục vọng thăng đứng của hắn. Hai người tiếp tục giao hợp khiến tình dịch bị đè ép tràn ra ngoài thấm ướt xiêm y thuần hắc. Không ngừng nhấm nháp thưởng thức Linh Thư, Dạ Dực rốt cục hiểu được vì sao chủ nhân của hắn và vị tể ti kia lại yêu thích việc này đến như vậy.

Cảm giác này quả thật không tồi, thậm chí là phi thường tốt, càng làm cho hắn không muốn buông tay.

Bị Dạ Dực chiếm đoạt, thiếu niên gần như vô lực, thân thể thuận theo sự trêu chọc của Dạ Dực. Trong căn phòng u ám chỉ có âm thanh giao hợp của hai người, tiếng thở dốc rên rỉ hòa lẫn hương vị tình dục phiêu tán trong không khí càng lúc càng nồng nặc. Mãi cho đến khi Dạ Dực thỏa mãn phóng thích trong cơ thể của Linh Thư thì mới ôm thiếu niên đi tắm rửa.

Khi Linh Thư nằm trên giường nghỉ ngơi, vẫn chưa phục hồi tinh thần, dường như vẫn còn cảm giác sung sướng nóng bỏng lưu lại trên thân thể, thiếu niên tựa hồ có chút vô lực. Thấy Linh Thư như thế, Dạ Dực chuẩn bị đi lấy y phục để thay đổi.

Trước khi ra khỏi cửa, hắn thoáng nhìn lại mái tóc trắng như tuyết xõa dài trên thân thể thiếu niên, hắn xoay người rời đi, nhưng không nghĩ rằng chỉ sau một cái liếc mắt hắn phải truy tìm rất xa mới có thể một lần nữa đem thiếu niên ôm vào trong lòng.

213. Quyển 4: Chương 213: Phiên Ngoại Phong Trần Tuyệt (1)

Phong Trần Tuyệt đứng trên hoang mạc, nhìn thấy thân ảnh đỏ rực ở cách đó không xa.

Hắn biết, hắn vĩnh viễn sẽ không quên được ngày này.

Trong lòng của hắn tràn đầy hận ý cùng tâm tư khó nói nên lời. Hắn cứu sống Lăng Lạc Viêm nhưng Lăng Lạc Viêm cũng chính là người mà hắn rất muốn giết, lúc này lại hỏi ra một câu hoàn toàn đập tan cõi lòng của hắn.

Người ngươi yêu chính là ai? Người thực sự có thể giết được ta?

Giọng nói mỉa mai, nam nhân với toàn thân hồng sam ở ngay trước mặt, đôi mắt thâm tình lại toát lên ý cười lạnh lùng, chỉ một câu như thế đã khiến lòng hắn vô cùng hỗn loạn.

Hắn không giết được Lăng Lạc Viêm. Trên đời lại có người ở ngay trước mặt hắn, làm cho hắn mất đi lực kháng cự, không thể xuống tay giết chết?

Hắn là Phong Trần Tuyệt, cho dù Kiền Kì tộc không còn tồn tại thì hắn vẫn là Phong Trần Tuyệt, không bao giờ để ý đến thủ đoạn ra tay, chỉ nhìn đến kết quả, chẳng phải hắn muốn đoạt lại hết thảy những gì đã đánh mất?

Thiếu niên trước kia đã sớm trở thành cái cớ, dã tâm của hắn là có thể dùng tình cảm để trở thành công cụ, cho dù thế nhân nghĩ rằng hắn đề tiện nhưng hắn lại cảm thấy đó là một điều hiển nhiên. Mãi cho đến một ngày xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, chính là Lăng Lạc Viêm đã cướp đi thiếu niên và dã tâm của hắn, đoạt đi huyền hỏa của hắn rồi hủy diệt cả Kiền Kì tộc.

Cùng là người kế thừa Hách Vũ, quang và ảnh vốn nên đồng lòng, nhưng Lăng Lạc Viêm lại đứng ở bên kia chiến tuyến. Đối với Lăng Lạc Viêm, hắn thủy chung mang theo một loại tâm tình khó có thể giải thích,

vốn tưởng rằng hắn không thể quên đi tình cảm với thiếu niên trước kia, nhưng hiện giờ hắn mới biết hắn đã bị lún sâu, đã bị đôi mắt mị hoặc thể nhân chiếm đoạt tâm hồn.

Kế tiếp hắn nên làm như thế nào?

Là Lăng Lạc Viêm làm cho hắn tỉnh ngộ. Bây giờ đã chấp nhận sự thật, điều mà hắn đã muốn thì hao hết tâm tư cũng phải đạt được.

Đôi mắt quỷ quyệt như chim ưng tập trung nhìn lên thân ảnh hồng sam, bị một lời nói của Lăng Lạc Viêm nhắc nhở, nhận thức tâm ý chân thật dưới đáy lòng. Suy nghĩ trong đầu của hắn lại hoàn toàn bất đồng với bề ngoài hỗn loạn đầy mâu thuẫn.

Hắn muốn có được Lăng Lạc Viêm, có được người ở trước mắt.

Đi về phía trước, hắn nhìn thấy đại mạc mênh mông vô tận, ánh trăng mờ ảo chiếu sáng lấp lánh, hồng sam nhuốm máu, chảy thủ như kiếm đâm vào, động tác tàn nhẫn quyết liệt, rút ra không hề lưu tình, một đao lạnh khốc hàm chứa oán hận ngút trời, tựa như một ngọn lửa đang hùng hực thiêu đốt, có thể hâm nóng ánh mắt của hắn, lưu lại một dấu ấn khắc sâu.

Y phục nhuộm một màu đỏ sẫm, cầm theo chảy thủ, cứ đứng như vậy nhìn chăm chú thi thể ở dưới chân.

Hắn nhận không được muốn đoán xem suy nghĩ trong lòng của Lăng Lạc Viêm lúc này như thế nào? Lăng Lạc Viêm giết Long Phạm, không thể phủ nhận cảnh tượng ở trước mắt vượt ngoài dự kiến của hắn, nhưng cũng làm cho hắn vô cùng mừng rỡ.

“Người không hối hận vì đã giết hắn?” Hắn hỏi.

“Vì sao phải hối hận?” Lúc trước vẫn là ánh mắt lạnh lùng tràn đầy oán hận nhưng giờ khắc này lại dần dần lộ ra ý cười, “Hắn không phải là Long Phạm”

Không phải là Long Phạm?! Từ mừng rỡ thành kinh ngạc, Phong Trần Tuyết bị chấn động trong lòng, bỗng nhiên có một cỗ lực lượng khổng lồ đánh tới, vươn người tránh đi chưởng lực ở phía sau, tuy nhiên không thể hoàn toàn ngăn cản lực lượng tập kích quá mạnh.

Toàn thân đau đớn, trước mắt trở nên tối sầm, cả người quay cuồng mấy vòng, cổ họng nghe thấy mùi vị tanh sống, hộc ra một ngụm máu, người ở sau lưng hắn lại chính là Long Phạm vốn đã bị giết chết ?!

Chảy thủ rơi xuống đất phát lên tiếng vang leng keng, bóng người màu đỏ không hề chần chừ mà bước đi thật nhanh, được bạch y bào tế ti ôm vào lòng. Cho dù bạch y bào bị nhiễm bụi trần, không còn vẻ mặt bình tĩnh như trước kia, nhưng quả thật chính là tế ti Long Phạm, vậy người lúc trước Lăng Lạc Viêm giết chết là ai?

Phong Trần Tuyết cẩn thận nhìn ra phía sau, ngay cả hắn cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ với cảnh tượng ở trước mắt. Lăng Lạc Viêm giết chết không phải là Long Phạm, nếu không phải đã sớm nhìn ra thì làm sao một đao mới vừa rồi lại có thể quyết liệt tàn nhẫn không hề lưu tình như vậy?

Đây là lần đầu tiên hắn cảm giác được trong lòng chua chát như thế, Lăng Lạc Viêm cũng giống như hắn, bản tính khó thuần, là người đa nghi lại mang dã tâm, lợi dụng tất cả những gì có thể lợi dụng được, thế nhưng Lăng Lạc Viêm lại tin tưởng tế ti Long Phạm đến mức như vậy.

Lăng Lạc Viêm mất đi viêm hỏa thì không phải là đối thủ của hắn, nhưng hắn không thể không kiêng kị tế ti Long Phạm, ngay khi hai người bọn họ đang ôm nhau, hắn đã lặng lẽ bỏ đi không một tiếng động.

Như hắn dự liệu, Long Phạm quả thật tức giận, ở trước mặt hồng y nam nhân, người nọ không thể bảo trì bình tĩnh, đó không chỉ là động tâm mà là kinh hãi, đợi đến khi phát hiện thì đã lâm vào bên trong vẻ phong lưu thâm tình lại lạnh lùng của hồng y nam nhân, trước mắt chỉ còn một màu đỏ rực.

Rũ mắt xuống, hắn không tiếp tục nhìn thân ảnh của hai người kia, hắn vận lực điều tức nội thương. Không ai biết sau khi Phong Trần Tuyết bỏ trốn ở ngay cồn cát, mới đây không lâu chính là nơi mà Lăng Lạc Viêm đã từng đứng đó, từ góc độ này có thể nhìn thấy mỗi một động tác của hai người vô cùng rõ ràng.

Khóe miệng tràn ra máu tươi đỏ sẫm, Phong Trần Tuyết nâng tay hủy đi, ánh mắt vẫn không dịch chuyển. Cho đến nay, những điều hần muốn đều vượt quá ngoài dự tính và quỹ đạo, kỳ thật có đôi khi điều hần muốn lại chính là Lăng Lạc Viêm.

Hần có nên cảm tạ Lăng Lạc Viêm vì hôm nay đã nói những lời đó với hần hay không, cho dù đã muộn nhưng vẫn làm cho hần nhận rõ tâm ý của chính mình.

Đáy mắt hiện lên một ý cười không rõ hàm nghĩa, Phong Trần Tuyết đứng ngay sau cùn cát, nhìn chăm chú thân ảnh hồng sam thật lâu, ý cười kia vẫn mang theo vài phần cảm giác khó có thể giải thích.

Hần biết bản thân mình muốn Lăng Lạc Viêm, đồng thời cũng biết trong lòng của hồng y nam nhân chỉ có Long Phạm, thậm chí, ngoại trừ Long Phạm thì sẽ không còn bất luận kẻ nào có thể làm cho Lăng Lạc Viêm đặt ở trong mắt.

Quả thật, so với linh lực ngàn năm và sức thủy lực của tế ti thì những người khác không đáng giá để nhắc đến. Như vậy phải làm thế nào mới có thể làm cho Lăng Lạc Viêm không quên hần, cũng đặt hần ở trong lòng ?

Lúc này đã trở thành một thế cờ chết, cho dù hần có cuồng vọng thì hần cũng biết hần không phải là đối thủ của Long Phạm.

Dưới đáy mắt của Phong Trần Tuyết hiện lên tâm tư quỷ quyết, cho đến nay, vì để đạt được mục đích mà hần có thể không từ thủ đoạn, tóm lại trong mắt của thế nhân, trong mắt của Lăng Lạc Viêm, cho đến bây giờ hần cũng không phải là người lương thiện.

Đứng sau cùn cát nhìn thấy hai người vừa ôm vừa nói chuyện, nhìn thấy Lăng Lạc Viêm luôn lộ ra sát ý lãnh khốc cùng vẻ mỉa mai hoặc rất cục không còn bình tĩnh như lúc trước, nhìn thấy Lăng Lạc Viêm hung hăng chém xuống cổ thi thể ở dưới chân rồi xoay lưng nôn mửa, sau đó lại dựa vào người của tế ti, hoàn toàn thả lỏng, hoàn toàn tin tưởng.....

Bỗng nhiên khí huyết dâng trào, một tiếng phốc vang lên, nơi Phong Trần Tuyết đang đứng lại có thêm một vũng máu tươi.

Mặc dù Long Phạm có được lực lượng mà không người nào có thể địch lại, nhưng cũng không nhất định có thể ngăn cản người khác lưu lại dấu vết ở trong lòng của Lăng Lạc Viêm. Ánh mắt âm trầm hiện lên sự sắc bén như lôi điện khiến người ta sợ hãi, khóe miệng đỏ sẫm, sắc mặt quỷ dị, khi hần đang muốn rời đi thì phía sau bỗng nhiên có người bước đến.

“Không hổ là Ngân Diệu vương, ngay cả Phong tông chủ cũng bị thương trong tay hần.” Không biết từ khi nào đã đứng phía sau Phong Trần Tuyết, người đột nhiên xuất hiện cũng nhìn sang bên đó

“Không tính nợ nần trước kia, đây là lần đầu tiên ta khôi phục lực lượng rồi bị thương trong tay hần, cũng nên là lần cuối cùng.” Không biết đã quyết định điều gì, Phong Trần Tuyết liếm đi vết máu ở bên môi, nếm mùi vị tanh sống ở trong miệng, dường như không hề xa lạ đối với người đột nhiên xuất hiện ở phía sau.

“Con Yêu tộc lần trước quả thật hảo dùng, sau khi Phong tông chủ khôi phục lực lượng chỉ có mạnh hơn chứ không kém, lần này thật vất vả mới dẫn bọn hần đến đây, cuối cùng cũng có thể.....” Nói đến điểm này, người nọ bỗng nhiên ngậm miệng không nói tiếp.

Phong Trần Tuyết hoàn toàn không bận tâm với lời nói vừa dừng lại, trên người bị trọng thương nhưng tư thế vẫn kiên cường đứng thẳng, hần cười lạnh rồi nói, “Ngay cả ta cũng không phát hiện đó là huyền cảnh, thứ kia bị bọn hần bắt đi, các người quả thật cảm thấy không đáng tiếc?”

Hần đang nói đến con ma vật bị bắt, sở dĩ có thể tồn tại huyền cảnh chân thật như vậy, không thể phân biệt được thật giả cũng là nhờ vào nó, bây giờ bị bắt thì coi như là một điều tổn thất, nhưng xem ra có người không hề lo lắng.

Người kia lắc đầu, bộ dáng điềm nhiên, “Đã trở nên vô dụng, chỉ có thể sử dụng vào lúc này, nếu đã bị bắt thì thôi.” Hần đứng ở một nơi bí mật gần đó để điều khiển, nhưng may mắn không bị phát hiện.

“Dùng cách như vậy, xem ra các người lần này là vì tình thế bất buộc, Linh Tê tộc cuối cùng đợi được đến ngày hôm nay.” Biết ma vật kia đặc biệt nhưng lại vứt bỏ vào lúc này, nói cách khác bọn hần không còn

kiêng kị bất cứ điều gì.

“Mặc dù có khe hở kia, nhưng cũng không thể tùy tiện sử dụng, hoàn hảo nhờ có Phong tông chủ, bằng không thì chúng ta không có biện pháp dẫn bọn hắc đến nơi này. Cho dù mất đi huyền hỏa lực, nhưng chúng ta vẫn thừa nhận ngươi là người kế thừa của Hách Vũ, Viêm chủ đã vượt quá mong đợi của chúng ta, đáng tiếc không thể làm cho hắc nhận ngươi, chúng ta...”

“Kế tiếp các ngươi tính làm thế nào?” Cắt ngang lời nói, Phong Trần Tuyết không hề dài dòng, lúc trước hắc vốn muốn ngăn cản Lăng Lạc Viêm bước vào nơi này, mặc dù khi đó hắc vẫn chưa nhìn rõ tâm ý của chính mình.

Ai có thể nghĩ rằng khe hở của kết giới lại vì linh lực của hắc và Lăng Lạc Viêm chạm vào nhau mà càng thêm nứt rộng, nhưng hắc không thể ngăn cản, ngay cả hắc cũng bị rơi vào nơi này.

“Phong tông chủ là lần đầu tiên đến đây, không bằng chúng ta đi vào tộc trước?” Không trả lời câu hỏi của hắc, người nọ chỉ mỉm cười nói như vậy, trên người mặc một bộ y phục bình thường, một góc y bào có hoa văn hình sóng nước và áng mây như ngọn lửa đan xen vào nhau, biểu tượng thanh thoát nhẹ nhàng kéo dọc trên y bào, nếu Lăng Lạc Viêm nhìn thấy sẽ phát hiện hoa văn này cũng giống như trên viên ngọc châu mà hắc có được.

“Ta cũng nghĩ như vậy.” Ánh mắt lại hướng đến chỗ xa xa, đoàn người đã rời đi, dưới đáy mắt âm trầm của Phong Trần Tuyết bắt đầu nổi lên gợn sóng khác thường.

Mái tóc đỏ sậm cuồng loạn trong gió, xoay lưng rời đi, khắc sâu hình dáng kia vào lòng, bóng tối che khuất màu sắc u ám hiện lên dưới đáy mắt. Nếu chuyện đã đến mức này thì không bằng cứ tính rõ một lần.

Về tàn khốc lạnh lùng xẹt qua, mỗi khi nghĩ đến Lăng Lạc Viêm thì hắc sẽ nhớ đến thiếu niên trước kia, nhưng hiện giờ hắc không thể xác định được tâm ý của hắc dành cho thiếu niên là như thế nào, có lẽ hắc vẫn yêu thiếu niên nhưng tình cảm này so với dã tâm của hắc lại không đủ khắc sâu.

Thiếu niên vì bị hắc đánh trọng thương mà chết, hắc cũng phần nộ căm thù, kế hoạch bị đảo lộn, hắc mất đi Xích Diễm tộc mà đáng lẽ sẽ lọt vào tay của hắc, cũng mất đi thiếu niên, tức giận cuồng loạn đến mức muốn bùng nổ, nhưng vào một lần nọ, hắc đã chính mắt nhìn thấy linh hồn trong thân thể kia, hiện giờ nghĩ lại, cũng đúng là lần đó hắc đã bị một thân hỏa sắc chấn nhiếp.

Người nọ càng có vẻ thích hợp hơn với cái tên Lăng Lạc Viêm so với thiếu niên.

Cách đây không lâu đã hỏi hắc yêu người nào, có thể nhìn thấu tâm tư của hắc, mà trên thật tế, lúc trước ngay cả bản thân hắc cũng không phát hiện điều này. Hắc hận, hắc yêu đều bắt nguồn từ Lăng Lạc Viêm.

Cùng một thân thể nhưng linh hồn lại khác nhau, chiếm đoạt một cách hiển nhiên, hoàn toàn hủy đi hồn phách của thiếu niên, theo một cách nào đó thì Lăng Lạc Viêm cũng giống như hắc, bọn hắc đều là người có dã tâm, thậm chí đều là người kế thừa của Hách Vũ, nhưng ngay từ đầu, hắc đã bại dưới tay của Lăng Lạc Viêm.

Ngay từ đầu, khi bọn hắc gặp mặt thì quỹ đạo đã lệch hướng.

“Phong tông chủ đang suy nghĩ chuyện gì, chẳng lẽ là về Viêm chủ?” Người của Linh Tê tộc thủy chung vẫn xưng hô Lăng Lạc Viêm là Viêm chủ, còn Long Phạm là Ngân Diệu vương.

“Ngươi nói thử xem, phải làm thế nào thì mới có thể làm ột người hoàn toàn ghi tạc người khác vào lòng?” Phong Trần Tuyết đột nhiên hỏi lại.

“Hủy đi thứ quan trọng nhất của hắc.”

“Nếu là người kiêu ngạo thì còn có một cách khác.” Nói xong, nam nhân với mái tóc ngắn hỗn độn bước nhanh cước bộ.

Là hủy đi hay là còn cách khác? Lăng Lạc Viêm, là người làm cho ta do dự không thể quyết đoán. Ta Phong Trần Tuyết cả đời vẫn chưa bao giờ bị như vậy, vì một người mà suy nghĩ nhiều đến mức này.

214. Quyển 4: Chương 214: Phiên Ngoại Phong Trần Tuyết (2)

Trong hạo kiếp hủy thiên diệt địa, hắn đứng trên Tụ linh chi, huyền quang không ngừng trút xuống, thấy một đôi thân ảnh đang sóng vai đứng cách đó không xa, nhưng ánh mắt của hắn chỉ dừng trên một người.

“Kiêu ngạo như ngươi sẽ không quên ngày hôm nay. Lăng Lạc Viêm, là người nợ ta!” Hắn cười to, tiếng cười xuyên thấu chín tầng mây, sau đó hắn nhảy xuống.

Cuối cùng hắn lựa chọn cách này.

Đối với những thứ mà hắn không có được cũng hủy không xong, duy nhất chỉ có thể dứt bỏ, đem tất cả liên hệ hoàn toàn cắt đứt. Yêu không được, mà hận cũng không xong, còn người nào có thể làm cho hắn rơi xuống tình cảnh như vậy ?

Lăng Lạc Viêm, vẫn là Lăng Lạc Viêm.

Rơi vào Tụ linh chi, bị hào quang vây quanh, linh lực không ngừng bị hút sạch, Phong Trần Tuyết dường như quên hết thấy những việc ngoài thân, tất cả hình ảnh xuất hiện trong đầu đều là thiếu niên mặc hồng y với vẻ mặt lạnh như băng, cố gắng kiên cường, thật cẩn thận che giấu sự yếu ớt bên trong, biết hắn có dã tâm là lúc thiếu niên thẳng thừng cự tuyệt, thậm chí không ngại cùng hắn động thủ.

Thiếu niên nói, đừng ép ta....

Đừng ép ta, ta sẽ không phản bội tông tộc, dù sao ta cũng là tông chủ của Xích Diêm tộc.

Đó là Lăng Lạc Viêm, là thiếu niên đã nói ra những lời này, kể từ đó hắn không bao giờ được gặp lại. Lăng Lạc Viêm hiện giờ không phải là thiếu niên, tuy dung mạo giống nhau nhưng tuyệt nhiên hiển lộ phong thái bất đồng. Lúc này Lăng Lạc Viêm là tông chủ Xích Diêm tộc được mọi người thành tâm kính sợ.

Mặc dù chỉ là hồng y, nhưng thường xuyên làm cho người ta cảm giác màu đỏ trên người rực lửa như viêm hỏa, đó là một ngọn lửa diêm lệ trong bầu trời đêm, cảm dỗ hết thảy mọi người đắm chìm vào đó, mặc dù thịt nát tan xương hóa thành tro bụi cũng không ngại, chỉ mong được gần bên cạnh hồng y nam nhân.

Hắn Phong Trần Tuyết cũng nằm trong số đó, cũng miễn không được mà nhớ kỹ đôi mắt mị hoặc kia, muốn nhìn thấy trong đôi mắt ấy phản chiếu hình bóng của chính mình. Lăng Lạc Viêm, đây là tình hay là báo ứng ?

Hắn không thể trả nợ tình cảm của thiếu niên, nhưng bây giờ lại lâm vào ngọn lửa đầy mị sắc này, mãi cho đến bây giờ....

Cảm thụ Tụ linh chi chấn động, nghe được động tĩnh bên ngoài, Phong Trần Tuyết khép mắt lại, không còn bận tâm linh lực bị hút đi mãnh liệt, hắn mặc kệ kết cục như thế nào, hắn đã làm hết thảy những gì có thể.

Ta làm sao có thể quên địch nhân của ta.

Hồng y như hỏa, nam nhân tràn đầy mị sắc phong lưu đã nói như vậy.

Vì thế, kiêu ngạo như ngươi sẽ oán hận vì được địch nhân cứu giúp....Tiếng cười của Phong Trần Tuyết không còn vang lên, cảm giác lực lượng đã gần cạn kiệt, nhưng lúc này hắn thật sự rất muốn cười to một trận.

Nhưng vào lúc này, âm thanh ồn ào bên ngoài cùng tiếng nổ kịch liệt của Tụ linh chi không ngừng vang lên bên tai, bỗng nhiên Tụ linh chi phóng thích vô số năng lượng, rồi bất thành linh vỡ tung, giống như bị sóng biển đập vào, hắn chỉ cảm thấy có một cỗ lực lượng thật lớn đang tiến đến.

Đối với cái chết, hắn đã sớm chuẩn bị rất tốt. Hắn là Phong Trần Tuyết, chữ Tuyết là tuyết tình mà cũng có nghĩa là quyết tuyệt, hắn có thể đối với người khác tàn nhẫn nhưng đối với chính mình cũng không hề lưu tình, hắn không chuẩn bị đường lui cho chính mình.

Một luồng linh lực cuồng bạo đập vào người, hắn bị cuốn đi mấy vòng, rốt cục trước mắt trở nên tối sầm.

Bên ngoài, Tụ linh chi đã tiêu tán, Phong Trần Tuyết hiển nhiên không hề biết điểm này, thiên địa bị hủy đi hết thảy rốt cục được trọng sinh trong tay của hai người đang đứng thẳng ở phía chân trời. Khi tất cả

đã được bình ổn, Phong Trần Tuyết chậm rãi mở mắt, lúc này hắn mới phát giác toàn bộ xung quanh đều đã thay đổi.

Hắn đương nhiên nghe thấy những âm thanh nói chuyện ở bên ngoài, hắn cũng nhìn thấy thiên địa được trọng sinh, hắn biết bản thân mình bị rơi vào trong bụi cây, dừng ở một nơi hẻo lánh giống như sơn cốc nào đó, hiện giờ Sa thành cũng có cỏ cây muông thú, có núi non sông hồ, đây là lực lượng của thần nhân ? Vì sao hắn không hề cảm thấy kinh ngạc.

Hắn chỉ kinh ngạc vì mình lại không chết.

Nghe tiếng nói chuyện bên ngoài, hắn tiếp tục nằm, cho đến khi tất cả mọi người rời đi thì hắn mới chậm rãi đứng dậy. Phía nơi chân trời, hắn không còn nhìn thấy bóng người đã đi xa, thở dài một tiếng không rõ nguyên do, hắn xoay người sang hướng khác rồi rời đi.

Ai có thể nghĩ rằng tông chủ của Kiền Kì tộc hiển hách một thời lại có ngày hôm nay. Không còn Kiền Kì tộc, tộc nhân đã bị diệt vong, số còn lại thì ly tán, hết thảy những việc này đều liên quan đến Lăng Lạc Viêm, là hồng y nam nhân đã sai người làm. Không biết bắt đầu từ khi nào, chỉ cần liên quan đến ba chữ này thì phần bất lợi luôn luôn thuộc về hắn.

Không biết chính mình đang cảm thán điều gì, Phong Trần Tuyết quay về tổng điện của Kiền Kì tộc trước đây. Nơi này không còn một bóng người, nhưng làm cho hắn nhớ đến không phải là thời khắc huy hoàng của năm xưa mà lại chính là ba chữ kia, là hồng y nam nhân với cái tên Lăng Lạc Viêm.

“Tông chủ?!” Kinh hỉ hét lớn một tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của Phong Trần Tuyết.

“Các người là ai?” Ánh mắt sắc bén che giấu tâm tư đang phập phồng, lướt mắt nhìn đám người ở những xó xỉnh đang từ từ bước ra.

Đám người tiến lên hành lễ, trong đó có một tên cung kính trả lời, “Tông chủ chưa từng gặp qua chúng ta, nhưng chúng ta đã từng nhìn thấy tông chủ, chúng ta là thuộc hạ của tông chủ, là người của Kiền Kì tộc.”

“Thuộc hạ của ta?” Phong Trần Tuyết quan sát một phen, nhưng vẫn không tài nào nhớ nổi mấy người này.

Đám người ngượng ngùng cúi đầu, “Chúng ta chỉ là tiểu tốt trong tộc, tông chủ có lẽ chưa từng gặp qua, bên trên còn rất nhiều đại nhân, linh lực của chúng ta không đủ mạnh nên chỉ ở trong tộc hỗ trợ làm những việc tạp sự.”

Bởi vì chỉ làm tạp sự nên mới có thể bình yên ở lại nơi này trong khi toàn bộ Kiền Kì tộc cơ hồ đã bị diệt tuyệt, đám người nói như vậy thì Phong Trần Tuyết lập tức hiểu được. Có lẽ vì nghe thấy tiếng nói chuyện nên từ bên trong lại càng nhiều người lục tục đi ra, tất cả đều là những người còn lưu lại trấn giữ trong tộc.

“Tông chủ” Một đám người cung kính, không hẹn mà cùng hành lễ bái kiến.

Bọn hắn không có linh lực cao thâm, khi đối chiến đều là vô dụng, cho nên đã ở lại xử lý tạp vụ trong tộc, mặc dù thuộc hạ của Phong Trần Tuyết đa số đều có thể chiến đấu, rất nhiều người có huyết thống của ma vật, là bán nhân bán ma, nhưng cũng không phải tất cả đều có thể lực phi phàm, cũng có vài người có thể xem là khác biệt so với người tầm thường nhưng tư chất lại trung bình, những người này đều ở lại trong tộc để trấn giữ.

“Đứng lên đi.”

Những người đó đứng dậy, ánh mắt đều nhìn Phong Trần Tuyết, tông chủ quay trở về, Kiền Kì tộc của bọn hắn có phải vẫn còn hy vọng hay không? Nhưng mấy ngày trước đây, rõ ràng đã nghe nói....

“Còn có chuyện gì ?” Phong Trần Tuyết ngồi xuống, tựa hồ mới từ bên ngoài quay trở về tổng điện, dường như chưa phát sinh bất cứ chuyện gì.

“Tông chủ.....” Có người lưỡng lự, muốn mở miệng hỏi điều gì đó thì lại đón nhận đôi mắt lạnh lùng tàn bạo đang nhìn xuống, cho dù Kiền Kì tộc không còn, nhưng đôi mắt kia vẫn như ngày xưa, vẫn làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

“Lui xuống” Lạnh lùng phân phó, Phong Trần Tuyết xoay người, bóng dáng đứng thẳng bên khung cửa sổ.

“Dạ”

Đám người bước ra, vừa cẩn thận lui về phía sau, vừa nhin không được mà lại liếc nhìn thân ảnh đang đứng bên khung cửa sổ. Chỉ liếc mắt nhìn một cái, nhưng lại nhin không được mà dưới chân và trong lòng bắt đầu trở nên run rẩy.

Phong Trần Tuyết vẫn nhìn ra ngoài, ánh sáng phản chiếu vào trong đại điện, lúc trước bọn hắn liền cảm thấy có cái gì đó không đúng, lúc này rốt cục đã nhìn thấy rõ, chính là tóc.

Mái tóc ngắn đến đầu vai rất đặc biệt so với những người khác, vốn là màu đỏ sậm nhưng bây giờ dưới những tia nắng lại trở thành màu hồng bụi, màu sắc nhàn nhạt u ám, tựa như đã hao hết tất cả, trên người hoàn toàn mất đi linh lực.

“Ta sẽ không chết” Phong Trần Tuyết quay đầu lại, lúc đầu hắn cũng nghĩ chính mình ắt hẳn sẽ chết, e rằng tất cả mọi người đều nghĩ như vậy, bao gồm cả Lăng Lạc Viêm.

“Ta không chết thì Kiền Kỳ tộc sẽ tiếp tục tồn tại” Quay người nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói âm trầm lạnh lùng làm bừng tỉnh mấy người đang ngốc lăng đứng nhìn, thân ảnh đứng trước cửa sổ xem ra vẫn giống như trước kia, ngoại trừ mái tóc....

Đám người cẩn thận lui ra, nhớ kỹ những lời này, đồng thời cũng phát hiện phương hướng mà tông chủ của bọn hắn đang dõi mắt trông ra chính là Xích Diêm tộc. Mấy ngày gần đây nhận được tin tức hai vị thần nhân của Xích Diêm tộc sắp sửa lập khế, bọn hắn biết tông chủ và Xích Diêm tộc có mối bất hòa, lại có gút mắc với vị Viêm chủ kia, không biết tông chủ có biết việc này hay không ?

Vài ngày sau đó, cuối cùng cũng đến ngày mà thiên hạ đón mừng, những tộc nhân còn sót lại trong Kiền Kỳ tộc phát hiện tông chủ của bọn hắn đã biến mất.

Phong Trần Tuyết đứng giữa khe núi, hắn thường bắt giác nhìn lên ngọn núi này, phía trên đỉnh núi chính là tổng điện của Xích Diêm tộc, hôm nay là ngày thần nhân lập khế, cũng chính là ngày mà Lăng Lạc Viêm và Long Phạm chiếu cáo thiên hạ, quyết ý tương thân tương ái, phó thác hết thảy cho đối phương.

Hắn né qua lính gác của Xích Diêm tộc, từ sớm đã đứng ở nơi này, nhìn lên chỗ cao, hắn không biết chính mình đến đây để làm gì, thậm chí không rõ cảm giác trong lòng của hắn là như thế nào. Đối với tình cảm này, hắn dường như có một chút không quen, hắn quen chiếm đoạt và chinh phục, nhưng đối với Lăng Lạc Viêm thì lại vô dụng, bởi vì Lăng Lạc Viêm cũng là người như vậy.

Chẳng qua Lăng Lạc Viêm lại gặp phải tể ti Long Phạm, là một người càng có sở trường dùng thủ đoạn để dụ dỗ và che giấu bản chất chiếm đoạt. Đối với Long Phạm, Phong Trần Tuyết thủy chung cảm thấy chướng mắt và chán ghét, nhưng bất luận hắn cảm thấy thế nào thì hôm nay hai người cũng sẽ lập khế.

Trải qua mấy ngày rối loạn tâm tư, giờ khắc này Phong Trần Tuyết đứng ở nơi đây lại cảm thấy bản thân mình dường như thực sự bình tĩnh, nếu trong lòng quá rối loạn có thể khiến bản thân lộ ra hơi thở thì hai người ở trên đỉnh núi sẽ phát hiện sự tồn tại của hắn.

Hắn không muốn làm cho bất luận kẻ nào phát hiện. Hắn đến nơi này chỉ để nhìn xem hai người kia lập khế như thế nào, hắn vẫn nhớ rõ những lời nói của Lăng Lạc Viêm dành cho hắn.

Phong Trần Tuyết, người dừng lại. Lần đầu tiên gặp mặt thì người liền muốn giết ta, cho dù không có Long Phạm thì người ta muốn cũng không phải là người.....Ta sẽ không động tình với người gây bất lợi cho ta.....

Đôi khi hắn không nhin được mà nghĩ rằng, nếu lúc trước hắn không chấp nhất muốn chiếm đoạt Xích Diêm tộc, không động thủ với Lăng Lạc Viêm thì sẽ thế nào, nếu hắn không làm thiếu niên bị thương, không dùng huyền hỏa đánh trúng thiếu niên thì quan hệ của hắn và Lăng Lạc Viêm sẽ ra sao? Có khác biệt với bây giờ hay không?

Lúc này hắn đã biết người nọ kiêu ngạo, xảo quyệt, lại vô cùng cảnh giác đa nghi, hơi có một chút bất lợi thì sẽ bị Lăng Lạc Viêm xem là địch nhân không một chút do dự, cũng không hề lưu tình. Mà ngay từ ban đầu, hắn đã phạm sai lầm, cũng kể từ đó hắn và Lăng Lạc Viêm đã ở hai phương đối lập.

Về sau, đến khi hắn nhận ra thì đã muộn. Sai một bước, lại sai thêm bước nữa, làm sao còn có thể nói đến chữ tình?

Hắn có dã tâm, Lăng Lạc Viêm cũng vậy, nhưng tế ti lại bất đồng. Long Phạm đứng phía sau Lăng Lạc Viêm, mặc cho thân ảnh rực lửa chói mắt bề ngễ chúng sinh. Dã tâm của Long Phạm có lẽ chính là giữ chặt thân ảnh đỏ rực này, ngay cả một khe hở cũng không lưu cho người khác.

Khi hắn vẫn chưa phát hiện thì khoe môi đã lộ ra một nụ cười khổ, bất luận hắn và Lăng Lạc Viêm có liên lụy như thế nào thì cũng không thể vượt qua tế ti Long Phạm.

Đứng ở nơi này, Phong Trần Tuyết bỗng nhiên thấy rõ điều mà Lăng Lạc Viêm muốn không phải là có người dẫn dắt, Lăng Lạc Viêm không cần người khác nói cho hắn biết phải làm như thế nào, điều mà hắn muốn chính là có người hỗ trợ vô điều kiện, bất luận làm chuyện gì cũng có người có thể làm cho hắn toàn tâm tìn nhiệm, buông tay mà hành xử, không hề kiêng kị.

Người đó chính là Long Phạm

Hắn không làm được, vì vậy hắn chỉ có thể là địch nhân của Lăng Lạc Viêm.

Không biết có phải hay không sau khi trải qua cảm giác sinh tử mới có thể nhìn thấu hết thấy mọi thứ, Phong Trần Tuyết không biết, hắn vẫn không thể khống chế mà phóng mắt nhìn lên đỉnh núi, phía trên cao lộ ra mái tóc bạch kim cùng hồng sam như vầng mây đỏ rực, dưới ánh mặt trời càng trở nên phi thường đoạt mắt, chỉ cần một thân y phục cũng đủ khiến cả chân trời đều hóa thành màu hồng diễm lệ.

Lăng Lạc Viêm, trong lòng đọc thầm ba chữ, hắn cảm thấy cái tên này thật sự thích hợp với Lăng Lạc Viêm.

Sợ người ở phía trên phát hiện sự tồn tại của hắn, Phong Trần Tuyết lại nhìn thoáng qua rồi xoay người rời đi. Hắn đã nhìn thấy nghi thức lập khế, thấy hai người ôm nhau, hắn quyết định không tiếp tục nhìn nữa, như vậy đã quá đủ.

Nghe từ trên cao truyền xuống lời nói chuyện, sau đó còn có tiếng cười to, hắn tiếp tục bước đi xuống núi.

Cuộc đời này hắn sẽ nhớ kỹ một cái tên, hắn sẽ tiếp tục dõi theo, dõi theo thân ảnh đỏ sẫm cao cao tại thượng, mê hoặc chúng sinh. Chẳng qua không biết chủ nhân của cái tên đó có còn nhớ hắn hay không...

215. Quyển 4: Chương 215: Phiên Ngoại 50 Câu Hỏi Đáp (1)

Thiên Ngoại Phi Hồ – Ngũ Thập Vấn Đáp Đề Nhất Chương

Trời quang mây tạnh, từng cơn gió thổi vi vu, hạo kiếp đã qua, cuối cùng thái bình cũng quay trở lại.

Ngày lại qua ngày, ký ức của mỗi một người về tai họa trước kia vẫn còn mới mẻ, nhưng không ai muốn quay lại trận hạo kiếp ngày ấy một lần nữa, đương thời đã có hai vị thần nhân, bọn hắn không cần lo lắng chuyện khác.

Viêm chủ Lăng Lạc Viêm chính là Hách Vũ, tế ti Long Phạm lại là Đồ Lân, lúc trước việc này đã gây nên một cơn chấn động, rồi sau đó hai người lập khế ràng buộc làm ọi người có một dạo thời gian say sưa bàn tán.

Hiện giờ thế nhân đều biết Viêm chủ và tế ti Long Phạm của hắn đã lập khế, mặc dù không ai nhìn thấy quá trình lập khế cũng không ai biết chi tiết tỉ mỉ như thế nào, chỉ nghe nói người tụ tập dưới chân núi Xích Diêm tộc vào ngày lập khế cũng không ít, cơ hồ vây kín cả thành, tất cả đều ngóng trông có thể được nhìn thấy phong thái của hai vị thần nhân dù chỉ một lần.

Chỉ tiếc sau đó không người nào có được vinh hạnh này. Không phải ai cũng có thể lên tổng điện của Xích Diêm tộc, nghi thức lập khế lại càng không phải thường nhân có thể nhìn thấy, cho dù sau đó có người hỏi thăm các trưởng lão Xích Diêm tộc, hoặc năn nỉ khẩn cầu các diệu sư, thậm chí còn hỏi người của Linh Tề tộc ở trong thành, nhưng vẫn không có được đáp án.

Vốn là nghi thức trang nghiêm của thần thánh, đến phiên hai vị thần nhân thì lại càng thêm bí ẩn, mặc dù nhiều người hỏi thăm như vậy nhưng vẫn không dò la được nửa điểm tin tức. Tất cả những người ở trên núi vào ngày đó nghe xong chất vấn của bọn hắn thì chỉ biết lắc đầu một lúc lâu, sau đó lộ ra vẻ mặt cổ quái rồi lắc đầu bảo rằng không biết chi tiết.

Không biết chi tiết? Lừa ai! Ngày đó tụ tập dưới chân núi rõ ràng nhìn thấy trên núi có thần quang lấp lánh, vàng hào quang màu hồng điểm lệ cùng màu thanh lam như nước dập dềnh trên sóng nước bạch quang, giống như những vàng mây lơ lửng giữa đại dương. Bọn hắn đứng dưới chân núi đều nhìn thấy như thế, người trên núi làm sao lại không biết, làm sao có thể không biết chi tiết?

Người ở trên núi càng nói là không biết thì càng làm cho người ta cảm thấy vô cùng bí ẩn. Mà đối mặt với những câu chất vấn như vậy thì các trưởng lão và diệu sư thật sự không biết phải nói thế nào cho phải.

Ai lại có thể đoán được tông chủ và tể ti không xuất hiện trong nghi thức mà bọn hắn đã chuẩn bị, ngược lại đã tự mình hoàn tất nghi thức lập khế, chi tiết như thế nào thì bọn hắn làm sao biết được? Lại càng chưa nói đến việc hai người chỉ để lại một câu, rồi cùng nhau nắm tay nói rằng phải trở về phòng nghỉ ngơi, chuyện sau đó ở trong phòng như thế nào thì làm sao bọn hắn dám hỏi thăm chi tiết?

Hiển nhiên những chuyện này sẽ không có người dám đi đề cập với hai người kia.

Nghi thức truyền thống lại bị vị tông chủ với bản tính phóng túng vứt bỏ không hề để ý. Trong ngày lập khế, bất luận là nâng tay lên, máu nhỏ giọt, vết thương dung hòa, đều đã lưu lại trong ký ức của Lăng Lạc Viêm và Long Phạm, không người nào nhìn thấy, ngoại trừ hai vàng hào quang chợt lóe lên rồi biến mất ở nơi chân trời, vị tông chủ này không cho bất luận kẻ nào tham dự ước định của hai người bọn hắn.

Đó không phải là một vở diễn, hoàn toàn không cần khán giả.

Ý tưởng trong lòng của Lăng Lạc Viêm như thế nào thì tể ti của hắn thập phần thấu hiểu, không cần hỏi cũng không đề cập, sau khi lập khế thì việc hai người sống chung vẫn không khác biệt so với trước kia. Sáng sớm thức dậy sẽ nhìn thấy một đôi mắt thấp thoáng màu thanh lam nhợt nhạt, rồi sau đó xuyên y cột tóc, rửa mặt dùng bữa, tất cả đều được thực hiện bởi một đôi tay thon dài vững vàng.

Ngoại trừ trong quá trình có một vài “tình tiết” vượt ngoài phạm vi, cơ bản mà nói tể ti của hắn thị phụng thập phần chu đáo, đôi khi tông chủ hài lòng sẽ thưởng ột chút, đương nhiên mỗi lần ban thưởng đều khiến tể ti Long Phạm phi thường yêu thích.

Sau khi thiên hạ thái bình, ma vật làm hại trên thế gian cũng dần dần giảm bớt, ngoại trừ ngẫu nhiên có một vài phiền toái mà người khác không xử lý được, thì hai người sẽ xuất môn giải quyết một chút, ngày thường sự vụ cũng không quá nhiều. Hôm nay Lăng Lạc Viêm đang nhàn nhã dựa vào nhuyển tháp ăn quả hồng mà Long Phạm đưa đến bên môi, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân.

“Tông chủ! Tể ti! Thư trai có điều cổ quái!”

Trên nhuyển tháp được lót bằng vải đệm màu đen, y mẹ hồng sắc nhẹ nhàng phát phơ, vài sợi tóc bạch kim buông xuống theo động tác của hắn, hạt quả hồng được ném vào chiếc đĩa nhỏ đặt bên cạnh, “Không tồi.”

Trong thư trai xuất hiện cổ quái, làm sao lại không tồi?! Quyết Vân cảm thấy nóng lòng, đứng trước cửa nhưng không dám tùy tiện tiến vào, hồng y nam nhân đang nằm thật phóng túng trên nhuyển tháp, vô cùng lười nhác, khe khẽ nhắm mắt lại, không hướng qua nơi này mà lại nhìn sang bên kia.

Người ngồi bên cạnh hắn hiển nhiên là tể ti Long Phạm, vẫn một thân bạch y bào nhàn nhạt như mây trôi nước chảy, rồi lại làm cho người ta cảm thấy thâm trầm như đại dương, mái tóc đen huyền được cột ngay ngắn ở phía sau, dáng vẻ phi thường siêu trần thoát tục, giờ khắc này Long Phạm dường như không nghe thấy lời nói vội vàng của Quyết Vân, không nhanh không chậm tiếp tục lấy ra một miếng trái cây đỏ tươi mọng nước.

Ngón tay cầm lấy một miếng hồng rồi chậm rãi đưa qua, hồng y nam nhân há miệng cắn lấy, bao gồm cả ngón tay của hắn.

Ngón tay thon dài không vội vàng rút ra mà ở trong đó khuấy động vài vòng, bạch y bào tể ti khe khẽ nhắm mắt lại, không thể nhìn rõ biểu tình, nhưng Quyết Vân ở ngoài cửa lại vội vàng cúi đầu, sắc mặt trở nên đỏ ửng, không biết vì sao tể ti như vậy lại khiến người ta cảm thấy có một chút.....lây nhiễm tình sắc....

Bị một bầu không khí đỏ rực bao phủ, không dám tùy tiện tiến vào, mặc dù hai người không làm ra chuyện gì khác, nhưng bất luận kẻ nào đứng ở trong này, nhìn thấy cảnh tượng như vậy thì e rằng sẽ cảm thấy nhịp tim tăng tốc, Quyết Vân không biết phải tiếp tục nói như thế nào. (khổ thân fanboy)

Khi hần cúi đầu thì còn nghe được vài âm thanh ướn át cũng như tiếng va chạm rất nhỏ của y phục, kẻ khác bất giác sẽ suy đoán giờ khắc này là cảnh tượng như thế nào? Quyết Vân tiến thoái lưỡng nan, cứ đứng ở trước cửa, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Sau đó hần nghe thấy âm thanh của hạt quả hồng rơi xuống chiếc đĩa, chờ hần ngẩng đầu lên thì đã thấy tể ti Long Phạm đang cầm chiếc đĩa đặt xuống bàn, hạt quả hồng kia có lẽ là từ trong miệng của tể ti nhả ra, mà hồng y nam nhân đang dựa vào nhuyển thấp lại liếm môi, nhăm nháp thứ gì đó rồi mới hướng đến cửa nhìn lại, “Quyết Vân mới vừa rồi nói cái gì?”

Quyết Vân giật mình, hóa ra tông chủ lúc trước không phải trả lời hần, mặc dù hần không biết vì sao lại có câu trả lời như vậy, ‘không tôi’? Chẳng lẽ thư trai xảy ra việc lại là chuyện tốt?

Long Phạm nhắc lấy cuống quả, động tác tao nhã hơi thoáng dựa vào, đặt quả hồng trên môi của Lăng Lạc Viêm, “Thích? Không tôi thì ăn thêm một chút nữa.”

Há miệng ngậm lấy, Lăng Lạc Viêm không thèm để ý Quyết Vân đang ngốc lăng đứng đó, vừa ăn vừa nói, “Lúc trước ngươi từng gặp thứ này ở thế giới kia, hình dáng và hương vị cũng không khác biệt nhiều lắm, chẳng qua còn nghe nói”

“Hử? Nghe nói cái gì?” Long Phạm biết hần đang nói đến thế giới kia, lúc trước hần đã đến đó, ở dị thế có rất nhiều đồ vật so với nơi này cũng không khác biệt nhiều lắm.

Tiếp nhận cuống của quả hồng từ trên tay Long Phạm, Lăng Lạc Viêm cắn vào trong miệng, rồi mỉm cười tà khí, “Nghe nói có thể dùng miệng để đánh rơi thứ này ra rồi kết lại, phải thực sự thuần thục thì mới có thể....”

Nói tới đây hần bỗng nhiên dừng lại, không nói rõ thuần thục chuyện gì. Chiếc cuống đã bị Lăng Lạc Viêm đánh rơi rồi kết lại, chỉ mỉm cười nhướn mi, vẻ mặt ái muội làm cho người ta có thể tưởng tượng vô số chuyện xa vời. Long Phạm lấy ra chiếc cuống đã được xoắn lại từ trong miệng của Lăng Lạc Viêm, tỉ mỉ ngắm ở trên tay, vẻ mặt hiện lên thần sắc đầy ẩn ý, “Chắc là cùng người khác tập luyện lâu ngày, vì vậy mới có thể thuần thục đến như vậy.”

Câu này dường như đang tán thưởng nhưng nụ cười ung dung thả lại làm cho Lăng Lạc Viêm bùng tỉnh, hần làm sao lại không rõ tính độc chiếm của Long Phạm đã đạt đến trình độ nào, cho dù là chuyện của quá khứ, một khi trở thành nợ cũ thì không biết Long Phạm sẽ thanh toán với hần trong bao lâu.

Muốn nói Long Phạm không thay đổi thì quả thật không thay đổi, vẫn bá đạo như xưa, lòng dạ hẹp hòi, không cho phép bất cứ thứ gì khác xuất hiện bên người của hần. Muốn nói thay đổi đó chính là người nam nhân này càng ngày càng keo kiệt ích kỷ. Mặc dù thoát nhìn vẫn là phong thái thần nhiên hờ hững, lạnh nhạt với hết thảy mọi thứ nhưng tâm tư bên trong lại càng hiểm ác, tựa hồ muốn chiếm đoạt toàn bộ quá khứ của hần. Lần nào cũng hỏi hần vô cùng tỉ mỉ, rồi sau đó lại lộ ra nụ cười quá độ ôn nhu đối với mỗi cái tên mà hần nhắc đến.

Tiếp theo sẽ chuyển nụ cười này thành thủ đoạn khiến người ta khinh bỉ rồi lần lượt hồi báo, muốn hần phải quên đi tất cả những chuyện này, từ ngoài vào trong cơ thể chỉ còn khắc sâu tên của Long Phạm.

Nếu hần không thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng của Long Phạm thì hần không phải là Lăng Lạc Viêm, muốn chiếm đoạt tất cả quá khứ của hần thì hần đương nhiên cũng sẵn sàng để vật để báo đáp, bắt lấy những việc trong ngàn năm trước đây của Long Phạm làm nhược điểm, cường bức dụ dỗ, chỉ mong được nếm lại hương vị tốt đẹp của lần đó.

Mặc dù rất nhiều lần không thể thành công, nhưng những cuộc lật đổ cho đến nay đều khiến hần cảm thấy rất hài lòng, ít nhất hần đều bắt lấy hết thảy cơ hội trong vài lần thành công ít ỏi, tri ân báo đáp, lần nào tể ti của hần cũng thị phụng vô cùng tận tâm tận sức, hần há có thể không ‘hảo hảo’ hồi báo Long Phạm.

Quyết Vân nghe được lời nói của Long Phạm với Lăng Lạc Viêm, thì đã biết chính mình đã hiểu lầm câu trả lời của tông chủ. Hai chữ ‘không tôi’ căn bản không phải đáp lại hần, mà hóa ra là đang nói về quả hồng, nguyên lai hai vị này căn bản không hề lắng nghe hần nói.

Lại nhìn ở trước mắt, bạch y bào tể ti mỉm cười vô cùng ung dung bình thản, bình thản đến mức khiến kẻ khác cảm thấy bất an. Hồng y tông chủ dựa người vào, mỉm cười tà khí lại có một chút xảo quyệt, không

biết đang tính toán điều gì, hay là đang nghĩ đến chuyện gì. Chỉ trong khoảnh khắc, bầu không khí triền miên kiêu diễm cuộn cuộn nổi lên vũ bão, thân ở ngoài cửa, hấn lại cảm giác nhiệt độ trở nên nóng bức, giống như chỉ chạm vào một chút thì sẽ bùng nổ một trận đại chiến....

Không, có lẽ....quả thật là một trận đại chiến? Ánh mắt của Quyết Vân bắt giác hướng vào bên trong phòng thất.

“Người nhìn cái gì?” Lời nói không lạnh cũng không nóng làm cho Quyết Vân đột nhiên bình tĩnh, lúc này mới phát giác ánh mắt của mình đang dừng trên hồng y được treo phía trên bức bình phong ở trong phòng.

Cuống quít thu hồi tầm mắt, hấn khom người rồi đáp lại tể ti, “Quyết Vân đến đây để bẩm báo trong thư trai xuất hiện dị trạng, có một bóng người lơ lửng giữa không trung, phát hiện việc này chính là Miểu Lan, Lăng Vân tông chủ muốn bắt lấy nhưng thánh nữ Trữ Hình lại nói việc này nhất định phải do tông chủ và tể ti tự mình tiến đến thì mới có thể giải quyết.”

Bị lời nói của Quyết Vân gây hứng thú, Lăng Lạc Viêm cầm lấy chiếc cuống đã được kết lại ở trong tay của Long Phạm rồi đặt xuống đĩa, sau đó đứng dậy, nắm tay Long Phạm đi ra ngoài, “Không bằng đi xem là thứ gì gây ra phiền toái.”

Liếc mắt nhìn chiếc cuống bị xoắn lại ở trên đĩa, tể ti Long Phạm kéo lại hồng y nam nhân rồi ôm vào trong lòng mình, ngữ thanh nhẹ nhàng vang lên bên tai của Lăng Lạc Viêm, “Một khi đã thuần thực như vậy thì không nên lãng phí, Lạc Viêm có thể dùng ở một chỗ khác.” (ái muội quá, ta ứh hiểu đâu)

Ý tứ của Long Phạm yêu cầu tự nhiên không chỉ là hôn môi, Lăng Lạc Viêm nhìn xuống dưới thân của Long Phạm rồi nhếch môi mỉm cười, “Ta cũng chỉ làm vì một mình người, còn không biết điều.”

Long Phạm biết người đang ở trong vòng tay của hấn vốn là một người không chịu ủy khuất, cam lòng nằm dưới thân hầu hạ kẻ khác, hiện giờ chỉ vì hấn cho nên mới ném hết tất cả cảm giác mà đáng lẽ cuộc đời này sẽ không thể cảm nhận được. Nhưng đối với điểm này hấn chưa bao giờ biết thỏa mãn, hấn vẫn còn muốn rất nhiều, rất nhiều....

Vẫn nắm lấy tay của Long Phạm chưa buông ra, Lăng Lạc Viêm nhìn vào màu xanh lam nhợt nhạt trong đôi mắt ở trước mặt, chậm rãi kề sát bên tai của Long Phạm, nhẹ nhàng thổi ra một hơi vào trong tai rồi thì thầm đầy ái muội, “Cái tên tể ti phát tình này....”

Lời nói chậm rãi mang theo một chút trêu chọc cũng như chế nhạo, tể ti trải qua ngàn năm luôn cao ngạo tự tin với khả năng khống chế của mình, nhưng kể từ khi gặp phải vị tông chủ này của hấn thì càng lúc càng sa sút phong độ, lúc này hiển nhiên cũng không thể nhẫn nại được, càng ôm chặt hồng sam nam nhân vào lòng, không thể làm bất cứ điều gì khác, chỉ có thể trước tiên hôn một cái để tự an ủi.

Nếu thư trai không phải là trọng địa, bình thường không có việc gì thì không người nào được tiến vào, lúc này quả thật có chuyện kỳ dị, nhưng giờ khắc này hai người bọn hấn cũng không đi bận tâm dị trạng trong đó là cái gì, là bóng của người nào, bọn hấn đã sớm hảo hảo nghiên cứu ngoại trừ có thể xoắn chiếc cuống lại thì còn có thể thuần thực chuyện gì.

Quyết Vân ở phía sau, từ khi thấy hai người dừng bước thì hấn cũng không dám manh động, đợi cho đến khi hai thân ảnh ở phía trước rốt cục đi ra hành lang thì hấn mới dám đi theo. Thân là trưởng lão ở trong tộc đã lâu, hấn đương nhiên biết rõ chuyện gì nên xem, chuyện gì không nên xem. Khi bọn hấn đến thư trai thì ở đó đã có không ít người đang tụ tập trước cửa chờ đợi tông chủ và tể ti.

Long Phạm không lên tiếng, một ngón tay lướt qua, cánh cửa bắt đầu mở ra, tất cả mọi người hướng vào bên trong nhìn lại.

216. Quyển 4: Chương 216: Phiên Ngoại 50 Câu Hỏi Đáp (2)

Thiên Ngoại Phi Hồ – Ngũ Thập Vấn Đáp Độ Nhị Chương

Trong cánh cửa, các tử sách vẫn được sắp hàng thẳng lối, những đồ vật trên án thư cũng không có gì thay đổi, duy nhất bất đồng chính là có một bóng đen trôi nổi giữa không trung, bóng đen dần dần hội tụ thành

thật thể, treo lơ lửng trong khoảng không, kích thước cũng không quá lớn, mơ hồ có hình dáng của loài người, nhưng cũng có một chút khác biệt, dường như....có thêm một đôi tai nhọn?!

Chẳng lẽ là ma vật?!

Bên ngoài thư trai thiết lập kết giới, bình thường không người nào có thể tiến vào, trên người của Miểu Lan được linh khí hội tụ, lại từng là linh thể ở trong thư trai nên mới có thể tùy ý ra vào, muốn nói có một thứ khác xuất hiện ở nơi này thì quả thật thập phần cổ quái, vạn phần quỷ dị. Hiện giờ xem tình hình đúng là một con ma vật?! Ma vật lại xuất hiện bên trong thư trai của Xích Diễm tộc?!

“Ngay cả Ngải cũng không thể tùy ý đi vào kết giới của tế ti....” Kết giới của tế ti chính là một bức màn che chắn, cũng là ác mộng của những kẻ muốn xâm nhập thư trai, Quyết Vân chăm chú nhìn vào bên trong, cảm thấy không thể tin được, làm sao lại có ma vật xâm nhập?

Hoài Nhiễm gật đầu, nghiêm túc đáp lại, “Kết giới mà vương đã thiết lập thì không người nào có thể dễ dàng bước qua, điểm này tuyệt đối không sai.” Đừng nói là người sống, ngay cả người chết cũng đừng nghĩ đến.

Mọi người cùng nhau gật đầu, tuyệt đối không hề hoài nghi điểm này, nhưng đúng là vì vậy nên thứ ở bên trong càng thêm kỳ dị. Tất cả ánh mắt của mọi người đều hướng vào nơi đó, trong lòng mang theo đủ loại suy đoán, người nào có thể xâm nhập kết giới mà tế ti đã thiết lập?

“Tất cả sinh linh trên đời, hết thảy vạn vật đều không thể xâm nhập kết giới này, trừ phi....” Long Phạm dừng lại lời nói ngay cửa miệng, dường như có chút dăm chiêu nhìn chăm chú cảnh tượng ở bên trong.

“Trừ phi không phải ở trên đời này.” Lăng Lạc Viêm khoanh tay mà đứng, nói tiếp lời của Long Phạm, ánh mắt hứng thú nhìn xuyên qua kết giới.

Thứ ở trong cửa đang dần dần hình thành, bóng đen thu lại, sau đó bắt đầu có một thứ xuất hiện trước mặt mọi người. Trên đầu quả nhiên lộ ra một đôi tai, đôi tai mềm mại nhưng khác biệt với Linh Thư, nó có màu đỏ rực, vừa dài vừa nhọn, ngoại trừ hai cái lỗ tai còn có một chiếc đuôi màu hỏa hồng cực kỳ giống với Ngải, chiếc đuôi mềm mại bồng bênh ôm lấy một thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, lơ lửng giữa không trung đúng là một thiếu nữ nhỏ xinh chỉ lớn cỡ lòng bàn tay. (tỷ Ly đang tự sướng)

“Ai ai, có biết nhìn người ta như thế là rất bất lịch sự hay không?” Chiếc đuôi phe phẩy giữa không trung vài cái, nàng trừng mắt nhìn, ánh mắt xem ra thật sự hồn nhiên thuần khiết, bỗng nhiên lại lóe lên một vầng hào quang, liếc mắt một cái tựa hồ xem thấu tất cả mọi người, rồi dừng lại trên hai người nọ.

Bị nàng nhìn chăm chú, Lăng Lạc Viêm và Long Phạm tiến lên vài bước, đều cảm giác có vài phần quái dị, “Người đến từ dị thế?” Lời này là Lăng Lạc Viêm hỏi, từ trên người nàng, hắn cảm giác được có vài thứ bất đồng so với thế giới này.

“Quả nhiên là Viêm chủ!” Vèo một cái, thiếu nữ có đôi tai mềm mại và chiếc đuôi dài rực lửa nhảy đến trước cửa, ngay khi chuẩn bị chạm vào kết giới thì dừng lại, nhìn thấy Lăng Lạc Viêm cũng đang nhìn mình, ánh mắt không ngừng đánh giá từ trên xuống dưới, bộ dáng nhảy lên làm cho người ta bất giác liên tưởng đến một loại động vật, bị nàng đánh giá như vậy khiến Lăng Lạc Viêm cảm thấy thú vị, cùng nàng đối mặt, trong khi nam nhân bên cạnh hẩn lại lộ ra một nụ cười thần nhiên.

Nụ cười cực kỳ nhợt nhạt, gần như chỉ là nhếch khóe miệng lên một chút, trầm ổn bình thản hóa thành ôn nhu, nhìn thấy sự ôn nhu như vậy thì thiếu nữ giống hồ ly bỗng nhiên nhảy về phía sau, một tiếng bùm vang lên, lúc này thiếu nữ đã thối lui mười bảy mười tám trượng, “A nha nha, đây chẳng phải là tế ti đại nhân hay sao, Hồ Ly mới vừa rồi bất cẩn, dường như đã phạm sai lầm, nhìn tông chủ của nhà người quá lâu có phải hay không?”

Hỏi thật cẩn thận, nhìn có vẻ rất khiếp đảm, trong mắt lại mang theo ý cười, thối lui mười bảy mười tám trượng nhưng nàng vẫn đang lơ lửng giữa không trung, nhưng lúc này không giống trước kia, sau một tiếng bùm vang lên, rồi làn khói tản đi, lúc này thiếu nữ xuất hiện trước mặt mọi người đã lớn giống như người bình thường, tà tà ngồi khoanh chân, trong lúc đang lơ lửng vẫn mang theo ý cười trong vắt, trên tay còn cầm một thứ gì đó.

“Đã thành thói quen rồi, tể ti của ta luôn luôn không biết khống chế chính mình.” Nghe nàng trêu đùa như thế nhưng cũng không có ác ý, Lăng Lạc Viêm giữ chặt tay của Long Phạm, vừa cười vừa chế nhạo, nhìn thoáng qua người bên cạnh, đón lấy ánh mắt của Long Phạm.

Hai người nhìn nhau, thần sắc của các trưởng lão và diêu sư dường như trở nên kỳ dị.

Quái lạ, tể ti như vậy mà còn gọi là không biết khống chế? Tể ti trải qua ngàn năm, không bị lây nhiễm bởi dục vọng trần tục, có thể khống chế hết thảy mọi thứ, vô luận là tình cảm hay những thứ khác. Muốn nói trên đời này người nào am hiểu khả năng khống chế nhất thì bất luận kẻ nào cũng sẽ tin tưởng nhất định đó là tể ti. Có thể kiểm soát tình cảm của nhân loại đến mức này, thì bọn hắc quả thực phải hoài nghi tể ti căn bản có được tình cảm giống như con người hay không.

Sau đó bởi vì tông chủ mà bọn hắc rốt cục nhìn thấy tể ti thất khống, hay nói cách khác chỉ có tông chủ mới có thể làm cho tể ti thất khống, mà bọn hắc tình nguyện không nhìn thấy sự mất kiểm soát này, cũng may số lần thất khống cũng không quá nhiều.

Mọi người cũng không biết lời này của Lăng Lạc Viêm còn mang thêm một hàm nghĩa khác. Long Phạm bị cái liếc mắt đầy ái muội của hắc nhìn lại thì vẻ mặt vẫn tự nhiên như bình thường, chỉ có đáy mắt xẹt qua vài phần ý cười, Long Phạm biết rõ hàm nghĩa của từ thất khống trong lời nói của Lăng Lạc Viêm là gì.

Hắc cũng không phủ nhận, hắc đã mất đi lực tự chủ đối với người ở bên cạnh, càng ngày càng yêu khiến hắc không muốn khống chế dục vọng của chính mình, bất luận là giữ lấy hay đơn thuần chỉ là ôm chặt, thậm chí là ánh mắt nhìn chăm chú cũng chỉ có thể thuộc về hắc.

Đánh giá ánh mắt của hai người đang truyền ra nhiệt độ, còn có ý cười u ám tràn đầy độc chiếm có thể xưng là quý bí ở dưới đáy mắt của bạch y bào tể ti, thiếu nữ không biết là ma vật hay là thứ gì khác bỗng nhiên giật giật hai chiếc tai, phe phẩy chiếc đuôi rực lửa ở phía sau cùng một bộ mặt tràn đầy hơn hỷ, “Quả thật là vậy, tể ti đại nhân thật sự rất không biết khống chế, bất quá Viêm chủ đã tập thành thói quen, còn rất thích thú, ta nói có đúng hay không?”

Ánh mắt thực mong chờ, chiếc đuôi rực lửa mềm mại ở phía sau đong đưa, xem ra nàng đang muốn được tán thưởng, Lăng Lạc Viêm như cười lại như không, dựa vào khung cửa, không hề phản bác, “Thật ra người cũng có một chút hiểu biết về chuyện của chúng ta, người đến từ thế giới kia, làm sao đến được, vì sao mà đến?”

Giống như biết rõ tính tình của hắc, thiếu nữ có đôi tai mềm mại như nhung không hề nhiều lời, khẽ nheo mắt lại tựa hồ không thấy rõ những thứ ở trước mặt, ánh mắt có một chút mơ hồ lung, miễn cưỡng cười hi hi rồi lộ ra vẻ mặt a dua, “Viêm chủ, tể ti đại nhân, Hồ Ly có việc khẩn cầu, không biết có được hay không...” Nàng nói xong thì giơ lên một thứ ở trong tay.

Tự xưng là Hồ Ly, đôi tai mềm mại đỏ rực cùng chiếc đuôi dài bông bông, thứ mà nàng đang giơ lên cao là một trang giấy, trong trang giấy có chữ viết, đệ ra trước mặt hai người, khi đến gần thì lại trộm nhìn rồi đánh giá Lăng Lạc Viêm và Long Phạm vài lần, đáy mắt tràn đầy cẩn thận đang che giấu ý cười cổ quái.

“Là vì nó mà đến, chỉ cần các người trả lời những vấn đề ở trên đây thì sẽ có bất ngờ đầy ngạc nhiên a!” Ngữ thanh thần bí, nàng không nói về thân phận của chính mình, cũng không nói làm sao lại có thể đến đây. Đứng trước kết giới, dường như biết được uy lực của nó nên không dám tới gần, đầu ngón tay cầm lấy tờ giấy rồi chuyển qua cho Lăng Lạc Viêm tiếp nhận.

1. xin hỏi Viêm chủ và tể ti đại nhân, chòm sao của các người là gì?

Chỉ nhìn vào câu đầu tiên, hồng y Viêm chủ lập tức nhướng mi, “Chòm sao?”

Nhìn thấy kiểu chữ cùng câu hỏi thì hắc càng xác định nàng quả thật đến từ thế giới mà hắc đã từng ở đó, vẫn tự không thuộc về thế giới này, cũng chỉ có nơi đó mới có thể nhàm chán đến mức đem chòm sao làm đề tài, cùng với các câu hỏi ở phía dưới, không cần xem thì hắc cũng biết đó là những vấn đề đã từng được sử dụng vô số lần, lúc trước khi còn làm nghề sĩ thì hắc đã phải trả lời ít nhất mười bảy mươi tám lần mấy loại vấn đề này.

Chẳng qua lúc ấy nhằm vào chính là hắc và những đối tượng trong mấy vụ bê bối đầy tai tiếng, nhưng lần này lại là cùng với Long Phạm.

“Viêm chủ có phải cảm thấy rất quen thuộc hay không? Muốn trả lời một chút không, chỉ một lần là tốt rồi, về sau rốt cục sẽ không nhìn thấy Hồ Ly xuất hiện nữa a!” Về mặt nịnh hót kẻ sát vào, nàng quan sát biểu tình trên mặt của hai người, “Kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần viết đáp án lên tờ giấy là tốt rồi. Thực sự không hề phiền phức một chút nào!”

“Đi vào nói sau.” Lăng Lạc Viêm tiến vào thư trai, hẩn ngẩng ngó cây bút trong tay, nhìn thấy bóng dáng của hẩn, Long Phạm cũng bước vào.

Kết giới không có tác dụng đối với hai người bọn hẩn, những người khác cũng không thể tùy ý ra vào, chỉ có thể tiếp tục ở trước cửa đứng chờ, nhượng cổ hướng vào bên trong, nhìn thấy tể ti vừa đi vào thì nữ tử cổ quái liền nhanh chóng trốn ra phía sau giá sách, chỉ lộ ra hai lỗ tai cùng một đôi mắt đang xoay tròn, làm ra bộ dáng vô cùng kiêng kỵ.

“Xong rồi xong rồi, nếu tể ti nghĩ rằng ta đến đây để dẫn tông chủ của hẩn quay về thế giới kia, thì chẳng phải sẽ làm cho ta sống không bằng chết hay sao?” Thì thảo tự nói, nàng nheo mắt nhú mày, “Không đúng, là muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong, chết đi sống lại, sống lại rồi chết đi...” Rùng mình một cái, nàng lại rụt vào sâu một chút.

Không biết có phải nghe được lời thì thảo của nàng hay không mà bạch y bào tể ti vô ý thần nhiên liếc mắt về phía sau một cái, ngay đúng nơi nàng đang đứng.

Mặc dù thị lực không tốt, không thấy rõ ánh mắt của tể ti như thế nào nhưng nàng vẫn có thể cảm giác được tầm mắt đó. Chỉ lướt qua, rõ ràng trầm ổn như đại dương nhưng lại có một hơi thở âm u khủng bố làm cho người ta bất an lo sợ.

Vì sao Long Phạm lại đáp ứng Lăng Lạc Viêm vào đây, hơn nữa còn chủ động phối hợp, nàng không dám suy đoán, nhưng Lăng Lạc Viêm thì hiểu rõ. Mở ra cây bút ở trong tay, gõ vài cái lên trang giấy, hẩn không để ý đến thân phận của nữ tử không phải ma cũng không phải người làm cho người ta hoài nghi, mỉm cười nhìn nam nhân đang ngồi ở trước mặt hẩn, “Không giết nàng?”

Phía sau giá sách vang lên một tiếng hét kinh hãi, không ít quyển sách ầm ầm đổ xuống, giữa những khe hở giá sách có thể nhìn thấy chiếc đuôi đỏ rực đang ra sức lúc lắc, cố gắng giãy dụa.

Giống như chưa từng nghe thấy những âm thanh ồn ào, bạch y bào tể ti chỉ nhìn đến nụ cười ở trước mặt, “Nàng có liên hệ đến quá khứ của người, đến từ thế giới kia, nếu có ý đồ gì khác thì sau đó lấy mạng của nàng cũng không muộn.” Không hề che giấu suy nghĩ ở trong lòng trước mặt Lăng Lạc Viêm, bên trong đôi mắt có hào quang u ám nhẹ nhẹ hiện lên

Nếu nàng có bất cứ điều gì dị thường thì Lăng Lạc Viêm rất rõ ràng Long Phạm sẽ làm như thế nào, hiện giờ không ra tay cũng chỉ vì nàng có quan hệ đến quá khứ của hẩn. Nếu Long Phạm giết nàng thì chính là vì hẩn, mà không giết cũng là vì hẩn.

“Chỉ là mấy vấn đề, không bằng nhìn xem một chút, sau khi trả lời thì nàng có thể đưa ra một thứ gì đó.” Đường như không nhìn thấy thiếu nữ đang chật vật đứng dậy, Lăng Lạc Viêm liếc mắt một cái, ý cười thâm tình tựa hồ mang theo một vài nguy hiểm.

1. xin hỏi Viêm chủ và tể ti đại nhân, chòm sao của các người là gì?

Cầm bút, tựa như ngày thường vẫn thẩm duyệt sổ sách, để cho Long Phạm ngồi kế bên, hẩn lười nhác dựa người vào, đề bút hạ xuống, “Chòm sao àh, ngay cả sinh thân của mình mà ta còn không biết, làm sao biết được chòm sao, về phần Long Phạm...” Nhượng mắt liếc một cái, hẩn tà tà cười rồi tiếp tục nói, “Chuyện ngàn năm trước không cần phải nhớ, ta nghĩ là Thiên Hạc.” (Thiên Hạc = Hồ Cáp, hay là chòm sao con bò cạp)

Thiên Hạc....Hồ Ly ở một bên cẩn thận nhìn vị tể ti không hề phủ định lời nói của Lăng Lạc Viêm, nàng trịnh trọng gật đầu đồng ý.

Long Phạm cẩn bản không để ý đến Thiên Hạc mà Lăng Lạc Viêm đang nói là thứ gì, chỉ nghe thấy câu nói không biết ngày sinh thần, nghĩ đến những việc mà Lăng Lạc Viêm đã trải qua trong quá khứ thì lại cảm thấy đau lòng, liền ôm chặt Lăng Lạc Viêm vào ngực.

Cảm nhận ra động tác của hắn, Lăng Lạc Viêm nhún vai, nhẹ nhàng hôn lên môi của hắn.

2. Thích nhất loài động vật nào?

“Thích nhất loài động vật nào? Không có.” Hai chữ vừa viết xuống, Lăng Lạc Viêm không một chút do dự, Long Phạm bỗng nhiên mở miệng, “Chẳng lẽ không phải là loài chim?”

Nghe xong những lời này, có người tỉnh ngộ gật đầu, “Tiểu Dạ Dực quả thật là một loài chim không tồi....” Ra vẻ vuốt cằm, đôi mắt dưới mái tóc bạch kim xẹt qua một ý cười xảo quyệt, “Người muốn ta viết tên hắn?”

“Người có thể viết.” Long Phạm ôm chặt người bên cạnh, hai tay chậm rãi vuốt ve mơn trớn ở ngay thắt lưng, thậm chí còn nường mắt nhìn Lăng Lạc Viêm đang mỉm cười.

Lăng Lạc Viêm tuyệt đối không nghi ngờ nếu hắn thực sự viết như vậy thì người đầu tiên gặp tai ương chính là Dạ Dực, rồi sau đó sẽ đến phiên con hồ ly này, vì để bảo vệ động vật hoang dã, hắn có lẽ không nên thay đổi đáp án, “Bản tông chủ không thích động vật, nếu muốn nói thì...”

“Có lẽ chính là loài cầm thú nào đó càng làm cho lòng người cảm thấy ngứa ngáy, đặc biệt là lúc phát tình, giữ chặt ta không buông.” Lăng Lạc Viêm khê nói một cách ái muội, hơi thở nóng rực lướt qua bên tai của Long Phạm, lời nói trầm thấp lại thông thả, rõ ràng là đang dụ dỗ. Đối với tể ti đã sớm bị thất khống mà nói, thì hiển nhiên đây là một loại khiêu khích cực hạn.

Mặc dù có người ngoài ở phía sau, bọn hắn vẫn giống như ở chỗ không người, bắt đầu ôm hôn. Đang muốn truy vấn tể ti Long Phạm thích loài động vật gì thì Hồ Ly bỗng nhiên dừng lại cước bộ, che mặt nhìn cảnh tượng ở trước mắt, quyết định không nên đi quấy rầy, đáp án đã sớm có sẵn. Tể ti Long Phạm không hề có hứng thú với bất cứ thứ gì, tất cả hứng thú của hắn đều ở trên một người, hiện tại đang đem hứng thú chuyển thành hành động. Hồ Ly thừa cơ hội này phải nhìn cho đã mắt.

Chỉ tiếc lúc xuất môn quên mang theo mắt kính, vội vã muốn nhìn rõ ràng cảnh tượng ở trước mặt, Hồ Ly cực lực nheo mắt lại, không dám đến gần, chỉ có thể ngửa đầu nhìn về hướng kia, lúc này hai người đã rời môi.

3. Món ăn yêu thích nhất?

“Món ăn yêu thích nhất, vấn đề này....” Lăng Lạc Viêm không quá để ý đến việc ăn uống, trong tộc chuẩn bị đều là những món ăn thượng hạng, cơ bản không có cái gì quá đặc biệt. Long Phạm lại mở miệng trả lời, “Món thích ăn nhất, mới vừa ném qua.”

Mặc kệ là hôn môi hay là thân thể này, hết thảy những thứ thuộc về Lạc Viêm đều là hắn thích nhất. Đôi mắt màu thanh lam lộ ra ý cười, ung dung thản nhiên, hàm nghĩa trong lời nói làm cho Lăng Lạc Viêm liếc mắt một cái, tràn đầy chế nhạo, “Đáp án của ta cũng vậy, món ăn mà bản tông chủ thích nhất là tể ti đại nhân của ta, chẳng qua không cần phải đặt lên bàn để ăn mà thôi.”

“Không giống, tể ti dạ nhân không cần ăn, chỉ cần ăn Viêm chủ là tốt rồi! Hơn nữa là thường xuyên ăn, ngày nào cũng ăn, Viêm chủ lâu lâu mới có thể ăn một lần...” Hồ Ly từ bên cạnh nhảy ra để bổ sung cho đáp án của vấn đề này, vẫn chưa nói xong thì đã bị đôi mắt đầy thâm tình lộ ra sắc bén làm cho khiếp đảm.

“Ách, tiếp tục, tiếp tục.” Làm bộ như chưa từng nói điều gì, nàng nhát gan lui về phía sau, chỉ thấy ở bên án thư truyền đến tiếng cười, tiếng cười kia đúng là xuất phát từ miệng của tể ti Long Phạm.

“Ta nói rồi, không cho phép người cười với người khác.” Thần sắc trở nên lạnh lùng, Lăng Lạc Viêm nắm lấy vạt y bào của Long Phạm, cắn xuống bờ môi của hắn, ngữ thanh tràn đầy cảnh cáo.

“Àn, tông chủ của ta.” Liếm lên môi của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm cũng nhẹ nhàng cắn xuống, vừa mỉm cười vừa trả lời.

217. Quyển 4: Chương 217: Phiên Ngoại 50 Câu Hỏi Đáp (3)

Thiên Ngoại Phi Hồ – Ngũ Thập Vấn Đáp Độ Tam Chương

Bởi vì giải thích bổ sung mà dẫn đến một ánh mắt sắc bén, Hồ Ly lúc này tránh ở phía sau giá sách, không dám thò đầu ngó ra ngoài, biết rõ hai người đang làm gì ở bên án thư, nhìn khắp xung quanh một lượt, nàng lấy một chiếc hòm nhỏ từ trong tay áo ra, cúi đầu không biết đang đùa nghịch vật gì, đợi đến khi ngẩng đầu thì ánh mắt lập tức đã bắt đồng.

Màu ngọc bích óng ánh sáng lên trong mắt, không còn một chút mờ mịt, từ trong khe hở của giá sách liếc nhìn ra bên ngoài. (đôi quá làm liều, xài kính sát trùng àh Ly tỷ =)))

“Đệ tứ, đối phương đã từng nói câu nào làm cho người có ấn tượng sâu sắc nhất....” Đọc ra vấn đề này, Lăng Lạc Viêm trở nên trầm mặc, trên môi vẫn còn lưu giữ độ ấm của Long Phạm, vô thức nhẹ nhàng cắn xuống, nhất thời cũng không biết đáp án bắt đầu từ đâu.

Long Phạm đã từng nói với hắn rất nhiều, cũng vì hắn mà làm rất nhiều. Thế nào là khắc sâu? Đủ chuyện trong quá khứ đã khắc sâu trong lòng của hắn. Chỉ có hai chữ khắc sâu nhưng lại gợi lên vô số cảnh tượng và vô số lời nói trước kia, muốn hắn phải trả lời như thế nào?

“Lạc Viêm nói, không cho phép ta cười với người khác.” Câu này của Long Phạm không biết có được tính là đã trả lời hay không, bàn tay vờn quanh thắt lưng của hắn đang lướt qua mái tóc, nhìn thấy bộ dáng trầm tư của người bên cạnh, Long Phạm tiếp tục bảo trì nụ cười thản nhiên.

Không phải lời nói sau khi trọng sinh trong viêm hỏa ở Vọng Thiên Thai, cũng không phải câu nói ‘không người nào có thể sống thì cùng chết’ khi hồn phách vỡ nát ở Lôi Lạc thành, mà là câu này ‘không cho phép cười với người khác’, muốn Long Phạm cùng ngồi ăn cơm với hắn, kể từ khi đó, khi hai người cùng nhau dùng bữa đã bắt đầu, hết thấy đã bắt đồng, cũng là lần đầu tiên Lăng Lạc Viêm nghiêm túc ra lệnh như thế. (ồ, Long ca thật lãng mạn, vẫn nhớ ngày đầu tiên hai anh yêu nhau)

Không phải những thứ khác, mà là những lời này.

Tính độc chiếm mãnh liệt không chỉ có tế ti Long Phạm, tông chủ Lăng Lạc Viêm của hắn cũng như vậy, vô luận hai người đã trải qua bao nhiêu chuyện, nói bao nhiêu tình ý ái ngữ với đối phương, suy cho cùng bọn hắn muốn chính là hết thấy những gì của đối phương, thậm chí ngay cả một nụ cười cũng phải hoàn toàn thuộc về chính mình.

Đặt tờ giấy lên bàn, vấn đề này được để trống, Hồ Ly ở phía sau giá sách lén nhìn, nàng nhếch khóe miệng, câu trả lời để trống so với bất cứ ngôn ngữ nào thì cũng khắc sâu hơn rất nhiều, đây chính là đáp án tốt nhất.

Lăng Lạc Viêm và Long Phạm nhìn nhau, đều thấy được ý cười trong đáy mắt của đối phương, tiếp tục dựa vào, hồng y tìm một góc độ thoải mái trên thân bạch y bào, khẽ điểm nhẹ vài cái trên tờ giấy, “Đệ ngũ, nếu có một cỗ máy xuyên thời gian thì muốn quay lại thời điểm nào? Đệ lục, vì sao?”

Khẽ cười giấu cợt một chút, hắn giải thích vấn đề này với Long Phạm, cũng giống như phản ứng của hắn, bạch y bào tế ti lắc đầu, “Xuyên qua thời gian cũng không khó, chỉ là không cần thiết, người mà ta muốn đã ở bên cạnh, cần bản không cần bất cứ thứ gì khác, lại càng không cần phải quay về quá khứ, trước khi gặp được Lạc Viêm thì những chuyện dĩ vãng đã sớm không còn ý nghĩa.”

Lăng Lạc Viêm gật đầu, vẻ mặt tươi cười, hiển nhiên hắn phi thường hài lòng với câu trả lời này, giống như đang ban thưởng, hắn khẽ hôn một chút lên môi của Long Phạm, “Ai cũng có quá khứ, quá khứ tạo nên ngày hôm nay, nhưng quá khứ cũng chỉ là quá khứ, nắm bắt hiện tại mới là cách làm đúng đắn nhất. Ta có tộc nhân của ta, còn có tế ti của ta, có hết thấy những gì ta muốn, ai còn nghĩ đến việc quay trở về trước kia.”

Khẽ cười một tiếng, hắn đặt bút viết xuống đáp án phủ định, rồi tiếp tục đọc, “Đệ thất, có thứ gì vượt quá tầm tay của người?”

Vừa thấy vấn đề này, phản ứng đầu tiên của Lăng Lạc Viêm là nhìn sang Long Phạm, không biết là đang bắt nạt hay là khiêu khích một cách ái muội, hơi thoáng nhếch mi lên, “Cho dù hiện giờ ta có thể nắm trong tay cả thiên hạ nhưng chỉ có một người ta không thể nắm được trong tay, về việc kia của hắn....” (oh, đến giờ vẫn còn âm ỉ vụ phản công quá ít)

“Lạc Viêm đang nói đến người nào?” Long Phạm biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi tiếp.

“Người nói xem?” Lăng Lạc Viêm tà tà nhìn lại.

“Xem ra đáp án của chúng ta giống nhau.” Ngữ thanh của Long Phạm không nhanh cũng không chậm, giống như không phát hiện cái liếc mắt đầy giễu cợt của Lăng Lạc Viêm, nụ cười ở trên môi vẫn giữ nguyên vẻ lạnh nhạt bình thản, ánh mắt xa xăm dường như đang hồi ức về chuyện lúc xưa, “Trước khi gặp người, hết thấy đều nằm trong tay ta, duy nhất khi Lạc Viêm xuất hiện thì tất cả đều là ngoài ý muốn.” Duy nhất vượt quá tầm tay của hắn chính là Lạc Viêm.

“Nếu muốn dùng biểu tình thế này để nói chuyện thì có lẽ trước tiên nên xê dịch bàn tay ra chỗ khác.” Lăng Lạc Viêm liếc mắt nhìn bàn tay từ thắt lưng đang chuyển dần đến bên đùi của hắn, bàn tay vuốt ve trơn trợt cho đến bây giờ vẫn chưa buông ra, người nam nhân ở bên cạnh hắn mang theo vẻ mặt xa xăm, nói ra những lời như vậy nhưng động tác ở trên đùi vẫn không hề dừng lại.

Long Phạm chỉ mỉm cười, “Chẳng lẽ Lạc Viêm không thích?” Bàn tay của hắn hiển nhiên vẫn giữ nguyên tại chỗ, không hề dịch chuyển, thậm chí càng hướng vào bên dưới y hạ đi vào một chút.

“Người không nhìn thấy đây là ở đâu hay sao?” Lăng Lạc Viêm giữ lại bàn tay đang rục rịch của Long Phạm, mặc dù các trưởng lão và diệu sư ở bên ngoài không vào được cũng không nghe thấy lời nói của bọn hắn và cảnh tượng ở dưới gầm bàn, nhưng dù sao cánh cửa vẫn mở rộng, còn có thiếu nữ với lai lịch kỳ lạ đang trốn phía sau giá sách, hắn không dự định triển lãm thân thể của Long Phạm cho những người khác nhìn thấy.

Một khi đã bị khiêu khích, bọn hắn sẽ không kiêng nể ở bất cứ chỗ nào, nhưng cũng không muốn làm cho thân thể của đối phương hiển lộ trước mặt người khác. Có lẽ nhận ra điểm này, tề ti Long Phạm dừng tay, không hề tiếp tục động tác. Nhưng dưới y mê đỏ rực, hắn vẫn đặt tay lên đùi của Lăng Lạc Viêm. (con dê đội lốt rồng =.=)

“Nơi này là thư trai, bất quá cũng không sao a, chỉ cần đóng cửa là được rồi, tề ti đại nhân có muốn cân nhắc một chút hay không?” Nghiêm túc đáp lại, những lời này là ngữ thanh của nữ tử từ sau giá sách truyền đến, lộ đầu ra, nàng nhìn thấy tình cảnh ở trước mắt, dường như không biết hàm nghĩa trong lời nói của hai người, đáp lại vô cùng tự nhiên, nhưng câu trả lời lại rõ ràng hiểu được tình thế vào lúc này.

“Dù sao cũng không phải chưa từng xảy ra, có đúng không?” Vừa cười vừa nói, rồi lại cẩn thận thụt lùi về phía sau, những lời này của Hồ Ly làm cho hai người đồng thời nhớ đến mấy lần, ngay tại trong thư trai, vì tìm vài thứ nên đã đến đây, rồi lại có người phát tình với hắn, kết quả đương nhiên là.....

“Dường như người rất rõ ràng chuyện của chúng ta?” Lăng Lạc Viêm không đi bận tâm bàn tay đặt ở trên đùi, mặc dù nhiệt độ cùng cảm giác tồn tại làm cho người ta không thể không chú ý, ngoảnh đầu ra phía sau, ánh mắt của hắn nhìn thẳng vào Hồ Ly, đôi mắt sắc bén có thể xuyên thấu hết thảy.

Từ xa xa nhìn lại, chỉ có một phần lỗ tai màu đỏ đang giật giật vài cái, sau đó là vài tiếng cười gượng, “Làm sao lại như thế, ai có thể tọc mạch vào chuyện của Viêm chủ và tề ti đại nhân, Hồ Ly ta chỉ phỏng đoán mà thôi, ân ân!” Giống như để tăng thêm mức độ tin cậy, nàng liên tục gật đầu, ngay cả cái đuôi bị giấu cũng dựng lên, cả thân người đã lui đến một góc ở trong phòng.

“Viêm chủ, không bằng chúng ta tiếp tục? Nhanh a, thời gian không còn nhiều, ta phải vội vàng đi họp nữa.” Vì chuyển đi sự chú ý của người nọ, Hồ Ly thúc giục, nàng đương nhiên biết một khi đã nói sai, cho dù chỉ là trêu chọc một người tức giận thì sẽ nhận được kết quả thê thảm gấp đôi.

Ngàn vạn lần không được để cho hai người kia biết nàng đang rình xem, không chỉ rình xem mà còn truyền bá tình hình thực tế ra bên ngoài.....Chuyện này sẽ không chết đơn giản như vậy, ông trời a, phù hộ Hồ Ly đi, trong lòng niệm đi niệm lại, thần kinh của nàng cực kỳ căng thẳng, lại tiếp tục trốn ra phía sau một chút, rốt cục cảm giác được tầm mắt sắc bén đã dời đi.

“Đệ bát, sợ hãi nhất chuyện gì?” Lăng Lạc Viêm mới đọc ra vấn đề thì lập tức cảm giác bàn tay đặt trên đùi của hắn bỗng nhiên tăng thêm lực đạo, đón nhận ánh mắt của Lăng Lạc Viêm, bên trong đáy mắt thanh lam trầm tĩnh hiện lên vẻ lo lắng, “Vốn tưởng rằng trên đời không có bất cứ việc gì có thể làm cho ta kiêng kị, nhưng vài lần Lạc Viêm gặp chuyện đều làm cho ta nếm được cảm giác sợ hãi.”

“Người sợ cái gì?” Lăng Lạc Viêm biết ý tứ của hắn nhưng vẫn hỏi như vậy rồi chờ đợi trả lời.

“Sợ người rời khỏi thế giới này, sợ người quên ta, sợ người biến mất không ở bên cạnh.....còn sợ người không tin ta, không hề yêu ta.” (sao nghe thấy yếu đuối vậy nè)

Long Phạm quả nhiên tuân theo ý nguyện của hắn, trả lời như thế cùng với vẻ ngoài siêu trần thoát tục, Lăng Lạc Viêm đã sớm quen với việc Long Phạm dùng vẻ bề ngoài như vậy để làm ra những việc hoàn toàn không phù hợp, cũng đã quen Long Phạm ở trên gối nói ra những lời ái ngữ vào bên tai của hắn, nhưng mỗi khi nghe được đều làm cho hắn không ngừng động tâm, cũng như bây giờ, đây là sự ôn nhu chỉ hiển lộ đối với một mình hắn.

Hắn biết ý tứ của Long Phạm chính là nhắc đến những việc phát sinh vào lúc trước, hồn phách của hắn bị vỡ nát, thân phận và quá khứ của Long Phạm, còn có ngón linh thuật của đám thần phò, mỗi một lần chia ly đều làm cho Long Phạm sợ hãi sẽ mất hắn, vì vậy mới nắm thật chắc như thế, cho đến nay Long Phạm cũng không để cho hắn rời khỏi tầm mắt quá lâu.

“Việc ta sợ nhất chính là tất cả những chuyện trước giờ đều chưa hề phát sinh, ta vẫn là Chung Tình trong quá khứ.” Nếu ngày đó không đi đến chương trình ảo thuật thì sẽ không có hắn ngày hôm nay, càng không có Long Phạm như thế này, đó là sự khởi đầu, nếu không có khởi đầu thì sẽ không có hết thảy những gì của ngày hôm nay.

Chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không phát sinh! Hồ Ly nấp ở phía sau, trong lòng thầm nói như vậy, rồi nghe thấy lời nói của tể ti Long Phạm, “Lạc Viêm chính là Lạc Viêm, từ đầu đã định sẵn.”

Quả quyết như thế, thần nhiên ung dung như thế, giống như tất cả đều là lẽ thường, không một chút hoài nghi.

Lăng Lạc Viêm cười nhẹ, đùa nghịch cây bút trong tay, “Đương nhiên chỉ là giả thiết mà thôi, việc này cần bản không cần phải suy nghĩ,” Hắn không phải người đa đoan đi lo lắng nhiều chuyện như vậy.

“Lần đầu tiên gặp nhau, đối phương đã để lại cảm giác gì? Viêm chủ và tể ti đại nhân có phải đều muốn biết đáp án hay không?” Hồ Ly hiển nhiên nhớ rõ vấn đề này, sau khi hỏi ra câu thứ chín, mặc dù rất muốn xem hai người tiếp tục nhìn nhau đắm đuối, nhưng vẫn còn rất nhiều vấn đề làm cho nàng có chút vội vã.

“Tên ngàn năm lão yêu này đang muốn đánh chủ ý gì đây.....Đây là cảm giác lúc ấy của ta, làm cho người ta đoán không ra, kẻ hai mặt, trong ngoài bất đồng, tốt nhất nên cách xa....” Lăng Lạc Viêm vẫn chưa trả lời xong, thì trong miệng đã bị lấp kín, đương nhiên chính là một nụ hôn.

“Lạc Viêm nghĩ về ta như thế?” Long Phạm buông hắn ra, không biết là bất mãn hay là mượn cớ để hôn, Lăng Lạc Viêm nhếch môi lên, rồi lại chậm rãi quay đầu nói tiếp, “Nguy hiểm, xảo quyết, so với ta còn có diễn kịch hay hơn, với lại, chiều cao cũng không tồi....” (1000% là mượn cớ)

Nâng tay lên lướt qua mặt của Long Phạm, động tác của hắn đầy ngả ngón khiêu khích, bị hắn đối đãi như vậy, tể ti liền chụp lấy tay của hắn rồi đặt đến bên môi, nhẹ nhàng hôn xuống, sau đó nhớ lại lúc trước, “Ngày ấy cảm thấy rất nghi hoặc vì sao sinh linh đến từ một thế giới hoàn toàn xa lạ lại có thể bình tĩnh như thế, người đã nói.....‘ta còn sống’”

“Chẳng lẽ mấy chữ đó lại có thể khiến cho người động tâm như vậy?” Lăng Lạc Viêm hơi thoáng kinh ngạc, hắn không biết những lời này có gì đặc biệt.

“Lúc ấy nhìn thấy người mặc một thân lửa đỏ, ngồi ở trước mắt, rõ ràng là bộ dáng của thiếu niên nhưng lại nói ra lời như vậy, tuy chỉ là mấy chữ nhưng đã làm cho ta cảm thấy thực sự bất ngờ, Lạc Viêm không biết chỉ trong khoảnh khắc người đã chói mắt như thế nào.” Buông tay Lăng Lạc Viêm ra, Long Phạm vẫn nhớ rõ ngày ấy, muốn nói động tâm thì có lẽ quá sớm, nhưng quả thật đã khiến hắn cảm thấy rất hứng thú.

Ý niệm mãnh liệt như thế, chỉ vì sống sót, đôi mắt như hỏa thiêu, không hề chịu thua bất cứ điều gì, quật cường cùng kiêu ngạo, đã tâm bùng cháy, hết thảy hoàn toàn tương xứng với Lạc Viêm, làm cho người ta không muốn dời mắt, muốn xem hắn sẽ sống sót như thế nào, nếu gặp phải nguy hiểm và uy hiếp thì sẽ hiển lộ vẻ mặt ra sao.

“Cho nên sau đó người lợi dụng ta, muốn lấy mạng rồi chiếm đoạt hồn phách của ta?” Theo lời nói cùng ánh mắt của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm có thể nhìn ra manh mối trong đó, nhất thời giật mình, Long Phạm

không hề phản bác, “Không làm cho ta thất vọng, thậm chí vượt ngoài dự kiến của ta,” Mãi cho đến ngày hôm nay hắn vẫn bị đắm chìm trong ngọn lửa đỏ rực này.

“Chẳng lẽ tể ti đại nhân không cảm thấy tông chủ của người càng ngày càng biết dụ dỗ? Là một cái yêu nghiệt quyền rũ lòng người, là một tay phong lưu...” Hồ Ly vẫn chưa kịp nói hết thì đột nhiên hai tầm mắt phóng tới làm cho nàng không dám mở miệng nói tiếp.

Xong rồi, nàng làm sao lại quên việc này không thể nói được, tính độc chiếm của tể ti vô cùng dữ dội, Viêm chủ cũng không phải là người dễ kẻ khác tùy ý khoa tay múa chân, Hồ Ly uể oải nhìn trên tay, không biết từ khi nào đã có thêm giấy bút, nàng đang ghi chép, nàng có dự cảm lần phỏng vấn này đại khái sẽ lưu lại rất nhiều chỗ trống.

“Ta thật sự muốn biết đáp án của vấn đề này.” Lăng Lạc Viêm tà tà cười, nghiêng người qua, “Thế nào, tể ti của ta lúc trước đã từng động tâm với thứ nào khác hay không?” Hắn vẫn không quên lúc trước khi hắn bị hôn mê rồi sau đó được tắm rửa, người nọ đã lưu lại đây hôn ấn trên người của hắn.

“Cho dù có tâm tư khác cũng đơn giản là vì Lạc Viêm. Ở trong mắt ta, bất cứ bộ dạng như thế nào đều giống như nhau, chỉ có Lạc Viêm là đặc biệt.” Hắn thực muốn đem Lạc Viêm cất giấu, không cho người khác nhìn thấy khuôn mặt xuất chúng này, không cho đôi mắt mị hoặc thể nhân đi nhìn kẻ khác.

Đối với Long Phạm, hết thấy những thứ trên thế gian đều giống như nhau, bất luận là nhân loại hay linh thú, ma vật, tất cả đều là sinh linh.

Lăng Lạc Viêm khẽ liếc mắt nhìn Long Phạm một cái, trong lòng cũng rõ ràng, nếu không phải là hắn, bất luận tể ti của hắn có bao nhiêu tâm tư thâm độc thì quan điểm đối với nhân loại và sự vật trên thế gian này đều ngang hàng không hề khác biệt, cũng chính là như thế, cho nên Long Phạm không hề do dự khi xuống tay với bất cứ sinh linh nào. Giết người, chiếm đoạt hồn phách, tất cả đều giống như nhau.

Nghe bọn hắn nhắc về chuyện lúc trước, Hồ Ly bắt tri bắt giác đi ra từ phía sau giá sách, mang theo ý cười, nhưng vẫn vạn phần cẩn thận khi tiếp cận, chỉ chỉ lên tờ giấy ở trên án thư, “Đệ thập, điểm nào của đối phương hấp dẫn ngươi nhất?”

“Toàn bộ.” Đối với vấn đề này thì Lăng Lạc Viêm không cần phải suy nghĩ nhiều, nhưng vẫn nhìn Long Phạm, biểu tình thoải mái, vừa thông thả vừa nói, “Bất luận là vẻ ngoài thánh khiết hay tâm tư thâm trầm bên trong, tất cả biểu tình không đồng nhất, xảo quyết tính kế, bá đạo ôn nhu, mỉm cười lạnh nhạt, tất cả hợp lại cùng một chỗ thì mới là Long Phạm. Hấp dẫn ta chính là hắn, không phải chỉ mỗi một điểm rời rạc.”

“Lạc Viêm luôn rõ ràng biết mình muốn thứ gì, cũng luôn tìm mọi cách để đạt được, nhìn thấu hết thấy mọi thứ, chính là điểm này làm cho ta không thể không bị người hấp dẫn.” Long Phạm thực sự hài lòng với câu trả lời của Lăng Lạc Viêm, bọn hắn đều biết những gì bọn hắn muốn chính là cả người của đối phương mà không phải chỉ một chút, mỗi một chút hợp lại mới là hoàn chỉnh.

“Đây là những vấn đề gì.” Lăng Lạc Viêm rốt cục không kiên nhẫn, hắn căn bản không cần nói những việc này với người ngoài, hơi thoáng đảo qua những câu hỏi ở bên dưới, hắn mỉm cười càng lúc càng cổ quái, “Những vấn đề này muốn chúng ta trả lời thì phải hảo hảo chuẩn bị trả giá đắt.”

Những vấn đề ở trên coi như tạm ổn, còn phía sau, tất cả đều là những câu hỏi về chuyện phòng the của hắn và Long Phạm, nếu thực sự phải đáp toàn bộ thì chỉ sợ trên tờ giấy này không còn chỗ để viết.

218. Quyển 4: Chương 218: Phiên Ngoại 50 Câu Hỏi Đáp (4)

Thiên Ngoại Phi Hồ – Ngũ Thập Vấn Đáp Đệ Tứ Chương

Nghe hắn nói đến việc trả giá đắt, thân ảnh sắp sửa đến gần hai người bỗng nhiên vèo một tiếng rồi biến mất, chỉ nhìn thấy một cái đuôi lông xù ở phía xa xa đang giật giật vài cái, vọt đến nơi tị nạn lúc ban đầu, sau đó truyền đến tiếng nói chuyện, “A a, việc trả giá....Àch, sẽ tính sau, cho nên mới nói khi trả lời xong thì sẽ có điều bất ngờ, coi như tương đương với giá trị, Viêm chủ và tể ti Đại nhân nghĩ thế nào?”

Lái sang chuyện khác làm cho người ta bất giác đi liên tưởng sau khi đáp xong sẽ xuất ra đồ vật gì, trong lời nói run lẩy bẩy có thể nghe được nàng phi thường hiểu biết cách thức hành sự của hai người bọn hắn, thế nên khi cảm giác có một chút nguy hiểm thì sẽ trốn thật xa, chọn kế sách an toàn.

Thu hồi tầm mắt, Lăng Lạc Viêm không biết đang suy nghĩ việc gì, điềm nhiên tiếp tục nhìn xuống những câu hỏi ở trên tờ giấy, “Đệ thập nhất, muốn đối phương làm việc gì nhất....”

Từ sau giá sách truyền đến một tiếng thở phào, dường như may mắn đã tránh được một nạn kiếp, nhìn vào câu hỏi ở trên tờ giấy, Lăng Lạc Viêm không hề bận tâm, hơi thoáng suy nghĩ, “Chuyện này đã làm rồi.”

“Quả thật đã làm rồi.” Long Phạm ở bên cạnh gật đầu. Việc hắn muốn Lạc Viêm làm vì hắn, cũng như việc Lạc Viêm muốn hắn làm, bọn hắn đều đã làm được cho nhau.

“Là việc gì? Rất cực là việc gì?” Phía sau giá sách phát ra âm thanh hứng thú, có cái gì đó đang lắc lư, ánh mắt đảo qua giá sách, nhìn ra ngoài từ khe hở, Hồ Ly rất muốn biết hai người kia rốt cục đã làm chuyện gì bí hiểm.

Đã làm rồi, đã làm việc gì rồi? Chẳng lẽ là chuyện ấy? Sau đó là như thế này, rồi như thế kia? (.= là việc gì....)

Hoàn toàn không biết Hồ Ly đang suy đoán cái gì, Lăng Lạc Viêm viết xuống đáp án, tóm lại việc mà bọn hắn làm vì đối phương là giao ra thứ mà đối phương muốn nhất.

Giao thác hết thấy tín nhiệm cùng tình cảm của chính mình, việc muốn đối phương làm nhất chính là giao ra tất cả những gì thuộc về bản thân.

“Kế tiếp chính là, thích thời điểm nào nhất trong ngày?” Hồ Ly còn đang suy đoán tây thì đã nghe phía bên kia đọc ra vấn đề tiếp theo.

“Tế ti của ta, người nói thử xem?” Lăng Lạc Viêm cong môi lên, đáp án này căn bản không cần hỏi, đề bút viết xuống đáp án của chính mình, lại bất ngờ nghe thấy Long Phạm trả lời, “Là sáng sớm”

“Còn tưởng là buổi tối.” Ngữ thanh trêu chọc, Lăng Lạc Viêm nhìn xuống đáp án mà mình đã viết, “Buổi tối không đủ thỏa thích hay sao tế ti đại nhân?”

Lời nói gợi tình đầy ái muội, chỉ là mấy chữ nhưng đã làm rõ ý tứ, người nói vẫn bình tĩnh điềm nhiên nhưng người nghe lại lập tức bưng kín mặt, người này đương nhiên không phải là Long Phạm, bạch y bào tế ti vẫn ngồi yên, thậm chí còn mỉm cười một cách ung dung, “Lúc sáng sớm, bộ dáng như tỉnh như không của Lạc Viêm vô cùng đặc biệt.”

Đặc biệt trêu người. Long Phạm không nói ra câu này, nhưng ý cười dưới đáy mắt đã lộ ra hàm nghĩa trong đó, ngẫu nhiên mỗi sáng tinh mơ mở mắt ra nhìn thấy vẻ mặt của người đang ngủ bên cạnh thì trong lòng của hắn sẽ trở nên xôn xao, toàn thân đầy dấu vết tình sự, mái tóc bạch kim rối loạn, tứ chi thả lỏng một cách phóng túng, khi đó Lạc Viêm chỉ cần mở mắt, không cần làm bất cứ điều gì thì đã khiến cho hắn khó nhịn cơn động tình.

Lăng Lạc Viêm âm trầm cười nhẹ, nhìn ra tâm tư của vị tế ti này, “Còn tưởng rằng người muốn nói thích sáng sớm vì xuyên y cột tóc cho ta, nguyên lai là ta tự mình đa tình, uống công ta vốn muốn nói rằng thích mỗi sớm tinh mơ mở mắt ra thì người đầu tiên nhìn thấy chính là người.”

Mỗi một ngày mới bắt đầu, khi hắn tỉnh lại thì sẽ nhìn thấy đôi mắt lấp lánh màu thanh lam đang lẳng lẳng nhìn hắn, trong đôi mắt kia chính là vẻ trầm tĩnh và nhiều màu sắc khác nhau làm cho hắn chỉ có thể đắm chìm vào đó, cùng nhau bỏ qua nghị sự buổi sáng. (o_o có ngày nước mắt nhà tan)

“Ta cũng thích xuyên y cột tóc cho người, Lạc Viêm vĩnh viễn sẽ không tự mình đa tình, chỉ có người khác vì người mà đa tình.” Long Phạm nói xong câu này thì không biết lại nhớ đến việc gì đó, nhan sắc dưới đáy mắt bỗng nhiên trầm xuống.

Không thể xác định là Long Phạm đang nghĩ đến Phong Trần Tuyết hay Lâm Sở, hay những cái tên khác mà hắn đã quên, Lăng Lạc Viêm lướt mắt nhìn lên trang giấy, rất nhanh đọc ra vấn đề tiếp theo, “Đệ thập tam, chán ghét loại người nào nhất?”

Câu hỏi này vừa ra khỏi miệng thì hần liền nhíu mi, chẳng phải là đổ thêm dầu vào lửa hay sao, quả nhiên, Long Phạm vừa nghe xong câu này thì lại lộ ra một nụ cười khiến người khác cảm thấy bất an, “Chỉ cần là người không nên xuất hiện trên đời này thì đều là kẻ khiến người ta chán ghét. Người nào không nên tồn tại thì Lạc Viêm rất rõ ràng.”

“Người không nên tồn tại đã sớm biến mất, hiện giờ không còn ai có lá gan lớn như vậy.” Duỗi thẳng hai tay, hồng y được phất lên một cách diễm lệ, hần thờ ơ nhắc đến sinh tử của kẻ khác, hần biết Long Phạm ghét nhất những người có ý đối với hần, trong mắt của Long Phạm những người đó đều không nên tồn tại trên đời.

Về phần hần, “Ta ghét nhất những người quá mức tự tưởng, lấy sự yếu đuối của mình làm cố, cam nguyện cứ tiếp tục nhu nhược như thế, nghĩ rằng được người khác trợ giúp là điều hiển nhiên.” Hừ lạnh một tiếng, hần nhớ đến những tông tộc lúc trước, nghĩ rằng có thần nhân trên đời nên có thể buông tay mặc kệ hết thảy, chuyện gì cũng đến để thỉnh thị cầu kiến, muốn hưởng lợi ích nhưng không muốn gánh lấy trách nhiệm.

Một tiếng hừ lạnh làm không khí trong phòng nhất thời thay đổi, Hồ Ly run rẩy, cuối cùng phát hiện ngoại trừ vẻ ngoài phong lưu gợi tình thì Viêm chủ Lăng Lạc Viêm còn có một mặt khác, chỉ vì có Long Phạm ở bên cạnh, nàng chỉ thấy vẻ ngoài ngả ngớn đùa cợt, nhưng lại quên mất trong mắt của thế nhân, Viêm chủ còn nổi tiếng với thủ đoạn ác liệt cùng phong thái khiến người đời khiếp sợ.

Nín thở bất động, không dám nói xen vào, nàng chỉ hy vọng tiếp tục tiến hành cuộc phỏng vấn, tốt nhất nên mau chóng chấm dứt.

“Đệ thập tứ, tính cách của đối phương là?”

Lăng Lạc Viêm nhìn sang Long Phạm, sờ sờ cằm, biểu tình dần dần thay đổi, bắt đầu mỉm cười, “Cố làm ra vẻ một đấng nam nhân, xem ra thật xuất trần thoát tục, cao cao tại thượng được người đời kính sợ, dường như không có dục vọng của nhân loại, vừa bá đạo lại vừa ôn nhu, nhưng cũng thực xảo quyệt, lòng dạ hẹp hòi, bản tính máu lạnh, có thể nói bên ngoài là thần trong lòng là ma.” (ta chấm câu cuối)

Hần vừa nói vừa cười, Long Phạm bị hần nói như vậy nhưng vẫn lơ đãng, đầu ngón tay xuôi theo mái tóc bạch kim rồi lướt lên trên hồng y của Lăng Lạc Viêm, “Tông chủ của ta rất giỏi diễn kịch, dường như đối với ai cũng có thể thâm tình nhưng thật chất lại là một người lãnh khốc vô tâm, rất khó tin tưởng kẻ khác, bản tính quyết đoán, nếu đã muốn thì phải đạt được, một khi đã dẫn thân vào thì không chấp nhận có một chút khuyết điểm nhỏ nhất, nhưng phiền phức nhất chính là có sở trường mê hoặc kẻ khác.” Điểm ấy thật làm cho người ta đau đầu. (ta đã trừ sẵn panadol, 5000đ/viên)

“Đều không phải là người, là yêu nghiệt, yêu nghiệt a.” Thì thào tự nói, Hồ Ly vểnh tai ra để lắng nghe đáp án, mặc dù đã sớm biết sẽ có câu trả lời như vậy nhưng nghe bọn hần tự mình nói ra thì cảm giác đúng là phi thường, quả nhiên đều hoàn toàn nhìn thấu đối phương nên mới có thể bị đối phương hấp dẫn. Cái gì mà quá hiểu rõ nên không thể sống chung, việc này tuyệt đối sẽ không xảy ra đối với hai người này.

Lăng Lạc Viêm làm lơ với lời thì thào của Hồ Ly, hần và Long Phạm đều hiểu rõ đối phương là người như thế nào, nếu không phải như vậy thì làm sao có thể giao thác hết thảy tín nhiệm và tình ý, “Thập ngũ, thích nhất phần nào trên thân thể của đối phương, câu hỏi này....”

Câu hỏi này hay a! Hồ Ly ở phía sau hoan hô một tiếng, nín thở bất động, nghe được câu trả lời mang theo ý cười của tể ti Long Phạm, “Mỗi một phần đều thích, bất luận chỗ nào trên thân thể của Lạc Viêm, nhất là.....đều làm cho người ta....” (nổi da gà)

Là cái gì, làm cho người ta cái gì? Tuy bẩm sinh có một đôi tai rất dài nhưng Hồ Ly vẫn không thể nghe rõ câu này, loáng thoáng những lời thì thầm xen kẽ tiếng cười trầm thấp, cũng đủ ái muội, cũng đủ làm cho người ta tưởng tượng xa vời, đáng giận chính là vị tể ti kia căn bản không muốn làm cho người ta nghe thấy, rồi sau đó chỉ thì thầm, mà hồng y Viêm chủ càng đáng ghét, rõ ràng ngay cả đáp án cũng chưa đưa ra, hai người cứ rỉ tai to nhỏ làm cho người ta ngứa ngáy trong lòng, Hồ Ly sốt ruột đến mức cứ đi qua đi lại, nhưng chung quy không dám tiến lên để nghe cho rõ.

Nghe được âm thanh ở phía sau, Lăng Lạc Viêm cố tình liếc mắt một cái, kỳ thật hần không thèm bận tâm đem đáp án nói cho người khác. Bờ môi của Long Phạm, cùng với dục vọng vì hần mà nảy sinh, hần đều

thích tất cả. Nhưng vật nhỏ đến từ dị thể dường như nóng lòng muốn biết đáp án, làm cho hắn không khỏi nổi lên tâm tư muốn trêu ghẹo.

“Tiểu Hồ Ly, vấn đề tiếp theo.” Không biết có phải cố ý làm khó dễ hay không, hắn không thèm nhìn vào những câu hỏi ở trên tờ giấy mà lại phân phó như vậy.

Đáp án ở phía trên còn chưa nói, làm sao lại bắt đầu câu tiếp theo, ngồi chồm hổm trên mặt đất, Hồ Ly cầm hận cắn cái đuôi của chính mình, nàng mở miệng không cam lòng, “Thích đối phương xưng hô như thế nào với người.”

“Tên.” Lăng Lạc Viêm suy nghĩ một chút, mặc dù hắn cũng thích Long Phạm xưng hắn là tông chủ nhưng đây chỉ là một số ít trường hợp phải công khai. Hơn phân nửa thời điểm, hắn vẫn quen với việc Long Phạm gọi tên của hắn.

“Lạc Viêm có muốn thử xưng hô cách khác đối với ta hay không?” Long Phạm đột nhiên hỏi như thế.

Đồng tử chuyển động, hồng y nam nhân ngã người về phía sau, ngưỡng cổ, ngoảnh đầu nhìn nam nhân vừa đặt ra câu hỏi này, “Long Long?”

“Phốc—” Tiếng phì cười ở sau giá sách lập tức bị Hồ Ly bịt kín, té ti đại nhân Long Phạm, ở trước mặt tông chủ của người mà người bị gọi là Long Long hay sao? (chưa gọi tiểu Long là may)

“Lạc Viêm.” Long Phạm thật ra không có phản ứng quá lớn, chỉ cười một cách thản nhiên, hết sức nhẹ nhàng, hai chữ này hơi quá mức ôn nhu, Hồ Ly ở xa xa chỉ cảm thấy một cơn gió lạnh đang thổi tới.

“Tất nhiên chỉ là nói đùa.” Phát giác ra Long Phạm đang cảnh cáo, Lăng Lạc Viêm nhún vai, ngón tay quần lấy vài sợi tóc đen mượt trên đầu vai của Long Phạm, kéo nam nhân ở bên cạnh xuống một chút, rồi hôn lên tai hắn, “Lần sau quả thật có thể thử xem cách khác, Phạm.”

Chỉ một từ, vừa nhẹ lại vừa khê, rồi lại mang theo ám chỉ mãnh liệt nào đó, cái loại giễu cợt trêu chọc này, mặc dù chỉ là một chữ nhưng lại làm cho người ta nhìn không được mà cảm thấy cổ họng căng thẳng, không biết té ti Long Phạm phản ứng ra sao, Hồ Ly không nghe rõ, chỉ lung tung suy đoán mà trên mặt đã trở nên đỏ bừng.

Cách mấy tầng giá sách, âm thanh y phục cọ sát vào nhau truyền đến từ xa xa, cánh cửa bên ngoài dường như tự mình khép lại, bên trong bóng tối mờ mịt có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình, Hồ Ly bịt mắt muốn lao đi tắm bổ thêm một chút máu.

Hai tên yêu nghiệt nếu cứ như vậy thì nàng sẽ chết vì bị mất máu quá nhiều, làm sao bây giờ a! Bọn hắn chắc sẽ không quên nơi này vẫn còn Hồ Ly? Hay là không hề để ý đến sự tồn tại của nàng, làm xong rồi đem thính giả giết người diệt khẩu?

Không có can đảm đi nhìn trộm, Hồ Ly chỉ dám nghe, rốt cục thu hết dũng khí bước ra từng bước, dò xét một chút, “Chuyện kia.....không tiện.....có thể hay không cắt ngang một chút....”

May mắn, hai người vẫn chưa thoát y, chỉ là y bào có một chút rối loạn, dưới tai của người nọ có vài dấu vết đỏ ửng được mái tóc bạch kim che giấu, nhưng vẫn kéo dài vào tận bên trong vạt y bào.....Mà thôi.

Về phần vị té ti kia, tay của hắn không biết đang ở nơi nào, tóm lại không nằm trong y mê của chính mình.

“Còn chưa chấm dứt?” Thở dài, té ti Long Phạm vẫn ôn hòa nói nhỏ, Hồ Ly dùng vận tốc ánh sáng vọt đến, giọng nói trong vắt, “Tế.....Tế ti đại nhân.....phần sau có mấy vấn đề là vì phúc đức của Viêm chủ, ngài có muốn nghe hắn trả lời như thế nào hay không?”

Có thể được xưng là điển hình cho tiếng cười siểm nịnh, nàng đặc biệt cường điệu giọng nói. Dù sao bản thân nàng chưa bị sóc thủy tắm ướt, bị thứ nước này tẩy sạch thì nàng chỉ sợ chính mình sẽ bị tẩy chết, nàng không phải là vị Viêm chủ kia, có thể hưởng thụ sóc thủy để tắm rửa.

Nàng đương nhiên biết rõ, mấy câu hỏi này phải hỏi nhanh một chút thì mới hảo.

“Kế tiếp, nếu đối phương mất đi trở nhớ thì người sẽ làm như thế nào? Không được sử dụng linh lực nga!” Hối xong, nàng lại trốn trở về.

Vấn đề của nàng trực tiếp làm cho Long Phạm nhớ đến một sự kiện đã lâu lúc trước, Lăng Lạc Viêm cũng nhớ rõ hần bị lực lượng của thần phó ảnh hưởng, khi đó đã bị mất trí nhớ, bởi vì hần vốn là Hách Vũ nên lực lượng kia ảnh hưởng lên thân thể của hần cũng không lâu, nhưng chỉ như vậy cũng đủ làm cho Long Phạm chịu đả kích rất lớn.

“Lạc Viêm nên biết, nếu thật sự là như vậy thì ta sẽ làm như thế nào.” Long Phạm hạ xuống ý cười, màu thanh lam nhạt nhạt bên trong đáy mắt bỗng nhiên lóe sáng, Lăng Lạc Viêm thở hắt ra, giống như có chút bất đắc dĩ, hần cũng mỉm cười, “Nếu là như thế thì ta cũng phải dùng phương pháp giống như người.”

“Phương pháp gì?” Hồ Ly lớn gan lộ đầu ra ngoài.

219. Quyển 4: Chương 219: Phiên Ngoại 50 Câu Hỏi Đáp (5)

Thiên Ngoại Phi Hồ – Ngũ Thập Vấn Đáp Độ Ngũ Chương

“Nếu quên thì có nghĩa vẫn chưa khắc sâu vào lòng, giả sử thật sự là như vậy thì ta sẽ khóa Lạc Viêm vào bên người cho đến khi ngoại trừ ta ra thì người không còn nhớ rõ bất cứ điều gì.” Ngồi ngay ngắn trên ghế nhưng giống như đang ngồi ở nơi chân trời, Long Phạm thần nhiên nói như vậy.

Hần nói một cách bình thản ôn hòa, thậm chí trầm tĩnh ung dung, nhưng không người nào dám xem nhẹ cái loại ung dung che giấu sự nguy hiểm này, Lăng Lạc Viêm có thể đoán được nếu thật sự ngày đó xảy ra thì Long Phạm tuyệt đối sẽ làm được, chẳng qua hần cũng có cách làm tương tự, “Người muốn làm như vậy, chẳng lẽ ta lại không?”

Mỉm cười đáp lại lời này của Long Phạm, hồng y phát lên thân bạch y bào, “Nếu tể ti của ta dám quên ta thì bản tông chủ sẽ trời người lại, hằng đêm yêu thương, trừ phi người nhớ ra ta, bằng không thì cả đời này cứ tiếp tục thị phụng như thế.”

Nói đến đây, mặc dù khóe miệng mỉm cười nhưng trong lời nói lại không có nửa điểm đùa cợt. Nếu Long Phạm thực sự dám quên hần thì hần sẽ dùng hết thủ đoạn ác liệt để làm cho Long Phạm nhớ lại. Từ ngày đó cho đến tận hôm nay, làm sao có thể quên....

“Chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra.” Long Phạm nắm lấy bàn tay phía dưới hồng y, hần rất để ý đối với việc này, lúc trước chỉ là hai chữ buông tay đã làm cho hần muốn hủy đi cả thế gian, đến khi người ở bên cạnh thực sự quên hần thì hần không thể xác định mình sẽ làm ra chuyện gì.

Không cần tể ti Long Phạm xác định, giờ khắc này Hồ Ly trốn ở phía sau bọn hần đã có thể khẳng định, nếu thực sự có chuyện này thì chỉ sợ ngày tận thế cũng gần sắp đến, trong hai người thì bất luận người nào cũng có thể nắm giữ sinh tử của nhân loại trong lòng bàn tay.

“Ta.....theo ta thấy, tốt nhất nên tiến đến câu hỏi kế tiếp,” Đang cầm cái đuôi, nàng cẩn thận đọc ra vấn đề tiếp theo, “Đối phương làm chuyện gì sẽ khiến người không vui?”

“Giấu diếm sự tình, tự mình giải quyết.” Lăng Lạc Viêm không khỏi nhớ đến chuyện ngày xưa, quay đầu nhìn Long Phạm, “Tật xấu này không được tái phạm.”

Trong lời nói của hần rõ ràng mang theo ý tứ cảnh cáo, một câu thâm thúy như vậy thì Long Phạm hiển nhiên biết Lăng Lạc Viêm đang ám chỉ đến việc nào, khi đó thật vất vả mới có thể khiến Lạc Viêm tha thứ cho hần, không nghĩ rằng lúc này lại bị nhắc lại chuyện không vui khi đó.

“Sau này sẽ không.” Long Phạm cam đoan, thần sắc thập phần ôn nhu. Lúc này Lăng Lạc Viêm mới hài lòng gật đầu, lại cảm giác lực đạo đang nắm bàn tay của hần càng thêm siết chặt, nhướng mắt nhìn thấy bên trong màu thanh lam nhạt nhạt hiện lên ý cười thần nhiên, “Ta có thể cam đoan không hề giấu diếm, nhưng Lạc Viêm có cam đoan không đi trêu chọc người khác hay không?”

“Người lúc nào cũng ở bên cạnh ta, có bao giờ thấy ta đi trêu chọc người khác hay chưa?” Lăng Lạc Viêm nhướng mi một cách vô tội, khóe miệng nhếch lên nụ cười xảo quyết đầy ái muội, “Ta có thể quản được bản thân của mình, nhưng không thể đảm bảo ánh mắt của kẻ khác, bọn hần muốn nhìn cái gì, dùng ánh mắt như thế nào để nhìn thì bản tông chủ sẽ không can thiệp.”

“Chính là điểm này mới làm cho người ta không vui.” Nhìn thấy ý cười bên môi của Lăng Lạc Viêm, thần sắc của Long Phạm thực chuyên chú, giống như đang tự nói, “Cho dù Lạc Viêm không làm bất cứ chuyện gì, nhưng vẫn có người sẽ vì người mà mất hồn, chẳng lẽ thực sự phải hủy diệt tất cả mọi người trên đời này.”

“Đến bây giờ có thứ gì đặc biệt muốn mà vẫn chưa có được hay không?” Mắt thấy chuyện này có thể dẫn đến một trận thảm kịch, Hồ Ly vội vàng chuyển đề tài.

“Hiện giờ trên đời này còn có cái gì mà bản tông chủ muốn nhưng không có được?” Đường như cảm thấy buồn cười, Lăng Lạc Viêm khẽ cười vài tiếng, “Những gì ta muốn thì tể ti của ta đều làm được cho ta, bao gồm cả hắc.” Thuận miệng trả lời, có vài phần cuồng vọng và ngả ngớn, nhưng kẻ khác không thể phản bác, đồng thời cũng cảm thấy sự điên cuồng ngạo mạn này là chuyện đương nhiên.

“Ta muốn hết thấy những gì thuộc về Lạc Viêm, chỉ tiếc chính là chưa có được hoàn toàn. Quá khứ của người....ta vẫn chưa có mặt.” Long Phạm không ngờ, người đã trải qua ngàn năm như hắc lại đi so đo với hai mươi mấy năm ngắn ngủi, nhưng hai mươi mấy năm đó chính là quá khứ của Lạc Viêm, hắc làm sao lại không để ý, cho dù không so đo với đám nam nữ đó, nhưng hắc cũng sẽ cảm thấy đau lòng khi Lạc Viêm còn ở thời thiếu niên.

“Nhờ có quá khứ nên mới có được ta ngày hôm nay, ta nghĩ rằng nên cảm tạ mới đúng.” Lăng Lạc Viêm đã sớm bỏ qua chuyện cũ, hắc không dự tính sẽ nói thêm, phải biết rằng ngoài việc Long Phạm không vui về quá khứ của hắc, thì còn có một phần sẽ làm cho tể ti của hắc bùng nổ, rốt cục hắc sẽ không có một chút ưu đãi.

Nhìn thấy câu hỏi trên tờ giấy, ánh mắt của hắc đi xuống, “Đệ nhị thập, nếu có một ngày, người nhìn thấy đối phương bị người khác trêu chọc, người sẽ làm như thế nào....”

Tiếng cười ha hả vang lên trong phòng, Lăng Lạc Viêm tưởng tượng đến cảnh tượng như thế thì nhịn không được mà nhếch môi lên, “Hắc? Bị người khác trêu chọc? Ta đây thật sự muốn xem là ai có lá gan lớn như vậy.” Chưa nói đến linh lực của Long Phạm, chỉ cần đứng yên một chỗ thì e rằng không có người nào dám tiến đến trêu chọc. Ai dám bất kính đối với người được xem như thần nhân, dám sinh ra tâm tư để trêu chọc?

“Có lá gan lớn như vậy, chẳng phải đó chính là Lạc Viêm hay sao.” Long Phạm chỉ mỉm cười, chậm rãi cột lại mái tóc bạch kim đang bị rối loạn. Lúc trước sinh linh đến từ dị thể quả thật đã trêu chọc hắc, nhưng hắc cũng không hề nghĩ rằng lại bị một sinh linh dị thể với bộ dáng thiếu niên trêu chọc như vậy.

Tông chủ của hắc quả thật khác người.

Mang theo ý cười, bàn tay của hắc từ từ xuyên qua mái tóc của Lăng Lạc Viêm, “Nếu có người đối với Lạc Viêm làm chuyện gì đó thì có biết ta sẽ làm như thế nào hay không?”

Một câu vừa hỏi vừa cười, Hồ Ly đứng phía sau bỗng nhiên run lấy bẩy, ngẩng đầu lên theo phản xạ, cho dù có người muốn tìm cái chết cũng tuyệt đối sẽ không dùng cách này, so với chết còn khủng khiếp hơn nhiều.

“Còn cần phải đoán? Nếu thực sự có ngày đó thì cứ làm cho ta xem là được.” Lăng Lạc Viêm không nghĩ rằng còn có người nào dám làm gì đối với hắc, ngoại trừ tể ti của hắc. Mà vấn đề này, căn bản không cần hỏi đáp án của Long Phạm, ngay cả ánh mắt mà Long Phạm còn không cho phép, huống chi là những chuyện khác.

Mặc cho bàn tay của Long Phạm lướt đi từ mái tóc đến bên cổ, phía dưới lỗ tai tựa hồ vẫn còn nhiệt độ mà Long Phạm đã lưu lại lúc trước, hắc cầm lấy tờ giấy ở trên bàn rồi tiếp tục nhìn xuống, “Đệ nhị thập nhất, hai người từng cãi nhau hoặc là có chiến tranh lạnh hay chưa? Đệ nhị thập nhị, nguyên nhân....Đệ nhị thập tam, giải quyết như thế nào?”

“Từng cãi nhau hay chưa?” Hắc như cười như không nhìn sang Long Phạm, cố ý hỏi như vậy, vừa dứt lời thì bàn tay bên cổ của hắc cũng dừng lại, Long Phạm hơi thoáng nhíu mày, “Sau này sẽ không bao giờ có chiến tranh lạnh, ta sẽ không giấu diếm, Lạc Viêm cũng không được giống như khi đó.” Chỉ là lãnh đạm đã dập nát hết thấy bình tĩnh của hắc, hắc không muốn ném lại cảm giác như vậy một lần nữa.

Lăng Lạc Viêm phóng túng dựa vào người của Long Phạm, cảm giác được độ ấm của bàn tay đang di chuyển trên cổ, đôi mắt gợi tình hơi thoáng nâng lên, “Đã là chuyện của quá khứ, ta nghĩ về sau cũng sẽ không có

cơ hội. Bất quá đối với lời giải thích của người khi đó, ta đều ghi tạc hết thảy vào lòng.” Những lời giải thích thẳng thắn của Long Phạm không hề thua kém những câu ái ngữ, mỗi khi nhớ đến sẽ làm lòng hần cảm thấy xôn xao.

“Tiếp theo.....Xin hỏi, các người có nghĩ đến....làm một cái tiểu Viêm Viêm để chơi đùa?” Nom nớp lo sợ, Hồ Ly cắt ngang hai người đang ôn tồn nhìn nhau ở cách đó không xa, nàng hỏi xong những lời này thì lập tức ngồi xổm xuống, tận lực lui vào trong góc.

Ánh mắt tràn đầy tình ý đang nhìn Long Phạm dần dần chuyển sang kinh ngạc với vấn đề dễ khóc dễ cười này, Lăng Lạc Viêm đột nhiên quay đầu, “Tiểu Viêm Viêm? Là cái gì? Ta và Long Phạm đều là nam nhân, chẳng lẽ muốn ta đi tìm nữ nhân để sinh....”

“Không cho phép.” Hần vẫn chưa dứt lời thì Long Phạm đã lấp kín bờ môi của hai người.

Cách đó một khoảng, Hồ Ly có thể cảm giác được sự tức giận và uy hiếp trong ba chữ kia, ai có thể đảm đương cơn thịnh nộ của tể ti Long Phạm, nàng vội vàng bổ sung, “Không phải không phải! Ý ta là, các người hai người.....việc kia....chính là....” Tay chân luống cuống, đáng tiếc là cách giá sách, bên ngoài căn bản không thể nhìn thấy.

Im lặng một hồi lâu, không biết là đang nghe lời giải thích của nàng hay là nộ hôn trần an cơn tức giận của Long Phạm, hoặc có chuyện gì đó đang phát sinh? Đợi trong phòng tiếp tục vang lên tiếng nói chuyện, Lăng Lạc Viêm thở hổn hển, ngữ thanh có chút khàn khàn, “Ta và Long Phạm? Nơi này không nghe nói đến việc sinh sản của nam nhân, cho dù có thể thì cũng không cần.”

Có lẽ bởi vì khi sinh ra đã không biết cha mẹ là ai, Lăng Lạc Viêm cho đến nay đều không có cảm giác quá lớn đối với huyết thống gia đình, quá khứ của hần đã tạo nên tính cách ích kỷ, khi hần bắt đầu biết nhận thức thì không cần phải chia sẻ bất cứ thứ gì với ai.

“Trên đời đã có độc nhất vô nhị.” Ý tứ chính là đã có độc nhất vô nhị thì làm sao lại có tiểu Viêm Viêm? Người nào cũng không thể vượt qua được điều này, câu trả lời của tể ti Long Phạm có một chút lãnh đạm, biết vấn đề này đã chọc giận hần, Hồ Ly ở phía sau chỉ có thể sợ hãi cúi đầu xuống đất, ngón tay vô thức vẽ một vòng, có chút hối hận, nàng làm sao lại có thể hỏi như vậy....

Khi nàng vẫn còn đang mâu thuẫn giữa việc chờ đến khi chấm dứt phỏng vấn, hay là hiện tại liền quay trở về dị thể, thì Lăng Lạc Viêm đã đọc tiếp câu hỏi phía dưới, “Quan hệ của các người là công khai hay là bí mật?”

“Công khai.” Long Phạm thản nhiên trả lời không một chút do dự, Lăng Lạc Viêm cũng gật đầu, “Vì sao phải giữ bí mật, hiện giờ tất cả mọi người đều biết chúng ta đã lập khế, cho dù là lúc trước cũng không cố ý giữ bí mật.” Lăng Lạc Viêm liếc mắt nhìn người nam nhân bên cạnh, khóe môi khẽ nhếch, “Chẳng qua có người ước gì đem quan hệ của chúng ta đi tuyên cáo với toàn thiên hạ.”

“Càng biết nhiều thì sẽ đỡ phải đi cảnh cáo từng người một, mọi người không nên nhìn người là tốt nhất, mặc dù ta biết việc này là bất khả thi.” Hồng y tràn đầy mỉa mai, bất luận là tà khí hay ngả ngớn, thâm tình hay lạnh lùng thì Lạc Viêm của hần đều chiếm đi sự chú ý của tất cả mọi người, hần quả thật mong sao tất cả mọi người đều biết hồng y nam nhân đã là của hần.

“Ân ân, hảo, việc này đương nhiên tất cả mọi người đều biết, câu hỏi tiếp theo....” Hồ Ly vội vàng thúc giục, mỗi một vấn đề đều khiến nàng bị vạ lây, không muốn mạo hiểm đi quấy rầy hai người đang thăm thiết, sinh mạng của nàng tùy thời đều có thể bị bóp nát, kết thúc sớm vẫn là tốt nhất.

“Đây là vấn đề gì, đối tượng mà người ảo tưởng?” Chỉ xuống tờ giấy trên tay, hồng y nam nhân nhếch lên khóe môi, “Còn phải ảo tưởng? Người nọ chẳng phải ở bên cạnh ta hay sao?” Trước kia hần quả thật đứng hàng đầu trên các tờ tạp chí, bất quá không nên để cho Long Phạm biết hần là người được nhiều người ảo tưởng nhất.

“Không cần ảo tưởng, so với tưởng tượng thì không bằng cứ làm trực tiếp, tông chủ nghĩ như thế nào?” Long Phạm nhẹ nhàng mơn trớn trên cổ của Lăng Lạc Viêm, hơi thở nóng rực phả vào bên tai của hần, “Lạc Viêm có nghĩ rằng....”

Có nghĩ cái gì, cảm giác được bàn tay ở bên cổ đang sờ soạng vào bên trong, Lăng Lạc Viêm chỉ cười nhưng không đáp lại, liếc mắt nhìn xuống câu hỏi ở phía dưới, định nghĩa loại công/thụ của đôi phương?

“Đây lại là cái gì nữa vậy, nếu là người thì làm sao có thể đơn giản phân loại như thế?” Về câu hỏi công thụ, hẳn sẽ không định nghĩa như vậy, tương lai còn dài, những lời này chính là tế ti của hắn dốc sức giáo hội hắn, cho dù mỗi một lần hắn đều phải trả giá đắt nhưng cũng không phải là không có cơ hội thành công.

Biết hắn đang nhìn đến câu hỏi nào, Hồ Ly chỉ có thể tự hỏi tự đáp, nàng biết Viêm chủ tuyệt đối sẽ không đọc ra vấn đề này, cho dù thân thể và tâm tư đều đã giao thác hết thảy nhưng hắn vẫn không chịu thừa nhận từ nay về sau phải cam tâm tình nguyện nằm ở dưới thân, nếu không phải vị tế ti kia.....

Xem thường tánh mạng của hết thảy sinh linh, đối với tế ti Long Phạm thì bất luận kẻ nào hay vật gì đều không hề khác biệt. Đoạn tuyệt tư tình, tràn đầy tâm cơ, nhưng lại ôn nhu thâm tình đối với một mình tông chủ Lăng Lạc Viêm của hắn, dùng thủ đoạn chiếm đoạt và tính kế để được đền bù như mong muốn, đến tột cùng nên phân loại tế ti Long Phạm như thế nào?

Về phần tông chủ Lăng Lạc Viêm, thích đùa bỡn tình cảm của người khác, vừa ích kỷ vừa máu lạnh, nhưng lại dùng thâm tình để ngụy trang chính mình, cuồng vọng kiêu ngạo, tràn ngập dã tâm, dùng mị lực của bản thân để mê hoặc tất cả mọi người, ngay cả tế ti của hắn cũng không tránh được, có thói quen đa nghi đối với lòng người, từ khi bắt đầu có phải hay không hắn đã muốn lợi dụng tình cảm của Long Phạm?

Rồi sau đó lại bị dao động, động tâm động tình cho đến khi trả giá tất cả, cho đến khi nhận ra rõ ràng, hắn đã nghĩ đến việc lợi dụng chỉ là một cái cớ, hắn căn bản đã có tình ý đối với người nam nhân trải qua ngàn năm này. Tông chủ Lăng Lạc Viêm tính đi tính lại thì chung quy cũng không thể vượt được tế ti của hắn. Như vậy thì phải định nghĩa như thế nào?

Đầu bên kia bỗng nhiên im lặng, Hồ Ly ngồi xổm ở sau giá sách, không hề lên tiếng, chỉ nhìn hai người kẻ sát vào nhau, nàng bắt đầu mong chờ câu hỏi kế tiếp.

“Đệ nhị thập bát, bình thường ai là người chủ động trước?” Lăng Lạc Viêm cảm giác được nụ hôn của Long Phạm đang trượt dần từ bên cổ xuống dưới, những sợi tóc đen mượt dừng ở đầu vai của hắn, hắn đem Long Phạm đẩy ra, “Ồ trên giường có ai chủ động hơn người?” Hắn cảm thấy mỗi lần đều là có qua có lại, rồi sau đó không thể thu thập được gì.

“Lạc Viêm cũng thực chủ động.” Long Phạm nhìn thấy hồng y đã bị hắn vạch ra, chỉ vào tờ giấy ở trên bàn rồi thản nhiên hỏi, “Chẳng lẽ thực sự phải trả lời hết thảy?”

“Khi H thích nhất biểu tình nào của đối phương?” Lăng Lạc Viêm nâng lên thứ gì đó, ngón tay quần lấy sợi tóc đen mượt rồi đặt đến bên môi, sau đó khẽ hôn một chút, “Ta thật sự rất muốn biết đáp án của các vấn đề ở phía dưới. Ta thích nhất khi nhìn thấy bộ dáng thất khống của người.”

“Trách không được vì sao Lạc Viêm luôn lộ ra biểu tình như thế.” Long Phạm hơi thoáng nhếch môi, ung dung nâng lên đường cong bên khóe miệng.

220. Quyển 4: Chương 220: Phiên Ngoại 50 Câu Hỏi Đáp (6)

Thiên Ngoại Phi Hồ – Ngũ Thập Vắn Đáp Đệ Lục Chương

Biểu tình như thế nào? Không dám cắt ngang, Hồ Ly chỉ có thể ở xa xa ngắm nhìn, ân, chỉ là ngắm nhìn, tuyệt đối không phải rình trộm!

“Là như thế nào?” Nàng muốn hỏi nhưng không dám hỏi, rốt cục bị Lăng Lạc Viêm lên tiếng chất vấn, vẻ mặt đặt câu hỏi càng giống như đang dụ dỗ mà không phải nghi vấn.

“Tựa như.....như vậy.....” Nói càng lúc càng chậm, bàn tay của Long Phạm từ vật y bào trườn lên trên cằm của Lăng Lạc Viêm, khuôn mặt không người nào có thể kháng cự được nâng lên, đôi mắt khẽ khép lại tràn đầy cảm dỗ, mang theo một chút gợi tình, một chút ái muội, ý cười bên môi như có như không, khó có thể nói rõ đó là thuần túy khiêu khích hay là trêu chọc đùa cợt.

Đầu ngón tay mơn trớn bên cổ của Lăng Lạc Viêm, cũng không nói bất cứ điều gì, một màn sương mù dần dần hình thành, Hồ Ly cho dù chưa nhìn thấy cái gì cũng có thể cảm giác được bầu không khí đang trở nên khác thường, nếu lúc trước có thể ví như những tia lửa văng khắp nơi, thì lúc này đã nổi lên một ngọn lửa nhỏ, nghĩ đến những câu hỏi tiếp theo sẽ tạo thành ảnh hưởng như thế nào, nàng bắt đầu lo lắng hình có thể bị bắt trở thành khán giả rồi sau đó bị diệt khẩu.

“Đệ tam thập, ở trên giường, đối phương làm chuyện gì có thể khiến người hài lòng...” Giống như hoàn toàn không biết bầu không khí có điều dị thường, hồng y đã đưa tay lên trên người của tể ti, không ngăn cản động tác của Long Phạm mà lại cố ý đáp lễ, cũng bắt đầu cởi đi y khẩu trên bạch y bào, bên trong ngoại sam là trường bào, Lăng Lạc Viêm liếc nhìn câu hỏi ở trên tờ giấy được đặt bên cạnh, không hề dừng lại động tác trong tay. (y khẩu = nút áo)

Ngoại sam được thoát hạ để lộ cơ thể thật rắn chắc, khi bàn tay của hắn đang xâm nhập vào bên trong thì bị Long Phạm giữ lại, “Lạc Viêm muốn tiếp tục hay muốn giải quyết thứ trước mắt?” Thứ trước mắt chính là những câu hỏi trên giấy, mà nếu tiếp tục thì một khi đã bắt đầu sẽ không thể dừng lại.

Giống như một vị tể ti đang hỏi tông chủ của hắn muốn xử lý sự vụ như thế nào, Long Phạm vừa hỏi vừa cười, ánh mắt trầm tĩnh ung dung, giữ chặt bàn tay của Lăng Lạc Viêm đang hướng vào trong vật y bào, ngữ thanh thì thâm trầm đầy ôn nhu thâm tình, “Người không cần làm gì cả, chỉ cần ở dưới thân ta vì ta mà hiển lộ bộ dáng phóng túng hoan lạc là ta thích nhất.”

Sự nhu tình của Long Phạm luôn pha lẫn với một chút khiêu khích chọc ghẹo, Lăng Lạc Viêm dừng lại bàn tay sờ soạng trước ngực của Long Phạm, nếu cứ tiếp tục như thế thì hắn không cam đoan chính mình có thể dừng lại hay không, nhướng mắt nhìn Long Phạm, hắn có một loại đáp án khác đối với vấn đề kia, “Nếu tể ti chủ động nằm dưới thân của ta thì nhất định có thể lấy lòng ta.”

Trong mắt tất cả mọi người thì tể ti Long Phạm giống như thần nhân, vô cùng thánh khiết, chỉ cần nghĩ đến việc Long Phạm bị hắn tiến vào thì tim hắn sẽ đập kịch liệt, cả người nóng bừng, không ngừng xao động.

“Câu hỏi tiếp theo?” Cùng Lăng Lạc Viêm nhìn nhau, tể ti giống như đoạn tuyệt tình ái lại là người mở miệng, bên trong đôi mắt thâm thúy màu thanh lam vẫn trầm tĩnh không một gợn sóng, loáng thoáng hiện lên ý cười.

Nhìn chăm chú Long Phạm đang mỉm cười, Lăng Lạc Viêm tức giận khẽ lườm mắt một cái, hắn vẫn chưa trả lời thì Hồ Ly suýt nữa đã bị lãng quên bỗng nhiên xuất hiện, “Ta biết, câu hỏi tiếp theo chính là, các người.....việc đó.....tiến hành được một nửa, nếu bị người cắt ngang....”

Giọng nói càng lúc càng nhỏ, khi hai người lia mắt đến, nàng lắp bắp nói ra vấn đề, không đợi hỏi xong thì bóng người đã biến mất tầm hơi, lúc này không còn ở sau giá sách, cũng không biết đã núp ở đâu, xem ra đã chuẩn bị có thể chạy trốn bất cứ lúc nào.

“Nếu có người dám cắt ngang thì lúc đó tính sau.” Hồng y đỏ rực, lần này nam nhân với vẻ ngoài mị hoặc như hỏa thiêu không hề dừng tay, trực tiếp vạch ra bạch y bào rồi hôn lên ngực của Long Phạm.

“Hoặc là, người có thể thử một lần.” Đây là Long Phạm trả lời, không nhìn thấy bóng người ở trong góc, những lời này hiển nhiên là nói với Hồ Ly, cho dù đã biến mất nhưng người nào có thể tránh được nhãn thần của tể ti Long Phạm.

Cái đuôi lông xù màu đỏ đột nhiên xuất hiện ở giữa không trung, cái đuôi lúng túng giật giật vài cái rồi lại biến mất, chỉ nghe thấy một giọng nói hoảng hốt, “Sẽ không sẽ không, Hồ Ly rất ngoan, tuyệt đối sẽ không nhìn lên, sẽ không xem, sẽ không cắt ngang.”

Nàng làm sao lại nghĩ rằng ẩn nấp có thể an toàn? Ngốc nghếch! Nàng lại quên mất hai kẻ kia không phải người thường. Bị tể ti Long Phạm nhìn thấu bộ dạng tàng hình, kinh hoảng đến mức lộ ra cái đuôi, bây giờ muốn giả vờ đã biến mất cũng không có khả năng.

Về phần thử cắt ngang chuyện tốt của hai người có lẽ là không cần, nàng cũng biết nhiều chuyện lắm chứ, tỷ như có một con chuột xuất hiện ở thời gian và địa điểm không nên xuất hiện, kết quả là bị lột sạch rồi ném xuống lầu, đó đã là nể mặt tiểu quạ đen vài phần, nếu là nàng, nàng không dám nghĩ đến hậu quả sẽ

như thế nào, về phần những người khác....hiện nay có lẽ không có người nào dám làm như vậy? (ô tiểu qua đen, nghe yêu yêu)

Ngẩng đầu nhìn trời, Hồ Ly thầm nghĩ mau chóng hỏi cho xong mấy vấn đề rồi còn bỏ của chạy lấy người, hiện giờ nàng có chút hối hận, sớm biết việc này rất vất vả nhưng không nghĩ rằng lại còn nguy hiểm đến như vậy.

Giọng nói thánh thót, trong không khí lại vang lên ngữ thanh của nàng, “Xin hỏi, ở thời điểm kia các người có dùng đạo cụ hay không?” Tận lực giả vờ như không có việc gì, hỏi một cách tự nhiên, hỏi xong thì nàng lập tức thay đổi địa phương để tiếp tục ẩn náu.

Lăng Lạc Viêm khép hờ hai mắt, đánh giá hờn ẩn hẩn vừa lưu lại, đầu ngón tay di chuyển xung quanh hôn ẩn ở trước ngực Long Phạm vài cái, “Tế ti của ta gần đây rất thích dùng nước.” Cũng chỉ có Long Phạm mới dám đem sóc thủy mà thể nhân kính sợ để sử dụng trong những việc như vậy.

Ánh mắt chuyển thành nguy hiểm, hẩn tà tà liếc nhìn Long Phạm, thật sự rất muốn làm cho tất cả mọi người đều biết tế ti xem ra đạo mạo trang nghiêm thậm chí là thần thánh lại có tâm tư ác liệt như thế, nhưng hẩn lại không muốn làm cho người ta nhìn thấy, bởi vì Long Phạm như vậy chỉ có thể thuộc về một mình hẩn.

Không có bất cứ phản ứng gì đối với câu trả lời của Lăng Lạc Viêm, bị hồng y nam nhân dùng ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú, tế ti cũng nhìn xuống hôn ẩn ở trước ngực mình, bỗng nhiên mở miệng nói, “Còn bao nhiêu câu hỏi, không bằng mau chóng trả lời cho xong.”

Biết ý tứ đằng sau lời thúc giục này, Lăng Lạc Viêm khẽ cười, “Nhịn không được?” Ngữ thanh nhẹ nhàng, hỏi một cách phóng túng lại thoải mái, vừa mới hỏi xong thì bàn tay của hẩn đã bị Long Phạm nắm chặt rồi đặt xuống một chỗ ở dưới thân bạch y bào, “Người nói xem?” Hơi thoáng khép lại hai mắt, không thể nhìn rõ gợn sóng ở bên trong, Long Phạm trả lời thực ngắn nhưng lại phi thường ‘cụ thể’, đủ để làm cho Lăng Lạc Viêm biết rõ đáp án là gì.

“Chuyện kia, vấn đề tiếp theo là, các người thích....tư thế nào...” Những đóm lửa còn sót lại vẫn chưa cháy lan ra, Hồ Ly không dám lộ mặt, nói ra ba chữ cuối cùng lại phi thường nhỏ đến mức hầu như không thể nghe thấy.

“Có thể nhìn thấy vẻ mặt của nhau.” Ánh mắt sáng rực đang nhìn Lăng Lạc Viêm chăm chú, Long Phạm trả lời nhanh hơn rất nhiều. Lăng Lạc Viêm bị hẩn nhìn như vậy thì trên người cũng trở nên nóng rực, mỉm cười một cách tà khí, “Người thích chính diện? Ta thật ra cũng không quan trọng vấn đề này, mỗi một lần đều rất có cảm giác.” Hẩn và Long Phạm đã thử rất nhiều tư thế, lần nào cũng rất thích thú, hẩn không quá mức bắt bẻ đối với điểm này.

“Như vậy.....thích hôn đối phương như thế nào? Thích nhất được hôn ra sao?” Cảm giác không khí hết sức căng thẳng, Hồ Ly cũng vội vàng đưa ra một câu hỏi tiếp theo, nếu cứ như vậy thì nàng sẽ bị mất máu mà chết—chết vì chảy máu mũi quá nhiều, việc này dường như không hề vãng. Thật sự lo lắng như thế nên nàng quyết định tốc chiến tốc thắng.

Phía trên cổ hồng y lộ ra một làn da trắng ngần, mái tóc bạch kim xõa dài cũng không thể che giấu, nụ hôn của Long Phạm liền dừng lại, “Nơi này....” Dấu vết màu đỏ được khắc xuống, dưới những sợi tóc bạch kim càng lộ ra vẻ mị hoặc, hẩn thích vị trí này.

“Xem ra người thích làm cho người khác nhìn thấy thì đúng hơn.” Lăng Lạc Viêm làm sao lại không nhìn ra tâm tư của Long Phạm, rõ ràng là cố ý, ở nơi này, một khi cột tóc lên thì ngay cả cổ y bào cũng không thể che được, Long Phạm sẽ không nói bất cứ thứ gì với những người khác, mà lại luôn dùng những nơi nhỏ nhỏ như thế này để tuyên cáo quyền sở hữu của mình.

Không phản bác lời nói của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm cúi đầu chỉ vào trước ngực của mình, “Lạc Viêm thích thế nào? Nơi này? Không phải cũng không quá khác biệt với ta hay sao.” Ngay ngón tay của hẩn chính là hôn ẩn mà Lăng Lạc Viêm vừa lưu lại, hết sức rõ ràng hiện lên trước ngực.

“Nhìn thấy những dấu vết mà ta lưu lại trên người của người quả thật khiến ta vô cùng thích thú.” Lăng Lạc Viêm cũng không phản bác, hẩn rất hiểu suy nghĩ của Long Phạm, bởi vì hẩn cũng giống như vậy, chẳng

qua hần càng thích sự rắn chắc và cường tráng trên lồng ngực của Long Phạm, vừa mạnh mẽ vừa hoàn mỹ khiến hần khó có thể kháng cự.

“Về phần được hôn thì ta vẫn thích trực tiếp một chút.” Liếm môi, hần kéo Long Phạm lên người mình, hần thích nụ hôn của Long Phạm, hần tự cho là mình có kỹ thuật hôn bất phàm nhưng vẫn bị cách hôn của Long Phạm khiêu khích, từ triền miên ôn nhu đến nồng nhiệt kịch liệt, có lẽ bởi vì đối tượng hôn bất đồng cho nên trước kia cùng những người khác ôm hôn đều cảm thấy vô vị, không được như Long Phạm.

“Như thế là đã thỏa mãn? Ta không chỉ thích hôn môi.” Đợi Long Phạm thối lui, Lăng Lạc Viêm chợt nghe thấy một câu như vậy, nhìn vào đôi môi đang khép mở khi nói chuyện của Long Phạm, ngữ thanh của Lăng Lạc Viêm dần dần trầm thấp, “Tế ti của ta thích hôn ở nơi nào, muốn ta hôn người ra sao?”

“Ở dưới tay của Lạc Viêm.” Tiếp tục hôn lên môi của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm khê thì thào.

Lúc này ở bên trong bóng đêm, có một con hồ ly đang ẩn núp, vô luận như thế nào cũng không nghe được, nàng chỉ nhìn thấy y phục của Viêm chủ hơi thoáng hỗn loạn, hần dường như đang nâng tay lên, không biết làm chuyện gì, rồi sau đó cười khê vài tiếng. Tiếng cười ái muội trong không gian yên tĩnh giống như một ngọn lửa bùng cháy, trong nháy mắt làm cho bầu không khí trở nên nóng rực.

Biết hần không có khả năng nhìn xuống những câu hỏi trên bàn, nàng đành cố gắng nhớ lại, tiếp tục mạo hiểm mở miệng, “Câu hỏi kế tiếp, xin hỏi, các người....khi làm.....chuyện kia, có cảm giác gì?” Đây chỉ là câu hỏi mà thôi, Hồ Ly xoa xoa lỗ tai của mình.

“Cảm giác trọn vẹn.” Lăng Lạc Viêm lúc này cũng bắt đầu trả lời rất nhanh, loại vấn đề này cần gì phải hỏi lại, khi đó hần đã muốn đem người nam nhân ở trước mặt ăn tươi nuốt sống, nếu đối tượng không phải là Long Phạm thì nhất định hần sẽ từng bước ăn sạch sẽ đối phương, nhưng nguyên nhân chính là vì Long Phạm, người bị ăn sạch sẽ chỉ có thể là hần.

“Lạc Viêm chẳng lẽ không muốn giữ lấy ta? Tựa như ta muốn giữ lấy hết thảy những gì thuộc về người.” Bàn tay của Lăng Lạc Viêm đang chậm rãi di chuyển dưới y hạ của Long Phạm, bởi vì động tác của hần, ngữ thanh của tế ti vốn luôn ung dung tao nhã lại trở nên trầm thấp, khiến người ta cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

“Biết mà còn hỏi.” Không biết có phải đang muốn khiêu khích lực tự chủ của Long Phạm hay không, Lăng Lạc Viêm dừng lại động tác rồi nhìn xuống câu hỏi tiếp theo ở trên trang giấy.

Kích thước của hai vị? Xin hỏi trên thế gian này có mặc y khó hay không? Vì sao mỗi lần....đều cảm thấy ở dưới y bào trống trơn...? (o_o....đây có phải là câu hỏi không vậy....)

Kích thước ở đây là nói đến cái gì, khi Lăng Lạc Viêm nhìn đến mấy câu hỏi ở phía dưới thì cuối cùng cũng hiểu được, mỉm cười một cách tà khí, đồng thời cũng có một chút xảo quyết, ánh mắt của hần dừng lại bên trong bóng tối, lộ ra một cảm xúc khó có thể phân biệt, “Muốn biết đáp án?”

Hồ Ly lắc đầu. (vậy sao còn hỏi =.=)

Nàng có muốn đâu, nàng là con hồ ly trong sáng biết bao, làm sao lại muốn biết đáp án này cơ chứ, hơn nữa nàng vẫn chưa muốn đi Tây Thiên cực lạc, đáp án của câu hỏi này có đến phiên nàng biết hay không?

Không phải.

Tự hỏi tự đáp, nàng ngẩng đầu nhìn thấy hồng y nam nhân đang liếc mắt đến chỗ của nàng, Lăng Lạc Viêm lộ ra một nụ cười không thể hình dung, sẽ làm người ta nhìn thấy mà ngốc lảng, ngay khi nàng đang chờ đợi thì một tiếng xoạt vang lên, hồng sam được vạch ra, cơ hồ tựa vào người của Long Phạm, nam nhân đang nằm nghiêng để lộ phía dưới hồng sam.....

Ách, bạch khó?

Quả nhiên vẫn có. Ngay khi hần vạch hồng sam lên thì Hồ Ly lập tức che mắt, từ trong khe hở nhìn thấy...quả thật đúng là người xưa đều dùng loại bạch khó này, ân, được làm bằng tơ tằm hay là vải bông? Bên trong ắt hẳn còn một lớp khó nữa? Tóm lại hiện tại nhìn thấy loại y phục rộng thùng thình như vậy, lại cử động thoải mái, xuyên y hay thoát hạ đều thực tiện lợi, cho dù cởi ra một nửa cũng rất dễ dàng ‘hành sự’....

Trách không được lần nào cũng không thấy phiền phức khi xuyên vào hay thoát ra, quả nhiên rất tiện lợi nga, tỷ như mỗi lần hai người lẫn lộn trên giường hay đơn thuần chỉ là đi ngủ, chưa nói đến việc có thể dùng làm gối đầu, đương nhiên tất cả mọi người đều biết khi ngủ vẫn nên có một cái gối a. (=.)

Ngay khi nàng không ngừng đánh giá, trong lòng lăm bầm lăm bầu phân tích đáp án thì tể ti Long Phạm lại phát hiện tầm mắt của nàng, hần cũng nhìn ra động tác của Lăng Lạc Viêm, “Còn vấn đề gì?”

“Nàng muốn biết...” Lăng Lạc Viêm buông xuống y bào, chậm rãi mở miệng.

“Các người một đêm làm mấy lần?” Hồ Ly lập tức cắt ngang lời hần, thốt lên vấn đề tiếp theo, phát hiện ra mình đang hỏi cái gì, nàng ngồi xổm xuống rồi lui vào một góc, trời ạ, nàng thật sự hỏi như thế hay sao...

Về phần kích thước? Giỡn à, nàng mà biết đáp án này thì nàng còn mạng để sống hay không?

“Đáng tiếc, chuyện kích thước, bản tông chủ vốn muốn thỏa mãn sự tò mò của người.” Lăng Lạc Viêm đã sớm hạ xuống y bào, trong quá trình đó thì lại bị một đôi tay đi vào, Long Phạm hiển nhiên nghe ra manh mối, “Kích thước?”

“Muốn cho ta đo một chút hay không?” Lăng Lạc Viêm tin tưởng nếu hần thực sự trả lời thì Long Phạm nhất định sẽ mỉm cười, sau khi thản nhiên mỉm cười thì sẽ đem con hồ ly này hủy diệt, đương nhiên, biểu tình trên mặt nhất định vẫn là thương tiếc.

“Dùng nơi này...” Bàn tay dưới y hạ màu đỏ đã vòng ra phía sau, khe vuốt vài cái ở ngay mông, “Có thể thuận tiện ra vào.” Đầu ngón tay ấn vào bên trong một chút, với y bào rộng mở ở trước ngực, vẻ mặt của tể ti vẫn ung dung, ý cười trong mắt quả thật vẫn thánh khiết như thường, chỉ cần không phát hiện bên dưới ý cười này còn mang theo một hàm nghĩa khác, thì không người nào sẽ nghĩ rằng những lời này lại xuất phát từ miệng của tể ti.

“Cũng không thể để một mình ta ước lượng, bằng không, người nào sẽ nói cho ta biết kích thước của ta?” Thì thâm vào tai của Long Phạm, Lăng Lạc Viêm nhướng mi, nụ cười trên môi vừa khiêu khích lại vừa trêu ghẹo.

Long Phạm nghiêng đầu, kề sát vào mặt của Lăng Lạc Viêm, hương sen thoang thoang phiêu tán trong không khí, “Không bằng trước tiên Lạc Viêm nói cho ta biết kích thước của ta? Đến buổi tối, người còn rất nhiều cơ hội để suy tính cho rõ ràng cẩn thận.” Lời nói hoàn toàn không hợp với dáng vẻ bề ngoài, tể ti Long Phạm kéo sát Lăng Lạc Viêm vào người.

Lời nói tràn đầy tình sắc và ý tứ ái muội phát ra từ miệng của tể ti, tựa như đây là một chuyện đương nhiên, không hề e dè, Hồ Ly mặc dù đang ẩn thân trong bóng tối nhưng vẫn nhìn không được mà hai lỗ tai trở nên đỏ bừng, một buổi tối...đến tốt cùng có mấy lần?

221. Quyển 4: Chương 221: Phiên Ngoại 50 Câu Hỏi Đáp (7)

Thiên Ngoại Phi Hồ – Ngũ Thập Vấn Đáp Đệ Thất Chương

Nàng đang suy đoán thì đã nghe Lăng Lạc Viêm khẽ cười một tiếng, “Cũng không phải mỗi buổi tối đều làm, số lần cũng không quá ít cũng không quá nhiều, bản tông chủ không có công phu đi nhớ chuyện đó.”

Đã quen việc Long Phạm dùng biểu tình như vậy để nói chuyện, cho dù trong lòng quả thật bị Long Phạm khiêu khích nhưng cũng không phải không thể nhẫn nại. Liếc mắt nhìn nam nhân bên cạnh, đẩy ra bàn tay đang đặt ở phía sau hạ thân, hần bắt chéo chân, giống như lúc trước chưa từng nói ra những lời trêu ghẹo, hồng y vẫn bị nói lỏng, mái tóc bạch kim hỗn độn, ung dung nghiêng người dựa vào Long Phạm, “Để xem câu hỏi kế tiếp, đến tốt cùng còn có thể hỏi ra được cái gì.”

“Trong Hợp Hoan cư, nếu thích khách không hề xuất hiện thì tính toán ở lại trong đó đến khi nào, quả thật ba tháng hay sao?” Đọc lên câu hỏi này, không thềm để ý đến bầu không khí trong thư trai, Lăng Lạc Viêm không dự tính chờ xem phản ứng của Long Phạm, hần nhíu mi, “Làm sao có thể là ba tháng? Hần không phải Trữ Hình, ba tháng không thấy bóng dáng thì tộc nhân còn không huyền não ngắt trời mới là chuyện lạ.”

“Cho dù ta muốn, e rằng Lạc Viêm sẽ không đáp ứng.” Câu này là do tể ti trả lời, bàn tay vốn đã xâm nhập vào trong y hạ thì hiện giờ chỉ có thể đặt lên thắt lưng của Lăng Lạc Viêm, ánh mắt hơi thoáng tiếc nuối, không biết là vì ba tháng lúc trước hay là vì tình cảnh hiện nay?

Hồ Ly không dám suy đoán, những câu hỏi phía sau đều là những thứ nàng không thể nói ra, tốt nhất vẫn để cho Viêm chủ tự mình đọc, ngậm miệng không nói, thiếu chút nữa ngay cả hít thở cũng không dám, nàng nhìn thấy ánh mắt của Lăng Lạc Viêm bắt đầu lướt xuống trang giấy.

42. Nghĩ thế nào về chuyện tự hành? (=.= ta dùng từ này để thay cho từ td...)

43. Khi tể ti đại nhân tự hành trước mặt Viêm chủ, cảm giác của Viêm chủ như thế nào?

44. Nếu Viêm chủ làm như vậy ở trước mặt tể ti thì tể ti đại nhân sẽ suy nghĩ ra sao?

45. Trong lúc làm, các người có thói quen tự mình dùng tay hay không?

Cảm thấy bất ngờ, Lăng Lạc Viêm cầm tờ giấy trên tay, quả thực dở khóc dở cười, mấy câu hỏi này là thế nào? Quay đầu thì thầm vài câu bên tai của Long Phạm, hai người với y phục không chỉnh tề cùng nhau nhìn vào một góc trong thư trai.

“Muốn biết ta cảm thấy thế nào? Bất quá chỉ là hành vi bình thường của nhân loại mà thôi, chẳng qua khi tể ti của ta làm thì lại trở nên đặc biệt.” Nhắc về ngày ấy, biểu tình của Lăng Lạc Viêm hơi thoáng biến hóa, “Đặc biệt....làm cho người ta tâm động, lúc ấy nhìn thấy thì đã muốn đem người nam nhân này đặt ở dưới thân....cảm giác như vậy.” Ai bảo tể ti của hắn khác biệt so với người bình thường, cảm giác giống như một người cao hơn nhân loại làm ra động tác thế này quả thật làm cho tim của hắn trở nên loạn nhịp.

“Khi đến dị thể để tìm Lạc Viêm, ta cũng thấy người làm chuyện này, khi đó người nghĩ đến ta, vẻ mặt như thế, nếu không phải ta vẫn chưa hóa thành thật thể thì tuyệt đối sẽ không để người một mình ở trên giường.” Tựa như tổ vẽ áy náy lại giống như có chút ảo não, Long Phạm nhắc về việc ngày đó, bên trong đôi mắt màu thanh lam nổi lên những cơn sóng ngầm, hiện giờ trước mắt của hắn tựa hồ vẫn còn nhìn thấy cảnh tượng Lăng Lạc Viêm nằm trên giường với y phục rộng mở, thấm ướt mồ hôi, khe khấp mắt lại cùng những tiếng thở dốc.

Thấy bọn hắn phối hợp trả lời những câu hỏi này làm cho Hồ Ly có chút bất an, hai ánh mắt đang nhìn về phía nàng đều không có lãnh ý, nhưng nàng không hiểu vì sao lại cảm thấy lạnh run? Nàng cũng không dám chất vấn câu hỏi về việc dùng tay.

Chẳng lẽ muốn nàng đi xác nhận, có phải dùng một tay cảm thấy mỏi liền đổi sang tay kia? Còn....tốt nhất cứ quên đi, vì một câu hỏi mà chảy máu mũi đến chết thì nàng cũng không thích.

Hồ Ly vẫn còn đang do dự và khiếp sợ thì Lăng Lạc Viêm đã liếc mắt xuống vấn đề tiếp theo, “Phản công?”

Câu hỏi này đúng là dành cho hắn, vẫn còn muốn tiếp tục phản công.

“Không bằng hỏi tể ti của ta, đối với chuyện này như thế nào.” Nhếch lên khóe miệng, hắn hướng ra sau hạ thân của Long Phạm rồi sờ soạn, đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ một vòng, từ đường cong của cơ thể đi xuống dưới thắt lưng một chút, “Ta muốn người, người cảm thấy thế nào?”

Ai cũng biết chữ ‘muốn’ này ám chỉ điều gì, Long Phạm siết chặt thắt lưng của Lăng Lạc Viêm, cũng không hề kháng cự với sự đụng chạm ở phía sau hạ thân của mình, “Lạc Viêm không phải đã như nguyện?” Cá tính mãnh liệt như thế, cam tâm tình nguyện ở dưới thân lâu dài như thế, đối với việc này, hắn cũng đã sớm đoán được, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

“Người cũng biết, ta không phải là người dễ dàng thỏa mãn.” Lăng Lạc Viêm mỉm cười nhún vai, cho đến bây giờ hắn không hề che giấu dục vọng của chính mình đối với Long Phạm, bất luận chỉ đơn thuần là đáng người của Long Phạm hay là vì quan hệ hiện giờ của hai người thì hắn vẫn muốn Long Phạm.

Ô ô, câu thứ bốn mươi bảy quả thật đúng là hỏi quan điểm của tể ti Long Phạm đối với việc này. Trong lòng lải nhải một câu, Hồ Ly cũng rất kinh ngạc vì vấn đề này, tể ti cường đại như thế mà lại có thể chấp nhận nằm dưới thân chỉ vì tổng chủ của hắn nghĩ chuyện này như thế nào?

“Lạc Viêm luôn tìm cách để đạt được thứ mà mình muốn, hiện giờ những vật có thể làm cho người thích thú quả thật không còn nhiều lắm, hiếm thấy còn có một chuyện vẫn có thể làm cho người thật sự chú ý như vậy.” Mỉm cười, cũng không cự tuyệt, những lời này của tể ti Long Phạm giống như đang cổ vũ, lại làm cho người ta không thể xác định tâm tư thật sự ở bên trong là như thế nào.

Ngay cả Lăng Lạc Viêm cũng không thể xác định.

Long Phạm không trực tiếp cự tuyệt yêu cầu của Lăng Lạc Viêm nhưng ít khi làm cho hắn được như nguyện. Khi hắn đang suy nghĩ ý tứ chân thật của những lời này thì nam nhân với y phục rộng mở vẫn bình yên mà ngồi, giống như đang ăn mặc chỉnh tề, Long Phạm nhìn hắn, tựa hồ biết rõ suy nghĩ trong lòng của hắn, “Lạc Viêm muốn ta cũng như ta muốn người, hiển nhiên ta biết chuyện này, làm sao có thể cự tuyệt.” Ôm lấy người mình yêu, làm cho đối phương trầm luân chìm sâu ở dưới thân của mình, là một người nam nhân, Long Phạm rất hiểu suy nghĩ của Lăng Lạc Viêm.

“Người không cự tuyệt.” Lăng Lạc Viêm hừ nhẹ một tiếng, Long Phạm cũng không cự tuyệt nhưng lại có biện pháp làm cho hắn quên mất dự tính lúc ban đầu. Hắn hiện giờ rất rõ ràng, cùng ngàn năm lão yêu đầu trí quả thật rất khó khăn.

“Như vậy có thể hỏi, tể ti đại nhân, lần đầu tiên....ở dưới thân....có cảm giác gì?” Đánh bạo hỏi một câu, Hồ Ly nhìn thấy các câu hỏi sắp sửa kết thúc mà nàng vẫn còn sống, không khỏi cảm thấy rất may mắn.

Bất quá cho dù là như vậy thì nàng vẫn không dám khinh thường đối với câu hỏi này, nàng không phải là vị Viêm chủ kia, vấn đề này được hỏi ra thì ai biết tể ti sẽ làm như thế nào. Không biết đang lấy ra một thứ gì đó, nàng liếc nhìn thời gian, tính toán kỹ càng, chuẩn bị tha mỡ xuống lòng bàn chân.

“Có lẽ cảm giác cũng giống như Lạc Viêm, chỉ là không phải không cam lòng như người lúc trước.” Ngoài dự đoán của mọi người, Long Phạm lại trả lời vấn đề này. Nhìn vào mắt của Lăng Lạc Viêm, hắn đã biết tông chủ của hắn và con hồ ly đến từ dị thế đều muốn biết đáp án.

“Người biết ta không cam lòng?” Lăng Lạc Viêm bất mãn liếc mắt một cái, lúc trước Long Phạm rõ ràng biết nhưng vẫn không dừng lại, mà khi Long Phạm bị hắn ôm thì lại là tự nguyện, nếu không phải tự nguyện thì ai có thể đem người nam nhân như vậy đặt ở dưới thân, ngay cả hắn cũng không thể.

Chỉ tiếc, số lần Long Phạm tự nguyện quá ít. Ánh mắt bất mãn tiếp tục nhìn người bên cạnh. Đối với sự bất mãn của hắn, tể ti Long Phạm chỉ mỉm cười một cách ôn nhu và tràn ngập tình ý, thậm chí còn mang theo dự vọng và vài phần trêu chọc.

Lăng Lạc Viêm cơ hồ nghĩ rằng đó là Long Phạm đang trêu ghẹo hắn, ngay khi muốn nổi giận thì giọng nói của Hồ Ly ở nơi xa xa truyền đến, “Hai câu hỏi cuối cùng, trước tiên chính là các người yêu đối phương bao nhiêu?”

“Ta nghĩ đáp án này chỉ cần một người biết là đủ rồi.” Hắn nhìn Long Phạm, Long Phạm cũng nhìn hắn, nhìn thấy hồng y mở rộng, mái tóc bạch kim xõa dài xuống vai, bên cổ vẫn còn khắc sâu dấu hôn. Đoạn tuyệt tình ái, ngàn năm tịch mịch, đối lấy quá khứ ngàn năm để được một người làm bạn, cũng không phải là không đáng giá.

“Ta biết, người biết.” Lạc Viêm biết tình ý của hắn, hắn cũng biết tâm tư của Lạc Viêm. Trả giá bằng niềm tin, từng dùng tính mệnh của mình để cùng nhau đồng sinh cộng tử, cho dù ngôn hành phóng túng không hề kiêng nể, tình yêu của Lạc Viêm đối với hắn sâu đậm như thế nào, hắn thủy chung hiểu rõ.

Yêu, sẽ yêu rất nhiều, làm sao có thể dùng ngôn ngữ để diễn tả? Ấn xuống dấu hôn ở bên cổ của Lăng Lạc Viêm, Long Phạm vòng tay ôm sát Lăng Lạc Viêm vào lòng.

Hồng y hỗn độn cùng bạch y bào lỏng lẻo đan xen vào nhau, hai bờ môi chạm vào làm cho nhiệt độ trong không khí trở nên nóng rực lại thêm vài phần ngọt ngào ấm áp, Hồ Ly vốn ẩn thân trong bóng tối rốt cục nhin không được mà lộ nguyên hình, “Câu hỏi cuối cùng, thỉnh các người nói với người mình yêu một câu.”

“Lạc Viêm có phải đã nhẫn nại đến cực hạn?”

“Quả thật.”

“Như vậy....”

“Nên là lúc phải giải quyết.”

Một vầng hào quang kỳ dị hiện lên, Hồ Ly còn đang chờ đợi cảnh tượng sau đó sẽ xuất hiện như thế nào, đã chuẩn bị che lại máu mũi cẩn thận thì vầng hào quang đột nhiên làm cho nàng tỉnh ngộ, nguyên lai muốn giải quyết chính là nàng?

Đến khi muốn chạy trốn thì đã bị cổ lực lượng kia kiềm chế, nàng không thể tự chủ mà bị kéo đến gần hai người, lúc này nàng chỉ có thể xuất ra một chiêu cuối cùng, “Từ từ! Các ngươi chẳng lẽ không muốn biết sau khi giải đáp xong câu hỏi thì sẽ nhận được điều ngạc nhiên gì hay sao? Là tiểu Viêm Viêm và tiểu Phạm Phạm nga!” Lúng túng sờ soạng, mở ra lòng bàn tay, trên tay của nàng xuất hiện hai con búp bê rất xinh xắn. (nghĩ sao vậy....cứ tưởng là cái gì)

Một con mặc hồng y tóc bạch kim, một con bạch y bào cùng tóc đen, đều có đôi mắt tròn xoe, khuôn mặt mũm mĩm thật đáng yêu, nhưng cái thứ đáng yêu này dừng ở trong mắt của hai người nọ thì chỉ có thần nhiên và ý cười đùa cợt, “Cái này gọi là ngạc nhiên?” Lăng Lạc Viêm giật giật y mẹ, Hồ Ly sợ hãi kêu lên một tiếng, rồi thu nhỏ như khi mới vừa đến đây.

Bị nắm trong lòng bàn tay, nàng không quá mức giãy dụa, chỉ có thể cố gắng duy trì cái mạng nho nhỏ của chính mình, “Hồ Ly vì sứ mệnh mà đến, Viêm chủ có thể nhẹ tay được hay không?”

“Không phải là người biết nhiều lắm hay sao?” Dường như không nghe thấy lời nói của nàng, Lăng Lạc Viêm tựa hồ đang đùa nghịch một món đồ chơi, nhào nặn sinh vật ở trên lòng bàn tay, chỉ cần hấn nắm chặt một ít thì sẽ nghe được tiếng xương vỡ vụn.

“Lạc Viêm.” Long Phạm nắm lấy tay của Lăng Lạc Viêm, đối với việc dùng ngón tay đùa nghịch như vậy quả thực khiến hấn cảm thấy cực kỳ không vừa mắt, cho dù dưới ngón tay của Lăng Lạc Viêm chỉ là một cái lỗ tai.

Hồ Ly rốt cục cảm thấy trên người được thả lỏng, có lẽ Lăng Lạc Viêm chỉ tính dọa nàng? Không kịp tự hỏi, lúc này bảo toàn tánh mạng vẫn quan trọng hơn!

Một lần nữa hóa thành bóng đen, lúc này nàng rất nhanh biến mất khỏi phòng, giấy bút ở trên bàn cũng không còn nhìn thấy bóng dáng, tựa như chúng nó chưa bao giờ xuất hiện.

“Lần này, không còn ai quấy rầy....” Khi nàng đang càng lúc càng rời xa thế giới này thì loáng thoáng nghe thấy một tiếng cười và một câu nói, là của Viêm chủ Lăng Lạc Viêm hay là tể ti Long Phạm của hấn?

Lúc này cũng không còn quan trọng.

Trong thư trai, y phục vốn đã hỗn độn, rốt cục rơi xuống mặt đất.

222. Quyển 4: Chương 222: Phiên Ngoại Nhất Túy (1)

Ta tặng hai chương cuối này cho tất cả mọi người đã theo dõi Nhất Túy đến tận lúc này *ôm hôn thắm thiết*

Gió thổi qua rừng trúc, tiếng lá xào xạc vang lên, hương sen thanh đậm cũng đủ khiến kẻ khác si mê.

“Dưới chân núi có chuyện gì mà phải phiền đến tể ti của ta tự thân xuất mã?” Sau giờ ngo, bầu trời trong xanh, gió mát vi vu, những thân trúc xanh lơ trong rừng hơi thoảng dong đưa, hồng y như mây, có người đang gối đầu ở nơi đó, sắc trời dường như cũng bị nhuộm thành một màu đỏ rực, sam y lơ lửng giữa không trung, nhẹ nhàng lay động theo chiều gió, tư thái thập phần thần nhiên.

Nam nhân hỏi ra những lời này vẫn chưa hề mở mắt, trên môi đang ngậm một chiếc lá trúc, trên màu xanh nhàn nhạt có những đường vân đẹp mắt, giống như một miếng ngọc tạo thành chiếc lá trúc, hòa lẫn cùng y mẹ đỏ rực và những sợi tóc bạch kim óng mượt như tơ, hấn tùy tiện lên tiếng, tư thế lười nhác, chiếc lá từ trên miệng rơi xuống, nhẹ nhàng bay theo gió đến tay của người kia.

“Là Lăng Vân” Dưới màu xanh nhạt của rừng trúc, bạch y bào như mây, nam nhân với mái tóc đen được cột ngay ngắn không biết đã xuất hiện từ khi nào, nhưng khi hấn vừa xuất hiện thì dường như mùi hương trong không khí cũng trở nên bất đồng, động tác tao nhã như đang hái sao trên trời, tiếp nhận lá trúc, chậm rãi

mơn trớn một cách ôn nhu, làm cho người ta không khỏi cảm thấy ảo giác không biết hẳn đang khẽ vuốt một lá trúc hay là bờ môi của người đã từng ngậm nó vào miệng.

“Miểu Lan?” Hồng y nam nhân tiếp lời, bên môi dường như có một chút ý cười.

Người đang nằm giữa rừng trúc lồng gió tất nhiên là người mà thiên hạ không ai lại không biết, tông chủ Xích Diêm tộc Lăng Lạc Viêm, cũng là người được dân gian tương truyền kính sợ, thần nhân Hách Vũ. Nhưng nếu có người xưng hắn là Hách Vũ thì Lăng Lạc Viêm sẽ không để ý, ở trong mắt hắn, hắn chính là hắn, người kia đã sớm tạ thế từ rất lâu, làm sao có thể đánh đồng cùng với hắn.

Bóng trắng chớp nhoáng trong rừng trúc rồi lại xuất hiện dưới một màu xanh rờn, đôi chân lơ lửng giữa không trung giống như đang đứng trên mặt đất bằng phẳng, tề ti Long Phạm cầm lấy chiếc lá trên tay, so với hồng y ở trước mắt, màu xanh ngọc thấm lòng người, hồng y đầy mị hoặc, thản nhiên mà nằm lộ ra một đôi chân trần, hai mắt khép hờ như mang theo ý cười, lại lơ đãng chuyển thành tình ý tà mị, hắn không biết nếu cảnh tượng như vậy mà để người khác nhìn thấy thì sẽ như thế nào.

Ngay cả hắn cũng không thể ngăn cản cảm dỗ ở trước mắt.

Nghiêng người kề sát, hai bờ môi chạm vào nhau, thưởng thức hương vị mềm mại, ngón tay của Long Phạm xuyên qua mái tóc bạch kim, giống như đang vỗ về yêu thương, tựa hồ bị động tác quá mức dịu dàng gây bất ngờ, trước ngực của Lăng Lạc Viêm chấn động một chút, khẽ cười khúc khích, trong hơi thở ngoại trừ hương trúc nhàn nhạt còn có hương sen thoát tục, giống như mùi vị này làm cho hắn không bị lấy nhiễm bụi trần, hương thơm nhẹ nhàng vây quanh người hắn.

Đây là hương vị chỉ có Long Phạm mới có.

Dời môi, hắn tiếp nhận lá trúc trong tay của Long Phạm, nhoáng một cái, chiếc lá có vết cắn đã quay trở về nguyên trạng, giống như chưa bao giờ bị hắn hái xuống. Là nhảm chán cũng là nhảm nhả, hôm nay không có việc gì nên hắn mới đến đây nghỉ ngơi một chút, nghe được thuộc hạ bẩm báo Long Phạm hôm nay phải xuống núi, hắn không hỏi nguyên nhân, ở đây đợi cũng không lâu lắm thì liền cảm giác có người tiếp cận.

Tuy chưa nhìn thấy bóng dáng nhưng hắn cũng biết đó là tề ti của hắn.

Hắn hỏi như vậy thì Long Phạm liền trả lời, một hỏi một đáp, hắn rất rõ ràng nếu dưới hạ sơn có việc, mà sự tình lại liên quan đến Lăng Vân thì nhất định sẽ dính dáng đến Miểu Lan, “Lăng Vân không phải đã được toại nguyện rồi sao? Miểu Lan tiếp nhận hắn, lúc này còn có thể xảy ra chuyện gì?”

“Miểu Lan rất hiếm khi xuống núi, lúc này gặp lại cố nhân.” Long Phạm đem sự tình kể lại.

Nguyên lai lúc trước, khi Miểu Lan vẫn còn là hoa yêu, đi đến một thành trấn thì từng bị một vị thành chủ trên ghẹo, lần này không biết tại sao lại trùng hợp, vừa khéo gặp lại vị thành chủ kia ở vùng lân cận, hắn ta vẫn chưa chết, không biết hắn dùng cách gì để đạt được linh lực hay hắn vốn chính là linh giả, tóm lại nhiều năm mới gặp lại Miểu Lan, hắn vẫn chưa quên, lại tiếp tục quần quýt si mê.

Hắn gọi Miểu Lan là Tiêu Tự, Lăng Vân nghe xong thì làm sao có thể chịu được, có qua cũng có lại, lập tức trở nên náo loạn, thậm chí còn đánh nhau một trận. Thường nhân đánh nhau thì cũng không sao, nhưng linh giả và linh giả một khi đánh nhau thì uy lực cũng không phải người bình thường có thể thừa nhận được, hơn nữa vẫn là Lăng Vân, thực lực của hắn vốn xuất chúng, đối phương ỷ vào nhiều người nên mới có thể miễn cưỡng kiên trì tiếp tục một trận hỗn chiến, trong thành bị tổn hại cũng không ít.

Với thân phận của Lăng Vân ở trong tộc thì không ai có thể khuyên được, mặc dù Miểu Lan ở bên cạnh nhưng không biết vì sao lại không hề khuyên can, chỉ khoanh tay đứng nhìn.

“Để cho tiểu Dạ Dục đi là được, ta cung cấp thức ăn cho hắn, dù sao hắn cũng không thể ăn cơm mà không làm việc.” Lăng Lạc Viêm chỉnh lại tư thế, không hề xem chuyện này có gì đáng quan trọng.

Ngồi bên cạnh Lăng Lạc Viêm, bạch y như mây bay xuống, dừng trên những lá trúc xanh rờn, Long Phạm làm cho Lăng Lạc Viêm dựa vào lòng mình, “Lạc Viêm không nỡ để ta rời đi.” Câu này không phải nghi vấn mà là trần thuật.

“Đúng vậy, đúng vậy, ta không nỡ.” Bấy phần là thật, ba phần là đùa, Lăng Lạc Viêm tiếp lời của Long Phạm, dựa vào người bạch y bào, gối đầu lên chân của Long Phạm, để cho Long Phạm vuốt ve trên mái tóc

bạch kim, có đôi khi hắn cảm thấy Long Phạm dường như phi thường yêu thích tóc của hắn, xuyên y cột tóc, những việc này tế ti của hắn tựa hồ làm một cách rất vui vẻ. (=.= đệ nhất osin)

“Dạ Dực đi rồi, còn có cả Linh Thư.” Nếu không phải như vậy thì cũng không đến phiên hắn tự mình xuống núi. Long Phạm không muốn rời đi, hắn lúc nào cũng chỉ muốn thời thời khắc khắc có thể trông chừng người ở trước mắt.

Nguyên lai Long Phạm vẫn chưa kể hết, hiện giờ nội thành thực sự hỗn loạn, không phải chỉ vì Lăng Vân cùng người khác giao chiến mà còn bởi vì có thêm Dạ Dực.

Vì ngăn cản Lăng Vân nên Dạ Dực dẫn theo Linh Thư, cuối cùng không thể khuyên can, tránh không được mà phải động thủ, bởi vậy, hỗn chiến càng thêm kịch liệt, đối phương vốn đã bị Lăng Vân đánh cho tàn phế, nhưng Lăng Vân vẫn chưa bớt giận mà lại đem Dạ Dực xem như đối thủ, hai người đánh tiếp một trận, người khác lại càng không dám ngăn cản, ai có thể ngăn cản được.

Long Phạm thần nhiên đem sự tình kể lại vài câu.

“Thú vị như vậy?” Giọng nói mang theo ý cười, Lăng Lạc Viêm hơi thoáng khép mắt lại, trong khoảnh khắc, Long Phạm có thể nhìn thấy lãnh ý hiện lên dưới đáy mắt của Lăng Lạc Viêm.

“Thú vị đến mức ngay cả ta cũng muốn hạ sơn một lần.” Vừa dứt lời thì hồng y đã phát lên, chỉ trong thoáng chốc, vẻ đẹp rực rỡ như hỏa sắc đã lướt xuống dưới chân núi..

Hắn vốn đang ở trên đỉnh núi, là nơi cao nhất của tổng diện Xích Diêm tộc, ở đây được mệnh danh là Ngọc Trúc Lâm.

Nơi này có vô số ngọc trúc xanh rờn, ngọc trúc không phải vật bình thường, chúng có linh tính, phàm nhân ngay cả bề gãy một cành lá cũng không thể, còn linh giả thì hiểu được thú vui tao nhã của việc dưỡng trúc là một vinh dự, thứ nhất là vì ngọc trúc không phải dễ dàng có được, thứ hai là muốn dưỡng tốt ngọc trúc thì phải cần linh khí dồi dào, dưỡng tốt ngọc trúc là một việc thể hiện thân phận, thứ ba là nếu dưỡng thật tốt thì ngọc trúc có thể hóa thành linh khí của thiên địa, bồi bổ cho linh lực của người đã dưỡng trúc.

Cho nên trong mắt của đa số mọi người thì chỉ cần sở hữu một gốc ngọc trúc cũng đã quá đủ để vinh hiển.

Chẳng qua thứ này cũng không quá mức ngạc nhiên ở trong Xích Diêm tộc, chỉ vì nó vốn được tế ti của bọn hắn làm ra, lấy súc thủy để tưới tiêu Ngọc Trúc Lâm, vốn là vì cấp cho tông chủ một nơi có thể thỉnh thoảng để nghỉ ngơi. Có người nào đó đem cho dưới chân núi một gốc cây thì lại bị lan truyền là thần vật, một gốc cây trúc giống như nghìn vàng khó cầu.

Mang theo hương trúc, thân ảnh hồng y như một áng mây phiêu du, không hề báo trước mà đột nhiên hạ xuống, lơ lửng giữa không trung để lộ ra một đôi chân trần, hồng y được xuyên chính tề nhưng không cài thắt lưng, đôi mắt cười mang theo vài phần tình ý vài phần sắc bén, thờ ơ khoanh tay mà đứng, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn xuống dưới.

“Viêm chủ!” Đám người hỗn loạn ở dưới chân núi vừa liếc mắt trông lại thì hết thấy đều trở nên ổn định, mọi người nín thở ngược lên, nhìn thấy nam nhân đứng giữa mây trời như một ngọn lửa đỏ rực khiến người ta cam tâm tình nguyện thiêu thân trong đó.

“Còn biết có bản tông chủ? Tại sao lại không đánh tiếp?” Một nửa trêu ghẹo, một nửa giấu cợt, lơ đãng lộ ra thái độ khinh cuồng phong lưu, nhưng lại không quá lỗ, đôi mắt mỉa hoặc lòng người mặc dù đang cười nhưng lại bất giác làm cho người ta sợ hãi. Người dưới chân núi nhìn hắn đứng ở nơi chân trời, không biết lúc này tim đập loạn nhịp là vì sùng bái hay là vì kính sợ.

Những lời này của Lăng Lạc Viêm là đối với Lăng Vân và Dạ Dực, Linh Thư thì đang vội vàng hấp thu linh lực của kẻ khác, những người bị Lăng Vân đánh cho tàn phế cũng không còn quá nhiều hy vọng có thể sống sót, cho dù còn sống thì chỉ sợ về sau cũng không thể sử dụng linh lực, không bằng cứ để cho hắn.

Miêu Lan trầm mặc đứng yên bên cạnh không hề mở miệng, giống như tất cả những việc này không liên quan đến hắn, không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Hồng y nam nhân bỗng nhiên xuất hiện làm cho tất cả mọi người chột cảm giác thiên địa dường như đang biến hóa, tựa hồ mặt trời mọc, không cần bất luận kẻ nào báo cho biết, chỉ cần ở đây thì không ai có thể

xem nhẹ, lại càng chưa nói ở sau lưng hắn còn có một người nam nhân mặc bạch y bào.

“Tể ti đại nhân—” Bái kiến Lăng Lạc Viêm xong, rồi lại hành lễ đối với tể ti Long Phạm, hai người vừa hạ xuống giống như nhật nguyệt cùng hiện hữu, nam nhân mặc bạch y bào ở phía sau vẫn yên lặng không hề nói một câu, biểu tình trầm tĩnh lạnh nhạt, nhưng mỗi bước chân của hắn trong không trung lại khiến người ta cảm giác hắn không phải đến từ phàm trần, không cần làm bất cứ thứ gì cũng khiến kẻ khác phải xúc động mà muốn quỳ bái.

Hiện giờ Lăng Lạc Viêm và Long Phạm xuất hiện như vậy chẳng khác gì cả hai thần nhân cùng hiện thân, nhìn thấy hai người lơ lửng giữa không trung, không riêng gì những người đang ở ngay tại đó mà dân chúng đang tránh né trong nhà cũng đều bước ra khỏi cửa, người quỳ lạy càng lúc càng nhiều, giống như chỉ cần quỳ lạy thì có thể được ban ơn. Nhìn thấy tình cảnh như vậy, Long Phạm tiến lên từng bước, “Mau giải quyết, bằng không Lạc Viêm sẽ càng gây hỗn loạn nhiều hơn.”

“Không nói thì ta cũng biết.” Lăng Lạc Viêm nói nhỏ, không phải chưa từng gặp tình huống thế này, lúc trước hắn là nghệ sĩ cũng có không ít khán giả điên cuồng theo đuổi, chẳng qua không thành kính như những người ở đây, thành kính đến mức phải quỳ xuống, bất quá.... “Người nhìn chân của ta làm gì?” Khi Long Phạm nói với hắn thì không quay xuống đám người mà lại nhìn chăm chú bàn chân của hắn.

“Người chưa xuyên hài.” Dưới y hạ màu đỏ lộ ra một đôi chân trần, bàn chân của người nam nhân này cho dù rất đẹp mắt, nhưng không nhỏ nhắn xinh xắn như của nữ tử, lại càng không cần thiết phải giấu diếm, nhưng Long Phạm nhìn thấy mũi chân trần của Lăng Lạc Viêm lộ ra bên ngoài, hồng y nhẹ nhàng phát phơ có thể nhìn thấy làn da trắng ngần làm hắn hơi thoáng nhúm mày.

“Đúng là không có mang” Dù sao cũng không hạ xuống đất, Lăng Lạc Viêm lơ đãng nhún vai, chẳng lẽ tể ti của hắn lại vì chuyện này mà mất hứng?

“Chủ nhân.” Từ khi Lăng Lạc Viêm xuất hiện thì Dạ Dực liền dừng tay, Lăng Vân cho dù vẫn muốn đánh tiếp nhưng vẫn không đến nổi mất cả lý trí mà động thủ vào lúc này.

“Dạ Dực làm gì phải động thủ với hắn, nếu hắn không nghe khuyên bảo thì có thể rút lấy hồn phách của hắn.” Lăng Lạc Viêm quay đầu nhìn bọn họ rồi cười lạnh, “Còn người, Lăng Vân, thân đã từng là tông chủ, chẳng lẽ điểm ấy còn cần ta phải nhắc nhở, an nguy dưới thành là chức trách của Xích Diêm tộc, người không đi bảo hộ mà còn muốn gây phiền phức?”

223. Quyển 4: Chương 223: Phiên Ngoại Nhất Túy (2)

Lăng Vân không hề phản bác đối với những lời này của Lăng Lạc Viêm, quả thật lần này là hắn mất tự chủ, tựa như lúc trước khi Lăng Lạc Viêm và Long Phạm lên Tục Tuyết các, trong lòng tràn đầy phẫn hận và oán giận khiến hắn từng hủy đi tòa cung điện kia.

Nhìn thấy biểu tình của Lăng Vân, lại nhìn sang Miểu Lan lặng yên không nói, Lăng Lạc Viêm hừ lạnh một tiếng, “Hay là nghĩ rằng thiên hạ thái bình nên không còn việc gì để làm? Tất cả đều theo ta trở về, còn muốn mất mặt ở đây đến khi nào?!” (dữ ghê nổi)

Ý tứ chỉ trích trong những lời này thập phần rõ ràng, nhưng với thân phận của hắn hiện giờ thì muốn trách mắng bất cứ người nào cũng không quá đáng. Lăng Vân cúi đầu không nói, muốn kéo Miểu Lan cùng nhau quay về thì Miểu Lan lại né tránh, tự mình hướng lên núi mà đi.

Về mặt của Lăng Vân thập phần phức tạp, Dạ Dực ở phía sau liếc mắt một cái, “Tiểu yêu.” Nhẹ nhàng gọi một tiếng, trong lời nói lạnh như băng có thể nghe ra vài phần nhu tình, Linh Thư nghe như vậy thì lập tức ngẩng đầu, thu hồi móng vuốt từ trong đám người ở trên mặt đất, cuối cùng một đồng linh lực cũng bị hắn hấp thu.

“Người thật sự không cần yêu lực của ta?” Có thói quen đi theo phía sau Dạ Dực, Linh Thư lại hỏi như vậy, lần nào Dạ Dực cũng làm cho hắn quên mất việc phải hiến dâng linh lực, nhưng ngoại trừ chuyện này thì hắn không còn thứ gì có thể cho Dạ Dực.

“Ta không cần thứ vô dụng này.” Dạ Dực khẳng định, nhưng Linh Thư vẫn chưa hỏi xong, “Vậy ngươi muốn ta, bởi vì ta là thứ hữu dụng?”

Thân ảnh đang rời đi bỗng nhiên dừng lại cước bộ, Dạ Dực nhìn thấy hồng sam và bạch y bào cùng nắm tay mà bay giữa không trung, trong lòng đã sớm hiểu rõ tình cảm của nhân loại, ngoại trừ dục vọng thì hẳn còn có thứ khác sẽ dạy cho Linh Thư. Hắc y đưa tay ra, rồi kéo Linh Thư đến bên cạnh, khẽ vuốt vài cái lên mái tóc trắng như tuyết của Linh Thư, “Bởi vì ngươi là đồ tiểu yêu vô dụng.” (ô đáng yêu quá, máu fangơ tràn lên đến não)

Giọng nói dịu dàng không còn vẻ lạnh lùng như lúc trước, Linh Thư bị Dạ Dực cầm tay, hẳn đang suy nghĩ vì sao hẳn là đồ vô dụng mà Dạ Dực vẫn còn muốn hẳn? Có thể hay không sẽ có một ngày Dạ Dực không cần hẳn?

“Đang suy nghĩ chuyện gì?” Không biết có phải đã nhìn ra tâm tư của hẳn hay không, mà Dạ Dực hiếm khi lại mở miệng hỏi hẳn như thế.

“Nếu có một ngày ngươi không cần ta thì ta có thể muốn ngươi.” Giống như tuyên cáo, Linh Thư nói ra quyết định của chính mình. Đối với hẳn mà nói, chuyện đời cũng không quá phức tạp, hẳn muốn ở bên cạnh Dạ Dực, mà Dạ Dực nếu không cần hẳn thì hẳn cũng không cảm thấy khó chịu, hẳn có thể đi ôm Dạ Dực, tóm lại, hẳn thích cảm giác hai người ở cùng một chỗ.

“Không có nếu.” Cầm lấy tay của Linh Thư, nhìn chăm chú thiếu niên ở bên cạnh, Dạ Dực trầm mặt, con yêu ngốc nghếch này.

Đoàn người rời đi, trong thành lại khôi phục sự an bình như lúc trước, nếu không tính tàn dư của trận hỗn loạn thì quả thật có thể xem như đã khôi phục,

Mọi người quỳ xuống đất, ngược nhìn ở nơi chân trời, đến khi rốt cục không còn nhìn thấy bóng dáng, đang muốn đứng dậy thì không biết một vầng hào quang từ nơi nào lại xuất hiện, vây quanh khu vực này, màu đỏ rực pha lẫn màu thanh lam, thấp thoáng lóe lên vài lần, chờ đến khi bọn hẳn đứng dậy thì xung quanh lại khôi phục thành nguyên trạng, bất luận những món đồ sứ trong cửa tiệm bị đập vỡ hay hoa quả bị dập nát, thậm chí là mái hiên của tửu quán bị bong tróc, tất cả những chỗ tổn hại đều quay trở về nguyên trạng.

Tựa như trận hỗn chiến mà bọn hẳn vừa chính mắt nhìn thấy bất quá chỉ là một giấc mộng.

“Viêm chủ, tề ti...” Không thể nghi ngờ, lực lượng như vậy không phải là thần nhân thì còn có thể là ai?

Xác định là do Lăng Lạc Viêm và Long Phạm đã làm nên, đám người bắt đầu hò reo, lần này trải qua cơn sóng gió nhưng không bị tổn thất mà lại có thể nhìn thấy bộ dáng của thần nhân, thậm chí còn chứng kiến lực lượng của thần nhân, làm sao còn có chuyện nào tốt hơn chuyện này?

Dân chúng trong thành nhảy nhót, mặt mày hớn hở, không ai chú ý đến đám người bị Lăng Vân đánh cho tàn phế mà mới khắc trước vẫn còn nằm trên mặt đất, không chỉ không biết sống chết ra sao, lúc này ngay cả bóng người cũng không nhìn thấy.

Nếu bọn hẳn đã chết thì thi thể có lẽ bị tiêu hủy, nếu chưa chết thì giờ khắc này cũng hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

“Hiếm khi có cơ hội động thủ, vậy mà chỉ có vài thứ linh tinh.” Nhàm chán phàn nàn, Lăng Lạc Viêm quay về tổng điện Xích Diêm tộc, còn chưa hạ xuống đất thì liền bị Long Phạm kéo lên ghế.

Bóng trắng biến mất, trong phút chốc lại xuất hiện, lúc này bỗng nhiên quỳ xuống, nâng chân của Lăng Lạc Viêm đặt lên đùi, chuyện đầu tiên Long Phạm thực hiện khi trở về là xỏ tất xuyên hài cho Lăng Lạc Viêm. (không ai dám cướp cái danh đệ nhất osin của bác, nên bác cứ từ từ, không cần phải vội...)

Phải đi hạt bụi mà mắt thường căn bản không thể nhìn thấy, xỏ đôi tất trắng vào bàn chân trần đặt trên đùi, động tác của Long Phạm cực kỳ chậm rãi, đầu ngón tay mỗi một lần chạm vào đều khiến người ta cảm thấy nhồn nhột, không vội vã xuyên cấm hài cho Lăng Lạc Viêm, Long Phạm không nhanh không chậm xỏ đôi tất trắng vào cho hẳn, cảm giác được mũi bàn chân bị xoa nắn, Lăng Lạc Viêm cười rộ lên, tề ti của hẳn đúng là bị lên cơn độc chiếm, thuận tiện mượn cơ hội này để chiếm tiện nghi đối với hẳn.

Ngoài cửa, Miểu Lan và Lăng Vân đi theo ở phía sau, còn có Dạ Dực cùng Linh Thư đang tiến vào, động tác của Long Phạm vẫn không hề thay đổi, chậm rãi xỏ tất cho hần, lực đạo trên tay vẫn thông thả nhẹ nhàng, không có nửa điểm gấp rút.

Đám người tiến vào, chỉ nhìn thấy tế ti Long Phạm mà người người sùng bái kính sợ đang bán quỳ trên mặt đất, động tác chậm rãi ung dung, không phải làm bất cứ chuyện gì mà lại đang giúp tông chủ của hần xỏ tất xuyên hài, động tác vừa dịu dàng tao nhã vừa có chút bất mãn, tông chủ Lăng Lạc Viêm nghiêng người dựa lên ghế, hai chân bắt chéo, mũi chân đặt trên đùi của tế ti, trong mắt lộ ra một chút tà khí và ý cười thích thú.

Cảnh tượng này xem ra không giống như đang hạ mình thị phụng, mà ngược lại rất ái muội, chỉ có Dạ Dực và Linh Thư điềm nhiên đứng nhìn, Lăng Vân và Miểu Lan thì lại cúi đầu, một người ho nhẹ, người còn lại hơi thoáng ngượng ngùng, khuôn mặt trở nên đỏ ửng. (xem ra con quạ và con chuột đã tốt nghiệp hạng ưu khóa huấn luyện fanboy của Long Viêm)

“Còn đứng đó làm cái gì, chẳng lẽ là đánh đến mức dần dần? Ai thắng ai thua?” Nhìn thấy Long Phạm rốt cục xỏ tất cho hần xong, sau đó lại tiếp tục xuyên hài, Lăng Lạc Viêm khẽ chế giễu hỏi Dạ Dực và Lăng Vân.

“Nếu là rút lấy hồn phách, chủ nhân sẽ trách tội.” Giọng nói lạnh lùng, Dạ Dực không trực tiếp trả lời, trận giao chiến lần này không hiểu nguyên do nên hần vẫn chưa xuất ra toàn lực, hần thiên về hấp thu hồn phách của nhân loại, ăn xong cũng không thể nhả ra, nếu hần dùng thực lực để giao thủ với Lăng Vân, cho dù đối phương có lợi hại thì làm sao có thể tránh được một cái nâng tay của hần.

Lăng Vân cũng biết hần không thể ứng phó với năng lực của Dẫn Hồn tộc, Dạ Dực lại từng là một phần hồn phách của Lăng Lạc Viêm, ma vật tâm thường càng không thể sánh bằng, lúc này là do Dạ Dực chưa xuất ra toàn lực.

“Hần thắng.” Lăng Vân mặc dù không cam lòng nhưng cũng không phải hạng người không dám nhận thua, lần này là hần sai, ngay cả Miểu Lan cũng không thêm bận tâm đến hần, có thể thấy được là đang tức giận vì chuyện này.

“Biết mình sai lầm thì còn có thể sửa chữa. Nói thử xem là chuyện gì đã xảy ra, Miểu Lan?” Vốn tưởng rằng Lăng Lạc Viêm muốn hỏi Lăng Vân, không ngờ cuối cùng lại hỏi Miểu Lan.

Lúc này Long Phạm đã đứng dậy, bị Lăng Lạc Viêm kéo đến một bên, bạch y bào tế ti bình yên ngồi xuống, không quan tâm mấy người ở trước mặt, không biết lấy từ đâu ra một ly rượu màu xanh ngọc, màu rượu trong suốt trong chiếc ly thanh thúy, ngửi được hương thơm liền biết là mùi vị ngào ngạt của ngọc trúc ở trên đỉnh núi, hết sức say lòng người.

Miểu Lan giật mình khi bị Lăng Lạc Viêm hỏi, “Tông chủ vừa nói cái gì?”

“Ta mặc kệ người và Lăng Vân như thế nào, hiện giờ náo loạn dưới chân núi, dù sao bản tông chủ cũng không thể làm như không nghe thấy. Lăng Vân tức giận mất tự chủ, nhất định có quan hệ đến ngươi, biết hần thịnh nộ vì sao không khuyên can?” Ánh mắt dường như có thể nhìn thấu lòng người, những lời này làm cho Miểu Lan bỗng nhiên cả kinh.

“Ta....” Hần cúi đầu, khuôn mặt đỏ ửng lúc trước dần dần lui ra, thoáng hiện lên vẻ chán nản, “Hần là vì Tiêu Tự cũng không phải là vì ta, ta dựa vào cái gì để khuyên....”

“Miểu Lan, ngươi chính là Tiêu Tự, ta là vì ngươi.” Lăng Vân thở dài, lúc trước Miểu Lan là vì nguyên nhân này, cho nên dù nhận thức tình cảm của bọn hần nhưng vẫn chần chừ không cho hần gần người, e sợ sẽ trở thành vật thể thân, chẳng lẽ hiện giờ vẫn còn suy nghĩ như vậy?

Miểu Lan cười một cách miễn cưỡng, “Ta biết ta là ai, rồi lại không biết mình là cái gì. Người nọ, ngay cả nửa điểm ta cũng không có ấn tượng, cho dù nhớ rõ quả thật đã từng có chuyện giống như vậy, nhưng không thể nhớ rõ hần ta, chỉ vì vài câu trêu ghẹo của hần mà ngươi liền tức giận. Nếu hần gọi tên hiện giờ của ta, không phải là Tiêu Tự, ngươi có thể tức giận như vậy hay sao?”

Lăng Vân bị Miểu Lan hỏi như vậy liền lập tức sững sốt, cuống quýt biện bạch, “Ta tức giận chính là bởi vì lúc trước không thể bảo hộ tốt cho ngươi, làm cho ngươi chịu khổ, không phải bởi vì hần gọi ra cái tên kia!”

Cái tên Tiêu Tự là nỗi đau trong lòng của hắn, Tiêu Tự đã không còn tồn tại, hiện giờ chỉ có Miểu Lan, hai người là một, nhưng cái tên Tiêu Tự vẫn không ngừng nhắc nhở hắn về chuyện quá khứ, Tiêu Tự là vì hắn mà chết, điểm này không thể thay đổi.

Nhưng đối phương cứ cố tình gọi tên Tiêu Tự để trêu chọc Miểu Lan.

“Ta sẽ không giẫm lên vết xe đổ, sẽ không để cho người xảy ra chuyện gì!” Đột nhiên ôm chặt Miểu Lan, điều Lăng Vân sợ nhất chính là chuyện xưa lại tái diễn, “Người đã là Miểu Lan, không phải Tiêu Tự, bất luận kẻ nào cũng không thể dùng chuyện của quá khứ để tổn thương người!”

Như một lời cam đoan, Lăng Vân nói với Miểu Lan nhưng lại càng giống như đang tự nói với chính mình.

Lúc ấy nhìn thấy người kia xuất hiện, liên lụy đến chuyện quá khứ, giống như nhìn thấy dĩ vãng tái diễn, cảm giác sợ hãi dâng lên làm cho hắn trở nên điên cuồng. Hắn không dám trải qua một lần bị thương giống như vậy nữa, người trong lòng của hắn tốt nhất không nên dính dáng đến quá khứ, bọn hắn hai người lại một lần nữa bắt đầu, hắn sẽ bảo hộ tốt Miểu Lan, không để cho bất kỳ ai tổn thương Miểu Lan.

Lăng Vân thì thầm bên tai của Miểu Lan, nói ra những lời tình ý, Miểu Lan cúi đầu, chôn mặt ở đầu vai của Lăng Vân, thần sắc trở nên đỏ ửng. Như vậy, chẳng lẽ là mình đã hiểu lầm? Lăng Vân thật ra.....

“Có người là tự mình ăn dấm chua, thậm chí còn tức giận với người, Lăng Vân, người tốt nhất nên mau chóng dẫn hắn lui xuống, rồi hảo hảo dụ ngọt một chút.” Cười một cách tà khí, bưng lên ly rượu, một tay chống cằm, nhắm nháp hương vị lá trúc xanh, Lăng Lạc Viêm thập phần hài lòng đối với loại rượu vừa tinh khiết vừa thơm mát này, hắn cũng thực hài lòng đối với tình cảnh ở trước mắt.

“Tông chủ—” Miểu Lan đột nhiên nhíu mày, trừng mắt nhìn nam nhân giống như đang xem diễn ở trên ghế chủ tọa, bị người chỉ thẳng ra tâm tư của mình làm cho khuôn mặt của hắn lại đỏ thêm vài phần, người nọ chính là tông chủ mà hắn rất thích, hắn có thể làm được gì.

“Không còn giận ta?” Lăng Vân mỉm cười vui sướng, Miểu Lan thủy chung không thích cái tên Tiêu Tự kia, lúc này lại ăn dấm chua như vậy, hắn thật ra rất hoan nghênh.

“Ta vẫn còn đang giận, đồ ngốc!” Nhìn thấy Lăng Vân không hề để ý đến lời nói của hắn mà càng ôm hắn thật chặt, Miểu Lan nhịn không được mà mắng một tiếng, nhưng trong lòng lại không còn một chút giận dữ, “Từ từ, người muốn làm cái gì?”

Lăng Vân bế Miểu Lan lên, không để ý hắn đang giãy dụa, ánh mắt như tỏ vẻ cảm tạ Lăng Lạc Viêm rồi nhanh chóng bước ra khỏi phòng.

Về phần muốn làm cái gì thì những người ở đây đều biết rõ.

Dạ Dục nhìn chăm chú hai người rời đi, ngữ thanh lạnh lùng vang lên, “Nhân loại thực nhàm chán.” Chỉ là một chút chuyện vặt vãnh mà lại náo loạn đến mức như thế, hắn vẫn không thể lý giải vì sao nhân loại lại có cách suy nghĩ cổ quái như vậy.

“May mắn ta là yêu.” Linh Thư ở bên cạnh tiếp lời, hắn rất đồng ý với quan điểm của Dạ Dục, hắn cũng không biết vì sao chuyện đơn giản dễ hiểu như vậy mà phải giấu ở trong lòng, bọn hắn là yêu ma, cho đến bây giờ vẫn chưa làm ra những chuyện như thế, nếu muốn cái gì thì đều có thể nói thẳng.

“Dạ Dục, chúng ta quay về phòng, ta muốn người ôm ta.” Không hề che giấu, Linh Thư thẳng thừng nói ra, vừa khả ái lại vừa trực tiếp, mái tóc trắng như tuyết lấp lánh ánh vàng dưới những tia nắng mặt trời.

Từ khi Lăng Lạc Viêm và Long Phạm thêm vào linh thuật lên người của hắn thì Linh Thư có thể hành tẩu dưới ánh mặt trời, linh thuật mà hai người sử dụng như một tiểu kết giới cách ly Linh Thư và ánh nắng, trừ phi là Dạ Dục hoặc là tự hắn muốn tiếp cận thứ gì đó, còn những người khác không thể chạm vào hắn, chỉ có thể bị kết giới đánh bật ra.

Việc này cũng là cần thiết, dù sao hắn có năng lực mê hoặc lòng người, cái loại mê hoặc này là bẩm sinh, ngay cả hắn cũng không thể tự mình khống chế.

Nghe xong những lời này, Lăng Lạc Viêm cười to nhìn Dạ Dục, “Tiểu Dạ Dục thật biết cách dạy dỗ, quả nhiên không tồi. Người ta đã yêu cầu, làm sao có thể không đáp ứng? Còn không mau đi đi.”

“Tên tiểu yêu gốc ghéech này.” Bế Linh Thư lên, khuôn mặt lạnh lùng của Dạ Dực lộ ra thần sắc bất đắc dĩ, vừa buồn cười lại vừa thương tiếc, hôn lên môi của thiếu niên, hẳn muốn làm như vậy tất nhiên là để cho chủ nhân của hắn và tể ti cùng xem kịch hay.

Hắn không thể cự tuyệt đối với yêu cầu của tiểu yêu.

Trên thật tế, hắn chưa bao giờ cự tuyệt loại yêu cầu như thế này.

Mọi người ở trong phòng đã lui ra, Lăng Lạc Viêm nhìn chăm chú ánh tà dương ngoài cửa sổ, nhấp lấy một ngụm rượu, bỗng nhiên quay đầu hôn lên môi của Long Phạm, cùng nhau chia sẻ hương rượu thơm mát, liếm lên đôi môi hoàn mỹ ở trước mặt, “Vì sao lại không nói?” Mới vừa rồi Long Phạm vẫn chưa nói một lời đối với mấy người kia.

“Suy nghĩ về tông chủ của ta nên đã quên nói chuyện.” Bên trong đôi mắt màu thanh lam hiện lên ý cười, Long Phạm kéo Lăng Lạc Viêm tựa vào trước ngực của mình, cả hai cùng nhau nhìn ra ngoài cửa sổ, “Ngày mai muốn làm chuyện gì?”

Ngắm nghía ly rượu ngọc thạch trong tay, Lăng Lạc Viêm cong môi lên, hẳn làm sao lại không biết ngoại trừ hắn thì Long Phạm căn bản không có hứng thú đối với bất cứ thứ gì, “Lăng Vân chuốc lấy rắc rối, phạt hắn xử lý tộc vụ, chúng ta đi tìm chuyện khác để làm.”

“Muốn xuống núi?”

“Cũng được, dù sao ở cùng với người thì không có việc gì lại không thú vị.”

Thế gian đã an bình, không cần tiêu tốn quá nhiều tâm tư, bọn hắn hiện tại còn rất nhiều thời gian để đi làm chuyện mà bọn hắn thích, nhắm nháp hương rượu trong miệng, được hơi thở hoa sen vây quanh, Lăng Lạc Viêm và Long Phạm nhìn nhau, cả hai đều nhẹ nhàng mỉm cười.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-tuy-hua-phong-luu>